

Sử
Thượng
Đệ
Phát
Đồn
Loạn

kktruyen.com

www.dtr-ebook.com

Tác giả: Trương Tiểu Hoa
Ebook by: Thủy An An

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Quyển 2](#)

[Quyển 3](#)

Quyển 1

[Chương 1: Tôi Không Xuyên Việt, Các Vị Đến Đi](#)

[Chương 2: Kinh Kha](#)

[Chương 3: Không Phải Oan Gia Không Tự Đầu](#)

[Chương 4: Chính Béo Đại Chiến Kinh Khờ.](#)

[Chương 5: Ban Nhạc Tần Triều.](#)

[Chương 6: Bé, Cần Giấy Không?](#)

[Chương 7: Lý Sư Sư.](#)

[Chương 8: Để Người Đẹp Tấn Công Mạnh Liệt Hơn Nửa Đi.](#)

[Chương 9: Đừng Khệnh Khạng, Khệnh Khạng Bị Sét Đánh Đấy.](#)

[Chương 10: Nàng Ngủ Ở Hối, Làm Sao Bây Giờ](#)

[Chương 11: Thẩm Mỹ Quan Của Hán Cao Tổ.](#)

[Chương 12: Ba Điều Ước Định.](#)

[Chương 13: Kéo Nhau Ra Phố.](#)

[Chương 14: Đưa Anh Đi Xem Binh Mã Dũng](#)

[Chương 15: Trở Về Bình An.](#)

[Chương 16: Bao Cao Su Mùi Tự Nhiên.](#)

[Chương 17+300.](#)

[Chương 18+28 Cách Làm Giàu.](#)

[Chương 19: Mấy Chuyện Thời Tần.](#)

[Chương 20: Gian Thương.](#)

[Chương 21: Giai Cấp Oì Là Giai Cấp.](#)

[Chương 22: Thiếu Gia Họ Kim.](#)

[Chương 23: Vì Sao Là Cái Vì Sao?](#)

[Chương 24: Uống Mao Đài Với Kem Cốc](#)

[Chương 25: Tập Thể Hợp Tác](#)

[Chương 26: Gã Chuột Lang.](#)

[Chương 27: Đại Diện Của Người Đẹp.](#)

[Chương 28: Gian Trá Qua Cửa.](#)

[Chương 29: Kẻ Thù Lớn Nhất.](#)

[Chương 30: Cô Trông Giống Hệt Tổng Đan Đan.](#)

[Chương 31: Cá Độ.](#)

[Chương 32: Thỏ Thọt Mau Mau Chạy.](#)

[Chương 33: Vua Cờ Bạc.](#)

[Chương 34: Lễ Nhè Là Ăn Cú Đậu.](#)

[Chương 35: Cứ Chờ Đấy.](#)

[Chương 36: Một Phát Râm, Trời Long Đất Lở..](#)

[Chương 37: Chuyện Sau Động Đất.](#)

[Chương 38: Trường Văn Vô Dục Tài.](#)

[Chương 39: Vị Hiệu Trưởng Tuyệt Vời.](#)

[Chương 40: Bối Ngội Quán.](#)

[Chương 41: An Đắc Quảng Hạ Thiên Vạn Gian](#)

[Chương 42: Tôi Tên Thiết Trụ Chữ Hương Đức.](#)

[Chương 43: Thiên Nhân Thông](#)

[Chương 44: Lương Sơn Hảo Hán.](#)

[Chương 45: Gặp Mặt Liên Bái.](#)

[Chương 46: Đồng Nghiệp.](#)

[Chương 47: Bán Mạng.](#)

[Chương 48: Gặp Phai “Xã Hội Đen”](#)

[Chương 49: Nữ Nhân Này Không Đơn Giản](#)

[Chương 50: Rốt Cục Văn Trúng Mỹ Nhân Kế](#)

[Chương 51: Thạc Thứ](#)

[Chương 52: Thạc Thứ](#)

[Chương 53: Chờ Cầu Đồi Xe Bmw Rồi Tính Tiếp.](#)

[Chương 54: Thám Doanh](#)

[Chương 55: Truyền Thương](#)

[Chương 56: Hắc Điểm](#)

[Chương 57: Tôi Là Người Tốt](#)

[Chương 58: Hai Gái Chung Một Chồng.](#)

[Chương 59: Bạch Liên Giáo Chủ.](#)

[Chương 60: Tịnh Kiên Vương.](#)

[Chương 61: Nhất Hồ Trát Ti.](#)

[Chương 63: Khoanh Tay](#)

[Chương 64: Đạp Thủy Vô Ngăn](#)

[Chương 65: Tuyệt Thế Bảo Bối.](#)

[Chương 66: Vạn Nhân Địch.](#)

[Chương 67: Phát Tiên Công.](#)

[Chương 68: Ăn Cơm, Ngủ, Đánh Tàn Cối.](#)

[Chương 69: Cốt Hối Cấp Hại Từ \(Lão Mù Chuyên Sư Tập Đồ Cổ\)](#)

[Chương 70: Quy Tác Ngâm](#)

[Chương 71: Rượu Đồ Tùng Năm Sao.](#)

[Chương 72: Ai Làm Từ Mã Quang Đây?](#)

[Chương 73: Đồ Chú](#)

[Chương 74: Lý Bạch](#)

[Chương 75: Đại Địa Thương Mang](#)

[Chương 76: Trương Học Khánh Thành](#)

[Chương 77: Ngu Cơ](#)

[Chương 78: Huỳnh Đệ Thủ Túc](#)

[Chương 79: Hoàng Nhiên Như Mộng.](#)

[Chương 80: Truy Ưc Tự Thủy Niên Hoa](#)

[Chương 81: Thần Đèn Aladin](#)

[Chương 82: Giết Người Và Cua Gái.](#)

[Chương 83: Trầm Say Muốn Ngủ Khanh Tùy Ý](#)

[Chương 84: Ủy Viên Hội](#)

[Chương 85: Không Đủ Mưu Trí](#)

[Chương 86: Gia Tộc Họ Hạng](#)

[Chương 87: Trí Giả Thiên Lự](#)

[Chương 88: Chuyên Gia Đàm Phán](#)

[Chương 89: Tứ Diện Sở Ca](#)

[Chương 90: Trai Cò Đánh Nhau](#)

[Chương 91: Đá Quán](#)

[Chương 92: Độc Cô Cửu Kiếm](#)

[Chương 93: Vật Thích Đang](#)

[Chương 94: Năm Chác Thứ Hai Tranh Thủ Thứ Ba](#)

[Chương 95: Triệu Mặt Trắng](#)

[Chương 96: Đông Đạo Chủ \(Lãnh Đạo - Nhà Tài Trợ\)](#)

[Chương 97+54 Tuyển 13 - Bốc Thăm](#)

[Chương 98: Khai Mạc 1](#)

[Chương 99+99 Khai Mạc \(2\)](#)

[Chương 100: “Thái Cấp Kỳ” Phiêu Dương](#)

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Tôi Không Xuyên Việt, Các Vị Đến Đi

Tôi rất xui xẻo, thật đấy. Người ta xuyên việt thì thành đế vương anh hùng, tề lâm cũng về thời Minh làm vương gia. Còn tôi thì bị người ta xuyên việt ngược, thật đấy, ví như tối hôm qua Lão Sáu Lưu đem đến chỗ tôi một gã lại chính là Kinh Kha.

Đúng là hần, cái gã ám sát Tần Thủy Hoàng, trước khi hành sự còn khai hội hát Karaoke .

Thôi, nói từ đầu. Chuyện là thế này, một hôm tôi rất hiền lành lang thang trên đường, không động chạm đến ai, ngang qua tường công viên, bỗng một gã rất bản tửu khua khua đôi tay đầy chất nghệ sĩ (bản dễ sợ) gọi giật lại: “ Anh bạn trẻ, cậu hôm nay có chuyện...”

Chính là nhàn rồi sinh chuyện, tôi, một gã nhàn rồi với ý nghĩ chán đời tìm giải trí ngồi xõm xuống trước lão già bản độ độ ho hắng, tôi không sợ bị lừa, đơn giản vì trong túi chỉ có 5 NDT. Tôi cười hì hì nói:

- Ông thử bói xem tôi tên là gì, sinh năm nào, làm nghề gì? Đoán đúng trả tiền.

Lão thầy bói lắc đầu nói:

- Ba cái trò đó chỉ giành cho bọn lừa đảo, còn ta, là một vị thần tiên, ta hỏi chú- có muốn làm thần tiên không?

Đằng nào thì tôi cũng chưa muốn đi, vả lại tôi đoán lão già sẽ móc ra một đồng sách mà nói:” Ta thấy người cốt cách tinh kỳ, là vị luyện võ thiên tài vạn trung vô nhất.. Từ nay nhiệm vụ bảo vệ thế giới hòa bình giao cho người” (xem Tuyệt đỉnh kungfu) Nhưng đại sư là đại sư, lão nói một câu khiến tôi phục sát đất, dẫn đến những chuyện sau này:

- Thuốc chú hút là đồ giả đấy.

Câu đó vừa buông là tôi thấy mình như vị độc giả nào đó của khởi điểm viết “ một đóa hoa gì gì đó đã khiến tôi làm sao, làm sao đó...” Bình thường, tôi hay mua thuốc ở tiệm gần nhà, hôm nay lên phố mới phát hiện hết thuốc, mua một bao thì bố khí, là thuốc giả, chẳng trách có người nói, với đàn ông mua phải thuốc giả bực mình chỉ kém việc đem tân hôn phát hiện vợ mất trinh có chút xịu.

Lão già nói câu đó xong 0,01 giây là tôi đã cảm thấy không giữ được 5 NDT trong túi rồi. Nhưng chuyện xảy ra sau đó chỉ có thể hình dung là hoàn toàn ngược lại, lão già nói:

- Chú đáng ra kiếp trước đã thành tiên, nhưng đúng chỉ cách khi tiên sự bộ (tương đương nhân sự bộ) phê chuẩn một phút thì chú lại yêu một con yêu tinh nữ. Chuyện cũng không có gì to tát, nhưng lại đem đến cho tiên giới áp lực nặng nề và phát sinh vấn đề : Nên dùng tiêu chuẩn đạo đức nào để đánh giá một người sắp thành tiên nhưng lại chưa thành tiên?

Nói thật ra tôi có cảm giác mình gặp phải một vị giáo sư trường Đại học Bắc Kinh đóng giả để nghiên cứu về tinh thần, thậm chí còn lén lút nhìn quanh xem có máy quay giấu gần đó không?

- Ngọc đế rất giận dữ, hậu quả rất nghiêm trọng, ngài nguyên lai muốn dung cửu lôi oanh đỉnh đánh chú, nhưng đúng hôm đó là ngày 7 tháng 7, do Công chúa bảy xin xỏ nên đổi thành nhất lôi oanh đỉnh..

- Xin hỏi cửu lôi oanh đỉnh và nhất lôi oanh đỉnh có gì khác nhau?

- Chẳng khác gì nhau, nói chung là chú bị đánh chết tươi

- .....

- Sau đó tiên giới tranh luận ra kết quả: Bởi vì chú chưa thành tiên nên có yêu một con yêu tinh cũng không đáng bị phạt.

- .....

- Do đó tiên giới quyết định bồi thường cho chú, thứ nhất là kiếp này chú làm giúp họ chút việc, xong xuôi sẽ kéo chú lên làm tiên(chữ kéo nghe rất khó chịu)

Tôi tò mò hỏi:

- Thế còn lựa chọn thứ hai?

- Cái này do Vương Mẫu đưa ra, bà này cho rằng nếu chú và tiểu yêu tinh yêu nhau như thế thì cho hai người thử thách ba kiếp, mỗi kiếp đều ở bên nhau thì cho cả hai thành tiên.

Tôi vờn vai, lười nhác nói:

- Truyện rất hay, nhưng mà tui còn chưa ăn cơm đây, thôi, bye bye cụ.

Lão già tóm lấy tôi hỏi:

- Làm thế nào chú mới tin ta là thần tiên?

Tôi uể oải nói:

- Không buông ra ông cho củ đậu vào mặt giờ!

- Sao không thử xem, nói ra một việc để ta chứng minh?

- Trừ khi biến ông đây thành đàn bà (tôi liếc nhìn thấy biển quảng cáo có hình Chương Tử Di trên tòa nhà đối diện) biến thành Chương Tử Di.

Lão già lấy tay chỉ một cái, lập tức tôi cảm thấy không ổn, thằng em tuy không được hoành tráng như diễn viên nam trong AV nhưng cũng khá, nhanh chóng biến mất như túi ni long trong cơn bão, tôi vội ôm lấy háng nhưng lão già khốn kiếp rất đều cẳng xô tôi ra đường kêu ầm lên: “ Chương Tử Di kìa!”

Phát hiện ra tôi là hai con khủng long đang lang thang gần đó, hai vị cộng lại tối thiểu cũng được 300 kg, ngấn ra một giây rồi giống như bị một bàn tay lạ luồn vào quần, rú lên the thé. Rất may lúc đó là 1 h chiều và tôi đang cúi đầu nên không bị ai khác nhìn thấy. Trong một cơn động đất rung chuyển, hai vị như xe tăng ầm ầm lao về phía tôi, tôi chỉ đành vận khí đan điền sử chiêu Thê Vân Tung, vừa nhảy vừa leo vượt qua hàng rào công viên, cách hàng rào van nài lão thầy bói: “ mau biến tôi trở lại..” Hai con khủng long vừa ré vừa bám lấy hàng rào rung rung lay lay, rất có khả năng nhổ bay hàng rào, tôi vươn tay ra ngoài vô cùng thê thảm nói: “ Như Hoa, nàng đi đi, đừng lo cho ta...”

.... Trải qua một thời gian dài hỗn loạn, cuối cùng lão già cũng biến tôi trở lại, sau đó lôi ra một cái kính mát đeo lên và giơ một vật trông như cây bút đối với hai con khủng long nói: “ Nhìn vào đây!” tạch một tiếng(Chi tiết xem phim Men in Black) Hai con khủng long ngấn ra vài giây, sau đó một người ré lên: “ Chương Tử Di....!” Lão già mồ hôi như suối lấm bầm: “ Đúng là đồ Tây không tin được...”

Thôi, quay lại chính đề.

- Đã tin ta là tiên chưa?

- Muốn tôi làm gì thì nói đi – Trở lại thành đàn ông tôi phục hồi đôi chút tự tin, vả lại trong túi chỉ có 5 NDT, chẳng sợ bị lừa.

- Đừng bức mình nữa, vả lại ta đến để giúp chú mà, còn nhớ ta nói không, giúp họ làm vài việc là thành tiên.

- Làm gì...? – Nói thật là tôi chẳng hứng thú thành tiên, làm đến tướng 5 sao cũng chỉ vì trêu ghẹo Hằng Nga là biến thành người lợn dưới trăng liền.

- Ủm, dưới âm phủ đạo này không được yên ổn, nguyên nhân là phán quan khi tham gia đám cưới em vợ Diêm vương uống quá chén, lẫn lộn số sinh tử, khiến rất nhiều người bị mất một năm tuổi thọ. Để bồi thường, Diêm Vương đành đưa ra chính sách “ Mất một đèn hai”, “ mất một đèn ba” ở kiếp sau. Nhưng mà nên biết là người thường thì dễ, trong đám đó có một mớ danh nhân, vua chúa tùm lum. Diêm vương cũng không dám đắc tội người ta, đành đồng ý cho đám đó quay về dương gian sống thoải mái 1 năm.

- Chuyện ấy thì liên quan gì tới tôi?

- Chú nghĩ thử xem, đám đó quay lại thời kỳ của mình một năm thì lịch sử đại loạn mất, một năm đó Lưu Bang và Hạng Vũ đánh nhau ra sao? Gia Cát Lượng và Tư Mã Ý sẽ thế nào, Lý Thế Dân có giết Võ Tắc Thiên không? Chưa nói đến vua chúa, Lý Bạch, Đỗ Phủ một năm không biết viết ra những gì ảnh hưởng đời sau, Thái Luân còn phát minh ra những thứ quý quái gì? Nói thế đã hiểu chưa?

- Hiểu đại khái, đám người đó ai mà quay về sẽ khiến lịch sử thay đổi nên không đưa về thời đại của họ được- Dứt lời tôi đã thấy không ổn- Không phải đình tống họ đến chỗ tôi đấy chứ?

Lão thầy bói cười rất âm hiểm:

- Chính xác, Diêm Vương lừa bọn họ là đưa họ đến tiên giới bồi thường 1 năm, mà tiên giới chính là chỗ chú, he he he..

Rồi, hiện tại ông Diêm Vương be bét phân, đến lượt tôi thay tã chùi ông, không làm không được, nếu không thì :” Vì cái gì gì đó khiến tôi bị gì gì gì đó...” mất. Tôi làm bộ khó khăn nói:

- Vậy thì cũng phải cấp kinh phí hoạt động chứ, cấp vài trăm triệu tạm, tiên giới ít ra cũng phải kiếm vài em mặc xường xám với dăm con hạc tiên gì đó nữa chứ?

Tôi cứ cho rằng lão già sẽ lập tức đồng ý, trong tiểu thuyết ba cái vụ tiền với người đẹp đều là đạo cụ rẻ tiền, dễ giải quyết, nhưng lão già hết sức đều cẳng lắt đầu:

- Không có, vụ đó ta không giải quyết, đây là thử thách của chú, tự lo lấy, hơn nữa đám người đó cái gì mà chưa gặp? khỏi tính toán nữa, nếu đồng ý thì tối nay ta dẫn khách đến...

- Nhưng mà tôi....

- Bởi vì đây là một vụ giao dịch, chú giúp họ giải quyết vấn đề, họ cho chú thành tiên nên ta gọi đám đó là khách hàng, chú có thể đồng ý, có thể từ chối... - Nói đoạn đeo kính và móc vật giống cây bút ra – Nếu từ chối ta chiếu cho chú một phát, báo trước là cái thứ này không tốt cho lắm, rất có khả năng khiến chú quên sạch mọi thứ, bố mẹ tên gì, là nam là nữ đều quên tuốt..

- Cơ bản là biến thành một tay mất trí chứ gì?

- Đúng, chú khái quát hết sức chính xác.

Tôi lập tức chỉ tay vào mũi lão già, dùng giọng hết sức nghiêm chỉnh nói:

- Là một người bình thường, vì tiên giới phục vụ là nghĩa vụ không thể chối bỏ. Sao ông dám nghi ngờ giác ngộ của tôi chứ?

Và thế là lão già bỏ đi, buông lại một câu:

- Sau này gọi anh là Sáu Lừa, tối nay anh đưa khách đến cho chú.

Sau đó, Sáu Lừa đưa đến cho tôi một gã to lớn, ăn mặc rất quê mùa và giới thiệu: “ Đây là Kinh Kha!”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Kinh Kha

Khi câu chuyện chưa hoàn toàn triển khai, tôi xin tự giới thiệu một chút: Tôi tên là Tiêu Cường, năm nay 27 tuổi, từ năm 15 tuổi về trước, tôi an lành sống với cái tên này, nhưng rồi khi bộ phim Đường Bá Hổ và Điểm Thu Hương cùng con gián nổi tiếng xuất hiện thì cái tên đó tạo cho tôi biệt danh “Tiêu Cường”(Phim của Châu Tinh Trì). Đừng có nghĩ tôi là một gã thất nghiệp, thật ra tôi là một tay giám đốc(bây giờ giám đốc nhiều như long bò, đáng gì) của một tiệm cầm đồ.

Cái gì? Bạn bảo bây giờ không có tiệm cầm đồ, thế là bạn lạc hậu rồi, ở bất kỳ thành phố nào, trong góc ngách bạn sẽ tìm được một vài tiệm cầm đồ. Tất nhiên là bây giờ không có vục áo cũ vào rồi lĩnh mấy chuỗi tiền đồng ra nữa, trong nghề của tôi bây giờ Vessarc và Armani cũng không được hoan nghênh, chỉ có xe hơi và bất động sản là được chào đón, dĩ nhiên không thể thiếu vàng bạc và đồ cổ. Tiệm của tôi có tên “Cát Hào” nhưng khi bộ phim “Tiệm cầm đồ số 8” ra mắt thì nó mang một cái tên mới: Tiệm cầm đồ số vài chục...Thời hiện đại tiệm cầm đồ không trang trí kiểu đài cao chần song dày nữa mà không khác gì một công ty bất động sản. Phòng khách rộng rãi, xung quanh xếp một vòng sa long da, trừ không có mô hình, chẳng khác gì một văn phòng nhà đất cả, trong hoàn cảnh đó bàn chuyện làm ăn sẽ khiến người ta bình tĩnh thoải mái, dù ai cũng biết bọn tôi kiếm tiền nhờ long tham đen tối. Nửa năm nay tôi cũng không gặp ông chủ Hác, từ khi quảng cho tôi một cái tài khoản có 200 k không xuất hiện một lần. Nửa năm nay, vục dùng 60 nghìn cầm một chiếc Mecedec còn 80% là mới làm ăn duy nhất của tôi, kiếm vừa đủ tiền chi trả cho phần cứng của

cửa hàng, còn lương tôi 1400 NDT là do ông chủ bỏ tiền ra bù, chẳng hiểu con cáo già đó âm mưu gì, nhưng theo dân trong nghề thì lão từng làm những vụ lỗ lã.

Là giám đốc, đồng thời là nhân viên duy nhất của cửa hiệu, đúng ra tôi còn có một phó giám đốc họ Phan, là một vị trung niên 45 tuổi, chuyên phụ trách giám định đồ cổ. Từ lúc biết gã đến giờ tôi gặp được hai lần, lần thứ nhất là khi ông chủ giới thiệu với nhau cùng đi ăn cơm, lần thứ hai là mời gã đến giám định thứ nghe nói là ngân phiếu thời dân quốc (1911-1949), họ Phan chỉ liếc nhìn một cái là đi, chỉ nói: “ Lần sau có người dùng vàng mã giả làm ngân phiếu thời dân quốc đem đến giám định thì báo công an luôn đi...”

Tình huống của tôi đại khái là như thế, cửa hàng mở trên một con phố rất vắng vẻ, hàng ngày nhàn rỗi. Không có chuyện thì thôi, xảy ra là kinh thiên động địa, má nó, tôi thành dự bị thần tiên, còn phải tiếp đãi khách hàng xuyên việt đến nữa...

Ngay khi tôi vừa có chút chuẩn bị tư tưởng, Sáu Lưu đã dẫn đến cho tôi vị khách đầu tiên: Kinh Kha. Như đã nói, bạn học Kinh Kha cao khoảng 1m77, khá vạm vỡ, mặc quần áo vải thô, buồn cười nhất là gã bị lác, khi một mắt gã nhìn bạn thì mắt kia dính ở thái dương. Không sao, sát thủ mà, mắt phải nhìn khắp tám hướng.

Chính là đồng chí Tiểu Kinh, trước khi ám sát Tần Vương đứng bên bờ Dịch Thủy hát hiphop rất là bi tráng, được Cao Tiệt Ly gõ trống tiến đưa vô cùng oai phong. Đáng tiếc là Tiểu Kinh học nghệ không tinh, bị Tần Vương bịp cho một trận te tua, tức quá dạng háng ra cấp Tần Vương một động tác đẩy ám thị tình dục (đoạn này trích từ ‘ Thiên niên hí thuyết sử’ chương thứ N, hồi 2 Kinh Kha Thích Tần do Trương Tiểu Hoa chủ biên)

Sáu Lưu đưa Kinh Kha đến rồi vẫy taxi đi mất tiêu. Kinh Kha có vẻ còn chưa tỉnh lại sau thất bại, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không chú ý đến xung quanh,

chỉ nhìn xuống chân rồi nói với tôi:

- Ngài chính là chủ nhân của tiên cảnh? Cấp ta một cái phòng, có gì nhớ ra ta sẽ gọi sau.

Ừm, ăn ở không thành vấn đề, trên gác còn hai căn phòng và một cái kho, tôi và bạn gái chiếm một phòng, tôi đưa Kinh Kha lên, gã đàn người ngồi bệt xuống đất lẩm bẩm: “ Vì sao?...Vì sao?...” Tôi đi xuống nhà, phát hiện mồ hôi mồ kê đầy người, từ giờ trở đi tôi bắt đầu đi trên con đường thành tiên, khách hàng đầu tiên lại là “ Cổ kim đệ nhất thích khách” Kinh Kha. Tôi nhìn lên đồng hồ treo tường, bạn gái tôi, Bánh Bao sắp đi làm về.

Tôi rất xui xẻo, đã nói từ đầu rồi mà, bạn có thấy nam nhân vật chính trong tiểu thuyết mấy khi có bạn gái? Có đi chẳng nữa cũng đẹp như tiên phải không?

Bánh Bao họ Hạng, tên đầy đủ là Hạng Bào Tử, ông già nằng là loại kế toán đeo kính dày như dít chai, mặc đồ xanh quân đội nuôi hy vọng con gái mình lớn lên sẽ thành nhà giáo nhân dân quang vinh, học trò khắp thiên hạ giống như bào tử thực vật vậy. Nhưng cái tên đó đem lại điều tốt duy nhất là tiểu thư Hạng Bào Tử càng lớn trông càng giống cái bánh bao, nằng làm việc tại một cửa hàng bánh bao cách chỗ tôi một con phố, cửa hàng kinh doanh một loại bánh bao khá nổi tiếng trong thành phố, công tác cụ thể là đón khách ở cửa. Trước đây nằng làm bồi bàn, nhưng mỗi lần khách gọi “ bánh bao” đều khiến nằng quay đầu lại rồi không đánh vỡ bát cũng đánh vỡ đĩa, cuối cùng giám đốc đành chuyển nằng ra đón khách vậy. Xét ra về chuyện này chỉ có thể giải thích bằng việc giám đốc là một người tốt, ông ta không thể có suy nghĩ linh tinh về Bánh Bao, vì như chúng tôi biết về vị này thì khá là nhát gan, thuộc loại xem xong Ju-on không dám về nhà một mình, tuyệt đối ông này không có cái dũng khí đó.

Bạn hỏi tôi vì sao lại yêu Bánh Bao? Đó là một sự sai lầm rất mỹ lệ, một buổi chiều tôi không đụng chạm đến ai lang thang trên phố (nghe quen

không?) nhìn thấy một người con gái có thân thể hoàn mỹ đến cực hạn đang uyển chuyển dạo bước, người con gái đó là Bánh Bao. Sau đó người con gái mang đầy tính mâu thuẫn đó gây cho tôi sự tò mò, thế rồi một đêm, sau khi cùng nàng nghiên cứu đủ loại Maria Ozawa và Sora Aoi, nàng chiếm hữu tôi một cách dã man, vào lúc sung sướng đến cực điểm, nàng ngậm một thứ trong miệng lung tung hỏi: “ Em là gì của anh?” Tôi vô cùng đau khổ rên lên: “ Bà xã”

Đó là cả câu truyện.

Bánh Bao sắp đi làm về, tôi phải nói gì với nàng đây? “ Em yêu, anh sắp thành tiên rồi, Kinh Kha đang ở trên gác nhà mình”? Nghĩ đến đây tôi vội chạy lên phòng, lấy một bộ quần áo đưa cho gã, nói rằng hể đến tiên cảnh là phải theo quy định thay đồ..v.v Nhưng gã hoàn toàn không quan tâm đến tôi mà chỉ lăm bằm: Vì sao?...Vì sao?...

Tôi biết gã tính cách cũng chẳng tốt gì, truyền kỳ sát thủ cả đời không giết được ai, độ bức bối của gã có thể đoán được.Tôi chỉ đành nói lớn:

- Ông không thấy là của ông ngắn quá à?

Kinh Kha giật mình ngẩng lên ngơ ngác:

- Ngắn à, nhưng mà cái đó của tôi ngắn thì liên quan gì?

Tôi phát cáu, sao mà người cổ đại cũng H quá vậy? đành gào lên:

- Tôi nói là kiếm của ông ngắn quá!

Kinh Kha như sức tỉnh, móc ra một cây dao găm màu ngọc bích, nói:

- À..tôi cứ tưởng ông nói là tóc tôi ngắn quá.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Không Phải Oan Gia Không Tự Đầu

Kinh Kha bỏ kiếm lên bàn rồi làm động tác rút kiếm ra khỏi trục bản đồ đâm một nhát, tôi vội vàng nhảy một phát xa cả vài mét. Thanh kiếm đó tôi biết, do Yên thái tử Đan dùng trăm dật vàng mua từ đại sư chú kiếm Từ phu nhân, nghe nói còn tẩm độc, hai tên âm mưu Thái tử Đan và Kinh Kha còn dùng mạng người để thử kiếm. Nếu lúc đó người cầm kiếm là Kinh Kha thì tay linh xui xẻo đó là mạng người duy nhất hấn giết.

Kinh Kha nhìn tôi không một vết xây xước cả nửa ngày rồi như sức nghĩ ra nói:

- Hóa ra là ngắn quá.

Tôi cúi tiết gào lên:

- BỐ KHỈ, ông thần kinh à, nếu đủ dài thì lụi chít tui rồi còn gì.

Kinh Kha không thêm quan tâm mà sung sướng kêu ầm ĩ:

- Nguyên nhân là của ta ngắn quá...!

Sau này tôi dùng câu đó, thêm đầu thêm đuôi rồi bán cho một công ty kinh doanh thuốc tráng dương, nghe nói khá đắt hàng.

Đúng lúc đó cầu thang có tiếng, Bánh Bao đi làm về, tôi vội quăng quần áo lên đầu Kinh Kha nói:

- Đại ca thay quần áo trước đi, để lát nữa thằng em sẽ cùng ông anh bàn vụ dài ngắn sau.

Thấy tôi định đi, Kinh Kha nhìn lên trời bằng một góc 45 độ, chìa tay ra, có trời mà biết định nói gì. Tôi không thèm nhìn hăn, đi ra cửa thì đụng mặt Bánh Bao, vội tiện tay đóng cửa lại.

Bánh Bao là một phụ nữ siêng năng, tay nàng còn cầm mấy túi thức ăn, nàng có đức tính của một cô gái xuất thân từ gia đình không phú dụ là tiết kiệm và nhu cầu tính dục dồi dào tương ứng với lứa tuổi, nếu không nhìn trực tiếp vào mặt nàng thì tôi có cảm giác mình thật sự đã yêu nàng rồi.

Bánh Bao đang định đi rửa rau, thấy tôi thần thần bí bí, định vào phòng xem, tôi vội chặn cửa cười hì hì nói: " Có anh bạn...ở tạm nhà mình mấy hôm". Bánh Bao rút ra một cây hẹ chỉ vào mặt tôi nói: " Chỉ cần nói là nam hay nữa là được.." Được biết là nam, nàng tươi cười nói: " Tối nay ăn hẹ xào"

Tôi hé cửa liếc vào, thấy Kinh Kha về cơ bản đã ăn mặc chỉnh tề, chính đang dùng quần sịp lồng ra ngoài quần bò. Tôi vội nhảy vào nói:

- Ấc, bộ ông tưởng mình là siêu nhân chắc, cái đó mặc bên trong.

Kinh Kha không thèm chú ý đến mấy chuyện vụn vặt, tiện tay vứt cái quần sịp sang một bên nói:

- Đồ của mấy người mặc khó chịu quá.

Tôi vô cùng cảm ơn hăn không dùng áo Adidas của tôi làm phi phong đeo phất phới sau lưng, xem ra sát thủ đúng là giỏi thích ứng hoàn cảnh, hăn không tỏ ra hiếu kỳ về cửa kính trong suốt cũng như không hỏi đèn tại sao không dùng dầu thấp, so với những tay xuyên việt quê mùa trên phim có một khí độ hết sức thân sĩ.

Nhưng ngay lập tức tôi biết lý do, hắn lại cầm dao găm lên nói:

- Nhưng nếu dài hơn thì làm sao mang vào được?

Xem ra hắn muốn sống tiếp một năm là để xây dựng một kế hoạch ám sát hoàn hảo. Tôi chỉ đành nhún vai hỏi:

- Cái trục bản đồ ông dùng to cỡ nào?

Hắn một tay cầm dao găm, một tay đặt trước mũi dao một đoạn nói:

- Cỡ này.

- Ài, sao mấy người không phóng to tỉ lệ xích lên, ví như cái bản đồ lúc đó là 1/10000, phóng to thành 1/1000 thì bỏ cả thanh trường kiếm vào đó, thậm chí 1/100 thì vác cả thanh phượng thiên hạ kích vào cũng OK.

Kinh Kha tuy không hiểu hết những gì tôi nói nhưng cũng hiểu ra đại khái vấn đề, hắn vỗ tay vào trán nói:

- Ta thật là ngốc, đúng là...- đoạn hắn phục xuống vái mà nói- ngài quả nhiên không uống là thần tiên.

Sau khi giải quyết vấn đề của bản thân, nghi vấn đầu tiên về "tiên giwois" lập tức xuất hiện:

- Cái đó là gì (tay chỉ của kính), còn cái kia, sao lại không thấy dầu?(tay chỉ đèn điện).

Ặc ặc, tôi bị hấn đánh bại rồi.

May mà câu trả lời của tôi cũng rất hoành tráng:

- Đây là "tiên giới", có nói ông cũng không hiểu.

Đến giờ ăn, tôi gọi Kinh Kha đến bàn, một năm cũng khá dài, tốt nhất là sớm cho hẵn ra dưới ánh mặt trời. Bánh Bao tiếp đãi Kinh Kha một cách nhiệt tình, nàng là loại phụ nữ có thể nhanh chóng hòa nhập với đám bạn bè nhí nhố của tôi.

Trong lúc Kinh Kha dính mắt vào tivi, và cồm vào mũi thì Bánh Bao sát vào tai tôi thì thăm:

- Bạn anh mở cửa hóng mát kìa.

Tôi nhìn sang thì thấy Kinh Kha mặc quần bò LEE của tôi, khệnh khang dạng chân ngồi, phéc mơ tuya không kéo lên, cái thắt không ngăn cũng chẳng dài của hẵn thấp thò nhìn ra ngoài, tôi hắng giọng một cái, hẵn không thềm nghe. Bánh Bao mượn cớ ra lấy thức ăn, tôi vội nói: " Kinh Kha, mát mẻ chứ?"

Kinh Kha không thềm nghe, chỉ vào tivi nói:" Máy người tí hon kia là nhà ông nuôi hả?" Tôi chỉ đành đứng dậy chỉ vào vật đó nói: " Phong tục chỗ tôi không lộ thắt em ra đâu"

Tôi cứ ngỡ hẵn sẽ xấu hổ, nhưng tôi sai một cách nghiêm trọng.

Hắn chỉ tiện tay nhét thứ đó vào rồi hỏi:" Hàng ngày cho bọn họ ăn gì?" Tôi chỉ đành sàu khỗ đi qua kéo phéc mơ tuya cho hẵn, được một nửa thì Bánh Bao đi vào...

Tối hôm đó, tôi chỉ có cách dùng hành động thực tế chứng minh mình chỉ có hứng thú tình dục với người khác giới, thân thể trong ánh đèn mờ càng đặc biệt mỹ lệ của Bánh Bao như một cái bơm hút sạch tôi, như nàng nói, để dù tôi có tâm cũng không có sức, như thế ban ngày khi nàng đi làm sẽ an tâm. Mãi đến gần sáng bọn tôi mới thu thập chiến trường đi ngủ, Kinh Kha ngáy cả đêm. Tôi phát hiện hẵn là một người không khó đối phó, nói trắng ra, trí lực của hẵn hơi bị thấp, dễ tin người, có lẽ do hẵn cho rằng

tôi là thần tiên, chỉ cần không nhắc đến vụ ám sát Tần Thủy Hoàng thì hẳn là một gã khờ trăm phần trăm.

Sáng hôm sau, tôi mở cửa hàng muộn một tiếng, vừa mở cửa là thấy Sáu Lưu ngồi trên thềm hút thuốc, bên cạnh là một gã béo. Thấy tôi, Sáu Lưu dụi thuốc đưa gã béo vào, giới thiệu khách hàng mới. Vừa nghe tên gã béo, tôi lập tức thấy trời long đất lở.

Độc giả thông minh có thể đoán ra ngay, gã béo là Tần Thủy Hoàng.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Chính Béo Đại Chiến Kinh Khờ.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Tần Thủy Hoàng là một gã béo.

Gã béo Tần Thủy Hoàng trong khoảng độ 45 tuổi, đầu tóc so với kinh Kha bóng hơn nhiều, nhìn là biết hay gọi, mặc một cái áo bào thêu đầy đao tiền (tiền thời Chiến Quốc), chấp tay trước bụng nhìn tôi cười gật đầu. Xem ra chúng tôi có cùng một vấn đề, không biết phải xưng hô đối phương là gì.

Sáu Lưu vỗ vỗ vai Tần Thủy Hoàng nói:

- Sau này gọi hần là Cường hay người anh em đều được- đoạn hướng tôi nói- Chào anh Chính đi!

- Chú Cường!

- Anh Chính!

- Anh sau này ẶN NHỜ CHỢ CHỤ HỈ(giọng Thiểm Tây khá nặng)

- Khộng cợ chi, khộng cợ chi!- Tôi vội trả lời.

Hoành tráng, cùng Doanh Chính xưng anh em, tôi có cảm giác cái mặt mình như tấm vải trải giường bị trẻ con dãi dầm, trong một không gian hữu hạn nở ra một cách vô hạn.

Sau này tôi mới biết bình thường Chính béo cũng không khiêm tốn thế, là do Sáu Lưu bảo hẳn rằng tôi là thần tiên mới vậy. Ông anh Chính béo của tôi cũng là người khá biết chấp nhận, đầu tiên là cho người luyện thuốc trường sinh, nghe đâu là luyện gần xong thì người đó lăn cổ ra chết, anh Chính bèn lập tức cho xây bình mã dừng, hy vọng đến thế giới khác có đàn em theo phục vụ, bây giờ trong mắt gã tôi là chúa tể của thế giới mới nên đối xử với tôi khá khách khí.

Sáu Lưu bỏ lại Chính béo rồi vẫy xe ôm đi mất tiêu, trước giờ tôi cứ nghĩ những người đi xe ôm có một trái tim rất thiện lương, giờ mới biết là sai khủng khiếp, tôi rất ghét lão.

Tần Thủy Hoàng khác với Kinh Kha, gã bỏ lại ngôi vua đến đây là để hưởng thụ sinh hoạt, gã nhanh chóng thấy hứng thú với cái laptop của tôi, sau khi nhận thấy tôi là một người khá dễ chịu thì lập tức một tay mouse vô tuyến ngoái loạn xạ, một tay sờ soạng lung tung lên màn hình. Sau này tôi mới biết gã cho rằng con trỏ hoạt động được là do có một sợi dây nhỏ nối với con chuột. Gã nghịch một lúc rồi đưa ra yêu cầu đầu tiên: Gã muốn đi ỉa.

Hôm qua tôi đã dậy cho Kinh Kha cách dùng toilet đi tiểu nên giờ có chút kinh nghiệm, biết rằng chỉ cần bảo bọn họ xả vào hố xí là được. Tôi đưa Chính béo vào, hạ đệm ngồi xuống và bảo Doanh Chính ngồi xuống là xong. Khi cần tôi dậy, hẳn đánh một phát rầm rung trời chuyển đất, mùi thối nồng nặc, Chính béo cảm thấy có lỗi, liền mang phẩy phẩy tay.

Tôi không sợ mùi thối mà sợ đánh thức Kinh Kha dậy, hẳn ngủ tại phòng đối diện nhà vệ sinh. Ai cũng biết những gã khờ thường hay cố chấp trong vài việc, tối qua tôi đã thu quần áo của hẳn nhưng âm mưu giải trừ vũ trang gặp phải kháng cự kịch liệt nên thất bại.

Điều đó khiến tôi nghĩ đến mấy việc, thứ nhất là không nên để hai người đụng mặt, thứ hai là phải chuẩn bị vài bộ quần áo cuối cùng là chuẩn bị cho

Chính béo một phòng "Tổng thống". Hiện chỉ còn một phòng trống là cái nhà kho sát vách Kinh khờ.

Hoa một tiếng, Chính béo lao ra khỏi phòng vệ sinh, tay ôm quần chạy huỳnh huých xuống nhà, vừa lúc KINH Kha ra khỏi phòng, dụi dụi mắt mê hồ đi vào toilet chống nạnh đá, hăn nhăn nhăn mũi, còn nhìn tôi một cách bất mãn.

Tôi không có thời gian lo cho hăn, vội chạy xuống xem chuyện gì xảy ra với Tần THỦY Hoàng, chỉ thấy hăn đang chống cằm ngồi thần người ra. Thấy tôi, gã nói:

- Anh lẠm như chụ nọi, Ận một cại, nước chẬy rạ Ậm Ậm, giạt cẬ minh, cỰ nghị ngẬp hỆ cẬ.

Đoạn gã lại chạy lên nhà, nhìn vào một vũng nước vàng trong bồn cầu gãi gãi đầu không hiểu mô tê gì hết, đại khái KINH Kha đã về phòng. Tôi muốn phát khùng, cái chuyện ngớ ngẩn như vậy cũng xảy ra được, thật bó tay. Tôi gào Ầm lên:

- Anh KINH, anh CHÍNH, ra đây!

KINH Kha và CHÍNH béo cùng một lúc thò đầu ra cửa phòng và cửa toilet hỏi:

- Gì thế?

Hai người đồng thời phát hiện ra nhau, kêu lên "A" một tiếng và lập tức sập cửa lại. Tôi còn chưa hiểu mô tê răng rứa gì thì KINH Kha đã xông ra, giơ cao cây dao găm, hóa ra hăn đi lấy dao.

Tần THỦY Hoàng không ngu, gã biết mình không ở trong cung và cũng không có TRIỆU CAO Chi viện, huống chi không mang theo thanh kiếm LỘC LÔ. Giờ mới thấy trí tuệ của vua chúa, CHÍNH Béo biết cách sập chốt cửa và

giữ chặt tay nắm cửa. CỐn Kinh Kha chỉ biết vác dao chém loạn xạ, không bao lâu tạo trên cái cửa toilet một lỗ hình tam giác, hấn ghé mắt nhìn thấy Chính béo kêu ầm lên:

- Ra đây!

Như tôi đã nói, KINH Kha bị lác nặng, một mắt hấn nhìn TẦN THỦY Hoàng, mắt kia thì như có vẻ theo dõi từng cử động của tôi, lúc này tôi mới sực nghĩ ra mình phải làm gì đó, bèn moi từ dưới đi văng phòng khách ra một cục gạch (Sao trong phòng khách nhà tôi lại có cục gạch?) cầm trên tay nghiêm giọng quát:

- Họ Kinh kia, không bỏ dao xuống là mặt hôn củ đậu ngay giờ!

Kinh Kha thấy tôi cầm một vật vuông vức, hồng quang rực rỡ, không biết là bảo vật gì của thần tiên, dối nói:

- Việc của tôi ông đừng quản...

Đúng lúc đó TẦN THỦY Hoàng moi ra túi xà phòng bột, thông qua lỗ trên cửa tát ra, Kinh Kha trúng chiêu, rú lên một tiếng, vứt dao dụi mắt. Tôi phát cáu, đầu tiên là thu dao của KINH Kha, TẦN THỦY Hoàng không ngừng phóng bột qua lỗ, tôi mở cửa tóm cổ áo lôi gã ra vứt lên đi văng, đoạn đưa KINH Kha đi rửa mắt. Khi tôi nắm tay dắt hấn quay lại, có cảm giác như mình là cô nuôi dạy trẻ vậy, bỏ KINH Kha xuống sa phát đối diện, đặt bình nước khoáng và gạt tàn giữa hai người, ôn tồn nói:

- Có gì không nói chuyện với nhau được hay sao mà cứ phải chém chém giết giết thế, lại không phải kiếp trước...

Tôi sực nhớ ra hai người đúng là kiếp trước có thù bèn đối giọng nói:

- Thật ra hai người đâu có thù hận gì, đúng không?

Tần Thủy Hoàng gật đầu lia lịa, còn Kinh Kha thì cúi kính hừ hừ:

- Là hần làm tôi toi mạng chứ ai?

Chính béo không chịu thua:

- Thế ai ra tay trước?

Tôi đập cục gạch lên bàn lớn tiếng nói:

- Cãi cọ gì, không nhớ đây là đâu hả?

Hai người lập tức rút cổ im bật, tôi châm điếu thuốc rồi hòa ái nói:

- Không cần biết ai đúng ai sai, đều là chuyện kiếp trước rồi, hai người đến đây là để hưởng phúc, vả lại có một năm, còn không biết trân trọng sao?

Tần Thủy Hoàng cúi đầu im re, Kinh Kha nhìn tôi, mắt đo đỏ.

- Nào, lại bắt tay dàn hòa, từ nay làm bạn, ngoan, nghe lời!

Chính béo là người giơ tay ra đầu tiên, người ta là vua chúa đúng là độ lượng, Kinh Kha bất đắc dĩ nắm lấy một cái. Đôi oan gia nói chung tạm thời được giải quyết. Tôi lấy ra một bộ quần áo cho Chính béo, đúng là biết nhiều thấy rộng, đồ vào tay là biết của tôi tốt hơn quần áo cũ. Khi Kinh Kha nói với gã quần lót phải mặc ở trong thì khá nghe lời, tỏ ra thái độ khá hữu hảo.

Sau đó mấy anh em (nghe lạ không?) cùng nhau quét dọn cái phòng kho, tôi xếp vào đó một cái giường xếp, tạm thời thành phòng " Tổng thống" của Tần Thủy Hoàng. So với Kinh Kha, Chính béo tò mò gấp N lần, hỏi hết cái nọ đến cái kia, kinh Kha thay tôi trả lời: " Đây là tiên giới, nói ông cũng không hiểu".

Xem ra tâm thái quyết định tất cả, Tần Thủy Hoàng nhanh chóng bị tivi cuốn hút, vốn dĩ gã xem " Bách gia giảng đàn" nói về Hàn Phi, may mà tôi nhanh tay đổi kênh sang Sao Băng để hân xem.

Mọi việc trên gác tạm yên, tôi vừa nghịch cây dao tìch thu của Kinh Kha vừa xuống nhà thì thấy phó giám đốc của tôi, lão Phan đã ngồi chờ từ bao giờ.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Ban Nhạc Tần Triều.

Lão Phan hôm nay đi ăn cưới, cách chô tôi không xa nên ghé qua chơi, lão là loại trung niên hết sức bình thường, đầu tóc lơ thơ nhưng chải sáng bóng, bụng bia, thương mặc bộ đồ rẻ tiền do vợ mua ở vỉa hè, trong tủ có dăm bộ complet phòng khi cần dùng, đeo kính màu cà phê, nói chuyện chững chạc, giống như mọi đàn ông trung niên có chút thành công hay một anh trưởng phòng cơ quan nhà nước.

Thật ra lão Phan không giản đơn chút nào, tốt nghiệp khóa hai hay ba gì đó trường đại học địa chất Trung Quốc, chuyên ngành khảo cổ. Hồi ấy sinh viên đại học phải gọi là giỏi, mỗi người đều có tuyệt kỹ, lão Phan lại thuộc dạng top trong số đó. Nếu lão tiếp tục theo chuyên nghiệp của mình thì ngày nay tuyệt đối có thể bon chen cùng đám giáo sư trên tivi, đáng tiếc là thập niên 90, lão không chống lại được cám dỗ nhảy ra kinh doanh riêng. Thế là từ một tay giỏi giang hoành tráng, sau khi lỡ chông vó mấy lần trở nên co ro cúm rúm hết cả lại. Lý do lão lỡ nặng theo tôi là tội của lão, chẳng trách được ai: Lão vứt bỏ chuyên nghiệp theo mấy tay Phúc Kiến đi buôn đồng hồ.

Sau năm 2000, lão lại quay về nghề cũ, chuyên giám định đồ cổ, kiếm được tuy không ổn định nhưng cũng kha khá, lão ở chỗ tôi lấy cái danh phó giám đốc chứ cũng không lĩnh lương, chỉ thu 20% hoa hồng mỗi món đồ giám định.

Lão đưa cho tôi điếu thuốc, tôi bỏ dao lên bàn rồi cúi đầu châm lửa, chưa kịp nói năng gì thì mắt lão Phan đã dính chặt vào cây dao, một cây dao găm thời Chiến Quốc có sức quyến rũ cỡ nào với một gã có bề dày giám định đồ cổ có thể hiểu được, kính trệ xuống, lưng còng lại như muốn bay vào cây dao luôn.

Tôi vội giật lại dao, bỏ vào túi, cười cười nói:

- Dao cắt trái cây, có quái gì mà xem.

Lão chỉ ngón tay vàng khè vì khói thuốc vào tôi nói:

- Đưa đây!

Tôi móc dao ra tung tung trên tay đùa đùa nói:

- Ông không nghĩ cái này là đồ cổ đấy chứ?

Rốt cục lão cũng mắc lừa, sát sát mồ hôi trên trán cười khố nói:

- Bệnh nghề nghiệp rồi, chỗ cậu làm sao mà có dao thời Chiến Quốc được cơ chứ.

Tôi nghịch nghịch cây dao, giả bộ tỉnh bơ hỏi:

- Nếu là dao Chiến Quốc thật thì giá bao nhiêu?

- Nếu là đồ thật, do chú bán ra thì bán cho ai cũng phạm pháp, còn bán ra nước ngoài thì kiếp này anh khỏi gặp chú luôn, nhà nước quy định đồ cổ trước năm 1795 không được xuất cảnh, chú nghĩ xem thời Chiến Quốc đến năm 1795 là bao nhiêu năm..

- Thì nói chơi thôi mà, cho cái giá nghe coi.

- Thế này nhé, tại nhà đấu giá Sotheby ở Anh bán một cái bình thời minh là 15 triệu Bảng Anh, chưa cần nói giao dịch ngầm, ở Hồng Kông bán một cây dao của Càn Long, chưa cần biết Càn Long đã từng nhìn thấy cây dao ấy chưa cũng đã 40 triệu dollar Hồng Kông rồi, một thanh kiếm mạ vàng Napoleon từng dùng giá 50 triệu NDT...

Tôi chen ngang:

- Nếu là cây dao Kinh Kha dùng để ám sát Tần Thủy Hoàng thì sao?

Lão Phan lườm tôi một phát nói:

- Đừng luyên thuyên nữa, anh phải đi đây.

Tôi dần mặt ra nhìn cây dao găm bụng bảo dạ " Nếu đổi thành tiền xu không biết đập chết mình được bao nhiêu lần?"

Kỳ thật tôi cũng không ngốc, chưa cần nói cây dao, từ trên người Kinh Kha nhổ sợi lông cũng tính là di sản văn hóa rồi, nhưng tôi cảm giác dính vào vụ đó hết sức nguy hiểm, chưa nói đến phạm pháp, chỉ tính mấy thứ đó bán ra nước ngoài, không cần 1000 năm tôi đã thành " thiên cổ tội nhân". Là giám đốc một hiệu cầm đồ, tôi có thể lừa lọc ép giá kiếm chút tiền vô lương tâm, nhưng tối thiểu khi còn đi học cũng được giáo dục yêu nước, vụ này không chơi được.

Buổi trưa, Bánh Bao có 20 phút nghỉ, bình thường tôi hay đóng cửa ra cùng nàng ăn ở ngoài, hôm nay đành bảo nàng mang 1 cân bánh bao về vậy. Khi Bánh Bao vội vàng chạy về thì Tần Thủy Hoàng đang xem Sao Băng, Bánh Bao gật đầu coi như chào hỏi rồi hối hả lấy ghế ngồi coi, bảo nàng ăn thì bảo ăn rồi, đoạn cắm mũi vào tivi. Khi đang đến đoạn Đạo Minh Tự, Hoa Trạch loại và Sam Thái lăng nhà lăng nhăng thì quảng cáo chen ngang. Bánh Bao đứng dậy nói với Chính béo:

- Anh béo, chiều về cho em biết kết quả.

Điều làm tôi kinh ngạc nhất là Chính béo dùng một giọng còn Đài Loan hơn cả dân Đài Loan đáp:

- Được rồi, nói nhiều quá đề...

Tôi lôi Kinh Kha, người đang nhiệt tình nghiên cứu cửa kính từ phòng bên ra ăn bánh bao, còn may, hai người chưa gây ra chuyện gì khiến tôi nhức óc. Kinh Kha hơi bị khờ, với những sự vật mới đã ngại không hỏi, đồ đạc trong nhà đủ cho hần nghiên cứu nửa năm rồi, còn Chính Béo thì đến hưởng thụ nên tâm lý không thêm chú ý đến mấy thứ đó.

Tôi lo là đến một lúc nào đó hai người tỉnh lại, phát hiện bị Diêm Vương lừa sẽ lôi tôi ra xả giận, nhất là Tần Thủy Hoàng, nếu gã biết tôi hay gọi sau lưng gã là Chính béo. Tôi bỏ đồ của hai người vào đáy tủ, một năm sau phải để hai người mang đi một kiện không thiếu, tôi thừa nhận không dám đem bán vì biết đám buôn đồ cổ cũng không kém gì bọn buôn ma túy hay vũ khí, bán ra một món là khỏi yên thân luôn, trồng cây vào củ đậu trong tay tôi có vẻ không đảm bảo. Đương nhiên, tôi cũng hơi lăm mồm nhắc lại một câu, tôi không muốn thấy mấy bảo vật này bị bán ra nước ngoài, bạn đọc chỉ cần nhớ thế là đủ rồi. Cây dao của Kinh Kha thì tôi rửa sạch rồi bỏ vào thùng công cụ, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Bánh Bao tuần này làm ca sáng, tức là 10h đi làm, 4 h chiều nghỉ, thật ra là phải khoảng 5h mới nghỉ được, ca tối làm từ 4h đến 11h. Làm ca đêm thì Bánh Bao chưa bao giờ bắt tôi đi đón, không hẳn bì dạng mạo cực kỳ trêu tượng của nàng mà vì nhà nàng ở khu Đường sắt, từ bé đến lớn đại chiến với đám trẻ con cùng khu mà trưởng thành, thuộc loại " giang hồ nhi nữ", khi lên lớp sáu đã huyết sáo trên một thầy giáo đẹp trai, xui xẻo là nàng không biết đấy là thầy giáo Tiếng Anh mới, may mắn là thầy không nghe thấy, lại xui là vì cô chủ nhiệm của nàng, một bà già khó tính bắt được quả tang. Nhờ vậy suốt thời đi học Bánh Bao chỉ học được hai câu thơ: Hương hoa mai đến từ giá rét và Mặc gió mưa xuy đả thét gào.

Vì thế, đối với đám bạn bè nhí nhố của tôi nàng rất dễ chấp nhận, hôm nay nàng mang về cả một giỏ thức ăn bự, nàng rửa một quả dưa chuột, bẻ cho Tần Thủy Hoàng một nửa, tự cắn một nửa hỏi:

- Sao, sao, Trạch Loại không làm gì Sam Thái chứ hả?

Sau một buổi chiều Tần Thủy Hoàng đã nắm được tác dụng của tivi, điện thoại và ô tô, sau này tôi nói với gã phim truyền hình là giả, gã rất kinh ngạc hỏi, biết là giả sao vẫn xem, chỉ đành giải thích là cũng như gã xem người đẹp sáu nước khiêu vũ thôi. Còn Kinh Kha đã tìm được vật yêu thích, một cái đài bán dẫn, hẳn cho rằng âm thanh là do người tí hon bị giam bên trong phát ra, suốt buổi chiều tìm cách nói chuyện với họ. Có hai người, tôi thấy có nghĩa vụ phải làm công tác tư tưởng cho Bánh Bao. Tôi đến bên lavabour , giả bộ giúp nàng rửa rau rồi nói:

- Hai người thật ra không được bình thường! - Tôi rất khéo léo nói - Không phải cùng thời đại với bọn mình.

- Cái người lớn tuổi cũng chỉ 40 chứ mấy?

Tôi gãi đầu nói:

- Chơi Rock đấy, không được hoan nghênh nên cũng hơi thần kinh chút.

Nói vậy Bánh Bao lập tức hiểu ra, tạm thời tôi không dám nói rằng hai người sẽ ở đây 1 năm. Làm cơm xong, trên bàn ăn Bánh Bao hỏi:

- Anh béo tên là gì?

Tần Thủy Hoàng thoải mái cười nói:

- Anh gọi là Doanh Chỉnh!

Bánh Bao nhìn Kinh KHỜ, hẳn cướp lời:

- Tui kêu là Kinh Kha!

Bánh Bao ngẩn ra rồi cười ầm lên:

- Đúng là có tính sáng tạo, ban nhạc của mấy người gọi là gì?

Tôi mờ hời đây người, chen vào:

- Tân triều.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Bé, Cần Giấy Không?

Đối với Chính béo và Kinh khờ, tôi đã có một kế hoạch sơ bộ để hai người tử tế ở lại một năm. Quý 1 sẽ dạy hai người các kiến thức sinh hoạt thường thức, đừng phải cái gì cũng không đến nỗi giật mình sợ hãi, xét trí tuệ và tâm lý hai người xem ra không khó lắm. Quý 2 đưa ra đường, đến các quán ăn uống gì đó, xem ra cũng không khó khăn trải qua 3 tháng. Quý 3 sẽ khó khăn nhất, hai người sẽ cảm thấy chán cuộc sống bình đạm, vậy tôi đưa đến các công viên giải trí, đi tàu cướp biển, đu quay điện gì đó, thi thoảng đưa đi hát Karaoke. Đến quý bốn thì tôi sẽ nói thật cho hai người mọi chuyện, để đám đó sống trong niềm căm thù Diêm Vương.

Nói chung là không để ai biết thân phận hai người, điểm này hơi bị thừa, "Cổ kim đệ nhất thích khách" Và "Cổ kim đệ nhất hoàng đế" ở chỗ tôi về cơ bản là dân nhập cư lậu, bị công an tóm được là hết sức phiền phức. Dựa vào tiền lương 1400 của tôi, miễn cưỡng cũng giải quyết được, lương của Bánh Bao cũng được 800, đủ nàng tiêu xài, Bánh Bao vừa tiết kiệm lại vừa tùy tiện, miễn là không bị đói thì với tiền chẳng có khái niệm gì, tính nàng lại nghĩa khí, ở với nhau lâu chắc không phản đối hai người ở lại.

Tôi luôn lo rằng khi không ở nhà Kinh Kha sẽ làm thịt Tần Thủy Hoàng, nhưng xem ra chưa có hiện tượng đó, tâm tư của hãn đều chú ý vào cái đài bán dẫn, hãn đang tìm cách nuôi người tí hon trong đó, trong bữa cơm, tôi chú ý thấy hãn bỏ mấy hột cơm vào túi áo (bộ adidas của tôi ời!). Tôi thấy hãn khá dễ thương, hồi 3 tuổi rưỡi tôi cũng hay làm vậy. Chính béo sau khi ăn vài bữa càng kiên định cho rằng mình đang ở tiên giới, buổi trưa 1 cân

bánh bao, một mình gã ăn ít nhất 7 lạng, cứ cắn vài miếng lại một câu : ' Ngọn thật!' khiến tôi nảy ra sự nghi ngờ rằng gã thống nhất 6 nước vì lương thực của nước Tần không đủ cho gã ăn no, mà đồ ăn trên bàn từ cà chua, dưa chuột, đến khoai tây bắp cải gã đều chưa từng thấy, khiến tôi rất tò mò là thời Chiến quốc nhân dân ăn rau gì?

Buổi tối, sau khi ăn cơm, chúng tôi cùng xem ti vi, tôi ôm eo Bánh Bao ngồi trên salon, hai bên là Kinh Kha và Chính béo kéo ghế con ngồi, chài chài, nghĩ mà xem, một người đàn ông sau khi cơm no rượu say, ôm người đàn bà của mình, hai bên là cổ kim đệ nhất thích khách và vị hoàng đế đầu tiên, cái cảm giác đó, chắc chắn, tự nhiên tôi thấy mình đã thành tiên rồi. Nhưng hôm đó đài trung ương số sáu phát phim Anh hùng khiến tôi có cảm giác không phù hợp lắm với hai vị. Kinh Kha thì thôi, nhưng trong phim nhiều lần nói đến Tần Vương, thậm chí đoạn cuối còn nhắc đến Tần Thủy Hoàng. Có điều Chính béo ngồi xem một cách thản nhiên, gã chẳng biết trong phim Trần Đạo Minh đóng vai ai, tuy trang phục có gây ra chút hứng thú nhưng có lẽ so với vương quốc của gã thì cách một trời một vực. Xem xong gã còn nói:

- Thiện ha, thiện ha, cại vu đồ ngày xưa ạnh cũng lạp hoai, mệnh không đánh người ta thì người ta đánh mệnh, lợ sao được nhiều thệ.

Đó là bình luận của Tần Thủy Hoàng với bộ phim Anh hùng. Sau này tôi mới hiểu ra Chính béo cơ bản chẳng biết Tần Thủy Hoàng là chỉ ai, đó là danh hiệu người sau này gọi gã, tuy gã có tự xưng Thủy hoàng đế nhưng cả đời chắc chẳng ai chỉ mũi gã gọi Tần Thủy Hoàng. Đúng ra Chính béo còn có một sự hiểu lầm lớn nhất là gã cho mình đang ở tiên giới, cỡ như gã chỉ là tép riu nên cũng không thèm che dấu tên thật, cũng tốt, miễn là không ai tin gã thì gã còn yên ổn. Mà chính Bánh Bao cũng chẳng tin, cười nói:

- Anh béo cũng giỏi thôi bong bóng quá ha!

Thoáng chốc 1 tuần trôi qua, Kinh Kha và Doanh Chính cư xử với nhau một cách hòa bình, hai người đã biết dùng nhà tắm, biết bật tivi, Kinh Kha chưa biết dùng điều khiển từ xa còn Doanh Chính chỉ bấm được từ 1 đến 9, may mà có nút next channel. Cảm ơn đài truyền hình cáp, có đến 200 kênh, nếu chỉ lơ thơ vài đài như hồi xưa thì dăm ngày là Chính béo đã biết hết. Giờ nhiều kênh quá làm gã loạn hết cả đầu, chẳng biết đâu là thật đâu là giả. Kinh Kha thì không rời được cái đài bán dẫn, riêng tiền mua pin cho hẵn hết đến mấy chục, giờ thỉnh thoảng tôi sai hẵn ra mua bao thuốc, tiền lẻ để hẵn mua kẹo...

Tần Thủy Hoàng khởi điểm hơi bị cao, nghe nhạc dùng trực tiếp MP4, tiện thể mê tí công năng chụp ảnh, lần này không nhịn được tìm tôi hỏi rõ đầu đuôi, may mà Kinh Kha dùng lý luận " Người tí hon" chen hòng, Tần Thủy Hoàng nửa tin nửa ngờ, cuối cùng kéo Kinh Kha sang một bên cùng nghiên cứu. Tôi cho rằng ở cũng Kinh Kha 1 năm, trí lực của gã sẽ hạ xuống bằng trẻ con 5 tuổi. Tuần này Bánh bao đổi thành ca tối, như tôi nghĩ, nàng không đưa ra nghi ngờ nào, nàng là loại người thích nhiệt náo và có vẻ nói chuyện rất hợp với hai người. Tình hình thật tốt đẹp.

Hôm đó, chúng tôi ăn xong cơm trưa, tôi xuống nhà trông hàng, Bánh Bao ngủ trưa, đến 3 h đi vệ sinh thấy hết giấy nên bảo tôi đi mua. Sau khi lang thang qua mấy con phố, tôi về nhà, thấy Tần Thủy Hoàng và Kinh Kha đều ngủ trong phòng, phòng tôi không có ai, tôi gọi Bánh Bao mấy tiếng không nghe trả lời, đẩy cửa nhà vệ sinh thì bị khóa. Tôi mất kiên nhẫn gõ cửa bảo:

- Đóng cửa cái gì, là anh đây. - Bên trong im re, tôi đẩy cửa mấy cái nói - Vợ chồng già rồi mà còn, mở cửa cho anh để giấy vào rồi còn xuống trông hàng.

Vẫn im re, tôi cáu rồi đẩy, giờ cái lịch treo tường trên cửa, chắc các bạn còn nhớ, cái cửa này bị Kinh Kha chọc thủng một cái lỗ, và tôi nhìn thấy - một cái mông.

Ài, tôi biết, tôi biết, chẳng có người đẹp nào vừa xuất hiện là giơ mông ra cả, dù trong tình trạng nguy cấp cần cứu giúp cũng chỉ quần áo xộc xệch, tệ lắm là hở ngực chút. Thế nhưng quả là cái tôi thấy đầu tiên là một cái mông, sau đó mới là một người đẹp mặc đồ kiểu cổ đang tiểu tiện, bị tôi gọi đã khá khẩn trương rồi, giờ lại thấy một cái lỗ trên tường thì vô cùng sợ hãi, thấy một gã đàn ông nhìn chăm chăm vào mông mình thì dần thối ra, chỉ kịp lấy tay che miệng. Tôi rất là khó xử, sau đó nói một câu mà sau này thấy mình tự phục mình sát đất:

- Cần giấy không?

Tôi kinh hoàng bỏ chạy xuống nhà sau khi bỏ giấy vệ sinh trước cửa , con tim yếu ớt đập thình thình như trống làng , cứ nghĩ đến cái mông, chài, vừa trắng vừa bóng, sờ được một phát hay hơn nữa là....(ý nghĩ bậy bạ)...Không biết từ lúc nào Bánh Bao lại có bạn đẹp thế. Chờ một tí, bạn của Bánh Bao sao lại mặc cổ trang? Đóng kịch cũng không cần mặc đồ thế về nhà chứ.

Sau đó trong đầu tôi hiện ra một khuôn mặt rất đáng bực một trận - lão Sáu Lưu, tuyệt đối là lão. Không lẽ cô nàng giơ mông, ách, người đẹp mặc đồ cổ là...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Lý Sư Sư.

Trong lúc tôi còn đang suy nghĩ lung tung thì người đẹp mặc đồ cổ đã uyển chuyển đi xuống nhà, nhìn thấy tôi thì nhún mình làm lễ nói: " Bái kiến chủ nhân tiên cảnh", khuôn mặt còn đỏ hồng. Không sai được rồi, chính là người mới do Sáu Lưu đem đến, có điều cái tên Sư Sư nghe quen quen, ài, trong lúc hỗn loạn quên bém mất cách xưng hô với người đẹp thời cổ rồi, gì nhỉ " bé cưng" hay " người đẹp"? Mà Sáu Lưu chết toi đâu rồi, Bánh Bao nữa?

Trong lúc cái đầu rối như tơ vò, tôi buột miệng nói:

- Tiểu nương tử quý tính là gì?

Ngay lúc đó trong đầu tôi hiện ra một nhân vật lừng danh nhả cười hết sức dân tiện: Cao Nha Nội và tiếp đó là một người cùng thời , lại miệng nói không qua óc:

- Lý Sư Sư?

Người đẹp che miệng cười :

- Đúng vậy!

Chết mất thôi, cười một cái là xương cốt toàn thân tôi cứ tê tê thế này, hồ ly tinh, tuyệt đối là hồ ly tinh, không hổ danh là cave xuất thân. Chẳng trách Quách Đức Cường (nghệ sĩ hài TQ) từng nói: " Kỹ nữ là phụ nữ có kỹ thuật" (không trách được tại sao chương tình Tết không có phần).

Không biết thời của bé Sư Sư có mấy vụ blowjob, BSM với nhỏ nển hay không nữa?....

Thấy cái mặt tôi dần thối, hai bên mép rùng rùng nước dãi nhìn mình, Lý Sư Sư có vẻ xấu hổ hăng giọng một cái nói:

- NHỜ ân Lưu tiên nhân đưa đường đến quý cảnh, vừa rồi bá kiến tiên hậu thừa ân chiếu cố, không ngờ vừa đến đã khiến "chủ tiên " bị đường đột, xin thứ lỗi.

Nói vắn vỏi với tôi hả, chuyện nhỏ, 13 tuổi tôi đã nhận thức " Kim Bình Mai", " Nhục Bồ Đoàn" 15 tuổi đã quen thuộc Vũ Đăng Lan (nữ diễn viên AV Nhật)...ách, nói chuyện chính, nói chuyện chính.

Tôi cười tủm tỉm (một cách dâm đẳng) nói:

- Đừng khách khí, đừng khách khí, anh cũng không phải thần tiên gì đâu, sau này cứ gọi là anh Cường là được rồi, à, lão Sáu Lưu và chị dâu đâu rồi?

- Lưu tiên nhân đi săn rồi, còn tiên hậu thì lên triều!

Bánh Bao lên triều chắc là đi làm rồi, còn Sáu Lưu thì săn với bắn khi gì? May mà cô nàng tiếp luôn:

- Lưu tiên nhân đi rất vội vàng, nói là có một con quái thú tên là Trung Thạch Du (Công ty xăng dầu Trung Quốc) vừa bị bắt.

À, lão Sáu Lưu chơi cổ phiếu lại lỗ rồi, đáng đời.

Xem ra lão Sáu Lưu đưa Lý Sư Sư đến gặp lúc Bánh Bao vội đi làm, cả hai đều vội, đúng lúc Sư Sư muốn đi vệ sinh, Bánh Bao đưa nàng vào rồi chuồn mất, vụ chốt cửa chắc là do Bánh Bao giúp , nàng đúng là tri kỷ của tôi nha.

Giờ tôi mới phát hiện mình vấp chân chữ ngũ ngồi trên salon, Lý Sư Sư cung kính đứng bên cạnh, tí nữa thì buột mồm nói:" Bé, hát cho anh nghe một bài" Có lẽ ngày xưa Tống Huy Tông cũng khệnh khạng đến thế là cùng. Tôi vỗ vỗ đi vắng nói:

- Ngồi xuống đi em, đến chỗ bọn anh là để hưởng phúc, không cần khách khí với ai cả, chỉ cần không giết người đốt nhà thì em làm gì cũng được.

Lý Sư Sư sung sướng nói:

- Nói vậy từ nay em không cần thôi sáo nữa phải không?

Tôi mờ mờ hồ hồ kê như tắm nói:

- .... thích thôi thì thôi, không thích thì không cần, tất nhiên rồi, khoa học nói thôi chỗ đó không được sạch sẽ...

May mà Sư Sư không hiểu tôi nói gì ráo, ngây thơ nói:

- Anh biết đấy, ống sáo phải dùng tỏi sát, em ghét cái mùi đó lắm.

Ai, tư tưởng khác biệt là thế đấy các đồng chí ạ.

Đúng lúc đó Kinh khờ lệt xệt từ trên gác đi xuống, giục giục đôi mắt đầy rĩ, chìa tay trước mặt tôi nói: "Đưa tiền đây, tôi đi mua pin" Lý Sư Sư rất lễ phép làm lễ chào hân, Kinh Khờ dần dần nói:" Người mới hả?". Tôi vội giới thiệu hai người với nhau, được biết thân phận của Kinh khờ, Lý Sư Sư sáng mắt lên, vái một cái rất sâu nói:

- Không ngờ ở đây được gặp Kinh tráng sĩ, đúng là phúc ba đời, trong lòng thiếp, tráng sĩ luôn là cổ kim đệ nhất anh hùng!

Vừa dứt lời lại nghe giọng Chính Béo oang oang:

- Nội chi kỷ vậy? Hân hạ anh hùng thị ta đang chệt lậm hạ?

Chính béo vừa nhảy vừa chạy đi xuống, Lý Sư Sư ngấn mặt ra nhìn tôi, tôi vội giới thiệu:

- Tần Thủy Hoàng, sau này cứ gọi là anh Chính được rồi.

Lý Sư Sư mất mấy giây điều chỉnh rồi mới nói:

- Bảo Kinh tráng sĩ là anh hùng là do tinh thần không sợ cường Tần, một lời nói trị ngàn vàng, không nề hiểm nguy, đơn thân phạm hiểm. Bệ hạ cũng là anh hùng, thống nhất Hoa Hạ, khí thế nuốt giang sơn.

Đúng là giỏi.

Chính béo vui vẻ cười nói:

- Cộ bệ nay giỏi nội chuyện quạ nhĩ, người nước nạo vậy, sạo ta chưa gặp?

Tôi vội nói:

- Anh chết cả 1000 năm người ta mới ra đời. bồ của cô ấy là đông nghiệp với anh đấy.

Kinh khờ không thèm quan tâm bọn tôi nói gì, tay vẫn chìa ra: " Tiền đây".

Ài, đầu tôi bắt đầu đau như búa bổ rồi, Sáu Lưu nhét người thì cứ nhét, sao chẳng quy luật gì ráo thế này, giờ không thèm tính thời gian và giới tính nữa, làn sau đưa Triệu KHuông Dẫn hay Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến đây? hay là Phàn Lê Hoa, Mộc Quế Anh hả trời?

Tôi cho Kinh Kha 2 đồng để hăn đi mua pin, bảo Tần Thủy Hoàng: " đưa em gái lên gác chơi, đừng bắt nạt nhé!"

Bánh Bao quả là rất lương thiện, tuy nàng không biết vì sao Lý Sư Sư mặc đồ cổ chạy khắp phố, nhưng nàng đã chuẩn bị sẵn cho cô bé một bộ đồ của mình. Khi Sư Sư đi xuống thì chân đi dép hở ngón, mặc quần bò bó nên bật thân thể hấp dẫn, trên mặc chiếc áo phong Hello Kitty tay ngắn nghịch ngợm và sau đó là....coóc xê choàng ra ngoài. Ài, cái coóc xê đăng ten đen quen thuộc mặc ra ngoài khiến Sư Sư trông giống như một cô Elf trên game, nếu tay cầm cung hay chạc ba là khỏi chạy đi đâu được.

Tôi đập đầu xuống bàn, lại còn nảy từng từng lên vài cái, trời ạ, sao người cổ đều có sở thích mặc đồ lót ra ngoài vậy? IQ của Lý Sư Sư ít ra phải 150 trở lên, thấy phản ứng của tôi thì tự kiểm tra rồi hỏi:" có gì không ổn ạ?"

Tôi lấy tay khoanh trước ngực nói:

- Cái đó....mặc ở trong.

Lý Sư Sư nghi hoặc cởi Bra ra rồi lăm bắm:

- Thảo nào mà chật quá.

(Xem ra của cô nàng lớn hơn Bánh Bao 1 số nha)Lúc ấy mới nhớ ra tôi ngồi lù lù ở đó, kêu Aaa một cái, mặt mũi đỏ tía bỏ chạy lên nhà.

Còn lại một mình tôi thật ra khá buồn bực, quan hệ của tôi với Sáu Lưu là cây muốn dừng mà gió không lặng (thật chính xác). Vĩnh viễn không thể biết một giây sau lão có xuất hiện không và dẫn theo ai nữa? Tiếp nữa là tôi phải giới thiệu Sư Sư thế nào với Bánh Bao đây? Đừng thấy nàng đối xử không tệ với Sư Sư, ấy là do nàng đối xử với người ngoài đều thế cả, tôi nghi ngờ rằng nếu có người muốn giết cả nhà nàng, chỉ cần không phải là tôi thì nàng đều có thể tươi cười chào đón được. Tôi thừa nhận là có suy nghĩ bậy bạ với người đẹp, nhưng chỉ tưởng tượng vậy thôi, sức đe dọa của Bánh Bao không khác gì một cái Fire wall có sức mạnh gấp hàng chục lần thường dùng bây giờ tiêu diệt mọi suy nghĩ không lành mạnh khỏi đầu tôi.

Nàng từng dùng một giọng hết sức dịu dàng bảo tôi, nếu tôi dám có lỗi với nàng thì đảm bảo tôi sẽ thành người hiện đại đầu tiên có tư cách luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, đừng nghi ngờ quyết tâm và khả năng thực hiện lời hứa đó của nàng.

Vấn đề cuối cùng là tối nay ngủ ra sao? Tất nhiên tốt đẹp nhất là tôi và Sư Sư một phòng, Bánh Bao phòng riêng, Chính Béo và Kinh Khờ một phòng. Nhưng... tôi đồng ý rằng sự thật và mơ ước không bao giờ đồng nghĩa với nhau, thật tế nhất vẫn là Bánh Bao cùng Sư Sư chiếm phòng ngủ, còn lại ba thằng tôi thì phân phối ra sao cũng không quan trọng nữa...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Để Người Đẹp Tấn Công Mạnh Liệt Hơn Nữa Đi.

Lần này Lý Sư Sư không xuống nữa, Chính Beo huỳnh huỵch chạy xuống nhét cái MP 4 vào tay tôi nói:

- Anh phát hiện cái thợ này vệ giọng lắm, chụp về lại anh giúp đi!

Hóa ra đến giờ gã mới phát hiện MP4 chụp được cả người. Tôi tùy tiện chụp vài bức, Chính Beo làm bộ làm tịch chỉnh lại mũ miện, tay nắm chuôi kiếm, chụp ra trông y như Lý Tử Vinh trong phim "Trí thủ Uy Hồ Sơn" vậy. Tôi tiện tay nối MP lên máy tính, độ nét của MP4 vốn không cao, Chính Béo chụp nhà tôi từng góc ngách hết cả, ánh sáng xiêu vẹo, coi y chang như hiện trường án mạng. Nhưng xem tiếp, xem tiếp, tự nhiên mắt tôi sáng rực, trên ảnh là một người đẹp miệng đỏ như son cười tươi tắn, tay như hoa lan hững hờ vén tóc, vừa cổ điển lại vừa như thiếu nữ khiêu gợi e thẹn. Mỗi bức sau càng ngon, người đẹp lấy tay chống lên giường, lộ nửa vai, cái dây Bra đen trên bờ vai nõn nà, ái chà chà, áo phông Hello Kitty hồng phấn là sự mới chào mọi dự vọng đàn ông. Chà, tính chuyên nghiệp của Lý Sư Sư thật cao, khỏi cần người dậy cũng bày ra những pose quyến rũ nhất. Đây là người phụ nữ duy nhất tôi thấy mặc áo phông mà tạo ra hiệu quả mặc quần đây.

Tôi trừng mắt nhìn Chính Béo:

- Anh chụp đấy hả?

Gã cười nói:

- Đụng thệ! Anh vừa bảo vệ chợ cộn bệ mây bức lạ nộ nhin anh cười khờ khờ vậy liên hạ.

Gã ngừng một lúc rồi ngạc nhiên hỏi:

- Sạo chụ lại chạy mau mụi thệ?

Tôi vừa quệt máu mũi vừa lườm hăn nói:

- Anh còn chưa thấy hay sau, thế mà đòi làm vua nữa? Ngày xưa Mộng KHương với A Phòng chưa từng cười với anh thế sao?

Mặt Chính Béo lập tức xệ xuống, tôi đành trả lại Mp4 cho gã nói:

- Lần sau anh muốn tự chụp thì chiếu vào gương được rồi!

Gã lập tức vui vẻ chạy lên phòng, xem ra từ lúc chơi với Kinh khờ, trí thông minh của gã giảm xuống rất đáng kể. Tôi vừa ngồi xem ảnh Lý Sư Sư vừa chảy nước dãi thì hình tượng đầu sói trên QQ nhấp nháy, thằng bạn mạng hỏi: " Làm gì thế?"

- Ngắm người đẹp, không có thời gian lo cho ông.

" Đầu sói" là một gã bạn tôi quen trên mấy cái forum đen.

- Ông hả? Không phải tôi tu nhục ông, từ desktop của ông đến mấy cái ảnh dùng để " bắn máy bay" (anh em đều hiểu đấy) của ông, có cái nào không phải tôi tìm cho ông? Ông mà giỏi PS chị Phù Dung thành Lâm Chí Linh cho tôi coi.

" Đầu sói" có tư cách nói thế, hăn có một số lượng kinh người ảnh người đẹp, hăn là biên tập kiêm phóng viên nhiếp ảnh một tờ tạp chí tương đương nổi tiếng. Ảnh người đẹp trên tạp chí đó có đến 60% xuất phát từ tay hăn. Tôi cáu lên upload cho hăn một bức ảnh của Sư Sư, lát sau hăn đánh một loạt biểu tượng chảy dãi lên QQ hỏi:

- Còn không?

Vô cùng thỏa mãn lòng tự tôn, tôi up nốt hai bức còn lại lên, lúc lâu sau hẳn nhận xét:

- Người thì trên cả tuyệt vời, có điều người chụp thì kỹ thuật dở tệ. Ông lấy trên trang nào vậy?

- Cô bé này hả, là em họ tôi, ảnh thì...tôi chụp đấy!

Chỉ đành nói vậy thôi, biết làm sao? " Đầu sói" dùng 40 giây chờ bởi tôi về tội tìm được trang web chất lượng mà giữ riêng, lại còn đặt chuyện nói dối một cách thô thiển như vậy. Tôi không nói gì, chỉ up nốt mấy bức Chính Béo chụp " hiện trường án mạng" vị trí mà Sư Sư ngồi lên cho hẳn xem. Lúc lâu sau " Đầu sói" mới nói:

- Xem ra ông nói thật, bán ảnh cho tôi đi, trang bìa kỳ sau của tôi còn chưa có ảnh đây.

Tôi nửa đùa nửa thật hỏi gã giá cả, gã rất trịnh trọng nói:

- Tôi trả ông 400 một bức, nói trước là tôi chỉ dùng 1 cái, còn lại thì giới thiệu cho vài tờ khác, nếu họ dùng sẽ trả nhuận bút cho ông sau.

Xem ra gã đúng là tử tế, gã có dùng mà không nói với tôi thì 80% là tôi không biết, có biết thì cũng 80% là không nói gì, tôi là một gã lười ghê gớm. Thế là 1200 đồng đến tay, sự dụ hoặc thật là không thể cưỡng lại được, nếu trước đây chắc là tôi không để ý, nhưng giờ tôi phải nuôi 3 cái tàu há mồm, Chính Béo ăn nhiều, Kinh khờ tốn điện, tốn nhất là Sư Sư, tệ mấy cũng là bạn gái của hoàng đế, không lẽ cho cô bé mặc áo ngực 15 đồng mua ở vỉa hè. Từ Bánh Bao có thể nhận ra: phụ nữ rất tốn tiền, nàng từng an ủi tôi: Người đẹp còn tốn tiền hơn. Rồi, bây giờ cả phụ nữ lẫn phụ nữ đẹp tôi đều có cả, khổ nạn ở chỗ : tôi không có tiền!

Được sự đồng ý của tôi, "Đầu sói" vui vẻ đi chuyển khoản cho tôi. NGười đẹp ra tiền, người đẹp ra tiền nha các đồng chí. HOàng đế và anh hùng đến hiện đại chỉ chế tạo ra *** đá và pin hồng , nhìn Sư Sư xem, mông(lại thấy mông) còn ngồi chưa ấm đã đem lại cho tôi một món tiền không nhỏ . Sáu Lưu ời, nếu có lương tâm đem hết cả Bao Tự, Điều THuyền, Triệu Phi Yến, Tây Thi đến cho tôi đi..

Nói đến người đẹp, tôi nhớ đến Bánh Bao, nhớ đến Bánh Bao.... tôi đói rồi. Có vị hiền giả nói : Thực, sắc là bản tính. Quá đúng luôn, lão mà có thể đến tôi nhất định chia sẻ tâm sự.

Chính Béo và Kinh khờ với tư cách là bạn của tôi đã được đông đảo quần chúng nhận biết, Kinh khờ thường hay lang thang trên đường với cái quần không kéo khóa, tai áp vào đài bán dẫn, mắt nhìn trời theo góc 45 độ. Tôi nói với hàng xóm hăn chơi Rock, mọi người đều tin sái cả cổ. Chính Béo không thích ra khỏi nhà, nhưng cũng đã nhả mặt, tuy phố tôi vắng vẻ nhưng hai người cũng đã nhìn thấy xe ô tô, và nhờ tập quán của KINH KHỜ, hăn thi thoảng còn phát hiện ra máy bay. Dem hai người ra phố đã an toàn, giờ lại thêm Lý Sư Sư, nếu ra đường thấy gì cũng hỏi thì tôi rất có nguy cơ bị nghi ngờ là phần tử phạm pháp, tập hợp một nhóm nhược trí âm mưu gì đó. Vì an toàn, tôi gọi đồ ăn ngoài về.

Tần Thủy Hoàng càng ngày càng biết chơi, gã chụp một bức ảnh mình qua gương, mở ra xem, nhớ lại cử chỉ nét mặt rồi lại chụp một bức y chang, đem ra đố mọi người tìm sự khác biệt. Lý Sư Sư vừa đến đã gặp Tần Thủy Hoàng và Kinh Kha, chuẩn bị được tư tưởng, giờ đang ngồi ở cái chốn toàn chuyện quái dị đọc sách, tôi nhìn tựa đề là mồ hôi lạnh đầy người luôn, cô nàng đang đọc " Lịch sử Trung Quốc". Cuốn sách đó không phải của tôi, không biết đứa bé xui xẻo nào để quên ở chỗ Bánh Bao, không ai nhận, sau Bánh Bao mang về xem, sau đó vứt trên giá chờ biến thành đồ cổ. Lý Sư Sư thấy tôi nhìn thì cười rạng rỡ nói:

- Xin lỗi vì đã đụng vào đồ của anh!

Cô nàng đúng là thông minh, chắc đã biết thừa đây chẳng phải là tiên cảnh gì ráo, chứng cứ là ánh mắt của tôi quá ư là phạm tục (còn gọi là dâm đãng), tôi bảo nàng cứ tự nhiên như ở nhà. Cô nàng đặt sách lên bàn hỏi:

- Sao ở đây lại chỉ chép đến thời Tây Hán thế ạ?

Tôi liếc một cái, thấy bìa sách ghi " Lịch sử sơ lược, bản lớp 10" may quá, đưa nhóc xui xẻo đó để quên mỗi tập 1, nếu không Lý Sư Sư đọc thấy nhà Tống bị diệt sẽ đau lòng ra sao. Sự thông minh của Sư Sư làm tôi khá đau đầu, cô nàng rất biết cách dụ đàn ông, lại giỏi cách nguyên thủy nhất để tìm hiểu thế giới, không biết cô bé đã đọc được bao nhiêu chữ giản thể rồi, nhưng muốn lừa nàng như lừa Kinh khờ chắc chắn là không thực tế rồi.

Nói tóm lại, con gái biết an tĩnh mà đọc thư rất mạnh, rất vô địch, trong sách sử nhận xét nàng : điềm tĩnh, đoan trang dịu dàng, về chức nghiệp chỉ ghi: là danh kỹ Biện kinh giỏi cầm kỳ, thi họa . Thơ sơ như thế là rất không khoa học. Theo tôi phải ghi : Trên giường là kỹ nữ, trước mặt người khác là thực nữ. (mình phục tài văn vẻ của mình quá đi). Tôi cầm sách mang đi, dùng giọng chỉ hai người nghe thấy nói:

- Em cũng thấy rồi đấy, đây chẳng phải tiên giới gì đâu, một năm này muốn làm gì thì cứ làm, còn nữa, sau này chỉ cần gọi anh Cường là được rồi.

Sư Sư thở dài nói:

- Em đến tiên cảnh chỉ muốn có 1 năm yên tĩnh, không có đàn ông, tránh xa chính trị, sông bình đạm. Cái tên Sư Sư dùng không tiện, sau này gọi em là Vương Viễn Nam nhé.

Nghe đến đó tôi ngã đánh oạch ra nha. Muốn biết chuyện sau thế nào, xin chờ làn sau ba hoa tiếp.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Đường Khệnh Khạng, Khệnh Khạng Bị Sét Đánh Đấy.

Xem cái vẻ Sư Sư buồn thảm thế kia là biết cô nàng đã hoàn toàn thất vọng về đàn ông rồi. Cũng chẳng trách được, ngày xưa những tay lăng nhăng này nọ với nàng không phải quan to thì cũng là quý tộc phú hào, thế mà chỉ biết ghen tức nhau, tự thể hiện đủ kiểu mà không ai nghĩ đến chuyện cứu cô nàng ra khỏi thanh lâu. Kể cả sau này Tống Huy Tông và trước đó là nhà thơ Chu Bang Ngạn. Anh Chu sung sung sướng sướng đi chơi gái, kết quả là bị cấp trên trực tiếp Tống Huy Tông chặn trước cửa, hết đường chạy, chỉ đành trốn dưới gầm giường nghe sếp và người tình làm việc ở trên. Ghen một cách nghiêm trọng, đồng chí này còn viết một tin nhắn hơi thô tục chửi ngầm sếp, kết quả là bị đá đít khỏi thủ đô, sau này Huy Tông thấy cũng hơi bị có lỗi nên cho về, thăng lên một chức cũng khá khá. Cái sự việc giữa hai gã đàn ông cho thấy trong lòng họ Sư Sư chẳng qua chỉ có địa vị của một cô cave mà thôi.

Tôi thấy có nghĩa vụ phải giảng cho Sư Sư định nghĩa chính xác về tình yêu...ách..quan điểm về tình yêu, để nàng tìm lại tự tin trong tình yêu. Tôi sử dụng một câu mà bà già tôi hay dùng mỗi khi gặp tôi:

- Thấy ai hợp thì tiến tới luôn đi, còn bé nữa đâu...

KHI ăn cơm bọn tôi nói chuyện khá vui vẻ, Lý Sư Sư rất giỏi tán dương người khác, nói những chuyện mọi người thích nói. nàng hỏi Chính Béo tại sao lại nghĩ đến chuyên thống nhất văn tự và đo lường, còn đốt sách chôn nho và vụ mẹ Tần Thủy Hoàng (bà này cũng khá phong lưu) thì một chữ

cũng không nói. Lại hỏi Kinh Kha một vài kiến thức về múa kiếm, anh chàng này rất có phong cách võ hiệp nói: "ta chỉ biết giết người, không biết múa kiếm." Lại thối bong bóng.

Giờ mới thấy sự khác biệt của Hoàng đế và anh hùng so với người thường, hai người nói chuyện một cách chuyên chú, không thèm để ý đến bộ ngực phập phồng của Sư Sư. Cũng phải thôi, đến cô hầu quét nhà vệ sinh của Tần Thủy Hoàng cũng được tuyển từ sáu nước với tiêu chuẩn cực cao (cao đến đâu thì tôi không biết, đoán là đến dâng nước rửa tay với bê khăn cũng phải la trình nữ) độ phòng ngự của hai người với người đẹp phải cỡ 800 trở lên.

Còn tôi, tội nghiệp thằng tôi, hàng ngày đối diện với Bánh Bao, trên Khởi điểm, các tác phẩm VIP chắc đều nghiêm cấm miêu tả dạng mạo của bạn gái tôi. Nói thế để thấy đối với con gái xấu thì phòng ngữ của tôi là -100, với phụ nữ thường là -500, còn cỡ như Lý Sư Sư thì là âm vô cực luôn. Chỉ vì ngắm cô nàng mà tôi ăn đến hai bát cơm to, chỉ thua Chính Béo nửa cân cơm. Đến khoảng 10h đêm tôi sắp xếp chỗ ngủ, nói với Sư Sư:

- Em cứ ngủ một mình trước đi, lát chị dâu(tôi thật sự ao ước nói là chính tôi) về sẽ ngủ cùng với em.- Đoạn hỏi Chính Béo và Kinh khờ - Hai người ngủ cùng nhau hay ai ngủ cùng tôi đây?

Chính Béo nói:

- Anh ngủ vội chụ, thặng khờ kia ngay ghê quạ.

Tôi gật đầu:

- Cứ thế đi, tôi đi đón Bánh Bao, mọi người về phòng đi!

Sư Sư kéo tôi sang một bên hỏi xem tối ngủ có phải chốt cửa không, tôi nói, chỉ cần tôi không có nhà thì vụ đó không cần thiết. Thật ra bạn đọc

cũng có thể nhận ra có một cách sắp xếp khác trong một mớ cách phân phối 5 người, 3 phòng (môn toán tôi chỉ được 26 điểm trên thang 150) khá thích hợp, đó là tôi và Bánh Bao một phòng, Sư Sư ngủ một mình, Chính Béo , Kinh khờ một phòng, nếu không tính đến ý kiến của Chính béo thì khá hay. Đến đêm tôi có thể lần mò sang phòng khác, nhưng xét rằng Bánh Bao nhất định biết âm mưu của tôi nên hoàn toàn không hiện thật.

Khi đón Bánh Bao, tôi bịa ra một lý do thông dụng muôn đời, Lý Sư Sư-Vương Viễn Nam là em họ tôi, người mẫu thời trang đến ở nhờ và có trả tiền thuê phòng. Bánh Bao không tham tiền nhưng khi tôi và một người phụ nữ khác chỉ có quan hệ về mặt kinh tế sẽ khiến nàng an tâm hơn. Bánh Bao vừa nghe là nổi cáu:

- Sao anh lại lấy tiền của em nó được chứ?

Giây phút đó tôi thật sự rất cảm động, ôm eo nàng dạo bước trên phố khuya, do đèn đường hồng nên mấy tay du côn huyết sáo trên chóc bọn tôi ầm ĩ. Khi bọn tôi đi ra chỗ sáng, cả đám bỏ chạy tán loạn, không biết vì nhìn thấy củ đậu trên tay tôi hay vì tướng mạo của Bánh Bao.

Tối hôm đó bạn gái tôi ngủ cùng một cô cave, phòng bên cạnh là một sát thủ, trên giường xếp của tôi là Tần Thủy Hoàng, tôi trải chiếu nằm cách xa gã, chủ yếu là vì sợ gã lăn xuống sẽ đè bẹp tôi.

Thần kinh của tôi đã được cường hóa đến cảnh giới cao cấp rồi, đến mức sáng hôm sau, khi thấy Sáu Lưu, tôi cũng lười không thèm nhìn nữa, ỉu xìu xìu nói:

- Lại ai nữa đây?

Sáu Lưu vẫy tay một cái ra sau lưng, lập tức cửa nhà tôi tối sầm, một tay to con chỉ thấp hơn Diêu Minh (cầu thủ bóng rổ người TQ, cao 2m1) chút xíu, mặc áo mưa tiến vào. Cái áo mưa rộng thế mà bị cơ bắp của gã căng ra, kêu lách tách muốn rách, gã giật một cái là tung ra, lộ ra một bộ áo giáp,

xem ra là một viên tướng. Đôi lông mày của gã vừa rậm vừa dày như hai con dao phay chìa lên trời, mặt mũi gã rất hung dữ nhưng lại đầy vẻ buồn bã cô đơn, đi vào phòng liếc tôi một cái rồi ngồi phịch xuống, không nói không rằng. Tôi bình tĩnh phẩy tay nói:

- Ngồi đi anh bạn, triều đại nào thế?

Tôi bây giờ rận căn nhiều không biết ngứa rồi, Tần Thủy Hoàng là bạn cùng phòng còn sợ thằng nào con nào? Gã to con không thèm nói một câu, ngồi ôm đầu với vẻ cực kỳ buồn bã, Sáu Lưu cười hì hì giới thiệu:" Hạng Vũ - Sở Bá Vương", tôi vội bật dậy:

- A! Anh Vũ, có lỗi, có lỗi quá!

Hạng Vũ tuy thất bại nhưng được công nhận là anh hùng không tranh cãi, bá vương duy nhất lịch sử. Tôi mà dám vô lễ thì gã dùng tay trái cũng quăng tôi sang Iraq được, tất nhiên là phải ghi chú rằng nếu gã thuận tay trái. Hạng Vũ liếc tôi cũng không thèm, để giải vây, Sáu Lưu nói:" còn một người nữa!" đoạn vẩy tay ra ngoài.

Một gã trung niên mặt vàng khè đỉnh đặc tiến vào, liếc tôi một cái gật đầu, đoạn vén áo ngồi lên...bàn. Tôi vội chỉ vào salon nói:

- Ngồi bên đó cho thoải mái!

Hắn liếc nhìn tôi nói với giọng uy nghiêm:

- Trẫm là cửu ngũ chí tôn, sao có thể ngồi thấp hơn người khác?

Ài, khó xử đây, tôi nhẫn nại nói:

- Chỗ đó không phải để ngồi.

Gã mặt vàng ho một cái, trịnh trọng nói:

- Trầm vốn không phải là người, xưa mẹ trầm mơ thấy rồng quẩn trên bụng, có thai sinh ra trầm, từ lúc trầm chém rắn trắng khởi nghĩa....

Tôi cuống cuống lùi hẳn xuống, tay chỉ Sáu Lưu rống lên:

- Đồ đểu, đưa Hạng Vũ, Lưu Bang đến một lúc, muốn chơi trò gì đây?

Sáu Lưu cười cười nói:

- Không sao, hai người giảng hòa rồi.

Tôi nhìn người khổng lồ Hạng Vũ, tay chỉ Lưu Bang:

- Anh có thể bực nó, miễn là đừng đánh chết là được, ở đây có quy định.

Hạng Vũ liếc một cái, ôm đầu sầu khổ nói:

- Yên tâm, tôi không đập nó đâu mà sợ.

Lưu Bang không chịu nổi, đập tay tôi chỉ mặt gào tướng lên:

- Nô tài to gan, dám đối xử với trầm thế sao?

Tôi tóm cổ áo gã lạnh lùng nói:

- Đừng khệnh khạng, bị sét đánh đấy.- Đoạn chỉ tay lên gác -Tân Thủy Hoàng ở trên đó, với cái bụng của ông thật ông không đủ một bữa đâu.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Nàng Ngu Oĩ Hối, Làm Sao Bây Giờ

Lưu Bang lập tức dần thối ra, chúng ta đều biết khi còn trẻ, tay này là du côn chuyên nghiệp, ham chơi lười làm, nhiều lần bị ông già mắng "Mày không chịu cày ruộng thì cút". Nhưng xét ra gã làm du côn cũng được nhiều người thích, là loại lưu manh dễ thương, chắc làm hoàng đế nhiều năm nên đầu óc bị rỉ sét nên mới vậy. Giờ về mặt gã hết sức kỳ quái, vừa muốn cười lấy lòng vừa cố tỏ ra uy nghiêm. Tôi thấy gã tội nghiệp nên buông ra, đi đến chỗ Hạng Vũ nói:

- Anh vũ à, sao thế? Chuyện kiếp trước thì bỏ qua đi, còn gì mà nghĩ không thông nữa!

Hạng Vũ nhìn Sáu Lừa, có vẻ kỳ lạ, Sáu Lừa giục thúc nói:

- Hẳn có tâm sự, chắc không muốn bọn ta biết, anh vốn biết đọc suy nghĩ người khác nhưng mỗi ngày chỉ được một lần thôi, này anh thấy chú định dùng gạt tàn bực anh.- Lão đứng dậy nói- Anh té đây, đừng cáu anh nữa, nếu không phải Hạng Vũ nháo ghê quá thì anh cũng không đưa hẳn lên sớm vậy.

Sáu Lừa vừa đi, Hạng Vũ liền xông đến tóm cổ tôi nhấc lên rung ầm ầm:

- Đưa ta về!

Tôi khua loạn hai chân khóc dở mếu dở:

- Đưa về đâu mới được chứ?

- Về chiến trường, ta muốn gặp lại Ngu cơ của ta, mau đưa ta về!

NGhe đến đây tôi lập tức nhớ lại lúc mới gặp Sáu Lưu gã đã nói chuyện này, xem ra Hạng Vũ chưa nguôi hùng tâm, đưa hân về Cai Hạ, hân và Lưu Bang chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Cá nhân tôi thì có cảm tình với Hạng Vũ, dù gã từ khi đến không thèm nhìn đến tôi một cái, nhưng nếu đưa gã về chỗ cũ thì đến VIP như Diêm Vương cũng không chịu nổi hậu quả nên tôi đành giờ đầu chịu báng vậy.

Tôi đành dùng giọng tôi nghiệp nói:

- Em đâu phải thần tiên, làm sao đưa đại ca về triều Hán được đây?

Hạng Vũ nghe xong nhìn Lưu Bang nói :

- Nhà Hán, xem ra sau này chú cũng thành hoàng đế hả?

Mặt Lưu Bang lại dở cười dở mếu, Hạng Vũ quay lại tôi nói:

- Giang sơn để cho nó cũng được, đưa ta về, ta chỉ cần Ngu cơ không chết thôi!

Tôi không vùng vẫy nữa, lúng lẳng giữa không trung nói:

- Kể cả đưa anh về được, nhưng người ta mười mấy vạn anh em xúm vào bực anh và bồ thì cũng vẫn cứ toi như thường.

Hạng Vũ cười khàn khạch như Nobita nhưng nét mặt nhăn nhúm hung hân, tiếng cười tràn ngập kiêu ngạo và phẫn nộ:

- Với ta và Ngu cơ thì vòng vây nào không phá được? Chỉ tiếc là nàng thấy ta suy sụp nên tự sát, muốn khích lệ ta, hận nỗi ta bị lừa, tự sát ở Ô giang, xuống đến âm phủ mới giết mình tỉnh ra, hùng đồ bá nghiệp gì ta cũng không cần, chỉ cần được yên lành bên NGu Cơ một năm là đủ lắm rồi.

- Nói chuyện cảm động quá!

Hạng Vũ nghiêng răng trợn mắt:

- Nói lần nữa, có đưa ta về không?

Tôi giang tay:

- Kiểu gì cũng chịu, nói thật em không phải thần tiên, chỗ này cũng không phải tiên giới.

- Đây là đâu?

- Trung Quốc, quê anh bây giờ gọi là Hồ Bắc.

- Cách bao xa?

- Đi tàu hỏa 20 tiếng, xin lỗi, nói thế anh không hiểu, cưỡi ngựa hết nửa tháng, mà có về cũng vô ích, anh tìm được xương cốt Ngu cơ cũng thuộc về nhà nước.

- NGười đúng không phải thần tiên?

Tôi khua tay, lưng lảng giữa trời nói:

- Thần tiên thì đại ca làm thế này với thằng em được à?

Hạng Vũ mất hồn buông tôi xuống lấm bầm:

- Hóa ra ta quậy âm phủ chỉ đổi lại được 1 năm cầu diên tàn suyễn (câu này có thể hiểu là sống thừa, đến đời Tống mới có, nhưng cứ cho là Hạng Vũ học được dưới âm phủ)

NGười đàn ông sắt đá đó lại ôm mặt khóc nức nở. Cử động đó khiến tôi hết sức cảm động, ài, đàn ông trọng tình nghĩa thế giờ kiếm đâu ra? Lại rất

là anh hùng bản sắc, thích khóc là khóc, thích cười là cười, giọt nước mắt phải to bằng cái chén. Tôi đi qua, vỗ vai hân an ủi:

- Anh Vũ, đừng buồn nữa, bọn mình cùng nghĩ cách mà, anh nghĩ xem, anh đến đây được thì bà chị cũng có thể đến được, em thề, nếu chị dâu đến thì phá sản em cũng đưa hai người đi du lịch ở Châu Âu.

Hạng Vũ ôm chầm lấy tôi vui mừng nói:

- CHÚ nói đúng, sao anh lại không nghĩ ra nhỉ.

Tôi bị ôm đến nỗi xương xâu kêu lạch cạch, ghen thở kêu lên:

- Đại ca buông em ra, ôm thế này thì chị dâu chưa đến em đã xuống dưới đó chuyển lời của anh rồi.

Hạng Vũ vội buông tôi ra, xin lỗi:

- Xin lỗi nhé chú em, chú nói Ngu cơ có đến thật không?

- Chỉ cần chị dâu chưa đi đâu thai, thằng em sẽ đi cửa sau đưa về cho đại ca.

Hạng Vũ lại muốn ôm tôi, tôi bật ra xa cả 5m, Hạng Vũ gãi tai cười:

- Sau này chú là em ruột anh.

Lúc đó tôi phát hiện Lưu Bang nét mặt quái dị, chỉ hăn nói:

- Chuyện bọn tôi nói cấm tiết lộ, dám hở ra là tôi nhốt ông cùng phòng với Tần THủy Hoàng.

Lưu Bang rụt cổ lại. Tôi nhìn Hạng Vũ mặc giáp, lưu Bang mặc Long bào mà nhúc nhủ, lấy đâu ra đồ cho hai người thay đây. Giờ Kinh Kha ăn mặc tử tế nhất, quần bò Lee, áo Adidas, quần lót mới tinh nguyên bao(xét

việc hăn không bao giờ kéo khóa, nhất định phải mặc quần sịp). Tần Thủy Hoàng kém hơn nhiều, quần áo đều là đồ pha nylon, đồ lót là đồ cũ của tôi, mấy bộ thay đổi nên giờ tôi hết đồ cho Hạng Vũ và Lưu Bang luôn.

Bọn tôi rón rén lên gác, Bánh Bao và Sư Sư đã dậy, đang tán chuyện, đến phòng kho cũ, Tần Thủy Hoàng vẫn đang ngủ, thật ra ba người gặp nhau cũng chẳng sao, dù Hạng Vũ và Lưu Bang đều đã thấy xa giá của Tần Thủy Hoàng, nhưng về lý luận thì chưa từng thấy mặt mũi tay này. Còn Tần Thủy Hoàng thì cũng chẳng biết hai tay này là cái giống gì. Nhưng tôi vẫn thấy để ba người cùng một phòng quái quái thế nào ấy. Tôi đưa hai người đến phòng Kinh Kha, nói với Lưu Bang:

- Cái tay béo bên kia là Tần Thủy Hoàng, nói năng lung tung thì dù ông có gọi Trương Lương, Hàn Tín đến, ba người buộc vào nhau cũng không đủ cho ông ăn đâu đấy.

Lại nói với Hạng Vũ:

- Em biết anh là anh hùng, không sợ gì, nhưng chuyện ngày xưa thì...

- Trừ NGu cơ, cái gì anh cũng không quan tâm, anh không đụng đến người ta đâu. - Hạng Vũ cắt ngang.

Tôi quay lại phòng Tần Thủy Hoàng, moi ra một mớ quần áo linh tinh, lại lôi Kinh Kha đang nằm trên giường nghe đài ra gác cửa, nói:

- Hai người thay đồ đi, cả trong cả ngoài!

Hạng Vũ thì không cần quan tâm gì hết, tôi nói sao làm vậy, Lưu Bang thì biết tôi còn lưu manh hơn hăn nên cũng không dám gây chuyện. Tôi đứng trước cửa gã đầu, vừa có Lý Sư Sư, lại thêm hai cái mồm, giờ giải thích ra sao với Bánh Bao đây? Lúc hai người thay đồ xong đi ra tôi lập tức biết phải dùng lý do gì để giải thích.

Hạng Vũ mặc bộ đồng phục hồi tôi học cấp ba, áo dài tay chỉ đến khuỷu, quần ngày xưa tôi mặc còn bị dài giờ hằn mặc như quần soóc, bộ này tôi chưa vứt là định dùng làm giẻ lau. Lưu Bang càng thắm, mặc bộ đồ đông xuân chạy ra, hai người ăn mặc lôi thôi rách rưới, mặt mũi sầu khổ, rõ là dân tị nạn mà...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Thẩm Mỹ Quan Của Hán Cao Tổ.

Tôi quyết định nắm quyền chủ động gào tướng lên:

- Bánh Bao, nguy hiểm chết người nè!

Bánh Bao thò đầu ra hỏi:

- Sao thế? - Vừa lúc nhìn thấy Lưu Bang và Hạng Vũ, tiếp luôn - Bạn anh à?

- Họ hàng xa, dưới quê bị lụt rồi, em đi kiếm đồ gì ăn đi!

- Sao lại thế được, ở đâu vậy, nhà nước không lo à? - Bánh Bao vội vàng vừa đi ra vừa hỏi.

- Đều ở Hồ Bắc cả, nhà nước lo không bằng nương nhờ thân thích, thôi, đừng hỏi nữa, kiếm gì ăn đi- Tôi vừa nói vừa đẩy cả đám, bao gồm Kinh Kha vào phòng, nhỏ giọng - Hai người này muốn làm gì thì ông làm cùng, đừng chạy lung tung.

Tôi quay ra thì thấy Bánh Bao mặt đầy dấu hỏi nhìn tôi:

- Em không biết là anh có thân thích ở Hồ Bắc đấy?

Tôi lúng ba lúng búng:

- Ủm, rất rất là xa.

Bánh Bao buộc tóc lên, đoạn đem đồ ăn thừa tối qua ra hâm lại, giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Thế họ ở lại đây cả à?
- Nếu em không thích thì anh cho người ta ít tiền để họ đi?
- Sao lại vô lương tâm thế được?

Nghe thế, tôi ngó trước ngó sau, không thấy ai, bèn lập tức xông lên, tay chộp lấy bộ môn tròn mẩy của nàng nắn nắn bóp bóp một cách tham lam. Bánh Bao lờm tôi một phát nhưng đã hơi hỗn hển, tay còn lại của tôi thừa thắng tiến quân xuống ngực nàng, ra sức hoạt động, thẳng em hùng dũng ngóc đầu dậy. Trong lúc hăng hái, tay tôi luồn cả vào trong quần soóc bò của nàng, ghé sát vào tai nàng thì thầm " Muốn đớp em quá", nàng nguyền một cái " Dám không?".

Đúng lúc đó, sau lưng vang lên "A" một tiếng, khi tôi nhìn thấy khuôn mặt đỏ gay của Sư Sư thì luống cuống rút bàn tay tội ác lại, thật đáng đời, tay luồn vào quần rút kiểu gì cũng không ra, kẹt cứng. Cuối cùng phải do Bánh Bao tự rút ra giùm tôi, nàng tỉnh bơ như không có chuyện gì, tiếp tục hâm thức ăn. Tôi dờ cười dờ mếu hỏi Sư Sư:

- Em họ, tối qua ngủ ra sao?

Sư Sư phản ứng cũng nhanh, khúc khích cười nói:

- Cũng ổn, cảm ơn anh họ!

Vừa lúc Bánh Bao quay lại, làm bộ ngạc nhiên nói:

- Viễn Nam, sao dậy sớm thế? Ngủ nhiều có ích cho da phụ nữ đấy em.
- Em định đi vệ sinh, hì hì, co (đang người) của chị thật tiêu chuẩn, em mà mặc cái quần đó của chị thì không sao nhét thêm một cái tay vào được.

Nói đoạn, lại cười khúc khích bỏ đi, tiện thể lườm tôi một cái. Bánh Bao lúc này da mặt dày mấy cũng không nhịn được đỏ cả lên, nhưng nàng cũng không giận, mấy câu của Sư Sư vừa đánh lạc hướng vấn đề vừa khen khéo chúng tôi ân ái. Giờ thì tôi biết tại sao Sư Sư lườm tôi rồi, thằng em của tôi quá hăng hái đã tạo thành một cái lều da đỏ hùng vĩ dưới quần, tôi chỉ đành lom khom, biết làm sao, một chỗ quá thẳng thì chỗ khác phải cong thôi. Bánh Bao nhìn tôi cười nói:

- Em họ chúng mình rất ngoan, có điều hơi ngây thơ, tối qua từ đèn ngủ đến máy làm ấm, hỏi em cả mấy trăm cái vì sao, lại hỏi cả lịch sử nữa, từ hồi học cấp 2 đến giờ em không trả lời nhiều câu hỏi đến thế.

- Thế em có trả lời không?

- Biết thì đều đáp cả, có điều nó hỏi những vấn đề đến 8-90% em đều không biết.

Từ đầu đến ngón chân tôi đều toát mồ hôi, may quá, Bánh Bao nhà ta không phải thạc sĩ hay tiến sĩ gì, Bánh Bao tội nghiệp bị người ta moi chuyện cả tối qua nha.

Đúng lúc đó Tần Thủy Hoàng ngửi thấy mùi cơm canh, từ trên giường bò xuống lang thang đi ra, thấy cơm chưa xong thì tiện tay đẩy cửa phòng Kinh Kha, lăm bắm:

- Thằng khờ này còn chưa dậy sao?

Vừa nói vừa đi vào phòng, và thế là lúc đó, Tần Thủy Hoàng, Hạng Vũ, Lưu Bang, Kinh Kha tiến hành cuộc gặp mặt đầu tiên trong lịch sử. Kinh Kha thì không nói làm gì, ba người còn lại thì đều là kẻ thù từng cặp. Đầu tiên là Hạng Vũ, Lưu Bang câu kết đánh cướp giang sơn của Chính Béo, sau đó là Lưu Bang trở mặt. Tôi không biết nếu Lưu Bang và Tần Thủy Hoàng phang nhau thì Hạng Vũ giúp ai, nhưng chắc chắn là Kinh Kha sẽ giúp Tần Thủy Hoàng, thật là loạn tùm phèo.

Trong phòng im re hồi lâu, mãi sau mới nghe Chính Béo hỏi:

- Tụi kộ Doanh Chình, hại người lạ...?

Lưu Bang trong bụng có quỷ, nói nhỏ như muỗi kêu:

- Trẫm là Lưu Bang.

Còn Hạng Vũ nói tướng lên:

- Ta là Hạng Vũ.

Tần Thủy Hoàng nghe không ra địch ý trong ngôn ngữ hai người mà nhiệt tình nói:

- Hoạn nghênh, hoạn nghênh.- Đoạn nghe gã nói với Lưu Bang - Đền đây rồi đừng Trộm Trộm chị nựa, cậu lạ cái triều đãi nạo vậy?

Tôi vội chạy vào chen ngang:

- Đều sau anh cả, sau anh cả, ra ăn cơm, ra ăn cơm.

Chính béo nghe đến cơm thì không hỏi nữa, vừa lúc nghe Sư Sư kêu:

- Anh họ,lại đây, hổ xí tắc rồi.

Vừa lúc Kinh Kha nhảy từ trên giường xuống chìa tay:

- Tiền! Đi mua pin.

Chính Béo thò đầu vào:

- Chụ lựa ạnh, cơm cõn chưa chín.

Lưu Bang cúi rồi, tóm cổ tôi kêu lên:

- Có người lừa trăm, nói ở đây thức ăn ngon, mỹ nữ vô số trăm mới đến đây....

Đến lượt Bánh Bao kêu tướng lên:

- Anh Cường, đi mua chai dấm!

Đầu tôi to như thùng phi, đầu tiên phái Chính Béo đi giúp Sư Sư thông hồ xí, sau đó cho Kinh Kha mười đồng để hăn đi mua pin, tiện thể mua bình dấm, quay sang Lưu Bang:

- Ra cửa rẽ phải, có cả thức ăn lẫn người đẹp.

Cảm kích nhìn Hạng Vũ:

- NGười anh em tốt.

Tay này ngần ngợ nhìn một người đi xe máy qua cửa, đoạn tóm tay tôi hỏi:

- Người đó cười gì, sao nhanh hơn ngựa?

Tôi chịu hết nổi rồi, như một nhà thơ tan nát cõi lòng, vung tay rời lệ chạy vào nhà bếp, tóm lấy tay Bánh Bao, tiện thể nhìn thấy Lưu Bang đứng bên, bèn chỉ hăn nói:

- Em còn chưa biết đây là ai hả, đây là Lưu...

- Lưu Quý chứ gì, vừa nghe anh ấy nói rồi. Ăn xong cơm mau đi mua mấy bộ quần áo.

Lưu Bang đúng là còn có tên Lưu Quý, có điều cái tên đó rất ít người biết, hăn đứng trước mặt Bánh Bao nháy nháy nhó nhó, so với vẻ khệnh khạng trước mặt tôi thì quả là một trời một vực. Tôi kéo hăn sang một bên hỏi nhỏ:

- Ông thấy cô ấy đẹp?

Hắn gật sái cả cổ:

- Đẹp, đẹp, tui thích lắm.

Tôi cực kỳ kiên nhẫn chỉ Sư Sư:

- Còn cô kia?

Hắn khinh miệt lắc đầu:

- Tạm tạm thôi, so với cô này thế nào được.

Nghe đoạn, tôi lập tức phục hẳn sát đất.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Ba Điều Ước Định.

Vì Lưu Bang còn biết Sử Sư "trông tầm tạm" nên tôi cho rằng thẩm mỹ quan người thời Hán không đến nỗi ngược hẳn lại so với sau này, do đó tôi càng không hiểu làm sao hẳn tổng kết ra được câu "Một trời một vực", đúng là hoàng đế mà, giỏi.

Tạm thời tôi còn chưa nhét khái niệm "hàng có chủ(Bánh Bao), không được đụng vào" vô đầu hẳn vì ít ra còn có cái đánh lạc hướng. Còn về chuyện hẳn không đành hoàng thì không lo, dưới sự dẫn dắt của tôi, Bánh Bao vô cũng giỏi sử dụng các loại củ đậu, loại thường, loại sáu lỗ, thậm chí loại lát đường, thêm vào đó là chiêu đá háng, trong thiên hạ, trừ tôi ra tuyệt không có người thứ hai tránh được.

"Tùm" một cái, Tần Thủy Hoàng thành công trong việc thông cống, Lý Sử Sư vỗ tay khen hay, Kinh Kha thở hồng hộc chạy về, vút dép một bên, đặt chai dấm lên bàn rồi lùi về phòng, tôi gọi giật lại:

- Ông Kha, sao chỉ mua có một cục pin?

Tôi phát hiện hẳn chỉ nhét vào đài bán dẫn một cục pin, hẳn cười đắc chí:

- Ông không biết à, một cục cũng chạy được.

Tôi phát khùng:

- Như thế phí pin lắm, thảo nào mà ngày nào cũng phải thay!

Hắn không thèm nghe, nhìn tôi như nhìn một thằng ngu, đoạn túm lấy Hạng Vũ:

- Ông biết không, người tí hon trong này do tôi nuôi đấy.

Lưu Bang khoanh tay trước ngực, vô cùng thoải mái của Bánh Bao của tôi, hắn dựa vào cửa bếp, có thể so được với người mẫu triển lãm đồ lót. Vì người đông, Bánh Bao nấu thêm một nồi mì ăn liền, tôi lôi ra cái bàn vuông lâu ngày không dùng, từ các góc ngách tụ tập các vì hoàng đế, anh hùng lại. Lập tức phòng khách trở nên chật chội, Hạng Vũ muốn ngồi giữa Chính Béo và Lý Sư Sư, vì Kinh Kha quá nghịch nên Lưu Bang nhất định phải ngồi cạnh Bánh Bao. Tôi thấy chật quá, múc một bát mì ra đi vắng ngồi, Bánh Bao nhìn mọi người, vui vẻ nói:

- Gặp nhau là có duyên, anh Cường, lát mua ít rượu, tối ta mở party.- Nói đoạn sức nhớ ra - Hay lát nữa cả bọn mình lên phố mua cho đàn anh Quý mấy bộ quần áo, khi về qua siêu thị mua đồ ăn, tối tự nấu.

Nghe đến đây tôi bị sặc mì nhảy phắt dậy, đưa năm người lên phó thì thà tôi cởi hết quần áo chạy ra còn hơn:

- Không được, lát anh còn phải trông hàng, mọi người cũng bận.

- Cái cửa hàng rách của anh có gì mà trông? Đóng cửa một buổi chiều, ai đồng ý giờ tay?

- Em muốn đi- Lý Sư Sư là người đầu tiên đáp, nàng liếc tôi một cái như thể muốn nói đã hiểu suy nghĩ của tôi.

- Đi đi mã, tôi còn chưa thấy bền ngoài rạ sạo - đến lượt Chính Béo, gã còn lôi kéo Hạng Vũ - Đi không?

Bánh Bao chen ngang:

- Còn chưa biết tên anh to con này đây?

- Ta là Hạng Vũ - không cho tôi thời gian phản ứng, Hạng Vũ đáp.

Bánh Bao tròn mắt, chống đũa vào cằm hỏi:

- Máy người cùng ban nhạc phải không? - Lại quay lại hỏi tôi- Hạng Vũ với Tần Thủy Hoàng là cùng thời đại phải không nhỉ?

- Không phải- Lưu Bang vội lấp liếm, còn Hạng Vũ thì không thèm quan tâm ,đáp phải.

Bánh Bao nhìn hai người, cười với tôi:

- Bạn anh còn không như em nè, à, Tần Thủy Hoàng với Hạng Vũ có gặp nhau lần nào không nhỉ.

- Tội chúa cọ gặp nọ lẫn nã! - Tần Thủy Hoàng lắc.

- Ha ha ha, thật là hài, em muốn nói là cái tay Tần Thủy Hoàng trong lịch sử.

- Tay đồ cụng gỏi lã Doanh Chính? - Tần Thủy Hoàng lại hành tôi.

Cả bát mì của tôi đã đi xuống gót chân, tôi thiếu thào:

- Không phải định ra phố à? Em sang bên cạnh mượn cái xe của cậu Vương chở hàng đi.

- Cũng hay,khi bọn mình về cho cậu ấy 50 đồng tiền xăng. - Bánh Bao vui vẻ nói xong rồi đi.

Bánh Bao đi khỏi, tôi đập bàn rống lên:

- Máy người nghe tôi nói đây!

cả năm người ngẩng lên ngơ ngác nhìn tôi, tôi mới nhận ra rằng cả đời bọn họ dám nói kiểu đó hình như không có, kệ, đến đây, ăn của tôi, mặc của tôi, còn cua bồ của tôi nữa, cái rồi đấy.

- Chúng ta ước định ba điều (lúc đó không nhận ra rằng câu đó du Lưu Bang sáng tạo ra) , lát nữa ra ngoài không được nói chuyện với người lại, nhất là ông, Lưu Bang, đừng có trầm trầm gì nữa, không tôi đập ông.

Nói đến đây tôi nhìn Tần THủy Hoàng, lúc nay tư thế nuốt trọn giang sơn của Chính Béo đã khiến Lưu Bang kinh hoàng, hăn lập tức biểu thị nghe lời.

- Còn nữa, thấy gì cũng không được tùy tiện lấy, không biết thì về hỏi tôi, đừng có kêu ầm lên, cuối cùng, quan trọng nhất là không được rời xa tôi...ách....chùng này.- Tôi không biết nói sao nữa, đi mấy vòng - Cái thế giới này thật ra rất nguy hiểm (mau về thời đại của mấy người đi).

Thật ra tôi rất muốn bỏ lại một hai người, nhưng tình hình bây giờ tôi không khá hơn gì cái tay vừa ôm dê, sói và một cái bắp cải đi qua cầu độc mộc trong truyện ngụ ngôn bao nhiêu, may mà Lưu Bang đã bị Tần Thủy Hoàng khuất phục, Hạng Vũ thì không thêm quan tâm chuyện gì khác ngoài Ngu Cơ, ba người còn lại tạm thời OK. Lúc ấy Bánh Bao đã mượn được xe, đang ẩn còi dưới nhà, nàng không biết lái xe nhưng cũng đưa được từ nhà bên sang. Cả bọn kéo xuống nhà, tôi dặn:

- Kinh Kha, ông kéo khóa quần lên, anh Chính, em đưa anh đi thể sát dân tình, đừng làm lộ, Lưu Bang....

- Có, có, có!

-.....

Lý Sư Sư nhìn tôi với ánh mắt đầy ý nghĩa, vừa như bảo tôi yên tâm, vừa như cười nhạo tôi, ài, con bé này hình như cái gì cũng hiểu.

May mà tôi dự phòng đầy đủ, quá trình lên xe không vấp vấp gì, khi đã ổn thỏa, rồi vặn chìa khóa, xe vừa kêu ình ình, chạy chưa được nửa mét Hạng Vũ đã hỏi:

- Dùng cái này về Hồ Bắc mất bao lâu?

Bánh Bao nói:

- Muốn về cũng phải chờ hết lụt đã chứ, mà sao em không nghe năm nay ở Hồ Bắc bị lụt vậy?

Tôi dỏng tai lên nhưng cũng không dám trả lời, cứ tưởng ngoài Ngu Cơ thì Hạng Vũ không thêm quan tâm đến chuyện gì, không ngờ hẵn lại mẫn cảm với mấy thứ có thể di động như vậy. Trên xe, trừ bánh bao, đều là lần đầu tiên đi ô tô, lập tức bỏ ước định ra sau gáy, Kinh Kha là người đầu tiên làm khó, chỉ cái đài trên xe: " Trong này cũng có người tí hon?" Do Lưu Bang và Lý Sư Sư ngồi ngay sau tôi nên hai người thì thà thì thụt cũng nghe thấy được, Lưu Bang: " Sao thứ này chạy được nhỉ?" Lý Sư Sư " Chắc có cái gì trong đấy"(quá đúng), Tần Thủy Hoàng nghe đoạn nói to: " Đơn giản, mấy người không thấy chú Cường lấy cái gì đó chọc nó hả, đau thì phải chạy thôi" gã nghĩ chìa khóa xe là định thúc ngựa.

Tôi rón rén nhìn Bánh Bao, nàng cười:

- Bạn anh thật là hài..

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Kéo Nhau Ra Phố.

Tôi quay đầu trừng mắt nhìn cả đám, im re hết cả. Nhưng khi tôi tăng tốc, xe, rời khỏi con phố quen thuộc thì lập tức cảm thấy khác biệt. Lưu Bang nhấp nhồm, muốn nói gì nhưng lại không dám, xem ra sức uy hiếp của Tần Thủy Hoàng quả là đáng kể. Lý Sư Sư nhìn ra cửa rồi cúi đầu ngẫm nghĩ mấy phút, thế là một bản "Trăm nghìn cái tại sao" kiểu người đẹp ra đời. Hạng Vũ thì không sợ thẳng nào, nhưng mặt dần thối ra, thỉnh thoảng tôi thông qua gương chiếu hậu nhận thấy gã rất hứng thú với ô tô. Tần Thủy Hoàng ngó đông ngó tây, sờ dĩ không hỏi gì là do ngay khi mới đến đã được chỉ đạo tư tưởng" đây là tiên giới, có nói ông cũng không hiểu". Kinh Kha thật đáng yêu, hắn chỉ áp chặt tai vào đài bán dẫn ngồi im re.

Bên ngoài xe, nhà cao cửa lớn, người xe tấp nập, nhịp sống hối hả của một thành phố hiện đại hiện ra trước mắt họ, khiến họ chấn động tâm hồn.

Thật ra đây là chuyện quan niệm, nếu một hôm ngủ dậy, bạn thấy xung quanh mình toàn những sinh vật mắt to đùng, deo mặt nạ phòng độc, đi ra đi vào đĩa bay đều thông qua một luồng sáng vậy thì bạn hiểu ngay trái đất đã bị người ngoài hành tinh xâm lược. Bạn sẽ phui đất trên mông, đứng dậy chiến đấu đến cùng. Ngày chiến thắng, sẽ có vô số đồng bào từ khắp bốn phương tám hướng kéo ra chúc mừng bạn.

Còn nếu bạn tỉnh dậy, thấy một đám đàn ông con trai lại có bím tóc vây quanh thì bạn phải xua tan đám đông. Trong lúc không được vui vẻ, một người đẹp ăn mặc lấp lánh phi ngựa đến thì bạn cần chú ý rồi, người đẹp đó

không phải quận chúa thì cũng là Cách Cách, sau này là một trong các cô vợ của bạn, nếu bạn vốn là lính đặc nhiệm thì có thể thử chặn ngựa lại, thân thể yếu ớt thì cũng không sao, chờ người ta chàng bạn một phát có thể bù lu bù loa lên. Đám cười ngựa để nói chuyện hơn đám lái ô tô.

Hay bạn tỉnh dậy thấy một tay Org đang đánh nhau với một chiến binh Elf xinh đẹp- hãy giúp nàng Elf, trong tộc đó toàn người đẹp, và khi bạn phá trình công chúa của họ thì eo không đau nữa, chân không mỏi nữa, chạy một lèo lên tầng năm cũng vô tư.

Vấn đề là bọn CHính Béo không được giáo dục một cách cơ sở như vậy, thấy khắp phố toàn quái vật, thấy người bay lên trời (thang máy ngoài), đàn ra, thấy hai người đàn ông hôn nhau thăm thiết giữa phố, ngất luôn (vụ này thì tôi cũng hơi ít thấy). Ngồi trên ghế ben Bánh Bao cũng cảm thấy không ổn,khẽ nói:

- Sao không ai nói gì?

Tôi nhanh trí nói:

- Có lẽ nhớ nhà rồi.

Tôi dừng lại trên đường Phú Thái, Bánh Bao liên nhéo tôi một phát, nàng sợ bị mọi người cười, đường Phú Thái là nơi bán hàng vỉa hè nổi tiếng ở chỗ tôi, mùa hè dùng 50 NDT có thể mua ở đây quần áo từ đầu đến chân. Hai bên phố tuy cũng có vài cửa hàng lớn, nhưng cũng đều là treo đầu dê bán thịt chó, đưa bạn bè đến đây mua đồ rõ là chẳng tử tế gì.

Tử tế cái con khỉ, vào siêu thị một đôi tất 300 đồng đám này còn chê là mỏng quả,lạnh cóng chân. Tôi tiện tay vớ lấy một cái mũ màu đỏ, hỏi giá chủ hàng, đáp:

- 15 đồng!

Tôi vút xuống 5 đồng, hân im re bỏ vào túi, tôi gọi Hạng Vũ xuống xe, chụp mũ lên đầu gã, lớn tiếng:

- Mọi người chú ý mũ đỏ nhé, đừng đi lạc, nếu không thấy thì gọi lên.

Thấy mọi người xung quanh cười, Bánh Bao cho là tôi đùa nên cũng kệ. Có không kệ cũng vậy, đường Phú Thái dài 200m, miễn cưỡng chen nhau được hai cái xe ba gác, nhưng người thì nhìn không thấy tận đầu, lạc phát khỏi tìm luôn.

Tôi để Bánh Bao và Lý Sư Sư đi đầu, Tần Thủy Hoàng, Hạng Vũ ở giữa, còn tôi, Kinh Kha và Lưu Bang sau cùng. Hóa ra đó là một sai lầm nghiêm trọng, phụ nữ dạo phố là một cơn ác mộng, Bánh Bao lại càng thế, nàng không vội thì Lý Sư Sư cũng không vội, cô này đang muốn học hỏi mà. Hai người dừng lại thì cả đám phải dừng, bị người qua lại đụng chạm, Lưu Bang chịu hết nổi, chỉ ảnh Quách Phú Thành trên một cửa hiệu hỏi:

- Tên này phạm tội gì mà bị truy nã khắp nơi thế?

Lúc này Bánh Bao bảo tôi đưa Hạng Vũ vào một cửa hàng thử đồ, Chính Béo ngồi xồm trước một sạp hàng bán các loại huy chương và đồ cổ giả, Kinh Kha đi cùng gã, tôi đứng trước cửa hàng, chăm sóc cả hai bên. Nghe Chính Béo nói:

- Cại nạy lạ giã đây!

Ông chủ hàng nói:

- Đồ thật bán ở đây hả? Đừng sát, đều là bôi lên đấy.

Tôi thấy Chính Béo đang cầm mấy đồng tiền Dao, trên đây gỉ xanh lè, dây đầy tay, ông chủ hàng cười:

- Thích thì mua mấy cái mà chơi, đeo vào chùm chìa khóa trông rất hay.

- Tội cộ đồ thật mạ.

- Anh bạn này cũng giỏi thôi quá ta, cậu có đồ thật đến đây xem của tôi làm gì?

Đúng mà, khi Tần Thủy Hoàng mới đến tôi nhớ gã đeo theo mấy đồng, bèn hỏi ông chủ:

- Đồ thật giá khoảng bao nhiêu?

- Thật cụng chẳng đặng chĩ, ạnh đạ nọi lạ khộng được lựu thổng nửa mạ.

Ông chủ ngẩn ra rồi chỉ Chính Béo cười:

- Ông bạn này đùa vui thật,.

Tôi lau mồ hôi trán nói:

- Anh ý là thế đấy, nói coi, tiền thật đáng bao nhiêu?

- Còn tốt thì khoảng 10 nghìn, món ấy cũng không đắt lắm.

Đúng lúc ấy lại nghe chủ hàng quần áo nói:

- To con thế này thì chỉ còn một cái này thôi, ông có đi chỗ khác cũng không có đâu...

Tôi quay lại thấy Hạng Vũ mặc một cái áo phông Arnol Swachzeneger, mặc một cái quần thường chỉ có ma nơ canh mặc, cộng thêm cặp lông mày và cái mũi đỏ, chắc chắn, tôi mà đụng phải một vị như vậy trên phố là tránh càng xa càng tốt.

Đồ của Lưu Bang dễ mua hơn nhiều, hẳn cứ mặc một bộ mới lại ẹo qua ẹo lại trước mặt Bánh Bao, người ta hỏi có vừa ý không gã lại nhăn nhó cười với Bánh Bao:

- Em bảo được thì anh được.

Lý Sư Sư đến chỗ tôi nói nhỏ:

- Em muốn qua bên kia xem sách!

Tôi chịu thua, móc ra 100 đồng đưa cho nàng, nói nhỏ " anh đi với em", Sư Sư cười cười nói : " Chị dâu ghen đấy",bánh Bao nhìn tôi cười mím môi, Sư Sư một mình vào hiệu sách,tôi phải Kinh Kha đi theo, ít ra hẳn đã có kinh nghiệm tiêu tiền, coi, giờ hẳn đi mua thuốc đã biết đòi người ta cho điem rồi.

Sau một lúc bận rồi óc, tôi quay lại thì té ngựa, không thấy Chính Béo đâu nữa, nhìn quanh một lúc thì thấy hẳn đang ngồi ở hàng nước, vắt chân chữ ngũ uống nước ngọt có ga. Tôi xì mặt đi qua, mua một bình nước, làm phát hết nửa,dạo anyf toát mồ hôi nhiều quá. Chính Béo đứng đưa chân nói:

- Anh phạt hiển rạ rặng, thần tiện cạc chữ khộng cõ tiện cụng khộng xọng mạ.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Đưa Anh Đi Xem Binh Mã Dững

Tôi thở dài nói:

- Câu này anh nói quá đúng, không có tiền ở đâu cũng khó sống. Anh hiểu được thì cũng không uống đến chỗ em một chuyến.

- Anh phạt hiển chú không đủ oai phong, không như anh ngày xưa, mỗi lần ra đường riêng đi đậu đạ hợn hại nghìn rội.

Tôi hết nói nổi, uống nốt nước rồi im lặng hồi lâu, |Chính Béo thấy vậy an ủi:

- Nhưng anh thích ở đây hợn, cộ chợ anh về anh cụng không về.

Nếu mà thị trường thành phố nghe vụ này không biết sướng đến mức nào, đồng chí Tần Thủy Hoàng sinh ra trong xã hội cũ, sau khi đến hiện đại, dưới sự lãnh đạo của ngài đã quyết tâm hồi cải, thà làm một người dân bình thường của thành phố, ái chà, công lao thật là to lớn

Vừa lúc ấy Bánh Bao và mọi người kéo ra, Hạng Vũ đội mũ đỏ, mặc áo phong, Lưu Bang mặc áo sơ mi vàng, quần vàng tóm lại là vàng khè từ đầu đến chân, xem ra gã khá nhạy cảm với màu vàng. Bánh Bao hỏi:

- Em họ đâu rồi?

- Đây, đây.

Lý Sư Sư từ hiệu sách đi ra, Kinh khờ tính tiền với ông chủ hang, tôi run rẩy cầm lấy túi sách, cuốn đầu tiên là “ Thường thức điện gia đình”, mờ hôi đầy mặt, cuốn thứ hai” 600 bộ phim phải xem trong đời” lại mờ hôi đầm đìa, cuối cùng là” Lịch sử kiến trúc Trung Hoa , Lương Tư Thành”, mờ hôi như suối. Tôi cứ tưởng cô nàng phải chọn loại sách lịch sử gì đó mới đúng. Cái cửa hang này tôi đã ghé qua, hình như có cuốn : “ Danh kỹ nhà Tống-Lý Sư Sư”, không ngờ cô bé này tinh thế, ba cuốn sách vừa đủ khải quá toàn diện nền văn minh hiện đại.

Kinh Kha sung sướng giơ một nắm tiền chạy lại, Lý Sư Sư mua toàn sách lậu , mỗi bản có 8 đồng, tổng cộng có 24 đồng. Chắc cô nàng xem giá ghi trên bìa nên chỉ mua có 3 cuốn, biết rẻ như vậy sẽ mua nhiều hơn. Tôi gọi cho mỗi người một chai Coca, bảo Kinh Kha trả tiền, còn lại cho gã, cần phải bồi dưỡng ý thức sinh tồn cho mọi người, nếu không thì 1 năm này tôi sống làm sao được hả trời.

Bánh Bao khoác tay Sư Sư nói:

- Bọn em đi mua đồ lót, anh đưa mọi người đi mua thêm đồ thay, cả bàn chải, dép lê luôn thế, có gì gọi điện..

Tôi túm lấy nàng khóc lóc:

- Đừng bỏ anh một mình mà!

Bánh Bao ngượng ngùng nhìn xung quanh, ra sức giật tay tôi ra, kệ, chết cũng bám, bảo tôi đưa bốn vị này đi trên đường Phú Thái chật chội thì thà để bốn bà da đen sỗ sẽ chơi tôi đến chết còn hơn, nhất là Chính Béo đã bắt đầu quen tay, thích gì lấy nấy, tôi toàn chạy cuống lên trả tiền. Bánh Bao rầu rĩ nói:

- Thế anh bảo làm sao bây giờ, hay đi cùng vậy?

Tôi gạt đầu lia lịa, Sư Sư cười hì hì nói:

- Anh chị thật yêu nhau, không rời được một phút nữa.

Tôi lờm con bé một cái, đấy, chỉ nháy mắt Tần Thủy Hoàng lại lấy của người ta một quả chuối....

.... Bọn tôi mỗi người một quả chuối, rờn rần kéo nhau vào hàng đồ lót nữ, mười mấy cái ma nơ canh trần trùng trục dàn hàng. Tôi vội tìm một góc kín ngồi xuống, đầu cúi tịt xuống đất, trời ạ, nếu một mình tôi và Bánh Bao đi vào chắc tôi sẽ ưỡn ngực ngẩng đầu, giờ cả một đám đàn ông đi theo hai cô gái thế này thì quái quá. Lắm lúc tôi thật rất khâm phục Lưu Bang, gã vô cùng thoải mái nghiên cứu chất liệu đồ lót trên thân mấy con ma nơ canh, có lúc chúi cả mũi vào, tôi tuyệt không tin gã không biết làm như thế rất đáng xấu hổ. Hạng Vũ rõ ràng đang không chú ý, mãi đến khi thấy trước mũi mình là một mớ đùi, ngực mới ngẩn ra, ngó trái ngó phải, alij quá to con, người bên ngoài cũng nhìn thấy. Kinh Kha là một người tốt, nhưng đứng hơi bị sai chỗ, cả cửa hàng có hai con mannequin không mặc gì, gã tìm tín hiệu cho đài lại đứng đúng giữa, miệng còn nở một nụ cười ngu ngốc.

Chính Béo ngồi cạnh tôi nghi hoặc nói:

- Vũ này anh thật quện quện à!

Trong đầu tôi nảy ra một ý nghĩ không hề lành mạnh, cười hèn hèn hỏi:

- Ngày xưa anh xem ca múa đều không mặc quần áo phải khô?

- Đâu, hồi xưa nhảy múa đều mặc đồ cả.

- À, chắc anh nhớ đến binh mã dũng rồi – tôi giật mình hiểu ra.

Chính Béo vỗ đùi cái đét, nói:

- Đụng rồi, sao chụ cại gì cụng biệt thể nhĩ?

Tôi toát hết mồ hôi vì nhớ đến một việc hết sức nghiêm trọng, mộ Tần Thủy Hoàng rốt cục là ở đâu? Theo các luận điểm hiện nay thì ở Ly Sơn, nhưng chưa tìm thấy xác gã, mà trước đây cũng không bị trộm. Vậy chỉ còn một lý do, mộ đó là giả, do Chính Béo tung hỏa mù. Vậy mộ thật ở đâu? Trước đây thì không ai biết, giờ có một người: Tần Thủy Hoàng. Tôi lặp ba lần bập nói:

- Anh Chính, sau khi chết anh được chôn ở đâu vậy?

- Khụng hã, chệt rồi lăm sạo mạ biệt được?

Tôi lau mồ hôi(lát nữa phải mua thêm chai nước) thở phào nói:

- Cũng tốt, đỡ nghĩ lung tung.

- Nhưng mạ trước khi chệt ạnh bảo bọn họ chôn thật xã, chộ đồ ạnh cộ đện xem một lần.

- Ly Sơn....

Tần |Thủy khinh miệt nói:

- Chộ độ lạ giã đây!

Tôi mồ hôi thành song:

- Thế giờ anh có tìm lại được chỗ đó không?

- Khộ nộ lăm!

Tôi đang định hỏi tiếp thì Bánh Bao giơ cao một cái Bra gọi:

- Anh Cường, cái này thế nào?

Tôi lại học đà điểu, Lưu Bang xoa cằm nói:

- Anh thích cái màu đen ấy.

Bánh Bao trườn tôi một cái rồi cười mím chỉ nói với Lưu Bang:

- Thế lát nữa mua cho anh một cái.

Hạng Vũ sau khi ngần ngợ trong đám đồ lót hồi lâu, sức tình ra đi đến bên tôi hỏi:

- Chú Cường, thứ bon mình dung đi đến đây chạy được nhanh nhất là bao nhiêu?

Ài, Bá Vương quả là nhi nữ tình dài, anh hùng khi đoán, bay giờ vẫn chỉ nghĩ đến chuyện đi tìm NGu Cơ, gã vẫn không hiểu ý tôi rằng cự ly về thời gian chứ không phải không gian. Lý Sư Sư nhất định không phạm phải cái sai lầm đó. Dẫu sao tôi cũng nói:

- Cái đó là xe 12 chỗ ngồi, chạy nhanh nhất được 80 mile, nếu xe tốt thì nhanh hơn gấp hai hay ba lần.

- 80 mile?....- Hạng Vũ ngần ra.

- Ài...thế này nhé, ngựa có thể chạy tối đa 60 mile, con của anh ngày xưa chắc phải đến 70, còn xe thì chạy 80, mà chạy suốt ngày suốt đêm..

- Muốn chạy nó có dễ không?

- Ừm, phải thi lấy bằng, em không biết ai bên sở giao thông.

- Tức là sao?

- Nghĩa là hơi khó giải quyết, mà cái đó không phải của em, tạm thời chưa mua được.

Hạng Vũ cười tự phụ:

- Tiền không thành vấn đề.

- Vấn đề là không có tiền nha đại ca, thằng em nói thật, lương em cỡ bằng một tay anh nuôi trong quân anh ngày xưa, một tay anh nuôi phải mất bao nhiêu năm mới mua được ngựa Ô Truy nha đại ca.

- Cái áo giáp của anh làm bằng vàng, riêng tiền công chế tạo đã 3000 dật vàng, bán đi mua được bao nhiêu cái xe nay?

- Ặc, mua được mấy chục cái xe Benz..

- Anh không cần xe Benz, chỉ cần cái xe loại này thôi, lát về chú đem bán đi.

Oạch, một cây dao găm cũng đủ cho tôi tù một gong, giờ áo giáp của Hạng Vũ cũng chẳng kém tí nào, tôi lắp bắp:

- Vụ này lát nữa em giải thích với anh, với lại về tìm chị dâu cũng không có dễ vậy đâu...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Trở Về Bình An.

Lúc ấy đột nhiên tôi nghe thấy một thứ tiếng rất huyền diệu, tiếng bụng sôi lục đục. Không một lời thừa, tôi khoác vai Chính Béo nói:

- Đợi lát anh em mình đi ăn, anh đừng càn quét nữa.

Hạng Vũ ngượng ngùng nói:

- Là anh!

Chẳng trách, từ sang đến giờ, y đầy tâm sự, sang ăn chỉ ngang với Sư Sư, chài, với thân thể của y, Chính Béo giỏi lắm ăn nhiều hơn một bát cơm. Lưu Bang mặt đầy hết thuốc chữa, tò tò đi theo hai cô gái đến tận quầy đồ lót tính cảm, Bánh Bao cũng không biết làm sao hơn, chỉ đành nhỏ giọng bàn luận với Sư Sư. Lưu Bang thò đầu vào hỏi:

- Tính cảm là gì? Chú Cường thích màu trắng à?.....

Nghe nhân viên bán hàng cười khúc khích, tôi nghiêng răng nói với Hạng Vũ:

- Anh Vũ, làm ơn giúp em,quăng nó ra ngoài kia!

Không cần chờ Hạng Vũ động đậy, gã chạy vụt ra cửa, đứng đó nói với goings hờn dỗi:

- Không biết hỏi một câu cũng không được à?

Tôi nháy nhó đi vào nói với Bánh Bao:

- Trưa rồi, bọn mình ra ngoài kiếm cái gì ăn đi!

Bánh Bao cũng không dám tiếp tục nữa, nói nhỏ:

- Anh Quý sao mà kỳ thế, anh bảo ăn gì bây giờ, miễn đừng ăn bánh bao là được.

Tôi thờ dãi đáp:

- Lão ấy lấy vợ rồi, bà vợ cũng ghê lắm, thuộc loại lên giường phai tắt đèn nên hẳn điên cái đầu.

Tôi để Hạng Vũ đi giữa, kéo nhau vào một hang ăn, nói với phục vụ viên:

- Cho 5 kg cơm rang, thêm một chậu đậu trộn!

Phục vụ viên hỏi lại:

- Quý khách mấy người ạ?

- Bảy người!

- Cơm của cửa hang chúng tôi rất đủ đấy ạ, mỗi người chỉ cần 3 lạng là đủ rồi... - khi Hạng Vũ bước vào, tay nhân viên lập tức đổi giọng – 5 cân phải không ạ?

Đây là lần đầu đám người này ra ngoài ăn, theo kiểu nói của Sáu Lừa, họ là khách hang, tôi mời cả đám ăn 5 cân cơm rang chay rồi tiếp tục dạo phố.

Bánh Bao còn nhắc tôi mua mấy cái đệm bông, nếu không đến tối không có chỗ ngủ, thật là một mớ bong bong, năm người đàn ông, hai cái phòng, Lừa Bang, Hạng Vũ tuyệt không thể ở chung, Lừa Bang quyết không ở

cùng Tần Thủy Hoàng, Tần Thủy Hoàng không thích tiếng ngáy của Kinh Kha, Hạng Vũ không thích Kinh Kha làm nhảm về đám người tí hon..... Còn tôi, ai cũng không muốn gặp.

Cả một đề thi toán(ai quên nhắc lại, điểm toán của tôi có 26 trên 150), mà năm xưa hình như thi đại học không phải đề này. Hai cái đệm mới mua đều do Hạng Vũ cầm, cái đệm dài bằng người mà hăn kẹp vào nách không khác gì người ta kẹp cặp tài liệu. Sư Sư cầm sách, Lưu Bang xách quần áo mới và cũ, Kinh Kha chỉ còn một tay rảnh nên xách một túi đồ vệ sinh, bàn chải, khăn mặt..v.v. Để chặn họng Chính Béo, phải để cho gã ăn liên tục, đồ ăn phải ăn được lâu, tôi mua cho gã một túi hạt dưa to vật.

Chúng tôi vui vẻ đi về, trên xe, Bánh Bao bảo:

- Lát qua siêu thị mua ít đồ!

Tôi thật yêu nàng chết đi được, từ lúc nàng xuất hiện trong bộ sách này các bạn đã thấy cô ấy làm được việc gì tốt chưa hả trời? Đưa một nhân vật cỡ Tần Thủy Hoàng vào siêu thị, lương dưới 15 ngàn đừng hòng đi ra, riêng tiền phạt đủ để phá sản rồi. Tôi cười ỉu xù:

- Bọn mình về trước cất đồ, lát anh ra mua nhân tiện đổ xăng.

Sư Sư chen vào:

- Em nghĩ bây giờ đi luôn hay hơn.

Cô nàng vốn đang đọc sách, tôi không hiểu cuốn lịch sử kiến trúc làm thế nào mà lại có siêu thị được, nhìn qua gương chiếu hậu thấy nụ cười láu lỉnh mới biết đang bị cô nàng chơi xỏ. Sư Sư thấy tôi khẩn trương, mà cái gì khiến tôi khẩn trương chắc chắn có ích với nàng. Tần Thủy Hoàng vừa cắn hạt dưa vừa hỏi:

- Lạm chị rửa?

Tôi im lặng hồi lâu không biết giải thích ra sao, không lẽ cho gã biết có một nơi tuyệt vời với gã, nhưng để đưa gã vào là tôi phá sản- phá sản chưa đủ trả. May mà Bánh Bao hiểu nhầm ý gã, đáp:

- Bọn em định đi mua thức ăn tối về nấu.

Chính Béo không biết gì nói:

- A, thế thì anh không đi nữa..

Đến siêu thị, tôi bảo Bánh Bao đưa Sư Sư đi, cả đám còn lại ngồi trên xe, tôi quay đầu cúi kính nói:

- Mấy người chẳng ai tuân theo ước định cả, nhất là anh Chính, đừng nhớ vỏ ra xe nữa....

Hạng Vũ không thêm nghe tôi nói gì, suốt dọc đường tròn mắt nhìn tôi lái xe, giờ chống tay lên đệm ghế hỏi:

- Đạp cái nào thì chạy, cái nào thì dừng?

Tôi tròn mắt:

- Thế cũng nhìn ra, anh Vũ giỏi thật nha..

- Cái cây gậy chỗ tay (tay số) để làm gì vậy?

- Anh không phải quan tâm, sau này mua một xe số tự động là được.

- Để anh thử xem – nói đoạn y chen sang, làm cả xe lắc loạn lên, tôi vội đẩy hẳn ra .

- Để khi khác, em ở cách xa anh rồi hãy thử.

Lát sau, Bánh Bao và Sư Sư quay lại, xách một túi thức ăn bự và mấy chai rượu, Sư Sư thậm chí còn nhai kẹo cao su, khi lên xe chia cho mỗi

người một cái nói:

- Đừng nuốt vào nhé.

Xem ra đi một vòng về là lại càng giỏi rồi. Chuyển đi này phải nói là tuy hơi phiền phức nhưng thắng lợi, trừ cái ví của tôi đẹp lép như một con cóc bị cái xe Giải phóng chèn qua. Trong lúc tôi đồ xăng, Kinh khờ áp tai vào đài bán dẫn, mồm lẩm bẩm tự nói chuyện, nhân viên cây xăng ghé qua, gục vào cửa kính nói:

- Anh ơi, ở đây không cho dung di động...

Đến cửa nhà, mọi người theo Bánh Bao lên lầu, trừ Hạng Vũ, tôi thật không nỡ trả xe trước mặt gã, tôi chỉ cái xe đạp nói:

- Cái kia chạy cũng nhanh lắm. Tuy hơi mệt tí.

Hạng Vũ cho một lý do cự tuyệt hết sức chuyên nghiệp:

- Cái đó đến 20 mile cũng chạy không nổi.

Ài, muốn lừa Hạng Vũ như Kinh khờ là không ổn rồi, sách sử nói y có long dạ đàn bà, tức là khá tế nhị mặc dù vẻ ngoài thô hào. Chủ yếu là hôm nay lên phố coi như hồng, Chính Béo ít ra là biết trên phố nhiều đồ ăn ngon, Sư Sư biết chỗ mua sách, Lưu Bang ít ra còn bình thường vì người đẹp khắp phố không thêm liếc một cái, dù có người xấu cũng không thể sánh được với Bánh Bao. Xem ra để y chú ý đến người khác phải kiếm cô bạn hồi trước làm cùng Bánh Bao, cô này bị người ta đánh ghen tạt cho hai hũ axit sulfuric 98% vào mặt.

Sau đó tôi nảy ra một kế là dụ Hạng Vũ uống say rồi trả xe, người ta nói lấy rượu giải sầu mà. Vấn đề là tôi quên bém mắt không hỏi xem y có thể uống được cỡ nào. Điều này chứng tỏ từ lúc biết Kinh khờ, trí lực của tôi

có xu hướng giảm xuống ngang bằng gã, vụ này khiến tôi sau đó hối hận vô cùng. Biết sớm thế nên ở cùng Sư Sư nhiều hơn – nếu Bánh Bao đồng ý.

Trả Lời Với Trích Dẫn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Bao Cao Su Mùi Tự Nhiên.

Tôi và Hạng Vũ lên lầu thì thấy Bánh Bao đang sai phái mọi người làm việc:

- Anh béo đi bóc tỏi, anh Kha đi đong gạo, anh Quý đi đánh trứng đi-
thấy bọn tôi nàng chỉ bình ga nói – Anh Cường hay anh Vũ đi đổi bình ga?

Tôi nâng nâng bình ga, quay lại nói:

- Anh Vũ giúp em để cái này lên lưng!

Hạng Vũ dung một ngón tay móc bình ga lên lưng chừng trời hỏi:

- Để đâu?

- Anh cầm theo em! – cái đồ, sức cử đỉnh mà còn bắt tôi vác bình ga.

Tôi đi trước, sau lưng là một gã to con xách bình ga, cái cảm giác thấy quen quá đi? Tôi nhớ ra rồi, lần trước đến nhà Bánh Bao, ông già nàng còn chưa biết quan hệ của bọn tôi, cũng nhờ tôi đặt bình ga lên vai đi đổi, khi tôi vác lên vai mình còn không vừa ý. Giờ thì ngon rồi, nhà hết ga lại gọi tôi xuống vác đi đổi, lão già giống y chang tôi bây giờ chấp tay sau đít nghênh ngang đi trước, chậm rãi tản bộ, đôi khi còn ghé qua nhà người ta vênh vang, vì nhà đó hồi trước ở đối diện, từ khi Bánh Bao ba tháng tuổi đã nói sau này nàng đừng hòng lấy chồng. Lão già biết thừa quan hệ của tôi và Bánh Bao, vì một lần bọn tôi đang bàn chuyện bóng đá hết sức vui vẻ, đột nhiên lão chen vào một câu:” mới ra loại bao có mùi tự nhiên, hai đứa đã

thử chưa?” tôi thì buột mồm:” Cái đó đắt quá, bình thường bọn con chỉ dung...” Vừa lúc đó có người đi vào, lão tình bơ nói:” ...thế Ferguson phát biểu thế nào? Có thể thấy ông già vợ của tôi thật là hoành tráng, tôi không hiểu nổi tại sao tư duy của lão lại có thể chuyển nhanh được thế, mà lão biết mấy hạng condom không có gì lạ, lạ là sao lại hỏi mùi tự nhiên. Mãi sau tôi đến nhà vào mùa hè mới phát hiện mẹ Bánh Bao bị hôi mồm.

Tôi tự nhiên nghĩ đến một việc thú vị, quay lại hỏi Hạng Vũ:

- Ngày xưa anh có con không anh Vũ?
- Có người thiệp dẽ cho anh hai đứa..
- Thế thì anh có khả năng là tổ tiên ba mấy đời của Bánh Bao chưa biết chừng...

Hạng Vũ đứng phắt lại hỏi:

- Chú nói thế là sao?

Hông bét, nếu gã biết cách thời đại của mình hơn 2000 năm không biết có thể gây ra những chuyện gì. Đảm bảo là không yên lành được, chẳng may lại chết lần nữa là toi vì theo lý luận, gã không chết được, chơi vụ sống lại liên tục là loạn liên. Ý tưởng của tôi là dạy hăn lái xe, dù thông minh thì gã cũng là người cổ 2000 năm, thêm vào việc tôi cố ý dẩy chậm, đạt đến trình độ của Bánh Bao cũng phải mất nửa năm. Sau đó tôi bỏ ít tiền cho gã vào sân trường tiểu học chạy vài vòng sẽ “ vui không nhớ Ngu”. Xe sang người đẹp, xe bao giờ cũng ở trước, các bạn thấy người đẹp làm mẫu xe chứ có bao giờ thấy xe làm phụ trợ cho người đẹp chưa?

Nói thế chứ đừng thấy là đã mấy nghìn năm, với Hạng Vũ, việc rời xa Ngu Cơ mới xảy ra giới lắm là vài ngày trước, thế nên cảm giác mãnh liệt cũng không trách được. Không thấy mấy vị thành đạt bây giờ thích chơi trò trở lại mối tình đầu sao? Tôi tùy tiện đã xóa mấy câu rồi vào hang thay ga,

đứa con ông chủ hang học lớp bốn đi về, tay còn đập đập một quả bong rồ. Đứa nhóc dung tư thế gáy song song với mặt đất nhìn Hạng Vũ, ngây thơ hỏi:

- Chú chơi bong rồ phải không ạ?

Hạng Vũ nhìn đứa nhóc một lúc rồi đi sang một bên, tôi cho rằng gã sợ mình không chú ý đâm chết đứa bé. Đứa bé đập đập bong rồi quăng sang cho Hạng Vũ ngây thơ hỏi:

- Chú ném bóng được bao xa?

Để không bị làm phiền, Hạng Vũ tùy tiện ném bóng, vi vu một cái, bong như mọc cánh bay vù đi mất tăm mất tích. Đứa nhỏ lúc đầu còn ngây thơ giương mắt chờ bóng rơi xuống. Lúc tôi trả tiền xong đi ra đã qua 2 phút, đứa nhóc ngồi bệt xuống đường gào khóc âm ỉ. Tôi phải đền cho đứa nhóc 50 đồng, luôn mồm trách Hạng Vũ, gã cười nói:” anh đâu có dung sức”, đoạn chơi trò tung hứng bằng bình ga, tôi dựng tóc gáy, đừng có đập nha.

Tôi hôm đó, tivi của cả thành phố không bắt được đài nào, sau khi kiểm tra phát hiện tại một bộ phận quan trọng của tháp thu sóng một vật không rõ lai lịch, nghi là bóng rồ.

Khi bọn tôi về đến nhà, mọi việc đã xong, có điều mồm Tần Thủy Hoàng sặc mùi tỏi, tôi nghi hoặc không hiểu gã là loại hoàng đế gì mà bóc củ tỏi cũng phải làm một miếng. Lưu Bang đúng là giỏi làm mọi chuyện lẫn lộn tùm phèo, bát trứng bị hấn đánh thành một hình thái cực mà vẫn tiếp tục đánh, cười nhả nhử không biết đang nói gì với Bánh Bao, tệ là ở chỗ Bánh Bao không phải là người đẹp, có đàn ông nói chuyện với nàng sẽ không suy nghĩ nhiều, vụ này liên quan đến việc nàng soi gương hang ngày.

Nhưng nhìn từ đằng sau, Bánh Bao và Sư Sư tuyệt đối là hai vị topmodel, Bánh Bao cao hơn Sư Sư khoảng 2 phân, nếu thân hình Sư Sư có sức quyến rũ ma quỷ thì Bánh Bao tạo cảm giác thần thánh, như một đồ sứ

đặt dưới ánh sáng, trong luồng ánh sáng bụi trần ai chậm chạp di chuyển... nói thế này là đủ hiểu...bạn có cảm giác cái phòng này hết sức cần thiết phải quét dọn.

Sư Sư đưa rau đã rửa sạch cho Bánh Bao, nàng múa đao như bay, miệng nói:

- Hết việc rồi, mấy anh ra ngoài chơi bài đi.

Tôi cầm bộ tú, mặt mũi nhăn nhúm gọi đám đàn ông theo mình vào phòng Bánh Bao, cả đám nhìn tôi chăm chặp, họ nghe rõ Bánh Bao bảo là “chơi”, đã quen với việc gặp bất ngờ liên tục, cả đám còn chưa thấy tôi chơi cái gì, tôi cho rằng với tâm thái của họ, tôi có biến một cái dép thành gà nướng cũng không ai thấy ngạc nhiên.

Tôi bỏ bộ bài lên bàn nói:

- Chơi thôi!

Mấy người tròn mắt nhìn nhau, rồi mỗi người nhặt mấy quân, Kinh Kha ngăm ngúa một lúc rồi nói:

- Mấy người tí hon này không biết động đậy thì phải?

Còn Chính Béo thì ngửi ngửi mấy cái, tôi vội thu lại bài trước nguy cơ bọn họ định nếm thử mùi vị cây bài. Tôi không ôm chút hy vọng nào giảng luật chơi một lần, Kinh Kha rút ra một cây 3 cơ vứt lên bàn, Lưu Bang tùy tay rút một lá, liếc qua rồi đập lên bàn đánh phách một cái, là một cây 4 tép, Chính Béo rút một cây 2 cơ vứt ra đánh vèo một cái, trừng mắt nói với Lưu Bang đang nhìn gã:

- Nhịn cại gì, bại anh lợn hợn.

Hạng Vũ càng ngon, lật hết bài tìm cây Joker vút đánh toạch một cái lên bàn. Tôi ngạc nhiên nhận ra, bọn họ xem ra đều hiểu luật chơi. Thật ra tôi phạm phải sai lầm ở chỗ cho rằng trí tuệ của bọn họ không cao mà quên mất cả đám đều không phải nhân vật giản đơn, kể cả Kinh khờ, Triệu Bản Sơn chỉ có thể lừa cho người ta cười, còn Kinh khờ thì múa mép lấy cả mạng Phàn Du Kỳ, ai giỏi hơn?

Tôi tráo bài, cùng họ chơi tấn, trong thời gian đó cải chính cái bệnh lấy hai lá bài một lúc của Chính Béo và bệnh xem trộm bài người khác của Lưu Bang. Chơi hai ván tôi ...thua cả hai ván, may mà tôi còn chưa nói cho họ biết người thua phải nộp cống...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17+300.

Cùng một câu” Ăn cơm”, mọi người tự vác ghế ra bàn ngồi quây quần, Bánh Bao đã nấu được 5 món, Sư Sư không ngừng mang thức ăn nóng ra, Bánh Bao bảo:

- Chờ em rửa tay cái rồi vào.

Đến lúc nàng vào bàn, tôi còn đang ngồi ngẩn ra, bữa ăn này thật hoành tráng, tỏi do Tần Thủy Hoàng bóc, trứng do Hán Cao Tổ đánh, gạo do Kinh Kha vo, ga do Tây Sở Bá Vương đi đổi, thức ăn do danh kỹ Lý Sư Sư bưng. Nếu coi đây là một bộ phim thì có thể tưởng tượng Hittkoch là thư ký trường quay, Steven Spielberg là tạp vụ, đến cả giao cơm hộp cũng là Marlon Brando, có điều đạo diễn và nhà sản xuất kém một chút, là tay lưu manh, giám đốc tiệm cầm đồ Cát Hào Tiêu Cường và nhân viên đón khách của một tiệm bánh bao, cô Hạng Bào Tử đảm nhiệm.

Mấy năm trước báo chí có nói vụ một người ăn ở nhà hàng 5 sao, một bữa hết 360 nghìn NDT là xôn xao dư luận, bữa ăn này có giá gốc là 180 đồng nhưng về mặt ý nghĩa thì đến cả cộng giá Bánh Bao đánh rơi dưới bàn cũng không chỉ có giá bằng bữa ăn kia.

Bánh Bao gõ bàn nói:

- An Cường còn ngẩn ra cái gì?

Lúc này tôi mới nhận ra cả bàn đang nhìn mình, tôi ngạc nhiên nhìn Chính Béo hỏi:

- Sao anh còn chưa ăn vậy?

Tần Thủy Hoàng so so đĩa nói:

- Nội gì thị chụ cụng lã chũ nhã, lục chĩnh thực ạnh phải nể mặt chụ chự.

Xem ra cả một phòng vua chúa anh hùng đang chờ tôi bắt đầu, tôi tát cho mình một cái để tỉnh ra, luôn giọng: ' Ăn thôi, ăn thôi!'

Lưu Bang ngạc nhiên nói:

- Ở đây phong tục phải làm thế trước khi ăn à?

Đoạn cũng tự tát một phát, gấp miếng thịt bò nhồm nhoàm nhai.

Tần Thủy Hoàng:

- Thế mà anh lục trước không biết đây.

Tự tát một cái, ăn cơm.

Hạng Vũ: “ Đặc biệt nhỉ?” tự tát một cái, gấp miếng cá.

Kinh Kha:”....” Tự tát một cái, ăn súp lơ.

Sư Sư :” ...Có phải phong tục dân tộc thiểu số không?” vuốt má một cái, ăn tôm.

Bánh Bao cười:

- Mọi người vui quá đi,

Đoạn trực tiếp ăn cơm, mọi người trừng mắt phần nộ, Bánh Bao chỉ đành cũng tự tát một phát, đoạn đặt hai bình Tam Lương Dịch và một bình Champaigne lên bàn, đưa rượu trắng cho tôi nói:

- Rót rượu cho mọi người!

Sư Sư vội giành lấy, đầu tiên rót đầy một chén cho Bánh Bao, cười nói:

- Chị vất vả cả ngày, phải mời đầu tiên.

Đoạn cầm bình rượu nhìn mọi người cười duyên dáng:” Ngồi đây đều là...” Tôi vội trừng mắt, Sư Sư cảm giác được bình tĩnh tiếp:”... những nhân vật kiệt xuất(không biết học đâu ra), em xin theo thứ tự gặp mọi người rót rượu, đừng trách nhé” Đoạn rót cho Kinh khờ một chén, nói:

- Anh Kinh mãi là đệ nhất anh hùng trong lòng em.

Đoạn rót cho Chính Béo cười nói:

- Vẫn là câu đó, anh Chính thế nuốt thiên hạ, cũng là anh hùng.

Đoạn hướng Hạng Vũ nói:

- Sức bạt núi sông khí cái thế, tài năng của anh Vũ làm mọi người khâm phục, chúc anh và chị Ngu sớm ngày đoàn tụ, hạnh phúc bên nhau.

Bánh Bao nghe mà như rơi vào sương mù, ngần ra hỏi:

- Viễn Nam không phải người mẫu sao? – Đoạn hỏi Hạng Vũ – Người yêu của anh họ Vu à?

Sư Sư cười với nàng, đoạn quay sang Lưu Bang đang mặt mũi cau có nói:

- Anh Bang thì khỏi nói, giỏi nhìn người dung người, chưa từng sai lầm...

Lưu Bang chép chép miệng gật đầu. Lý Sư Sư nhìn tôi, mắt lấp lánh đầy vẻ tinh nghịch trêu chọc, tôi vội đưa chén đến trước mặt nàng nói:

- Khỏi cần nói, đều là duyên phận cả.

Cái con bé này, toàn chơi xấu, nếu ngày xưa Bánh Bao không thường xuyên trốn học thì hôm nay lộ bét hết cả. Sư Sư rót cho tôi và tự rót một chén, Bánh Bao còn nói:

- Không ngờ Viễn Nam uống được rượu trắng, chai màu mua thừa rồi.

Tôi nâng chén nói với mọi người:

- Hôm nay gặp nhau là có duyên, mọi người ở đây một thời gian rồi mỗi người một phương (tôi rất muốn thêm một câu vĩnh viễn đừng gặp lại), hy vọng gặp lại vẫn là bạn bè.

Bánh Bao cười:

- Anh Cường lại nói linh tinh rồi.

Nàng đương nhiên nghe ra trong câu nói của tôi có chút hỗn, muốn đá xóa, nhưng trên bàn trừ nàng chẳng ai để ý, vì tôi nói sự thật mà. Bánh Bao nói:

- Chén đầu tiên, mời mọi người, Viễn Nam có thể từ từ.

Đoạn cạn chén, vì sao Bánh Bao xấu thế mà tôi không rời xa nàng được, đơn giản vì tôi có mất mặt thì trên bàn nhậu nàng sẽ lấy lại cho tôi. Bình thường thấy nàng uống như vậy có thằng bạn nào của tôi mà không khen giỏi, nhưng hôm nay thì chẳng có ai khen..

Kinh Kha và Hạng Vũ có lẽ chưa từng thấy ai dung cái chén nhỏ xíu như thế mà uống hoành tráng vậy, hai người một hớp hết chén, đoạn đều nhìn vào chai rượu. Kinh khờ vốn là giai cấp vô sản kiêm lưu manh, nghiện rượu, tôi cho rằng đầu óc hẳn là uống nhiều quá nên hỏng. Hạng Vũ thì bị vây ở Cai Hạ, đêm trước khi đột vây còn uống cả đêm, sang sau đánh đến tận bờ Ô giang, có lẽ là tửu lượng hai cân trong truyền thuyết.

Tần Thủy Hoàng và Lưu Bang thì chưa quen việc có người mời rượu mà lại uống trước, Sư Sư uống hết một chén, hơi nhúu mày nhưng cũng không nói gì. Bánh Bao cầm bình rượu cười nói:

- Xem ra mọi người đều uống được.

Dưới sự dẫn dắt của Bánh Bao, ba tuần rượu bị tiêu diệt trong chưa đầy 10 phút, chưa bao giờ uống rượu nặng như thế, Tần Thủy Hoàng đã có vẻ ngà ngà, ôm vai Kinh khờ nói:

- Ngay xưa là tụy la tội không đụng, nhưng ộng cụng không nên đội xử vợi tội như thế.

Tôi vợi tiếp:

- Mấy vụ không vui đừng nhắc lại nữa..

Bánh Bao có vẻ ngạc nhiên, tôi lấp liếm:

- Ngày xưa lập ban nhạc, có mâu thuẫn.

Lý Sư Sư thì thà thì thăm với Hạng Vũ, cô nàng rất ngưỡng mộ Ngu Cơ, nhưng có lẽ uống rượu vào hơi bị chập, đang đòi Hạng Vũ cho xem ảnh Ngu Cơ. Trong cả đám, tính cách giống nhau nhất là tôi và Lưu Bang, uống vào, gã khá dễ thương, dung giọng anh hai bốc phét với tôi ngày xưa oai phong ra sao, uống thêm nữa chắc chắn sẽ nói:” Sau này có chuyện tìm

anh, gì anh không giỏi chứ đánh nhau thì, gọi ra vài trăm nghìn an hem như không”, y chang tôi ngày xưa.

Lúc đó tôi nghe thấy dưới nhà có người gọi, thò đầu ra thì thấy Sáu Lưu, bên cạnh lão còn một người nữa,. Tôi mượn hơi me, châm điếu thuốc, mặt mũi hằm hằm xông xuống nhà, đầu tiên là nhìn người đứng cạnh Sáu Lưu. Đó là một trung niên gầy nhom, da trắng, mặc một bộ đồ cà tang, tôi cố nhớ xem trong lịch sử có vị nào ốm yếu như thế. Tôi tóm lấy hăn nói:

- Trần Hậu Chủ hay là Hán Hiến Đế? Tổ tiên của ông đang ngồi trên gác uống rượu kìa.

Người trung niên gạt tay tôi ra, sợ hãi nhảy sang một bên, tôi cười hềnh hếch:

- Thảo nào mà không giữ được giang sơn.

Sáu Lưu thông thả nói:

- Đó là lái xe taxi, anh không mang tiền.

.....

Tôi trả thêm cho người ta 10 đồng, đầu óc nguội hăn lại, lén lút nhìn quanh, không còn ai. Sáu Lưu khùng khỉnh nói:

- Yên tâm, sau này anh sẽ không mang từng người đến chỗ chú nữa..

Tôi vội rút ra điếu thuốc mời lão, sung sướng nói:

- Cũng có lúc ông lương tâm tỉnh giấc rồi...

Sáu Lưu châm lửa, phà khói ra nói:

- Gần đây dưới âm phủ nháo ghê nhất là 300 Nhạc gia quân và 54 hảo hán Lương Sơn Bạc, bọn ấy đông , người khác một mình không dám tranh, hảo hán cũng phải chờ lần sau.

Tôi hút tịt cả đót thuốc vào mồm, dung giọng cực kỳ bình tĩnh, cực kỳ bình tĩnh hỏi:

- Thế nghĩa là gì?

- Hết cách rồi, chú không nghe câu đẩy núi thì dễ, đẩy Nhạc gia quân khó à? Đám đó là bộ đội đặc nhiệm của Nhạc Phi, 300 người xông vào 50 vạn quân Kim của Ngột Thuật, chút nữa là giết được nguyên soái, tuy chết sạch không còn mống nào nhưng cũng là lão Kim sợ vãi đái, bị Nhạc Phi đuổi giết 200 dặm. Đám đó cùng lúc xuống âm phủ, giờ lại cùng lúc đòi về, khó khăn lắm mới thuyết phục được đưa đến chỗ chú.

Tôi rất, rất rất bình tĩnh hỏi:

- Lại lừa người ta hả?

- Tất nhiên là không, nhưng chú có 1 tháng chuẩn bị, thủ tục thủ tiếc gần xong rồi, cũng có khả năng Nhạc Gia quân và Hảo hán Lương Sơn đến cùng lúc, anh nói rồi mà, sau này không đưa từng người đến nữa.

- Thế ông cũng không định quay phim “300” ở đây chứ, lại còn Thủy Hử nữa, tôi chịu sao nổi hả? Đám đó đến đây ăn ở ra sao? Năm người trên gác đã không nuôi nổi rồi, riêng hôm nay xài hết 2000, trong thẻ còn có 70 đồng, máy ATM lại chỉ có tờ 100, ông bảo 70 đồng của tôi làm sao đây?

Sau khi bùng nổ, tôi tóm lấy Sáu Lưu thê thăm nói:

- Thần tiên các ông cũng có cha sinh mẹ đẻ, đừng chơi nhau thế chứ, ngày xưa Bạch Khởi chôn sống 40 vạn người, đám đó cũng cùng một lúc

xuống âm phủ đấy, họ mà quậy thì mấy người làm sao? Cả thành phố mới có 1 triệu người thôi đó cha.

- Bọn anh cũng không đến nỗi quá đáng thế, nhưng Nhạc gia quân và hảo hán Lương Sơn thì nói rõ rang rồi, không hối hận được chú phải tự lo, chuyện tiền thì...

Tôi lập tức chấp tay trước ngực, hai mắt lấp lánh, Sáu Lưu:

- Ủm...vẫn là chú phải tự lo.

Tôi cúi đầu sờ soạng, Sáu Lưu cười ha hả:

- Gạch đá ở đây anh chuyển đi hết rồi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18+28 Cách Làm Giàu.

Tôi hiểu ra rồi, Sáu Lưu gấu hơn tôi, có lẽ trước khi thành thần, lão là loại bị mấy chục người vây đánh còn bình tĩnh ôm đầu ngồi xuống. Tôi ừ xù dung tàn thuốc vạch trên tường:

- Rồi, 300 tôi thu, nhưng còn đám hảo hán Lương Sơn đều là loại có tổ chức, vô kỷ luật, tôi hỏi ông mấy người, Thời Thiên có đến không? Bên đội chống trộm cắp không có người quen đâu, còn Lý Quỳnh mưa, bây giờ hồ Hoa Nam hiểm thế, lấy đâu ra cho hăn giết tùm lum. Hoa Vinh với anh em họ Nguyễn còn được, Olympic 2008 ở Trung Quốc, môn bắn cung và bơi lội còn chưa đảm bảo huy chương vàng....

- Hê hê, có sức ở đây mà lèm bèm thì thà ngồi nghĩ cách kiếm tiền còn hơn, anh tính giùm chú rồi, cứ tính tiêu chuẩn mỗi người 30 đồng, 300 người mỗi ngày chỉ tiền ăn đã 10000 đồng, còn ở, cứ tính rẻ nhất 100 đồng /ngày, 10 người một phòng, 30 phòng là 3000 một ngày, tiền cho các vấn đề khẩn cấp tính chú 2000, mỗi ngày 15000, mười ngày 150000, một tháng là....- đến đây Sáu Lưu móc ra một cái máy tính bấm bấm, đoạn kết luận- một năm 4 triệu 8, sau này anh sẽ tử tế, khống chế khách của chú ở mức đó, 1 năm chỉ cần 5 triệu là được rồi.

- Năm triệu? Chỉ thế là đủ? Thần tiên mấy người vô tâm vô tính thế sao? Ông cứ lôi tổ tiên cả dòng cả tộc nhà tôi từ chỗ Diêm Vương ra tính xem từ khai thiên tịch địa đến giờ nhà tôi có được ngân ấy không đã?

Sáu Lưu cười hà hà vỗ vai tôi nói:

- Có năm triệu ấy mà, với đầu óc của chú.....đúng là khó thật, thôi, nghĩ cách, nghĩ cách.

Đầu óc tôi giờ tràn đầy mấy cái quảng cáo trên mạng như “ đầu tư 200, tháng thu 1 vạn”..v.v Chắc đám đó cũng là bán thần tiên như tôi, bị ép đấy. Xem ra quá lắm thì tôi đem dao của Kinh Kha hay gươm của Hạng Vũ đi bán vậy. Đến đây tôi sức nhớ hỏi:

- Ngu Cơ có còn trong kho không đấy?

Sáu Lưu rất hiếm có thở dài:

- Chú nghĩ anh không biết Hạng Vũ nghĩ gì thật à? Nói với chú rồi, số sinh tử bị sai chỉ có một số người, Ngu Cơ là loại chết bình thường, đầu thai rồi. Giờ đã hiểu tại sao chỉ có 54 hảo hán Lương Sơn chưa?

- Sao không lôi Ngu Cơ xuống âm phủ lần nữa rồi lại đưa lên đây, Hạng Vũ trông tội nghiệp quá, suốt ngày rầu rĩ.

- BỐ kìa, bảo anh lấy mạng Ngu Cơ? Bắn vào sự tàn nhẫn của chú, sau này không thành tiên được cũng thành ma. Con bé đấy bây giờ đang sống ngon lành kìa, mà có chết rồi cũng chẳng nhớ Hạng Vũ là thằng nào, trước khi uống canh Mạnh Bà, giỏi lắm chỉ nhớ mình là....

Nói đến đây Sáu Lưu cảnh giác nhìn tôi một cái, đoạn cắt ngang vấn đề:

- Thật ra đám đế vương, anh hùng đó không chịu đi đầu thai cũng không cứ nhất định phải tiếp tục hùng đồ nghiệp lớn gì, chẳng qua là không muốn mất đi cái phần ký ức đó thôi, Tần Thủy Hoàng với Lưu Bang đều là loại như thế cả. À, mà nhắc nhở chú một tí, độ trung thành của 300 với Nhạc Phi cao khủng khiếp, nói thế này nhé, nếu Nhạc Phi chỉ một cái hố lửa, bảo họ nhảy vào thì chắc chắn đám đó sẽ không ngần ngại dùng chưa đầy 10 giây lấp đầy cái hố đó. Nhạc Phi là người tốt, tiếc là cũng đầu thai rồi, chú

phải để ý đấy, 300 còn ở với nhau, không biết âm mưu cái gì. 54 hảo hán lại dễ quản lý, bọn họ kéo đến để chơi thôi.

Tôi cười cười nhét nửa bao thuốc vào túi Sáu Lừa, nhỏ giọng:

- Giúp thằng em một việc, trước khi đưa 300 đến ông anh kiểm giùm tay nào biết làm ăn như Phạm Lãi phạm liếc gì đó, không được thì kiểm dăm tay người Do Thái cũng xong.

Sáu Lừa nhìn tôi khinh bỉ:

- Dùng nửa bao Bạch Sa đi hồi lộ lần đầu tiên anh thấy đấy, thôi, chờ cổ phiếu thoát được anh sẽ nghĩ cách cho chú- đoạn cười đầy vẻ nịnh bợ - Có chuyện này...chú cho anh mượn 6 đồng đi xe.

Tôi đưa lão 5 đồng, xem lão nói thế nào với lái xe, hé hé. Tôi lên gác, Tần Thủy Hoàng đang cầm MP4, thấy ai là chụp người đó, Lừa Bang khoác vai Kinh Kha ngồi trên đi vắng, không biết đang nói cái gì, Bánh Bao và Sư Sư ngồi hai bên Hạng Vũ, tay này mặt mũi đỏ hoe như muốn khóc, Sư Sư không ngừng vỗ vào lưng gã. Tôi nhìn lên bàn, ba chai trắng, một chai màu đều sạch bách, cả mấy lon bia trong tủ lạnh cũng đã lòi ra để trên bàn, rồi xem ra trừ tôi, tất cả đều đã say nhè ra rồi. Bánh Bao thấy tôi, đi qua nói vẻ muốn khóc:

- Anh to con kể chuyện cảm động quá, nghe quen quen, hình như về sau người nữ đó cắt cổ tự sát...

- Anh Vũ, qua em bảo tí!

Tôi gọi Hạng Vũ đã có vẻ bung biêng ra cầu thang, hai anh em ngồi xuống, tôi móc ra bao thuốc, theo thói quen đưa cho Hạng Vũ một điếu, tay này hơi ngần ra rồi cầm lấy. Bọn tôi châm thuốc:

- Anh Vũ, có câu này hơi láo nhưng em vẫn phải nói, anh chỉ còn 1 năm, dù chị dâu có đến đây thì bọn anh cũng vẫn người trước kẻ sau, sao phải khổ thế. Theo em anh cứ vui vẻ qua hết 1 năm này, sau đấy uống một chén canh Mạnh Bà, cái gì cũng quên hết. Nếu anh chị có duyên kiếp sau có khi còn gặp lại.

Hạng Vũ không cần ai dậy phun khói qua lỗ mũi, đều đều nói:

- Chú không biết cái cảm giác người mình yêu chết trong lòng như thế nào, nếu chú cũng gặp phải chuyện ấy sẽ không nói thế nữa.

Xui xẻo, xui xẻo. Tôi sức nhớ hỏi:

- Anh Vũ, giờ cấp anh một đội quân 300 người, tuyệt không thua gì 800 cận vệ của anh ngày xưa anh chỉ huy được không?

Hạng Vũ hăng hái:

- Đánh ai, quân địch có bao nhiêu người?

- Không đánh ai cả, chỉ cần quản lý để họ không gây chuyện là được.

Ánh sáng trong mắt hắt tắt phụt:

- Không có hứng thú.

Đúng là một phen tử huyệt chiến, xem ra nếu Hittler và quân SS sống lại mới khiến gã tạm quên Ngu Cơ đi, hê, có khi đấy lại là một cách. Đúng lúc ấy nghe thấy giọng Bánh Bao vang lên khắp phòng, nàng đã lôi bộ Karaoke ra cắm xong, nghe nàng gọi oang oang:

- Anh Cường, anh Vũ, nghe xong thông cáo đến chỗ em hát !

Tôi đứng dậy vỗ vai Hạng Vũ:

- Chuyện chị ấy em sẽ nghĩ cách, giờ an hèm mình vào chơi cho thoải mái, tối nay đừng nghĩ ngợi nữa.

Tôi kéo gã vào phòng Bánh Bao thì cả hội đã ngồi đó rồi, Lưu Bang lần đầu xem tivi, trố mắt ra, Kinh Kha bèn sử dụng lý thuyết người tí hon vĩ đại. Bánh Bao đưa micro đến trước miệng Sư Sư, cô nàng cẩn thận kêu ê ê vào đó, cả phòng vang lên hồi âm.. Trên màn ảnh hiện ra Dung Tổ Nhi mấp máy môi và những hàng chữ: “ Khi xưa em là cô bé ngây thơ, gặp tình yêu mà không hiểu....” đó là bài hát Bánh Bao thích nhất, thấy Sư Sư ngẩn ra thì Bánh Bao giành lấy micro hát ầm lên. Tôi giật lấy micro gào tướng lên, không cần biết màn hình đang phát cái gì: “ Bạn ơi, bạn ơi, xin hãy rời xa tôi...” Bánh Bao nhường chỗ cho Hạng Vũ, kéo tôi ra ngoài, tôi vứt micro cho Lưu Bang đi theo. Ra đến ngoài tôi cướp lời:

- Quên mất, sao hôm nay em không đi làm?

- Em gọi điện đổi ca rồi, anh Cường, hôm nay anh có vẻ không ổn, hồi trước bạn bè đến ăn uống hay cần gì anh đều thoải mái, nói thật đi, có phải anh sợ em không vui không?

- Em nói vậy nghĩa là sao?

- Ở nhà đến một lúc nhiều người thế em cũng có lúc không vui, nhưng anh cứ đưa “ trực khách lệnh” (câu này Tần Thủy Hoàng sáng tạo ra) thế không sợ làm đau lòng người ta à? Nếu tiền không đủ em có thể bù thêm...

Ôi, Bánh Bao của tôi thật vĩ đại, tôi định kêu một câu vạn tuế gì đó, nhưng sợ làm một vài người nhớ lại chuyện xưa nên thôi, Bánh Bao nói với giọng hào sảng: “ 2000 đủ không?” Tôi rất muốn nói với nàng, không lâu nữa, những thần tượng của nàng từ khi đọc sách nhi đồng” các chú bộ đội của Nhạc Phi” sắp đến nhà ta ăn uống ỉa đái, không lâu nữa, cái người mà nàng rất hâm mộ, chạy nhanh hơn ngựa, dai sức hơn lửa Đái Tông và cái tay đầy hình xăm Sử Tiến cùng 52 anh em sẽ đến đóng quân trong sân. Ài,

Bánh Bao vừa tội nghiệp vừa hạnh phúc không hay biết rằng người đàn ông của nàng đang bị người ta...à, các vị thần ép phải trở thành triệu phú.

Trời ạ, tôi kiếm đâu ra vốn đây? Giờ trong nhà có hai vật có giá trị, bán đi mua được nửa thành phố, vật có giá trị thứ ba là đồng vỏ chai trong góc nhà. Lúc đó Lưu Bang đã biết cách dung micro, y đang gào tướng lên:

- Gió nổi lên rồi, mây vần vũ, uy phong bốn bể về quê xưa... (câu thơ Lưu Bang làm khi về thăm quê lúc đã xưng đế)

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Mấy Chuyện Thời Tần.

Tôi ngó vào phòng, lúc này đã yên tĩnh lại, chỉ thấy Sư Sư đang một tay cầm cuộn “Điện gia đình” một tay tìm cách nhét một cái DVD vào máy. Trên màn hình xuất hiện một cô nàng ngực bự, uốn éo thân hình, subtitle xuất hiện cho biết đó là một cô ko gì đó, nữ diễn viên AV Nhật. Rồi một gã đàn ông chỉ mặc đồ lót xuất hiện, thần tốc đè cô nàng ra giường, tay nắn bóp loạn xạ, cô nàng chịu không nổi rên lên.

Lưu Bang vừa nhìn thấy đã cười:

- Có chút thú vị nha.

Tôi vội chạy vào chặn trước màn hình, Sư Sư mặt mũi đỏ ửng trốn vào một góc, Lưu Bang xua tay:” Tránh ra, tránh ra!”. Trong loa vang lên tiếng nữ diễn viên rên rỉ, cái đĩa này là bản cắt gọn, không có vụ dạo đầu mà giao chiến lập tức. Bánh Bao chạy vào bỏ đĩa ra, rất tự nhiên nói:

- Cái này chờ bọn em không ở nhà rồi xem.

Lưu Bang:

- Thế thì bọn em đi ra đi!

- Thế lục trước ẹm và chụ Cường.....? – lần này là Chính Béo.

Câu này vừa ra, cả đám đều bò ra cười, cả Kinh khờ cũng cười hình hịch rất dâm đẳng. Kiểu đùa như thế Bánh Bao đã quen rồi, thoải mái nói:

- Em không tin là anh và chị dâu chưa xem AV bao giờ.

Ngoài lần này ra, Tần Thủy Hoàng có xem phim sex hay không thì chưa thấy sách nào ghi chép, không đáng tin.

Đến đêm, bọn tôi chia làm ba một cách tự nhiên, Sư Sư và Bánh Bao, Lưu Bang và Kinh Kha, còn lại tôi, Hạng Vũ và Tần Thủy Hoàng một phòng. Lưu Bang hỏi gì Kinh Kha đáp nấy, tất nhiên là sai bét, bí quá hắt lại lời câu : “ Đây là tiên giới, có nói ông cũng không hiểu!” ra chặn họng. So với Lưu Bang, Hạng Vũ càng có lỗi với Chính Béo, chính tay này đánh cướp giang sơn của Tần Thủy Hoàng, thắng trận rồi, những người còn lại và những thứ còn lại không bị gã giết thì cũng đốt. Hạng Vũ còn đào mộ Tần Thủy Hoàng và nếu không có Ngu Cơ bên cạnh, khó mà biết được là có tha cho mấy bà vợ góa của Tần Thủy Hoàng hay không?

Giờ y phát hiện thật ra Chính Béo khá tử tế, cũng có phần tự trách, gã béo muốn nhường giường cho Hạng Vũ, nhưng phát hiện là tay này nằm giường sẽ lòi cả đầu lẫn chân ra mới thôi.. Hai người ngồi nói mấy chuyện thời Tần, hóa ra Chính Béo biết ông nội của Hạng Vũ là Hạng Yển, lại tán chuyện người đẹp đất Trần, Thái, rồi tổng kết bài học từ việc ba nhà chia Tấn, kể quá khứ huy hoàng, nhưng rốt cục Chính Béo không hỏi Hạng Vũ chính xác là làm những gì.

Tôi uống chút rượu nhưng không tài nào ngủ ngon được, cơn ác mộng 300+54 ám ảnh đến nỗi tôi mơ thấy một lão già Hongkong tóm lấy tôi nói:” Con ơi, con là con rơi của ta, ta là Lý Gia Thành (người giàu nhất châu Á)”

Hôm sau tôi dậy muộn, đã 11h, Bánh Bao đã đi làm, hôm nay nàng làm cả ngày, Hạng Vũ đã không ở trong phòng, Chính Béo lại chơi trò “ Có gì khác nhau “ bằng MP4,Sư Sư mặc tạp dề, đang loay hoay trong bếp. Trong túi tạp dề là cuốn cẩm nang sinh hoạt của nàng “ Điện gia đình”, cô bé này không chỉ ngực to mà còn khá thông minh, trước khi học mở một món đồ gì thì học cách đóng nó trước. Từ 8h cô bé đã dậy loay hoay rồi, cũng may

là khá tế nhị, cẩn thận, bình ga mới thay. Đám bọn họ còn 1 năm tuổi thọ, còn tôi thì không đảm bảo lắm, lần sau gặp Sáu Lưu sẽ hỏi xem tôi còn được bao lâu.

Hạng Vũ đã đi chạy bộ, tuy trong chuyện Ngu Cơ, gã là bom nổ chậm, nhưng giờ thì vẫn ổn. Lưu Bang bò dậy từ sớm, nài nỉ Sư Sư bật cho hắn coi bộ AV hôm qua. Máy cái đĩa đen đã bị tôi giấu đi, vì trong đó có một bộ phim cấp 3 mà Lý Sư Sư là một trong các nữ nhân vật chính. Còn Kinh khờ? Thôi kệ hắn.

Tôi nhận ra rằng đám đế vương anh hùng này thật ra không ai thích ngủ nướng, cứ bảo họ kiêu xa dâm dật alf tôi nghĩ đến cảnh: “ ngủ đến tự nhiên tỉnh, tính tiền đến chuột rút”, nhưng xem ra câu đó quá trẻ con. Bọn họ thật ra là những nhân viên văn phòng chân chính là :” Dậy sớm hơn gà, làm khổ hơn trâu”. Khoa học chứng minh, ngủ được ít thì nhu cầu tính dục cao, đẩy những nhà thống trị (từ mới gọi là những người chiếm hữu tư liệu sản xuất)sở hữu một mớ các cô cave với thân phận người hầu về phương diện này đều không được tử tế cho lắm. Đấy, TRụ Vương đã làm gì? Tùy Dượng Đế như thế nào? Võ Tắc Thiên ra sao? .....

Được Sư Sư phục vụ, tôi húp hết một bát cháo thịt nạc, sau đó miệng ngậm cây tăm, đứng đỉnh xuống nhà. Cửa hàng tôi luôn mở, một là ở đây vắng vẻ, không có người lạ, hai là cũng chẳng có gì mà trộm. Trông ra thì cũng sang ra phết, salon da, bàn nước lắp kính thì đến Hạng Vũ cũng không thể một lần vác đi hết. Máy bức tranh tôi đã có phòng bị, đỉnh đóng là vẹo đấy, muốn gỡ xuống phải bắc ghế rút đỉnh cả nửa ngày.

Đáng tiền nhất là cái laptop mở hai cửa sổ QQ và lên trang web là thờ hồn hển của tôi, nhưng cái đó khóa trong tủ. Ngoài ra còn có một bộ Complet mặc mùa hè, vụ này là do ông chủ của tôi, lão Hác gây ra. Một hôm lão gọi điện cho tôi, rất nghiêm túc yêu cầu tôi chú ý đến hình tượng của công ty (đến giờ tôi vẫn không biết lão mở công ty gì), cần phải ăn mặc nghiêm chỉnh khi làm việc, nếu không giết không tha. Nửa tháng sau

lão ghé qua chỗ tôi, được biết trước tôi đóng bộ nghiêm chỉnh, cổ đầy mồ hôi, lão thấy thì cười hỏi tôi làm cái trò gì? Sau nửa ngày giải thích, lão mới vỗ trán, thì ra lần trước lão uống say nhầm tôi với người khác.

Cũng có đến nửa năm nay tôi không gặp lão, cũng hơi nhớ, nếu không phải lương hàng tháng đều đúng ngày chuyển vào tài khoản thì tôi đã nghĩ là lão quên bég rằng ở xó xỉnh này mình có một cái cửa hàng. Lão Hác chắc là kiếm được tiền, dù mỗi lần gặp nhau lão đều mặc một bộ hàng hiệu nhàu nhĩ bẩn thỉu, trông không khác gì mấy ông nông dân bán đất. Nhưng tôi chú ý quần áo của lão không bao giờ mặc cùng một bộ đến lần thứ hai. Tôi dự tính mỗi năm lão kiếm được 3-4 triệu.

Tôi sức nghĩ ra đến cả lão Hác cũng không nuôi được ngần ấy người. Tiền, tiền, một tháng kiếm đâu ra 5 triệu? Chẳng lẽ phái KInh khờ đi tiếp đơn giết người, Sư Sư làm vũ nữ, Chính Béo bán hàng rong còn Lưu Bang đi bán hàng phân cấp, Hạng Vũ thì ... chắc lúc ấy nhiều người ghét tôi, giữ lại làm vệ sĩ. Ách, nếu thế thì cuốn sách này chắc không ai xem nữa.

Lúc ấy, một người đàn ông có vẻ rất lạnh lợi, được việc tiến vào, tay cầm một cái hộp, nhìn tôi với vẻ hoài nghi hỏi:

- Anh là chủ ở đây phải không?

Tôi vừa xĩa răng vừa hỏi:

- Có gì không? – Cái vẻ ngạo mạn của gã làm tôi rất bức.

Gã đặt hộp xuống bàn một cách nhẹ nhàng, rút ra một cái cardvisit đưa cho tôi, tôi không thèm xem bỏ luôn vào túi. Gã mất kiên nhẫn nói:

- Tôi họ Trần, đến đây là vì cái này, mời anh xem hàng!

Nói đoạn mở hộp, bên trong là một cái bình kỳ quái, nếu không phải cổ bình dài hơn đáy bình nhiều thì tôi cũng không phân biệt được đâu là đầu,

đầu là đuôi. Trừ cái đáy bình trông khá đặc biệt thì không khác gì cái bình cắm hoa.

- Cái này là....

- Đây là một món đồ cổ, xin mời anh cho cái giá, được hay không bàn sau.

Tôi thấy gã khá bình tĩnh nên sinh nghi, móc điện thoại ra gọi cho lão Phan, đúng lúc tay kia tiếp:

- ....tôi phải báo trước đây là một món đồ thời Tống Huy Tông....

Tôi gật đầu lấy lệ, chuông đầu dây của lão Phan đã vang lên, đột nhiên tôi sức tỉnh ngẩng lên hỏi:

- Anh nói là thời nào?

- Tống Huy Tông.

Tôi cúp điện thoại, gọi với lên nhà:

- Em họ, xuống xem giùm anh cái này tí.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Gian Thương.

Sư Sư uyển chuyển đi xuống, nếu đeo tạp dề ngược trông có vài phần giống công chúa, cô nàng hỏi tôi có chuyện gì, tôi chỉ cái bình nhỏ giọng hỏi:

- Em xem cái thứ đó có phải thời của bọn em không?

Sư Sư tùy tiện cầm lên xem, thấy tay nàng đầy dầu mỡ, tay họ Trần có vẻ không vừa ý nói:

- Có biết xem không vậy? Cẩn thận tí đi!

Sư Sư cười hi hi nói:

- Tưởng gì, hóa ra là cái thính phong bình, chuyện nhỏ.

Họ Trần biến sắc mặt, làm một tư thế mời, Sư Sư thì bỏ bình vào hộp, lấy tạp dề lau tay, nhìn trời đất bên ngoài, cứ như lúc này nhìn không phải đồ cổ mà là một quả táo bị sâu cắn nham nhở. Tôi liếc mắt nhìn ra ý tuân vãn, nàng cười đáp:

- Đồ thì đúng là thời nhà Tống, nhưng chỉ là loại phổ thông, không quý trọng gì.

Họ Trần tỏ ra nghiêm túc nói:

- Không ngờ tiểu thư là người trong nghề, có lỗi, có lỗi quá. Hàng đã xem rồi, xin cho giá đi?

Đến lượt tôi ngần tò te, đồ gốm sứ tôi chỉ biết hai nơi là sứ Cảnh Đức và Nhị Lý Diêu, chỗ sau là nơi sản xuất vại ngâm dưa ở gần thành phố. Tôi kéo Sư Sư ra chân cầu thang hạ giọng hỏi:

- Cái đó là cái thứ quái gì thế?

- Là cái thính phong bình, thời bọn em, nhà nào khá giả đều có một gian bên cạnh phòng khách, có một cái giá ở đó, bình này đặt trên giá, cứ bị gió thổi vào sẽ đung đưa, rất thú vị. Đáy của nó là hình sáu góc để không bị rơi xuống, không sờ tử tế sẽ không biết, ngoài ra còn có một cái đế cũng hình đó, cái đế rất mỏng, đặt trên giá nhìn không ra. Cái bình này làm thì cũng đúng cách thức quy củ, chỉ có điều không phải xuất phát từ thợ nổi tiếng, nếu do đại sư làm, họ hay khắc tên dưới đáy bình, cũng phải dung tay sờ kỹ mới thấy.

- Thế cái đó đáng giá khoảng bao nhiêu?

- Anh phải cho em biết hồi suất (từ này học đâu vậy ta?) giữa bạc và NDT mới tính được.

Vụ này tôi biết thế quái nào được, đành hỏi:

- Hồi đó thịt lợn giá bao nhiêu?

- Em cũng chưa mua bao giờ, nhưng hình như là 160 xu một cân.

- Bây giờ là 16 đồng, nhưng chỉ có 10 lạng, như vậy 1 lạng bạc giá khoảng 200 đồng, cái bình này hồi đó giá bao nhiêu?

- Khoảng 20 lạng bạc.

- 4000 đồng,?

Tôi cảm thấy nghi hoặc, sao đồ nhà Tống lại rẻ dữ vậy, đến một cái nồi không có nắp cũng đã không có giá ấy rồi. Tôi vỗ vào đầu một cái, đúng là ngu như heo, quên bém mất thêm vào đó 1000 năm. Đến lúc này thì Sư Sư cũng hết nước, tôi để con bé đi, quay lại, vênh vang ngồi xuống salon, chỉ cái bình hỏi rất hách:

- Để của nó đâu rồi?

Tay họ Trần càng lúc càng cung kính:

- Bị mất rồi, nhưng hàng được bảo tồn hoàn hảo cũng khó gặp lắm rồi.

Tôi dung giọng điệu của một tay địa chủ chuyên cho vay lấy lãi cao nói:

- Thế không được, không có để thì nó chỉ để trong hộp được, không có giá trị sử dụng, cũng như cầu lông vậy, vợt tốt mấy mà không có cầu cũng vô dụng.

- Vậy....

- Thêm nữa, cái này cũng không phải do thợ nổi tiếng làm, những người chơi đồ này giăng cứu lắm, anh thấy người ta thờ méo chiêu tài chứ có ai thờ mèo Garfield đâu, phải không?

Giờ thì một thằng ngu cũng đã thấy tôi lăm lăm dao phay, lộ ra bộ mặt nham hiểm của một tay chủ hiệu cầm đồ rồi, họ Trần cười nói:

- Vậy anh cho giá đi.

Lúc ấy lão Phan gọi lại, tôi tránh sang một bên thì thụt:

- Một cái thính phong bình giờ giá bao nhiêu?

Lão Phan ngạc nhiên nói:

- Có tiền bộ nha, biết được cái tên ấy đã không đơn giản rồi, hồi trước trong hội đấu giá, một cái hết sức bình thường đã có giá 1 triệu 8, giá cả bây giờ dù không tuyên truyền thì cũng được 2 triệu..- Lão Phan đột nhiên cảnh giác -... không phải chú mời chuyên gia khác đấy chứ?

Tôi cười hì hì:

- Mời người khác còn cần ông báo giá hả?

- Cũng đúng

Đoạn lão cúp máy, 2 triệu nha, ngon. Tôi quay trở lại, lúc ấy mới giờ cardvisit của họ Trần ra xem, trên ghi trợ lý tư nhân và số điện thoại, không có công ty. Tôi làm bộ thành khẩn nói:

- Trợ lý Trần, tôi và đồng nghiệp vừa bàn qua, thấy hàng của ông không tệ chút nào, giá cả hiện nay là 1 triệu (gì thì gì, giá phải ép một nửa), nếu cầm thì chỉ được 20%, lãi cũng là 20%, tức là sau một năm muốn chuộc lại phải trả 240000, cái này ông cũng phải hiểu, bọn tôi bỏ 200000 trong ngân hàng còn có lãi, không thể cho mượn chạy được, không đủ 1 năm cũng tính là một năm, nếu ông thấy được thì tôi có hợp đồng đây.

- Không cần phiền phức thế, tôi cầm chết luôn, giá thì như ông nói, 200000 đi, chúng ta đều là người thông minh, giá thật của món này ít ra cũng gấp mười lần, tôi bán cho ông một là vì ông biết hàng, hai là coi như quà ra mắt, sau này còn hợp tác lâu dài.

Nói đoạn gã móc trong cặp ra một tập tài liệu dày cộp:

- Đây là hợp đồng chuyển nhượng và các tài liệu chứng minh chính thức của thính phong bình, chỉ cần ông chuyển tiền vào tài khoản tôi sẽ ký ngay.

Tôi chìa tay ra, gã liền cấp tôi một số tài khoản, tôi chuyển khoản trên máy tính, chỉ vài phút là xong, lát sau gã nhận được tin nhắn chuyển khoản

hoàn tất bèn thoải mái ký hết những gì cần ký, bắt tay tôi nói:

- Làm ăn với ông tuy phải rất cẩn thận nhưng rất thoải mái.

Tôi cười hềnh hếch, thế là một vụ làm ăn 2 triệu đã thành công, tính ra tôi được 5% hoa hồng, thêm 2% đáng ra của lão Phan, hôm nay tôi kiếm được 140000. Hix, 140000, nếu là khi khác chắc tôi vui chết đi được, nhưng giờ lại rầu thúi ruột, thêm 10000 đủ nuôi đám “300” một tháng, mà Sáu Lưu đã quên tính tiền mua quần áo cho họ. Kể cả “300” chỉ mặc quần đùi thì cũng tốn kha khá.

Tất nhiên là tôi có thể kiếm ra 200000 bù lại cho ông chủ, một mình nuốt trọn cái bình, nhưng tôi nói chung là nghĩ cũng không thèm nghĩ. 2 triệu còn không đủ một nửa số tiền tôi cần. Cái gì, bạn bảo tôi dùng 2 triệu làm vốn, xin lỗi nhé, đi bên sông tất ướt giày, chơi giang hồ sẽ ăn chém, làm 10 vụ kiểu gì cũng sai 2,3 lần. Anh Tiểu Cường đây tuy về lý luận biết cộng trừ nhân chia nhưng là loại tham rẻ, đồ 10 đồng 1 cân cũng chỉ dám mua 10 cân một. Dùng 2 triệu để làm ăn, một tháng sau còn lại được một nửa coi như nhà có phúc, bạn còn chửi tôi gian thương nữa không?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Giai Cấp Oí Là Giai Cấp.

Kiểu gì cũng là kiếm được 140000, có còn hơn không, anh Cường đây có được phẩm chất tốt đẹp của giai cấp vô sản là sao cũng được, hồi còn bé không có sữa, húp cháo cũng vẫn OK. Nghĩ đến đây tôi lại vui lên, ôm hộp chạy lên nhà, Tần Thủy Hoàng và Lưu Bang đang chơi tú lơ khơ, Lưu Bang đã học được cách nhớ bài, không bao lâu đánh cho Chính Béo thua liếng xiếng, Sư Sư đang đọc sách, đúng là ngoan.

Tôi thấy không có chỗ nào có vẻ ổn thỏa để giấu cái bình trông rất mong manh dễ vỡ này, không nên để đám đó đụng vô. Lúc ấy tôi nhìn ra sau đi vắng, tại đây tôi muốn giải thích một chút, lần trước tôi có thể moi ra một cục gạch trong phòng khách (xin xem lại đoạn Chính béo đại chiến Kinh khờ) là vì cái đi vắng của tôi bị gãy một chân, giờ lại kê lại như cũ. Dưới đi vắng có khoảng 10 cm trống, bỏ vào có lẽ an toàn, dù cả đi vắng sập xuống cái hộp có lẽ cũng chịu được, hộp bằng gỗ hồng, phải đáng mấy nghìn đồng.

Tôi chống hông bỏ đồ vào gầm đi vắng, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Kinh Kha nằm trên giường nhìn tôi, phồng hăn đúng đối diện đi vắng. Tôi đặt ngón tay lên môi suýt một cái ra hiệu im lặng, gã khờ đó nhìn tôi cười một cách thần bí, ra điều đã hiểu.

Tôi vui vẻ đi xuống nhà, chơi dò mìn trên máy tính, QQ nhấp nháy, “Đầu sói” bảo tôi: “ Mấy cái ảnh của em họ ông tôi đã bán được rồi, tiền thì mấy hôm nữa tôi chuyển cho!” Giờ thì tôi đâu thèm quan tâm đến nghìn đồng

lặt vặt, trả lời: “Coi như chú em có lương tâm, chỗ tiền ấy anh đây không cần, cho chú mà mua thuốc hút” “Đầu sói”: “Có câu này rất muốn hỏi ông, ông với cô “em họ” đấy quan hệ thế nào? Tôi mà chụp ảnh cho em họ thì nó không chơi mấy cái pose khêu gợi thế đâu”

Tôi chửi ầm lên: “Cút mẹ ông đi!”

“Hì hì, nói thế này nhé, nếu cô bé ấy không ngại thì tôi có mỗi này kiểm tiền, tôi quen biên tập tờ Playboy Hongkong, bên ấy dùng một bức ảnh là đáng tiền lắm đấy, cũng không cần lộ hết, lấy tay che vú, chéo chân che chỗ dưới là được”

Tôi tưởng tượng khung cảnh hấp dẫn ấy một lúc lâu sau mới trả lời:

“Sao ông không đem ảnh vợ quần lưới cá gửi sang hả thằng đéo?”

“Ha ha ha, bà xã tôi có thai rồi, có muốn chụp ảnh nuy cũng phải chờ Angelina Jolie và Brad Pitt tái xuất giang hồ đã”

Lúc ấy cửa mở, cậu Vương nhà bên cạnh đi vào, tôi gấp laptop lại, tiểu Vương châm cho tôi điếu thuốc rồi bắt đầu nói năng loạn xạ:

- Anh Cường, sau này anh muốn dùng xe, chỉ cần em rảnh thì làm tài xế cho anh cũng được, không cần tiền...

Tôi chẳng hiểu mô tê gì hết, tiểu vương ập úng hồi lâu rồi đi về, đúng lúc Hạng Vũ đi vào, trên tay cầm một vật, có vẻ hậm hực đi lên lầu. Lúc đầu tôi cũng không để ý, mãi đến khi phát hiện món đồ hắc cầm mới dựng hết tóc gáy lên, đó là bộ giáp vàng của y. Tôi lão đảo tóm lấy y, mếu máo hỏi:

- Anh Vũ, anh đang làm gì thế?

Tôi rất sợ hắc sẽ đáp:” Ta không vui, ra ngoài giết vài đứa chơi”, hắc là dám thế lắm. Hạng Vũ có vẻ rất thất vọng nói:

- Bộ giáp này chẳng lẽ một chiếc bánh mì (biệt hiệu bên TQ cho xe cá mập 12 chỗ) cũng không đổi được à?

Tôi ngần ra nửa ngày mới hiểu là y đem giáp sang đổi xe với Tiểu Vương. Tuy từ lúc đến đây tôi khá tử tế với hàng xóm, nhưng ai cũng biết trước đây tôi là một thằng du côn 100%, gần đây lại có nhiều nhân vật loạn xạ ra vào, có lẽ tiểu Vương tưởng tôi bày trò với hắn. Thảo nào mà gần đây thím Vương bên tổ dân phố không dám sai con gái sang thu tiền vệ sinh nữa.

Tôi muốn khùng kêu ầm lên:

- Anh hai, tha cho em đi được không? Cái đó để cho người biết hàng nhìn thấy thì đến mộ tổ nhà em cũng bị người ta đào liền.

Sở Bá Vương của chúng ta cắn móng tay, hờn dỗi nói:

- Anh chỉ muốn cái bánh mì(đổi đến thế cơ à?)

- Em hứa với anh, nhất định sẽ mua cho anh một cái.

- Bao giờ?

Tôi vừa định nói là 1 năm, sức nhớ ra nói vậy sẽ bị y đập te tua, đánh nói:

- Trong vòng 1 tháng.

Hạng Vũ nguôi ngoai, nhét áo giáp vào tay tôi, nói:

- Trăm sự nhờ chú!

Đoạn bỏ lên gác, tôi ôm giáp lên theo, mồ hôi mồ kê đầm đìa, may mà Tiểu Vương không đổi. Vừa lên nhà là tôi thấy một cnhr tượng kinh hoàng, trái tim tôi ngừng đập vào giây phút đó.

Đó là một khung cảnh khủng bố đến mức không nhà văn nào miêu tả được.

Đó là một cảnh kịch liệt đến độ không bộ phim kinh dị nào sánh bằng.

Đó là một phút giây vĩnh viễn che phủ bóng tối lên cuộc đời.

Cái bình giá trị 2 triệu đang chống ngược trên bàn cô cô đơn đơn, có vẻ sắp đổ, Kinh khờ đứng cách xa 2 m, phùng mồm trợn má lên thối, Chính béo chống nạnh đứng bên nói:

- Ông mã khộng được thị đệ tối!

Lưu Bang tay cầm bộ bài, như Thần bài phi từng cây một nhằm vào bình, tôi nhảy bật lên gầm lớn:

- Mấy người dừng tay mồm ngay cho tôi (dừng tay mồm, đúng là thế đấy)!

Sàn nhà do tôi nhảy lên chấn động một cái, cái bình hết sức từ từ nhưng kiên quyết như một cô gái quyết tâm hy sinh vì tình rơi xuống khỏi bàn. Tôi sử một chiêu “ Chó vàng đớp xương” phi thân đến cứu, cái bình sát qua tay tôi rơi xuống.

“Choang” một tiếng, vỡ rồi, tôi ngồi đó, muốn khóc mà không còn lệ để rơi. Mọi người có mặt nhất tề vỗ tay nhiệt liệt, Lưu Bang nói:” đúng là chú Cường luôn có cách”, Chính béo: “ Nệu để ạnh nhãy thị rợi lậu rợi” Kinh kha có vẻ còn chưa chơi đủ: “ Kiểm cái khác ra đây.

Tôi nằm còng queo trên sàn, im lặng tổng kết lại cuộc đời đã qua, đúng là hồi 9 tuổi tôi có vứt khẩu súng gỗ của thằng bé hàng xóm xuống hố xí, nhưng đó là do nó dùng cát trét lên cửa kính nhà tôi trước. Hồi lớp 7 tôi có đánh một học sinh ngoan ngoãn một trận vì nó dám mach thầy là tôi hút thuốc, hồi chưa biết Bánh Bao tôi có theo mấy anh em đi gội đầu massage

thư giãn đôi lần, nhưng dù thế cũng không đến nỗi phải chịu sự trừng phạt tàn khốc đến thế chứ. Dù tôi có là con cháu của “Liên quân 8 nước” xâm lược TQ lưu lại cũng không đến nỗi bị sổ phạt hành hạ như vậy chứ.

Bây giờ cái bình giá bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là tôi đã dung 200000 của lão Hác để mua nó, chỉ nháy mắt, tôi từ chỗ nợ 4 triệu 8 trở thành nợ 5 triệu 2.

Tôi gân cổ lên gào:

- Mấy người có biết cái đó giá bao nhiêu không? Hai triệu đấy!

Tôi cứ nghĩ dù trước đây đám đó có tiền cũng nên cảm giác hối hận chút mới phải, ai dè không ai thèm để ý, thậm chí Lưu Bang và Tần Thủy Hoàng còn thảo luận một lúc xem 2 triệu làm được những gì? Hai người đi đến kết luận là 2 triệu chẳng làm được gì ráo, sao đó nhìn tôi một cách khinh miệt rồi giải tán, ai lo việc người nấy.

Giai cấp, đây là giai cấp, giai cấp phong kiến đây tội ác hút máu hút mồ hôi nhân dân, chúng cười lên đầu lên cổ nhân dân mà ỉa đá, nghe kinh quá, không nói nữa.

Kể cả giới cách đoán lòng người như Sư Sư cũng không ý thức được giá trị của 2 triệu đối với tôi, trong mắt nàng chẳng qua đó là một cái bình giá 20 lượng, không đáng để nói đến.. Nàng hết sức cẩn thận thu nhặt các mảnh vỡ của cái bình, tôi đang chuẩn bị cảm động một chút thì đã nghe một câu tức anh ách: “ Cẩn thận không dễ đứt tay chân”

Tôi tan vỡ, tôi câm lặng, tôi giàn giụa nước mắt, tôi muốn tự sát bằng cách đánh nhau với Hạng Vũ, để y bóp chết tôi đi.

Lúc ấy một người thanh niên đẹp trai đi từ dưới lầu lên, mặc một cái áo sơ mi màu trắng, hoa văn xanh da trời, có vẻ tràn đầy sức sống nhìn mọi người rồi hỏi:

- Ai là anh Cường?

Tôi hậm hực hỏi ngược:

- Có chuyện gì?

- Sáu Lưu bảo tôi đến, tôi là khách hàng của anh Cường.

Tôi đang điên ruột và đặc biệt nhạy cảm với cái tên Sáu Lưu, cái kinh hét tướng lên:

- Cút đi, tôi không làm nữa.

Gã thanh niên không giận dữ mà cười nói:

- Không làm cũng được, nhưng 5 triệu thì không kiếm nữa phải không?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Thiếu Gia Họ Kim.

Nói thật bây giờ tôi không có mấy hứng thú với con số 5 triệu, vì tôi đang nợ 5 triệu 2 rồi. Tôi nên sớm nhận ra cái tay trẻ tuổi này không phải khách hàng cỡ đại, hẳn ăn mặc còn thời trang hơn tôi nhiều. Nút trên áo sơ mi không cài, lộ ra màu da bánh mật dễ nhìn, lại thêm một cái thẻ quân sĩ rất mới bây giờ, tay đeo một chiếc đồng hồ Rolex kim cương, cầm một chiếc chìa khóa laser - chìa khóa xe.

Lúc ấy Sư Sư đã quét dọn xong đám rác rưởi giá trị 2 triệu của tôi, quay lại phòng khách, thấy có người lạ thì lễ phép cười một cái rồi về phòng đọc sách. Gã thanh niên hai mắt muốn lòi ra ngoài, mồm có xu thế há hốc.

Nể mặt 5 triệu, tôi hòa nhã hỏi:

- Vụ của cậu là thế nào?

Hắn sức tỉnh, cười một cách tự tin nói:

- Chúng ta xuống nhà bàn đi.

Vừa xuống nhà, tôi thấy một chiếc xe xịn đang chìa móng vào cửa, loại xe đua hai chỗ ngồi, gã thanh niên áo xanh trực tiếp nói luôn:

- Tôi là khách hàng của anh, nhưng có phần đặc thù.

- Ủm, tình hình ra sao?

- Hôm nay là 12 tháng 6, năm ngày sau, 17 tháng 6, các báo sẽ đưa tin con trai duy nhất của trùm điện ảnh Kim Đình, Kim Thiếu Viêm bị tai nạn ô tô mất mạng, chỉ sống được 24 tuổi.

Tôi nghe mà đầu óc mịt mù:

- Thế nghĩa là sao, liên quan gì đến tôi?

- Tôi chính là Kim Thiếu Viêm, cái thằng xui xẻo chết trong xe 5 ngày nữa....

Tôi tí xiu nữa là lăn cổ ra sàn, run run kéo cái gạt tàn lại gần, giọng lầy bầy hỏi:

- Cậu là người hay ma?

Kim Thiếu Viêm cười nói:

- Anh đừng sợ, nếu anh đập gạt tàn lên đầu tôi thì vẫn tóe máu như thường, thật ra anh gặp loại như tôi nhiều rồi. Anh bảo Tần Thủy Hoàng và Lưu Bang là ma hay người?

Tay này biết nhiều quá nhỉ?

Gã tiếp tục:

- Chết thì chết đi, ai dè xuống âm phủ mới phát hiện là sổ bị sai, tôi không đáng chết.

- Cậu cũng bị sai một năm? - Tôi thấy gã cũng thật tội nghiệp, loay hoay mãi mới biết mình chỉ còn sống được 1 năm, nếu có ai mà bảo tôi chỉ còn sống được 1 năm thì chắc một ngày tôi cũng không sống yên được.

- Sai hơi bị nhiều, phán quan nhìn 7 thành 2, tôi còn sống đượ 50 năm nữa..

- Chúc mừng, chúc mừng, đời người 70 cổ lai hy...ạch...cậu không định ở đây 50 năm đấy chứ? Tôi uống rượu, hút thuốc tè le, chắc chắn chết trước cậu...à, nhận ra rồi, cậu là cái tay thường xuất hiện trên tạp chí, là cái tay....

Đoạn sau tôi không nói ra nữa, nhưng gã thì thoải mái:

- Là cái tay công tử ăn chơi, theo các phóng viên thì tôi cặp với tất cả các ngôi sao mới xuất hiện.

Tôi các nghe càng mù mịt:

- Thế tôi giúp cậu được cái gì đây?

- Anh phải cứu tôi vào 5 ngày sau, anh thấy tôi bây giờ là tôi của 5 ngày sau, tôi hiện tại mới từ Hongkong về, vì 5 ngày sau là sinh nhật 80 của bà tôi...

Loạn xà ngang, tôi vội cản hẳn lại:

- Xin lỗi, xin lỗi, cậu nói từ từ được không? IQ của tôi có 80...ý cậu là tôi nhìn thấy cậu bây giờ là từ âm phủ sống lại trở về, đồng thời còn một tay cậu nữa vừa ở Hongkong về, nếu giờ ra sân bay sẽ gặp phải không?

Hắn gật, cười. Tôi nói:

- Sao cậu không tự đi mà cứu mình, chỉ cần hẳn nhìn thấy cậu thì chuyện gì cũng hiểu ngay, hai người còn thân hơn anh em ruột ấy chứ.

- Hẳn tin hay không tin chưa nói vội, thật ra bọn tôi dùng chung một cái thân thể, tôi bây giờ chỉ cần nhìn thấy hẳn, nói cách khác là nhìn thấy chính mình sẽ biến thành vô hình, hẳn không nhìn thấy cũng không nghe được tôi. Vì cái vụ này rất khẩn cấp và đặc thù Diêm Vương mới bố trí tôi đến nhờ anh giúp.

- Vậy cụ thể tôi phải làm gì?

- Chỉ cần 5 ngày nữa anh ngăn cản tôi lên xe là được.

- Tại sao Diêm Vương không trực tiếp tống cậu về thân thể 5 ngày sau mà sống lại?

Kim Thiếu Viêm cười nói:

- Về lý thuyết thì ông ấy làm được, có điều sau khi bị đụng xe cái đầu tôi trông như quả dưa vỡ, nếu sống lại nháy nhót chắc chết thêm rất nhiều người. Với lại nếu vậy thì tôi thà chết còn hơn.

Nói đến đây hắn rất lưu luyến vuốt khuôn mặt đẹp trai. Tôi sau này dứt khoát sẽ không ăn dưa nữa! Tôi nói:

- Rồi, đại khái đã hiểu, giờ nói đến việc cậu giúp tôi, cậu là khách hàng đầu tiên của tôi từ tương lai, tuy chỉ có 5 ngày, có phải cậu muốn cho tôi biết số trúng độc đắc xổ số Lotto đấy chứ?

Kim Thiếu Viêm cười nói:

- Vụ đó tôi không có hứng thú, thật ra 5 triệu với tôi chẳng có đáng gì.

Hắn đề tình tôi với vẻ không nở, tôi vỗ đầu, thật là ngu, 5 triệu với nhà họ Kim khác gì một con lợn, huống chi nhà họ nghìn mẫu ruộng còn đúng một cái mầm cây này, có thể nói 5 triệu mua là tương lai cả dòng cả tộc.

- Rồi, Ok, tiền thì sau ngày 17 cậu chuyển cho tôi cũng được.

- Không được, sau ngày 12h ngày 17 tôi và hắn sẽ hợp lại thành một, mọi ký ức về âm phủ và chỗ anh sẽ bị xóa sạch, tiền của anh tôi sẽ từ từ chuyển trong mấy ngày này, điều kiện là anh làm được vài việc...

Tôi nghi hoặc hỏi:

- Bây giờ cậu chỉ là một con búp bê không được gặp chủ, lấy đâu ra tiền trả tôi?

Kim Thiếu Viêm cười ha hả nói:

- Xem ra IQ của anh đến 80 cũng không đạt, làm sao tôi lại không biết mật mã tài khoản của mình cơ chứ? Cái xe ngoài kia, bộ quần áo này với đồng hồ đều là vừa mới mua cả.

Tôi cau mày nói:

- Cái thằng này, tiết kiệm chút đi, thằng Viêm kia phát hiện thiếu tiền đổi pass thì làm sao?

Viêm công tử cười hềnh hếch:

- Sao cứ phải phân chia tôi với nó, bọn tôi là cùng một người, nó thay pass kiểu gì mà tôi lại không đoán ra? Hơn nữa tôi bây giờ là một tay công tử phá của, không bao giờ cần biết mình tiêu bao nhiêu

Tôi cười:

- Rồi, nói đi, muốn anh làm gì cho chú?

- Trước hết là anh và tôi bây giờ....không đúng, tôi của ngày 12 trở thành bạn bè, chuẩn bị cho việc giải cứu ngày 17.

- Anh không có rảnh, nói thật với chú, cái tay béo ị trên nhà là Tần Thủy Hoàng, thằng lác xệch là Kinh Kha, trông rất ối tởa là Hán Cao Tổ, còn tay to con là Hạng Vũ, có đám ấy ở đây anh chẳng đi đâu được. Thế này đi, 5 ngày nữa anh ngăn không cho chú lái xe là được, tặc lăm chú không nghe thì anh cho chú một cú đập vào đầu, bị vỡ đầu chút còn hơn là mất mạng phải không?

Kim Thiếu Viêm dần mặt ra:

- Hóa ra cái tay béo đó là Tần Thủy Hoàng, em còn tưởng là cậu của anh nữa đấy, trời đất, anh nhồi nhét cả đám anh hùng, vua chúa trong một cái nhà diện tích chưa đầy 80 m vuông thế sao. À, đúng rồi, cô bé lúc này là ai?

Tôi cảnh giác nói:

- Là em họ anh...

Công tử ăn chơi và danh kỹ thủ đô thật ra khá đẹp đôi, nhưng Lý Sư Sư muốn tòng lương rồi. Thêm nữa mấy hôm nữa Yến Thanh sẽ đến, hẳn mà biết tôi làm ma cô, đưa bà chị nuôi yêu quý ra tiếp khách thì...Nói gì thì nói, có lẽ vô địch Judo hay đai đen 7 vach Taekwondo hẳn một tay đánh bảy tám thằng, mà nghe nói hẳn quan hệ rất tốt với tay khủng Lý Quỳ.

Kim Thiếu Viêm đổi vấn đề:

- Thật ra làm bạn với em, anh cũng có lợi, sau này anh không thiếu được cần một thằng tiêu tiền như rác hỗ trợ về mặt kinh tế đúng không?

- Ba cái vụ nịnh bợ...- tôi thở dài - ...nể mặt 5 triệu, làm một lần vậy.

Ép người khác đi nịnh hót mình, Kim Thiếu Viêm cũng cảm thấy hơi xấu hổ, hẳn nói:

- Thật ra cũng không khó, có em ở đây anh muốn chơi chết nó dễ như trở tay.

Tôi bụng bảo dạ: 'Cái thằng này đối với chính mình cũng tàn nhẫn ra phết'

Hắn tiếp:

- Em đưa anh số điện thoại cả trước lẫn sau khi chết cho anh, thêm vài điểm cần chú ý, khi nào anh và nó thành bạn sẽ chuyển trước nửa tiền...

Tôi nói với hắn:

- Bọn mình thống nhất gọi cái tay từ ngày 17 về trước là hắn, nếu không loạn tùng phèo hết.

Kim Thiếu Viêm viết xòen xoẹt lên một tờ giấy, xé ra đưa cho tôi, đoạn nói:

- Yêu cầu cuối cùng, em có thể mời em họ của anh đi ăn được không?

Tôi cười mặt cứng đơ:

- Tự lo cho mình trước đi, đừng quên cái đầu dừa vỡ của cậu.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Vì Sao Là Cái Vì Sao?

Tôi cầm tờ giấy, trên đó ghi một mớ những điều cần chú ý, đọc cũng không thèm đọc, soạn cái tin nhắn” Đố biết ai đây?” rồi gửi theo số ghi trên đó. Kim Thiếu Viêm thấy vậy cười nói:

- Nó không thường dùng tin nhắn, nhưng em đoán nhất định sẽ trả lời...

Đúng lúc đó tin nhắn đến :” Bé yêu?”, Kim Thiếu Viêm nhìn không thèm nhìn nói luôn: “ bé yêu?”, tôi phục sát đất, hỏi:

- Trả lời sao đây?

- Thì nhận là bé yêu, rồi hẹn thời gian, địa điểm gặp mặt.

- Chú...à nó có đến không?

- Chắc chắn, anh đầu tiên cứ kệ nó, để nó đến tìm.

Tôi chỉ gã nói:

- Không sợ gặp bọn lừa đảo hả?

- Từ bé em đã được huấn luyện nghiêm khắc, người bình thường bảy tám thằng cũng không lại gần được, vì thế mới dùng chiêu này để tiếp cận.

Bố nó, lần đầu tiên tôi mong Yến Thanh đến sớm. Kim Thiếu Viêm vươn vai, vắn mình một cái nói:

- Nếu anh không phản đối thì em định mời mọi người một bữa, nói gì thì em cũng là một nửa chủ nhà, nhìn một đám hoàng đế, anh hùng chen chúc phòng tập thể, ăn mì ăn liền, quả là không nỡ. Đến đây một chuyến có dễ dàng gì đâu, cho họ hưởng thụ thế giới tươi đẹp này chút đi.

Vụ này tôi thấy không vấn đề, cơm của cả đám người như thế nấu cũng chẳng dễ, huống chi hôm nay Bánh Bao làm ca đêm. Hội này đến đường Phú Thái cũng dạo rồi, chắc không còn nơi nào không đi được, vấn đề là Bánh Bao thì sao đây?

Thiếu Viêm nghe xong tình hình, vút chìa khóa xe lên bàn thông một câu:” Đi đón”, trời ạ, cái thằng công tử này hoàn toàn không có khái niệm xin nghỉ, cái loại ấy tuy không phải không tốt bụng mà bị chiều hư, xin nghỉ một ngày là mất tiền thưởng đó cha.

Tôi hỏi:

- Bao giờ nó trả lời?

Thiếu Viêm xem đồng hồ rồi đáp:

- Tối 8 giờ nhất định sẽ trả lời, anh cứ kệ, câu kéo một chút, mai tính sau.

Gã đứng dậy, nói với giọng đầy triết lý:

- Làm người không chết một lần khó mà biết mình là ai? Em lên lầu nói chuyện với mọi người được không?

Tôi gật, với một tay sau 5 ngày sẽ mất hết ký ức thì không cần đề phòng nhiều lắm., dặn dò:

- Đừng nói với Hạng Vũ chuyện Ngu Cơ, Chính béo, à, Tần Thủy Hoàng không biết Lưu Bang là ai, đừng lỡ mồm là được.

Sau này tôi mới biết mình lo thừa thãi, khi lên nhà, thấy Kim Thiếu Viêm hoàn toàn không quan tâm đến đám đồ cổ kia, hắn đang ngồi cạnh Lý Sư Sư, cuốn “ 600 bộ phim cần xem trong đời” để trên gối, trai đẹp gái xinh, ngồi đọc chung một quyển sách, nhạc vang nhẹ nhẹ, trông phim Hàn hơn cả phim Hàn..

Gã chỉ trỏ trong sách, giảng giải cái này là cái gì, phim kia ở đâu quay đây, hắn còn từng đến hiện trường, nhưng từ chỗ vô cùng tử tế giảng “ Truyện A Cam” nhảy phắt sang “ Instict”, cái tay lại còn lén lút vòng ra sau lưng Sư Sư, tôi hăng giọng:

- Anh Vũ!

Tôi chỉ Kim Thiếu Viêm:

- Anh mà dùng thú cưỡi của vị công tử này, về nhà không đến vài tiếng, sao anh không nhờ cậu ấy dậy cho?

Hạng Vũ hỏi:

- So với xe bánh mì thì sao?

- Một cái bánh còn chạy nhanh hơn nhiều.

Hạng Vũ mắt sáng rực, không nói không rằng xách cổ Kim Thiếu Viêm đi ra ngoài, hô hô, đáng đời, ai bảo dám của ....ạch, gái trong phòng ông.. Sư Sư nhìn tôi với đôi mắt cười cười, miệng không cười, tôi dùng giọng bé tí:

- Anh lo cho anh Vũ mà.

Sư Sư cười hi hi nói:

- Trên thế giới này xe chạy nhanh nhất cũng không đưa người từ năm 2007 về trước công nguyên được mà, trừ khi vượt qua tốc độ ánh sáng,

khiến thời gian quay ngược...

Cái con bé này làm tôi giật cả mình, đến thuyết tương đối của Einstein cũng nghiên cứu rồi, cái vụ thuyết tương đối này tôi phải xem “ Một cái bánh dẫn đến án mạng” mới nghe nói đến đây.

- Vị công tử họ Kim này có vẻ không phải người xấu, lại hiểu biết nhiều phết.

- Thế nào mới là người xấu, cổ cầm cây quạt, tay bê lồng chim hả? Hiểu biết nhiều khó lắm sao, anh Cường của cô mà có tiền thì nhờ người Mỹ đưa cô lên cung trăng tán phết với Hằng Nga cũng được. Nói cho cô biết, rừng rộng rồi chim gì cũng có, người giàu không ai tử tế cả.

Sau một trường thiên đại luận các loại lý thuyết linh tinh của chủ nghĩa vô sản cũng làm Sư Sư cảm động đôi chút, cô bé cười nói:

- Em đồng ý với nửa đầu câu nói cuối cùng của anh.

Ài, sách giáo khoa môn đạo đức là không có vứt đi được nha. Đúng lúc Kim Thiếu Viêm quay lại, sau lưng là Hạng Vũ, mặt mày nhăn nhó, Thiếu Viêm cười nói:

- Anh Vũ to quá, không ngồi vào xe em được – quay lại nói với Hạng Vũ- Không vấn đề, em mua cho anh một con Humvee, đảm bảo rộng rãi, không được đặt hàng chính hang cũng OK.

Hạng Vũ khoác vai hảnh đi vào phòng mình hỏi:

- Con Hum gì đó, tính có dừ lắm không?

.....

Ài, không ngờ uy danh lừng lẫy, anh hùng vô địch Sở Bá Vương lại nhanh chóng bị đồng tiền tha hóa như thế, xem ra tiền không phải cái thứ

tốt đẹp gì? Người ta nói, tiền bạc là vật ngoài thân, người ta nói giàu sang không được hư, lại nghe nói một vị đại sư nổi tiếng trong lịch sử từng nói một câu cực tục cực nhả, đại trí tuệ mà như ngu xuẩn như sau: “ Tiền là một đồng *** to”

Lạy trời, bao giờ tôi mới có thật nhiều ***.

Lại nghe trong phòng nói:

- Anh Chính thích chụp ảnh thế, để em mua cho anh một chiếc máy ảnh số nhé.

Tần Thủy Hoàng tay giơ chiếc MP4 vừa chụp xong ảnh thò đầu ra hỏi:

- Máy ảnh số là gì vậy hả chú Cường?

Tôi đáp:

- Cái Mp4 không nghe được nhạc, không chơi được game, chỉ có thể vẽ tranh thì là máy ảnh số.

Muốn mua chuộc lòng người, không dễ thế đâu em. Chính béo nói:

- Thệ thị ạnh khổng cần.

Kim Thiếu Viêm:

- Hóa ra anh Chính thích chơi game, thế thì cả Xbox360 lẫn PS3 em đều mua cho anh mỗi thứ một cái, loại hạn lượng luôn.

Hắn lượn qua khắp các phòng, nói với Kinh Kha:

- Sở thích của anh Kha đặc biệt quá, để em tặng anh một bộ âm thanh nổi.

Khi hỏi sở thích của Lưu Bang, hai tên này chúi đầu vào thì thầm, cười hình hịch một cách gian trá, Kim Thiếu Viêm nói:

- Để em giới thiệu cho anh vài cô diễn viên nhé.

Không biết Lưu Bang nói cái gì, vừa nói vừa nhìn tôi, Kim Thiếu Viêm cũng nhìn tôi cười, gật đầu liên tục, đoạn đến nói với tôi:

- Anh Bang bảo chỉ thích Bánh Bao, giới thiệu bạn gái phải cỡ như Bánh Bao, không thì không thèm – đoạn tò mò – Bánh Bao là ai, đẹp lắm hả?

Tôi đáp:

- Đẹp hay không đẹp rất là khó nói, có điều đàn ông nhìn thấy không ai không ngẩn tò te ra...ừm, Bánh Bao là bạn gái anh

Kim Thiếu Viêm có vẻ mơ màng nói:

- Người đàn bà có thể khiến Hán Cao Tổ si mê, có thể tưởng tượng...à, so với em họ anh thì thế nào?

- Mượn lời Lưu Bang thì ...một trời một vực.

Kim Thiếu Viêm đầy vẻ ngưỡng mộ nói:

- Anh thật may mắn, bao giờ em mới được gặp chị ấy?

Tôi cười hì hì:

- Lát nữa là gặp thôi mà, nếu chú thích, cua thoải mái, anh mà ghen thì anh làm cháu chú.

Tôi cứ nghĩ hẳn sẽ vô cùng sung sướng, ai dè tay này nghiêm túc nói:

- Anh thật là...người phụ nữ tốt như thế phải dùng hết trái tim mà yêu.

Tôi nhản mặt nói:

- Chú nhìn thấy người sẽ hối hận nói câu đó.

Nhưng rõ là hăn hiểu nhầm ý tôi:

- Em tuy chẳng phải người tốt gì, nhưng đoạt tình yêu của người khác thì quyết không làm, anh yên tâm, bạn gái anh dù có đẹp đến nghiêng thành nghiêng nước em cũng sẽ không động tâm, mà có động tâm cũng không động thủ.

Cái thằng này tử tế hơn Lưu Bang, biết hàng có chủ không được đụng. Tối 8h, Kim Thiếu Viêm bắt đầu mất kiên nhẫn:

- Mấy ngôi sao hàng đầu em cũng không phải chờ như thế này,

Đến chín giờ thì chịu hết nổi:

- Anh có quen ông chủ của chị ấy không, gọi điện đi.

Đùa à? Quen bằng mắt, người ta là ông chủ của ba tiệm bánh bao, tháng thu nhập 100000, nghe nói rằng đi đỗ xe trả 10 đồng không thềm lấy tiền trả lại, chắc chắc, quý sờ tộc không cơ chứ. Tôi thấy cũng gần đến thời gian, gọi điện cho Bánh Bao bảo nàng đừng ăn cơm ở tiệm nữa, điện thoại réo hai hồi chuông thì bị cúp. Quả nhiên ngó ra ngoài thì thấy Bánh Bao đã về trước cửa, Kim Thiếu Viêm nghe nói thò ra xem, đoạn khen:

- Chỉ riêng thân hình thôi đã là người ngon nhất em gặp rồi.

Tôi thấy Bánh Bao đi vào, Kim Thiếu Viêm chạy xuống...

Im lặng....im lặng đến đáng sợ, tiếng rú thảm thiết sao lại không vang lên?

Lát sau Bánh Bao tự lên lầu, có vẻ nghi hoặc hỏi:

- Người dưới nhà là bạn anh à, bị sao vậy?

Tôi xuống lầu xem, thấy Kim Thiếu Viêm đang liên tục tự tát vào mặt bôm bốp, miệng lầm bầm:” Ta đang nằm mơ...tất cả đều là giả đấy...” Tôi vội ra giữ hãm lại, thẳng bẻ tội nghiệp mếu máo:

- Từ lúc em bị tai nạn xuống âm phủ cho đến giờ lúc nào cũng lạc quan vui vẻ, nhưng vừa nhìn thấy bạn gái anh là em thấy cuộc đời thật đáng thất vọng...

- Không đến mức dã man vậy chứ - Nghe người khác bình luận về bạn gái mình như vậy tôi cũng hơi cáu rồi đấy.

Kim Thiếu Viêm túm lấy tôi vội vàng nói:

- Anh đừng hiểu nhầm, xấu hơn thế em cũng đã từng thấy nhưng thân hình ngon như vậy thì quả thật em chưa từng gặp, chỉ cần chị ấy xinh hơn giờ một chút em cũng sẽ ký hợp đồng ngay, thế giới sao lại bất công như vậy hả trời...

Hắn thê thảm kêu lớn một tiếng:

- Thế này là vì sao hả trời?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Uống Mao Đài Với Kem Cốc

Tôi hỏi Kim Thiếu Viêm:

- Đi đâu ăn đây?

- Túy Bát Tiên – ngay lập tức tự hản phủ định – chỗ đó phong cách cổ quá, chắc mọi người không thích.

- Đúng thế, ở đó phục vụ viên không có thói quen gặp người là quỳ, rất có nguy cơ bị Chính béo tru di chín họ hoặc Lưu Bang yêu cầu thị tẩm thì phiền phức lắm. – Tôi bổ sung.

Kim Thiếu Viêm nói:

- Năm hệ ẩm thực lớn, tùy anh chọn.

Tôi dùng giọng gợi ý nói:

- Có chỗ nào không nằm trong năm hệ, đưa họ đến là có cảm giác mới mẻ, vừa ăn ngon lại vừa dễ quản lý, đừng để thấy được hầu hạ lại tưởng mình là vua lần nữa.

Kim Thiếu Viêm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thế thì chỉ có đi ăn đồ Tây thôi, có một nhà hàng Pháp rất chính tông gọi là Katty.

- Nhưng anh nghe nói ở đó phải đặt trước 48 h thì phải?

Thiếu Viêm cười cười, á, đầu óc lại bị rí sét rồi, quy định đâu phải giành cho đám người như hăn. Bọn tôi dưới lầu còn chưa bàn xong Chính Béo đã kéo cả hội ầm ầm tiến xuống, hăn đã nghe nói có người mời ăn cơm. Thiếu Viêm móc điện thoại ra rồi ngần người một lúc mới nói:

- Xin lỗi, em không gọi đội xe đến đón được vì hăn vừa về nhà.

- Gọi taxi cũng được.

- Anh không định đi taxi đến chỗ như Katty đấy chứ?

- Còn một cách là anh lái xe đưa mọi người đi.

Kim Thiếu Viêm gật đầu, tôi chu chu miệng ra hiệu cho Bánh Bao, nàng chạy sang nhà Tiểu Vương. Thấy Bánh Bao đi khỏi, Thiếu Viêm nói với Lưu Bang:

- Theo điều kiện của anh thì thằng em hơi bị khó chiều rồi đấy.

Vài phút sau, nghe thấy Bánh Bao ra sức ầm còi, hóa ra chiếc Ferrari của Thiếu Viêm chặn đường, Kim Thiếu Viêm vừa lấy chìa khóa ra thì Hạng Vũ đã đi ra, nâng chiếc Ferrari lên, đứng sang một bên, chờ Bánh Bao đi qua lại đặt vào chỗ cũ. Gã lưu luyến vuốt đuôi xe bánh mì nói:

- Cái này vẫn là vừa ý mình nhất.

Kim Thiếu Viêm kinh hoàng sờ vào mác xe đầy bùn của chiếc bánh mì run giọng hỏi:

- Đây chẳng lẽ là chiếc Chén vàng trong truyền thuyết?

Tôi vung tay, nói:

- Chú mà thấy xấu hổ thì lát nữa ra đường, đến cái ngân hàng gần đây, bảo anh vũ gỡ cái biển huy hiệu xuống gắn vào, cứ nói đây là loại xe mới của hãng Benz.

Kim Thiếu Viêm quay đầu nhìn Sư Sư, thấy cô nàng cười cười không coi chuyện đó vào đâu mới miễn cưỡng chui vào xe. Bánh Bao mới biết chiếc Ferrarri là của Kim Thiếu Viêm, nhỏ giọng hỏi tôi:

- Từ lúc nào anh quen bạn lắm tiền thế?

Tôi rất muốn cho nàng biết chiều nay kiếm được 2 triệu, giậm chân một cái là tiêu sạch bách..

Ở bãi đỗ xe của Katty, tôi chen một chiếc Honda tí nữa đâm vào một chiếc Lamborghini, bố khí, xe Nhật Bản cũng đòi tranh đường, chiếc Kim Bôi của tôi đâm nát bét ra chỉ còn cái vô lăng, sau nửa tiếng lại lắp lại đầy đủ được, xe của chú kia vỡ cái pha là khóc vỡ mặt liền.

Tay trông xe thấy một chiếc Kim Bôi nghe tiếng là biết sắp vào bãi rác nghênh ngang tiến vào, vội chạy ra nhin cười nói:

- Xin lỗi anh, ở đây không phải chỗ đỗ xe ạ.

Tôi chỉ những hiệu xe lừng lẫy xung quanh hỏi:

- Thế kia là gia súc hay gia cầm?

Tay trông xe ấn bộ đàm kêu lẹt xẹt, chắc định gọi bảo vệ, đúng lúc đó Kim Thiếu Viêm giọng như hụt hơi từ ghế sau vang lên:

- Bọn tôi đến ăn.

Tay trông xe liếc nhìn hăn một cái rồi kêu lên:

- Kim thiếu?

Bọn tôi xuống xe, kéo lại vô vàn ánh mắt kinh ngạc, Lưu Bang, Hạng Vũ đều có vẻ rất đặc ý, khỏi nói, giữa một rừng xe đắt tiền, chiếc Kim Bôi cao vọt hẳn lên, khí thế ngút trời, rất phù hợp với tâm lý bọn họ.

Mọi người xúm quanh xem bọn tôi không chỉ vì chiếc xe, mà vì... bọn tôi quá tải, như trên quảng cáo, lô nhô lốc nhốc một đám cả nam lẫn nữ kéo ra khỏi xe, và khi Hạng Vũ bước ra sau cùng thì chút xiu nữa là mọi người vỗ tay nhiệt liệt.

Tôi quăng chum chìa khóa treo đầy bấm móng tay với móc ráy tai cho tay trông xe, nghênh ngang đi qua tấm biển: “ Y phục không chỉnh tề, từ chối đón tiếp”, đừng quên rằng Bánh Bao làm nghề ăn uống và phụ trách đúng cái vụ này, nàng nói chỉ cần bọn tôi không đi dép lê thì cứ mặc kệ. Quả nhiên, hai tay gác cửa cao 1m9 chỉ có thể tròn mắt nhìn bọn tôi ào ào tiến qua, có lẽ bị chấn nhiếp bởi khí thế của đám quái nhân này.

Tay quản lý là một trung niên ăn mặc chỉnh tề, cử chỉ nhã nhặn, lịch sự. Có thể vào được đến đây thì ành hung mặc vắn xuất xứ rồi, có là ăn mày cũng phải đón tiếp cẩn thận. Quản lý cười lịch sự nhìn bọn tôi khom mình làm lễ, tôi vội nói chuyện chính với người ta, nếu không sợ Chính Béo lại bảo “ Bình thân” gì đó thì hỏng kiếu.

Tôi nói với hắn:

- Cho bọn tôi một phòng VIP!

Hắn cười lịch sự:

- Xin lỗi, chỗ chúng tôi không có phòng VIP, quý anh đã đặt trước chưa ạ?

Đúng lúc đó Kim Thiếu Viêm khỗ sở từ sau chen lên, tay còn cầm ví tiền, chắc vừa cho trông xe tiền boa, quản lý kinh ngạc nói: “ Kim thiếu?”

Xem ra ở đây Thiếu Viêm là khách quen với từ trên xuống dưới, cứ cách bọn họ không gọi quý anh đủ thấy thân thiết. Hấn sát mồ hôi trán nói:

- Bố trí chỗ cho bọn tôi đi!

Bọn tôi đứng trong phòng lớn đúng là vô cùng có hiệu quả hài kịch, đặc biệt là Kinh Kha và Hạng Vũ, tôi đã nghe có người nói nhỏ “ Đều là mấy tay nghệ sĩ sắp đặt đấy”

Quản lý có vẻ rất hiểu tâm trạng của Kim Thiếu Viêm, đưa bọn tôi đến một góc khá yên tĩnh, vừa ngồi xuống thì một cô gái Pháp tóc vàng mắt xanh tiến đến đưa menu. Lúc này Kim Thiếu Viêm đã khôi phục phong độ, tự tin, dung tiếng Pháp nói một câu “ Merci”, đoạn quay sang bọn tôi:

- Rượu khai vị dùng gì đây?

Tôi nói:

- Khởi cần phải khai, từ trưa đến giờ bọn anh ăn có bát cháo, giờ trong bụng gọi là nghìn dậm thẳng tắp, đói thấy mẹ.

Tôi giương mắt nhìn bộ tóc của Kim Thiếu Viêm rũ xuống một cách thâm trầm, Lý Sư Sư tiếp lấy menu, xem qua rồi nói:

- Cho tôi một phần bít tết chín 8 thành, một phần gan ngỗng và sốt Ý.

Đến lượt Bánh Bao, để không xấu mặt nói:

- Tôi cũng thế!

Không biết Sư Sư xem trên bộ phim nào mà biết cách gọi đồ ăn.Đến lượt tôi, nhìn cả bàn ngồi đông nghẹt, nói với cô bé Pháp:

- Bọn tôi đông thế này, gọi chút xíu đầu có được, tóm lại là có gì ngon đưa lên hết, trừ kem cốc ra, mỗi món đưa lên một đĩa.

Kim Thiếu Viêm ỉu xiu nói:

- Cứ như anh ấy nói đi, thêm chai rượu vang năm 82.

Ái chà chà, rượu vang đỏ năm 82 trong truyền thuyết, xưa nay thấy trên phim người ta vênh váo làm thế nhiều rồi. Nghe nói năm 82 nho mất mùa, rượu ít, quái, sao người ta uống bao nhiêu năm rượu năm 82 vẫn còn vậy ta?

Tần Thủy Hoàng nói với vẻ sành sỏi:

- Thêm mấy đôi đũa dung một lần nữa nhé!

Lần trước đi ăn cơm rang học đấy. Không biết cô gái Pháp nghe không rõ bọn tôi hay nghĩ rằng đấy là kiểu hài hước của Trung Quốc mà chỉ cười mỉm đứng chờ Kim Thiếu Viêm xác nhận mới rời đi.

Bưng đồ ăn lên là một cô gái Tàu chính tông, gà nướng vừa xuất hiện là mọi người đều hành động, Kim Thiếu Viêm và Sư Sư chỉ kịp giơ dao nĩa lên đã thấy trên đĩa chỉ còn lại mấy hàng xương sườn quay tít. Khi rau quả lên thì Kinh khờ đột nhiên thông minh, xiên tuốt vào một cái đũa, ngồi ăn như ăn kẹo bông.

Lúc ấy phục vụ viên mang rượu đỏ đến, lễ phép hỏi Kim Thiếu Viêm xem có phải thử rượu không. Hạng Vũ giật lấy chai rượu, phán một câu:

- Rượu này chẳng thơm tí nào.

Đoạn rót một ly tưởng, làm phát hết, sành sỏi hỏi xem chai coca này có phải để lâu quá bị chua rồi không? Rồi quay lại hỏi tôi:

- Lần trước bọn ta uống gì?

- Tam Lương Dịch.

- Cho 3 chai Tam Lương Dịch ra đây.

Chưa cần chờ waiter trả lời, Kim Thiếu Viêm móc ra một tập tiền nhét vào tay hắn nói:

- Tôi biết ở đây không có, nghĩ cách đi.

Waiter dở khóc dở cười bỏ đi, Kim Thiếu Viêm có lẽ luyện qua Yoga, làm xong việc đó là trực tiếp giấu mặt sau gót chân. Bánh Bao cũng biết là mất mặt, cười nói:

- Sao mấy anh quậy thế, em nghe nói chỗ này là do một tay người Pháp mở, các anh quậy vậy không sợ làm mất mặt người Trung Quốc à?

Tôi đáp:

- Đã làm rồi thì không cần phải nói nữa, người Pháp dùng dao, nĩa ăn bánh bao không mất mặt sao? Quý tộc chân chính không phải là làm bộ nọ kia mà phải vênh váo.

Đùa à, nói chuyện quý tộc ở đây, trên bàn trừ tôi và Bánh Bao, còn lại đều quý đến độ không quý hơn được nữa, mà dẫu sao đến rượu gạo cũng gọi rồi thì chẳng phải bộ tịch gì nữa.

Lúc ấy phục vụ quay lại, trên khay là số tiền của Kim Thiếu Viêm nguyên vẹn, nói với bọn tôi:

- Ông chủ nghe nói yêu cầu của Kim thiếu, rất hân thưởng cách thưởng thức mỹ thực đông tây kết hợp của quý vị, vì thế xin tặng mọi người hai bình Mao Đài lâu năm, hy vọng mọi người vui vẻ.

Đấy gọi là tình hình của Trung Quốc nha. Nếu bọn tôi quậy vụ này ở Pháp chắc bị người ta lịch sự mời ra khỏi cửa rồi. Kim Thiếu Viêm thấy

mặt mũi đã mất hết đến tận chỗ người Pháp thì cũng kệ luôn, vèo một cái chui ra, xắn tay áo cầm rượu, rót cho mọi người nói:

- Hôm nay anh em ta uống mao đài nhắm với kem cốc luôn.

Tôi bắt đầu thích thằng bé này rồi đấy.

Bọn tôi gọi luôn đưa ra, ăn tôm hùm, ốc sên với xà lách, trộn rượu đỏ năm 82 với mao đài uống, trên bàn đặt cái lẩu nữa là hết ý.

Đang ăn một cách vui vẻ thì Kim Thiếu Viêm đi nhà vệ sinh, vài giây sau, một gã thanh niên đẹp trai, ôm eo một người đẹp đi từ cửa chính vào.

Chính là hăn...một tay Kim Thiếu Viêm khác.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Tập Thể Hợp Tác

Cô gái mà Kim Thiếu Viêm ôm tôi trông quen quen, hình như thấy đầu đó trên phim, tay quản lý khi ra đón vô cùng nghi hoặc nhìn qua chỗ bọn tôi một cái, khi không thấy Kim Thiếu Viêm ngồi cũng bọn tôi nữa mới thôi, trực tiếp dẫn người đến bàn bọn tôi.

Thừa lúc không ai chú ý, tôi xông ra chặn đường, dung giọng muối kêu nói với tay quản lý:

- Coi như không biết bọn tôi, Kim Thiếu đang cua gái.

Không quý là chuyên nghiệp, quản lý im re đưa Kim Thiếu Viêm và cô kia đến một bàn khác cách bọn tôi một bàn, khi ngồi xuống Kim Thiếu Viêm còn chăm chú nhìn bọn tôi một lúc. Lúc này tôi mới phát hiện một dòng mồ hôi lạnh ngắt chảy xuống cổ áo, chỉ cần một trong đám bọn tôi phát hiện Kim Thiếu Viêm là mọi chuyện hỏng bét. Nhất là Bánh Bao với tính tật ác như cừu, thấy Kim Thiếu Viêm làm lơ nhất định sẽ ầm ĩ lên.

Còn may bây giờ Kim Thiếu Viêm ngồi xoay lưng lại, tạm thời chưa có nguy cơ bị phát hiện, tôi đến cạnh Bánh Bao nói nhỏ:

- Em đưa mọi người đi trước, ra chỗ đỗ xe chờ anh.

Bánh bao nhìn tôi một cách kỳ quái hỏi:

- Sao thế, còn chưa ăn xong mà?

Tôi không giải thích, chỉ khẽ bóp vai nàng một cái, dung mắt ra hiệu, Bánh Bao liền hiểu có chuyện, hạ giọng hỏi:

- Thằng Kim Thiếu Viêm chạy mất rồi à, ai trả tiền?

Tôi cố đẩy nàng ra ngoài, Bánh Bao càng khẳng định câu kinh nói:

- Cái thằng đó đúng là không ra gì, anh hỏi xem hết bao nhiêu?

- Bán em đi cũng không đủ...không phải chuyện tiền, anh gặp chủ nợ cũ.

Tôi rất hối hận vì nói thế, Bánh Bao nhìn quanh và lập tức thấy cô nữ diễn viên, vui sướng nói:

- Đây có phải là cái cô đóng trong phim :” Hoa *** lợn” không nhỉ?

Vừa nói vừa xăm xăm đi về phía đó, tôi hết hồn ra sức đẩy nàng ra ngoài, Bánh Bao vừa gạt tay tôi vừa ngạc nhiên chỉ vào lưng Thiếu Viêm nói:

- Không phải là....

- Không phải.

Tôi dứt khoát trả lời, vác nàng đến cửa, nhét vào cửa xoay, xoay một cái, Bánh Bao bèn văng ra ngoài. Tôi quay trở lại, rút ghế dưới mông đám Lưu Bang ,Chính Béo, bảo họ ra ngoài chờ cùng Bánh Bao. Tần Thủy Hoàng có vẻ bất mãn hỏi:

- Lạ gì nữa?

Tôi bèn bảo gã là đi chỗ khác ăn, gã vui vẻ ra ngoài. Chờ mọi người đi hết, tôi móc điện thoại gọi số của Kim Thiếu Viêm 2, hân từ tốn tiếp điện, giọng vui vẻ:

- Còn muốn ăn thịt kho hay sườn chua ngọt, thêm dấm với tỏi thì hỏi phục vụ...

Tôi trầm giọng:

- Nghe này, Kim Thiếu Viêm kia đang mang theo một bé đến ăn, ngồi trong phòng lớn, chú mà mò ra thì thành phim ma ngay, hai đứa gặp nhau là chú biến mất, anh không biết người khác thế nào chứ anh to gan thế cũng chịu không nổi vụ đó.

Thiếu Viêm thì tương lai hít một hơi thật sâu nói:

- Em nhớ hôm đó từ Hongkong về là về thẳng nhà, sao giờ lại chạy đến đây ăn đồ Tây?

Tôi cắt ngang:

- Bây giờ không phải lúc nói chuyện đó, nghĩ cách đi, chú không định ở trong nhà vệ sinh đến lúc tụi nó ăn xong đấy chứ, giờ mới chọn nhạc nghe thôi đấy, cứ như anh nghĩ thì bữa này 2-3 tiếng đồng hồ cũng chưa ăn xong đâu

Lúc ấy quản lý cầm khay đến tìm tôi tính tiền, tôi đang cầm điện thoại, không chú ý, buột mồm:

- Tìm Kim thiếu mà tính!

Hắn rất ngoan ngoãn quay về hướng Kim 1, mãi đến lúc hắn cười lịch sự đứng sau lưng Kim 1 tôi mới dựng hết tóc gáy xông lên lôi hắn lại, run lấy bấy bảo hắn lát nữa quay lại, Kim1 nhìn bọn tôi một cách ngạc nhiên.

Tôi gầm gừ:

- Còn một vấn đề, người ta đến tìm mình tính tiền kìa, chú mà không ra là tìm nó tính, trả tiền thay cho mình của 5 ngày sau thì chú cũng hơi quá

dự toán đấy.

Kim Thiếu Viêm trong nhà vệ sinh rầu rĩ nói:

- Anh phải tìm cách dụ nó đi chỗ khác, cả đời em chưa ở trong toilet lâu thế này bao giờ.

Tôi túm lấy vỏ chai Mao đài không, hỏi:

- Chú sơ đau không? Anh cho một phát vào viện, 5 ngày sau chắc cũng khỏi rồi

Hắn kêu lên:

- Đại ca, đừng đùa nữa, nghĩ cách đi!

- Chú nghĩ kỹ coi, trong lúc chú và một em xinh đẹp ngồi ăn cơm, cái gì khiến chú bị hấp dẫn đi chỗ khác?

Kim Thiếu Viêm nghĩ hồi lâu rồi nghiêm túc nói:

- Chỉ có một em khác xinh đẹp hơn thôi. – Hắn đột nhiên nảy ra ý nghĩ nói – Đúng rồi, bảo em họ anh lên.

- Cái thằng này giỏi thừa cơ nhĩ, bây giờ lôi kéo nó thì sau này mày có lợi, không được!

- Anh Cường, làm ơn đi mà, em xin đấy, em chỉ muốn chuồn ra thôi, bảo em họ anh chỉ thoáng qua chút chứ có phải lôi kéo gì đâu.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng chỉ có cách đó, điện cho Bánh Bao bảo:

- Kêu em họ nghe máy!

Sau đó dặn dò một hồi, mấy giây sau Sư Sư đi vào, khi ngang qua chỗ Kim 1 thì rất “không cẩn thận” va chạm làm cả một cốc nước đổ lên đây

người hăn. Kim Thiếu Viêm vừa cau mày thì phát hiện ra một người đẹp lộng lẫy đứng trước mặt ngưỡng ngưỡng nói xin lỗi. Thằng bé ngẩn tò te, trong khi cô diễn viên giúp hăn lau nước trên người thì đôi mắt không rời được Sư Sư, đầu óc loạn tung phèo, mồm lắp bắp: “ không có gì, không có gì!” Cô diễn viên thấy thế cáu quá ném khăn giấy vào người hăn một cách cáu kỉnh. Lúc ấy Kim THiếu Viêm mới như chợt tỉnh ra, cười nói:” Xin lỗi một lát”, đoạn đi vào toilet.

Tôi lập tức gọi điện cho Kim 2:

- Hăn đang vào toilet rồi, thấy người vào là chuồn ngay...mà trong đây không có ai đấy chứ?

Lý Sư Sư hoàn thành nhiệm vụ, rời đi trong đôi mắt toàn lòng trắng của cô nữ diễn viên, tôi đã nói vụ này khẩn cấp nên nàng cũng không hỏi han gì, lúc ấy tôi mới phát hiện một vấn đề cực kỳ quan trọng: cô nữ diễn viên thì làm sao đây?

Chỗ cô nàng và Kim 1 ngồi vừa khéo đối diện cửa Toilet, dù Kim 2 mặc cả bộ xanh lè chui ra cũng không thể nào không nhận ra. Tôi lập tức găm gù vào điện thoại:

- Tình hình có thay đổi, kế hoạch tạm dừng!

Kim 2 gấp gáp hỏi:

- Sao vậy? Em thấy nó đi vào rồi, giờ mà không ra thì không có cơ hội nữa.

- Hoa *** lộn đang ngồi chính giữa cửa, chặn đường đây này.

Kim Thiếu Viêm ngẩn ra một lúc mới hiểu, gấp gáp nói:

- Cái con bé đó lằng lơ lăm, tìm người của nó.

Bố khi, tìm ai bây giờ, Phan An hay Tống Ngọc (nổi tiếng đẹp trai thời cổ) mà có đây thì đã tốt. Tôi nghĩ một lúc, lại gọi điện cho Bánh Bao, lần này chỉ bảo Lưu Bang vào là được. Chờ hẳn vào tôi chỉ “ Hoa *** lợn” hỏi:

- Anh thấy con bé kia thế nào?

Lưu Bang nhìn cô diễn viên đang hậm hực một cái rồi đáp:

- Cũng đường được!

Mẹ kiếp, lại cái câu này, tôi nói với y:

- Anh chịu khó đi qua cửa ...tán tỉnh cô ấy một lát, ngồi trước mặt cô ta, nhiệm vụ của anh là để cô ấy không nhìn gì khác ngoài anh.

Lưu Bang sờ cằm nói:

- Mặt anh không có mọc hoa....

- Mặt mọc hoa là yêu quái, anh Bang, bây giờ là lúc anh phát huy sức quyến rũ của mình, anh phải nhớ: xưa mẹ anh mơ thấy rồng quấn mình, rồi có anh...tóm lại anh không phải là người, phải có tự tin.

- Để anh thử xem.

Lưu Bang ưỡn ngực, định đặc đi đến ngồi xuống đối diện Hoa *** lợn, dung một giọng trầm trầm quyến rũ nói:

- Muốn nghe câu chuyện của tôi không người đẹp?

Cô nàng chống cằm cười:

- Lâu lắm không nghe ai gọi em như thế rồi....

Tôi gọi điện cho Kim 2:

- Lập tức châu!

Vừa cúp máy Bánh Bao lại gọi tới:

- Sao còn chưa ra?

Tôi bảo nàng đậu xe trước cửa, vừa lúc Kim2 lao xuống, vội vàng vút cho quản lý một cái thẻ rồi cầm đầu cầm cổ bỏ chạy, thấy hần chạy thoát, tôi tóm cổ áo Lưu Bang chạy ra ngoài, vừa lúc nghe “Hoa *** lợn” nói:

- Anh bảo anh tên là Lưu Bang...anh vui thật....

Tôi lôi Lưu Bang chạy ra ngoài, xe đỗ ngay đó, tôi chui vào chỗ lái xe vặn chìa khóa, một lần không được, hai lần không được...Tôi kêu lên:

- Anh Vũ giúp em!

Hạng Vũ nhảy xuống, ghé vai huých một cái, xe bắn vèo ra khỏi bãi đỗ xe, tôi đón Hạng Vũ lên xe rồi trong con mắt của mọi người, vù một cái biến mất trong đám bụi mờ.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Gã Chuột Lang.

Trên xe, Bánh Bao hết nhìn người này lại ngó người kia, mấy lần định há mồm đều bị tôi dùng ánh mắt chặn lại. Cuối cùng nhịn không nổi quay ngoắt đầu lại nói với Kim Thiếu Viêm:

- Cậu có nhìn thấy không, lúc này ở chỗ nhà hàng có một tay trông giống hệt cậu, tuy tôi chưa nhìn mặt nhưng từ đằng sau thì y chang. Hai người đi thi những cặp giống nhau chỉ cần chìa gáy ra cũng đủ giật giải rồi.

Lý Sư Sư nhìn bọn tôi một cách đầy ý nghĩa, Thiếu Viêm nói như hết hơi:

- Thế à?

- Hay bọn mình quay lại đi, tôi chỉ cho cậu xem, tôi cho rằng trên đời có người giống mình đến thế là một loại duyên phận...tuy có khả năng là chỉ có cái gáy là giống

Tôi vừa lái xe vừa suy nghĩ về chuyện này, chỗ mồm vào nói:

- Bánh Bao, anh nói thật với em, người đó thực ra là ...

Kim Thiếu Viêm ho ầm ĩ, Bánh Bao trừng mắt nhìn hắn một cái, tôi tảng lờ, tiếp tục:

- ....thật ra là anh em sinh đôi của Thiếu Viêm, kém hắn...5 giây, do vụ gia tài nên khá là căng thẳng với nhau.

Cứ phải tiêm phòng uốn ván trước đã. Bánh Bao cười hi hi nói:

- Ân oán nhà giàu hủ, giống trong phim Hongkong quá vậy?

Lý Sư Sư nhìn hai thằng với vẻ nửa tin nửa ngờ, cô nàng có thông minh mấy thì cũng có những chuyện không phải cứ nghĩ là hiểu được. Bánh Bao còn định hỏi tiếp thì đột ngột Tần Thủy Hoàng lên tiếng:

- Khị nạo mỗi đi ạn cồm đây?

Rồi, bữa ăn hết 12000 với gã chỉ là đồ ăn vặt. Lúc đó bọn tôi đi ngang qua một loạt quán vỉa hè, Chính Béo chun chun mũi hỏi:

- Mũi gì thế?

Đó là mùi thịt dê nướng và mì vằn thắn, tôi quay lại nói:

- Mọi người đều chưa no phải không, ta vào bổ sung thêm.

Nhất tề gật đầu, xem ra đồ ăn Tây không đủ để phục vụ những cái bụng hết sức truyền thống này. Tôi đi đầu ngồi xuống một hàng bia vỉa hè, nói với ông chủ:

- Bia, thịt dê nướng xiên, nằm dê, cá khô đưa lên hết, lát tính tiền một thể.

Đoạn hào phóng vung tay:

- Lần này tôi mời.

Mì vằn thắn vừa lên, Chính béo thụt một phát làm hết nửa tô, khen ngợi:

- Nện rã đây tự sỡm rồi.

Kinh Kha này giờ trầm lặng nhìn Thiếu Viêm với một vẻ khinh bỉ, ý nói, chú em không có tiền còn giả bộ hào phóng gì, toàn mời người ta ăn rau,

xem chú Cường kìa mới thật là trượng nghĩa. Thịt dê lên, Hạng Vũ, Lưu Bang luôn mồm khen ngợi, không khí buồn thảm ở nhà hàng biến mất tầm mắt tích.

Thị Kính (nguyên bản Đậu Nga, nhưng thay bằng thị Kính cho thích hợp đọc giả Việt) mà không đến thì Kim Thiếu Viêm sẽ là người bị oan uổng nhất thế kỷ 21, mặt mũi mất sạch, bỏ cả mười mấy nghìn ra mời cơm đổi lại toàn là lời trách móc. Uống xong một chai bia, tôi an ủi hẳn:

- Thăng em đừng buồn nữa, dù sao mất mặt cũng là cái thăng ở lại Katty mất..

Kim Thiếu Viêm cười hì hì nửa ngày mới sức tỉnh, mặt vừa trắng vừa đỏ nói với tôi:

- Thì cũng vẫn là em...

Lý Sư Sư ngồi gặm một xâu thịt nướng dần người ra, cô nàng là người thông minh, biết chỗ này chẳng phải là nơi lịch sự tử tế gì. Ba cái chuyện công chúa, tiểu thư nhà giàu ngồi an hàng vỉa hè toàn là bố láo bố xiên, mấy tay du côn ngồi bàn bên mắt dán chặt vào ngực con bé, bị Hạng Vũ trợn mắt một cái, lập tức trả tiền cuốn xéo.

Bánh Bao sau khi uống rượu vang đỏ năm 82, Mao đài thượng hạng và bia Yên Kinh bắt đầu loạn lên, dậy Lưu Bang chơi “ Con ong nhỏ” (một kiểu uyn đô toa để uống rượu của TQ)

Kim Thiếu Viêm kéo tôi sang một bên nói:

- Anh Cường, em thấy vụ này phải làm nhanh lên, không hiểu tại sao nó lại chạy đến Katty ăn, 5 hôm trước em đâu có làm thế, xem ra tình hình mất kiểm soát rồi.

Tôi nói:

- Có khi là do tin nhắn của anh làm nó rạo rức, lại không thấy trả lời nên mới rủ “Hoa *** lợn” đi.

Kim Thiếu Viêm nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Rất có khả năng, xem ra cái này là hiệu ứng cánh bướm, đi sai một bước là loạn hết cả, giờ em cũng không đoán được nó sẽ làm gì nữa.

Tôi cười đều cáng:

- Ít nhất tối nay làm gì thì anh em mình đều biết...

Kim Thiếu Viêm đỏ mặt nói:

- Sáng mai em sẽ gọi điện báo “Hoa *** lợn” phản cho xa, tiện anh em mình làm việc.

Nghĩ một lúc lại bổ sung:

- Anh mà tiếp cận nó thì thật ra hơi khó, anh cũng biết xu hướng tính dục của em rất bình thường...

Hắn như bộ vô tình liếc nhìn Sư Sư. Tôi nói:

- Đừng lôi con bé vào nữa, bị lộ rồi, gặp lại dễ người thấy âm mưu lắm.

Kim Thiếu Viêm cười cười nói:

- Loại phụ nữ cố ý xán vào em gặp nhiều rồi, chỉ cần ngon vẫn ok như thường. “Hoa *** lợn” cũng thuộc loại ấy, để “tình cờ” gặp em, nó thuê hẳn 13 tay cừu vạ theo dõi từng bước của em, mà sau này đúng là em cũng giúp nó, giờ nổi rồi.

- Vấn đề là em họ anh không định làm mấy cái vụ đó nữa.

Kim Thiếu Viêm ngạc nhiên:

- Hồi trước làm rồi?

- Chi tiết thì anh không rõ, nhưng người ấy địa vị cao hơn chú nhiều, trong mắt người ta chú chỉ là dạng buôn bán thôi.

Kim Thiếu Viêm tròn mắt nhìn tôi, đoạn lăm lét nhìn quanh hạ giọng hỏi:

- Dân làm chính trị hả?

- Ừ, mà là cấp Trung ương nữa cơ.

Kim Thiếu Viêm gục đầu xuống, tôi an ủi:

- Chú cũng không cần cảm thấy tự ti, vị đó nghèo lâu rồi.

- Qua 12h thì bọn mình chỉ còn 4 ngày thôi, nói thật em hồi trước cũng không phải dễ lại gần, nó mà biết nhả tin cho nó là đàn ông thì tuyệt đối sẽ xóa sổ anh. Cơ hội của mình càng ngày càng ít, thế này đi, anh nói là đại diện của em họ anh, cùng Viễn Nam đến gặp nó, sau đấy Viễn Nam không cần xuất hiện nữa, kéo khoảng 3-4 ngày rồi anh ngăn cản nó lên xe là xong.

- Nói thật đi, chú tìm mọi cách giới thiệu Viễn Nam cho nó có âm mưu phải không, định lót đường cho sau này hả?

Tôi nhổ một miếng thịt chưa chín nói:

- Chú em ạ, hồi trước bảo là ai tốt nhất với thằng đó, có thể nói là mẹ chú, nhưng bây giờ anh dám nói là chú. Chú có phải là chuột lang không đấy, đã tích trữ lương thực cho mùa đông rồi. Anh nói cho chú biết, chú có tiền có thể gì thì qua 1 tháng nữa...không, chỉ 29 ngày nữa...à, nói với chú cũng vô ích, tóm lại là nếu chú muốn đi giày mới đập phân thì cứ thử đi.

Câu cuối bị Sư Sư nghe thấy cười hì hì hỏi:

- Ai định đập anh thế?

Kim Thiếu Viêm nhìn con bé với cặp mắt tròn tròn, mồm ròn ròn dài, có thể so với tay thuyền trưởng trong phim “ Cướp biển Caribe” được.

Tôi phát hiện một vấn đề, Sư Sư không nên cười, cô nàng mà cười thì còn động lòng đàn ông hơn cả gấu trúc. Có những phụ nữ cười rất lả lơi, có người cười rất thuần khiết, có người cười lả lơi nhưng lòng thuần khiết, có người cười thuần khiết nhưng bên trong lả lơi (bạn đọc một lèo được không?). Sư Sư thì không, khi nàng cười thì cố gắng tỏ ra lả lơi mấy cũng có ba phần thuần khiết mà nói chung là thế này, khi nàng cười thì cả thuần khiết lẫn lả lơi xuất hiện cùng lúc.

Kim Thiếu Viêm nói với vẻ đau khổ:

- Em thật sự thích Viễn Nam rồi.

Tôi nói:

- Kỳ thật anh tốt nghiệp trường Cambrigde đấy.

- Làm sao có thể?

Kim Thiếu Viêm kinh ngạc, tôi tỉnh bơ:

- Chú thấy đấy, có những câu không cần nghĩ cũng biết là giả rồi.

Kim Thiếu Viêm cười khổ:

- Anh có thành kiến với người giàu.

- Vớ vẩn, chuyện này không liên quan gì đến giàu nghèo hết, anh hỏi chú, chú ngoài việc thích nó thân hình trước nhô sau vênh , khuôn mặt đẹp ra thì thích cái gì nữa, trước nhô sau vênh thì thẳng đẽch nào không thích, anh thấy chú không phải là thích mà là tình trùng lên não rồi.

- Nói anh cũng không hiểu, có những cảm giác khó nói ra bằng lời, dù cô ấy không đẹp như vậy em cũng vẫn thích.

Tôi bình thản nói:

- Sao chú không gặp là thích Bánh Bao đi?

Kim Thiếu Viêm mắt tròn mắt dẹt nửa ngày mới đáp:

- Em nói thật, em chưa bao giờ coi chị ấy là phụ nữ cả.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Đại Diện Của Người Đẹp.

Hắn nói vậy cũng là trong dự liệu của tôi, một người đàn ông không cùng nàng làm chuyện ấy trong ba bốn tháng, cùng nằm trên một cái giường, cơ bản không thể coi Bánh Bao là đàn bà. Cái vụ này khiến tôi cực kỳ tự hào, chìm đắm trong cảm giác là một “ người đàn ông tốt”, đại khái như trong tiểu thuyết thập niên 70-80 hay nói là “ tình yêu đích thực”.

Bánh Bao và Lưu Bang kêu hét âm ỉ, chơi rất vui, bây giờ có lẽ tôi hiểu tại sao Lưu Bang thích Bánh Bao rồi, trong đời hắn, người đẹp tuyệt trần chắc chắn đã ngủ qua vô số, những người đàn bà đó cố sống cố chết chiều lòng hắn. Mà bà xã hắn, Lữ hậu thì quá biết hắn là cái loại gì rồi, luôn coi thường hắn, đối với phụ nữ, hắn phải gọi là gian nan sinh tồn trên một cái bập bênh. Tự nhiên có một người đàn bà dù không quan tâm đến hắn gì nhưng ít ra coi hắn là bạn thì đương nhiên là thích rồi. Xem ra Bánh Bao nhà ta tuy không xinh đẹp như mấy ngôi sao nhưng khí chất thì...cũng chẳng bằng người ta, Lưu Bang là lưu manh mà.

Hạng Vũ đột nhiên đứng phắt dậy quát lớn:

- Trong rượu có độc!

Đoạn trợn mắt giận dữ nhìn ông chủ hàng, tuy hai người đứng cách xa nhau cả hai mét nhưng hắn chỉ cần vươn tay ra là tóm được liền. May quá, lúc ấy bụng Hạng Vũ kêu lục đục rồi hắn ợ một phát rõ dài, uống một lèo hai chai bia mà không bị tức bụng mới lạ. Ợ xong hắn còn đàn mặt ra đó, tôi vội nói:

- Thoải mái chưa anh Vũ? Ngồi xuống đi!

Ông chủ hàng ăn vừa thoát chết một cách thần kỳ.

Kim Thiếu Viêm liếc nhìn một cái nói:

- Anh xem cái hội này được anh tiếp đãi đỡ tẻ, cái gì cũng không biết, em muốn dùng mấy ngày này đưa mọi người đi chơi thoải mái.

- Chú đừng có mà toàn đưa họ vào chỗ sang ăn uống chơi bời, mấy hôm nữa chú phải đút chuồn mất, bọn họ nghiện rồi thì anh làm sao đây?

- Có Viễn Nam đi cùng sao em đưa họ vào mấy chỗ ấy được...

- Lại chơi trò Hạng Trang múa kiếm ý tại Bái Công hả?- Tôi lờm hăn.

Câu đó hơi bị ảnh hưởng đoàn kết, Lưu Bang rút cổ vào ngó nghiêng lúc lâu mới an tâm lại. Đáng ra phải nói “ ý ông say không phải là rượu” mới đúng.

Kim Thiếu Viêm cười khố nói:

- Anh đừng phòng em như phòng giặc thế được không? Và lại Viễn Nam cũng không phải loại ngực to óc trái nho , ai thật lòng với cô ấy, cô ấy biết chứ.

- Hồng là hồng ở chỗ ngực to ấy, mấy ta công tử nhà giàu các chú thường thiếu tình mẹ, cơ bản là thấy phụ nữ có đầy đủ sữa là không kìm chế được.

Kim Thiếu Viêm khóc dở mếu dở nói:

- Nếu là trước đây có đánh chết em cũng không nghĩ là mình có thể ngồi với loại người như anh được 1 phút, thật giống hệt một thẳng lưu manh.

- Chú đừng sĩ nhục anh, giống là giống thế nào, rõ ràng là lưu manh..-
Tôi cúi kinh nói.

- Ai gọi tôi đấy? – Lưu Bang ngơ ngác nhìn quanh.

Kim Thiếu Viêm nói:

- Khi anh gặp nó làm ơn đừng ăn nói kiểu đó nữa, tốt nhất là khiêm tốn tí, anh cũng biết hàng ngày nó tiếp xúc với những người có thân phận không thấp, mọi người đều phải khách khí với nó cả...

Tôi quay đầu nói với Tần Thủy Hoàng:

- Anh Chính!

- Chị rửa?

- Anh là đồ ngốc.

- Chụ mọi lạ độ ngọc – Tần Thủy Hoàng cười ha ha nói.

Tôi quay lại nói với Kim Thiếu Viêm:

- Thấy chưa, đấy là hoàng đế đầu tiên của nhà ta đấy.

Kim Thiếu Viêm trán đầy mồ hôi nói:

- Em thua anh, anh muốn làm gì thì làm, miễn sao là tiếp cận được nó thì em trả anh nửa tiền, dù có ngồi hàng vỉa hè làm bạn cũng được.

Tôi tò mò:

- Có người hẹn chú ra hàng vỉa hè gặp chú có đi không?

Kim Thiếu Viêm gian nan nói:

- Chưa có ai làm thế, em hơi bị khó nói.

- Nếu là Viễn Nam thì sao?

- Nhất định đi – Hai mắt Kim Thiếu Viêm sáng như đèn pha.

Tôi gọi Sư Sư lại , ấn số của Kim 1 nói với nàng:

- Bảo với hân rằng em là cô gái gặp ở Katty, hẹn lát ra phố Lò Gạch gặp.

Kim Thiếu Viêm còn chưa thấy gì không đúng, sung sướng nói:

- Cuối cùng anh cũng đồng ý để Viễn Nam hẹn gặp hân...phố Lò Gạch, ăn đồ rừng hả?

- Chú nói nó có quăng Hoa *** lợn lại mà đến không?

- Tất nhiên rồi....mà....em nghĩ mãi không nhớ ở phố Lò Gạch có quán đồ rừng nào nổi tiếng cả?

- Đừng nói nổi tiếng, không nổi tiếng cũng không có, chỉ có một quán mì chém thôi.

Kim Thiếu Viêm đã hiểu đôi chút phong cách làm việc của tôi, vô cùng cẩn thận hỏi:

- Anh không định để hai người hẹn gặp ở đây thật đấy chứ?

Sư Sư gọi xong điện thoại, tôi trả tiền rồi quay sang nói với Kim Thiếu Viêm:

- Tất nhiên là không, muộn rồi về đi ngủ.

- Vậy....

Tôi chỉ mặt gã chuột lang nói:

- Anh làm thế là để chú dẹp ngay cái ý nghĩ đó đi , tự thấy an ủi đi, anh còn chưa cho đi sang thành phố khác là tử tế lắm rồi . Mà trữ lượng của đàn ông một đời chỉ có hạn thôi, tối nay anh giúp chú tiết kiệm được một ít rồi đấy.

Trên đường về Bánh Bao đã ngủ gật, không hiểu sao Bánh Bao cứ thấy rượu là như thấy kẻ thù, mỗi lần nàng đi gặp bạn bè tôi đều phải dặn uống ít thôi, vì tuy rằng nàng xấu, nhưng trên đường về có một số đoạn đèn đường hồng. Ở nơi càng tối thì Bánh Bao càng nguy hiểm, trừ khi kẻ xấu có thói quen dung đèn pin soi xem mặt nạn nhân.

Mọi người đều có vẻ có tâm sự, im lặng suốt chặng đường, Chính béo thì ăn no nên buồn ngủ, Hạng Vũ và Kim Thiếu Viêm đều có vẻ rầu rĩ, chỉ có cái đài bán dẫn của Kinh khờ là lải nhải không ngừng: “ Sau đây là dự báo thời tiết: Ngày mai thành phố ta sẽ đón một ngày nắng ấm rực rỡ...”

Đến trước cửa tôi vác Bánh Bao đã ngủ say lên vai, hỏi Thiếu Viêm: “ Lên ngồi chơi lát không?”

Hắn ngồi vào xe đưa, rầu rĩ nói:

- Thôi, em về khách sạn, mai đến đón mọi người, tất nhiên là trừ anh, mai anh có việc quan trọng...

Tôi nhìn hắn cười hỏi:

- Chú không định gọi điện cho nó bảo đừng nhe răng ra chờ nữa đấy chứ?

Nói đến đây mới nhớ Kim2 nói gì thì Kim1 cũng không nghe thấy. Trước khi đi Kim Thiếu Viêm nói với tôi:

- Bảo mọi người mặc thêm quần áo, dự báo sai đấy, mai có mưa lớn....

Bánh Bao vì hôm trước đổi ca nên giờ phải làm hai ngày liền, sáng sớm ngủ dậy đã đi làm, Kim Thiếu Viêm không hiểu moi đâu ra một con xe 12 chỗ ngồi xịn, từ sáng sớm đã đón mọi người đi hết.

Vụ đi chơi đó rất vui, đó là lần đầu tiên cả hội toàn là khách hàng của tôi. Sách của Sư Sư xếp đầy nửa xe, Kim Thiếu Viêm thuê cho Lưu Bang một cô đi kèm, cô này là người xấu nhất, thành tích kém nhất công ty du lịch, nhưng Lưu Bang rất là mãn ý. Còn Tần Thủy Hoàng, Thiếu Viêm trực tiếp nhét một tệp toàn tờ 100 cho hắn, bảo hắn thích ăn gì thì cứ rút vài tờ quăng ra là được, vậy là Chính Béo triệt để nhận thức được giá trị của việc có tiền, hắn đi đến đâu là nhân dân hạnh phúc, ca múa sung sướng đến đó. Mãi đến khi vào một hàng trang sức mới có chuyện, hắn nhằm kim cương với đường phèn.

Tôi ngủ đến 10h hơn, bị điện thoại đánh thức, nghe thấy ông chủ hỏi với giọng hết sức bình thường:

- Chú làm được một vụ rồi hả?

Tôi giật thót, nói nhanh:

- Sếp à, 200000 đó.... em có chút việc, trong một tháng sẽ bù lại cả lãi.

Lão Hác cười nói:

- Không vấn đề, chưa đủ thì nói với anh.

Gặp được ông chủ như thế còn nói được gì nữa, tuy trên giang hồ có người nói lão Hác đều cáng vô cùng, nhưng với tôi lão tử tế là được. Bạn nghĩ xem, tại sao xã hội nô lệ phát triển lên thành xã hội phong kiến, không phải bắt đầu từ việc ông chủ tử tế hơn với nô lệ sao? Có thể thấy con người với nhau đốch cần lịch sự gì, mà tôi thấy nô lệ cũng tốt, ít nhất đẻ ra là đã có việc làm.

Xem ra phải làm việc gấp thôi, hội 300 đến không lẽ cho ở nhà nghỉ thật, đến lúc cần tiền chuẩn bị rồi. Tôi lấy điện thoại gọi cho Kim1, nửa ngày mới thấy bắt máy, vừa tiếp thông đã nghe một cái hắt xì rõ to:

- Tối qua tôi đứng chờ cô trên phố cả đêm, tại sao lại không đến?

Tôi hang mấy cái, dùng giọng của mấy tay mặt trắng trên tivi nói:

- Xin lỗi, tôi là đại diện của Vương Tiểu Thư, cô Vương Viễn Nam có ý định gia nhập vào quý công ty để phát triển, không biết ý của anh như thế nào?

Kim1 một lúc chưa hiểu ngay, buột mồm:

- Vương Tiểu Thư?

- À, chính là hôm qua hẹn anh ra, cô Vương Viễn Nam, tối qua cô ấy có việc gấp phải đáp máy bay đi Đức Châu, có nhờ tôi gửi lời xin lỗi.

Giọng Kim Thiếu Viêm lạnh ngắt, hồi lâu mới đáp:

- 2h30 chiều đến văn phòng tìm tôi.

Đoạn cúp máy cái rộp.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Gian Trá Qua Cửa.

Mẹ nó, cái thằng Kim1 này gấu hơn thằng Kim2, hẹn người ta đến gặp mà địa chỉ cũng chẳng thềm cho. Nhưng cũng chẳng trách được người ta, nếu anh là người đại diện cho một topmodel hơi chút là bay qua Đức Châu của Mỹ (Kentucky) thì không có lý do gì anh không biết chi nhánh công ty Điện ảnh Kim Đình trong thành phố, mà dù anh có là đại diện của một cô người mẫu hạng hai thường xuyên qua lại Đức Châu ở Sơn Đông thì địa chỉ này lại càng phải là thường thức.

Vấn đề là ở chỗ tôi chẳng biết cái người đại diện này là chức vụ quái quỷ gì, giải thích là “kế toán” có đúng không nhỉ? Đếm tiền thì tôi chậm lắm, nhưng đếm đi đếm lại chắc cũng không sai được. Tôi vừa điện thoại cho Kim2 vừa xuống nhà tra trên mạng, tôi muốn xem xem người đại diện là cái giống gì? Máy tính cho tôi một câu trả lời rất chuyên nghiệp....tức là tôi xem xong chẳng hiểu gì hết.

Sau này tôi tự tổng kết mới phát hiện, trong kịch “Bạch mao Nữ” có tay Mục Nhân Trí tức là đại diện của Hoàng Thế Nhân (nhân vật địa chủ phản động), người đại diện tức là kẻ vứt bỏ mọi thứ để kiếm tiền cho người được đại diện. Tay này từng nói một câu: “ Nghèo sinh gian kế, giàu mới nảy lương tâm” khiến tôi có ấn tượng sâu sắc.

Nói vậy thời Xuân Thu, Quản Trọng cũng là người đại diện cho Tề Hoàn Công là người đại diện sớm nhất trong lịch sử, ông này cũng nói một câu: Kho lắm đây mới biết lễ phép.

Xem ra người đại diện tức là mặt dày, lòng độc, tay đen, ra sức nâng cao giá trị của người được đại diện lên vô hạn. Vậy là cái nghề này khá dễ giải thích rồi, đối ngược với công việc của tôi hiện tại là xong, trong việc ép giá xuống tôi là chuyên gia thì nâng giá lên cũng chắc không đến nỗi nào.

Lúc ấy điện thoại của Kim2 đã thông, tôi quát:

- Văn phòng của chú ở chỗ quỷ nào hả, nói chuyện láo quá, thật muốn bỏ luôn.

Kim2 cười lấy lòng nói:

- Thì em đã nói hồi trước không dễ gần rồi mà, anh lái xe hả...

- Tuyển xe bus!

- Anh đi xe 250, đến khu Vườn khoa kỹ, xuống xe vào tòa nhà cao nhất, văn phòng em ở tầng 16, tốt nhất là anh đến sớm nửa tiếng.

Tôi chưa nghe xong đã cúp máy, tiện mở QQ ra xem, thấy “Đầu Sói” gửi offmess:” Ảnh em họ ông tôi đã dùng làm trang bìa kỳ này, mua mà xem, đừng quên tạp chí bọn tôi là “Mộng Áo” nhé”

Tôi định chuẩn bị một chút, nhưng phát hiện là chẳng có gì phải chuẩn bị cả, thứ duy nhất chứng minh tôi biết Sư Sư là Mp4 của Chính Béo, bỏ vào túi, sức nhớ Kim Thiếu Viêm bảo hôm nay mưa nên mang theo cái dù đen. Trên đường ra bến xe lại mua một tờ “Mộng Áo” cấp nách.

Phải nói rằng cách diễn đạt của Kim Thiếu Viêm rất giỏi, hẳn cần không nói số mấy đường nào lãng nhãng vì vừa xuống xe tôi đã thấy một tòa nhà tổ bố lù lù ngay đó, so với các kiến trúc xung quanh thì như nàng Bạch Tuyết đứng với các chú lùn. Một loạt hàng chữ to vật : Tập đoàn Điện Ảnh Kim Đình nhãn nanh múa vuốt trên nóc.

Điện ảnh Kim Đình với dân ngu khu đen thì không nổi tiếng mấy, nhưng với dân trong nghề thì như sấm bên tai, hàng năm trừ vài bộ phim lớn do đạo diễn nổi tiếng làm thì hầu hết các bộ phim còn lại trong ngành điện ảnh Trung Quốc đều có dính dáng đến Kim Đình, thật ra cả mấy bộ phim lớn kia cũng không chỗ này thì chỗ khác liên quan đến Kim Đình nốt. Tổng bộ tập đoàn ở Thượng Hải, nhưng nghe nói chi nhánh Hongkong xa hoa hơn nhiều.

Cái chi nhánh ở Vườn khoa kỹ này là một bộ phận nhỏ xíu không đáng kể, thật ra nếu không phải vì bà nội Kim Thiếu Viêm sống ở đây thì chi nhánh này cũng không cần thiết phải thành lập. Kim Thiếu Viêm từ bé sống với bà, đến năm 14 tuổi mới bắt đầu theo bố mẹ. Thành phố này được y chọn làm một trong ba nơi trú chân chính ngoài Hongkong, Thượng Hải ra phải thấy là vinh hạnh.

Bây giờ cậu chủ của cái tòa nhà to tổ bố này đang chờ tôi đến cứu, tôi vung tay khuỳnh chân khệnh khạng đi đến cửa thì bị bảo vệ chặn lại...

Tay bảo vệ to con vạm vỡ, nhìn là biết phục viên về từ một đơn vị đặc biệt nào đó, khác hẳn với cái loại mặc áo phản quang, cầm côn cao su ngênh ngang khệnh khạng. Tôi cho rằng hẳn mà búp loại như tôi thì chết N lần chưa đủ. Bảo vệ lễ phép:

- Anh có việc gì không ạ?

“Có việc gì không ạ” nghe thì lễ phép đấy, nhưng cứ ai mà hỏi bạn câu đó thì có việc gì cũng khỏi làm nữa luôn. Mà cũng chẳng trách được người ta, xung quanh tôi qua lại đàn ông đều mặc complet hàng hiệu, đeo thẻ nhân viên, nữ mặc đồ công sở màu sáng, nhìn là liên tưởng đến vụ OL trong AV liền.

Nhìn tôi xem, tuy ăn mặc cũng tính được là sạch sẽ, nách cặp một tờ tạp chí rẻ tiền, không giống ai hết xách một cây dù, có lẽ là đàn ông, tôi mặc hở

hang quá, tôi mặc áo sơ mi cộc tay.

Đối phó “ Chó giữ cửa” đại khái là nên vênh mặt lên, hừ một cái nói: “ Gọi XXYY ra đây cho tôi”, “ Chó giữ cửa” sẽ biến sắc mặt (đôi khi không thèm) , đến lúc VIP xuất hiện mới bạo lộ ra vẻ siểm mị nô tài, nếu nói một câu:” thằng em có mắt không trông” gì đó là hoàn hảo vô cùng.

Nếu Kim2 ngồi trong đó, tôi làm thế không thành vấn đề, nhưng vấn đề ở chỗ trong đó là Kim1, nó biết tôi là thằng quái nào. Gọi ra chỉ cần một câu “Không biết “ là sẽ diễn ra một màn :” Bộ đội đặc công giải ngũ bực tên bố lão” ngay, vụ đó xem sướng hơn “Đấu trí với chó giữ cửa “ nhiều. Nói qua nói lại, bảo vệ cũng không sai gì, là tôi cũng không cho một tên khả nghi như vậy qua cửa.

Tôi chỉ đành gọi điện cho Kim2 , hân phát cuồng lên:

- Tại sao người ta không cho anh vào? Tại vì anh mặc áo cộc tay...đã bảo anh ăn mặc chính thức tí rồi mà...sao giờ mới đến...muộn đến tận 5 phút, anh....

Tôi đưa luôn điện thoại đến tai bảo vệ.

....Qua một lúc lẳng nhặng, cuối cùng tôi cũng qua được cửa, vào thang máy lên tầng 16, vừa ra khỏi thang máy là tôi trở mắt ra. Cả tầng nhà bị dọn không khoáng, chỉ còn mấy cái cột chịu lực đứng cô đơn trơ trụi, cái thang này thật là...khu vực hoàng kim thế này mà nó dùng cả một tầng nhà làm văn phòng, lãng phí, lãng phí quá.

Không ngoài dự đoán, ngồi một mình ở đó là một cô bé xinh đẹp như hoa đang ngồi sửa móng tay, cửa thang máy vừa mở là thay đổi cái rẹt, miệng nở nụ cười hết sức chuyên nghiệp, sẵn sàng để từ chối tôi.

Xem ra “ Chó giữ cửa “ số 2 này hơi bị khó xử lý đây, tôi nói luôn:

- Kim thiếu hẹn tôi.

Quả nhiên cô nàng vừa cười vừa nói với goiing lạnh ngắt:

- Kim thiếu hẹn lúc 2h30, bây giờ đã là 3h kém 15 rồi

Tôi chẳng tin là trong 15' hăn làm được khi gì, không khéo còn đang dò mìn như tôi không chừng. Tôi cũng không dư hơi nữa, đưa điện thoại cho cô nàng, không biết Kim Thiếu Viêm nói gì nhưng cô Như Hoa lập tức cười tươi tắn, lúc sau còn cười híc híc rất dâm dăng, cuối cùng dùng giọng quan tâm không dấu nổi hỏi:

- Kim thiếu, anh hết cảm rồi à?

Xem ra hai người từ lâu đã phát sinh quan hệ hết sức “thuần khiết” rồi. Sau khi gian kế thành công, tôi từ biệt Như Hoa, tiến vào cánh cửa phòng Kim Thiếu Viêm. Vừa đi vào thì thấy thằng bé đang ngồi co chân trên ghế, dùng khăn giấy xỉ mũi. Kim Thiếu Viêm đột nhiên thấy một tên lạ hoắc xông vào, nhìn hăn với vẻ cười cợt thì kinh ngạc hỏi:

- Anh làm cách nào vào đây được?

Tôi giả bộ kỳ quái quay lại nhìn rồi đáp:

- Từ cửa.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Kẻ Thù Lớn Nhất.

Tôi đi qua, vút tờ tạp chí lên chiếc bàn làm việc mênh mông có thể chơi 3P được của Kim Thiếu Viêm, kéo ghế ngồi xuống trước mặt y.

Cái cảm giác này thật kỳ quặc, kẻ trước mặt tôi vừa rất quen thuộc vừa thật xa lạ, so với Kim 2, trong mắt cái gã này có ánh cô ngạo, thanh cao của những thằng khốn lớn lên trong gia đình giàu có.

Hắn liếc nhìn tờ tạp chí, trong mắt lóe lên vài tia thèm khát,, dùng một giọng khan khan hỏi:

- Anh là người đại diện của cô Vương?

Tôi móc MP 4 ra, cho hắn xem vài tấm hình của Sư Sư, nói:

- Đây là vài tấm hình sinh hoạt hàng ngày của cô Vương, anh có thể xem xem cô ấy có thể phát triển trong lĩnh vực điện ảnh không?

Hắn ra hiệu cho tôi bỏ xuống rồi hết sức cẩn thận dùng khăn giấy lót tay cầm lên, trông có vẻ như cầm một cục *** chó. Cũng phải thôi, cái MP 4 đó bị Chính Béo nghịch đến nổi sáng loáng cả lên, trông không có vẻ sạch sẽ lắm, nhưng không đến nỗi thê thảm vậy chứ?

Kim Thiếu Viêm nhanh chóng bị sức quyến rũ của Sư Sư hấp dẫn, vừa xem vừa nói:

- Chỉ mấy tấm này thôi à?

Đoạn ấn xuống xem tiếp, đột nhiên kêu lên:

- A!

Tôi lập tức toát hết mồ hôi hột, trong máy còn có mấy tấm Chính Béo chụp Kim 2, nhưng giữa bọn tôi lúc ấy là một cái bàn vĩ đại như núi như sông chặn đường, không kịp nghĩ, tôi đạp chân lên ghế, phi vèo một phát lên bàn đến trước mặt hắn, giật lấy MP4, lung búng một câu:” Sắp hết pin rồi...”, khua tay một cái rồi nhảy xuống.

Kim Thiếu Viêm bị hành động của tôi làm đần người ra, tôi không hơi đâu quan tâm, vội vàng ngó vào MP4, một bức do Chính Béo chụp loạn, máy quá, cả một bộ đồ xanh lè choán hết màn hình, chỉ có cái cằm hở ra, bức tiếp theo là cả bộ mặt bồ trai của Kim 2 cực kỳ nét hiện ra, may vãi. Chỉ một cái cằm cũng đã tạo sự chú ý cho Kim 1, người ta nói sao nhỉ:” Trên đời không có hai chiếc lá giống hệt nhau, cũng như không có hai cái cằm y chang nhau vậy...”

Kim Thiếu Viêm dùng bút vàng gõ lên bàn, dùng một giọng nghi ngờ hỏi:

- Anh đúng là đại diện của cô Vương?

Hắn nghi ngờ cũng đúng, từ lúc vào đây tôi chẳng tỏ ra cái vẻ quái gì là người đại diện cả, thậm chí là kế toán cũng xa lắc xa lơ. Nếu chỉ nhìn mà không nghe thì chỉ cần có IQ từ 15 trở lên đều thấy tôi giống hệt một thằng lừu manh chụp ảnh khóa thân người ta đến đòi tiền chuộc.

Kim Thiếu Viêm gõ bàn hỏi một cách lạnh lung:

- Nói thật đi, anh là ai của cô Vương, tìm tôi với mục đích gì?

Khó xử đây, đến cái thân tôi cũng chẳng tin nổi sự dối trá mà tôi đặt ra, khó mà lừa nổi người khác. Tôi có cái bệnh là người khác dù thông minh

hơn tôi thì đầu óc cũng không linh hoạt bằng, từ lúc tiếp xúc bọn Kinh khờ, tự nhiên tôi thấy người khác toàn lũ đần. Tôi nhớ có thằng bạn cực kỳ đau khổ nói với tôi:” Tự cho là mình thông minh thì không sao, tự cho là mình thông minh hơn người khác là một chuyện rất xui xẻo.” Anh bạn đó chuyên buôn thuốc lá giả, thuốc giả trên thị trường không biết có bao nhiêu thông qua tay hắn. Câu tổng kết đầy chua xót đó gã dùng một xe thuốc giả đổi lấy đầy...đổi tác trả cho hắn nửa cặp tiền giả.

Tôi đáp :

- Thật ra Vương Viễn Nam là em họ tôi, nhưng việc đến quý công ty phát triển là rất có thành ý...

Kim 1 hỏi với giọng đầy cảnh giác:

- Mẹ anh họ gì?

Tôi đáp cực nhanh:

- Họ Vương!

Ai nhanh trí hơn?

Kim Thiếu Viêm nghiêm cái mặt nói:

- Chỉ cần cô ấy tự xuất hiện tôi sẽ ký hợp đồng, lương một tuần 20000, đảm bảo mỗi năm xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng chủ yếu ít nhất 1 lần, còn ý kiến gì nữa không?

Lương tháng 80000 nha, dù cái mặt của Kim1 rất muốn bụp nhưng 80000 một tháng đáng để suy nghĩ, có thể so với ông chủ của Bánh Bao rồi, sau này đi đậu xe đưa 10 đồng không thêm lấy tiền lẻ được.

Vấn đề là tôi không định bán Sư Sư thật, tôi đến gặp Kim thì quá khú, dùng lời của Kim thì tương lai là “ Kiếm một nơi moi tiền”. Trời biết sau

này Sáu Lưu đưa ai đến, nếu là Tô Vũ, Vương Bảo Sai gì đó còn dễ nuôi, chẳng may đưa Vương Mãng, Hòa Thân đến thì 5 triệu không đủ cho đám đó xài 1 tháng.

Tôi không cố ý nguy trang thành một tay kế toán là vì sau một ngày tiếp xúc, nhận thấy Kim Thiếu Viêm không đến nỗi tệ, muốn dùng bộ mặt thật làm bạn với hắn, nhưng xem ra Kim bản cũ khó chơi hơn Kim bản mới nhiều. Hiện tôi không biết lương tháng 80000 ở công ty Kim Đình là cái khái niệm gì, để hắn không coi thường mình, tôi nhồm mồm nói:

- Xin lỗi, tôi muốn vào nhà vệ sinh.

Kim Thiếu Viêm không nói không rằng chỉ ra cửa, dù trong phòng hắn cũng có phòng vệ sinh. Trong nụ cười nịnh bợ của Như Hoa, tôi lủi vào WC, gọi điện cho Kim 2:

- Hắn trả cho Viễn Nam 80000 một tháng, có nên mặc cả không?

Hắn đang ở một khu thương mại nào đó, nghe giọng rất vui vẻ, cười cười đáp:

- Đừng mặc cả, thằng đó không có khái niệm gì về tiền bạc nhưng cũng không thích ai mặc cả với mình

Tôi cười:

- Bố chú, anh cứ quên hai thằng là một, không định tiết kiệm tiền cho chính mình chứ hả?

Kim 2 cười:

- Không hề, không hề, em xin thề...

Kim 2 càng thế tôi càng cú Kim 1, trút giận lên đầu Kim 2 luôn:

- Bố nó, cái thằng khỉ này, nghiêm mặt với ai, định làm ông nội người ta chắc, không nể mặt chú là anh nện nó rồi....

Kim 2 giả lả cười:

- Xin lỗi mà anh Cường, hồi đó em còn bé, không biết gì...

Cuối cùng thì tôi cũng thấy bình tĩnh chút, nói:

- Bây giờ thì làm gì để tiếp cận hẳn thêm, mời đi uống rượu nó có đi không, báo trước anh chỉ mang có 200 đồng.

Kim 2 ngạc nhiên:

- Bọn anh chưa bàn xong à?

Tôi đáp:

- Đang ở trong WC chỗ chú đây, lát quay lại bàn tiếp.

Kim 2 vỗ trán than vãn:

- Những điều cần chú ý anh không xem chữ nào à? Khi bàn chuyện với hẳn phải ăn mặc nghiêm chỉnh, đừng vào nhà vệ sinh và phải xưng :” ông”...

- Đừng vớ vẩn nữa, giờ làm gì tiếp?

- Ấn tượng xấu đã có rồi, giờ thì chuồn mau, đừng gây thêm nữa, giờ em đi mua cho anh một bộ điện thoại Bluetooth mới nhất, em phải biết hai người nói gì, nhất là nó.

Tôi cúp điện thoại, quay lại nói với Kim Thiếu Viêm:

- Cứ như anh nói đi, 4 ngày nữa cô Vương sẽ về nước, hy vọng trong thời gian đó tôi có thể cùng “ông” giao lưu nhiều hơn.

Hắn lấy khăn giấy sát mũi, nhìn tôi với vẻ trào phúng , cứ như tôi vừa nói cái gì hết sức tức cười, khinh khỉnh đáp:

- Lần sau, tốt nhất là tôi và cô Vương gặp trực tiếp ... còn nữa, cho đến khi tôi và cô Vương gặp nhau, tôi không muốn gặp anh.

Tôi chẳng thèm để ý, thành bé không biết là đang phải đối mặt với chính mình, kẻ thù lớn nhất của mỗi người là chính mình, câu đó giờ không thuộc phạm vi triết học nữa.

Khi tôi đến cửa, Kim 1 không nhịn được hỏi:

- Trời nắng thế sao lại mang dù?

- Hôm nay có mưa to.

- Ai nói?

- Một người bạn có cái đầu như quả dưa vớ.

Tôi vừa bước chân khỏi cửa văn phòng thì mây đen mu mịt, sấm chớp rền vang, mưa tuôn ồ ạt.

Trả Lời Với Trích Dẫn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Cô Trông Giống Hệt Tổng Đan Đan.

Khi tôi về đến nhà thì cả hội đã về từ lâu, Kim Thiếu Viêm tính đúng giờ, kéo về trước khi hạt mưa đầu tiên rơi xuống. Mọi người đều có quà rất hậu hĩnh, sách của Sư Sư chất đầy nửa phòng, Tần Thủy Hoàng mặc một chiếc áo ký giả nhiếp ảnh, mỗi túi đều nhét đầy đồ ăn vặt, túi trên còn lòi ra một tệp 100 đô lừ. Lưu Bang thì nhận được một bộ sưu tập đầy đủ các bộ phim cấp 3, cấp 4 kinh điển nhất từ năm 1975 đến tuần trước, Kinh Kha ngồi trên giường, đối diện là một bộ loa đài hàng xịn, vừa bóc xộp, trong phòng âm vang tiếng đài TW Trung Quốc tần số 98.2 bằng âm thanh nổi, có điều Kinh khờ khá là niệm cữ, hẳn nhận thấy rằng mấy người tí hon này không thân thiết bằng đài bán dẫn nên chỉ bật một lúc là tắt đi.

Chỉ có Hạng Vũ không muốn gì, gã say đắm cái xe bánh mì của Tiểu Vương nhà hàng xóm đã lâu, thật ra Kim Thiếu Viêm đã dùng CMT của Bánh Bao đặt mua cho gã một chiếc Humvee, có điều xe phải đưa từ Bắc Kinh về, mất cả tuần, xem ra Kim Thiếu Viêm, hay đúng hơn là Kim 2 không có cơ hội nhìn thấy Sở Bá Vương cưỡi Humvee tung hoành thiên hạ rồi.

Kim 2 chuẩn bị cho tôi một cái điện thoại di động Bluetooth mới nhất, tổng hợp mọi loại công năng của máy di động, là một chiếc máy nghe trộm, chụp trộm ưu tú, có thể truyền trực tiếp, quả là một chiếc laptop mang ống kính máy ảnh và gọi được điện thoại. Trừ việc không thể biến thành một con chó máy, chiếc điện thoại này là một con quái thai của kỹ thuật, có giá

4700 USD, có điều biết giá cũng vô ích, không có bán trên thị trường. Thế tích và trọng lượng cũng rất đáng để yêu thích, vừa bằng một cục gạch.

Bây giờ có một vấn đề rất khó nói nhưng lại không thể không nghĩ đến, mà nghĩ đến là sướng rên người: 1 năm sau, tất cả những thứ này đều thuộc về tôi, kể cả xe Humvee! Cảm ơn Phán quan, cảm ơn Diêm Vương, cảm ơn em vợ Diêm Vương, cảm ơn.....xin cảm ơn, xin cảm ơn.

Tôi vừa thấy Kim Thiếu Viêm là cái tiết, bộp cho mấy phát, thẳng bé cười hì hì chịu ăn đòn, qua tư thế chống đỡ có thể thấy luyện qua võ nghệ, nếu đánh trả là tôi toi. Sau đó hắn rất nghiêm chỉnh nói:

- Hôm nay anh làm mọi việc hỏng bét, ăn mặc không nghiêm chỉnh, nữa chùng đi WC, đến muộn, nó ghét cái gì anh là cái đó hết sạch, em viết cho anh những điều cần chú ý không đọc chút nào à?

Tôi xé luôn tờ giấy gã viết những điều cần chú ý nói cho gã biết cách nghĩ của mình. Kim Thiếu Viêm nghe xong gật gù nói:

- Nó cũng cần người bạn như anh, nhưng mà...- Hắn cũng khá khó ăn nói, cái loại như tôi khó lòng mà tiếp xúc Kim1 được, đột nhiên hắn có vẻ thoải mái – không sao, còn có em giúp anh, em sẽ làm nó thích anh đấy.

- Ngừng, sở thích tình dục của anh hết sức bình thường.. he he, cô bé thư ký của chú không tệ tí nào...

- Cái con cáo đấy hả? Trên giường cũng bình thường thôi, nhưng biết cách chăm sóc người khác, thẳng kia ôm một cái là nó nằm được cơ hội chiếm hữu làm của riêng ngay.

Khi Bánh Bao về đã hơn 10h, cả nhà nhịn cơm ngồi chờ nàng, đói quá thì lấy bím bím của Tần Thủy Hoàng ăn sạch bách, lúc này đã tiêu hóa đến nổi da bụng dính da lưng rồi. Để cả một đám VIP từng làm rung chuyển

lịch sử chờ một cô nhân viên đón khách cửa hàng bánh bao, tôi cảm thấy rất có lỗi, bọn họ sau này thành phản xạ, cứ mỗi khi đói lại nhớ Bánh Bao.

Kim Thiếu Viêm từ lâu muốn đi ăn món Hàn, thêm vào bài học đau đớn ở nhà hàng Tây, hẳn cho rằng tốt nhất là cho hội này càng tiếp cận văn hóa ẩm thực truyền thống càng tốt, mà Hàn Quốc về phương diện này cũng còn tạm tạm.

Bọn tôi ngồi xe của Kim Thiếu Viêm đến quán Hàn Quốc, được đón tiếp một cách long trọng. Lần này Kim Thiếu Viêm rút kinh nghiệm, thịt nướng, cơm trộn, dưa chua gọi ra vô số, không khí bàn ăn vô cùng sôi nổi, đến nỗi tất cả các cô phục vụ bê thức ăn lên đều phải cố nhịn cười.

Trong quán có một tay ca sĩ hạng hai của Hàn Quốc đến biểu diễn, Lưu Bang lấy cái trống eo (loại như trống cơm) gõ bình bình, thu hút sự chú ý của mọi người, còn tôi thì tận mắt chứng kiến một sự kiện linh dị, Kim Thiếu Viêm tan biến ngay trước mũi tôi.

Trán tôi nổi hết gân xanh gân đỏ, đầu óc treo máy luôn, vài giây sau, tôi thấy một cảnh tượng còn khủng bố hơn, Kim1 đang khoác tay cô thư ký Như Hoa tiến vào. 3 giây sau là tôi hiểu ra chuyện gì đang xảy ra: hai gã Kim Thiếu Viêm gặp nhau, Kim 2 offline rồi.

Lúc đó cục gạch của tôi réo lên, là Kim 2, hẳn khóc nếu nói:

- Em đang ở ngay cạnh anh, em thấy nó rồi, giờ làm sao?

Tôi đáp :

- Ừm a ừm ơ o ê!

Trong mồm đầy kim chi, tôi vội nuốt vào rồi nói:

- Người khác không nhìn thấy chú thì không nói làm gì, nhưng có nghe thấy không?

- Trừ nó ra, ai cũng nghe thấy, bây giờ em đang ở chỗ bực biểu diễn, có nhạc che khuất, nhưng lát nữa thì làm sao đây?

Quả là trong máy và tiếng hát của ca sĩ cùng vang lên, phải căng tai ra mới nghe hiểu được, tôi cũng hết ý kiến luôn, buột mồm:

- Cùng lắm là lát để Lý Sư...Viễn Nam ra đánh lạc hướng.

- Không được, nó mà đi là em hiện hình, nhất định dọa chết người, còn nữa...anh không được để nó thấy Viễn Nam, nó mà phát hiện là bị lừa thì anh em mình toi hết.

Tôi triệt để tan rã:

- Cái vụ này bố nó quá kích thích rồi, làm khỉ gì bây giờ?

Bánh Bao quay lại, mắng:

- Đang ăn cơm, anh gào hét cái gì...mà, Kim Thiếu Viêm đâu rồi?

Kinh Kha dù gì cũng là sát thủ, mắt tinh kinh khủng, chỉ tay về phía Kim 1 vừa ngồi xuống nói:

- Kia kìa!

Tôi vội giải thích:

- Có lẽ là gặp bạn, ra chào hỏi.

May mắn trong xui xẻo là bọn tôi ngồi có vách ngăn, cách một lớp kính có hoa văn, khó mà nhận ra ngay được, hơn nữa có lẽ hẳn thấy bộ quần áo trong MP4 hợp khẩu vị, mua một bộ y chang mặc trên người...đúng là

cùng gu thời trang. Thế nên lời của tôi không bị nghi ngờ gì, tôi móc tiền trong túi Tần Thủy Hoàng, đưa cho quản lý nhà hàng nói:

- Xin quay vị tiếp tục chơi nhạc, các bạn tôi đều rất thích.

Hắn kích động nói:

- Các bạn là lưu học sinh Hàn Quốc? @#%\$\$\$#% (tiếng Hàn)....

Khi tôi quay về chỗ ngồi thì đã rơi vào tình trạng nửa điên nửa dại, vừa may Kim 2 nảy ra một kế:

- Anh ra dụ nó đi, đến chỗ nào vắng vẻ chút, em đi theo, như thế không ai thấy gì lạ, đến lúc bọn anh đi khỏi lại hiện thân không sợ làm ai vỡ tim.

- Bãi đậu xe khá vắng đấy, nhưng làm cách nào dụ được nó?

- Anh ra nói chuyện xem sao đã.

Tôi nói với Bánh Bao:

- Anh qua chào hỏi tí!

Bánh Bao nhìn Như Hoa ngồi đó rồi trừng mắt:

- Không được lấy số điện thoại.

Khi tôi đi qua, Kim2 nhắc nhở:

- Đeo Bluetooth lên, nhổ tằm ra...

Hắn tiếp tục chỉ huy:

- Giờ em nói gì thì anh làm theo nhé, đi qua bắt tay nó, nói:” Thật hân hạnh, lại gặp mặt rồi”...anh óc heo à?

Hắn nói câu này vì tôi đã khệnh khạng ngồi xuống trước mặt Kim 1, và theo phản xạ, tuôn ra một câu:

- Anh óc heo à!

Kim1 dần mặt ra nói thất thanh:

- Cái gì?

Kim2 thều thào qua tai nghe:

- BỐ khỉ, toi rồi.

Câu này thì không học được rồi, tôi nhìn Kim1 đang có vẻ sắp bốc cháy, nhanh trí nói:

- Anh óc heo à! Một câu chào tiếng Hàn, có lẽ tôi nói không được chuẩn, Kim thiếu còn nhận ra tôi chứ?

Kim1 bị lừa, không nói với tôi mà quay sang Như Hoa nói:

- Chính là người này, nói hôm nay trời mưa mặc dù dự báo nói hôm nay nắng, quả nhiên là trời mưa.

Cô nàng cười hi hi nói:

- Em nhận ra rồi, hồi chiều còn đến tìm anh, bọn anh không phải bạn thân sao?

Kim 1 nhìn tôi đầy ý nghĩa, không lộ mặt nạ mà nói:

- Hy vọng tương lai là như thế.

Xem ra ở chỗ riêng tư Kim 1 dễ nói chuyện hơn, và hắn cũng đã tò mò về tôi, không còn khuôn mặt chó chết như lúc chiều nữa. Kim 2 lên tiếng:

- Khen con bé đó.

Tôi lập tức nói với Như Hoa:

- Cô trông giống hệt Tống Đan Đan....lúc còn trẻ.

(Tống Đan Đan, nữ diễn viên Hongkong thập niên 60)

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Cá Độ.

Trong tai nghe vang lên tiếng Kim 2 tự tát vào mặt, giọng thâm trầm: “Anh hai ơi là anh hai, nó sắp phát cáu lên đá đít anh giờ, mau bàn chuyện Viễn Nam”

Kim1 đang định nổi đóa, tôi thông thả nói:

- Hôm nay cô Vương gọi điện thoại nhờ tôi hỏi thăm Kim thiếu.

Hắn lập tức xì hơi, ngồi phịch xuống, cũng chẳng phải hắn coi trọng Lý Sư Sư mà sợ nói linh tinh khiến Như Hoa hiểu nhầm là chơi trò xỏ lá gì, bị người ta tóm được đuôi. Kim Thiếu Viêm muốn là muốn hình tượng một Playboy hào hoa phong nhã, đạt đến cảnh giới tung hoành giữa ngàn hoa, không dính một chiếc lá, chứ không phải loại Sở Khanh, Tây Môn Khánh. Không có ai hiểu Kim1 bằng Kim2 được.

Kim2 gấp gáp nói:

- Nói chuyện đua ngựa với nó, ngày mai, ở trường đua Hongkong, con “Càng thua càng đua” bất ngờ chiến thắng con “Thiên hạ vô song”.

- Kim thiếu có chơi đua ngựa không?

Sau một lúc trầm lặng, Kim1 sáng mắt lên hỏi:

- Anh cũng có chơi thứ đó à?

Kim2 nhắc nhở:

- Thịnh thoảng có chơi một chút...

Tôi lại nói:

- Làm gì có tiền mà chơi, nói linh tinh thôi.

Kim1 lần này không coi trọng lắm, cười nói:

- Ngày mai tôi mua con “ Thiên Hạ vô song “ 500000, anh thấy sao?

- Thế thì anh thua chắc, ngày mai con “ Càng đua càng thua” thắng chắc

Kim2 nhắc nhở: “ Càng thua càng đua”

Kim1 nghĩ một lúc, ngập ngừng nói:

- Là con “Càng thua càng đua “ ấy hả? Có chút ấn tượng, tên rất hợp, thành tích tốt nhất là hạng 4.

Kim2:

- Nói tương ngựa.

- Con ngựa đó trông có tướng nhưa con lừa, không có lý do gì không chạy nhanh được.

Như Hoa không nhịn được cười khúc khích, Kim Thiếu Viêm cười cười nhìn tôi như nhìn một thằng hề nói:

- Thế thì cá một trận nhé, 10 ăn 1, tôi cá con “ Thiên hạ vô song” thắng.

Kim2 nói:

- Đừng cá với nó, khuyên nó mua “ Càng thua càng đua”, nó là loại hiếu thắng lắm.

- Tôi biết là với anh tiền không là gì, nhưng biết thua mà vẫn quăng tiền vào không gọi là anh hùng mà gọi là cứng đầu ngoan cố. Nghe anh Cường một lần, mai đánh con “ Càng thua càng đua đi”

Kim2 thở dài một tiếng, Kim1 lạnh lùng:

- Đừng có xưng anh em với tôi, cá hay không, tôi mua con Thiên hạ vô song là chắc rồi.

Tôi nhún vai, giang tay:

- Trừ bộ quần áo ra, từ trong bụng mẹ ra thế nào thì giờ tôi y chang... tôi mà thua cắt thận ra nhé?

Như Hoa thấy mùi thuốc súng sắc súa, kéo tay Kim 1 nói nhỏ:

- Đừng có chấp người ta...

Kim 1 trừng mắt nhìn tôi nói:

- Nếu anh thua, đến dọn nhà vệ sinh cho tôi 1 tháng, tôi sẽ trả lương, thậm chí không cần làm gì, nhưng mỗi ngày phải đến đúng giờ, cho mọi người biết anh cá độ thua tôi đến quét nhà xí.

Thằng này đều!

- Còn nếu anh thua?

Kim1 cười một cách khinh miệt:

- Từ đầu đến chân tôi, chỉ cần 1 thứ cũng đủ cho anh ăn no mặc ấm vài năm, nói đi, muốn gì?

Tôi chỉ tay ra ngoài, hần cười nhạt:

- Muốn con Posche 911 hả, không vấn đề.

Kim2 sung sướng nói:

- Đồng ý đi, em đi con xe đó bị tai nạn đấy.

Bố cái thằng, nó đi con xe đó làm đầu nát bét thành quả dưa bở, giờ lại muốn tôi lấy lại, khác quái gì Lưu Bị, thế gọi là : Xưa có Lưu Bị tặng Địch Lô hại chủ cho Bàng Thống, nay có Kim Thiếu Viêm tặng Posche 911 cho anh Cường tự sát.. Thật ra tôi không có ý định đó, chỉ định dụ hần ra ngoài thôi.

- Nếu cậu mà thua, chỉ cần đứng trước mặt mọi người gọi tôi một câu : Anh Cường! là được rồi

Kim1 bị khí thế của tôi làm ngẩn ra, đoạn đáp:

- Được, chơi luôn!

Lúc đó hần mới kỳ quái tại sao tôi lại có mặt ở đây, tôi chỉ vào bàn bên nói:

- Ăn cơm với mấy người bạn, gọi sang chào một tiếng nhé?

Kim1 không thèm liếc một cái. Nếu hần mà liếc qua sẽ thấy Sư Sư ngay. Hần có vẻ kinh tởm quay sang nói với Như Hoa:

- Bọn mình đi chỗ khác.

Tôi quay lại, sợ vụ phim kinh dị lặp lại, nghe Kim2 nói sát bên tai:

- Em đang ở ngay cạnh anh đây.

Như Hoa ngạc nhiên nhìn Kim1:

- Anh nói gì cơ?

Kim1 cau mày:

- Nói cái gì? Anh nói gì với em đâu?

Tôi làm bộ làm tịch đứng dậy tiến, Kim1 móc chìa khóa xe bấm một cái, chiếc Pót piếc gì đó cung kính rên lên một tiếng, Kim 1 vỗ vào nóc xe nói:

- Chẳng may anh thắng...tôi nói là vạn nhất, đáng ra anh có thể có nó đấy, có cần suy nghĩ lại không, tôi cho cơ hội?

Tôi xua tay với vẻ kinh tởm nói:

- Đi đi cho mau, nhìn thấy lại tiếc.

Kim1 và tôi từ biệt một cách không vui vẻ, lái xe ôm gái chạy mất tiêu. Tôi quay lại, thấy một tay Kim Thiếu Viêm đứng lù lù đó, phát cáu, tóm cổ hắn mà lắc như cây tăm cắm trên quạt điện, tôi làm thế là vừa ăn cướp vừa la làng ,vì tôi đã mất lý trí, phức tạp hóa vấn đề, mất cơ hội xử lý vụ việc, không có cái xe đó thì khả năng bị tai nạn của Kim Thiếu Viêm giảm bớt rất nhiều.

Kim2 bị tôi lắc đến nổi luôn mồm xin tha, tôi buông hắn ra một lúc mới phản ứng lại, tóm lấy tôi mà lắc:

- Anh Cường khỉ gió kia, không lấy xe thì thôi đi, còn bắt nó đứng trước cả công ty mất mặt, cái thằng đấy thù dai lắm đấy, anh còn muốn 5 triệu nữa không hả?

Tôi gạt tay hắn ra, lại đến lượt tôi lắc hắn:

- Chú thích thì đừng đưa, vả lại tiền đó cũng không phải anh tiêu, ông đây không thêm lo nữa, cái thằng khốn này, ông đi bán thận cũng không cần tiền của mày nữa, 4 ngày nữa sống với cái đầu dưa bở 50 năm đi, sau

này ra đường nhớ đội cái xô khoét hai lỗ mà nhìn, đóng giả làm hiệp sĩ cả đời đi.

Kim Thiếu Viêm bị tôi mắng, khóc dờ mếu dờ im re, người khác thì còn cãi lại : Người làm anh bức không phải tôi, sao lại trút giận lên người khác? Hắn thì không được. Tôi thấy hắn cũng khá tôi nghiệp đấy, nói thật thì hắn và Kim1 khác hắn nhau, từ khi sống lại, tuy hành động, cư xử có còn chút ngân tích của trước kia, nhưng đối xử với người khác khá hơn hắn. Tôi buông hắn ra, hạ giọng an ủi:

- Thôi đi, anh Cường không phải không lo cho chú, cá với nó vụ này là để dạy cho nó một bài, sau này đừng vênh váo quá. Anh Cường không có tiền, coi như món quà nhỏ tặng chú vậy.

Kim Thiếu Viêm thở dài:

- Em chỉ sợ là nó không hiểu, em chỉ còn vài ngày, sau này hai người thành kẻ thù thì em coi như chết oan một lần lãng phí.

- Mà chú cũng xui quá đi, chú đi đâu là nó đến đó liền vậy?

Kim Thiếu Viêm thở dài:

- Chỉ trách em không suy nghĩ chu đáo, dẫu sao em với nó cũng là một, giờ ở cùng một nơi, suy nghĩ và cảm giác giống hệt nhau, từ sáng nay em đã nghĩ là đi ăn đồ Hàn Quốc, chắc nó cũng thế.

Bọn tôi quay về chỗ ngồi, không ai thấy gì bất thường, Bánh Bao còn hỏi:

- Sao không mời cô bé đó sang đây cho vui?

Lúc đó cô phục vụ viên bê một đĩa Kim Chi miễn phí ra đứng gần mặt nhìn chỗ Kim1 và Như Hoa ngồi ngơ ngác, quay lại thấy Kim2 thì dứt

khoát đi tới....

Bữa đó ăn thật no nê, à còn nữa, cả quán cứ nghĩ bọn tôi là lưu học sinh, đề nghị lên hát một bài, tôi bèn lên hát bài : “ Ca ngợi tổ quốc”

Sáng hôm sau tỉnh dậy, không còn một ai, Kim Thiếu Viêm lại lôi đội 5 người đi quậy rồi. Tôi phát hiện ra một cái lều dưới quần, buổi sáng là thời điểm sinh lực của đàn ông quá thịnh, sức nghĩ ra, Bánh Bao làm ca tối, chắc không đi cùng đám Kim Thiếu Viêm. Tôi ngửa cổ lên trời hú một tiếng như cho sói đêm trắng, rón rén sang phòng Bánh Bao, đẩy bật phòng ra và ngấn người....

Tôi nghĩ là khoảng 30% độc giả sẽ đoán là tôi thấy Bánh Bao đang ngồi trên giường, mặc một bộ đồ da báo, ưỡn ẹo quyến rũ. Đại đa số chắc sẽ cho rằng trên giường là Lý Sư Sư thân không mảnh vải (chắc chắc, thật là đen tối)

Chúc mừng các bạn...đều đoán sai cả. Trong phòng không có ai, Bánh Bao để lại một tờ giấy cho biết là mọi người đi công viên bảo hộ động vật chơi. Bố thằng Kim2, đưa mọi người đi xem động vật mà bỏ mặc cái con động vật lớn nhất là tôi đây..

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Thỏ Thọt Mau Mau Chạy.

Trước khi gặp Bánh Bao, tôi cũng đã chịu đựng qua, cũng từng tham gia hội pháo thủ phòng không, vốn tưởng kiếm mấy bộ AV xem, nhưng từng chi tiết đều đã thuộc lòng. Mọi người nói tiếng Nhật khó học, nhưng tôi thấy mình đủ vốn để gọi điện thoại làm tình từ xa với một em Phù Tang rồi.

Tôi như con mèo động đực lượn qua lượn lại hồi lâu, cơn bức bối giảm đi khá nhiều, bèn nổi cơn nghịch ngợm. Tôi mặc long bào của Lưu Bang, bên trong còn lồng áo giáp của Hạng Vũ, ẹo qua ẹo lại ngắm nghía trước gương, lại chạy sang lấy đao tề của Tần Thủy Hoàng đeo vào hông. Càng ngắm càng thấy giống tay chủ quán bán quan tài thời Dân Quốc, tôi đang cười khi khi thì thấy dưới nhà có người đến.

Tôi chạy ra cầu thang ngo xuống, một người đẹp đầy khí chất đang thoải mái tham quan mấy bức tranh treo trên tường, nàng mặc một bộ đồ hàng hiệu màu trắng ngà, khuỷu tay hững hờ treo một cái túi phối hợp với quần áo. Toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng và từng trải khiến người khác không dám nhìn thẳng, nếu nói Kim Thiếu Viêm và nàng có cùng khí chất là do Kim Thiếu Viêm từ bé lớn lên trong môi trường phú quý thì người đẹp này là do tự mình rèn luyện, lăn lộn trong dòng đời đã lâu, đôi chân đẹp đẽ, dịu dàng kia không biết đã đá bay bao nhiêu đàn ông dám khinh thường mình.

Tôi tuy còn đang nóng bừng bừng nhưng thấy cô nàng lại đâm ra nguội ngất, tuy bảo phụ nữ thành công khiến đàn ông muốn chinh phục, nhưng cũng phải là loại đàn ông tương xứng, cỡ như tôi thì... thôi đi. Kể cả chơi

tình một đêm, chẳng may rách cái quần lót của người ta cũng không đền nổi, nhớ ra người ta thấy tôi tội nghiệp, vớt lại mấy trăm trên đầu giường thì chắc tôi đập đầu vào tường quá. Tất nhiên, nếu cô nàng muốn chơi nữ vương, làm rách bộ quần áo tôi đang mặc thì cũng không đền nổi, Lỗ Tấn nói thật hay, đó chính là tinh thần AQ.

Tôi vén hoàng bào đi xuống, lông chân ần ần hiện hiên, dép lê kêu lẹp bẹp trên cầu thang, nhiệt tình hỏi:

- Xin hỏi tôi có thể giúp được gì không ạ?

Cô nàng không nói gì, im lặng chờ tôi đi xuống, thấy cái kiểu ăn mặc của tôi chắc cũng choáng, tôi thì khá là quần bách, gấp quá, không có thời gian thay quần áo, nếu cởi hoàng bào ra thì chỉ còn quần đùi và áo giáp của Hạng Vũ, thứ đó người hiện đại không nhận biết, sẽ nghĩ là một cái yếm tết bằng sô cô la, tôi mà mặc kiểu đó ra đường, cảnh sát có bắn chết cũng không có mặt mũi kêu oan.

Tôi chờ nửa ngày để nhận lại một câu lãnh đạm:” Chỉ xem qua thôi”

Ồ điên, cửa hàng cầm đồ chứ có phải cửa hàng quần áo đâu mà xem. Nhưng sao nhỉ, khách hàng là thượng đế, cô bé này xem ra là loại có tiền, không đắc tội được, tôi chỉ đành ngượng ngùng ngồi xuống salon, nói:

- Cứ thoải mái.

Trong cái phòng này tôi không thấy cái gì đáng nhìn hơn chính cái thằng tôi. Người đẹp băng tuyết nhìn quanh một vòng, đi ra cửa, khi đã đặt tay lên tay nắm cửa mới quay lại hỏi:

- Anh là giám đốc Tiêu?

Tôi gật, cô nàng cũng lạnh lùng gật rồi....đi mất.

Cả buổi sáng có mỗi vụ kỳ quái đó, buổi trưa, sau khi làm một gói mì tôm, tôi đang định ngủ một lát thì nhận được điện thoại của Như Hoa, lần này với tư cách là thư ký của Kim Thiếu Viêm, mời tôi đến văn phòng xem truyền hình trực tiếp cuộc đua ngựa. Kim Thiếu Viêm lúc trước rõ ràng không biết cách cư xử, mặt vênh lên trời, chắc hẳn cho rằng Thiên hạ vô song thẳng chắc, muốn tôi có mặt để ngay sau khi thắng lợi chế giễu tôi. Ai sợ ai, tôi thoải mái đồng ý.

Nghĩ đến việc Kim2 mấy lần nhắc tôi ăn mặc tử tế, tôi cũng lười không thèm thay đồ, mặc long bào của Lưu Bang vừa mát vừa mềm, và lại như thế là quá chính thức rồi phải không? Nghĩ một lúc, tôi cười đều cẳng, cởi áo bào và giáp ra, mặc một quả áo ba lỗ, dưới vẫn là quần sooc và dép lê, nhét điện thoại vào một cái túi cầm tay, vậy xe đi đến vườn Khoa kỹ, lần này bảo vệ không ngăn tôi, thoải mái ra vào.

Tôi cố ý khệnh khạng lượn qua các tầng hồi lâu, thu hoạch vô số cái lườm rồi mới mò lên tầng 16, tôi đeo tai nghe Bluetooth, bấm số gọi Kim2, nghe tiếng Bánh Bao và Sư Sư cười, tiếng đài bán dẫn của Kinh khờ, xem ra mọi người quây rất vui. Kim2 vui vẻ kể cho tôi nghe những việc xảy ra, còn kể cả vụ xem chút nữa Hạng Vũ bẻ cành cây làm cung định đi săn.. Tôi nghiêng răng kèn kẹt, cho hẳn biết tình hình bên này, Kim2 nói:

- Kết quả thì đã biết rồi, khỏi lo, nhưng anh phải giả bộ khẩn trương, đến khi thắng rồi thì độ lượng cấp nó cơ hội, vừa được cái xe lại vừa được nó cảm kích, sau này kiếm tiền của nó cho dễ.

Đặc điểm của Kim2 là đều hơn Kim1 nhiều, chưa thấy ai ra sức đặt bẫy cho chính mình như hẳn., tôi để máy bật, đi vào văn phòng. Kim 1 đang hào hứng chờ đợi, xem ra vô cùng háo hức với việc làm tôi mất mặt, vụ đặt cược 500000 chắc quên sạch. Cái vẻ nhếch nhác của tôi cũng không lạp hẳn bận tâm, có lẽ kể cả giờ tôi nhảy lên bàn hẳn ỉa một bãi cũng không giận, với hẳn tôi như một thăng chết rồi.

Trong văn phòng hào hoa lộng lẫy, một cái màn hình vô tuyến LCD tổ chẳng chiếm hết cả một bức tường. Trên màn hình là một cái đài truyền hình vệ tinh của Hongkong, người chủ trì dùng tiếng Quảng Đông giới thiệu tư liệu của những con ngựa tham ra đua, tổng cộng là 16 con. Con số 1 là Thiên Hạ vô song, từ màn hình các con số cho thấy khả năng chiến thắng của nó lên đến 89%, là một con ngựa hồng nòi England thuần chủng, to cao, được người chủ trì bỏ cả 1 phút ra giới thiệu, đến số 14 mới là “Càng thua càng đua”, một con ngựa hết sức bình thường màu đen, phần tỉ lệ thắng một màu xám xịt, thành tích cao nhất hạng 4. Ống kính lướt qua nó một tí rồi mất tăm, người chủ trì không biết nói cái gì nhưng vẻ phúng thích khá rõ ràng.

Tôi kéo một cái ghế da ra trước màn hình, khệnh khạng lôi một cái gạt tàn tổ chẳng ra trước mặt, ngồi xuống móc ra bao Bach sa nhàu nhĩ, châm một điếu, lại định quăng cho Kim Thiếu Viêm một điếu, thói quen, thói quen..

Kim 1 lắc đầu, lôi ra một hộp xì gà, móc ra một điếu to cỡ xúc xích hạng lớn, ừ nhả lấy kéo cắt hai đầu, dùng bật lửa hơi qua hơi lại. Giai cấp khác biệt là thế đấy, tôi vẫn còn dừng lại ở tầng lớp mấy anh em ngồi xem bong đá, mỗi thắng một chai bia tùm tùm gào hét. Điện thoại vẫn bật, Kim2 chơi vui vẻ, không thèm quan tâm đến tôi, thi thoảng nghe thấy tiếng Sư Sư hoặc Bánh Bao, tiếng khách du lịch kêu lên vui vẻ, lẫn lộn tiếng của mấy người còn lại trong đội 5 người, có vẻ bọn họ đang ngồi trong xe tham quan xem cảnh dã thú săn mồi.

Lúc đó cuộc đua bắt đầu, sau một tiếng súng hiệu, 16 con ngựa như chó điên tuột xích, ào ào xông ra khỏi chuồng xuất phát, con Thiên hạ vô song vọt lên dẫn đầu, sau đó là số 8 và số 3, tiếp theo là số 15 và số 7, sau nữa, sau nữa....khi tôi thấy con “Càng thua càng đua” thì tí nữa bị sặc, cái đồ khốn đó đang vừa chạy vừa nhảy tung tăng như một con thỏ bị thọt, nửa vòng đã tụt lại cả 200m, kỵ sĩ mới vui, như một anh matador, bị Càng thua

càng đua lẫn cho chóng hết cả mặt, cả tràng đua cười ầm ĩ, thậm chí không chú ý đến Thiên hạ vô song đang dẫn đầu, cặp hề này kéo hết ánh mắt. Cảnh này khiến tôi đi đến bờ vực của phát khùng, trong tai nghe truyền lại tiếng Bánh Bao:” Tóm được rồi kìa...cắn rồi kìa...” Tôi nhỏ giọng cầu kinh khẩn:” Thằng khốn, con ngựa đó sắp bị Thiên hạ vô song bỏ lại một vòng rồi, định chơi anh hả?”

Kim Thiếu Viêm cười:

- Yên tâm, cả 12km cơ mà, con đó sau này mới phát...eo, ghê quá, lòi cả ruột ra rồi. Thôi, không nói nữa, đua xong rồi nói.

Cứ cái kiểu này chạy hết 12km thì chắc kỳ sị bị xóc đến viêm tuyến tiền liệt mất. Quả thật, tình hình có khá hơn, “Thỏ thọt” nhảy từng từng như chỉ có một chân cũng từ từ đuổi kịp mấy con đằng trước, lát sau còn vượt qua một con. Kim1 cười hềnh hếch lạnh lùng:

- Con ngựa anh chọn có vẻ cũng giống anh đấy, ngoan cố, nếu không làm ngựa đua, đi làm ngựa xiếc thì hợp hơn.

Cái thằng khốn này, nếu không vì đánh không lại nó, tôi nhất định bực một trận. Trong lúc đó, Thỏ thọt lại vượt qua một con, thành số 3 từ dưới lên, tôi quay lại nhìn Kim Thiếu Viêm một cách đặc ý, có điều cùng lúc đó nó lại bị tụt lại, thành đội số số 2....Kim Thiếu Viêm không nhịn được cười phá lên, ấn nút điện thoại nói:” Chuẩn bị cho tôi một bộ đồ nhân viên vệ sinh...” Tôi sắp khóc rồi.

Sáu vòng đầu, Thỏ thọt chạy tầm tầm, khi vượt qua, khi thì bị vượt qua, nói chung là cũng đã có 5 con chạy đằng sau. Từ vòng thứ 7, Thỏ thọt bắt đầu tăng tốc, bằng một thân pháp kỳ quái, không thể lường trước, khi nhảy, khi lách, với tốc độ mỗi vòng vượt lên hai vị trí, nhanh chóng tiến vào top 5. Tuy thế mọi người trên trường đua chỉ xem như trò cười, bọn họ chỉ nó

cười bò lăn ra như thế trong cúp thế giới có người cười một con lợn chạy vào trong sân, nhảy lên đưa bóng vào lưới vậy.

Có điều Thỏ thọt không ngừng lại ở đó mà tiếp tục bút phá, khi chỉ còn 2 vòng thì nó vượt qua 14 con để trở thành hạng 2, mọi người không cười nữa. Tuy là hạng hai, nhưng còn cách Thiên hạ vô song xa lắc, xem ra cứ tình hình này này khó mà động chạm đến ngôi vô địch được. Kim Thiếu Viêm đã ngừng chế giễu, nghiêm túc nói:” Xem ra con ngựa này nếu được huấn luyện tốt và thay giô kè thì rất có tiềm lực đấy.” Nghe cái kiểu đó, xem ra hẳn vẫn cho rằng THIÊN hạ vô song thắng chắc. Nhưng nếu có người giàu kinh nghiệm xem sẽ thấy, bên ngoài có vẻ như khoảng cách giữa hai con ngựa không đổi, nhưng mỗi giây đều rút ngắn một đầu ngựa. Thoáng chốc khoảng cách giữa hai ngựa chỉ còn một cái thân, lúc này mọi người mới phát hiện ra. So với mọi khi, vòng cuối kêu gào ầm ĩ, lần này tất cả đều đứng lên, im lặng nhìn con ngựa mang tên Thỏ th....ừm, Càng thua càng đua...tuy đến giờ không ai nghĩ nó sẽ thắng, cách đích chỉ còn 10m, vô tác dụng rồi, khoảng cách giữa hai con ngựa còn khá lớn.

Kim2 chọt nói:

- Đến phút cuối rồi à?

- Ủ!

- Chú ý nhé, rất hấp dẫn đấy..

Quả là rất ly kỳ, đúng vào lúc Thiên hạ vô song sắp đến đích, Thỏ thọt nhảy vọt lên như một con hươu, bốn vó tung ra , khi đáp xuống thì đã vượt qua thiên hạ vô song nửa cái mũi qua vạch trước. Tôi gào lên một tiếng:

- Thỏ thọt muôn năm!

Kim thiếu Viêm quên cả thắng bại, ngẩn người ra lăm băm:

- Con đó là cái giống gì vậy?

Trên màn hình, cả vạn người sôi lên như ấm nước , mọi người điên cuồng gào hét, cả những người thua tiền, họ thua tâm phục khẩu phục. Bình luận viên không biết nói gì nữa, chỉ gào hét ầm ĩ như mọi người.

Lúc đó trong tai nghe vang lên tiếng Kim2:

- Anh Cường, em xin anh một việc...

Tôi thở dài một tiếng, nói với Kim2:

- Khỏi nói, anh biết rồi.

Đoạn đi đến trước mặt Kim1 đang dần người ra nói:

- Đưa chìa khóa xe đây, vụ này đến thế thôi.

Hắn ngậy ra, máy móc vớt chìa khóa lên bàn, tôi cầm lấy quay đi, đúng lúc đó, trên mặt Kim 1 nở ra nụ cười trào phúng rất đáng ăn đòn:

- Tôi biết là anh sẽ đổi ý, loại người như các anh chắc chắn không vì tôn nghiêm mà bỏ qua lợi ích.

Nghe đến đây Kim2 biết là hỏng rồi, vội vàng nói:

- Anh Cường, đừng chấp nó mà...

Tôi giật tai nghe ra, vớt trả chìa khóa xe, giọng lạnh tanh:

- Họ Kim kia, ông đây lại đổi ý kiến rồi....chuẩn bị đứng trước cả công ty gọi anh Cường đi.

Kim Thiếu Viêm cười một cách cứng quèo, giọng mềm xèo:

- Anh đùa phải không, cái xe đó chưa tính thuế đã 3 triệu rồi...

Tôi cầm điện thoại bàn đưa cho hắn nói:

- Gọi hết nhân viên lên đi, chú có thể không làm, cũng có thể gọi bảo vệ, nếu thế tôi cũng chịu vậy, nếu chú làm được thì tôi nhận.

Kim Thiếu Viên nhìn tôi một lúc, ánh mắt biến thành lạnh lùng, cầm ống nghe nói:

- Gọi tất cả nhân viên lên tầng 16 họp..

Chưa đầy 5 phút, cả tầng 16 rộng rãi bị 500 nhân viên nam nữ chen chặt cứng, không ít người lúc này nhìn tôi cười chế giễu. Tôi mặc áo ba lỗ, quần sooc, đi dép lê hiệu Sport, tay còn kẹp nửa điếu Bạch sa, cả tòa nhà không ai nhếch nhác như thế cả.

Kim Thiếu Viên mặt mũi xám xịt ra khỏi văn phòng, hỏi Như Hoa:

- Mọi người đến đầy đủ rồi chứ?

Cô nàng rón rén gật đầu, Kim 1 quay sang nói với mọi người:

- Tôi và vị này cá độ ngựa, tôi thua, như thỏa thuận, gọi một tiếng anh Cường trước mặt mọi người. Chú ý nghe.

Đoạn quay sang tôi, cúi mình như người Nhật lớn giọng nói:

- Anh Cường!

Tôi dụi thuốc lá, nói với giọng rất dễ ghét:

- Đừng có xưng anh em với tôi.

Đoạn trước mặt 500 người, phúi đít bỏ đi. Đến nước này thì tôi và Kim 1 kết thù hơi bị sâu rồi.

Ra khỏi tòa nhà, lập tức tôi lộ ra bộ mặt dân đen, móc điện thoại gọi cho Kim2 với giọng kinh hoàng:

- Nó không gọi xã hội đen đến tìm anh báo thù đấy chứ?

Kim 2 nghe hết từ đầu, thở dài nói:

- Nói thật là em không biết, từ xưa đến nay nó chưa bao giờ mất mặt đến thế cả. Cũng không trách được anh, trách là trách em ngày xưa không biết làm người, nếu nó tìm anh, anh bảo Hạng Vũ xé xác nó ra em cũng không trách được.

Ài, cùng là Kim Thiếu Viêm sao mà khác nhau thế.

Tối hôm đó gọi đồ ăn ngoài về, Kim và Kim2 hôm nay đều có vẻ chán đời, Kim2 lại sợ đi nhà hàng đụng phải Kim1 lần nữa. Nhóm 5 người của tôi mấy ngày nay vui như điên, Tân Thủy Hoàng cuối cùng đã biết hưởng thụ việc tiêu tiền, có khái niệm về tiền nhưng mất luôn khái niệm về số lượng, giờ mua bánh ga tô trả 100 đồng không thèm lấy tiền lẻ. Trong túi Kinh khờ chất đầy pin, dùng xong không thèm sạc lại, vứt luôn, Sư Sư đã biết phải ủng hộ sách chính hang. Hạng Vũ vẫn chỉ có hứng thú với xe, Kim Thiếu Viêm định gắn bánh dự bị lên đầu cái xe 14 chỗ ngồi của mình cho Hạng Vũ tập lái chơi, tôi liều chết ngăn lại, chơi vụ đó quen tay, sau này Hạng Vũ ra đường có mà xác chết la liệt. Thái độ của Lưu Bang rất không rõ ràng, hần thuộc loại :”có thì ăn, không cũng không thèm”, trừ Bánh Bao ra không có hứng thú gì rõ rệt.

Bánh Bao đi theo đám đó quây nửa ngày(4 giờ về đi làm) cảm thấy Kim Thiếu Viêm tiêu tiền có vẻ không ổn, kéo tôi ra hỏi:

- Kim Thiếu Viêm có việc nhờ anh à?

- Ừ.

Liên quan đến tính mạng chứ chả chơi , Bánh Bao nghĩ một lúc rồi bỗng tóm lấy tôi hỏi:

- Không phải định nhờ anh giết thẳng em sinh đôi đấy chứ?

Đúng là phụ nữ, xem gì nghĩ đó, giờ đang xem một bộ phim nói về hào môn của Hongkong, mấy hôm trước xem phim Hàn còn chơi trò đau khổ nữa. Nói vậy cũng nhắc nhở tôi và Kim1 thuộc loại không đội trời chung, nếu ra mặt cứu hân có vẻ không ổn, bèn nhờ Hạng Vũ, gã này thông một câu:” không hứng thú” Đồ vô ơn, người ta tặng xe mấy triệu thật là phí.

Lúc ăn cơm, tôi và Bánh Bao ngồi sát vào nhau, rất âu yếm, nàng cũng có vẻ hiểu, ngấm ngấm nhéo tôi mấy phát, mắt long lanh, xem ra cũng không nhịn nổi nữa rồi. Sư Sư mặt đỏ hồng, không dám nhìn bọn tôi, xét công việc trước đây của con bé, không đáng phải xấu hổ thế, không lẽ... cũng không nhịn được rồi.

Kim Thiếu Viêm có vẻ hết buồn, cười hì hì nói với tôi:

- Anh Cường, hay tối nay bọn mình đừng ở nhà nữa.

Chẳng lẽ cái thằng này thấy tôi lửa cháy hừng hực, định mời ra ngoài hủ hoại một trận, loại có tiền như nó thì đi đâu nhì, Đế vương? Kim hậu? Bách hoa?... Nghe nói mấy chỗ đó các em qua đêm phải 10000..Ặc Ặc Ặc.

Nhưng mà không nói riêng được sao, đồ đần.

Bánh Bao cầm đĩa, cười hắc hắc, hỏi:

- Định đi đâu?

Tôi nghe giọng cười đó mà lạnh cả cột tủy, mạng Kim Thiếu Viêm nghìn cân treo sợi tóc, chỉ cần nói ra tên một chỗ Massage nào đó là vèo, Bánh Bao phi đĩa sẽ đến liền. Kim2 ngừng nụ cười đều, nghiêm chỉnh nói:

- Em định mời mọi người về khách sạn, thuê thêm mấy gian phòng, cùng chơi suốt đêm, mệt thì ai về phòng nấy ngủ.

Tôi chưa kịp nói gì thì nhóm 5 người đã bỏ hết quá nửa số phiếu đồng ý rồi, nói thật là tôi không muốn, đưa hội này ra khách sạn, mỗi người một phòng riêng thì có trời mà biết chuyện gì xảy ra. Nhưng cảm giác mềm mại ở eo Bánh Bao khiến tôi mù mị rồi, cứ nhìn hoài thế này thì sớm muộn cũng banh xác mất thôi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Vua Cờ Bạc.

Nơi Kim Thiếu Viêm đang ở là một khách sạn bốn sao, rất chi là làm tôi bất ngờ, hẳn nói nếu ở khách sạn năm sao thì khả năng gặp phải người quen quá cao. Nói thật thì khách sạn bốn sao đúng quy cách cũng khá hào hoa, tôi rất sợ hội năm người sẽ gây ra chuyện mất mặt, nhưng hóa ra tôi sai bét.

Tần Thủy Hoàng tiến vào chỉ gạt gạt đầu tỏ ý hài lòng, Lưu Bang chỉ chỉ trỏ trỏ, nói chỗ này nên bày Bạch hổ, nơi kia nên đặt tượng nghê. Máy tay này đã quen với thế giới có điện và tự động hóa, gì chứ chỉ kiến trúc thì không khiến họ để ý nổi, duy có một dây đồng hồ treo trên quầy tiếp đãi khiến Tần Thủy Hoàng tò mò, tôi cho hẳn biết đó là giờ các nơi trên thế giới, hẳn cực kỳ khinh miệt nói:

- Thộng nhậ đị thộị, đệ thệ loãn quạ!

Rồi, tư tưởng vẫn chưa tiến bộ, còn đòi thống lĩnh trăm vạn quân Tần thống nhất thiên hạ, cái tay này ảnh hưởng đến hòa bình thế giới quá.

Có Kim Thiếu Viêm giải quyết, bọn tôi trực tiếp lấy phòng luôn, tuy vậy vụ này cũng nhắc nhở tôi, đến lúc kiểm nơi làm cho cả đám giấy CMT giả rồi. Bọn tôi chui hết vào phòng Kim Thiếu Viêm, căn phòng 300 mét vuông khiến gã rất xấu hổ, tuy diện tích không thua gì rạp chiếu phim, phòng tắm chỉ cần ấn nút là phóng nước và tự động đấm bóp, có cả phòng đánh bài để tiếp khách, nhưng Kim Thiếu Viêm bảo gã thấy chỗ này quá chật chội, mỗi ngày ngủ dậy thấy trần nhà chỉ cách mình có ba mét là muốn khóc, hẳn có cảm giác như bị đi đây.

Tôi đã hiểu phần nào tại sao Kim 1 dễ ghét như vậy, gã là loại đi đái không cần tự vẩy cu, lối sống xa hoa của gã là kiểu tôi có mơ cũng không thấy, có lẽ tôi mà sống như vậy, mặt mũi còn đáng ghét hơn.

Kim Thiếu Viêm nói:

- Đánh bài Brit nhé, 8 người vừa đủ hai hội. – Đoạn hỏi tôi – Anh biết chơi Brit không?

- Nghe nói qua, nhưng để biết chơi thì còn xa lắc.

Bố khi, bài brit đâu phải là cho loại như tôi chơi. Kim Thiếu Viêm cười nói:

- Thật ra chơi brit cũng không vui bằng đánh mạt chược. Bọn mình làm hai bàn mạt chược vậy.

Trong năm người chỉ có Lý Sư Sư may ra thấy qua mạt chược cổ, muốn chơi với họ thì thà lấy một cái lọ hoa với mấy cây đu đưa chơi trò ném hồ còn hơn (trò chơi của quý tộc TQ thời xưa, dùng mũi tên ném vào bình bằng đồng.)

Bánh Bao kêu ầm lên:

- Không phải chứ, 8 người một bàn mạt chược mà còn thiếu một tay?

Tôi an ủi:

- Không sao, ba người cũng chơi được ba cây mà.

Lúc ấy Sư Sư đi đến cười nói:

- Không biết thì học cũng được mà?

Cái con bé này cậy mình thông minh, hiểu thẳng dễ sợ, nói đúng ra, đàn bà chinh phục thế giới bằng cách chinh phục đàn ông thì nàng đã từng làm và làm khá tốt rồi, bây giờ có một thế giới mới lại phấn khởi tiến tới.

Bánh Bao tích cực xếp bàn kéo ghế, lấy mặt chược trong tủ ra đổ cái roạt lên bàn , chống nạnh vỗ bàn kêu một câu:

- Ủ nào!

Ủ, đúng là ù, nàng chỉ biết mò bài, còn đánh thì dở tệ. Kim Thiếu Viêm dùng một giọng hết sức dịu dàng giảng giải quy tắc , Sư Sư gật đầu nói:

- Đánh vài ván xem sao!

Kết quả là trừ việc xếp bài ngang dọc có chút chần chừ, còn lại cô bé đánh hết sức chuẩn. Trong lúc đó, Hạng Vũ lôi hết rượu Tây ra khỏi tủ rượu, chơi trò bartender, Tần Thủy Hoàng và Kinh Kha xem tivi, Lưu Bang chấp tay sau đít, lang thang khắp các phòng như một con ma.

Đánh ván đầu, Lý Sư Sư trừ việc không biết mò bài như Bánh Bao, còn lại không khác gì một bà vợ hai suốt ngày chơi mặt chược. Đến ván thứ hai thì Bánh Bao bắt đầu thua. Kim Thiếu Viêm nói:

- Đánh sông chán lắm, cược gì đó đi.

Đánh ăn tiền thì không ra gì rồi, cả đám đều ăn bám Kim Thiếu Viêm, chơi ăn tiền đúng là vô nghĩa. Bánh Bao bèn bảo:

- Đánh dán giấy vậy.

Thật là kiểu đánh ăm áp kỷ niệm tuổi thơ, mọi người đều đồng ý. Sau đấy Bánh Bao trở thành ví dụ tiêu biểu chứng minh cho câu :” Tự gây tội, thoát làm sao”, mới ba ván đã bị dán đến nỗi không thấy mặt mũi đâu, tất nhiên như thế dễ nhìn hơn nhiều. Lúc ấy Lưu Bang lang thang chán, kéo

một cái ghế ngồi sau Bánh Bao, xem một lúc bắt đầu nổi hứng, khi Bánh Bao định đánh một con Lục Đồng ra thì thò tay chặn lại nói:

- Mọi người đều đánh bài hồng, sao em lại đánh con đồng, ngu quá vậy.

Đoạn tự ý đánh con 2 đỏ, Bánh Bao bất mãn nói:

- Con đó còn để dùng mà.

- Một với bốn đều đánh rồi, để lại làm gì?

Tôi tí nữa thì đập đầu xuống bàn, cái tay này đánh mặt chược giỏi dữ vậy? Bánh Bao ngạc nhiên:

- Không phải anh không biết chơi sao?

Lưu Bang nói tự nhiên như ruồi:

- Xem một lúc là biết!

Dễ sợ chưa, đầu gấu hơn Sư Sư nhiều, thế là một vị vua cơ bạc ra đời. Sau đó Lưu Bang bèn đóng vai Trương Lương năm xưa, quân sư cho Bánh Bao phá thành cướp đất, không bao lâu khiến ba người bọn tôi bị gián giấy trắng bệch cả mặt. Cuối cùng Bánh Bao nhường chỗ cho gã, hẳn rất thoải mái làm một lèo kết thúc cuộc chơi, mặt bọn tôi hết chỗ dán giấy rồi.

Kim Thiếu Viêm vừa cười vừa bóc giấy nói:

- Không chơi nữa, anh Bang dễ sợ quá.

Lưu Bang vênh mặt nói với Bánh Bao:

- Lợi hại chưa?

Tôi vờn vai, vắn mình nói:

- Đi ngủ thôi.

Nói thật thì tôi chưa thấy mệt, nhìn trộm Bánh Bao, nàng cũng liếc lại với vẻ đầy quyến rũ. Kim Thiếu Viêm rất biết điều nói:

- Đây là chìa khóa phòng, anh và Bánh Bao đi trước đi.

Sư Sư nói:

- Em cũng mệt rồi.

Kim Thiếu Viêm có vẻ khúm núm:

- Anh đưa em về phòng.

Bốn người bọn tôi cùng đi ra, Kim Thiếu Viêm mở cửa phòng cho Sư Sư, cô nàng vào một cái tọt vào phòng, chặn trước cửa, dịu dàng nói:

- Muộn rồi, mọi người đi nghỉ sớm đi.

Khi cửa đóng lại, Kim Thiếu Viêm vẫn đang đứng đắn ra, tôi ôm eo Bánh Bao cười ra nước mắt, nói:

- Đáng đời!

Bánh Bao điềm đạm nói:

- Lát nữa anh chị đi rồi, chú gõ cửa lần nữa, nếu nó vẫn không cho vào thì chú đi đứt.

Loại đàn bà gì đây?

Bọn tôi vào phòng, tôi hồi hải bế bổng Bánh Bao lên vút xuống giường, thở hồng hộc nói:

- Hôm nay ăn thịt em.

Đoạn dùng tốc độ kỷ lục vút quần áo ngoài lung tung, Bánh Bao chống tay lên giường nhìn tôi cười,,

- Em cũng cởi đi chứ! – Khi đó hai ngón cái của tôi đã móc vào quần sịp, chỉ cần kéo một cái là thành tượng David.

- Em hôm nay....

Tôi đã phi lên người nàng, cười dâm đãng:

- Để anh xem em biến thành ngọt hay mặn nào!

Vừa nói vừa ôm lấy hông nàng, dùng lưỡi và răng cởi quần, Bánh Bao hớn hển nói:

- Hôm nay em....

Tôi như một con sói tham lam chúi đầu vào nội tạng con mồi, ngẫu nhiên Bánh Bao, nàng vừa như đau đớn vừa như sung sướng rên rĩ, mãi hồi lâu mới dần đủ sức nói:

- Hôm nay em có kinh.

Tôi nhớ lúc đó hai mắt mình đỏ ngầu, ngẩng đầu lên nói với giọng đầy hy vọng:

- Đừng đùa!

- Thật đấy, em cũng muốn chứ...

- Thế còn quyến rũ anh làm khi gì?

- Quyến rũ tí thôi, em đâu có nghĩ ra thuê phòng đâu.

Tôi vội vội vàng vàng mặc quần áo, Bánh Bao ngạc nhiên:

- Anh định đi đâu?

- Ông đi kiếm gái.

Bánh Bao chẳng nổi giận, cười hi hi nói:

- Cho thêm một cơ hội, định đi đâu?

Tôi mếu máo:

- Còn đi đâu, ra hút thuốc cho dịu lửa một tí.

Bánh Bao xua tay:

- Đi đi, cho anh 5 phút.

Kẻ khốn khổ tôi đây cầm bao thuốc ra khỏi phòng, định ghé qua xem hội Lữ Bang, vừa lúc nhìn thấy Sư Sư tổng Kim Thiếu Viêm ra cửa lần nữa, cô bé không thấy tôi, vội vàng đóng cửa, còn Kim Thiếu Viêm thì thấy lập tức, cười ngượng ngùng, sau mới ngạc nhiên:

- Sao anh cũng ra vậy?

- Hôm nay Bánh Bao có kinh...

Đến lượt Kim Thiếu Viêm dậm chân, dậm ngực cười:

- Đáng đời!

Tôi châm điếu thuốc, Kim Thiếu Viêm giật lấy, rít mấy hơi sâu, bị sặc tí thì ho, nói:

- Em đang định nhắc anh dùng bao cao su chất lỏng mới của khách sạn nữa là...

Tôi nói với giọng đầy nghi ngờ:

- Chú cũng định dùng thử hả?

Kim Thiếu Viêm rất nghiêm chỉnh đáp:

- Em không hề có ý ấy, còn có 3 ngày là em biến rồi, có định làm gì cũng phải để sau này.

- Đừng có nằm mơ.

Kim Thiếu Viêm nhìn tôi chăm chăm hỏi với giọng chất vấn:

- Sao anh cứ phản đối em và Viễn Nam thế? Em rất nghiêm chỉnh đấy..

Nói thật tôi khá thích thằng Kim Thiếu Viêm hiện tại, chuyện giữa hai đứa đã thiên về chấp nhận, nhưng dù là nó nghiêm chỉnh thì Sư Sư cũng chỉ còn có một năm nữa, vừa định nói thì cái điện thoại cục gạch của tôi réo lên, trên màn hình hiện ra tên “Kim1”.

Tôi giật mình, đưa cho Kim2 xem rồi mới tiếp máy, giọng Kim1 lạnh như băng:

- Tôi giận anh cả một ngày trời, nhưng càng nghĩ càng thấy anh thú vị, ngày mai tôi muốn mời anh ăn cơm, không biết có được vinh hạnh đó không?

Tôi liếc nhìn Kim2 ra ý hỏi, gã nói lớn:

- Đồng ý với nó.

Tôi vội làm động tác cấm nói, hắn vẫn oang oang:

- Không sao, nó không nghe thấy đâu.

Thế là tôi nói:

- Được rồi, nói địa điểm đi.

- Ngày mai 12h trưa, nhà hàng Katty, không gặp không về.

Dứt lời là Kim1 cúp máy cái ẹt.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Lè Nhè Là Ăn Củ Đậu.

Lại là Katty, cái thằng quý đó còn dám đến nữa sao? Kim Thiếu Viêm nghe đến chỗ đó là thấy nhức đầu, gãi rứt rề hỏi:

- Anh định đi bằng gì đến đó?

- Vẫy xe ôm!

Hai mắt hấn trợn ngược, có vẻ sắp ngất đến nơi, tôi cười:

- Đùa đấy, yên tâm đi, nếu nó thật lòng muốn giải hòa thì anh cũng mượn cớ xuống thang, sau này còn làm bạn bè được.

- Mai em lái xe đưa anh đi.

- Khỏi, chú và nó mà gặp nhau ở bãi đỗ xe là thành xe ma không người lái mất- tôi châm điếu thuốc – Chú em ít ra còn không đến nỗi quá hồ đồ, còn phân biệt được tốt xấu.

Kim Thiếu Viêm bỗng cười một nụ cười đầy chua chát, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng playboy của hắn.:

- Anh Cường, có biết tại sao em và nó chỉ cách nhau 5 ngày lại khác biệt thế không?

Tôi bắt đầu tò mò:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Thật ra sau khi chết, hồn em còn lang thang trên dương gian 3 ngày rồi mới bị thu về âm phủ, em có hân hạnh tham gia lễ tang của chính mình. Em chính mắt nhìn thấy cảnh bà nội tóc bạc đưa người đầu xanh thê thảm ra sao, bố mẹ em đều là người có địa vị, từ bé đến lớn không mấy khi thấy họ cười, em cứ nghĩ họ không thương em, nhưng giờ thấy hai người khóc đến chết đi sống lại, lúc đó em mới biết người thân là người thân, không thể thay thế, hồi trước mình ấu trĩ như thế nào.- Kim Thiếu Viêm cười khổ.

- Còn đám được gọi là bạn bè nữa, khi đến dự đám tang em đúng ra là đến khoe kỹ thuật biểu diễn, trước khi xuống xe ngồi nhỏ thuốc đau mắt, có tay còn chơi hắt xát dầu gió lên mắt nữa. Nực cười nhất là đám người tình, nổi tiếng rồi là chối đây đẩy rằng không quen biết em, có một cô nổi tiếng nhất thậm chí vì trốn đám tang của em đăng ký đi thám hiểm Nam Cực luôn, đáng cười hơn là những người đến thì em lại chẳng biết ai, sau tang lễ là kéo cả đám đi tranh phát biểu với báo chí, ai cũng tuyên xưng là bạn gái của em, nói vanh vách từng chi tiết được. Em rất cảm ơn là mấy người đó không thuê mấy đứa trẻ đến ôm xác em mà khóc.

Nghe đến đây, tôi không nhịn được, phì cười, Kim Thiếu Viêm lườm tôi một phát, tiếp tục:

- Trải qua chuyện đó, là người ai mà không thay đổi cho được, giờ em mới biết, mình chẳng hề có bạn bè.

Cuối cùng, Kim Thiếu Viêm tổng kết với một tình cảm chân thành, sâu sắc:

- Người giàu không có ai tốt cả.

Khi tôi về phòng, gặp phải một chuyện khá vui, khách sạn này tuy quản lý khá nghiêm nhưng vẫn bị quấy nhiễu, điện thoại gọi đến phòng, đầu dây bên kia là giọng nữ, lặp đi lặp lại:

- Thưa ông, có cần phục vụ không ạ?

Hai cú đầu thì tôi nghe, đến cuộc thứ ba thì Bánh Bao giật lấy máy, gần giọng hỏi:

- Bao nhiêu tiền?

Cô gái kia ré lên một tiếng cúp máy, đến cuộc điện thoại thứ tư, Bánh Bao định lập lại thành công, ai dè đầu dây kia chỉ im lặng một chút rồi hỏi:

- Gậy điện là chị tự chuẩn bị hay tôi mang đến?

Loại trời không sợ, đất không sợ như Bánh Bao cũng chỉ đành ré lên một tiếng rồi cúp máy.

Hôm sau, trước khi tôi đến chỗ hẹn, Kim Thiếu Viêm đã kêu người mang cho tôi một bộ complete. Tôi vẫy taxi đến đối diện Katty rồi đi bộ sang, tay gác cổng còn nhận ra tôi, đơn đả nói:

- Kim thiếu đang đợi anh đấy ạ.

Tôi xem đồng hồ, còn chưa đến 12h, cái thằng này còn biết đợi người khác, xem ra có chút thành ý. Tôi vừa vào cửa thì thấy hần ngồi ở chỗ bọn tôi ngồi lần trước, thấy tôi thì vẫy phục vụ để dẫn tôi vào. Gọi một tiếng không được sao mà còn phải bày vẽ, đúng là tính quý tộc không sửa được. Kim Thiếu Viêm thấy tôi ăn mặc nghiêm chỉnh thì gật đầu tán thưởng:

- Tôi cứ nghĩ anh mặc như hôm trước cơ, đã chuẩn bị tư tưởng mất mặt rồi.

Tôi ngồi xuống nói:

- Cái này gọi là có ngã thì cũng chỉ vỡ mặt, hôm qua là hôm qua, hôm nay mà còn thế là không tử tế tí nào.

Lúc đó tay phục vụ hôm trước cười hì hì đi đến, có lẽ vụ hôm trước làm gã hiểu nhầm Kim Thiếu Viêm là người hiền hòa, dễ gần, có thể cợt nhả nên cười cười nói:

- Kim thiếu, hôm nay lại uống Tam Lương dịch nữa chứ ạ?

Kim Thiếu Viêm ngẩn ra một lúc rồi nói với giọng hết sức lạnh lùng:

- Gọi quản lý ra đây, người ở Katty không có quy củ gì hết sao?

Tay phục vụ nghe giọng Kim Thiếu Viêm không có vẻ gì đùa cợt, mặt xanh lè, nếu bị khách cỡ Kim thiếu khiêu nại thì mất việc là cái chắc. Tôi vội vàng đã xóa đi, chuyển chủ đề, Kim Thiếu Viêm vẫn có vẻ hậm hực nói:

- Mọi người ở đây hôm nay quái quái thế nào ấy, khi tôi đỗ xe, tay coi xe còn hỏi sao đám bạn của tôi hôm nay không đến, có bao giờ tôi dẫn nhiều người đến đây ăn đâu.

Đến khi rượu vang đỏ thắm và rau xa lách tươi tắn được dọn lên, Kim Thiếu Viêm mới có vẻ nguôi ngoai, dưới sự hướng dẫn của Kim2, tôi sử dụng dao nĩa một cách thành thục, Kim1 ngạc nhiên nói:

- Không ngờ anh cũng có lúc lịch sự, hôm qua thì y chang một thằng lưu manh.

Tôi thủng thẳng:

- Sao mấy người đều nói chữ “y chang” là thế nào nhỉ, rõ ràng tôi vốn là lưu manh mà.

Kim Thiếu Viêm không chú ý đến nửa câu sau mà tò mò hỏi:

- Sao lại là “ mấy người”, còn có ai cũng nói thế à?

May mà hân không thật sự muốn biết, ngay đó đổi chủ đề:

- Sao hôm qua anh biết con “ Càng thua càng đua “sẽ thắng?

Tôi ghé sát vào hân nói với vẻ thần bí:

- Thật ra tôi biết xem tướng ngựa.

Kim Thiếu Viêm bị tôi làm nổi hứng, cũng ghé vào thì thào:

- Nói nghe coi!

Tôi thì thụt:

- Anh xem con “ Càng thua càng đua” ....- lúc ấy tôi mới nhớ ra mình chẳng biết cái khi gì về tướng ngựa cả, Kim Thiếu Viêm lại ghé sát thêm, đành nói – Anh xem con “ Càng thua càng đua” .... Trông giống hệt như con la, không có lý do gì chạy không nhanh.

Ài, đừng có trách tôi, câu đó cũng học của người ta thôi, tay đó nói, muốn khen một con ngựa thì nói nó trông giống con la. Kim Thiếu Viêm nghe xong ngẩn ra, sức nhớ tôi từng nói câu đó, cười phá lên:

- Anh thật hài hước, biết tại sao tôi thích anh không? Thật ra dù anh có là thần đua ngựa tôi cũng không cần nhờ vào anh để kiếm tiền., mà vì thấy anh lại làm tôi nhớ đến bà nội.

Trong tai nghe, Kim2 cười nói:

- Nó nói thế giờ em nghĩ lại thấy cũng giống.

Tôi trợn mắt há mồm, nói:

- Ngồi nghĩ cả đêm qua được câu đó để xỏ xiên tôi thôi hả?

Kim Thiếu Viêm cười:

- Đừng hiểu nhầm, tôi không nói hình dáng bên ngoài. Bà nội tôi là một bà cụ rất dễ thương, đến giờ vẫn chỉ ăn rau do mình trồng, gọi nhà vệ xinh là nhà xí, cái lên là chỉ vào mũi tôi mắng thẳng quý sứ, không thèm quan tâm bố mẹ tôi có đó hay không., tôi thấy hai người rất giống nhau về chuyện này.

Khi Kim Thiếu Viêm nói về bà nội, trên mặt hiện ra một vẻ âu yếm dịu dàng, tôi nghĩ nếu hẳn vẫn còn sống với bà cụ thì đã không trở thành một thằng khốn như hiện nay.

- Ba ngày nữa là sinh nhật 80 của cụ, tôi mong anh có thể tham gia, bà cụ chắc chắn sẽ thích anh, vả lại đám bạn tôi rất có hứng thú với đua ngựa, danh tiếng của anh đã khá nổi trong đám bọn họ rồi, anh có thể kết giao bạn bè...

Rõ là hẳn định nâng đỡ tôi, đưa tôi tự tăng lớp lao động vô sản lên giai cấp quý tộc của hẳn, một giai cấp toàn bọn vô ơn bạc nghĩa, ăn hại đái khai. Lần này không cần chờ Kim2, tôi đã luôn mồm:

- Rất vui lòng, cụ thích cái gì để tôi chuẩn bị lễ vật.

Kim1 phẩy tay:

- Anh đi người không được rồi, 10h sáng ngày 17 đến văn phòng tìm tôi- nói đoạn cầm khăn ăn lau miệng nói- Tiền tôi đã trả, anh cứ từ từ dùng bữa, tôi có việc đi trước.

Sau khi hẳn đi, Kim2 có vẻ khoái trá nói:

- Hôm 17, em bị tai nạn là trên đường từ khách sạn đến biệt thự ngoại ô, giờ xuất phát từ văn phòng thì an toàn hơn nhiều.

Tôi thông thả nói:

- Có phải bây giờ chú nên đưa nửa tiền cho anh không nhỉ?

- Dù sao thì anh cũng chỉ còn một bước nữa là thành công, vội gì, đến hôm đó đưa một thế.

Tôi lột bỏ bộ mặt nạ lịch sự, gào vào ống nghe:

- BỐ KHỈ, thế thì đóng tiền điện thoại tháng này cho anh đi đã.

Hai ngày còn lại, bọn tôi đóng quân ở khách sạn, ban ngày, thi thoảng tôi ghé về xem cửa hàng, đến tối thì chơi bài với Lưu Bang cả đêm, khi thì mạt chược, khi thì ba cây, khi lại tiến lên, có lúc chơi xì phé.

So với Sư Sư phải có một giai đoạn thích ứng, Lưu Bang chơi cái gì cũng lập tức giết khắp bốn phía, ở với bọn họ là tôi thấy mình lại sống những ngày tháng nhàn rỗi thoải mái như xưa. Hai hôm đó, Kim Thiếu Viêm bảo Bánh Bao lái chiếc Ferrari của hắn đi làm, theo kiểu hắn nói: “Xe đụng sao cũng được, miễn là người an toàn là OK” hoàn toàn ngược lại với mối bận tâm của Bánh Bao. Kim Thiếu Viêm nói vậy, Bánh Bao lái chiếc xe đó khuynh khoáng như đi trên mây mà không xây xước gì. Lái Ferrari đến cửa hàng bánh bao làm tiếp tân, Bánh Bao nhà ta sống hơi bị như mơ luôn.

Tối ngày 16, trên bàn ăn, Kim Thiếu Viêm uống rất nhiều rượu, nói rất nhiều điều kỳ quái, ai cũng thấy có chuyện không ổn, tôi cũng cảm thấy rất khó chịu trong lòng, đứng lên nói:

- Nói với cả nhà chuyện này, ngày mai Thiếu Viêm ra nước ngoài, không biết đến bao giờ mới gặp lại, mọi người uống xong ly rượu chia tay này, chúng ta có duyên sẽ gặp lại.

Tôi khá ghét câu đó, sau này muốn gặp Kim Thiếu Viêm thì dễ, nhưng muốn cùng hắn uống rượu với kem cốc hay bình luận về condom chất lỏng thì không được nữa rồi.

Tôi nói xong câu đó, Lý Sư Sư tròn xoe mắt, tôi đọc được trong mắt con bé sự bàng hoàng ngỡ ngàng. Kim Thiếu Viêm liêu xiêu rời khỏi bàn ăn, tôi đi ra theo, gã ngồi trên cầu thang khách sạn, hỏi tôi:

- Còn thuốc không?

Bọn tôi ngồi hút thuốc, Kim Thiếu Viêm xoa xoa mặt, nói với giọng khàn đặc:

- Em không nỡ xa nhất là anh và Viễn Nam, em sẽ nhớ mọi người, có thời gian đưa anh Chính đi kiểm tra đường huyết đi...

Tôi cười miễn cưỡng:

- Chú nói ngược rồi, nhớ nhất là Viễn Nam mới là thật chứ.

Kim Thiếu Viêm bỗng khụt khịt khóc, gục đầu vào giữa hai chân, nói với giọng khàn khàn :

- Em thật muốn có người anh ruột như anh.

Tôi ôm vai hắn, mắt thấy cay cay, an ủi:

- Ngày mai anh cứu chú xong sẽ còn thường tìm chú, anh em mình vẫn là anh em.

Kim Thiếu Viêm đau khổ nói:

- Anh có nghĩ được là không còn đoạn ký ức này em sẽ không còn là em, lại là cái thằng khốn kiếp như trước.

- Anh sẽ giúp chú, có điều sợ cái tính đó....

- Biết nhau lâu nay, ngoài tiền ra em chẳng biết tặng anh cái gì, em định mua tặng chị Bánh Bao cái cửa hàng đang làm, lại sợ phá vỡ cuộc sống vui

về cả mọi người hiện nay, anh phải đối xử tốt với chị ấy, Bánh Bao là người tốt, đáng về bên ngoài cũng....nói chung là sau này anh có tiền còn đưa chị ấy đi chinh hình được mà.

Tôi không nhịn được cười cười nói:

- Chú còn “ di ngôn “ gì thì nói nốt đi.

Kim Thiếu Viêm bỗng tóm lấy tôi, mắt lấp lánh:

- Em còn yêu cầu cuối cùng, anh nhất định phải giới thiệu Viễn Nam với nó đấy nhé.

Tôi dùng bật lửa gõ vào đầu gối, gối ôm đầu hờn dỗi:

- Chuyện con con đó anh cũng từ chối em sao?

Tôi thở dài:

- Chú biết Viễn Nam là ai không?

Kim Thiếu Viêm có vẻ lập tức hiểu ra tôi định nói gì, run rẩy hỏi:

- Là ai?

- Tên thật của nó là Lý Sư Sư.

Kim Thiếu Viêm không hề lung lay:

- Vậy thì sao chứ, em thật lòng yêu cô ấy và thậm chí sẽ lấy cô ấy làm vợ.

- Chính vì thế anh mới không muốn hai đứa tiến tới, con bé chỉ có một năm thôi, sau này bất kể là chú bỏ nó hay nó ra đi, hai đứa đều bị thương hại cả.

Kim Thiếu Viêm đau khổ rên rỉ:

- Sao mà số tôi khổ như vậy hả trời?

Hôm sau, bọn tôi cùng ra khỏi cửa, 9h40 bọn tôi đến trước tòa nhà Kim Đình, tôi lên tầng 16 một mình, Kim2 tìm chỗ trốn. Như Hoa cho biết hôm nay Kim Thiếu Viêm không đến công ty, tôi xem đồng hồ, đã quá 5', mồ hôi trán vã ra đầy mặt. Tôi vội gọi điện cho hấn, mãi lúc lâu mới bắt máy, nói nửa ngày trời hấn mới nhớ ra tôi là ai, sức tỉnh nói:

- Tôi quên bég mất, thế này nhé, anh đến cửa khách sạn Lệ Tinh chờ tôi một lát, xuống liền.

May mà mọi việc còn khống chế được, nhưng khi tôi nói cho Kim2 biết thì hấn mặt trắng bệch, run lẩy bẩy nói:

- Em xảy ra chuyện là trên đường từ Lệ Tinh đi, cũng là 10h, vòng một hồi lại quay về điểm xuất phát rồi.

Tôi vội kéo gã chạy một mạch đến Lệ Tinh, may mà cũng gần. Khi tôi và Kim 2 thở hồn hển chạy đến nơi, nhìn thấy ngay hung thủ gây ra cái chết của Kim Thiếu Viêm, chiếc Porsche 911. Khi vào đại sảnh thì thấy Kim1 mặt mũi đỏ gay đi từ trên gác xuống, tôi lại gần chỗ mũi người một cái, hỏi:

- Cậu uống rượu?

Hấn thản nhiên như không:

- Uống hai ly rượu Tây.

- Sáng sớm uống rượu làm khi gì?

Hấn cười dâm dăng:

- Anh không biết à, rượu đôi khi có tác dụng như thuốc kích dục đấy.

Xem ra tối qua hẳn lại lang chạ với một em diễn viên kiểu “ Hoa *** Lợn”, sáng nay còn vớt vát làm thêm một phát. Kim Thiếu Viêm đi thẳng đến xe, bước chân có vẻ lằng lằng, tôi vội chạy đến tóm tay hẳn nói:

- Kim thiếu, uống rượu rồi đừng lái xe.

Hẳn không coi vào đâu, cứ cho tôi đang nịnh bợ hẳn như người khác, cười nói:

- Không sao, anh đi cùng xe của tôi, tôi giới thiệu mấy công tử con nhà tỉ phú cho anh biết.

Lúc ấy hẳn đã đi ra khỏi bậc thềm, giơ tay bấm chìa khóa, tí một cái, con Porsche gầm hừ trả lời, khóa trong mở ra. Tôi vội tóm chặt lấy hẳn nói:

- Kim thiếu, bọn mình gọi taxi đi.

Kim Thiếu Viêm dễ dàng gạt tôi ra, giọng vẫn rất bình hòa:

- Tôi không sao.

Vừa nói vừa đi đến cách xe chỉ còn 1m. Kim2 hồi hả kêu lên:” Chặn nó lại”

Tôi bèn phi cả người lên ôm chặt lấy Kim1 nói:” Hôm nay có tôi thì cậu đừng hòng lên xe” Kim Thiếu Viêm bức bối nói: “ Buông ra, không tôi cáu rồi đấy” Thấy tôi không nhúc nhích, hẳn một khuỷu tay, một đá khiến tôi văng lên bậc thềm, mặt mũi sưng húp. Hẳn vừa mở cửa xe vừa chỉ tôi chửi ầm ĩ:

- Đừng tự coi mình là cái gì, anh chỉ là một thằng hề làm tôi vui thôi, cút xéo đi!

Nói đoạn tay đã kéo tay nắm cửa, Kim2 gấp gáp kêu lên:

- Làm gì đi, nó mà lên xe là toi.

Tôi ngồi dậy, không có thời gian để cẩu nữa, nhìn khắp bốn phương tám hướng, quá sạch sẽ, đến một miếng ngói cũng không có, trong lúc nguy cấp, tôi vô ý thức sờ soạng khắp người, và đúng lúc tóm được chiếc điện thoại giá mấy chục ngàn của mình. Tôi xin thề, trong bán kính 10 km không có vật thể nào có hình dáng và trọng lượng giống củ đậu hơn nữa.

Tôi cầm điện thoại, nhảy mấy bước đến sau Kim1, hăn không hề chú ý đến tôi, tôi quát lớn:

- Xem củ đậu đây!

Roạt một cái, chiếc điện thoại bị tôi đập nát bét trên đầu Kim1, hăn không ư hự lấy một tiếng, ngã lăn quay ra. Làm xong vụ đó, tôi lăm lét nhìn quanh tìm Kim2, gã nấp sau một bức tường nên không bị biến mất, lại còn chìa ngón tay cái khen tôi nữa. Tôi đã nói rồi, tôi chưa bao giờ thấy ai tàn nhẫn với chính mình đến thế, tôi thật nghi ngờ đây là một cái bẫy, mục đích chân chính là để lừa tôi giết thẳng anh em sinh đôi cướp gia sản. Kim2 ra khỏi tường là tàng hình, tôi thở phào một cái. Chỉ nghe một cơn gió nhẹ rồi có tiếng Kim2:

- Cảm ơn anh, anh Cường, cái thẻ có 5 triệu em để dưới gối anh, mật mã là ngày hôm nay.

Tôi nhìn Kim1 đang ngất xỉu hỏi:

- Làm gì bây giờ?

- Anh đừng lo nữa, để em đưa nó đi bệnh viện, anh chỉ cần gọi điện báo cho người ở công ty là được.

Tôi bỏ Kim1 vào xe, và thấy chiếc Porsche 911 biến thành không người lái, chạy vù vù. Tôi tìm một chiếc điện thoại công cộng, gọi cho Như Hoa

nói:

- Kim thiếu nhà mấy người bị tôi đập xiu rồi, lập tức đưa người đến bệnh viện trung tâm cứu nó.

Vòng vèo hoài, cuối cùng để cứu Kim Thiếu Viêm lại dùng cái phương pháp tôi đưa ra từ đầu, một củ đậu đập xiu.

Và như thế, tôi tiễn đưa Kim Thiếu Viêm, khi đi trên phố thì tôi đã là một triệu phú có 5 triệu trong túi rồi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Cứ Chờ Đấy.

Tôi cuối cùng cũng là người có 5 triệu rồi (khoảng 1,5 tỉ tiền Việt), người cứ lằng lằng hết cả, đi ngang qua hàng tàu hũ, tự nhiên muốn hát: “ Bao giờ anh có tiền, hoàng đế nuôi hai tên, một là Tần Thủy Hoàng, một là Hán Cao Tổ. Bao giờ anh có tiền, anh hùng nuôi hai gã, bên này ngồi Kinh Kha, bên kia nằm Hạng Vũ. Bao giờ anh có tiền, người đẹp nuôi hai cô, một cô buổi sáng ngăm, một cô buổi tối dùng...” Ạch, cái cô buổi tối dùng có hình ảnh hơi bị khó giải thích, Bánh Bao mà, thôi che mặt đi cũng được.

Còn một chuyện phiền phức, đó là Kim Thiếu Viêm bị tôi đập xiu, sau khi tỉnh lại sẽ đối phó ra sao, ừm, hẳn có vẻ sạch sẽ, khả năng câu kết xã hội đen không cao, lo là lo hẳn kiện tôi tội “ Cố ý gây thương tích” gì đó, với khả năng lo lót của nhà họ Kim, xử tôi cái 8 năm 10 năm dễ ợt. Đến lúc đó hội Bánh Bao, 300, 54 hảo hán xếp hàng thăm nuôi, cả năm trời mỗi ngày tôi đều thấy được một khuôn mặt mới, sợ là nhà giam không cho phép.

Nghĩ đến 300, bụng tôi lại lạnh ngắt, sức nhớ ra là 5 triệu mà tôi lăn lê bò toài kiếm được chỉ đủ đám đó ăn xài 1 năm, nội tiền ăn thôi đã hết một nửa, theo tiêu chuẩn Liên Hiệp Quốc là vừa thoát đói nghèo, may mắn lắm cuối năm còn dư đủ cho tôi đưa Bánh Bao đi tham quan Thiên An Môn một chuyến.

Nghĩ đến đây tôi không thể chần chừ, không thể rề rà, không thể lè mề được nữa, lao như bay vào một cửa hàng điện thoại second hand. Phải lập

tức thông báo cho Bánh Bao đưa cả hội rút khỏi khách sạn – qua 12h là người ta tính thêm một ngày.

Ông chủ hàng thấy tôi vào, đơn đả mời chào:

- Anh cần gì ạ? Loại máy thẳng, loại xếp hay loại trượt?

- Loại rẻ nhất!

Cái điện thoại cũ của tôi đã được Bánh Bao tốt bụng đem cho cô em làm cùng quán mới ở dưới quê lên, còn trong túi tôi giờ chỉ có 200 tệ. 200 tệ là một con số kinh điển được tôi đúc kết bằng kinh nghiệm xương máu lăn lộn trong dòng đời, có 200 trong túi, bạn có thể mua thuốc hút, không sợ đói, không sợ khát, có gặp phải cô bạn gái cùng lớp cũng mời được người ta một bữa tử tế. Quan trọng hơn nữa là chỉ có 200 rơi không thấy tiếc, bị cướp không phải kinh sợ.

Chủ hàng nhìn tôi từ đầu đến chân, moi ra một chiếc Nokia serie đầu 6:

- Loại này bán rất chạy, mới dùng có 2 năm, giá 1600

- Khỏi lằng nhằng, loại rẻ nhất ấy.

Móc ra một chiếc Motorola V8:

- Cái này 600.

- Rẻ hơn nữa

Một chiếc made in China:

- Muốn dùng tạm thì xài cái này, có điều phải nói trước là loại này không xác định thời gian thu sóng mỗi ngày, giá 300.

- Rẻ hơn nữa.

Ông chủ nhìn tôi bằng con mắt đầy lòng trắng, lười nhác nói:

- Định đến phá cửa hàng hả?

..... Cuối cùng, sau khi xùì bọt mép thuyết phục, ông chủ hàng đồng ý bán cho tôi bảo vật trấn điểm của mình, một chiếc điện thoại có hình dáng thanh mảnh, lớp vỏ xám bạc, chiếc ăng ten mạnh mẽ, thời gian standby dài đến tận 72h, do quan điểm độc đáo của nhà thiết kế nên không hỗ trợ Bluetooth, tuy vậy có thể lắp tai nghe (tai nghe tự đi mua), còn tặng thêm một chiếc móc điện thoại trông giống hệt nhẫn bạch kim, một lịch sử trầm lắng sâu xa (cái điện thoại này không trẻ hơn tôi mấy tí) với giá 100 tệ. Đó là một chiếc điện thoại không rõ hình hiệu hay năm sản xuất với màn hình xanh lè.

Sau khi gọi điện cho Bánh Bao, tôi lang thang một hồi, muốn gọi taxi thì tiếc tiền, gọi xe ôm thì không có, đến khi có xe ôm thì tôi đã về gần đến nhà. Về nhà, hỏi Bánh Bao đã về từ trước, tôi ba chân bốn cẳng lao lên phòng, lục soát đầu giường và quả nhiên tìm thấy dưới gối một chiếc card ngân hàng. Tôi vội vàng lăm nhăm dây số mật mã, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, tiền không thể mất, tôi xoát đi xoát lại mật mã với tốc độ 0,3"/1 lần, đến nỗi khi Bánh Bao bảo tôi đi gọi Lưu Bang về ăn cơm thì nhận được câu trả lời là một giấy số.

Cái gì? Lưu Bang đi đâu rồi? Các bạn nên thông cảm cho sự vô tâm lú lẫn của một gã giám đốc dỏm lương 1400 một tháng khi cầm trong tay số tiền 5 triệu, nhưng nghe giọng của Bánh Bao thì có vẻ hẵn cũng ở gần nhà thôi. Hỏi ra mới biết, Lưu Bang lên cơn nghiện cờ bạc nên Bánh Bao chỉ cho hẵn ra Trung tâm hoạt động người cao tuổi khu phố đánh mặt chược. Tôi vội vắt chân lên cổ chạy ra và thấy Lưu Bang đang ngồi giữa hai bà cụ, đối diện là bác Triệu cùng khu, hai bà đều có sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, chỉ có bác Triệu còn cười nói được. Trong ngăn kéo trước mặt Lưu Bang chất đầy những tờ tiền hào, xen lẫn vài tờ1 đồng, 2 đồng, xem ra thắng không ít, tôi cất tiếng:

- Anh Bang, về nhà ăn cơm.

Lưu Bang chưa kịp đáp bác Triệu đã cười nói:

- Chưa được về, cậu ấy thắng bọn tôi 7,8 đồng rồi..

Tôi vốc hết mớ tiền hào trong ngăn kéo bỏ lên bàn để họ tự chia, tóm lấy Lưu Bang lôi đi, gã vừa vùng vằng vừa ngoái cổ nói:

- Coi như lần này là quà gặp mặt cho các anh chị, lần sau ta chơi cho ra máu.

Sao mà giống cảnh ông già tôi tóm tai tôi lôi khỏi quán game ngày xưa thế. Ra ngoài, tôi rầu rĩ nói với Lưu Bang:

- Anh Bang, tệ mấy thì anh cũng từng là hoàng đế, đi ăn mấy đồng tiền mua rau của các bà cụ vui lắm sao? Họ sống nhờ bảo hiểm xã hội đấy anh hai.

Lưu Bang còn rầu rĩ hơn:

- Thế chú bảo anh làm gì bây giờ, tưởng đến đây có gì vui, ai ngờ cùng chỉ ngồi chen nhau trong kiệu xem hồ cắn hươu, ngủ phòng vừa to vừa lạnh, ăn còn tạm tạm nhưng mấy ngày là chán phèo, gái thì được mỗi cái hở hang, mặt mũi xấu ỉn, mỗi Bánh Bao coi được thì chú không cho đụng. Mỗi điều tốt là giờ rảnh rang hơn ngày xưa, không đánh bài thì làm gì được?

- Thế thì anh cũng không nên thắng người ta hoài vậy chứ?

- THì thi thoảng anh cũng thua vài ván đấy thôi, chủ yếu là anh thích xem khuôn mặt của họ khi thua thôi. Bọn mình cũng không thiếu tiền, đúng không?

Xem xem, đúng là hoàng đế, ăn với nói, tôi với chúng ta dùng còn nhuần nhuyễn hơn chuyên gia ngôn ngữ, nghe cái kiểu này thì 5 triệu của tôi chắc phải chia cho gã một phần.

Bữa trưa do Bánh Bao chủ trì, từ xa đã nghe tiếng thái ra lách cách, tiếng thức ăn đổ vào chảo xèo xèo. Xuất thân nhà nghèo nên Bánh Bao có khả năng tái thích nghi tuyệt vời, coi mấy ngày xa hoa vừa qua như giấc mộng, tỉnh dậy là thôi, không có ảo tưởng biến thành công chúa(nếu như có công chúa xấu dữ vậy), mà thật ra nếu nàng sinh ra thời Hán sơ thì rất có khả năng thành hoàng hậu. Khiến tôi vui hơn là trừ Sư Sư có vẻ buồn buồn, đám còn lại hết sức thoải mái rời khỏi khách sạn tiện nghi về chen chúc nhau trong cửa tiệm chật chội. Đúng như Lưu Bang tổng kết, với họ ở đó chẳng qua là mấy căn phòng vừa to vừa lạnh, to hơn lạnh hơn họ cũng từng ở. Ngược lại ở chen nhau thế này lại mới mẻ và an tâm hơn, theo lời Chính Béo thì ít ra khi đi ngủ không sợ thẳng nằm bên ám sát.(Vụ này nhắc nhở tôi phải chuẩn bị phòng riêng nếu Tào Tháo có đến) Trừ Hạng Vũ cực kỳ coi thường Lưu Bang ra, nhìn chung hội 5 người ở với nhau rất hòa thuận. Nói chung là tâm thái của bọn có cực tốt, tôi cũng thế, có ai thấy người có 5 triệu trong túi còn xài điện thoại rẻ rách như tôi không?

Về phần Sư Sư, không biết buồn do thích Kim Thiếu Viêm thật hay là vì không có người theo đuổi nữa, nhưng chắc vài ngày nữa sẽ ổn thôi.

Giờ tôi đã có tiền, tận 5 triệu lận, chờ dăm ba ngày không thấy công an đến tóm cổ thì phải chuẩn bị chỗ ở cho 300 thôi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Một Phát Rắc, Trời Long Đất Lở..

Mấy ngày tiếp theo tôi trải qua một cách khó khăn, lý do là công an mãi không đến, tôi cứ nghĩ hoài, một người có 5 triệu nên đưa tay nào ra trước khi bị còng, đối diện ông kính nên nghênh ngang hay để cảnh sát xốc hai bên nách cúi đầu nhận tội, nếu Hạng Vũ tấn công cảnh sát thì nên làm sao đây?

Chủ yếu là do mấy năm nay trừ làm lại CMT, tôi không có cơ hội nào tiến sâu vào nội bộ cảnh sát nắm thông tin, không biết bây giờ trại tạm giam lưu hành kiểu phong cách nào, đại bàng cứng rắn hay mềm mỏng thuyết phục, sợ rằng chết do thiếu hiểu biết.

Tôi cứ chờ hoài, chờ hoài không thấy, hàng ngày chấp tay đầu gối đứng chờ công an, mãi đến một ngày có hai người mặc đồng phục đến, loay hoay nửa ngày mới biết là nhân viên đường sắt bị lạc, đến hỏi đường.

Tôi đã thử liên lạc Kim Thiếu Viêm, nhưng gọi di động không được, gọi văn phòng cho Như Hoa không ai nghe. Quái, dù là thằng Kim nào khi tỉnh dậy thì người đầu tiên nhớ đến cũng là tôi, giờ như thế này là sao? Không lẽ ăn một củ đậu của tôi thành mất trí nhớ luôn rồi. Nói chung là công an không đến thì tôi đành vui vui vẻ vẻ tiếp tục sống vậy.

Mấy ngày nay, do chờ công an nên tôi không dám đi đâu xa, sợ họ cho rằng tôi sợ tội bỏ trốn thì hồng bát, vì thế vụ ăn ở của 300 vẫn chưa đâu vào đâu. Người đông như thế không thể để ở nhà trọ, một là vì đắt, hai là vì khách mới dễ gây chuyện, đám bọn họ như trẻ con 1 tuổi vậy, hiếu động

kèm hiệu kỳ, có lỡ làm sai cái gì thì chửi không xong, đánh không được (nhất là đám này). Để họ ở khách sạn, riêng tiền làm giả CMT cũng là một món lớn, lại là ở trên phố, ngần ấy người chẳng may ai đó bị xe đâm thì làm sao? Bị thành quản (kiểu quản lý thị trường bên ta) đánh thì làm sao? Đánh thành quản thì xử lý thế nào? Gặp phải điều tra dân số thì làm sao đây?

Bây giờ tôi rất muốn tìm một cái mỏ than thổ phỉ, cái kiểu mỏ nuôi đàn em, lừa công nhân làm nô lệ ấy, có 300 lính đặc nhiệm trong tay, chiếm một cái mỏ than thổ phỉ dễ như trở bàn tay, tổng chủ mỏ vào đào than là mọi chuyện OK, thậm một cái là mỏ thổ phỉ tôi tìm được đều bị mấy chú công an cơ động đánh chiếm đăng lên báo làm thành tích hết rồi. Trời ạ, có vị thần tiên nào đi ngang, thấy tội nghiệp ban cho tôi một cái mỏ than thổ phỉ được không?

Kém hơn một chút là tổng đến Thần Nông Giá ở với dã nhân hay là đưa sang Tây Tạng bảo vệ rừng, đơn vị bộ đội này chắc là khả năng sinh tồn ở dã ngoại cao, phát cho mỗi người hai gói lương khô, một bình nước khoáng với một con dao cắt trái cây, có lẽ sau 1 năm bọn săn trộm còn khó tìm hơn cả sơn dương Tây Tạng.

Còn 54 vị hảo hán nữa, danh sách cụ thể chưa rõ, nhưng chắc có mấy tay thường xuất hiện, cờ Võ Tòng, Lâm Xung đến 80% khả năng có mặt, Sáu Lưu nói rõ cho tôi biết: Không có Tống Giang. Không có Tống Giang càng phiền phức, tục ngữ có câu, binh kém kém 1 đứa, tướng dở dở cả đàn, không có thằng cha dở hơi đó lãnh đạo thì đám này dám làm loạn lắm, mà cái hội này là dân nổi loạn mà. Khó khăn đây, ngoại ô thành phố có hai quả núi thì cả hai đều là điểm tham quan, có bán vé, để đám hảo hán chiếm lĩnh thì ngồi chờ ăn tên lửa là vừa. Vấn đề tiếp theo là hội này thích uống rượu, cái kiểu uống rượu như nước lã thì Tam Lương Dịch 5 đồng 5 một bình cũng đủ cho tôi phá sản, chưa hết, còn vụ đập bát sau khi uống nữa, tình

hình làm ăn của gốm sứ địa phương gần đây không ổn, đám này đến không chừng khiêu động kinh tế phát triển cũng nên.

Tôi điên cái đầu, tôi rất chi là sầu, đầu tôi nổi gân xanh, tôi vò đầu bứt tóc.

Nói nhân tài quản lý thì tôi có, Tần Thủy Hoàng, vấn đề là vị này bây giờ nghiện game, suốt ngày say sưa Mario năm, bắn Contra đi đùng. Suốt ngày lôi Kinh khờ chơi như điên, có điều chơi Contra thì gã chơi một mình vì Kinh khờ thường xuyên mượn mạng.

Nhân tài PR thì tôi có Lý Sư Sư, cô nàng có vẻ đã vượt qua vụ Kim Thiếu Viêm, nhưng vẫn không xài được, cử đi tìm mỏ than thổ phỉ thì rất có khả năng bị bọn buôn người bán lên Tây Bắc.

Hạng Vũ thì thèm khát con xe của cậu Vương hàng xóm không phải một hai ngày rồi, Lưu Bang có vẻ như thật lòng muốn giúp gã, dạy chách dùng tiền hối lộ. May mà Hạng Vũ tràn đầy phách khí, không thèm làm (có làm cũng không có tiền).

Còn Lưu Bang, tay này đáng ghét nhất, không giúp gì tôi thì thôi, giờ mỗi ngày đúng giờ báo cáo ở Trung tâm hoạt động người cao tuổi, bóc lột tiền mua rau của các cụ, khiến cho mấy lần khi Bánh Bao sắp nấu cơm, mấy bà ghé qua nói chuyện, tiện tay nhặt quả dưa chuột hay mớ rau cải gì đó, còn lườm nguýt tôi như thể tôi sai khiến Lưu Bang đi ăn tiền của các cụ. Bác Triệu thì có vẻ rất thích Lưu Bang, khổ, cụ thích nhất nghe đài đọc truyện Chém rắn trắng khởi nghĩa, một lần nghe Lưu Bang dùng ngôi thứ nhất kể xong là không thèm nghe đài nữa.

Cứ như thế yên bình qua 1 tuần, tôi nhờ người tìm nơi vắng vẻ, tốt nhất là xây phòng tập thể được, nhưng nghe thấy 300 người ở thì ai cũng lắc đầu quầy quậy, có người tốt bụng nhắc nhở: Tổ chức bán hàng phân cấp là đi tù đấy.

Tôi điên cái đầu, tôi rất chi là sâu, tôi vò đầu bứt tóc.

Tôi moi móc lưu bút, danh sách, nhật ký từ hồi tiểu học đến giờ ra lục lọi xem có tin tức gì có ích không. Quả là có rất nhiều, ví như Hạ Nhạc nợ tôi 3 hào từ hồi năm lớp hai đến giờ chưa trả, hay như Hứa Gia đến muộn được tôi lúc đó trực ban cờ đỏ bao che, hay bé Thùy đập chết con rắn tôi nuôi. Thậm chí từ trong một cuốn sổ điện thoại tôi còn moi ra một bức thư tình do một cô bạn học tên là Chu Thanh Bích tỏ tình với tôi, bên dưới có số điện thoại, tiếc là khi gọi đến thì số này đã ngừng phục vụ.

Bánh Bao hiềm khi thấy tôi nghiêm túc như vậy, nàng rửa cho tôi hai cái củ cải để khao quân, sau khi gặm xong, quá nhiên là đầu óc tỉnh táo, mắt sáng như sao, có điều bụng kêu lục đục, trọc khí nháo nhào. Tôi bỏ sổ sách xuống, hưởng ứng lời kêu gọi của Bánh Bao, dọn cơm ăn. Người vừa đông đủ, chưa kịp ngồi xuống, tôi nghiêng răng nghiêng lợi, vận khí đan điền đánh một phát rầm rền vang.

Tần Thủy Hoàng bất mãn nói:

- Eo, thặng khí nạy, tợm quạ!

Sư Sư dùng động tác chiêu bài che miệng cười, đúng lúc đó từ dưới nha vang lên tiếng ì ầm, Hạng Vũ tái mặt nói:

- Một nhát rầm, uy lực hùng tráng vậy ru?

Lời chưa dứt, cả căn phòng rung chuyển ầm ầm, rầm rền vang, bọn tôi bắt đầu đứng không vững. Đầu tiên là quạt điện rơi xuống, sau đó là cốc chén thi nhau nháy từng từng. Thế giới bên ngoài cũng rung chuyển theo, tôi tận mắt thấy một tay đang vững vàng trên xe đạp biến thành tay đưa đánh vông như rắn bò khắp mặt đường.

Đồng thời mọi người trong phong đều tái hết mặt, Bánh Bao tóm chặt lấy tôi, Chính béo ngoặc tay vào Kinh khờ, Hạng Vũ trầm mình xuống tấn,

khuôn mặt như thể sắp giết người, Lý Sư Sư tóm ngay lấy Lưu Bang đứng bên cạnh, có Hán Cao Tổ thì như điện xẹt chui tọt xuống gầm bàn.

Cả quá trình kéo dài chừng 7,8 giây mà dài như thế kỷ, khi mọi thứ bình tĩnh trở lại, bọn tôi ở tư thế nào vẫn giữ nguyên tư thế đó, bên ngoài chợt vang lên tiếng rú thê lệ:

- Động đất, động đất rồi.....!

Khắp đường khắp phố bắt đầu tràn ngập người từ trong nhà trào ra, tiếng phụ nữ rú, tiếng trẻ con khóc inh ỏi khắp nơi. Cảm động nhất là các cụ, dù đi ra sau cùng nhưng ai cũng có người trẻ tuổi đi cạnh bảo vệ.

Bọn tôi im re, không ai chạy ra ngoài, không khí lạnh ngắt. Lưu Bang phá vỡ im lặng bằng cách thò đầu khỏi gầm bàn, nhìn tôi nói:

- Chú còn lừa anh? Thế mà bảo không phải là thần tiên.

Tần Thủy Hoàng dần mặt ra nói:

- Chụ Cượng, ạnh phục rồi.

Đầu óc Lý Sư Sư bị cắt cầu trì hồi lâu, cô nàng từ lúc mới đến đã hiểu sâu sắc tôi và thế giới này, kiểu nói thần tiên đã bị vứt bỏ, nhưng hôm nay động đất thì từ xưa đã có, kết hợp với cái rầm đúng lúc của tôi thì khiến con bé choáng váng khó hiểu.

Lúc này sự khác biệt giữa anh hùng và hoàng đế thể hiện rõ rệt, từ đầu đến cuối, Kinh khờ đứng vững như núi, không hề lay chuyển, bình thản nghe đài, khi mọi việc đã yên ổn mới nhìn tôi cười một cái, có vẻ như trách tôi tại sao gây ra việc kinh thiên động địa như thế mà không báo trước một tiếng. Hạng Vũ thì nghiêng mình ôm quyền nói:

- Thiên quân vạn mã, không bằng một phát rắm của chú Cường, Hạng mỗ vô cùng bội phục.

Tôi ôm lấy Bánh Bao, sắp phát khóc thành tiếng, một nửa là vì sợ, nửa còn lại cũng là sợ. Nửa thứ nhất là do vụ động đất chưa từng trải qua, nửa kia là kiểu nói chuyện của mọi người, xem ra bây giờ tôi giải thích kiểu gì thì cũng không ai tin nữa rồi, nhìn vẻ mặt, ai cũng có vẻ sau khi kinh hoàng là vinh hạnh do biết tôi, họ mà đi nói khắp nơi, không khéo có người tin thì chết cha.

Giám đốc cửa hàng cầm đồ hiệu vài chục Tiêu Cường, sau khi đánh một phát rắm, thành phố ta xảy ra vụ động đất khủng khiếp, tôi mà không phải là Tiêu Cường thì cũng đi tuyên truyền khắp nơi. Đến tai Cục An toàn quốc gia thì thành cái tội gì? Nhẹ ra là phá hoại tài sản xã hội chủ nghĩa, nặng thì là tội phản quốc cũng chính xác.- Tất nhiên là chúng ta nên tin tưởng vào Nhà nước, phía trên hoàn toàn là tưởng tượng linh tinh.

Tạo thành truyền thuyết dân gian tôi cũng chịu không thấu nha, Hạ Nhạc nợ tôi 3 hào ngày xưa đi học đánh cái rắm cũng bị trêu suốt cả tuần, huống chi tôi

Tôi điên cái đầu, tôi rất là sâu, tôi vò đầu bứt tóc.

Tôi nghiêm túc nói:

- Vụ này đừng có đồn ra ngoài!

Rồi, một câu nói như đinh đóng cột, giờ thì cả Lý Sư Sư cũng thẩm định lại giá trị của tôi. Kinh khờ thần thần bí bí nói:

- Yên tâm, mấy người tầm thường tôi không nói đâu.

Tin ông mới là lạ, ai kéo bè kéo lũ phá hoại cái bình giá 2 triệu của tôi? Tần Thủy Hoàng nói với vẻ sung sướng:

- Hội xưa thông nhật lục quốc cổ chụ Cường thị hạy quã.

Lưu Bang chui ra khỏi găm bàn, nói một cách hết sức nghiêm túc:

- Sau này anh không bao giờ đi sau lưng chú nữa.

Bánh Bao nằm trong lòng tôi, bực bội nói:

- Mấy người đừng quậy nữa, phải làm gì thì làm đi.

Tôi chẳng có bụng dạ nào làm cái gì, đây một bụng hối hận rồi, đáng ra không nên ăn mấy cái củ cải đó.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Chuyện Sau Động Đất.

Khoảng 10 phút sau, từ cái máy bán dẫn của Kinh khờ phát ra tiếng thông báo:

“ Nhân dân toàn thành phố chú ý, thành phố chúng ta vừa phát sinh một vụ động đất cấp 6,7, tâm chấn tại thôn Hào, gây ra một bộ phận nhà cửa bị sụp đổ, trước mắt chưa có thông tin gì về thương vong. Chính quyền thành phố đang thành lập tổ kháng tai và cứu nạn, xin mọi người đừng hoảng loạn. Sau đây là những điều cần chú ý và các biện pháp ứng cấp tình huống....”

Tôi vội chạy vào phòng Kinh Kha, vặn volume lên, nói chung là những điều cần chú ý khá đơn giản, gồm những vật dụng cần chuẩn bị và khi động đất nên trốn vào đâu. Nhìn chung có 3 nơi tuyệt vời là nhà xí, gầm bàn và góc tường, tóm lại là càng ối tỏa càng tốt, ví như Lưu Bang đã làm vậy.

Nửa tiếng sau khi quảng bá, một số đồ linh tinh kỳ quái bị mua sạch trong phạm vi toàn thành phố, bao gồm: bật lửa (có bị vùi thì dùng để chiếu sáng, lại có thể châm thuốc cho đỡ buồn), còi (chẳng may bị vùi thì thổi lên cho người ta biết chỗ mà cứu), dao nhỏ (chẳng biết dùng để làm gì, chẳng lẽ để tự cắt tay chân thoát hiểm, kinh quá) đèn pin. Chỗ bán mán đầu (bánh bao chay) xếp hàng rồng rắn, mì ăn liền, lương khô bán chạy ầm ầm, vô số người lao thẳng đến các cửa hàng lương thực.

Đứng bên cửa sổ nhìn cảnh hoảng loạn, Tần Thủy Hoàng cắn nhần:

- Đều dọ chụ gậy rạ cũ.

Không có Bánh Bao ở bên , tôi dấy nẩy lên:

- Giờ biết thương dân rồi hả, Vạn lý trường thành là ai xây đây?

Tôi chợt nghĩ, không biết có phải ngày xưa, khi nàng Mạnh Khương khóc chồng, ngay từ tiếng đầu tiên đã có động đất không nhỉ? Nếu là thế thì bọn tôi cũng đẹp đôi đấy, chỉ có điều danh tiếng của nàng ấy tốt hơn tôi nhiều.

Sau khi kiểm tra một vòng, Bánh Bao lo lắng nói:

- Phòng ngủ của em với Viễn Nam có một vệt nứt to đùng, gạo và mì đủ ăn một tuần, chỉ có điều không biết còn mua được thức ăn không.

Tôi kêu lớn:

- Anh Vũ, đi với em, cướp gạo, cướp bột, cướp rau, mau!

Lưu Bang bỗng nói một cách lạnh lùng, sát khí dàn dụa:

- Khi có thiên tai, những kẻ thừa cơ nâng cao giá cả phải giết không tha, tôi mà phụ trách vụ này sẽ giết vài đứa làm gương để yên lòng dân.... Mà bao giờ quán mạt chược mới mở lại nhỉ?

Sau này cho thấy tầm nhìn của Lưu Bang khá là chuẩn, chính phủ nhanh chóng đưa ra quy định cấm thừa cơ nâng giá, lúc đầu cấm hoàn toàn không ai nghe, sau có mấy cửa hàng bị đóng cửa điều tra thì các hàng còn lại mới ngoan ngoãn tuân theo. Các siêu thị thì lăm hàng (giá cũng cao sẵn rồi), nhất là các siêu thị có hệ thống đều có kinh nghiệm chống thiên tai, bình tĩnh giữ giá, qua một trận tranh mua cuồng nhiệt cũng trở về bình thường.

Sau khi không phải lo cho dạ dày, mọi người bắt đầu lo lắng cho cái mạng, theo như đài nói, khả năng có dư chấn nhưng chắc là không mạnh

như lần đầu. Đài còn cho ta biết, tốt nhất là nên ngủ dưới gậm giường, có điều kiện thì ngủ trong nhà xí, không khuyến khích ra ngoài đường cảm lều.

Điều cuối cùng nhắc nhở mọi người nên lều cắm trại và túi ngủ bị mua sạch bách, công viên và các sân trường chẳng mấy chốc chen chúc toàn là lều.

Lần động đất này gây thiệt hại về nhà cửa cực không đáng kể, chỉ cần là không phải mới xây vài năm gần đây, cơ bản là chẳng sao cả . Nhưng rất nhiều người kinh hoàng quá mức tình nguyện đi ngủ lều, hầu hết là dân lăm tiền. Con số thương vong đã được công bố, tổng cộng chết 14 người, hầu hết là ở thôn Hào, bị nhà sập đè chết ngay lúc động đất 9 vị, số còn lại là lục tục sau đó. Có một trường hợp hơi khác biệt, một anh bạn mới chuyển lên tầng 18 ở, đang ngủ trưa mơ màng, nghe có động đất không cần nghĩ ngợi mở cửa sổ nhảy ra ngoài... còn có tai nạn như sau, một anh chàng đang đi xăm mình, định xăm một thanh kiếm, khi động đất, thầy xăm giật mình vẽ một đường ngoằn ngoèo, chú chàng khá dễ tính nói: “ Thế thì xăm thành Kim xà kiếm vậy”.

TRừ cục công an, sở điện và sở nước, các đơn vị quan trọng ra thì các trường học, công xưởng đều cho nghỉ. Năm nay tiêu chuẩn nhà giáo ưu tú của thành phố không có giới hạn, phàm là khi có động đất, không bỏ lại học sinh mà chạy, kể cả các môn học phụ đều được bình chọn là nhà giáo ưu tú.

Vụ này xảy ra sau khi Kim Thiếu Viêm đi được nửa tháng, thẳng bé may thế, không phải sợ hãi lần thứ hai.

Hiện giờ vấn đề an toàn được tôi đưa lên hàng đầu, Khổng tử từng nói: quân tử không đứng dưới tường sắp sập. Để cả đám này cùng tôi ở trong cái nhà nứt toác ra chờ may rủi, ý kiến của người ta cũng không thèm hỏi là

không được. Khi tôi hỏi mọi người có nên ra ngoài cắm trại không, cả đám đồng thanh “ Còn đánh nữa hả?”

Ý nghĩ duy nhất của tôi lúc đó là đánh một phát để chứng minh mình vô tội. Dưng mà rắm thì không phải lúc nào cũng đánh được, khi nó đến có nhin cũng không được (có hại đến sức khỏe), khi nó không ra thì rặn kiểu gì cũng không xong. Tôi gào lên thảm thiết:

- Việc đông đất và tôi đánh rắm chẳng liên quan gì đến nhau cả.

Mấy tay đàn ông nhìn nhau, Chính Béo nói:

- Cại vũ này đừng đem nội lụng tưng nhẹ, xem chụ Cường sẽ chữa kìa.

Lưu Bang:

- Ủ, bọn mình sau này cũng đừng nhắc đến nữa. Coi như bọn mình không biết.

Hạng Vũ:

- Đánh thì đánh, sợ cái quái gì?

Tôi hết hy vọng giải thích, đem một vỏ chai bia dựng ngược trên bậu cửa sổ, quay lại thấy Kinh khờ hăm hờ định bắt chước, thở dài nghĩ bụng, chết thì chết, có cái đám này chết cùng cũng giá trị. Lúc ấy nghe thấy tiếng Sáu Lưu dưới nhà gọi tôi oang oang, vội chạy xuống, thấy lão đi một con xe đạp điện, một chân chống đất, miệng ngâm một điệu ba số (không dùng hiệu thuốc Tàu, mất công quảng cáo miễn phí cho tụi nó), tôi cười:

- Có tiền rồi hả?

Lão lim dim gật đầu, gỡ thuốc khỏi mồm:

- Ủ, tạm tạm, ngoài công viên cấm trại đầy cả rồi, dân tình nhàn rồi tìm anh xem bói cũng kha khá. Anh ghé qua nhắc chú, hội 300 khoảng 3 ngày nữa đến, giờ phải về ngay, người ta xếp hàng rồng rắn cả rồi, mà không về sớm thì chủ xe báo công an mất.

- Ông không phải mượn xe của người ta sao?

- Anh mượn chìa khóa để ngoáy tai, không phải mượn xe.

- Đưa người đến cũng được, nhưng phải đưa đến chỗ tôi chỉ định.

- Không được, điểm truyền tống cố định rồi.

Tôi cố nhin:

- Thế thì tối một tí hẵng đến, ông không định giữa ban ngày ban mặt đưa cả một tiểu đoàn vũ trang đầy đủ đến đây đấy chứ?

Sáu Lưu nghĩ một hồi :

- Anh sẽ cố, chú còn chuyện gì nữa không?

Tôi túm chặt tay lão:

- Còn động đất nữa không?

Đây là chuyện tôi muốn biết nhất và lý do nhin lão từ này đến giờ, Sáu Lưu khệnh khạng dụi thuốc, bấm đầu ngón tay lăm nhăm:

- Giáp ất bính đinh, tí Sửu dần Mão, một thêm một thành hai, gia một thành năm....

- Đừng làm bộ nữa, ông là thần tiên mà.

- Cấp trên quy định, trừ trường hợp khẩn cấp, không được dùng pháp lực. Nhưng mà anh xem bói chuẩn lắm đấy, ngày mai, 3 giờ sáng có dư

chấn, ai anh cũng bảo thế cả, tin hay không thì tùy.

Tôi bó tay với lão này rồi, lão ta quá hiểu lưu manh nghĩ gì. Tôi không phát khùng lên vụ 300 đến sớm vì đã có chuẩn bị, sau khi động đất 2 tiếng, tôi đã đặt mua qua mạng 100 cái lều to, mỗi lều ở được 5 người, giờ khả năng của tôi tiếp đón là 500 người, 300 là cái đỉnh. Bọn họ đến, đưa ra ngoại ô cắm trại, không ai tò mò, nhà cửa tính sau, tôi còn định chờ thêm vài hôm, tình hình này giá nhà đất sẽ xuống cho coi.

Hôm sau 2h 30 sáng, tôi gõ hội 5 người và Bánh Bao dậy, khi được biết là 3 giờ có dư chấn, trừ hai cô gái, còn lại tin sái cổ, tôi để ý thấy Lưu Bang không dám đi sau lưng tôi nữa. Cả đám mặc áo khoác đi ra cửa, đến quảng trường đối diện khu phố đứng run lấy bầy. 2h45, lục tục từ trong khu mọi người kéo ra, nhà bác Triệu ra sau cùng, lúc 2h55, khoảng trường chen chúc người. Lúc đầu mọi người còn ngượng ngùng, câu đầu tiên là : “ Bác cũng nghe nói hả?”

3 giờ, yên tĩnh như mặt hồ thu, mọi người đều không nói gì, chăm chú nhìn xuống đất, đến 3h15 thì bắt đầu chịu hết nổi, hỏi lẫn nhau, ai cũng nói: “ Tôi nghe Lưu bán tiên ở công viên nói” Tôi bắt đầu thấy không ổn, chờ đến sáng cũng vẫn im re, không mấy may động tĩnh gì, mọi người ngáp ngán ngáp dài kéo về nhà ngủ. Hôm sau, đài thông báo có người tung tin đồn động đất với mục đích không rõ ràng, công an đang tiến hành truy nã, kẻ bị truy nã biệt hiệu Lưu Bán Tiên, tên chính thức Sáu Lưu.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Trường Văn Võ Dục Tài.

Mang theo cơn hận vô biên với Sáu Lưu, tôi đi ngủ, khi thức dậy thì nhận được hai cú điện thoại, cú thứ nhất là 100 cái lều đã đến, cú thứ hai do công ty buôn bán xe lớn nhất thành phố gọi, lúc đầu tôi chẳng hiểu gì ráo, cho họ biết là tôi đã mấy tháng không xin việc qua mạng rồi. Nói chuyện với tôi là tổng giám đốc công ty, đều là giám đốc, chức của người ta tỉ lệ vàng cao hơn tôi cả trăm lần, là loại đã lên ti vi bắt tay với thị trường đang hoàng. Ông này rụt rè hỏi tôi:

- Chiếc Hummel H2 là anh đặt phải không ạ?

Tôi sực nhớ ra:

- À... đúng, đúng, tí nữa thì quên bếng mất.

Bên kia toát mồ hôi hột, tùy tiện quên một cái xe giá 2 triệu đã trả tiền thì giàu đến mức nào? Đầu dây bên kia cười lấy lòng:

- Trong thời kỳ đặc biệt này công ty chúng tôi có một chính sách là trước khi xe đến, hỏi lại quý khách, xin hỏi quý khách vẫn lấy xe chứ ạ?

Cái chiêu này cao nha, gần đây người có tiền đều kiếm miếng đất trống xây cung điện hết rồi, loại có tiền thật sự đều chuồn ra nước ngoài cả, công ty buôn xe chơi vụ này có kiểu kiếm được ít tiền tí nhưng tạo ấn tượng tốt, còn phải lo sau này tiền không chảy vào cuồn cuộn sao? Mà người giàu ai cũng sĩ diện, ai lại nỡ nói tôi đi chạy nạn đây, không lấy xe nữa.

Tôi dám.

Tôi dùng cái giọng dễ ghét hằm hừ:

- Cái xe đó không phải tuần trước phải giao rồi sao?

- Thật xin lỗi quý khách, vì quý khách yêu cầu quá cao, một số linh kiện phải nhập từ Mỹ về nên đã chậm trễ, hiện đã lắp đặt xong, 3 ngày sau có thể giao hàng. Xin chúc mừng quý khách, tôi chưa hề thấy chiếc xe nào ở thành phố ta sang như vậy.

- Thế à? Qua mấy ngày nữa tôi phải ra nước ngoài tạm lánh một thời gian, chiếc xe đó không lấy nữa.

Bên kia im re mất một lúc, có lẽ chưa bao giờ gặp phải loại khách như thế, hồi lâu mới tiếp:

- Lợi dụng thời gian này ra nước ngoài thư giãn cũng rất tốt, trong mấy ngày này quý khách có cần xe dùng tạm không ạ, tôi xin đề nghị loại Jeep mới, chúng tôi có sẵn hàng, chỉ đến chiều là quý khách nhận được, loại xe này có tính năng việt dã rất tốt, có thể đưa quý khách qua sông qua núi....

- Chạy trốn khắp nơi – tôi tiếp vào.

Bên kia im bật, hồi lâu mới rụt rè:

- Xin hỏi quý khách làm việc trong lĩnh vực nào để chúng tôi có thể đề nghị loại xe thích hợp..

- Xuất nhập khẩu.

- Mặt hàng gì ạ?

- Vũ khí và ma túy...

- Aaa... quý khách đùa vui quá, chúng tôi sẽ chuyển tiền trả lại quý khách ngay ạ, xin tạm biệt.

Cái tay này thật không biết đùa, tôi đang định hỏi có xe cá mập second hand không, hội 300 sắp đến, cũng phải có cái xe đi lại, xe của cậu Triệu mấy hôm nay bận quá, không mượn được, thêm vào đó dù giờ là mùa hè, nhưng hết tháng 8 là vào thu, quần áo rét cho 300 và 54 hảo hán là một khoản rất nhức đầu. 5 triệu kia cứ ngồi ăn không kiêu gì cũng hết, may mà có khoản 3 triệu này bù vào, tuy làm thế có lỗi với Hạng Vũ nhưng khoản này là chuyển mục đích sử dụng, không tính là tham ô được. Nếu may mắn sau này mọi chuyện ổn lại tôi sẽ bù vào (nếu mà may mắn).

Tôi đến phố Phú Thái, trước ra sao thì giờ vẫn vậy, đám người nghèo không sợ chết khiến nơi này vẫn nhiệt náo vô cùng. Tôi lang thang một lúc , rồi chọn một cửa hàng hàng trung tiến vào, chủ hàng là một bà chị cỡ 40 tuổi, vú xệ đến rốn. Tôi hỏi xem có quần áo may sẵn số lượng lớn không, bà chị cứ tưởng tôi mua đồng phục cho học sinh, lôi ra mấy bộ đồ thể thao cực kỳ kém chất lượng. Tôi lại bảo là mua quần áo công tác cho công nhân, nếu giá cả Ok thì quần áo mùa đông cũng mua tại chỗ này luôn, bà chị mắt sáng như sao, hết sờ lại bóp tôi, lôi ra một loạt quần áo lao động kaki, không quá đắt thì quá dày, thấy tôi có vẻ không vừa ý, định đi, bà chị bèn thì thầm với một giọng hết sức thần bí:

- Có một phê hàng, chất lượng hết ý, giá cả phải chăng, có điều không đẹp lắm, chú lấy không?

Tôi nói công nhân của tôi là ở nơi hoang vắng xây xưởng, không quan tâm đẹp hay không. Bà chị lén lén lút lút mang ra một bộ quần áo, tôi dỡ ra coi, đúng là trong xấu tệ, xám xịt, tôi trứu mày nói:

- Đẹp xấu gì nói sau, bộ này sao trông quen quen thế nào ấy.

- Chú thêm hai cái sọc lên vai, một hàng số trước ngực là biết ngay.

Bố khi, nhận ra rồi, là quần áo của tù cải tạo lao động. Thấy tôi có vẻ dao động, bà chị thêm đường thêm muối nói:

- Cho công nhân mặc mà, không cần quá tốt, vả lại mặc thế này, hội khác không dám gây sự với chú..... một bộ có 20, thêm giày và đồ lót chị chỉ tính chú 50, thấy thế nào?

- Mặc thế này ra đường không sợ công an coi là tù trốn trại sao?

- Yên tâm, đây chỉ là bán thành phẩm thôi, đầy đủ là trên cổ áo có hoa văn, vả lại chú có thể thêm Logo sau lưng nữa là OK.

- Thêu hàng chữ “Tinh trung báo quốc” được không?- tốt nhất là lấy lòng đám Nhạc gia quân đó.

- Không vấn đề, không ngờ công ti chú cũng có văn hóa gớm.

- Rẻ chút đi, lấy 1000 bộ, ngày mai cần, tiền mặt trả ngay.

Bà chủ cố nhịn sự sung sướng, nghiêm mặt nói:

- Chú nói thế thì khó làm ăn lắm, quần áo của chị là phải thu vải dày làm đấy, chỉ riêng tiền công cũng không chỉ có giá đó đâu...

Tôi cười, cũng đúng thế:

- Thế thì không phải nói nhiều nữa, đây là 2000 đặt cọc, ngày mai lấy hàng 1000 bộ, đừng quên thêu chữ nhé.

Bà chủ đếm tiền rồi nói:

- Hàng giá 50000 mà chú đặt cọc 2000 sợ là hơi ít.

- Không đồng ý thì thôi, thằng em còn không vừa ý lắm đây, vừa mới đông đất lôi một đám mặc đồ này đi kiếm ăn, người ta không biết lại nghĩ

nhà tù bị sập rồi cũng nên.... À đúng rồi, ông anh có phải làm cán bộ trong trại không?

Bà chủ nhanh nhẹn tránh khỏi cái tay tôi thò ra lấy lại tiền:

- Được rồi, 2000 cũng được, ông xã chị đang ngồi trong trại.

Trước khi tôi đi, bà chủ quăng ra một tờ giấy, chỉ sang đối diện nói:

- Tặng chú một lần tư vấn tâm lý miễn phí, đây là đặc sắc của cửa hàng.

Tôi nhìn sang, không biết từ lúc nào bên đó mở một phòng tư vấn, tôi dờ khóc dờ cười đi sang, lập tức hiểu ngay, bà chủ thế là biến tướng chỉ trì ông tình nhân già, một lão trạc 50, để râu dê ngồi đó, mắt sáng rực nhìn qua bên này, động chút là nháy nhó với bà chủ. Thấy tôi đi vào thì nghiêm mặt nói:

- Anh có vấn đề gì về tâm lý.

- Không có gì, chỉ thấy tiền không đủ tiêu thôi.

- Đây là vấn đề tâm lý hết sức nghiêm trọng, có người lương tháng mấy chục nghìn mà không vui vẻ, có người chỉ kiếm được tháng vài trăm....

- Đừng liên thuyên nữa..

Lão râu dê chớp ngay lấy cái bảng tư vấn tâm lý, khi tôi đang tưởng lão sắp bực tôi thì lão lại xoay nó lại, lộ ra một cái bát quái to đùng:

- Không hứng thú tư vấn tâm lý thì tôi xem tử vi cho cậu vậy...

Quần áo đã xong, tiếp đến là lều trại, 1000 bộ quần áo chẳng qua chục thùng, dễ giải quyết, còn lều trại thì hơi khó ăn nói với Bánh Bao. Thế là tôi đành nói với ông chủ hàng rằng khi nào tôi đến lấy hàng mới được đóng cửa, ban đầu lão ta còn không thèm để ý, sau tôi nói là không vấn đề đăng nào tôi cũng biết kho hàng của lão ở đâu mới chịu thua. Làm người phải

kiên trì tí, không đạt mục đích không chịu thôi, không phá Lâu lan không về nhà, Hung Nô chưa diệt không lấy vợ.... nói tóm lại người đời gọi đó là phong cách lưu manh.

Vấn đề lớn cuối cùng: địa điểm, chỗ đó phải ở ngoại thành, nhưng không được quá hẻo lánh, để còn có chỗ mà mua lương thực và đồ dùng sinh hoạt, không được quá xa vì Sáu Lưu đưa người đến lúc gần sáng, tôi phải đưa đám đó chạy bộ đến nơi trước khi trời sáng. Tôi không nghi ngờ khả năng hành quân của Nhạc gia quân tí nào nhưng lại không tin bản thân tí nào, gần đây, trừ trên giường ra chẳng lúc nào tôi tiến hành hoạt động thể dục cả..

Mấy hôm nay Bánh Bao đi làm bình thường, sau động đất, chẳng mấy gia đình nấu cơm nữa, vì thế hàng ăn đắt hàng dễ sợ. Cơm trưa biến thành Sư Sư nấu, mọi người cứ nghĩ con bé biết nấu ăn, sai bét. Ngày xưa cô nàng nhúm ít hạt sen quăng vào nồi nước, chờ người làm nấu nướng xong xuôi bưng lên cho Tống Huy Tông, có thể nói là canh hạt sen tự tay Sư Sư nấu. Con bé thiếu lý luận nấu ăn thành hệ thống, ví như cơm rang trứng không hề biết là phải nấu cơm trước rồi mới rang, con gái ưa sạch sẽ thế mà xào rau không thềm rửa, được cái xào như thế dầu mỡ không bắn tùm lum, sau này tôi mới biết mấy hàng ăn đều làm thế cả.

Đúng lúc Sư Sư đang bê một đĩa su hào cắt hết sức trầu tượng định bỏ vào chảo xào thì may quá, Bánh Bao về, đi theo nàng là một vị ông cụ đeo kính, mặc đồ Trung Sơn, tôi móc ví ra nói:

- Tuần này là cụ thu tiền nước ạ?

Bánh Bao gạt Sư Sư sang một bên, tiếp thu việc nấu nướng, miệng nói:

- Đây là thầy giáo chủ nhiệm của em hồi tiểu học, giờ là hiệu trưởng trường tiểu học Dục Tài, thầy Trương. Lúc nãy gặp trên đường, em đưa về đây.

Tôi có nghe nói đến thầy TRường, nghe nói là một thầy giáo hết sức thân thiện, hòa ái, về sau Bánh Bao có thể đọc trộm Thiên Long Bát Bộ trong giờ tiếng Anh cũng là nhờ công lao của thầy chủ nhiệm, à không thầy hiệu trưởng Trường.

Tôi lung túng chào thầy hiệu trưởng, thầy cười khố:

- Đừng gọi tôi là hiệu trưởng nữa, không còn làm nữa rồi.

Tôi kỳ quái nói:

- Tiểu học Dục Tài, chưa nghe nói đến bao giờ?

- Là cái trường làng thôi, sau khi nghỉ hưu thầy đến làm hiệu trưởng miễn phí.

Tôi thuận mồm nói:

- Thế thì thầy nhân tiện nghỉ ngơi, bao giờ mọi chuyện xong lại về là vua trẻ con tiếp.

Thầy rầu rĩ nói:

- Hết rồi, trường đóng cửa rồi, phòng học sắp sập hết cả.

- Thầy nói sao cơ ạ?

- Trường của thầy là ở thôn Hào đấy.- Thầy Trường chỉ nói đúng một câu. Lần này đông đất, tâm chấn là ở thôn Hào.

Tôi và thầy nói chuyện hồi lâu mới biết thật ra trường là do mấy thôn xung quanh góp tiền xây, gọi là trường nhưng chỉ có mấy cái nhà cấp bốn, có 6 thầy giáo nhưng học sinh thì hơn 400 mạng. Xây ở thôn Hào vì ở đó là chính giữa, thôn nào cũng gần, gọi là gần nhưng thôn xa nhất cũng đến gần

10 cây, thôn Hào đất rộng, trẻ trong thôn đến trường cũng phải đi khá lâu. Khu đất xây trường là đất hoang, không ai ở, cũng không trồng trọt gì.

Tôi hỏi:

- Trường giờ ra sao rồi?
- May mà không em nào bị sao, nhưng nhà cửa đều gần sập hết rồi.
- Ngày trước xây trường hết bao nhiêu.
- Mấy năm trước, cũng trăm mấy ngàn rồi

Tôi sáng mắt hỏi:

- Nếu giờ có người lấy miếng đất ấy dùng có được không ạ?

Thầy Trương nâng kính, nói buồn tênh:

- Ai dùng miếng đất ấy làm gì, hồi trước giờ đều bỏ hoang, có ai thềm đâu.

- Em lấy, em lấy.
- Cậu....?
- Là đứa bạn em, nó định dùng chỗ đất đó.

Thầy Trương nhìn tôi chăm chăm, hỏi:

- Dùng làm gì?

Trước ánh mắt tra hỏi sáng quắc của thầy, tôi không khỏi lú lờ, luống cuống, may mà nhanh trí buột ra một câu:

- Xây trường học.

Nghe đến trường học là thầy Trương mắt sáng rực như mèo Garfield nghe nói đến xúc xích.

- Là thế này ạ, đưa bạn em định xây một trường văn võ (loại trường vừa dạy văn hóa vừa dạy võ) , chuyên nhận trẻ lớn ấy.

Thầy Trương xì hơi:

- Thế cậu đến nói với thôn trưởng ấy.

Tôi tóm lấy thầy Trương đang định đứng dậy nói:

- Lúc trước họ xây trường không phải tiêu hết trăm nấy ngàn sao? Giờ em cho mỗi thôn 100000, riêng thôn Hào 200000, có được không ạ?

Thầy Trương cúi đầu nghĩ hồi lâu rồi nói:

- 100000 đủ để mỗi thôn xây một phòng học và mời thầy giáo rồi, có điều thầy không được ở với bọn trẻ nữa.

Tôi cảm thấy mình thật xấu xa, khác nào cường hào ác bá cướp một cô gái đã đính hôn, vấn đề là giờ không đủ tiền nha, các thôn góp tiền xây trường có 15 thôn, mỗi thôn 100000 tôi đã hết toi triệu rưỡi, thêm tiền cho thôn Hào, tiền lều trại, quần áo, dụng cụ, lương thực, 5 triệu của tôi đi hết 7,80% rồi. Nhưng nếu không có miếng đất đó thì tiền tiêu còn kinh hơn. Thầy Trương nghĩ đến cuối cùng, quyết định nói:

- Nếu bạn cậu có ý như thế, tôi sẽ giúp nói với các thôn, dẫu sao cũng vì các em học sinh mà.

- Nếu vậy em đi cùng với thầy, đại biểu đưa bạn em..

Thầy Trương nắm tay tôi, nói yếu ớt:

- Dẫu sao thì cũng thay tôi cảm ơn bạn của cậu, điều quan trọng nhất là lũ trẻ được đi học.

Tôi thật muốn tát cho mình một phát, nói:

- Cũng là điều kiện hạn chế, nếu không nhất định phải xây cho lũ trẻ một ngôi trường thật to.

- Đúng rồi, trường của bạn cậu định đặt tên là gì?

- Theo thầy thì tên gì thích hợp ạ?

Trong khi tôi nghĩ thầy sẽ đưa ra một cái tên nho nhã đầy ý nghĩa thì thầy TRường buông ra một cái tên: Trường văn võ Dục Tài.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Vị Hiệu Trưởng Tuyệt Vời.

Bánh Bao và tôi giống hệt nhau, bé đến nhón sừng bái nhất là Cảnh sát trưởng Mèo Đen (nhân vật phim hoạt hình TQ những năm cuối 80 đầu 90), Ultraman, Spiderman ...v.v Nói cho dễ hiểu thì trong số những thần tượng của nàng, người duy nhất sờ được, thấy được chính là thầy Trương. Nói một cách khác, trong số mọi thầy cô từng dạy Bánh Bao, người duy nhất không bị nàng ghét là thầy Trương. Thầy là loại trí thức kiểu cũ, tính tình hiền lành, dạy học nghiêm túc, thuộc loại một bài luận văn 100000 chữ đã gửi đi, phát hiện sai một dấu phẩy phải ngồi chờ đến nửa đêm trước bưu điện, nài nỉ xin lại để sửa rồi mới gửi tiếp.

Lúc ăn cơm, thấy tôi gọi ra một tiểu đội, thầy khá ngạc nhiên, khi biết Sư Sư và Bánh Bao ngủ cùng phòng mới tỏ ra gần gũi, dễ chịu hơn. Về cách xưng hô, thầy lần lượt gọi bọn tôi là em Cường, em Chính, em Kha... Lưu Bang xem ra không vừa ý, từ lúc làm lưu manh đến giờ không ai dám gọi hần như vậy.

Uống được vài ly bia, thầy Trương bắt đầu nổi hứng bàn cổ luận kim, kiểu trí thức cũ như thầy có kiểu phong lưu riêng mà. Nói đến chư tử bách gia, Chính Béo xen được vài câu, nói đến Hán Sở tranh hùng, Lưu Bang, Hạng Vũ đều né tí ra xa, bàn đến Lý Bạch, Đỗ Phủ, Sư Sư gia nhập, đến lượt Hồng Lâu, Thủy Hử thì ai nấy im re. Tôi thấy sự im lặng dễ sợ quá nên buột mồm mời thầy là hiệu trưởng danh dự của trường mới, thấy cái tên mình đề nghị được dùng, thầy vui vẻ nhận lời. Khi đi về, nhận xét của thầy Trương là : Đám trẻ thời nay kiến thức thật kém quá.

Ngày hôm sau bận tùm lum, tôi phải đến nói chuyện với các thôn trưởng, bao gồm thôn trưởng thôn Hào là 15 vị, cùng tôi và thầy Trương gặp mặt vui vẻ, nhưng các vị thôn trưởng xem ra khá đề phòng, tự nhiên có một thằng trời ơi đất hỡi hiện ra cho mỗi người 100000 xem ra có âm mưu gì đó. Bây giờ nông dân không có dễ lừa nha, ai cũng ranh như quỷ, cuối cùng, nhờ thầy Trương nhân danh hiệu trưởng danh dự thuyết phục, mọi người mới đồng ý cái giá mỗi thôn thêm 10000, xử lý xong 14 vị kia.

Thôn trưởng thôn hào quyết định cho tôi mượn mảnh đất, lại hào phóng không cần 100000 tôi cho thêm với điều kiện xây trường phải dùng đội xây dựng của thằng cháu lão. Sau đó bọn tôi đi xem đất, trường nằm giữa một bãi cỏ hoang xum xuê, liêu xiêu mấy ngôi nhà tranh, trông xa không khác gì khách sạn Long Môn. Bốn phía có đường mòn do bọn trẻ đi nhiều tạo ra, chỉ có hướng ra thị trấn là đi xe vào được, thật ra bọn trẻ học ở đây cũng khá hạnh phúc, có ai thấy trường học nào mà giờ ra chơi bắt được thỏ hoang trong sân trường chưa?

Thôn trưởng gọi thằng cháu đến gặp tôi, một thằng cha ghê lở đầy đầu, miệng ngậm điếu thuốc xiêu xiêu vẹo vẹo, nói năng rất dễ ghét:

- Định chơi kiểu gì?
- Tôi tính phá mấy cái nhà cấp bốn đi...
- Nói thừa, không phá đi xây thế đếch nào được, ý tôi là định dùng bao nhiêu tiền?
- Khoảng 1 triệu đi, anh xây cho tôi hai dãy nhà hai tầng, nhà ăn, miễn sao đủ chỗ cho 350 người ăn ở ỉa đái là được.
- Chắc, nói năng thừa mứa, thế này đi, ông đưa tôi 2 triệu, tôi xây thêm cho ông một tòa nhà dạy học 3 tầng, thêm 200000 xây tường bao quanh, ký túc xá, nhà ăn, phòng học, tường bao đầy đủ, Ok chưa?

Hắn nói vậy tôi mới nhớ ra, xây tường là rất cần thiết, bèn nói:

- Tất cả 2 triệu, nhà ở, nhà ăn, phòng học, tường bao, được không?

Thằng cha Lại dụi thuốc quay đi nói:

- Cứ thế đi.

Tôi gọi với:

- Không cần hợp đồng à?

Hắn phẩy tay:

- Cần đếch gì mấy thứ thừa thãi đó, mai tôi kéo quân sang – Hắn chợt quay lại hỏi – Mà ông có cần thầy dạy võ không đấy, tôi có mấy anh em cũng có nghề lắm, giờ không có việc gì làm đi đánh nhau suốt.

Sau khi nghe tôi nói không cần, hắn lại tiếp:

- Làm bảo vệ cũng được, ông không sợ học trò trèo tường ra ngoài làm bậy hay kiện lên Cục giáo dục sao? Tôi hô anh em phục dưới chân tường, đứa nào trốn đánh gãy giò.

- Khỏi đi, không biết ai đánh què cẳng ai nữa đây?

Chờ tay Lại đi khuất, tôi quay lại hỏi thầy Trương:

- Thầy ơi, cổ vấn tí, xây tường cần thủ tục gì không?

Thầy Trương run rẩy hỏi:

- Đừng có nói với tôi là chưa làm thủ tục gì?

- Thì đã biết gì đâu mà làm, thế mới phải hỏi thầy.- Tôi gãi gãi đầu nói.

Thầy Trương đầy tuyệt vọng ngồi bệt xuống đất, giọng như mếu:

- Tôi làm gì thế này hả trời, già thế này còn lơ dại...

Tôi ngạc nhiên:

- Thế tối qua thầy không về nhà à?

Ông già ngồi dưới đất, phần nộ chỉ tôi quát:

- Cậu định làm cái gì, định hại tôi hả - Đoạn mếu máo – Sao tôi ngu thế hả trời, lại đi làm cái hiệu trưởng danh dự chết toi này chứ.

À, ra là hiểu nhầm, tôi dùng một giọng chân thành nhất có thể nói:

- Thầy Trương, em đâu có lừa thầy, em thật lòng muốn xây trường cho mấy....em nhỏ ở xa đến học tập, biết được sự tốt đẹp của thời đại chúng ta. Em định là năm đầu hoàn toàn miễn phí, bao ăn, bao ở, thầy có thể giám đốc em, em mà kiếm tiền dơ bẩn thì trời đánh thánh đâm.

Đoạn đầu tôi nói là hoàn toàn vớ vẩn, nhưng đoạn sau có sức thuyết phục thật kinh người, thầy Trương ngồi dưới đất ngẩng mặt nhìn tôi hỏi:

- Thật không?

Tôi gật sái cả cổ.

- Bạn của cậu không có ý kiến?

- Em từng cứu mạng nó, tiền này coi như tạ lễ, có vứt xuống sông nó cũng không hỏi.

Thầy đứng phắt dậy nói:

- Cậu đừng có lừa tôi đấy, tôi có mấy đứa học trò trong chính phủ, ban đầu coi như không nghe không thấy, sau này mà trường không có vấn đề gì

sẽ bù thủ tục đầy đủ. Nếu cậu mà lừa tôi.... – ông thầy già gằn giọng – Tôi có mấy đứa học sinh trong giang hồ, dù để Bánh Bao ở góa tôi cũng xử lý cậu đến nơi đến chốn.

Ông cụ hoành tráng thật, trắng đen chơi tuốt, sau này tôi có con trai cũng cho nó đi làm thầy giáo.

Trên đường về tôi ghé qua xem lều trại, ông chủ cũng hài, vì chờ tôi hay đúng hơn là đề phòng tôi, cắm một cái lều trước kho ở đó luôn, may mà giờ đâu cũng có lều cắm trại nên không ai để ý. Đến chiều, 1000 bộ áo Tinh Trung Báo Quốc đã được đưa đến, tôi bảo người ta chất trước cửa, toàn người quen, hàng xóm chắc chẳng ai trộm mà sợ. Khi Bánh Bao về, thấy đồng đó cũng không để ý, chắc nàng nghĩ là hàng của cậu Triệu nhà bên. Tôi nuôi một hội 5 người trong nhà, bên ngoài thuê cả mấy hecta đất xây trường mà Bánh Bao không hề biết chân tướng, xem ra với sự vô tâm của nàng và năng lực làm việc của tôi, thời cơ hẹn mấy em trên mạng gặp mặt đã thành thực, nhưng để chơi tình một đêm còn phải cố gắng thêm nữa.

Ban ngày đầu tháng 7 cũng không còn dài nữa, đến 8h trời đã tối hẳn, tôi rất sợ Sáu Lưu giờ đưa người đến, cả phố ăn cơm xong đang ngồi la liệt ngoài đường hóng mát và tránh động đất. Tôi thật rất hy vọng cơ quan công an loan truyền tin vui: Tên lừa đảo Sáu Lưu đã sa lưới pháp luật. Tôi còn ôm mục đích không thể nói ra dò hỏi hàng xóm, nói đến lão Lưu thì có hàng tỉ bản bốn khác nhau, người thì nói lão trốn vào Nam rồi, người thì bảo lão đang luẩn kuất dưới nông thôn. Xem ra cái lão lừa đảo này dù không dùng pháp lực cũng khó bắt hơn là động vật gần tuyệt chủng.

Bữa tối, bọn tôi tụ tập đông đủ, Bánh Bao mấy ngày nay thấy rất vui vẻ, trừ việc không được cùng tôi hoạt động thể dục thể thao ra, một người thích nhiệt náo như nàng khác gì một con bọ hung rơi vào thảo nguyên châu Úc, chỗ nào cũng có phân khô, nàng đùa với Lưu Bang và Hàng Vũ: “ Giờ chỗ mình cũng bị tai nạn rồi, không biết Hồ Bắc đã rút nước chưa, bọn ta chạy lên đó tránh nạn.”

Bánh Bao từ lúc sinh ra đã là một cô gái thích gây chuyện tùm lum, Đường Tăng đi lấy kinh, qua 81 nạn còn có Tôn Ngộ Không ẻ cổ ra gánh, không xây xước gì, còn Bánh Bao với tôi, không những không giúp được gì còn gây chuyện cho tôi chịu đòn nữa. Nhưng nếu đổi cách nhìn, nàng là Đường Tăng còn tôi là Tôn Ngộ Không thì xem ra khá hợp lý, cũng như người ta hay nói sao nhỉ: Đằng sau mỗi người đàn ông thành công đều có một người phụ nữ đặc biệt hay gây chuyện.

Một câu nói của Bánh Bao chọc vào nỗi buồn của Hạng Vũ, gã khổng lồ 2m buồn bã buông đuũa, rời khỏi bàn. Xem ra đã đến lúc mua cho gã một cái xe, vừa là để gã có việc làm, vừa là tôi đang cần dùng.

Thời gian chờ đợi trôi qua thật chậm chạp, tôi tuy bảo Sáu Lưu đưa người đến muộn một chút, nhưng theo thói quen của lão, có thể 1 giây sau sẽ gọi um lên, sau lưng là 300 tay lính nhà Tống máu me be bét. Kỳ thật là dù chỉ có mình lão cũng khiến tôi khó sống., bây giờ lệnh truy nã Sáu Lưu là tiết mục cố định trước khi phát sóng Dae Chang Kum, ai mà không biết có khi lại nghĩ đây là Poster mới của phim Dae Chang Kum cũng nên. Sáu Lưu nhanh chóng trở nên nổi tiếng như vậy cũng vì cái thành phố chỗ tôi từ năm 49 đến giờ thật chẳng có cái quái gì xảy ra cả, không dính dáng gì đến Bin Laden cũng chẳng thấy phần tử khủng bố nào lai vãng. Vụ động đất mới đây là một tiêu điểm mang tính lịch sử của thành phố, nếu không làm gì đánh lạc hướng dư luận, không khéo lại làm người dân khủng hoảng mất. Việc truy nã Sáu Lưu cũng là một biện pháp dập tắt tin đồn, bây giờ lão là một quả mìn nhồi đầy phân, nổ không chết người cũng hôi thối be bét.

Khi trời tối hẳn, các bà các cụ chán việc đập muỗi kéo nhau về nhà ngủ, tôi mọi khi đi ngủ muộn, Chính Béo chiếm tivi chơi Mario, gã thề hôm nay phải qua được cửa 8-1, Kinh Kha mấy ngày nay không thích nghe đài nữa vì liên tục lặp đi lặp lại thông báo về động đất và các biện pháp phòng chống. Tôi, Lưu Bang và hai cô gái chơi mạt chược, Lưu Bang có ít tiền mua rau của các bà các cụ nên đề nghị chơi ra máu, chơi một hồi, hăn thắng

chán rồi thì bắt đầu ăn gian cho Bánh Bao. Với sự kháng nghị của Sư Sư, bọn tôi đổi sang chơi chéo tay, Bánh Bao và Lưu Bang làm một đôi, một mình Lưu Bang không làm được gì nên có thắng có thua, tôi nhìn đồng hồ thấy càng lúc càng muộn nên dần yên tâm. Chính Béo phá đảo xong đã đi ngủ, Sư Sư cũng rút lui.

Ba đứa bọn tôi đổi sang chơi tiến lên, được vài ván Bánh Bao vứt bài vào đi ngủ, phải cảm ơn Lưu Bang, gã toàn thắng nên Bánh Bao nổi cáu không thèm chơi nữa. Tôi sợ nhất là khi Sáu Lưu đến có Bánh Bao, ngó xuống thấy cả đám người, nàng không cần hỏi tôi làm gì cũng sẽ nổi sùng lên, từ năm ngoái nàng đã cấm tôi gọi hội đi đánh nhau rồi.

Chờ mọi người đi ngủ cả thì đã đến 2 giờ sáng, tôi bắt đầu sợ Sáu Lưu không đến, hút thuốc một lúc, tôi bắt đầu gà gật bên bàn, trong cơn mơ tôi còn nghe Sáu Lưu ào ào gọi tôi, sau thấy đèn ươn ớt. Giật mình tỉnh dậy, hóa ra nước dãi rỏ xuống đùi, tôi vừa định đi rửa mặt thì quả thật lại nghe tiếng gọi, ngó ra cửa sổ, Sáu Lưu vừa lén lút nhìn quanh vừa hạ giọng gọi tôi. Đằng sau và xung quanh là 300 tay lính thời Tống đứng nghiêm chỉnh tề.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Bối Ngôi Quân.

Sáu Lưu ngoắc ngoắc tôi qua cửa thủy tinh. Tôi ra hiệu bảo Sáu Lưu chờ, sau đó vội vàng mặc quần áo, đi giày, nghĩ tới việc dẫn mấy trăm người đi đường tôi lại thấy đau đầu.

Tôi xuống lầu xem, Sáu Lưu đang lăm lét xem hai bên đường có cảnh sát không, 300 quân nhân đứng nghiêm trên phố, xếp hàng ba, tuổi không đồng nhất nhưng lớn nhất khoảng 40, nhỏ nhất mặt búng ra sữa. Bọn họ phần lớn dung khăn buộc đầu cũ nát, vẻ mặt dờ dẩn, giống như có thâm cừu đại hận với toàn thể gian, mặc trên mình họ ngoại trừ quân trang màu xanh, áo giáp thì đủ mọi loại kiểu, phần lớn là da trâu bọc hộ tâm, có một bao tay cùng xà cạp, trên da trâu cũng có vô số vết đao kiếm.

Từ mặt trăng sức có thể thấy được đây là một đội quân khinh trang, thường chấp hành các nhiệm vụ cực kỳ đặc thù trong quân đội, điều khiển cho người khác muốn phun máu khi nhìn vào bọn họ là: họ thống nhất trang bị trường đao, lưng đeo cung tiễn, đoản đao không có quy cách đồng nhất, có người giắt sau lưng, có người cột vào xà cạp, từ vẻ mặt lạnh lùng cùng hộ giáp đã hao tổn xem ra, đây là một đám quân nhân giết người như ngóe.

Hiện tại nhà nước quản chế dụng cụ hỗ trợ cực kỳ nghiêm, tôi phỏng chừng có thể tìm thấy mười thậm chí hơn vết máu trên bất kỳ người nào, nếu rơi vào tay cảnh sát thì dù mình có nhảy xuống ....a, không cần nhảy, chỉ sợ tôi rơi vào tay cảnh sát thì đừng hòng có ngày nhìn thấy Hoàng Hà.

Sáu Lưu chỉ vào một lão binh nói: “Đó là tiểu hiệu trong Bối Ngôi Quân, tên Từ Đắc Long, là chỉ huy cao nhất trong đám này, chú sau này có chuyện gì cứ nói với nó.”

“hèn mọn quân sao? Tên gì kỳ vậy?”

Sáu Lưu quay đầu liếc 300, thì thầm: “Đừng có nói mò, Bối Ngôi Quân là thân binh của Nhạc Phi, trong lịch sử Trung Quốc, anh thấy ngoại trừ giải phóng quân thì không có đội nào cường hãn hơn họ đâu, chỉ có điều quân số quá ít không có danh tiếng lớn, vài trăm người này đấu với vạn người dễ như chơi, trong trận Yên Thành 50 Bối Ngôi Quân lao vào doanh trướng quân Kim giết chủ soái địch, khiến 15 vạn quân kim bị diệt, ngay cả Thiết Phù Đồ hung hãn của Kim Ngột Thuật đều bị giết sạch sẽ, Ngột Thuật sợ khóc thét – được ghi lại trong lịch sử chứ không phải tôi bịa.”

Tôi nghe mà nổi da gà: “Biến thái vậy sao lại không ai sống sót?”

Sáu Lưu giận dữ: “300 người này vốn không chết trận, anh nhớ lắm, sau khi Nhạc Phi bị hại họ đều tự sát bỏ mình, bọn họ có oán khí rất nặng, cho dù dương thọ chưa hết cũng chẳng chịu yên tĩnh, hi vọng chú có thể hóa giải oán khí trong lòng họ...”

Sáu Lưu nói tới đây khiến tôi nhảy dựng, tôi bó tay. Tôi biết rõ tôi không đấu lại lão già này, vội năn nỉ: “ Ông mang Đường Tăng ra làm việc này đi, tôi vô mộng chọc ngoáy thì được, chứ thật sự không chuyên nghề hòa thượng nhe.”

Sáu Lưu cười he he xấu xa: “Thời điểm khảo nghiệm chú tới rồi -- ờ, anh phải đi, hôm nay có hai nhóc theo anh suốt, anh nghi là cảnh sát mặc thường phục.” Nói tới đây lão liền ngồi chồm hồm, mắt nhìn trời xa xăm, như muốn bay lên. Nhưng chờ mãi cả buổi cũng chẳng thấy động tĩnh, tôi vội hỏi: “Sao ông còn chưa bay?”

Lão trợn mắt: “Anh đang đánh rằm.” Nói xong chạy một bạch biến mắt.

Tôi nhìn 300 Bối Ngôi Quân nhanh nhẹn dùng mảnh mang đeo mà lòng thầm cười khố, đi tới trước mặt Từ Đắc Long, cười thân thiện: “Từ đội trưởng...”

Từ Đắc Long liền ôm quyền: “Tiêu tráng sĩ.”

Tôi đổ mồ hôi hột: “Cứ gọi tôi là Cường được rồi.” Tôi thử thăm dò: “Chúng ta đã tới đây, chuyện đời trước hẳn nên quên đi, em cũng chẳng phải tráng sĩ gì, càng không phải thần tiên gì sắt, chỉ là một dân thường, các anh là quân nhân, chúng ta nên quân dân đoàn kết một nhà.”

Từ Đắc Long cười đáp lại: “Dễ thôi.”

Con mẹ nó, thằng này sao giống đầu gỗ quá vậy, tôi vốn nghĩ mục đích của bọn họ là nhờ tôi đưa về triều Tống, nhưng hiện tại xem ra, khi bọn họ biết rõ tôi không phải thần tiên cũng chẳng biểu hiện ra chút thất vọng.

Tôi kinh hoàng nói: “Chúng ta trước thay quần áo, đao thì giao cho em bảo quản...”

Tôi biết rõ là quân nhân nhất định sẽ yêu quý vũ khí của mình, thậm chí sùng bái, muốn tước vũ khí của họ, đôi khi khó hơn giết chết họ.

Không ngờ, Từ Đắc Long nghe xong quay lại ra lệnh: “Toàn thể chú ý, giao nắm tay phải – thả xuống!”

Rầm, choeng,... 300 thanh đao chính về rơi xuống chân mỗi người. Tôi rất muốn kêu lên: “Các đồng chí thật vất vả.”

Tôi mở một cái thùng, lấy ra một bộ quần áo cùng giày tất, làm mẫu mặc thế nào, sau đó nói với Từ Đắc Long: “Phiên Từ đội trưởng dẫn người thu vũ khí cùng quần áo thay ra bỏ vào thùng vừa chứa quần áo mới, tìm vài người khéo mạnh mang đi, chúng ta thay quần áo xong còn phải đi một đoạn đường dài.”

Từ Đắc Long chỉ huy mấy binh sĩ thay quần áo xong, sau đó bọn họ đều cởi sạch bách, bắt đầu thay quần áo mới, tôi để ý thấy trên người họ toàn là sẹo, trên lưng họ đều có chữ “tinh trung báo quốc”, họ cũng không có phản ứng gì đặc biệt, tuy vậy tuyệt đại đa số binh sĩ không biết chữ, nhưng không có lý do gì không biết bốn chữ này. Tựa như binh sĩ thời này không ai không biết “không vứt bỏ, không buông bỏ” vậy.

Đổi lại quần áo cùng vũ khí rất nhanh, ai cũng tự phụ trách việc của mình, thật sự là một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, toàn bộ quá trình chỉ kéo dài chưa tới một phút, hơn nữa không ai nói chuyện.

Bởi đều là tóc dài, cho nên khăn trùm đầu không cần cởi, hỏi Từ Đắc Long: “Các an hem từ xa tới, có cần nghỉ ngơi trước một lúc không, chúng ta sẽ phải chạy việt dã khoảng 30km.”

Từ Đắc Long cười cười: “Đi thôi.”

Tôi nhảy lên chiếc xe đạp của ông Triệu, rất ngượng ngùng nói: “ngượng thật, phải đi cái này, em không thể giống bọn anh được...”

Sau đó chúng tôi bắt đầu hành quân gấp, lúc đầu tôi còn sợ có người không theo kịp, đi chậm, về sau phát hiện dù tôi có cố sức đạp nhanh thế nào họ cũng theo kịp, bởi vì còn nhiều người ngủ ngoài trời vì sợ địa chấn nên tôi phải đi đường nhỏ vắng vẻ, về sau thể lực cũng xảy ra vấn đề, đi được một hồi tôi không còn sức mà đạp nữa.

Từ Đắc Long phải hai binh sĩ đi sau đẩy phụ tôi đi tiếp, tôi cho tới giờ chưa từng nghĩ mình sẽ dọa người như vậy, tôi nhớ được lúc trước khi ở trường về, thầy giáo luôn đi xe đạp phía sau, đôi khi thật sự không lết nổi thầy mới đèo một đoạn, nếu nữ sinh thì còn đỡ, nếu là nam sinh thì mất hết thể diện.

Tôi ngồi trên xe đạp cũng chẳng sung sướng gì, tôi xuống xe cũng không đi nổi, nếu đạp vài cái cũng chẳng chuyển động nổi, cho nên ngồi yên trên

xe, thỉnh thoảng đạp vài cái cũng đạp hụt, tôi giả vờ mình rất bận. Mặc dù trên đường nhỏ thỉnh thoảng cũng có xe hơi phóng vụt qua, hai bên đường cũng có ánh đèn đường lập lờ, biển quảng cáo lóe lên, nhưng họ chỉ coi chúng tôi như bọn kỳ dị, chẳng buồn hỏi. Nhạc gia quân kỷ luật nghiêm minh quả danh bất hư truyền. Tôi nghĩ hẳn nên bỏ thời gian để giới thiệu một cách hệ thống cho họ về thế giới này cũng tốt, đến lúc đó bọn Chính Béo tới, không thể để họ hiểu lầm rằng trận động đất này liên quan tới mình, kỳ thực ở chung thời gian dài như vậy, tôi có là thần tiên hay không đối với họ cũng chẳng trọng yếu, nên hưởng thụ họ đều hưởng thụ, hơn nữa tôi hiện tại có tiền rồi, ngoại trừ đưa Hạng Vũ về Cai Hạ, bọn họ muốn tôi làm gì tôi cũng có thể thỏa mãn, thế cũng có khác gì thần tiên?

Ở trước trạm thu phí có một xe cảnh sát lóe đèn nhấp nháy đứng bên đường, hai cảnh sát ngồi trong xe hút thuốc, xem ra cũng chẳng có việc gì làm, thuần túy là vì thời kỳ đặc thù nên bị chính phủ điều động. Khi tôi thấy họ thì họ cũng thấy tôi.

Hiện tại còn muốn quay đầu đã chậm, tôi đi chậm ại, nói với Từ Đặc Long: “Không thể động tới người phía trước, một lúc nữa tôi nói sao các anh cứ làm theo.” Từ Đặc Long lập tức phân phó xuống.

Hai cảnh sát nhìn suốt mấy trăm người mặc quần áo cải tạo, vô thức đặt tay lên súng bên hông, khi họ trông thấy tôi đi tới mới thở ra nhẹ nhõm, có lẽ là do một người đi xe đạp trong tràng cảnh đặc biệt này khiến họ cảm thấy vô cùng thân thiết, nhưng một cảnh sát có thâm niên vẫn cảnh giác hỏi: “Các anh làm gì vậy?”

Tôi xuống xe, ôn hòa mà úp mở nói: “Nếu nói cho các anh biết thì phiền lắm.”

Một cảnh sát trẻ tuổi đứng bên thì thầm: “Bộ đội đặc chủng chấp hành nhiệm vụ sao?”

Tôi tỏ ra tán thưởng nói: “Anh cảnh sát này thật nhanh trí, là đơn vị nào vậy?” Không đợi anh ta trả lời, tôi lớn lên ra lệnh: “Nghiêm!”

Vừa hô xong, tôi cũng đổ mồ hôi, tôi không biết họ có thể nghe hiểu mệnh lệnh hay không. Từ Đắc Long phản ứng rất nhanh, tay để sau lưng, hai chân tách ra đứng nghiêm, quân nhân phái sau thoáng cái nghe theo, động tác thuần thục đồng loạt, chỉ có một điểm là: đây là tư thế nghỉ.

Tôi có tật giật mình quay đầu, quả nhiên vị cảnh sát có thâm niên nghi ngờ: “Các anh là binh chủng nào, sao mặc...” Ông ta đột nhiên nói: “Đây là quân trang đặc thù của các anh sao?”

Tôi cười thần bí khó lường, không đáp lại.

Kỳ thực 300 mặc quần áo, trừ trước ngực khoogn có số áo thì tuyệt đối là quần áo tù cải tạo lao động, nhưng khăn buộc đầu của họ rất phong cách, cứ xem trong phim thì biết, mang mũ sắt thường là lính quèn, mang cái mũ vải bất kỳ là bộ đội đặc chủng, nếu như khăn trùm đầu thì chắc chắn là những cỗ máy giết người được quốc gia đặc biệt bồi dưỡng. Đương nhiên, đây thật ra căn cứ vào hoàn cảnh tác chiến bất đồng mà thôi, nhưng bình thường cảnh sát sao nghĩ được nhiều vậy, hơn nữa 300 quả thật có tố chất quân sự vượt qua mọi thử thách, họ tản ra khí thế quả không phải tội phạm có thể có.

Tôi thấy hai viên cảnh sát đã ngây ngất, lập tức bổ thêm: “Các anh thật vất vả, chúng tôi còn phải đi tiếp, hẹn gặp lại.”

Nói xong lập twucs ra lệnh 300: “Chạy bộ -- chạy.”

Từ Đắc Long nghe “chạy bộ” lập tức đứng nghiêm, nghe thấy từ “chạy” liền choáng váng, nhưng chỉ hơi sững sờ liền chạy, sau đó 299 người liền chạy theo.

Chờ 300 đã chạy trước một đoạn, tôi mới cười với hai cảnh sát, đạp xe theo đuôi. Cảnh sát trẻ còn sùng bái nói: “Anh xem người ta, vì mê hoặc kẻ địch mà khẩu lệnh đều ngược lại, nhất định là bộ đội loại 5, em mà vào được thì tốt quá.”

Mọi người làm chứng cho tôi nhé, từ đầu tới cuối tôi không nói một từ nào liên quan tới bộ đội, sau này trường Văn Vũ Dục Tài mở ra, quần áo này kỳ thực là đồng phục, lúc đó trước mặt quan tòa tôi cũng chiếm lý nha.

Qua trạm thu phí không xa, khi các chiến sĩ bước lên cở, có thể dễ dàng nhận thấy họ vô cùng vui mừng, xem ra họ cũng không quá thích thành phố. Quân nhân chuyên nghiệp, phải bình thản như thế, lấy khó khăn làm vui, tôi thật yêu mến tính cách đó của họ, bởi vì nếu họ sống phóng túng, đừng nói là thứ gì xa xỉ, dẫn họ đi ăn mì sợi cũng hơn 1000 NDT, có cần đưa muối ăn kèm sao? Vậy cần thêm trứng trần nước sôi cho họ chứ? Nhân khẩu nhiều tất nhiên chất lượng sinh hoạt giảm xuống, kế hoạch hóa gia đình là một quốc sách cơ bản cực kỳ tốt nha....

Khi tôi chỉ cho họ vài căn nhà xiêu vẹo cho họ, Từ Đắc Long vung tay: “Bí mật!” 300 người không phân trần toàn bộ chui vào trong bụi rậm, Từ Đắc Long ôm ta nằm xuống đất, xe đạp đổ bên cạnh tôi.

Chờ tôi giải thích rõ ràng sau này đây là nơi họ ở lại đêm nay, còn phiến đất trống là cơ sở được xây dựng tạm thời, Từ Đắc Long kiên quyết chối bỏ đề nghị của tôi, anh cho rằng chỗ đó quá lộ liễu.

Kỳ thực nếu hỏi bất cứ ai, họ sẽ nói: “bạo lộ thì sao?”

Cuối cùng, họ lập doanh trại ở xa xa đối lập bãi đất trống, thật sự tôi chưa từng dùng lều bao giờ, nhưng các binh lính rất giỏi phương diện này, Từ Đắc Long hài lòng vượt vài lực quân: “Rắn chắc! Nhưng không thấm nước, còn có thể phòng cháy trong thời gian ngắn – đều là ngài làm sao?”

Tôi rất tức chuyện họ không nghe lời tôi, tôi thấy nếu Nhạc Phi ở đây nhất định sẽ tiếp nhận ký kiến của tôi, dù trong nội tâm ông ấy không ủng hộ tôi. Dù sao tôi là địa chỉ, hơn nữa tôi sống tại đây đã 20 năm, xem ra tướng cùng lính luôn có sự khác biệt về mặt chính trị, mưu lược.

Doanh trại được dựng xong, tôi mới phát hiện chân mình mỗi nhừ nhuyễn như bún, nếu muốn đạp xe về vậy nằm lăn ra phố là kết cục của tôi, 300 đã dựng 61 lều, trong đó chiếc lều lớn nhất được gửi thùng quần áo trang bị, tôi thương lượng với Từ Đắc Long, trước tiên ngủ trong lều một đêm, Từ Đắc Long cười: “Anh đi ngủ đi.”

300 người, dựng lều, tới lúc đi ngủ chỉ mất chưa tới 5 phút, ngoại trừ tiếng sột soạt của vải cùng tiếng bước chân, không một người nói chuyện, thật khủng bố, ngay cả tôi khi nhìn họ cũng cảm thấy nhất định họ có bí mật hoặc có mục đích không nói cho ai biết, loại dấu hiệu này giống như núi lửa chuyển bị phun trào vậy. Mả cha nó, rốt cục là bọn họ muốn làm gì?

Ngày mai phải mua ít kẹo cao su, cứ thế này thì mồm thối là cái chắc?

Theo thói quan họ phái hai người canh giới, tôi thì mệt, người ướt sũng mồ hôi, buồn ngủ rồi nhanh chóng thiếp đi, người ta căn bản chẳng cần để ý. Nói là ướt sũng mồ hôi, kỳ thực chỉ có tôi thế, hai binh lính đứng gác có lẽ trogn tâm khinh bỉ tôi.

Nằm một lúc, bụng sôi sôi lên, tôi mới nhớ họ chạy theo tôi cả một đêm, không có lương thực, tuyệt đối là thất trách của gia chủ, nhưng bọn họ chẳng hề kêu khổ, tôi càng băn khoăn, hoặc là họ cho rằng người ta thương những kẻ cam điếc tật nguyên hơn. Nhạc gia quân “Thà chết lạnh chứ không dỡ phòng ở, thà chết đói chứ không giết người cướp của:, tôi cũng chẳng muốn quản bọn họ, không biết bọn họ có thể vượt qua được giới tuyến của đạo đức không.....

Lúc chúng tôi bắt đầu ngủ thì trời đã mờ mờ ở phương đông, chưa tới 8 giờ sáng tôi đã bị họ đánh thức, bước ra ngoài lều, thấy 300 mỗi người một bông hoa loa kèn vênh mông thu thập sương đọng trên lá cây để uống, có hai binh sĩ đang thu nhặt một đồng cỏ chết, có người nhóm lửa, bắc giàn để nướng. Từ Đắc Long thấy tôi đã dậy, chỉ vào một loạt hoa loa kèn bên cạnh lều nói: “Đây là chuẩn bị cho anh.”

Tôi cúi đầu xem xét, một dãy hoa loa kèn đều chứa đầy sương ươm, đủ cho người gầy một chút tắm rửa, phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể thu thập đủ?

Tôi mắt lưng tròng nói: “Lưu lại pha trà đi, các anh nếu muốn uống bao nhiêu thì cứ uống –” Tôi chỉ vào một cái phòng cũ nát ở phía xa xa “Ở đó có nước máy.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: An Đắc Quảng Hạ Thiên Vạn Gian

Tôi đem họ tới trước căn phòng lụp xụp, chạy vào trong vụn vôi, sau đó chậm bước ra, nói với họ: “Lúc vào coi chừng chút, phòng này tùy thời sập.” Tôi vốn muôn nhắc không nên ồn ào, nhưng lại tắc lịm.

Từ Đắc Long đứng ở cửa nhìn lên vô số khe nứt trên nóc phòng, nhíu mày: “Tôi thấy đây đồ luôn đi.”

Tôi hỏi: “Thời các anh nhà cũng xây bằng xi măng sao?”

“thứ gì vậy?”

“Anh đừng quản nó là gì, nhưng tường này rất chắc, người xô không đổ đâu.”

Từ Đắc Long cười he he: “Thử xem—lúc đánh thành Kiến Khang chúng tôi dùng sức bản thân đẩy đổ cửa thành đó.”

Từ Đắc Long bắt đầu chia người làm ba lượt, phân biệt giữ chặt 3 mặt phòng, khẩu lệnh vang lên, hơn 100 người như một đồng thời phát lực, căn phòng như một cô gái trẻ vụng eo rên hừ hừ, nhưng cũng không đổ. Từ Đắc Long lại vung tay, lại hơn 100 cái chân bay lên đập vào, hai loạt phi cước tung ra mà tường sập, ầm ầm, khói bụi khắp nơi, cuối cùng bị 300 hấp diêm đổ.

Vài chương, sau này phải tạo quan hệ tốt với họ, dù mình có cái nhà chắc chắn cũng chẳng là gì. Chẳng qua về sau muốn hại thằng nào thì rất tiện

lợi, tôi phát hiện ra một biện pháp binh không huyết nhận.

Bọn họ xếp đội uống nước, tôi hướng dẫn cách đóng mở vòi nước cho Từ Đắc Long, sau đó nói lại để bọn họ uống nước xong rồi đi về, tôi đi kiểm lương thực cho họ.

Lúc về lều tôi thấy còn có hai người đang trực, ngoài ra còn một con thỏ đã được nướng chín.

..Tôi nhai ngẫu nhiên một chân thỏ, một tay điều khiển xe đạp, vừa đi vừa hát nghêu ngao. Trong trấn có mấy xưởng gia công lương thực, chỉ cần có tiền, bao nhiêu lương thực cũng có, tôi mua 2 tấn gạo mì, 100 thùng dầu ăn, gia vị thấy gì mua đó. Cuối cùng, ông chủ xưởng lương thực dứt khoát sai người đi theo làm trợ thủ cho tôi, trước viết hết ra giấy đã. Mua xong, tôi giao đánh sách cho nhân viên để họ tính tiền rồi nói với ông chủ: “Tôi còn mua chút chén bát, chậu xong, ông đi với tôi một chuyến, giúp tôi tính tiền cái.” Ông chủ xưởng vốn muốn lợi dùng lần địa chấn này đầu cơ nhiều lương thực, sau đó hàng hóa thiếu hụt nghiêm trọng sẽ tăng giá, nhưng khi thấy tôi là một khách sộp, cũng không làm như dự định, thỉnh thoảng còn than thở trời không cho sinh một mụn con gái, chẳng hiểu là nghĩ chuyện quý gì.

Lúc tôi mang dao, thớt, bát đũa mua về đã hơn 10h sáng, ông chủ xưởng kêu em rể lái xe chở hàng về giúp tôi.

Tôi ngồi trên khoang lái xe chở hàng, cảm thấy vô cùng đặc ý, mọi việc thuận lợi quá sức tưởng tượng.

Nhưng rất nhanh tôi xóa ngay ý nghĩ này – khi xe lái tới nơi, trước mắt tôi là bát ngát cỏ hoang, chứ nói tới một cái lều hay người, ngay cả vết tích sinh hoạt đều bị xóa sạch. Chẳng lẽ 300 tên kia thấy ta không cho ăn uống nên ly khai? Theo lẽ thì thân binh của Nhạc Phi không đến nỗi này.

Tài xế thấy tôi ngần ngừ liền hỏi: “Rốt cục anh muốn chuyển tới đâu?”

Tôi kêu anh ta chờ, sau đó mở cửa xe nhảy xuống, chưa kịp chạm chân xuống đất đã bị một đôi tay mạnh mẽ kéo vào bụi cỏ, chưa kịp la mồm đã bị bịt lại, tôi nhắm mắt lại, trong đầu luôn nghĩ bốn chữ: bị lắp đít rồi.

Chợt nghe một tiếng kêu kinh ngạc: “Là Tiêu tráng sĩ hả? Tôi trợn mắt, thấy một binh lính mặt búng ra sữa đang đè ôi, từ trong bụi cỏ đi ra mấy chục người, Từ Đắc Long đi tới trước mặt tôi xin lỗi: “Là hiểu lầm, chúng tôi cho là có kẻ địch cơ.”

Em rể ông chủ xưởng gia công quả là nam nhân, bị người lôi ra xe, tay nắm cờ lê hùng hổ hét lên: “Đừng lại đây, lại đây ta cho bọn người biết thế nào là lễ độ.” ....

Tôi giải thích hồi lâu anh ta vẫn không chịu bỏ cờ lê xuống, một chiến sĩ thấy chán nản liền lao lên dùng cằm nã thủ đè cậu ta xuống. Lái xe kêu lên thê lương: “Em không bán thuốc giả, cũng không bán gạo của nhật, các anh không thể động tới em được....”

Sau cùng tôi phải cười nói với hăn gần nửa ngày, nói mọi người đang chơi đùa. Mãi khi dỡ toàn bộ lương thực xuống cho tài xế đi. Tôi phải hét lên với Từ Đắc Long: “Nhớ kỹ, thời này người cầm tiền chia ra với anh thì không phải địch.” Tôi lấy làm kỳ hỏi lại: “Các anh không ở trong trại, ra đây làm gì? Người khác đâu?”

Từ Đắc Long chỉ những lùm cỏ xung quanh: “Họ đều nấp trong đó, chúng tôi có quy định, ban ngày sau khi mặt trời lên cao ba sào không cho ở trong trại.”

Tôi nhìn đám cỏ thấp diện mai phục này, tử tế quan sát có thể thấy có binh sĩ đang ôm gối ngồi trong bụi rậm, sốc: “Các anh không tập kích người đi đường đó chứ?” Tôi xui thật nếu họ lôi mấy thám tử quân kim đã

bất tỉnh từ đám cỏ ra. May mà Từ Đắc Long lắc đầu nói: “Chúng tôi có thể phân biệt dân thường cùng kẻ địch.”

Lúc đó tôi tuy nghe thấy khó chịu, nhưng không cảm giác đâu là sai cả, sau cùng mới minh bạch, ý Từ Đắc Long là bộ dáng của tôi giống nhân dân công địch.

Bỏ lại lương thực, tôi vốn phải về, nếu để bánh bao biết tôi chạy ra khỏi nhà từ nửa đêm hôm qua, hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Tôi đang định rời đi mới phát hiện trong bãi đất trống ở xa có một đám công nhân đang làm việc, còn mấy máy ủi, mấy căn nhà đã bị san bằng, dù sao cũng đã chữa muộn lắm, tôi liền kêu Từ Đắc Long mang theo bốn chiến sĩ đi qua xem xét.

Gạch từ phòng đồ được chất đống một chỗ, mấy công nhân mạnh khỏe đang dùng phấn vẽ một vòng lớn, sau đó đặt gạch lên xây luôn, tôi cũng chẳng hiệu họ đang làm gì, cười ha ha nói: “Các vị vất vả rồi, nói hôm nay tới là tới, thật giữ chữ tín.” Một công nhân vai u thịt bắp liếc tôi, hừ hừ một tiếng tỏ ra chào hỏi.

Tôi đứng đó hậm hực một lúc, càng lúc càng thấy có gì đó quái dị, tôi lôi tên vai u thịt bắp lại: “Các anh làm gì vậy?”

Vai u thịt bắp nện chiếc bay vào gạch, hất tay rồi ra: “Mày là thằng nào, không thấy sao, cái vòng khoanh này là nhà ăn.” Nói xong liền cầm một viên gạch, tiếp lấy vừa xây.

Tôi lại kéo hẳn lại: “Đây là cái lxx thực đường mà bọn mày xây cho bố sao, đừng tưởng bố không hiểu, bố không hiểu nhưng cũng biết dù xây chuồng heo cũng vài tôn nền trước.”

Vai u thịt bắp vốn muốn trở mặt, nhưng thấy phía sau tôi còn mấy người, hẳn hất tay tôi ra, hung hăng nói: “Đại ca của bọn tao kêu làm thế, có giỏi tìm ông mà nói.”

“Thằng chó đại ca của bọn mày đâu?”

Lại hút thuốc phì phèo đi ra từ trong lều, lười nhác nói: “Làm gì mà lộn xộn vậy..”

Tôi chỉ mặt hăn mắng: “Bố mày nể chú mày nên mới hợp tác với mày, tiền không trả thiếu một đồng, mày làm cho bố thế hả?”

Lại cười hì hì hàm ý uy hiếp: “Nói chuyện tao nhã chút – mày làm một cái học hiệu bịp bợm hai ba tháng sau tuyên bố phá sản, xử lý nền hay không làm éo gì?”

Tôi đập phát đổ luôn cái chuồng heo, gầm lên: “Xây lại cho bố mày.”

Lại ngạc nhiên biến sắc mặt, hung tợn nói: ‘Mày không nghe ngóng xem Lại ca là ai sao, cho chút thể diện cũng không muốn, hiện tại tao cho mày cơ hội xin lỗi này, nếu không hôm nay đừng hòng có thằng nào trọn vẹn ly khai.’ LÚC này từ trong lều lại có bảy tám công nhân mặt du côn chui ra, tính cả mấy thằng đang xây chuồng heo là gần 20 vây chặt 6 thằng bọn tôi lại, Lại có vẻ thấy thế còn chưa đủ chấn nhiếp, xất láo hô lên: “Có thằng gây chuyện này.” Rầm rập, lại thêm mười mấy tên lao tới cầm tít, xẻng, thuổng, ... tôi nhìn sờ qua, không giống như công nhân chân chính, càng giống như bọn du côn lưu manh.

Tôi thương xót, tình hòa nói: “Tao nói mày phải làm, nếu không tao kiện...”

Lại giơ tay cười nhếch: “Hợp đồng đâu, có sao?”

Tôi thở dài. Lại đắc ý cười nghiêng ngả: “Bây giờ xin lỗi tao, tao xí xóa coi như không, thế nào?”

Tôi nói: “Ta không làm thì sao?”

“He he, vậy mà nghĩ bọn đàn em của tao sẽ làm thế nào?”

Tôi bắt lấy hi vọng cuối cùng: “Mày biết thế là phạm pháp chứ.”

Lại trắng trợn xưng cồ: “Mày đi mà kiện tao.”

Tôi đặc biệt thành khẩn trưng cầu ý kiến; “Được rồi...nếu đánh nhau có thể chữa mặt ra nhĩ?”

“Khó nói lắm, quyền cước không có mắt, chẳng qua mày yên tâm, sẽ không thành tàn phế đâu.”

Tôi than thở: “Sự thiện lương của mày cứu mày một mạng –“ Tôi hất đầu với năm người Từ Đặc Long: ‘Nghe rõ nhé, bọn nó muốn xây một công trình nát hại các anh, lúc đánh có thể phang vào mặt, nhưng không đánh thành tàn phế.’ Binh sĩ trẻ tuổi đã từng bắt giữ tôi đứng bên Từ Đặc Long thật thà hỏi: “liều âm cước được không?” (nát cà nha)

Tôi bất mãn: ‘Xem lại đi nhóc con, anh nói là không thể tàn phế -- đá cũng ok, chí ít lưu cho người ta một quả, hiểu chứ?’

Lại tức điên lên nói: “Chết đến đít rồi còn lắm mồm...”

Hắn chưa kịp nói xong, tôi đã cầm gạch nện vào đầu hắn, thiên thượng địa hạ, không ai biết gạch tới từ đâu, viên gạch này tới từ nơi nó nên tới.

Toi lại cúi đầu nhặt lên một viên gạch ống, chiến đấu đã tiến hành được một nửa – người của Lại gục xuống quá nửa rồi, hai chiến sĩ thấy lang đa nhục thiếu (sói nhiều thịt ít, tăng đa chúc thiếu) còn khiên nhường không tham gia, chiến sĩ trẻ tuổi chỉ vào một tên lưu manh đang vùng vằng thường sắt lao tới nói: “Đại ca, nhường cho anh.” Chiến sĩ lớn tuổi hơn khách khí nhường lại: “nhường huynh đệ, đệ còn trẻ, cần phải rèn luyện nhiều...”

Từ Đắc Long cước pháp quá đẹp, một cước tung ra một cá bay, giống như võ thuật trong phim của Châu Tinh Trì vậy, nhưng mỗi người dính cước chỉ ngã xuống chứ không chết hay trọng thương, đây gọi là hỏa hầu. Các chiến sĩ còn lại ra đòn đều thu phát tự nhiên, bọn họ cẩn thận không đánh chết đối thủ, nhưng phải một chiêu làm đối phương mất sức chiến đấu, mấy tên thấy vậy liền quay đầu bỏ chạy, bên chúng tôi ít người, muốn đuổi cũng không kịp.

Khi tôi cầm lên viên gạch tìm người thì chỉ thấy khắp xung quanh kẻ gục thì gục rồi, kẻ chạy cũng đã mất hút. Tôi ngồi xồm bên Lại, quan tâm hỏi han: ‘mày không sao chứ, đã nói là đừng đánh mặt, mày lại không nghe cơ.’”

Lại ôm đầu, biết rõ đã thua, nhưng còn kêu gào: “Mày chờ đó, tao tập hợp an hem đây đủ rồi thịt mày.’ Nói xong hắn đột nhiên ngăn người nhìn phương xa, chẳng lẽ nó nhớ về mẹ già tám mươi cùng con nhỏ trong tã sao?

Tôi nhìn theo hướng của hắn, cười:

Nguyên lai chúng tôi ở đây đánh nhau um xùm, đã sớm làm kinh động tới 300, họ thấy địch bắt đầu bỏ trốn, thế là từ bốn phương tám hướng tung lưới vây bắt, công nhân lưu manh đáng thương không một người có thể đào thoát ma chường, không hết thời gian hút một điếu thuốc, tất cả công nhân đều bị bắt lại ném xuống đất, 300 chiến sĩ thiết huyết chấp tay sau lưng, hai chằng dạng ra đứng, vây thành một vòng tròn lớn.

Tôi đặc ý hạ hê đi tới đi lui trước mắt Lại: “Mày cũng không nghe ngóng xem Cường ca là ai sao, cho chút thể diện không muốn – mày đã không có cơ hội xin lỗi rồi, vì bù đắp tổn thất tinh thần giòn yếu của tao, trừ nhà ăn cùng kỳ túc xá, mày còn phải xây cho tao một đại lễ đường, tường bao quanh trường cao hơn nửa mét, mày còn phải cắt cỏ cho tao...:

Lại khóc thút thít nói: “Thương lượng giữa chúng ta không phải như thế mà....”

Tôi chìa tay ra: “Hợp đồng đâu, có hả?”

Lại líu lười hời lâu, chán nản nói: “Em nhận thua, tiền em trả lại hết cho anh, gạch em mang tới tặng anh coi như lễ gặp mặt.”

Tôi nói: “Thế không chơi, tao ăn hiếp mày lắm gì, mày cứ làm thế nhé, coi như hai ta không nợ gì nhau.” Tôi kêu Từ Đắc Long tới: “An hem của tao giám sát bọn mày làm việc, quản đủ lương thực, đừng ngược đãi.” Từ Đắc Long gật đầu.

Lại la lên thê thảm: “Mày .. mày bắt người trái phép, là vi phạm pháp luật.”

Tôi đẩy hẳn một cái: ‘mày cáo tao đi—“ Sau đó tôi noi với Từ Đắc Long: “Thằng nào chạy đập què giò.”

Lại nước mắt nước mũi ròng ròng phát cuồng lên: “Cường ca, nếu sớm biết anh cũng là lưu manh, em sao dám làm thế?” Hẳn cũng cảm giác mình nói hớ, hẳn chùi mũi, thở hắt nói: “Anh để em chết minh bạch chút, bọn anh là thế nào?”

Tôi nói: ‘Đây đều là học sinh của tao, những người mà mày muốn đánh gãy chân còn phải giới thiệu danh hiệu với mày sao?’

Lại chùi mũi nói: ‘Về sau thằng nào có thù vào tới tao đều kéo nó tới đây.’

Bắt bọn thằng Lại làm việc, kỳ thwucj bọn nó có biết làm gì đâu, dỡ cái nhà còn được, bọn này đều là lêu lổng kiếm cơm, hơn nữa không thể thật sự tù cấm bọn nó, rốt cục phải để Lại gọi điện thoại cho mấy đội thợ xây chịu dâm uy của hẳn tới làm việc. Bọn thằng Lại chuyển nghề thành giám

sát công trình, theo chuyên gia tính toán, muốn xây đại lễ đường cần thêm 40 vạn NDT, Lại muốn bọc lột mấy đội thợ xây làm miễn hí, nhưng tôi bắt hắn phải trả tiền, Lại hiện tại cúp đuôi, tuy bị tôi cho ăn một gạch, nhưng không dám ghi hận, điều này rõ ràng cho thấy hắn là một kẻ thông minh.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Tôi Tên Thiết Trụ Chữ Hương Đức.

An bài xong xuôi cũng đã 2h chiều, đã rời nhà hơn 12 tiếng, nếu như không trở về trước 4h30 chiều khi bánh bao đi làm về, quyển sách này cũng kết thúc.

Khi tôi căng chân muốn đi, di động của tôi réo lên, tôi cầm lên nghe, Lại đứng bên tôi sững sốt, hần căn bản chưa thấy di động kiểu này bao giờ. Tôi lật máy, bấm nút nghe, liền nghe tiếng hiệu trưởng Trương vang lên: ‘Nghe nói thời gian ngắn như vậy cậu chiều được một nhóm học sinh rồi hả?’

Tôi trợn mắt, Lại vội vàng nói nhỏ: ‘Em không có nói chuyện đánh lộn.’

Hiệu trưởng Trương nhận được đáp án liền nói: ‘Cậu có rảnh không, tôi muốn đi xem các học sinh.’ Tôi biết thừa không thể đắc tội với lão già này, vội vàng hoan nghênh.

Một cuộc điện thoại này khiến tôi phát sầu, 300 người này nếu nói tuổi tác đa phần khoảng 20, nếu nói về từng trải, nhìn qua là biết toàn bộ đều là đặc nhiệm trong quân đội, mỗi người đều để tóc dài, tuyệt đối không thể chấp nhận đối với một phần tử tri thức bảo thủ như lão hiệu trưởng Trương, tôi lại không thể nói với lão rằng học xá còn chưa xây xong nhưng đã chiêu 300 phần tử máu đánh lộn tới.

Lại chờ tôi cúp máy, nhìn chằm chằm điện thoại của tôi, thấy tôi trừng mắt hần mới cười nói: ‘Thời này kẻ có tiền đều thích dùng cục gạch sao?’

“Rảnh thôi, quan gì tới mày? Tao làm gì là việc của tao.” Tôi nói với hắn: “Nhanh chóng tìm cho tao mấy tên thợ cắt tóc lại đây.”

Lại ra vẻ làm khó nói: “Cường ca, thời này không giống, hiện tại ở vùng quê cũng có cửa hàng mua tóc, nhưng đa phần đều là mua tóc con gái, kêu tới cũng dễ thôi, nhưng dễ phát sinh hiểu lầm, trông thôn chú em có lão già chuyên làm nghề cắt tóc cho bọn trẻ con chưa ráo máu đầu, chắc lão cũng làm được.”

Tôi đuổi hắn qua một bên, kêu Từ Đắc Long tập trung binh sĩ, tôi đứng giữa đội ngũ, kêu đội ngũ không đứng trật tự mà nên lộn xộn rồi mới nói: “Từ nay về sau, các anh không còn là quân nhân, là học sinh.”

Từ Đắc Long nói chen vào: “Tiêu tráng sĩ...”

Tôi lập tức vung tay nói lớn: “Từ nay mọi người không được gọi tôi là Tráng Sĩ, phải gọi là...”

Tôi nghĩ một lúc, nếu gọi hiệu trưởng thì quá cao, gọi thầy giáo thì quá thấp: “Phải gọi là chủ nhiệm Tiêu, lắt nữa có lão già tới đây muốn gặp các anh, cá anh phải gọi ông là hiệu trưởng, hiểu chưa?”

Nếu như thuận lợi, bọn họ nên nói: minh bạch. Sau đó tôi giả bộ nghe không rõ, nói, các anh nói gì cơ, sau đó họ sẽ đồng thanh hô lớn: minh bạch.

Nhưng bọn họ không chút phản ứng, từ Đắc Long ra hiệu với bọn họ: “Phải nói minh bạch.”

300: “Minh bạch.”

Từ Đắc Long lúc này mới quay qua, hỏi tôi: “Tráng sĩ tiêu, ngài nói là ý gì nha?:

Tôi chán hẳn ngồi xõm xuống, nhặt lấy que khô nghịch nghịch, vô lực: “Không có gì, một lúc tôi sẽ ứng phó, các anh có thể nghĩ ra biện pháp cắt ngắn tóc đi không?”

Từ Đắc Long sững sốt, thời bọn họ không cắt tóc, bọn họ luôn được nhắc nhở “thân thể da tóc là phụ mẫu cho, không thể phá hoại.” May là đây là một đội quân, thiên chức là phục tùng mệnh lệnh, nhân tố khác không trong phạm trù suy xét, Từ Đắc Long phát lệnh, 300 người chia thành 150 đôi, dùng dao găm của mình xốt tóc, tôi thấy họ cắt từng nắm tóc lớn, tâm đau, bọn họ tuy không phải nhân sâm ngàn năm, nhưng tóc thời triều Tống hẳn rất được giá?

Chờ lúc đội ngũ tập hợp lại tôi mới nhìn qua – còn kém cả không cắt, tay nghề qua kém, mỗi người đều tóc rối bù, có mầy sợi bay bay trong gió, còn có người cắt đầu punk như chó gặm, cắt đầu bằng không phải chủ lưu trong đám này.

Lúc này hiệu trưởng Trương tới, lão Trương được chú của Lại phái một nông dân lái một chiếc xe mô tô duy nhất còn chạy được ở trong thôn đưa tới, đằng sau còn có một thanh niên đeo kính.

Lão Trương ngồi bên thùng xe, mặc áo ngắn kiểu Tôn Trung Sơn, vẻ mặt nghiêm túc, rất giống quân phiệt thời dân quốc. Lão Trương vừa bước xuống xe, mắt cận cũng xuống theo.

Hiệu trưởng Trương trước tiên xem xét tiến độ công trình, rất mãn ý gật gù, cười ha ha đi tới trước mặt tôi, lại nhìn 300 học sinh, đầu tóc cái ngắn cái dài, gió thổi qua phất phơ phất phơ.

Lão Trương sầm mặt hỏi tôi: “Đây là học sinh cậu chiêu sao?”

Tôi ghé vào tai lão nói nhỏ: “Đều chiêu được từ trong vùng sâu vùng xa, không có văn hóa, nhưng thân thể khỏe mạnh, đều là hạt giống võ thuật đó.”

Quả nhiên, lão Trương vừa nghe thấy con nhà nông, vô cùng thân thiết, sau đó chỉ vào mắt cận nói: “Đây là học sinh hay phụ huy vậy?”

Tôi nói: “Nghe nói miễn phí cơm nước nên lần vào, em tính dẫn theo luôn về sau mang anh ta đi lo chuyện giáo phục...”

Hiệu trưởng Trương đi tới trước mặt một chiến sĩ, hòa ái hỏi: “Em tên là gì?”

Chiến sĩ trẻ tuổi mày rậm mắt to chất phác nói: ‘Tôi tên Ngụy Thiết Trụ, chữ Hương Đức.’

Hiệu trưởng Trương kinh ngạc nói: “Không ngờ đứa bé ở quê cũng có chữ nữa.”

Ngụy Thiết Trụ nói một câu chấn kinh toàn trường: ‘Là tướng quân Nhạc Vân của chúng tôi ban cho.’

Hiệu trưởng Trương cười ha ha nói: ‘Đứa nhỏ này, xem ra mê mết “thuyết nhạc toàn truyền” rồi.’

Tôi suýt ngất. Hiệu trưởng Trương lại hỏi Hương Đức: ‘Em đã nộp học phí chưa?’

Tôi thật sợ Ngụy Thiết Trụ lại nói ra lời nói kinh thiên động địa gì, may là hăn ngu ngơ hỏi lại: “học phí gì cơ?”

Hiệu trưởng Trương thấy mình cũng không giúp người khác lừa đảo, cười ha hả, thái độ với tôi cũng tốt hơn: “Tuy là miễn phí, nhưng chất lượng cũng phải tốt, thầy dạy võ tìm được chưa?”

Tôi thề thốt nói: ‘Mấy ngày nữa sẽ tới, từ chạy cự ly dài cho tới bơi lội, từ võ đường phố tới giáo đầu 80 vạn cấm quân(tưởng nói thập bát ban võ nghệ chứ) đều có. Bọn nhỏ phải học chiêu phong dẫn ... A, nếu có hứng

thú học hô phong hoán vũ hoặc xem bói cũng có thể dạy cho họ một chút về truyền thống văn hóa.”

Hiệu trưởng Trương nói: “Tôi trước tiên tiễn cử một thầy giáo thôi.” Nói tới đây lời cận thị vẫn đứng sáo ra trước.

Tôi đánh giá cận thị, thấy nhóc con này đại khái bằng tuổi tôi, một người rất chần chu, da trắng, tỏ ra ngượng ngùng khi đứng trước mọi người, nhìn như nghiên cứu sinh từ một trường đại học hạng ba tốt nghiệp ra vậy, nhưng hiệu trưởng Trương giới thiệu khiến tôi không dám xem thường, chẳng lẽ hậu sinh này mang theo tuyệt kỹ thâm tàng bất lộ, tôi chú ý thấy túi áo cận thị còn có một bút cứng, thời này ai còn xài loại đó? Chẳng lẽ là ám khí, phi bút sao, lệ vô hư phát?

Hiệu trưởng Trương nuốt nước bọt mới nói hết: ‘Đây là thầy Nhan, là một trong 6 thầy giáo của tiểu học Dục Tài, cậu ấy có thể dạy văn hóa.’

“Ặc...”

Hiệu trưởng Trương thấy tôi do dự, liền nói: “Người tôi giới thiệu cậu còn không tin nổi sao. Tiểu Nhan tuyệt đối là một thầy giáo đúng nghĩa, hơn nữa lương chỉ 1000 thôi.” Nói tới đây lã Trương ghé tai tôi nói: “Đáp ứng đi, đứa nhỏ này rất đáng thương, vốn là còn một năm nữa thì tốt nghiệp nhưng nhà xảy ra chuyện phải nghỉ học, đứa nhỏ này rất tốt, nhất tâm vì học trò.”

Nói tới mức này tôi còn nói được gì nữa, thầy Nhan thấy tôi đáp ứng, gật đầu biểu thị cảm ơn, sau đó đứng trước 300, chuẩn bị nói, nhưng chưa nói mặt đã đỏ, ngượng ngập nói: “Tôi tên Nhan Cảnh Sinh, mọi người cứ gọi tôi là Cảnh Sinh.”

Tôi thấy 300 vẫn bất động, ra hiệu cho bọn họ, 300 mới đồng thời hội ý, đồng thanh hét lớn: ‘Chào Nhan tráng sĩ.’ Tôi cười ngất, thà nói, một tiếng thầy cũng không luôn.

Nhan cảnh sinh bị hù sợ ngồi phịch xuống đất, tôi lồm nhồm mới đứng dậy.

Hiệu trưởng Trương nhú mày nói: “Tiêu Cường, chú ý tới sách vở cho học sinh đọc hàng ngày, tốt nhất ít xem mấy quyển đánh đánh giết giết, tốt nhất là đọc Đường thi, Tống từ...”

Tôi xin lỗi Nhan Cảnh Sinh: “Thầy Nhan không sao chứ? Thầy sẽ dạy môn gì nhỉ?”

Lúc này Nhan Cảnh Sinh mới chỉnh lại kính mắt: “Tôi có thể dạy số học, ngữ văn, năm năm tiểu học đều dạy được, chẳng qua anh cứ yên tâm, tôi dạy cấp 2 hay cấp 3 cũng được tuốt.”

“Đừng, những học sinh này đều chưa đọc qua sách, cậu cứ coi bọn họ là học sinh lớp 1, dạy từ a cờ a ca sắc cá là được.”

Thầy Nhan sừng sốt; “Thế cũng được à?”

Tôi lớn tiếng hỏi 300: “Được không?”

Tuy bọn họ căn bản chẳng hiểu tôi đang nói gì, nhưng đều đáp lại rất ổn:

“Được”

Thầy Nhan lại bị dọa nhảy dựng, kính lại bị rớt xuống đất.

Hiệu trưởng Trương nói với tôi: “Nghe nói cậu chuẩn bị cho học sinh lều trại, đây là một biện pháp tốt, từ lúc trường cũ bị phá đi thì tiểu Nhan đã không có chỗ ở rồi, cậu để cho nó ở chung với học sinh nhé, cũng không để lỡ chuyện dạy văn hóa.”

Loạn rồi, 300 nhạc gia quân mục đích bắt mình, một học sinh đại học nhu nhược, một trời một vực, sao tôi lại cảm giác nó giống như phim của Hollywood thế nhỉ?

Nhưng hiện tại cũng chẳng quản nổi rồi, để bọn họ tự cảm hóa lẫn nhau đi. Tôi rất lâu chưa chữa một giấc ngon lành, tôi hiện tại chỉ muốn làm một việc là đi nhanh về nhà, tắm rửa, chui vào một góc, sau đó tìm cơ hội cùng bánh bao điền long đảo phượng một phen, xe đạp của tôi còn trong xưởng gia công, nếu muốn lấy lại phải đi mất mấy tiếng, tôi nhìn ại chiếc mô tô cũ kỹ đưa hiệu trưởng Trương tới, thương lượng với nông dân xem có thể mượn đi về, mai đem trả lại được không. Nông dân có vẻ khó, tôi đưa di động của tôi qua: “Cần hỏi trưởng thôn không?” Anh ta nhìn di động của tôi, phì cười, móc túi ra một chiếc nokia N81, đàm thoại xong nói với tôi: “trưởng thôn nói trưởng của anh sau này phải mua đồ từ thôn chúng tôi, mô tô sẽ tặng cho anh.”

....

Tôi cười chiếc mô tô cũ, chạy băng băng trên đường đất nông thôn, ai thấy cũng hâm mộ: “người thân của thôn trưởng kìa..”

Tới lúc tôi ra khỏi thôn, người đi đường đều chỉ vào tôi kêu lên: “Nhìn kìa, thẳng ngu...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Thiên Nhân Thông

Tôi cười mô tô, buộc xe đạp ở sau, tay xe đạp lòi ra bên trong như một khẩu súng máy, lúc gặp đèn đỏ tôi dừng lại, một chiếc xe ba bánh đi từ phía sau lên, dừng lại đứng bên cạnh tôi, đánh giá tôi một hồi: “Người anh em, đi tới ngã rẽ trước mắt thì quẹo vào nhé, đường trước đó không cho xe loại này chạy.”

Tôi nói: “Chưa từng nghe nói như vậy, chẳng phải bây giờ người ta còn sản xuất mô tô đó sao?”

Lái xe ba bánh lắc đầu quây quây: “xe ba bánh không được phép chạy, mà cái xe của cậu bán sắt vụn được rồi – sản xuất kỷ niệm 10 năm chiến thắng phát xít nhật đúng không?” lái xe nhìn chữ đúc nổi trên xe mô tô, kinh ngạc nói: ‘Thật sự là sản xuất năm 55 ah?’

Tôi thế mới phát hiện ra việc này, lái xe ba bánh rất thiện ý cảnh báo cho tôi: “Cậu không muốn đi đường vòng, chẳng phải cậu có xe đạp sao? Căng dây thường buộc mô tô vào sau đít xe đạp rồi kéo nó đi.”

Tôi nói: “xe 5 bánh không bị quản sao?”

Lái xe: ‘Rất hiếm khi, nếu cậu lái xe 15 bánh thì cảnh sát giao thông còn phải giơ tay chào cậu kìa.’

Tôi cảm ơn lái xe nhưng lại không hề nghe theo đề nghị của anh ta, hơn nữa cái xe này cũng chẳng có biển số.

Tôi dừng xe ở đầu phố, sau đó xuống đẩy xe hành tiến, hấy quốc mạt chược vẫn mở cửa, tiến vào nhìn qua, quả nhiên thấy một bàn ông Triệu cùng Lưu Bang, tôi ném chìa khóa cho anh ta. Lưu Bang theo tôi ra cửa, cười gian trá, tôi hỏi: “Thăng nhiều không?”

“Hôm nay không muốn ăn tiền của họ, thả ra một chút, anh cũng không muốn sau không có ai chơi cùng.”

Tôi nói: “Anh cười cái gì?”

Lưu Bang cười xấu xa: “Chú xong rồi.” Nói xong uốn eo vắn mông chạy vào.

Tôi buồn bực tiến vào hiệu cầm đồ, chỉ thấy Lý Sư Sư đang chuyên tâm chơi máy tính, tôi khẽ đi tới sau nàng, đổ mồ hôi hột, nàng đang mở ổ D của tôi, đang xem ảnh mỹ nhân mặc đồ bơi. Tôi đứng sau lưng hỏi: “Đẹp hem?” Nàng nha một tiếng, vội vàng tắt đi, thấy tôi là ai, đỏ mặt nói: “Sao lại có ảnh của em trên đó?”

Lần này tới lượt tôi mất bình tĩnh rồi, Lý Sư Sư cắn môi: “Anh cho người khác xem ah...” Tôi hăn cho rằng nàng sẽ nói: “Em chết cho anh coi”, ai ngờ nàng lại nói: “..Em sẽ đưa cho anh vài tấm nữa.” Tôi trợn mắt, cười ngu dại, Lý Sư Sư đột nhiên chạy tót lên tầng, cười khanh khách nói: ‘Anh họ, anh tiêu rồi.’

Tôi càng lo sợ, đi lên lầu, thấy kinh khờ đang đứng trước cửa phòng, hăn nhìn tôi, cũng chẳng nói gì, chỉ cười he he, cái tên thần kinh này còn cười gian như vậy, cảnh này thật quý dị, tôi bắt đầu cảm thấy sợ, muốn tìm một người hiền hậu chân thật hỏi thăm xem, không ngờ Tân Thủy Hoàng đang ngồi chơi game ở bên đã la lên: “Chụ Cường, chụ giọi hị.”

Khi tôi đặt hy vọng cuối cùng vào Hạng Vũ, hăn xòe hai bàn tay to tổ chàng ra, lắc đầu. Tôi thân thiện ngồi bên cạnh hăn: “Anh Vũ, còn thích xe

bánh mì chứ?” Hạng Vũ mắt sáng lên, tôi nhỏ giọng hỏi: “Rốt cục là làm sao?”

Hạng Vũ đau lòng nói: ‘Thật ra chú không nên quên hôm nay là ngày gì.’

Tôi gãi đầu không hiểu: “A? Hôm nay là ngày chi?”

Lúc này Bánh Bao về nhà, tay nhắc một cái bánh ngọt lớn. Lên lầu đặt bánh ngọt xuống, vịn thành cầu thang thay giày, tôi vội vàng chạy ra, Bánh Bao quét mắt nhìn tôi: “Về rồi hả?”

Vẫn là Bánh Bao nhà ta tốt nhất, không vừa thấy mặt đã rửa, Bánh Bao thay giày, bất mãn lầu bầu: “Bà nội nó, hôm nay là sinh nhật của bà cô, bánh ngọt còn phải để bà cô tự đi mua...” Tôi vô tình nói: “A, sinh nhật của em ah, hôm trước em nói cho anh là ngày gì nhỉ?” Sau đó tôi biết mình nói ngớ ngẩn rồi, vô cùng ngớ ngẩn...

Bánh Bao ôn nhu đặt một bay vào sau đầu tôi, rồi dùng hết lực đẩy mạnh vào tường. Rầm, vô số dị trạng đột nhiên nổi lên trên đầu tôi, Bánh Bao nổi điên: “Giải thích cho bà cô đây rõ coi, tôi hôm qua đi đâu hả?”

Cường ca tôi đây há dễ chịu thua thiệt, tôi giơ tay chỉ thẳng vào mặt nàng: ‘Cô nghe này, nghe cho rõ này.’

Bánh bao hít thở hít thở điều hòa, rồi nhú mày nhìn tôi, tôi đặc ý nói: ‘Điên sao? Cô nói xem tôi có giống con chồn hôi không hả? Hôm qua tôi đi chuyển nhà giúp một anh bạn.’

“Chuyển nhà lúc 2,3 giờ sáng a?”

“...Đúng, trúng vé số, chuyển nhà vì sợ trộm.”

“Trúng bao nhiêu?”

“5 đồng.”

Bánh bao biết rằng tôi đang chọc cười mình, nhưng cũng không nghi ngờ tôi đi lãng nhãng, mắt tròn tròn liếc tối: “Đạo Đức!”

Tôi ôm lấy nằng, nói thì thầm bên tai: “Em còn không tin ao, chúng ta vào nhà kiểm tra xem, xem xem nam nhân của em có thể xuất ra bao nhiêu hàng.”

Bánh bao thấy mọi người đều rình trộm cử động, ngượng ngùng đẩy tôi ra, có chút khó thích ứng; “Chó chết.”

Tôi cười xấu xa muốn tiếp tục chọc cười, lại thấy Lưu Bang lắc lư lên lầu, hần bất mãn: “Bình tĩnh bình tĩnh.” Hối hần thế nào, hần nói: “Chơi cả buổi chiều mà có 5 đồng cũng chẳng thua hết, hiện tại ngoài lão Triệu chẳng ai muốn ngồi cùng bàn với anh.”

Bánh bao nói: ‘Mọi người đều ra ăn bánh ngọt đi.’

Bánh Bao tính số người, mua một cánh bánh rất lớn, chúng tôi ngồi vây xung quanh nhưng đều tĩnh lặng: lấy gì cắt đây? Dạo nhựa trong hộp để làm cảnh, cầm dao xắt thịt nhé, nhưng thế thật khó coi.

Kinh khờ đột nhiên ngu ngốc nói: ‘Cây đao của tôi hần còn chứ.’ Sau đó hần đo độ dày của cái bánh ngọt, hỏi Tần Thủy Hoàng: “Thanh đao của tôi dài bằng này chứ?” Tần Thủy Hoàng ly ra xa hần một chút, rồi án chiếu tình cảnh năm đó nhận định, sờ cằm: “hần là không chênh lệch bao nhiêu.”

Tôi từ hộp dụng cụ lấy ra thanh đao, lại rửa đi rửa lại mấy lần, nghe nói đao này có kịch độc, chẳng qua tôi không tin, đọc 2000 năm trước nói trắng ra đều là dọa người, cứ xem diễn nghĩa truyền thuyết coi, người trúng đầu nhiều như thế nhưng chẳng thăng nào chết hết.

Bánh Bao cầm dao cắt bánh ngọt thành 7,8 miếng, rồi trả dao cho Kinh khờ, Kinh khờ : “Em cứ cầm lấy mà chơi, khi nào anh cần thì lấy lại.” Chính Béo bị dọa nhảy dựng.

Lưu Bang chỉ một miếng lớn nhất: ‘Anh muốn cái này.’

Chẳng hiểu sao Hạng Vũ lại nhảy ra tranh giành, chẳng thêm để ý Lưu Bang, tức giận nói: “To thế mà ăn được hả? “ hai người thủy chung tồn tại mâu thuẫn không thể giải hòa, ai cũng không coi đối phương là cái khi khô gì, Hạng Vũ đại khái nhìn thấy tô cùng Bánh Bao vui vẻ lại nhớ lại chuyện cũ thương tâm, thiên hạ năm xưa cũng bị Lưu Bang đoạt, cực kỳ buồn bực, những nhân vật chính trị này khi chia chác bất cứ cái gì đều muốn miếng lớn nhất, thế nên chuyện bé nhỏ này càng bị thổi tung lên to đùng.

Bánh Bao vốn tưởng họ nói giỡn, căn bản không quản họ, đưa qua miếng bánh nói: “Hôm nay là sinh nhật của em, em 26 tuổi rồi, có nhiều người chúc mừng sinh nhật thế này em rất vui, nào... ăn.”

Lý Sư Sư ăn một miếng, cười nói: “Chúc mừng chị tròn 26 tuổi.”

Bánh Bao ngạc nhiên: “Nam ah, em không gọi chị là chị dâu nữa hả?”

Lý Sư Sư nhanh nhẩu nói: “Bởi vì em muốn đề tỉnh anh trai, nên chính thức cưới chị đi.” Tần Thủy Hoàng tiếp lời: “Đúng rồi, 26 tuổi, sớm nên xuất môn hẹ.” Bánh Bao cười hi hi, sau đó sờ mặt: “Mọi người có cảm giác tôi già rồi không...”

Lý Sư Sư đột nhiên nói với tôi: “Anh ah, anh tặng quà sinh nhật cho chị chưa?”

Tôi chết sững, ngay cả Kinh khờ còn tặng Bánh Bao thanh đao, là bạn trai mà không tặng cái gì thì không thể được, Lưu Bang chọc ngoáy: “Anh tuy không chuẩn bị gì, nhưng cũng có lời chúc chân thành nhất dành cho em...”

Con mẹ nó, cướp lời thoại của anh rồi.

Tôi đang lúng túng, Lý Sư Sư kéo tôi, ôm oán nói: “Anh sao ngốc vậy, cầu hôn chị đi.” Tần Thủy Hoàng gật đầu mỉm cười: “Anh thấy được đó.” Đây coi như là hoàng đế kim khâu ngọc ngôn tứ hôm rồi.

Tất cả mọi người đều nhìn tôi, Lưu Bang hô lớn: “Chú Cường, kiên trì với lối nghĩ của chính mình...” Lập tức bị Hạng Vũ bịt miệng, Hạng Vũ nói lớn: “Chú Cường, chú cứ thế mà làm.”

Tôi nhìn đắn đo suy nghĩ, rồi dứt khoát nói: “Em mà không chê anh không nhà, không xe, không tiền tồn khoản, anh là thằng chó má – Bánh Bao, em gả cho anh đi.”

Lý Sư Sư sững sờ một hồi, rồi mới dẫn đầu vỗ tay, Bánh Bao then thùng nói trong tiếng vỗ tay của mọi người: “Việc này.. Em hỏi bố em đã.”

Tôi biết mà, Lão kế toán sớm biết chuyện của hai đứa, lão chỉ chờ tôi đính hôn với Bánh Bao là mở rộng miệng chờ đớp.

Chuyện này cứ vậy đi.

Tôi đột nhiên thấy vai trầm xuống: có trách nhiệm, có nghĩa vụ, có Lưu Bang – Hạng Vũ đề lên vai tôi.

Lý Sư Sư hỏi tôi: “Anh, trong nhà có kiếm không?”

Tôi nhảy dựng lên: “Sao? Anh và chị dâu là kết hôn, chứ không phải cắt máu ăn thề he.”

“Em không có quà gì tặng cho hai người, vậy múa kiếm trợ hứng cho mọi người vậy.”

Tôi kiếm đâu ra? Mấy năm trước còn có thanh đao a.

Kinh khờ hôm nay đột nhiên thông minh đột xuất, hần như một làn khói chạy vào nhà xí, giơ lên cái rửa bồn, may là nó vẫn chưa được dùng qua, còn mang theo cái túi bong nữa.

Lý Sư Sư tiếp nhận gậy chọc nhà xí, như tiên nhân chỉ lộ, tạo dáng múa kiếm vừa múa vừa hát: “Tích có giai nhân Công Tôn thị, khê múa kiếm khí động bốn phương, kẻ xem như núi sắc tự tang...” Lý Sư Sư thân đoạn phong lưu, động tác lợi lạc, chủ yếu cặp mắt lúc lằng lệ, lúc ôn như, tay cầm cái gậy chọc chọc mà cũng vô cùng đẹp, nếu như cái gậy không bị chém quá ngắn thì càng đẹp...

Cơm chiều vì ai cũng ăn bánh ngọt no rồi, vì thế mọi người chỉ xào chút đồ ăn uống chút rượu, tôi nhìn sắc trời đã không còn sớm, đột nhiên hứng trí, nói với Bánh Bao: “Đi, anh mang em đi hóng gió.”

Khi Bánh Bao thấy chiếc mô tô của tôi lập tức sừng sốt, nàng hỏi tôi: “Anh nói hôm qua đi chuyển nhà giúp bạn, chẳng lẽ giúp phòng đấu giá chuyển đồ hả?”

Tôi ôm nàng đặt lên xe, xe mô tô xả một luồng khói đen kịt như yêu khí mù mịt đất trời bon bon chạy tới cầu lớn, Bánh Bao cười rất điên cuồng, chúng tôi lại nhìn mặt trời lặn, thật giống cái thời vừa ngu vừa dại vừa thật thà ngày xưa.

Bóng tôi cùng Bánh Bao, kể cả ánh chiều muộn hợp thành một bức tranh cực đẹp, đột nhiên tôi nhận được tin nhắn, tôi lôi cục gạch ra xem, Bánh Bao tức giận nói: “Em nói anh có thể bớt hút thuốc lấy tiền đổi cái điện thoại được không, cái đèn dao thông còn đẹp hơn cái thứ vứt đi kia nhiều nhiều lần.”

Tôi không chấp nàng, vừa xem, lại là một dãy số xa lạ, nội dung tin nhắn: “Chú Cường, quên nói cho chú biết, chú không làm không công cho thiên đình, lương tháng đầu có rồi, cụ thể là cho chú chút chỗ tốt, giúp chu mở

thiên nhân, v.v.v, chẳng qua ngày giờ còn chưa định, sớm muộn mấy ngày đều có thể --- biết anh là ai chứ?

Sáu Lưu! Trừ lão ra còn có thể là ai?

Tôi lập tức hỏi: Đây là số của anh a? có thể cho em thần thông điểm thạch thành kim trước được không?

Sáu Lưu đáp: “Đừng mơ, anh còn không có, nhiều nhất là biến ráy tai thành đông thôi, đây là điện thoại anh mượn nhả cho chú – đừng nhả lại, anh biến đây.

Tôi gọi điện thoại qua, bên kia có tiếng một người đàn ông hỏi: ‘Ai vậy?’”

Tôi hỏi: “Chỗ anh là chỗ nào vậy?”

“Thiết lĩnh, cát cấp?”

Sáu Lưu chạy tới Đông Bắc. Tắt điện thoại tôi càng kích động, hăn sắp tới ngày rồi, chẳng biết thiên đình sẽ cấp cho cái gì, con mẹ nó, ta rất nhanh sẽ thành dị nhân rồi.

Đúng lúc này, tôi đột nhiên thấy hai bóng đen nhanh chóng phiêu tới, chân không động tí nào, tôi sờn tóc gáy, xem ra thiên nhân đã mở, khi tới nhìn kỹ lại không phải – hai thằng nhóc chơi trượt ván a.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Lương Sơn Hảo Hán.

Tôi nghĩ hẳn nên nghỉ vài ngày trong cửa hàng, tuy tôi còn 20 vạn nhân dân tệ, nhưng đây đã là một con số không nhỏ, ông chủ Hách thịnh hoảng hốt một hai câu, có thể thấy ông tin tưởng một thằng nhặng như tôi cỡ nào. Tôi cứ tiếp tục chạy lăng quăng thì thật có lỗi với lão Hác.

Nói tới 300, ký túc xá có bọn họ trông nom giúp, bây giờ Lại trung tâm cảnh cảnh, dưới sự giám sát của hẳn, đào móng sắp đào thấp mắt ma rồi, nhưng hẳn vẫn vỗ ngực nói: Cường ca yên tâm, dù thượng đế có biến địa cầu thành quả bóng đá đi đá lại thì phòng ốc ở đây vẫn như tường thành mặt dày mày dạn tồn tại.

Do địa chấn mới xảy ra, đội giám sát cùng đội xây dựng như mề kế con chồn vậy, cũng vì tình cảnh này nên tôi mới có thể chi không tới 300 vạn NDT xây một học hiệu có quy mô rất khá, đó là chuyện về sau sẽ nói.

Ngày thứ hai, khi tôi rồi phát nản ngồi trong hiệu cầm đồ, đa phần thời gian nghĩ tới thiên đình đáp ứng tiền công alf gi, lúc này Lý Sư Sư đi mua đồ về, sau lưng nàng là một người mặt trắng bệch, Lý Sư Sư vào cửa chào tôi rất thích thú, tựa hồ căn bản không phát giác có người đi sau lưng.

Tên mặt trắng mặc quần áo vải cũ nát chẳng giống thời đại này tí nào, lúc đi đôi tay rũ xuống vai lắc lư, hẳn đi theo sau Lý Sư Sư tiến vào, mắt đờ đẫn nhìn tôi, lúc này thực sự tóc gáy tôi bắt đầu dựng lên rồi, thứ này càng nhìn càng giống cương thi.

Tôi hét to: “Anh Kha, xuống đây mau.” Tôi tưởng Kinh Kha đã từng là sát thủ, sát khí trên người hẳn có thể xua đuổi con quỷ này. Mãi lâu sau Kinh Kha mới xuống, tôi đứng đối diện không dám động đậy cầm cự mặt trắng, thậm chí mắt không dám chớp, tôi căng thẳng vô cùng: “Anh Kha, anh thấy nó chứ?”

Kinh Kha thu bỏ đài khỏi tai, không hiểu: “Ai cơ?”

Lúc này thì mụn nhọt toàn thân rồi, tôi rung rẩy hỏi mặt trắng: “Mày muốn gì?”

Mặt trắng bất động, thân thể run run nói: “Tôi đói...”

Tôi nhìn cái gạt tàn thuốc lá, lừa hẳn: ‘Mày nói cho tao ngày tháng năm sinh của mày, tao sẽ đốt chút giấy tiền cho.’

Mặt trắng rất tinh minh cướp cái gạt tàn, sau đó vươn lên giơ trước mặt tôi, thở dài: ‘Cho cái gì ăn đi....’ Ý nói tôi không cho nó sẽ đập tôi.

Các bạn nói xem tôi nên cho hẳn cái gì đây? Tim? Gan? Ruột thừa hẳn có thể cho, vậy cần khai đao. Tôi suy nghĩ từ ngữ để thoái thác.

Kinh Kha lúc này không nhịn nổi nói: “Cậu cho nó chút thức ăn đi.”

“Anh nói dễ nhỉ, tôi lấy cái gì... Anh có thể nhìn thấy hẳn hả?”

Kinh Kha chán hẳn nói: “Cậu không biết nó sao? Con lão Triệu, mọi người đều nói ta là nó rất giống nhau.” Kinh khờ đột nhiên chạy xuống lầu, ôm lấy Triệu mặt trắng, hỏi tôi: “Cậu thấy hai người bọn tôi thật sự giống nhau chứ?”

Mãi sau tôi mới biết đây đã đưa con ngọc bẩm sinh của lão Triệu, mới tiếp từ viện tâm thần về mấy ngày. Nhìn hai thằng khờ trước mặt, Kinh Kha còn tính là nam nhi oai vệ, trừ tròng mắt lác có chút mất khí thế, cũng hẳn

là anh hùng. Tôi trả lời nghi vấn của Kinh khờ: “Anh đẹp hẳn nó, nhưng khí chất kém nó.”

Tôi nắm một gói bánh quy đưa cho Triệu mặt trắng để đuổi đi, thầm nghĩ thật nguy hiểm, may nó không cầm gạt tàn đập cho một phát.

Tôi hiện tại có chút ngớ người, cứ nghĩ mình khai thiên nhân, nhìn người đi bộ lại tưởng là quỷ, lại cứ hỏi 4,5 người đi đường xem có thấy không, được đến đáp án khẳng định có, tôi hết hi vọng.

Lúc sau tôi mới nghĩ lại Sáu Lưu nói một tháng là một tháng trên trời, một ngày trên trời bằng một năm ở thế gian, theo tháng 30 ngày trên thiên đình tính thì tức là 30 năm sau khi tôi 57 tuổi đã thành lão Cường rồi, cứ suốt ngày hỏi có nhìn thấy không thì sẽ trở thành một lão gia ai thấy cũng phiền. Khai thiên nhân là thế nào, lúc đó chỉ có thể ở nhà ôm cháu rồi, giống đại phú ông A Thổ Bá – thê thảm lạc lõng.

Buổi chiều tôi rảnh rồi nhìn lảng quăng vô vi, đột nhiên tiếng buzz vang lên, QQ vang lên, có người muốn thêm tôi làm bạn. QQ của tôi cũng chỉ có mười mấy người, mà thường để invisible, không có khả năng có người làm quen với tôi qua kênh này, hẳn đều là bọn sale, marketing, hoặc vô vị chọc phá, tôi cự tuyệt, lý do: không quen biết.

Mấy giây sau tôi lại nhận được tin nhắc từ bên kia: trước nhìn webcam đã.

Ô? Chẳng lẽ muốn cho mình xem sẽ hay mỹ nữ lỏa thể, chẳng lẽ đây là thủ đoạn mới để mở cửa thị trường?

Tôi đồng ý, nick tiểu Lục thêm tôi vào danh sách bạn, sau đó đối phương vội vàng phát ra lời mời xem webcam, tôi mắt ti hí nhìn quanh bốn phía rồi mới ok.

Màn hình lắc lắc, sau đó mới thấy bên kia đang ngồi trong một quán nét ẩm ỉ, học sinh cùng bọn vô công rồi nghề đi lại liên mien, tôi biết hẳn không phải loại tôi nghĩ rồi, sau đó webcam dần chuyển qua, khuôn mặt bẩn thỉu xấu xa của Sáu Lưu rơi vào mắt tôi, lão đeo kính phun ra mấy hơi khói thuốc giờ tay chào tôi, cái bộ dáng lôm côm kia mà chụp lại làm avatar thì số lượng download tuyệt đối sẽ không kém realplay hay thunderbird.

Tôi lú lười, mãi sau mới bình tĩnh lại nói: “mẹ kiếp.”

Sáu Lưu cúi đầu hì hụi mồm cò: “Chú em đoán anh đang ở đâu?” Lão già đó đánh chữ còn nhanh hơn tôi.

Tôi nói: ‘Chẳng phải ở thiết lĩnh sao?’

Sáu Lưu ngửa đầu cười ha hả, bởi vì không có micro nên không nghe được tiếng, sau đó lão cầm camera trong tay quay toàn phòng, sau cùng dừng trên tường, trên tường ngoài bandrole quảng cáo game online còn có một biển chữ lớn: Hải Nam.. game champion.

Hải Nam? Lão già hôm qua còn ở Thiết Lĩnh, hôm nay đã chạy tới Hải Nam.

Tôi hỏi: “Sao nhanh thế, bay qua à?”

Đáp: “Đúng.”

Hỏi: “Không phải không được dùng pháp lực sao?”

Đáp: “Ngồi máy bay dân dụng.”

////

Tôi nhìn qua phía sau lưng sáu lưu còn thấy được người mặc đồ lòe loẹt, bãi biển, cây dừa cao vút, một giờ dùng ở đó phải trả bao nhiêu tiền ah? Tôi

mới nghĩ tới hỏi Sáu Lầu: ‘Lão tới bên kia làm gì?’

“Anh vừa đi đưa 54 hảo hán lương sơn đi chơi, kỳ thực họ đến sớm hơn 300 Nhạc gia quân mấy ngày, đang ở Hải Nam vui chơi.”

Tôi kinh ngạc: “Là ai tiếp đãi họ? Họ ở Hải Nam không gây chuyện chứ?”

Sáu Lầu nhún vai đắc ý nói: ‘Anh ngốc như chú sao? Bọn họ vừa tới anh đã giới thiệu tình huống đại khái, Nhạc gia quân tuy trên danh nghĩa tới trước bọn họ, kỳ thực hảo hán Lương Sơn đã chơi tại Hải Nam mấy ngày rồi, mấy người Lô Tuấn Nghĩa hiểu được biến báo, không gây náo loạn, mấy ngày đi bơi ở Hải Nam là thỏa thuận giữa anh và các hảo hán thì họ mới chấp nhận đi.’”

Tôi dè dặt hỏi: “Lão đưa họ đi đâu?”

Sáu Lầu cười xấu xa: “12 giờ trưa mai, tới trạm xe lửa đón tiếp các hảo hán nhé.”

Chẳng qua lão hiện tại không dọa tôi sợ nổi nữa rồi, tôi dù sao cũng đã trải qua sóng to gió lớn, hóa giải mâu thuẫn giữa Chính béo cùng Kinh Khờ, giải hòa Lưu Bang Hạng Vũ, giải cứu Kim Thiếu Viêm, tối hôm trước còn dẫn 300 Bối Ngôi quân ngàn dặm bồn tập, 54 hảo hán vô luận là chính trị phức tạp hay nhân số đều không so với trước, mà bọn họ đã tiếp thu hiện đại hun đúc, chí ít sẽ không cho rằng xe hơi là ngựa rồi.

Tôi hỏi: ‘Người tới là ai, cấp danh sách cái.’”

Sáu Lầu vô cùng ngạc nhiên khi tôi không học máu, lão nói: ‘Chú em muốn gặp ai?’

Tôi hưng phấn nói: ‘Vô Tòng, Hoa hòa thượng, Công Tôn Thắng, Yến Thanh...’

Sáu Lưu đáp: ‘Ai, những người này muốn gặp một người cũng không được, bọn họ chẳng những đại dũng mà đại trí, đều chưa từng rời Lương Sơn, chết già, tuy việc lộn sổ sách không liên quan tới cái chết của họ, nhưng mấy người có bốn sự ddefu sống ba bốn chục năm, khi đó phán quan cũng đã tỉnh rượu rồi.’

Tôi cảm thấy chán nản, ngay cả Võ Tòng cùng Hoa hòa thượng cũng không theo ý tôi, tuy hai người không bài danh top đầu trên Lương Sơn, nhưng tôi một mực cho rằng bản sự của hai người kia là mạnh nhất, cũng đáng yêu nhất, hai người kia không tới, tôi rất trống vắng.

Sáu Lưu dường như biết tôi đang nghĩ gì: “Đừng buồn, kì thật họ tới đây một năm cũng chẳng phải chuyện tốt, lần này còn có mấy tên có bản lĩnh như Lâm Xung, Dương Chí, Lý Quỳ.”

Tốt, Lư Tuấn Nghĩa, Lâm Xung, Dương Chí, một đám như bùn loãng đều tới, Lý Quý một tay khó vỗ, chẳng trách đánh không lại Nhạc gia quân.

Tôi càng nghe càng thấy chán, chẳng buồn nghĩ tới họ nữa, sau đó nghe nói Hồ Tam Nương tới mới vớt vát lại đôi chút, tôi lại nghĩ tới việc để Ngô Dụng giúp tôi tính toán sổ sách, ngày mai phải tới bến xe lửa tiếp họ.

Nhưng muốn đi đón còn có một vấn đề, bọn họ khẳng định không ăn mặc giống điện ảnh, mà bọn họ cũng không nhận ra tôi, tuy nói 54 người là một quần thể khá dễ nhận ra, giống như đoàn du lịch vậy, tôi nghĩ hẳn nên giơ lên một tấm biển cho chắc, tôi nghĩ hiện tại có Tần Thủy Hoàng, Hạng Vũ ở trong nhà, lấy hộp giấy tủ lạnh từ dưới gầm giường Tần Thủy Hoàng, sau đó tìm một cái bút sơn tới, đột nhiên tôi nghĩ bọn họ chưa hẳn đã biết chữ, tuy trong bọn họ có Ngô Dụng cùng Chu Vũ những người có văn hóa, nhưng nhìn không quen chữ giản thể, liệu có đọc được chữ tôi viết, đó là vấn đề.

Sau đó tôi nghĩ, ài da, Lý Sư Sư cũng là một người như họ sao, sau khi Tống Giang chết, Yến Thanh lẳng tích giang hồ, không biết có thật không.

Tôi kêu Lý Sư Sư qua, nói với nàng: ‘Em viết cho anh mấy chữ: tiếp 54 hảo hán Lương Sơn.’ Nói với nàng, Lý Sư Sư cười nói: ‘Em thấy chữ 54 quá nhiều, bọn họ sẽ không vì anh viết nhiều thêm chữ 54 mà thêm mấy người.’

“Vậy ‘Tiếp hảo hán Lương Sơn’ được không?

“Chữ tiếp cũng bỏ đi.”

“Vậy em cứ viết đi.” Tôi đưa bút cho nàng.

Lý Sư Sư cầm bút, một tay để sau lưng, vẽ như múa trên giấy.

Nhìn nàng viết chữ, tôi đột nhiên nghĩ tới một việc, tôi hỏi: ‘Em họ ah, em cũng tới đây một thời gian rồi, hẳn cũng hiểu giờ là thời đại nào?’

Lý Sư Sư tay để sau lưng: ‘Hiện tại là năm 2007 sau công nguyên, cách thời Tống Huy Tông 900 năm, sau đó là Nguyên, Minh, Thanh tam triều, sau đó nữa là dân quốc...’

Tôi ngượng ngùng nói: ‘Em còn hiểu nhiều hơn anh – em có thể căn cứ kinh nghiệm bản thân, biên một giáo tài chứ?’

“Giáo tài?”

“Thì giống “Tam Tự Kinh” đó, dạy người khác học, em cũng biết là anh làm gì, nhiều người tới nên anh hồ đồ, em cứ viết một quyển sách sao cho họ có thể minh bạch, ví dụ chương một ta là ai, chương ai : đây là đâu, chương 3: trong lịch sử ta đã làm gì/// vân ..vân.”

Lý Sư Sư đương nhiên rất nhanh hiểu được ý của tôi, cười khanh khách: “Anh không muốn họ coi anh là thần tiên sao?”

Biển rất nhanh được viết xong, Lý Sư Sư vẽ cho tôi mấy vòng tròn lớn, sau đó ném bút lại: “Chuyện gì tự anh làm đi.”

Tôi chuyên tâm sửa biển, thấy Lý Sư Sư không chịu đi, lại nhìn vào mấy chữ Hào Hán Lương Sơn mấy chữ muốn nói lại thôi, tôi than: “Lần này ... không có Yến Thanh.”

Lý Sư Sư như mất mát, thoáng cười nhạt.

Tấm biển rất dễ nhìn, mặt trên có bốn chữ phồn thể vô cùng thanh tú: Hào Hán Lương Sơn.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Gặp Mặt Liên Bái.

Ngày thứ hai, 9 giờ sáng tôi bắt đầu nhận được rất nhiều cuộc điện thoại kỳ quặc, nhưng các cuộc điện thoại đều có một điểm chung: nghe nói tôi một lần chiêu mộ 300 học sinh, hi vọng tôi chia “đều” cho họ vài người.

Hiện tại là tháng bảy, đội ngũ chiêu sinh của các đại học bắt đầu chạy tứ xứ, rất nhiều người đều không hiểu “chiêu sinh” là gì, những năm cuối 90, “tự khảo” bắt đầu lưu hành, rất nhiều đại học chính quy tự thiết trí ban khảo hạch, chiêu sinh đối tượng rộng khắp, chủ yếu là các thí sinh vừa thông qua kỳ thi tốt nghiệp cấp 3, nhân viên chiêu sinh bao gồm các nhân viên tạp vụ tại các trường, sau đó dần dần bị các sinh viên nhanh nhạy linh hoạt thay thế, rồi sau dần dần thành những nhân viên chuyên nghiệp chuyên la cà quán xá trà đá bia hơi thu thập tin tức, chiêu một học sinh, căn cứ tùy trường mà nhận được lại quả từ vài trăm với vài ngàn nhân dân tệ.

Nói cách khác, hiện tại đại bộ phận nhân viên chiêu sinh đều là lưu manh, bọn hăn uy bức lợi dụng cưỡng đoạt sinh viên tương lai, tháng bảy tháng tám chính là thời kỳ bận rộn nhất trong năm, “giang hồ” quần ma loạn vũ gió tanh mưa máu.

Cũng chẳng cần tìm hiểu tin tức lộ ra từ đâu, tôi nghĩ cũng không cần để tâm việc này, dù sao thì tôi cũng đã sớm bắt đầu sự nghiệp giáo dục của mình rồi.

Một lần thu 300 học sinh, cơ hồ như là thần thoại, người khác không đo mắt mới lạ.

Mấy cuộc điện thoại ban đầu còn lịch sự, nói đôi bên tạo quan hệ, nói làm quen cấp trên Hách tổng, ... , loại lời này tôi đều nhả nhận tỏ rõ thái độ, 300 học sinh là từ nông thôn đào ra nhằm chấn hưng võ thuật nước nhà, học phí toàn miễn, ,vvv.

Mấy người sau không rõ liệu có thật lực thật không, sau khi tôi cúp điện thoại lại chơi xỏ, đối người khác hù dọa tôi, những người này đại khái có ý: một, tao biết mày họ Tiêu, ở chỗ nào, làm cái gì; hai, 300 người chúng ta không cần hết, mọi người đều cần cho nhau chút thể diện, chúng tao cần mày ít nhất nhè ra 150; ba, bọn tao ăn chắc 150 người rồi.

Đối với loại này, tôi đều đáp lại: Có bản lãnh cứ tới, kéo đi được một thăng thưởng 500 NDT.

Tôi nói thật long, kết quả bị hiểu lầm thành khiêu khích, bọn hăn phần nộ nói lại: họ Tiêu, mày ở đâu?

Tôi còn phải nói cho bọn họ là 12 giờ trưa tôi tới ga xe lửa đón người, có việc tìm tôi cứ ra đó mà gặp.

11h45 tôi có mặt tại ga, cái biển lớn tôi mang theo khiến tôi vô cùng lúng túng, tôi là một người ít suy nghĩ, không nghĩ tới dùng túi bóng che chữ trên tấm biển đi, chờ khi ra cửa mới phát hiện mọi người đều nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, biển quá lớn, không cách nào che đậy, tôi cầm một cái mảnh giấy vỏ hộp tủ lạnh cao nửa người, viền còn cắt nham nhở không đều, mấy lần tuần cảnh còn muốn đuổi tôi ra ngoài.

Vào bãi đỗ, tôi đứng ngoài sân ga chờ, 12h vừa tới, từng nhóm lớn người nườm nượp đi qua trước mặt, tôi vội giơ tấm biển to lên quá đỉnh đầu, mấy người đi qua đều che miệng cười trộm, một người trung niên đứng bên tôi có vẻ cũng đang chờ người thân, lúc đầu còn không để ý, sau đó vì đứng quá gần tôi, lại thấy nhiều người nhìn về phía này cười tủm tỉm, cũng không cảm thấy tự nhiên, bắt đầu kiểm tra khóa quần xem có mở không,

đầu tóc có rối loạn không, còn nhìn qua mấy cái biển quảng cáo bằng sắt xem mứt có bán không, nước mũi có chảy không, tôi thực không nhẫn tâm nên nói với anh ta: “Đại ca đừng nhìn nữa, không phải cười đại ca đâu.”

Trung niên ngượng ngập cười cười, chột sững người khi nhìn thấy tấm biển trên tay tôi, vui vẻ nói: “Cậu đi đón người hay làm nghệ thuật vậy?”

Tôi chỉ có thể nói với anh ta rằng các bạn trên mạng tổ chức câu lạc bộ Lương Sơn, hiện tại truyền tin chuyện quý gì chả có, trung niên cũng không thấy kỳ quái, hỏi tôi: “Cậu diễn vai gì?”

Tôi chán nản nói: “Tây Môn Khánh.”

Trung niên cười: ‘Tốt, trong đám bạn trên mạng của cậu sắp tới có Phan Kim Liên chứ?’

Chúng tôi cứ tiếp tục nói chuyện bậy bạ, mãi sau mới biết tàu từ Hải Nam tới muộn 1 giờ, tôi như thẳng ngù đứng ôm biển chờ gần 40 phút.

Đại khái một giờ mấy phút gì đó, dòng người thứ hai tiến vào cao trào, trong tiếng ồn ào, hò khè, đủ loại tướng mạo tâm tình khẩn trương, rốt cuộc 54 vị này cũng không thiếu vai diễn đặc sắc, dù sao lúc trước xem TV, chuyện của bọn họ cũng nổi ai cũng biết, còn có cả game nữa....

Trung niên tới đón vợ từ Nam Hải tới, vốn cũng rất gấp, hiện tại lại hi vọng vợ anh ta đi ra muộn nhất, vì còn muốn gặp 54 người bạn của tôi.

Các hảo hán vừa đi ra tôi lập tức nhận ra bọn họ, đi đầu là một tên mập hững hờ bưng bưng như là một tên trọc phú, béo trắng ra, nhìn kỹ cũng thấy đẹp. Sau lưng đi theo một chiêu bài của Lương Sơn: Hắc Toàn Phong Lý Quỳ, bởi vì hắn cắt đầu cua, mặt đen sạm, nếu không phải giơ tay nhắc chân có chút thô lỗ, thì giống hệt trên phim. Đi bên cạnh Lý Quỳ là một cô nương mắt phượng long lanh, mặc quần jean, tai nghe mp3, vừa đi vừa hát hừ hừ, nhìn như bọn họ chả liên quan tới nhau.

Đi sau đó mà một đàn ông cao lớn, tay cầm một cái lon rỗng, tay vận kinh bóp bẹp cái lon, hành động tỏ ra muốn ném vào sọt rác, cùng lúc ấy một bóng người lướt qua những ông bà già, đồ trang sức trên cổ, trên tay đều không cánh mà rơi, tôi còn chưa kịp kêu lên hân đã rớt tay.

Tên đó nhanh như chớp luồn vào đồng rác, tôi vừa mới thả lỏng một chút thì hân lại chui ra từ một đầu ống rác khác, tôi đang nháy mắt than thở thì hân lại luồn vào một đầu ống vứt rác và lại chui ra từ một đầu ống cách đó mười mấy mét.

Tôi cùng người trung niên đang chờ vợ đều sững sờ, tôi chẳng còn tâm trí đâu mà để ý Lữ Tuấn Nghĩa nữa, đi tới kéo tay một người nói: ‘Anh là ai?’

Nam nhân cười khê: ‘Uhm, Thái Viên Tử Trương Thanh.’

Tên Trương Thanh tôi cũng thường nghe thấy, nhưng hân không phải rất nổi danh.

Tên béo ú tuổi không nhỏ kìa quả là Lữ Tuấn Nghĩa, hân cười ha ha kéo tay tôi nói: ‘Cậu là Tiểu Cường hả?’

Tôi nhả nhận: ‘Lữ ...Lữ..’

Lữ Tuấn nghĩa cười: “Cứ gọi ca ca.”

Tôi đặt một tay lên vai hân, nhìn ngó đám người xung quanh, hỏi: “Lâm xung, Lâm ca ca ở đâu?”

Mỹ nữ mắt phượng đột nhiên ôm chặt lấy tôi, dùng khẩu khí chị ăn hiếp em nhỏ nói: “Biết ngay là chỉ để ý Thiên Cường, coi thường địa sát chúng tôi mà, an..” nàng kẹp cổ tôi bên sườn, ký đầu tôi, sau đó ném tôi ra xa.

Tôi xoa đầu đau thấy mẹ, sau này không dám xem thường nữ nhân này – nàng năm tôi chắc tới nỗi không thể động dậy nổi. Thấy mỹ nữ ngạo cao eo nhỏ, mắt phượng mỹ lệ cười nói thiên kiều bá mỵ vô cùng uy phong, hẳn là chặn ngăn Hồ vương béo ú kia sao có thể leo nổi lên người nàng chứ, thế nên mới dương dương tự đắc lợi hại – cực phẩm thực nữ a.

Lúc này một nam nhân ôn hòa đi ra từ trong đám người, hùng dũng, kéo tôi lên, cười ha ha: “Tam nương thích chọc người khác, cậu chớ để ý.”

Tôi vội ôm chặt bả vai, đau khổ nói: “Lâm ca ca, người nhất định phải dậy cho đệ Lâm gia thương pháp nhé.”

Tôi nói thế vì tôi biết năm xưa Hồ tam nương thua Lâm Xung.

Trung niên nhìn mọi người kinh than: ‘Giống, quá giống, tựa như người chết sống lại vậy.’

Trừ mấy người này, tôi đều không kịp hỏi kỹ mặt sa là những ai, các hảo hán đều xách hành lý, ra sân ga hoặc nhàn nhã, hoặc tứ xứ ngó nghiêng, không ngờ không còn ai nữa rồi, thật giống tôi như một tên hướng dẫn viên được bọn họ bỏ tiền thuê vậy.

Con mẹ nó, vừa gặp tôi không “gặp mặt là bái”, cũng không nhìn tôi kéo lại thân thiết kêu lên “Tiểu Cường ca ca”, nhưng cũng không nên lãnh đạm thế chứ? Ngay cả một kẻ nhiệt tình như lửa trong truyền thuyết là Lý Quỳ cũng chẳng để ý tới tôi.

Lư Tuấn Nghĩ kéo một lão già nho nhã đeo kính tới giới thiệu cho tôi: “Đây là Ngô Dụng ca ca.”

“Ngô Dụng ca ca, kính mắt bao nhiêu độ vậy?”

Ngô Dụng bỏ kính, cười híp mắt: “giá 1500 NDT.”

Lúc này một người mặt còn đầy nước, đang khởi động hỏi tôi: “Chỗ này không có biển ah?”

Lư Tuấn Nghĩa giới thiệu cho tôi: “Lăng Lí Bạch Điều Trương Thuận, phía sau là hai an hem, Nguyễn Tiểu Nhị cùng Nguyễn Tiểu Ngũ.”

Tôi từ nhỏ đã bội phục những người giỏi bơi lội, mọi người cứ thử xem ai cũng là người sống trên mặt đất, bất chợt chợt rớt xuống nước – còn không chết sao?

Từ lúc tôi mười mấy tuổi đã mấy lần suýt chết đuối, đi cũng một bọn nhóc lêu lổng, ngày ngày đều ra hồ chơi, mỗi ngày chơi đều no nước, sau cùng chỉ có mình tôi không biết bơi, nhưng uống rượu bia thì không thẳng nào ăn lại tôi được.

Thấy Trương Thuận cùng Nguyễn gia huynh đệ làn da xanh lam, sắp thành động vật lưỡng cư rồi, hẳn là không có nước không sống nổi, chắc phải tới hồ bơi mua vé tháng cho họ mất.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Đồng Nghiệp.

Lý Quỳnh theo thói quen vác đồ lên lưng, trước kia hần cũng vác rừu như thế, hần hỏi tôi: ‘he, giờ đi đâu?’ hần là người thô lỗ, ăn nói cũng không chút lễ số!

Tôi hỏi Lư Tuấn Nghĩa: ‘Anh xem sao, Lư lão đại?’

Hồ tam nương nói: ‘Chỗ này đi đâu chơi vui nhất?’

Trương Thanh; ‘Trước ăn cơm đã.’

Lâm Xung: “ Tôi thấy đi xem chỗ trọ đã.”

Đầu tôi to như cái đầu, xem ra Tống Giang cũng gặp vấn đề lớn, bọn người ngày vô cùng vô tổ chức vô kỷ luật, chẳng coi Lư Tuấn nghĩa ra gì. Trong đám có người không nén phiền nói: ‘Tách ra đi, cứ nói một đại danh, chúng ta tôi snay tụ họp là được.’

Tôi thấy một người chạy qua bên cạnh, tôi vội giữ chặt lấy hần, la lên: “Anh giai, chúng ta trước về nơi ở rồi tự do hoạt động, chỗ đó có...”

Nam nhân bị tôi nắm chắc cổ sức vung thoát, tôi ương ngạnh cầu hần; “Trước về nơi ở của tôi đã, được hông?”

Nam nhân nói: ‘Không được, tôi có bạn gái rồi?’

Tôi nhìn Lư Tuấn Nghĩa, Lư Tuấn Nghĩa cũng nhìn tôi, tôi nói: “lão đại, anh khuyên hẳn đi.”

Lư Tuấn Nghĩa tỏ vẻ khó làm: ‘Chúng tôi không giúp cậu được.’

“Chẳng phải hẳn là người trong bọn anh sao?”

Lư Tuấn Nghĩa nhìn lướt về phía sau: “Chúng tôi đủ cả đây rồi.”

.....

Nói gì chứ tốt xấu bọn họ cũng phải đi cùng tôi về nơi ở, vợ của anh giai trung niên kia cũng ra rồi, anh ta vội vã đưa cho tôi tấm danh thiếp rồi đi ra đoàn tụ với vợ, lúc đi còn nói rất muốn gia nhập câu lạc bộ của chúng tôi.

Tôi dẫn 54 người đi xuyên qua ga, đi tới một bên xe đường dài cách đó không xa, thuê một chiếc xe chở khách lớn, rồi đếm, điểm tới 53 đã hết, tôi vã mồ hôi hột, hỏi lại mới biết Song Thương Tướng Đồng Bình sợ nóng nên leo cửa sổ vào rồi.

Chờ khi tôi đếm lại quân số mới yên lòng, lúc này mới thể hội sự khốn khổ của giáo viên, lúc học tiểu học trường tổ chức đi chơi, tôi hẳn khoong nên trốn giữa đường khiến giáo viên tìm kiếm nha. Tôi đứng ở đầu xe, vừa muốn nói mấy câu thì một người nhỏ gầy đột nhiên bật dậy, ôm miệng túi kêu to: “Vớ tiền của tôi, vớ tiền đầu rồi!” Tôi vội chạy qua hỏi có chuyện gì.

“Vừa mới còn trong túi mà...” nói xong anh chàng gầy gò đưa tay vào túi, phát giác có ai đó dùng dao rạch túi lấy vớ rồi.

Tôi an ủi: ‘Không cần gấp, mất bao nhiêu anh em bù cho chú.’

Người ngồi sau người gầy cười he he vui sướng; “Thằng này đen đủi bị trộm, không biết ngược lại còn nói ra.”

Tôi chợt tỉnh ra, hỏi gầy gò: ‘Tên gì?’

Người gầy không vui nói: ‘Thời thiên...’

Tôi muốn phún huyết; tặc tổ tông bị tặc tôn tử trộm. Chẳng qua thế cũng tốt, phủ đầu bọn họ cũng tốt, để bọn họ biết thời đại tiến bộ khoa kỹ phát triển, trạm xe lửa ngọa hổ tàng long, hơi chút mất cảnh giác là chịu thiệt liền.

Thời Thiên chán nản nói: ‘Chứng minh thư của tôi còn trong ví nha.’

Tôi kỳ quái nói: “Anh lấy đâu ra chứng minh thư?”

Thời Thiên thở thê: ‘Sáu Lưu thống nhất làm giả cho chúng tôi.’

Thời Thiên nhìn lão leien nói: “Không sao, lát nữa tôi tìm củ cải khác một cái, sau đó để Tiêu Nhượng viết chữ, đảm bảo không ai nhìn ra đồ giả.”

Tôi không nhìn nhìn lão già, lão già hất cằm: ‘Hưng Hội, Ngọc Tí Tượng Kim Đại Kiên.’ Sau đó chỉ vào anh chẳng đẹp trai bên cạnh: ‘Đây là Thánh Thủ Thư Sinh Tiêu Nhượng.’

Bọn họ cũng không nói ngoa, lưỡng châu hợp bích, làm dấu giả, trừ mua chút giấy, mọi chuyện đều không nhờ người khác.

Ôi, lần này Lương sơn bắt gà trộm chó đều tới cả.

Xe vừa tới đã thấy trại của Nhạc gia quân, lúc đầu tôi còn lấy làm kỳ, áu đó mới nghĩ ra bọn họ hiện tại có thêm một giáo viên vỡ lòng, đại khái không tiện hiển lộ tác phong quân nhân.

54 hảo hán xuống xe, tôi chui vào một nơi không xa nói với họ: “Về sau đây là hang ổ của chúng ta.”

Hổ Tam nương bĩu môi: “Quá kém, mua y phục phải ngồi xe bao lâu?”

Ngô Dụng xem xét địa hình nói: “Vì sao không dựa núi mà xây, trong này trống trải dễ bị cô lập, kẻ địch vây quanh thì sao.”

Tầm nhìn của bọn thổ phỉ có khác, lúc nào cũng muốn nấp ở chỗ an toàn gây họa cho người khác.

Trương Thuận lại hỏi: “Phụ cận có nguồn nước chứ?”

Tôi kéo Lại tới, nói với hắn: ‘trường của chúng ta chẳng phải có một cái ao làng bị vứt đi đó sao, cau cải tạo thành bể bơi nhé, tiền tính sau.’”

Sau đó tôi trợn mắt: “Chuyện 300 học sinh là cậu phọt ra phải không?”

Lại thấy tôi tức giận, sợ hãi nói: ‘Anh cường, anh rốt cục định làm gì, em nào dám chõ vào?’”

Tôi phất tay đuổi hắn đi, con Lại kỳ thực đang học tiểu học, hắn là người cuối những năm 60, đám cũng hậu bối 80 đầu, lão lưu manh chết trong tay tiểu lưu manh, chẳng qua tôi hiện tại gặp bọn 90 cũng cúp đuôi mà chạy – bọn 2000 sẽ báo thù cho tôi.

Sau đó là giải quyết vấn đề ăn cơm rồi, kỳ thực tôi muốn dẫn họ đi ăn cơm trước, nhưng từ lúc phát hiện bọn họ thích nghe Tào Phương cùng Hứa Ngụy hát, tôi cải biến chủ ý, Hải Nam là nơi cực tốt, bọn này tựa như một đoàn chuyên đi du lịch, dẫn theo bọn nó đi ăn bánh rán thì chờ bọn này đóng cửa thả chó đi.

Trước tiên còn không mời bọn họ đi được, tôi ý thức tôi tất phải tiết kiệm bớt tiêu pha, may mà không mua chiếc Hummer, lúc này mới có chút, tôi lần đầu tiên nhận thức được tiền vì sao vĩnh viễn đều thiếu, ước vạn phú ông muốn ở villa, ăn chén vàng, ..., tiền xác thực là tiêu không hết, mỗi thứ bậc mỗi cách sống, ví dụ như tôi, hiện tại vẫn phải hút nhuyền bạch sa, cái hồng (du lịch, ... Thuốc rẻ tiền)

May mà lương thực có sẵn, rau cỏ mua từ chú của Lại, chén bát đều có, tôi đang tính chỗ nào cho các hảo hán nấu ăn tắm rửa, Trương Thanh nói với tôi: “Cậu đừng làm chuyện vô ích, cậu xem bọn tôi ai biết nấu cơm không?” Tôi lúc này mới nghĩ lại, bọn họ đều là tướng lĩnh thổ phỉ, kỳ thực đều là tướng lĩnh cao cấp, thủ hạ trên ngàn người, tuyệt không có khả năng tự mình xuống bếp như mấy anh nông dân, thường ngày ăn uống có lâu la chuẩn bị.

Lâm Xung nhìn Nhạc gia quân đang làm cơm nói: “Cậu kêu họ nấu nhiều thức ăn chút, chúng tôi lát nữa qua đó ăn.” Nghe khẩu khí bọn họ có thể đi qua ăn là rất cho thể diện đó.

Tối sau đó tôi mới biết Lâm Xung xác thực là có ý tốt, các hảo hán cùng Nhạc gia quân dưới âm phủ có chút mâu thuẫn, nhưng bọn họ cũng không giao thủ, một phương là tặc, một phương quân chính phủ, có khúc mắc cũng là chuyện thường, Lâm Xung muốn làm khó tôi mới nói ra cách này, xem ra các hảo hán cũng chịu ủy khuất.

Từ Đắc Long thấy người của Lương Sơn tới cũng tới chào hỏi, ý đồ rất rõ ràng, là hi vọng hai phương có thể chung sống hòa bình, Nhạc gia quân hiển nhiên không nguyện ý gây chuyện, một lòng muốn hoàn thành sứ mạng không muốn người biết. Tôi nói chuyện ăn chung với Từ Đắc Long, hân cười hì hì nói: ‘Chuyện nhỏ, về sau tôi phái người đưa cho bọn họ.’

Việc phân phối lều lại xảy ra vấn đề, mỗi lều tiêu chuẩn ngủ 5 người, tôi mau 100 lều, đã quản đủ, không ngờ các vị đầu lĩnh Lương Sơn dù trong lúc hành quân hay đánh trận đều quen ngủ mỗi người một lều, muốn bọn họ ngủ 5 người một lều, bọn họ dù thế nào cũng không nghe.

300 nhạc gia quân dùng 5 lều để trữ bị, còn thừa lại chỉ có 35 lều, lần này tôi cũng chẳng thêm quản, mặc kệ bọn họ! Sau cùng một nhóm người bức tôi, tôi nhảy dựng lên hét lớn: ‘Muốn lều không có, muốn mạng có một cái đây này.’

Các hảo hán sửng sốt, sâu đó đồng thanh cười vui: “nguyên lai cũng là đồng nghiệp—“

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Bán Mạng.

Mới tiến mấy người kia không tới nửa giờ, tôi lại bắt đầu lục tục nghe điện thoại, đối phương có vẻ đã lộ rõ bộ mặt, thống nhất dùng ngữ khí đại nhân không chấp tiểu nhân, lão giang hồ hẹn tôi tối 9h tới quán ba ‘Nghịch Thời không’ “đàm phán”, còn dùng giọng đại ca nói: ‘Tiểu Cường, phải cho chút thể diện nhé.’ Trần đầy uy hiếp.

Xem ra toàn là nhân viên chiêu sinh hợp thành một chiến tuyến muốn đòi hỏi ở tôi mà. Tôi xác thực cũng không muốn làm quá, tôi dù sao giờ bình cường mã tráng, nhưng lo nghĩ mãi tôi quyết định, vạn nhất năm sau khác hộ toàn đại phu ...v.v thì chắc tôi ăn đủ, nên đáp ứng bọn họ.

Hồ tam nương thấy tôi buồn bực khi nghe điện thoại, hỏi tôi có phải gặp phiền hà: ‘Có cần gọi Đái Tông cùng Dương Chí đi bãi bình không?’

Tôi rất kỳ quái về danh sách nhân viên nàng đưa ra, nàng giải thích: “Dương Chí nhanh tay, Đái Tông nhanh chân, có hai người này đảm bảo không lưu người sống.”

Ặc Ặc, tôi thấy nàng nên đổi thành “Tảo Trữ Tinh”(chối quét rác”, đây mà kêu là giúp ah?

Tôi ngồi cùng xe với nàng vào thành phố, hỏi nàng: ‘Chị cùng em về nhà hả?’

Hồ tam nương: ‘Đề lần khác...’ Nói xong nàng chỉ biển quảng cáo “đầu ngọc lan” gần bến xe nói: “Loại này chú dùng chưa, hiệu quả thế nào?”

Tôi ngượng ngùng nói: ‘Em chỉ dùng đại bảo.’

Hồ tam nương vẫy tay với tôi: ‘Đi thôi, đi thôi, chị tự đi một mình được.’

Tôi nói với nàng: ‘Nhớ kỹ, ngồi xe ba bánh là 1 NDT, tài xế thấy xì ở ngoài tới có thể chém đấy.’

Chúng tôi chia tay thì tôi mới hối hận mình nói hớ, nàng mà hiểu lầm chữ chém, thời các nàng hắc điểm thịnh hành, chém thì là chém thật đó.

Chờ khi tôi tới ngõ, nghe tiếng mặt chược quen thuộc, nước mắt lưng tròng, tôi hiện tại tôi mới cảm thấy bọn Lưu Bang tôi đối xử không tốt, một người khai quốc hoàng đế, tới chỗ tan gáy cả một cái giường tốt cũng không có, mỗi ngày đều gặp nguy hiểm sinh mạng, cùng kẻ địch ở trong một nhà, chẳng qua ưa thích bánh bao xấu xí nhà ta, yêu thích kiếm mất đồng lẻ từ mặt chược, so với bọn thổ phỉ chết tiệt kia thì tốt hơn nhiều.

Nghĩ tới đây tôi đi tới bàn mặt chược, không ngờ không tìm được Lưu Bng, ông Triệu còn hai lão bà vẫn ngồi chơi, tôi hỏi, ông Triệu nói: ‘Bạn cậu bị mấy tên cà lơ phất phơ kéo đi rồi.’

Tôi cũng không để tâm, vào trong cửa hiệu phát hiện Kinh khờ đang chơi cùng Triệu mặt trắng, Kinh khờ vừa thấy tôi đã cười ngây ngô, tôi sờn tóc gáy hỏi hấn làm sao, bởi vì tôi phát hiện trong tiếng cười của hấn tràn đầy gian trá.

Kinh khờ ra vẻ thần bí nói: ‘Vừa có cô nàng cực xinh tìm cậu, tôi nói cậu không có đuổi cô ả đi rồi.’

Tôi nói: ‘Sau đó thì sao?’

Kinh khờ đặc ý nói: ‘Tôi không nói cho Bánh Bao...’

May là tổ 5 người thân với tôi! Tôi ôm chặt Kinh khờ, lệ giàn dụa: “Anh Kha, rốt cục anh cũng làm một việc tốt.” Nhưng tôi lập tức lại buồn bực; “Cô nàng xinh đẹp sao? Cô ta nói gì?”

“Cô ta hẹn cậu tối nay 10 giờ gặp mặt ở quán bar gì gì đó.”

Cô gái xinh đẹp, hẹn 10h, quán bar... chuyện này sao không khiến máu tôi chảy rần rần chứ/ tôi từng bước dụ dỗ: “quán nào?”

Kinh khờ: ‘he he, quên rồi –’

Triều mặt trắng đột nhiên kêu lên: ‘Có sát khí!’

Có sát khí rất là bình thường, tôi thật muốn đập chết Kinh khờ.

Tôi thất hồn lạc phách vào nhà, thấy Lý Sư Sư đang nghiên cứu máy tính, lần này nàng thấy tôi tới cũng không trốn tránh, lách cách gõ bàn phím, trước mặt nàng có một text, bên cạnh còn một quyển “nhập môn máy tính”, tôi hỏi nàng làm gì, nàng bẽn lẽn nói: ‘Đừng làm rồi, em đang chuẩn bị giáo trình.’

Tôi nhìn qua, thấy trên bàn viết; Bài số 1: ta là ai. Sau đó có viết; Trong hoàn cảnh, luôn một số người cải biến thời đại, những người này đương thời như thần tinh, nhìn lại dòng sông lịch sử dài dòng, sẽ xuất hiện vô số những nhân vật hoành vĩ thời đại, chúng ta có lẽ cũng là một trong số họ...

Lý Sư Sư nhìn tôi: ‘Viết thế này được chứ?’

Tôi nói: “sáng tỏ hơn chút đi.”

Lý SU’ Sư chỉnh độ sáng của mình hình lên một chút, trưng cầu ý kiến của tôi. Tôi phì cười: “Không phải ý này – ý anh là em có thể viết: hôm

nay, các vị ngồi đây đều không tầm thường, tuy chúng ta không ở cùng một triều đại nhưng chúng ta đều là danh nhân đương thời, sau đó sắp xếp báo danh khai học, để tôi chậm rãi nói cho mọi người, nói cho cá vị đương thời các vị đã làm gì, có ảnh hưởng gì đối hậu thế, còn trợ giúp mọi người càng nhận thức rõ ràng gốc rễ vấn đề, hiểu rõ chính mình ....”

Lý Sư Sư hai mắt sáng lên: “Anh ah, anh nói quá hay, anh nói hay hơn Khổng Tử, Hàn Dũ, em thấy hay anh đi dạy môn này đi.”

Tôi từ chối: ‘Đừng có nháo, trừ Đăng đồ tử cùng Hồ Hán Tam, số nhân vật lịch sử anh biết rất có hạn.’”

“Hồ Hán Tam là ai?”

“Ặc.. là một người gặp muôn ngàn trở ngại nhưng không lùi bước cùng một tên lưu manh thôn quê xấu xa.”

“Nhưng từ Nam Tống về sau em cũng không biết gì, sách lịch sử em vừa mới xem tới triều Nguyên kiến lập.”

“Đừng vội, đâu phải mấy ngày xây được thành Rome, em cso thể xem thêm, về sau anh sẽ dạy em dùng Google, đúng rồi, về sau làm thầy gaiso cần khách quan, còn phải có cái nhìn sắc bén, Hoàn Nhan A Cỗ Đả cùng Hốt Tất Liệt không được viết có cảm tính cá nhân.”

Lý Sư Sư cười nhạt: ‘Em sớm đã coi mình là người hiện đại, đánh đánh giết giết ân oán tình thù đều là chuyện nam nhân các anh, em cũng không để ý nhiều thế được.’”

Nói tới ân oán tôi lại nghĩ tới buổi tối còn có hồng môn yến chờ tôi, ai, bọn bảo tiêu Phàn Khoái của Lưu Bang mà ở đây thì tốt, muốn tôi một mình tới chịu chết quyết không thể, tuy nói không nhất định đánh nhau, nhưng lỡ ra xung đột thì sao?

Mang Hạng Vũ đi thì an toàn tuyệt đối, Vũ ca thường một người một ngựa giữa vạn quân địch, bỏ qua sự khoa trương, số người chết trong tay không 1000 cũng 800, nhưng mang theo Hạng Vũ dễ hỏng việc, chưa làm gì đã mang một tên to con tới, chẳng phải thị uy sao? Hơn nữa Hạng Vũ nóng tính, không đánh thì thôi, đx đánh thì không giết năm bảy thằng thì không có thể diện về gặp phụ lão Giang Đông. Không được.

Tần Thủy Hoàng cùng Lưu Bang trực tiếp loại, mang Bánh Bao theo còn có ích hơn.

Lý Sư Sư xinh đẹp có thừa, mang theo tuyệt đối là nở mày nở mặt, nhưng đối phương chẳng qua là bọn vô lại chiêu sinh, chẳng phải xã hội đen, dù có trwor mặt cũng không có can đảm làm quá, vấn đề thể diện có thể bài trừ.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Kinh Kha là thích hợp nhất, tuy hấn làm hỏng việc tốt của tôi làm tôi rất tức. nhưng hiện tại Kinh Kha đã hiển lộ thaanthur, tôi cũng yên tâm, nhưng hấn gan thì to tổ chẳng nhưng – óc thiếu I ốt.

Ăn cơm xong tôi kéo Kinh Kha qua một bên, khẽ hỏi; ‘Anh Kha, còn dám bán mạng không?’

Kinh Kha đột nhiên cẩn thận không phù hợp chỉ số thông minh: ‘Bán mạng cho ai?’

Tôi thăm dò nói: “Ví dụ cho em...”

Kinh Kha tuyệt nhiên nói: ‘Anh có thể bán mạng cho thái tử Đan...’

Tôi tâm lạnh, so với thái tử Đan tôi không bằng, thái tử Đan năm đó đối xử thế với tôi Kinh Kha? Kinh Khờ thích nghe thanh âm vàng rót xuống nước, thái tử Đan không chần chờ kêu người cầm nắm lớn vàng ném xuống ước (ném vàng xuống nước nghe tiếng động, chả biết thiệt không?) kinh

khờ nghe nói gan thiên lý mã ngon, thái tử đàn thiên tân vạn khổ tìm về cho ăn (đề tình: gan ngựa có độc, chớ ăn), Kinh khờ thích nghe nhạc nhẹ, thấy tay nữ hài đánh cầm rất rảnh, nói “tay đẹp” , thái tử Đan liền chặt tay nữ hài xuống đặt vào hộp tống Kinh khờ.

Tôi đối với Kinh khờ thế nào? Vì vài đồng tiền mua pin mà giáo huấn như ông dạy cháu, ai nói hăn ngu? Thằng đàn càng trực tiếp, muốn hăn bán mạng cho tôi, đừng có mơ.

Không ngờ Kinh khờ đột nhiên vỗ vai tôi; ‘Anh có thể bán mạng cho một thằng như hăn...” Nói tới đây lại cười ngu si “Càng đừng nói chú.”

Lần này mắt tôi thật ướt rồi, chỉ bằng câu này, đừng nói làm hỏng một việc, dù là hăn lột trần nhồng nhộc một nữ nhân ném lên giường tôi, rồi dẫn đội cảnh sát tới vu khống bắt tôi tôi cũng không hận hăn.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Gặp Phai “Xã Hội Đen”

Tôi dẫn theo Kinh Kha đi dạo, mọi người còn lại cũng không để ý, ai cũng không nghĩ tôi sẽ dẫn mộn tên đàn đi làm chuyện xấu.

Chúng tôi đi tới trước quán ‘nghịch thời gian’, lúc này rất nhiều người đứng xếp thành 2 hàng ở trước cửa hút thuốc phì phèo, nhiều người có hình xăm, còn mang theo nhiều bao y phục dài dài.

Tôi hỏi Kinh Khờ: “Đều là kẻ địch, sợ không?”

Kinh Khờ căn bản không nghe tôi nói gì, chỉ tập trung nghe đài, có vẻ sóng kém, tiếng đài rè rè. Tôi nghĩ chắc kinh khờ không có dây thần kinh sợ, năm xưa thích sát Chính béo kỳ thực có hai sát thủ, còn một người tên Tần Vũ Dương, 12 tuổi đã giết người, nhưng đứng trước cung Hàm Dương bị dọa sợ run, vì vậy rốt cục chỉ có một mình Kinh khờ đuổi Chính béo chạy vòng vòng quanh cột, chuyện này có rất nhiều vấn đề, nếu Tần Vũ Dương không bị dọa sợ ngây như phỗng, Chính béo khó mà chạy thoát.

Một tên bước ra từ đám lưu manh kia đi về phía tôi, nhìn thẳng vào tôi, tôi thấy hắn cũng có vẻ quen quen, tôi cơ hồ muốn nói ra một cái tên nhưng kẻ đến đã tiên phát chế nhân: ‘Là Cường hả, còn nhớ rõ tao không mà?’

“Mày là heo trắng hả? bọn mình là bạn từ bé, từ lúc chuyển nhà lặn đầu mất tiêu?”

“heo trần là bạn cạnh nhà từ nhỏ với tôi, chẳng qua lúc đó tôi có nhiều bạn lắm, cũng không thân heo trắng.

Heo trắng ngượng ngùng nói: ‘Đừng gọi thế, gọi Ngân Châu, mày hiện tại làm gì?’

“Đi làm thuê lung tung thôi, mày thì sao?”

“Ai, du côn cắc kè, hôm nay có việc ngon, có người ra giá 50 NDT cho tao đứng ở đây.” Nói xong heo trắng lôi từ trong áo ra một bao thuốc mời tôi, heo trắng nhìn xung quanh rồi nói: “hút điếu thuốc, cho mày 2 bao mà hút.”

Tôi muốn từ chối, heo trắng nhanh tay nhét 2 bao hồng hà vào túi tôi: “Nhanh cầm lấy, đừng lộ ra.”

Tôi chỉ có thể nói: “Cảm ơn, mày cứ làm việc đi, một lát nữa tao mời mày uống rượu.”

“Nghịch thời không” là bar bọn tôi hẹn nhau, hai tầng, tầng dưới và vũ trường cùng chỗ ngồi linh tinh, tầng trên là phòng cho thuê, tôi cứ theo lời hẹn tiến lên phòng số ba ở tầng hai, vừa tiến vào liền có chuyện vui.

Bảy tám đàn ông tuổi tác không đồng đều ngồi quây quanh một bàn, chỉ để lại một chỗ trống, mỗi người đều có một ly trà trước mặt, bộ dạng như đang nói chuyện công sự, sau lưng mỗi người đều có hai nam mặc vest đen nhẵn nhúm, chắp tay trước ngực, đeo kính đen, phòng vốn tối còn đeo kính đen.

Tôi vốn không muốn phá hoại vẻ trang nghiêm bọn họ cố tạo ra, nhưng thực khó nín được cười, tôi ném hai bao “Hồng Hà” lên bàn, ra hiệu với mấy người đứng sau: “Đều ngồi đi, đừng giả làm xã hội đen – người, đã mặc vest đừng mặc sơ mi hoa hoét.”

Mấy “lão đại” trong phòng đều không bình tĩnh được, bọn nhóc cũng không làm ra vẻ được nữa, đều lộ vẻ ngượng ngùng. Một lão gầy gò e hèm: ‘Nếu cường ca đã nói thì bọn mày cứ ngồi xuống đi.’

Tôi kéo chiếc ghế đã chuẩn bị sẵn cho tôi, thản nhiên ngồi xuống, Kinh Khờ cũng muốn ngồi xuống nhưng hết chỗ, hăn vỗ đầu người ngồi ạnh tôi. Người kia phần nộ trợn mắt nhìn Kinh Khờ, Kinh khờ cũng bất mãn nín lại: “Mày qua bên kia ngồi đi.” Người kia tức giận nhìn Kinh khờ, Kinh khờ lại vô cùng bình tĩnh nhìn lại, không lộ chút vui giận, mà một mắt Kinh khờ nhìn người kia, một mắt lại không nhàn rỗi chuyển lung tung. Người kia cuối cùng bị nhìn sồn tóc gáy, bỏ ghế ra chỗ khác. Kinh khờ ngồi xuống, giờ lên cái đài bán dẫn, dò tín hiệu.

Chuyện này làm mọi người vô cùng bối rối, tôi cũng không muốn làm khó, xin lỗi: “Các vị, gọi Cường tôi tới có việc gì?”

Tôi trước tiên tỏ thái độ nhận sai, nếu muốn tiền, tôi có thể cho chút ít, chỉ cần không quá 500 NDT thì ok luôn.

Một người mặc vest trắng tưởng mình là bạch y tiểu tướng tranh nói trước: ‘Là mày đánh người của bọn tao?’

Lúc này đài bán dẫn của Kinh Khờ đột nhiên bắt được sóng, tiếng đài vang lên: “Tiếp theo thỉnh các bạn nghe đài nghe xướng đoạn kịch “Hoa Mộc Lan”, ca sĩ: Thường Hương Học...lời của Lưu Đại Ca....ù ù... ù ù...”

Tôi nhú mày nói với họ: ‘Chúng ta không phải là người khó gần, hù dọa là ý gì? mấy tên ngu ngốc kia là tao đánh, chạy tới trường học của tao chiêu sinh sao ta không đánh? Bọn mày muốn tiền hả...” Nói xong tôi ném cái bao da căng phồng lên bàn, rầm, cả bọn mắt sáng lóa. Tôi nói tiếp: ‘... có thể cho bọn mày tí chút.” Nói xong tôi lấy 200 NDT từ trong bao ra. “Đây là dược phí anh bồi cho các chú, không đại biểu cho trường học.”

Nói xong tôi lại lấy ra một tờ: “Còn một chuyện nữa, , người của bọn mày đánh hỏng mắt kính của giáo viên trong trường, bồi thường sao đây, việc này thế nào, mọi người có ý kiến chứ?”

Bọn người này ai cũng không nói chuyện, nhìn nhau một hồi, mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc: hôm nay gặp lưu manh thật sự rồi.

Một người chậm rì rì nói: “giám đốc tiêu hình như có một cửa hiệu hả?”

Người này khoảng 40 tuổi, mặt nhiều nếp nhăn, nói chuyện cũng không nhanh không chậm, không một lần nháy mắt, nhìn chăm chăm 11 cái nhẫn trên tay mình – một bàn tay hắc có 6 ngón. Lời của hắn tràn đầy ý uy hiếp.

Tôi nắm bao da trong tay, suýt chút nữa không nhẫn nại được ném hắn.

Tất nhiên trong bao có viên gạch.

Tôi chỉ vào hắn mà mắng: “Cháu ngoại, cháu muốn nói sẽ diệt ông toàn gia sao?” Tôi vừa la lên như thế, hắn liền sững sốt, sợ sệt nói: “Tao không nói thế...” Đột nhiên lại tự tin ngẩng đầu: ‘Nhưng mày không sợ nửa đêm có người ném gạch vào nhà sao?’

Tôi chỉ sợ loại này, nếu thật đụng phải xã hội đen hoặc bọn trộm cướp không có gan còn dễ, sợ nhất là bọn đeo xắt thịt này: cầm súng là chiến sĩ, buông súng là dân thường, bạn phòng hắn ba ngày, mỗi ngày hắn cứ đứng giờ đi qua trước cửa, bạn không phòng, không chừng nửa đêm bị nó ném túi *** vào nhà.

Tôi vái lia lịa: “Các vị lão đại, bọn người ác, bọn mày cứ coi Cường tao là rảnh thôi, 300 học sinh đều là cô nhi, tới trường tao học là miễn phí, tao mà bịa thì tao để con không mang họ Tiêu...”

Lão già gầy còi nói: “Lời của mày nói bọn tao cũng đã biết, mà cũng tra qua, trước mắt có vẻ là thật, vì vậy bọn tao hôm nay tìm mày tới không

phải muốn chia học sinh của mày.” Thấy tôi không hiểu, lão lại nói ra một lời như sấm bên tai: “Bọn tao tặng học sinh cho mày, mày nghĩ xem, mày đã không thu tiền chiêu sinh, chiêu sinh ít hay nhiều cũng là chiêu, bọn tao có khoảng 1000 học sinh, đều tặng cho mày, mày cứ vui vẻ nhận lấy nhé.”

“Vậy bọn mày muốn gì?”

“Bọn tao cần chia tiền, chẳng qua mỗi thằng thu hơn vài trăm đồng thôi, vì mày đã khoogn thu học phí, bọn nhóc cũng cắt gairm được nhiều, bọn tao cũng tính là có đóng góp chút ít cho sự nghiệp giáo dục, mang hạnh phúc tới cho học sinh nghèo...”

Tôi hiện tại mới hiểu đám người này rốt cục muốn làm gì, tôi vỗ bàn nói: “Nơi của tao không phải người bình thường có thể tới...”

Lão già nói: “Vậy mày muốn loại nào? Học sinh cá biệt sao?” Thấy tôi lắc đầu lia lẹ, lão già gấp gáp: “Chẳng lẽ mày nghĩ trường mày là trường quý tộc sao?”

Tôi ngó người, nghĩ đi nghĩ lại cũng có lý, thế là lập tức gật đầu.

Bọn chúng lúc này rốt cục cảm giác bị tôi chơi một võ thật đau, đột nhiên sáu ngón mắng: ‘Mày đừng cho là bọn tao không biết mày là thứ gì, cả trường có một cái nhà một tầng với cái nhà vệ sinh còn muốn làm trường học quý tộc sao?’

Lúc này Kinh khờ đột nhiên quát lên: “Yên lặng.” Chỉ thấy hần tức giận, thần uy lăm lăm, mọi người trong phòng đều câm miệng.

Sau khi toàn trường yên ắng, mới chú ý nghe được Thường Hương NGọc hát lên một câu sau cùng: “Không kém gì nam nhi...ù ù... roẹt roẹt...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Nữ Nhân Đây Không Đơn Giản

Tôi đứng lên nói: “Cám ơn các vị đã coi trọng, coi Cường tôi như đối tác, nhưng hoàn cảnh của tôi đặc thù, chúng ta về sau sẽ có cơ hội tái hợp tác.

Sáu ngón nhìn Kinh khờ, bất mãn: “Mày cứ thế rời đi hả?”

“Qua mấy ngày nữa không chừng tôi sẽ giới thiệu hai người vô cùng thích săn người a.” Tô Tần Trương Nghi mà tới thì tôi chắc chắn cho bọn họ làm việc này.

Thấy bọn họ còn không hài lòng, tôi kêu nhân viên phục vụ: “mang tới hai cốc Giang Châu nguyên chất nhé.” Sau đó tôi cười nói với họ: ‘Coi nhe tôi ra mắt các vị.’

Tôi dẫn Kinh khờ đi nhanh ra, Kinh khờ đột nhiên chỉ vào biển hiệu của quán bar hỏi: “Đây là chữ gì?”

“Nghịch thời không, làm sao vậy?”

Kinh khờ gãi đầu nói: ‘cô gái xinh đẹp ban ngày hình như hẹn cậu gặp ở cái gì đó thời không...’

Tôi nhìn đồng hồ, vừa lúc 10h, một xe taxi dừng trước cửa quán bar, từ trên xe một cô gái xinh đẹp bước xuống, nàng thấy tôi, cười xã giao, trả tiền xe, chạy tới bắt tay tôi, hài lòng nói: “Giám đốc Tiêu đúng là người rất đúng giờ.” Sau đó không chờ tôi phân bua đã lôi tôi vào trong.

Tôi không hiểu, hỏi Kinh Khờ: ‘Ban ngày là cô bé này hả?’

Kinh khờ gật đầu: “là cô ta, ban ngày cô ta mặc nhiều hơn bây giờ, tay cũng không lộ -- tay cô ấy trắng thật.”

Tôi nói: “về sau trừ khuỷu tay, cấm anh khen tay người khác nha.”

Lần này thật mèo mù vớ được cá rán, chẳng qua cô gái này hình như tôi đã gặp qua ở đâu đó, cô mặc một cái áo phông T-shirt, mặc một quần dài vải nhẵn mà hiện tại là mode đương thời, nhưng nhìn tổng thể không chút mất lễ diện, tạo cho người khác cảm giác nghiêm túc. Cô dẫn tôi lên lầu hai, phục vụ sinh gặp phải đều vội vã chào, cô cũng chỉ khẽ gật đầu đáp lại, có khi chỉ uhm ra vẻ chào, thế nên tôi đã nghĩ ra cô ta là ai – đích xác đã gặp qua, khi Kim Thiếu Viêm còn ở nhà mình, một buổi sáng nàng đã quang lâm cái cửa hiệu nhỏ của tôi, mà lúc đó tôi đang mặc long bào của Lưu Bang, cô ta nhìn tôi hồi lâu, loại khí chất thanh cao của cô ấy khiến người khác khó quên.

Cô dắt tôi cùng Kinh khờ lên phòng số 4, gần ngay phòng mà bọn chiêu sinh bất lương hẹn tôi, cô đưa tay chỉ hướng sofa, tỏ ý chúng tôi ngồi xuống, sau đó ừm cười nói: ‘uống gì, tôi mời.’

Kinh khờ không chút do dự nói: “Hai cốc Châu Giang tinh khiết.”

Tôi biết không xong – uống nổi sao?

Tôi nói: ‘Đừng nghe anh ta, một ly được rồi.’

Lãnh mỹ nhân cười đậm mạc, nhìn Kinh khờ hỏi: ‘Vị này là?’

Tôi hơi mất tự nhiên đáp lại: ‘Là một anh bạn.’ Vốn không nghĩ đến sẽ có 2 cuộc gặp mặt tại quán bar. Nếu như là một nam một nữ gặp mặt, một cô gái kéo một cô gái đi chung, cũng là chuyện thường, nhưng hiện tại tình huống là tôi là một nam nhân, thật khó nói.

Lãnh mỹ nhân gật đầu với Kinh khờ, rồi nói với tôi: ‘Xin chính thức giới thiệu, Trần Khả Kiêu, chúng ta đã gặp mặt rồi, không biết Tiêu giám đốc có còn nhớ không?’

“a... ha ha... đúng, thật khéo.”

Con người là thế, khi bị người khác bắt gặp chuyện chẳng sáng sủa gì, nếu như về sau không gặp lại thì tốt, có thể coi như chưa từng xảy ra, ví dụ khi anh bạn đứng ở cửa xe lửa đá ra ngoài, dù cửa không có kính che, bạn cũng chẳng bắn khoả người ngoài nhìn vào, dù trước mặt bạn là một biển người.

Nhưng nếu như bạn vừa đá xong đang kéo khố đi ra ngoài, lại phát hiện xe lửa ngừng lại, mấy người mới tham quan như một biển người ủa lên tàu, tâm lý giòn yếu của bạn e rằng sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Hiện tại tôi đang trong tình cảnh đó, tôi thà rằng hôm đó nàng thấy tôi trần như nhộng còn hơn, lúc đó tôi mặc long bào màu vàng, lại mặc hoàng kim giáp làm nội y, thật là quá vàng, quá bạo lực.

Phục vụ cung kính gõ cửa tiến vào hỏi chúng tôi muốn gì, Trần Khả Kiêu phân phó: ‘Một chai ken thêm nước soda.’ Xem ra còn là một nữ cường nhân, nàng không cần hỏi ý tứ tác chủ trương – nàng không phải là một cô gái có thể ngồi uống bia rượu với chúng tôi.

Sau đó tôi không biết nên nói gì với nàng, nàng luôn kêu tôi giám đốc Tiêu, hẳn muốn làm chút buôn bán với hiệu của tôi, thấy cử chỉ của nàng hẳn không thiếu tiền, lúc 10h đêm hẹn nhau ở chỗ thế này, chẳng lẽ nàng thấy Cường tôi anh tuấn đẹp trai hào hoa phong lưu nên thích thú, thường nói nữ cường nhân tịch mịch khó nhin tiêu tiền mua một đêm....

Nhìn Trần Khả Kiêu, tuy mặc T-shirt rộng, nhưng có thể thấy ngực rất đẹp, hẳn là kiểu nửa chén vô cùng hoàn mỹ, ngực của phụ nữ, thực là một địa phương vô cùng hấp dẫn với đàn ông, ngay cả “kiện khang giáo dục”

mà học hiệu xuất bản cũng có nói: bộ ngực đầy đặn của phụ nữ là một bộ phận không thể thiếu.

Luận ngũ quan, Trần Khả Kiều không có gì để chê, lông mày là liễu miêng anh đào tiêu chuẩn, vẻ lãnh ngạo khiến đàn ông lập tức hân thưởng nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên, mũi nàng hơi cao, có thể nhìn ra nàng là một người chấp ảo cùng bảo thủ trí mạng, nữ nhân như vậy, trời sinh kêu gọi cường nhân tới chinh phục ... tôi hiện tại tựa hồ rất rất mạnh.

Ân, trước tiên cứ đẩy Kinh khờ về trước.

Trần Khả Kiều thấy không khí lãnh tĩnh, giả vờ vô ý đánh giá bốn phái, giọng rất bình thường: ‘Giám đốc tiêu thấy nơi này thế nào?’

A, bước vào chủ đề nhanh ghê ta, tôi vỗ vỗ sofa, đủ mềm, nhưng chưa đủ lớn, tôi nói: “cũng được, nhưng không biết hiệu quả cách âm thế nào?”

Trần Khả Kiều thấy cách nhìn của tôi rất đặc biệt, phải đổi thái độ đoan chính: “Vấn đề này, trong lúc xây dựng đã dùng tài liệu tốt nhất, tuyệt đối không có tạp âm truyền giữa các phòng, chúng ta có thể tới cách vách thử xem....”

Tôi phún huyết: ‘Chúng ta? Ý của cô là cô ở chỗ này tôi tới cách vách nghe sao?’ Lúc này chợt nghe thấy tiếng người cách vách ra khỏi phòng, đứng ở hành lang, thấy có phục vụ sinh tới tính tiền la lên: ‘Chúng tôi chỉ gọi vài li trà mà sao đắt thế ... sao lại kêu là giá thấp nhất...ah? Rượu và Bia đã có người trà dùm bọn tôi mà? Cái gì, chưa hả? – thẳng chó họ Tiêu.’

Trần Khả Kiều chỉ chỉ ra ngoài cửa, chán ghét: ‘hết cách, thường có dạng người chẳng chút lịch sự -- một lát nữa tôi cùng giám đốc Tiêu qua xem sao?’

“Lâu một sao? Tới lâu một làm gì?”

“Không cần nhìn qua sao?”

Trong cái phòng u ám tiếng nhạc ầm ầm, tìm một góc không người... Chẳng lẽ nàng thích làm trong điều kiện này? Tôi không thích nói: “Đi xem làm gì?”

“Vậy làm sao có thể đánh giá hết được tình trạng kinh doanh của quán bar?”

“Quán bar?”

“Đúng, quán bar này là của tôi, tôi muốn mời anh thăm định giá.”

.....

Tôi ngượng ngùng lau mồ hôi: “TRần tiểu thư muốn bán quán bar này hả?”

Không ngờ Trần Khả Kiều từ chối thẳng thừng: “Tôi chưa từng nghĩ qua việc bán nó, thực tế có người đã trả giá cao nhưng tôi không đáp ứng.”

Tôi thầm nghĩ rằng, nếu cô không muốn bán quán bar, còn tìm tôi đến chọc ngoái nựng nựng sờ sờ làm gì?

Nhưng Trần Khả Kiều lập tức giải thích: ‘Vì thế tôi hẹn giám đốc Tiêu tới, là muốn cho thuê nó.’

Thật là mới mẻ, tôi hỏi: “Vì sao cô không cho thuê đi, nếu muốn cho thuê, chỉ ít quyền chủ động còn nằm trong tay cô, nhưng cô muốn nhượng cho tôi, vậy tôi ở trên cô ở dưới rồi.” Tôi lập tức cảm thấy lời mình có chút ám muội, tựa hồ có ý chọc ghẹo.

Trần Khả Kiều không để ý tiểu tiết, nàng biểu hiện ra vẻ lão luyện của một người đàn ông: ‘thật khó được khi giám đốc tiêu thẳng thắn như vậy, không phải không nghĩ tới việc cho thuê, tiền không thành vấn đề, nhưng

người chịu thuê quán bả cơ hồ đều là người trong nghề, bọn họ muốn thuê chủ yếu vì địa điểm của quán, vậy thì nhất định sẽ động tới nhân viên, nhân viên ở đây đã làm thuê cho tôi nhiều năm, vì thế tôi mới nghĩ tới việc chuyển nhượng này.

“Tôi nghĩ đưa “nghịch thời không” cho anh, anh là chủ trên danh nghĩa, anh thay tôi bảo quản, không có quyền phá hoại kết cấu, nếu anh đồng ý, tôi sẽ cho anh hưởng trái ngọt đầu mùa.”

Trái ngọt đầu mùa ... May tôi nhanh chóng cảnh giác, tôi chỉ là một thằng nông dân biết ca hát, còn chưa có tư cách để mỹ nữ thi kế, đồng dạng tôi cũng không có tư cách quan hệ với nữ nhân, tôi không cần khách khí, dứt khoát hỏi: “Có thể nói cụ thể hơn chứ?”

Lúc này heniken tới rồi, Trần Khả Kiêu nhìn phục vụ mang đồ uống tới, lại không nói nữa, tôi cũng đoán được phần nào nỗi khổ của nàng, đại khái còn chưa nói với nhân viên, hiện tại chuyện này còn không hoàn thành, chưa nên dao động quân tâm.

Khi phục vụ đã đi, cô nắm hai cốc đưa qua cho tôi cùng Kinh khờ, tiếp tục nói: ‘Quán bả này lợi nhuận hàng tháng 20 vạn, là thu nhập thảm nhất từ khi quán bar mở cửa, chủ yếu bởi hệ lụy của địa chấn chưa được khắc phục. Nếu là năm trước, lợi nhuận sẽ gấp năm lần – nhưng chúng ta cứ tính mỗi tháng lợi nhuận 20 vạn, một năm 240 vạn, tôi cứ theo giá này nhượng cho anh “nghịch thời không” một năm, một năm sau tôi dùng số tiền gấp 1,2 lần để chuộc lại, lợi nhuận trong một năm này từ quán bar thuộc về anh, nhưng tôi có một yêu cầu duy nhất là anh không được động tới bố cục nhân viên ở đây.’

Không ngờ cô ta rất hiểu quy củ quán bả, tuy quán bar do tôi tiếp nhận, nhưng thật sự như nàng nói, giá tiền này có mức độ hoặc rất rất lớn.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Rốt Cục Vẫn Trúng Mỹ Nhân Kế

Thấy tôi còn chần chừ, Trần Khả Kiều nói: “Đương nhiên, tôi nói chỉ là một phía, anh có thể dùng các biện pháp khác để tra, chẳng qua phải nhanh...”

Tôi nâng ly: “Cứ thế nhé, ngày mai mời tiểu thư Trần mang giấy tờ cần thiết tới chỗ tôi làm thủ tục, chúng ta sẽ ký hợp đồng.”

Làn này tới lượt Trần Khả Kiều kinh ngạc: “Giám đốc Tiêu tin lời tôi nói?”

Tôi cười : « Cạn Ly ».

Tôi nhìn băng mỹ nhân lãnh ngạo lúc này lộ ra vẻ bội phục cùng kính trọng.

Thật sáng khoái, đây là lần thứ ba trong đời, chủ yếu là vì tôi muốn có một trạm trung chuyển, về sau Sáu Lưu cứ mang người tới đây, sau đó tìm một người thích hợp thay tôi tiếp những vị khách xuyên việt tới. Tất nhiên người này phải tìm trong lũ hảo hán Lương Sơn kia.

Trần Khả Kiều uống một ly mặt ửng đỏ, lộ ra vẻ đáng yêu hơn bình thường rất nhiều, nhưng khẩu khí của nàng vẫn không chút ấm áp, nàng đặt ly : « Tôi còn có việc phải đi trước, từ bây giờ anh là ông chủ của quán bar này rồi, cảm ơn anh đã mời tôi uống rượu. »

He he, lời nói thật khiến người khác sững ngất ngây, chỉ có cái giọng không hữu hảo lắm.

Đại khái nàng cũng tra duyệt qua một số quy tắc trong nghề, kinh doanh dịch vụ ăn uống, tắm rửa, quán bar đều phải có quy củ, có vật cầm cố. Bởi vì trường sở xa xa không phải một chiếc xe hay một căn phòng có thể đáp ứng.

Chuyện này giống như tôi bỏ 100 vạn NDT ra mua một chiếc xe, phí bảo quản xe trong một năm tôi không cần trả, một năm sau chiếc xe 100 vạn vẫn là của tôi, nhưng không nên quên khi tôi bán nó lại thì giá trị chiếc xe đã là 150 vạn, thậm chí cao hơn, trong vòng một năm, tôi cần phải bòn rút giá trị sử dụng của nó. Nói cách khác, tôi có lẽ đi du lịch Nam Cực, hoặc gần chút thì đi từ Thượng Hải tới Tây Tạng, trong vòng một năm đi vài triệu Km, đến khi bán lại, xe đã hỏng nát bét giá cao nhất chỉ 20 vạn.

Nếu như là nhà ở, tôi đương nhiên không thể coi nó là nhà phổ thông cho thuê, cũng phải làm ra tấm ra món, cũng là 100 vạn nhưng cần phải giao ra 20% phí bảo quản, 120 vạn. Phòng ở phải có giá trị gấp đôi, chủ nhà phải bán vợ bán con để chuộc lại, mà hiện tại giá phòng đang tăng cao khả năng rớt giá không có mấy, vì vậy người khác rất hoan nghênh nếu tôi bán chỗ này, năm chắc 90% là thắng lợi.

Mà loại địa điểm kinh doanh quán bar, nếu như chỉ một nơi, vậy quá đơn gainr, bởi vì địa điểm này rất đáng tiền, nếu như đến hạn mà không đưa đủ tiền chuộc lại, vậy tôi đơn giản bán trao tay cho người khác, hoặc làm nơi bán giày, bút tất, bán rau hay làm nhà xí thu phí cũng ok tất.

Trần Khả Kiều đương nhiên biết, kỳ thực chỉ với tài sản cố định cũng như khả hiện trạng kinh doanh, với người ngoài nghề như tôi là rất nguy hiểm, vì thế trong hợp đồng có thi thêm về quyền tham dự quá trình kinh doanh, nếu như Trần Khả Kiều không đồng ý, hai bên có quyền chấm dứt hợp đồng, việc này rất bất lợi với nàng.

Vì vậy Khả Kiều nói tôi là ông chủ đứng sau quán bar, một mặt nào đó là đúng.

Khi tôi chia tay Trần Khả Kiều, dẫn Kinh khờ đi trong hành lang quán bar, cảm giác sáng khoái lâng lâng: quán rượu này có một phần là của tôi.

Tôi gọi điện cho ông chủ Hách đòi tiền, ông ta vừa nghe đã hoàn thành một hợp đồng trị giá 2 triệu không chút kinh ngạc, tựa hồ chờ ngày này đã lâu, nhưng khi nghe xong toàn bộ, cười hắc hắc, lại nói với tôi hai từ, chỉ duy nhất hai từ: “Không chơi!”

Tôi sửng sốt; ‘Vì sao?’

Lão Hách bình tĩnh nói với tôi: “Cậu nghĩ coi, kcoo ta cho dù vay lãi suất cao, 240 vạn một năm cần trả lãi tới 100 vạn sao?”

Một đạo lý đơn giản làm tôi đổ mồ hôi lạnh, tôi biện giải: “Nhưng tôi đã xem qua quán bar, một tháng 20 vạn cũng không phải là bốc phét.”

“Tôi biết, nếu bình thường, tôi có thể nói cậu làm rất đẹp, nhưng chú Cường ngốc à, cậu nghĩ tới lúc này là lúc nào chưa – hiện tại là mấy ngày sau địa chấn, lãnh đạo thành phố đi tắm suối nước nóng còn sợ “dư luận”, chỉ cần phát sinh một cơn địa chấn nhỏ mà người ta có thể cảm giác nổi, quán bar cơ bản sẽ sập tiệm. đến lúc đó đừng nói 20 vạn, một tháng có thể kiếm lợi 2000 NDT ngủ cũng cười như điên, mà cậu ký với cô ta, một năm sau 240 vạn chắc chắn sẽ vào túi cô ấy, có ta đền bù cho cậu chút tiền để cậu mua bảo hiểm! cô ta sợ dĩ không dám đem quán bar cầm cố vay nặng lãi vì bọn xã hội đen chỉ nhận tiền, bọn chúng cũng chẳng quản có hay không có địa chấn, thiếu bao nhiêu thì phải trả bấy nhiêu, nếu không cô ta sẽ lĩnh đủ, hiểu không, cậu cứ nghĩ đi.”

Mẹ kiếp, bị cô ả xỏ rồi! Đã luôn đề tỉnh đừng để trúng mỹ nhân kế, vẫn bị người ta chẳng cần xu hót ngọt ngào chỉ cần một chai ken đã chuốc cho mơ hồ.

Nhưng tôi mới trở thành ông chủ của một quán bar lớn, chẳng lẽ cảm giác hạnh phúc chỉ thoáng qua thôi sao? Vừa rồi còn mời cô ta uống rượu, chẳng lẽ tôi phải cho gạch vào bao rồi đi xin tiền sao?

Tôi nói lời cuối với ông chủ Hách: “Chẳng lẽ nhất định như thế? đấy chỉ là một chút phong hiểm thường thôi?”

Ông chủ Hách cười ha ha: “Tôi năm nay 65 rồi, bằng long với số phận, không giống thanh niên các cậu, tôi không chịu nổi song gió, tôi không muốn mất cả cái quan tài của mình, Cường, người khác nhìn tôi vô cùng sung sướng, nhưng đã hai năm nay tôi còn chưa có một đứa con trai...”

Một câu cuối cùng đã thể hiện rõ ông chủ Hách không tham gia.

Điều này nói rõ, sĩ đồ đáng thương của Cường tôi là “cái hiệu cầm đồ số bốn chục”, quản lý hạng ruồi, chủ yếu nhất là nửa đời còn lại còn phải mượn xe đạp của ông Triệu lúi thủi đạp xe đưa người tới thôn số 5 – a không, hiện tại tôi đã có cái mô tô nát bét sản xuất năm 1955 rồi.

Sau đó tôi đột nhiên nảy ra một ý tưởng lớn mật: tự mình làm!

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Thạc Thử

Bởi không lấy xe của Hạng Vũ, vì vậy 500 vạn đó tôi còn chưa động tới, nhưng nếu như lấy 240 vạn đánh cược, về sau thắng hay thua chưa nói tới, số tiền còn lại chỉ sợ không đủ cho mọi người chi tiêu một năm.

Tôi đã tính kỹ, Nhạc gia quân tuy chỉ có 300 người nhưng chỉ cần cung cấp cho họ ăn uống bình thường là được, dù cho mỗi ngày cấp 2 bánh bao cùng một quả dưa muối/1 người họ cũng không hề kêu ca, thực sự hiện tại mỗi ngày chỉ có đủ gạo cho họ ăn no, thỉnh thoảng mua heo từ trong thôn qua giết, bọn họ đã vô cùng vui mừng, chỉ từ hành động khi thấy tôi đi qua đều chào theo quân lễ có thể thấy được, tôi dự tính dù có nuôi họ thêm một hai tháng, tuy không thành “Tiêu gia quân”, nhưng họ cũng giúp tôi chút việc nên cũng không thành vấn đề --tôi cùng Bánh Bao sắp kết hôn, tôi tính toán dẫn 300 đi rước dâu, thông lệ ở khu tôi khá ác, trong ngày rước dâu, tân lang phải trải qua trăm người ngăn cản, mười mấy cường tráng nam nhân cản đường, khó mà tới được cửa nhà cô dâu, nếu không có 300 thì tôi không sợ, tôi cũng không tin cửa nhà Bánh Bao chắc hơn cửa thành Kiến Khang (Nam Kinh).

Ngược lại 54 hảo hán làm tôi vô cùng đau đầu, những người này xuất thân thổ phỉ lại thích được đãi ngộ như quý tộc, chẳng biết Sáu Lưu nghĩ gì mà làm bọn họ càng lúc càng ngang tàng, bọn họ ngày đầu vì không thể ở một mình một lều mà tỏ ra vô cùng khó chịu, sau đó ăn cơm lại gọi rất nhiều thịt cá rượu bia, mấy tướng lĩnh vì lâu không cười ngựa, tật cũ đại

phát, chạy tới trong thôn tìm ra một con lừa, buộc tôi phải thuê 20 đồng/giờ cho bọn họ tận hưởng.

Trương Thuận cùng Nguyễn Tiểu Nhi, Nguyễn Tiểu Ngũ tứ xứ tìm nước, nhưng chỉ tìm được một con nường, được cái nước trong vắt, dù có chút cạn, nằm sắp xuống nước còn chưa tới lưng.

May mà Nhập Vân Long Công Tôn Thăng không tới, nếu không dù hẳn có biết bay, với loại không khí ô nhiễm khủng khiếp như ngày nay, bay lên trời thì viêm phổi thành cái tổ mối.

Hơn nữa còn chuyện chưa tính, cá biệt trong đám tướng lĩnh Lương Sơn có người cực kỳ phong lưu, vì xe về thôn chỉ tới 7h tối là ngừng, bọn họ kêu ca: trừ Đái Tông, bọn ta ngay cả sinh hoạt buổi đêm cũng không có.

Trong mắt tôi, 54 hảo hán rõ ràng là 54 con chuột phá hoại.

Vì vậy, hợp đồng 240 vạn nếu như làm thành, tôi phải nghĩ biện pháp dùng 200 vạn còn lại sinh lời, bởi vì dù có 500 vạn, miệng ăn núi lở, sang năm một nhóm khách mới tới, tôi không có khả năng cầm gạch nện người mới có tiền sinh hoạt phí.

Tôi cùng Kinh khờ mới đi vào phố nhỏ, một người trốn sau thùng rác từ rất lâu, khi thấy chúng tôi chạy qua, hẳn đột nhiên quát lên: “có sát khí.”

Suýt chút hù bọn tôi đá ra quần, Kinh khờ đi cùng tôi bỗng quay đầu, kêu lên: “Ai?”

Tôi cho rằng là bọn chiêu sinh muốn cho tôi một trận, rút từ bao ra viên gạch, sẵn sàng tung ra gạch chiến bát phương, coi xét địch tình, chỉ thấy trên phố không một bóng người.

Lúc này người sau thùng rác mới lò dò đi ra, thân thiết chạy tới bên Kinh khờ, kéo tay hẳn, sau đó hai tên khờ cười nắc nẻ -- là Triệu mặt trắng, thẳng

khùng với cách đi lại đặc biệt phiêu hốt.

Tôi chỉ tay nói: “Anh Kha, về sau ít chơi với nó thôi, chúng ta là bạn học tốt mà.”

.....

Ngày thứ hai tôi mong chờ Trần Khả Kiều tới, tôi muốn nhục nhã ả, tôi muốn dày vò ả, tôi muốn dạy dỗ ả...Tôi nghĩ tới buổi tối, tôi nghĩ tới rất nhiều lời lẽ ác độc, thậm chí nằm mộng đều cười he he, Chính bèo cùng Hạng Vụ nghe tôi cười suốt một đêm không thể ngủ nổi, hai người ngồi kề nhau bên giường, Chính béo chỉ vào tôi nói: “Sợ thật, đời trước làm chuyện xấu hị.”

Mục đích của tôi rất giản đơn, là muốn để Trần Khả Kiều biết, không thể chiếm lợi còn tỏ vẻ, không thể ăn đậu hũ của tôi còn kêu tôi phải có cảm giác nàng tiêu tiền thuê, chủ yếu nhất là không thể nói ra: “ê, Cường ca có khí phách, sau lưng mắng tôi: dù người có ranh ma như quỷ thì vẫn phải uống nước rửa chân của bà cô này....

Đương nhiên sau cùng tôi sẽ ưỡn ngực nói: Được rồi, nếu như đã đáp ứng cô, vậy ký thôi. Trần Khả Kiều nghe được lời này, chắc chắn sẽ bối rối, cúi đầu vái thua... không, là bái phục sát đất.

Tôi dậy từ sớm đi đi lại lại trong cửa hiệu, bánh bao trước khi đi làm quan thiết hỏi han: “Anh Cường, lại bị trĩ hả?”

Hơn 10h sáng, có một người đàn ông vào cửa hiệu, anh ta gựa hồ vô cùng quen thân với tôi, bắt tay tôi sau đó ngồi đối diện với tôi, lấy từ trong cặp ra một chồng tài liệu, tôi nhìn thấy anh ta cũng có vẻ quen mắt, nhưng không nhớ tên, tôi lú lú không biết nói gì. Anh ta liếc tôi, tựa hồ minh bạch, cười nói: “Quản lý Tiêu có lẽ không nhớ nổi tôi, tôi họ Trần....”

Nhớ ra rồi, trợ lý Trần, người bản cho tôi thỉnh phong bình, vừa thấy hẳn tôi lại chưa xót nhớ lại việc cũ, nhớ lại Kinh khờ nghịch thỉnh phong bình, tôi lại đau long, ngay cả sinh nhật bánh bao tôi cũng không vui lên nổi.

Rốt cục người này lại có chuyện tốt gì mang tới a? tôi nhiệt tình bắt tay anh ta, hỏi: “Lần này anh Trần tới có gì chiếu cố?”

“ah, là thế này...” ANh ta nắm chồng văn kiện đưa trước mặt tôi: “Là việc hiệp thương giữa anh và cô Trần Khả Kiều, hôm nay tôi mang các giấy tờ cần thiết tới.”

Tôi kinh ngạc: “Các anh cùng phe hả? Anh là anh hay em của cô ấy?”

« ha ha, tôi là trợ lý riêng của gia đình họ Trần. »

Tôi ngộ ra : ‘Họ Trần là được tặng đúng không ? Trước đây anh họ gì ? »

Tôi không có ác ý khi nói vậy, nhưng vẫn luôn nghĩ tới gia nô của những gia đình giàu có, chỉ có những người đặc biệt được gia chủ yêu thích mới có tư cách mang họ của chủ tử, ví dụ Dương QUỐC Trung, Hòa Thân, Hoa thái sư....

Trợ lý Trần lộ rõ vẻ không hài long, cười miễn cưỡng: “Quản lý Tiêu chó nói chơi, chỉ là trùng hợp thôi.”

Tôi cũng cảm thấy lời của tôi vô ý tổn thương người khác, thế là rất nhanh tôi cùng anh ta bắt đầu thảo luận vào chủ đề. Trợ lý Trần nói năng như dấm chua, nhưng vào chuyện ăn nói rất dứt khoát, anh ta đưa ra một loạt các văn kiện về quán bar, vài ba câu đã nói rõ tình huống, hiện tại chỉ cần tôi ký tên vào văn kiện anh ta mang tới, hợp đồng chính thức có hiệu lực.

Nhưng tôi còn chưa làm nhục Trần Khả Kiều.

Tôi đặt một tay lên ngực, tay kia như phất trần phất ra, làm như đang hành hạ người khác: “tiểu thư Trần chuyển nhượng cho tôi vào lúc này, không thể không nói là tinh minh...” Tôi còn chưa nói hết câu, trợ lý Trần đã cắt lời: “Quản lý Tiêu, thỉnh phong bình giá 200 vạn không có bị vờ trong trận địa chần chừ, ai nha, chúng tôi mà biết có địa chần thì đã không để quản lý Tiêu làm một cuộc mua bán đầy nguy hiểm như vậy – dù chỉ bán cho anh giá 20 vạn.”

Ý của người ta rất rõ: đầu tư có phong hiểm, muốn kiếm tiền còn sợ hiểm nguy thì còn mở cửa tiệm làm cái chim gì.

Nay trong câu nói họ Trần đã đề tỉnh tôi, không phải hẳn không biết cái bình giá trị thực là bao nhiêu, nhưng hẳn nhắc lại chuyện xưa để nhục nhã tôi, nhào nặn tôi, dạy dỗ tôi: không thể chiếm lợi còn tỏ vẻ, không thể ăn đậu hũ của tôi còn kêu tôi phải có cảm giác nàng tiêu tiền thuê, không thể không có can đảm đứng trước mặt hẳn nói, sau lưng còn mắng người ta: dù người tinh ranh như quý, cũng vẫn hải uổng nước rửa chân của Tiêu Cường này thôi...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Thạc Thử

Bởi không lấy xe của Hạng Vũ, vì vậy 500 vạn đó tôi còn chưa động tới, nhưng nếu như lấy 240 vạn đánh cược, về sau thắng hay thua chưa nói tới, số tiền còn lại chỉ sợ không đủ cho mọi người chi tiêu một năm.

Tôi đã tính kỹ, Nhạc gia quân tuy chỉ có 300 người nhưng chỉ cần cung cấp cho họ ăn uống bình thường là được, dù cho mỗi ngày cấp 2 bánh bao cùng một quả dưa muối/1 người họ cũng không hề kêu ca, thực sự hiện tại mỗi ngày chỉ có đủ gạo cho họ ăn no, thỉnh thoảng mua heo từ trong thôn qua giết, bọn họ đã vô cùng vui mừng, chỉ từ hành động khi thấy tôi đi qua đều chào theo quân lễ có thể thấy được, tôi dự tính dù có nuôi họ thêm một hai tháng, tuy không thành “Tiêu gia quân”, nhưng họ cũng giúp tôi chút việc nên cũng không thành vấn đề --tôi cùng Bánh Bao sắp kết hôn, tôi tính toán dẫn 300 đi rước dâu, thông lệ ở khu tôi khá ác, trong ngày rước dâu, tân lang phải trải qua trăm người ngăn cản, mười mấy cường tráng nam nhân cản đường, khó mà tới được cửa nhà cô dâu, nếu không có 300 thì tôi không sợ, tôi cũng không tin cửa nhà Bánh Bao chắc hơn cửa thành Kiến Khang (Nam Kinh).

Ngược lại 54 hảo hán làm tôi vô cùng đau đầu, những người này xuất thân thổ phỉ lại thích được đãi ngộ như quý tộc, chẳng biết Sáu Lưu nghĩ gì mà làm bọn họ càng lúc càng ngang tàng, bọn họ ngày đầu vì không thể ở một mình một lều mà tỏ ra vô cùng khó chịu, sau đó ăn cơm lại gọi rất nhiều thịt cá rượu bia, mấy tướng lĩnh vì lâu không cười ngựa, tật cũ đại

phát, chạy tới trong thôn tìm ra một con lừa, buộc tôi phải thuê 20 đồng/giờ cho bọn họ tận hưởng.

Trương Thuận cùng Nguyễn Tiểu Nhi, Nguyễn Tiểu Ngũ tứ xứ tìm nước, nhưng chỉ tìm được một con nường, được cái nước trong vắt, dù có chút cạn, nằm sắp xuống nước còn chưa tới lưng.

May mà Nhập Vân Long Công Tôn Thăng không tới, nếu không dù hẳn có biết bay, với loại không khí ô nhiễm khủng khiếp như ngày nay, bay lên trời thì viêm phổi thành cái tổ mối.

Hơn nữa còn chuyện chưa tính, cá biệt trong đám tướng lĩnh Lương Sơn có người cực kỳ phong lưu, vì xe về thôn chỉ tới 7h tối là ngừng, bọn họ kêu ca: trừ Đái Tông, bọn ta ngay cả sinh hoạt buổi đêm cũng không có.

Trong mắt tôi, 54 hảo hán rõ ràng là 54 con chuột phá hoại.

Vì vậy, hợp đồng 240 vạn nếu như làm thành, tôi phải nghĩ biện pháp dùng 200 vạn còn lại sinh lời, bởi vì dù có 500 vạn, miệng ăn núi lở, sang năm một nhóm khách mới tới, tôi không có khả năng cầm gạch nện người mới có tiền sinh hoạt phí.

Tôi cùng Kinh khờ mới đi vào phố nhỏ, một người trốn sau thùng rác từ rất lâu, khi thấy chúng tôi chạy qua, hắn đột nhiên quát lên: “có sát khí.”

Suýt chút hù bọn tôi đá ra quần, Kinh khờ đi cùng tôi bỗng quay đầu, kêu lên: “Ai?”

Tôi cho rằng là bọn chiêu sinh muốn cho tôi một trận, rút từ bao ra viên gạch, sẵn sàng tung ra gạch chiến bát phương, coi xét địch tình, chỉ thấy trên phố không một bóng người.

Lúc này người sau thùng rác mới lò dò đi ra, thân thiết chạy tới bên Kinh khờ, kéo tay hắn, sau đó hai tên khờ cười nắc nẻ -- là Triệu mặt trắng, thẳng

khùng với cách đi lại đặc biệt phiêu hốt.

Tôi chỉ tay nói: “Anh Kha, về sau ít chơi với nó thôi, chúng ta là bạn học tốt mà.”

.....

Ngày thứ hai tôi mong chờ Trần Khả Kiều tới, tôi muốn nhục nhã ả, tôi muốn dày vò ả, tôi muốn dạy dỗ ả...Tôi nghĩ tới buổi tối, tôi nghĩ tới rất nhiều lời lẽ ác độc, thậm chí nằm mộng đều cười he he, Chính bèo cùng Hạng Vụ nghe tôi cười suốt một đêm không thể ngủ nổi, hai người ngồi kề nhau bên giường, Chính béo chỉ vào tôi nói: “Sợ thật, đời trước làm chuyện xấu hị.”

Mục đích của tôi rất giản đơn, là muốn để Trần Khả Kiều biết, không thể chiếm lợi còn tỏ vẻ, không thể ăn đậu hũ của tôi còn kêu tôi phải có cảm giác nàng tiêu tiền thuê, chủ yếu nhất là không thể nói ra: “ê, Cường ca có khí phách, sau lưng mắng tôi: dù người có ranh ma như quỷ thì vẫn phải uống nước rửa chân của bà cô này....

Đương nhiên sau cùng tôi sẽ ưỡn ngực nói: Được rồi, nếu như đã đáp ứng cô, vậy ký thôi. Trần Khả Kiều nghe được lời này, chắc chắn sẽ bối rối, cúi đầu vái thua... không, là bái phục sát đất.

Tôi dậy từ sớm đi đi lại lại trong cửa hiệu, bánh bao trước khi đi làm quan thiết hỏi han: “Anh Cường, lại bị trĩ hả?”

Hơn 10h sáng, có một người đàn ông vào cửa hiệu, anh ta gựa hồ vô cùng quen thân với tôi, bắt tay tôi sau đó ngồi đối diện với tôi, lấy từ trong cặp ra một chồng tài liệu, tôi nhìn thấy anh ta cũng có vẻ quen mắt, nhưng không nhớ tên, tôi lú lú không biết nói gì. Anh ta liếc tôi, tựa hồ minh bạch, cười nói: “Quản lý Tiêu có lẽ không nhớ nổi tôi, tôi họ Trần....”

Nhớ ra rồi, trợ lý Trần, người bản cho tôi thỉnh phong bình, vừa thấy hẳn tôi lại chưa xót nhớ lại việc cũ, nhớ lại Kinh khờ nghịch thỉnh phong bình, tôi lại đau long, ngay cả sinh nhật bánh bao tôi cũng không vui lên nổi.

Rốt cục người này lại có chuyện tốt gì mang tới a? tôi nhiệt tình bắt tay anh ta, hỏi: “Lần này anh Trần tới có gì chiếu cố?”

“ah, là thế này...” ANh ta nắm chồng văn kiện đưa trước mặt tôi: “Là việc hiệp thương giữa anh và cô Trần Khả Kiều, hôm nay tôi mang các giấy tờ cần thiết tới.”

Tôi kinh ngạc: “Các anh cùng phe hả? Anh là anh hay em của cô ấy?”

« ha ha, tôi là trợ lý riêng của gia đình họ Trần. »

Tôi ngộ ra : ‘Họ Trần là được tặng đúng không ? Trước đây anh họ gì ? »

Tôi không có ác ý khi nói vậy, nhưng vẫn luôn nghĩ tới gia nô của những gia đình giàu có, chỉ có những người đặc biệt được gia chủ yêu thích mới có tư cách mang họ của chủ tử, ví dụ Dương QUỐC Trung, Hòa Thân, Hoa thái sư....

Trợ lý Trần lộ rõ vẻ không hài long, cười miễn cưỡng: “Quản lý Tiêu chó nói chơi, chỉ là trùng hợp thôi.”

Tôi cũng cảm thấy lời của tôi vô ý tổn thương người khác, thế là rất nhanh tôi cùng anh ta bắt đầu thảo luận vào chủ đề. Trợ lý Trần nói năng như dấm chua, nhưng vào chuyện ăn nói rất dứt khoát, anh ta đưa ra một loạt các văn kiện về quán bar, vài ba câu đã nói rõ tình huống, hiện tại chỉ cần tôi ký tên vào văn kiện anh ta mang tới, hợp đồng chính thức có hiệu lực.

Nhưng tôi còn chưa làm nhục Trần Khả Kiều.

Tôi đặt một tay lên ngực, tay kia như phất trần phất ra, làm như đang hành hạ người khác: “tiểu thư Trần chuyển nhượng cho tôi vào lúc này, không thể không nói là tinh minh...” Tôi còn chưa nói hết câu, trợ lý Trần đã cắt lời: “Quản lý Tiêu, thỉnh phong bình giá 200 vạn không có bị vờ trong trận địa chần chừ, ai nha, chúng tôi mà biết có địa chần thì đã không để quản lý Tiêu làm một cuộc mua bán đầy nguy hiểm như vậy – dù chỉ bán cho anh giá 20 vạn.”

Ý của người ta rất rõ: đầu tư có phong hiểm, muốn kiếm tiền còn sợ hiểm nguy thì còn mở cửa tiệm làm cái chim gì.

Nay trong câu nói họ Trần đã đề tỉnh tôi, không phải hẳn không biết cái bình giá trị thực là bao nhiêu, nhưng hẳn nhắc lại chuyện xưa để nhục nhã tôi, nhào nặn tôi, dạy giỗ tôi: không thể chiếm lợi còn tỏ vẻ, không thể ăn đậu hũ của tôi còn kêu tôi phải có cảm giác nàng tiêu tiền thuê, không thể không có can đảm đứng trước mặt hẳn nói, sau lưng còn mắng người ta: dù người tinh ranh như quý, cũng vẫn hải uổng nước rửa chân của Tiêu Cường này thôi...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Chờ Cầu Đổi Xe Bmw Rồi Tính Tiếp

Sau cùng đương nhiên là ký hợp đồng, họ Trần thu thập giấy tờ, vô ý hỏi tôi: “Quản lý Tiêu, nếu chưa bán thính phong bình thì chờ một thời gian nữa hãy bán, địa chấn ảnh hưởng tới thị trường mà.”

Tôi nói: “Cái thính phong bình kia tôi sẽ làm thiết bị thám trắc địa chấn.” Tôi nói tiếp với trợ lý Trần đang kinh ngạc há mồm: “Hơn nữa vợ mẹ rồi.”

Anh ta đương nhiên không tin, còn chọc tôi: “Nhưng mấy ngày nay hình như không có địa chấn.”

Tôi nháy mắt với anh ta: “Dư chấn rất nhỏ, chỉ có thể dùng thính phong bình giá 200 vạn mới phát hiện được.”

Anh ta thấy tôi có vẻ nói thật, tỏ ra lúng túng: “A ha, thứ đồ quý như vậy mà vỡ quả đáng tiếc, nếu như là trước kia có thể tìm chuyên gia tu bổ, nhưng hiện tại khó tìm được người có tay nghề như vậy.”

Tiền anh ta, tôi cảm thấy rất thú vị, một cái thính phong bình bán cho bất kỳ ai trong nghề đều có thể lấy được 200 vạn dễ dàng, hiện tại trong thời kỳ đặc thù này lại chuyển nhượng quán bar giá 240 vạn cho tôi, uống cho tôi lấy tâm tiểu nhân đo long quân tử, không hiểu Trần gia muốn làm gì. Tôi bắt đầu hiếu kỳ đối với gia tộc họ Trần, họ giáo haotj, nhưng không âm hiểu, lợi ích có thể nói rõ đặt lên bàn đàm phán, không phải tiểu nhân cũng chẳng quân tử, từ cách họ rat ay có thể thấy gia sản phong phú, nhưng vì

sao lại nhiều lần giao dịch với một quản lý một cái cửa hiệu nhỏ nhoi, thật khó hiểu.

Còn có câu nói cuối cùng của trợ lý Trần nữa: liệu Ngọc Tượng Kim Đại Kiên có thể khôi phục thính phong bình không?

Tôi lập tức chạy một lèo lên trên lầu, hỏi Lý Sư Sư đang đọc sách: “Mảnh vỡ thính phong bình đâu rồi?”

Lý Sư Sư chỉ vào một cái hộp rất đẹp đặt ở góc sofa: “Em để tất trong đó.”

Cảm ơn trời đất! Tôi vừa muốn đi, Lý Sư Sư lại đưa cho tôi một tập giấy lộn, tôi không hiểu, Lý Sư Sư tỏ ra không hiểu: “Chẳng phải anh đi vứt rác sao? Tiện vứt luôn...”

“Rác? Em thấy qua rác nào trị giá 200 vạn chưa? Xem anh họ biến phế thành bảo này, đổi tiền mua bông tai cho em...”

Tôi chạy tới cầm hộp lên, mở ra nhìn vào, lại thấy lãnh tâm, cổ nhân có điển cố gương vỡ lại lành, là chuyện một tiểu phu làm vỡ đôi cái gương của vợ, lại nhìn cái bình của tôi, vỡ nát rồi, tu sửa chắc thành cái mới luôn. Nếu tôi phải sửa cái bình này, dứt khoát xay nhuyễn rồi nặn lại.

Tôi còn nghĩ bỏ chút thời gian đi thăm 300, Lại gọi điện cho tôi, hắn nói: “Cường ca, học sinh của anh nhớ anh, anh nói với linh đội nhé.” Sau đó là trầm mặc, tôi còn có thể nghe được tiếng Lại chỉ thị vọng vào: “Nói đi, Cường ca đang nghe...” Hồi lâu, mới nghe được tiếng Từ Đắc Long sợ sệt: “Uy?”

Tôi nói : « Từ đội trưởng phải không ? Tôi là Cường, có việc gì sao ? » Hồi lâu im ắng, nếu tôi không đoán sai thì Từ Đắc Long đang cầm điện thoại nhìn đông ngó tây, nghe thấy tiếng mà không thấy người, đại khái chưa có thói quen này.

“.. là Tiêu tráng sĩ à?”

“Đúng rồi, là tôi, có việc gì sao?”

“.....”

Lại im lìm.

Sau cùng tôi chỉ có thể nói: “Từ đội trưởng, tôi sẽ qua đó gặp các anh, có việc gì lúc đó chúng ta sẽ nói, được không?” Lại tiếp điện thoại, cười khố: “Cường ca, đội trưởng của đại ca ôm điện thoại khư khư, hay là hai người có gian tình, chỉ muốn nghe tiếng hít thở hít thở...”

Cúp điện thoại, tôi tập hợp khẩn cấp tổ 5 người, tôi biết Từ Đắc Long tìm tôi chắc chắn có chuyện xảy ra, tôi cần an bài tốt mấy người này, kết quả Lưu Bang đi ra ngoài chơi bài, tôi lấy ra một xấp tiền phát cho mỗi người 10 tờ: “Mỗi người 1000 đồng, mọi người tới đây đã cũng một thwofi gian rồi, một vài việc hẳn biết cách xử lý, cơm trưa mọi người tự lo nhé – Anh Chính, không cho tiêu tiền bữa bài, cần hỏi rõ hãy mua, còn phải nhận lại tiền thừa.” Từ lúc đi chơi với Kim Thiếu Viêm mấy lần, bệnh tiêu hoang của Tần Thủy Hoàng bạo phát, mua cái kẹo mút hồ lô cũng rút ra tờ 100 NDT.

Tần Thủy Hoàng cười ha hả nói: “Đói chết mất.

“Được, vậy tôi đưa tất tiền cho anh Kha, hai người phần lớn thời gian đều ở chung, anh muốn ăn gì kêu anh ấy mua cho.”

“Ồn mà.”

Không ngờ trên đời này còn có người không nguyện ý cầm tiền, chẳng qua khả năng Tần Thủy Hoàng quen ở ngôi cao, nếu là Khang Hi Càn Long thích tự phục vụ chắc sẽ giật lấy cả xấp.

Tôi phát tiền xong, nhìn lại bọn họ, nghĩ đi nghĩ lại không có gì sơ hở, bất chợt nhớ tới: “Đúng rồi, việc này không được nói cho Bánh Bao, còn có, tên nhóc Lưu Bang mà hỏi tiền các anh từ đâu mà có nhất quyết không được nói nhé.”

Sau đó tôi lập tức nhìn ra vẻ bất đồng của mọi người, Lý Sư Sư thông dong gọi điện thoại: “A lô, là tiệm bánh Pizza hả? Mang cho một phần....”

Hạng Vũ cũng muốn học Lý Sư Sư, nhưng không biết nên gọi cho ai, sau cùng dùng một biện pháp thông minh nhất, đưa tiền cho Lý Sư Sư: “Em gọi giúp anh một đùi dê nướng nhé.”

Kinh Kha cùng Tần Thủy Hoàng thì vui rồi, Tần Thủy Hoàng chỉ càn ra phổ tự nhiên thấy gì muốn cái đó, Kinh Khờ cũng chẳng khờ, để tiền của Tần Thủy Hoàng và mình ra 2 túi, sau đó nói với Tần Thủy Hoàng: “Đây là tiền của anh, xài hết là thôi.” Ai bảo hăn khờ?

Chẳng qua trong mắt tôi Kinh Kha có chút khờ, nếu là tôi, hăn rẽ rút bớt vài tờ cho vào túi của mình.

Tôi ban bài xong xuôi, ôm hộp chứa mảnh vỡ thính phong bình, cười lên con mắt 1955, để hộp ở đâu là cả một vấn đề, ôm vào long thì không thể lái xe, để ở phía trước thì quá xấu, nghĩ đi nghĩ lại, oài, xóc thì óc, đã vỡ nát chẳng thể nát hơn được, 200 mảnh hay 300 mảnh cũng thế, chẳng có chi khác biệt.

Dọc đường quá quan trọng, một tuy không bị cấm, nhưng vấn đề tôi đi một chiếc xe không biển số, mấy lần đứng chờ đèn đỏ cảnh sát đã liếc thấy tôi, nhưng tôi trốn sau mấy xe công cộng, dù muốn vượt cung xkhoong dám bấm còi. Có lần tôi dừng chờ đèn đỏ, một chiếc Alto đỗ bên kéo kính xuống hỏi tôi: “Anh giai, thật phong cách, tôi đổi xe này với anh, chịu không?”

Tôi nói: “Chờ khi cậu mua BMW rồi tính tiếp.”

Sử Thượng Đệ Nhất Hồn Loạn

Quyển một : Tiệm cầm đồ số vài chục

Chương 53: Chờ cầu đổi xe BMW rồi tính tiếp

Tác giả : Trương Tiểu Hoa

Người dịch: FC Lưu Linh

Nguồn : Tàng Thư Viện

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Thám Doanh

Đến nơi, tôi tiêu sái nhảy xuống mô tô, vốn tưởng lưu ấn tượng tốt cho mấy chiến sĩ canh gác, không ngờ giẫm phải một cục đá dằm, treo chân, một chiến sĩ tuổi hơi nhỏ phì cười, người lãnh thành hơn thì vỗ đầu hân hân, sau đó ngoái qua chỗ khác, vai run run.

Tôi chân cao chân thấp chầm phảy tụt hứng đi tới, hai người vội qua đỡ tôi, tôi chỉ cái hộp trên xe: “Mang cái hộp đi.”

Chiến sĩ trẻ tuổi ôm cái hộp, lắc lắc thử xem, nghe thấy trong hộp có tiếng rộn rạo. Như một đứa trẻ, cầm cái hộp như đồ chơi, lắc lắc liên tục.

Đi quá các lều trại, 300 Nhạc gia quân toàn bộ ngồi trên đất, Nhan Cảnh Sinh tìm một đồng gạch vứt đi lớn, xếp thành một cái bàn nhỏ, hân hân cái bảng do tự tay chế tác để lên – giống hệt khối bia mộ. Bảng đen viết: “we are friends”.

Từ Đắc Long ngồi đầu “gần bực giảng”, đảm đương trưởng ban kỷ luật, Nhan Cảnh Sinh đang chỉ dạy Ngụy Thiết Trụ cùng Lý Tịnh Thủy luyện hội thao, Lý Tịnh Thủy trợn mắt nói với Ngụy Thiết Trụ: “oát do nam (what’s your name?)” Ngụy Thiết Trụ gãi gãi đầu, ánh mắt cầu trwoj nhìn xuống dưới, Nhan Cảnh Sinh không thể nhẫn nại được nữa: “My name is ...” Ngụy Thiết Trụ ngập ngừng không chắc nói: “Ngụy Thiết Trụ?”

Nhan Cảnh Sinh cười ha hả nói: “Tốt, tốt lắm, điều này cho thấy trò đã có thể nghe hiểu rồi, nhưng mục tiêu của chúng ta là...” Lần này là hỏi toàn

bộ 300, tôi thật sợ nghe câu trả lời “không sâu răng.”

300 vẫn nhanh theo cái tính chất đặc hữu của quân đội, nhanh chóng cùng lớn tiếng đáp lời: ‘Chẳng những biết nghe, còn có thể nói.’ Tôi vội lợi dụng thời điểm này ra hiệu cho Từ Đắc Long, Từ Đắc Long giơ tay: “Bảo cáo...”

Nhan Cảnh Sinh lập tức ôn hòa trách cứ: “Trong tiếng Anh phải nói thế nào?”

Tất cả “bạn học” duwois lớp đều nhìn Từ Đắc Long một lúc lâu, Từ Đắc Long bị nhìn chăm chăm lúc lâu dùng hết dũng khí: “Ếch kêu trời mưa (excuseme)?” Nhan cảnh Sinh hài lòng nói: “Good, tiếp theo giải lao 10 phút, tiết sau là tư tưởng chính trị.”

Tôi thấy Nhan Cảnh Sinh đã mua một chiếc mính mới, cũng qua chào hỏi: “Thầy giáo Nhan, tôi thấy có thể trước đây bọn trẻ chút kiến thức cơ sở cùng truyền thống văn hóa, ngoại ngữ có lẽ cả đời này bọn nhỏ cũng không dùng tới, tôi dẫn chúng tới thì phát hiện bọn nhỏ căn bản quá kém, rất nhiều người ngay cả đi nhà xí cũng không phân nam nữ, may là lúc nửa đêm,, nếu không thật sự nghĩ rằng phẩm chất của học sinh có vấn đề...”

“Đều giải quyết rồi –tình huống mà anh nói tôi cũng phát hiện, nhưng tôi còn phát hiện bọn học sinh rất thoogn mình, bọn nó đại bộ phận vì gia cảnh bần hàn không được giáo dục thôi. Bọn nó hiện tại đã biết ghép vần, qua mấy ngày nữa tôi sẽ dạy môn mới, đại số, tích phân không thể thiếu, hiện tại vấn đề lớn nhất là không có sách gaiso khoa, bạn đại học cầu tôi làm trong cục giáo dục, hình như là phụ trách các chương trình đào tạo từ thiện, tôi sẽ tìm anh ta xem có thể xin được một ít sách giáo khoa không.”

Tôi vội nói: “Anh đừng làm thế, nếu cần gì cứ viết cho tôi một danh sách, tôi lập nên trường Văn Võ Dục Tài không phải là tiểu học từ thiện.”

Thầy giáo Nhan mặt mày rạng rỡ kéo tay tôi: “Chủ nhiệm Tiêu, anh thật là người tốt.”

Tôi tránh ra nói: “Dù nghèo cũng không thể bỏ giáo dục, dù khổ cũng không thể để bọn trẻ khổ.” Tôi thầm nghĩ 300 cũng đủ xui xẻo rồi, gần gũi 1 năm thôi còn phải tiếp thụ giáo dục kiểu nhồi vẹt, vạn nhất Nhan Cảnh Sinh dự tưởng cho họ đi thi đại học, thì chuyện hay càng lớn, hiện tại là tháng 7, thi đại học là tháng 6 hàng năm, vừa vặn đến kì thi rồi chết.

Việc này có lẽ sẽ rất hữu hiệu trong việc hóa giải thù hận của 300, tôi đã thấy có một vài chiến sĩ được Nhan Cảnh Sinh dạy lộ ra vẻ si ngốc của bọn học sinh, Nhan Cảnh Sinh còn giỏi hơn bọn trọc niệm kinh nhiều.

Tôi rời Nhan Cảnh Sinh, kéo TỬ Đắc Long qua bên hỏi, Tử Đắc Long trước tiên kéo tôi tới một nơi hẻo lánh, mới nói nhỏ: “Tối qua có người thám doanh.”

“Thám doanh? Có ý gì?”

“Tựa hồ không có ý tốt,” Tử Đắc Long chỉ về phía đông: “Người nọ bị chúng tôi phát hiện liền bỏ chạy, tốc độ rất nhanh, lại quên dạ hành, hẳn là thám tử chuyên nghiệp.”

Tôi cũng chẳng thêm để ý, cảm thấy Tử Đắc Long quá mức lo lắng hão, tôi hỏi: “Anh xem người nọ có giống bọn chiêu sinh mà chúng ta đã xích mích không?”

Tử Đắc Long lắc đầu khẳng định: “Người nọ tuyệt đối đã trải qua đào tạo còn có kinh nghiệm phong phú.”

Tôi phì cười: “Anh không biết tiềm lực của bọn lưu manh đâu, người bị bức chạy nhanh hơn thỏ nữa.”

Từ Đắc Long tuyệt không có tâm nói chuyện đùa, anh ta không ngừng lắc đầu, trầm ngâm nói: “Theo tôi thấy, phong cách ăn mặc cùng điệu hình của người nọ giống với người của thời đại tôi.

Tôi cố ý trông về phía tây, nơi trận doanh Lương Sơn, Từ Đắc Long đương nhiên hiểu được ý của tôi: “Tuyệt không phải người bên kia, thám tử do tôi phái ra đã rải khắp mấy dặm quanh đây, từ hôm qua đến nay không có người tới, 54 người vẫn đầy đủ không thiếu một ai.”

Tôi cảm thấy khó hiểu: ‘Có lẽ các anh nhìn lầm, haowcj là nông dân trộm tình, người thời đại này chạy nhanh cũng không pahri khoogn có, đừng quá cảnh giác, lúc tôi đi học, bị chó đuổi chạy 100 mét hết có 14 giây.’

Tôi vỗ vỗ vai Từ Đắc Long: “Hiện tại nhiệm vụ của anh là học tập cho tốt, tôi hỏi anh một từ đơn – chữ chó trong chó điên nói thế nào?”

“...G_O_O_D?”

“..Phát âm chuẩn hơn cái xem nào?”

“...DOG!”

Tôi lại vỗ vai nói: “Giỏi lắm, anh có tiềm chất của một triết học gia.”

Tôi cầm lấy cái hộp chứa thính phong bình, khập khiễng đi tới trận doanh Lương Sơn, trong này kỷ luật hết sức lỏng lẻo, nơi này toàn là bọn lười, hơn phân nửa tôi đều không kêu nổi tên. Tôi rất nhanh đi tới trước lầu của Ngọc Tí Tượng Kim Đại Kiên, lão đang cùng một lão đầu khác chơi cờ tướng, tôi ngồi xuống đất, Kim Đại Kiên thấy tôi, hỏi: “Chân cậu sao vậy?”

Tôi mở hộp ra đặt trước mặt lão, lão quét mắt hỏi: “Thứ gì đây?”

Tôi khiêm cung nói: ‘Thính phong bình...’

“cái gì?”

Tim tôi trầm xuống, chẳng lẽ lão chưa nghe nói qua thính phogn bình, bởi vì Lý Sư Sư nói thứ này chỉ bày trong nhà phú quý thôi.

Kim Đại Kiên xoi mói nhìn đám mảnh vụn nhỏ bằng hạt dưa, tấm tắc nói: “Cậu chỉ có thể nói trước kia nó là thính phong bình.” Tôi tức khùng luôn, dám nói với ta ngựa trắng không phải ngựa, chẳng qua tôi không dám ỏi gì, từ cổ chí kim tựa hồ người có bản sự đều có lăm tạt, tuy Kim Đại Kiên thuộc về loại bét bạng trong 108 hảo hán, nhưng trong mắt tôi lão là người đáng yêu nhất.

Kim Đại Kiên quăng mảnh vụn vào hộp, nâng quân ‘pháo’ đi một nước, miệng ỏi: “Không để người ăn.”

Lão đầu đối diện điều “xe” lên: “Không thể không ăn.”

Kim đại kiên lại di pháo: “Không để người ăn được.”

Lão đầu lại điều xe: “Phải ăn của người.”

Mẹ kiếp hai nước cờ chưa thúí bốc mùi.

Rốt cục tôi không nhìn nổi, chỉ vò một điểm nói với Kim Đại Kiên: “Người cứ đặt pháo ra cho lão ăn.”

Kim Đại Kiên trợn mắt nói: “Vậy xe ăn mất thì sao?”

Tôi chỉ vào quân xe khác của Kim Đại Kiên, dạy cho lão: “Lão ăn pháo của ta, ta ăn xe của lao, không thiệt.”

Hai lão già kinh ngạc, đồng thanh nói: “Nước hay.”

Tôi một mực cho là người cổ đại chơi cờ đều là cao thủ, nhìn xem người ta chia phe phái, phát quạt ba tiêu kêu Thiết Quan Âm, đã chơi là ngồi cả

ngày, chắc là đi cờ hòa đây.

Hai lão già cũng cảm thấy dọa người, không tìm được cớ, lão đầu chơi cờ với Kim Đại Kiên nhìn chân tôi, chợt nghĩ ra một ý tưởng, lại nhìn về đối thủ, Kim Đại Kiên nói: “Để lão ấy xem cho cậu, lão là thần y An Đạo Toàn.”

Tôi vội lột giầy cùng bút tất, nắm chân đưa cho An Đạo Toàn, An Đạo Toàn nhìn mắt cá chân xanh đen của tôi nói: ‘KHông việc gì.’

Tôi nói: ‘Vậy phiền ngài xem tôi có bị bệnh phổi, thận gì không, chẳng phải có thể nhìn ra từ chân sao?’

An Đạo toàn bóp chân tôi, tôi nắm cái hộp đặt trước mặt Kim Đại Kiên: ‘Dựa vào tay gnheef của ngài, hẳn có thể phục nguyên cái bình này chứ?’

Kim Đại Kiên nhìn vào đồng mảnh vụn trong hộp, không chút do dự nói: “Có thể.”

Sau Đó lại nói một câu khiến tôi muốn xỉu luôn:

“Chỉ cần cậu có thể xếp đặt lại.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Truyền Thương

Giống như một người đã chết không thể sống lại, giờ có người nói với tôi; chỉ cần cầu có thể để anh ta bước đi bước đầu tiên, tôi sẽ khiến anh ta chạy nhanh hơn cả usabolt.

Tôi thấy Kim Đại Kiên không có ý chọc cười, dứt khoát tĩnh tâm nghĩ lại, thính phong bình rất giòn, vì vậy vỡ vụn thành mảnh nhỏ, không có phần mặt – nhưng cũng không có mất đi bao nhiêu, tôi cầm lên một mảnh vụn lớn nhất, quan sát rất lâu, cuối cùng cũng đành phải hỏi: ‘Đây là đất bình hay là miệng bình?’

Kim Đại Kiên nhìn qua nói: “Hiển nhiên là miệng.”

Tôi lại cầm một miếng vỡ khác nhỏ hơn một chút hỏi: ‘Còn cái này?’

“đế bình...”

“Tôi lại cầm lên một miếng...”

Kim Đại Kiên cầm mảnh vụn tôi đã nhặt lên ném vào trong hộp: “Tôi hiểu rồi, nếu kêu cậu đi ghép lại, trong vòng một năm nữa tôi chẳng phải làm gì – cậu có giấy không?”

Tôi cười he he, lấy ra một cuộn giấy vệ sinh đưa cho lão, Kim Đại Kiên nói: “QUá mềm.”

Tôi lại lục trong đồng giấy rác, Kim Đại Kiên lấy một tờ hóa đơn, lại lấy thêm hai tờ biến bản nói: “Có thẳng nào không... lấy cho tao quả trứng gà nào.”

Một nhóc vừa chạy qua lều, ngạc nhiên hỏi: ‘Kêu tôi à?’

Kim Đại Kiên cười hì hì nói: “Mày thừa tức là gọi mày, nhanh đi tìm cho tao quả trứng gà sống.”

Cậu nhóc cúi bần, gật đầu đi. Tôi thuận miệng hỏi: “Ai vậy?”

“Thiết Phiến Tử Tống Thanh”.

Tôi nghĩ mãi mới nghĩ tới hình như là đệ đệ của Tống Giang, một nhân vật khó tưởng nhất trong Lương Sơn, đột nhiên chạy ramootj vị, chẳng qua trong sách cũng nói tới không ít, Tống Giang thỉnh thoảng lại kêu “Đi gọi Tống Thanh chuẩn bị tiệc”, thủ lĩnh thái tử đảng lẽ ra “sống an nhàn nhất”, nhưng trong toàn bộ quyển sách cũng không thấy qua người này thể hiện bản sự, hẳn là một người siêu vô dụng.

Tôi bất giác lại suy nghĩ: xem ra người trên Lương Sơn có người chẳng bằng ta. Tôi hỏi Kim Đại Kiên: “Anh ta làm gì vậy?” Tôi vốn cho là Kim Đại Kiên sẽ phất tay xuy xuy, không ngờ lại nhận được câu trả lời: “Nhóc đó rất tinh ranh, cũng rất biết làm việc.”

Lúc này Kim Đại Kiên đã vò nặn mấy tờ hóa đơn thành một cái ống, sau đó nắm hai đầu giống một cái thính phong bình, Tống Thanh cũng mang trứng gà tới, anh ta còn cười thân thiện với tôi, tôi cảm thấy cực thân thiện, tôi vốn luôn cho bọn công tử ca đều mắt ở trên đỉnh, không ngờ có người khác khí với khách như vậy, hiện tại xem ra Tống Giang dám mang cậu ta lên núi chắc hẳn cũng đã có tính toán kỹ càng.

Kim đại Kiên đập một miếng nhỏ ở quả trứng gà, dùng ngón trwor nhúng chút lòng trắng lau lên mảnh vỡ bình, dán nó lên mô hình bằng giấy,

từng mảnh vụn được đắp lên, nhanh chóng số mảnh vụn giảm xuống, mô hình giấy cũng bị dán đầy, chỉ là càng sau thwofi gian càng dài, mấy chục miếng cuối là khó nhất, đa phần đều ở phần thân bình, không thể phán đoán độ cong, tôi nghĩ ra một ý, Kim Đại Kiên trợn mắt muốn nổi khùng tôi mới câm miệng. Kỳ thwucj tôi đều học được từ Bánh bao, nàng từng mua một bộ trò chơi xếp hình 1000 miếng, đó là hình một thiếu nữ ôm bình hoa, bánh bao thích tôi ngồi bên nàng xem TV cùng giúp nàng xếp hình, sau đó bày tất cả ra, chỉ riêng việc này đã khiến nhãn lực của tôi giảm xuống vài điểm.

Kim đại kiên không cho phép tôi xem vào, tôi dứt khoát nằm trên cỏ, gối lên tay, chân vươn vào lòng An Đạo Toàn, mặc lão nắn bóp nhào nặn, tôi phát hiện mình còn sinh hoạt rất tốt. Tôi thấy Lâm Xung cùng một người mặt có vết chàm xanh đang cầm hai côn so đấu, người kia hẳn là Thanh Diện Thú Dương Chí, quả nhiên anh ta cầm côn thay dao, bởi vì tôi thấy cách anh ta nắm, tôi nắm nên nhìn 2 người đầu dưới chân trên, tôi nhìn mê man muốn ngủ, Lâm Xung đột nhiên tiến tới, nói với tôi: ‘Cường tới hả, chẳng phải cậu muốn học Lâm gia thương, tôi dạy cậu.’

Tôi ngồi phắt dậy, hứng thú nói: “Dễ học không?” Tiếp đãi khách xuyên việt lâu như vậy, cuối cùng cũng tới lúc thu hoạch rồi, tuy so với việc rơi xuống vách núi gặp kỳ nhân râu tóc bạc phờ thì còn kém xa nhưng dù sao cũng là giáo đầu 80 vạn cấm quân, chắc là phải giỏi hơn là huấn luyện viên lực lượng đặc nhiệm SEAL nhỉ?

Dương chỉ vứt côn trong tay cho tôi, vỗ vỗ vai tôi nói: ‘Lâm giáo đầu không thu đồ, hôm nay là tạo hóa cho cậu, cố mà học.’

Tôi gật đầu lia lịa: “Cảm ơn Dương đại ca, có thời gian huynh đệ dẫn ngài đi phẩu thuật thấ mỹ, bảo đảm Thanh Diện Thú biến Huỳnh Hiếu Minh...”

Tôi đứng đối diện Lâm Xung, lâm xung gật đầu nói: “Trước đâm ta một thương.”

Tối rồi, khảo nghiệm tối rồi, một chiêu này đâm qua sẽ quyết định, có thể học mấy thành công phu, tôi lùi về sau mấy chục bước lấy đà, chạy đâm thẳng tới Lâm Xung, tới gần Lâm Xung, tôi đập mạnh, thân hướng về trước, tay nắm chặt côn hơi run đâm thẳng tới, miệng hét lớn: “Ki ..a’.

Đây là học tập nhật bản.

Lâm Xung nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy đầu côn, sau đó dùng tay còn lại nắm côn chỉ thẳng vào ngực tôi, , đẩy tôi ngã xuống đất, mọi người đứng bên đều cười lớn.

Tôi ngồi trên đất, mong mọi Lâm Xung khen ngợi, dù chỉ là câu khách sáo, tựa như “nhìn như vô lực, nhưng cực có căn thiên phú”?

Lâm Xung phì cười nói: “Nguyên lai chẳng có chút cơ sở?”

Rầm thối, có căn cơ còn đi học chỗ người sao?

Lâm Xung cầm côn gõ trong tay điểm vào một tảng đá, tảng đá lập tức vỡ ra mấy mảnh: “Chừng nào đạt tới trình độ này, ta lại truyền thụ Lâm gia thương cho ngươi.”

Tôi đã nhìn ra rồi, bọn họ coi tôi là trò đùa, tôi mà đạt tới trình độ này, tại thwofi đại này đã tính là một nửa thần thương vô địch, còn học cái chim.

Tôi nắm côn đưa cho Dương Chí: “Các anh cứ chơi đi, kỳ thực tôi không hứng với việc đánh đánh giết giết.”

Lâm Xung đâm đá vụn thành phấn nói: “Kỳ thực cũng dễ, cậu chỉ cần coi nó là táo nát, trước khi ra thương nghĩ tới cảnh nó đi cậu đâm tan là được.”

Nguyên lai Lâm gia thương kỳ thực khởi điểm là chủ nghĩ duy tâm. Không học.

Dù sao tôi cũng 27 tuổi rồi, không giống bọn hậu sinh không hiểu chuyện 17, 18, tỷ phú thời gian để giả vờ ngây ngô, có thể ôm lấy gốc cây luyện kháng long hữu hối, hoặc bỏ ra ba năm tập linh tinh, mà kết quả thế nào còn chưa rõ. Xem ra tôi không thích hợp khổ tu, hẳn chờ thiên đình phát lương thôi.

An Đạo Toàn chờ tôi ngồi xuống, vượt ria nói: “Vừa rồi tôi đã khám qua, tim phổi không vấn đề, nhưng chỉnh thể thiên hư, không hợp luyện võ, còn có – cậu bị đau chân.”

Lúc này Kim Đại Kiên đã dán tất cả mảnh vỡ lên mô hình, ống giấy hiện tại giống như một cái kẹo đường mè, lão nói: “Hiện tại dính lại rồi, chờ nó chắc lại rót nước mắt ngâm cho giấy nát ra, sau đó quét sơn lại đảm bảo như mới, chẳng qua cần thời gian chuẩn bị công cụ đặc thù, đại khái cần mấy ngày.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Hắc Điểm

Một món đồ giá 200 vạn cứ như thế dựa vào một quả trứng gà cùng một tờ giấy vút đi đã trở lại nguyên dạng, quê tôi còn có món đồ cổ hỏng, chẳng biết có thể tu bổ không, nghe nói là tam gia gia của tôi thu được từ một thiếu tá tiểu đoàn trưởng Quốc Dân Đảng.

Sau đó tôi nghĩ tới chuyện quầy bar, tôi hỏi Kim Đại Kiên: “Thái Viên Tử Trương Thanh có tới cùng các vị không?” Lão Kim chưa kịp đáp lời, tôi đã nói: “Thôi được, cứ coi như lão tới tôi cũng không thể dùng lão, lão chuyên thả mộng hân được (thuốc mê) vào rượu, sau đó chế biến người ta thành nhân bánh bao, không thể không tạo ra án hình sự chấn kinh toàn quốc.”

Tôi gãi đầu hỏi Kim Đại Kiên: “Trong các vị còn có ai biết kinh thương không?”

Kim Đại Kiên lắc lắc đầu, An Đạo Toàn ở bên nói vào: “Cậu muốn mở cửa hiệu ah?”

Tôi gật đầu.

“Ha, vậy cậu cứ tìm Chu Quý cùng Đỗ Hưng.”

Tôi nghĩ hồi lâu, Chu Quý có chút nhớ được, hình như quản lý quán rượu Nam Sơn, kỳ thực là người tiếp đón, khi có người nhập hội liền bắn tên vào trong bụi sậy, sau đó có người đi thuyền ra đón. Tôi cảm giác người

này bắn tên còn giỏi hơn Hoa Vinh, công việc này cần người bắn thật chuẩn nếu không sẽ bắn vào người. Đỗ Hưng thì không quen lắm, đại khái là cấp phó.

Tôi hỏi An Đạo Toàn: “Bọn họ ở lầu nào?”

An Đạo Toàn trợn mắt nhìn tôi: “Sao toi biết, tự tìm đi.”

Thế là tôi lấy hơi hét lớn: “Chu Quý,...Chu Quý”.

Nơi công trường không xa, một công nhân quan thiết hỏi tôi: “Giá thịt heo lại tăng hả?”

Lúc này một cửa một cái lầu được nâng lên, một người nghe tiếng tôi la hỏi: “La cái gì mà la, gọi hồn à?”

Một người đàn ông chắc nịch chạy ra, dù miệng nói thế, nhưng mặt cười hì hì, mặt có râu, nhìn ra rất thân thiện hiền hòa, vừa nhìn qua đã biết là thương gia thiện giao thiệp xã hội, vừa thấy tôi, đã cười ha ha: “Tìm tôi có việc gì?”

Tôi nói: “Đang tính cho anh trở về nghề xưa, mở quán rượu>”

“Nói chút xem.” Chu Quý vén mở lầu mời tôi vào.

Tôi vừa vào, một người đàn ông gầy gò ngồi trong lầu, vừa chạm mặt, tôi suýt ngất, may mà chưa khai thiên nhãn nếu không tôi tin chắc mình thấy quỷ. Trong tay người nọ cầm một cây bút bi, đang vẽ một đồng lớn gì đó.

Chu Quý giới thiệu: “Đây là Đỗ Hưng, tước hiệu Quý Kiểm Nghi”.

Tôi kinh hô: “Chào Đỗ ca ca – thật là trăm nghe không bằng một thấy.”

Đỗ Hưng bộ dáng xấu xí, nhưng bản tính rất tốt: “huynh đệ ngồi đi/”

Sau đó đưa giấy trong tay cho tôi, tôi nhìn qua là chữ phồn thể viết rõ giá gạo, giá lu nước, giá ván gỗ, giá men, tôi hỏi anh ta dùng thứ này làm gì, Đỗ Hưng nói: “Tôi tính nấu rượu để uống.”

Tôi cảm thấy ngượng: ‘Đều là huynh đệ đối xử tồi với các vị ca ca, tôi sẽ gọi điện cho xưởng rượu, để họ đưa đồ tới.’

Tôi thầm nghĩ, người Lương Sơn rất cao ngạo, mới hai ngày không mua rượu cho họ, bọn họ đã nghĩ tới việc tự nấu rượu, bọn họ cảm giác tiền không đủ tiêu cũng tự mình kiếm đủ ăn đủ mặc...

Nào ngờ Đỗ Hưng lắc đầu: “Rượu của các người quá khó nuốt, ngọt thì ngọt quá, cay thì cay quá, kém xa Tam Oản Bất Quá Cường của chúng tôi.”

Tôi kinh ngạc: “Tam Oản Bất Quá Cường... chẳng lẽ là Võ Tòng...”

‘Đúng, là loại rượu Tam Oản Bất Quá Cường mà Võ Tòng ca ca uống khi qua đồi cảnh dương, ca lên Lương Sơn vẫn nhớ mãi không quên, chúng tôi đã bỏ giá tiền lớn mua công thức nấu rượu kia để tự nấu.’

Tôi mở ra xem danh sách, tỏ ra nghi hoặc: “Anh thật sự năm chắc có thể chế tạo ra sao? Đừng lãng phí hai xe lương thực mà nấu ra thứ uống xong thì mù luôn.”

Đỗ Hưng nói: “Vấn đề không lớn, chủ yếu là hiện tại còn chưa có men, hơn nữa thời tiết lại quá nóng, ủ đi ra về sau dễ thiu.”

Tôi lấy ra hai xấp tiền đập lên giấy: “Việc này các anh cứ thế mà làm, mua thứ gì cứ kêu huynh đệ Tống Thanh chuyển lời, hiện tại chúng ta nên nói vào chính sự.”

Chu Quý giải thích với Đỗ Hưng: ‘Tiểu Cường muốn chúng ta giúp cậu ấy trogon quán cơm>’

Đỗ Hưng hơi do dự: “Chúng tôi tới đây để chơi mà, sao lại phải làm việc?”

Chu Quý gật gật đầu, nói với tôi: “Tôi cũng nghĩ thế.”

Tôi vội nói: “Không cần các vị làm việc, kỳ thực đó không phải là quán cơm, là một nơi chuyên môn uống rượu tìm vui, tối tới có rất nhiều cô gái xinh đẹp, ngẫu nhiên sẽ có nhảy múa, ban ngày các vị cũng chẳng phải làm gì, không cần mở cửa.”

Chu Quý lẩm nhẩm: “Ban ngày không mở cửa...”

Sau đó nhìn Đỗ Hưng, hai người đồng thanh hỏi tôi: “Cậu cũng mở hắc điểm hả?”

Tôi loạng choạng miễn cưỡng đứng vững; “Các vị làm ơn đừng hiểu lầm, lúc đó đừng có cho thứ gì vào rượu, cần phải coi tất cả khách tới là thượng đế.. a, xem thành Tổng Giang ca ca của các vị là được.”

Đỗ Hưng nhú mày nói với tôi: “Thấy thằng nào không thuận mắt có thể đánh không?”

Hắn còn xem người khác thuận mắt hay không, không xem lại xem bản mặt mình thế nào.

“Không thể đánh, nơi đó không phải của tôi, mà hai người về sau cũng không phải động vào, chỉ quản người mà Sáu Lưu mang tới là được, trừ tôi ra phải làm ăn chính trưc, việc có thể kiếm tiền chúng ta làm, chịu tiếng xấu mặc bọn họ, tôi nói thế các vị hiểu chứ?”

Chu Quý vui cười nói: “Chúng tôi hiểu rồi, cậu không mở hắc điểm, mà bản thân cậu tâm hắc.”

Sau cùng tôi thuyết phục được Chu Quý cùng Đỗ Hưng đi chung với tôi, còn còn phải xem tiến triển của công trình.

Mấy đồng nhà chính đã có chút quy mô, công nhân nhiệt tình làm việc, bọn công nhân lưu manh của Lại cũng đi bưng bê gạch vữa, thấy tôi tới đều ra sức làm việc, công trình này chẳng những cứu sống mấy đội thi công, còn kéo không kít lưu manh ra khỏi hố lửa.

Lại đang đứng cùng một công trình sư chỉ điểm gaing sơn, công trình sư đội mũ bảo hộ lao động, đại khái khoảng 40 tuổi, nói chuyện rất có khí thế, đang giáo huấn Lại: ‘Anh xem, tôi kêu anh đẩy thực đường lùi về sau 15m là chuẩn chứ? Nếu không lâu một túc xá sẽ đè lên thực đường... Đại lễ đường đương nhiên cửa phía đông, Tử Khí Đông Lai, hiểu không? Anh cứ tưởng tượng như là tụ nghĩa đường của Lương Sơn là được....’

Tôi đi tới vỗ vai người này, khách sáo nói: ‘Anh giai à...’

Lại cướp lời: ‘Đây chẳng phải giáo viên mà anh đã mời sao? Cường ca em phục anh rồi, anh dẫn thất nhiều người mới tới nhỉ, nhờ kiến trúc sư Lý chỉ bảo mà không chỉ về bố cục ổn thỏa hơn nữa chỉ một tháng nữa là xong.’

‘Kiến trúc sư Lý?’ Vị đội nón bảo hộ lao động này tôi đâu có quen, nhưng nhìn kỹ lại có vẻ giống một vị.

Vị “kiến trúc sư Lý” thì thâm vào tai tôi: “Thãnh Nhân Hồ Lý Vân, chuyên quản tu kiến phòng ốc trên Lương Sơn...”

Khó trách! Nhà ở cho mấy vạn người trên Lương Sơn đều có thể bố trí thỏa đáng, nho nhỏ một trường học sao có thể làm khó, may là chỉ ở một năm, nếu ở thêm một hai năm chắc sẽ xây một cái “Tổ Chim” nữa. Lý Vân nói cho tôi, trường học chỉ cần nửa tháng nữa là có thể đưa vào sử dụng, hiện tại anh ta đang lập quy hoạch sân trường, giả sơn cầu nhỏ nước chảy đều có, tôi vốn muốn anh ta xây cho mình mai hoa thung, nhưng không ngờ

anh ta nói chưa từng nghe nói, có lẽ tổng triều không có thứ này, là chuyện của đời sau.

Tôi nói chuyện với Lữ Tuấn Nghĩa, mang Chu Quý cùng Đỗ Hưng lên mô tô, Đỗ Hưng ngồi thùng xe, Chu Quý ngồi sau xe, Đái Tông tới cũng muốn đi, nói muốn vào thành phố mùa đôi giày, tôi để anh ta ngồi sau Chu Quý, chân kẹp chặt Chu Quý cho khỏi ngã. Nguyễn thị huynh đệ sớm muốn tôi mang họ đi tìm nguồn ước, nhưng lại twois chậm, nhìn cái mô tô tàn tạ bị tra tấn, chỉ có thể hẹn họ lần tới.

Tôi đi trên đường nhỏ một hồi, các nông dân thấy bốn người ngồi trên một xe mô tô cũng không cho là kỳ quặc, nghe nói trong ngày cưới của con trai trưởng thôn, xe này còn chở được 7 người không kể tài xế, 7 người nọ bằng tư thế kinh kiễm, Khổng Tước Khai bình hoành hành trong thôn, sau cùng được xưng hiệu – hồ lô thất huynh đệ.

Lên đường lớn chúng tôi bắt đầu bị mọi người cười nhạo, Đái Tông thực không chịu nổi: “Thôi để tôi chạy.”

Tôi Dừng Mô tô, đi chậm chờ Đái Tông, không ngờ Đái Tông chạy tốc độ 50km/h vẫn bình thường, tôi vừa lái xe vừa hỏi: ‘Đái ca, có thể kiên trì tốc độ này bao lâu?’

Đái Tông nhàn nhã chạy song song với tôi nói: ‘Đói thì chịu, tôi là cái động cơ đốt lượng thực.’

Tôi bị anh ta chọc cười: ‘Vậy nhanh nhất là bao nhiêu?’

“Vận động hẳn có thể tới 100, nhưng không kiên trì lâu được.”

Tôi cười nói: ‘Vậy anh cần chú ý tốc độ, trong thành phố giới hạn tốc độ 40, anh mà cứ chạy nhanh là bị cảnh sát bắt.’

Đái Tông cười he he: ‘Giữ phương tiện giao thông, tôi bỏ giấy đưa họ là được, giấy còn có mà.’

Tôi cười lớn, xem ra người thường vận động là thông minh.

Lúc này một chiếc xe Nissan từ sau vọt lên đi ngang chúng tôi, tài xế thấy Đái Tông, mắt trợn trừng lên không tin nổi, chiếc xe đó theo chúng tôi một lúc, tôi vung tay tỏ ý nhanh chút. Tên nhóc này giờ ngón tay giữa lên rồi đạp ga phóng vút đi. Đái Tông chửi má nó rồi tăng tốc đuổi theo, tôi theo không kịp, mô tô lên tới tốc độ 60 km/h đã rung lắc rầm rầm như tiêu chảy. Tôi chỉ có thể trợn mắt nhìn một xe một người chạy mất tăm hơi.

Tôi đuổi theo gần 15 phút, thấy chiếc Nissan dừng giữa đường, hai cảnh sát nghiêm túc đứng trước mặt nhìn tên nhóc. Tên nhóc chỉ vào Đái Tông đang đứng bên lề đường xem chuyện cười thích thú, dường như đang biện bạch, hai cảnh sát nhìn nhau, nhanh chóng lấy ra máy đo nồng độ trong hơi thở, ra lệnh: thôi cái coi!”

Tôi, Chu Quý, Đỗ Hưng đều giờ ngón giữa, cười lớn: ‘Đáng đời! Đô chó đẻ.’

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Tôi Là Người Tốt

Chúng tôi chia tay Đái Tông.khi vào thành phố. Hiện tại tôi nhắm nhẹ vào bản sự của Đái Tông, tôi hỏi có thể dạy cho tôi bản sự này không, Đái Tông nắn chân tôi rồi nói: “Dạy cậu nửa ngày cậu cũng chẳng thể chạy nhanh hơn người bình thường, chân của cậu không thể chạy nhanh được.

Thật khác biệt, một người chạy chậm như rùa bò, một người chỉ khẽ nhắc chân đã nhanh hơn vận động viên, vì vậy tôi thấy câu quảng cáo này rất chính xác: nếu như tôi có thể chạy nhanh hơn một chút, tôi nghĩ tôi có thể bay.”

Ý của Đái Tông là thân thể tôi không thích hợp, cũng như việc muốn cho một chiếc ô tô có thể bay lơ lửng trên trời vậy, vì vậy tôi cũng rất đồng ý với một câu khác: trời giao cho người trách nhiệm lớn lao, tất nhiên trước hao tâm tổn chí ...

Việc này giống như đẩy một đứa nhỏ từ bé đã thâm thụ tư tưởng Nho gia rèn giũa bị ném vào hiện thực xã hội xấu xa.

Tôi nghĩ tới một chuyện, trước tiên mua cho Chu Quý cùng Đỗ Hưng hai chiếc di động, tôi vốn nghĩ đưa cục gạch của tôi cho họ, nhưng hai người đều khiêm tốn từ chối làm tôi phải bỏ ý tưởng này, bọn họ nói: không cần quá sang quý, tầm 130 vạn NDT là được....

Lại tới cửa hàng điện thoại khi trước, tôi mua cho hai người hai chiếc di động tốt nhất trong hiệu, sau đó tôi gọi điện cho Trần Khả Kiều tới quán

“Nghịch Thời Không” chờ ở đó trước. Chủ tiệm thấy tôi vẫn dùng “trần tiệm chi bảo”, hơi kích động nói: “Anh giai, anh thật quá tiết kiệm, mua di động cho bạn đều tốt thế, mà mình lại vẫn dùng thứ này – tốt lắm hả?”

Tôi nói; “Cũng không tồi, đang tính mua mấy cái thế này nữa.”

Chủ tiệm hơi đỏ mặt: “Nếu có thời gian tôi sẽ hỏi dùm cậu, hình như nhà máy đang thu hồi những thứ đồ cổ này.”

Nguyên nhân tôi hiện tại vẫn không đổi di động thật ra rất đơn giản, bây giờ dù thế nào tôi cũng là người có chút của cải, nên bỏ thời gian chọn cho mình một cái di động phù hợp. Tôi luôn coi ông chủ cửa hàng nơi Bánh Bao làm việc là kẻ địch giả tưởng: vì sao đều là đàn ông, nữ nhân của tôi chỉ có thể làm thuê cho người? quay đầu nhìn lại, lão đã không phải đối thủ của tôi rồi, chẳng phải thu nhập mỗi tháng 10 vạn NDT sao? Tôi chỉ vung tay một cái cũng chỉ 20 vạn NDT/tháng cho quán bar, những ủy khuất trước đây Bánh Bao phải chịu đựng, hiện tại nên thể nhiệm chân chính cuộc sống giàu sang.

Tôi tính sau khi chuyện này hoàn tất sẽ nói rõ với bánh bao, chuyện khách xuyên việt tự nhiên chưa thể nói cho nàng, nhưng ít ra có thể nói cho nàng người đàn ông của nàng hiện tại đã có thể nuôi nàng, cũng có thể mua cho nàng một chiếc xe oách xì dầu: đâm xe cứ thoải mái, chỉ cần người không việc gì là được.

Tuy không so với Ferrari của Kim Thiêu Viêm, nhưng tôi mua cho nàng một chiếc QQ không thành vấn đề.

Xét tới giá nhà ở khu vực vốn không cao do ảnh hưởng của địa chấn, tôi quyết định tôi cũng mua một biệt thự nhỏ phức hợp, chúng tôi trước tiên sẽ lái xe tới khu biệt thự, bảo vệ sẽ đứng nghiêm trang trước mặt chúng tôi và nói: “xin ngài lái xe cẩn thận, chúng tôi chờ đợi sự trở lại của ngài. Tôi luôn tưởng tượng ra cảnh này.

Chúng tôi nhìn một quyển tạp chí trên bàn, tôi nhìn qua “Play Boy”, chúng tôi xem cuốn Play Boy xuất bản tại Hồng Kong, Ghi-nê xích đạo,... Lúc đó phòng nào chúng tôi làm tình cũng sạch sẽ, nơi tôi ở sẽ như một califonia của châu á, nơi nơi là chiến trường, tôi mua một chiếc TV tinh thể lỏng màn hình siêu lớn, tôi sẽ có rạp chiếu phim, tôi sẽ lắp một dàn âm thanh hoành tráng, lúc đó khi xem chương trình these giới động vật, những tiếng động vật ngâm đầy trữ tình sẽ vang vọng bên tai chúng tôi: .....(đề nghị ko dịch chỗ này- dịch giả)

Nghĩ thật tuyệt, nghĩ tới đây tôi mới phát hiện ra một thời gian dài tôi cũng Bánh Bao đã không thân mật, vào cái tuổi của bọn tôi thật khó chịu được, không trách An Đạo Toàn nói tôi tim thận phổi không vấn đề, nói tới thận, tôi biết một người thận nát bét, 20 tuổi mà tới Thâm Quyển hút thuốc phiện hai năm, sau đó kết hôn, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có con, cơ năng không chút vấn đề, nhưng chỉ vì thói quen nên cứ đến lúc sắp lên đỉnh lại quay đầu bỏ chạy....

Tôi hẹn Trần Khả Kiều gặp mặt tại quán bar lúc 2h chiều, tôi đến bar lúc 1h55. Tôi dừng mô tô trước cửa, dẫn Chu Quý cùng Đỗ Hưng vào bar, nếu như lúc khác, quán hẳn chưa mở cửa, xem ra Trần Khả Kiều đã phân phó, quán bar chẳng những đã mở, nhân viên đều tới, hiện tại đang quét vệ sinh, đèn chớp chớp, ánh sáng từ ngoài cửa chiếu vào, tôi còn chưa bao giờ quan sát một quán bar dưới ánh mặt trời.

Chu Quý vừa vào cửa đã chỉ vào phòng nghỉ nói: “Tường này nên đập ra, vừa rộng, vừa thoáng.” Sau đó chỉ vào vũ đài: “Lôi đài nên đặt bên ngoài, đặt trong này thật bất tiện, đập đi.”

Tôi nói: “Kêu các anh tới là để trông coi, không phải tới để đập tường. Một lát nữa đừng nói gì nhé.”

Trong quán bar có một tên nhãi mồm cười chói lọi mời chúng tôi vào ngồi, rồi bưng cho mỗi người một chén nước chanh, nhưng nhìn bộ dáng

hắn không phải quản lý ở đây, mới ngồi chốc lát, Trần Khả Kiều vênh đầu ưỡn ngực đẩy cửa bước vào, tôi nhìn qua, có 2 điểm thu hút.

Trần Khả Kiều lần này mặc có tác phong công sở hơn 2 lần trước nhiều, mặc áo sơ mi, quần áo vàng nhạt, ngực nhô lên lộ rõ vẻ đầy đặn no đủ đàn hời, sơ mi bị đẩy lên tạo cho người nhìn cảm giác khoan khoái, khiến mỗi nam nhân(kể cả tôi) đều trợn mắt với dụng vọng dùng hai tay nắn bóp tạo vết nhăn trên đó. Nàng thấy bọn tôi đang ngồi đợi nàng, cười tán thưởng, khẽ gật đầu coi như chào, sau đó vỗ vỗ tay, tất cả nhân viên rất nhanh tụ tập xếp hàng, tôi cũng mang Chu ĐỔ hai người đi tới, Trần Khả Kiều nhìn nhân viên, vẻ bối rối khẽ hiện trên mặt nàng, trong vui mừng có tiếc nuối, cũng như một người mẹ nghèo phải đưa con cho người khác nuôi hộ.

Trầm mặc vài giây, nữ cường nhân lập tức khôi phục vẻ thong dong, nàng chỉ tôi, nói dứt khoát: “Xin giới thiệu, đây là Tiêu tiên sinh, sau này là ....”

“Chào mọi người, tôi là bạn của Trần tiểu thư.” Tôi đột ngột cắt lời, sau đó dứt tay vào túi quần biểu lộ xin lỗi khi cắt lời Trần Khả Kiều. Trần Khả Kiều nhìn tôi, tôi cảm nhận rõ sự xao động trong long nàng, tôi nói tiếp: “Còn hai vị này, về sau là phó giám đốc nơi này....”

Tôi nhìn ra việc tôi không nêu tên họ của hai người là mạo muội, vội đẩy Chu Quý: “Tự giới thiệu đi.”

Chu Quý bước lên một bước, ôm quyền, cười ha hả nói: “Chu Quý! Về sau mọi người là huynh đệ, có việc cứ nói.”

Đỗ Hưng thấy Chu Quý hơi ôm quyền cũng khẽ bật cười, rất hợp thờ vẫy tay chào mọi người: “Nam là huynh đệ, nữ là tỷ muội, về sau chúng ta đồng tâm hiệp lực quản lý tốt quán rượu.”

Lời này nghe còn không thích hợp lắm, nhưng Chu Quý tùy tiện nói chuyện, Đỗ Hưng lại tâm tư cần mật bổ khuyết, hai người quả là một đôi

trời sinh bổ khuyết cho nhau.

Trần Khả Kiều đột ngột hỏi nhân viên: “Quản lý của các cậu đâu?”

Nhân viên nhăn nhó lúc lâu mới nói: “Liều quản lý nói không khỏe ...”

Trần Khả Kiều cũng chẳng quan tâm gật đầu, sau đó cho mọi người giải tán, chúng tôi lại ngồi vào chỗ, Trần Khả Kiều nói nhỏ với tôi: “Tổng quản lý tên Liều Hiên, nói mấy lần muốn dẫn gái vào quán bar nhưng tôi không đồng ý, tôi một lần điều tới hai phó quản lý đại khái khiến anh ta khó chịu.”

Một người làm thuê cũng dám không để ý tới chủ? Chẳng lẽ thằng nhóc họ Liều là máy bay của nàng?

Chu Quý vẫn cười ha ha: “Huynh đệ chúng tôi kiếm miếng cơm ăn, không can thiệp vào việc gì cả.”

Nói thực ra, tôi kêu bọn họ tới quản lý một quán rượu mà thôi, cũng khó trách họ nói vậy. Bọn họ tuy đã kinh doanh mua bán, nhưng dù sao vẫn là qua loa thôi, để hai người vốn xuất thân thổ phỉ đi bày mưu nghĩ kế so đấu với người là đánh giá quá cao bọn họ rồi, nếu muốn chơi khăm thằng khác thì tốt nhất là gọi Lưu Bang tới, khởi phải kêu tiểu tử này mỗi ngày phải vùi đầu trong nghề cá độ đỏ đen.

Chu Quý nói vậy, Trần Khả Kiều cũng không thể nói gì hơn, nàng cười gượng: “Đừng nói vậy, Chu tiên sinh có cái nhìn thế nào với quán rượu?”

Chu Quý thấy tôi nhìn, biết đã đụng vào tường không thể không nói, anh ta nhìn một hồi rồi dứt khoát chỉ ra: “Tôi thấy vì sao chỗ này tối thế, sao không mở hai cửa sổ lớn?”

Trần Khả Kiều: “...ha ha, Chu tiên sinh thật biết nói chuyện cười, công tác cụ thể tôi sẽ để Liều Hiên an bài, tôi xin cáo từ trước. » :

Tôi tiễn nàng ra cửa, nhìn nàng bước lên một chiếc xe hơi nội địa, chiếc xe này chỉ coi tạm được với những người như nàng, bằng tài sản của nàng, dù không đi xe quá tốt, nhưng một chiếc xe giá 50-60 vạn hẳn là có?

Trần Khả Kiều trước khi lên xe đột nhiên cười với tôi rồi nói: ‘Cám ơn’.

Tôi đương nhiên biết nàng ý nói gì, vừa rồi tôi ngăn nàng nói, bảo toàn thể diện cho nàng, duy hộ tôn nghiêm của một nữ chủ nhân sắp xuống dốc. Không phải vì tôi muốn lấy long nàng, cô cho tôi thuê quán bar 1 năm, một năm này nếu không có gì xảy ra thì người ngu cũng biết, cô sẽ thu quán bar lại. Trong một năm này dù có đại tai tiểu nạn, dù là địa chấn, hay thế giới hủy diệt, dù cho nhân viên ở đây thất nghiệp, lúc đó có hận thì họ cũng hận tôi, là ông chủ không làm tốt trách nhiệm của mình.

Đương nhiên, tôi không thể cho nàng biết chút ý nghĩ của tôi, trên thực tế tôi có chút bội phục chính mình, luôn nói với mình: “Người là người tốt, người là một người tốt, người là một người biết thương hương tiếc ngọc... À quên, là người tốt.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Hai Gái Chung Một Chồng.

Tiền Trần Khả Kiều, tên nhóc thân thiện khi này mời bọn tôi ngồi dẫn Chu Quý cùng Đỗ Hưng vào phòng quản lý, tôi đang muốn về nhà thì nhận được điện thoại của Bánh Bao, nói hôm nay có thể về sớm, muốn tôi tới cửa hàng đồ gỗ IKEA (tập đoàn kinh doanh nội thất lớn nhất thế giới) lúc 3h30 chiều đợi nàng, tôi buồn bực hỏi: “Làm gì?”

Bánh bao đại khái còn đang trong tiệm, không tiện nói chuyện, nàng nhỏ giọng trách cứ: ‘Chẳng phải anh muốn bà cô gả cho anh rồi còn phải sống trong đồng đồ thái đó hả?’

Tôi lúc này mới tỉnh ngộ nói; ‘Mua đồ gia dụng anh không phản đối, nhưng nên trước xem phòng ở đã chứ?’

Bánh bao lại trách cứ: “Nhìn cái rằm, ý anh là chúng ta lại thuê một phòng 2 gian để qua ngày à?”

“Thuê làm gì, anh mua một bộ được rồi, anh đã nghĩ rồi, phải là vila loại nhỏ.”

Bánh Bao thực sự tức giận: “Anh không muốn đi thì thôi, tôi gọi em gái đi cùng.” Nói xong cúp máy.

Tôi không kịp giải thích, cũng không trách nàng, hai chúng tôi tiền lương mỗi tháng cộng lại mới 2000 NDT, tại cái thành phố nhỏ này cũng chỉ vừa đủ chi tiêu, phụ mẫu chúng tôi đều là công nhân phổ thông, góp nhặt cả đời

cũng không đủ 20 vạn NDT, những khoản tiền này chi hôn lễ, mua đồ gia dụng, chỗ dư lại đừng nói mua phòng, thậm chí trả tiền thuê nhà cũng chả đủ.

Chúng tôi hiện này còn ở cửa hiệu, tuy quyền sở hữu không thuộc chúng tôi, nhưng dù sao cũng hơn 100 m², lại cách nơi bán bao làm việc không xa, vì thế luôn rất hài lòng, nó tuy chỉ là một cửa hàng, nhưng vì là nơi hẻo lánh, nếu mua lại hẳn cũng không quá 50 vạn NDT, nhưng tôi hiện tại có cash nghĩ riêng, chờ khi sửa xong thính phong bình, dùng nó đổi một căn hộ lớn, làm thế này có chút có lỗi với lão Hách, chẳng qua 200 vạn đối với lão chỉ là cộng lông chân, đối với tôi lại là hạnh phúc cả đời.

200 vạn, tại cái nơi của chúng tôi có thể mua nhà ở, có thể thoải mái chi tiêu.

Tôi nhìn lại đồng hồ, đã 3h đúng, dứt khoát không về cửa hiệu nữa, tôi quyết định ở lại cùng Chu Quý một lát nữa rồi đi thẳng ra cửa hàng IKEA.

Bởi tiếp một cuộc điện thoại, tôi mới phát hiện mình có ba tin nhắn chưa đọc, tôi chỉ để rung, nhưng hiệu ứng rung của cục gạch này chẳng khác gì con kiến đánh rắm, đúng rồi, được rồi, lát nữa khi qua phố sẽ tấp vào cửa hiệu mua một cái di động mới.

Tin nhắn thứ nhất: quảng cáo lắp đặt inte, thuê bao 2 NDT/tháng.

Tin thứ hai: một công ty nhận các nghiệp vụ lật vật, với giá thấp uy tín, từ cho thuê xe tới nghiệp vụ thay người phục thù, liên hệ Hắc tiên sinh, SDT ... điện thoại thì khỏi cần nói, chỉ mong chẳng bao giờ cần tới.

Tin nhắn thứ ba có ý nghĩa nhất, thế này: “Chúc mừng ngài thành công ghi danh là hội viên câu lạc bộ Thiên Đình, số hiệu của ngài là 7474748, thủ tục cụ thể xin tư vấn từ người tín cử nhập hội.”

Đại khái là trò hề của một công ty lừa đảo, nhưng điều khiến tôi cảm thấy kỳ quái là người gửi không có tên cụ thể, ở đó là một khoảng trống không.

Đỗ Hưng dành thời gian lấy ra giấy bút tới tính toán ủ rượu, nhìn vóc người thấp bé, đầu to, mặt đầy nếp nhăn trí tuệ cùng ánh mắt chuyên chú, thật là khoa học quái tài. Ít nhất cũng tầm cỡ số học gia 1 thêm 1 bằng 2.

Tôi xó mẩy tin nhắc rác, nhảy rleen mô tô chạy thẳng tới cửa hàng IKEA. Tôi vừa tới cửa đã thấy Bánh Bao đang kéo tay Lý Sư Sư thích thú đi tới, tôi rất ngạc nhiên khi những cô gái trẻ tuổi lại thích dắt tay nhau đi trên phố, tôi càng ngạc nhiên khi Bánh Bao lôi Lý Sư Sư xềnh xệch, chẳng lẽ nàng không biết như thế là rất tàn khốc sao?

Hai cô gái, nhân thể phát triển lời lổm hoàn mỹ đến tận trí, hơi khoa trương chút là hợp với logic tự nhiên. Có điều bất đồng là, đường cong nơi Lý Sư Sư như là một con giun phần nộ, lộ rõ câu nhân dục vọng. Còn Bánh Bao như một nốt nhạc ưu nhã, khiến mọi người nghe qua tui nghiêng thờ dài than thở - xem mặt là kinh hoàng (nhìn sau thì tưởng là tiên – quay lại lại tưởng tổ tiên hiện về)).

Bánh Bao thấy tôi tới, thân mật đập tôi một phát, Lý Sư Sư che miệng cười tùm tùm.

IKEA là một công ty kinh doanh đa dạng nổi tiếng thế giới, cửa hàng của IKEA tại bất cứ nơi nào cũng to lớn rộng rãi, lần này cũng chẳng ngoại lệ, chúng tôi đứng trước mặt tòa nhà 7 tầng tráng lệ, IKEA chiếm ba tầng, đi vào trong thấy cả một khoảng không rộng lớn chi chít cá loại mặt hàng gia dụng từ giường chiếu tới các loại đồ trang trí đèn bàn, tựa như vô số phòng ngủ vậy.

Không biết Bánh Bao vì sao cứ thấy giường là thích thú, nàng hô lớn rồi nhào vào một chiếc giường đôi màu xanh da trời, tựa như một từ trốn trại

trúng đạn chúi mặt xuống đệm vì sung sướng đau đớn mà rên rỉ, Lý Sư Sư đại khái chưa thấy nhiều giường như vậy, nàng dè dặt ngồi cạnh bánh bao, còn thử nhún nhún thử độ đàn hồi, báo banh kéo nàng nằm xuống giường, Lý Sư Sư cười giãy dựa thoát vòng tay bánh bao, hai người cứ nháo như vậy, vì ngày hè nóng bức mặc ít đồ, hai người lộ ra xuân quang, khiến bọn đàn ông đi qua quyến luyến quên lối về, chẳng qua có một đặc điểm là mỗi người đi mua đồ ở đây đều mang theo vợ, khi bọn đàn ông bước chân chân chừ thì đã phần sẽ co một bàn tay phụ nữ véo tai họ kéo đi.

Tôi ho khan, hai người đình chỉ nô đùa, Bánh Bao vỗ vỗ bên cạnh, nói với tôi: ‘Anh cũng nằm xuống đi.’

Các bạn đừng tưởng tôi da mặt dày, đó là lúc khác, hiện tại thì tôi thật ngượng, nhiều người thế này. Chẳng qua tôi cũng không nhẫn tâm nghịch ý bánh bao, nàng nằm cùng tôi trên chiếc giường gỗ đã 2 năm, nếu như lần này không làm nàng toại nguyện, thật sự cũng không phải đàn ông nữa.

Tôi tựa nhiên nằm bên cạnh nàng, tôi phát hiện giường tuy thật thoải mái nhưng chưa đủ lượn, vì tôi vận vẹo không ngừng, Bánh Bao la lên: “Sao cứ giãy mãi thế?”

Lúc này nữ nhân viên đỏ mặt đỏ tía tai tới nói: “Đây là giường đôi tiêu chuẩn của chúng tôi...”

Bánh Bao: “Vậy vì sao...”

Tôi ù ù cạc cạc nói: “Em không thấy chúng ta nhiều một người sao?”

Tôi rốt cục cũng phát hiện vấn đề ở chỗ nào: bên trái tôi là Bánh Bao, bên phải tôi là Lý Sư Sư, đây cũng là vì sao nữ nhân viên lại đỏ mặt, mà chúng tôi vừa rồi vô ý, vừa rồi cô gái cố nhấn mạnh giường “đôi”.

Lý Sư Sư hiểu ra kêu lên “a” rồi đào ầu, mặt đỏ như ớt khi... ách, đỏ như táo thôi. Bánh Bao thần kinh quá thô và to, còn chưa hiểu nổi: “Em chạy

làm gì?”

Bánh bao thật vĩ đại! Chẳng lẽ trong tiềm thức của nàng cũng không phản đối hai nữ chung một chồng, loại truyền thống văn hóa này?

Cảm giác này thật tuyệt, cái gì cũng không phải làm, chỉ cần nằm đã cảm giác mình hoang dã vô đạo, uy nhiên hoang dã vô đạo là một từ che trách, nhưng bạn không thể phủ nhận một việc người có tư cách hoang dã vô đạo đều là người rất cường đại, phải không nào?

Mãi tới lúc chúng tôi đi rồi, nữ nhân viên vẫn dùng ánh mắt ái muội tới đoán chúng tôi, còn rất ý từ đề nghị chúng tôi: trên tầng hài chẳng những có giường lớn hơn, còn có bồn tắm có thể cho nhiều người tắm chung cùng lúc.

Lầu hai so với lầu một càng nặng về phối hợp hoàn thiện, thiết kế sư chuyên nghiệp tinh tâm chấp nối các loại hiệu quả, từ giường hay giá sách tới giá để giày, móc quần áo, Bánh Bao rất hứng thú với mấy thứ lật vạt này, thỉnh thoảng xách lên một cái giá giày tinh trsi hỏi tôi, hoặc chỉ vào một cái đèn ngủ nói: “Cái này đặt bên giường chúng mình được không?”

Nàng còn coi tất cả những phối đồ có sẵn của cửa hàng, nàng tuyển chọn tối đa quyền của một khách hàn, ví dụ nàng thích một cái tủ đứng, cũng đứng trước ước lượng rồi đi ra: “Cái tủ này quá lớn so với phòng của chúng ta.”

Tôi chấp tay sau lưng, rất ít nói, nhưng tôi cũng chẳng nhàn, những cách phối đồ này đều có không gian nhỏ, muốn chất đầy một căn hộ giá 200 vạn, tuyển chọn từng món một hiển nhiên không được, hoặc tôi cần thỉnh một chuyên gia trang trí nội thất chuyện nghiệp? Chẳng quản chuyện gì khác, Hạng vũ cao thể nếu giá sách 1 vạn NDT, tiền mua sách chỉ 5000 NDT thì đã khiến khách tới nhà cảm giác chủ nhà có văn hóa, tốt nhất là mua chút sách ngoại văn, không có phần phiên dịch, về sau trước khi đọc sách không

được rửa tay, sau này mấy quyển sách đen đi vì dẫu tai, ai còn dám xem thường tôi?

Trong đầu tôi toàn những ý nghĩ lung tung rối loạn, Bánh Bao cùng Lý Sư Sư đột nhiên dừng lại, một cái khu đồ chơi cho trẻ con khoảng 10m2 hấp dẫn hai người, Lý Sư Sư dựa vào rào khu vui chơi chỉ ngang thắt lưng, nàng thích thú nhìn vào cái thang trượt nhỏ, ngựa gỗ, bập bênh, bể bơi....”

Bánh Bao nói: “Anh xem thật dễ chơi...chúng ta mà có tiền thì mua một bộ, coi như bày biện cũng được.”

Tôi nói; “Em thích thì mua, em nói là đặt ở trên lầu hay dưới lầu?”

Bánh Bao: “Anh bị chập hả? đặt lầu một thì sao mà làm ăn, lầu hai để vào đâu? Đến lúc đó anh nằm ngủ ở trên cầu trượt nhé!”

Chúng tôi căn bản không nói về chung một thứ.

Bánh Bao tiếp tục đi dạo, xách theo một đồng hồ linh tinh, lủng củng, lại chọn một túi lớn hoa khô, xem ra bệnh cũ tái phát, chẳng quản đến cửa hàng nhỏ hay siêu thị lớn, cứ gặp thứ gì thích là lấy, không cảm thấy áp lực tâm lý.

Tôi vội chạy theo nàng; “Chẳng phải em nói muốn coi đồ gia dụng sao?”

Bánh Bao nói: “Không vội, em đột nhiên nghĩ chúng ta hình như quên điều gì đó, chúng ta kết hôn thì lấy gì cho bạn bè thân thích uống nước? mà ngày đó nhiều người như thế, vài chút hoa khô trong nhà xí chẳng phải tốt hơn sao?”

Người nói nghĩ xa quá hả? tư duy của người phụ nữ này thật bao la vô tận không giới hạn như vũ trụ vậy.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Bạch Liên Giáo Chủ.

Lúc đi dạo khu đồ gia dụng tôi nhận được một tờ quảng cáo nhỏ, là quảng cáo của một công ty bất động sản: Thanh Thủy Garden, trước khi địa chấn được quảng cáo khắp mọi nơi mọi chốn, xem ra cơn địa chấn đã đủ kích mạnh tới công ty, hiện thời đành phải cố chèo chống chờ Đông Sơn tái khởi.

Xem đại chỉ, không ngờ những căn hộ bán đều ở đối diện IKEA.

Tôi kéo Bánh Bao đang muốn đi mua dao: “Chúng ta đi đối diện xem nhà nhé.”

Bánh Bao không thích nói: “Sao anh cứ thích đi xem nhà thế nhỉ, Thanh Thủy Garden có phòng đôi sao?”

Tôi cũng bất mãn nói: “Em sao lúc nào cũng chỉ nghĩ tới phòng đôi hả, chúng ta không thể mua được một cái nhà riêng sao?”

Thấy Bánh Bao lộ vẻ hoài nghi, tôi cũng bốt tức tối, ngập ngừng nói: “Nhân lúc địa chấn giá rẻ, không chừng có căn vừa với chúng ta?”

Bánh Bao khó mà từ chối tôi, hơn nữa đối với mỗi người phụ nữ, có một căn nhà riêng luôn là dự hoặc không thể chờ, nàng cuối cùng cũng đồng ý. Lý Sư Sư cầm tờ rơi, chỉ vào một biệt thự nhỏ diện tích 300 m2 nói: “Em thấy cái nhà này được nè.”

Thật hiểu ý. Bánh Bao lập tức giật qua lật đi lật lại xem tỉ mỉ, rồi nói với Lý Sư Sư: “Vầy chờ khi anh trai em có tiền tính tiếp, anh trai em cùng chị ngay cả nhà xí cũng chẳng mua nổi nữa là/”

Ý của tôi là muốn đi xem biệt thự trước rồi hãy mua đồ nội thất, bánh bao đương nhiên không làm, chẳng những thế, nàng còn quyết mua một bộ dao làm bếp xách theo, chúng tôi thanh toán, nàng bỏ hoa khô cùng thái đao vào chung dỏ xách đi, chúng tôi queo vào trung tâm giao dịch bất động sản.

Dù sao cũng là yếu trâu khỏe bò, phòng giao dịch Thanh Thủy Garden chiếm nguyên một tầng, vừa vò cửa có thể thấy một mô hình lớn như sân bóng rổ đặt giữa tầng lầu, mô hình nhà được bố trí, nơi không xa có mấy đồng đá biểu thị: phòng ở giữa khu sinh thái, bên cạnh có giả sơn.

Gần nửa lầu với cửa sổ rộng thoáng cung cấp cho khách dùng khi nghỉ ngơi với ghế trúc và bàn pha lên, thậm chí còn có mút hoa quả để nhấm nháp. Trong đại sảnh có bảy tám người đang xem, thời điểm này còn có người tới xem mua nhà, kỳ thực đại đa số là tham đồ giá rẻ, chẳng qua nhìn qua bọn họ đeo kính, thỉnh thoảng lấy tay nâng kính thì càng giống giới đầu tư từ Singapore tới.

Bánh Bao xách đồ, da va vào nhau leng keng xộn xạo, chúng tôi cứ thế tiến vào đại sảnh.

Nếu như lúc bình thường, loại khách như chúng tôi hẳn sẽ bị cả quần thể coi rẻ, nhưng trong thời khắc phi thường này, Thanh Thủy Garden có đầy đủ nhân viên tới tiếp đãi mỗi khách tới xem.

Một nữ nhân viên bán hàng thanh tú thân thiết tới nghênh đón, không hề hỏi để chúng tôi xem phòng, trước giới thiệu bản thân, sau đó nhàn tản mấy câu, lập tức thử ra sâu cạn, biết ba người chúng tôi do Bánh Bao làm chủ, nàng cứ đi sát theo Bánh Bao, thỉnh thoảng nói mấy câu gia tăng thân mật.

Tôi không khỏi thầm than trước trình độ chuyên nghiệp của nhân viên kinh doanh, xem ra ý tưởng tới Sahara bán mưa cũng không phải quá xa vời.

Bánh Bao chấp tay sau lưng, xách theo đồ, đi vòng quanh mấy mô mình, tôi cảm tưởng rằng thực sự có hứng thú với mấy mô hình. Thông qua những câu nói chuyện, nữ nhân viên kinh doanh đã đại khái hiểu tình huống của chúng tôi, nàng thấy Báo Bao luôn đảo mắt qua những phòng diện tích nhỏ giá rẻ, phỏng đoán ví tiền của chúng tôi, nàng vẫn cười chuyên nghiệp nói: “Tiên Sinh cùng tiểu thư nếu chưa có con nhỏ, vậy loại phòng nhỏ có thể khiến hai người cảm nhận được thế giới riêng, cần tránh vì công việc bận rộn mà không có quá nhiều thời gian cho quét dọn.

Lý Sư Sư ngịch ngợm nói: ‘Về sau có con thì sao?’

Nữ nhân viên quay đầu liếc nàng, lộ rõ vẻ hiếu kỳ, nàng hẳn là không hiểu rõ quan hệ giữa ba chúng tôi, chẳng qua vấn đề của Lý Sư Sư hiển nhiên sớm đã được nhân viên kinh doanh chuẩn bị sẵn, nàng thông dong đáp lời: “Hiện tại mỗi nhà chỉ có một con, mà phòng nhỏ nhất của chúng tôi cũng có hai phòng ngủ, dù về sau con có lớn, cũng chẳng ảnh hưởng.”

Lý Sư Sư cười khanh khách; “Vậy nếu có hai đứa con thì sao?”

Thấy nhân viên kinh doanh như đã tính trước, Lý Sư Sư lại chọc thêm: “Mà là một trai một gái.”

Nhân viên kinh doanh bị dắt mũi, chỉ có thể miễn cưỡng đáp lời: “nam ngủ cùng bố, nữ ngủ cùng mẹ...”, nói tới đây thì nàng đã cảm giác được, giọng nhỏ lại. Lúc này bánh bao trừng Lý Sư Sư, nói với nhân viên kinh doanh: “Đừng để ý tới nó.” Lý Sư Sư lè lưỡi.

Tôi một mực ở bên nhìn trộm một đồng biệt thự, những nhà lầu nhỏ đỏ trắng đan xen, bãi cỏ có mấy thùng thừ, nhà để xe, thậm chí còn có một cái nhà cho chó...

Tôi thử tưởng tượng, về sau tôi lái xe chậm rãi tiến vào gara, chó nhỏ vẫy đuôi hoan nghênh, tôi tiến vào khách sảnh sang sửa cởi caravat ném trên giá quần áo, sau đó tôi cùng bánh bao nằm trên sàn đọc sách, chúng tôi xem “Play Boy”, chúng tôi xem bản của Hồng Kông “Play Boy”, chúng tôi xem...

Tôi ngứa ngáy khó chịu, cuối cùng nhịn không nổi hỏi: “Cái kia nhiều tiền?”

Nhân viên kinh doanh không liếc tôi một cái, thuận miệng nói một câu “180 vạn” rồi tiếp tục thảo luận với Bánh Bao căn hộ 70m2, gian phòng ở lầu sáu nàng đã qua xem, nàng không thêm để ý tới ý kiến của tôi, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của tôi, nàng cho là tôi chỉ đang hiểu kỳ thôi.

Bánh Bao nhìn trúng gian phòng đó và muốn mua với giá hơn 18 vạn, thêm các khoản phụ phí cũng đã 20 vạn, đây cũng xấp xỉ tích súc của hai nhà, Bánh Bao bị nhân viên kinh doanh xoay như chong chóng, đầu vầng mắt hoa, bắt đầu mong muốn vô hạn mình sẽ có một căn hộ chung cư để sinh sống hạnh phúc về sau.

“Chị xem, chúng tôi có bãi cỏ rộng, về sau con của hai người có thể chạy chơi ở đó, trong này còn có một khu thể thao lớn, sau khi ăn cơm tối có thể đi dạo, xem mặt trời lặn, có thể ngồi chơi đu quay, chồng chị có thể kênh chị lên...”

Trong lúc nói chuyện, nhân viên kinh doanh vạch ra một viễn cảnh mê ly, như là đang ngồi trên xích đu trong ánh tịch dương, tay cũng nhẹ nhàng vung vẩy, tôi nghĩ nếu Trương Nghệ Mưu chọn nàng thì chắc chắn nàng là một tài năng siêu tuyệt.

Lý Sư Sư chấp tay sau lưng, cười híp mắt nhìn nữ nhân viên kinh doanh biểu diễn, muốn mê hoặc nàng, xem ra còn khó hơn mê hoặc tôi.

Bánh Bao hung phấn mặt đỏ ửng, hỏi tôi: “Anh thấy sao?”

Cũng chẳng biết vừa rồi là ai nói đánh chết cũng không mua căn hộ.

Tôi cười không nói gì, nhân viên kinh doanh thấy thắng lợi đang vẫy gọi, dứt khoát thêm dầu vào lửa: “Mà căn hộ trong tiểu khu là quản lý khép kín, chị nghĩ thử xem, sau một ngày làm việc trở về tới mái nhà nhỏ thân thương cách tuyệt thế giới bên ngoài, không cần biết đông tây nam bắc, chỉ cần có...”

Tôi không nhịn nổi cắt lời: “cô à, bằng năng lực phiên động người khác của cô, cô có thể tái sáng tạo ra một tổ chức cờ Bạch Liên giáo.”

Nhân viên kinh doanh đỏ mặt: “Làm sao anh biết tôi tên Bạch Liên Hoa?”

Bánh Bao đột nhiên nhét túi đồ vào tay tôi, nói: “Em đi WC” vội chạy ra, xem ra thật sự kích động. Lý Sư Sư cũng đi theo, đi hai bước đột nhiên quay đầu chỉ đồng biệt thự: “Em thấy cái đó được đó, hì hì.” Rồi chạy lẹ.

Chờ lúc yên tĩnh lại tôi mới hỏi Bạch Liên Hoa: “180 vạn cả gara nữa hả?”

Bạch Liên Hoa sững sốt; “A, đúng, có thể để 2 xe – là ngài muốn à?” Giọng nói lộ rõ vẻ không tin tưởng, nàng đại khái còn chưa thấy qua một triệu phú phải xách đồ khi đi mua sắm.

Tôi lách lên đứng trước mô hình, nhìn từ trên xuống đánh giá cẩn thận. Bạch Liên Hoa chỉ bóng Bánh Bao đang đi xa, nói năng lộn xộn: “Nhưng là...” Nàng khẳng định không nghĩ nổi một người khó khăn lắm mới quyết định mua một căn nhà giá rẻ 70 m2 lại nghĩ tới mua một biệt thự.

Tôi đột nhiên nổi tính trẻ con true chọc, nói đùa với nàng; “Cô biết quan hệ của cô gái kia chứ?”

“...giống là chị em, nhưng bộ dáng... không quá giống.”

Tôi cười nói: “Nói là chị em cũng chẳng sai, cô muốn kiếm tiền chứ? Muốn kiếm tiền thì thu hồi những lời cô vừa nói, để cô ấy bỏ đi ý tưởng kia đi, tôi có thể mua biệt thự qua tay cô.”

Bạch Liên Hoa càng hồ đồ, tôi nhỏ giọng, nói thì thầm bên tai nàng; “Không phải loại chị em có quan hệ máu mủ ruột già...”

Bạch Liên Hoa minh bạch rồi, mặt càng đỏ hơn: “Ngài... Ngài...” Nín một lúc lâu mới nói một câu khiến tôi dở khóc dở cười: “Ngài thật có bản lĩnh.”

Từ đó thái độ của nàng hoàn toàn thay đổi, loại phụ diễn nghề nghiệp được chuyển thành cung kính từ nội tâm, xem ra việc dẫn hai cô gái đi dạo phố với đi xe mô tô là hai chuyện khác nhau hoàn toàn.

Nam nhân có thể hợp hai cô gái một nơi, kim ốc tàng kiều đương nhiên có bản sự, chỉ nói riêng Trung Quốc qua bao nhiêu năm đã sản sinh ra 6000 vạn ăn trắng mặc trơn, trừ sớm mấy năm trọng nam khinh nữ, một số nam nhân tham lam chiếm nhiều không tính. 6000 vạn tên ăn trắng mặc trơn, bao nhiêu thị trường, bao nhiêu là chủ doanh nghiệp.

« Vậy tôi nên giúp ngài thế nào ? »

« Một lúc nữa cô cứ cố xoay lão đại – là cô xấu ấy, không mua phòng là thành công, còn biệt thự, chúng ta sẽ giao dịch ngầm, dựa vào khẩu tài của cô, hẳn không khó – tôi thích cô đấy. »

Bạch Liên Hoa gật đầu, kiên nghị: “Ngài cứ yên âm, ba cái việc chuyển ngoặt 180 độ này đảm bảo khiến đại phu nhân của ngài có cho cùn không lấy.”

Tôi đưa một tấm danh thiếp cho Bạch Liên HOa, bởi vì tôi thật sự rất thích biệt thự giá 180 vạn kia, thời kỳ trước địa chấn, giá của biệt thự rất cao. Tôi cũng có mục đích riêng, hẳn Bánh Bao bị Bạch Liên giáo chủ xoay

như chóng chóng rồi, bằng tính tình của nàng, bỏ toàn bộ tịch sức ra mua căn hộ ở tầng sáu hẳn là không đời nào.

An bài thỏa đáng mọi việc, Bánh Bao cùng Sư Sư đều đã đi ra, Bánh Bao hứng trí nói: “Cô nói tiếp đi, còn chỗ tốt gì nữa?”

Bạch Liên Hoa vẫn cười tươi như cúc, không chút lộ ra dấu hiệu chuyển hướng : “Chị muốn lấy căn hộ lầu sáu hỏ, mùa hè có chỗ tốt là không có muỗi...” Tôi nháy mắt, nàng coi như không thấy, chẳng lẽ tôi đụng phải một nhân viên kinh doanh có đạo đức xã hội đặc biệt mạnh?

Bánh Bao xoa tay nói: “Đúng, điểm này tôi đều chưa nghĩ tới.”

“Chẳng qua...” nói tới đây, điểm chuyển đầu tiên bắt đầu: “Chị tốt nhất không nên mở cửa sổ, vì cách chỗ chị chưa tới 200 mét là một cái ống khói lớn, hiện tại bụi bặm ô nhiễm nghiêm trọng, nếu như hít vào quá nhiều dễ vị viêm đường hô hấp, đương nhiên là nhẹ thôi.” Không chút nhìn ra Bạch Liên Hoa đang dọa nạt, luôn thấy cô tay lộ vẻ rất quan tâm.

Bánh bao nhíu mày; “Sao thế được, vậy cô nói bãi cỏ cùng nơi tập thể dục thể thao là có thật hả?”

“Đích thật là có...” lần này tôi vẫn chú ý lắng nghe, biết cái chuyển thứ hai sẽ tới, quả nhiên: “Nhưng chúng tôi không thể đảm bảo được khi bán cho chị thì tất cả đã hoàn thành, với lại tôi đề nghị chị đi bộ nên để ý, hiện tại số lượng người nuôi chó trong thành phố tăng vọt, bãi cỏ thường có rất nhiều *** chó.”

Tôi rất thức thời nói; “Không vội, chúng ta có thể nhảy qua bãi cỏ mà.”

Bánh Bao trừng tôi, do dự nói: “Em thấy chúng mình trước tiên chưa mua vội?”

Tôi nói; “Em không muốn ngồi xích đu nhìn ánh chiều tà sao?”

Bạch Liên Hoa: “A kỳ thực chỗ đó chúng tôi quy hoạch làm bãi đỗ xe.”

Bánh Bao quay mình rời đi, tôi thấy nàng ra cửa mới nói với Bạch Liên HOA; “Làm tốt lắm.”

Bạch Liên Hoa điềm nhiên: “Chỉ nói lời thật mà thôi, bất quá biệt thự của chúng tôi thật sự rất tốt...” Nói xong ném cho tôi một cái nhìn mê hoặc.

Sau đó tôi bước lên mô tô, dặn bánh bao: “Ôm chặt anh!” bánh bao gaio đồ cho lý sư sư ngồi ở thùng xe, ôm chặt tôi, tôi tăng ga nhả khói đen mù trời, chúng tôi thản nhiên biến mất trước mặt đám nhân viên Thanh Thủy Garden đang trợn mắt đứng xem.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: Tịnh Kiên Vương.

Bánh Bao: ‘Tìm chỗ ăn cơm.’

“Anh Kha, anh Thắng làm sao?”

Bánh Bao: ‘Gọi điện thoại kêu đi.’

Tôi gọi về máy nhà, kêu mãi hồi lâu mới có người nghe, nhưng không nói. Tôi biết Lưu Bang khẳng định không ở nhà, ba người còn lại đều không quen dùng điện thoại, tôi lớn tiếng hỏi; “Ai vậy? tôi là Cường nè.”

Đầu dây bên kia nghe tên tôi, mới nói; “Chị đoán anh là ai?”

Tôi nói : « Tôi đoán là anh Kha. »

Tần Thủy Hoàng cũng biết tôi đang chọc, chười ha hả nói : « Chuyện chi thế ? »

« Tôi mời các anh đi ăn cơm, anh kêu anh Kha cùng anh Vũ, Lưu Bang thằng nhóc kia đang ở quán mặt chược cũng gọi đi, các anh tới.. » tôi lúc này mới nhớ ra tôi chưa chọn quán cơm, Bánh Bao nói : « Ăn Lẩu. » Nói xong chỉ vào quán đồ nướng « Tứ Xuyên Hồng » ở bên kia đường.

“Đúng, bốn người các anh tới “Tứ xuyên hồng”, thuê một chiếc xe, nói cho tài xế địa chỉ, giá là 6 NDT nhé, tiền xe để anh Kha trả...” Tôi an bài rất cụ thể.

“Được, được, không cần nói nữa, đói chết rồi.”

Hắn còn hiềm tôi dài dòng!

Quán tên Tử Xuyên Hồng, kỳ thực là theo phong cách cay nóng Trùng Khánh, cửa hàng này lúc nhỏ tôi đã tới qua, lúc đó còn chưa đổi phong cách kiểu Trùng Khánh, sau mấy năm kinh doanh khéo kiến tú ửa đã ẩn ẩn trở thành nhà hàng lẩu hàng đầu trong thành phố, trong tiệm có 16 nồi lẩu nóng hừng hực đang đỏ lửa, từng chuỗi lông đèn lớn, bàn ghế cũng màu hồng, tường hồng, ngày cả trang phục nhân viên cũng hồng, lộ rõ vị cay nồng, e rằng có người bị trĩ đi vào lập tức sẽ đau đít mà đi ra luôn.

Vừa vào cửa, nữ nhân viên phục vụ đã dùng phương ngôn nói; “tiên sinh đi mấy người?” Tôi nói 7 người, sau đó hiểu kỳ hỏi: “phục vụ viên của quán đều là người Trùng Khánh?”

Nữ phục vụ: “Làm sao có thể, dù sao đa phần cũng nói được một hai câu.”

“Vậy cô chắc là người Trùng Khánh? Chỉ có người địa phương mới nói thể được.”

Nữ phục vụ lúc này mới nói một tiếng đặc trưng vùng: “Tôi là người Đường sơn.”

Bánh Bao cũng góp vui: “Cô có thể nói tiếp bao nhiêu vùng?”

Phục vụ dùng tiếng phổ thông: “Tôi 14 tuổi đi làm thuê, cái khác không học được, nhưng phương ngôn các nơi tôi đều biết, từ Sơn Đông tới tiếng Việt, không gì không biết.”

Tôi than: “Thiên tài ngôn ngữ, vậy cô biết tiếng Anh không?”

Phục vụ đỏ mặt: “Mới học lớp 4....”

Chúng tôi chọn một list thức ăn, trước gọi ba ly trà, Lý Sư Sư khịt mũi, ngửi vị nóng hôi hổi của tiệm, tôi hỏi nàng; “Lúc đó bọn em có ăn lẩu chứ?”

Lý Sư Sư gật đầu: “Chúng em lúc đó đều ăn một loại gọi là Cỗ Đồng Huân, về nguyên lý thì cùn thể thôi.”

Bánh Bao: “hai người nói chi vậy, còn có nơi chưa từng ăn lẩu sao?”

Lý Sư Sư cười: “hắn mấy người Kinh đại ca chưa ăn đâu.”

Bánh Bao đột nhiên nói với tôi: “Cường, em thấy mập mập mấy người...” nói tới đây chỉ Lý Sư Sư; “kể cả em, tiểu Nam, vì sao chị cảm thấy được bọn em thật kỳ quía, nhưng cụ thể không thể nói nổi điểm kỳ quái ở chỗ nào.”

Lý Sư Sư nhìn tôi, thản nhiên nói: “chị dâu, chị cùng anh đính hôn, cũng là người một nhà, em cũng không có gì tặng chị, lưu cái này làm kỷ niệm.” Nói xong nàng tùy tiện lấy từ trong túi ra một cái kim tram, tram khảm một hạt châu nhỏ, nàng khẽ đập đập lên bàn, hạt châu lăn ra, sáng ra như bảo khí, sau khi dừng lại vẫn lấp lánh nhấp nháy không ngừng. Thứ này tôi chưa từng thấy qua kể từ ngày nàng tới, đại khái sớm đã thu lại, khó trách, nhìn hạt châu trên kim trâm dễ rơi, nàng thường đi lại nơi hoàng cung, bước đi nhẹ nhàng hẳn không vấn đề, hiện tại giúp bánh bao quét nhà rửa bát không thể lúc nào cũng mang theo.

Bánh Bao cầm lấy hạt châu, tay hơi trầm xuống, thích thú nói: “Uhm, còn thật nặng.” Nói xong cầm lên soi dưới đèn: “Em à, em chắc bị lừa rồi, thứ này không sáng như pha lê?”

Lý Sư Sư cười nói: “nếu so hạt châu với pha lê, pha lê thật đắt hơn”

Bánh Bao nghe nàng nói thế, nghĩ thật là hàng via hè, gỡ dây đeo trên cổ xuống, nhấp chút nước bọt, treo râu hạt châu vào trên trước ngực, ánh sáng

lấp lánh, tuy không lóa mắt nhưng cũng không đến mức nhìn rõ bộ dáng của Bánh Bao.

Dù tôi không hiểu lắm, nhưng rốt cục cũng làm chương quầy nhiều năm cũng có chút nhân lực, vừa nhìn hạt châu đã biết không phải phàm phẩm mà có thể bị Lý Sư Sư quốc mẫu trân trọng, chỉ sợ lúc Tống triều là chí bảo vô giá, còn lý sư sư nói không đáng tiền bằng pha lê,... hoàn toàn là nó dối, Tống triều có pha lê sao? Bánh bao cho là đây chỉ là một thứ hàng vỉa hè rẻ tiền có tính tượng trưng, nên không chút từ chối thu lấy.

Lý Sư Sư nhìn tôi, ý vị sâu xa nói: “Anh à, em thấy biệt thự kia rất được.” ý nói rất rõ, muốn tôi bán hạt châu mua nhà. Đừng nói một cái biệt thự nhỏ đó, dù đổi hạt châu lấy bất kỳ một tòa biệt thự hào hoa nào trên thế giới đều được, nhưng vấn đề là tôi dám đổi sao?

Tôi lắp bắp nói với Bánh Bao; “Cất vào trong, đừng để ngoài, khó coi.”

Bánh Bao cúi đầu nhìn, để hạt châu vào trong áo; “Thật à/” Ánh sáng giảm bớt, lại vẫn nhìn rõ mặt. Tôi có ý nghĩ xấu xa; có lẽ về sau chúng tôi làm việc trong tối có thể kêu nàng đeo nó để có tác dụng kích tình.

Bánh bao bao vỗ bàn, buồn chán nói; “Mập mập cùng to con sao còn chưa tới?”

Lúc này một chiếc xe tắc xi dừng ở cửa, sau đó cửa mở, Lưu Bang bước xuống đầu tiên, hắn lấy ra cái điện thoại, vừa nhấn số vừa nhìn vào trong, Kinh Kha ngồi phía trước, mở cửa xe nhưng chưa xuống, chờ tài xế trả tiền thừa, tôi nhìn thấy cười vui: mấy người này, thực giống người hiện đại.

Điện thoại của tôi đổ chuông, tiếp điện thoại tôi nói luôn: “Vào cửa rẽ trái là thấy.”

Lưu Bang ok rồi cúp máy, gọi ba người đi tới chỗ chúng tôi, hắn mua điện thoại lúc nào tôi cũng chẳng biết.

Lưu Bang vừa thấy tôi liền nói: “Sao lại nghĩ tới ăn ngoài?”

Lý Sư Sư: “Hôm nay chúng em đi xem đồ gia dụng, này là khánh chúc anh cùng chị đính hôn.”

Lưu Bang vung tay: “VẬY anh mời.”

Tôi nói; “Nhóc này kiếm đâu ra tiền thế, ahf, còn có cái bóp nhỏ, bên trong có gạch hả?”

Lưu Bang cười he he: “Bánh bài lắm chút.”

Phục vụ viên mới học lớp bốn thấy bọn tôi tới đủ, cầm lấy thực đơn nói, tôi trước tiên gọi một nồi uyên ương, sau đó gọi lên chút hải sản, thịt dê, thịt trâu, cá, ... rau, ... khoai sọ..., tôi xem hết nói: “Trừ mấy thứ này ra chỗ này còn có cái gì không?”

“Rau xào, đặc sản đầu cá chưng.”

“Cho hai đĩa lớn.”

“Mấy vị muốn uống rượu gì?”

Kinh khờ ; « henniken.. »

Tôi đổ mồ hôi : « hai chai » . trước tiên mang thức ăn cho năm người, sau đó chuẩn bị các món khá, các bạn có thể nghĩ chúng tôi ăn rất lịch thiệp, chúng tôi không biết hành vi của chúng tôi mang tới sự khó chịu đối với người khác.

Chờ khi nồi lẩu bùng lên, Tần Thủy Hoàng cùng Kinh Khờ quả nhiên tỏ ra hiếu kỳ, Lưu Bang ní : « Đây hẳn phải là « đấu » sao ? » Kinh Khờ cũng cầm một miếng thịt sống, lật đi lật lại, thấy không có ai có ý kiến, cứ thế nuốt vò miệng. Tôi sửng sốt, vội dậy Kinh khờ, Bao Tử không biết họ

không biết ăn, bọn Tần Thủy Hoàng mấy người càng đừng nói, hồ đồ ăn bừa.

Kinh khờ nhia mấy miếng, hơi gật đầu, người khác hỏi vị thế nào, hẳn không lên tiếng. Tần Thủy Hoàng đi đầu học tập, sau đó là Lưu Bang, Hạng Vũ, bọn họ liên tiếp nhặt thịt tươi bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm. Ngay cả Lý sư Sư đều không kiềm chế snooir gắp một miếng nhỏ cắn ăn.

Bọn họ dồn dập nhú mày, cổ nuốt xuống họng, đều hét toáng lên : « Còn sống... » Sau đó đều bội phục Kinh Khờ, Kinh khờ mặt tỉnh bơ, thấy mọi người đều thống khổ, hỏi Lưu Bang ở bên : « Anh nói là còn sống hả ? » Lưu bang gật đầu, Kinh khờ cúi đầu nhốt thịt xuống đất : « còn sống thì không ăn. »

Mọi người đều sững sờ,nhìn nahu, bánh bao phì cười, tôi cũng cười ha hả. Lý Sư Sư lau miệng phát cáu : « Kinh đại ca rất xấu. » Hạng Vũ cùng Lưu bang rốt cục vẫn là khắc chế nhất, nhìn nhau rồi cất tiếng cười to. Hai người đều là anh hùng cái thế, hôm nay lại bị Kinh khờ đùa. Chính béo đâm Kinh Khờ, mắng ; « Mày lựa anh rộ. »

Bánh bao cười nói : « Em rốt cục cũng biết vì sao mọi người đều kỳ quái – mọi người quá nháo ! » lúc này nôi đã soi, tôi đổ thịt vào, quấy qua rồi kêu mọi người : « giờ có thể ăn rồi. »

Bánh bao vừa vắn vừa tùy ý căng hạt châu ra cho Tần Thủy Hoàng nhìn, Chính béo nhìn nói : « Trước ạnh cũng có viện thế này trên mũ. »

Lưu Bang nhìn qua, cũng góp vui : « Bánh bao, em thích hả ? sao không nói sớm ! mũ anh cũng có mà, nhưng không mang. »

Tần Thủy Hoàng gắp một miếng khoai lớn, tiếc nuối : « Cường em còn chưa nhận được thực quạ gì từ anh « ! Bánh Bao đe dọa của hẳn xuống : « còn chưa chín mà. »

Tần Thủy Hoàng nói tiếp : « Nếu không ạnh phong ẹm là Tề Vương, coi như lệ vật tặng nhân lệ định hôn của haie m. »

Lý Sư Sư cười nói : « Hiện tại cũng có thể phong mà. »

Tần Thủy Hoàng phất tay : « Có thế, chị sợ Cường chê nhỏ thôi – chẳng qua em cụng không nên trạch anh. »

Tuy là một câu nói đầu, nhưng tỏ rõ thẳng mập mập không coi tôi như người ngoài, Tần Triều thống nhất thì thủ tiêu phong vương, sợ chúng vương thế đại đoạt hcur. Mà tề là thuộc đệ cách xa Hàm Dương nhất, cũng là nơi dễ tạo phản nhất, Tần Thủy Hoàng không cần nghĩ đã phong nơi này cho tôi, là sự tín nhiệm lớn nhất giành cho tôi.

Lưu Bang nghĩ chút rồi nói : « Phong chút đất có gì, không vương mệnh ngay cả kinh thành cũng chẳng dám vào, Cường, anh phong chú làm Tịnh Kiên Vương, bình khởi bình tọa với anh, đất phòng bách xá (3000 dặm), có quyền thu xá miễn xử án... »

Tôi nói; “Đừng nói dóc, chẳng qua là một tên huyện lệnh vô địch sao, chẳng bằng cho cái chi phiếu tốt hơn.”

Lưu Bang rút cổ nói: “Bữa này anh mời...”

“Bữa này vốn là anh mời, phạt anh mời chúng tôi đi quán rượu tiêu phí.”

Lưu Bang mặt mày ủ rũ, mở bóp nhìn vào: “1000NDT đủ chứ?” Xem ra tên nhãi này mấy ngày chơi mạt chược thắng không ít.

Hạng Vũ nâng ly uống cạn, buồn bực: “Cường, Vũ ca muốn tiền không tiền, muốn đất không đất, thật không có gì tặng chú.” Hạng Vũ từ khi tới đã không vui, nghĩ đi nghĩ lại, mất thiên hạ, nữ nhân của mình chết uất ức, Sở Bá Vương uống một chén lại một chén, cả bàn đều trầm muộn.

Bánh Bao cười hì hì nhìn chúng tôi nói: “Các anh rất là nhập vai, ăn nhanh đi, ăn xong chúng ta đi hát, không thể để tên nhóc Lưu Quý thoải mái – nào, cạn ly.”

Bánh Bao vô tri đã cứu chúng tôi, Hạng Vũ không còn âu sầu, nâng chén, hét lớn: “Uống.”

Lý Sư Sư nói cười với tôi: “Tề Vương, thỉnh cho biết chúng ta sẽ đi đâu chơi?”

Tôi chưa kịp nói, Kinh Khờ đã đột nhiên nói: “Nghịch thời không...”

Bánh bao la lên: “Tốt, sớm nghe tới quán bar này, lát nữa chúng ta sẽ tới đó.” Mọi người đều không phản đối, gật đầu.

Tôi trừng Kinh khờ, cảm thấy tóc gáy đang dựng lên.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61: Nhất Hồ Trát Ti.

Ra cửa quán cơm, tôi nhìn xung quanh, Bánh Bao dẫn ba người đi taxi, tôi lại nhảy lên mô tô: “hai người qua đây.”

Kinh khờ ngồi sau tôi, Hạng Vũ ngồi trong thùng, mô tô suýt lật, tôi vội nói: “Anh Vũ, anh đi taxi đi.”

Kết quả Hạng Vũ cùng Lưu Bang đều không vui, Hạng Vũ muốn ngồi trên mô tô hóng gió, Lưu Bang không thích Hạng Vũ vì quá to, ngồi xe phải chen chúc, tôi chỉ có thể nói: “VẬY anh Kha đổi chỗ cho anh Chính.”

Chờ khi Chính béo ngồi lên xe tôi mới miễn cưỡng bảo trì được cân bằng, hiện tại tôi mới hiểu rõ nhân vật có trọng lượng là thế nào. Hai nhân vật có trọng lượng hùng cứ trên xe, tôi đi đường còn phải trốn cảnh sát giao thông nên về muộn hơn đám Bánh Bao một lúc.

Bánh Bao: “Không còn phòng..” Tôi vừa nghĩ đổi địa điểm, Bánh Bao lại nói: “Nhưng hôm nay có biểu diễn hip-hop ở phòng lớn.”

“Em yêu thích hip-hop từ lúc nào thế?” Tôi khó chịu.

“Em thích xem người ta cầm đầu xuống đất xoay vòng vòng, còn chống tay xoay nữa...”

“Đừng dọa người, là Spin.

Chúng tôi tiến vào bar và phát hiện ra đại bộ phận là thanh niên mặc quần áo rộng thùng thình, còn có khăn quăn đầu, hiển nhiên là fan hip-hop, chúng tôi chọn một bàn có tầm nhìn đẹp, bởi vì còn sớm, vũ đài chỉ có ánh đèn chiếu lấp láy, ban nhạc còn chưa có ai tới.

Trừ Kinh Kha, mấy người Lý Sư Sư đến đây lần đầu, không ngừng đánh giá bốn phía với con mắt hiếu kỳ, một nhân viên phục vụ đi qua chào hỏi, thấy tôi sững người, nhưng cũng không có khác biệt vẫn hỏi như thường; ‘Các vị uống gì?’

7 người chúng tôi cơ bản đều uống được rượu, đặc biệt là Hạng Vũ cùng Kinh Kha, tôi tuy là nửa ông chủ ở đây, nhưng còn chưa tới mức không cần thu tiền, huống hồ vì tôi là ông chủ nên càng không muốn uống rượu đắt tiền, 1000 NDT của Lưu Bang tới chỗ này cũng chẳng đủ xỉa răng. Tôi hỏi phục vụ: “Người ta hay uống gì?”

“Tôi tiến cử vài loại rượu, whisky trà xanh, ...

Tôi cắt lời: “Chúng tôi không uống rượu ngoại.”

« ...vậy casberg, heniken, corona ? »

Tôi nhắm mắt lại lắc đầu, vẫn không nói, phục vụ biết tôi cùng ông chủ của họ rất « quen thân », thấy tôi như vậy vẫn tiếp tục nhần nại nói : « Hoặc ngài uống thử Thanh Đảo ?’

Tôi đột nhiên mở mắt, nhìn chăm chăm: “có Trát Ti không?”

“có.”

“nhiều?”

“25NDT/chai”

“Hũ cỡ nào, hũ lớn thế này không” Nói xong tôi giơ lên một cái hũ nhôm to mà chúng tôi mua lúc chiều để trước mặt phục vụ khiến anh ta phát hoảng.

Nhân viên lấp bắp: “So với cái này nhỏ hơn... rất rất ... rất nhiều....”

Lúc này một đôi tay đặt lên vai tôi, mắng; “Tên nhóc này chạy tới đây làm gì?” Tôi quay lại nhìn, ra là Chu Quý đang cười híp mắt đứng sau lưng tôi, tôi giả vờ bất ngờ: “A, anh Chu, ra la fanh, gần đây phát tài hả?”

Chu Quý là người tinh minh, nghe tôi nói thuận miệng tiếp lời: “Lâu không gặp, tôi đang làm thuê ở chỗ này.” Tăng lực bóp mạnh vai tôi, Chu Quý phân phó nhân viên: “Cầm cái này đi lấy cho họ một vại.”

Tôi đưa hũ cho phục vụ, nghe răng nhếch miệng dặn: “Trước khi đổ vào nhớ súc qua nhé.” Phục vụ khóc cười không xong.

Chu Quý nhìn đám chúng tôi, vô ý nhắc tay muốn ôm quyền, lại thấy không thỏa đáng, vẫy tay với mấy người Tần Thủy Hoàng: ‘Các vị cứ chơi vui, hôm nay tôi mời – lát nữa còn có nhiều tiết mục hay.’ Chu Quý cũng là người lành nghề, muốn đỡ tiền cho tôi, nhưng tôi đâu cần, tôi tránh ra, nói: “Anh cũng rất bận, cứ đi alfm đi, chúng tôi uống một vại là được rồi.”

Chu Quý đi rồi, Bánh Bao nói: “bạn của anh thật có nghĩa khí, sao không giới thiệu chút?”

Tôi thấy Lý Sư Sư không có gì dị thường, biết bọn họ đại khái chưa thấy, tùy ý nói: “Chẳng phải người tốt, trước kia là phần tử chống chính phủ có vũ trang.”

Bánh Bao đã có thói quen nghe tôi mạnh miệng chém gió, cũng chẳng thèm để ý. Chốc lát phục vụ bê một vại bia lớn lắc la lắc lư đi tới, tôi vội tiếp lấy, vô vai phục vụ: “cậu được, nên rèn luyện thêm thân thể nhé.”

Chẳng qua vai này thật đủ nặng, tôi mất rất nhiều sức mới rót cho mọi người, lại có phục vụ bê tới đĩa hoa quả lớn cùng các loại đồ ăn vặt, tôi gọi một bộ bài, Bánh Bao bốc cho mỗi người một quẻ, nói từ quẻ cho thấy Tần Thủy Hoàng lúc thiếu niên thì bất hạnh, Lưu Bang thê mệnh không tốt, chuyện khó tin nhất là Hạng Vũ tháng sau có nhân duyên, tôi vội nói tránh sang chuyện khác.

Chơi bài một lúc, người đến bắt đầu đông, mấy bàn xung quanh thấy chúng tôi có một vai “khổng lồ”, cho rằng là hoạt động mới của quầy bar, liền tục hỏi phục vụ.

Đèn trần quán bar sáng lên, chiếu ra vạt quang điểm, tiếng nhạc cùng tiếng cười vang vọng, những đứa trẻ đều đứng dậy, vỗ tay hết sức, kêu gào, rít lên, chúng tôi không biết có chuyện gì xảy ra, hỏi ra mới biết đây là tín hiệu cuộc biểu diễn hip-hop sắp bắt đầu, xem ra không phải lần đầu quán bar làm việc này.

Quả nhiên, 3 nam 2 nữ thanh niên bước nhanh lên vũ đài, hai nữ khăn quần đầu màu trắng, vừa lên bục đã tách ra, đứng đối xứng rất đẹp, 3 nam bắt đầu làm các động tác nhảy từ chậm tới nhanh, các cô gái phía dưới hét lên át cả tiếng nhạc, lúc này đèn trần chậm chạp xoay tròn, sau cùng tựa như một quả bóng bị đá đi xoay điên cuồng, khiến người phía dưới như thiên biến vạn hóa trong ánh đèn, vô cùng quý mỹ.

Tràng cảnh cùng không khí đều rất nóng, nhưng tôi không chút hứng thú, tôi không thích: “Hôm nay là ngày cho bọn trẻ, không biết lúc nào mới có màn múa cột.”

Bánh Bao cũng vô cùng thất vọng: “Mấy nam thật đẹp trai, nhưng động tác quá đơn giản, lúc nào mới cầm đầu xoay hả?”

Qua một lúc tôi mới thấy hai nữ kia có chút được.

Âm nhạc càng lúc càng sôi động, càng lúc càng chấn rung tâm tạng, bọn học sinh cũng điên cuồng vận vẹo, tôi thấy Chu Quý cùng Đỗ Hưng hai tay ôm ngực đứng sau đại nhìn, tôi chạy qua vỗ vai hai người: “Là ai tổ chức?”

Đỗ Hưng thấy tôi há miệng nói, lớn tiếng hỏi lại; “Cậu nói gì?”

Tôi hét lên: “Các anh làm thế là không được! Phải tìm hai cô gái lên múa cột mới ngon.”

Chu Quý cũng la lên: “sao lại không được?”

Tôi chỉ tay tới thấy giới đầy rượu bia: “ Bọn học sinh không có tiền, chỉ uống rượu bia; múa thoát y, uống rượu ngoại mới kiếm tiền!”

Chu Quý minh bạch, cười ha ha nói: “Không dễ tìm gái mua thoát y trước công chúng đâu.”

Xem ra bọn họ tuy ăn nói kiểu hiện đại, nhưng quan niệm còn theo chưa kịp, tìm cóc ba chân thì khó, chứ tìm gái thoát ý thì khó sao? Đỗ Hưng la lên: “Không phải bọn tôi làm, mỗi tháng vào ngày này quán rượu đều làm việc này, là họ trần của cô nàng kia tổ chức.”

Tôi cười thầm: “Trần Khả Kiều nhiều năm kinh doanh quán bar lại giống như một sinh viên đại học mới ra trường vô cùng chấp ảo ngây thơ. Xem ra để quán bar làm theo ý tôi, một tháng đâu chỉ 20 vạn NDT.

Lúc này đột nhiên có năm hậu sinh mặc y phục đen nhảy lên đài, vừa lên đã cướp nửa vũ đài, trong đó bốn áp trận, một đứng ra đối diện chỉ hai nữ ban am, dưới đài có người hưng phấn la lên, tôi nhìn qua, cười nói: “Náo nhiệt bắt đầu, có người “so tài”.”

Đỗ Hưng nói: “Chúng tôi có quản không?”

Tôi nói: “Đừng quản, là chuyện tốt.”

nam 2 nữ xem ra còn non hơn nhóm đồ đen kia, kỹ thuật nhảy kém, đại khái còn chưa thi nhảy với các nhóm kahcs nhiều, vừa thấy người ta lên đài đã bối rối, hơn nữa đối phương cũng nhảy rất đẹp, theo cách nói của Bánh bao, chống đầu xoay, spien, giẫm chân, song ....

Bọn nhóc dưới đài là giám khảo công chính nhất, bọn chúng không quản ai bị ăn hiếp, ai nhảy tốt thì vỗ tay tán thưởng, trái với nhóm 3 năm hai nữ, nhóm đồ đen càng lúc càng đặc ý, cuối cùng một người trong số đó làm một động tác “Ngã”.

Tôi cảm giác rất được, đang muốn về chỗ, không ngờ nhóm đồ đen đột nhiên giật áo khoác đen bên ngoài, lộ ra áo trắng ở trong, trên mỗi áo có một chữ, năm người đứng sát nhau tạo thành một từ “APPLE”, chữ “a” cướp micro nói lớn: “Các bạn có thấy chúng tôi nhảy hay không?”

Dưới đài vang lên: “Hay!”

A tiếp tục: “Muốn biết chúng tôi tới từ đâu không?”

“Muốn.”

A rất mị lực chỉ vào ký tự trên áo năm người, lớn tiếng: “Hãy cùng đọc : a-p-p-l-e – APPLE!”

Tôi cũng đọc theo, cmar thấy rất quen thuộc, không phải là anh văn, mà là tên địa chỉ, lập tức tôi nghĩ ra: đây là tên một quán bar.

A nói: “Mọi người nếu còn muốn xem chúng tôi nhảy, hoan nghênh tới quán bar APPLE”.

Sau đó tên nhóc rất giáo hoạt nhìn bốn phía nói: “Tôi nghĩ nơi này không hoàn nghênh chúng tôi, xin yên tâm, chúng tôi không có ý khiêu khích, chẳng qua nếu như quý Bar có thể phái người lên thi đấu, chúng tôi hoan nghênh, nếu ra lệnh trục khách, chúng tôi sẽ lập tức rời đi.”

Chỉ bằng mấy câu này muốn đập bộn nó cũng khó.

Lúc này Đỗ Hưng minh bạch: “Mẹ cha nó, là tới đá quán.” Anh ta hỏi tôi: “Lên “tỉ võ” có quy củ gì không?”

Tôi vẫn không tức giận, tôi còn mong bọn học sinh chỉ uống chút rượu bia mà chiếm đại diện tích kéo đi sạch, tôi chẳng vội vàng chậm rãi nói với Đỗ Hưng: “Không có quy củ gì, nhảy nhót khiến người khác bị cuốn hút là được, chẳng qua không được tiếp xúc thân thể với đối phương.”

Đỗ Hưng cất bước lên đài.

Phục vụ sinh chiêu đãi chúng tôi tìm Chu Quý cùng Đỗ Hưng hỏi đối sách, thấy Đỗ Hưng muốn lên đài thi đấu, chạy qua cướp micro hét lớn; “Hiện tại hoan nghênh phó giám đốc tiên sinh ĐỖ HƯNG.”

Tôi âm thầm gật đầu với Chu Quý: “Tên nhóc này cũng nhanh trí, đáng tiếc tôi nói không tính, không thể cất nhắc đề bạt.”

Đỗ Hưng đi lên vũ đài, lần này không quản là thích hợp hay không, ôm quyền với mọi người phía dưới, đầu to mắt đảo liên hồi, mặt đầy nếp nhăn nhưng tuổi không lớn, không cần hóa trang cũng có thể lên tạp chí “UFO”, mọi người ở dưới chỉ cười khẽ.

Nhóm áo đen cũng thấy khó hiểu, chữ A nói: “Anh lên đây có lời gì muốn nói sao?”

Đỗ Hưng hàm hồ; ‘Đấu võ.’

A phì cười, Đỗ Hưng mặc sơ mi, quần âu, còn đi giày da bóng loáng, cứ vậy đi lên nhảy hip-hop đại khái là lần đầu mới thấy, nhưng thấy Đỗ Hưng không có ý chọc cười, dứt khoát nói: “Chúng tôi có 5 người, anh chỉ có 1, không công bình, thế này nhé, tôi làm vài động tác, nếu anh có thể làm theo tính chúng tôi thua, dám không?”

Lúc này âm nhạc đã ngừng, ánh đèn laser cũng không chớp lên nữa, cả quán bar đều vô cùng yên tĩnh, Đỗ Hưng hừ lạnh : “vậy mời.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Khoanh Tay

Rút điện thoại, suy nghĩ rất lâu, sau cùng tôi quyết định nói thật tình trạng của Chu Quý.

Tôi gọi điện thoại cho Lại, không ngờ Lại đã về nhà. Hỏi cho tôi một số máy rồi nói đây là số máy mà một người tên Tống Thanh đưa cho. Không ngờ Tống Thanh cũng đã mua di động rồi, tôi gọi qua và báo danh, Tống Thanh ôn hòa nói: “Là anh Cường ha, anh nhắn với Đỗ Hưng là những thứ ông ấy cần tôi đã chuẩn bị đủ cả rồi, chỉ cần ông ấy về là có thể bắt đầu.”

Tôi trước tiên nói chuyện lật vạt vài câu với cậu ta, tôi biết được cậu ta dùng số tiền tôi cấp mua lại dụng cụ nấu rượu của một xưởng nhỏ trong thôn và chuyển về, vạn sự trù bị. Xem ra năng lực của cậu thanh niên này rất cao nha.

Sau đó tôi mới dè dặt nói với cậu ta: “Chu Quý xảy ra chút chuyện, bị thương nhẹ, chẳng qua không cần vội, cậu xem trước thông báo ai thì thích hợp hơn cả?”

Tống Thanh không nói nhiều, tìm Lữ Tuấn Nghĩa đưa điện thoại cho. Tôi đại khái nói một lượt tình huống, Lữ Tuấn Nghĩa hỏi: “Chu Quý hiện tại thế nào?”

“Không có việc gì, đang nằm.”

Lư Tuấn Nghĩa cũng chậm rãi nói: “Tôi hiện tại cùng mấy người Ngô quân sư tới.”

Tôi vội nói: “Có cần tôi tới đón không, đã muộn thế này mọi người sao tới được, biết chỗ chứ?”

“À, chuyện này cậu không cần lo. Đông Kinh chúng ta cũng tới rồi, nơi nhỏ thế này chẳng làm khó được bọn tôi.”

Câu nói sau cùng của Lưu Tuấn Nghĩa làm tôi sờn tóc gáy, vốn cho Lưu Tuấn Nghĩa là người ôn hòa cùng đầu hàng phái, không ngờ còn vô cùng lưu manh nha.

Bọn họ tới nhanh hơn tôi tưởng nhiều, tôi mới ngồi không bao lâu đã thấy Lưu Tuấn Nghĩa vào quán bar, tôi vội tiến lên đón, thấy Ngô Dụng cùng Trương Thanh cũng từ trên xe taxi bước xuống, tôi khá bức mình vì sao ngồi taxi chỉ có 3 người, Trương Thanh cười híp mắt chỉ vào xe nói: “Đây là một người tôi chẳng quen biết, chúng tôi đi nhờ xe.”

Tôi để ba người đi trước, chạy tới nhìn taxi, tài xế đang gọi điện thoại báo cảnh, ở ghế sau là một trung niên kinh hồn táng đảm là khách hàng. Tôi kêu anh ấy đừng gọi điện thoại. Rồi hỏi ra mới biết, ba người này đi nhờ xe. Người ta mới chở khách từ thành phố ra ngoài, bị 3 người bắt lấy ở đường tỉnh lộ gần thôn, bức ép tài xế lái xe đi. Tôi vội xin lỗi, lại nhét cho tài xế 100 NDT mới xong, khách đi taxi thấy không phải giết người cướp của, cũng không biết là bị hù hay cao hứng mà đột nhiên khóc òa. Tôi vội lấy một chai Corona từ quầy bar ra đặt vào xe: ‘Ông đừng khóc nữa, tặng chai rượu an ủi này.’

Tôi dẫn Lưu Tuấn Nghĩa vào phòng, Chu Quý vẫn không dám động đây, đang cời trườn xem MTV, thấy lãnh đạo tới vội tắt TV, cầm quần che vết thương. Ngô Dụng tiến tới nhìn xem vết thương, nói với Lưu Tuấn Nghĩa: “Vết thương ngoài da, không đáng ngại.”

Chu Quý ủy khuất nói: “sao An thần y không tới. Thuốc trị thương chỗ này khó sử dụng.”

Ngô Dụng: “Vốn hẳn là nhóm đầu tiên tới, nhưng xe chỉ có thể ngồi 3 người thôi, không mang theo Trương Thanh thì an hem đều không yên tâm.”

Trương thăm khoanh tay trước ngực hỏi Đỗ Hưng: “Biết là ai làm chứ?”

Đỗ Hưng chỉ Chu Quý: “Anh hỏi cậu ta á, tôi không có mặt tại hiện trường, nếu không mấy tên nhóc kia đừng hòng chạy sạch thế.”

Ngô Dụng ngồi bên Chu Quý: “Chậm chậm nói – Tiểu Cường, cậu ra cửa tiếp ứng, các huynh đệ chia nhóm vào thành, phía sau còn rất nhiều người.”

Tôi vừa ra cửa, một chiếc Aud A6 dừng trước cửa, Lâm Xung, An Đạo Toàn, Dương Chí cùng Đồng Bình bước xuống từ trên xe. Tôi gọi Tôn Tư Hân tới dẫn bọn họ lên, thở dài, người sở hữu xe loại này thì không phải dùng tiền mà bãi bình được, không ngờ tài xế rất hào sảng, vừa nhìn đã biết là loại người đã từng ngồi tù đi ra, còn nói chuyện với tôi rất vui : « Thích mấy người như mấy anh đây. Về sau có việc gì cứ gọi tôi, tôi thích có những bằng hữu như thế. »

Sau đó tôi mới biết anh ta bị mấy người chặn đường liên hung hãn không sợ chuyển dùng Hắc Hồ quyền luyện được trong trại giam tấn công, Đồng Bình không hoàn thủ, cho đánh thoải mái, mãi sau đánh mệt quá mới thôi, Đồng Bình lúc này mới nói bọn họ muốn đi xem anh em bị thương, nhờ chở một quãng đường.

Chiếc xe tiếp theo tới mang theo Hồ tam nương cùng Kim Đại Kiên, Nguyễn Thị huỳnh đệ, chủ xe lúc chia tay còn vẫy tay chào Hồ Tam Nương, không cần hỏi cũng biết, nhờ xe là công lao của Tam Tỷ. Sau đó là Tống Thanh dẫn Lý vân cùng hai người nữa, tôi kỳ quái sao họ lại chặn xe,

lúc này mới phát hiện tài xế là nữ. Tông Thanh hotboy xuống xe, nữ tài xế còn chạy ra xin điện thoại, cô gái này thật gan lớn.

Lương Sơn hảo hán quả là Bát Tiên Quá Hải, các vô số biện pháp, một nhóm lại một nhóm tới, tám chín phần mười các tài xế tới đều oán khí xung thiên, tôi đứng ở cửa làm chút công tác thiện hậu, xử lý công việc. Sau cùng, một chiếc xe tải lớn dừng trước cửa quán bar, từ trên xe một đồng người nhảy xuống, Lý Quỳnh nhảy từ đầu xe xuống, dùng giọng sơn đông nói : « Cảm ơn động hương. »

Sau đó đập cửa, cùng Tôn Tư Hân đi lên lầu.

Lư Tuấn Nghĩa là dùng uy ; Lâm xung là dụng tình ; Hồ Tam Nương đương nhiên là lấy sắc dụ ; Tống Thanh – nam sắc. Đái Tông chạy bộ tới, tính ra nếu không phải vì trong thành phố hạn chế tốc độ thả sức chạy thì nhanh hơn.

54 hảo hán rốt cục tụ tập tại quán bar nghịch thời không, tôi đi lên lầu, biết phải xử lý việc này triệt để.

Các hảo hán đứng đầy hành lang, bọn họ chia nhóm vào thăm Chu Quý, tôi chen vào phòng, thấy Lư Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng ngồi bên, hiện tại Lý Vân cùng Hồ Tam Nương đang nói chuyện với Chu Quý, Lý Vân là ca ca Chu Quý, nắm tay Chu Quý ăn ử như người bề trên với bề dưới. Hồ Tam Nương cười cười nhìn tôi, tôi đột nhiên có dự cảm không tốt....

Quả nhiên cô ấy đứng lên ôm chặt tôi, lại cốc đầu, mắng: “anh em của chúng tôi mới đi theo cậu một ngày đã ra chuyên?”

Mọi người đều cười, vội kéo ra. Chỉ một cái cốc đầu cùng làm tôi đau xuyết xoa, nhưng cảm giác mềm mềm đàn hồi cũng rất thoải mái, chẳng biết vì sao, Hồ Tam Nương nhân lúc mọi người không chú ý khẽ nâng ngực, nàng thấy tôi nhìn lên nàng, giơ nắm tay dứ dứ, tôi làm như không có việc gì nhìn qua nơi khác.

Lúc này Lý Quỳnh nóng tính, đi từ sau chen tới, khiến nhiều người nghiêng ngả, anh ta vào phòng, giật cái quần che vết thương Chu Quý, lộ rõ vải quần bang bó cẩn thận, trên vải còn có chút máu đỏ thấm ra, cười ha ha nói: “Cậu làm gì thế, tôi cứ tưởng cậu bị thọc đít, tôi tới nhìn cậu lần cuối, nguyên lai bị muỗi đốt một cái.”

Nói xong ra vẻ muốn vỗ lên vết thương Chu QUÝ, Chu Quý sợ hãi nhảy bật lên nấp sau Lư Tuấn Nghĩa, mọi người đều phì cười.

Không khí toàn trường vô cùng thân thiết, không diễn ra cảnh tôi vẫn tưởng tượng, tôi vốn nghĩ họ sẽ ôm lấy Chu Quý, nghiêng răng nghiêng lợi thề sẽ báo thù. Xem ra thổ phỉ vẫn là thổ phỉ, đứt cánh tay mất cái chân đều trong phạm vi có thể thừa nhận.

Tôi mơ tưởng chuyện này tới đây là kết thúc, dù muốn tra thì cũng là do tôi chậm trễ làm, tất nhiên là có kẻ địch ở trong bóng tôi, nhưng nếu để bọn đi làm, trời mới biết bọn họ tính làm gì, chẳng qua kỳ vọng của tôi nhanh chóng bị phá sản.

Lư Tuấn Nghĩa khoát tay: “Cường ở lại, các an hem khác xuống dưới uống rượu đi.”

Nguyễn Tiểu Nhị thò đầu từ ngoài cửa sổ vào, trừng mắt tam giác nói: “có kết quả thì báo cho bọn tôi một tiếng.”

Sau đó 50 người lũ lượt xuống dưới, hùng cứ một nửa giang sơn quán bar uống thả cửa, bọn họ biết tôi là ông chủ quán rượu, coi rượu như nước lã chuốc nhau, nhưng bất hạnh trong vạn hạnh là bọn họ chỉ gọi bia rượu, nếu không hợp khẩu vị là bỏ qua, mới khiến cho hóa đơn chỉ ở con số 2 NDT.

Trong phòng chỉ còn Chu Quý, Đỗ hung, Lư Tuấn Nghĩa, Ngô Dụng cùng Thời Thiên. Chu Quý vừa mới đứng lên thì không năm nữa, ngồi nữa

mông trên ghế sofa, Ngô Dụng vỗ vai nói: “hiện tại nói rõ xem, là chuyện gì?”

Chu Quý: “Kỳ thực khi tôi vào phòng đã thấy kỳ quái, bọn họ có tổng cộng 8 người, có 4 né qua đứng au lưng tôi, để tôi ở giữa, sau đó bọn họ giả vờ tranh cãi vầy lên, hai người nắm chắc tay tôi, sau đó có người ra tay. Bọn nó lúc đi ra còn cảnh cáo :thông minh chút”, hiển nhiên là có ý.

Chu Quý không nói với tôi chuyện này. Hiển nhiên anh ta không tin tưởng vào chỉ số IQ của tôi .

Ngô Dụng đột nhiên hỏi tôi một câu khó hiểu: “Cường, cậu mở hắc điểm hả?”

Tôi vẻ mặt đau khổ phủ quyết: “quán bar này tôi mới nhận được một ngày. Dù muốn mở cũng không kịp.” Kỳ thực nếu không phải vậy, tôi chắc chắn sẽ cải tạo quán bar, kiếm gái tới, mấy cô gái tai thỏ dài, mặc váy ngắn cùn cùn phản quang, sờ chỗ này một bình rượu ngoại, sờ chỗ kia một bình rượu ngoại ... trên vũ đài đặt ống thép. Để những cô nàng bốc lửa lên đó ôm cột uốn éo, bắt đầu thì ăn mặc hở hang, sau đó lấy áo lông hay gì gì đó che chỗ kín, người xem cứ quăng tiền là thoát, tiền ném càng nhiều thì thoát y càng nhanh, tính ra nếu thoát cả underwear cũng kiếm trên vạn ...

Ngô Dụng nghe tôi nói, mỉm cười nâng lên một ly Vân Nam Bạch Được từ khay: “Quán bar của cậu còn bán thuốc trị thương hả?”

Tôi kinh hãi, lúc này mới ý thức tới nghi vấn.

Lư Tuấn Nghĩa hỏi Chu Quý: “bọn họ kêu cậu thông minh chút, là chỉ việc gì. Cậu đặc tội người khác sao?”

“tôi mới tới đây nửa ngày, có thể đặc tội ai chứ?”

Đỗ Hưng đột nhiên nói: “Có phải là bọn so vũ đạo thua làm không?”

Tôi kiên quyết phủ nhận: “Nhảy hip-hop chẳng qua là làm nhộn thôi, bọn này không có gan.”

Ngô Dụng nói: “Hiển nhiên, ngày đầu tiên đi làm đã gặp chuyện này là có người muốn cậu đừng làm nữa, Chu Quý nếu như không làm phó.. gì nhỉ” Tôi đề tỉnh; “Quản lý.”

“...Phó quản lý, vậy ai được lợi?” Ngô Dụng nâng cốc bia lên nhắm một hớp, nhúu mày buông xuống. tôi vội gọi người đưa tới hail y trà, thuận tiện gọi Tôn Tư Hân tới. Sau đó đáp lời Ngô Dụng: “Sẽ chẳng tốt với ai hết. Lợi nhuận từ quán bar trong cả năm nay thuộc về tôi, dù tôi có vài trăm phó quản lý, chẳng qua là không kiếm tiền thôi.”

Ngô Dụng gật gật đầu: ‘Vậy có chút khó.’

Lúc này Tôn Tư hân nâng hai ly trà lới, người trẻ tuổi tinh mắt thấy một nhóm người bừa hân đồn dập tới, nhìn ra chuyện hôm nay đã trở nên phức tạp. Người Lương Sơn tuy không có ba đầu sáu tay, nhưng loại khí chất thô phỉ hiển hiện rất rõ. Cậu ta ở quán bar lâu, tự nhiên có thể nhìn ra tỳ tính của các loại người.

Lư Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng tuy chỉ ngồi yên, nhưng loại khí thế thô hào chủ không chút thu liễm, Tôn Tư Hân bưng trà đặt trước mặt hai người, không ly khai mà rủ tay chờ hỏi.

Ngô Dụng đánh giá cậu ta: “Quán các cậu sao có thứ này?”

Sau đó đặt thuốc lên trên khay.

“Là của Liễu quản lý, quán bar thường xảy ra chuyện nên có thuốc này cũng không kỳ, vì những thứ này thường được chuẩn bị sẵn.”

Lư Tuấn Nghĩa trừng tôi, ý nói: còn nói cậu không mở hắc điểm?

Ngô Dụng tiếp tục hỏi: “Liều quản lý của các cậu có bối cảnh gì?”

Tôn Tư Hân hơi chút do dự. Biết giấu cũng chẳng được, dứt khoát nói: “Liều quản lý cũng là người trên “đường” , bằng hữu của Liều quản lý thường đánh nhau bị thương, thường tới quán bar tìm.”

“Chẳng lẽ cũng là xã hội đen? Cậu thấy qua Liều quản lý chưa?” Câu này hỏi Chu Quý. Chu Quý lắc đầu.

“Liều quản lý không thường tới quán sao?”

“bình thường vẫn tới, chỉ có hôm nay...”

Tôi cũng nghĩ ra Trần Khả Kiều nói với tôi, xem ra họ Liều không hoan nghênh Chu Đỗ tới, hiện tại mọi chuyện đều có đầu mối.

Ngô Dụng cũng lộ rõ vẻ hiểu ra, cười ha ha nói: ‘xem ra hai anh em của chúng tôi can thiệp tới việc của người ta, thật không tốt.’

Tôn Tư Hân run rẩy, bủn rủn tay chân: “Liều quản lý bình thường không nói chuyện với nhân viên cấp dưới, tôi cũng không biết gì nhiều.”

Tên nhóc này đủ khôn lỏi, nói vậy đã thoát sạch sẽ, hai là nói rõ lập trường.

Ngô Dụng cho Tôn Tư Hân lui; ‘Thời Thiên.’

Thời Thiên đáp lời: “có.”

“cậu trước thăm dò phương viên vài dặm xem sao, nhìn xem có thấy 8 người kia không.”

“Rõ.”

Nói xong đẩy cửa sổ nhảy ra, cửa sổ vốn là dùng để thông gió, miễn cưỡng đủ cho một con mèo chui qua, Thời Thiên lại thoải mái thoát qua, điểm chân lên nóc quán bán văn thẩn dưới lầu, thân hình bay lên lầu ba, đu vào mái nhà khác, sau đó lại vọt lên nhà khác, lộ tuyến chữ Z lao tới lầu 6, vóc người nhỏ gầy không chút tiếng động, giản đơn như một con mèo hoang thành tinh.

Tôi ở lại cùng Lữ Tuấn Nghĩa; ‘Nếu việc này thật là họ Liễu làm, các anh tính thế nào?’

Lữ Tuấn Nghĩa nhìn Ngô Dụng: “May là Chu Quý không sao..”

Tôi gật đầu phụ họa, Lữ Tuấn Nghĩa trưng cầu ý kiến nói: “Tôi thấy lấy một cái tay được chứ?”

Ngô Dụng: “Tôi thấy được.”

Tôi ngồi phịch xuống, suýt khóc.

Đỗ Hưng nâng tôi dậy, nói; “Cường cứ yên tâm, chắc chắn cậu sẽ được đích thân động thủ.”

Tôi lại ngã ngồi xuống, Đỗ hưng hỏi tôi sao vậy. tôi nói: “Không sao, tôi nghỉ chút là ok thôi...”

Bọn họ là một lũ thổ phỉ, bọn họ là một bọn thổ phỉ giết người không nháy mắt, bọn họ là một bọn thổ phỉ giết người không nháy mắt chỉ có 1 năm dương thọ, nói bọn họ xã hội đen đang vũ nhục bọn họ, bọn họ so với xã hội đen càng đen, so với khủng bố càng thâm hiểm chủ nghĩa khủng bố hơn, “người không chọc ta, ta không có việc gì cũng chọc người.”, bọn họ tuy một mực nói cười, nhưng tuyệt không bỏ qua chuyện Chu Quý, hiện tại còn 49 hảo hán đang ngồi dưới lầu chờ tin.”

Khi có tin chuẩn xác, bọn họ sẽ vui vẻ đi giết người... không cách nào yên ổn rồi, tôi dứt khoát nhập bọn thổ phỉ, sau này tôi magn theo bánh bao lên núi, chẳng phải có rất nhiều phu thê đều làm vậy, cái gì mà thái viên tử mẫu dạ xoa, cái gì mà ải cước hổ nhất trượng thanh, tôi cùng bao tử sẽ là hảo hán số 109 và 110, chúng tôi sẽ có phong hiệu bất cao hưng, Bao tử sẽ là một đầu não. May là bọn họ từ Tống triều tới. Tuy có spiderman Thời Thiên, nhưng cũng chẳng thể nhanh bằng tôi – tôi chỉ cần một cuộc điện thoại có thể bắt được tên nhãi Liễu Hiên. Vì vậy mới nói tư duy của họ còn chưa theo kịp thời đại, Chu Quý mấy người tuy cũng có điện thoại, nhưng không nghĩ tới việc có thể thông qua số điện thoại tìm ra người kia.

Tôi phải nhanh hơn một bước, nắm rõ sự việc, thế mới không bị động.

Tôi dựa tường run rẩy ra ngoài hành lang, móc điện thoại gọi Trần Khả Kiêu, đang bấm số thì bị người vỗ vai, tôi quay ngoắt lại ra là Đỗ Hưng. Anh ta nhìn tôi kỳ quái: “sao cậu run dữ thế?”

Nguyên lai điện thoại kết nối, tiếng Trần Khả Kiêu vang lên: “Alo? Tiêu tiên sinh hả? tiếng gì thế?”

May mà nàng không phải đặc công, nếu không khẳng định sẽ gõ mocso cho tôi, kịch tình chắc sẽ thành “VÔ Gian Đạo”.

Tôi cúp điện hỏi Đỗ Hưng đi đâu, anh ta nói: “Tống Thanh dựng cho tôi xưởng rượu, tôi về xem xét.”

“Lúc này à?”

“Ài, cậu nói chuyện Chu Quý hả? chuyện nhỏ, khôn cần tới tôi.”

Đỗ hưng vừa tới vũ sảnh đã bị một đám cuồng nhiệt phan hâm mộ vây lại, trong đó đa phần là những cô gái xinh xắn đáng yêu, nghe nói Đỗ hưng muốn rời đi. Một đám theo không tha, sau cùng hai fan nữ có xe còn tranh nhau hộ tống Đỗ Hưng mà suýt chút đánh nhau.

Cáo hảo hán đều tại đại sảnh, có người gọi tôi lại ngồi, tôi thấy Lâm Xung, đi tới chỗ bàn anh ta, nửa đường bị Nguyễn thị huỳnh đệ cùng Trương Thuận chặn lại, ba người vui rồi, bởi vì thời gian dài không nhảy vào trong nước. Đầu tóc đều xoăn, giống như mì ăn liền vậy, Trương Thuận thoi thóp: “Cường, chỗ cậu ngay cả giếng cũng không hả?”

Tôi vội đáp ngay mai sẽ dẫn họ đi tìm nước.

Tôi đến ngồi bàn Lâm Xung, Lý Vân mở cho tôi chai bia đưa tới, còn nhìn quán bar nói: “Quán bar của cậu quá bình thường, không đặc sắc. Thậm chí là trang trí cũng quá nhàm.”

Xem ra vài ngày qua mấy người cũng đi nhiều quán bar.

Tôi nói: “Anh xem nên bố trí thế nào?”

“Cửa để bốn tấm biển, nghịch thời không dùng thể chữ lệ viết, tối thì sẽ sáng như bốn lồng đen, còn viết “Tài Nguyên Quảng tiến”, phục vụ viên đều mặc áo vai có khăn, khách mới tới thì phải chào “chào ngài”, trong tiệm để bàn ghế gỗ, trên quầy để một hàng rượu....”

Tôi ngạc nhiên: “Đây là thứ mà anh gọi là đặc sắc hả?”

Lý Vân: “Trong thời đại của chúng tôi hiển nhiên không phải đặc sắc, nhưng tại thời này thì sao? Làm buôn bán cần phải động não.”

Nghe anh ta nói thế tôi cũng cảm giác chút đúng. Quán bar cổ điển? hiện tại quán bar đều theo đuổi cá tính cùng phẩm vị, tuy để sạch sẽ có chút kiếm tiền, nhưng không lưu được thường khách, nếu như trên tường treo mũ rơm cùng mấy thứ lặt vặt hấp dẫn người, quán rượu cần Lý Vân tu sửa lại, vậy thì không đơn giản là phục cổ rồi, chỉ sợ mấy nhà khảo cổ học tìm tôi hỏi thăm.

Tôi đang nghĩ, Bánh Bao hung dữ giết tới; “Anh chạy qua đây làm gì, tìm anh mệt quá, có về hay không?”

Sau đó nàng mới phát hiện bên cạnh tôi còn mấy người Lâm Xung, nàng gật đầu chào, hỏi tôi; “đều bạn anh hả?”

Mấy người Lâm Xung cười nhìn tôi, tôi quần bách: ‘Đây là vợ em.’

Bánh bao cầm chai bia, cụng ly với Lâm xung cùng Lý Vân, ngửa cổ uống một ngụm lớn, nói; “Lần đầu gặp mặt.”

Một đám Lâm Xung, Dương Chí đều đứng lên đáp lại, nhát thời cả đám đều hét lên hưởng ứng, mấy chục người có người gọi chị dâu, có người gọi em dâu, cũng có người gọi chị hai, nói xong đều uống hết rượu đập cốc đập chai, Bánh Bao bị dọa sốc, nhỏ giọng hỏi: “Đều là bạn anh thật hả?”

Hồ Tam Nương bật tới nói: “Em là vợ của nhóc này sao?”

Bánh Bao lựng lẽ, tôi nói với bánh bao: “Mau gọi chị ba.”

Hồ Tam Nương lớn tiếng nói; “gọi em ba được rồi, em năm nay kỳ thực mới 23.”

Bánh Bao nhận một lượt chúc rượu, hai má đỏ bừng, tôi nói: “Bọn em cứ về trước, anh ngồi với họ một lúc, đều là bạn học đại học, mấy năm không gặp rồi..:

Bánh bao hỏi: ‘Anh đi học đại học hồi nào?’

Tôi nói; “Đại học lao động xã hội....”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Đạp Thủy Vô Ngân

Tôi nói với Bánh bao: “Em dẫn mấy người về trước, anh sẽ về sau.”

Bánh Bao gật đầu, giả vờ nhu tình, thì thầm vào tai tôi, nhưng nàng nói: “Anh mà dám đi mát xa hay nhà tắm với họ thì cứ coi chừng.”

Sau đó đứng lên, chào tạm biệt các hảo hán, lúc đi còn ngoái lại trừng tôi, tôi vội nói: “Anh nhớ.”

Bánh Bao vừa đi, Hồ Tam Nương đã nắm cổ tôi: “Cô ấy nói gì với cậu thế?”

Tôi lộ vẻ đau khổ; ‘Cô ấy kêu em cách chị xa chút.’

Hồ Tam Nương biết tôi đang trêu, cô ấy đặt tay lên vai tôi, nói với mấy người Lâm Xung: “Các anh có phát hiện ra điều này không, cô gái kia thật giống hệt nhị tỷ của tôi.” Mọi người đều gật đầu cười.

Tôi biết cô ấy có lẽ đang nói tới Tôn Nhị Nương, hiếu kỳ hỏi: “Chị hai cũng giống bề ngoài giống cô ấy hả? Chẳng trách Trương Thanh ca ca không thể có được nhân sinh quan thế giới quan bình thường, thế nên mới xiên thịt người đi nướng.”

Sau đó tôi cười hì hì: “

Nguyên lai cô em mới 24 tuổi, Cường ca năm nay 27 nè....

Hồ Tam Nương tổng cho tôi một cái cốc đầu đau điếng; “Chẳng phải lão nương đã nói sao, năm nay lão nương đã 900 tuổi, tổ tông mười mấy đời Tiêu gia có khi đã từng ngồi uống rượu với lão nương.”

Nàng liếc mắt, đột nhiên chỉ vào Thánh Thủ Thư Sinh Tiêu Nhượng nói: “tên kia nói không chừng là tổ tông của cậu đó, nhanh tới vái chào.”

Tiêu Nhượng lại không chút khách khí, nắm cái ghế đi qua ngồi xuống: “Có lẽ thật, nhà cậu có tộc phổ chứ?”

Đúng là thâm nho nhỏ dốt, người đọc sách thì xấu xa.

Tôi phịa ra: “Tôi nghe ông của tôi nói, cụ tôi vốn không họ Tiêu, là đổi từ họ khác sang.”

Hồ Tam Nương nói: “Vậy cậu họ gì, tôi tìm cho cậu, hôm nay phải để cậu nhận tổ quy tông.”

Đây là chỗ tốt của việc nhiều người, hơn 50 người cơ hồ họ gì cũng có, đều lộ vẻ nóng lòng chờ đợi, thật sự muốn nhật tôn tử đời thứ 13 a. Tôi nói: “Nhìn từ tôi cũng có thể thấy gia tổ chắc chắn là dân lành tuân thủ pháp luật, nói không chừng còn là thư hương môn đệ, hậu nhân của danh nhân, tuyệt đối không thể có chút liên quan tới các vị đại ca.

Các hảo hán cười lớn, đều nói: nếu hậu nhân của họ đều giống cậu, bọn tôi tạo phản làm cái gì.

Chỉ có Lâm Xung lộ vẻ do dự, xem ra đã nói đúng việc thương tâm.

Tôi vội lảng sang đề tài khác: “Lâm Xung ca ca. Lần trước anh dạy em thương pháp, em đã có tiến triển lớn.”

Lâm Xung quả nhiên hứng khởi: “A, thật hả?”

Nói xong đưa một chai bia chưa mở đặt trước mặt tôi. Sau đó đi quanh tìm kiếm gì đó, tôi hỏi anh ta đang làm gì, anh ta nói: “Anh tìm cho chú cái côn, chú mà đâm thủng nó được, anh dạy chú chiêu khác.”

Nghe anh ta nói thế, mấy người cũng phụ giúp, Tiêu Nhượng hỏi: ‘Côn dài cỡ nào/’

Lâm Xung nói: “Dài như chiếc đũa là được.”

Sau đó Tiêu Nhượng nhặt từ dưới đất lên một ống hút đưa cho tôi... Lâm Xung phì cười: “Chú ấy mà dùng cái này đâm thủng chai bia. Tôi vái chú ấy làm sư phụ.”

Trương Thanh cầm chơi một quả hồ trăn (ko rõ quả này thế nào), đột nhiên dùng ngón tay búng, quả hồ trăn bắn tới, bắn trúng miệng chai bia. “xoảng”, nắp chai bia bị đánh bay, chai bia vẫn đứng bất động, chỉ có chút khí bay lên. Trương Thanh cười nói: “Cường, thứ này còn ngon hơn Lâm gia thương nhiều.”

Mắt tôi sáng như đèn pha, tôi phải học được kỹ xảo này. Về sau dùng chiêu này của gái thì số zdach, đi tham gia got talent cũng được! tôi kéo Trương Thanh nói: “Ca ca dạy đệ đi.”

Trương Thanh: ‘Đơn giản, chú cứ nhìn chuẩn một mục tiêu, dùng ý niệm cùng khí khóa mục tiêu, nắm giữ lực chính xác, kinh nghiệm nhiều chút là làm được.’

Trương Thanh đặt một quả hồ trăn vào tay tôi, chỉ vào một điểm ở xa nói: “Làm theo lời anh này. Chú nhất định làm được, trước dùng ý niệm khóa mục tiêu.”

Tôi nhìn đông ngó tây một lúc lâu, khó hiểu hỏi: ‘Khóa mục tiêu nào?’

“Thì chai bia đó, cậu chỉ cần đánh đổ nó là ok.”

Tôi thuận theo tay anh ta chỉ, thấy một cái chai bia không trên bàn Lý Quỳnh.

Trương Thanh hỏi; “Khóa mục tiêu chưa?”

“Khóa rồi.” Trong tâm tôi vô cùng khẩn trương, tôi muốn luyện thành đạn chỉ thần công, về áu năm đầu giường phóng hạt dưa, nửa đêm đi nhà xí cũng không cần đi qua cả một đoạn đường tối thui.

“Ném.”

Theo lệnh Trương Thanh. Tôi búng ngón tay ...

Bình không động, tôi đã chuẩn bị sẵn tư tưởng rồi mà, quả hồ trăn không biết biến đâu mất, qua một hai giây mới nghe thấy một người cách bọn tôi mười vạn tám ngàn dặm, đứng trong đồng người đang nhảy nhót nói: “Tổ sư nó, thằng nào ném quả hồ trăn vào đầu tao?”

Trương Thanh vỗ vai tôi nói: “Độ chuẩn kém chút, nhưng lực ném cũng được.”

Tôi ngượng ngùng nói; “Luyện dần dần là được mà.”

Lúc này đã rất muộn, 8 phần 10 khách trong bar đều giải tán, số còn lại thì là những đôi tình lữ ý ôi thâm thì, nhạc cũng nhỏ và chậm hơn nhiều, các hảo hán uống rượu cũng tây tây rồi. Nhạc vừa dứt, các bọn đều ngáp ngáp dài, Hồ Tam Nương đứng lên vươn vai vặn hông, ngọc thỏ trước ngực như muốn xé áo chạy ra, càng lộ rõ vòng eo thon nhỏ, tôi hiện tại cảm giác được Vương Anh chiến tử cũng coi là may, chí ít không phá hư uy danh của hảo hán, nếu không sớm muộn cũng phải chết trên bụng nữ nhân này. Hồ Tam Nương không hề biết lỗi suy nghĩ bẩn thỉu của tôi, tùy tiện hỏi tôi: “Đêm nay ngủ đâu?”

Đái Tông đứng lên ôm quyền nói: “các huynh đệ, chúng ta đi về thôi, tôi nhận giường.”

Nói xong vỗ đùi, như thần hành lưu lại khói bụi lao ra quán bar, mấy phục vụ viên trợn mắt kinh ngạc, sau đó tôi nói tôi trả tiền thay thì bọn họ mới không đuổi theo.

Hiện tại khẳng định khó kiếm đủ xe cho 50 người trở về, thứ nhất là chưa tính tới, thứ hai tài xế cũng không dám chạy xa như vậy. Trên lầu 8 có phòng lớn, một sofa có thể cho 4 người ngủ, 4 phòng nhỏ mỗi phòng cho 2 người, phòng quản lý cũng chứa được 2, mỗi phòng lớn nhét thêm một người, miễn cưỡng đủ chỗ, hôm nay thỉnh các hảo hán uống rượu hết 1 vạn 8, tôi cũng không có nhiều tiền mặt vậy, đang nghĩ cách thì Trần Khả Kiều điện thoại tới, nhờ nàng thanh toán, nhưng khoản tiền này dù sao cuối tháng cũng sẽ vào túi tôi, chỉ phải trả chút phí phục vụ. Làm xong mấy việc lung tung này, tôi mới tìm cơ hội nói chuyện riêng với Trần Khả Kiều, việc đầu tiên đương nhiên là cần số điện thoại của Liễu Hiên.

Trần Khả Kiều cảnh giác nói: “Anh cần số điện thoại của anh ta làm gì, hôm nay có ai tới quán bar?”

Tôi lười nhác nói; “Nếu cô đã có nội tuyến, không thể không biết ai tới – Chu Quý bị người đâm một phát chắc cô không biết?”

Trần Khả Kiều rất bình tĩnh nói: “Tôi cũng muốn nói chuyện này với anh, để hai bạn của anh đừng làm nữa, tôi sẽ bỏ tiền bồi thường cho họ, để họ ngậm miệng.”

Tôi nói: “Lần này tiền không phải vấn đề, vấn đề là không có tiền...”

“Sao?”

“A, nói lộn, -- chuyện lần này không phải tiền có thể giải quyết được, hai người bạn của tôi có bối cảnh khá phức tạp, cô đọc mấy tiểu thuyết thì sẽ

hiếu thôi.”

Trần Khả Kiều cười, nói có chút khinh miệt: ‘Chẳng phải có chút thể lwcj sao? Có thể chớp mắt gọi tới hơn 50 người cũng tính là có chút, chẳng qua Liễu Hiên không yếu hơn các anh đâu, thật đó.’

Tôi vội vàng nói: “Tôi không muốn động tới hân, tôi muốn cứu hân kia.”

Trần Khả Kiều vẫn nói với khẩu khí cao cao tại thượng: “Bằng anh? Bạn cầu anh hình như cũng chẳng bị sao, 20 vạn được không?”

Tôi đỏ mặt nói: “20 vạn, sao người bị đâm không phải là mình nhỉ? Chuyện này là do Liễu Hiên làm phải không?”

‘Tôi chưa xác định, nhưng dù không phải là anh ta thì tôi cũng không muốn chọc vào mấy chuyện phiền hà, anh đều đã nói bạn bè của anh cũng không sạch sẽ.’

“Không phải không sạch sẽ đơn thuần đâu, có huyết sử đó – cô nhanh cho tôi số điện thoại của Liễu Hiên, nếu muộn thì không kịp, không chừng đã có người tới ngoài cửa sổ nhà anh ta rồi.”

Trần Khả Kiều nhanh chóng cho một số điện thoại, lạnh băng nói: “Nếu anh muốn tự giải quyết tôi cũng hết cách, tôi cũng không vi phạm hiệp ước đã ký, chỉ mong thời gian một năm sẽ nhanh chóng qua đi – Tiêu tiên sinh, hợp tác với ngài thật không chút thoải mái.”

Nói xong cô ta cúp máy.

Con mẹ nó, không thoải mái thì đối tư thế! Lừa lão tửu tiếp nhận cái quây nát còn chưa tính sổ với cô em đâu.

Tôi vừa mắng xối xả vừa bấm số, chuông vừa vang đã có người tiếp, tiếng gắt gỏng vang lên từ đầu dây bên kia: “Con mẹ thằng nào gọi muộn

thế?”

Tôi cũng chẳng thèm khách khí nói: “Muộn thế này mà mẹ mày vẫn chưa ngủ hả? mày là Liễu Hiên phải không?”

Tên nhóc hơi sững sờ, đại khái bị kinh ngạc, khẩu khí hòa hoãn nói: “Ai vậy?”

“tao tên Tiêu Cường, chuyện xảy ra ở quán bar Ngịch Thời Không là do mày làm hả?”

Liễu Hiên chần chờ một chút rồi mới biết là ai: ‘he he, con mẹ mày, tao đang tìm mày đây, họ Tiêu, mày ở đâu?’

Tôi rất thành khẩn nói: “Tao thật không thể nói cho mày tao đang ở đâu, không phải sợ mày tới tìm tao, mà sợ mày về không được, chuyện hôm nay là mày làm hả?”

“Con mẹ mày, tao làm đây, bảo hai thằng bạn mày rút sớm đi, chuyện của mày với Trần Khả Kiêu tao không quản, con mẹ nó, chuyện ở quán bar chỉ tao có quyền nói.”

“...Mày có tổ chức chút đi được không? Tao không nói đông dài với mày nữa. Tao rất thành tâm khuyến cáo cho mày biết, lập tức thu thập hành lý ly khai, đi đến đâu thì đi. Một năm sau quay lại, tốt nhất có thể mang cả nhà đi Đại Hưng An Lĩnh trốn một thời gian.”

Liễu Hiên nổi đáo: “Nói như rằm ấy, lão tử không đi xem mày làm gì tao.” Xem ra thằng chó coi lời của tôi thành uy hiếp.

“À há, là tao nói không rõ, mày thật sự đã đắc tội người không thể đắc tội, tên của bọn họ thì mày đã nghe danh từ nhỏ tới lớn, nhưng tao không thể nói rõ cho mày...”

“Mày bảo Lôi lão tứ hả?”

“Lôi lão tứ là thằng nào?”

Liều Hiên biết ngay cả Lôi lão tứ tôi cũng không biết chắc tay mơ. Lại xương cường nói: “Ngay cả Lôi lão tứ đều cho tao chút thể diện, mày tính là thứ gì, con mẹ nó, mày chờ, có giỏi mày tới đây làm gì tao thì làm.”

Xem ra cường ca tôi nhiều năm không hỏi thế sự giang hồ nên lạc hậu rồi, Lôi lão tứ tôi thật chưa nghe qua, xem ra trừ Lôi lão tứ thì họ Liều chẳng sợ ai hết, đại khái xác thực có bối cảnh hắc đạo. Việc hôm nay nói miệng không giải quyết được rồi.

Tôi nói: ‘Trước cứ thế, về sau tao sẽ chậm chậm giải thích cho mày, à, đúng rồi. Mày có xem phim “độc tí đao” chưa?’

Liều Hiên bị tôi đột ngột hỏi sững sờ, buột miệng nói; ‘không.’

“Xem qua đi nhé, sẽ tốt cho mày đấy.”

Việc này khó giải quyết, đối phương không thấm nước, cái quán bar nát bét này tốt cái éo gì, mà ngay cả tay cũng không cần.

Tôi dừng thất thần ngoài hành lang, lúc này mới phát hiện các hảo hán đều đi ngủ, nhưng tôi ngủ ở đâu đây?

Đẩy cửa phòng. Bên trong đều là mấy thằng cốt đột nằm ngổn ngang, ngáy khò khò, tôi tính ra sắp xếp chỗ ngủ cho 52 người vừa đủ, Đái Tông, Đỗ Hưng cũng dời đi nên vừa đủ chỗ.

Tôi đẩy cửa tìm khắp các phòng, Hồ Tam Nương còn đang rửa tay chuẩn bị về phòng ngủ. cô còn mặc quần jean, nhìn lên phía trên, tôi suýt shock, chỉ thấy cô ấy mặc một cái sơ mi không cài cúc, da trắng bóc lại không có nịt ngực, nhìn thấy tôi đứng ở hành lang, chỉ tùy tiện dùng tay kéo sơ mi

lại, lúc đi hai hòn non bộ trườn tròn nửa nổi nửa chìm lúc ẩn lúc hiện, gió khẽ thổi, eo nhỏ hòn toàn lộ ra.

Cô ấy vốn đang buồn ngủ. Thấy tôi cứ đứng ngây ra, nghiêng đầu nhìn tôi, đột nhiên dùng ngón trở gầy cào tôi, trêu ghẹo: “có muốn vào đây với em không?”

Cô ấy thường buộc tóc, hiện tại bỏ xõa, tóc như gợn óng chảy xuôi, có mấy sợi lại xõa trong sơ mi, người nhìn vào ngửa ngửa buồn buồn, gợn sóng, gợn sóng, thật sự là trong sóng có sóng.

Chẳng qua tôi cũng chẳng dám tin lời cô ấy, tôi biết cô ấy chích trêu đùa người khác, nên không cần vội, rất nhiều chuyện lộng giả thành thật được, nhưng vấn đề tôi biết nữ nhân này có thủ đoạn kinh khủng, sợ lộng giả thành thật không được là biến thành thái giám thì bỏ mịa.

Cô thấy tôi do dự không quyết, thất vọng nói: “Thôi, anh không vào em đóng cửa đó.”

Tôi cũng chưa từng nghĩ, nàng lấy gì khóa cửa?

Đây trong đầu tôi là ý nghĩa, giang hồ nhi nữ tương phùng nhất tiểu, cái gì mà quân làm sao có thể mở cửa, tôi hiểu sai về con gái thời Tống, những cô gái xinh đẹp đều khó chịu tịch mịch, nếu bạn xem qua diêm bà tích, phan kim liên, phan xảo vân...Hỗ Tam Nương là một người vợ xinh đẹp, hiện tại lại hàm hồ mời tôi, làm sao tôi có thể không thú tính rần rần chứ?

Còn nữa, tôi hiện tại nghĩ rồi, lúc bắt đầu an bài chỗ ngủ tôi quên cô này, cũng đồng nghĩa, nếu theo an bài ban đầu, tôi nên ngủ cùng phòng với Hỗ Tam Nương.

Hỗ Tam Nương lúc vào cửa còn phong tao quay đầu liếc mắt đầu tình, sau đó chậm rãi đóng cửa, tôi giậm chân: “...Vậy em đành lẻ loi đêm nay.”

Tối hôm đó tôi vào phòng Hồ Tam Nương chẳng bao lâu bắt đầu thwor gáp, ngực phập phồng, mồ hôi nhễ nhại, tôi thở phì phò hỗn hển nói: “..chị... chị ba, em không chịu nổi.”

Hồ Tam Nương ngọt ngào mị hoặc: “Không chịu nổi hả, nhưng em còn muốn...”

“...Thật àm...Không chịu nổi nữa...a ...a....”

“Cậu có phải đàn ông không? Dậy, tiếp tục.”

Mãi tới khi trời sáng rõ, Hồ Tam Nương mới ngồi trên giường nói: “Cả tối mới chống đỡ được 200 chiếc, còn dám đi trộm tình, còn muốn học công phu, ha ha?”

Tôi hối hận vô cùng: “Em chỉ muốn ngủ một tối thôi.”

Hồ Tam nương đập tôi một cái nói: “Còn nói chỉ muốn ngủ một đêm, còn không muốn chịu trách nhiệm hả?”

Nàng hất tóc, vô ý lộ ra ngực nhẵn nhũn, nhũ hoa đỏ đỏ, bất quá lần này tôi không dám có chút tâm tư. 200 cái chống đỡ, tứ chi đã không cách nào nhúc nhích rồi.

Hồ Tam Nương đá tôi ra khỏi phòng, còn nói về sau để cô ấy biết tôi là chuyện có lỗi với bánh bao, cô ấy sẽ thu một bộ phận trên cơ thể, thời đại này sao con gái không chút nữ tính thể nhĩ, các bạn thấy qua những cô gái chỉ hơi chút đã đỏ mặt nói “anh xấu anh xấu chết đi được”, nếu không cũng nói “không thềm để ý tới anh nữa” – Hồ Tam Nương tính là phụ nữ cổ xưa thì đúng rồi, cô ta còn là thổ phỉ - không sai vào đâu được. về sau tôi sẽ coi cô ta như chị ruột.

Tôi run lấy bấy chạy qua hai phòng, vừa mở cửa đã thấy Trương Thuận, Nguyễn Tiểu Nhị, Nguyễn Tiểu Ngũ đi ra, bọn họ đều sáng láng chào tôi:

‘Cường dậy sớm thế? Chúng mình đi bơi chứ?’

Tôi lão đảo suýt đập đầu vào tường, boi hả? Tôi chống đẩy cả đêm, giờ lại đi bơi?

Trương Thuận đưa lối, Nguyễn thị huỳnh đệ khoác vai tôi ra cửa, tôi nhìn phía sau, mắt lộ vẻ kiên nghị, dựa dựa chỉ vào một quầy hàng , hét lớn; ‘để tôi ăn cái quẩy đã rồi đi...’

Ba người họ cũng đói, chúng tôi 4 người ăn 20 quẩy, họ mỗi người mới ăn ba, đây là lần đầu tôi biến hiện sở trường vượt trội hơn các hảo hán Lương Sơn. Ông gài bụng cho tôi đậu tương, tôi thật nghĩ đâm đầu chết chìm trong bát.

Hôm nay là Chủ Nhật, hồ bơi đã có không ít người tới từ sớm, tôi dẫn 3 người mua áo bơi cùng mũ bơi, còn mua cho mình một cái kính lặn.

Ngay từ chỗ bán vé, họ như ngửi thấy mùi nước, bắt đầu hưng phấn, trong phòng thay đồ, làm chủ nhân tôi rất muốn đề tỉnh bọn họ một chút, nhưng há miệng hồi lâu tôi cũng không nhớ nổi nên nói gì, sau cùng tôi tự đề tỉnh mình: đừng có đi chỗ nước sâu.

Khi chúng tôi tới hồ bơi, nhìn nước xanh thẳm, mặt nước tĩnh lặng, bọn họ không có hoan hô nhảy ào vào nước như tôi tưởng, Nguyễn Tiểu Nhị đưa tay chỉ phía bể bơi, e thẹn lúng túng; “sao có cả phụ nữ ở đây?”

Tôi thấy trong hồ có mấy phụ nữ độ tuổi khác nhau đang bơi ếch, trong đó có một cô có vóc người tuyệt hảo, mặc áo bơi đen, bơi qua bơi lại trong bể, giống như mỹ nhân ngư, đang tiếc không thấy rõ mặt.

Tôi thấy ba người do dự, cười nhạt: “Các anh tới đây không ngăn, đừng nói cho tôi là cá anh chưa thấy qua phụ nữ hờ mông nhé.”

Nguyễn Tiểu Nhị ngượng ngập: “Thật là lần đầu...”

“Chàì, bơi tự do đi. Các anh để ý tới các cô ấy làm gì?”

Trương Thuận quyết tâm, chạy đà nhảy vọt vào trong nước. Lúc vào trong nước hưng phấn hết to, Nguyễn gia huynh đệ theo sát sau, tôi mới vừa đi tới bên thành bể đã thấy ba người bơi sang đầu bên kia, Trương Thuận quay mình đứng yên trong nước, lau mặt nói: “Cường, cậu không xuống à?”

Tôi cười he he: “Tôi không biết bơi?”

Trương Thuận nói với Nguyễn Tiểu Nhị nói: “Cường nói cậu ấy không biết bơi.”

Nguyễn Tiểu Nhị: “Sao? Còn có người không biết bơi hả?”

Tôi phẫn nộ nói: “Chẳng phải Lý Quỳnh cũng không biết bơi đó sao?”

Trương Thuận té nước cười mắng; “Ý cậu là tôi đi lên bờ so công phu với cậu hả?”

Ào, Nguyễn Tiểu Ngũ chui lên khỏi mặt nước, nói: “Nước quá trong sạch, nhưng lại không có cá.” Nói xong lại lặn xuống.

Trương Thuận lại té nước qua: “Xuống đây chơi, không thể bỏ tiền vô ích mà.”

Tôi nói: “Phí tiền mua vé vào cửa còn tốt hơn bỏ tiền để chết.” Tôi thấy Trương Thuận định đi lên kéo tôi xuống, vội bỏ chạy, nhưng trượt chân té xuống bể, sặc, nước vào mũi, tôi vội giẫy đạp đứng lên, nước mới qua đầu gối.

Nhưng người càng đông tôi càng thấy ngượng, mấy đứa nhỏ ôm vẹt nhựa bơi đi bơi lại quanh chân tôi, người lớn trên bờ nhìn bọn nhỏ chơi, tôi tự chơi với mình – mấy người trên bờ nhìn tôi cười. Tôi ngượng ngừng bò ra.

Hậm hực đi tới chỗ sâu hơn, Trương Thuận nói với tôi vài câu rồi đột nhiên chìm xuống, ra là bị Nguyễn Tiểu Nhị kéo chân xuống.

Vừa lúc nhân viên cứu hộ nhìn thấy, thối còi biểu thị cảnh cáo, nhưng hơn 40 giây còn chầu thấy hai người nổi lên, hoảng sợ, cả hai tới trước mặt tôi. Tôi nói với anh ta: Anh không cần quản, hai tên kia là động vật lưỡng cư, ở trong nước là cá, có thể đợi tới lúc anh nhận tiền lương tháng sau đó.

Đứng trên bờ có thể nhìn rõ Trương Thuận cùng Nguyễn Tiểu Nhị như hai giao long trong nước thi đấu, nước xung quanh bị khuấy đảo, Nguyễn Tiểu Ngũ bơi đứng quá tuyệt. Cơ hồ nửa thân đề trời lên mặt nước, tựa như đứng ở cái ao cạn, cảm tưởng chỉ cần nhún người là vọt lên khỏi mặt nước, đại khái là trong truyền thuyết Đạp Thủy Vô Ngân.

Tôi kêu Nguyễn Tiểu Ngũ lôi hai người kai lên, Nguyễn Tiểu Ngũ đi vài bước như đi thang máy, lên bờ nói: “Không cần quản, thích thì cậu đi mà làm, tôi đi nhà xí.”

Tiểu Ngũ thật văn minh, cũng biết không thể giải quyết trong bể bơi.

Cứu sinh việt triệt để không tin nổi, há hốc mồm đứng chết sững không nhúc nhích. Mọi người đi qua nhìn hai chugns tôi đều nói: “Đây là tượng ai nhỉ?”

Hồi lâu nhân viên cứu hộ mới nói: “Anh khẳng định đó không phải là cá heo do anh mang tới chứ?”

Lúc này một người lạng lẽ tới cạnh tôi, tôi quay đầu nhìn, ra là mỹ nhân ngư vóc người tuyệt hảo mặc đồ đen, hiện tại tôi rất cục có thể nhìn rõ khuôn mặt cô ấy. Đó là một khuôn mặt hạt dưa không tì vết, hai tròng mắt to có thể so sánh với miệng, lông mi rất dài, còn có hạt nước dính trên, tóc ngắn buộc sau gáy, tuổi chừng 18, 19, thật là một tiểu mỹ nhân làm người nhìn kinh diễm.

Hiện tại tôi có biểu hiện cũng giống như nhân viên cứu hộ kia, cô ấy thấy tôi nhìn, cười với tôi: ‘Chào anh, em tên Nghệ Tư Vũ.’

Tôi như ngốc vậy tay chào: ‘Hi—“

Nhưng Nghệ Tư Vũ hiển nhiên không để ý tôi nói gì, trong mắt cô ấy chỉ có Trương Thuận cùng Nguyễn Tiểu Nhị đang nghịch nước: ‘Hai người họ với anh là thế nào?’

Hư vinh cùng cảm giác thất bại đồng thời xuất hiện, tôi không chút suy nghĩ nói: ‘Đó là hai phế vật mà tôi dạy mãi cũng chẳng được.’

Quả nhiên Nghệ Tư Vũ kinh ngạc: “Thật hả?”

Tôi quay đầu tỏ vẻ khoogn đáp, nhưng lại chuyển mặt ali: tôi không thể không nhìn ngũ quan hoàn mỹ của Nghệ Tư Vũ.

“Có thể cho em biết anh dạy họ thế nào chứ?”

Tôi thỏa mãn cười he he, nói ác độc: ‘Rất đơn giản, bơi không nhanh thì ăn roi, không nín thở lâu ra là ăn roi.’

Nghệ Tư Vũ cười nhẹ, có vẻ nàng không dễ bị lừa, nụ cười lộ ra mấy phần thương tang, xa không phải những gô gái tuổi này có thể có.

Cô đột nhiên vươn tay nắm lấy tay tôi – thật là mềm.

Không nên phát triển nhanh thế chứ? Cô ấy cũng hơi nhỏ tuổi ....

Sau đó cô nói với tôi một câu rất khủng bố: “Chúng ta cùng đi xuống kéo họ lên thôi.”

Rồi cô không chờ tôi phân trần kéo tôi nhảy ùm xuống nước.

Tôi hồn bất phụ thể hét lên: “Tôi không biết...”

Chữ cuối không kịp là, vì mồm tôi đầy nước mắt rồi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65: Tuyệt Thế Bảo Bối.

Người không biết bơi khi rớt xuống nước trực tay chân vung loạn, không quản là cái gì đều ôm chặt chết không buông – nghe tư vũ kéo tôi xuống nước, lại nháy xuống nước trước, tôi vay chân vung loạn ôm chặt đùi cô ấy. Nghê Tư Vũ đỏ mặt nói: ‘Anh làm gì vậy, buông ra.’

Tôi đương nhiên không buông! Càng ôm chặt, bởi vì tôi muốn thò đầu lên khỏi mặt nước, nhưng cứ dán đùi Nghê Tư Vũ, cứ thế, tôi uống mấy ngụm nước, lỡ tai ôn ông, từ trong nước tôi thấy Nghê Tư Vũ hình như mắng tôi “đồ háo sắc”, sau đó cô nghiêm người kéo tôi chìm xuống nước, tôi hơi lỏng tay, cô như một mỹ nhân ngư bơi đi.

Tôi càng lúc càng chìm xuống, liều mạng vẫy vùng, giơ tay ra hiệu cho nhân viên cứu hộ giúp. Nhân viên cứu hộ ngồi trên bục cao, thấy rõ là tôi thì thờ ơ, tùy tôi vung tay kịch liệt, anh ta vẫn ôm tay trước ngực, lúc thì vẫy vẫy coi như đáp lời.

Xong rồi, anh ta thấy tôi cùng Trương Thuận đi chung, khẳng định không nghĩ tôi không biết bơi, thấy tôi kêu cứu, còn tuwngr tôi đang trêu chọc. Khả năng hiện tại tôi vùng vẫy giống kiểu bơi biểu diễn, chỉ thấy tôi vươn một tay chân thẳng tắp, có lúc làm ra các động tác có độ khó cao, mà có lúc giống xoay ba vòng, có lúc lại đảo lắc, rất nhiều người chú ý thấy tôi nửa phút không đổi khí, tuyệt đối có tố chất của một đội viên bơi nghệ thuật...

Không nghĩ tới, Cường tôi sẽ chết đuối ở tình cảnh vô số cao thủ bơi lội đứng bên xem, người có thể cứu tôi rất nhiều, nhưng Trương Thuận cùng Nguyễn Tiểu Nhị đang chơi, Nghe Tư Vũ cùng nhân viên cứu hộ cho là tôi biết bơi.

Các bạn, xem xong chương này xin mọi người ôn tập lại chuyện cổ tích ngụ ngôn “sói tới rồi” nhé.

Tôi không nín được nữa bắt đầu uống nước, sau đó tôi đứng thẳng trong nước, một tay giơ cao, như tượng thần tự do chậm rãi chìm xuống ước, giây phút cuối cùng, tôi giơ lên ngón giữa với nhân viên cứu hộ....

Lúc này Nguyễn Tiểu Ngũ đi vệ sinh về. Thấy tôi khác lạ liền nhảy xuống nước bơi tới chỗ tôi, sau đó chui xuống dưới nâng bụng tôi đưa về phía bờ. Tôi nằm trên mặt nước, như một cái xuống máy rẽ sóng lao tới, khiến mọi người xung quanh vô cùng kinh ngạc.

Nguyễn Tiểu Ngũ đẩy tôi lên bờ, tôi thấy lục phụ ngũ tạng căng khó chịu, miệng mũi chua cay. Trương Thuận hai người cùng Nghe Tư Vũ lúc này mới vẫy tới, Nghe Tư Vũ che miệng, xin lỗi: ‘Xin lỗi, em không biết anh không biết bơi.’

Hơi mở mắt, miệng lẩm bẩm, Nguyễn Tiểu Ngũ ghé tai nghe hồi lâu mới nói: ‘Cậu ấy nói cậu ấy cần hô hấp nhân tạo.’

Nghe Tư Vũ quỳ một chân trước mặt tôi, thấy bụng tôi căng phồng, vội lấy tay bịt mũi, miệng nhỏ ấn xuống, Trương Thuận đẩy cô ấy ra nói: ‘Không phiền thế.’ Sau đó nắm chắc hai chân tôi vận lực rung rung. Tôi như túi thùng trút đầy nước, anh ta ném tôi ra đất hỏi; “Đỡ rồi chứ?”

Đích thực là đỡ nhiều, nhưng tôi không kam nổi, giả vờ hấp hối nói: ‘Tôi cảm thấy... cứ phải hô hấp nhân tạo...’

Lúc này nhân viên cứu hộ chạy tới, bởi vì mình thất trách mà sợ hãi, anh ta nắm vai tôi nói: ‘Đỡ tôi.’

Tôi đẩy anh ta xa, đứng thẳng lên thoải mái nói; “Tôi đột nhiên khỏe hơn rất nhiều.”

Nghê Tư Vũ tức giận nhìn tôi, thở phì phò; “Anh làm sao thế, sao có thể không biết bơi chứ?”

Tôi không hiểu: ‘Vì sao tôi phải biết bơi. Hiện nay trái đất nóng lên, nước Hoàng Hà đều khô rồi, không tới mấy chỗ thế này, thì dù có ngập lụt cũng chẳng chết...’

“Vậy anh lừa em rằng anh là huấn luyện viên của họ?”

“Tôi chỉ dạy họ lý luận, tri thức thôi, huấn luyện viên của Mike Tyson nhất định phải thắng Mike Tyson sao?”

Nghê Tư Vũ thấy tôi thừa sức nói dóc, biết tôi không sao, thở ra một hơi. Thật là hơi thở như lan. Cô ấy vươn tay ra trước mặt Trương Thuận, tự giới thiệu: ‘Chào anh, em là Nghê Tư Vũ.’

Trương Thuận không thiện tiếp xúc người khác, nhìn Nghê Tư Vũ, bắt tay, không biết nên nói gì, tôi xen vào; ‘Đây là đại đồ đệ của tôi Trương Thuận.’

Nghê Tư Vũ trừng tôi, lại vươn tay ra với Nguyễn Tiểu Nhị, Nguyễn Tiểu Nhị thu chân, khẽ vỗ tay Nghê Tư Vũ, tôi chỉ thay anh ta nói: ‘Đây là nhị đồ đệ. Em cứ gọi là anh hia là được.’

Tôi lại kéo Nguyễn Tiểu Ngũ ra: “Đây là anh năm.”

Nghê Tư Vũ gật đầu tỏ ý chào, Nguyễn Tiểu Ngũ vì không phải bắt tay Nghê Tư Vũ, lộ vẻ cảm kích tôi.

“Chúng ta đi nghỉ ngơi một chút nhé? Em mời các anh.” Nghe Tư Vũ nói như oanh hót.

Tôi dẫn đầu nói: ‘Được, Được mà.’

“Nhưng không mời anh.”

Tôi nghe vậy làm bộ nhảy xuống nước, vừa làm bộ vừa la lên: Lần này đừng ai cứu tôi.

Nguyễn Tiểu Ngũ là người thật thà, vội ôm chặt tôi lại, Trương Thuận cười: ‘cứ để cậu ấy nhảy.’

Nguyễn Tiểu Ngũ buông tôi, tôi trơn trượt lên qua bên Nghê Tư Vũ: ‘Em không mời anh, anh tự mời chính mình.’

“Ha ha, nói đùa thôi.”

Chúng tôi đi đến ghế nghỉ, Nghê Tư Vũ hỏi chúng tôi uống gì, lúc này tôi mới phát hiện uống gì cũng chẳng xong, vừa rồi tôi uống nước cũng đại khái đủ tưới cho một mẫu đất, tuy đã phun ra khoogn ít, nhưng trong 24 giờ cũng chẳng thiếu nước rồi.

Trương Thuận: “có rượu không?”

Nghê Tư Vũ kinh ngạc: “A, anh bơi mà còn dám uống rượu hả? ở đây không bán.”

Nguyễn Tiểu Nhị cùng Nguyễn Tiểu Ngũ dứt khoát khoogn nói gì, cứ cúi đầu ngồi yên, vừa rồi vì cứu tôi, họ cũng không chú ý Nghê Tư Vũ, giờ an tĩnh lại, thân thể dụ nhân của Nghê Tư Vụ đập vào mắt, kể cả hai cái chân dài thẳng tắp, vô ý nhẹ nhẹ rung lên, cánh tay trắng muốt, áo bơi đen bó sát càng lộ vẻ kiều mỹ, thật là thiếu nữ như nị hoa làm người ta chú mục, tuy không no đủ như hắc sơn lão yêu Hồ Tam nương, nhưng phát dục vừa vặn,

ngwuc hơi lộ chút khe hở, như nụ cười thiên chân vô tà của hài tử. trong mắt hai lão phong kiến kia thì là trần truồng.

A? sao trên bắp đùi Nghe Tư Vũ có vết hồng của bàn tay nhỉ? Trên làn da trắng là vết hồng hồng dễ thấy, chẳng lẽ có gian tình? Là ma trảo của ai nha?

Tôi lập tức nghĩ ra: đó là ma trảo của tôi, vừa mới trong hồ bơi... tôi lưu luyện hồi tưởng màn cảnh.

Đáng tiếc lúc đó tôi không có tâm cảm thụ cảm giác đó.

Nghê Tư Vũ thấy mắt tôi nhìn vào vết hồng, đỏ mặt, giả vờ đổi tư thế, lấy chân kia đè lên. Cô ấy rất vui mừng khi gặp chúng tôi, tay đặt trên bàn hỏi; “Có thể nói các anh từ đâu tới không?”

“Cái gì mà từ đâu tới?”

Tôi xoắn hai đầu ống mút, ở giữa phòng lên, tôi đưa cho Trương Thuận nói: ‘Búng’.

Trương Thuận búng, “bùm”.

Nghê Tư Vũ tức giận nói: ‘Em đang hỏi ba anh ấy, chẳng qua anh trả lời cũng ok, các anh ở đội tuyển bơi hả?’

“Đương nhiên không phải, em hỏi làm chi?”

“vậy vì sao các anh ấy bơi giỏi thế?”

Trương Thuận cuối cùng đáp lời: ‘Vì chúng tôi từ nhỏ lớn lên tại mép nước, lại bắt cá để sống.’

Nghê Tư Vũ hiểu ra; ‘Khó trách, em muốn các anh dạy em bơi.’

Nói tới bơi lội, Nguyễn Tiểu Ngũ cuối cùng cũng có dũng khí ngẩng đầu nói: ‘ở cái nơi ngay cả cá cũng không có thì làm sao luyện bơi được, như chú bầy, có thể ở dưới nước bảy ngày, ăn tôm cá để sinh tồn.’

Tôi sờ cằm nghĩ: chẳng lẽ Nguyễn Tiểu Nhị có thể ở trong nước hai ngày, Nguyễn Tiểu Ngũ ở trong nước năm ngày, vì thế lấy tên như vậy? vậy bản sự càng cao bồi phận càng nhỏ?

Đương nhiên, Nghê Tư Vũ không tin lời Nguyễn Tiểu Ngũ, cô ấy cho rằng đó là thói phồng, cô ấy nói: “Anh nói rèn luyện cơ sao? Mỗi ngày em đều luyện chạy trên máy, cũng cử tạ không gián đoạn.”

Chờ khi tôi giải thích cho mấy người Nguyễn Tiểu Nhị về máy chạy bộ, họ đều không cho là đúng: luyện bơi sao lại luyện trên bờ?

Nguyễn Tiểu Nhị nói: “lúc chúng tôi còn nhỏ, người lớn đã ôm ra ném xuống nước, vô mộng rồi đi, cứ thế và lần là trẻ con thành tựu ngay...”

Tôi tiếp lời: ‘chết đuối à?’

“Nghịch nước, vì thế nói Cường ahf, cậu không bằng bọn nhỏ.”

Nghê Tư Vũ mắt tròn tròn nói: ‘Em từ nhỏ đã học bơi, chẳng qua bố dạy em lý luận rất lâu mới cho em bơi, chỉ ddoognj tác chân đã phải ôm lan can luyện một tháng.’

Trương Thuận: “Bố em nhất định là cá lớn. Không bơi trong hồ nhỏ -- chắc không đánh cá.”

“Bố em là huấn luyện viên đội bơi của tỉnh, nhưng em cảm thấy ông cũng không giỏi như các anh. Các anh có thể dạy em bơi chứ?”

Trương Thuận: “Cô gái nhỏ, bằng năng lực của cô thì cũng không chết đuối đâu.”

Nói tới đây Trương Thuận nhìn tôi khinh thường; “có học bơi thì cũng có tác dụng gì?”

Nghê Tư Vũ: Thi đấu, em luôn muốn trở thành quán quân trong tỉnh.”

Trương Thuận cùng Nguyễn gia huynh đệ nhìn nhau, đồng thanh hỏi: “Có gì mà so?”

Tôi vội giải thích: “là ai bơi nhanh hơn, còn phải có cách bơi. Ví dụ bơi ếch, bơi chó....”

Nguyễn Tiểu Nhị kinh ngạc: “Em học cái này từ nhỏ là vì so bơi nhanh với người khác hả?”

Nghê Tư Vũ rất tự nhiên nói: “Có gì không được? em luyện hạng mục bơi tự do mà.”

Trương Thuận cùng Nguyễn gia huynh đệ lặng yên không nói, trong con mắt của họ, tinh thực bơi lội là chiến đấu cùng sinh tồn, là bình chương sau cùng bảo vệ sơn trại, là tuyển chọn bất đắc dĩ, rất khó nói trong lòng họ có coi kỹ thuật này là thứ rất thần thánh, nhưng học tới chỉ vì so với người khác, hiển nhiên bị họ coi là một trò chơi, bạn rất khó giải thích cho họ cái gì là tinh thần thể thao. Cái gì là “càng cao, càng nhanh, càng mạnh”, cái gì là “Tân Bắc Kinh, Tân Olympic”, đơn giản là thwofi đại bất đồng mang tới bất đồng quan niệm, dù họ có thể biết lái tàu vũ trụ, họ cũng không thể tính là người thời này.

Nghê Tư Vũ vốn hứng trí chờ đợi, cô ấy là một cô gái xinh đẹp, đại khái rất ít khi bị người khác cự tuyệt. Nhưng khi thấy nét mặt ba người đã minh bạch việc này không có khả năng. Tuy cô ấy không biết vì sao.

Chúng tôi cứ thế an tĩnh một lúc, Trương Thuận thấy không có việc gì đứng lên nói: “cường, chúng ta đi thôi.”

Mỹ nữ, để được truyền dạy thì phải giao ra bí phương đậu hũ thối. Dù dạy bơi dễ hơn kiếm kích, nhưng vóc người ma quỷ để nhìn thoải mái mỗi ngày còn không thích. Thật là đáng chết. Nhưng tôi hết cách, tôi cũng muốn dạy, nhưng Nghê Tư Vũ đại khái không thích, a, khẳng định là không thích.

Khi chúng tôi đi được vài chục bước, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang, quay đầu lại, thấy Nghê Tư Vũ đập vỡ chén, nước lấp lánh trên làn da vô cùng chói mắt, cô ấy tức giận la lên: “Em muốn biết tại sao các anh không dạy em. Chẳng lẽ vì em tàn phế?”

Tàn phế? Tôi nhìn kỹ lại, không thấy a, chẳng lẽ là thạch nữ?

Nghê Tư Vũ đột nhiên đứng lên, chạy nhanh tới bên tôi, tôi thấy mắt cô ấy chảy hai hàng lệ. Lúc này tôi phát hiện cô ấy đi khập khiễng. Cô đi cách chúng tôi rất xa, quay lại, tay gạt lệ, cười buồn bã: “Bác sĩ nói, chân em không thích hợp các vận động nữa, nhưng em không tin, em muốn cho họ thấy họ đã sai, nhưng hiện tại xem ra họ đã đúng, em sau này không bơi nữa.” Cô ấy lau mắt, chậm chậm xoay mình, chạy về phía cửa ra.

Ba người Trương Thuận nhìn nhau, Trương Thuận nhỏ giọng: ‘Tôi không biết có ấy có tật ở chân.’

Nguyễn Tiểu Nhị nói: ‘Tôi cũng không biết, tôi không dạy không phải vì vậy.’

Nguyễn Tiểu Ngũ: “Nhìn cô ấy khổ sở quá, có nên dạy cô ấy không?”

Nguyễn Tiểu Nhị: “Cô nhóc này quá cá tính, vì một tên lang băm mà tức giận, bơi nhiều năm như thế, sau này đánh mất vài câu chắc tự tử cho tôi xem luôn?”

Tôi thấy việc này có hi vọng, nhìn bóng Nghê Tư Vũ đang chạy la lên: ‘Em có sợ đánh mất không?’

Nghê Tư Vũ ngạc nhiên quay đầu, mặt đầy nước mắt chưa khô: “Gì cơ?”

“Bơi không nhanh là ăn roi, không nín hơi là ăn roi – ba người họ ra tay ác hơn anh nhiều.”

Nghê Tư Vũ sững người, bỗng nhiên nước mắt lã chã như mưa, cô ấy vui mừng quỳ xuống bên hồ, ôm mặt khóc không nên lời.

Nguyễn Tiểu Ngũ đi tới bên, muốn kéo dậy, lại không dám vươn tay, nhìn bắp tay Nghê Tư Vũ trắng trẻo nói: “Muốn bọn tôi dạy cũng được, nhưng tôi có yêu cầu.”

Nghê Tư Vũ vội ngẩng đầu nhìn.

“...Về sau em mặc nhiều chút.”

Gừ...mặt mù... tôi giống như lão tăng niệm Phật không ngừng niệm cô em xinh đẹp bơi lội, hẳn là muốn người ta mặc như người nhái. Nếu là tôi dạy thì tuyệt cú mèo, yêu cầu của tôi là mặc áo 2 mảnh thật nóng bỏng....

Sau đó tôi mới biết, chân Nghê Tư Vũ bị tật bẩm sinh, học danh là Tiên Thiên tính mất cơ trái(phải), loại này sẽ theo tuổi lớn dần mà càng nặng, biểu hiện là các chi kiệt sức thậm chí sẽ mất khả năng hoạt động, bố Nghê Tư Vũ muốn choàng lại, từ nhỏ dạy bơi, hiện tại Nghê Tư Vũ chỉ cần không chạy nhanh, cũng không lộ ra bị tật ở chân, đây là một kỳ tích.

Nghê Tư Vũ nghe Trương Thuận nói đây là lần đầu tới hồ bơi, lộ rõ vẻ khó tin, cô ấy là hội viên cao cấp của câu lạc bộ, đương nhiên vì quan hệ của bố nên không cần bỏ tiền. Về sau Trương Thuận muốn huấn luyện nàng cần tiến hành tại bể bơi của đội tuyển tỉnh, thời gian là tối từ 7 tới 9 giờ. NGHê Tư Vũ tuy là đội viên chính thức của đội tuyển, nhưng không thường xuyên tham gia huấn luyện, thuộc tán binh có trong biên chế, mục tiêu: quán quân bơi tự do toàn tỉnh.

Chúng tôi hẹn gặp lại, lúc ở cửa hồ bơi, Nghê Tư Vũ mặc quần áo thể thao sáng sủa, đi giày mà chỉ vận động viên bóng rổ nam mới đi, có thể thấy rộng hơn chân cô ấy rất nhiều, NGuyễn Tiểu Nhị kinh ngạc: ‘Em mặc quần áo vào anh không nhận ra nổi.’

Người đi đường tò mò nhìn vào, sau đó đều lắc đầu, than thở rồi đi.

Bốn người trực tiếp rời đi, vốn tôi còn muốn cùng đi chơi với họ, nhưng Trương Thuận nói: ‘Cường, hôm nay không đi, tôi thấy cậu cũng uống đủ rồi.’

Vì vậy tôi hậm hực về bar, quán còn chưa mở cửa, các hảo hán đa phần đã rời đi, chỉ còn Trương Thanh cùng Dương chí bảo hộ Chu Quý nên không đi, còn lại rời đi chờ tin sẽ quay lại. Ngô Dụng về tọa trấn trung quân, chờ Tống Thanh liên hệ.

Thời Thiên đã về, đứng ở góc. Anh ta đi một chuyến không vô ích, theo thiên phú trời cho, truy tìm ra 8 người kia ăn khuya ở một quán rượu, đó là một băng, sau đó nghe nói bọn họ ăn xong còn suýt chút đánh nhau với người khác chỉ vì một lời bất hòa, xem ra là đầu gấu, sau cùng một tin tức trọng yếu nhất. Thời Thiên lợi dụng tài ăn nói, hỏi chủ quầy được tin tức lão đại của họ là : Liễu Hiên.

Thần kỳ? tôi bán tín bán nghi đi tới góc Thời Thiên đang ngủ, cầm lên quần áo dạ hành, Thời Thiên đang ngủ chớp mắt đã tỉnh bật dậy đứng cách xa 2 trượng, đồng thời tay cầm một thanh đao lá liễu, cảnh giác ngó xung quanh. Xem ra là chuyên nghiệp, tinh thần không vì hoàn cảnh mà cải biến.

Anh ta thấy là tôi, lúc này mới thu đao. Tôi nói: ‘anh Thời, anh vất vả, điều ra cả đêm à?’

Thời Thiên phát tay: ‘Đơn giản thôi. Tôi đã tra ra địa chỉ đại khái của một người, nhiều nhất ba giờ nữa sẽ tìm được tên nhóc Liễu Hiên.’

“Vậy một đêm không ngủ thu hoạch lớn chứ.”

Thời Thiên đắc ý nói: ‘Tính cái gì, làm xong việc này không tới 2 giờ, thu hoạch lớn nhất là ...’ Thời Thiên theo tập quán nhìn bốn phái, tay thò vào ngực nói: ‘Tôi hôm qua trộm được một viên bảo bối tuyệt thế - dạ minh châu!’

Tôi lập tức điên tiết, tuyệt thế bảo bối. Dạ Minh Châu, khéo thế? Thời Thiên trộm... chẳng lẽ là của Bánh Bao?

Thời Thiên thò tay vào túi, mãi không chịu lấy ra, xem ra là chờ tôi thêm dỏ dãi mới hài lòng: “vốn là tôi có thể về sớm, nhưng người ta chẳng biết làm gì, nửa đêm vẫn chưa ngủ, tôi chờ tới 3 giờ sáng đó.”

Càng giống, Hạng Vũ cùng Tần Thủy Hoàng mỗi ngày đều thức tới giờ này.

“Sau đó còn phí nửa ngày lo lắng, cửa lớn không đi, dễ bị vít trong nhà, nhưng cửa sổ thủy tinh, đánh vỡ dễ gây tiếng động.”

Tôi xen vào: ‘Dậy anh một chiều, về sau mua nệm đất plastic, dán băng lên cửa thủy tinh, cầm nắm đập đập, không chút tiếng động.’

Thời thiên nghĩ một lát, gật đầu: “Tuyệt! không ngờ chú Cường cũng là người trong nghề.”

Tôi vò đầu: ‘Lúc đi học vào buồng giáo viên trộm đề thì nghĩ ra.’

“Uh, cậu cứ hiểu rất khó để đánh cắp. Hiện tại nhà không có xà, bóng đèn đường không dễ cúp điện, bị người phát hiện cũng không thể giả làm chuột kêu, vì vậy vào nhà phải coi chừng, sau tôi học bon lưư manh đánh lộn trên phố mới đập vỡ dduowwcj đèn, tôi vào nhà, mở tất cả cửa sổ, nấp nửa giờ mới dám rat ay.

Tôi dứt khoát nói: ‘Thời Thiên, áo anh biết nhà họ có bảo bối?’

Thời Thiên vô cùng đặc ý: ‘Cũng quái, có lẽ anh may mắn, bảo vật quý trọng họ tùy tiện ném trên bàn, mặc nó sáng lờ lờ trong phòng...’

Hồng rồi! Tuyệt đối là trộm trên châu của bánh sao không sai vào đâu được.

“sau đó thì sao?”

“Ha ha, không có sau đó, Thời Thiên anh mà đã rat ay, mã đáo thành công.” Thời Thiên đủ sung sướng, lấy ra một hạt châu tròn xoe, đặt trong lòng bàn tay cho tôi nhìn.

Đây là một viên viên màu hồng, nhìn ra rất đẹp, tôi nhìn giật lấy, ném xuống đất.

Thời Thiên kêu thảm: “Đừng.” Vị thần thâm tư hồ sơ tôi lặp lại tiền lệ Thính PHong bình, như chó vồ *** nhào tới hạt châu.

Nhưng cuối cùng cũng muộn một bước, trợn mắt nhìn hạt châu rơi xuống đất, sau đó – bắn trở lại.

Tôi tiếp lấy, lại ném xuống đất chơi, chậm rì rì nói: “Đây là dạ quang đạn lực cầu...”(bóng cao su co nhân phát sáng.)

Thời Thiên cảm giác không đúng, cẩn thận hỏi; ‘Đáng bao nhiêu tiền?’

Tôi tiếp tục chơi, nói: “Thứ này giá 5 NDT, chẳng qua giờ không sản xuất nữa, vì có phóng xạ, bán cho mấy tên sư tầm đồ cổ có thể bán giá 1 NDT...”

Thời Thiên nói như khóc: “Không phải chứ?”

Anh ta cầm lấy quả cầu, không dám ném xuống đất như tôi ném, rồi lỡ tay, quả cầu lăn vào gầm sô pha.

Tôi buông tay ra vẻ chịu: “hiện tại 1 NDT cũng không mua.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Vạn Nhân Định.

Thời Thiên tiếp tục ngủ, tôi thì tiếp tục nghĩ làm sao cứu Liễu Hiên trước khi hấn bị các hảo hán bắt được, không phải đơn giản chỉ mất cánh tay mà thôi, tông phạm cũng bị phán ngồi tù vài năm. Nhưng tên nhóc kia thật đáng ghét, trừ khi chặt của hấn một cái tay, phải cho hấn chút kiến thức mới được. Tôi ngồi lên mô tô ra phố, bánh bao vẫn đi làm sớm như mọi hôm, lúc tôi về thì đã đi rồi. Lý Sư Sư đang quét dọn nhà, Chính béo dẫn Kinh khờ chơi song tiết long, Lưu Bang tự nhiên cũng “đi làm” rồi, Kinh khờ cho biết “góa phụ đen” mà Lưu Bang làm quen hôm qua tại quán bar nhắn tin tới lúc rất khuya.

Hạng Vũ nằm trên giường vô cùng bất thường, mắt nhắm chặt, chắc đang mơ về chiếc xe tải của mình.

Mỗi lần trở về, nhìn thấy họ tôi đều có cảm giác bình tâm cùng thỏa mãn, tôi bắt đầu cảm giác được chúng tôi như một đại gia đình.

Tôi ôm một cái gối xuống dưới lầu, nằm phịch xuống sô pha chuẩn bị ngủ một giấc, thường thì giờ này chẳng ma nào tới, nằm ngủ coi như trong tiệm.

Trong lúc tôi đang liu tiu ngủ thì Triệu mặt trắng con ông Triệu lại hô lớn: “Có sát khí.”

Nó ngồi xồm trước cửa, tiếng la làm tôi kinh hãi ngồi dậy, tôi đang muốn mắng nó thì một chiếc hải âu dừng ngay trước cửa nhà, từ hai bên cửa đồng thời lao ra 6 tên cốt đột, cộng thêm ngồi ghế trước 2 tên là 8 mạng. Cả bọn

hùng hổ tiến vào, tên cầm đầu cầm cái gạt tàn lên đập mạnh xuống bàn, trừng mắt hỏi tôi: “Mày là Tiêu Cường phải không?”

“Tao là... mày tìm nó có việc gì?” Tôi vừa nghĩ đáp lời, nhưng nhìn thấy trong tay bọn nó có tuýp sắt, Cường ca có lùi khỏi gang hồ nhiều năm, nhưng chút nhân lực hăn vẫn còn, vừa nhìn đã biết tới đập tiệm.

Tên cầm đầu hung hang nói: “Nói ít thôi, là mày phải không?”

Tôi vội vàng trấn định, đứng thẳng dậy nói: “Mày chờ tao gọi nó xuống.”

Tôi hướng mặt về phía cầu thang hét lớn: “Anh Vũ, xe bánh mì của anh tới rồi.”

Chỉ nghe trên lầu có tiếng rầm rầm, Hạng Vũ đi dép lê mặc quần cộc như mãnh hổ xuống núi lao phốc xuống, tiếng như hổ gầm: “Đâu?”

Tôi trốn vội sau lưng Hạng Vũ, thò đầu ra hỏi: ‘Tao là Tiêu Cường, bọn mày tìm tao có việc gì?’

Sự có mặt của Hạng Vũ thật sự đã làm 8 thằng kia sốc, nhưng bọn họ thấy chẳng qua hai người, vẫn không để trong lòng, tên cầm đầu vung vung ống tuýp, không chút kiêng dè: “Nện thẳng chó là mày đó.”

Nói xong giơ côn muốn đập má tính của tôi, tôi hét lớn: “Dừng tay.”

Tên cầm đầu hơi sững lại, tôi nói nhanh: ‘Dừng đập đồ vật, chúng ta đổi chỗ rồi đánh nhau được không? Mày cũng thấy chỗ tao chẳng có thứ gì đáng tiền, lân cư đều là ông già bà cả, thích quán chuyện thiên hạ, vạn nhất báo cảnh thì sao?’

Tên cầm đầu cười he he: “Tiêu Cường, thằng nhóc mày cũng coi là đàn ông, bọn ông cũng éo sợ mày chạy được, mày tính đi đâu?”

Tôi nói: “Hôm nay trường học cho nghỉ, cách chỗ này không xa có trường tiểu học, ra đó ok?”

Nói xong tôi cố ý bẹo cầu Hạng Vũ, Hạng Vũ đương nhiên minh bạch tình hình, anh quay lại nói với tôi: “* thẳng sao mà đánh nổi, anh không đi đâu.”

Tên cầm đầu cười như điên: “Họ Tiêu, bạn mày sợ rồi, là đàn ông thì nên tự làm tự chịu, bọn tao chờ mày ở cửa 1 phút thôi.”

Nói xong dẫn người đi ra ngoài.

Tôi chọc chọc Hạng Vũ: “Anh Vũ, nghe rõ chưa, nói anh sợ đó.”

Hạng Vũ căn bản chẳng thèm để ý, thản nhiên nói: “Em cứ giết cả bọn là xong mà? Kêu anh ra làm gì?”

Nói xong muốn lên lầu, tôi quên anh Vũ luôn coi tôi là thân tiên có năng lực vô hạn. Tôi vội kéo chặt Hạng Vũ nói: “Anh có muốn có chiếc xe bánh mì của anh không? Em đáp ứng với anh, chỉ cần anh thay em giải quyết việc này, trong vòng 3 ngày em sẽ mua cho anh một chiếc bánh bì, còn bao các khoản chi phí dạy lái xe, xăng xe.”

Hạng Vũ quay đầu nói : ‘Thật hả ? »

« Lừa an hem là cháu anh. »

Hạng Vũ không nói nữa chạy tới trước mặt 8 người kia, có vẻ cũng quá hồ đồ, nếu là Hồ Tam Nương, khẳng định sẽ nói : «làm cháu chị em còn hơi nhỏ đó ? »

Tôi kéo Hạng Vũ lại, anh tức giận nói: “Lại có cái gì nữa?”

“Anh Vũ, lát nữa đừng đánh chết người, tốt nhất cũng không để gãy tay gãy chân, lý tưởng nhất là để họ nằm trên giường cả tháng rồi từ từ khỏe lại

là được.”

Hạng Vũ suy nghĩ lộ vẻ khó khăn, bọn lưu manh lâu la ở cửa la lên: “tối giờ rồi, nếu không bọn tao đập tiệm nhé...”

Hạng Vũ đi ra nói: “Anh sẽ hết sức.”

10 người bọn tôi đi về phía học hiệu, bọn họ sát khí đầy mình, tôi cùng hạng vũ như cừ non chờ ngày tận thế, tựa hồ như dẫn giải phạm nhân ra pháp trường, tôi lần này không mang theo gạch như bình thường, tôi không tin Vạn Nhân Địch hạng Vũ còn cần tôi giúp đánh 8 người – 8 người này không hiểu Hạng Vũ, hôm nay có 800 tên tới thì anh Vũ còn hưng phấn lao tới, chứ 8 mạng chẳng đủ gắt kẻ răng.

Cửa học hiệu mở ra, ông lão bảo vệ đang đánh cờ, tôi dẫn mấy người vào trong. Tôi biết trong trường tiểu học có một sân nhỏ, hơi hẹp, không dễ trốn thoát. 8 người này lúc đầu đề phòng tôi chạy – tựa như nhìn một tên ngốc vậy -- ở chỗ này, dù giết người cũng chẳng ai thấy.

Sau đó cả bọn nó đứng dàn hàng ngang, tôi giơ tay nhắc chân vô cùng thoải mái, nhảy ra xa một bước chỉ vào Hạng Vũ: “Bọn mày cứ đánh ngã thằng này rồi tính tiếp.”

Nói thì chậm, chuyện xảy ra chỉ chớp mắt, một bước nhảy ra ngoài 5 m, mặt không đổi sắc, đích thị có phong phạm của một sư phụ trong giới giang hồ.

8 thằng lưu manh không chút do dự vung tuýp lao tới Hạng Vũ vụt lia lịa, sau đó xuất hiện một tràng cảnh khiến tôi suýt đá ra máu: Hạng Vũ không có lực hoàn thủ.

Hạng Vũ vụng về dùng tay cầm ống tuýp, chân không động, đơn giản như một con gấu ngốc, thấy không đỡ được hết liền mặc cho bọn nó đập, chẳng

qua da dày thịt béo cũng đủ độ, gây đánh lên mình lại đàn hồi bật ra, Hạng Vũ chẳng lộ vẻ gì, như là đang gãi ngứa vậy.

Tôi hô lên : « anh Vũ, đánh trả đi. »

Hạng Vũ đứng trong làn mưa gậy, đành chịu buông tay nói với tôi : « Anh chẳng biết đánh thế mẹ nào, em không để anh đánh chết, không cho đánh tàn phế, anh đánh thế quái nào được.

Tôi đổ mồ hôi; “Vậy đánh tàn phế cũng được, đừng chết là ok.”

Tôi vừa nói xong, Hạng Vũ vươn tay, bắt lấy một người, cười ha hả ném lên trời, đồng thời thân hình khổng lồ vọt lên trước mặt một người khác, nắm lấy rồi dí xuống đất sâu cả nửa mét, chân nhấc lên đá bay một tên, cả người tên đó bay tung lên rồi úp sấp xuống đất.

Chỉ trong chớp mắt, có 5 người như giấy rác bay ra, may mắn người bị hạng vũ ném lên trời, vì kỳ thực không thụ thương, chẳng qua rất nhanh trở thành thẳng đen đuôi nhất – Hạng Vũ cũng chẳng thêm đỡ lấy.

Ba người còn lại chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy bạn mình đều biến mất trong vòng bán kính 0,5 m xung quanh, Hạng Vũ lại mỗi tay một người nắm lên, nhẹ nhàng cho 2 người chạm nhau, hai người này như ngồi xe suốt 24 tiếng đồng hồ, chân nam đá chân chiêu liêu xiêu lắc lắc, tựa như hoa mắt chóng mặt.

Tên cầm đầu còn lại một mình cô đơn đứng tại chỗ, tay giơ gậy sắt, tóc dựng đứng run rẩy, Hạng Vũ cũng chẳng thừa hơi đánh nó. Tôi đi tới trước mặt nó, vươn tay ra nói: “Đưa cho tao.”

Hắn rất tự giác đưa tuýp cho tôi, tôi đập vào đầu hắn từng cái từng cái một, vừa đánh vừa nói: “Có phải Liễu Hiên kêu mày tới hả? chuyện quán bar hôm qua là bọn mày làm phỏm/”

Hạng Vũ đứng bên quay mặt đi, nói: “Ài... cậu thật tàn nhẫn.”

8 thằng lưu manh này là 8 thằng hôm qua, bọn nó không quen Liễu Hiên, chỉ biết thôi. Tôi dừng tay, chống cón nói với bọn nó: “Hôm nay coi như nhẹ nhàng, bọn mày đã bị người ta truy sát rồi, bọn người đó thích giết toàn gia, không muốn chết thì nhanh chóng chuyển nhà đi.”

Mấy tên này mặt xám ngắt, tôi còn nói tiếp: “Chuyển lời cho Liễu Hiên, cứ nói tao vẫn khuyên nó chạy cho lẹ, tôi nói bọn mày nhớ kỹ cả chứ?” 8 cái đầu nhưng chỉ có 7 cái gật – có một cái cổ bị trật khớp

“Cút lẹ.”

8 người nâng đỡ nhau rời đi, tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, chỉ vào tên cầm đầu: “Mày đứng lại.”

Hắn mềm nhũn, ngã ngối phịch xuống, tôi nói; “Toa cứu nhiều người bọn mày như thế, đừng thấy tao tự tay đập mày, nhưng kỳ thực trong mấy người mày bị thương nhẹ nhất, mày làm sao báo đáp tao đây?”

Tôi nói thực, Hạng Vũ và tôi ra bòn có khác biệt rõ ràng về nội thương với ngoại thương.

Tôi thấy tên cầm đầu còn chưa hiểu, dứt khoát nói: “Vứt chìa khóa xe lại cho tao.”

Tên cầm đầu vô cùng thoải mái đặt chìa khóa xe hải âu(bánh mì) lên đất, còn nói với tôi: “Trong xe còn nửa thùng thuốc Trung Hoa là bọn em mới trấn được, coi như hiếu kính anh, còn nữa, chân ga hơi cao, anh đập ga thì cẩn thận chút.”

Thằng này chọc vui tôi, nó cũng thật đáng yêu, tôi móc ví lấy hết tiền trong ví ra đưa cho hắn – tính ra tôi cũng tính là người có tiền rồi, trong tui

thường có mấy ngàn NDT, nếu ở chợ đen với số tiền này đủ mua một chiếc xe nát rồi. Sau đó uy hiếp thêm lần nữa cho bọn nó chuyển nhà.

Lúc này, Thì Thiên đã mất dấu, tôi chỉ ít có thể có mấy người nghĩ biện pháp.

Tôi lại nghĩ chuyện của mình, Hạng Vũ cũng nghĩ về của của bản thân: cầm lấy chìa khóa xe, vung chân chạy luôn. Tôi không khùng như anh ta được, tôi cũng không tin anh ta có thể khởi động nổi xe.

Tôi chậm rì rì đi theo tới cửa tiệm, thấy Hạng Vũ đã ngồi sẵn trong xe, học mô dạng của tôi đang thử nổ máy xe, có thể học tới bước này đã khiến tôi phải nhìn anh ta với con mắt khác.

Tôi nhìn qua cửa xem anh vũ làm gì, Hạng Vũ bối rối chuyển qua ghế phụ, mở cửa xe, tôi lúc này mới ngạo mạn lên xe.

“trước tiên thả lỏng tay ra, sau đó vặn chìa khóa, đạp ga, chậm chậm tiến.” Tôi tuy dạy không sai, nhưng cố ý làm thật nhanh, tôi kỳ thực không muốn anh ấy học được quá nhanh, anh ấy nếu thật biết lái xe thì hậu quả không thể tin nổi, tôi kiếm cho anh ấy chiếc xe là vì sợ anh ấy tịch mịch phát điên, nhưng không dạy anh ấy lái xe, là tôi sợ tôi cũng toi luôn.

Tôi rút chìa khóa: “Trước tiên hôm nay anh học mấy thứ này.”

“Không chìa khóa học kiểu gì?”

Tôi nói: “có chìa khóa tôi không yên tâm, anh trước làm lại, em chỉ cho.”

Tôi ngủ tới tôi, Bánh Bao thấy tôi còn đang ngáy khò khò nên cũng chẳng gọi dậy ăn tối, tôi tỉnh lại thấy đầu choáng mắt hoa, nghẹt mũi – bệnh rồi.

Đại khái vì hai ngày quá mệt, lại ngủ trên ghế sofa bị lạnh, tôi nghĩ đã đến lúc rèn luyện thân thể, năm xưa bạch bào tiểu tướng ngọc thụ lâm phong tay cầm việc gạch hiện nay đã không chống được phong sương.

Bánh Bao nấu cho tôi nửa nồi bánh canh, tôi mới nhấp chút nước canh thì có điện thoại, một thanh âm đặc biệt quen tai vang lên, người bên kia thân thiết gọi tôi là Tiểu Cường, còn nói: “Có rảnh không, ra ngoài ăn bữa cơm.”

Tôi hàm hồ hỏi : ‘Mày là... »

“Tôi là Liễu Hiên, sao anh quên nhanh thế?”

Tôi mới nhớ ra hôm qua vừa gọi cho hắn, tôi nói: “cách mày nói chuyện tao không quen.”

Liễu Hiên cười lúng túng, khẩu khí nghe ra rất thành khẩn: “Tiểu Cường, sao anh không nói sớm anh là người của ông chủ hả? thật là nước lút long vương miếu.”

Chủ tiệm là lão Hác, đương nhiên có giao tập với người trong giới hắc đạo, những cũng chỉ có quan hệ lợi ích, ông ta cũng chẳng có bao nhiêu lực uy hiếp, Liễu hiên trước khi muốn nện quán của tôi chắc đã biết là của ai, hắn nói thế, chẳng qua là chịu thiệt tìm cách giữ thể diện, bởi vì hắn hiện tại đã không thể hiểu rõ thực lực của tôi.

Hắn lại nói: “có rảnh không, đi ra ngồi chút.”

Tôi nói: “Hôm nay không được, ốm rồi, đang ăn bánh canh.”

Hắn sùng sốt, đại khái không nghĩ ra tôi dứt khoát cự tuyệt như thế, rất nhanh phản ứng lại: ‘Trước kia có chút hiểu lầm, chẳng phải chỉ vì vị trí quản lý nhỏ nhoi sao? Anh muốn làm thì cứ làm.’

Tôi nghĩ có thể giải quyết như thế là tốt nhất, chí ít hần cũng sợ, các hảo hán cũng thích thể diện, chưa hần thật sự đã chặt tay hần.

Nhưng sự tình không đơn giản như tôi nghĩ, Liễu Hiên lại bắt đầu lên giọng: “Nhưng bọn tôi ra ngoài lăn lộn, thể diện mà mất thì không làm được gì, tôi đã hén mấy lão tiền bối trên chốn giang hồ, chúng ta cọ mặt, anh lộ chút ý tứ, gọi tôi một tiếng ca, để mọi người biết tôi là người thương xót huynh đệ, không đến nỗi hiểu lầm tôi gan bé sợ chuyện, chuyện này đều tốt với cả anh và tôi?”

Tôi hiện tại triệt để chán hần, không chỉ muốn chút thể diện, vừa ăn cướp vừa la làng, ý của hần rất rõ, tựa hồ bằng chừng thân phận của hần không thêm so đo với tôi, chỉ để ý thu một tiểu đệ, bổ thí cho chức quản lý.

Tôi đối đãi với hần thế nào đây? Tôi nhất tâm muốn cứu hần, từ câu nói đầu tiên tới câu tôi đang ăn bánh canh, liệu có câu nào đối gian?

Tôi hết nhẫn nại, hừ mũi nói: “ăn cơm thì thôi, chức quản lý nếu mà dám làm tiếp, sau cùng đề tính một câu cuối, tự cầu đa phúc đi.”

“Tiêu Cường!” Liễu Hiên gằn giọng: “Tao mời đều là người có danh đầu có thể diện trong giới giang hồ ở thành phố, mà muốn đắc tội cả đám hả?”

“có đầu không mặt là hải sâm.”

“họ Tiêu, con mẹ mà, tao đập chết mà.”

“Muốn đập thì đập lẹ đi.” Tội thật sợ sang năm mấy người khách đều là phu tử thì bỏ mẹ.

Buông điện thoại, tôi có chút hối hận 0—tôi thực ra nên hù dọa hần, cuộc đàm thoại hôm nay mà lộ ra, hần không thể không lấy thân gia tính mạng đi liều mạng, chỉ sợ nó bán thân bất toại, không chủ động từ chức lại không đi làm.

Tôi như một đại nhân vật ưu quốc ưu dân dựa trên sô pha, bánh bao nói: “uống nhanh đi, nguội giờ.”

Đại nhân vật vội tiếp tục húp bánh canh. Tôi thấy bánh bao khom lưng xuống, lộ ra khóa trên châu mà Lý Sư Sư tặng ở chỗ ngực, sững người, bánh bao thấy tôi sững người nhìn cô ấy, thuận theo ánh mắt cúi đầu, nhỏ giọng mắng; “Bệnh sắp chết còn có tâm tư sao?”

Tôi phát hiện cô ấy hiểu lầm, tôi nói: “Hạt châu nhớ để trong nhà, mang theo không an toàn.”

Bánh Bao tiện tay bỏ vào trong áo; “Đeo chơi, ai thèm cướp?”

Hạt châu làm tôi nghĩ tới chuyện biệt thự, càng khó là hiện tại tôi còn lo cho một trường học cùng quán bar, chuyện tiền bạc có chút giật gấu vá vai, mua xong nhà mà thính phong bình không sửa tốt hoặc bán không nổi, tôi lấy gì nuôi mấy trăm người đây? Nhưng sau cùng Bánh Bao nói làm tôi càng kiên nghị với cách nghĩ này, cô ấy nói: “Có muốn ăn thêm chút dưa muối không.”

Tôi suýt chút rớt nước mắt, người lúc mang bệnh thì tâm lý giòn yếu, đặc biệt dễ có hảo cảm với người khác, giờ tôi cũng đang như vậy.

Tôi cảm giác là nên làm gì đó cho bánh bao, còn những việc khác, không nghĩ được thì không nghĩ nữa. Tôi không phải Phạm Trọng Yên, cũng chẳng phải Đỗ Phủ, càng không phải Bạch Cầu Ân, chỉ đơn giản là một người đàn ông đã đính hôn, mà còn vì một đĩa dưa muối, tôi cũng muốn tặng cô ấy một căn nhà lớn.

Tôi gọi cho Bạch Liên Hoa, cô ấy vừa nhận điện đã nhiệt tình nói chuyện với tôi một lúc lâu, sau đó cô nàng nói tới việc mua đồ giảm giá lúc nhỏ, rồi thỉnh thoảng hỏi xem tôi có nhớ được người này người nọ, xem ra cô nàng đã quên tôi là ai rồi, nhưng lại sợ có lỗi với người, nên lại dùng những lời

tán dóc nói với tôi. Tôi nói: “Bạch giáo chủ, là tôi, Tiêu Cường muốn mua nhà này.”

Cô nàng lập tức có ấn tượng, kỳ quái hỏi tôi: “Anh thật sự muốn mua nhà hả?”

‘Trời ạ, không muốn mua tôi buôn chuyện với cô làm gì?’

Sau đó tôi mới biết Bạch Liên Hoa thật sự nghĩ tôi đùa, nguyên nhân chính là tọa kỵ của tôi, cô nàng nói lần đầu thấy người dẫn bà lớn bà nhỏ đi mô tô mua biệt thự. Nghe tôi thật muốn mua, Bạch Liên Hoa vô cùng sung sướng, tôi kêu cô nàng chuẩn bị các thủ tục giấy tờ, nói ngày mai tôi sẽ đi xem phòng.

Tôi cúp điện, Bánh Bao bắt đầu trách tôi: “Nhanh vứt cái di động nát của anh đi, anh không sợ người ta cười hả?”

Tôi rút SIM, bỏ cái điện thoại vào ngăn kéo, hôm nay tôi muốn ngủ một giấc thật ngon, không tiếp điện thoại của bất kỳ ai, tôi nói: “Mai anh đổi.”

Tôi không biết, việc này làm tôi thiếu chút hối hận cả đời.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67: Phát Tiền Công.

Ngày hôm sau tôi dậy hơi muộn, thấy Hạng Vũ đang ngồi bên cạnh tôi, tay chân vươn ra, miệng lẩm bẩm: “Thả lỏng tay, vặn chìa khóa, đập ga, cài số...” Tôi vỗ vỗ vai, chợt thấy anh Vũ ngã gục lại ngủ tiếp, tiếng khò khò vang lên. Ra là mộng du.

Mấy ngày nay Tần Thủy Hoàng bắt đầu chơi trò Hồn Đấu La, 3 mạng có thể đánh tới(không hiểu mấy lão convert lấy file txt ở đâu nữa.)

“Lần trước sử dụng pháp lực là để chú tin tưởng anh, đó là về công vụ, bình thời không thể làm thế này.”)

Tôi cười lớn ha hả: “Vậy em có gì mà sợ anh?”

Sáu Lưu đột nhiên hỏi: “Cậu đã nhận lương tháng này chưa?”

Tôi cảnh giác nói: “Em không có tiền cho anh mượn đâu.”

“Không phải nhân gian, là lương do người thiên đình phát đó.”

Tôi chợt tỉnh ra, nắm chặt cổ áo Sáu Lưu lắc thật lực: “Đúng, vì sao tiền công còn chưa tới, em lúc nào mới có thể khai thiên nhãn hả?”

“Không nhất định là khai thiên nhãn, mà chú có khai thiên nhãn cũng vô dụng, dễ bị người ta coi là bị bệnh thần kinh là nhẹ, lẫn lộn giữa người và quỷ khi lái xe là đặc biệt nguy hiểm, anh cũng mấy lần nhìn người ra quỷ phi vào, may là chỉ đi xe đạp.”

Tôi tiếp tục nắm chặt tay lắc lắc: “Vây thì của em thì sao, tốt xấu gì cũng có thứ gì chứ?”

Sáu Lưu lấy làm kỳ hỏi tôi: “Chú thật sự chưa nhận được hả?”

“Không có a! Chẳng những không có Âm Dương Nhãn, thân thể cũng không được cải tạo, còn đang bị bệnh đây này.”

Sáu Lưu thật sự tức giận, móc ra điện thoại bấm dãy số, lớn tiếng chất vấn: “kế toán vương, tiền lương của Tiêu cường còn chưa phát tới tài khoản hả? Anh sẽ gặp Ngọc để trách cứ chú! Cái gì? Phát rồi hả? Được rồi, không sao.”

Sáu Lưu cúp máy liếc mắt nhìn tôi, đột nhiên hỏi: “Gần đây chú có thu được tin nhắn kỳ quái gì không?”

“Không có a, trừu phỉ.... Chẳng lẽ anh nói là tập đoàn giải trí thiên đình hả?” Tôi mới nhớ ra mấy ngày trước có tin nhắn, vì không có tên người gửi, nên tôi khá ấn tượng.

“Đúng rồi, là tin nhắn đó, mã số là bao nhiêu? Căn cứ mã số biết được chú nhận được khả năng gì.”

“Mã số hình như là....” Tôi cố nhớ lại, khi nhìn thấy mã số đó tôi không thích, nhưng cũng không nhớ ra nổi.

Sáu Lưu la lên: “Chuyện trọng yếu thế mà chú có thể quên à, đi chết đi.”

“Nhớ ra rồi. mã là 7474748.”

“Ha ha, khả năng tốt. Chẳng qua cậu không dùng được – thôi anh đề nghị chú thế này, chú không dùng, cho anh coi như là báo đáp anh, được không?”

“...Lưu ca, Lưu gia gia...”

“Đừng có nói không dùng, lương tháng này của cậu đã phát rồi chứ hả?”

“Chẳng phải anh biết rồi sao?”

“Lúc này anh nói là nhân dân tệ, cho anh mượn 500 đã.”

“...Em hiện tại thật không biết các anh là thần tiên hay là một tổ chức lừa đảo tinh vi.”

Tôi móc ra 5 tờ đưa cho Sáu Lưu. Sáu Lưu vươn tay ra nói: “Đưa đi động của chú cho anh.”

“Tham dữ vậy?”

“Đừng nói nhảm, mang ra đây.”

Tôi đành chịu đưa điện thoại mới mua ra, Sáu Lưu cầm lấy, nhập mã vào “7474748”, vừa nhập vừa thích thú bưng bưng nói: “Cho chú xem một trò rất hay...” Nói xong quay điện thoại về phía tôi...

Tôi vội vàng nhìn vào, thấy trên màn hình chỉ hiện dãy số, Sáu Lưu cũng khẩn trương, lăm băm; ‘Chú thấy ngay thôi....’

Sau đó chúng tôi nghe điện thoại vang lên: “thuê bao không tồn tại.”

“Anh muốn em nhìn cái này hả?” Tôi kinh ngạc hỏi lại.

‘Không đúng... chú thật sự nhận được tin nhắn hả?’

“hiển nhiên là thật mà.”

“Mã số không sai chứ?”

“tuyệt đối không sai, 74 cùng 8 chắc chắn có, hay anh bớt đi một cặp 74 xem sao?”

“74748 là biến thân hạo thiên khuyển của nhị lang thần.”

“Sao lại vậy? thiên đình các anh không thể nợ tiền mồ hôi nước mắt của nông dân chân chính như em chứ.”

Lưu Lục đột nhiên nắm vai tôi hỏi: “Thế lúc chú nhận được tin nhắn là dùng cái di động này hả?”

‘Hôm nay em mới đổi di động. Có chuyện gì? Tiền công các anh trả là cho em hay cái di động của em?’

“Muốn phát thì phát cho di động của cậu chứ phát cho cậu làm gì. Thiên đình có quy củ này, tuyệt không cho một loại dị năng trực tiếp nhập thể, mà thông qua một vật phẩm thực hiện việc này, trong truyền thuyết cổ đại, tụ bảo bồn kỳ thực là loại vật phẩm này, vì vậy cậu phải dùng chiếc di động mà cậu nhận được tin nhắn mới có thể thực hiện công năng mà nó được ban cho.”

Tôi vội nói; “Anh trước nói em biên hiệu 7474748 là đại biểu cái gì, người khác dùng điện thoại bấm dãy số này có tác dụng không?”

“Có, chẳng qua người bình thường chẳng thẳng nào rồi hơi đi làm thế, 7474748 là một di năng rất tuyệt – đọc tâm thuật. Chú chỉ cần cầm điện thoại di động kia, rồi ấn mã số này là có thể đọc suy nghĩ của tất cả người đứng quanh chú 10 m, suy nghĩ của họ sẽ hiển thị trên màn hình máy, chẳng qua chú cũng nên chú ý, một ngày tức 24 giờ chỉ được dùng 5 lần, mà hiện tại chú không thể dùng trên một người, nhớ kỹ chưa? Chờ tháng tới phát lương thì cái di động tự động thăng cấp, lúc đó chú một ngày có thể dùng năm lần mà dùng trên một người được.”

Tôi giậm chân: “Sao anh không nói với em sớm. Vừa rồi mua nhà mà có cái điện thoại thì em sẽ biết Bạch liên giáo chủ có lừa em hay không?”

“Nói sớm cũng vô ích, mà cái di động kia của chú đâu? Không có nó tháng này chú làm không lương.”

Tôi thương cảm nói: “vì sao nhất định là nó hả? em thật nên sớm mua một cái di động ngon lành.” Tôi vội hỏi: “Giờ em về nhà tìm thử coi.”

Sáu Lưu ném SIM điện thoại trả lại cho tôi rồi đi xuống dưới, lão cầm lấy chiếc điện thoại giá 5000 NDT phe phẩy trước mắt tôi: “cái này chú không dùng nhỉ? Anh mua cái sim lắp vào sau nay liên hệ với chú bằng nó.”

Tôi trợn mắt nhìn lão, vội vã chạy về nhà, không ngừng nghỉ tót thẳng lên lầu, kéo ra ngăn tủ,... ặc, không thấy cái cục gạch cũ của tôi đây cả.

Tôi vội la lên : « Em gái, cái điện thoại của anh đâu. Có phải chị dâu em lấy đi cho người khác rồi hả. »

Lý Sư Sư đi từ buồng ngủ ra nói : « Chị dâu nói rồi, cái điện thoại nát có cho người cũng mất mặt, chị ném đi rồi. »

Tôi loạng choạng: ‘Ném rồi?’

“Uhm, trong đồng rác ấy.” Lý Sư Sư lại vào phòng ngủ, thu dọn đồng sách vở của mình.

Tôi dùng toàn lực đẩy đổ xô rác, chiếc điện thoại cục gạch xuất hiện trước mắt tôi, tôi ôm chặt lấy nó, thầm kêu bảo bối tâm can của ta. Lý Sư Sư ở trong phòng ngủ thấy tôi như vậy, phì cười: “Anh thật là người hoài cựu.”

Tôi đột nhiên xuất hiện ý xấu, nhanh nhẹn lắp sim, mở máy, chờ khi màn hình sáng lên, tôi chỉ vào Lý Sư Sư, ấn “7474748”, sau đó ấn nút gọi, trên màn hình hiện lên hàng chữ: ‘Quyển sách “Trung Quốc kiến trúc sử” của mình đâu rồi ta?’

Tôi khá thất vọng, tôi càng nóng lòng tra tìm ẩn tư của người khác hơn, tôi nói với Lý Sư Sư: ‘quyển “Trung Quốc kiến trúc sử” của em anh cho bạn mượn mấy ngày.”

Lý Sư Sư kinh ngạc quay đầu lại hỏi: “Sao anh biết em đang tìm nó?”

Tôi nói: ‘Là vì thấy em tìm sách nên anh nói cho em mà thôi.”

Có bảo vật này, tôi ngứa ngáy khó chịu, thật muốn xem tâm tư của tất cả mọi người một lần, Tần Thủy Hoàng đang chơi game, khẳng định nghĩ tới chơi, Hạng Vũ từ khi tôi mang chiếc xe về nghĩ tới học lái xe, cũng không có gì để xem, Lưu Bang không tìm được, còn lại chỉ còn Kinh khờ. Kinh khờ đang ngồi yên, không nhúc nhích, miệng cười ngốc nghếch. Tôi thật sự rất hiếu kỳ với tư duy của anh ta, tôi khế tới gần, chỉ anh ta ẩn dây số, màn hình điện thoại không có phản ứng, mãi lâu sau xuất hiện một tình huống mà tôi phát điên: “hiển thị ra một dãy số .....”

Qua một lúc, hiển thị một dấu ngoặc, trong dấu ngoặc viết: “Người này trong thời gian dài không suy tư, đề nghị không tiếp tục truy xét.”

Mẹ ơi, đây là tâm như chỉ thủy trong truyền thuyết hả ? Kinh khờ thật giỏi.

Chẳng qua tôi còn rất vui, lúc đầu tôi cảm giác không tốt lắm, nhưng dần tôi tỉnh ngộ, thứ này tốt hơn thiên nhân thông nhiều, khai thiên nhân là giao thiệp với quỷ đạo, so với trực tiếp đối thoại tư duy với người khác. Tư duy của người đáng sợ hơn quỷ nhiều, không phải có câu nói thần quỷ khó lường sao?

Nếu nói không thể mang tới lợi ích cho tôi là không đúng. Chỉ ít tôi dùng nó đi chơi cờ vây với người khác hẳn thiên hạ vô địch thủ, hoặc đi xem thị trường tài chính, xem những trùm tài phiệt nghĩ gì. Một người vô luận tốt hay xấu, khó có thể nhìn ra, chỉ có linh hồn hay tư tưởng là không thể lừa dối. Tôi hiện tại càng lúc càng cảm giác mình nắm giữ một năng lực rất tà

ác. Khó trách một vị hiền triết đã nói: tôi thà để người khác nhìn thấy tôi lỏa thể còn hơn để người khác nhìn ra tư tưởng của tôi. Nói thật tuyệt, nhưng tôi càng nguyện ý nhìn một ai đó lỏa thể hơn.

Đúng lúc này, tiếng điện thoại vang lên. Tôi bị dọa nhảy dựng, nhìn vào dây số, ra là Tống Thanh, tôi tiếp điện: ‘Alo, chú Tống hả?’

Tống Thanh vĩnh viễn ôn hòa như thế; “A ha, anh Cường, Từ hiệu úy tìm anh đó.”

Tôi còn chưa kịp nghĩ ra rốt cục là ai, Từ Đắc Long trực tiếp tiếp điện thoại nói: “Tiêu tráng sĩ, anh có thể tới đây một chuyến không?” Không ngờ Từ Đắc Long cũng biết dùng điện thoại.

Tôi hỏi có việc gì, nhìn bộ dạng hẩn là không muốn nói trước mặt Tống Thanh, tôi cũng đáp ứng – tôi đang nghĩ tìm An Đạo Toàn chữa bệnh a.

Được bảo bối, tôi vui vẻ sáng khoái phi như bay tới trường học, đứng ở xa nhìn lại, trường học sơn xanh đã hoàn thành, Lý Vân nói đơn giản là trang trí, chỉ cần một tuần có thể vào ở, quyển “Trưng Quốc kiến trúc sử” của Lý Sư Sư tôi mang cho Lý Vân mượn đọc, mà tôi hiện tại cần anh ta giúp tôi trang trí biệt thự, anh ta hiện tại đã khá quen thuộc với các nhà thầu và cung cấp vật liệu xây dựng rồi.

Doanh trại của 300 là đất trống. Từ Đắc Long chờ tôi, chiến sỹ trực ban là Lý Tĩnh Thủy. Anh ta vừa thấy tôi đã rất lo lắng nói với tôi: “Hôm qua lại có người thám doanh.”

Tôi không coi trọng nói: “là các cậu quá cảnh giác hả?”

Từ Đắc Long cẩn thận lấy từ trong lều ra một bọc nhỏ, chậm chậm mở ra, trong bọc là một cây châm, tôi muốn cầm lên nhìn Từ Đắc Long đã cản lại: “Coi chừng! có độc.”

Tôi vội lui ra xa mấy bước, tử tế đánh giá cái châm. Đây không phải là kim may vá bình thường hay thấy, nó như một lá cỏ bông lau, có đuôi châm dài dài, không có lỗ, rất giống như loại kim châm cứu mà các y sư hay dùng.

Tôi cầm cái que chọc chọc hỏi: “Sao lại vậy?”

“Tối hôm qua Tĩnh Thủy trực, từ trầm bay qua từ bụi cỏ cách chân cậu ấy không xa, cậu ấy lúc đầu còn không biết là thứ gì, may mà tránh ra, người kia thân pháp cực nhanh, thấy chuyện bại lộ chớp mắt biến mất vô ảnh vô tung. Chúng tôi sáng nay phát hiện vật này trong lều.”

Tôi nhìn Lý Tĩnh Thủy. Tức giận nói: ‘Làm sao cứ cậu trực ban lại xảy ra chuyện? Cậu cảm thấy người vừa rồi cùng lần trước thám doanh có quan hệ với nhau không?’

Lý Tĩnh Thủy rất khẳng định nói : “Là một người! mà khẳng định là cùng thời với chúng tôi.”

« Sao cậu biết ? »

« Hẳn mặc dạ hành y, động tác tôi nhìn cái là nhận ra, Bối Ngỗi Quân chúng tôi trước khi gia nhập quân đội hầu như đều luyện võ, động tác cùng tập quán của người nọ chỉ người thời chúng tôi mới có, là là người luyện võ. »

Tôi chống cằm suy nghĩ lâu, đột nhiên đứng lên nói: “có cách rồi.”

Từ Đắc Long cùng Lý Tĩnh Thủy đều dùng ánh mắt trông đợi cùng sung bài nhìn tôi --

“Tôi tìm Ngô Dụng thương lượng.”

Hai người ngất.

Việc này tôi cảm giác không quá đáng tin, trừ bọn họ, làm sao có khả năng có người Tống triều tới thời đại này? Dù có giống Lý Tĩnh Thủy nói, cũng có khả năng là người hiện đại, phải biết rằng võ thuật là quốc túy lưu truyền, không chỉ có cổ nhân mới có.

Tôi lúc này mới hỏi Từ Đắc Long: “Những người khác đâu?”

Lý Tĩnh Thủy nói: “Bị thầy giáo Nhan dẫn đi chạy bộ rồi, thầy giáo nói đức trí phải phát triển toàn diện, cần chúng tôi mỗi ngày chạy 5 km.”

Tôi lắc đầu: “Chẳng lẽ cậu ta không tìm được phương thức tự sát tốt hơn sao?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: Ăn Cơm, Ngủ, Đánh Tàn Cối.

Nhan Cảnh Sinh cùng đám chiến sỹ trở về, 298 chiến sỹ cười nói vui vẻ. Nhan Cảnh Sinh bò về, mặt trắng bệch, mồ hôi như tắm, vịn lấy lều, không nói được một lời. Từ Đắc Long nói: “Có tiến bộ rồi, hôm qua chạy 2 km đã nôn, hôm nay nghe nói chạy được một nửa mới rơi khỏi đội.”

Tôi đi tới trước mặt Nhan Cảnh Sinh nói: “thầy Nhan, về sau thầy chỉ cần dạy bọn nhỏ giờ văn hóa là được, không cần liều mạng thế này.”

Nhan Cảnh Sinh vịn lều, hít thở phì phò mãi mới nói: “Vậy không được, chúng ta là văn võ học hiệu mà, phải văn võ song tu mới được, tôi phát hiện các học sinh này đều rất giỏi các môn thể chất, đặc biệt thích hợp quản lý quân sự hóa, tôi suy nghĩ nhớ lại một chút về học quân sự ở đại học, hôm nay bắt đầu dạy bọn nhỏ chạy bộ, tôi có anh bạn cũ trước làm anh nuôi trong quân đội, tôi nghĩ mời anh ấy tới trường làm giáo viên phụ đạo giờ ngoại khóa...”

“Vậy anh cứ tiếp tục tự ngược đi...”

Tôi cầm cái trâm đi tới chỗ của các hảo hán Lương Sơn, tôi rất lấy làm kỳ vì sao hai lần người ta thám doanh thì các hảo hán Lương Sơn đều không hề hay biết, nếu nói là tố chất làm người, các hảo hán càng mạnh mới phải, tính cảnh giác đã lộ rõ khi họ rời khỏi đây tới quán bar, điều này nói rõ thật sự có người thám doanh, nhưng mục tiêu là Nhạc gia quân.

Tôi tìm đến An Đạo Toàn trước, nói rõ ý mình, An Đạo Toàn xoa tay nói: “chữa bệnh cũng dễ thôi nhưng tôi không có đồ nghề.”

Sau đó ông ta đi tìm mấy thứ làm công cụ. Tôi tới lều của Lư Tuấn Nghĩa, dù sao cũng đã gặp mặt quen biết, tôi đưa cây trâm cho Ngô Dụng xem, Ngô Dụng dùng quẻ nhỏ gầy gầy xem cái trâm, nâng kính lên nói: “Theo Lý Tĩnh Thủy nói thì người này là cao thủ dạ hành, thiện trường ám toán, nhưng ra tay ở cự ly gần lại lỡ tay ... điều này thật khó hiểu.”

Ngô Dụng nói với Kim Mao Khuyển Đoàn Cảnh Trụ chạy tới góp vui nói: “Cậu đi gọi nhấtha thang long đi.”

Chẳng bao lâu một người đàn ông vén cửa bước vào, mặt đỏ đầy mồ mả. Tôi đã gặp qua các hảo hán, chỉ cái không nhớ tên, hôm nay mới biết được tên, Thang Long nghe chuyện này, cúi đầu nhìn chăm chăm vào cái trâm. Sau đó lập tức khẳng định: “Đây không phải là ám khí, cũng không phải cùng thời đại với chúng ta.”

Tôi nói: ‘Anh khẳng định?’

Ngô Dụng chen lời: “Thanh Long huynh đệ tên hiệu kim tiền báo. Mấy đời đều làm rèn tạo để sỡ, trên núi chuyên quản việc chế tạo quân khí, anh ta nói không phải nhất định là không phải.”

Thanh Long cẩn thận cầm lấy đuôi trâm quan sát: “Từ cách chế tạo tới chất liệu, không phải đồ thời chúng ta, nó cứng hơn đồ thời chúng ta nhiều.” Sau đó lại cẩn thận đánh xá, cuối cùng kết luận: “Đây là một cây kim châm cứu phổ thông, dạ hành nhân kia đại khái dùng ống thổi để phóng ra, nhưng vì không phải châm chuyên dụng để thổi, vì vậy tốc độ cùng độ chuẩn sai lệch rất nhiều – trâm để thổi càng phải nhỏ và tinh tế hơn, đuôi châm không có nhiều hoa văn thế này, còn độc được bôi lên trên rốt cục là thứ gì thì đáng tiếc trợ thủ của tôi không có, anh ta là chuyên gia về bôi độc chế độ.”

Ngô Dụng nói: “Chú Cường, trừ anh em Lương Sơn cùng Nhạc gia quân, chú còn biết những người nào khác cùng thời chúng ta chứ?”

Tôi ngạc nhiên nói: “Không.”

Tôi lập tức nghĩ tới Lý Sư Sư. Chẳng qua cô ấy có thể bài trừ lập tức, dù cô ấy có ẩn dấu võ công, cũng không có phân thân thuật – cô ấy tối qua ngồi nói chuyện với bánh bao cả đêm.

“Vậy đã rõ, khẳng định là cừu nhân của cậu, trùng hợp là có chút võ thuật, biết cậu mở trường học nên tối gây chuyện.”

Tôi gật đầu, chuyện này tạm thời chỉ có thể giải thích như thế, nếu nói tới cừu nhân. Trước mắt không đến nỗi hận tôi muốn chết, dùng châm độc tới đối phó tôi, hiện tại thì Liễu Hiên là một người, chẳng lẽ thẳng nhai con đó thật sự có chút thủ đoạn? Tôi phải tìm thẳng chó đẻ đó tính sổ mới được.

Lúc này An Đạo Toàn về, tay ôm một cái bể cá, vừa thấy tôi đã chạy vội tới nói: “Nhanh cởi quần áo ra.”

Tôi hỏi làm gì. Ông ta nói: “Chẳng phải cậu muốn giác hơi sao, nhanh chút, mấy bình này tôi nhờ Đồng Bình mượn đấy, cá đang để tạm trong túi giấy, không sống được lâu đâu.”

Tôi “ôi mẹ ời” kêu lên nhảy bật lên núp vào góc, nhìn cái bể cá trong tay lão, to như một cái chậu hoa, run rẩy hỏi; “Ông cầm cái bể cá giác hơi hả? ông lên Lương Sơn là do bị bức hay là làm chết người quá nhiều mà tự mình trốn lên?”

An Đạo Toàn cười ha hả nói: “không hiểu nên thấy quái dị thôi, tôi còn cầm vò rượu giác hơi cho người ta cơ.”

Tôi nghe vậy, mới hơi yên lòng, nhưng vẫn phải hỏi lại: “ông thật sự làm được chứ?”

An Đạo Toàn nói: “Cậu không tin danh hiệu Hoa Đà tái thế của tôi hả?”

Nếu nói người mà tôi không muốn đắc tội trong đám hảo hán thì đó là Hồ Tam Nương cùng An Đạo Toàn. Kể trước quá hung tợn, mà An Đạo Toàn hiện tại đang xem bệnh cho cả khu, có bệnh tật gì nhẹ thì trông chờ vào lão để bớt tiền.

Tôi chậm chậm đi tới trước mặt lão, cầu xin: “An thần y hạ thủ lưu tình.”

An Đạo Toàn phìền hà nói: “Nhanh đi, Đồng Bình còn chờ kìa.”

Tôi cởi quần áo, ngồi co ro, bởi vì sợ, mồ hôi như mưa, cơ hồ cảm đã bị tiêu đi hơn nửa. An Đạo đốt hai tờ giấy ném vào bể cá, lắc lắc rồi chộp lên lưng tôi. Bắt đầu còn chưa có cảm giác, tôi tò mò hỏi lại: “An thần y, ông nói ông còn cầm vò rượu giắc hơi cho người ta, vậy người ta sau này thế nào.”

An Đạo Toàn cầm khăn lông ướt lau tay nói: “có thể cũng phải hỏi, chết chứ sao.”

Tôi nghe xong nhảy bật dậy, quay ngược tay muốn tháo cái bể cá trên lưng ra, An Đạo Toàn lại đẩy tôi ngồi lên ghế, nói: “Là sau này chiến tử.”

“Vậy ông còn không nói sớm? Giờ là 900 năm sau, tôi đương nhiên biết người đó chết rồi.”

“Biết mà cậu còn hỏi?”

An Đạo Toàn đột nhiên giơ lên cây châm, vô cùng hưng phấn nâng lên: “Chú Cường, anh lại cho chú một châm, càng nhanh khỏe....” nói xong rồi chuẩn bị ra tay.

Tôi nhảy vọt ra cửa lều, khóc huh u nói: “buông xuống đi, có độc đó.”

An Đạo Toàn nhìn tôi, nói chậm rì rì: ‘Bằng thân pháp cậu vừa dùng, Lâm Xung nên dạy cậu thương pháp.’ Lão lại cầm châm lên ngửi ngửi nói: “Đâu phải độc điếc gì đâu, thuốc tê ấy mà.”

Tôi hiểu kỳ hỏi lại: ‘Thuốc tê hả?’

« Ừ, nghe tới ma phí tán chưa ? trên châm là ma phí tán, chỉ bất quá thay đổi vài vị dược liệu, dược tính càng mạnh thôi. »

“Nói thế là loại dược này do người cùng thời các anh pha chế?”

An Đạo Toàn lắc đầu: “Khó mà nói, chỉ cần có phối phương thì pha chế là rất dễ dàng.”

Lúc này bế cá trên lưng tôi bắt đầu co rút, miệng nó lại như vân ốc(gai gai), đâm vào thịt đầu thí mồ, hai tay tôi cố vòng ra sau nhổ ra: “An thần y, có phải có thể bỏ xuống rồi hả, tôi thấy tôi khỏe rồi.”

“Giờ còn chưa được, giờ là lúc lực hút lớn nhất, nếu nhổ ra thì làm hỏng bế cá mất.”

Câu này cơ hồ làm tôi bực muốn đâm chết lão, lão cứ bận tâm tới cái bế cá quá nhiều mà chẳng thèm để ý tới cái mạng của tôi, tôi lại giơ tay đánh tháo, An Đạo Toàn la lên: “Chú dám, Chú dám hả, Đồng Bình còn nóng tính khó chơi hơn Lý Quý nhiều, chú mà làm vỡ cái bế cá của nó, nó đập cậu vỡ đầu.”

Tôi chán nản ngã phịch xuống đất: “sao số tôi khổ thế này?”

An Đạo Toàn cười híp mắt rút từ cái chổi ra 2 que đốt, giúp tôi tháo cái bế cá xuống, rồi nói với tôi: ‘Chú mặc quần áo vào, đừng để cảm lạnh, đừng tắm nhé.’

Chẳng biết vì sợ nên đổ mồ hôi quá nhiều hay là giác hơi, nhưng tôi cảm thấy thân thể nhẹ như bay, tôi chấp tay sau lưng lao ra ngoài, như một con chuột đi tuần thị lãnh đị của mình. Lại không biết từ đâu chạy tới đứng sau tôi, cố làm ra vẻ hữu hảo: ‘Anh Cường tới ạ.’

Tôi hài lòng gật đầu: “Cậu làm tốt lắm, không trốn việc một ngày nào, làm xong tôi sẽ thưởng cho chú.”

Lại vội đưa cho tôi điều thuốc: “cảm ơn Cường ca.”

Lại không xấu, nhưng nhà đông an hem, tự phải kiếm sống, cũng khó khăn.

Tôi cầm thuốc, Lại đột nhiên nói: ‘Cường ca, nghe nói anh hôm qua đặc tội người trong hắc đạo?’

“Sao? Sao anh không biết nhỉ?”

“Em cũng chỉ nghe nói, mấy lão già mời anh đi ăn cơm nhưng anh không cho bọn họ chút thể diện, anh thật không sợ bọn họ trả thù hả?”

“Chú nói anh mới nhớ.” Tôi tấy Lại bội phục nhưng không cho là đúng, hỏi hẩn; “Đều lợi hại lắm hả?”

« Nếu như dàn trận... » lại vẫn còn sợ hãi nhìn phía trại 300 : « Vậy bọn họ khẳng định thua, nhưng sau lưng ra chiêu thì phải cẩn thận. »

« Anh là dân lành, anh sợ chó gì bọn nó ? »

Lại gật đầu coi là phải, sau đó khẽ nói thầm: “Anh mà là dân lành, thì em là gái trinh rồi.”

“Chú nói gì.”

“A, không có gì, em nói là có chút việc cần em xử lý...” Lại vội nói.

Chuyện thám doanh hôm qua chẳng lẽ liên quán tới họ? nghe Lại nói mấy lão già cũng có mở võ quán.

Tôi nghĩ đã tới lúc ngửa bài với Liễu Hiên rồi, hăn như một cái răng sâu trong miệng, một mặt tôi không thích hăn, một mặt phải bảo hộ hăn, bởi vì nếu để bọn người Lương Sơn nhổ hộ, thì sợ rằng đi cả hàm.

Chính đang nghĩ tới, thằng nhóc lại như có cảm ứng gọi điện tới, khẩu khí cũng rất trịch thượng: “Tiêu Cường, chuyện giữa chúng ta cũng nên kết thúc, chiều nay 3 giờ tại quán trà Thính Phong gặp mặt, thế nào?không dẫn người theo nhá?”

“Được, cứ thế mà làm.”

Hăn lại lặp lại một câu: ‘Không mang người theo, mày mà dẫn thằng to con là tao không ra gặp đâu.’ Xem ra thanh danh Hạng Vũ đã lan xa, tôi nói khẳng định không mang người thì hăn mới cúp điện.

Không dẫn to con thì nhỏ con cũng phải hai ba thằng chứ nhỉ? Quan hệ với bọn người như Liễu Hiên, quả thực không thể làm việc một mình.

Nhưng mang ai bây giờ nhỉ ? các hảo hán đều cần cù không ngừng nghỉ tra tìm hăn. Việc này quyết không để họ biết được, Hạng Vũ lại quá lộ liễu. Mà Hạng Vũ cũng chẳng quan tâm tới việc của tôi. Mang theo Kinh khờ, nói thực tôi không yên tâm, một người ngay cả tư duy một cách bình thường đều chẳng có, dù người ta chém hăn thành vài trăm khối hăn cũng chẳng phản ứng, tôi hiện tại nghĩ lại tôi dẫn Kinh khờ đi gặp bọn chiêu sinh thì lại sợ.

Hiện tại tốt nhất là tuyển từ 300 tra, nếu như việc thám doanh hôm qua là bọn Liễu Hiên làm, việc này có liên quan tới họ. Chủ yếu là Từ Đắc Long làm việc có phân tặc, tôi tin được.

Giờ là giờ cơm, 300 có 15 người chuyên môn phụ trách nấu cơm, tương đương với ban hậu cần, họ dùng gạch để kê bếp rất chuyên nghiệp, nồi sắt lớn như bồn tắm được bắc lên trên, bên cạnh có một người dùng xẻng để khơi lò. Nhan Cảnh Sinh dẫn số còn lại làm các hoạt động khai vị : kể chuyện cười. Đương nhiên Nhan Cảnh Sinh nói, các chiến sĩ nghe, mọi người đều ngồi trên đất. Nhan Cảnh Sinh đứng trong đó, vô cùng thích thú nói : « Có người đi phỏng vấn 100 xí nghiệp, người ta hỏi anh ta mỗi ngày làm gì, trước mặt 99 xí nghiệp anh ta đều trả lời : ăn cơm, ngủ, đánh Đậ Đậ, khi anh ta tới phỏng vấn ở xí nghiệp cuối cùng, phát hiện anh ta rất đáng thương, hỏi anh ta vì sao, các anh đoán anh ta nói gì ? »

Các chiến sĩ ngồi nhìn nhau. Nhỏ giọng thảo luận : cái gì là xí nghiệp – không biết – nghe thầy Nhan nói qua, giống như là một loại động vật – động vật biết nói chuyện hả ? »

Nhan Cảnh Sinh thấy mọi người không nhiệt tình, chỉ đành ho khan, tự nói : « Anh ta vô cùng đáng thương nói với xí nghiệp cuối cùng : « Tôi là Đậ Đậ. », ha ha ha ha, có phải rất buồn cười không ? »

Các chiến sĩ hai mắt nhìn nhau, đều cười khan vài tiếng. Sau đó một tiếng hô lên « ăn cơm », mọi người mới đồng loạt cười vui đứng dậy, đều nói : « ăn cơm, ăn cơm. »

Nhan Cảnh Sinh đáng thương như Đậ Đậ đứng chết đứng đường trường, anh ta nói với tôi: “bọn học sinh tựa hồ thiếu tế bào hóm hình rồi.”

Chuyện cười của cậu ta tôi còn chẳng cười nổi, không phải bản thân chuyện không đáng buồn cười, mà tôi nghĩ tới chuyện khác: 300 tới đây làm gì? Chẳng lẽ chuyên môn tới tìm Tần Cối?”

Không khó để tưởng tượng, một ngày nào đó trong đoàn 300 có thêm 1 người mới, sau đó nội dung làm việc hàng ngày của 300 là: ăn cơm, ngủ, đánh tần cối, mà người mới, tên của anh ta là ... Tần Cối.

Sồn tóc gáy.

Bởi vì hôm qua tôi không ăn cơm, hiện tại bụng đói cồn cào, tôi cầm một cái bát rồi ngồi ăn cơm cùng các chiến sĩ, cơm rau không ngờ rất vừa miệng, tôi cắn vài miếng hết cái bánh bao, chợt thấy Tổng Thanh dẫn bốn hảo hán vác hai thùng rượu lớn tới, cậu ta chạy qua nói: “Ngày ngày các vị làm cơm, chúng tôi rất cảm ơn, đây là rượu do các ca của bọn tôi nấu, tặng các vị nếm thử, coi như chút lòng thành.”

Tôi bưng bát chạy tới nói; “Tổng Thanh, “tam oản bất quá cương” nấu ra rồi hả?”

Tổng Thanh: “Đây là bán thành phẩm, chỉ tạm được, chân chính “tam oản bất quá cương” phải chờ ba tháng nữa, các vị ca ca sao có thể chờ nổi?”

Quả nhiên, vài chục hảo hán Lương Sơn ở bên kia đang vây lấy thùng rượu lớn hò hét xông xáo, Dương Chí cũng có mặt, nhớ lại chuyện thương tâm khi xưa, nếu không phải không kiềm chế được thủ hạ cũng không tham rượu để mất sinh thần cương.

Tôi múc một muôi uống thử, thấy vị cay cay ngon ngon, rượu theo họng trôi xuống bụng, lập tức toàn thân khoan khoái, ấm áp thoải mái, tôi uống liền vài muôi, Tổng Thanh cười nói: “Anh Cường cứ uống chậm rãi thôi, mỹ tửu tuy ngon, nhưng không nên uống nhiều.”

Tôi thấy 300 chỉ ăn cơm, thờ ơ trước thùng rượu thơm nức, tôi la lên: “Các anh cũng tới uống thử đi.”

Từ Đắc Long lắc đầu: “Chúng tôi bình thời không thể uống rượu, trừ khi có thắng lợi cực kỳ lớn, có lệnh của nguyên soái, 5 người mới được một mao tiền.”

“Năm người chỉ uống một mao tiền? vậy đủ uống không? Hôm nay cũng không có việc gì, nguyên soái của các anh cũng không có ở đây, muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu thôi.”

Từ Đắc Long vẫn lắc đầu: “chờ cậu uống xong tôi sẽ cho người bẻ rượu về phân cho mọi người.”

Thật là người cứng nhắc! Nhan Cảnh Sinh tán thưởng với cách làm của Từ Đắc Long.

Tôi thật sự nghiện rượu này rồi. Tôi gọi Lại kiểm cho tôi một nhựa 5 lit, rót đầy vào rồi bỏ lên thùng xe mô tô. Lương Sơn uống rượu rồi ca hát nhảy múa, Nhạc gia quân lặng lẽ ăn cơm, thổ phỉ cùng quân tinh nhuệ quả là khác biệt.

Ăn xong tôi nói chuyện đi ước hội với Từ Đắc Long. Anh ta cũng muốn làm rõ chuyện thám doanh, nên hỏi tôi: “Anh cần bao nhiêu người?”

Tôi lúc này mới nghĩ, đúng, 300 là không thể mang hết, chỉ uy hiếp đủ rồi, nếu mà đen đủi, xuất động 300 người đánh nhau thì quốc gia không quản mới lạ.

Tôi suy nghĩ một chút, Liễu Hiên lần trước cho 8 tên lâu la tới, bị đánh bại, lúc này có chuẩn bị kỹ càng nên chắc phải gọi 20 người. Tôi hỏi Từ Đắc Long: ‘chiến sĩ của chúng ta có thể một chọi mấy?’

“Cái đó tùy vào tố chất quân sự của đối phương.”

‘Dạng như tôi, có khả năng mạnh hơn một chút.’

Từ Đắc Long nhìn tôi từ trên xuống dưới;” a, cậu nói là bách tính hả?”

Trong mắt anh ta Cường ca tôi là bách tính đó.

“Trường hợp xấu nhất có thể đánh 1 lúc 10 tên, nếu không có hạn chế tay chân thì có thể đánh nhiều hơn –tôi nói bách tính nên không thể nói chuẩn xác được.”

“Theo ý anh thì đối phó 20 người chỉ cần mang hai người là đủ hả?”

Từ Đắc Long khẳng định: “Đủ -- Lý Tĩnh Thủy, Ngụy Thiết Trụ ra khỏi hàng.”

Hai chiến sĩ lập tức tiến tới: “Có mặt!”

“Phái các cậu theo Tiêu tráng sĩ, nhiệm vụ bảo hộ an toàn của anh ta, trong thời gian này nghe theo mệnh lệnh của anh ta, lúc tất yếu có thể chủ động rat ay, nhưng không thể thương tới tính mạng người khác.” Xem xem, thật là quan tâm....

“Rõ!”

Cứ vậy, tôi lên xe mô tô, đèo Ngụy Thiết Trụ, Lý Tĩnh Thủy ngồi trong thùng xe, đi ước hẹn với Liễu Hiên.

Đến đối diện phòng trà “Thính Phong”, tôi cho hai người xuống, tôi quan sát quán trà, đây là một nhà ba tầng, quán trà ở tầng ba, bởi vì là kiến trúc thương nghiệp, nên cao hơn nhà ở rất nhiều. Hiện tại chỉ có vấn đề làm sao dẫn hai người vào, hai người họ không có điện thoại, không thể tùy tiện gọi vào, Liễu hiên là người có chút thế lực, lúc đàm phán chắc chắn sẽ bao sân, giả làm khác uống trà cũng không xong.

Lý Tĩnh Thủy nghe tôi nêu ra bản khoản liền nói: ‘chúng tôi sẽ nấp trên đỉnh phòng chờ anh, anh chỉ cần ném chén là tôi xông vào cứu người.’

Ngụy Thiết Trụ nói: “Đúng, chỉ cần hai sợi dây thừng là đủ.”

Tôi vào ven đường bỏ 5 NDT mua hai sợi dây dài 10 m cho hai người, nhìn đồng hồ hẵn sắp tới, tôi nói: “Chúng ta vào đi, tối nhất là cửa lưu không không khóa.”

Lý Tĩnh Thủy nói: “Anh cứ đi, chúng tôi sẽ tới sau.”

“các cậu làm sao lên được, thời này nhà không giống ngày xưa đâu, là nhà lầu.”

“Anh không phải lo.” Ngụy Thiết Trù rất hàm hậu nói.

Tôi thấp thỏm lên lầu, tôi không yên tâm 2 hài tử, họ cùng nhóm 5 người hay Lương Sơn không giống, bọn họ vừa tới đã bị tôi dẫn tới bãi đất hoang, cách tuyệt thế giới, vừa tới không có kiến thức địa phương, để họ chấp hành nhiệm vụ, khả năng xuất hiện các tình huống ngoài ý liệu là rất lớn.

Lúc tôi đi lên còn đặc biệt chú ý xem có người nấp ở đâu không, tầng 2 là một sảnh ca nhạc, hiện tại đã bị xích sắt khóa lại, khả năng có người nấp trong đó không lớn.

Lên lầu liền nhìn thấy một cái bàn được đặt ở trung tâm quán trà rộng rãi. Mấy ấm trà tinh trí tỏa mùi thơm nức, có một giả sơn nhỏ, bên cạnh là một cái ghế gỗ có một lão già mù nhỏ gầy, tay không ngừng gầy đàn tỳ bà theo một nhạc khúc gì đó. Rất bình hòa, tôi vốn nghĩ sẽ gặp phải thập diện mai phục. Trọn cả trà lâu, trừu lão già, không có thêm một ai khác. Tôi ngồi xuống, tự rót cho mình một ly và uống, ra hơi vàng, uống vào cảm thấy thanh mát, tôi cũng chẳng biết là trà gì, rất hài lòng chếp miệng, nhưng trong tâm bắt đầu suy nghĩ, quay phim hả? sát cơ khắp nơi. Mà tên Thính Phong tựa hồ có chút: trước cơn mưa gió a.

Lúc này từ hành lang có tiếng động, một người đàn ông mặt âm ngoan đi lên, đi tới trước mặt tôi, đột nhiên phì cười. Bởi vì tôi đoán anh ta sao biết tôi tới, tầng hai không thể trốn ở đó, tên nhãi này đại khái trốn ở bên kia

đường, cầm ống nhòm theo dõi. Để tạo nên cảm giác huyền bí, hẳn làm vậy cũng là khó khăn lắm.

‘Tao là Liễu Hiên. » Giọng nói khó nghe hơn trong điện thoại.

“Ừ, Tiêu Cường.”

Liễu Hiên kỳ quái nhìn người mù. Chạy qua, bỏ vào khay tờ 100 NDT, nói: “gãy khúc “thập diện mai phục”.” Tôi phì cười.

Liễu Cường bị tôi cười cho giận tái ặt, ngồi lên ghế, ưu nhã đổ nước sôi rửa chén, phí rất nhiều thời gian mới rót trà, bưng trà lên ngửi ngửi. Còn cổ tỏ ra tư thái vênh lên lan hoa chi, tôi thầm mắng; “lại là một thằng ngu tỏ ra nguy hiểm.”

Liễu Hiên nói: “quản lý Tiêu, hôm qua các thức thức của tôi không vui, anh đã làm việc quá tuyệt tình rồi.”

Tôi nói: ‘các chú của mày tao không quen.”

“Mọi người đều lẫn lộn, hà tất phải vậy, hôm nay tôi cho anh một cơ hội, bất quá lần này không đơn giản gọi một tiếng ca là được, anh phải rót trà xin lỗi, sau đó chức quản lý tôi có thể cấp cho anh.”

Tôi nói: “Tao không thừa thời gian tán dóc với mày, thời gian của hai ta không nhiều. Tao an bài người ở quán bar chẳng qua là có chỗ cho “khách trọ” của tao tới, mày không thích thì nên nói rõ từ đầu với tao, nhưng mày lại trực tiếp đánh bị thương bạn tao...” LÚC này tôi đột nhiên nhìn ra cửa kính thấy Lý Tĩnh Thủy ở ngoài cửa sổ như một spiderman bám vào cửa kính, còn đang tiếp tục leo lên, cậu ta nhìn tôi qua cửa kính rất bất ngờ, còn vẫy tay chào tôi, sau đó tiếp tục leo lên.

Liễu Hiên thấy tôi đang nói lại ngạc nhiên, cũng quay đầu lại, Lý Tĩnh Thủy đã không còn ở đó, hẳn quay đầu lại nói: “Sao?”

“... à, không có gì, tiếp tục nói chuyện của chúng ta – ài, kỳ thực không có gì để nói, mà nhanh rời nơi này, đi ra trốn một năm rồi tính tiếp.”

Liễu Hiên lần này cố nén giận, hỏi: ‘Mày vì sao cứ kêu tao trốn một năm, mày rốt cục muốn làm gì?’ Tôi lại thấy Ngụy Thiết Trụ leo lên...

“tao muốn cứu mày, bọn người kia đang tìm chỗ mày ở, bọn họ muốn xin của mày một cái tay.”

Liễu Hiên lần này giận quá hóa cười, hăng vổ bàn nói: “họ Tiêu, con mẹ nó, tao từ nhỏ bị dọa mới lớn được đó.”

Tôi biết hôm nay không thể đàm phán rồi, may mà Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ đều vào vị trí, tôi không chút hoảng hốt, lại cảm thấy mình giống như đại phản phái – chờ ném chén hại người, bất kỳ ai làm thế đều chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Tôi lấy điện thoại, bấm số, vừa bấm vừa hỏi: “Tôi hôm qua tao bị người thám doanh, là người của mày làm hả?”

Hắn thấy tôi gọi điện, cẩn thận hỏi: ‘Mày làm gì?’

Tôi cầm điện thoại chỉ vào hắn nói: “cứ theo kịch bản mà nói, tao không tin mày.”

Nói xong vươn tay chỉ điện thoại vào hắn, Liễu Hiên không chút do dự nhìn qua, tôi bấm số, rất nhanh thu tay về, thấy mặt trên hiển thị: ‘cái gì là thám doanh? Không xong! Hắn đang gọi điện thoại kêu người, ta phải ra tay trước.’

Liễu Hiên tên chó đẻ, còn thật sự mai phục ta... nhưng tôi không ngờ bọn nó mai phục gần thế. Liễu Hiên hất đổ bàn, rầm rầm, bốn phía lao ra một đồng bậm trơn, bọn nó mặc y phục đen, đầu còn quấn khăn, sau đó đứng dàn hàng ngang, dành trận trước mặt tôi.

Con mẹ nó, vốn tưởng đập chén gọi người làm đại phản phái, kết quả bị người cướp trước một bước, nguyên lai sát khí không giả, mà tròng cảnh cũng có chút quen mắt – đặc biệt giống đoạn Trần Chân đá đạo trưởng Nhật Bản trong “Hoắc Nguyên Giáp”.

Đáng tiếc âm nhạc không hợp, tôi lúc này mới phát hiện người mù không gảy “thập diện mai mục”, không biết từ lúc nào chuyển sang kéo đàn nhị, rõ ràng đang kéo khúc “khát vọng”.

Tôi không ngu, Liễu Hiên lật bàn thì tôi đã phòng bị, tránh cái bàn đồng thời không rời tay ly trà, hiện tại tôi đứng trước cửa sổ giwo ly trà trong tay, liễu hiên mới giống chân chính phản phái, hăn vung hai tay lên: ‘giết ‘.

Tôi như thấy 12 tên lưu manh có võ công đang lao tới, ”choang, choang”, hai tiếng vang, Lý Tĩnh Thủy, cùng Ngụy Thiết Trụ đồng thời phá cửa lao vào, thuận chạn đá bay hai người đứng trước, một trái một phải bảo vệ tôi, tôi cầm chén trà uống cạn. nhấp vài ngụm, lúc này mới giống đại phản phái, hai tay co lại hình sung lục vầy vầy, khẽ nói: “Giết cho ta...”

Cứ vậy, trong khúc “khát vọng” bi thiết, một trường ác đấu bắt đầu.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: Cốt Hôi Cấp Hại Từ (Lão Mù Chuyên Sư Tập Đồ Cổ)

Cần phải cảm tạ Liễu Hiên, nếu không phải ăn gây ra tiếng động lớn như thế, Ngụy Thiết Trụ cùng Lý Tĩnh Thủy ở trên nóc không thể tới nhanh thế này, tôi hiện tại nghĩ lại mà sợ, cái chén trà nhỏ bằng ngón cái nếu rơi xuống đất còn chưa to bằng tiếng ho khan, nếu cứ giữ nguyên kế hoạch chắc tôi chết chắc rồi.

Viện quân từ trên trời giáng xuống khiến bọn người kia dọa sợ người, nhưng bọn chúng lập tức lao tới, nhìn ra bọn họ cũng không phải “bách tính” mà Từ Đắc Long nói, xem vẻ mặt cùng thân hình đều luyện võ từ nhỏ, ngay cả hai người bị bọn Lý Tĩnh Thủy đá bay cũng đều đứng lên như không có việc gì, tôi bắt đầu hối hận vì chỉ dẫn theo hai người.

Quả nhiên, Ngụy Thiết Trụ đâm trúng một người đồng thời mặt và bụng cũng dính đòn, Lý Tĩnh Thủy cũng thế, hai người không chút hoảng hốt, Lý Tĩnh Thủy thậm chí lau máu bên khóe miệng, hài lòng nói: he he, đều là người luyện võ.”

Ngụy Thiết Trụ nhớ kỹ nhiệm vụ của mình, vội đẩy tôi ra sau, sau đó vung tay lao tới, lập tức tiếng bóp chat vang lên, 14 người chen chúc một chỗ, căn bản chẳng cố kỵ, người một quyền ta một cước quần ẩu, ngay cả chỗ trốn tránh đều rất nhỏ, chỉ 10 giây mọi người đều mặt đỏ tai hồng.

Tôi thấy cứ thế chắc chắn sẽ chịu thiệt, đang suy xét nên gọi điện thoại cho Trương Thanh cùng Dương Chí ở quán bar tới cứu không thì một thân

anh nhảy tới gần trước mặt tôi, cầm một chiếc đao cười âm trầm: “họ Tiêu, mày còn muốn chạy hả?”

Là Liễu Hiên, nói xong vung đao chém. Tới, tôi giờ bao da khê ngăn lại, tên nhãi kia vẽ mặt đắc ý, đại khái hẳn cực kỳ tự tin với độ sắc bén của con đao trong tay, muốn một đao chém đôi túi da, sau đó giống như sát thủ gác đao lên cổ. chỉ có tiếng “cạch” vang lên, đao bắn ngược ra, còn bị mẻ một miếng, tôi nhanh tay nắm bao da trong tay, xoay vòng tròn. Theo quán tính cầm túi da đập tới, tên nhóc này có vẻ không nhanh trí, dám lấy tay cầm đao tiếp lấy. Thứ có thể đánh văng đao ra, còn dám dùng tay không đỡ, “đùng”, không chỉ đao rớt, tay cũng bị đập co lại, tôi một hơi cầm bao quăng tới, lần này đập vào đầu, liễu hiên bị đau không kịp phản ứng lại ăn thêm một phát. Bị đập bay ra ngoài, ngã ngối xuống đất, tôi cầm bao đuổi theo hai bước đập tiếp, bao rách ra lộ ra một viên vuông vức màu đỏ -- rõ ràng là chính phẩm gạch viên.”

Nên biết, Cường tôi 13 tuổi bắt đầu tham gia băng đảng đánh lộn, 15 tuổi cầm đao đuổi chém, 17 tuổi cuối cùng tìm ra vũ khí tiện tay – gạch, mà đánh người ác liệt tiếng xấu lan xa, sau này kỹ nghệ tinh tiến, chỉ còn một cảnh giới chưa đột phá được là không gạch như có gạch, người trong nghề tặng hiệu: chỉ cầu trong tay một viên gạch. 24 tuổi tôi đã tự lập môn hộ, độc lai độc vãng. Đó cũng là vốn liếng không nặng không nhẹ, từ năm trước quen với Bánh Bao, tôi mới triệt để rút khỏi giang hồ.

Tôi giờ gạch, nện hai phát vào đầu Liễu Hiên, đầu hẳn lập tức sưng lên, vừa nện vừa mắng: “Đây là mày đâm bạn tao, đây là mày đánh tao trên phố, cái này là vừa rồi ngu còn tỏ ra nguy hiểm....”

Liễu Hiên đầu đầy máu tươi, hét loạn. Tôi đang đập sung sướng, đột nhiên thấy lưng đau nhói, một tên lưu manh đập tôi văng ra, nguyên lai Lý Tĩnh Thủy mỗi người chỉ đối phó được 4, 5 người, thằng nhãi này không thể chen vào, đứng ở ngoại vi nhìn xem, thấy tôi đang đánh Liễu Hiên liền tới trợ giúp.

Tôi thất tha thất lểu lẫn vòng vòng, gạch cũng rơi. Tên lưu manh lao tới, Liễu Hiên cố gắng đứng dậy, máu chảy mờ mắt, hăn hét lên với tên kia: “Đánh chết nó cho tao.”

Tôi biết khẳng định đánh không thắng, lúc này lẳng tới bên cạnh người mù đang kéo nhị, thấy lão tay cầm tỳ bà, vừa muốn quơ lấy nện, ai dè lão gài kéo sang lên, tựa hồ vô ý cầm tỳ bà chuyển đi; đặt qua một bên – tôi thật không biết là lão mù thật hay giả mù.

Tôi đánh chuyển tay đâm thẳng vào mặt tên kia. Hăn hơi nghiêng đầu, nhổ ra một bãi nước bọt lẫn máu, cười lạnh nhìn tôi, sau đó đâm tôi ngã ngồi xuống đất, Liễu Hiên hưng phấn hét lên: “Đánh chết nó.”

Tay tôi lại hống xuống đất, đột nhiên bắt được cái loa của lão mù, còn chưa chờ tôi nắm chắc, lão già đã giật lấy cái loa, chuyển qua chỗ khác, tôi cố ngồi lên cầm chân ghế dựa của lão, lão mù lại đặt nhị sang bên, tay nhanh chóng dời ghế dựa qua chỗ khác....

Tôi cứ thế quơ quơ, lão ta cứ thế dọn, tôi nổi điên hét lên: “Ông phải cho tôi cái gì chứ?”

Lão mù nâng kính đen, giơ cái đàn nhị, kéo một khúc “nam nhi tự cường”, cười he he không nói gì.

Tôi đành ngồi dưới đất, vươn chân đạp vào bụng dưới thằng lưu manh kia, nó nằm được chân tôi thật chặt, kéo lên, ra mòi muốn hạ sát chiêu, bất chợt nghe Lý Tĩnh THủy hét lớn: “Giết đi.”

Cậu ta không để ý tới cơn mưa đám đá, vận lực ôm chặt cổ một người, tôi biết là cậu ta muốn ra đòn sát thủ, chỉ cần cậu ta nhẹ vận một cái, một người đi đời. Cậu ta cùng Ngụy Thiết Trụ trải qua vô số trận chiến, là một chiến sĩ lão luyện, trước kia họ chỉ cần chiến đấu là liều mạng, bị đánh rách mí mắt, người đã ăn rất nhiều đòn nặng, sát cơ trong đòn phản kích khiến cậu ta cảm nhận như đang ở giữa chiến trường khói lửa...

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, một người cao lớn đột nhiên lao tới la lên; ‘Đừng đánh, đừng đánh, tôi biết họ...’

Anh ta vừa nói, bọn lưu manh đều dừng tay, Lý Tĩnh Thủy buông tay, cả hai tới bên Lý Thiết Trụ, quân lệnh như sơn, tuy bản thân bị thương khoogn nhẹ, nhưng nhiệm vụ củ họ là không được để tôi bị thương.

Lưu manh bắt lấy chân tôi đã đao tôi mấy phát, thấy có người nói dừng tay, nhưng còn không thả chân tôi ra, sau cùng người cao lớn kia nhìn qua mới nhanh chóng thả chân tôi ra. Người cao lớn chạy tới đặt tay lên vai tôi, nhìn tôi chăm chú, tôi cũng nhìn lại, người này tôi đã gặp qua, nhưng khẳng định không quen, bởi vì tôi chẳng những không nhớ nổi tên, ngay cả gặp ở đâu đều không nhớ. Bọn thủ hạ của anh ta đều nghiêng ngả vây tới có người hỏi: “anh hồ, anh biết thằng nhãi này hả?”

Hồ nhìn tôi đầy nghi ngờ: “Tôi chắc chắn gặp qua cậu rồi, nhưng nhớ mãi không ra.”

Tôi vừa không quen còn bị ăn đòn, mắt nhìn chăm chăm viên gạch, Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ một trái một phải hộ chặt tôi, Ngụy Thiết Trụ không ngừng ho khan, nhưng lưng vẫn thẳng, nhưng so sánh với bọn lưu manh thì nhìn ra ngay sự khác biệt.

Liễu Hiên lúc này mới tìm thấy thanh đao nhỏ kia, vừa lau máu, vừa lão đảo chạy tới, miệng mắng; “con mẹ mày, đã nói không mang người tới sao còn mang hai thằng tới?”

Anh Hồ nắm gáy kéo lại: “Đã kêu không mang người tới, còn gọi bao tao tới làm gì, họ Liễu, mày không nói với bọn tao nhé.”

Liễu Hiên vẫy tay; “mày đừng quản, chờ tao bắ nó rồi nói tiếp.”

Hồ buông tay, đứng lùi ra sau: “Được, bọn tao không quản.”

Cùng lúc đó Lý Tĩnh Thủy, Ngụy Thiết Trụ bước lên một bước, đối diện với Liễu Hiên. Cũng chẳng biết vì mất máu quá nhiều hay là sợ hãi, tên nhãi lảo đảo, Hồ chọc chọc sau lưng: “Đi đi.”

Nhìn bộ dạng này Liễu Hiên không có bạn bè, tôi thừa cơ giả vờ nói: “Vì một quán rượu nát nát, mà xem mà đã kinh động tới bao nhiêu người.”

Hồ nói: “Quán rượu? quán rượu gì?”

Liễu Hiên ù ù cạc cạc nói: ‘Nghịch thời không’, chuyện này xong các huynh đệ cứ tới, không quản bao nhiêu tôi bao hết.”

Hồ nghe nói đột nhiên chỉ vào tôi nói: “Tôi nhớ rồi, tôi gặp cậu ở cửa quán bar, tối hôm đó có 4 đại ca đi nhờ xe của tôi, chúng tôi không đánh không quen, vị đại ca họ Đồng có công phu thật con mẹ nó giỏi.”

Tôi cũng nhớ ra, tối hôm đó, là Hồ lái xe audi A6 đưa Lâm Xung tới, khi đó bọn họ chặn xe, Hồ còn cậy có chút võ nghệ đánh với Đồng Bình, Đồng Bình không thèm đánh trả, hồ sau cùng mệt quá, thua tâm phục khẩu phục.sau đó nghe nói Đồng Bình còn lái xe gấp, không chút kêu ca đưa tới cửa quán bar, còn nói nếu có phiền hà cứ tìm mình. Chẳng qua Đồng Bình tự nhiên không để trong lòng, căn bản không nhớ.

Tôi cùng Hồ làm quen, có chút thân thiết, anh ta dậm chân nói: ‘Cậu xem thật là tranh chỗ nước đục. Thật là xấu hổ với huynh đệ.’

Nói xong anh ta gọi người nhanh chóng thu dọn, mang trà cùng bàn ghế, tôi ngồi xuống chỉ Liễu Hiên hỏi Hồ; ‘Thằng nhãi này anh quen hả?’

“Trước kia chưa gặp qua, hôm nay được người nhờ tới giúp, không ngờ thằng nhãi này lại chẳng chút quy củ.”

Tôi nhìn Ngụy Lý hai người, tức giận nói: “Em cũng chẳng theo quy củ, nói là không mang người...”

Hồ tán thưởng đánh giá hai người. Vẫy tay nói: ‘hai huynh đệ cứ tới ngồi đi, hồ anh từ nhỏ đã tự cho mình là người đàn ông chân chính, không so đo gì.’”

Sau đó lạnh lùng nhìn Liễu hiên, thấy hắn muốn chạy ra cửa, lớn tiếng quát: ‘mày! Tới đây, nói xem mày đã làm gì.’”

Lúc này lão giả mù cũng đi tới, kéo một khúc –lão thật đa tài đa nghệ.

Trong phòng, tôi kể chuyện trải qua một lần, Hồ tức giận nói: ‘Ra là mày chọc bạn của anh Đồng?’

Tôi thẳng vào trung tâm: “bạn của anh đồng võ công cũng không xoàng, không không bị ám toàn thì không thể bị thương.”

Hồ chỉ Liễu Hiên nói: “Thằng nhãi này thật độc.”

Có thể nhìn ra lão hồ này thực trực tính, thích kết giao người có bản lĩnh, 12 thủ hạ là đồ đệ của anh ta, cơ hồ mỗi người đều bị thương nặng, ở bên thở ngắn than dài bằng bó vết thương, Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ cũng bị thương nặng, nhưng vẻ mặt nhẹ nhàng, đứng thẳng tắp, giết người cùng đánh nhau không giống nhau.

Sau cùng tôi tổng kết. ý của tôi là Liễu Hiên đã bị tôi đánh không nhẹ - ngồi không vững, tôi cũng coi như báo thù cho Chu Quý rồi, ân oán xóa bỏ, nhưng cần điều kiện là Chu Quý phải nhường chức quản lý, ngoài ra còn phải trốn một năm.

Hồ tùy tiện vỗ bàn, nói với Liễu Hiên: “Cứ thế mà làm. Việc nay là do mày khơi mào mà.”

Liễu Hiên: “Nhưng...”

Hồ nói: “Mày không đáp ứng cũng không sao, nhưng tao không giúp ai hết.”

Liễu Hiên có ngu cũng có thể nhìn ra Hồ nói không giúp ai có ý: hẳn cần chắc chắn sẽ không giúp, mà nếu tôi cần thì sẽ rat ay.

Dù có được mấy lão già ủng hộ, nhưng hẳn làm hỏng chuyện anfy cũng sẽ bị các lão già trừng phạt, hẳn hiện tại bị chúng bạn xa lánh, chri có một con đường ly khai.

Liễu Hiên không dám nói gì, cầm một khăn tay bịt đầu chạy ra cửa, tooit hấy hẳn cũng đáng thương, tôi cùng hẳn kỳ thực đều là kẻ bị hại. Thuộc về loại hoa vô đơn chí, ngồi trong nhà đóng cửa cũng có sao quả tạ rơi vào đầu, vốn hẳn có thể làm quản lý của hẳn, tôi cũng an ổn quản lý việc của tôi, nếu không phải cơn địa chấn chết bầm, căn bản không có nhiều chuyện thế này... Liễu Hiên bị tôi đập vào đầu, tính ra đầu thành vuông vức, dù có đóng “transformer cũng chẳng cần hóa trang.

Khi Liễu Hiên rời đi, lão gĩ mù bắt đầu kéo nhị bài “bằng hữu”, nhị vốn kéo các khúc nhạc bi ý, lại kéo khúc này làm tôi thấy khó chịu, tôi nhất lấy bao da, rút tiền ra ném lên bàn: “Cấp các an hem tiền thuộc men.”

Hồ nói: “Chú không coi anh ra gì rồi, bọn anh không làm vì tiền.”

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, một người có thể mua A6 sao có thể làm vậy, tôi dè dặt hỏi lại: “vậy họ Liễu cùng anh....”

“Ài, đều là có người nhờ anh, hôm qua bọn lão già mời chú đi ăn, có mấy người ủng hộ hẳn, bọn lão già là bằng vai với anh, nhưng bọn họ lại nhờ một vị, vị này anh không chọc nổi.”

|Ai?”

Hồ cười chỉ lão già giả mù nói; “Cổ gai, ngài mà cứ giả vờ thế là tôi về đó.”

Khúc nhạc dừng lại, lão già buống nhị, bỏ kính đen, đứng lên rung rung quần áo, đi tới trước mặt bọn tôi, trợn Hồ, cười mắng: “Đồ khỉ con.”

Sau đó nhìn tôi, cười nói: “Là Tiêu tiên sinh phải không?”

“Không dám, không dám, cứ gọi chú Cường là được.”

Không thể tưởng tượng nổi lão già lại là người đứng sau tất cả, nhìn đôi mắt lão, nhìn như mắt cá chết, nhìn kỹ lại – vẫn thế. Chẳng qua thỉnh thoảng lộ ra vẻ sắc bén, tựa hồ một cái châm có thể đâm thẳng vào tim người khác. Là lão già này xúi dục hồ đối phó tôi, tôi thầm mắng trong lòng.

Cổ gia đi tới một cái ghế, Hồ kéo ghế cho lão ngồi. Cổ ngồi xuống, sau đó chậm rãi nói: “Quán trà này là do lão bất tài này mở, tiêu tiên sinh thấy có được không?”

Tôi cung cần cúi đầu nói: “Cũng được.”

Cổ gai cười ha ha nói: “Vừa nhìn Tiêu tiên sinh đã biết là người hiểu trà, dù trong lúc lâm nguy cũng không quên cướp lấy ly trà, không giống thằng nhóc họ Liễu, ra dáng phong nhã, nhưng vẫn làm hỏng một ấm trà ngon, sau này tên nhóc đó không cho lên quán trà nữa.”

Tôi thầm nói, ông nói gì mặc ông, vừa rồi còn tìm người đôi sphen tôi, vừa rồi mượn ông vài thứ cấp cứu mà chẳng cho.

Lão già thấy tôi tức giận, thờ ơ nói: “hôm qua có mấy sư diệt tìm tôi cáo trạng, nói có người không cho họ thể diện, cậu biết tôi lúc đó nghĩ gì không?”

Tôi cười trừ, không nói.

“Tôi chỉ nghĩ, là ai mà khiến tôi phải ra mặt, tôi còn thật sự muốn gặp mặt người này một lần, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền – chú chường, ha ha.”

Tôi cũng không biết lão đang mắng hay khen tôi, nghĩ lại pha đánh lộn, tôi phì cười, rất kỳ quái, biets rõ là lão tìm người đánh tôi, nhưng nói thật tôi không chút hận lão, cảm gics như bị một trường bối dí dỏm đùa giỡn.

Hồ giới thiệu, anh ta với Cổ gai giúp Liễu Hiên là do mấy lão già “trong môn phái” yêu cầu, tựa hồ một loại tổ chức giống môn phái cổ đại, môn phái của họ không có tên gọi, là phát triển từ Đại Hồng Quyền, đến nay đã không còn như xưa, nhưng vẫn thuộc về võ thuật truyền thống, trong toàn bộ thành phố cũng có không ít võ quán, mấy năm nay vì judo, taekwondo mở nhiều võ quán, môn sinh ít đi, kiên trì không nổi, đành dạy tùy tiện, tạo ra mấy tên đáng xấu hổ này. Đạo quán của hồ vì Hồ có thực lực về kinh tế, có Cổ gia là người có thể lực lớn nhất vùng trợ giúp, hơn nữa Cổ gai là người trong môn phái nên là lão nhân có bối phận cao nhất.

Hôm qua vì tôi uống bánh canh không đi gặp mấy lão bất tử kia, bọn họ cảm thấy mất thể diện, lại không thể bắt được tôi, thế nên tìm Cổ gia, à để Hồ tới đối phó bọn tôi.

Đúng như tôi nghĩ, Hồ thực sự đã ngồi nafh giam, sau này mới phát tài. Vì tính tình héo võ nên nhập môn, vì có tiền, trượng nghĩa nên những năm qua cũng có chút danh tiếng, nghiêm nhiên là đứng đầu hắc đạo. cứ theo phương thức đó suy ra xuất thân bối cảnh, dẫn người đi bãi bình chuyện trong giới hắc đạo là chuyện bình thường, huống hồ là chuyện của “bản môn”.

Chuyện đã rõ, cũng đã sáng tỏ, Cổ gia uống trà, nghe chúng tôi nói chuyện, Hồ thân thiết kéo Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ nói: “hai

huynh đệ thật giỏi, chú Cường, hai người là thế nào với chú?”

Tôi buột miệng nói: “là học sinh của em.” Sợ Hồ hiểu nhầm, tôi lập tức bổ sung: “tôi là hiệu trưởng một trường học.”

Hồ kinh ngạc hỏi; “Dẫn học sinh đi đánh lộn hả? hai người tuyệt đối là quán quân đánh lộn trong trường của cậu, đúng không?”

Ngụy Thiết Trụ: “bọn tôi tính là thứ gì, dù 8 hay 10 người như bọn tôi cũng không thể tới gần được Từ Hiệu Úy, các bạn học mạnh hơn tôi còn nhiều mà.”

Lý Tĩnh Thủy gật đầu thừa nhận.

“Từ hiệu úy là ai?” hồ mắt tròn tròn hỏi tôi. Xem ra, trong lòng lão Hồ thì võ công của Lý Tĩnh Thủy đã rất giỏi rồi.

“... Là ban trưởng của họ.”

Ngụy Thiết Trụ nói giọng đặc chất vùng nông thôn: “Còn có mấy đại ca ở đối diện, bọn họ càng giỏi hơn.”

“Cậu ta nói ai vậy?” Hồ thực không tin hỏi lại.

“...à, là mấy học sinh lớp trên—thiết trụ, chú nói nhiều quá rồi đấy.”

“...trường các cậu chắc khó quản hơn ngục giam ấy nhỉ?”

“à, trường tôi là trường Văn Võ.”

Hồ lúc này mới thấy thoải mái chút, xong lại hỏi: ‘Đúng rồi, vị đại ca họ Đồng hôm đó. Anh ta cùng cậu có quan hệ gì?’

“Là bạn.”

“Khi nào anh ấy có thời gian, tôi muốn anh ấy dạy tôi mấy chiêu, tính là chính thức bá sư cũng được.”

“sợ rằng khó đó, anh ấy gần đây rất bận.”

Hồ lộ vẻ thất vọng.

Nói sang chuyện khác, tôi bưng chén lên nói với Cổ gia: “Trà rất ngon.”

Cổ gia cười ngam nga nhìn tôi, ra vẻ lão biết tôi nói dối, lại không nói ra. Lão nói: “Vừa rồi vì sao tôi không đưa cho chú mấy thứ để đánh nhau chứ? Tất cả đều là đồ cổ đó, đánh hỏng chú đèn nổi không?”

Hồ nói: “Cổ gia là người sưu tầm đồ cổ.”

Cổ gia cười ha hả: đồ cổ là người trẻ tuổi các cậu gọi thôi, tôi không thích từ này, chẳng mấy năm nữa cổ gai cũng biến thành đồ cổ thôi.”

Chúng tôi đều cười khan.

Đột nhiên một thanh âm kỳ quái không biết từ đâu truyền tới: lạch cạch, lạch cạch, lạch cạch. Chúng tôi không hện mà cùng ngó lại, lại không thấy gì, Lý Tĩnh Thủy vẫn ngồi không chút để ý, tay đặt dưới bàn, tôi liền hỏi: “Là cậu làm hả?”

Lý Tĩnh Thủy đưa tay lên, thấy trong tay lộ ra hai miếng sắt, đang va vào nhau lạch cạch. Thanh âm phát ra từ đây, tôi trợn mắt, cậu ta vội thu lại, Cổ gia cũng thấy liền hỏi Lý Tĩnh Thủy: “cái đó cậu dùng làm gì?”

Lý Tĩnh Thủy làm động tác leo tường; “Chúng tôi dùng thứ này mới bò lên được...”

Tôi vội nói: “Nhặt được.”

Nhưng Cổ gai không phải Hồ, trộn mắt với tôi, sau đó bình hòa nói với Lý Tĩnh Thủy: “có thể cho tôi xem không?”

Miếng sắt là công cụ để mấy người Lý Tĩnh Thủy leo tường, không cần nói khẳng định là đồ triều Tống, tôi đoán thậm chí là đồ chuyên dụng của Bối Ngỗi Quân, để lão chuyên sưu tập đồ cổ xem thì chắc chắn lộ ra. Tôi vội nói: “Cổ gia.”

Lão sững sốt: “gì?”

“Ngài biết “thính phong bình” chứ?”

Cổ gai quả nhiên hứng thú; “Sao cậu biết?”

“Tôi có một cái, muốn bán, ngài muốn mua chứ?”

Lão quên ngay miếng sắt, cẩn thận hỏi; ‘Cậu có hả? lúc nào mang tới tôi xem coi.’”

Tôi đổ mồ hôi: “Mấy ngày nữa...”

.....

Rời Thính Phong Lâu, tôi cùng Hồ trao đổi số điện thoại, hồ bằng tuổi tôi, lớn hơn tôi mấy tháng, nhưng vẫn muốn gọi tôi “Cường ca”, tôi cũng dứt khoát gọi hẳn “Hồ ca”, anh ta rất hiếu kỳ với học hiệu của tôi, nói nhất định dành thời gian đi thăm quan.

Chuyện Liễu Hiên rốt cục cũng kết thúc, nhưng một chuyện khác lại nổi lên: người thám doanh rốt cục là ai?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: Quy Tắc Ngâm

Dẫn Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ lên mô tô, thấy hai người không vui: hai cậu sao vậy? hai người đánh 12, lại không chịu thiệt, cũng không tính mất mặt.

Lý Tĩnh Thủy buồn bực nói: “chúng tôi đã vi phạm quân lệnh.”

Ngụy Thiết Trụ nói: ‘chúng tôi không bảo hộ anh được tốt.’

“Đúng.” Lý Tĩnh Thủy nhìn vết thâm trên mặt tôi nói: “mà suýt nữa mất mạng nữa.”

Tôi nhìn hai người, hai người bị thương nặng hơn tôi nhiều, Lý Tĩnh Thủy mắt bị rách mí, Ngụy Thiết Trụ ho liên tục, từ tôn nghiêm của quân nhân, họ từ chối sự giúp đỡ của Hồ. hai người một 18, một mới 17. tôi cảm động, nói với họ: “Ngồi vững, anh đưa các chú đi uống rượu.”

Hai người đều kêu lên “a”, nói: “Bọn em không thể uống rượu.”

“Ngồi vững, các chú đã nghe Từ hiệu úy nói gì rồi đó, trong lúc này phải nghe anh, các chú không muốn vi phạm quân lệnh lần nữa à?”

Hai người quả nhiên không nói nữa, Lý Tĩnh Thủy biết không thể đấu võ mồm với tôi, Ngụy Thiết Trụ vẫn luôn suy nghĩ: trong quân không được uống rượu cùng mệnh lệnh phải nghe tôi có sự trái ngược lẫn nhau.

Trên đường tôi dẫn hai người tạm thời không nói chuyện gặp Liễu hiên, tôi dẫn họ tới quán bar, Trương Thanh đang ở cửa quán, vừa gặp ba người bọn tôi liền cười vui nói: “A, đi đánh lộn hả?”

Tôi gật đầu, mang hai người vào phía trong, tìm thuốc bôi cho hai người. Chu Quý Dương Chí cũng không hỏi, giết người phóng hỏa trong mắt bọn họ đều là rất nhỏ, rất bình thường, chút thương căn bản không thèm để ý.

Trương Thuận cùng Nguyễn gia huynh đệ cũng ở quán, hôm qua mấy người được bố của Nghê Tư Vũ an bài một phòng tại ký túc xá nam, tôi lúc này mới phát hiện ra Nghê Tư Vũ cũng có mặt ở đây, cô nàng ôm một bình nước cam ngồi trong góc, nhìn tôi lè lưỡi, cười hì hì: “Em tới chơi thôi.”

Tôi mở mấy cahi bia đưa cho Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ, bản tahan thì cầm một chai tới ngồi trước mặt mỹ nữ, cười hỏi: “học được thứ gì?”

Nghê Tư Vũ nói: “Các thầy nói em phải quên tất cả những thứ đã học đi, coi như không biết bơi. Còn bảo em phải nhớ lại lúc anh ở trong nước, nói chỉ có quen sạch những thứ rác rưởi đã học thì mới có thể học được bản lĩnh chân chính.”

Tôi tức giận nói: “Trời. thật quá quắt, em Vũ, mấy thầy cậu em không phải thứ tốt, em cách xa họ ra một chút.”

Nghê Tư Vũ nhìn cái mặt xanh đỏ tím vàng của tôi nhấp môi cười nói: “Em thấy anh mới không phải người tốt – csc anh đi xem đá bóng à?”

Nghê Tư Vũ ở phụ cận khu thể dục, thường thấy mấy fan bóng đá đánh lộn, hôm nay lại có trận bóng giữa một trường của Thượng Hải với một câu lạc bộ trong thành phố.

Chu Quý đứng bên nói xen vào: “có gì mà coi. Cao Cầu tuy chẳng ra cái quái gì, nhưng đá bóng thực giỏi hơn bọn kia nhiều.”

Lúc này Trương Thanh bê một thùng nhựa lớn tới, hào hứng nói: “các anh, thứ tốt tới rồi.”

Tôi nhìn qua là “tam oản bất quá cương.”

Trương Thanh nói xong thả xuống mở nắp thùng, tay lắc lắc, khiến cả quán đều thơm mùi rượu. Các hảo hán đang lười nhác đột ngột tập thể hưng phấn đứng lên vây tới, đều hét lên: “Rượu>’

Lời này nghe thật chọc tức tôi mà, chẳng lẽ cả quán bar lớn thế này toàn bán nước đá chắc?

Chu Quý ôm một thùng cốc chén ra, vội vã múc từ trong thùng ra uống. Uống nửa chén, mới chép chép miệng nói: “Mùi vị có hơi kém, chẳng qua cũng tạm được.”

Nói xong uống một hơi cạn sạch, lại múc một chén, Dương Chí tay đẩy Chu Quý bay ra, tự múc uống và nói: “Chú thương chưa khỏi, uống ít thôi.”

Trương Thanh nói; “Đừng cướp, ngồi xuống ngồi xuống. Một thùng này đủ uống mà.”

Nói xong còn gọi: “hai anh bạn nhỏ kia cũng tới đi.”

Lí Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ vốn không quen uống rượu bia, lúc này nhìn nhau, mãi không quyết định, tôi nói: “Đi đi, hôm nay có thể uống thả cửa.”

Người trẻ tuổi thích náo nhiệt, hai là rượu đích thực rất thơm. Hai người đại khái từ trưa đã thèm. Hai người thích thú hứng khởi chạy tới, tôi thầm nói trong lòng; đây mới gọi là bình phỉ một nhà.

Một bàn lớn đầy nhóc người, chờ Trương Thanh rót rượu, Trương Thuận đột nhiên quay đầu nói: “em Vũ, em làm gì thế? Qua đây uống rượu.”

Nghe Tư Vũ đáng thương đáp lại: “Sao? Em không biết uống.”

Nguyễn Tiểu Nhị có rượu uống, cũng không để ý tới ngại ngùng, thoải mái nói; “Không biết uống rượu thì em bơi kiểu gì?”

Nghe Tư Vũ hỏi lại: “Cái anfy... có quan hệ gì?”

Nguyễn Tiểu Ngũ nói: “Lúc nào em uống rượu say bí tỉ không biết trời đất, ném em xuống nước có thể tự mình nổi được trôi đi thì em xuất sư.”

Bọn người này uống rượu tất lộ phỉ khí, hô to gọi nhỏ. Nghe Tư Vũ uống nước cam mắt trợn ngược nhìn vào. Tôi nói với cô em: “Hiện tại em có hai tuyến chọn, một là tới uống rượu, để các thầy hài lòng, hai là về nhà gấp, đừng ở chung với bọn lưu manh này – anh có số điện thoại của em, chúng tôi sẽ liên hệ sau nhĩ.”

Nghe Tư Vũ trợn tôi, lấy hết can đảm, đi tới ngồi giữa cả bọn, Trương Thanh rót cho cô nàng một chén rượu lớn. Cô nàng bưng lên nhấp một ngụm đột nhiên mắt mở to: “oai, uống ngon thật.”

Nói xong tu một ngụm lớn, bọn thổ phỉ đều kêu lớn: “được, được...”

Ai da, một thiếu nữ thuần khiết đã sa đọa.

Tôi cầm túi nước đá ộp lên mặt, Trần Khả Kiều đột nhiên gọi điện tới, cầu đầu tiên là : “Quản lý Tiêu, thật thật có biện pháp hả?”

Không đợi tôi trả lời, cô nàng tiếp tục nói: “Liễu Hiên đã từ chức, vị trí quản lý hiện tại để hai bạn anh tạm thời đảm nhiệm.”

Giọng điệu cô nàng tuy rất thùy thấp, nhưng tôi nghe ra không chút tức giận, tựa hồ có chút thả lỏng giải thoát: “Cái gì là tạm thời đảm nhiệm, cô tính tìm một thằng khác tới hả?”

Trần Khả Kiều nghe thanh âm bên tôi rất âm, hỏi: ‘Anh đang ở đâu vậy?’

“Quán bar – tôi rất có trách nhiệm đấy chứ?”

Trần Khả Kiều bất mãn; “Quản lý Tiêu, xin anh tốt nhất không làm quán rượu nát bét, có người phản ánh với tôi là quán bar như một hang ổ trộm cướp.”

Tôi nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện ra Thời Thiên chẳng biết biến đi đâu mất, tôi bực mình nói; “Trần tiểu thư, xin chú ý cách dùng từ của cô.”

Khả năng còn chưa có ai dùng giọng điệu này nói với Trần Khả Kiều, hoặc cô nàng đã quen với khuôn mặt cười cười của tôi, tóm lại cô nàng sững sốt, sau đó cúp điện thoại.

Tôi nhìn mọi người uống rượu. Chu Quý vì mông dị thương nên ngồi nghiêng trên ghế dựa, cười nói vui vẻ, Dương Chí lại liên tục cụng ly Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ. Trương Thuận ôm bả vai Nguyễn Tiểu Nhị, chẳng biết đang thì thầm cái gì, hai người rất vui vẻ. Nguyễn Tiểu Ngũ cười híp mắt nhìn Nghê Tư Vũ đang mời mình uống rượu. Bọn họ trong lúc nói cười đều mang vẻ phiêu hân, mạnh mẽ. Nghê Tư Vũ có vẻ cũng bị cảm nhiễm càng trở nên sáng sủa, cởi mở. Đây là thổ phỉ tự nghĩa, tôi thở dài, quán bar từ khi mở cửa tới giờ đã náo nhiệt, thỉnh thoảng các hỏa hán uống rượu uống bia thì doanh nghiệp mất mấy ngày tiền thu, thêm các loại phí dụng lung tung cùng nuôi mấy tên nhân cư vi bất thiện Dương Chí cùng Trương Thanh thì coi như quán mở cửa nửa tháng là bù trừ vừa hết.

Đây là chuyện nhỏ, điều khiến tôi đau đầu nhất là Chu Quý hào sảng, hơi chút là miễn phí cho người, chỉ vài câu nói chuyện với khách liền tặng vài bình rượu, lý do chỉ có một: thuận mắt. Lương Sơn ở chân núi mở quán rượu, là vì kết giao các hỏa hán, kỳ thực là mấy tên vô công rồi nghề, là cái trạm trung chuyển cùng văn phòng giới thiệu, có sơn trại không lồ chống

lưng, mở nhà máy cháo cũng không vấn đề gì to tát. Nhưng tôi thuộc về loại tiểu vốn buôn bán, còn trông chờ vào lợi nhuận, nhưng lại khó nói với Chu Quý, những người như họ, đều là người có cá tính, có thể bán mạng cho người chỉ vì một câu nói, nhưng có khi vì một chuyện nhỏ bằng đầu ruồi cũng trở mặt. Bọn họ chỉ thích thịt ăn khối lớn mà rượu uống cả bát, là thống khoái, là vì bằng hữu mà dỡ đao, không tiền thì cứ thế mà uống – còn chưa bao giờ thấy các hảo hán phát sầu vì tiền.

Cứ tiếp tục thế này, quán bar tuy không phải hang ổ trộm cướp cũng thành máy đốt tiền – đốt tiền của tôi.

Trương Thanh một tay chống thùng, vừa uống xong một chén đầy, đột nhiên hô lên: Chú Cường, qua đây uống rượu, đứng đó làm gì?”

Tôi cũng chẳng nghĩ được nhiều, đi qua ngồi giữa Chu Quý cùng Dương chí, lúc này mới phát hiện Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ không chịu nổi nhiều rượu, đã bị chuốc gục rồi, Dương Chí nói: “hai anh bạn nhỏ hôm nay không về được rồi.”

Tôi vội gọi điện cho Tống Thanh tìm Từ Đắc Long xin nghỉ phép cho hai người, 300 tiếp thu các thứ mới kém hơn các hảo hán nhiều, đại khái là bị khuôn mẫu câu thúc quá nhiều thành quen rồi.

Từ Đắc Long đáp ứng rất nhanh, còn nói có thể cho nghỉ mấy ngày để hai người đi chơi, tôi nghĩ cũng tốt, để hai người dưỡng thương, mang chiến sĩ của người tar a ngoài, lúc về phải chống nạng thật không tốt.

Lúc này, Nghê Tư Vũ đã uống hai chén rượu đột nhiên đứng bật dậy, mọi người đều ngạc nhiên. Không biết cô nàng muốn làm gì, chỉ thấy mặt nhỏ đỏ bừng, tay nắm ly rượu đập mạnh xuống bàn, vô cùng bá đạo nói: “Em nhất định sẽ là quán quân.”:

Nói xong không nói nhiều lời, ngã ngửa về phía sau. Nguyễn Tiểu Ngũ vội đỡ lấy, phát hiện ra Nghê Tư Vũ đã bất tỉnh, Trương Thuận cười khở

đứng lên: ‘Được, chúng tôi trước đưa cô gái nhỏ này về nhà đã.’

Tôi nói: “Đừng để bố cô ấy nhìn thấy các anh nhé.”

Tôi mà là bố cô ấy, không chém ba tên lưu manh kia không làm người, tôi tức bực, Nghe Tư Vũ là con thân sinh thật sao? Con gái đột nhiên tìm về ba tên đực rựa, cha không hỏi han cứ thế an bài phòng ỡ?

==Đương nhiên là có nguyên nhân, tôi sau này mới biết, bố Nghe Tư Vũ đã cùng Trương Thuận tỷ thí, Nghe Tư Vũ làm giám khảo, sau tiếng bắt đầu, cha cô nàng cùng Trương Thuận đều nhảy xuống nước. Chờ khi ông ta hoàn thành quãng bơi tự do tiêu chuẩn theo sách giáo khoa, Trương Thuận đã lên bờ thay xong y phục rồi. Từ đó, bố cô ấy đáp ứng vô điều kiện ba huấn luyện viên thần bí bất kỳ yêu cầu gì, thậm chí có thể trích tiền công của mình làm biên dạy, nhưng mấy người Trương Thuận từ chối.

Tôi đưa mấy người ra cửa, nhìn thấy Nguyễn Tiểu Ngũ vác Nghe Tư Vũ trên vai, bận tâm hỏi; ‘các anh thật ném cô ấy xuống nước hả?’

Không quá mười phút, Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ bại lui. Tôi tổng vào phòng quản ý đi ngủ, Trương Thanh cười nói: “Nhìn không ra, chú cường văn dốt võ nát nhưng tửu lượng thâm hậu.”

Tôi chẳng thích thú gì: “Luyện bơi lội có được đó.”

Chú Quý cùng Dương Chí sững người, sau đó phì cười.

Lúc này từ cửa có 3 tên sinh viên bước vào, tuổi đều khoảng 20, tên đi đầu tóc vàng, đội mũ. Tai đeo 3 cái khuyên như xích sắt, đi dày gia, đầu đinh, trời thì nóng mà mặc áo da đen, mặt đại khái có hai ba mươi cái đinh, không nhifnc ững biết là bọn lưu manh nhóc con Cổ Thiết Tú nổi tiếng trong thành phố.

Tóc vàng đi vào, nhìn bọn tôi một lượt, nói rất ngô ngĩnh: “he he, đang uống rượu hả, cho tôi một chén.”

Thấy không người để ý, tự đi lấy một chén tính muc rượu ra uống, Trương Thanh nhắc tay, lạnh nhạt nói: “Rượu này không phải của mày.”

Chu Quý vẫn bộ giáng chương quây hòa khí, cười híp mắt nói; “Tiệm nhỏ còn chưa khai nghiệp, vài vị quay lại khi khác.”

Thùng rượu bị Trương Thanh dè xuống, tóc vàng không nhắc lên nổi, hẩn lúng túng buông chén nói: “Tao tới tìm Liễu ca.”

“Chỗ này không có họ Liễu.” Dương Chí mặt âm trầm.

“Liễu Hiên là anh trai tao.”

Chu Quý mắt lấp lánh tinh quang, lập tức cười ha hả nói: “Nó không làm ở đây nữa, mấy cậu biết nó hả?”

“Cái gì? Sao không nói với chúng ta nhỉ?” Tóc vàng kinh ngạc, biến sắc, giọng trở nên hugn ác; “Vậy thì giao phí quản lý đi thôi.”

Tôi vừa nghe đã hiểu cả rồi, Liễu Hiên cũng tính là người có máu mặt trong hắc đạo, hẩn làm quản lý thì ngừu quỷ xà thần không dám tới làm loạn, thậm chí còn phải kính phục nghe hơi mà chạy, mà hẩn muốn đối phó Chu Quý, tự nhiên sẽ không tìm mấy thằng quen mặt, vì vậy thuê 8 thằng kia – 8 thằng đưa xe tới còn tặng kèm thuốc lá. Sau đó là chuyện khác, bởi vì quá đột ngột, hẩn muốn chạy khẩn cấp, làm gì có hơi sức đâu lo cho bọn cặn bã lâu la.

Mấy tên lưu manh nhóc con tiện tạt qua đây, Liễu đại ca kiểm chút lật vật, không biết ân oán giữa bọn tôi.

“phí quản lý” cũng là phí bảo hộ mà bọn nó thường nói, chẳng qua thay cách nói cho dễ nghe thôi.

Chu Quý tự nhiên minh bạch ý tứ, lại vẫn giả vờ không hiểu hỏi lại: “phí quản lý cái gì, bọn cậu mỗi ngày tới chỗ tôi thu rác hả?” Trương Thanh phì cười.

Tóc vàng không biết Chu Quý giả ngu, khinh miệt: “Ngay “phí quản lý” cũng không biết, là phí bảo hộ, trước tiên bỏ 1 vạn NDT ra đây.”

“A, tôi rất sợ, đưa cậu tiền là cậu bảo hộ bọn tôi hả?”

Nhìn Chu Quý thân thể béo núc ních giả vờ, ngay cả người nghiêm túc như Dương Chí cũng phì cười.

Tóc vàng lúc này mới biết bị người ta coi là trò cười, chỉ vào Chu Quý nói: ‘mày là ai?’

“Tao là phó quản lý ở đây.”

Tôi xen miệng: “hiện tại là quản lý chính.”

Tôi nhìn tóc vàng nói: “Kêu lão đại bọn mày lúc trời tối tới nói chuyện với tao, tao xem xong phim TV thì tới, sau 10 h có chút rảnh.”

Tôi tính ra bọn lưu manh là chuyện nhỏ, vì vậy định làm 1 lần cho xong, nếu không bọn lâu la cứ bám đuôi làm phiền thật khó chịu, dứt khoát gọi bọn đầu lĩnh ra, không cấp một đồng, nếu hiểu được thì tốt, nếu không thì ra chút thủ đoạn hù dọa là được.

Tóc vàng chỉ mặt tôi nói: “Mày là cái thá già, cũng dám lớn lối?”

Tôi giả bộ vô tình nhổ nước bọt lên giấy của nó, rất thành khẩn nói: “Đúng, tao cũng đéo coi mày ra gì.”

“Con mẹ mày...” Thăng ranh chạy tới trước một bước, hung hăng kéo sợi dây xích từ trong quần ra, lại thấy bọn tôi đều cười ha ha nhìn hăn, hăn lập tức như quả bóng xì hơi, lùi ra sau chỉ mặt tôi nói: “Mày giỏi.”

Chờ khi bọn nó đi rồi, Dương Chí nói: “Anh lại nhớ Ngưu Nhị, nếu như lúc đầu hăn biết anh dám giết hăn, sẽ không bức bách anh thế kia...”

“các ca ca, chuyện tối nay các anh đừng chen vào nhé...”

Cả bọn này cái gì cũng tốt, nói nhãi nhố, đầu óc linh hoạt, nhưng chỉ khế động là giết người, quá khủng bố, so ra Trương Thanh mới tốt, không hạ sát thủ, bắt sống bọn lâu la. Trong nhà còn hai hộp thuốc viên hết đất, tối tôi sẽ về lấy mang ra, thứ đó ném vào đánh người đau hay không còn chaw biết, nhưng ném vào mồm có thể lừa đối phương là “hàm tiểu bán bộ”.(cười đi nửa bước)

Có mục đích, tôi muốn về nhà, Tôn Tư Hân đã đi alfm tôi hỏi cậu ta về bọn tóc vàng, Tôn Tư Hân nói: “đại ca của bọn nó là Tua-vit, là một địa đầu xà ở khu này, các quán bar bên cạnh mỗi tháng đều giao tiền cho hăn, chúng ta không cần sợ, hăn không chọc nổi Liễu quản lý, bọn nó kỳ thực cầm tiền là thôi, bọn nó giống chó ghê đó, hôm nay anh đuổi bọn nó đi thì ngày mai có bọn càn hung tới đối phó.”

Tôi nói với cậu ta: “Liễu quản lý đã từ chức rồi.”

Tôn Tư Hân không ngờ chỉ “a”, tựa hồ có dự liệu từ sớm, cậu ta cười nói với tôi: ‘Tua vít cũng chẳng lắm bần bệ, nhiều nhất gọi được 20 người, anh cường chỉ cần hô một tiếng. Hăn đá ra quần luôn.’

Thăng nhóc này cũng thật gian xảo. Lại không khiến người khác cahn ghét, thân phận của tôi một mực không nói rõ, chẳng qua nhìn bộ dạng cậu ta đã đoán được 7,8 phần mười.

Tôi thấy vết thâm tím trên mặt đã tốt hơn, đứng dậy cáo từ. Tôi còn đặc biệt dặn dò có việc gì tối chờ tôi tới giải quyết, Trương Thanh nói: ‘chú cứ xem TV, việc ở đây không cần chú lo.’

Thế là tôi quyết định: không xem phim nữa, tới sớm chút.

Về tới nhà, Bánh bao đang nấu cơm, tôi lên lầu vội thay quần áo, áo đã bẩn lại rách. Còn không chờ tôi đổi bộ mới, chợt nghe Lý Sư Sư hét lên sau lưng: “a, anh, sao lưng anh có vết môi này?”

Bánh Bao lập tức bỏ nồi rây xài vác cái muôi lên, vừa đi vừa mắng; “Tên chó chết đi đâu tòm tem hả...”

Cô nàng nhìn lưng tôi, đột nhiên cười ha hả, tôi phi thường tức bực, cúi vai nhìn vào gương. Tôi nhìn vào gương mới thấy làm gì có vết chân, chỉ có hình tròn là vết An Đạo Toàn dùng bể cả giác hơi cho tôi, vì bể cá có viền vân, nên nhìn như đôi môi vậy.

Tôi tìm bộ quần áo mặc vào, tức giận nói: “em gái, em hại anh rồi --- em thử nghĩ xem, ai cso mồm to thế? Em cho rằng có người có mồm to thế hả? em nghĩ rằng anh đi hẹn gặp Julia Roberts hả?” Lý Sư Sư mặt đỏ bừng.

“còn cô nữa...” Tôi quay người nhìn Bánh Bao; “Lại phát hiện cô nàng đang an tâm xào rau, lại quay người muốn mắng Lý Sư Sư đã thấy cô nàng chạy mất rồi.

Lúc ăn cơm tôi thấy bánh bao rửa tay, sau đó mới bắt đầu gắp đĩa, biết cô anngf mỗi ngày phải đứng tầm 6 giờ, lúc về còn làm cơm cho 7 người, tôi nói với cô ấy: “bánh Bao, làm hết tháng này rồi nghỉ.”

Bánh bao vừa uống nước vừa nói: ‘Uhm, Anh nuôi được em hả.’

“Được, chẳng qua em phải bảo trì vóc người này, đừng có mỗi ngày chỉ xem mấy bộ phim hành động trên TV.’

Bánh Bao căn bản chẳng nghe tôi nói gì, cô ấy hỏi tôi: ‘Anh gần đây bận gì thế, mỗi ngày đều không ở nhà.’

“... Giúp bạn chuyện trường học...”

“Đúng rồi, em nghe thấy Trương nói học sinh ở đó không phải trả tiền, vậy bạn anh kiếm tiền cách nào? Em sao chưa từng nghe anh nói có một người bạn như thế?

Tôi chỉ lắp liếm: “Người ta di cư Hà Lan, xong rồi hấy vỗ mông rồi đi cũng không trượng nghĩa, nên lá rụng về cội, bỏ tiền trợ giúp sự nghiệp giáo dục...”

“Vậy vì sao anh ta lại tự đứng ra làm, sao không quyên tiền cho vài trường học là được – anh nói là Hà Lan hay Hà Nam?” Bánh Bao cũng không ngu.

Tần Thủy Hoàng cuối cùng không chờ nổi nói: “Sao cọ thế không kiếm tiền, sậu này nhộm học sinh thụt cọt danh, vệ sau giao tiện học sinh không tội hạ?”

Xem ra Chính béo có hiền hậu cũng là một chính trị gia, tâm hiểm ác, ánh mắt trường viễn, quân Tần năm đó đánh khắp thiên hạ vô địch thủ một phần vì người Tần hung mãnh, hai chủ yếu vì Tần Thủy Hoàng thường quân rất phong hậu, quân Tần quân công chai 20 cấp, tham quân có điều kiện rất tốt, cũng như “ký hợp đồng”, sau đó căn cứ số lượng chém đầu mà phong tước, lên hai ba cấp đã có cơm ăn no, nếu thành “bạch kim chiến sĩ”, cách được phong vạn hộ hầu cũng chẳng xa, vì vậy chẳng quản quân Ngụy trọng trang vũ tốt hay thiết kỵ của Triệu, đều không đấu lại Tần giáp “máu chiến”.

Chẳng qua thật không cần nói, anh ta nói cũng là một biện pháp, chờ 300 hảo hán đều đi rồi, trường văn võ dục tài không chừng có thể đi lên con đường chính quy, từ kinh nghiệm từ hai chiến dịch thu phục Lại cùng huyệt

chiến lão Hồ, trường học còn chưa chính thức treo bảng đã có chút danh tiếng.

Lý Sư Sư gõ nhẹ đưa xuống bàn nói: “Anh trai, em cũng muốn tìm việc làm.”

Tôi nói; “Chẳng phải anh đã nói, sau khi trường mở cửa em sẽ làm giáo viên là gì?”

“Ngoài ra em còn muốn làm chuyện khác nữa, như là làm diễn viên điện ảnh.”

“Ặc?” Tôi kinh ngạc vì sao cô ấy có ý nghĩ như vậy.

Bánh bao ăn một miếng rau xào nói: “Chị ủng hộ Nam, dựa theo chất giọng cùng vóc người của em, tuyệt đối là minh tinh.”

Tôi nhìn Lý Sư Sư; “Vậy anh cho em hai lời khuyên: một, đừng nhận bộ phim của Vương Gia vệ, hần đã quay phim mấy năm nhưng chất lượng kém, lúc em bội ước thì hần chắc chắn tìm anh tính sổ, hai alf, em đừng bị “quy tắc ngầm;....”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Rượu Đổ Tùng Năm Sao.

Ăn cơm xong, Hạng Vũ kẹp tôi vào nách đi xuống nhà, lầm bầm:

- Hôm nay kiểu gì chú cũng phải dậy anh lái xe.

Tôi miễn cưỡng bò lên xe, Hạng Vũ ngồi bên, nhìn chăm chăm từng động tác, mồm lầm bầm: “ khởi động, nhả phanh tay, đạp chân ga, vào số...”. Tôi chạy đến cổng trường tiểu học, học sinh đã về hết, cổng khóa, ông bảo vệ đang ngồi uống trà trong phòng trực. Tôi thò đầu ra gào:

- Bác ơi, mở cửa cho tụi cháu vào tập lái chút, được không ạ.

Lão già không thèm trả lời, phẩy phẩy tay, quay đi. Hạng Vũ nổi sùng:

- Để anh xuống phá cửa.

Tôi vội giữ lại:

- Sau này anh còn định đến nữa không?

Thế hẳn mới thôi, tôi moi trong hộp bìa ra hai bao ba số, đặt trước mặt lão già. Cứ tưởng lão sẽ sượng điên lên, ai dè lão hết sức bình tĩnh, chậm rãi bóc thuốc, châm một điếu, rít vài hơi rồi mới gật gù đứng lên mở cửa. Khi tôi định lên xe lão mới vỗ vai tôi nói:

- Thằng bé được lắm, sau này cứ đến thoải mái, thuốc không phải đồ giả.

Tôi lái xe vào sân, giao tay lại cho Hạng Vũ nói:

- Anh thử xem sao.

Hạng Vũ ôm tay lái, dần mặt ra một hồi rồi hỏi:

- Làm gì đầu tiên?

Tôi hết cách luôn, rầu rĩ nói:

- Khởi động xe.

Hắn à một tiếng, vặn chìa khóa xe, nhiều người như thế đấy, lý thuyết thì thuộc lầu lầu nhưng thực hành thì ...bó tay, hướng hồ hắn là người cổ đại. Hạng Vũ mở máy xong, cúi đầu tìm hộp số, còn nhớ vào số rồi nhấn ga... xe tắt máy.

- Anh nhả phanh tay ra trước được không ạ?

Lại à một tiếng, mở máy, nhả phanh tay, vào số, nhấn ga... xe tắt máy.

- Anh đạp ga từ từ thôi, chờ xe chạy hắn đã.

Hạng Vũ ầm ừ, tiếp tục bận rộn với cái xe, mồ hôi đầy đầu. Nửa tiếng sau xe ở nguyên chỗ cũ, khả năng học lái xe của Hạng Vũ thấp khả dĩ, đáng ra tôi cũng không định dạy tử tế, nhưng kỳ là ở chỗ gặp học trò càng ngu thì càng muốn dạy đến nơi đến chốn. Tôi đẩy hắn về ghế bên, hỏi:

- Anh biết cưỡi ngựa không?

Hạng Vũ vừa gạt mồ hôi vừa đáp:

- Vụ này khó hơn cưỡi ngựa nhiều, anh 4 tuổi đã biết cưỡi ngựa rồi.

- Được, giờ anh coi như cưỡi ngựa, mở máy là thẳng cương và yên ngựa, nghĩa là anh muốn cưỡi nó, nhả phanh tay như là tháo dây buộc vào cọc,

đạp chân ga nghĩa là anh đã cười lên ngựa, vào số là anh thúc vào hông ngựa, nhả ly hợp, nhấn ga tức là anh quất cho nó một roi, bắt đầu chạy, thế thôi.

Hạng vũ vui mừng hỏi:

- Hóa ra chú cũng biết cười ngựa?
- Đến lứa em còn chưa cười bao giờ, là anh ép em đấy.

Sự thật chứng minh Hạng Vũ khá thông minh, một tay tùy tiện học võ vài buổi là thành thiên hạ vô địch thì không nên xếp chung vào với bọn khờ..Lần này hành động của hắn trơn tru như bôi mỡ, có điều lăm bằm chuyển thành:” thẳng cương, mở dây, lên ngựa, thúc ngựa, cho một roi...”, xe bắt đầu chạy, Hạng Vũ sung sướng đè chặt chân ga, xe càng chạy càng nhanh, có điều đang để số 1 nên máy rú lên kinh khủng, Hạng Vũ xiết chặt vô lăng, cười âm ỉ, gào hét lên, rồi, Tây Sở Bá Vương đã tìm lại được chiến trường.Xe chạy được là qua được phần khó nhất, tôi thở phào, nhưng chưa hết, đến đoạn quanh, tôi nói:” Quay vô lăng”.

Rõ ràng là cần rẽ trái mà hắn gồng mình xoay vô lăng sang phải, thấy sắp đâm vào tường, tôi gào: “ Đạp phanh”, hắn cuống lên hỏi: “ Phanh ở chỗ nào?”

Trời ạ, lần đầu tiên ngồi lên xe hắn đã phân biệt được chân ga với chân phanh, giờ còn hỏi, xe sắp đâm vào tường, tôi đột nhiên lóe lên một ý nghĩ kêu lớn: “ họ..ọ” Hạng Vũ lập tức đạp phanh.

Tôi ôm ngực, tim đập thình thịch, quay sang hỏi:

- Anh không phân biệt được trái phải à?

Hạng Vũ rầu rĩ:

- Sao lại ngược thế nhỉ, khi cưỡi ngựa muốn nó sang trái thì phải giật cương phải mà...

Chà, là tôi, lỗi của tôi, suy nghĩ không chu đáo, còn may kêu “họ” hẳn còn biết đạp phanh chứ không phải giật tung tay lái ra. Một hồi sau, đã quen tay, Hạng Vũ bắt đầu để số 1 chạy lung tung trong sân. Tôi ngồi xem một lúc, nhìn đồng hồ nói:

- Em có việc phải đi...

Hạng Vũ đang sững, nói:

- Chú về trước đi, lát anh tự về.

Tôi run lấy bầy:

- Cái này... sợ là....

Để hẳn tự lái xe về thì còn tệ hơn Fast and Furious, cả chặng đường người chết la liệt. Hạng Vũ càu nhàu:

- Muốn về thì nhanh lên, chú không tin kỹ thuật của anh sao?

Tin được mới lạ, một tay còn chưa học cách vào số 2 và quay xe thì bảo tôi yên tâm thế nào? Nhưng thấy hẳn có vẻ sắp quăng tôi ra nên đành nói:

- Thế cũng được, lát anh đi về chậm chậm thôi nhé, về đến nhà gọi Bánh Bao xuống đỡ xe.

- Có cần anh đưa chú về không?

Tôi lắc muốn sái cổ, Hạng Vũ không thêm quản nữa, đóng cửa xe, bắt đầu chạy lòng vòng quanh sân.

Tôi nhăn nhó mặt mày đi về nhà, cười quả Con Thỏ chạy đến quán bar, mới hơn 9h, chưa đến giờ cao điểm, bọn Chu Quý mất tăm. Lý Tình Thủy và Ngụy Thiết Trụ đã dậy, đang trốn trong phòng giám đốc, các người đẹp váy ngắn ngực to đi cua trai trong bar làm hai thằng bé sợ mất vía, cho rằng nhìn một cái cũng là vi phạm quân quy. Tôi bảo Tôn Tư Hân đưa hai đứa vào một góc ngồi để từ từ thích ứng, sau đó hỏi hội Chu Quý đâu? Tôn Tư Hân đáp:” Hội “ Dùi cui “ đến rồi, giám đốc Chu đang bàn chuyện với họ”.

Tôi à một tiếng, đi vào khu phòng bao, Tư Hân kêu giật lại:

- Không phải trong phòng đâu, ở đằng sau quán cơ.

Tôi dựng tóc gáy, đằng sau quán là một cái ngõ cụt, hàng ngày trừ mấy cha đái bậy không ai mò vào, là địa điểm tuyệt vời để giết người hủy xác. Tư Hân lại kêu:” Anh Cường!”

- Bọn Dùi Cui có hơn 20 đứa, bên mình chỉ có giam đốc Chu với anh Hưng 2 người, sợ là...sao anh không kêu mấy đại ca hôm qua luôn.

Thế lại càng hồng hét, Dùi Cui đi một mình hội Chu Quý còn có thể tôn trọng hãn là hảo hán mà tha, kéo cả hội thế thì 80% là đánh nhau. Tôi quay lại nói với Tư Hân:

- Sau này cậu là phó giam đốc thứ hai, chú ý quán nhé.

Hắn hơi có chút biến sắc nhưng che giấu khá tốt, cười gật đầu:

- Vâng, anh cứ yên tâm ạ.

Tôi chạy ra ngõ sau quán, thấy Trương Thanh và Dương Chí đang khoanh tay đứng tán phét, nhìn quanh và...lừa giận bưng bưng. Chu Quý đang ôm đầu ngồi giữa ngõ, bị hơn chục thằng lưu manh xúm vào đánh, bên cạnh có có mấy đứa nữa, trong đó có cả thằng Tóc vàng hôm qua. Tôi

đang ngó quanh tìm đồ nghề để xông vào cứu viện thì bị TRường Thanh kéo lại, gã nói:

- Chu Quý bảo là để hăn tự giải quyết.

Tôi bình tĩnh lại, nhìn kỹ, tí thì lặn ra cười, đúng là “ Cá Sấu lên bờ” (Hãn Địa Hốt Luật) mà, Chu Quý da dày, chịu đòn tốt, hai tay ôm đầu bị đánh mà vẫn nhàn nhã luôn mỉm:” Mọi người vất vả quá, xin hỏi ai là cầm đầu thế?”

Thấy tôi hăn cười:

- Chú Cường đến rồi à?

- Anh cứ tự nhiên.

Bọn du côn thấy thế ra đòn càng mạnh tay, một thẳng chen vào, móc dùi cui chọc mạnh vào Chu Quý, mỉm cười:” mày láo này”. Chu Quý hỏi:

- Mày là Dùi Cui?

- Là tao?

Chu Quý quát một tiếng, vung tay tóm tóc thẳng kia kéo giật xuống, tay kia vung lên làm một cú chính giữa mặt Dùi Cui. Đám lưu manh cứ tưởng gặp một tay hèn, ai dè hăn ra tay vừa nhanh vừa độc như thế, Dùi Cui bị giật tóc chảy máu, mặt cũng tè le luôn. Một thẳng rút gậy sắt quật vào chân Chu Quý, gã nhẹ nhàng tránh khỏi, tiện thể đạp cho Dùi cui một phát vào đúng chỗ thẳng kia định đánh. Đoạn gã lôi Dùi Cui vào góc, ấn đầu xuống, bọn du côn sức tình xúm vào đấm đá, Chu Quý thậm chí không thèm nhìn, bị đấm một phát thì hăn dằm Dùi Cui, bị đá thì Dùi Cui cũng ăn đá, tóm lại hăn bị ăn bao nhiêu đòn thì Dùi Cui cũng ăn bấy nhiêu đòn. Lúc ấy Tóc Vàng tháo căn xích khỏi hông, quật một phát trúng vào vết thương của Chu Quý làm gã dấy nẩy lên, bèn tóm lấy cái dùi cui rơi trên đường, chọc vào

mông Dùi Cui một phát, chưa hả giận còn đập cho một phát, tay du côn rống lên thê thảm, lăn quay ra đường.

Chu Quý đập lên mặt Dùi Cui, máu me đầy mặt cũng tỉnh bơ nói:

- Đàn em mày đánh tao bao nhiêu thì tao đánh mày bấy nhiêu.

Lúc đó một thằng lưu manh cầm gậy sắt quật vào lưng gã đánh hự một tiếng, Chu Quý tỉnh queo, thò tay ra giật lấy gậy sắt, nhắm lưng Dùi Cui làm một phát y chang, nghe đánh rắc một tiếng, hình như có gì đó gãy. Gã nhăn răng ra cười:

- Công bằng chưa, độ nặng nhẹ cũng chuẩn nhé.

Tôi dụi thuốc nói:

- Anh em mình ra tay thôi.

Trương Thanh cười:

- Khởi, sắp xong rồi.

Dùi Cui nằm cứng quèo, thều thào:

- Đừng... đánh... nữa...

- Tao đâu có đánh mày, là đàn em mày chùng nó đánh đấy.

Lúc ấy hầu hết đám lưu manh đã hết vía, dùng tay cả, chỉ có một thằng không kịp dừng, tát Chu Quý một phát, gã quay sang nhăn răng ra cười với hắn, mồm đầy máu, tóm cổ Dùi Cui dậy, quay tay hết cỡ tát thằng bé một phát cái phạch rõ là kêu. Dùi Cui há mồm, răng và máu chảy ra ồ ạt, Chu Quý chỉ tay vào thằng lưu manh phản ứng kém nói:

- Nhìn rõ chưa, là thằng này đánh mày đấy.

Dùi Cui vừa tức vừa sợ, vung tay cho thẳng kia một cái tát khá kêu, thẳng bé dần mặt ra, đoạn khóc òa lên bỏ chạy. Dương Chí nhếch mồm là nói:

- Cái thẳng này, thâm thật.

Chu Quý xách Dùi Cui đang mềm oặt, đi một vòng gào:

- Đánh đi, đánh đi, tao mà đánh trả thì làm con của mày.

Dùi Cui rống lên:

- Không được đánh, không được đánh.

Xem vụ này tôi mới hiểu ý nghĩa cái biệt hiệu Hãn Địa Hốt Luật của Chu Quý: nhìn hãn hàng ngày lúc nào cũng cười cười thế thôi, khi gặp chuyện còn dã man hơn cá sấu.

Lúc đó, đám du côn có một chú có lẽ chịu hết nổi, rút một con phơ nhắm mắt nhắm mũi chém Chu Quý, gã không thèm tránh, còn ưỡn bụng ra, nói vào tai Dùi Cui:” nó chém tao thế nào thì tao chém mày như thế”. Dùi Cui kinh hồn bạt vía, giật lấy một cây côn của tay bên cạnh, xông lên, thẳng bé kia đang nhắm tịt mắt, nào biết mục tiêu đã đổi người, bị một côn lăn quay ra, Dùi Cui rống bằng cái giọng khản đặc:

- Thằng chó, mày định giết tao cướp ngôi đại ca hả?

Đoạn quay sang Chu Quý cười nịnh nọt. Gã cho thẳng này một đá lăn chiêng, nói:

- Đại ca thế này còn muốn theo nữa không?

Một tay du côn vút gậy sắt xuống đất, nhìn Dùi Cui một cái rồi bình tĩnh hỏi Chu Quý:

- Bọn em đi được chưa ạ?

Trương Thanh chậm rãi nói:

- Mấy đứa đánh anh em của anh rồi định té hả, đâu dễ thế, để lại vài linh kiện đã.

Dương Chí ngăn lại:

- Thôi, tha cho chúng nó, so với Ngưu Nhị (Một mao hổ, thằng cha bị Dương Chí chém chết ở Khai Phong) biết điều hơn nhiều.

Trương Thanh thở dài, phẩy tay:

- Thôi, xéo đi!

Cả đám lập tức bỏ chạy tung tóe, chỉ có Tóc Vàng mặt đầy sùng bái, muốn theo Chu Quý làm xã hội đen. Chu Quý xua xua tay nói:

- Theo theo cái khi gì, tháo mấy thứ lằng nhằng trên mặt đi rồi làm người cho tử tế, cút.

Thằng bé thất vọng cuộn xéo.Chu Quý đập lên đầu Dùi Cui, thằng nay bị đâm một phát vào mông, răng còn tối đa 5 cái, xương vai bị đập gãy, nằm bẹp như con gián, rên rĩ:

- Đại ca, anh bảo là không đánh em mà...

- Không đánh cũng được, Liễu Hiên ở đâu?

- Em không biết nó nữa rồi...

Một đập vào mặt, máu lại chảy ra ồng ộc, Dương Chí thở dài, tiến tới nói:

- Để anh giết bég nó cho xong, nhìn thế này thương quá.

Tôi liều chết ôm chặt hẳn, Dương Chí đành thôi, TRường Thanh cười:

- Anh Chí lúc nào cũng dễ mềm lòng.

Chu Quý đập Dùi Cui, mắt lóe hung quang, gằn giọng:

- Đừng bảo tao là mày không biết nó, nếu không tao đập mày thành bùn giờ.

- Em biết, em biết, nhưng chỉ có điện thoại thôi, gọi từ sáng đến giờ đều tắt máy...

- Đưa số đây, nó không trả lời mày cũng thành bùn.

Dùi Cui móc điện thoại ra, trong lúc đánh nhau điện thoại đã bị đập nát bét, thằng bé khóc thành tiếng, không phải tiếc điện thoại mà sợ bị đập thành bùn. Thấy vậy tôi nói:

- Muốn số điện thoại thì em có.

- Chú cũng có – Chu Quý ngạc nhiên.

- Lúc chiều em đi gặp nó – tôi chỉ vết thương trên mặt.

- Sao không bảo anh?

- Thôi anh Quý ạ, bỏ đi, em đánh bẹp sọ nó rồi, không tin anh hỏi bọn Lý Tĩnh Thủy.

- Sao không cho anh đi – Chu Quý bức dọc nói.

- Anh là khách mà, mấy việc nặng nhọc thế ai lại để anh làm.

Chu Quý trừng mắt nhìn tôi một cái, tuy vậy biết Liễu Hiên đã ăn đòn thì cũng nguôi nguôi giận, xách cổ Dùi Cui lên hỏi:

- Biết sao ăn đòn chưa?

- Tại em biết Liễu Hiên ạ.

- Còn nữa...

- Em bố lão, đến thu tiền bảo hộ của anh..

- Còn nữa...

- ... em không biết.

- Ủm...tao cũng không biết, nói chung là nhìn mày ngứa mắt. Cút!

Sau đó Chu Quý thân thiết ôm vai tôi và TRường Thanh lôi vào bar:

- Đi, uống rượu.

Tôi nhẹ hết cả người, đám hảo hán biết Liễu Hiên bị ép bỏ tỉnh mà đi chắc cũng yên tĩnh lại. Vào quán thì thấy quanh một bàn xúm đông xúm đỏ cả đám người, nhìn kỹ hóa ra là Dương Chí, tay này xấu giai đã đành, lúc nào cũng im thin thít, từ bao giờ được hoan nghênh dữ vậy.

Té ra tay hăn cầm một cái vò, trước mặt la liệt ly cốc và tiền, Dương Chí vừa rót rượu vừa nói:

- Đây là rượu anh em tự nấu, không thu tiền của mấy người.

Hóa ra là rượu “ Ba bát không qua núi” bọn tôi uống lúc chiều, mấy người uống hết một vò nhỏ, Dương Chí quay vào, không có việc gì làm lôi ra uống, rượu này được cái cực thơm.. lát sau có một tay mon men đến xin mua uống thử, Dương Chí hào phóng rót cho một chén. Nào ngờ anh chàng này càng uống càng thêm, lại không dám xin thêm, chỉ nằng nặc đòi trả tiền mua, càng về sau càng có thêm người đến xin mua, vừa là người mùi rượu,

vừa là tò mò. Hay là chỗ rượu không đề giá, mỗi người trả theo ý mình, có 100, 50, 20, thậm chí cả một tờ 100 USD.

Người đầu tiên trả tiền, Dương Chí muốn trả lại thì đã bị người thứ 2 thúc giục, hắt tái cả mặt, vết bớt trên mặt cũng nhạt đi không ít, luôn mồm:” Không lấy tiền, không lấy tiền. Đến khi nửa vò rượu sạch bách, mấy người không mua được sau khi biết Dương Chí là bạn ông chủ thì cần nhand chủ quán giấu đồ tốt, Tôn Tư Hân ra sức trấn an, thấy tôi thì kể hết mọi chuyện. Tôi cười:

- Chuyện nhỏ, mai gọi xe təc đến đồ đầy một xe luôn.

Lúc ấy mùi rượu ngào ngạt cả quán, trong phòng bao cũng kéo nhau ra khởi nghĩa đòi rượu uống. Tôn Tư Hân nhảy lên sân khấu nói:

- Cảm ơn các vị quý khách đã đến ủng hộ, chúng tôi vừa tung ra một sản phẩm mới để thử nghiệm, tin rằng đã có một số bạn vừa thưởng thức qua. Tôi xin tuyên bố, từ ngày mai quán chúng tôi sẽ chính thức bán ra cho tất cả mọi người.

Thằng bé này được, đầu óc linh hoạt, vừa lúc đó dưới khán đài có người hỏi:

- Rượu này tên là gì thế?

Tôn Tư Hân ngẩn ra vội nhìn quanh tìm tôi, đầu đầy mồ hôi, tôi nghĩ bụng rượu do Vũ Tùng tìm ra, Đỗ Hưng nấu, bèn dùng khẩu hình nói với hân, Tư Hân nhìn một lúc thấy tôi nói 4 chữ, bèn quay sang nói vào Micro một cách trang trọng:

- Rượu Đỗ Tùng năm sao.

Tôi vỗ trán cái phạch, lại có người hỏi, có sáu sao không với bao nhiêu một chén, tôi tính nhẩm rượu gạo 1,2 đồng 100gr, một ly khoảng 5 đồng là

vừa, bèn giơ ra 5 ngón tay. Tôn Tư Hân quay sang nói rất đồng dục:

- Rượu Đỗ Tùng năm sao ngày mai bắt đầu khuyến mãi, 50 tệ một ly.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Ai Làm Tư Mã Quang Đây?

Tôn Tư Hân đi xuống đài vẫn không hết xúc động, hỏi tôi:

- Anh Cường, sau này mình đựng rượu vào cái gì?

Đây là cả một vấn đề, tôi hỏi lại:

- Thùng đựng bia hơi của mình có đủ không?

- Thế... không hay lắm, vả lại bia thì đổ vào đâu?

Trương Thanh phì cười:

- Rượu thì đựng vào vò với vại chứ còn đổ vào đâu?

Đầu óc tôi sáng bừng lên, nói với Tư Hân:

- Mai sang NHị Lý Diêu đặt mua một cơ sở vò với chum cho anh, mua cả bát tô nữa, sau này rượu quán ta tính bằng bát.

Tư Hân gãi đầu:

- Mua về rồi bày ở đâu?

- Thì cứ bày lên quầy bar.

Tôi cũng hiểu sự lo ngại của Tôn Tư Hân, một cái quán thường tổ chức nhảy hiphop lại bày đầy vò với chum thì thật không ra sao cả, thật ra tôi

cũng lo vụ này, trong hợp đồng Trần Khả Kiêu ghi rõ không được thay đổi kết cấu quán. Nhưng nghĩ lại thì tôi có thay đổi kết cấu quái gì đâu, chỉ vác thêm đồ đến thôi.

Tối hôm nay, Dương Chí thu được 3000 tệ, hẳn cũng không biết phải dùng vào việc gì. Lý Tĩnh Thủy và Ngụy Thiết Trụ ngồi trong góc, y chang như đang ngồi trong động yêu quái, không ngừng có mấy cô nàng ăn mặc hở hang đến bắt chuyện, hai chú bé không nói nổi một câu, run lẩy bẩy nắm chặt tay nhau. Đám phụ nữ kia không ai không buông một câu:” đồ gay chết tiệt” rồi bỏ đi. Lý Tĩnh Thủy tìm thấy tôi, chân tay lạnh ngắt, nói như mếu:

- Anh Cường ơi, cho em về doanh trại đi.

Tôi đành đồng ý ngày mai sẽ cho hai đứa về.

Lúc về đến nhà, thấy Hạng Vũ đang say sưa, âu yếm rửa xe, đầu xe quay ra đường, chứng tỏ có người đậu xe giùm gã, mà kỹ thuật hết chỗ chê, hai bánh xe vừa chớm vạch quy định. Hạng Vũ rửa xe với khuôn mặt đầy yêu thương như thể sau một trận đánh chăm sóc cho con ngựa yêu của mình, tôi tò mò hỏi:

- Anh Vũ, Bánh Bao đậu xe cho anh đấy à?

- Không – Hạng Vũ rõ ràng là không hơi sức đâu chú ý đến tôi

- Thế ai vậy?

- Bác Vương, tức là ông bảo vệ trường.

- Không ngờ ông già cũng biết lái xe cơ đấy.

Hạng Vũ lườm tôi một phát:

- Người ta lái giỏi hơn chú nhiều, bác ý nói với anh là ngày xưa chạy xe container, mà xe container là xe gì vậy?

KHó trách được, lái xe ngày xưa kỹ thuật đều chuẩn, lại lái xe chở container quen rồi thì lái quả xe nhỏ này dễ như chơi, không ngờ lão già cũng là nhân vật cỡ xa thần. Hạng Vũ vừa lau xe vừa nói:

- Sau này không cần chú dạy nữa, bác Vương nói sau này mỗi sau giờ tan học sẽ dạy anh.

- Không ngờ bác Vương tốt thế.

- Còn nữa, anh cho bác Vương cái hòm bìa rồi.

Tôi không để ý, chỉ âm ừ một tiếng rồi đi lên nhà, chợt giật mình quay lại hỏi:

- Hòm nào?

- THì cái thùng bìa chủ để trên xe.

- Đồ trong đấy cũng cho luôn?

- Tất nhiên.

- Anh Vũ ơi là anh Vũ, nửa thùng ba số giá đến mấy nghìn cơ ạ.

Lòng dạ tôi xót như dao cắt,ngàn ấy tiền dư đủ để đi học ở trường lái xe rồi, trong sách nói Hạng Vũ tuy có thể cùng binh lính chia ngọt sẻ bùi nhưng lại bạc bẽo vô tình, lại có tính nhỏ mọn, sao mấy cái ưu điểm đó tôi chẳng thấy đâu cả? Hạng Vũ cúi người vắt khăn nói thản nhiên:

- Anh nghe đài nói hút thuốc có hại cho sức khỏe, sau này chú hút ít thôi.

- .....

Thôi, đành vậy, cho rồi thì bỏ đi vậy, một tay muốn sang trái mà cứ chăm chăm “giật cương sang phải” thì tôi cũng hết muốn dậy, càng đỡ.

Đi lên nhà, tôi thấy Sư Sư và Lưu Bang đang चुन đầu vào máy tính, hai người này dính vào nhau hồi nào vậy? Tôi tò mò ngó vào, thấy toàn số với má, Sư Sư không ngừng dùng máy tính xách tay tính toán, Lưu Bang vừa ghi lại kết quả vừa không ngừng suy nghĩ, tôi hỏi hai người đang làm gì thì Lưu Bang dùng thái độ nghiêm túc hiếm có đáp:

- Đừng phá, đang tính tỉ lệ.

- Hà - tôi nổi hứng xà vào lưng ghế của Sư Sư – tỉ lệ gì?

- Tạc kim hoa (kiểu chơi 3 cây của Tàu), tính xem tỉ lệ ra Báo tử (ba con giống nhau), thuận tử (ba con liên tiếp) đồng hoa thuận (ba con liên tiếp cùng một màu) là bao nhiêu, hôm nay chơi với người ta thua mất 500, hôm qua chơi xì phé còn thắng được 1200.

Tôi toát mồ hôi, 8 tuổi tôi đã biết chơi tạc kim hoa mà chưa bao giờ nghĩ đến tỉ lệ khi gì, bèn nói:

- Chơi cái đó là đánh tâm lý chủ yếu, mấy cái số liệu này giúp được gì chứ.

- Tất nhiên là anh biết, nhưng nếu mọi người đều cáo già, đánh bài gì, ra cây gì đều nhớ được, dựa vào tỉ lệ, chú có thể tính trước người ta một nước, dễ thắng hơn.

Tôi lại toát mồ hôi, hóa ra thiên hạ của Lưu Bang là tính toán ra, tôi nghi ngay khi vừa báỉ Hàn Tín làm tướng thì Lưu Bang đã tính xem giết gã ra sao rồi. Tôi nhạo Sư Sư:

- Em cứ giúp giặc làm ác đi...

Sáng hôm sau, mãi 10h tôi mới dậy, mấy ngày nay hôm nay mới thoải mái thế, phóng xe máy đến quán, từ xa đã thấy một đám đang hò hực vờn một cái chum vĩ đại, cao phải đến 1m9, lên xe tải. Tôi đi qua, thấy Tôn Tư Hân đang đứng chỉ huy bèn hỏi:

- Làm gì thế?

Hắn thấy tôi thì có vẻ bẽn lẽn:

- Xin lỗi anh Cường, em làm hỏng việc, sáng nay gọi điện cho lò gốm, đặt mua chum lớn thì họ lại chở cái của này đến, cửa còn không qua được.

Tôi thấy một đám công nhân vừa vờn vừa khiêng, hò hà hò hực bèn nói:

- Thôi, mang đến rồi thì cứ để lại.

- ....để vào đâu ạ?

- Cứ bày trước cửa! Mà mấy người chế tạo cái của nợ này làm gì, đừng nói là trẻ con, người lớn lộn cổ vào cũng khó mà ra được.

Đám công nhân nghe nói không phải chuyển nữa, ai nấy vui vẻ sung sướng, một tay lớn tuổi vừa thở hắt hắt vừa đáp:

- Nếu không phải đi tự tử thì ngã vào thế nào được.

Nghe đoạn tôi cũng cười phì ra, cái chum cao gần bằng Hạng Vũ, muốn lộn cổ rơi vào thì phải cao như Hươu cao cổ. Tay công nhân già nói:

- Chúc mừng ông chủ, ông kiếm được của quý rồi đấy, cái chum này có ở xưởng từ khi tôi mới vào làm, đến xưởng trưởng cũng không biết làm năm nào, nghe nói ngày xưa có nhà giàu đặt làm để chứa nước cứu hỏa. Cái này mà chứa nước thì gặp năm hạn hán đủ ăn quanh năm rồi.

Tôi đi một vòng quanh, cái chum đen sì sì, nhìn đã thấy lạnh gáy rồi, tôi nghĩ bụng:” không biết có phải chậu bách bảo không, đừng chơi trò vút một người vào thì cả đám chui ra.” Cho công nhân về, tôi thấy một tay nông dân đang dùng xe ba gác điện chở nước về bán gần đó bèn gọi lại:

- Xe có nước không đấy?

- Đầy một thùng, sao, quán bar giờ cũng pha nước vào rượu à?

- Nói bậy bạ, một xe nước giá bao nhiêu?

- 200, định làm gì đây?

- Đổ hết nước đi, đi chở rượu cho tôi, một chuyến 300.

- Giá cả thì được rồi, nhưng nước thì đổ đi đâu? – Bác nông dân khó xử hỏi.

- Tưới hoa, rải đường, thích làm gì thì làm.

- Đây là nước suối, tôi vắt và hứng trên núi xuống đây.

Tôn Tư Hân lại tỏ ra nhậy bén:

- THì đổ hết vào cái chum này.Chở rượu xong ông lại đổ vào xe bán tiếp.

Bác nông dân vui vẻ kéo vòi đổ nước vào chum, tôi vào gọi bọn Lý Tĩnh Thủy, thấy trên vũ đài bày đầy vò với vại, tôi nghĩ bụng nếu Trần Khả Kiều mà biết thì sẽ phản ứng ra sao đây, cái bà này coi trọng quan bar của mình lắm, nếu biết chắc sẽ liều mạng với tôi.

Lại nhìn đám Lý Tĩnh THủy, ở quán bar ăn không được, ngủ không xong, trông hốc hác cả ra, tôi thấy có lỗi và thương quá, đề nghị cho hai đứa thuê một phòng khách sạn, nằm xem “ Band of Brother” (nguyên văn

là Sĩ binh đột kích, một phim truyền hình chống Việt Nam, sau này có cái gì dính để tôi sẽ đổi thành thứ khác), hai đứa lắc quầy quậy, tôi cũng bó tay.

Khi bọn tôi ra thì bác nông dân đã xong việc, một xe nước đổ hết 4 phần 5 chum, ánh nắng chiếu vào mặt nước hắt lên biển quán lung linh, rất thơ mộng. Quán bar có điểm tốt là cái gì cũng dung hợp được, khách hàng đến đây chơi, họ quan tâm quái gì đến quán có tính văn hóa hay trang trí có thống nhất không, một mặt tường đầy phù hiệu ma trận, tường kia treo đầu nai với súng săn cũng OK. Nói thế này nhé, một quán bar thành công là nơi bạn có thể xếp cả đồng phân bò vào mà khách vẫn thấy thích hợp. Giờ quán bar có thêm quả chum này trông cool hơn nhiều.

Có điều tôi cứ băn khoăn không biết nên để sẵn vài cục đá không, nhờ có ai lộn cổ rơi vào thì ai đóng vai Tư Mã Quang đây.(Tư Mã Quang là người thời Tống, khi còn bé có bạn ngã vào chum nước, dùng đá đập vỡ chum cứu bạn). Mãi sau Tôn Tư Hân bảo tôi có một số loại rượu tây, vỏ chai hoàn toàn đảm đương được vai trò này mới thôi.

Đến thôn Hào, Lý Tĩnh Thủy và Ngụy THIẾT TRỤ vắt chân lên cổ chạy về doanh trại, xem ra thành phố phồn hoa không làm hai đứa quyến luyến chút nào.

Tống Thanh đưa tôi đến chỗ Đỗ Hưng nấu rượu, ngồi trên công nông đi chưa đầy 5' là đến, càng đến gần mùi rượu chua chua càng nồng. Đến nơi thì thấy một căn nhà bốn gian rộng rãi, bốc khói nghi ngút, trước cửa có một người đang đứng hít thở không khí, đeo khẩu trang, dùng hai cái cốc nhựa buộc dây đeo lên mắt, tôi vậy:

- Ultraman!

Tháo cốc mở khẩu trang trông càng giống Ultraman, chính là Đỗ Hưng, cười với tôi:

- Đến có gì thế?

- Chở rượu, anh có còn dư không?

- May quá, men này 3 ngày không dùng là hỏng nên ngày nào cũng phải nấu, anh em uống không hết, anh đang không biết để vào đâu đây.

Tôi ngó vào, mùi rượu nồng nặc, mấy tay công nhân đang đeo khẩu trang, cởi trần trùng trực ngồi sàng bã rượu, một căn phòng nhỏ sàn gỗ, xếp đầy những miếng vuông vuông như đậu phụ, tiến thêm vài bước mới biết tại sao Đỗ Hưng ăn mặc như thế, cái rượu này ngửi thì thơm, nhiều quá lại sặc sụa, nhất là gian phòng xếp “ đậu phụ”, lại gần mà không trang bị thể thì mắt cũng không mở ra nổi.

Đỗ Hưng lại trang bị đầy đủ, vào chỉ huy đám công nhân chuyên rượu, đoạn chỉ vào một góc có mấy vại lớn nói:

- Chỗ này anh để lại, phải 3 tháng nữa uống mới chuẩn.

- Hay, thế thì đây là rượu 6 sao, ta đóng bình đem bán.

Rượu đổ xong, nghe tiếng chỉ đây hơn một nửa xe nước, tôi dặn Đỗ Hưng lần sau nấu nhiều hơn. Bác chủ xe nghe bọn tôi nói chuyện thì ghé vào hỏi xem sau này có chuyên chở rượu cho tôi được không? Tôi hỏi lại:

- Không bán nước nữa à?

- Cậu lo làm gì, chỉ cần không lỡ việc của cậu là được chứ gì.

- Lo là lo cho bác thôi, chẳng may có người dị ứng rượu, uống phải nước pha rượu của bác, có vấn đề thì ai đền.

- Thế cũng phải.- Bác nông dân rầu rĩ gật đầu.

- Thôi được rồi, sau này bác chở rượu cho tôi, mỗi chuyến 200.

Bác nông dân sung sướng nhận lời. Khi bọn tôi quay lại, Kim Đại Kiện đưa tôi cái hộp đựng Thính Phong bình, không kịp nói chuyện, gã chỉ bảo là đã sửa xong. Cả 2 triệu lận, lần này tôi không dám để bữa bãi nữa, tôi đang rầu rượi không biết để đâu thì thấy Lý Tĩnh Thủy và Ngụy Thiết TRụ đang đứng nghiêm cạnh xe máy dưới nắng chang chang. Tôi đi qua hỏi, Lý Tĩnh Thủy mếu máo nói:

- Từ hiệu úy bảo bọn em làm mất mặt Bối Ngôi quân, khai trừ bọn em rồi.

Ngụy THIẾT Trụ không nói gì, chỉ nước mắt lưng tròng. Tôi thật chẳng hiểu mất mặt cái nỗi gì, vì không bảo vệ được tôi hay bị thương làm xấu mặt Nhạc gia quân. Từ Đắc Long nhìn thì thật thà chất phác, nhưng tôi có cảm giác không đơn giản chút nào, một đội quân trải qua 1000 năm, đến hoàn cảnh mới không ai bỏ đội, không may mắn có hiện tượng chống đối nào, ngoại trừ lòng trung thành cao độ với Nhạc Phi thì tài chỉ huy của Từ Đắc Long cũng không phải vớ vẩn. Từ Đắc Long phạt hai đứa vì lý do gì thì đám dân thường chắc không hiểu nổi, nhưng đúng là hai đứa lúc ban đầu có khinh địch, sau lại tí nữa không kìm được gây phiền phức lớn. Nghĩ thế tôi cũng thấy chấp nhận được, bèn nói với hai đứa:

- Đi, theo anh về.

Cái hộp do Ngụy Thiết TRụ ôm, vô tình giải quyết cho tôi một vấn đề nhức đầu. Dem một xe rượu về bar, tôi gọi Chu Quý và TRường Thanh ra giúp, vò vại đổ đầy vẫn còn dư không ít, tôi đành phẩy tay nói:

- Đổ hết vào chum lớn vậy.

Bác nông dân bán nước vừa đổ rượu vừa cười nói:

- Người ta pha nước vào rượu, cậu lại pha rượu vào nước....

- Có phải để bán đâu. Bác lèm bèm gì?

- Đồ tốt thế này để thế chua mất.

Tôi cúi rồi đẩy, một ông nông dân mà mồm mép ghê quá. Nước suối pha rượu đầy một chum, dùng làm nước uống thì cay mà dùng làm rượu bán thì bị kiện, để lâu sinh giòi bọ đầy thì phí. Tôi phẩy tay gọi Tôn Tư Hân:

- Nước trong chum miễn phí, ai thích uống thì uống. Kéo cái thang ra đây.

Tư Hân lôi ra một cái thang xếp, lại thêm cái biển:” Uống miễn phí”, một chồng cốc giấy nữa. Tôi khoanh tay đứng nhìn, cái vụ này bố khí, sao goiing nghệ thuật sắp xếp thế nhỉ. Ai ngờ dùng sai sửa sai lại thành một phần đặc sắc của quán Nghịch thời không. Tôi bỏ Lý Tĩnh Thủy và Ngụy Thiết TRụ lại, ôm hộp, vẫy taxi đến nhà cụ Cổ, cái bình này phải bán thôi, đang thiếu tiền.

Đến Lầu Thính Phong chỉ có lèo tèo vài mống, tôi dở khóc dở cười thấy cụ Cổ đang ngồi đeo kính giả mù, mê say kéo đàn nhị, thi thoảng lại có người để tiền lẻ trước mặt lão. Thấy tôi, lão giơ tay chỉ phòng bao, đoạn tiếp tục kéo nhị, lúc sau hết khúc mới lau tay vào chỗ tôi.

Lão già cười hà hà hỏi:

- Có đồ gì tốt?

- Thì hôm qua nói với cụ đấy, Thính Phong bình, cực hợp với chỗ này của cụ.

Cụ Cổ hai mắt sáng rực, đặt bình ngay ngắn, cẩn thận mở ra, nhìn vào, há mồm nói:

- Cái này....

Rồi im re, tôi ngạc nhiên đứng dậy đi ra sau lưng lão, nhìn vào và ... sợ té đái. Trong hộp đúng là Thính Phong Bình, có điều vỏ ngoài trơn tru nhẵn nhụi của nó giờ chỉ chit vết nứt, nhìn là biết ngay được sửa lại. Cái thứ đồ cổ này quý là chỗ mỏng manh cao nhã, vỡ rồi thì đúng là tặc dã man, bát đĩa vỡ rồi gắn lại được, cái này mà gắn thì... Giờ trong cái hộp lồng lẫy này là cái của nợ, đúng là tát vào mặt cụ Cổ mà, Kim Đại Kiện hại khổ tôi rồi, lão già này lại là loại tôi không dám gây tội.

Tôi hít một hơi sâu, định đóng nắp hộp, không biết có bò ra khỏi đây được không nữa. Cụ Cổ chợt tóm chặt lấy hộp, trừng mắt nhìn tôi, tôi lắp bắp: "... cháu...". Lão cứ nhìn tôi trừng trừng hồi lâu mới dùng một giọng không cho phép cãi lại nói:

- 3 triệu, có bán không?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Đồ Chú

Khoa học đã chứng minh, một người khi bị tức giận sẽ nói ra những từ ngữ kinh người, có hai loại, một loại là không nhận thức, ví dụ như khi tôi còn đi học, một nam một nữ trong lớp cãi cọ, nữ sinh lép vế, trong lúc gấp gáp chỉ vào mặt nam sinh kia nói: “Tôi và ba cậu sinh ra cậu..” Mọi người đều sửng sốt, càng tuyệt là nam sinh sửng sốt một lúc cũng nói: “Mẹ, con muốn bú...” so ra khá ác.

Có một loại cách nói là dời tảng đá nện vào chân, ví dụ như ngày đó tôi thấy trên phố có hai người cãi cọ, một người chỉ vào người còn lại mắng lớn : ‘Tao nguyên mày có bộ mặt *** chó thúì... » Cổ gia hện tôi là thuộc về loại số một, có 300 tại đó có thể coi là giám thị, có thể hiểu lão đầu này bị tôi chọc tức điên.

Theo ý tôi thì hai bên nói dăm câu ba lời rồi đi, nào ngờ Cổ gia nắm lý không nhường người khác, lão già này khẳng định luyện nội công, tay đè hộp khiến tôi cố sức cũng bất di bất dịch, lão nhìn tôi nói với giọng bất thiện: “Thanh niên, đừng quá tham, 300 vạn là không thấp rồi, Cổ gia buôn bán luôn nói một giá là một giá, cũng không chèn ép ai bao giờ.”

Xem nào, tức điên lên rồi hả?

Tôi cười nói: “Ngài cũng đừng trêu chọc tôi, đây là có người muốn hãm hại tôi đó.”

Cổ gia lại mở hộp, cẩn thận nâng bình ra, đầu ngón tay nhè nhè vuốt lên vết nứt của bình, tôi dự tính lão ta sờ hết vết nứt một lần sẽ tiến vào trạng thái cuồng hóa, vội nói: “Cái bình này trước kia là còn nguyên vẹn.”

Cổ gia nhìn không chớp mắt lên đường vân trên thân bình, không để ý: “Nói thừa, tôi đương nhiên biết là nó còn tốt, trước khi nó rơi vỡ chẳng qua là thứ thường thôi, nhưng sau khi rơi vỡ thì lại khác...” Cổ gia ngẩng đầu thấy tôi đang ngạc nhiên, nói: “Chú sao không hỏi tôi vì sao?”

« A... Vì sao ? »

Cổ gia tiếp tục vùi đầu thưởng ngoạn, nói: ‘cái bình này không phải tác phẩm của danh tượng, dù có bảo tồn tốt cho tới ngày này cũng chỉ 200 vạn, nhưng người tu bổ nó không bình thường....’ Cổ gia nhắm mắt, ngón tay vân vê đáy bình. Đột nhiên nói: “Người này tên Kim Đại Kiên.”

Tôi kinh ngạc: “Sao ngài biết?”

Cổ gia cười khê: “Công tượng nổi danh luôn tự phụ. Luông khắc tên mình lên các sản phẩm, Kim Đại Kiên nhất thời tôi nghĩ không ra, nhưng tuyệt đối là một người có tài nghệ xuất thần nhập hóa, người này khắc trên đáy bình bốn chữ: “Kim Đại Kiên bổ”, bổ sứ cơ hồ đã thất truyền, Kim Đại Kiên hẳn là người cùng thời với cái bình. Trải qua tay người này bổ, có một ý nghĩa phi phàm, thứ này càng đáng tiền.”

Mẹ ơi, nguyên lai có chuyện này, nếu như không phải Cổ gia nhãn lực tuyệt hảo, tôi còn không hay biết, lão Kim chơi lớn, may mà Cổ gia chuyên gia sưu tập đồ cổ biết hàng, nếu không hôm nay tôi chịu thiệt.

Cổ gia nhìn tổng thể, lại nâng bình lên nhìn kỹ càng, sau đó than thở: “Điểm hiếm có là người này tu bổ các vết rạn nhìn như hoa văn – ài, cậu rốt cục có bán không?”

“Bán! Khăng định bán.” Vừa rồi tôi còn tính cầm cái hộp bán hai ba ngàn đã là may. Thiếu chút mua gùi trả châu.

‘Chú Cường, cái bình này vào tay người biết hàng còn có thể chênh lệch, chẳng qua vào thời kỳ này không dễ tìm người mua, 300 vạn chú bán cho tôi, coi như là vật có chỗ tới.’”

Tôi cười nói : « Đúng vậy, đúng vậy. » Có Kim đại kiên, Cổ gia sau này sẽ là phiếu cơm dài hạn của tôi.

Cổ gia lưu luyện bỏ bình về chỗ cũ, đẩy nắp hộp, sau đó mới phân phó người chuẩn bị tiền. Tôi nghe lão Hồ nói với tôi, lão đầu này giàu nứt đổ đổ vách, dòng của lão đều là những nhân vật hô phong hoán vũ tại trung quốc cũ, bởi vì những chấn động chính trị nên đa số đều định cư nước ngoài, nhưng có một điểm kỳ quía, Cổ gia là người gốc Miêu, trước năm 40 tuổi. Ông ta còn là người du hiệp có bộ dáng lưu manh, đột nhiên có một ngày có một bức điện gửi tới từ một nước tư bản phát triển cho biết, chú hai của Cổ gia để lại tài sản trị giá 700 vạn USD cho. Cổ gia còn chưa thoát ra khỏi suy nghĩ nên vui hay buồn, thì lại nhận được một thư kiện gửi từ một quốc gia tư bản khác, chú ba của Cổ gia bị cảm lạnh rồi chết, lưu lại cho Cổ gia 1800 vạn bảng Anh, Cổ gia còn chưa tính ra được quy ra nhân dân tệ là bao nhiêu, thì chú tu của cổ gia ở một quốc gia Đông Nam Á buông tay về trời. Chỉ lưu lại cho Cổ gia 3000 vạn bạc thái lan – chú Tư của Cổ gia thuộc loại nghèo trong gia tộc.

Cổ gia có 7 thúc thúc...

Cứ qua vài năm, cứ dần dần theo từng tình anh của Cổ gia xuyên việt, tài khoản của Cổ gia lại nhiều lên một lượng lớn nhuận kim. Kinh nghiệm trải qua của Cổ gia đạt tới cảnh giới thụ sủng bất kinh, chỉ cần ghi chép những trải nghiệm của ông, có thể thành một tuyệt thuyết tự sướng. Hiện tại Cổ gia tâm như chỉ thủy, lấy bộ dạng người mùa lừa chút tiền làm vui, thỉnh thoảng thu gom chút đồ cổ, sống rất an nhàn chết tiết.

Không biết vì sao tôi đột nhiên nhớ ra một câu ca: đột nhiên có một ngày
lôi thôi biến mất, lôi thôi đại vương cũng không lôi thôi nữa và chúng ta
đều thích....

Nhưng mãi hồi lâu người ta vẫn chưa trở lại, tâm tôi thầm nghĩ lão già
tính làm chuyện gì vậy, ít nhất cũng có hai ba trăm triệu tệ, người có nhiều
tiền thế thì huy động 300 vạn NDT cần bao lâu? Tôi đang nghĩ, hai người
cao lớn xách hai va ly trở lại, được Cổ gia cho phép đặt lên bàn, mở ra: bên
trong toàn bộ là lão đầu nhìn trừng trừng.

Nếu nói tư kim qua tay tôi cũng có mấy trăm vạn, nhưng đều trong ngân
hàng, chẳng qua là những con số biến hóa mà thôi, chân chính thấy nhiều
tiền thế này còn là lần đầu, từng bó từng bó nhân dân tệ, giống như những
viên gạch xếp chỉnh tề trong túi, xếp ra đến nửa cái nhà đồ rừng rực, khó
trách rất nhiều thứ giá hơn 1000 vạn chỉ cần cầm 900 vạn tiền mặt là mua
được, đây là thị giác xung kích.

Tôi vã mồ hôi: “Cổ gia, không cần khoa trương như vậy, cứ chuyển vào
tài khoản của tôi là được.”

Cổ gia nói: “môn phái giang hồ làm việc phải dùng tiền mặt, nếu chuyển
vào tài khoản thì khi đi trên phố ngay cả que kem cũng không mua nổi hả?”

Tôi nói; “Tôi xách hai va ly này chắc cũng chẳng mua nổi que kem.”

Cổ gia cười ha hả nói: “Đếm đi.”

Tôi trực tiếp đóng va ly lại nói: ‘Đếm làm gì, Cổ gia trả tiền chắc chỉ
nhiều không ít.’

Cổ gia trợn mắt nói: “Chó con, cậu mà nhận thiếu, qua khỏi cửa này là
tôi mặc kệ.” Tôi xách một va ly lên nói: “Ngài không nhận nhưng tôi nhận,
thiếu một hai trăm vạn tôi cũng chẳng đòi.”

Cố gia than thở: “Sự vô sỉ của cậu rất giống với tôi ngày còn trẻ.”

.....

Ra cửa, tôi gặp khó khăn, tôi nên mang 300 vạn đi đâu đây? Về nhà? Nói với Bánh Bao là tôi kiếm được hả? Tôi đoán cô ả sẽ chẳng tin đâu...

Gửi ngân hàng? Vậy thì không đáng, tiền tươi thóc thật luôn tiện lợi hơn, hơn nữa đi ngân hàng sợ sẽ điều tra, chờ khi lúc tôi lấy tiềnã thì sẽ tố cáo tôi tiền có nguồn gốc bất minh?

Nghĩ đi nghĩ lại trước về quán bar rồi tính, trong đó chí ít cũng có cảm giác an toàn – hiện tại tôi thấy rất sợ hãi, cẩn thận, chỉ cần bọn cướp cướp của tôi một va ly tôi đã tổn thất 150 vạn.

Cẩn thận, chỉ cần bọn cướp cướp của tôi một va ly tôi đã tổn thất 150 vạn.

Cẩn thận, chỉ cần bọn cướp cướp của tôi một va ly tôi đã tổn thất 150 vạn.

Cẩn thận, chỉ cần bọn cướp cướp của tôi một va ly tôi đã tổn thất 150 vạn.

Cẩn thận, chỉ cần bọn cướp cướp của tôi một va ly tôi đã tổn thất 150 vạn.

Tôi không đi xe, mà thuê một chiếc taxi, đây là điểm thông minh của tôi, taxi tầm nhìn rộng, lại không ai nghĩ tới việc người ngồi taxi có trong tay 300 vạn tiền mặt.

Tôi thấp thỏm lo âu về tới cửa quán bar. Tôi thấy một đám đông công nhân đứng vây lấy cái vại khổng lồ tôi mới mua, trong tay mỗi người cầm

tờ dơi, một công nhân đội mũ bảo hộ lao động đứng trước hết, mức rượu từ vò ra cho những ai muốn uống. người qua đường đều tò mò nhìn vào.

Tôi không để ý được nhiều, tiến vào bar tìm Chu Quý lấy chìa khóa kết sắt trong phòng quản lý, bỏ tiền vào tôi thấy vô cùng nhẹ nhàng. Cả quán bar đều nồng nặc mùi rượu, Dương Chí, Trương Thanh nhân rồi đi dạo phố rồi, còn dẫn Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ theo.

Tôn Tư Hân chống cằm nhìn qua cửa kính các công nhân đang uống nước rượu mà bọn tôi sáng tọa ra, cậu ta đột nhiên nói: ‘hồng rồi! Trần tổng tới.’

“Trần nào...” mới nói được một nửa tôi lập tức nghĩ ra: Trần Khả Kiều tới.

Trần Khả Kiều chạy tới, nghi hoặc nhìn bốn phía, đại khái nghĩ tới lắm chỗ, khi thấy ba chữ “nghịch thời không” mới xác định mình không đi nhầm. Cô nàng nhìn thấy cái vại lớn, giày cao gót đập cách cách đi tới trước, ngẩng đầu nhìn dân công đứng cạnh miệng vại hỏi: “Ai, các anh làm gì ở đây vậy?”

“uống rượu.” công nhân kia cúi người vỗ vại chỉ vào giấy có chữ “thử rượu miễn phí” nói: “miễn phí, cô em làm chén không?”

Lúc này tôi cùng Tôn Tư Hân đã đi ra, Trần Khả Kiều chỉ vào đám công nhân, nhìn tôi, bức dọc không nói nên lời, liên tiếp lặp ba lần: “Anh... anh...anh....”

“vào đi rồi nói”. Tôi cười nịnh nọt tiếp cô nàng, kéo vào quán. Sau đó hỏi mấy công nhân: ‘Các an hem, mùi vị thế nào?’

“ngon! Vừa ngọt vừa cay. Còn mát lạnh, uống cực kỳ sướng.”

Tôn Tư Hân giới thiệu với họ: ‘Đây là người phụ trách của chúng tôi.’

Vị ngồi ở miệng vại nói: “cảm ơn người an hem, về sau còn có miễn phí chứ?” Tôi nói: “Chỉ cần có người uống, tôi tiếp tục đổ vào đó thêm.”

Người kia liền nói: “Có người uống, có người uống, chúng tôi là đội thi công ở phố bên, lát nữa sẽ có tốp khác tới, chúng tôi thay ca.”

Tôi cùng Tôn Tư Hân vào quán. Cậu ta nói: “Anh Cường, về sau mỗi ngày có một đám công nhân vây ở cửa thì sợ không tốt?”

Tôi nói: “Vậy còn cách nào, để họ làm sạch mấy cái vò vại chum đó đi, không thối ảnh hưởng càng kém, nếu không sau này pha nhiều nước hơn nữa cho họ uống.”

Tôn Tư Hân nghĩ chút rồi nói: “Em thấy cho thêm chút rượu thì tốt hơn, bọn họ uống xong làm việc càng hăng, làm việc không hiệu quả thì càng tới nhiều.” Tôi bị chọc cười nói: “Tên nhóc này thật khôn vặt - ồ, sao nhóc không đi cùng Trần tổng?”

Tôn Tư Hân nhìn tôi, một câu hai ý: “Em luôn đi chung với anh mà.”

Trần Khả Kiều đã không ưu nhã và cao ngạo như xưa, cô nàng ngồi trên vũ đài. Quanh người đầy vò rượu, thở phò phò nhìn đây một cái kia một cái, đây chỗ này một cái, tôi đưa muôi rót rượu cho cô ả: “Nếm thử đi, lần này là tôi mời đó.”

Trần Khả Kiều đánh sạch thì gõ, chỉ vào cả dãy cốc cùng vò rượu, có chút kích động nói: “Đây là điều khoản chúng ta đã thỏa thuận hả?”

“Trần tiểu thư, tôi đã làm theo hợp đồng vô cùng nghiêm túc. Không động tới bố cục ở đây, chẳng qua tôi đặt ở cửa một vại lớn, bên trong đặt chút vò chum vại thôi.” Lý do này tôi đã sớm nghĩ ra.

Tôn Tư Hân ở bên nói bồi vào: “Trần tổng, đây đều là năm sao Đồ Tùng tửu mới đưa ra thị trường, hôm qua vừa mới trải nghiệm thị trường, được

phản ứng rất tích cực...”

“Vậy các anh mở quầy đêm là sao?” Trần Khả Kiều cắt lời: “Các anh có phải còn chuẩn bị đặt một cái lò nướng ở trên vũ đài?”

“Thế không được.”

Tôi vô cùng khẳng định: “chẳng qua cô phải đồng ý, tôi đã tính toán dỡ quầy bar, đóng một tủ gỗ dài, mặt sau là ô vuông, trong đó chứa năm sao Đỗ Tùng, sáu tinh Đỗ Tùng... cô đồng ý chứ?”

Trần Khả Kiều xem ra đã tức điên rồi, cô nàng đứng phắt dậy, cười lạnh hỏi: ‘Được, tôi hôm nay đợi xem năm sao Đỗ Tùng tửu của anh rốt cục có cháy hàng không – Tiêu quản lý, chúng ta cược nhé, quán bar hàng ngày doanh thu khoảng 1 vạn, lát nữa chúng ta xem xem, năm sao Đỗ Tùng tửu của anh một tối nếu có thể bán 5 vạn đồng thì tôi thua. Về sau quán bar anh nói thì tính.. Cô nàng đột nhiên cao giọng nói gằn: “Nếu anh thua, tôi sẽ phá ước định thu về quán bar.”

Tôi nói: “Vậy sao được, nếu không được 5 vạn hợp đồng giữa chúng ta tự động giả trừ.”

Tôi miệng nói vậy, nhưng tâm lo lắng, tuy hôm qua Dương Chí bán nửa thùng được 3 vạn, nhưng khó nói thứ này sẽ bán thế nào, hôm qua mọi người góp vui, một ly rượu bình quan bán hơn 100 NDT, mà là đầu cơ trực lợi. Nhưng hôm nay là hôm nay, dù hôm qua người ta uống thấy ngon, hôm nay có tới hay không là chuyện khác. Đừng tới lúc khách uống bia thấy quầy bar dạng này đều dọa chạy mất, vậy tôi thua sạch rồi.

Trần Khả Kiều cầm đồ uống từ quầy bar cho mình, mặt hăm hăm tìm cái bàn ngồi xuống. Tôi bưng hia chén rượu qua, đặt 1 trước mặt cô ả, tôi nói vào trọng tâm: “Em Trần, đừng giận dối bản thân, cứ nói ra, chúng ta sẽ có lối thoát, nếu em thua chứng minh quán bar sẽ càng ngày càng tốt hơn, nếu

anh thua anh buôn bán không tốt thì nhân tình còn tại, hà tất giữ thể diện của ông chủ.”

Trần Khả Kiều đẩy ly rượu ra xa, cô nàng hơi bớt giận, bình tĩnh nói: “Tiêu tiên sinh, xem ra anh không phải muốn tìm bằng hữu hợp tác, anh trừ có đôi lúc giống lưu manh, đơn giản không chút có óc kinh doanh, toàn là cách nghĩ ấu trĩ.”

Tôi vốn muốn khuyên cô ấy, nhưng lại phát hiện lời cô ấy nói đều đúng. Trần Khả Kiều tức điên, ngực phập phồng, nữ nhân trước đây đều che đậy kín mít, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới sự gợi cảm, đặc biệt là bộ ngực, vĩnh viễn cao ngạo vút lên, khiến người khác không thể dời mắt, thật tựa hồ thở mạnh rất khó khăn, thật sự cần cởi cúc áo ra để dễ thở hơn, đương nhiên, tôi không biết mình xuất phát từ hỏa tâm hay cai khác, nhưng tôi chắc không phải vậy.

“Nhất định là có xài đệm ngực” tôi nghĩ ác độc.

Lúc này công nhân ôm miệng vai nhìn qua cửa kính vào trong, anh ta gõ cái muôi tráng men vào thành vai nói: “E, không với tới để mức được nữa.”

Tôi nói với Tôn Tư Hân; ‘Chú tìm cho anh ta cái gậy.’

Tôn Tư Hân nhìn trái nhìn phải lúc lâu, thấy sau cánh gà vũ đài có trường mâu liền vác ra, Trần Khả Kiều nhìn cậu ta, tức giận không nói nổi, hôm nay tôi mà phải rút đi, chú Tôn chắc cũng có thể quang vinh nghỉ việc.

Anh công nhân cột muôi vào đầu mâu, lại uống một hồi rồi đi, trước khi đi còn bỏ lại cái muôi, nói là hồi báo tôi.

Các công nhân đi rồi, trừ chén lưu lại, còn có một điều khó hiểu mờ mịt: thứ trong vai thật sự dễ uống lắm sao?

Mọi người xem náo nhiệt hồi lâu bắt đầu chậm rãi vây lấy lu nước, nhưng ai cũng không muốn là người đầu tiên đi lên, chờ mãi 5 phút, một người trung niên béo tốt cuối cùng lách dung khí leo lên thang gỗ, cầm cái muôi, cúi đầu múc một muôi đầy, sau đó uống một hơi cạn sạch, người ở dưới hỏi: ngon không?

“Cũng được>’ Trung niên nói xong liền uống tiếp một ly, lại có người hỏi: “Vị gì”

“à, kỳ thực là nước lạnh>” Tên béo lại uống một chén. Trong đám người có người tinh minh hỏi: nước lạnh sao anh cứ uống mãi không thôi thế?

“tôi khát, anh quản được à?” Nói xong, lại uống. Mọi người lúc này đều có phản ứng, đồn dập la lên: anh xuống, đến lượt bọn tôi. Tên béo lại uống hai chén lớn mới nấc vì no rồi đi.

Lần này chẳng ai khách khí, đều tranh lên thang gỗ, lúc này trên thang là một thiếu nữ đồ hồng, cố gắng chen lấn, thân ảnh thon thả yếu đuối lung lay trên thang, suýt chút rơi vào trong vại, tôi thấy vô cùng lo lắng, muốn đi ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, nào biết thiếu nữ cầm lấy trường mâu, mũi mâu chỉ vào đám người, hét lớn rõ ràng: “Ai dám lao tới, lão nương đâm xuyên tim.” Mọi người đều sợ, đồn dập lui lại, thiếu nữ cầm cán trường mâu, dùng mũi mâu vẽ một vòng tròn nhỏ, trợn mắt với mọi người: “Nhập khoanh giả từ (vào là chết)!” Sau đó nhón nhơ múc rượu, uống một chén sau phiêu nhiên rời đi.

Sau đó, chung quanh thang càng lúc càng nhiều vòng tròn, người tới uống rượu đều có ước định không được bước qua khoanh tròn, còn thiếu nữ kia là ai, mọi người đoán mãi không ra, cho tới sau này thành một truyền thuyết mỹ lệ....

Sau năm giờ rưỡi, các nhân viên đã tới đông đủ, bọn họ chen qua đám người tiến vào – lúc này trước cửa quán bar đã tụ tập một đám bách tính.

Quá 6 giờ, mọi người đi dạo cũng bị hấp dẫn tới, họ đứng ở rất xa nhìn vào. Sau đó là đối thoại: người này: sao vậy?

Người kia: không biết, đứng xem thôi....

Về sau, số người tụ tập ở cửa quán bar ngày một lớn, nhưng là... không một người tiến tới, bọn họ đều nhìn vào mấy người vây lấy vai trước cửa quán, người ở sau đứng xa xa như chó mù nhìn tinh tinh. Tựa như tôi lúc nhỏ bị cát bay vào mắt, cúi đầu chạy tới, sau đó thì hai tay sờ soạng mò lung tung.

Qua 7 giờ, tôi ngồi không yên, bình thường giờ này quán bar đã có khách tới, nhưng hôm nay dù tới uống rượu cũng bị đám người kia chặn ở ngoài cùng, chẳng qua họ không đi, những người này đều tới tiêu khiển, không ngại tiêu phí chút thời gian xem rốt cục là cái gì.

Trần Khả Kiều ngồi đó, càng cười lạnh, khiến mấy nhân viên quán bar sợ hãi, có mấy phục vụ sinh còn ngơ ngác ầm muôi đứng bên vò rượu, đó là tôi đặc ý an bài nhân viên bán rượu. Trên nóc đèn đã sáng, ánh sáng các màu lay chuyển, điểm sáng lác đác chiếu lên các nhân viên, tựa hồ đang múa một vũ điệu quái đản của trường phái vũ kịch quái dị.

Tôn Tư hân muốn đi kéo mấy người vào, tôi nói; ‘Đừng đi. Anh không tin không có người vào.’ Sau đó tôi đứng ở cửa, nhìn đám người ở ngoài, người ngoài cũng nhìn tôi, tôi thẳng lưng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn họ, bọn họ nhìn nhau, cũng đều trầm tĩnh nhìn lại tôi.

Cầm cự... Trầm mặc... ngay cả những người vây lấy lu nước đều không nói chuyện, uống xong một muôi đều lặng lẽ rời đi. Có khoảng 1500 người đứng vây lấy quán bar, tựa hồ bị cảm truyền nhiễm đều yên lặng, tình cảnh quý dị! quý dị!

Đúng lúc này, bốn thân hình mạnh mẽ rẽ đám người, một người tiến tới, kêu lên: “Chết khát rồi, cần rượu uống.”

Chính là Trương Thanh, anh ta đẩy cửa, không nhìn tôi đang đứng sau cửa, đẩy tôi ra xa.

Trương Thanh nhìn trái phải, trực tiếp nhảy lên vũ đài, cướp lấy một cái chén rót rượu uống, theo sau là Dương Chi, sau nữa là Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ cũng vợ chén uống, ai cũng không phát hiện tôi bị đẩy ngã sấp dưới chân Trần Khả Kiếu, cô nàng cười dài lạnh lẽo nhìn tôi.

Bốn người vừa mở lời, không ít người bị cuốn vào, Tôn Tư Hân thức thời nói: “Hoan nghênh mọi người tới thưởng thức năm sao Đổ Tùng tửu của chúng tôi...”

Một thanh niên đeo kính ngấn người hỏi: “Bao nhiêu?” nói xong khịt mũi.

“Năm...”

“năm đồng một chén!” không đợi tôn tư hân nói chữ mười, tôi vội la lên.

« Vậy tôi thử... một chén. » thanh niên mắt kính lấy ra năm đồng, đầu cho phục vụ sinh, anh ta uống một chén xong, lại lấy 50 đồng ném lên vũ đài, vô thức la lên : « Lại thêm 10 chén. » mấy người cùng chen vào cũng vây lấy vũ đài, nóng lòng muốn thử.

Bình cục bị phá, dòng người ùn ùn tràn vào. Hôm nay có 1500 người bao vây quán bar Nghịch Thời Không.

bình thường tiếp đãi 200 thì lầu 1 có vẻ đầy, hiện tại có hơn 1000 người, họ đều vây lại quanh vũ đài, người ở phía trước giơ cao bát cùng tiền, người phía sau giơ cao tiền, Trương Thanh cùng Dương Chí sượng mặt, đơn giản ôm bình rót rượu cho người khác, từng chiếc vò khô cạn, mùi rượu càng thơm nồng càng tra tấn người chờ.

nếu nói người lúc đầu là vì góp vui, vậy sau là vì ngửi mùi rượu mà tới. Trong đó bao gồm một bộ phận nhỏ là ngày hôm qua thử rượu, họ nghe được mùi thơm quen thuộc, bắt đầu làm tuyên truyền viên miễn phí, khiến 1000 người vô ý thức thoát khỏi quần chúng, rốt cục hiểu được mình bị người ta đẩy vào là vì sao: năm sao đổ từng tửu!

Trong trận đại hỗn loạn, đã có nhiều chuyện không thể nói rõ, ví dụ có người đưa tiền mà không được uống rượu, có người chưa đưa tiền đã uống được vài bát, Tôi và mấy người Chu Quý cố gắng, chúng tôi rốt cục nâng cốc mở nhà máy rượu.

phẩm bài quán bar Nghịch Thời Không, năm sao đổ từng tửu chỉ một đêm đã danh chấn thiên hạ, chẳng qua truyền kỳ lập nghiệp sử được dồn vây lấy một người.

Tôi ngất ngây nhìn đám người cuồng nhiệt, chậm rãi quay qua tìm Trần Khả Kiều, nhưng lại thấy cô nàng bưng chén rượu tôi rót cho, chậm rãi uống một hơi cạn sạch, sau đó đứng lên nói với tôi:

"Cái quỳ gối gài của anh, hãy đẩy nhanh thời gian tiến hành đi."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Lý Bạch

Đêm hôm đó chúng tôi đã bán được hơn 10000 phần rượu năm sao Đổ Tùng tửu, con số này còn tạm thời không có vấn đề gì, vì nếu tính theo giá định ban đầu, con số này hẳn nhân gấp 10 lần, có rất nhiều người uống rượu nhưng không đưa tiền – người đưa tiền mà không được uống chỉ là một bộ phận nhỏ không đáng kể, trọng yếu nhất là rượu của chúng tôi đã chiêu đãi được hai phần ba khách tới, những người đêm nay về tay không chỉ có thể tức giận phản đối ông chủ, biểu thị ý nếu ngày mai còn thế này họ sẽ kiện lên cơ quan bảo vệ người tiêu dùng, tội danh cùng loại với taxi cự tuyệt chở khách, bởi rượu nấu ra để bán, chúng tôi lại “cự tuyệt bán”.

Không quản là thế nào, năm sao Đổ Tùng tửu có một tiền cảnh vô cùng sáng lạn là khẳng định, do thời gian ủ men rất ngắn, nồng độ không quá cao, các ông có thể coi rượu như bia uống, các bà cùng trẻ con có thể coi như trà xanh uống, mọi người đều sẵn sàng tiêu phí một lượng tiền không nhỏ ra mua.

Trần Khả Kiều cũng không quay lại, cô nàng giao toàn bộ quyền điều hành cho tôi, đương nhiên, cô nàng làm vậy cũng có điều kiện – tôi đáp ứng cô nàng sau một năm cho chuộc về quán rượu sẽ miễn thu 20% phí bảo quản.

Tủ gỗ cũng không khó đóng, hai ngày sau đã vào vị trí, nhưng phong cách vẫn chưa ổn thỏa, năm sao Đổ Tùng tửu chỉ giữ nguyên ở mức 5 NDT/bát, hiện tại tuyệt đối là mặt hàng chủ lực, mỗi ngày có thể chiếm

80% thu nhập của quán, tôi muốn Lý Vân triệt để cải tạo quán bar theo ý tưởng của anh ta, nhưng gần đây anh ta vô cùng bận bịu, vì trường học cũng đã tiến vào giai đoạn hoàn thiện.

Tôi phát hiện một hiện tượng ở các khách hộ xuyên việt: thanh danh lớn, bản sự cường, có thể sống thoải mái trong xã hội hiện đại, lấy tổ 5 người làm ví dụ, hai hoàng đế một người trở thành tay cờ bạc chuyên nghiệp, một người thích chơi trò chơi điện tử; hai anh hùng, một đắm chìm trong thế giới của mình không thể thoát ra, một giữ lấy chiếc xe bánh mì trị giá vài ngàn đồng luyện tay nghề thâu đêm suốt sáng, chỉ có Lý Sư Sư cô ả còn ôm chí lớn, muốn vượt qua Chương Tử Di, đuổi kịp Thang Duy, mà cũng đã học được dùng inte, có cả tài khoản chat....

Nói về các hảo hán Lương Sơn, Lữ Tuấn Nghĩa, Lâm Xung, Lý Quỳ những anh hùng đỉnh đỉnh đại danh trước mắt chỉ có thể ăn uống nhàn tản vô tích sự, ngược lại với năm người kia. Kim Đại Kiên chỉ lộ mặt một lần trong Thủy Hử chỉ nhắc tay đã kiếm lại cho tôi 3 triệu NDT, Chu Quý xếp hạng gần cuối giúp tôi quản lý quán bar, Đỗ Hưng hiện tại là một thương nhân lành nghề, Tống Thanh mà cơ hồ chẳng ai biết lại quản lý nửa giang sơn – trường học sắp hoàn thành cậu ta cũng sẽ đảm nhiệm vị trí chủ nhiệm hậu cần, từ giường đệm chăn tới bàn ghế. Sau đó bảng đen, bút, phấn đều là cậu ta xử lý.

Lý Vân thì càng không cần nói, chỉ việc cả ngày bận bịu làm việc ba tháng ở đây, anh ta đã từ chối rất nhiều lời mời từ các công ty kiến trúc. Xem ra phải có một môn học văn mới thực là vương đạo, thi nhân càng dễ chết đói hơn thợ mộc, đây là những nhà triết học chết đói tổng kết lại.

Về sau con tôi nếu dám viết thơ hiện đại, tôi sẽ đánh gãy chân nó! Chờ khi nó bốn năm tuổi, tôi có thể tiếp Ngô Đạo Tử, Vương Hi Chi, Du Bá Nha mấy người này, con tôi sáng học hội họa, trưa học thư pháp, chiều học Cầm. Nếu là con gái có thể cho theo học khiêu vũ với Triệu Phi Yến, học ca hát từ Hoắc Tiểu Ngọc – học lễ nghi với Thượng Quan Uyển Nhi, con

gái làm thơ điền từ cũng được, nhưng phải ít tiếp xúc với mấy người Lý Thanh Chiêu, Thái Văn Cơ, để bí quan.

Đảo mắt thì một tuần đã qua, theo nguyên kế hoạch, trường học hẳn có thể treo biển. nhưng An Đạo Toàn tính cho tôi một quẻ, nói chờ 3 ngày nữa mới khai trương được ngày – mọi người không hiểu, lang trung trong quá khứ đều biết xem bói, thậm chí lấy cái này làm nghề tay phải. Hơn nữa Lý Vân cũng muốn làm công trình tận thiện tận mỹ, thế là tôi quyết định lùi ngày khai trương ra 3 ngày sau.

Trường Văn Võ Dục Tài của chúng tôi chiếm một mảnh đất bát ngát, hiện tại có một tòa nhà ký túc xá. Mỗi gian phòng có thể cho 4 người ở, có thể cho 500 người ở. Một tòa nhà để dạy học, có thể chứa 1500 người tới học, một đại lễ đường rộng rãi có thể tiếp đón 1000 người, có thể cho 500 người đồng thời ăn cơm. Nhưng điều khiến tôi tự hào nhất là còn có một bể bơi, là ao cá cải tạo thành. Việc chi 300 vạn để xây trường đã dạy cho tôi một bài học nhớ đời, đó là cần tính toán kỹ mỗi phòng có bao nhiêu cửa sổ, cần chi bao nhiêu tiền, cần phải tính phải bày đặt gì trong phòng, ví dụ túc xá cần giường đệm chăn chiếu, trong phòng học phải có bảng đen cùng bàn ghế, trong điều kiện cho phép cần có TV cùng máy quay....

Tôi hai lần phạm sai lầm trên vấn đề này, một là mua biệt thự quên mua nội thất cùng tu sửa, Tống Thanh mua đồ mỗi lần đều nhờ Đái Tông tới chỗ tôi lấy tiền, các trang bị phần mềm cho trường học cũng làm tôi mất 1 triệu, việc trang bị tu sửa nhà ở đã tiêu sạch số tiền tôi có. Phí chân chạy cho Đái Tông cũng không thấp chút nào, anh ta chạy 2 ngày liên tục thì một đôi giày nike cũng hỏng luôn.

Ngày cuối cùng khi đội thi công rút lui, Lý Vân cho tôi một đề nghị nhỏ, theo thói quen phòng ngự, anh ta nghĩ xây dựng một tòa ụ thành phía ngoài trường học...

Cũng may công trình do Lý Vân phụ trách, nếu như giao cho Tần Thủy Hoàng, chỉ sợ anh ta sẽ xây tường bao trường học thành tường thành có thể cho hai ngựa chạy song song, phía trên xây tiền tháp.

3 triệu tôi để ở quán bar, mấy ngày này đã đưa một nửa cho Tống Thanh mua sắm, còn lại tôi dám dăm tùy tiện sử dụng, nghĩ tới cả một trường học lớn thế, dù là chuyện lông gà vỏ tỏi cũng cần tiền tới giải quyết. Còn đề phòng chuyện ngoài ý muốn phát sinh, ví dụ Hạng Vũ đâm xe gây tai nạn thì cũng phải cần tiền.

May mà quán bar đã ổn định, mỗi ngày người mộ danh tới thưởng thức năm sao Đổ Tùng từ nườm nượp, nó đã thành nguồn thu chủ yếu của tôi, tình hình kinh doanh trước mắt của quán bar mỗi tháng có thể thu được 500.000 NDT chẳng phải khó.

Một tuần này tôi an ổn ngồi trong quây, mấy ngày sống an nhàn. Lạc thú lớn nhất của tôi là mỗi ngày dùng 3 lần đọc tâm thuật, người bị soi nhiều nhất Kinh khờ, bởi vì tôi rất hiếu kỳ, anh ta rốt cục dành bao nhiêu thời gian trong một ngày để suy nghĩ, đáp án rất nhanh, tôi 9 lần sử dụng đọc tâm thuật thì 6 lần là không có gì.

Những người bên tôi đều bận rộn, Lý Sư Sư rất bận, cô nàng đang cố gắng học tập, chỉ sử dụng một lần đọc tâm thuật, có thể hiển thị một đoạn tư duy ngắn, tính ra đại khái khoảng 2 phút, nhưng những vấn đề Lý Sư Sư nghĩ trong 2 giây có khi dài tới 5 trang, nhưng đại đa số đều là suy ngẫm về lịch sử, tôi nhìn hai lần là chán. Tần Thủy Hoàng nghĩ những vấn đề khá là đáng chú ý, anh ta chỉ nghĩ những ngày qua trong trò chơi anh ta giết bao nhiêu người, có nhiều như khi anh thống nhất lục quốc không.

Lưu Bang cùng Hạng Vũ, một người nghĩ đánh bạc một người nghĩ lái xe, đương nhiên có lần cũng có những tin tức chả có ý nghĩa gì, ví dụ khi ăn cơm Hạng Vũ có khi nghĩ: ăn xong bát cơm này có ăn tiếp không nhỉ? Bánh Bao khi làm cơm lại nghĩ: nên cho tỏi hay cho muối?

Vì vậy tôi cần hiểu được tranh thủ thời cơ, giống như thợ chụp ảnh, điều bất đồng là thợ chụp ảnh đôi khi lấy máy ra chụp, nhưng ít ra cũng biết anh ta bỏ lỡ cái gì, nhưng tư duy của con người phức tạp, ví dụ một giây trước người này muốn ăn mì thêm tương ớt, chờ khi bấm vào đọc thì anh ta lại nghĩ nguy cơ Afghanistan, chẳng lẽ bảo anh phải giữ nguyên tư tưởng. Ngày đội thi công rời đi, 300 cùng các hảo hán chưa kịp dọn vào ký túc xá, hiệu trưởng Trương gọi cho tôi hỏi khi nào treo biển, tôi nói ngày mai, ông Trương nói: “Cậu bảo bọn nhỏ đừng dọn lều vội, ngày mai chúng ta làm nghi thức khai trường, sau đó để bọn nhỏ tập thể rời lều vào trong ký túc xá, lộ rõ khí phái của một trường học mới.

Tôi nói: “Đằng nào chả khánh thành – lễ khánh thành làm gì? Chẳng lẽ lại phải tiêu tiền hả?”

Ông Trương nói: ‘Không được! tôi chẳng quan tâm, trường người ta đều giống trống khua chiêng tạo thanh thế khi mở cửa trường, cậu thì ngược lại, sợ người khác biết, cậu mở hắc điểm hả? Cậu không phải quản, khách quý tôi đã mời tới, cậu cũng kêu mấy tên hồ bằng cầu hữu của cậu tới góp vui, còn nữa, chẳng phải là Trường Văn Võ sao, cậu kêu các học sinh chuẩn bị vài tiết mục.’

“... Trương hiệu trưởng, em không có nữ sinh ba vòng phù hợp tiêu chuẩn, chuyện biểu diễn hay là thôi đi?”

“Đừng có trơn trượt thế, đúng rồi, còn phải an bài vài nhân viên tiếp khách.”

Tiếp khách? 300 cùng các hảo hán đi tiếp đón người khác hả? ông Trương có vô số học sinh thân cư cao vị khắp thiên hạ, ông muốn bọn hảo hán cúi mình tiếp khách hả, “Cục trưởng?”, “trưởng ban?” Tống Thanh có lẽ sẽ giúp chút nhưng không biết thân phận khách tới, Nhan cảnh Sinh thì khỏi nói, là một con mọt sách.

Tối hôm đó Chu Quý gọi điện cho tôi : “Chú Cường, mau tới, có việc.”

Tôi nghe có chút gấp, vội hỏi làm sao, Chu Quý nói: ‘Chú cứ tới mau.’

Tôi vội lao đi, vừa đi vừa đoán, rốt cục khi tới thấy Đỗ Hưng cũng có mặt ở quán bar, bên cạnh còn có mấy thiếu nam thiếu nữ, thấy tôi cũng cúi đầu nói: “Sư thúc...”

Tôi chán nản hỏi: ‘sao vậy?’

Một cô bé xinh đẹp nháy mắt nói: “Sư thúc không nhớ chúng em rồi?”

Tôi nhìn chăm chăm cô bé một lúc rồi nói: “Thứ lỗi cho sư thúc mắt kém nhìn không rõ...”

“ ha ha. Chúng em là đội nhảy hip – hop thi đấu lần trước đó, nhớ chưa?”

Tôi nhớ ra: “a, khó trách nhớ không nổi tướng mạo, nhớ được mỗi cái eo thon.”

Mấy cô bé cười hi ha vây lấy Đỗ Hưng, Đỗ Hưng nhìn tôi, rất không tự nhiên: “Bọn nó muốn học nhảy hip-hop từ anh, anh lúc nhỏ cũng chỉ học từ một vị lão sư mấy chiêu Hồ Hạc song hình ...”

“Anh sẽ dạy bọn nó nhảy hả” Tôi lại nhìn hai cô bé: “Sau đừng gọi chú, gọi anh được rồi.”

Tôi nói cười với bọn nó một lúc, sau đó tìm Chu Quý, thấy anh ta không chút vội vàng, đang ngồi bên quầy xem phục vụ sinh rót rượu. Tôi hỏi anh ta làm sao, anh ta chỉ vào một cái bàn, tôi thấy một người nằm sấp trên bàn, trước mặt có một đồng bát, bộ dạng có vẻ tuổi cũng không nhỏ. Chu Quý nói: “Uống say rồi.”

Tôi không hiểu hỏi lại: “Không đưa tiền hả?”

“Không đưa.”

“... vậy anh gọi em tới là vì việc này hả?”

Chu Quý gật đầu.

“Mẹ ơi, anh chọc em à, lục xem trên người nó có tiền không. Nếu không thì ném ra ngoài là xong? Việc này cũng kêu em tới...”

Chu Quý cắt lời: “Sáu Lưu mang tới.”

... Tôi cuối cùng hiểu là chuyện gì rồi.

Tôi cẩn thận hỏi Chu Quý; “Sáu Lưu không nói người kia là ai hả?”

“Không.”

“Anh cũng không hỏi hẵn hả?”

“Lúc tới đã xin, lại uống thêm vài ly, ai kêu cũng chẳng tỉnh.”

Tôi thở dài, đi tới trước mặt người kia, lúc này mới thấy đây là một lão già gầy gò, tóc hoa râm. Từ y phục không nhìn ra là người triều nào, đại khái đã thay quần áo rồi. Tôi vỗ vai, không nhúc nhích, Chu Quý nói: “Không cần, anh thử rồi.”

Tôi cầm bình nước lạnh, mở ra, vừa muốn hắt thì Chu Quý nói: “Chú nghĩ kỹ đi, người này mà là Liêm Pha thì chú xui, dù là Hoàng Cái hay Hoàng Trung thì anh cũng không khống chế được đâu.”

Tôi vờ mờ hồi: “Nếu không gọi Lâm Xung cùng Lý Quỳ tới rồi hắt? võ tướng ở tuổi này ai thích uống rượu nhất?”

Chu Quý cười hì hì: “Không chừng là thi nhân, chú đánh cược phát đi.”

Đây là cược mạng, nếu người này là người sáng lập túy quyền thì sao?

Tôi nâng chai nước khoáng lên, run rẩy rót lên đỉnh đầu lão, sau đó nhảy ra thật xa, chờ xem biến hóa.

Lão gia bị nước lạnh kích thích, chậm chậm ngẩng đầu, mặt đỏ như muốn rỉ máu, phun ra hơi rượu nhìn bốn phía, tôi nhân cơ hội hỏi; ‘Đại gia, ngài quý tính là chi?’

Chẳng biết lão già có hiểu tôi nói gì không, lớn tiếng than thở: “Nghệ hư hí...” nói chưa xong đã lại gục tiếp.

“Nghệ hư hí? Lịch sử có người này sao?” Tôi hỏi Chu Quý, Chu Quý nhún vai tỏ vẻ không biết.

Lúc này nữ đồ đệ của Đỗ Hưng đáp lời: “Thật giống như thán từ của cổ nhân,”

“Em xác định là không có cao thủ võ lâm là Nghệ Hư Hí chứ?”

Em trai bên cạnh bạn gái chỉ vào cô nàng nói: “Đây là hoa khôi khoa tiếng Trung trường em.”

Tôi lúc này mới yên tâm, xem ra lão già này chắc hẳn là văn nhân, tôi lại lấy can đảm tạt nước, lão già ngồi bật dậy, giận dữ nói: “Ngũ hoa mã, thiên kim cừu, hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.”

Tôi kéo hoa khôi lại nói: ‘Ông ta nói gì vậy.’

“Là một bài thơ tên là “tương tiến tửu”.

“Ai viết?”

‘Cái này cũng không biết sao, Lý Bạch, thi nhân mà em sùng bái nhất.’

Tôi cũng kinh ngạc sợ hãi, tiến tới gần ông già, hỏi nhỏ: ‘Ông là Lý Bạch hả?’

Lão già chẳng biết mình đang ở đâu, nghe tôi hỏi sững sờ một lúc lâu, sau đó mắt mờ mờ nhìn tôi, sau đó tiếp tục nói đứt quãng: “Sao.. sao người biết?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Đại Địa Thương Mang

Tôi nhờ Chu Quý lấy cho một cái khăn lông để lau mồ hôi, tuy tôi biết Lý Bạch rất giỏi, chấn động cổ kim, có người đã từng nói, sau Lý Bạch cũng không còn thi nhân nữa...

Thơ của lão già đích thực quá tuyệt, ví dụ như “nga nga nga, bạch mao phù lục thủy” ... ặc, đây là thơ của Lạc Tân Vương, là bài “cày đồng đang buổi ban trưa”, ặc, là thơ của Lý Thân.

Nhưng nói chung là viết thơ rất hay.

Tôi lau mồ hôi xong đưa cho Lý Bạch cái khăn, cẩn thận hỏi thăm: “Ngài từ đâu tới?”

Lý Bạch lau nước trên đầu, mơ hồ nói: “Là...đâu vậy?”

Lão ta lúc này mới phát hiện ra mình đang ở một nơi “quần ma loạn vũ”, đèn laser vẩy ra muôn vạn kim quang, nam nữ nhảy nhót phát tiết thể lực dư thừa, thân thể co lại, vẻ mặt hung dữ, cộng thêm tiếng nhạc uỳnh uỳnh gào thét: “nao nao, náo náo nao nao, nao nao nao - lonely, lonely, lonely...”

Lý Bạch tỉnh táo hơn chút, như trút được gánh nặng nói: “Cuối cùng cũng tới địa ngục.”

Tôi buồn bực: “Hắn là nên nói ngài đã thoát khỏi địa ngục, ngài có nhớ được trước kia đang ở nhân gian, là ở chỗ nào không?”

“Tuyên thành, tôi nhớ là tôi đang uống rượu thì có hai người cầm xích tới xích tôi lại, tôi còn tưởng là Lý Lâm(phản vương, Lý Bạch đã từng thi vào Mạc Phủ) tới, kết quả là họ nói tôi đã chết – vậy đây không phải địa ngục hả?”

Tôi không nói gì, xem ra ấn tượng lần đầu rất tồi, tôi muốn giải thích thì Lý Bạch đột nhiên nhìn thấy Đỗ Hưng đang nhảy trên vũ đài, lão chỉ vào nói: “Y hư hí! Quỷ địa ngục cũng không xấu thế này.”

...

Chờ khi lão thích ứng hoàn cảnh, tôi mới hỏi to: “Ông có nhớ là hai người kia dẫn ông đi sau đó có ký văn thư gì không?”

“..hình như là ký, nói là tiên giới, .. 1 năm gì đó, tôi nghĩ là đến đây rồi thì người ta là dao mình là thịt cá, , muốn mình ký thì ký thôi.”

Lý Bạch lau khô xong bắt đầu nói chuyện như một người bình thường rồi.

Tôi vui vẻ nói: “Ký là được rồi, đây không phải địa ngục, là tiên giới, ông có thể ở đây 1 năm.”

Tôi không muốn lừa ông ta,hiện tại tôi cũng khó mà giải thích rõ, ai chẳng muốn sung sướng đi tới miền cực lạc, chẳng ai muốn tới địa ngục hết.

Lý Bạch xua tay: “Đừng dối tôi.”

Tôi kéo hoa khô rồi chỉ vào eo thon nói: “Ở địa ngục có gái đẹp thế này không?”

Lý Bạch nhìn hoa khô, lắc đầu nói: “Xảo tiểu thiên hê, mỹ mục phán hê.”

Tôi thấy hoa khô đỏ mặt, hỏi: “Lão nói gì vậy, trêu ghẹo em hả?”

Hoa khô trừng mắt, rồi rời ngồi xuống bên Lý Bạch: “Nghe chú nói thật giống như là Lý Bạch say chết ở Tuyên THành, vì sao không đồng ý với hai giả thuyết khác?”

Lý Bạch ngạc nhiên: “Hai giả thuyết nào?”

“Chú yêu thích Lý Bạch như thế mà ngay cả ba loại giả thuyết về cái chết của lý bạch đều không biết> Hai giả thuyết còn lại là một: ông chết đột tử, còn một cách nói là ông say rượu rồi nhìn thấy trăng trong nước, liền nhảy xuống vớt trăng...”

Hoa khô đỏ mặt nói: “Cháu thích giả thuyết cuối cùng, thật lãng mạn.”

Lý Bạch trợn mắt nhìn qua: “Tôi không phải khi.”

Nguyên lai thời Đường đã có truyện khi vớt trăng.

Hoa khô cáu giận: “Chú chân thành chút đi, cháu không cho chú trào phúng thần tượng của cháu.”

Tôi nói nhỏ vào tai hoa khô: “Chắc là uống nhiều, anh có anh bạn cứ uống nhiều vào là nói mình là gấu káo la, lần nào cũng ngủ trên cây cả đêm.”

Hoa khô hiểu ra, nhìn Lý Bạch, cười nói; “Lý Bạch, cháu hỏi chú, chú hài lòng với tác phẩm nào của mình nhất – được nói không có bài nào.”

Lý Bạch chép miệng: “Có rượu không, tôi đã nửa canh giờ chưa uống rượu.”

Hoa khô: “Chú nói cho cháu, cháu sẽ mời chú uống rượu.”

Nhìn khung cảnh náo nhiệt, tôi kêu Chu Quý đừng mang rượu tới. Tôi cũng chẳng bận tâm việc hoa khôi có thể nhìn ra cái gì, vì cô nàng này biểu hiện rất bình thường.

Lý Bạch bắt đầu gom một đồng bát lại, cười nhạt nhẽo: “Ngay cả đường kim hoàng thượng cũng không thể yêu cầu.”

Tôi nói: “Đường kim hoàng thượng giờ không phải Lý Long Cơ....”

Hoa khôi cười khanh khách nói: “Là cháu nói sai,

“an năng tồi mi chiết yêu sự quyền quý,

sử ngã bất đắc khai tâm nhan”

sao lại chỉ vì một bát rượu mà nói chuyện với cháu. “

Cô nàng gọi phục vị tới kêu rượu, tôi chỉ vào chồng bát: “Tất cả đều tính cho em hả?”

Tôi không để ý tới vài đồng bạc này, tôi làm vậy là vì thành toàn cho cô ấy, có thể thỉnh thần tượng của mình uống rượu thì quá hạnh phúc, Michel, quốc inh, lúc nào các người tới chỗ ta hả?

Rượu bùng lên Lý Bạch đẩy chén ra, hoa khôi lại đẩy rượu lại trước mặt Lý Bạch, cười hì hì: “Đại thi hào, sao chú không uống?”

Tôi nhắc cô bé: “em không thấy em còn chưa đủ chân thành hả?”

Lý Bạch tuy cả đời nhiều gian nan, nhưng rất nhiều fan hâm mộ, tâm khí rất cao a.

Hoa khôi ngừng cười, cô bé nâng bát rượu lên mời: “Chú à, không quản chú có phải là Lý Bạch thật không, cháu vẫn muốn nói chuyện với chú, có thể chứ?”

Bấy giờ Lý Bạch mới nhận bát uống một hớp:”Cô vừa hỏi tôi cái gì ấy nhỉ?”

“Chú thích nhất bài thơ nào của Lý Bạch?”

“Cô hỏi những bài tôi viết hả?”

Hoa khôi không thể nói được gì: “’.....”

“Cô đoán đi?”

Hoa khôi đành chịu nói; “Cháu đoán chú thích nhất bài “tương tiễn tửu”, chẳng phải chú vừa đọc đó thôi?”

“Uhm, bài này tôi viết lúc rất thoải mái, cũng không có ghi lại, chẳng qua cũng không phải bài tôi thích nhất.”

“vậy là bài “Thực đạo nan”, giáo sư Trương ở khoa chúng cháu nói bài thơ này cơ bản khái quát cả đời chú cũng như sự cảm thán của chú.”

“Ông ta nói đúng, là hàn lâm hả? bất quá bài này cũng không phải bài tôi thích nhất.”

“... vậy là “âm trung bát tiên ca”,

Thiên Tử hô lai bất thượng thuyền

Tự xưng thần thị tửu trung tiên

Đây chính là hai câu mà các bạn nam trong trường cháu thích nhất, thường đọc khi uống rượu trong ký túc xá, khi bị quản lý ký túc xá la thì họ đều đọc lên thế.

Lý Bạch: “Đừng nhắc câu này nữa, nó cũng khá được.” Lão uống một ngụm lớn lại nói: “Tuy nhiên muốn tôi chọn, tôi vẫn nói như cũ, vẫn không

phải bài này.”

Cô bé mắt tròn xoe, đột nhiên nói: “có một bài thơ chú viết “tử dạ ngô ca”, câu thứ nhất là cái gì nhỉ...”

Lý Bạch lẩm bẩm: “ Tử dạ ngô ca, câu đầu là thế này: Trường AN nhất phiến nguyệt, vạn hộ đảo y thanh.”

Hoa khôi lập tức nói; “Còn có một bài gọi là cổ phong..”

Lý Bạch tu ừng ực hết bát, cười khở: “bài này khá dài, câu nào không nhớ?”

Hoa khôi: “Cháu chẳng nhớ nổi một câu, chú có thể đọc một lần cho chú nghe không?”

Lý Bạch thuận miệng: “Đại nhĩ cửu bất tác,

Ngô suy cánh thù trần.

Vương phong ủy mạn thảo,

Chiến quốc đa kinh...

Câu tiếp theo là cái gì nhỉ?”

“Lon ghõ tương đạm thực,

Binh qua đải cuồng Tần.”

“Đúng đúng, lại cho bát nữa để khai thông suy nghĩ, lại làm mới lại.”

Rượu đưa tới, Lý Bạch uống liền một ngụm, tiếp tục nói: “Chính thanh hà vi mang,

Ai oán khởi tao nhân...”

Chờ lão đọc xong câu cuối cùng, tôi đều sắp ngủ rồi, chợt nghe Lý Bạch nói: “bài này dài quá, mấy chữ giữa bài cũng không được nguyên dạng, chẳng quả hiểu quạ cũng tốt.”

Hoa khôi sùng bái: “Oa, thật không đơn giản, cháu học bài này vài ngày cũng chẳng nhớ nổi.”

Lý Bạch nói; “Cô biết rồi còn muốn tôi nói lại một lần nữa? Cô còn không tin tôi là Lý Bạch?”

Hoa khôi cười nói: “Cháu vẫn coi chú là chính mình, nói xem nào, rốt cục chú thích bài nào nhất?”

Lý Bạch nói nhỏ: “Lương Viên Ngâm.”

“oh? Ngã phù hoàng hà khứ kinh khuyết, quả tịch dục tiến ba liên sơn, bài này hả?”

Lý Bạch gật đầu.

Hoa khôi: “Bài này rất bình thường, vì sao?”

Lý Bạch vuốt mái tóc trắng lưa thưa: “Bài này có điển cố chắc cô biết?”

“Lương viên ngâm... Là ngàn vàng mua ngọc bích? Tông phu nhân vì bài thơ này mà yêu Lý Bạch, còn chấp nhận gả cho Lý Bạch.”

Lý Bạch khó chịu: “Trong đời này, a, là đời trước, tôi làm vô số bài thơ, chỉ có một bài nàng mang tới cho tôi lợi ích thiết thực.” Nói xong lão cười he he.

Hoa khôi tò mò hỏi: “Tông phu nhân xinh đẹp chứ?”

Lý Bạch khề lắc đầu: “Không thể dùng tư sắc tới nhận định người phụ nữ có đẹp hay không, chỉ có thể nói nàng rất được, rất rất được.”

Hoa khôì tổng kết: “bà ấy không xinh, nhưng rất đẹp?”

Lý Bạch sừng người, uống cạn bát rượu: “Cô cũng làm thơ chứ?”

Hoa khôì đỏ mặt: “viết chơi thôi.”

Lý Bạch thương tiếc: “Đáng tiếc cô là con gái, nếu không chắc cầu được công danh.”

Tôi cuối cùng có cơ hội xen vào: “Người ta có công danh, ở đây dù là con gái thì sợ gì, nơi chúng tôi có thể tự chọn lựa họ nữa.”

“cô đọc thơ cô viết cho tôi nghe coi. » Lý Bạch nói với hoa khôì.

Các bạn của hoa khôì lúc này la lên muốn cô ấy ra náy, tôi nói với cô bé; “Được rồi, đọc thơ đi, chơi với bọn khùng này làm gì.”

Hoa khôì không đồng ý; “Chúng em cũng cần phải thư giãn mà, ai nói bọn họ khùng, bọn họ đều được học bổng đó.”

Tôi nói: “Chẳng trách nhảy nhót ngu ngốc thế.”

Hoa khôì trừng tôi. Sau đó nói với Lý Bạch: “Chú thật muốn nghe à?”

Lý Bạch gật đầu: “Vây chú không được cười chúa đó.?.”

Hoa khôì chỉnh lại tâm tình, thâm tình mẫn ý ngâm lên: “Ký ức ... nỗi đau cuối cùng, vết thương cuối cùng, chỉ đành nhớ lại, một lần, sau cùng, ký ức mở ra, một lần, sau cùng, chỉ là lần đầu, quên đi rất nhanh, rất nhanh....”

Lý Bạch uống rượu, nhìn cô bé đọc rồi ngồi im thít mãi không thấy nói gì nữa, lại nói: “Đọc đi.”

Hoa khôì ngạc nhiên:”đọc xong rồi.”

Sau đó hai người nhìn nhau, đều lúng túng, Lý Bạch xin lỗi: “Tôi cho là cô muốn đọc thơ cho tôi nghe cơ.”

Hoa khôi nói: “Cháu đọc thơ mà...” Hai người lại lúng túng.

Để giảm bớt sự ngượng ngập, hoa khôi nói; “Lý Bạch, lại hỏi chú một vấn đề cuối cùng, trong tất cả các bài thơ, chú thích câu nào nhất?”

Tôi thấy trước mặt Lý Bạch bát đã trùng điệp lớp lớp, chẳng biết trữ lượng của lão ta luyện ra kiểu gì, cảm khái; “chính yếu công phu thâm, thiết xử ma thành châm.”

Lý Bạch: “Đúng, là câu này.”

.....

Hoa khôi đứng dậy: “Lý Bạch, chú thật thú vị, khi nào cháu có thể gặp lại chú?”

Toi hỏi nhỏ cô bé; “Em thật sự tin lão là Lý Bạch à?”

Hoa khôi nói nhỏ: “Suýt tin.” Sau đó cô bé lại nói với Lý Bạch: “Có lẽ lần sau chú đừng uống rượu, cháu với chú bàn về xuyên đoan khang thành cùng hải tử?”

Lý Bạch hỏi : « Ai vậy ? »

Tôi nói; “Hải Tử là một người ở ven biển, xuyên đoan thì không biết, em chri biết phạn đảo ái cùng asakawa thôi.”

Lúc này hoa khôi hỏi tôi: “hai người này là ai, thi nhân hả?”

Tôi nhìn cô bé nói; “Đúng rồi, hành dâm thi nhân.”

Đưa hoa khô lên đài, tôi mới về chỗ ngồi, không biết xoay xử thế nào:
“Lý... đại gia...chú...”

Lý Bạch xua tay: “gọi Thái Bạch huynh đi, Đỗ Phủ đệ cũng kêu vậy.”

Oa, đài ngộ như thi thánh.

Lý Bạch hỏi tôi: “Xưng hô với đệ kiểu gì?”

“Em là Tiêu Cường, anh cứ gọi em là chú Cường hoặc cường được cả.”

“À, chú cường là tên chữ của đệ hả?”

Tôi thầm nói, làm gì có chữ Chú Cường, chẳng qua tôi nhớ ra cổ đại đều có chữ để khách gọi, không có chữ rất bất tiện, Ngụy Thiết Trụ còn có tên chữ là Hương Đức cơ mà.”

Vậy gọi là gì cho tốt ? LÝ Bạch tự Thái Bạch – Tiêu Cường tự ...Thái Cường ? chẳng lẽ là danh hào đánh không chết cư sĩ ?

Tôi nói với Lý Bạch: “Thái Bạch huynh, rượu ngon chứ?”

« Ủ, cũng được. »

« vậy tôi ở trọ chỗ nào ?’

« Có thể.... » Lý Bạch nói muốn đứng lên đi, tôi vội dìu lão ra ngoài, suy nghĩ một chút quyết định trực tiếp đưa tới trường là tốt nhất, ký túc xá bên kia đã có thể ở, tôi nghĩ Sáu Lưu sau này dẫn người tới có thể diện cho Hạng Vũ lái xe đưa đón. Hạng Vũ hiện tại đã như xa thần lái xe ngon lành, lái xe trong phạm vi 50 mét không chút sai sót, hiện tại là lúc đi vào sử dụng.

Lão Lý vốn say khướt tới đây, hiện tại lại uống một chén nữa, lúc ra cửa gặp gió là nôn, tôi kéo lão vào xe, lúc lão vào xe đã tỉnh hơn chút, nhìn vào

vô số người đi lại la lên : « Y hư hí »

‘Thái Bạch huynh, nơi này so với Trường An thế nào?’

Lý Bạch không thể ngăn cản lòng hiếu kỳ, cảm thấy mất mát; “Kỳ thực huynh cũng chỉ ở Trường An có hai năm.”

Lúc này tôi nổi máy, Lý Bạch hơi ngửa ra sau, mặt trắng bệch: “Nó chạy được à?” Sau đó chỉ vào xe hơi trên phố hét lên: “Yêu ma quỷ quái.”

‘Thái Bạch huynh, ngồi yên, mấy thứ kia không phải, bọn ngồi trong mới là yêu ma quỷ quái.’

“...Đây là đâu, là tầng thứ 18 hả?” Lý Bạch sung sướng đứng dậy la lên :
« Ta rốt cục xuống 18 tầng địa ngục rồi. »

“THái Bạch huynh, ngồi yên...” đệ thấy giờ đã muộn cần đi nhanh, lão Lý căn bản là một tên nát rượu, vừa đi vừa sung sướng hò hét, tựa hồ như Jack trong Titanic, giang hai tay, hét lên “Đại bàng nhất nhật đồng phong khởi, phù diêu trực thượng cửu vạn lý.”, nếu không phải vì gió thổi mạnh làm lão không đứng lên nổi thì chắc lão cũng đứng lên làm thế thật, nói không chừng lão thật sự bay lên thật.

Tôi thật không chịu nổi cảm hứng dạt dào của thi nhân, tôi càng sợ bị cảnh sát giao thông phạt, mang theo một vị như thế này thật quá chói mắt, thật khó khăn lắm mới chuồn ra khỏi khu trung tâm, lão Lý khùng cũng phát tiết hết sự khùng của lão, lão trở nên an tĩnh, sau cùng lão hỏi tôi: “Chú Cường, rốt cục đây là đâu?”

Xem ra cần phải nhanh chóng đẩy nhanh thành lập môn Lý Sư Sư giảng dạy.

Lý Bạch có lẽ là một khách hàng hồ đồ nhất trong số những người tôi tiếp đón, trong ý ức của lão, vừa rồi còn uống rượu, sau đó bị hai người lôi

đi, sau đó lại đến thế giới khắp nơi là “quỉ quái”, cũng có nghĩa là không có vùng đệm giảm xóc, khó trách điên cuồng thế.

Người khác thì tốt hơn nhiều, kỳ thực âm gian cùng ngục dam hãn nên là nơi mà lão ta biết rõ hơn cả, tí dụ hai quỷ hồn gặp nhau, tên này hỏi tên kia: huynh đệ, triều đại nào?

Tên kia: thế còn huynh đệ?

Tên này ; « triều Tần. »

Tên kia : « triều Minh.

Tên này ; triều Minh là cái gì ?

Tên kia : là ở sau các người.

Tên này: à, vậy nói xem Tần triều rốt cục ra sao?

Tên kia: “bị một tên gọi là Lưu Bang diệt rồi, đổi là triều Hán.”

Tên này: ai da...

Tên kia: cũng chẳng biết triều Minh chúng ta rốt cục thế nào rồi.

Lúc này có một con quỷ hồn triều Thanh đi tới nói cắm vào một câu: Triều Minh các người bị triều Thanh của chúng ta diệt rồi...”

Các hảo hán Lương Sơn là vậy, ở âm gian nhưng biết gần hết việc dương thế, chẳng qua bọn họ là ngoại lệ, bởi vì có 300 chống đỡ, đôi bên đều ở âm gain chán ngấy rồi, giống như Tần Thủy Hoàng cùng Kinh Kha cũng là ngoại lệ.

Vì vậy, cần rất nhiều môn thường thức vỡ lòng, môn chỉ có hai nhiệm vụ chính: 1, nói cho bọn họ đây không phải tiên giới; hai, để bọn họ minh bạch

nơi này không kém gì tiên giới, dạng môn học thế này là môn cao cấp, căn cứ hứng thú của bản thân, muốn ở hiện đại phát triển theo phương hướng nào thì chọn tổ chuyên về lĩnh vực đó...

Tôi kích động khi nghĩ tới những ý tưởng này, xe đi trên cánh đồng mênh mông, đột nhiên tôi nổi lên thi hứng, tôi hô lên: “Y Hư Hí.”

Lý Bạch bị dọa nhảy dựng lên, tôi xin lỗi, cười mỉa: “Thái Bạch huynh, đệ cũng có một bài thơ, muốn mùa rừu trước mặt lỗ lan là Thái Bạch huynh.”

“a, không ngại, ngâm đi.”

Tôi dừng xe, đứng thẳng lên, hai tay giang ra, giọng trầm mà trữ tình; “trên thương mang đại địa...”

Lý Bạch nhìn tôi, tỏ ý khen ngợi, muốn tôi nói tiếp.

“cái gì cũng không có...”Tôi đột nhiên phọt ra một câu này.

Lý Bạch khẽ gật đầu: “rất thẳng thắn, nhưng rất có lực lan tỏa.”

Sau đó tôi đứng yên, Y hư hí, linh cảm của tôi chỉ ngăn ngủi thế thôi, còn không dài bằng thời gian xuất tinh ý.

LÝ Bạch lại chờ nghe, mãi không thấy gì, lão nhìn tôi: “Tiếp đi, còn chưa có nêu ý chính.”

Tôi nín hồi lâu, cuối cùng lại phát thức ra câu đề: “Đại địa thương mang!”

Lý bạch hỏi: “xong rồi hả?”

“Ừ.” Tôi ngượng ngùng nói: “Thái Bạch huynh, thơ của đệ thế nào?”

Lý Bạch chẳng lộ vẻ gì cả: “Chúng ta sắp tới rồi hả?”

Tôi rất nhanh ngồi xuống, tỉnh bơ nói; “Uhm,, nhanh tới rồi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76: Trương Học Khánh Thành

Trương học hiện giờ đã có khá có quy mô, tường vây chạy dài không dứt vươn xa tới khu thôn xóm, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy cách đó 2 km là đường sắt, tường bao màu hồng vô cùng bắt mắt, giống như vệt máu của thiên thần rót xuống khi chiến đấu lưu lại, chỉ có điều trong sân trường rộng mênh mông, các tòa nhà của trường chỉ chiếm diện tích chưa tới 1/10, nhìn không quá thích hợp.

Lý Vân cũng từng hỏi tôi vì sao không xây tòa nhà giảng dạy cùng ký túc xá phân bố xen kẽ ra, tôi nói không muốn khiến họ quá khổ, không phải mất thời gian đi từ ký túc xá tới chỗ học, học xong còn phải chạy về nhà ăn nữa thật xa? Đối với Đái Tông thì chẳng đáng nói, Ngô Dung Kim Đại Kiên thì sao? Bọn họ ăn xong cơm trưa lại chạy tới chỗ học, chờ đến lúc cơm chiều lại chạy về.

Vì vậy hiện tại ký túc xá, nhà ăn cùng phòng học đều xây ở một khu, tuy cự ly rất gần, nhưng trong một khu thương mại đại địa kia, hiển nhiên chẳng có gì, đại địa thương mại. Bạn cứ đứng ở một điểm, căn bản không nhìn rõ phía xa có tường bao, giống như đang ở một khu đất trống.

Tường bao tôi xây giống như vạn lý trường thành vậy, một bộ phận lớn xuất phát từ tâm lý cần.

Lều trại 300 gần cửa trường, vì vậy tôi trước tạt qua xem bọn họ thế nào, ánh đèn mô tô chiếu ra chói mắt, khiến các chiến sĩ đứng gác nhìn không rõ

rốt cục là ai tới, nhưng không biết quát thế nào để dừng lại, theo quán tính la lên: Khẩu lệnh.

Tôi thấy bọn họ lập tức mồ hôi lạnh vã đầy người: hai chiến sĩ đứng đối diện, một người nửa ngồi nửa đứng, tay giương cung.

Tôi kêu to: “Dừng bắn, dừng bắn, là tôi.”

“Tiêu tráng sĩ?” Hai người buông cung.

“Ai vậy?” theo tiếng kêu, Nhan Cảnh Sinh khoác áo đi ra, tôi vội ra hiệu hai chiến sĩ nhanh chóng núp đi.

“Tiêu chủ nhiệm, trẻ thế này anh còn tới làm gì.”

“..đưa một thầy giáo dạy ngữ văn tới.”

Nhan Cảnh Sinh đeo kính lên, lúc này mới phát hiện trong thùng xe còn có một người, cậu ta cười khẽ rồi chào Lý Bạch: “Chào anh, chào anh, sau này là đồng nghiệp rồi, anh cứ gọi em chú Nhan được rồi.”

« Đây là thầy Lý. » Tôi vội giới thiệu Lý Bạch. Lý Bạch vừa mới tỉnh rượu, lộ vẻ mệt mỏi, mái tóc bị gió thổi tung bay. Giống như tinh túc lão quái, lão mơ mơ màng màng gật đầu với Nhan Cảnh Sinh.

Nhan Cảnh Sinh nhú mày: “Anh ấy uống rượu à?”

Lý Bạch nghe thấy rượu, nửa ngủ nửa tỉnh la lên: “Mang rượu ra đây.”

Nhan Cảnh Sinh kéo chặt y phục, nói nhỏ với tôi: “Anh ta có thể làm thầy sao, đừng dạy hư bọn nhỏ.”

Nghe tiếng kêu xem ra còn rất thân mật, còn bọn nhỏ, “bọn nhỏ” xém chút bắn tôi thành con nhím. Tôi cảm thấy phiền: “Được rồi. Chú đi ngủ đi.”

Nhan Cảnh Sinh không buông bỏ nắm chặt lấy Lý Bạch: “Này, tôi hỏi anh, “con chó đẹp” là một đoản ngữ có kết cấu gì không?”

Tôi liếc nhìn đối diện, phát hiện lều các hảo hán đều trống tuếch, tôi vội kéo Nhan Cảnh Sinh hỏi: “bọn người đối diện đâu rồi?”

“Anh hỏi bọn họ hả, bọn họ đều dọn vào túc xá rồi?”

“Sao? Chẳng phải bảo ngày mai mới dọn vào mà?”

‘Bọn họ nói nếu có phòng ở làm gì cần ở lều, hôm nay khi đội thi công vừa rời đi họ tập thể dọn vào rồi.’

Tôi mắng; “Bọn thổ phỉ sống này.”

Nhan Cảnh Sinh cười nói; “Kỳ thực họ cũng nói đúng, vì sao phải làm khổ bản thân chứ?”

Không ngờ cậu ta có lúc cũng hiểu việc này, tôi nói: “vậy sao chú không đi theo họ, chú là thầy cơ mà.”

“Em có tập quán sống chúng với bọn nhỏ, em càng lúc càng thấy bọn nhỏ đáng yêu.”

Đúng lúc này, “bọn nhỏ đáng yêu” mà cậu ta nói đã chia làm hai vây tới, trong bụi cỏ lộ ra không biết bao nhiêu cây cung nhắm chuyển vào tôi, là một đội quân tinh nhuệ thường xuyên ở trong hoàn cảnh hung hiểm, đương nhiên không có khả năng thờ ơ trước động tĩnh lớn thế này, bọn họ đi từ sau lều ra bao vây lấy tôi. Chẳng lẽ bọn họ vì không muốn đánh rã động cỏ mà lưu một bộ phận ở lại trong lều tiếp tục ngủ.

May mà Nhan Cảnh Sinh mắt kém, cậu ta nhìn qua hai bên xuất hiện các chiến sĩ, thấy Từ Đắc Long tay đang giấy dao găm, cậu ta tỏ ra kỳ quái: “Sao các trò còn chưa đi ngủ. Đi đâu thế/”

Từ Đắc Long thấy là tôi, vung tay ra hiệu cho phía xa, cung tên biến mất. Cậu ta lại nói qua loa: “Bọn em không ngủ được, đi ra dạo chút.”

Nhan Cảnh Sinh cảm động: “Thấy không, trường học xây xong, các học sinh đều hưng phấn không ngủ nổi.”

Tôi lau mồ hôi: “thầy Nhan, cậu đi nghỉ trước đi, ngày mai còn chỉ đạo các học sinh dọn tới khu túc xá mới, lều lưư lại được rồi.”

Nhan Cảnh Sinh gật đầu: “Thế cũng tốt.”

Cậu ta lại nói với Từ Đắc Long: “Các trò nên ngủ sớm, nếu hiện tại không ngủ được thì đọc lại từ đơn cùng các định nghĩa bài học....”

Tôi thật sợ, tôi nghĩ lúc còn đi học mà gặp thầy giáo như Nhan Cảnh Sinh thì nhất định đã thi đỗ đại học rồi, hiện tại khẳng định cũng đang thất nghiệp...

Nhan Cảnh Sinh đi về rồi, tôi nhìn dao găm trong tay Từ Đắc Long cùng cây cung chiến sĩ đứng gác bỏ lại, nói với cậu ta rất nghiêm túc: “không phải kêu các anh thu gom vũ khí lại sao? Bất kỳ một món nào lộ ra cũng gây phiền toái lắm, anh không rõ à?”

Từ Đắc Long thấy tôi nghiêm túc, hơi nản lòng; “Chúng tôi không muốn phát sinh chuyện thám doanh như hai lần trước, đây là sự sỉ nhục.”

“Vậy các cậu có thể chế tạo vài thứ đơn giản nhưng không tổn thương tính mạng, nhớ là phải dùng tài liệu hiện đại để làm.”

Từ Đắc Long: “Được, tôi biết.”

Tôi hỏi anh ta; “Tên do thám không tới nữa chứ?”

Từ Đắc Long lắc đầu: “Có lẽ hẳn thấy chúng tôi tăng cường cảnh giới, vì vậy tạm thời không tới. Tôi đã an bài trạm gác ngầm.”

“có lẽ là các anh thật quá lo lắng, tôi nghĩ ở hiện đại sao có người cùng thời các anh được .. mà trạm ngầm anh đặt ở đâu?”

“Tôi cũng không biết, lưu động mà.”

Tôi đổ mồ hôi, chỉ mong mấy tên hám lợi sẽ mò tới trường, trừ Trung Nam Hải, tôi không nghĩ ra có nơi nào cảnh giới sâm nghiêm hơn nơi này.

Rời quân trưởng 300, tôi dẫn Lý Bạch tới túc xá, đã thấy không ít phòng tầng 1 tầng 2 đều sáng trưng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười hào sảng của các hảo hán. Xem ra bọn thổ phỉ sống này rất vui khi đổi nơi ở mới.

Tôi kéo lý bạch lên lầu, muốn tùy tiện cấp một gian phòng, tôi đẩy cửa gian đầu tiên, thấy Kim Tiền Báo Tử Thanh Long đang cời trần vật tay ăn tiền với Lý Quý; đẩy cửa gian thứ hai, Đồng Bình cùng Lâm Xung đang chém gió; đẩy gian thứ ba, Kim Đại Kiên đang ngủ; đẩy gian thứ tư, An Đạo Toàn đang bói cho Đoàn Cảnh Trụ, tính được quẻ bói bất lợi, cuối năm nay sẽ chết; gian thứ năm không có ai, là nhà vệ sinh...

Tôi đẩy cửa gian thứ sáu, thấy hai quả núi đôi meo meo vừa tròn vừa lớn, chẳng hiểu Hồ Tam Nương đang làm gì nữa, tôi còn chưa kịp rút đầu lui ra đã bị cô nàng kẹp nách day đầu, hai con mắt trộm của tôi liếc lên, thấy núi cao vút nhập mây, thuận tiện nhìn lên giá TV, ra là Hồ Tam Nương đang tập aerobic. Tôi bị cô nàng cốc đầu, vội kêu lên: “buông em ra, chị biết em đang đỡ ai không?”

“thiên vương lão tử cũng đánh trước tính sau.” Hồ Tam Nương tiếp tục day đầu tôi, Lý Bạch không có ai đỡ, liêu xiêu đổ lên giường, lão cũng không ngu, còn biết chọn chỗ mềm mà nằm.

Hồ Tam Nương lập tức bỏ tôi ra, như đại bàng bác chim sẻ, lao tới Lý bạch mắng nhiếc: “Túy quý, dám nằm lên giường của bà cô.”

Tôi hét lên : « Ông ta là Lý Bạch đó. »

Hồ Tam Nương sững người, nhìn tôi hỏi : « Lý Bạch, Lý Bạch sáng tác thơ hả ? » giọng cô ả run run.

Tôi vung mừng, xem ra Lý Bạch nổi danh, nay cả thổ phỉ đều kính trọng, nữ thổ phỉ cùng thi nhân,thật là giai thoại.

Nữ thổ phỉ như bách bất đắc dĩ, kỳ thực cô nàng sớm đã chán ngán những ngày bạch y như tuyết đi đi lại lại như gió, trong tâm lý các cô nàng, khao khát nhất thường là những công tử văn nhã đầy bụng kinh luân....

Tuy Lý công tử hơi lớn tuổi lại lại hàng third hand – four hand nhưng cũng cho thấy lão là người từng trải, sức miễn dịch của nữ nhân với những người thế này cực kém, hơn nữa Lý công tử kinh tài tuyệt diệu, nghe giọng xuân run rẩy của Hồ Tam Nương, ra mời lão Lý có phúc lớn, có lẽ mai nở hai lần, cái lão hoàn đồng cũng nên...

Chờ chút, vì sao giọng Hồ Tam Nương nghe không giống như kích động? vì sao cô ả vẻ mặt không phải mê ly quẩn quại mà lại sát khí ngập trời thế kia? Vì sao cô nàng luyện THIẾT SA chương mà tay ngọc lại giơ cao lên trên đầu Lý bạch thế...

Tôi vội lao lên ôm chặt cô ả, liều mạng kéo ra, Hồ Tam Nương bị nâng bổng lên, vẫn chỉ vào Lý Bạch mắng nhiếc: “xxxx lão nương lúc nhỏ vì không thuộc “hành lộ nan” bị lão đầu tử đánh tay, bức lão nương một cô gái bé nhỏ chỉ có thể múa thương chọc côn, tên chết tiệt không có việc gì làm thơ chó gặm làm gì?”

Tôi vội kéo cô ả quan bên nói: “Đừng đánh, đừng đánh, lúc nhỏ chị còn đỡ, lúc đó ít thi nhân. Giờ bọn em còn phải học Tống Từ, cùng Nguyên khúc này.”

Hồ Tam Nương dừng tay: “Được rồi, chị không đánh lão già nữa, em nhanh lôi lão đi, nhìn là ghét cái mặt.”

Tôi lại lôi Lý Bạch đi, rồi hỏi cô ả: “Ngô quân sử ở phòng nào?”

Hồ Tam Nương chán ghét vung tay lên: “Lão nương sao mà biết được, tự tìm đề.”

Tôi chỉ đành công Thái Bạch huynh đi dọc hành lang, tôi phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Hẳn nên để Lý Bạch lại với bọn Từ Đắc Long, các hảo hán chẳng chút để ý tới vị thi nhân này, bọn họ nghe nói người này là thi tiên, đi qua ngấm chút rồi mặc kệ, người biểu hiện tốt nhất là ma vân kim sí Âu Bằng, anh ta chỉ Lý Bạch hỏi: “Vị này là người viết “nga nga nga” hả? ‘

Tôi trợn mắt nói không phải.

“vậy là người viết “cày đồng đang buổi ban trưa hả?”

Xem ra tôi cùng Âu Bằng có rất nhiều điểm chung... sau cùng tôi tới phòng Tống Thanh, cậu thanh niên ôn hòa này nói: “Ngô quân sử ở đâu cũng không biết, anh cứ bỏ ông ta lại đây. Em trông cho...”

Lý Bạch nằm lên giường là ngủ như chết, Tống Thanh lấy một cái khăn ướt lau mặt, tôi nói chuyện với cậu ta một lúc mới biết các hảo hán không chiếm luôn 4 tầng lầu mà chỉ chiếm đại bộ phận các phòng ở tầng 1 và 2, đại bộ phận các phòng chỉ có 1 người ở, số ít thì vài người ở một phòng, tình hình hiện tại là rất ít phòng ở tầng 1 và 2 còn trống, không cách nào an bài thỏa đáng rồi.

Bọn thổ phỉ tự do tàn mạt như ruồi, lúc đầu thì chiến đấu bách chiến bách thắng, nhưng cũng tới lúc mệt mỏi. Chẳng qua sau đó gặp phải Phương Tịch có kỷ luật nghiêm minh chịu hết đau khổ, bắt đại thiên vương của người ta đấu hơn trăm người, còn khiến họ bỏ lại 7,8 phần mười, tuy là Lỗ Trí THâm, Công Tôn Thắng những nhân vật có thực lực không tham gai thảo phạt mang tới tổn thất không nhỏ cho Lương Sơn, nhưng vẫn nói rõ một điều nội bộ Lương Sơn tồn tại vấn đề nghiêm trọng, vấn đề này đã có

từ 1000 năm trước nhưng giờ vẫn còn đó, tôi nhảy lên xe trở về, trên đường thấy mấy bụi cỏ xao động, khả năng là thả hoang, cũng có thể là mấy chiến sĩ được Từ Đắc Long an bài canh gác tiện thể chọc tôi, tôi la lên: các đồng chí khổ cực rồi. Quả nhiên không có động tĩnh gì nữa.

Rất nhanh tôi vào thành phố, dừng đèn đỏ tại một ngã tư, ven đường là một cinema nhỏ, tôi vô sự nằm lên càng xe nhìn lên đi pano lớn trên đỉnh, là Lương Triều Vĩ cùng mấy diễn viên phim “Thương Thành”. Tôi thấy đèn đỏ còn những 45 giây, liếc nhìn nội dung giới thiệu trên pano, công ty có một biểu tượng giống 20 century fox, hai cái đèn sáng chiếu thẳng lên trời, không ngừng xoay chuyên, khi thân đèn chuyển tới đỉnh, tôi đột nhiên thấy một thân ảnh nhỏ gầy lộ rõ trong ánh sáng, người nọ mặc dạ hành y, nửa ngồi nửa đứng trên nóc, không chút động đậy. Tôi hưng phấn la lên : thiên ca.”

Lúc này ánh đèn dời đi, bóng đèn cũng biến mất, tôi vốn nghĩ Thời Thiên sẽ xuống nói chuyện, từ tối hôm gặm ở quán bar, Thời Thiên không xuất hiện nữa, đại khái vì không tìm được Liễu Hiên nên ngượng không về, việc này xong rồi về sau anh ta cũng về trường mấy lần, nhưng phần lớn thời gian đều như spiderman du đãng trong thành phố, đặc biệt là buổi tối.

Tôi chờ hồi lâu không thấy anh ta xuống, nóc cinema cũng chẳng có bóng người, đúng lúc này một tài xế taxi thò đầu ra mắng: “Con chó kia có đi không, Từ Tịnh Lôi là bồ của mày à?”

Ra là cho đi rồi, tôi thấy trong taxi có người, biết làm lơ dở việc kiếm tiền của người ta, vội nhổ nước bọt tỏ ra xin lỗi, sau đó lái xe đi. Thời thiên mặc dạ hành đại khái hông tiện xuất hiện, cảnh sát nơi này có truyền thống tốt đẹp là thích nấp để bắt lỗi, tài xế tắc xi không dám ăn còi là vì bản khoản điểm này, tiếng còi qua 10000 ben cũng không sao, nhưng không được bấm khi ở trong khu cấm còi, nếu không sẽ phạt 200 NDT.

Có lẽ do tâm lý tác quái, tôi luôn hoài nghi Thời Thiên còn đi theo tôi, tiếng tôi la tuy anh ta chưa nghe rõ, nhưng cũng cảm giác được lùi vào chỗ tối, có đôi lúc tôi cố ý đi chậm lại. Khu phố tôi ở yên tĩnh vắng lặng, lúc tôi vòng vào ngõ hẻm có cửa hiệu, triệu mặt trắng con ông Triệu không ngủ yên dắc mộng du trên phố, dân cư trong vùng đều có thói quen, có đôi lúc ông Triệu tỉnh ngủ lơ đãng con về, có khi Triệu mặt trắng chơi trên phố cả đêm.

Triệu mặt trắng quay lưng về phía tôi, ánh đèn chiếu lên mình cậu ta, cậu ta bỗng quay đầu, cầm giẻ lau nhà đâm tới, không có máu bay tứ tung, chỉ có khí thế của Nhạc Trì Uyên Đình, cậu ta chỉ vào sau lưng tôi gằn giọng: Là người phương nào dám dòm ngó?”

Tôi vội quay đầu, tựa hồ thấy có bóng người trên nóc nhà, tôi hỏi: “Là Thời ca hả?”

Theo tiếng quát của Triệu mặt trắng, một con mèo đeo bị hù rơi từ trên gác xuống, u oán nhìn chúng tôi, rồi chớp mắt bỏ chạy biệt tích.

Tôi vô cùng bội phục ánh mắt của Triệu mặt trắng, cười lên nói với cậu ta: “Sao cậu không hô “có sát khí?”

Triệu mặt trắng chậm rãi lắc đầu: “Không phải sát khí.”

“vậy là cái gì, tôi đưa cậu về nhà nhé?”

Triệu mặt trắng cười cao thâm khó lường, cầm giẻ lau nhà trong tay thuận thế múa lên như giao long xuất thủy, sau đó nói với tôi: “Tôi đói...”

Sáng ngày thứ hai tôi bắt đầu bận tối mắt tối mũi, hôm nay trường treo biển, chẳng biết bao nhiêu người sẽ tới, không tiếp đón chu đáo không được, tôi vội gọi điện cho công ty chuyên trang trí các hội nghị, có mấy chỗ là công ty mới mở, có nơi thì văn phòng ở trong khu dân cư, đại khái toàn là công ty có nhiều nhất ba người, bọn họ có thể lải nhải trong đám cưới

của bách tính, giỏi thì hô lên “nhất báii báii báii...”giày vò người ta sụn lưng, nghe nói tôi muốn tổ chức một buổi khánh thành có 800 người đều không dám nhận, có công ty vốn muốn nhận, vừa nghe nói có cục trưởng cục thuế tới cũng không gọi lại.

Có mấy công ty lớn muốn nhận lại ra điều kiện phải thuê tất cả các hạng phục vụ từ họ, kể cả xe, mc, thảm đỏ, cánh chim thiên sứ, 8 diễn viên hạng 3 cùng hai nhân viên gầy cầm trợ hứng phối xướng, khiến tôi cú nhất là nói 500 NDT/tràng pháo. Tổ cha nó, thế thì chắc ông phải ném vàng như rác rồi...

Nhưng trong cái khó ló cái khôn, tôi đột nhiên nghĩ ra: gọi tên nhóc khôn lỏi Tôn Tư Hân. Tôi gọi điện thoại qua, nói tình huống một lần, Tôn Tư Hân nói: “Cường ca, anh chuẩn bị chi bao nhiêu?”

Tôi dự tính chi 300.000NDT, tôi nói với tôn tư hân “30 vạn.”

Tôn Tư Hân: “ok, đảm bảo làm cực ok, ngày anh anh cứ viết cho em cái danh sách khách mời là được.”

Việc này lớn lắm, làm thế có thỏa đáng không.

Tôi nghĩ tới ông Trương kêu tôi kiểm chút bạn bè đi cho xôm, việc này đơn giản mà. Trước gọi lão Hồ, sau đó nói với Cổ gia, Trần Khả kiều coi như đối tượng hợp tác, tính một xuất, chẳng biết có tới không. Họ đều là người có máu mặt; để bọn đồ đệ của Đỗ Hưng tới góp vui, thế là đủ náo nhiệt rồi.

Bạch Liên Hoa gọi điện mời tôi tới nhận chìa khóa khiến tôi không định liệu được, tôi nói mấy ngày bận. Cô nàng hỏi ra rồi lập tức biểu thị ngày mai sẽ tới trường tự tay giao chìa khóa cho tôi, thuận tiện xem có giúp được gì không.

Đến đúng ngày, tôi mặc bộ vest âu phục khóa trong tủ mấy năm, nhảy lên mô tô ngẩng cao đầu xuất phát.

Khi tôi tới trường, đã thấy có chút khác lạ, thôn dân ở các thôn xóm phụ cận đã tới góp vui vô cùng náo nhiệt, ông chủ hàng thực phẩm nghe tin tặng tôi 50 thùng dầu hướng dương tạ lễ, do cậu em rể của ông ta tự tay chuyển tới.

Tới cửa trường, Tôn Tư Hân mặc chỉnh tề vô cùng bận rộn. Sau đó tôi bị loạt cột cờ thô cao hấp dẫn: không ngờ là cờ liên hiệp quốc. bên cạnh là các cờ nhỏ, lần lượt là tổ chức y tế thế giới, tổ chức thương mại thế giới WTO,, chữ thập đỏ, còn cột cờ lớn nhất... lại có 8 lá cờ

Tôi vội hỏi Tôn Tư Hân sao lại thế, Tôn Tư Hân nói: không biết sao có nhiều cột cờ thế, cửa trường không tiện treo quốc kỳ, vội vàng mua chút giả vờ giả vẹt, cũng biểu lộ có vẻ chính thức trang nghiêm.

Tôi cũng không chú ý tới điểm này, lúc trời tối không chú ý tới mấy cái cột, sau này tôi mới biết đây là kiệt tác của Lý hân. Tại Lương Sơn anh ta cũng làm thế, theo thói quen, dù đi đâu 108 hỏa hán cũng cắm cờ, cán cao nhất là “thể thiên hành đạo”, dựng xong mới nhớ ra đây là trường học, thế là không treo lên. Tôi lại hỏi tại sao không treo ở cửa, phía trong chả ai quản. Anh ta nói: “Trong có một vị tiểu thư họ Bạch đang quản, em thấy cô ấy làm rất chuyên nghiệp nên ra tiếp khách.

Tôi vào trong nhìn qua, quả là Bạch Liên Hoa đang tiếp đón khách, Bạch Liên giáo chủ hôm nay mặc váy ngắn màu vàng nhạt, rực rỡ vô cùng, cười nói tự nhiên, an bài tất cả vô cùng trật tự đầu vào đó: khách quý vào phòng nghỉ ngơi – được chuyển từ phòng học sang, người dự hội vào đại lễ đường chờ, các bà con trong thôn xóm tới góp vui thì ở ngoài chờ. Bọn trẻ con được cho kẹo, đàn ông được hút thuốc, phụ nữ được trao quyền tùy ý chọn lựa chồng giấy lộn trong góc.

Cô nàng thấy tôi tới, lén đưa tôi chùm chìa khóa; “Khu villa thanh thủy nghe nói hôm nay Tiêu tiên sinh khai nghiệp, đặc biệt ủy phái em tới chúc mừng, làm vội cả đêm cho trường biểu ngữ, thỉnh anh vui vẻ nhận cho.”

Cô ả nói tôi mới phát hiện lễ đường treo lên “nâng cao giáo dục”, trên túc xá có biểu ngữ “vì tất cả học sinh, vì học sinh là tất cả,

Tất cả vì học sinh”, tòa nhà nhà giảng dạy có biển chữ “hôm nay tôi coi Dục tài làm vinh dự, ngày mai Dục tài coi tôi là vinh dự>’ Bao quát toàn trường là các tấm băng rôn “hoan nghênh các vị lãnh đạo khách quý tới thăm>” Đều là do công ty địa ốc Thanh Thủy tặng, Tôn Tư Hân đương nhiên cũng có chuẩn bị, bởi vì không đủ khí thế, đều dán lên tường bao.”

Người tới mừng thật không ít, Cổ gia không tới, chỉ đưa tới hai bình hoa khổng lồ không thể qua cửa, đặt ở cửa lễ đường; Trần Khả Kiêu đưa tặng lẵng hoa với 80 bông hoa lam, đặt rước cửa, lão Hồ mang hơn 50 người tới, đi một dải xe đen cực kỳ hoành tráng, hiện tại đang đỗ xe.

Lều của các hảo hán đã ở rồi, chỉ còn lại quân doanh của 300 năm chinh ịch tại chỗ, tôi sợ họ thấy nhiều người xảy ra sai lầm, kêu Tôn Tư Hân an bài mọi người ngồi trong lễ đường từ sớm, các hảo hán tôi không chỉ huy nổi, chỉ có thể chờ lúc khai hội rồi gọi tiếp, có thể tới bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Trong tất cả các tấm biển, chỉ có tấm biển “bách niên thụ nhân” là khiến tôi bị hấp dẫn, nó rất phổ thông, nằm giữa đồng biển đẹp để các lãnh đạo tặng cũng không bắt mắt, phía dưới cũng không có đề tên cụ thể: công ty cổ phần giải trí truyền thông điện ảnh Kim Đình.

Kim Thiếu Viêm làm sao biết hôm nay là ngày trường học khánh thành? Nếu như nó lại là kim nhất phi dương bạt hõ, thế thì hẳn tặng tôi cái biển này có dụng ý gì? Là đề tỉnh tôi còn không quên mỗi hận một viên gạch hủ, hay là muốn hòa giải?

Tôi chẳng có thời gian suy nghĩ nhiều. Ông Trương hiệu triệu, các khách quý tới không ít, trong đó có cả cục trưởng cục giáo dục, cục trưởng cục văn hóa, trưởng phòng tuyên truyền, phó phòng văn hóa quần chúng, thuế vụ, cục công an cũng phải người tới, nhà báo, phóng viên, nhiếp ảnh, các phòng kế hoạch hóa gia đình, trại cai nghiện ....

Mẹ nó, sau cùng ngay cả cái bang cũng tới.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Ngu Cơ

Red alert: không đọc khi đang ăn cơm hoặc uống nước, cấm chỉ định dùng cho trĩ nội trĩ ngoại hay các bệnh về dạ dày.

Hiện tại mới thấy một thầy giáo có thể đào tạo ra bao nhiêu nhân tài trong một đời, ngày học hiệu cắt bang khánh thành, số học sinh của ông Trương tới chỉ là một bộ phận nhỏ, nhưng nếu gom tất cả số học sinh đã dạy lại thì thật khổng lồ, dù có ném họ lên hỏa tinh thì chỉ không quá nửa năm sau có thể tạo ra một nền văn minh nhân loại mới. Khách tời từ chính trị gia nhà nghiên cứu, khoa học gia, trung bình thì cũng là cục trưởng, thị trưởng, kiến trúc sư, thấp thì thợ mộc, thợ may, mọi nhân tố đảm bảo thế giới nhân loại phát triển bình hành đều có.

Tôi tìm ông Trương thì ông đang mặc một bộ quần áo kiểu “Tôn Trung Sơn”, đang đứng giữa đám đông. Ông thấy tôi, vẫy tay gọi tôi qua, giới thiệu tôi với mọi người, sau đó lại khẽ nói vào tai: “Những người này cậu phải duy trì quan hệ thật tốt.”

Ông Trương cùng các học sinh đã thoát ly quan hệ thầy trò bình thường, ông Trương là thầy giáo đặc cấp, hiện tại tồn khoản của ông còn 4300 NDT. Mỗi học sinh ông dạy, qua nhiều năm, không biết ông đã cho chugns bao nhiêu tiền, có đứa nhà nghèo không mua nổi cái này cái kia, ông đều xuất phát từ lòng thương yêu học sinh bỏ tiền túi ra giúp đỡ. Trong đám học sinh của ông, người giỏi nhất là một người làm thư ký của bí thư tỉnh ủy một tỉnh, người kém nhất là du côn.

Nhưng kỳ tích lớn nhất mà ông Trương làm được là trong tất cả số học sinh mà ông dạy, không có một ai nói ông xấu, kỳ thực nêu một ví dụ là biết, Bánh Bao không nói không xấu....

Trong phòng còn rất nhiều khách quý khác nữa, nhưng tất cả các nhân vật có trọng lượng đều đã tụ tập tại đây, trong đây có nhiều người không phải là học sinh của ông Trương, nhưng đều bị những học sinh của ông Trương kéo tới. Lần này ông đã dùng tất cả thể diện những gì còn lại của mình để giúp tôi. Tôi khẽ hỏi nhỏ: “Vì sao lại giúp?”

Ông Trương không nói, nắm chặt tay tôi, ý rất rõ ràng: cậu phải làm tốt, nếu không tôi không tha cho cậu đâu.

Nội dung chủ yếu hôm nay có 3 việc: cắt bang, khai hội, xem biểu diễn. Cắt bang đương nhiên để ông Trương, ông Trương tạo lập căn cơ cho trường, ông là nâng đỡ cũng như đưa ra chủ ý. Ông Trương cùng mấy người nữa cầm kéo cắt băng thành nát vụn mới thôi.

Sau đó là khai hội. Ông Trương đẩy tới đẩy lui rốt cục cũng ngồi ở trung gian, bên trái là cục trưởng cục giáo dục, bên phải là phó phòng văn hóa, xô dây, các bộ môn, các hiệp hội, các tổ chức lần lượt ngồi xuống, đài chủ tịch dài tới 15 mét cũng không đủ chỗ ngồi, sau đó các đại biểu ngồi sang bên trái đài chủ tịch. Các phóng viên ngồi bên phải đài chủ tịch.

Phía dưới, 300 học sinh dự hội, bọn họ sớm ngồi sẵn tại lễ đường, mấy người ngồi thẳng lưng, các khách tới xem đều khen, nhưng việc này làm khổ Nhan Cảnh Sinh, vì lập tác dụng “biểu soái”, cậu ta cũng phải ngồi y chang, sau nửa giờ thì mồ hôi chảy đầm đìa, sau 40 phút thì nhíu mày run rẩy, qua hai giờ thì hết hơi, tim đập ‘thình thịch’.

Phía dưới còn có 50 đồ đệ do lão Hồ mang tới, đúng ra là 51, một đứa béo quá phải ngồi hai. Trong đó có cả 12 đứa lần trước đánh nhau với

chúng tôi, bọn nó tương đương phục Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ, chỉ và giới thiệu cho mấy người cùng đi hai người đang ngồi trong 300.

Còn có những người có mục đích khác, trong đó đại bộ phận muốn đàm phán thương mai với tôi, trường học lớn thế này, về sau ăn mặc đồ dùng thiếu yêu chỗ nào cũng cần tiêu tiền, chỉ cần có một khách hàng cố định như tôi là quá đủ. Đó là một khoản mua bán cực lớn. Nhưng điều khiến tôi không tưởng tượng nổi là Lưu Bang cũng tới, còn dắt theo một phụ nữ, nhìn kỹ lại là góa phụ đen gặp hôm khiêu vũ.

Lưu Bang gọi tôi nói lớn; “Chuyện lớn thế này mà không nói cho anh một tiếng, nếu không phải ở chung với Phượng Phượng thì anh cũng chẳng biết.”

Góa phụ đen Phượng Phượng kinh ngạc: “Các anh quen biết à?”

Lưu Bang nói với cô ấy; “Chú Cường là anh em của anh.”

Phượng Phượng vui mừng nói: “A, vậy là người một nhà rồi, đây là danh thiếp của chị...”

Tôi nhận lấy nhìn qua thấy viết “Công ty may TNHH Thiên Phượng, Chủ tịch Quách Thiên Phượng”.

Nói thật ra, Quách Thiên Phượng cũng có chút danh tiếng tại bản địa: là một người giàu có trong ngành may mặc, hơn 50 % hàng hóa trên thị trường xuất từ tay cô ta. Không ngờ Lưu Bang còn có một tiểu phú bà a.

Quách Thiên Phượng nói với tôi câu thứ hai là: ‘à, y phục học sinh của cậu cũng quá khó coi. Có cần thay mới toàn bộ không?’

Tôi vội nói: “Cứ gọi em là Cường được rồi.”

Tôi nhìn vào 300, 50 NDT một bộ áo cải tạo lao động, đầu tóc cũng tự cạo thật cần sửa, đội hình đồng đều là nắp nồi, 300 ngời chỉnh tề, mặc y phục, khó trách nhiều người tiến lễ đường đều cho rằng vào nhằm trại giam, làm hoạt động cảm hóa.

Tôi hỏi Quách Thiên Phượng: “Chị có hàng giá rẻ không?”

“Chú muốn học sinh của chú mặc đồ tốt hay đồ rẻ tiền?” Quách Thiên Phượng hỏi ngược lại.

Tôi lập tức nói : “em thật muốn tốt cho bọn họ = nhưng em thích rẻ.”

Lưu Bang xen vào: “Phượng Phượng, chẳng phải em có lô hàng mới nhập à?”

Góa phụ đen liếc Lưu Bang rồi nói: “Nhưng đó là hàng lý ninh.”

Tôi vội nói: “Lý Ninh em mua không nổi.”

Lưu Bang nói: “Lý Ninh ghi chỗ nào, sao anh không thấy?”

Góa phụ đen nói; “không viết đương nhiên không phải Lý Ninh, viết lên là phải...” Cô nàng thấy Lưu Bang không xuống thang được trước mặt tôi vội nói với tôi: “Thôi, được rồi, không viết, cứ theo giá quần áo thể thao bình thường bán cho chú.”

Tôi vui vẻ, mãi lúc lâu sau mới đẩy đẩy cô ta, nói nhỏ: “chị dâu, viết chữ lên rồi bán theo giá bình thường được không?”

Một tiếng chị dâu làm góa phụ đen sung sướng: “Được.”

Lúc này đại hội dưới sự chủ trì của Liên Hoa giáo chủ bắt đầu, đầu tiên là mời đồng chí cục trưởng lên phát biểu, đồng chí cục trưởng cũng có học thức, bắt từ từ chống lữ năm 98, sau đó tới địa chấn, những kỷ niệm đáng nhớ, tám vinh tám sỉ, xã hội hài hòa, sau đó điểm lên: khốn khó đều là tạm

thời, phát triển mới là vĩnh hằng, mục đích tiền đề trong xã hội ngày này là giáo dục là quan trọng nhất, khánh thành trường học là một việc làm khiến mọi người nức lòng...

Cục trưởng chưa nói xong, một đám người đi từ cửa vào, thấy người đều đẩy, hò hét tiến vào sau đó chen vào giữa, thỉnh thoảng còn xen mấy lời “Tuần Nghĩa ca ca ngồi”, “An thần y tới chỗ này ngồi – cậu qua bên kia đi”, tiếng ồn ào này trừ các hảo hán còn ai vào đây nữa?

Mọi người trên đài chủ tịch đều nhú mào, tôi vội ra hiệu cho các hảo hán, sau đó bọn họ đều chen chúc ngồi vào chỗ, có mấy người không vào được đành ngồi chỗ cuối, tôi thấy lão Hồ theo gót Đồng Bình. Đồng Bình ngồi nói chuyện với Đái Tông, căn bản chẳng thèm để ý lão Hồ.

Hội trường thật khó an tĩnh lại, cục trưởng cũng mất hứng, nói hai câu liền nhường lại cho hiệu trưởng Trương. Hiệu trưởng Trương nhìn qua nhìn lại, không ai muốn phát biểu, hiệu trưởng nói sang sảng: “Sau đây xin mời đại biểu pháp lý của trường, chủ nhiệm Tiêu Cường lên nói đôi lời.”

Tôi chết sững, nếu nói người nhọc lòng vì trường học nhất, vậy tôi không nhường cho ai, nhưng tôi lấy danh nghĩa là giúp bạn, thân phận giống như chó săn, tôi trước nay không từng nghĩ phải đứng phát biểu trước mặt đám đông, lần duy nhất tôi lên phát biểu trước đám đông là lần ăn trộm đề thi, chẳng qua cũng vì thế cũng biết cách đập cửa kính không gây tiếng động, Thời Thiên thì không biết...

Thời Thiên lúc sáng về rồi, tôi hỏi anh ta hôm qua sao tôi gọi anh ta không trả lời, có lẽ ở trên cao không nghe rõ?

Trương hiệu trưởng thấy tôi đứng ngây như phỗng, vẫy tay ra hiệu cho tôi lên, Bạch Liên Hoa nói nhỏ: “Đúng rồi, quên không sắp chỗ cho anh ở trên đó.”

Tôi lắc đầu lia lịa, các hảo hán thì hò hét bơm hơi, Trương Thuận cùng Nguyễn thị huỳnh đệ mang Nghê Tư Vũ xuất hiện thần bí, Trương Thuận không quên la lên: “Chú cường, lên đê.”

Nhan Cảnh Sinh thông minh đột xuất, vỗ tay mở đầu, sau đó 300 đồng loạt vỗ tay...

Tôi biết không lên không được, chỉ đành bước lên. Trương hiệu trưởng đứng lên tỏ vẻ ngồi vào chỗ ông, tôi vội đề ông lại, tiếp lấy micro thối thối: “Tôi muốn nói chỉ một câu...”

Toàn trường an tĩnh.

“tới một người thêm một người, trưa nay quản đủ cơm.”

Mọi người đều sửng sốt, nhìn nhau. Sau đó là các hương thân phụ lão trong vỗ tay rầm rầm ủng hộ, phía ngoài Tôn Tư Hân không rõ, cho là hội nghị tới cao trào, chỉ huy mọi người đốt pháo...

Trong tiếng ồn ào, các vận động viên tiến vào theo hành khúc, Bạch Liên Hoa vỗ mồm hô tuyên bố kết thúc, tiếp theo tiến vào thời gian biểu diễn...

Các vị lãnh đạo trên đài vẫn không hiểu chuyện gì thì đã phải đứng lên dọn chỗ, xuống dưới ngời, trong số đó có không ít người nghĩ rằng ít nhất phải kéo dài vài giờ, tự động tiến vào trạng thái ngủ gật. ngạc nhiên khi biết rằng tôi đã kết thúc phát biểu, dồn dập vỗ tay, vỗ vai, Trương hiệu trưởng nắm chặt tôi, chẳng qua cũng không tức giận.

Tiết mục đầu tiên là 300, tôi đã kêu Nhan Cảnh Sinh chuẩn bị. Bạch Liên Hoa báo tên tiết mục, Từ Đắc Long hạ lệnh, 300 “rầm rập” tập thể đứng lên, chia thành hai đội đi qua hai bên đài chủ tịch, xếp thành hai phương trận. Tôi thấy Nhan Cảnh Sinh giống như thiết nhân trong “lục dã tiên tung”, đại khái là ngồi lâu cứng lại.

12 người đã từng giao thủ với hai người Lý Tĩnh Thủy, Ngụy Thiết Trụ cũng vô cùng hứng khởi.

A, bọn họ cho là 300 biểu diễn quần ẩu, 300 đứng lên đồng thời, khiến cho nhiều người kinh ngạc, họ còn chưa thấy học sinh mau lẹ uy vũ như thế. Sau đó 300 chia làm 2 khối đứng đối lập, ánh mắt kiên định nhìn đối diện, khí thế bức nhân. Thật như muốn thi đấu, hơn nữa đây là trường Văn Võ, mọi người dưới đài đều vô cùng mong đợi.

Nhan Cảnh Sinh đi tới giữa hai đội, Từ Đắc Long hạ lệnh: “Trái Phải – chuyển.”

“Rập”, 300 đồng thời chuyển hướng tới Nhan Cảnh Sinh.

Mọi người ồn ào: chẳng lẽ thanh niên nho nhã muốn biểu diễn 1 vs 300?

Hiện tại ngay cả tôi cũng vã mồ hôi, Nhan Cảnh Sinh muốn làm gì?

Lúc này Nhan Cảnh Sinh duỗi tay, bắt đầu hát; “Chúng tôi đều có một cái nhà, chuẩn bị - “ sau đó vung tay” hai ba!”

300: “Chúng tôi đều có một cá nhà là Trung Quốc, huynh đệ tỷ muội đều rất tốt..”

Mọi người đều cười nghiêng ngả, làm tất cả nguyên lai là đồng ca.

Tôi thấy các lãnh đạo ngồi hàng đầu không ít người không chú ý thể diện gục đầu xuống bàn cười sảng sặc. Mãi sau đồ đệ lão Hồ lên biểu diễn đập chông gạch các lãnh đạo mới chuyển giận làm vui, chờ khi các nữ đồ đệ của Đỗ hưng lên biểu diễn một màn vũ đạo hiện đại toàn trường đều thích. Hoa khôi cũng tới nhảy cùng một thiếu nữ khác, còn cười hì hì nói: ‘Chúng tôi chỉ là dẫn dắt, tiếp đó mới là vũ đạo gia chân chính biểu diễn.’

Tôi cho rằng Đỗ Hưng sắp xuất tràng, lại thấy dưới đài có một cô gái xinh đẹp phi thân lên, cô nàng mặc váy điểm châu leng keng, lộ ra eo than, sa che mặt mỏng như phù vân che nửa mặt. Chỉ lộ ra một tròng mắt lạnh lung. Nhìn giống như thiếu nữ arab.

Sáu đó cô ấy lắc hông, tay như chồi non nảy mầm giơ lên, châu theo chueyern động vang leng keng, vô cùng nổi bật.

Đến bây giờ tôi không biết cô ấy nhảy điệu gì, chỉ nhớ rõ cô nàng có ánh mắt lạnh lùng che nửa mặt đã nhảy múa làm toàn trường rung động, kể cả 300 nhạc gia quân thiết huyết không gần nữ sắc kia, cả đám thổ phỉ tái thể kiêu ngạo bất tuần, hay những nhân vật gặp qua đại tràng điện cũng vậy...

Tôi đứng dưới đài nhìn chăm chăm, hai mắt híp lại, nghĩ nên gặp hoa khôi xin điện thoại, Lưu Bang rốt cục là Lưu Bang, anh ta rất tự nhiên liếc trên đài vài lần, sau đó nhìn góa phụ đen si mê, tên nhãi này chuyển đời tình cảm nhanh thật.

Lúc này, không biết cơn gió từ đâu bay tới, làm bung tay sa che mặt, mọi người dưới đài đều nhìn rõ, nàng là mỹ nữ, nhưng không đẹp kinh diễm, khuôn mặt hơi gầy.

Nhưng chính lúc này, Lưu Bang liếc qua liền biến sắc, anh ta chỉ một tay lên đài, không nói nổi nên lời.

Góa phụ đen vô cùng ghen tức: “Đẹp nhỉ?”

Lưu Bang vẫn kinh ngạc, bảo trì tư thế kia, cũng không nhúc nhích, tôi nhìn ra có gì đó bất bình thường, hỏi nhỏ: “Sao vậy?”

Mãi lâu sau, Lưu Bang mới hồi thần nói ra hai tiếng: “Ngu Cờ.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78: Huỳnh Đệ Thủ Túc

Nghe hai từ này sau tôi chấn động, thấy Lưu Bang vẻ mặt ngưng trọng hiểm thấy hẳn không nhìn lầm, tôi đột nhiên chọc chọc hỏi: “Anh đi tới trước nhìn xem, xem cô ấy có nhận ra anh không?”

Lưu Bang vẻ mặt đau khổ: “Ngu Cơ có võ công rất cao, cả chục tên đàn ông cũng không tới gần được...”

Tôi nói: “Dù cô nàng không nhận ra anh cũng không đập anh đâu, hơn nữa với thân thể bây giờ của cô ấy khẳng định không chạy nhanh hơn anh.” Lưu Bang chết cũng không đáp ứng.

Góa phụ đen hiều kỳ: “Các anh thăm thì gì thế?”

Tôi chỉ lên đài; “Cô nàng kia là con vẹo của một người anh em từ lâu trước kia, em không chắc lắm, muốn anh Lưu qua đó nhìn xem, nhưng anh không đi.”

Góa phụ đen nói với Lưu Bang: “Đi đi, sao không đi?”

Tôi nói với chị ta: “Vì anh ấy cùng người kia có xích mích, hai người vì tranh chấp địa bàn mà trở mặt.”

Góa phụ đen than thở: “Năm xưa chị cùng một chị em đi làm cũng có chuyện tương tự, hiện tại nghĩ lại thật như mộng, lúc trước thật không nên làm thế.”

Tôi lại nói nhỏ vào tai Lưu Bang: “anh không muốn hòa giải với Hạng Vũ hả?”

Lưu Bang lắc đầu nói: “Hòa giải hay không hòa giải là chuyện khác, qua mấy tháng nữa mỗi thắng một phương, hơn nữa – nó sẽ tha thứ cho anh sao?”

Tôi thấy có chuyển cơ vội nói: ‘Chẳng phải anh ấy hận anh chủ yếu vì Ngu Cơ sao?’

Lúc này góa phụ đen đá Lưu Bang: “Nhanh chút đi, đàn ông mà ngay cả chút can đảm cũng chẳng có?”

Lưu Bang bị bức bách, lấp bắp đi tới trước vũ đại, mới đi được nửa đường thì Ngu Cơ trong truyền thuyết đột nhiên lấy một thanh kiếm, soạt rút ra, soạt soạt soạt múa, chủ tịch đài lập tức loang loáng bóng kiếm, Lưu Bang lập tức quay đầu bỏ chạy về.

Tôi than thở, biết không trông mong Lưu Bang được rồi.

Tiết mục của Ngu Cơ vừa xong, hạng mục sau cùng là 300 di chuyển vào nơi ở mới, tôi cũng các lãnh đạo, khách quý một trước một sau đi ra ngoài, sau đó 300 với đội hình chỉnh tề tới trước lều, một ký giả không biết phi từ đâu ra, anh ta quay lưng về phía lều, máy ảnh chụp lia lịa: “các quý vị khán thính giả thân mến, hoan nghênh nghe tin tức mới, hôm nay tôi đang có mặt tại buổi khánh thành chính thức học viện kỹ thuật Dục Tài Văn Võ, sau lưng tôi là các học sinh của học viện, các lều trại này là bằng chứng về thời gian gian khổ họ từng trải qua...”

Tôi lúc này mới thả lỏng, tôi cho rằng đó là phóng viên ‘xã hội quảng giác “ hoặc “vấn đề bách tính”.

Từ Đắc Long hạ lệnh, các chiến sĩ bắt đầu thu dọn lều, nhổ đinh, chân đá, một cái lều sụp xuống, sau đó hai chiến sĩ một trái một phải như gấp

chấn gấp lại vác lên, vác lên, cả quá trình không tới một phút, người xem đều thán phục.

Lúc này ký giả mới nói được ‘chính thức khánh thành’, tiếp theo nói: “tiếp theo, chúng ta có thể tận mắt nhìn xem các học sinh di dời qua nơi ở mới...” nói xong mới quay người lại, mới phát hiện các lều trại đều bị dỡ sạch, 300 đã đi cách xa 20 mét rồi, tôi thích thú nhìn anh ta đứng chết sững tại chỗ, sau đó Tôn Tư Hân nói đây là do cậu ta tìm tới, là bạn học đại học tôi mới đáp ứng để 300 tái diễn cảnh dỡ lều lần nữa,, kỳ thực tôi không muốn học viện quá nổi danh, chẳng qua may mà là tin mới nửa đêm, không có ai xem.

Cũng có chuyện xảy ra, một chiến sĩ vác một bao lớn đao đi qua trước mặt cục trưởng khiến cục trưởng hiếu kỳ. Lấy tay cầm qua một thanh, rút thanh đao ra một nửa, đao dùng trên chiến trường vừa dày vừa hẹp, có rãnh máu rất sâu, thanh đao vì uống máu nên có vết máu gỉ rất đáng sợ, cục trưởng nghi hoặc: “Đao này..”

Tôi lúc này không để ý, vì tôi tìm Ngu Cơ, cô nàng đang cùng hai đồ đệ nữ của Đỗ Hưng khá thân thiết, tôi quay đầu nhìn lại kinh sợ.

Tôi vội chạy lại, nói bậy: “... đây là đao dùng để biểu diễn.”

Cục trưởng rút đao ra tiện tay vung lên chém qua thảm cỏ, đám cỏ đại theo đó rơi xuống một phiến lớn, cục trưởng nâng đao lên trước mặt lật đi lật lại nói: “Có thể tặng tôi một thanh không? Tôi cũng là một người yêu thích sưu tập đao.”

Tôi có thể nói gì nữa, dám nói không à?

Cục trưởng đưa thanh đao cho tài xế, xem ra khá vui vẻ. Có thể không vui sao được, thanh đao này rút ra có thể giết người, đút vào coi như đồ cổ, vô luận giá trị sử dụng hay giá trị lịch sử đều là cực kỳ, dù đồng chí cục trưởng là tham quan, cả đời này sợ rằng không đủ tiền mua một thanh.

Tôi kéo một người đứng bên lại nói: “Câu nhân lúc họ không chú ý thì tìm cơ hội lấy thanh đao lại.”

Người kia kỳ quái nói: “Anh Cường, anh nói gì vậy?”

Tôi lúc này mới phát hiện mình đang nói với Tôn Tư Hân, Ngu Cơ vừa xuất hiện, tôi đã rối loạn, kỳ thực dù tôi có thanh tỉnh, tôi cũng ngẫu nhiên không phân biệt cổ kim, hoặc lẫn lộn thời đại, thường hỏi Lý Sư Sư chuyện Minh Triều, còn thảo luận với Lâm Xung về Thái Cực quyền...

May mà thời thiên ở cạnh tôi, tôi giao chuyện này cho anh ấy, anh ấy hỏi: ‘Hiện tại trốn về được không?’

Tôi nói: “Anh ngốc à, hiện tại trốn về lão ta lại tìm em đòi một thanh thì sao?”

Thời Thiên nhìn tài xế trên xe, bĩu môi: “Anh nhớ mặt nó rồi...”

Vì hoàn thành lời hứa, thực đường khi giữa trưa mở tiệc, quản mọi người ăn no, may là hiện tại nông dân đều có tiền, không để ý một bữa cơm, vì thế không có xuất hiện vạn người bỏ nhà chạy ra ăn tiệc, chẳng qua mọi người tới tham dự khánh thánh đều không đi, họ vừa ăn uống vừa kinh hô: “A, lợn nhà tôi nuôi.”

Chẳng biết làm sao có biết.

Ngay cả các lãnh đạo cũng cười khẽ đi thị sát thực đường, không ăn cơm đx đi, tôi vốn muốn mời họ tới “bát tiên lâu”:”Tôi phải cố hết sức, dù sao cũng thế này rồi, không thể tiết kiệm được.”

Tôi không mời được, lão Hồ bên kia cũng không chút thu hoạch, vốn hẳn muốn mời Đồng Bình tới “Bát tiên lâu” nhưng Đồng Bình nghe nói Bát Tiên Lâu chỉ có Ngũ Lương Dịch liền không đi. 50 tên đệ tử đi theo đều tức giận, xem bộ dáng muốn ra tay đánh Đồng Bình, đúng lúc 500 xếp hàng đi

ra ăn cơm, lúc này một trận ác chiến mới biến mất vô hình. Lão Hồ cũng không tức giận chút nào, tặng điện thoại của mình cho Đồng Bình rồi vô cùng thích thú dẫn người hò hét rời đi.

Tôi lại tìm Lưu Bang, tên nhãi đại khái biết tôi muốn gì, sớm kéo góa phụ đen chuồn đi, tôi đành tìm hai nữ đồ đệ của Đỗ Hưng, Ngu Cơ đang đứng cùng hai cô bé.

Tôi cười hi hi chào: “các mỹ nữ.”

Hoa khôi cùng cô bé còn lại cười hi hi, Ngu Cơ cùng hai cô bé đang nói chuyện vui vẻ, tôi đột nhiên chui ra liền liếc nhìn tôi, cô ấy đã tahy y phục, tay cầm trường kiếm, tuy nói cười nhưng chân mày khóe mắt vẫn có chút tức giận không thể che giấu, cũng vì thế có một loại vận vị, tôi nghĩ lại Hạng Vũ nói với tôi, Ngu Cơ không xinh đẹp xuất chúng, nhưng có mị lực khiến người khác yêu thương.

Hoa khôi cùng cô bé kia đương nhiên đều là tiểu mỹ nhân, nhưng so với Ngu Cơ, đều kém nhiều. Tôi giả vờ vô tình hỏi hoa khôi: “vị nữ hiệp này là bạn học của em à?”

Hoa khôi: “Đúng, chúng em đều học võ đạo tại trường nghệ thuật, cô ấy tên..” Ngu Cơ ho khan cắt lời, sau đó lạnh nhạt nói: “Tôi tên Trương Băng.”

Trương Băng? Người khác nói khác gì mình nói? Vì sao không họ Ngu?

Tôi đột nhiên hỏi Trương Băng: “Em biết Sáu Lưu chứ?”

Hoa khôi cùng cô bé kia vừa nghe thấy tên đã che miệng cười, tôi chỉ nơi xa, nói với hai người: “Em xem kia là ai?”

Hoa khôi quay đầu nhìn qua hô lên: “A, Lý Bạch.”

Sau đó cô nàng chạy qua bên kia, Tống Thanh cùng Lý Bạch đang đi tới nhà ăn. Lão Lý xem ra đang uống rượu, mặt đỏ bừng loạng choạng bước đi.

Chỉ còn lại cô bé kia cười híp mắt ngó tôi, nói “em cũng đi” rồi chạy theo, ánh mắt nhìn tôi như là nhìn sắc lang vậy?

Có cách nghĩ này không chỉ riêng cô ấy, tôi thấy tay cầm kiếm của Trương Băng đã chuyển hướng chuôi kiếm, nếu dùng tay rút kiếm có thể rút kiếm nhanh nhất.

Thế là tôi lui lại sau hai bước, một chân lui sau, đảm bảo chỉ cần vung chân là chạy hướng ngược lại. Trương Băng chợt nghe tên “Sáu Lưu” không chút phản ứng, hẳn là không biết. Tôi hiện tại có nhiệm vụ chính là làm rõ Trương Băng xuyên việt giống Tần Thủy Hoàng, Lý Bạch hay người hiện đại, Lưu Bang nói nàng là Ngu Cơ, kỳ thực không ngại đổi từ “là” thành từ “giống” – giống Ngu cơ! Hai người có khuôn mặt thể hình giống nhau cũng không phải hiếm.

Nhưng vì sao cô ấy có khí chất cổ điển cùng bi tình nhỉ? Hai người giống nhau, nếu ngay cả khí chất cũng giống nhau? Chẳng lẽ...

Tôi đột nhiên nghĩ tới lúc Sáu Lưu nói về Ngu cơ đã nói một câu. Lão nói Ngu Cơ đã đầu thai, sau đó hình như muốn nói tiếp nhưng lại không thể nói, chẳng lẽ Trương Băng là Ngu Cơ chuyển thế?

Tôi lại nghĩ, không đúng! Nếu một người chuyển thế tất cả đều như cũ trừ ký ức, chẳng lẽ đời trước Tiêu Cường cũng tính tình thế này sao? Điều này không đáng sợ, đáng sợ là kiếp sau cũng thế này, đời đời kiếp kiếp đều là Tiêu Cường – vậy thì sống quá tuyệt vọng, tôi còn nên làm chút việc xấu để xuống địa ngục A Tỳ thì hay hơn...

Vấn đề này tôi cũng nghĩ không rõ, tôi móc điện thoại ra, vừa bấm 7474748 vừa giả vờ hỏi; “Em có cách nhìn thế nào về Hạng Vũ?”

Vấn đề vừa ra khỏi miệng, tôi ấn phím gọi chỉ vào Trương Băng, hiển thị trên điện thoại chỉ có hai chữ: lưu manh.

... cô nàng này quá hung hãn, Hạng Vũ sao có thể là lưu manh? Chẳng lẽ cô nàng nghĩ tới bá vương ngành thương cung?

..nhưng lập tức tôi hiểu ra mình ngu quá, lưu manh không nói ai mà là nói tôi. Ai, nếu như bạn là một cô nàng xinh đẹp, đi trên phố có người bộ mặt bỉ ổi chạy tới hỏi: cô em, em thấy Hạng Vũ thế nào? Bạn chắc chắn cũng có phản ứng đầu tiên thế này.

Tôi cũng thật may mắn, giây cuối cùng trong thời gian đọc tâm, sau hai chữ lưu manh xuất hiện một dấu hỏi. xem ra cô nàng còn nghi hoặc nhân phẩm của tôi, chưa có định tính.

Tôi lập tức nói: “Cứ coi anh như Liễu Hạ Huệ.” Chẳng biết tên này có thể cứu vớt hình ảnh của tôi trong tim cô ấy không, đáng tiếc hiện tại đọc tâm thuật chỉ dùng một lần trên một người trong một ngày. Trương Băng nhìn tôi, lạnh nhạt nói: “vấn đề này anh nên tìm Tịnh mà nói.”

Tịnh là chỉ hoa khôi hệ Trung văn, cô ấy tên Vương Tịnh.

“Trương tiểu thư ở bạn địa hả?”

Trương băng nhìn tôi, quay người đi, ôm vai nói: “đúng.”

« Vùng nào vậy ? » Tôi mặt dày hỏi, hiện tại biết thêm một chút ảnh hưởng rất lớn tới các bước tiếp theo trong kế hoạch, tôi hiện tại còn chưa nghĩ ra có nên nói chuyện Trương Băng cho Hạng Vũ nghe hay không.

« Trước khi chuyển nhà ở đường giải phóng, tôi nhớ rõ là lúc đó còn là nhà cấp 4, mỗi căn nhà có một cái giếng nước. »

Tôi nghe xong lạnh gáy, xem ra Trương Băng xác định là người bản địa, đó là chuyện xảy ra 15, 16 năm trước, nếu không lớn lên ở đây thì không thể biết tới giếng nước.

“vậy giờ ở đâu?”

Trương Băng không nói, cười nhìn tôi, ý tứ rất rõ, sao tôi phải nói?

“.. cho xin số điện thoại đi.”

“có lẽ lần tới, tôi phải đi>” Trương Băng bước nhanh tới phía cửa trường học. Không bao lâu hoa khôi cùng cô gái kia cũng vội chạy ra, hoa khôi Vương Tịnh cầm điện thoại nhìn chugn quanh: “ở đâu vậy, sao, đi ra nhé, chờ bọn tớ, bọn tớ ra ngay.”

Tôi vỗ đầu, ngu quá! Số điện thoại cùng địa chỉ của Trương Băng cần gì phải hỏi, đã thảo kinh xà rồi.

Tùy theo đoàn người rời đi, trường học dần khôi phục bình tĩnh, Tôn Tư Hân cùng Bạch Liên Hoa đều chào rời đi, 300 sau cơm nghỉ ngơi một lúc được Nhan Cảnh Sinh kéo vào lớp di học, những người đến tìm cơ hội hợp tác để lại danh thiếp rồi đều rời đi, tôi như một chủ nhiệm chấp tay sau lưng mặt âm trầm lúc sáng khoải, cuoois cùng gọi một cuộc điện thoại về nhà, là Lý Sư Sư nghe máy.

Tôi hỏi : ‘Hạng Vũ đâu ? »

“Anh Hạng hả, anh lái xe đi rồi, nói mua ít đồ.”

“ANh ấy thế nào?”

“Khá tốt, em thấy từ lúc anh ấy biết lái xe thì ngày càng vui vẻ, hôm nay lúc đi ra còn huýt sáo.”:

Tôi cẩn thận hỏi: “Em thấy anh ấy vui vẻ vì biết lái xe hay là vì điều gì khác?”

« sao em biết ? »

“Anh ấy lúc đi có nói gì về Ngu Cơ không?”

“Không, à đúng rồi, anh Hạng rất lâu không nói tới chị Ngu...”

Tôi vừa thả lỏng chút đã nghĩ : Hạng Vũ học lái xe, quên Ngu cơ rồi, ha ha ha, bớt chuyện, Trương Bàng à, lão tử không cần mặt dày quần lầy cô em rồi, cô em trong đầu lão tử vĩnh viễn là ký ức :”chìm trong giếng” thôi.

Lúc này Lý Sư Sư mới run run hỏi; ‘Anh trai, anh cười gì ghê thế, ông bán thuốc bán hồng vân cho anh mà bảo là Trung Hoa à?’

Tôi nhanh chóng nhảy lên mô tô, phi về cửa hàng, hiện tại các vấn đề khó đều đã giải quyết, trường học đã ổn định, quán bar đã kiếm tiền – tôi hiện tại mới biết Liễu Hiên vì sao liều mạng như vậy: khi hắn làm quản lý thì luôn chiết khấu mấy vạn/tháng, Hạng Vũ không nhớ vợ..đời này làm tiểu cường thật tuyệt.

Tôi vào nhà, thấy Lý Sư Sư đang bận rộn với máy tính, tôi nhìn qua, hai chữ ‘tuyển tú’ làm tôi nhảy dựng, còn có mấy cô gái trẻ mặt hạnh phúc, đều là người nổi tiếng, tôi đã nhìn ra tổng kết các tiêu chuẩn, ngực càng to xếp hạng càng cao, Lý Sư Sư so ngực ra cũng đại khái thuộc bình bình, không lớn vào loại đệ nhất, cũng không sau cùng.

Tôi nói: ‘Em muốn tham gia tuyển tú hả, nếu như em thật thích tham gia diện ảnh không bằng đi tìm Kim Thiếu Viêm...” TÔI lập tức phát hiện mình hớ rồi, Lý Sư Sư như không nghe thấy, cô nàng kích chuột kéo màn hình: ‘biện pháp tuyển tú – thi hoa hậu là rất tốt, đáng tiếc hiện tại em không thích hợp.’

Lúc này có một chiếc xe dừng ở cửa, Hạng Vũ vác hai bao lớn, vui vẻ bước vào. Tôi hỏi: ‘Anh Vũ, việc gì mà vui thế?’

“Hôm nay anh xuất sư, mấy thứ này là anh lái xe ra phố mua, còn đi vòng quanh đường Phú Thái, không chút sai sót, ông Vương nói vậy đã rất tốt.”

Không có sai sót tương đương bằng A1, bị đâm ba lần tuyệt đối là mua, đây là các tài xế tổng kết khi đi thi. Đường nhiên không phải là vô duyên vô cớ, quẹt một cái, đâm một cái, người ta mới đòi tiền, hiện tại rất nhiều giám đốc đều thuê tài xế mà không xem bằng cấp, cứ đi hết đường Phú Thái là được.

Hạng Vũ lấy đồng lớn đồ từ trong bao ra, Lý Sư Sư hiếu kỳ hỏi: “Gì vậy?”

Hạng Vũ đặt một cái bản đồ; “Chú cường sẽ nói anh nên đi như thế nào.” Sau đó lại lấy ra một cái la bàn: “cái này anh biết dùng rồi.”

Sau đó là một bình tông quân dụng: “đây là đựng nước uống.” Một thùng lớn: “Là can xăng, nếu trên đường cao tốc hết xăng cũng không lo.”

Sau đó lại lấy ra một túi dụng cụ, ác quy, kính đen...

Tôi càng xem càng bất an, Hạng Vũ đặt mọi thứ lên bàn, vô cùng hứng khởi: “Có nó, anh có thể lái xe đi tìm Ngu Cơ.”

Tôi sửng sốt; “Anh.. vẫn muốn đi?”

Hạng Vũ nắm vai nhắc tôi lên, vui vẻ nói: ‘Anh rốt cục cũng có thể tìm Ngu Cơ rồi người anh em.’

Tôi nhớ đây là lần đầu, anh ấy cũng nhắc tôi lên, bất quá lúc đó anh ấy muốn tôi đưa anh ấy về.

Hai lần đều vì Ngu Cơ, hai lần anh đều tràn trề hi vọng.

NHưng.. hi vọng đã tan nát, lần này càng thống khổ, vì lần trước hi vọng trên thân tôi, nhưng lần này, anh ấy cảm giác hi vọng trong tay mình.

Tôi tự tát mình một cái, vì tôi quyết sẽ chân chính giúp Hạng Vũ một lần, không quản Trương Bàng có là Ngu cơ hay không, tôi đều sẽ giúp Hạng Vũ của tôi.

Tên cháu mất dạy của Lưu Bang chẳng phải đã nói, huynh đệ như tay chân, nữ nhân như y phục.

Mà lần này, huynh đệ là huynh đệ của mình, nữ nhân.. không phải của lão tử.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79: Hoảng Nhiên Như Mộng.

Sư Sư nhìn trộm tôi, hiện tại đại khái chỉ có cô ấy mới hiểu nỗi khổ của tôi “gọi điện thoại cho Lưu bang, hạn anh ấy phải trở về trong vòng nửa giờ nữa.”

Tôi kéo Hạng Vũ đang sắp xếp các món đồ mua được lại, hỏi anh ấy; “Anh Vũ, ánh tính khi nào đi?”

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, anh đã nghĩ đi luôn, nhưng thấy không chào mọi người thì không hay.”

Tôi: “...”

Bất chợt điện thoại Lý Sư Sư vang lên, chẳng biết vì sao cô nàng đỏ mặt thiếu chút ném luôn điện thoại đi, cô ấy đặt điện thoại lên bàn, nói; ‘anh trai...” rồi đi ra ngoài.

Tôi buồn bực tiếp lấy, chỉ nghe Lưu Bang nói: “...ai, ai nha, học học, học học, nói... gì đây, học học , học học...”

Tôi nghe thấy liền nói: “Anh Bang, trả bài à? “

Lưu Bang nghe ra là tôi, hơi chút ngượng ngùng: “học học, học học, anh đang giúp Phượng Phượng bê hòm, học học học học...”

Tôi tức điên: “Đánh rắm, bê đồ thì anh dùng tay nào nghe điện thoại, chắc là dùng cái chân thứ ba để nghe điện thoại hả? xxx mau rồi về.”

Góa phụ đen Quách Thiên Phượng cướp lấy điện thoại: “Học học học học ... sao lại nói thế, anh ấy xxx, học học... học học... vậy chị là cái gì?”

Tôi thầm nói, chị đương nhiên bị xxx, miệng lại nói: “he he, chị dâu cũng đang bê hòm hả?”

Góa phụ đen nghe ra là tôi, ngượng ngập nói: “là chú Cường à, bọn chị xong ngay thôi mà.”

“Thôi khỏi, vì “bê” vội là sẽ bỏ qua chất lượng.”

Lưu Bang lại la lên: “xxx chú Cường, một giờ nữa anh về.”

Góa phụ đen: “Đừng nghe anh ấy, nhiều nhất nửa tiếng nữa, chị đảm bảo là anh ấy về tới nhà.”

Lưu Bang: “...ông xxx chết mày.” Điện thoại tút tút.

Tôi đá bao đồ của hạng vũ vào gầm sofa, nhón chân vỗ vai anh ta nói: “Anh Vũ, em mang anh đi gặp một người, sau đó anh muốn đi em cũng không cản.”

Hạng Vũ hỏi: “ai?”

“Hiện tại còn không nói được.”

Hạng Vũ nhìn tôi đầy nghi ngờ nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Lý Sư Sư kéo áo tôi lại lặng lẽ hỏi; “Hạng Lương cùng Phạm Tăng tới à?”

Tôi nói nhỏ: “là phụ nữ.”

“là Ngu...” Lý Sư Sư chỉ nói ra một chữ, cũng ý thức được cái gì vội bịt miệng, khuôn mặt mỹ lệ rung động. Tôi cười với cô ấy. Nói với Hạng Vũ;

“Đi thôi, anh đến lái xe đi.”

Lý Sư Sư vội nói: “Em cũng đi.”

Tôi nói: “Em đi làm cái gì. Không phải gặp Phan An mà.”

Lý Sư Sư cười: “con gái tiếp cận con gái dễ hơn con trai nhiều.”

Tôi nghĩ cũng đúng, lập tức nói: “vậy cùng đi.”

Lý Sư Sư chấp tay sau lưng đi qua, ẻo lả đong đưa qua lại nói: “Anh không mời thì em không đi đâu.”

Tôi ngần ngừ: “em...” rồi đành tươi cười nói: “bà cô của tôi ời, đừng nháo, liên quan tới nhân mạng ý.”

Hạng Vũ khó hiểu: “Bọn em làm gì vậy. Đi đâu?”

“Nói ít thôi, nhanh lên xe nào.” Dám cùng Tây Sở Bá Vương nói thế thật là quá giỏi.

Lý Sư Sư bước vào xe trước tôi, tôi ngồi ở ghế phụ, Hạng Vũ lững thững đi sau, lên xe mở khóa đạp ga cực kỳ lưu loát, hỏi tôi; “Đi đâu?”

“biết đường tới đại học chứ?”

“Đường cắt phố Hòa Bình hả?”

“...Đúng.”

“Biết.” Xe vừa chạy tôi đã nhìn ra ngoài hỏi: “chẳng phải đi thẳng sao?”

“Anh biết con đường nhỏ, chẳng những gần mà không có cánh sát giao thông nữa.”

...Nửa thùng thuốc Trung hoa thật là không phí, xem ra ông Vương đã dốc túi truyền thụ cho anh. Lái xe là một môn học vất, có rất nhiều kỹ xảo thực dụng còn quan trọng hơn cả những chiếc xe hàng đầu nữa, kể cả việc đi đường mǎng thế nào cũng như hợp lý trốn tránh cảnh sát giao thông, nên biết rằng khi xưa ông Vương lái xe công! Chúng tôi không chút nghi ngờ Hạng Vũ có thể lái xe đi tới bất cứ đâu trên cái thế giới này.

Trên xe tôi gọi cho hoa khôi Vương Tịnh, các cô bé đang tới trường, tôi hỏi cô ấy Trương Băng có ở cùng túc xá không, cô ấy nói hai người căn bản không ở chung nhà, Trương Băng ở tòa nhà 7.

Tôi nói: “Em Tĩnh, lát giúp anh việc, anh đến sẽ gọi điện cho em , em hẹn cô ấy ra được không?”

Wang Jing cảnh giác hỏi lại: “anh muốn làm gì?”

Tôi trầm giọng nói: “EM thấy vẻ ngoài của anh giống người xấu lắm à?”

“Giống, làm sao?”

“...Vậy em cảm giác anh là người xấu à?”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, anh rốt cục có việc gì?”

...nữ sinh trung văn đều đối đãi người khác thế này sao?

Tôi nói: “Anh muốn giới thiệu cho cô ấy bạn trai, lát em chỉ cần gọi cô bé ấy ra, anh cùng bạn anh chỉ liếc nhìn một cái, không làm phiền bọn em, được không? Hơn nữa còn là trong trường, em còn sợ xảy ra chuyện gì à?”

Wang Jing cười khanh khách: “Vậy cũng không biết, nữ sinh nghệ thuật xảy ra chuyện tỷ lệ đã cao, hơn nữa còn trong trường, hơn nữa còn dám theo “Trương bán thành” nổi danh vang dội hả?”

“có ý gì?”

“Có cả biển người theo đuổi Trương Băng, số đó có thể chiếm nửa thành phố, vì vậy bọn em đặt biệt hiệu cho cô ấy là “Trương bán thành”.

“không sợ, bạn anh thích nhất là đồ thành –anh nói này, rốt cục em có giúp anh không, chỉ cần em lừa cô ấy ra, về sau tiền rượu của em với bạn em tại quán bar nghịch thời không toàn miễn.”

“Anh thấy em giống loại người bán bạn cầu vinh sao? Dù sao sư thúc Chu Quý sớm đã miễn phí cho bọn em rồi.”

Mập mạp chết bầm! Tôi vội đưa điện thoại cho Lý Sư Sư, nói nhỏ: “xử con nhỏ đó đi.”

Lý Sư Sư tiếp điện thoại, nói vo cùng ôn nhu: “Em à, em không hiểu được tình hình rồi, nhưng em có nghĩ qua chưa, em chỉ nhắc tay một cái có lẽ có thể hoàn thành ước nguyện ngàn năm, anh của chị là một người đàn ông thứ thiệt, em có thể gặp anh ấy trước...”

Tôi nghe Vương Tịnh nói trong điện thoại: “Tán gái còn màng theo đoàn người thân, thật sợ các vị rồi, em giúp được chưa, chẳng qua em nói trước, hiện tại người nổi bật nhất trong đám đuổi Trương Băng là một trung phong bóng rổ sống gần chỗ em, cao to đẹp trai; một người khác là chủ tịch hội học sinh trường em. Hai người đều đa tài, ngoại trừ văn võ toàn tài Hoàng Được Sư, em thực không nghĩ ra Trương Băng sẽ thích loại gì.”

Lý Sư Sư cười nói: “Vậy em thích loại nào?”

Vương Tịnh then thùng, trầm ngâm.

“cô ấy thích Lý Bạch...” Tôi cướp lấy điện thoại, nếu đã xong nói nữa làm gì, tôi nói với Vương Tịnh: “Chờ lát nữa anh gọi cho em là hành động nhé.”

Tôi cúp máy nói với Lý Sư Sư: “Sao em biết người ta nhỏ tuổi hơn em, vừa gặp đã gọi em gái?”

“Anh không hiểu, con gái rất thân thiện với các cô gái lớn tuổi hơn mình.”

« Uhm. Anh vũ, thế nào ? »

Hạng Vũ trợn mắt, tôi mới ý thức mình hỏi nhầm người, lại hỏi Lý Sư Sư: “Vì sao?”

« Bất luận phụ nữ có giỏi cỡ nào, trong tâm lý của cô ấy đều khát vọng được người khác yêu thương nuông chiều, có thể làm nũng trong lòng người khác, nhưng có người làm nũng với bạn biểu thị bạn đã già, gọi cô ấy em gái là loại lễ tiết. »

Tôi quay đầu lại nói với cô ấy: “Anh không sợ già, cứ thoải mái ngã vào lòng anh mà làm nũng.”

Lý Sư Sư nhìn tôi: “Người ta nói con gái cơ.”

Lại bắt đầu làm nũng.

Hạng Vũ đột nhiên nói: “sắp tới rồi, bọn em muốn đưa anh đi đâu? Người ta không cho đi xe vào trong trường đâu.”

“Bỏ xe lại, chúng ta đi bộ vào.”

Hạng Vũ đối với chữ “ném” rất bất mãn, anh ấy cẩn thận khóa xe, lại cẩn thận kéo cửa kiểm tra, sau đó mới yên tâm – cửa xe bị anh ấy vận lực kéo đứt.

Đại học C là đại học tổng hợp, bên cạnh còn có các trường sư phạm thể dục thể thao, vì vậy con đường này được gọi là đường đại học, mà phạm vi

xung quanh hợp xưng thành phố sinh viên, là một nơi phồn hoa tràn đầy sức sống.

Chúng tôi tiến vào vương trường C. Tạt qua bia kỷ niệm trước cửa, men theo đường rung. Có thể nhìn rõ tượng Khổng Tử, Tư Mã Thiên, Tổ Trùng Chi, Marco Polo được đặt trên bãi cỏ. Lý Sư Sư xem sách còn biết chút, từ sau thời Khang Hi thì mơ hồ đại khái, Khang Hữu Vi, Lý Đại Chiêu, Lỗ Tấn, Chiêm Thiên Hựu mấy người này khiến cô nàng ngất vì không biết, mỗi khi đi qua một bức tượng, Lý Sư Sư đều đọc đi đọc lại phần giới thiệu, chúng tôi cũng vì thế mất rất nhiều thời gian.

Hạng Vũ chán nản chà chà chân: “Chú rốt cục muốn dẫn anh đi gặp ai? Anh vừa nghĩ ra là thiếu cái lều phải mua. Nếu không ngày mai không thể khởi hành.”

Học sinh lui tới hiếu kỳ đánh giá anh ấy, cho dù ở ngay cạnh đại học thể dục thể thao, nhưng cường tráng như Hạng Vũ cũng là hiếm có. Hạng Vũ không chỉ cao lớn, vóc người lộ lưng hổ eo ong, có thể tưởng tượng, khi anh ấy mặc lên khôi giáp, hét lớn vang dội, tay nắm Tạm Kim Hồ Đầu thương, ngồi trên Ô Chuy thì uy phong cỡ nào.

Chúng tôi tới trước ký túc xá nữ. Đối diện ký túc xá có một quảng trường nhỏ, tôi kéo Hạng Vũ tới một góc, trình trọng nhón chân, hai tay đề lên vai anh Vũ: “Anh Vũ, lát chúng ta sẽ gặp một người, khẳng định là anh biết, nhưng rất quen là khác, nhưng cô bé giờ còn không nhớ nổi anh là ai, vì không hù dọa cô bé, anh trước đáp ứng em hôm nay không xuất hiện.”

Hạng Vũ nghĩ chút rồi nó: “Được. Anh đáp ứng chú.”

Tôi vẫn không yên tâm đề mạnh lên vai: “Em muốn anh thề độc.”

Hạng Vũ nói; “Nếu anh bội tín, vĩnh viễn không được gặp Ngưu Cơ.”

Lời thề này đối với Hạng Vũ thật là đủ độ, chẳng qua trong tình cảnh hôm nay thì không được, tôi mắt đảo liên tục nói: “Đổi câu khác đi.”

Hạng Vũ cười ha hả: “Anh với Lưu Bang ở cùng một mái nhà mà không động tới hân, chú còn không tin anh à?”

Hạng Vũ là loại người bạt cả đỉnh nói chuyện rất giữ lời. Không phải tôi không tin anh ấy, tôi sợ anh không khống chế nổi. Anh ấy mà nổi điên lên, tay không có thể san bằng trường học, tới lúc đó nhân số thương vong tại trường C là con số khổng lồ.

Tôi thấy Hạng Vũ nói rất kiên định, cũng đành thế, trực tiếp gọi cho Vương Tịnh bắt đầu hành động.

Điện thoại gọi xong, chẳng bao lâu Vương Tịnh nhắn lại: cô ấy đang tới, em cùng cô ấy gặp nhau ở thư viện.

Tôi đột nhiên khẩn trương còn hơn cả Hạng Vũ –anh ấy thì vẫn bình chân như vại.

Lưu Bang nói Trương Băng là Ngu Cơ, đó là vì hai người trông rất giống nhau, tôi thấy khí chất của cô ấy giống. Chẳng qua là phỏng đoán từ một phía, Trương Băng rốt cục có phải Ngu Cơ hay không lập tức có kết quả ngay thôi.

Ba người chúng tôi ngồi chen chúc nhau trên một cái ghế băng, tôi cùng Lý Sư Sư đều gấp gáp xoa tay. Hạng Vũ thì hiếu kỳ.

Lý Sư Sư tới ngồi bên tôi hỏi: “Chị ấy... đẹp không?”

‘Cũng được, so với em thì cô ấy không bằng, nhưng rất đẹp.’

“Hi, anh nói là chị ấy múa đẹp hả?”

...Tôi cũng chưa có kịp chuẩn bị, Trương Băng đã xuất hiện, cô bé ôm một quyển sách đi qua trước mặt bọn tôi> tôi căn bản không nghĩ ra cô bé ấy đi nhanh thế, cũng không ngờ cô bé đi ra từ một con đường nhỏ, chúng tôi ngồi cách cô bé không xa, cô bé chỉ nghiêng đầu cái là nhìn thấy chúng tôi.

Tôi theo bản năng ôm chặt Hạng Vũ, lại phát hiện anh ấy không chút động đậy, đầu cũng chẳng động gì, chỉ có con mắt nhìn theo Trương Băng, vẻ mặt chẳng thay đổi. Lý Sư Sư phát hiện chúng tôi bất thường, cô bé nhìn vào đám đông, lập tức chú ý Trương Băng, cô ấy chỉ vào Trương Băng, quay đầu qua tỏ ý hỏi có phải không. Tôi gật đầu.

“Anh đi...”

....

Mọi người đi qua đều kinh dị nhìn vào tôi cùng Hạng Vũ, tôi lúc này mới phát hiện tôi còn giữ nguyên tư thế ôm Hạng Vũ. Tôi buông tay, vỗ vai: “Anh Vũ?”

Hạng Vũ vẫn ngớ người không nói được gì, cũng bất động, tôi bị dọa sợ, càng cố sức vỗ anh ấy. Qua hồi lâu, Hạng Vũ rốt cục lấy tay vuốt mặt, nói như mê sảng:

“Sao mà lâu quá vậy?”

Tôi nghĩ mãi mới ra, ra là anh ấy coi hết thấy là mộng, xem ra trước kia đã mơ vô số lần như thế.”

Tôi hỏi lớn; “Không phải mơ đâu, thật đấy.”

Hạng Vũ bịt tai, nghiêng đầu nhìn tôi: “Ngay tiếng cũng như thật.”

Tôi cầm đầu anh ấy vịn về phía đối diện, nói to; “Nhìn đi, nhiều gái thế này, dù mộng cũng là xuân mộng, anh cứ sờ quần sịp xem có ướt không là biết thật giả ngay mà.”

Hạng Vũ đẩy tay tôi ra, lăm bắm: “Sao trong mộng chú Cường vẫn cái đức hạnh thú thể nhỉ?”

Tôi điên rồi, Cường tôi bị người ta coi là lưu manh, phá làng phá xóm, du côn, lừa đảo, gian thương ... nhưng coi tôi là người trong mộng là lần đầu. Mẹ nó, ông còn là mộng lang nữa cơ, vì sao không có một cô bé thân mang tuyết kỹ nhân lúc trời tối lên lên giường tôi chuốc xuân được hả/”

Hạng Vũ buồn rầu ngồi nguyên chỗ, tự nói với mình: “Cô ấy gầy đi...”

Tôi thực hết cách, lấy hết can đảm vung lên nắm đấm như ‘bát đấm’ đấm thẳng vào mặt Tây Sở Bá Vương – đau quá, tay đau quá.

Hạng Vũ vốn có thể tránh, nhưng vì ‘ở trong mộng’ nên cũng mặc cho một quyền thoải mái phát huy sức mạnh. Bị đau, hạng vũ nổi điên, đứng bật dậy nhắc tôi lên quá đầu... tôi quay đầu thấy 3 nữ sinh ở túc xá, hai mỹ nữ còn đang thay quần áo.

“Vì sao mà đánh tao?”

“Anh Vũ, tỉnh lại chút đi, đây không phải mơ đâu.”

Hạng Vũ như bị điện giật, vội bỏ tôi xuống: “Đánh anh phát nữa coi.”

Tôi nhảy lùi ra sau: “anh tự làm đi, đánh anh lại nổi điên xách em ném lên, nằm xuống là thành hình chữ đại còn đỡ, nếu để anh đập em thành chữ bắc thì em thiệt to rồi?”

Hạng Vũ không nói tát cho mình một phát, đau nhếch miệng, sau đó tiên tay giữ chặt lấy một nữ sinh hỏi: “Đây là đâu?”

“Đại học C.”

Hạng Vũ chỉ tức xá: Trong đó có ai?”

“Đây là ký túc xá nữ...” nữ sinh viên bắt đầu sợ, Hạng Vũ lông mày nhăn lại, mắt đỏ máu, mặt hưng phấn lộ rõ.

Hạng Vũ thả nữ sinh viên. Đứng giữa đường, muốn chạy lệ, lại rụt về, đâm vào bàn tay, giống như thú trong cũi, càng lúc càng điên cuồng. Anh ấy dừng yên tại chỗ, tay chỉ hướng Trương Băng rời đi, lắp bắp: “Cô ấy... A Ngu...”

“Anh Vũ tỉnh chưa?”

“Cô ấy không nhận ra anh...”

“Chị ấy giờ chẳng nhận ra ai rồi, vì vậy anh Vũ, em hỏi anh một câu: bé đó có phải là Ngu Cơ không/”

Hạng Vũ điên cuồng la lên: “Sao có thể không phải A Ngu của anh, từ tóc, tới ngón tay, mùi chân đều là A Ngu của anh.”

Tôi vội lặn qua ánh mắt tò mò của các nữ sinh viên: “Xem ra anh thật tử tế.”

Hạng Vũ bắt đầu đi tới đi lui, lẩm bẩm: “Nhưng vì sao cô ấy không nhận ra mình. Vì sao không nhận ra mình, vì sao...”

Tôi nói: “Có lẽ vì cô ấy không nhìn thấy anh, cũng có lẽ vì nguyên nhân khác, Sư Sư đã đi qua rồi, chờ em ấy trở lại chúng ta lại thương lượng, tóm lại phải để chị dâu đoàn tụ với anh.”

Tôi thấy Hạng Vũ đã bình tĩnh hơn nhiều, lại hỏi: “Anh thật xác định đó là chị dâu?”

“Không sai được, ngay cả dáng đi đều như cũ.”

Bấy giờ Lý Sư Sư chạy về. Hạng Vũ vội đứng lên, Lý Sư Sư lau mồ hôi; “Em thử hỏi đường rồi nói chuyện với cô ấy 2 câu, là học ở khoa vũ đạo nghệ thuật, tên Trương Băng, cô ấy là chị Ngu à?”

Tôi gật đầu, sau đó nói với Hạng Vũ; “Anh Vũ, chúng ta còn nhiều thời gian mà. Chị dâu còn tại đây, hòa thượng còn chạy được chứ ... á, không thỏa đáng, chúng ta trước về thương lượng các bước tiếp theo trong kế hoạch, rồi làm được không?”

Hạng Vũ thần thờ nói: “A.. cũng được.”

Bằng tính cách của anh ấy, thấy đến Ngu Cơ ngày mong đem nhớ lại đồng y nhanh như thế rồi ly khai, thật vượt xa ý liệu của tôi, tôi nhìn thấy ai tay anh ấy luôn run rẩy, Sở bá vương không sợ thiên địa hình như đang ... sợ hãi.

Phải, là sợ hãi, đáng sợ không chỉ là chia ly, có đôi lúc tương phùng sẽ khiến người ta thấy mới lạ. Huống hồ anh ấy đã ly tán với Ngu cơ quá lâu rồi, đâu chỉ mấy tháng, mấy ngàn năm, nó còn kể cả sinh tử.

Hạng Vũ một mực tìm Ngu Cơ, hiện tại tìm thấy rồi lại khiếp sợ. Đây là cái mà người ta gọi là lo được lo mất sao?

Tôi không dám để Hạng Vũ lái xe, anh ấy ngồi bên cạnh tôi, nắm tay vịn không nói gì.

Chúng tôi về tới cửa hiệu, Lưu Bang đã về. Tôi trực tiếp treo bảng nghỉ làm.

Tôi lên lầu lấy một chai năm sao Đỗ Tùng tửu đặt trước mặt Hạng Vũ, anh ấy đề lên tay tôi: “Anh giờ không uống rượu được, không thể uống, anh cần tự nghĩ.”

Tôi tóm Lưu Bang đang nhắn tin cho góa phụ đen ra, đi tới cạnh Tần Thủy Hoàng đang chơi game đá rơi ổ điện, tôi đi vào phòng khách, tổ 5 người đã đủ cả, tôi hỏi Hạng Vũ: “Anh ổn chứ?”

Hạng Vũ bình tĩnh hơn rất nhiều, gật đầu.

“Tốt.” Tôi vỗ bàn, mọi người đều bị dọa nhảy dựng, tôi để một chân lên ghế, bải ra tạo hình đại ca giang hồ, nói sang sảng: “hôm nay anh Vũ tìm được chị dâu Ngu Cơ, trong này có 3 người biết Ngu Cơ trọng yếu thế nào với Vũ Ca, anh Chính, anh Kha, các anh không biết Ngu Cơ là ai, chỉ cần biết anh Vũ rất yêu cô ấy là đủ rồi.

“Nhưng, hiện tại có một vấn đề lớn nhất là chị dâu Ngu Cơ không nhận ra anh Vũ, thân phận của chị là sinh viên vũ đạo trong học viện, vì vậy nhiệm vụ của chúng ta là giúp anh Vũ cùng chị dâu tiếp tục tiền duyên, chúng ta sẽ gọi hành động lần này là..” Tôi bỏ chân xuống, tổng kết: “Từ bây giờ trở đi, chúng ta phải giúp anh Vũ của Ngu Cơ.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80: Truy Ức Tự Thủy Niên Hoa

Nhìn lại tổ 5 người, nếu nói tới tán gái, xem ra đều rất nghiệp dư, Tần Thủy Hoàng từng chủ động theo đuổi phụ nữ, ái tình lừng lẫy trong cuộc đời bạo ngược nổi tiếng lịch sử, tuyệt đối không dám để lặp lại lần nữa, chẳng lẽ kêu tôi đi xây “cung Trương Băng”?

Lưu Bang có vẻ cao tay hơn chút, dù sao cũng xuất thân thảo dân, nhưng tôi không nhận tâm tìm tòi lại những chuyện đã phát sinh chuyện gì có thể bồi dưỡng nên một khái niệm thẩm mỹ độc đáo như bây giờ.

Kinh khờ, nghe nói cùng công chúa Yến Đan có chút ái muội, hẳn là truyền nhảm, còn có một ý kiến là thái tử Đan lệnh cho công chúa Yến Đan thi mỹ nhân kế, còn có khả năng lớn nhất kỳ thực công chúa cực xấu xí, mỗi ngày bắt lấy Kinh khờ, Kinh khờ bị bức chẳng thể tránh thoát, thế là không đợi tới lúc trợ thủ kiếm thần Cái Nhiếp tới, anh ta đã tới bờ Dịch Thủy, nghĩ chắc thoát khỏi công chúa vương vãi rồi, hứng phấn mà ca lên: tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn. Kinh khờ thấy tôi nhìn mình chăm chăm, nắm chặt radio, run rẩy vịn vịn.

Hạng Vũ là người trong cuộc, vì tác chiến kiêu dũng được Ngu Cơ ngưỡng mộ, là anh hùng mỹ nhân. Kỳ thực phụ nữ luôn sùng bái những người đàn ông chiến đấu giỏi, đây cũng phù hợp với nguyên tắc giao phối trong thuyết tiến hóa của Darwin. Đương nhiên, theo cái cách kinh tế, quan niệm của phụ nữ ngày càng thay đổi, may là Bánh Bao là một người phụ nữ truyền thống, tôi dùng gạch để chinh phục cô ấy, một viên gạch đập vào

đầu người khác cũng đánh vàng tâm lý của cô ấy. Cô ấy sau cùng cũng nói với tôi, cô ấy thấy đàn ông có khí phách chí ít cũng có lương tâm, nhưng không đáng khen ngợi.

Lý Sư Sư,... bị người chơi, có thể không tính.

Đầu tiên, tôi làm một chuyện đơn giản, tôi kể làm sao Lưu Bang phát hiện Ngu Cơ, sau đó nói với Hạng Vũ; “Anh Vũ, việc này anh nên cảm tạ anh Bang, nếu không phải anh ấy thấy chị dâu, cả đời này anh đừng mơ gặp lại chị ấy.”

Hạng Vũ nhìn Lưu Bang: “Từ nay về sau ân oán hai ta xóa bỏ.”

Lưu Bang đứng dậy cười hì hì: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Tôi nói : « Em nói nghe này. Giờ Ngu Cơ tên Trương Băng, vì tiện chúng ta sẽ dùng tên này. Về sau mọi người tự lại nghĩ kế, nhất định giúp anh Vũ hoàn thành mọi chuyện, tiếp đó chúng ta sẽ tìm hiểu đại khái tình huống của Trương Băng, em gái, em biết nhiều chút nên do em giới thiệu>»

Được. Lý Sư Sư đứng lên , còn kẹp một quyển sách bên hông, giống như một kiến trúc sư : « Trương Băng hiện tại đang học năm thứ 3 đại học C, thường thích đọc sách, mọi người thường thấy cô ấy tới thư viện. »

Tôi do dự nói thêm : « Anh bổ sung chút, cô ấy... cô ấy từ nhỏ tới lớn ở tại... » Sau đó lại nhìn Hạng Vũ thấy anh ta không có phản ứng, nhíu mày đang nghe chúng tôi nói.

« Anh Vũ, em hỏi anh một chuyện.. nếu Trương Băng chỉ nhớ mình là Trương Băng, không chút ký ức của Ngu Cơ, anh còn yêu cô ấy không ? »

Hạng Vũ chống tay lên cằm, tự nhiên nói : « A Ngu là A Ngu, không quản cô ấy còn nhớ hay không anh vẫn thế, dù cô ấy biến thành một đôi

đũa hay cái thìa anh vẫn yêu cô ấy như vậy. »

Tôi thăm dò : « Anh có nghĩ qua, cô ấy ăn hamburger mà lớn. có lẽ thật sự không phải Ngu Cơ thì sao ? »

Nếu đã cho uống thuốc phải cho thuốc đặc trị, dự phòng trước rồi nói. Hạng Vũ ôm đầu : « Trương Bàng là A Ngu, anh hiểu hơn ai hết. »

« Chờ chút. » Tần Thủy Hoàng đột nhiên nói : « chậm chút nào, Ngu Cơ duy nhất, nếu bọn em không đụng phại cô ấy. Hạng Vũ lại xe đi khắp liệu cộ tịm thật không ? »

Mẹ ơi, vấn đề phức tạp thế mà cũng bị anh ta nghĩ ra.

Tôi nói lớn; “VẬY hôm nay nhân cơ hội này nói rõ cho mọi người, đây căn bản chẳng phải Tiên giới, em và mọi người như nhau thôi, là người không phải thần, còn niên đại gì thì giờ khó nói rõ, sau này giải thích.”

Lưu Bang nhìn mọi người, nói nhỏ: “Anh sớm biết rồi.”

Tôi chỉ cái vào cái đài radio của Kinh khờ: “Anh Kha, ném nó đi, trong chẳng có người tí hon đâu.”

Kinh khờ ôm chặt cái đài vào lòng: “Anh coi nó có .”

Chỉ cần tôi không để ý, thế giới cũng chẳng tồn tại – cảnh giới của tên đàn này cao đã man.

Tôi thấy mọi người đều lộ vẻ mất mát. Hẳn nên sớm đoán được tình cảnh của chính mình, rốt cục trừ Kinh khờ, tuyệt đại đa số đều là người dùng đầu suy nghĩ.

Tôi đột nhiên cảm động – họ sớm biết tôi là người phổ thông, còn nguyện ý coi tôi là bạn ở chung, hơn nữa Tần Thủy Hoàng còn nhẫn nhịn để bánh bao gọi là mập mập.

Mọi người lúng túng, tôi hẳn không nên phá tung tầng giấy mỏng che đi tất cả chứ nhỉ?

Tần Thủy Hoàng vỗ vai Kinh Kha; “Chụ không đọi ?”

Kinh khờ đột nhiên thò tay vào túi, tôi kinh ngạc: anh Kha muốn làm gì vậy?”

Kinh Khờ móc từ túi ra 200 NDT đặt lên bàn nói: “Đây là của tôi...” sau đó cầm tờ khác đẩy qua “đây là của anh...”

Chúng tôi đều không hiểu anh ta muốn làm gì, lại thấy Kinh Khờ cầm 2 tờ tiền trên bàn nhét vào túi, sau đó nói: “Tôi hẳn còn 4 tờ, anh tiểu của tôi 2 tờ.”

Tần Thủy Hoàng vò đầu bứt tóc: “đọi quạ mạ không cộ chi ăn.”

Kinh khờ bỏ một tờ tiền vào túi: “Đây là của tôi.” Lại đẩy một tờ ra: “Đây là của anh... anh giờ thiếu nợ tôi 3 tiền chưa trả, vì vậy tôi không giết anh.”

Lưu Bang ngồi bên cạnh Tần Thủy Hoàng, muốn nói gì đó lại thôi, sau cùng móc từ túi ra 10 tờ có hình lão già ra đưa cho Chính béo: “Đây là tiền của em, đều cho anh đây, không cần trả lại.”

“Cạm ơn chụ.” Sau đó cầm tất cả tiền bỏ vào túi kinh Kha: “Đọi chết rồi chụ ời.”

Kinh Kha bất mãn: “Anh vì sao không trả tôi tiền?”

Chính béo: “Đọi da bọc xương rồi ni, trạ chụ tiền anh chệt đọi hẹ.”

Tôi ho khan: “Chúng ta nói chính sự đi, em gái còn gì bổ sung không?”

Lý Sư Sư nói: “Anh Vũ cả đời mang bình, hẳn biết 'biết người biết ta trăm trận trăm thắng, để chiều lòng phụ nữ, tất phải hiểu cô ấy thích gì ..'” cô nàng đặt quyển sát kẹp nách trước mặt Hạng Vũ: “Em phát hiện hôm nay cô ấy cầm quyển này, anh trước xem qua xem.”

Tôi nhìn qua, tên sách; “Bảo bối của Anne, toàn tập.”

Hạng Vũ cầm lên không hiểu: “Ngọc bối nhân vương anne?”

Tôi vã mồ hôi, may mà tên sách viết từ trên xuống, nếu không chẳng biết sẽ đọc thành cái gì, tôi kéo sách lại: “Hiển nhiên không kịp đọc rồi, chúng ta nghĩ biện pháp khác đi.”

Tần Thủy Hoàng hỏi: “cô bạ kia thích làm gì ợ nhạ?”

Lưu Bang vỗ tay: “Đúng đúng đúng, trước bắt đầu từ người trong nhà, giảm bớt rắc rối, năm đó anh được lão Lưu thích, lão cũng gả con gái cho anh, nếu không anh cũng chẳng làm được gì.”

Chúng tôi đều nhìn Sư Sư, cô nàng cục xúc nói: “Em chỉ nói với cô ấy mấy câu, ai biết tường tận được?”

Tôi viết một số điện thoại cho Sư Sư: “Đây là số phone của Vương Tịnh, là em gái mà em mới nhận đó, mấy ngày này em chỉ cần có thời gian rảnh là quấy rối cô bé, trước giúp cô bé liên hệ Lý Bạch, sau đó lại bày xem, thực không được anh sẽ theo dõi Trương Băng.”

Lý Sư Sư ghì lại số điện thoại: “Còn một tin tức rất hữu dụng, Trương Băng giờ là hoa khôi của trường, người theo đuổi rất nhiều, từ túc xá tới thư viện chỉ một đoạn ngắn mà có 17 người chào cô ấy>”

Cô nàng này thật tỉ mỉ, xem ra chẳng những chỉ có thể nhìn, còn có thể đề bạt sử dụng, tán tãi, đều cần có cô em này, cũng tính là một loại biết người biết ta.

Tôi nói nghiêm túc; “Ừ, đó là vấn đề, Trương Bằng có danh hiệu “Trương bán thành”, là nói số người theo đuổi co bé nhiều bằng nửa cái thành phố.”

Hạng Vũ đột nhiên nổi giận. Kinh Khờ vỗ Hạng Vũ: “Tôi có thể giúp anh giết vài đứa.”

Hạng Vũ cảm kích nhìn lại Kinh khờ.

Tôi đổ mồ hôi: “...Dân không sợ chết, sao dám lấy vợ? Giết không phải biện pháp, bọn binh tằm tướng cua không cần quản, hiện tại kẻ có thực lực nhất là một tên chơi bóng rổ cùng chủ tịch hội học sinh –em gái, tư liệu hai người kia cũng cần có.”

Lý Sư Sư vội ghi lại.

“Lúc tất yếu cần em hi sinh chút sắc đẹp mở ra đệ nhị chiến trường, để bọn họ vì em mà đánh nhau sút đầu mẻ trán. Đương nhiên, là khi anh Vũ không thể ngăn cản hãy làm, là hạ sách.”

Lý Sư Sư giận dữ nhìn tôi, tôi giả vờ chẳng hay biết, chớp tay sau lưng nói tiếp: “Một đại hiền giả trong lịch sử từng nói, tán gái không ngoài 5 chữ: “Phan nhàn đặng tiểu lưu”, Phan là chỉ bề ngoài như Phan Anh, anh Vũ kỳ thực rất đẹp trai; Nhàn là chỉ có thời gian nhàn rỗi. Anh thừa mà; Đặng là chỉ có tiền, an hem ta tiết kiệm dè sẻn giúp anh; Tiểu là có chút xấu xa, anh Vũ khí khái Thiên Hạ Vô Song, sẽ vì một phụ nữ mà làm việc xấu hả?”

“Xấu?”

“Đúng, chính là con rối theo cách các anh vẫn nói đó, ví dụ cô ấy muốn anh sửa như chó thì anh cũng sẽ làm theo sao?”

Hạng Vũ vỗ bàn, nhìn lại quyển “ngọc bối nhân vương anne”. Chúng tôi đều cho là anh ấy sẽ nói “ông sẽ vỗ một chương là xong.”, kết quả Hạng Vũ đỏ mặt, nghĩ mãi cũng không nói gì. Tôi vội nói: “Anh không cần đáp, kỳ thực khí khái nam tử của anh cũng là mị lực, em nghĩ Trương Bổng không thích đàn ông sữa như chó đâu, nếu không cô bé đó sớm thành vẹo của chủ tịch hội học sinh rồi.”

Hạng Vũ truy hỏi: “Còn một từ, “Lữ” là ý gì?”

Tôi cười khan, muốn bỏ qua, kết quả cười xong nhìn lại cả đám đàn ông mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi, tôi đành cười khan nói: “Cái thứ này trừ em gái ai cũng có. Nên không cần giải thích.”

Lý Sư Sư then quá không có kế đất mà chui vào, cô bé tuy xuất thân khá đặc thù, nhưng rốt cục cũng là người của quá khứ, không chịu nổi, cô bé đột nhiên cắn môi nói: “Đây là vị đại hiền nào nói vậy?”

“A.. không..” tôi vừa thấy mặt cô ấy nghiêm túc, biết cô ấy ủng hộ Khổng tử, vội đổi “ Mạnh... Tôn... ai nha, là gì gì đó tử nói.”

Cô bé cười khì khì hỏi: “Là bà tử nói hả?”

Thật không ngờ cô bé còn biết tới Vương bà.

Tôi đập mạnh gạt tàn xuống bàn, chẳng những vang hơn Hạng Vũ, còn có hiệu ứng khói bụi, tôi nói lớn; “Bây giờ, địch ta đã minh, tiếp theo tiến vào giai đoạn xác định chiến lược, trước đó, chúng ta cần đặt tên cho hành động lần này, tôi kiến nghị gọi “tán gái hành động”.

Lý Sư Sư bĩu môi: “Thật khó nghe.” Nói xong còn ngâm lại: “Thật khó nghe a.”

Kinh Kha: “Chém đầu hành động.”

Tần Thủy hoàng vội xua tay: “Không nên nộ lung tung!”

“VẬY em gái nghĩ cho anh cái tên dễ nghe nào.”

Lý Sư Sư: “Không thể gọi là tán gái hành động, anh Vũ theo đuổi ái tình đã trôi qua, cứ gọi Truy ước tự thủy niên hoa đi- Tìm kiếm ký ức đã mất.”

Tôi nói: “Anh Vũ có hi vọng chị dâu nhớ lại không?”

Hạng Vũ nói: “Đương nhiên muốn.”

“VẬY không chỉ là truy ước, phải có một cái tên ngọt ngào chút.”

Lý Sư Sư: “Tay sờ tóc đen huyền của em được không?”

“... Đây là thức thứ nhất trong Thập Bát Mô mà?”

Lúc này có tiếng động từ cầu thang, tôi vừa nghe có người tới đã biết là Bánh Bao. Cô ấy có chìa khóa.

Quả nhiên, Bánh Bao lên lầu, đang mút kem đậu xanh, tay cầm túi bóng, cô ấy thấy bọn tôi. Vừa cởi giày vừa nói: “Ban ngày ban mặt đóng cửa trốn trong phòng làm gì.”

Chúng tôi đang rất chăm chú thảo luận danh hiệu hành động lần này, cô ấy về cũng chẳng chào ai, mọi người nhìn cô ấy không nói gì.

Bánh bao bỏ chiếc giấy da vào giá để giày, chân linh động luồn vào dép lê, lại nhìn lại bọn tôi mới thấy không thích hợp, lớn tiếng; “he he, các anh làm gì vậy?”

Bánh Bao phát uy, Tần Thủy Hoàng, Kinh Khờ, Lưu Bang dị khẩu đồng thanh: “Tán gái...”

“Sao?” Bánh Bao vừa nghe bận quăng chiếc giầy còn lại lên giá, đi dép lê vào mới hùng hục chạy lại: “Ai ai?”

Tôi nói với cô ấy; “To con.”

Bánh Bao đặt túi bóng lên bàn: “Mỗi người một que, còn lại bỏ tủ lạnh”. Cô ấy cầm tờ ghi chép của Lý Sư Sư, nhìn qua rồi nói: “Em đang viết gì thế?”

Chúng tôi mỗi người cầm một que lên ăn, Lưu Bang nói: “Anh cũng ăn đậu xanh.”

Tần Thủy Hoàng đưa cho Hạng Vũ một que: “Cho chụ que ngon hẹ.”

Trong nhà mọi người đều ăn kem, bánh bao nhìn chung quanh, khó hiểu: “Cua đĩa nào thế? Có ảnh chụp không?”

Tôi nói: “Không có ảnh chụp, sinh viên đại học C.” Bánh Bao hỏi Hạng Vũ: “Làm sao “chăm” vậy, đẹp không?”

Tôi kéo cô ấy ngồi xuống ghế; “Đừng hỏi, em chỉ cần biết to con không có cô bé ấy thì không thể sống, nghĩ dùm sáng kiến gì đi, không cần nói nhiều.”

Trừ cô ấy ra, mọi người đều trầm lặng ăn kem, lộ rõ vô cùng tâm sự, Bánh Bao biết việc nghiêm trọng, cô ấy ngồi chuyển ghế ngồi sán lại: “Cô bé kia thế nào, nhà ở đâu?”

Lý Sư Sư bảo cho Bánh Bao: “Sinh viên năm ba, nhà ở đây tên Trương Bằng.”

“Để chị tính xem, sinh viên năm 3, là 22, 23 tuổi rồi, sắp tốt nghiệp đến lúc tìm đối tượng rồi, to con thật được, thế trưởng bối của cô ấy làm gì biết không?”

Lý Sư Sư lắc đầu; “Bọn em đang muốn đi tra .”

“Ừ, nhanh lên, con gái tuổi này đều bị gia đình coi kỹ, chỉ cần trưởng bối đồng ý thì thành công hơn 50 % rồi.”

Lưu Bang nhanh mồm nhanh miệng nói: “Xem đi, giống như anh nghĩ chứ?”

Tôi trợn mắt nhìn anh ta, anh ta có góa phụ đen còn có tặc tâm với Bánh Bao, sau đó nói với Lý Sư Sư: “công tác điều tra Trương Băng nên đặt lên hàng đầu.” Lý Sư Sư ghi vào.

Bánh Bao hỏi Hạng Vũ: “Anh bao nhiêu rồi?”

“30 rồi, sao vậy?”

Bánh Bao chép miệng: “Đều nói nam nhân tuổi 30 có thể dựa vào, nhưng cô bé còn đi học đại học sẽ mong mỗi lần mạn ái tình, các cô bé ấy không thích đàn ông lớn tuổi hơn mình quá nhiều.”

Tôi thấy Lưu Bang ghé tai nói với Tần Thủy Hoàng: “40 tuổi còn nạp thiệp được mà.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Thần Đèn Aladin

Lúc ăn cơm, bánh bao gọi Tần Thủy Hoàng: “Anh béo, đừng ăn cả tấm xia răng thế.”

Tôi vội nói: “Sau phải gọi anh Chính.”

Tần Thủy Hoàng cười nói: “không cọ chi, không cọ chi”, sau đó lấy tấm xia răng xiên thức ăn: “Bánh Bao nếu không đệ anh đối, anh phạm lệ phong em Trịnh Vương.”

Tôi nói: “Giờ em là Tề Vương cùng Ngụy Vương rồi, thêm Bánh Bao nữa là chiếm nửa giang san, anh không sợ bọn em liên hợp tạo phản à?”

Tần Thủy Hoàng đột nhiên nói: “Đụng rồi, anh hội chư nọ, đại Tận của anh ra sao hị?”

Lưu Bang lập tức lo lắng, tôi cũng á khẩu không nói được gì. Bánh Bao cầm đũa gõ vào bát cơm: “Ăn cơm ăn cơm, ăn xong rồi chơi gì thì chơi.”

Ăn xong chúng tôi làm theo kế hoạch, Hạng Vũ cùng tôi đi ra, anh ta mở cửa xe nói: “Chúng ta trực tiếp đi đường phú thái hả?”

“Chúng ta...cứ tới đó trước đã.” Tôi vốn muốn đưa anh ấy trực tiếp tới “Trung tâm thương mại quốc tế”, tới đường Phú Thái không phải vì tiết kiệm, mà tôi đột nhiên nghĩ biến Hạng Vũ thành một người thanh niên tuổi 20 thì cần rất nhiều đạo cụ, những thứ lung tung đó thì phải tới đường Phú Thái mới mua được, bạn không thể trông cậy vào nơi bán bút tất giá 300

NDT để mua được quần áo cho cảm giác trẻ tuổi được. Chúng tôi dừng xe đầu đường Phú Thái, tôi dẫn anh ấy vào một nhà chuyên bán đồng phục thể thao, vừa vào cửa đã cầm một cái khăn trùm đầu ném cho Hạng Vũ; “Đội lên đi.”

Ông chủ thấy tôi không thèm hỏi giá tiền, biết là khách sộp, vội chạy từ sau tủ hàng ra cười hỏi han: “Ngài cần thứ gì cứ nói, hàng phía ngoài không có tôi sẽ vào trong tìm cho.”

Tôi hút thuốc chỉ vào Hạng Vũ nói: “Anh chỉ cần biến bạn tôi trẻ mười tuổi, tiền không thành vấn đề, cứ biến anh ấy thành ca sĩ là được.”

Ông chủ chống cằm đánh giá Hạng Vũ, chợt vỗ đầu nói: “Tuyệt đối thích hợp phong cách ca sĩ.”

Tôi nhả khói: “Vậy anh cứ thế mà làm, có quần áo rộng cho anh ấy mặc chứ?”

Ông chủ chui vào tủ đồ nói; “Tính là cậu gặp may, tôi mới lấy một lô đồ Mỹ, là bọn da đen mặc, tuyệt đối đủ lớn.”

Tôi cười: “Đừng tán dóc nữa, đây cũng chẳng phải cửa hàng đồ cao cấp.”

Ông chủ cười lấy ra một cái áo T-shirt to thùng, tướng quân thế kỷ 18: “Napoleon , ok?”

Hạng Vũ hỏi : « Napoleon là ai ? »

« Người pháp. » Tôi nói với ông chủ : « Đổi cái khác, không may. »

Ông chủ lại lấy ra một chiếc lắc lắc trước mặt tôi, tôi bực mình: “Kêu ông đổi cái khác may mắn hơn đi, ông xem lại đi.”

Ông chủ nhìn lại, là Saddam, ngượng ngập thu lại. Lại lấy ra một cái, là một chiếc có in đầu Osama Binladen: “Chiếc này ok?”

“Tôi nói này ông chủ, ông không chút miễn cảm chính trị gì cả, có khác to hơn không?”

“Uhm... anh có thể đặt may.”

Tôi tự tới bên đồng hồ bởi tung chọn lựa, sau cùng nhặt ra một chiếc màu trắng có hình dơi đằng sau lưng, sau đó ném cho Hạng Vũ: “Thay đi.”

« Quần dài, ông xem mặc cái nào thích hợp ? » Tôi hỏi ông chủ.

Ông chủ bê ra một cái mảnh cửa nói : « Đây là cực phẩm tôi cất kỹ lâu rồi, là vợ tôi đích thân may đó, tôi tính hiến nó cho Diêu Minh, nhưng nếu anh cần thì bán cho anh. »

“Bảo ông lấy cái quần dài, ông cầm mảnh cửa ra làm gì?”

Ông chủ giữ mảnh cửa ra. Tôi mới phát hiện kỳ thực là một cái quần ống rộng, ông ấy giữ ra thì lưng quần cao ngang đầu, ống quần đã chạm đất.

Tôi vui sướng lấy qua đặt lên eo Hạng Vũ đo thử, không ngờ vừa khít, tôi nói: “Thế này được rồi, không cần đổi.”

Hạng Vũ đổi quần dài, tôi tiếp tục lục lọi, bởi vì chân quá lớn nên khó mua giày. vì vậy tôi đành mua một đôi giày thể thao để đi ra ngoài, bình thời lúc ở nhà đi tông, ông chủ rất nhanh hiểu ý của tôi, ông ấy nói: “Giày thật khó tìm.”

Tôi nhìn thấy trong tủ của ông ấy có đôi giày như thuyền buồn, đây là loại giày thể thao đầy sáng ý, dưới thuyền buồn còn có thảm, biểu thị “Bay cũng là một loại cảm giác”. Tôi nói: “Cho tôi cái kia.”

Ông chủ nói khó: “Bán cho anh cũng được, nhưng anh phải mua cả thảm nữa.”

Khi Hạng Vũ mặc đủ đồ, đầu đội khăn mặc áo cánh dơi, quần trắng xanh như mảnh cửa, đi giày thuyền buồn kiêu A rập thời trung cổ. Nhưng nhìn sao mà khó chịu, vì sao không chút giống ca sĩ, tôi muốn anh ấy có bề ngoài đầy sức sống thanh xuân như Vương Tịnh, nhưng Hạng Vũ vì sao lại như bọn trộm đạo thế nhỉ?

Tôi cùng ông chủ đánh giá, tôi hỏi ông ấy: “Ông có thấy khó chịu không?”

Không ngờ ông chủ không chút tham tiền nói: “Khó chịu!”

Tôi nói; “Hình như còn thiếu gì đó.”

Ông chủ vỗ tay: “Dây xích. Thiếu dây xích, ca sĩ sao có thể thiếu xích nhỉ?”

Tôi cũng tỉnh ngộ: “Đúng, là thứ này, ông có bán chứ?”

“Đối diện, toàn là mấy thứ lung tung bát nháo đó.”

Tôi trả tiền, dẫn Hạng Vũ đi tới đối diện, người ở đây không ít, đều là bọn nhóc con, chọn đi chọn lại mấy cái nhẫn với vòng cổ, vòng tay, tôi nói với bà chủ quán: “Có xích không, xích đeo cổ ý.”

Bà chủ chỉ vào tường, tôi thấy toàn là xích, tùy tiện lấy mấy cái đặt lên cổ Hạng Vũ, nhưng so với thân hình hùng vĩ khôi ngô của Hạng Vũ thì mấy sợi xích quá mỏng manh, tôi nhìn bốn phía, thấy trong ngách tủ có một sợi xích vàng thô to, cầm tới cho Hạng Vũ đeo thử, quả nhiên dễ nhìn hơn nhiều, tôi hỏi bà chủ: “Cái này giá bao nhiêu?”

Bà chủ ra vẻ khó khăn, mãi cũng chẳng nói gì.

Tôi nói; “Đừng làm khó nhau thế, tiền không thành vấn đề.”

Bà chủ lúc này mới dám nói: “Tiền nhiều hay ít cũng không thành vấn đề, có điều, chú mua nó rồi chị lấy gì xích chó?”

Mẹ nó, ra là xích chó. Hạng Vũ vừa nghe thấy lập tức muốn tháo ra, tôi vội kéo lại : « Anh Vũ, vì chị dâu anh chịu khó chút. » Thế thì anh Vũ mới thôi.

Tôi lại nhìn Hạng Vũ, có sợi xích chó quả giống ca sĩ rồi, nhưng còn có chút chưa đủ, tôi lại chọn hai món, mấy thứ vụn vặt đeo được gì thì đeo cả rồi, mười cái nhẫn đá đeo tay, lại lấy ra một cái vòng to tổ chăng đeo lên tai Hạng Vũ, bà chủ buồn bực: “Chú chuyên làm khó chị à... đó là năm tay kéo tử quỳ chị đó.”

Sau cùng tôi nhặt cái vòng tai lớn nhất làm khoen mũi cho Hạng Vũ đeo, lùi về sau một bước xem lại, Hạng Vũ mặc quần ống rộng, cổ đeo xích chó, tai treo cái khuyên to nửa năm tay, tựa như con riêng của một vị vua dầu mỏ Ả Rập

Tôi nói; “Trước cứ thế, dù sao chị dâu cũng học múa, không chừng thế này hợp gu thẩm mỹ của chị ấy ... Bà chủ, tính tiền.”

Chúng tôi xong việc quay về, vừa tới đầu đường PHÚ THÁI thì một tên nát rượu xách bình rượu lao ra chặn đường, bước chân liêu xiêu, bình rượu tuột tay rơi vỡ nát, sau đó hấn ngẩng đầu nhìn Hạng Vũ, đột nhiên quỳ rạp xuống, mắt giàn dụa: “Ngài là thần đèn Aladin, sao lại bị giam trong chai rượu vậy?”

Tôi chịu kích thích mạnh, kéo Hạng Vũ đi luôn, tên nát rượu ở sau la lên: “Ấy, ngài còn không thỏa mãn 3 điều ước của tôi mà...”

Về tới xe, tôi thở vắn than dài; “Anh Vũ, xem ra bộ dáng ca sĩ không hợp anh, vứt mấy thứ rác rưởi đó đi.”

Hạng Vũ kéo mấy thứ lật vật xuống nói: “Giờ chúng ta đi đâu?”

“Để em lái, chúng ta đi tìm trung tâm tạo mẫu tóc giúp anh dọn dẹp chút.”

Tôi lúc này mới phát hiện để biến Hạng Vũ trở lại tuổi 20 khó không kém việc mua một chiếc BMW, ngoại hình không khó, khó là phải biến khí chất khác đi 300, Hạng Vũ có loại khí chất trầm, căn bản không che dấu được, cũng không có che dấu.

Tôi lái xe chậm rì rì không có mục đích, qua một con phố tối, hai bên các cô nàng gọi đầu thư giãn trong ánh đèn tù mù biểu diễn các tư thế mời gọi bọn tôi, thỉnh thoảng có cô còn vén váy lên, lộ ra những thứ khó nói nên lời, Hạng Vũ cũng biết “Tóc đẹp”, hỏi tôi: “Sao chúng ta không làm tóc ở chỗ này?”

“Làm tóc?” Tôi cười khì nhìn anh ấy. Hạng Vũ nhìn qua mấy cô nàng, lập tức hiểu đây là chỗ nào. Anh ấy nói: “Đi thôi.”

Tôi nói: “Anh Vũ, có câu là anh hùng bản sắc, anh hùng mà, vốn nên có chút sắc, kỳ thực đi “làm tóc” cũng chẳng có gì.”

Hạng Vũ trợn mắt nhìn tôi: “Chú lý giải thế hả?”

“Không cần nghiêm túc quá thế, anh cứ thế thì sao mà tán gái?”

Cuối cùng cũng tới salon beauty, tôi không có bị những tấm biển “thiết kế điện tử”, “phòng thiết kế hình tượng” ...mê hoặc. Tôi chậm chậm đi tìm, sau đó dừng lại trước một cửa hàng có nhạc sôi động đầy người ra vào, Hạng Vũ hỏi: “Sao chú chọn cửa hàng đông người, bên cạnh không tốt hơn sao?”

“Anh không biết rồi, cắt tóc phải tìm chỗ đông người.”

Chúng tôi đi vào, một nữ phục vụ mặc như y tá lịch sự tiếp đón: “Chào ngài, phục vụ số 8 sẵn sàng phục vụ ngài.”

Phục vụ viên số 8 là một mỹ nữ có chút thô quánh, cô ấy kéo Hạng Vũ tới ghế ngồi, Hạng Vũ vừa ngồi xuống, “rắc” ghế đã bị thoát móc. Về sau chỉ có thể làm ghế bằng thoi.

Tôi ngồi giữa một đám phụ nữ đang hấp tóc, các cô nàng dùng mặt nạ dưỡng da, mũi chụp đầu, mỗi người đều cầm một tờ tạp chí làm đẹp, tôi chán nản đành ngồi quan sát mỹ nhân thô quánh, kết quả lúc cô nàng khom lưng xuống thì tôi mới nhìn rõ, ra không phải là mỹ nữ, là anh chàng đẹp trai. Tôi càng hài lòng, thợ tạo mẫu tóc thế đều rất giỏi.

Tôi nói ngụ nam số 8 phải làm đẹp chút. Anh ta quả nhiên không khiến tôi thất vọng, tay dao tay kéo múa như thiên kiều mại nghệ, tóc Hạng Vũ không dài cũng chẳng ngắn chỉ chớp mắt giống như một thiếu tá, nếu mà cắt thêm chút thì giống Hồ Hán Tam, thế cũng tạm định hình xong, Hạng Vũ nhìn qua không thích, ngụ nam lại hỏi: “Râu ria ngài có cạo hay cắt sửa gì không?”

Tôi hỏi : « Cậu thấy sao ? »

Ngụ nam ôn nhu: “Đàn ông mà. Để chút râu ria cho dễ nhìn.” Nói xong còn sờ cái cằm láng o của mình.

«...Vậy cắt sửa chút đi. »

Tôi chú ý thấy trong quá trình cắt tỉa râu cho Hạng Vũ, gáy hằn nổi da gà mụn nhọt bất tận.

Sau cùng tính tiền là 240 NDT, 40 cắt tóc, 200 đền cái ghế, tôi ném 250 lên bàn, nói không cần thối lại.

Nhìn lại Hạng Vũ, đích xác sáng sủa hơn nhiều, lông mày rậm được tu sửa chẵn chu, tóc đen dày cũng thành đầu cua, râu lung tung cũng sửa lại trở nên thành thực ổn trọng hơn nhiều, phối hợp cặp mắt u uất, thật là một kỳ nam tử đã lịch kinh tang thương.

Thật quá tuyệt! Tôi cũng phải đổ kị.

“Giờ chúng ta đi đâu?”

“Trung tâm thương mại quốc tế.”

Trên xe, Hạng Vũ kéo tóc nói: “Bọn nó vuốt cái quỷ gì lên đầu anh vậy?”

Chung tôi tới nơi, lại lúng tung như lần tới ceasar, xe của chúng tôi căn bản chẳng đáng tiền bằng cái bánh xe của người khác, thậm chí không bằng một bộ quần áo trên người khách ở đây.

Cũng may ví tôi căng phòng, tôi quyết định không tiếc tất cả biến đổi Hạng Vũ. Chúng tôi tiến vào mới thấy đây là một cửa hàng bán nước hoa, những loại nước hoa nổi tiếng được trưng bày trong tủ, những loại càng quý càng được đặt gần trung tâm, xung quanh có những chiếc đèn tỏa màu sáng ấm áp cực kỳ hấp dẫn, có thể tưởng tượng ra khi chúng được bôi lên người phụ nữ chậm chậm tỏa hương, không ai có thể không yêu các cô nàng đó được.

Lần này kỳ thật là lần đầu tôi tới đây, tôi nhiều lần bỏ 300NDT ra mua một đôi tất, nhưng đó là vì trước kia tôi chỉ đủ tiền mua tất mà thôi.

Lần hai chuyên bán âu phục, tôi thấy những nhãn mác quen thuộc như Boss, Emegilo, Zecna ... (không rành mấy cái này) ... y phục như có sinh mệnh, cao cao tại thượng bang quan, tuy nhiên nam nhân không thể không có một bộ âu phục trong đời, nhưng đa số nam nhân khôn mua nổi mấy bộ đồ trong này, trước kia có một người là tôi.

Nhân viên bán hàng hỏi tôi: “Ngài chuyên dùng nhãn hiệu gì ạ?”

Tôi nói: “Không quản nhãn hiệu gì, tôi hi vọng bạn tôi mặc hợp cái gì thì mua cái đó.”

Nhân viên bán hàng cười tươi như hoa, cô nàng đánh giá Hạng Vũ, đột nhiên nói khó: “Trong cửa hàng của chúng tôi e rằng không có y phục hợp với vị này.”

“Sao?”

Cô bán hàng cầm lên một bộ màu đỏ ướm thử người Hạng Vũ, còn kém chút, cô ấy cầm một bộ to lên nói: “Đây đại khái là bộ lớn nhất rồi.”

Tôi nhìn cổ áo có một dây XL, Hạng Vũ mặc tựa như mặc áo lặn, y phục căng cứng.

Nhân viên bán hàng xin lỗi: “Chúng tôi chưa từng tiếp đãi khách cao như thể này, bộ này vừa nhưng bả vai của ngài rộng quá.”

Tôi bất mãn; “Các cô làm ăn gì vậy, không làm ăn với đàn ông vai rộng hả?”

Nữ nhân viên gấp lại y phục xua tay: “Xin lỗi, chúng tôi bó tay, ngoài ra còn cho ngài một kiến nghị, đối diện có cửa hàng bán trang phục của trường thể dục thể thao có lẽ có y phục phù hợp với bạn của ngài, dù tạm thời không có nhưng có thể đặt may.”

Tôi nghe xong lập tức kéo Hạng Vũ, đi, bởi vì tôi lập tức nghĩ tới trường thể dục thể thao chẳng những có thể mua quần áo, có thể thuận tiện thăm bạn Trương Thuận.

Tôi để Hạng Vũ lái xe, gọi điện cho Nghê Tư Vũ. Nghê Tư Vũ nói đang huấn luyện cùng bạn Trương Thuận, tôi nhìn lại đồng hồ, 8: 50, cô ấy nói

cứ trực tiếp đi vào khu bể bơi của đội tuyển, cô bé sẽ nói trước với bảo vệ.

Sau đó chúng tôi thông thuận tiến vào trường thể dục, bảo vệ nghe nói bọn tôi tìm đội tuyển bơi quả nhiên lập tức cho qua, Hạng Vũ vừa lái xe vừa nói: “Đi đâu?”

“Dẫn anh đi gặp một mỹ nữ, không mặc quần áo luôn.”

Hạng Vũ chân chừ đôi chút, biết tôi nói như đánh rắm, cứ thế lái xe.

Theo bảo vệ chỉ dẫn, chúng tôi tìm tới khu bơi lội. Tôi đẩy cửa vào thấy Nghệ Tư Vũ bị buộc chặt hai tay, chẳng qua mặt vui vẻ. Cô ấy vẫn mặc bộ quần áo bơi màu đen – Nguyễn Thị huỳnh đệ có vẻ đã quen. Cô bé đứng bên bể, đang nói chuyện thân thiện với Trương Thuận gì đó, hẳn là đang làm nũng sư phụ. Trương Thuận trước tiên vỗ vai khích lệ rồi đẩy xuống nước.

Đại khái là chuyện chơi đùa giữa sư đồ.

Nhưng Hạng Vũ đi vào sau thấy Trương Thuận đẩy một cô bé bị buộc chặt hai tay xuống nước, tức giận quát lớn; “Dừng tay.”

Chạy như bay lao qua, nhưng Nghệ Tư Vũ đã rơi xuống nước mất tăm hơi.

Hạng Vũ chỉ Trương Thuận mắng; “Tặc tử to gan.” Bàn tay to lớn vỗ thẳng tới Trương Thuận.

Trương Thuận lui tránh, cũng mắng lại: “Mày là thằng quái nào?”

Nguyễn Tiểu Nhị ở bên Trương Thuận cũng lao lên, Hạng Vũ tránh Nguyễn Tiểu Nhị, tay quét qua vai Nguyễn Tiểu Nhị. Nguyễn Tiểu Nhị lập tức kêu lên “ai ôi”, thất thế lui ra. Trương Thuận đâm thẳng vào mặt Hạng Vũ, chân lại đá quét qua, Hạng Vũ bắt lấy năm đấm Trương Thuận, mặc

cho Trương Thuận đá quét trúng chân, không chút động đậy. Không ngờ Trương Thuận co rút chân lại đau đớn, Hạng Vũ nhắc bổng Trương Thuận lên, kêu lớn; “Ông đập chết mày.”

Tôi hét lên: “Đừng, là bạn.”

Hạng Vũ nghe vậy hơi rung tay ném Trương Thuận xuống nước, Nguyễn Tiểu Ngũ không quản ba bảy hai một lao lên xông phi đập tới, Hạng Vũ cười lớn ha hả, bắt lấy chân cậu ta đang muốn đập xuống đất. Tôi lại lên: “Anh Vũ, nhẹ tay chút.”

Hạng Vũ cũng ném Nguyễn Tiểu Ngũ xuống nước, sau đó ngồi xuống xuống cẩn thận tìm Nghê Tư Vú, không thèm để ý Nguyễn Tiểu Nhị nhím lòm lòm coi như không thấy.

Bọn họ chỉ giao thủ trong chớp mắt, tôi mới chạy tới kéo lại Nguyễn Tiểu Nhị đang muốn lao lên, Trương Thuận thò đầu từ trong nước ra phồng mồm trợn mắt; “To con, có giỏi xuống đây chơi.”

Lại là bộ kích tướng dùng với Lý Quỳ. Hạng Vũ chẳng quán Trương Thuận là gì, nhìn lại trong bể một lúc rồi đứng lên than thở: “Cô bé kia chỉ sợ không may.” Rồi tức giận nhìn bọn Nguyễn Tiểu Nhị: ‘Bọn mày vì sao hại cô bé?’

Nguyễn Tiểu Nhị cũng không chịu lép vế, mắng: “Liên quan tới mày à?”

Hạng Vũ vừa xắn tay bước lên muốn rat ay, thì Nghê Tư Vũ “ùm” ló đầu khỏi nước, cười khanh khách, dây thừng trong tay đã cởi rồi, cô bé hiếu kỳ hỏi: “Sư phụ, mọi người sao cũng xuống đây hả?” Sau đó nhìn tôi, cười như chuống ngân: “Anh Cường.”

Tôi mắng: “Nha đầu thú không biết lớn nhỏ, nhanh lên đây.”

Hạng Vũ sững sốt: “Cô bé không chết à?”

Tôi kêu Trương Thuận, Nguyễn Tiểu Ngũ dưới nước; “Đều là hiểu lầm, mọi người lên trên đi...”

5 phút sau, tiếng cười sang sảng vang khắp câu lạc bộ bơi, hiểu lầm xóa bỏ, Trương Thuận nghe nói Hạng Vũ cho Nghê Tư Vũ đã chết nên ra tay, lại cốc đầu nói: “Giờ chìm chết con nhỏ này cũng không dễ đâu.”

Nguyễn Tiểu Ngũ rất bội phục võ công của Hạng Vũ, ôm quyền hỏi: “Còn chưa thỉnh giáo đại danh của hảo hán.”

Hạng Vũ cười nói: “Hạng Vũ.”

Ba hảo hán đều nhìn nhau, đồng thành hỏi: “Tây Sở Bá Vương?”

Hạng Vũ: “Đúng vậy.”

Tôi vội đẩy Nghê Tư Vũ ra nói: “Em nhanh đi thay quần áo, lát chúng ta còn có việc khác.”

Trương Thuận biến sắc: “Chẳng trách, ra là Hạng ca ca.”

Nguyễn Tiểu Nhị lôi vò rượu ra uống một ngụm lớn; “Thống khoái, lão tử hôm nay lại được giao thủ với Sở bá vương.”

Nguyễn Tiểu Ngũ cướp lấy uống ừng ực: “Tuy thua.”

Trương Thuận tiếp bình rượu uống một hớp: “Nhưng cũng không làm mất thể diện Lương Sơn.”

Thật là muốn tìm lại thể diện, ba người đánh một bị ném mỗi tên một nơi còn kêu không mất mặt.

Hạng Vũ ôm lấy vò rượu, ừng ừng nốc sạch, lau miệng, mọi người đều chờ xem anh ta nói gì, anh ta nói: “Đi, đều cùng anh đi mua âu phục.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82: Giết Người Và Cua Gái.

Tư Vũ đi thay đồ, ba tay hảo hán cũng quay người mặc quần áo, tôi phát hiện mấy cha này đúng là thối nhuần phượng châm vừa học vừa chơi, mang theo không chỉ rượu mà cả cá khô, lạc rang, trong một cái vò còn có hai con cá sống nhả, hỏi dùng làm gì, chỉ cười không đáp.

Nguyễn Tiểu Ngũ vừa mặc đồ vừa đùa, hôm nay tiếc là không lôi anh Vũ xuống nước, nếu không chưa biết ai ăn ai. Nguyễn Tiểu Nhị hỏi:

- Anh Vũ biết bơi không?

Trương Thuận trừng mắt mắng:

- Anh ý mà biết bơi đã không bị vây ở Ô Giang.

- Thôi nhanh lên mấy cha, đừng tán phét nữa – Tôi không nhịn được nói.

Bọn tôi ra khỏi cung thể dục, Nghê Tư Vũ đã chờ sẵn, cô bé mặc một bộ váy hoa ngắn trông rất nghịch ngợm, bộ ngực cứ nhô ra..., tôi phát hiện cô bé trông đã vui vẻ hơn nhiều, cô bé ngẩng đầu nhìn Hạng Vũ kinh ngạc nói:

- Trời đất, anh cao quá chừng, sau này em gọi anh là anh to con nhé.

Tôi nhìn hai người, chợt nhớ đến Quách Tương và Dương Quá, Dương Quá chờ người yêu 16 năm, còn Hạng Vũ chờ hán 2000 năm, tôi vỗ vai gã nói:

- Sau này lên mạng anh lấy nick: “Dám cười Dương Quá chẳng si tình” nhé!

- Dương Quá là thằng nào?

Hạng Vũ đi mà như chạy, Nghê Tư Vũ cố đuổi theo nhưng càng lộ rõ sự khập khiễng của đôi chân, tôi khều Hạng Vũ bảo đi chậm lại, Hạng Vũ phát hiện ra điều không tự nhiên hỏi:

- Chân em có tật à?

Tôi hăng giọng ầm ỹ.

- Hồi bé bị bệnh – cô bé tỉnh bơ.

Hạng Vũ ù một tiếng, chẳng chậm lại tí nào, nói:

- Ngày xưa anh có một tay lính, chân cũng bị tật từ bé, ra trận bị đánh què giò, nổi lại tự nhiên hết, em có muốn thử xem không?

Nghê Tư Vũ ngạc nhiên:

- Thật á?

Cô bé từ lúc ra khỏi cung rất hiếu kỳ về Hạng Vũ, giờ nghiêng nghiêng sang một bên, vừa đi vừa nhìn “ anh to con”.

Hạng Vũ tỉnh bơ:

- Thật ra con người có tí tật cũng là chuyện tốt, hồi đó bọn anh ăn uống kham khổ, suốt ngày đánh nhau, lâu ngày mới phát hiện cứ mấy tháng gầy còm ốm yếu hay tàn tật lại sống dai nhất, chúng nó biết mình bị hạn chế nên càng cố gắng, sau này đều thành quân quan hết, giết người gọn lẹ lắm.

Trương Thuận và hai anh em họ Nguyễn gật đến sái cổ. Nghe Tư Vũ nghe mà chẳng hiểu quái gì, cười nói:

- Lần sau anh đến em biểu diễn bắt cá sống cho anh xem nhé, mấy người trong đội bố em chẳng ai làm được.

Cuối cùng tôi cũng biết hai con cá sống dùng để làm gì, Tư Vũ hỏi nhỏ tôi:

- Anh ý nói thật đấy ạ?

- Bốc phét thôi.

Bọn tôi qua cung thể dục đối diện, dạo mấy cửa hàng chẳng thấy đâu bán đồ Tây, tôi đang nghĩ bụng không lẽ tay hướng dẫn viên đó lừa bọn tôi? Có ai thấy chỗ bán bóng rổ lại bán đồ Tây không? Nghe Tư Vũ biết bọn tôi định mua đồ Tây, nói to:

- Sao bọn anh không nói ngay, quán đó không ở đây đâu.

Đoạn dẫn bọn tôi vào ngõ ngoằn ngoèo một hồi, đến một quán may đo, tay chủ quán nhìn cái là biết người miền Nam, có vẻ quen Tư Vũ, chào đón nhiệt tình, khi thấy Hạng Vũ hỏi ngay:

- Cũng đến đặt đồ Tây hả?

Tôi thấy quần áo treo trên giá đều rộng hơn đồ thường vài số, xem ra chỗ này thường xuyên đón tiếp mấy tay vận động viên to con. Tôi hỏi:

- Có đồ may sẵn không?

- Chỗ này tôi chỉ nhận hàng đặt, mua đồ may sẵn thì ra cửa hàng mà mua.

Hạng Vũ giơ tay lấy một bộ từ giá cao nhất xuống, ướm thử rồi mặc luôn, thật đáng mừng, vừa như in. Thợ may vội vàng:

- Của người ta đặt đấy.

Hạng Vũ không thèm nghe, chìa tay hỏi:

- Quần đâu?

- Nói rồi mà, của khách người ta đặt đấy.

- Treo đấy rồi nói thế để nâng giá hả? – Nguyễn Tiểu Nhị xen vào.

- Cái tay đặt hàng bao giờ cần?

- Ngày mai.

- Có đúng lúc vậy không cha?

- Thật mà, không tôi treo ra làm gì, cả giày lẫn áo sơ mi đều để đây cả.

Nguyễn Tiểu Ngũ giật lấy giày và sơ mi đưa cho Hạng Vũ tỉnh queo:

- Đỡ phải đi đi lại lại.

Thợ may gần khóc nói:

- Người ta mai lấy hàng tôi phải nói sao đây?

- Làm một bộ hết bao lâu?

- Một tuần là ít nhất – Mặt mũi tay thợ may méo xệch nhìn tôi đáp, có lẽ thấy tôi bụng dạ mềm yếu nhất.

- Thì bảo người ta tuần sau đến lấy, cứng đầu!

Giờ tay thợ may mới phát hiện tôi là kẻ xấu xa nhất hội, mấy tay kia cướp giết còn nói rõ, tôi lại lý do lý trấu linh tinh, quay lại hỏi Nghê Tư Vũ:

- Bạn của em à?

Con bé nói phải là hồngбет, may quá, bé con khá thông minh:

- Em chẳng biết.

Thợ may ngồi bệt xuống đất, Trương Thuận gắt:

- Thoải mái tí đi, đưa quần đây.

Thợ may lấy quần ra, cười khổ nói:

- Đã thế thì đành vậy, mấy người lấy đi.

Hạng Vũ ôm đồng hồ đi vào phòng thay.

Tôi đặt 2000 lên bàn, thợ may nói:

- Tiền thì đủ rồi, nhưng mấy anh nghĩ xem cái tay mặc được bộ này tôi đâu có treu vào được.

- Thì bảo hẳn là bị cướp rồi.- Trương Thuận tỉnh rụi nói.

- Cũng phải để người ta tin mới được chứ, to con đâu chắc đã ngu.

- Thế để bọn này giúp một tay, đập chỗ này ta hoang, nói là tin ngay.- Tôi chem. Vào.

Thợ may xua tay rồi rút:

- Con xin các bố, con sợ lắm rồi ạ, các bố thay đồ xong rồi biến đi cho con nhờ.

Lúc ấy Hạng Vũ mở cửa đi ra, không tự nhiên chinh chinh cổ áo, ngượng ngùng hỏi:

- Trông có được không?

Bọn tôi ngẩn hết ra, trước mặt là một người đàn ông đẹp trai đầy chất nam tính, bộ complete phẳng phiu làm nổi bật thân hình vạm vỡ, vai rộng lưng dài, ngực nở bụng thon, chứng tỏ gã có một lối sống lành mạnh và thân thể cường tráng, không đeo cà vạt nêu lên tính cách phóng khoáng, thoải mái, cộng thêm đôi mày rậm như làm bằng sắt và ánh mắt thâm trầm của Hạng Vũ, lúc này nhìn hẳn mới chính xác là một vị anh hùng. Nghê Tư Vũ ôm miệng cả nửa ngày mới lắp bắp:

- Anh to con....đẹp trai ... quá!

Trương Thuận và anh em họ Nguyễn vừa chống tay lên cằm vừa gật gù:

- Xem ra anh em mình cũng phải đặt một bộ.

Tôi nhìn mấy tay vạm vỡ, mặc áo ba lỗ nói:

- Xin các cha, nhìn thế này còn giống ăn cướp, mặc vét vào là y chang mấy tay buôn đồng hồ giả.

Thợ may vừa gật gù vừa nói:

- Đúng là hợp thật, nếu thích các anh đặt sẵn tiền tôi làm thêm cho một bộ.

- Không phải một bộ mà bốn bộ, mỗi mùa một bộ.- Tôi vừa móc tiền vừa nói.

Lúc bọn tôi đi ra, Nghê Tư Vũ hỏi:

- Giờ mình đi đâu?

- Không phải bọn mình mà chỉ bọn anh thôi, em về đi không lại bị bố mắng.- Trương Thuận nói.

- Còn sớm mà, với lại bố biết em đi với các sư phụ thì rất yên tâm.

Tôi cười:

- Em chắc không phải con đẻ rồi, anh mà có con gái xinh thế này thì mọi sinh vật giống đực đều phải giữ cự ly 10 mét, nếu không miễn phí phục vụ củ đậu bay.

Tôi đột nhiên hiểu được niềm hạnh phúc của bố Bánh Bao, yên tâm biết bao, không lo thằng nào vì ham mê sắc đẹp mà lừa dối con mình. Cứ theo di truyền mà nói thì tôi có 50% khả năng yên tâm như vậy, có điều nếu con gái tôi mà giống tôi thì...cần phải lo lắng: thằng quái nào dám lấy?

Nghê Tư Vũ nựng nịu:

- Cho em đi với mà!

Trương Thuận:

- Bọn anh đi tắm.

- Em trông quần áo cho.

Nguyễn Tiểu Nhị:

- Bọn anh đi chơi gái.

Nói kiểu đấy bố nó tin, có muốn nói cũng phải úp úp mở mở thế này: “Bọn anh đi gọi đầu”. Tôi giơ tay dọa:

- Không về anh đét đít.

Nói gì thì nói mộng con bé trông chắc ghê, chắc nẩy từng từng ấy chứ. Tư Vũ cười hì hì chạy ra ôm tay Hạng Vũ mach:

- Anh Cường trêu em.

Hạng Vũ rút tay ra nói:

- Nó không dám đâu.

Tôi chỉ gã nói:

- Đừng thừa cơ đụng chân đụng tay, anh ý có người yêu rồi đấy.

- A! Chị ấy xinh không ạ? – Tư Vũ hỏi Hạng Vũ.

- Khỏi hỏi, chị dâu thuộc loại nghiêng thành đổ nước, rất có khí chất, ai giống em, một con bé ngốc. – tôi rì.

Cuối cùng Nguyễn Tiểu Ngũ ra chiêu tuyệt sát:

- Bọn anh đi uống rượu, dám đi không?

Nào ngờ cô bé vui mừng:

- Hay quá, hay quá, đi uống loại hôm trước nhé.

Bọn tôi bó tay, đành đưa con bé theo, kéo quân đến Nghịch Thời Không. Ba tay hảo hán gặp Chu Quý và Đỗ Hưng vui vẻ nói chuyện, Trương Thanh và Dương Chí lại chuồn đi đâu không biết, có Nghê Tư Vũ nên tôi không tiện giới thiệu Hạng Vũ, chỉ hỏi:

- Còn phòng riêng không?

Chu Quý đưa bọn tôi lên phòng, mang thêm mấy vò Đỗ Tùng rồi xuống bận rộn. Hạng Vũ vào phòng, cởi áo ngoài ra, cơ bắp chật căng áo sơ mi, Tư Vũ ngưỡng mộ hỏi:

- Anh tập thế nào mà được thế này vậy?

Tôi lờm:

- Hỏi làm gì? Em cũng định cơ bắp thế hả?

Con bé đỏ mặt lảng ra. Vì có Nghê Tư Vũ, bọn tôi đành nói mấy chuyện linh tinh, tôi nháy nhó ra hiệu cho Trương Thuận, gãi rót rượu ra bát hỏi:

- Theo bọn sư phụ học bấy lâu có thấy tiến bộ không?

- Nào chỉ tiến bộ, đúng là thần tốc mà, bố em cũng phát ghen lên đấy.

- Tốt, vì tiến bộ thầy trò ta làm một bát.

Nghê Tư Vũ chạm bát, một hơi cạn, Trương Thuận ngồi xuống, khẽ huých Nguyễn Tiểu Nhị, tay này giờ bát:

- Thế thì nhị sư phụ uống với em một bát.

Nghê Tư Vũ cười hì hì làm cạn ráo, mặt chẳng tái chẳng đỏ, con bé này tửu lượng cao thế từ hồi nào? Chắc mấy tay thổ phỉ này đào tạo ra mất. Nguyễn Tiểu Ngũ không chờ nhắc, vừa đứng lên Tư Vũ đã nói:

- Bát này em mời thầy năm.

Lại cạn, Trương Thuận vớ được cơ nói:

- Sao không mời sư phụ và nhị sư phụ mà chỉ mời ngũ sư phụ?

Con bé lại mời hai đồng chí mỗi người một bát, không cau mày lấy một cái, tôi lại nháy nhó Hạng Vũ, tay này trầm ngâm một lúc giờ bát nói:

- Uống rượu!

Cả bọn ngã lăn. Nghê Tư Vũ mặt mũi đỏ tía, uống hết bát này, đoạn đứng phắt lên hô to:

- Em nhất định lấy được chức vô địch.

Nguyễn Tiểu Ngũ lắc đầu, giơ sẵn tay, quả nhiên một giây sau con bé lăn chiêng vào tay hắn, Tiểu Ngũ đặt cô bé lên đi văng, lấy áo đắp rồi quay lại:

- Rồi, anh em ta nói chuyện.

Tôi chỉ mấy người nói:

- Mấy anh không tử tế gì cả.

Cả đám đồng thanh:

- Chú cú!

Trương Thuận cười nói:

- Có người mắng bọn em là kẻ cướp thô bỉ, nhưng tụi em rất kính trọng anh hùng hảo hán, trong những người xưa, kính trọng nhất là anh với Quan Vũ, Quan nhị ca.

- Quan Vũ là thằng nào? – Hạng Vũ ngạc nhiên.

Nguyễn Tiểu Nhị kinh ngạc:

- Anh Vũ không biết Quan nhị ca à?

Tôi nói:

- Hỏi vợ vãn, thế mấy anh có biết Hồng Tú Toàn là ai không? Có biết Lôi Phong là ai không?

- Lôi Phong là đứa nào? – Nguyễn Tiểu Ngũ chen ngang.

Tôi chán nản xua tay:

- Chỉ nói chuyện ngày xưa, chỉ nói chuyện ngày xưa.

Trương Thuận uống một bát, quệt miệng hỏi:

- Anh Vũ, kể bọn em nghe ngày xưa đánh trận ra sao?

Hạng Vũ bình thản:

- Có gì mà kể chứ, anh cứ chờ quân địch dàn trận xong, hô một tiếng “Giết”, thúc ngựa xông lên, ngựa anh nhanh, xông vào là bọn nó loạn tùng phèo hết, đâm chém một lúc là thắng thôi, còn lại lính lác nó dọn chiến trường, anh một mình về uống rượu.

Hội Trương Thuận nghe mà há mồm trợn mắt, hồi lâu Nguyễn Tiểu Nhị uống một ngụm lớn, giơ ngón cái nói:

- Anh hùng hảo hán!

Nguyễn Tiểu Ngũ tiếp:

- Đúng là Thiên Cốt Bá Vương.

Hạng Vũ cười lắc đầu:

- Bá Vương gì chứ, đọc sách, đọc binh thư hoài không vào, có tí sức trâu thôi.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Anh hồi nào trở nên khiêm tốn thế, sách sử nói anh kiêu căng tự đại, cuối cùng bị anh Quý dồn đến sông Ô Giang, lúc ấy còn nói bại không phải vì không dám đánh, đúng là tự luyện dễ sợ.

Hạng Vũ đập bàn cái rầm, bọn tôi cứ tưởng hăn nổi sùng, ai dè hăn nói lớn:

- Nói đúng, quá đúng!

Bọn tôi ngất, Trương Thuận hậm hực nói:

- Tay Lưu Bang thật đáng ghét, em mà gặp là đập cho một trận.

Thật ra hôm khánh thành trường hăn đã gặp rồi. Hạng Vũ phẩy tay:

- Đừng nhắc nó nữa, bọn anh giảng hòa rồi, anh nghĩ lại thì từ lúc dấy binh nó đã có chí lớn, dưới trướng có Hàn Tín, Trương Lương, cư xử tốt với bách tính, ước hẹn ba điều, biết nghe lời mưu sĩ, ngay từ đầu đã biết là mình muốn thiên hạ. Còn anh thì kiêu căng tự đại, tàn bạo với dân, thường phạt binh sĩ không nghiêm minh, có thắng cũng là bạo quân mà thôi, kiểu người như anh thích gì làm nấy chẳng nên được nghiệp lớn đâu.

Trương Thuận không coi chuyện đó vào đâu cười:

- Anh em mình là dân giang hồ, cứ sống cho thoải mái là sướng, anh Vũ ,uống!

Dân giang hồ cái con khỉ, kẻ cướp thì nói là kẻ cướp cho xong. Tôi cần thận hỏi Hạng Vũ:

- Anh tỉnh ngộ ra hồi nào vậy?

Hăn chưa đáp tôi đã vỗ đùi cái đét:

- Đúng rồi, từ lúc hai người xa nhau anh đã hoàn toàn tỉnh ngộ, em thấy anh có tuệ căn, sau này cứ gọi là sư Trí Thâm bén.

Tiểu Nhị nói:

- Anh Vũ kể chuyện anh và chị dâu đi.

Tiểu Ngũ bổ sung:

- Từ lúc hai người gặp nhau ấy.

Tôi cũng muốn hỏi vụ này lâu rồi, chỉ sợ hấn đau lòng, giờ tìm được Ngu Cơ rồi nghe chắc không sao. Hạng Vũ thấy mắt bọn tôi sáng quắc tò mò, bèn uống một bát, sợ gã rót rượu mất thời gian, Trương Thuận vội cave, Hạng Vũ nói:

- Hồi đó anh ở Ngô Trung, suốt ngày cùng đám gia đình tập võ uống rượu, nhà quá chân tay phát hoảng, chẳng vui gì. Mãi đến khi nghe tin Trần Thắng, Ngô Quảng khởi nghĩa, liên tục có người chạy nạn đến, tay thái thú chỗ bọn anh tên là Ân Thông, hồ đồ vô năng, nhát gan như thỏ, ra lệnh đóng cửa thành, mặc cho nạn dân khổ sở kêu khóc ngoài thành, càng ngày càng đông, tối nay đứng trên tường thành thấy gần này nạn dân, đến sáng đã thấy vô cùng vô tận rồi. Chú anh bèn bảo: Đến lúc khởi sự rồi, hỏi anh có dám không? Anh đáp là chờ lâu lắm rồi, nhưng chú bảo phải mất mấy hôm chuẩn bị. Anh chờ không nổi, một mình một ngựa vác thương là đi...

- Anh đi đâu? – Nguyễn Tiểu Nhị hỏi.

- Thì đi giết Ân Thông, chú anh nói nó có nhiều lính, phải vạch kế hoạch tử tế mới giết được.

- Anh đi một mình? Có bao nhiêu lính?

- Khoảng vài trăm đứa thì phải.

- Anh giết...sạch hết?- Nguyễn Tiểu Ngũ hỏi.

Hạng Vũ tiếp tục:

- Cũng chẳng giết hết, đại đa số chạy mất, lúc anh đến phủ thái thú thấy cửa mở, lúc đó đang động loạn, Ân Thông sợ nên ngày nào cũng thao luyện binh sĩ, anh phi ngựa vào luôn, không thấy Ân THÔNG, chỉ thấy một tay phó tướng. Anh lấy thương gõ vỡ cửa, chưa kịp hỏi gì thì thấy mấy bà già cầm gậy đuổi một cô gái từ trong vườn hoa chạy ra, cô ấy mặc một cái áo lông, khắp người rung rinh, trông đẹp lắm.

- Là chị dâu phải không? Chị ấy làm gì mà bị người ta đuổi đánh? – Nguyễn Tiểu NHị kêu lên.

Hạng Vũ dịu dàng chậm chậm nói:

- A Ngu là do Ân Thông mua về từ bé, lúc đầu làm nha hoàn, sau thấy lanh lợi nên cho học làm ca kỹ, khi nàng 16 tuổi thì Ân Thông nổi cơn dê lên, anh không bao giờ quên nàng lúc đó, mặt đầy vết roi ứa máu mà vẫn cười tỉnh bơ, cứ như đuổi theo là con chó, con mèo mình nuôi vậy. A Ngu chạy đến cửa hoa viên thì mấy mục kia kêu ầm lên, lính gác bèn lấy mâu chặn lại, nàng lúc ấy nhìn thấy anh, ngấn ra một cái rồi không rời mắt khỏi anh nữa, mặc cho bọn kia đánh đập...

Tôi nghĩ bụng: “ Không lẽ Ngu Cơ bị thiếu năng?”, sức hiểu ra hỏi:

- Lúc ấy anh đẹp trai lắm hả?

Hạng Vũ sáng mắt, hơi có vẻ ngại ngùng nói:

- Hồi đó anh mới 24 tuổi, mặc một bộ giáp bạc, áo choàng đỏ trùm mũ ngựa...

Trương Thuận nóng ruột hỏi:

- Sau đó thì sao?

- A Ngu cứ nhìn anh thế, còn anh thì không quên mình đến làm gì, anh lại dùng giáo đập vào cửa, có bốn tay lính chạy đến, thấy anh dám cười ngựa vào phủ, muốn lôi anh xuống, anh chỉ nhẹ nhàng gõ mấy cái, sợ vỡ tùm lum hết cả, não văng đầy đất, làm chân ngựa và giày anh dính đầy. Bọn nó loạn tùng phèo lên, mấy mục kia bỏ mặc A Ngu, rú lên như lợn bị chọc tiết chạy vào trong, anh chẳng nghĩ ngợi gì ném giáo một nhát, xuyên cho một mục cắm luôn xuống đất, mục ta vẫn còn vung chân múa tay trong tư thế chạy

Nguyễn Tiểu Ngũ không nhịn được hỏi:

- Bọn nó còn mấy trăm đứa mà anh vứt thưng ra như thế à? Còn một mục nữa đâu?

- Sợ vỡ mặt chết queo luôn, về sau anh cứ nói là ném chết con mục đó bị sợ nó vào báo tin, nhưng thật ra anh ghét chúng nó hành hạ A Ngu.

- Thế chị dâu thì sao? Có sợ không, dầu sao cũng là con gái mà?

- A Ngu chẳng sợ tí nào, lúc anh giết mấy thằng lính không phản ứng gì, chỉ khi anh ném giáo giết con mục kia, sạt qua mặt nàng thối tung tóc lên mới kinh ngạc che miệng, kiểu như một đứa bé con thấy người lớn dễ dàng làm gì đó mà nó không làm được, vừa ngưỡng mộ vừa tò mò, lại hứng phấn, vui vẻ. Anh vung tay cái giết mấy người, bọn lính bèn xúm vào bao vây, giáo mác cứ gọi là tua tủa, lúc ấy anh cười không phải con Ô Truy, con ngựa kia sợ quá cứ lồng lên, anh bèn nhảy búng xuống, rút kiếm ra chém, thôi thì gươm giáo, đầu vai gì chém tuốt, y như thái rau, loang cái giết vài chục đứa.

Trương Thuận ngựa cổ uống hết rượu trong bát, than :

- Đúng là hảo hán.

- Anh vừa giết vừa nhìn Ngu Cơ, nàng đứng dựa vào cửa vườn, tay chôn cầm vừa xem vừa cười, anh tự nhiên giết về hướng đó. Thấy anh lại gần tự nhiên nàng quay lưng chạy mất, anh buồn quá, giết lại càng hăng, máu phun đầy tay áo, anh vẩy một cái roạt, văng đầy đất....

Bọn Trương Thuận lắng nghe háo hức, tôi vội xen vào:

- Anh bớt vài tình tiết được không, em nghe thấy ghê quá.

Hạng Vũ cười, tiếp:

- Đúng lúc đó anh nghe thấy Ngu Cơ gọi: “ Ê, qua bên này!”, anh cứ nghĩ là nghe nhầm, tiện tay giết vài đứa rồi quay lại nhìn, thấy nàng đang đang đứng chỗ cây giáo của anh, thở hổn hển tìm cách nhổ lên, thấy anh nhìn sang thì nghịch ngợm nháy mắt, nói: “ Sắp rút ra được rồi”, anh vui lắm, lại vung kiếm giết thêm mấy đứa...

Tôi bụng bảo dạ:” Anh vui vẻ thì giết mấy đứa, buồn quá lại giết mấy đứa, lính của Ân Thông đúng là xui xẻo mà.”

- Các chú phải biết cây thương của anh nặng mấy trăm cân, Ngu Cơ lúc đó mới 16 tuổi, nhổ lên được rồi, cầm lấy cán giáo kéo lê đi, được nửa đường phải dùng lại nghỉ một lát rồi mới kéo đến cửa vườn, gọi anh: “ Ê, qua bên này”, anh nhảy mấy bước là đến, nàng vác giáo lên vai mềm, hổn hển nói:” Dùng cái này mà giết”, anh cố ý không cầm lấy mà hỏi lại tại sao, nàng lờ anh một cái rồi vui vẻ cười nói: “ Em thích xem anh dùng thương”...

Tôi nghĩ thầm, nghe thấy khêu gợi quá” Em thích xem anh dùng thương”, cười hình hịch mấy tiếng. Hạng Vũ mặt sáng bừng hạnh phúc uống một hơi hết rượu trong vò, tiếp tục:

- Anh một tay cầm thương, khua một cái, đập chết một mớ, lúc đấy cũng hơi mệt, bèn dựa vào tường sát cạnh nàng, một tay chống sau đầu, tay kia

khua giáo giết người, Ngu Cơ thích lắm, cười vui khanh khách:”Đúng rồi, cứ thế”, bọn lính cứ ủa vào, cách một tầm thương xác chúng nó chống chất lên nhau thành một bức tường...

Anh em họ Nguyễn luôn mồm khen hay, lại mở một vò nữa, sướng hết chỗ nói. Tôi nghĩ bụng:” Hay cái con khỉ, rõ ràng làm bộ để cua gái, hai tay hai cây thương mà...”

- Lúc đó anh và Ngu Cơ kề sát mặt vào nhau, anh cười hỏi sao lại không sợ anh? Nàng cười không đáp, lại hỏi có dám giết người không? Nàng chặt vật cầm kiếm của anh lên mấy lần không được, rất nghiêm túc nói:” Bây giờ em không có sức, sau này sẽ dám” Anh ha ha cười lớn, lại múa thương giết thêm một mớ. Anh giết cũng chán rồi, thấy bọn lính đứng mon men ở xa không dám lại gần bèn nói chỉ đến giết Ân Thông, thằng cha đó ở đâu, chũng nó không đáp mà vút vũ khí chạy hết, vừa lúc chú anh nghe nói, đem người đến chi viện...

Xem ra chờ mọi việc xong xuôi hết rồi mới dẫn người đến có truyền thống từ thời Hạng Lương.

- Có giết được Ân Thông không? – Vấn đề mà Nguyễn Tiểu Ngũ quan tâm nhất.

- Còn chạy đi đâu được? – Nguyễn Tiểu Nhị trừng mắt – Em muốn biết sau này làm sao hai người đến với nhau được?

- Chú anh dẫn người ra sau giết hẵn, phía trước chỉ còn anh và A Ngu, anh vừa lau máu trên giáo vừa nhìn nàng, nàng cứ cười cười không nói gì, hồi lâu bọn anh mới cùng lúc lên tiếng nói...

- Nói gì? – Bọn tôi nhất tề hỏi.

- Đi với ta, là anh nói, còn nàng nói: “ Đưa em đi”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Trầm Say Muốn Ngủ Khanh Tùy Ý

Tam hùng nghe xong chuyện của Hạng Vũ, lắng lại trong tâm, Trương Thuận dè dặt hỏi: “Vậy chị dâu hiện tại...”

Tôi nói: “Chị dâu hiện tại là một sinh viên quen sạch rồi, anh Vũ mặc thế này là để đi cua.”

Ba người vô cùng hứng khởi, đồng thanh nói: “Cần trợ thủ không?”

Tôi thay anh Vũ đáp lời: “Tạm thời không, bọn em có một tiểu tổ xử lý rồi, lúc nào chị dâu cùng mẹ đều rớt xuống nước thì bọn anh sẽ hữu dụng.” Tôi đột nhiên nhớ lại đề bài làm vô số đàn ông từ cổ chí kim khốn đốn: “Mẹ và vợ cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai?”

Trương Thuận: “Nói quý gì vậy, đang yên lành sao lại rơi xuống nước?”

Tôi nói: “Thì coi như thế đi.”

“Vậy đương nhiên là cứu mẹ rồi, vợ anh bơi giỏi lắm.”

“Coi như không biết bơi đi.”

Trương Thuận nói: “Vậy anh sẽ mỗi tay kéo một người.”

Tôi nói: “Chỉ có thể cứu một người thôi.”

“Chú đang gây sự với anh hả?”

“Mau nói, mau nói đi, anh mà đáp được câu này thì anh sẽ trở thành đàn ông thời đại này đó, em còn dễ dàng xin giải thưởng đặc thù gì đó cho anh nữa.”

Nguyễn Tiểu Nhị xen vào: “Nếu là anh thì sẽ cứu mẹ.” Sau đó chọc Nguyễn Tiểu Ngũ: “Chú thì sao?”

Nguyễn Tiểu Ngũ: “Hai anh em ta một cứu mẹ, một cứu vợ là được rồi, em giúp anh cứu chị dâu.”

Nguyễn Tiểu Nhị: “Anh em tốt.”

Trương Thuận cũng gật đầu: “Đúng, anh cũng cứu mẹ, để Trương Hoàn cứu vợ anh.”

Mẹ nó, bọn nó đều là hai người một, khiến một thằng con độc nhất trong gia đình sinh vào sau năm 80 biết nói gì đây: “Thế nếu các anh không ở cùng một chỗ, mà mỗi người đều gặp phải chuyện này thì sao?”

Nguyễn Tiểu Nhị: “VẬY CŨNG CỨU MẸ.”

Nguyễn Tiểu Ngũ gật đầu: “Đúng, cứu mẹ.”

Tôi hỏi hai tên: “Nếu vợ anh cũng hỏi thế, các anh cũng dám nói thế hả?”

Cả bọn gật đầu.

Ai, vẫn là đàn ông cổ đại tốt, bọn họ không sợ bạn gái đau lòng, tôi lại quên đi một chuyện bọn họ cưới vợ cũng chẳng dám hỏi thế này. Kỳ thực, lối nghĩ của anh em họ Nguyễn rất có vấn đề, bởi vì họ đều chọn cứu mẹ, vậy thì đồng nghĩa sẽ có 2 bà vợ phải chết, nếu như họ đều chọn cứu vợ thì chỉ hi sinh một bà mẹ thôi, cái vấn đề số học này ngay cả một thằng dốt

toán như tôi cũng tính ra được, chẳng qua tôi không dám nói với cả bọn mà thôi.

Tôi lại hỏi Hạng Vũ; “Anh Vũ, anh làm sao?”

Hạng Vũ lắc đầu: “A Ngu chắc chắn sẽ không hỏi vấn đề vô bổ như thế, nếu như người phụ nữ khác mà dám hỏi anh thế, anh sẽ tát nó lật mặt.”

Tát lật mặt? cũng là một tuyển chọn không tồi, nhưng nó không thích hợp đối với bất kỳ người đàn ông nào, đàn ông có vô số lúc nhúc, Sở bá vương có nổi mấy người?

Đêm nay chúng tôi nói rất vô bổ, sau cùng ngay cả Chu Quý cùng Đỗ Hưng cũng tới, bọn họ biết là Hạng Vũ, quả nhiên “cúi đầu vái chào”, kể chuyện Ngu Cơ, các hảo hán đều hâm mộ, đáng tiếc nữ đồ đệ Vương Tĩnh không ở, nếu không trước sức ép của sư phụ chắc chắn sẽ phun ra nhiều tình báo hữu dụng.

Lúc chia tay, Trương Thuận quay đầu ôm quyền: “Anh Vũ, anh em bọn em không giúp gì được anh, nhưng nếu cần cứ gọi một tiếng, Lương Sơn bọn em, cái thế hào kiệt rất nhiều, chỉ mong sau này anh hay tới chơi.”

Tôi nói vào tai Hạng Vũ: “Đây là một bọn thổ phỉ nổi danh lịch sử, chẳng qua bản tính cũng tốt.”

Hạng Vũ cũng ôm quyền: “Về sau gặp anh cũng không nên khách khí nhé.”

Chúng tôi về nhà, Lưu Bang không ở, Tần Thủy Hoàng đang nghịch camera, chỉ có Lý Sư Sư thanh nhàn nhất, đang ngồi xem TV cùng Bánh Bao. Chẳng qua cô bé ra hiệu thắng lợi với tôi, xem ra thu hoạch lớn. Khi Hạng Vũ đi từ sau lưng tôi ra, hai cô nàng đều kinh ngạc, Bánh Bao: “Anh to con ăn mặc thế này thật phong độ, mặc đồ âu trông như ông chủ doanh nghiệp vậy.”

Bánh Bao nói thế làm tôi nảy ra ý nghĩ hay, tôi ghé vào tai Hạng Vũ nói: “Đúng rồi, anh về sau cứ nói mình là ông chủ tiệm bánh bao là ok.”

Tôi kéo Tần Thủy Hoàng tới họp, hỏi: “Anh Chính, máy móc thế nào rồi.”

“Ổn cả.”

“Tốt, thế mai lúc thấy mục tiêu anh chụp thả cửa nhé trước sau chụp tất, còn có người tiếp xúc với mục tiêu nữa, cứ là đàn ông là không bỏ qua.”

Anh Chính gật đầu.

Lý Sư Sư đẩy cửa buồng ngủ, chạy qua lấy một tập giấy ném trên bàn, nói rất nhanh: “Trương Băng nhà cũ ở khu tập thể khu ủy, ông chị ấy từng là phó trưởng khu, hiện tại cán bộ về hưu, gọi tắt là quan công ủy...” cô bé quay qua nhìn cửa phòng bánh bao, nói tiếp: “Đều là em hỏi từ Vương Tịnh, đây là số điện thoại của Trương Băng, nhưng em còn không mạo muội gọi.” rồi cô bé mở giấy, trên đó có ghi số điện thoại. Nhìn giờ, đã muộn, tôi đề nghị để mai bàn tiếp. Quả nhiên lập tức nghe tiếng Bánh Bao la: “Em Nam tới đây mau, Ấn Tiểu Thiên xuất hiện rồi này.”

Tôi buồn bực: “Sao em cứ phải dẫu dẫu điểm điểm, Bánh Bao cũng không phải đối việc anh Vũ làm, em sợ cô ấy để ý làm gì?”

Lý Sư Sư: “Chị không phản đối của Trương Băng, nhưng anh dám để chị biết Bá Vương của Ngu Cơ à? Thôi...em đi xem Ấn Tiểu Thiên đây.”

Tôi phất tay: “Đi đi, xem ‘Anh giết em, người yêu của anh’ của em đi.”

Lý Sư Sư trừng mắt, vừa chạy ra vừa lớn tiếng hỏi Bánh Bao: “Chúc Tứ Bình giết ai vậy?”

Hạng Vũ hỏi tôi: “Khu ủy cũ ở đâu vậy?”

Tôi nhanh chóng cầm lấy bút chì vẽ lên trên trang báo một hình vuông, chỉ vào hình vuông nói: “Chúng ta giờ đang ở đây, đây là trường của cô bé, còn đây, là tòa nhà khu ủy cũ, ông của mục tiêu nếu như là phó trưởng khu nghỉ hưu, vậy chắc sẽ ở trong nhà riêng hai tầng rồi.”

“Cạ chi đây?” Tần Thủy Hoàng chỉ vào chữ C trên hình vẽ hỏi.

“Đây là hai cửa trường nơi mục tiêu đang cư trú.”

Kinh Kha dán tai vào cái radio, tay kia cầm tờ báo, hỏi: “Anh phải biết mục tiêu có thói quen đi cửa nào, bên người có bao nhiêu hộ vệ?”

Đây là lần đầu tiên từ khi tôi quen Kinh khờ mới thấ anh ta nói một câu tỉnh minh chính xác, Hạng Vũ lạnh run: “Anh tính giết cô ấy hả?”

Tôi chỉ vào phòng Kinh khờ: “Anh Kha, không còn cần tới anh nữa rồi, anh đi ngủ đi.”

Kinh Kha đi rồi, tôi ho khan: “Chúng ta cứ gọi mục tiêu là Trương Băng đi.”

Hạng Vũ dùng hai ngón tay đề lên 2 điểm tập thể khu ủy cùng cửa hiệu, hỏi : “Anh muốn biết chúng ta cách nhà cô ấy bao xa?”

Tôi lấy bút chì vẽ loảng ngoảng, nói: “Ở giữa có phố sắt thép, trên đường có hai rạp chiếu phim cùng không dưới 3 quán cafe, anh có thể nhân lúc đưa cô bé về nhà mời đi xem phim hoặc uống cafe... đương nhiên không thể đi cái xe của anh bây giờ, anh Bang sẽ tìm cho anh một cái xe, giờ đã muộn mà anh ấy chưa về thì chắc đã thành công.”

Hạng Vũ không hiểu: “Xem phim, uống cà phê?”

Tôi nói: “Đúng, đương nhiên lúc đầu trước tặng hoa cùng hẹn trước vào ban ngày, à đúng rồi, anh Vũ cũng phải học cách nhắn tin, ngày mai em sẽ

mua cho anh cái di động.”

Hạng Vũ sững sốt, ngập ngừng: “Mấy thứ này.. anh chẳng biết gì cả.”

“Có cái gì mà không biết, tặng hoa cho con gái, con gái đều thích hoa, hoa là sinh thực khí của thực vật..” tôi nhìn Hạng Vũ ngốc như con gà gồ, kinh ngạc hỏi : “Chẳng lẽ anh không dám?”

Hạng Vũ lập tức nói: “Anh có gì mà không dám làm hả?”

“Đúng rồi, anh là Sở bá vương thì sợ cái gì, nhớ năm xưa anh cùng chị dâu huyết sắc lãng mạn, trong lúc bị hơn trăm người vây công còn có thể nói chuyện tình yêu.”

Hạng Vũ nói nhỏ: “Anh nguyện bị vài trăm thằng vây lấy lần nữa.”

Lần này tôi hiểu rõ cả rồi, Tây Sở bá vương của chúng ta đích thực luống cuống rồi.

Nhưng nếu muốn kiếm vài trăm người bao vây bọn họ như năm xưa liệu được không?

Có nên nhờ 300 không nhỉ? Đến lúc đó đùa thành thật, 300 dù chỉ sống có một năm, khỏi sống nữa, để Hạng Vũ giết chơi? Bọn họ sẽ đồng ý sao? Trừ phi là Nhạc Phi tán gái nếu không đừng mơ.

Mẹ ơi, biện pháp này mà tôi cũng nghĩ ra, tôi cũng có khí chất coi nhân mạng như cỏ rác hả? Chợt có số máy lạ gọi tới, tôi nghe không ngờ là Nhan Cảnh Sinh. Cậu ta dùng tháng lương đầu tiên do tôi phát mua một chiếc di động, cậu ta gọi tôi chủ yếu là trách cứ các hảo hán Lương Sơn, còn có cả Lý Bạch nữa, cậu ta tức giận nói : ‘Chủ nhiệm Tiêu, anh thỉnh ai tới làm thầy vậy, mỗi ngày hết ăn lại nằm, bọn họ đều là thầy dạy võ, lêu lổng chút cũng miễn cưỡng chấp nhận, đáng giận nhất là thầy Lý dậy ngữ văn, ngày

ngày uống rượu sau khướt, có ngày tôi đi tìm anh ta thương lượng chuyện dạy học, anh đoán anh ta nói gì nào?”

Tôi cũng rất hiếu kỳ: “Nói gì?”

“Anh ta nói với tôi ‘Ngã túy dục miên, quân thả khứ.’.”

Tôi nói: “Đây là thơ của Lý Bạch hả?”

Nhan Cảnh Sinh tức điên, nói lớn; “Có phải thơ của Lý Bạch hay không không quan trọng, quan trọng là câu sau này.”

“Thế lão rồ cục nói gì?”

“Anh ta nói với tôi: “ngã túy dục miên khanh thả khứ, khứ con mẹ nó mà khứ.”

...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84: Ủy Viên Hội

Nghe ra Nhan Cảnh Sinh rất giận dữ: “Thầy Nhan, tôi cũng ủng hộ thầy, lão có gì đặc biệt hơn người chứ, chẳng qua thầy cũng để ý, nghe nói lão biết một môn ngoại ngữ đã thất truyền.”

Nhan Cảnh Sinh: “Tôi tức không phải vì anh ta mắng tôi, nhưng là thái độ của anh ta kìa, thái độ như thế có thể làm thầy được sao?”

Tôi nói: “Đúng, về sau chỉ phát lương cho lão mà không cho lão đi dạy nữa, thi nhân sợ nhất dạng này, trước kia hoàng đế cũng từng làm thế, bao nhiêu thi nhân đã phải chán nản bỏ đi.”

“Anh ta còn là nhà thơ à?”

“Ừ, còn viết nhiều là khác, đúng rồi. “Khứ con mẹ nó mà khứ là Lý Bạch viết hả?”

“Đâu có, nguyên văn là ‘Ngã túy dục miên khanh thả khứ, minh nhật hữu ý bảo cầm lai’, đây mới thơ do là Lý Bạch viết.”

Tôi cười he he: “Thầy không cần nói, lão sửa thế nghe lọt tai hơn nhiều.”

“Chủ nhiệm Tiêu, tôi cảm thấy trường ta có vấn đề, ngay cả phòng chiêu sinh cũng chẳng có, nếu có học sinh tới thì ai tiếp đón?”

Tôi nói: “VẬY thầy kiêm nhiệm đi, thầy về sau là phụ trách tuyển sinh, tùy tiện tìm cái phòng nào đó làm phòng làm việc thôi.”

Nhan Cảnh Sinh thấy vai nặng trĩu trách nhiệm: ‘Anh cứ yên tâm, em nhất định sẽ nhanh chóng làm cho trường chúng ta lớn mạnh.’

Tôi mách cho cậu ta: “Trường ta tạm thời không chiêu sinh, nhiệm vụ của thầy là khuyên các học sinh tới đăng ký nhập học thôi học.”

“Hả? vì sao?”

“Chúng ta là trường học miễn phí, vì vậy không có năng lực tiếp đãi nhiều học sinh thế kia, chẳng phải hôm nay còn có người tới cứu trợ trường sao? Còn lưu số điện thoại cho trường ta, tôi thấy tên đó có mục đích gì đó, chẳng may lại lập văn phòng cứu trợ ở trường ta, luật giờ cấm cường chế mấy văn phòng thế này, nếu còn lôi mấy tên lưu manh du côn tới trường, thì trường của chúng ta sẽ loạn tùng phèo.”

Nhan Cảnh Sinh nghĩ một lúc: “Cũng phải, vậy trước đừng thành lập phòng tuyển sinh.”

“Vẫn phải lập, chẳng qua đổi tên là, ‘Khuyên thôi hợp lý’ gì gì đó. Chỉ cần để người ta nhìn vào cái biết không nên vào trường là ok.”

“Vậy gọi ‘Ủy ban tang lễ’ nhé.”

Tôi cười khan, không ngờ tên nhóc này tâm tư chẳng kém gì tôi. Tôi nói: “Khuyên một thằng thôi không vào học tôi cho thầy 50 ndt khuyến khích.”

Nhan Cảnh Sinh: “...Không cần đâu, cứ thế nhé.”

Tôi vừa dập điện thoại vài phút thì hiệu trưởng Trương gọi tới, câu đầu tiên: “Chú Cường, dậy võ thế nào rồi?”

Tôi mắng thầm, lại nhớ Nhan Cảnh Sinh tố cáo, tôi đành cười ha ha: “Đều khá được, không tin thầy có thể tự đi kiểm nghiệm một chút.”

Ông Trương: “Không cần tôi thích tự kiểm nghiệm. Cơ hội tới rồi, tháng sau sẽ có một giải thi đấu võ thuật toàn quốc, chủ yếu là biểu diễn cùng thực chiến, nghe nói lần này 90% tham gia là các trường dạy văn võ trong cả nước. Tôi đã báo danh cho trường ta tham gia, chú chuẩn bị nhé, tranh thủ vào top 5 là được, như thế sẽ có tác động tích cực tới trường ta.”

Tôi hoảng hốt: “Học sinh mới vào trường chưa lâu, võ công cũng chưa tới đâu. Liệu chúng ta có nên lùi lại đợt sau không, thế tốt hơn?”

“Ai nói kêu học sinh đi? Tới tham gia đều là thầy giáo, nghe nói còn có cao thủ tục gia của thiếu lâm cùng Võ Đang, tôi thấy chú thuê nhiều thầy giáo dạy võ thế, chắc không phải toàn thùng cơm chứ?”

“Xxx, Võ Đang cùng Thiếu Lâm? Là lục đại môn phái vậy công Quang Minh định hả đoạt Cửu Long bôi? Tôi hiện tại nào có thời gian chơi với bọn họ.

Tôi đang nghĩ một cái có thoái thác, hiệu trưởng Trương lại nói: “Chú Cường, tôi bảo chú này, đây là cơ hội xuất danh, tôi đã khẳng định với thị trường sẽ vào top 5. Đừng cho rằng tôi không biết cậu cảm không ít hồ bằng cầu đẳng của cậu vào trường, bọn họ không đến nỗi là thùng cơm cả đám chứ? Chỉ cần chú đạt được yêu cầu của tôi, chú về sau làm gì tôi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Thị trường nói rồi, chú nếu có thể làm thành phố nổi danh, trường ta sẽ chuyển từ cao đẳng thành đại học. mỗi năm sẽ chi cho trường 10 triệu NDT kinh phí đào tạo.”

Tôi: “...”

Tôi thực không biết nên nói gì nữa, cài cảm hồ bằng cầu đẳng, bỏ một phần tiền? Thanh danh làm cái gì, để học sinh toàn quốc chạy tới ‘Ủy ban tang lễ’ à? Khuyên một đứa không học là 50, Nhan Cảnh Sinh làm nửa tháng đủ bao thường niên phòng tại khách sạn Dubai 7 sao. Chẳng qua điều kiện cũng thật mê người, còn việc chuyển thành đại học cũng chẳng hiếm

lạ, nhưng con số mỗi năm 10 triệu cũng chẳng phải nhỏ, hiện tại tôi chi tiêu khổng lồ, mỗi ngày đều phải mua heo béo 16NDT/kg. Các hảo hán uống rượu tuy là nhà mình nấu nhưng tiền nước cũng đã mấy chục NDT, hơn nữa rượu tiêu phí lương thực.

Hơn nữa tôi còn phải cho tiền tiêu vặt, còn phải trang tu biệt thự, còn phải chi cho Hạng Vũ tán gái, nếu chỉ dựa vào quán bar, tôi thật sự là giặt gấu vá vai.

Tôi cần tiền.

Tôi nói với ông Trương: “Top 10 em không dám đảm bảo, khó mà nói trước được gì, thế nào tính là nổi tiếng? Em vào top 10 cho em mỗi năm 2 triệu được không?”

Ông Trương nói: “Chú đừng có chơi anh thế, biểu diễn võ thuật thứ mấy cũng chẳng sao, trọng yếu là thi đấu tán thủ, nhà nước đang tìm kiếm nhân tài phương diện này, nếu mà tuyển được người xuất quần bạt tụy thì là quan viên địa phương có thành tích.”

Giờ tôi mới hiểu, tán thủ là một dạng biến hóa từ võ thuật truyền thống của Trung Quốc, hiện tại nhà nước đang muốn mở rộng phạm vi ảnh hưởng ra toàn thế giới. Vì thế thường xuyên tổ chức thi đấu. Trước mắt đang thiếu quần thể tốt làm cơ sở phát triển lên.

Tôi nói với ông Trương: “VẬY thầy nói đi, trừ thứ nhất, từ thứ hai tới thứ mười, xếp thứ mấy mới có tiền thưởng?”

“Chú nói dễ nghe nhỉ? Giống như chú muốn thế nào được thế đó ấy, vì sao không lấy thứ nhất, thứ nhất chắc chắn có tiền thưởng.”

Tôi nói: “Không dám lấy, không trả nổi tiền khuyến lui học.”

Ông Trương: “Bớt nói dóc đi, chú chuẩn bị tốt nhé.” Sau đó cúp máy.

Vì sao tôi nói không ai tin?

Nếu là tháng sau thì không bận, cùng lắm trước khi thi đấu một ngày xếp danh sách được rồi. Chuyện quan trọng trước mắt là xử lý Hạng Vũ.

Hạng Vũ đang ngây ngốc, tôi la lên: “Ây, anh Vũ, anh không thể thế được, anh có thể lấy thủ cấp tướng địch giữa vạn quân thù như lấy đồ trong túi, chẳng lẽ còn sợ một con bé mới 20 tuổi à?”

Tần Thủy Hoàng đột nhiên hỏi tôi: “Phó khu trưởng nà quan chi rứa?”

Tôi nói: “Khu trưởng tương đương huyện lệnh, nhưng có thể kém hơn chút.”

Chính béo bữu môi: “Con tiểu lại.”

Tôi nói: “So với anh thì là con tiểu lại, so với em là con cán bộ cao cấp .”

Chính béo: “Sao cọ thế, chụ là Tề vương, chú quên hị?”

Tôi không quên, nếu tôi nói vậy tới quốc gia, nói Sơn Đông là đất do Tần Thủy Hoàng phong cho tôi, liệu có để tôi làm thư ký tỉnh ủy gì gì đó không? Nếu không thì trưởng cũng ok? Chắc nhà nước không cho tôi lên đâu...

Tôi thấy hai người có nhiều ý nghĩ tinh quái trong tổ năm người là Lý Sư Sư cùng Lưu Bang không ở, dứt khoát thu tờ báo lại: ‘Hôm nay nghỉ đã, ngày mai chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn.’

Tôi uống chén trà, hút điếu thuốc rồi tới chỗ Bánh Bao. Tựa như một con lười nằm chềnh ềnh trên sofa, hai cô gái đều cách xa nửa mét. Tôi vắn eo: “Lưu Hoàn còn chưa tự sát hả?”

Lý Sư Sư kỳ quái; “Lưu Hoàn vì sao muốn tự sát?”

Tôi nói: “Nó giết Chúc Tứ Bình, sau đó nó vì tạ tội nên tự tử trước cửa nhà Chúc Tứ Bình.”

Lý Sư Sư nhú mày: “Không nên nói cho em diễn biến.”

“Cứ nói, kết thúc là người mẫu bỏ đi, Ân Tiểu Thiên kéo dài hơi tàn... đây là phim chiếu mấy năm trước rồi.” Tôi vừa nói, theo tập quán ôm eo bánh bao, Bánh Bao cũng như mèo nhỏ nhích lại gần.

Lý Sư Sư đột nhiên nói: “Vậy là chị dâu sớm xem hết rồi hả?”

Bánh Bao: “Đúng rồi.”

“Thế sao chị còn xem lại?”

“Chẳng phải em thích xem à, chị theo em.”

Tôi nói với Lý Sư Sư: “Ân Tiểu Thiên không phải loại chị dâu em thích, cô ấy thích Đại Vi.”

Lý Sư Sư mắt sáng lên, quay đầu lại muốn nói gì đó, nhưng thấy chúng tôi ôm nhau thân mật, mặt đỏ lên. Tim cứ chuồn ra.

Bánh Bao thấy Sư Sư đi: “Em ấy chẳng giống người mẫu tí nào.”

Tôi bắt đầu chui lung tung: “Thế người mẫu phải làm sao? Ai cũng phải giống hồ ly à?”

Bánh Bao trừng tôi: “Anh có thể thay đổi cách nói chuyện không? Sắp ba rồi mà còn như mấy thằng choai choai.”

Tôi nói: “Thì lúc trước chẳng phải em thích tính này của anh còn gì? Chẳng lẽ em thích anh vì anh giúp người già qua đường à?”

Bánh Bao dựa vào lòng tôi nhớ lại: ‘Lần đầu gặp anh, chẳng biết anh đâu, anh như một tên lưu manh ngồi trước mặt em, muốn cùng em chơi à.’

Tôi nói: ‘Chúng mình có thể chuyển ‘Giống lưu manh’ thành thật không?’

“Anh kẹp ngoại tệ mạnh trong tay hỏi em, trước khi em trả lời đều lấy tiền ra, anh hỏi em hai câu vô thưởng vô phạt trước, câu thứ ba ‘lần đầu xx với bạn trai thì nói gì...’. Anh chơi em, tiền kẹp chặt thế, em trúng kế, nói ‘Sao không rút ra được?’ nói xong em biết mình mắc lừa rồi, em thầm nghĩ nếu đã đụng phải lưu manh, có tránh cũng không được, nên cũng không nói với anh mấy câu tình cảm.”

Tôi chen vào: “Nào chỉ không tình cảm, em nói ‘Con mẹ mày...’.”

Bánh Bao cười ha ha, nhìn cửa: “Chết bầm, vẫn nhớ thù, lúc đó là em tức quá mà.”

Tôi ôm Bánh Bao, cảm khái: “Nói ra hai ta biết nhau cũng thật lãng mạn, không kém Bá Vương biệt Cơ.”

Bánh Bao: ‘À, đúng rồi, mai bố kêu anh đi qua ăn bữa cơm, chiều mai 5 giờ em về cùng đi.’

Tôi khẩn trương: “Đi làm gì?”

Báo Banh bất mãn; “Anh bị gì vậy, chỉ là ăn cơm thôi mà.”

Tôi nói: “Trừ ăn cơm, có nói chuyện kết hôn không?”

Bánh Báo véo tôi: “Vậy anh có ý gì, muốn kết hôn không?”

“Không muốn.”

“Anh nói lại lần nữa coi.”

“...Muốn.”

Bánh Bao mới chuyển giận làm vui.

Tôi nói: “Ba em chuẩn bị đòi anh nhiều tiền sính lễ?”

“Bố em ra bao nhiêu anh cũng trả sao?”

Tôi choáng váng: “Chẳng lẽ là nữ hướng ngoại trong truyền thuyết hả, anh hỏi rốt cục em theo ai?”

Bánh Bao dấm tôi một cái: “Đừng có được còn khoe mẽ, chủ yếu là em cũng lớn tuổi rồi, kỳ thực ba em có làm khó anh cũng để lộ mặt trước mọi người, tiền thì ba em cần làm gì, chẳng phải đều cho em sao?”

Bánh Bao đột nhiên nghĩ tới cái gì: “Ba em tuy biết đức hạnh của anh thối cỡ nào rồi. Nhưng anh mai phải hết mực nhịn nhé, đừng như du côn.”

Tôi nói: “Anh dù sao cũng là quản lý, là em phải cẩn thận, đừng đến lúc đó sảy miệng, cha em nghĩ rằng anh chiều chuộng hỏng em đó.”

Bánh Bao liếc mắt đưa tình: “Ngủ với anh hai năm rồi, anh chẳng lẽ còn chưa hiểu cách làm người của em?”

Tôi: “///”

Bố Bánh Bao nếu có lương tri thì không nên đòi tiền sính lễ. Trước khi tôi biết bánh bao thì còn kín tiếng, nói chuyện chú ý, từ lúc ngủ cùng cô nàng. Miệng không thể giữ nổi, có gì đều phun tuốt tuồn tuột.

Ngày mai, vô luận thế nào đều cho Trương Băng gặp Hạng Vũ, sau đó cùng lão kế toán chém giết, tóm lại ngày mai tôi cùng Hạng Vũ đều phải làm mọi việc chu toàn tới kết.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85: Không Đủ Mưu Trí

Suốt đêm, Hạng Vũ không thể ngủ nổi, tôi thức giấc nhìn qua thấy Hạng Vũ nhìn trần nhà, cứ thế mấy lần tôi đành nói: “Anh Vũ, ngủ đi, mai đi gặp chị dâu mà mắt đỏ vì thiếu ngủ, chị dâu nghĩ sao?” Thế anh Vũ mới nhắm mắt. Nhưng tôi biết anh ấy không ngủ.

Thiên cổ bá vương Hạng Vũ lại như một tên nhóc chưa ráo máu đầu vì một nữ nhân, nếu như anh ta ngày mai phải đối mặt một trận đại chiến chắc hẳn ngủ rất ngon, cũng như tôi ngày mai phải ra chiến trường thì đêm khăng định không ngủ được...

Ngày hôm sau Bánh Bao vừa đi làm, thành viên tổ “tán gái” lập tức từ các góc ngách tới tụ hội. Quả nhiên mắt Hạng Vũ đầy tơ máu, tôi mang cho anh ấy khăn mặt cùng hai que kem đậu xanh, sau đó tôi giắt bút chì vào mang tai, mở báo vứt đi ra, uy phong lẫm liệt chờ phát lệnh. Thủ hạ nhân viên gồm đệ nhất hoàng đế Chính béo, phụ trách chụp ảnh thu thập tình báo cũng như trợ giúp hiểu quy luật hoạt động của Trương Băng, lúc tất yếu cần tìm các hảo hán Lương Sơn hoặc người khác giúp đỡ, ảnh chụp là tư liệu trực tiếp; đệ nhất thích khách Kinh khờ, phụ trách công tác hậu cần cho nhân viên tình báo Chính béo, kể cả mua nước, mua cơm,...; đệ nhất danh kỹ Lý Sư Sư, cô nàng hôm nay có nhiệm vụ mới, thọc sâu vào địa bàn của địch, đầu tiên cô nàng phải tạo quan hệ với Trương Băng, tiến tới trở thành bạn thân không gì không chia sẻ, sau cùng Hạng Vũ lấy thân phận anh trai xuất hiện, lúc đó Lý Sư Sư sẽ cùng họ hoàn thành lần hẹn đầu tiên.

Đương sự hạng Vũ, nhiệm vụ chủ yếu: tán gái. Tôi thấy anh Vũ cầm que kem nhìn mãi, mấy lần muốn nói lại thôi, có vẻ rất khẩn trương.

Tôi lấy một que kem, bóc bao gói ăn: “Anh Vũ, anh là ai?”

Hạng Vũ không hiểu: “Hạng Vũ mà.”

Tôi lắc đầu: “Hạng Vũ là danh hiệu của anh, thân phận chân chính của anh là chủ một chuỗi cửa hàng bánh bao, anh một tháng có thể kiếm 100.000NDT, anh một lần đổ xe trả 10 NDT không lấy tiền lẻ.

Lý Sư Sư giải thích cho anh Vũ: “Ông chủ của hàng bánh bao để làm con gái vui vẻ, một chút thành công này của đàn ông là nơi tốt để phụ nữ dựa dẫm.” Lý Sư Sư lại nói với tôi: “Có cần sắp xếp lịch sử hôn nhân thất bại không?”

Tôi nghĩ rồi nói: “Hôn nhân thì thôi, một lòng vì sáng nghiệp, lỡ dở tới bây giờ.”

Chúng tôi đang nói, Lưu Bang lão đảo đi lên lầu, ngồi phịch xuống sofa, không có hơi sức nói chuyện.

Tôi nói: “Anh Bang, xe đâu?”

Lưu Bang ném chìa khóa lên bàn, cướp lấy một que kem trong tay Hạng Vũ, cắn ăn hai miếng mới thều thào: “Mệt chết anh rồi.”

Tôi nhìn xuống dưới lầu, thấy góa phụ đen vẫy tay lái xe rời đi, một chiếc xe hiện đại đỗ trước cửa.

Tôi hưng phấn xoa tay: “Giờ có xe rồi, anh Vũ lần này phải cảm ơn anh Bang nhé, anh ấy vì anh không tiếc tình tận nhân vong...anh Bang, tối về em mua cho anh hai viên bổ thận tráng dương.”

Lưu Bang cảm khái: “Vầy là chú Cường thương anh.”

Hạng Vũ ngượng nghịu vỗ vai Lưu Bang: “Cám ơn.”

Lưu Bang lắc đầu: “Tao biết mày còn hận tao, kỳ thực có nửa giang sơn tao đã rất mãn ý, đều là thằng nhóc Trương Lương xui đến mới xảy ra chuyện như vậy, nhưng giờ không nói nữa. Mày cái gì cũng tốt, nhưng mấu chốt là không thể bỏ qua thể diện, tán gái dựa vào cái gì? Tiền cùng da mặt, tao hỏi mày, có cho mày một cơ hội nữa, Hồng Môn Yến mày có giết tao không?”

Hạng Vũ chậm rãi nói: “Tao không giết mày, có bài học lần trước, tao nhất định có thể quang minh chính đại cầm quân đánh bại mày.”

Lưu Bang vỗ đùi cái đét: ‘Xem xem kìa, bằng cái dạng mày còn đòi tán gái à? Vẫn cứ coi mình là anh hùng, không gì không thể, mày không bỏ được cái tình này thì chẳng làm được gì đâu.’ Lưu Bang kích động ăn kem, hít hà hơi lạnh: “Khi xưa nếu là tao, dù mày có bao nhiêu thì cũng chết ở hồng môn yến, cái gì mà nhân nghĩa đạo đức, biến con mẹ nó, lão tử được thiên hạ rồi nói: chú Tịch(tự của hạng Vũ), năm xưa anh có lỗi với chú, nhưng anh không thể không làm thế, bách tính đều nói anh tốt, có lỗi với một người so với có lỗi cả thiên hạ, đó là một sự lựa chọn giản đơn, đáng tiếc chú vẫn chọn sai.”

Tôi vội nói: “Lại căng thẳng rồi, anh Bang có chung quan điểm với Tào Tháo, hẳn có lỗi với một vài người sau được thiên hạ.

Lưu Bang hỏi: “Tào Tháo hả? Hẳn có lỗi với ai?”

Lý Sư Sư vội chuyển chủ đề: ‘Chúng ta nói chuyện anh Vũ trước đi.’

Lưu Bang cũng quên Tào Tháo: “Ý của tao là da mặt đừng mỏng quá, nhưng mày cũng chẳng coi tao là bạn, tao có gì nói đấy, hiện tại mày theo đuổi con bé, nên dùng chút thủ đoạn, hôm qua tao mới học được một câu mới, gọi là 'gạo nấu thành cơm'...”

Tôi nói: “Hiện tại con gái đã sớm không nói câu này rồi, trên cơ bản đều là cơm, gạo giờ khó tìm...Đương nhiên, 80% chị dâu là gạo.”

Tần Thủy Hoàng lộ mọ nghịch máy: “Đừng nọi thừa nựa, cọ đi không?”

Xem xem, vẫn là khai quốc hoàng đế có phách lực nhất.

Tôi nói; “Đi, đi, anh Vũ đi xe hiện đại, mọi người cùng em lên xe hải âu, chiến dịch tán gái chính thức mở màn.”

ở dưới lầu, Hạng Vũ bất mãn; “Vì sao không cho anh đi hải âu, xe này nhỏ quá.”

Tôi tức: “Xe là đại biểu tiêu chí thành công của một người đàn ông, ngày xưa nếu anh cười heo giết tới phủ thái thú, dù có dũng mãnh hơn nữa chị dâu liệu có thích anh không?” Anh ta mới miễn cưỡng chấp nhận.

Tạt qua cửa hàng di động, tôi mua một đồng di động, sau đó lại mua mười mấy cái sim, khiến nhân viên bán hàng: “Thời này còn có kiểu đăng ký cho cả đội hả?”

Lý Sư Sư hiện nhiên vừa học đã biết, tôi lưu lại số điện thoại của Chính béo mới đăng ký, rồi dạy anh ta làm thế nào, nhưng tạm thời anh ấy cũng không gọi. Tôi ghi số của Trương Băng vào máy Hạng Vũ, nói với Lưu Bang: “Lát anh ngồi cạnh anh ấy, dạy anh ấy cách dùng, còn có nhắn tin ... Cài dây an toàn.”

Lưu Bang lấy ra một quyển từ điển bỏ túi, nhảy lên xe ngồi cạnh Hạng Vũ: ‘Có phút phức tạp, đầu tiên mày phải học chữ giản thể, sau đó học tra từ điển, sau cùng mới học cách gõ...’

Tôi toát mồ hôi, la lên: “Anh Bang, trước tiên anh để anh Vũ lái xe, dạy sau.” Tôi không nghĩ tới việc nhắn tin lại phứ tạp thế, xem ra đăng sau

thành công của Lưu Bang là vô số mồ hôi cùng nỗ lực, đương nhiên còn có trí tuệ cao thiên bẩm nữa.

Nói thực phụ nữ khẳng định thích Lưu Bang hơn Hạng Vũ, trừ phi tại thời điểm liên quân tám nước tấn công Bắc Kinh, nếu không đem Trương Bổng tới Afghanistan? Dạng anh hùng cứu mỹ nhân như Hạng Vũ mới có cơ hội.

Chúng tôi tới cửa C, tôi bắt đầu bố trí:”Em gái, hôm nay chủ yếu trông chờ vào em, em đánh trần mở màn có tốt không trực tiếp liên quan tới hạnh phúc của anh Vũ, em nhất định phải trở thành bạn tốt của Trương Bổng, dù cô bé bài xích em, cũng làm hết khả năng moi ra càng nhiều tình báo.”

Hạng Vũ vô cùng khẩn trương nhìn Lý Sư Sư, mãi lâu mới nói: “Nhờ em.”

Lý Sư Sư mắt láy láy, cười khanh khách: “Anh Vũ, việc này em mà thành anh lấy gì cảm ơn?”

Tôi đẩy cô ả: “Không phải lúc trêu đùa, em không đi, mồ hôi của anh Vũ vã ra đủ nuôi cá rồi đó.”

Tôi kéo tần Thủy Hoàng: “Anh Chính, theo sát Sư Sư, Trương Bổng xuất hiện cô bé sẽ ra hiệu, việc còn lại là của anh rồi, chụp hết công suất, còn có một điểm quan trọng là không thể bỏ qua bất kỳ nam sinh nào nói chuyện với Trương Bổng, dù chỉ là cười chào nhau.” Tôi vỗ Kinh Kha; “Bảo hộ anh Chính, anh ấy còn nợ anh 300 tiền chưa trả đó.”

Sau đó tôi nắm vai Hạng Vũ, nhìn thẳng vào mắt anh ấy: “Anh Vũ, bọn em đã làm đường xây cầu cho anh rồi, giờ anh cứ phi thẳng, anh nhất định phải nhất chiêu hạ gục Trương Bổng nhé.”

Lưu Bang nói: “Chú so sánh không tốt, đánh trận vinh viễn phải đi trước sĩ tốt, điểm này anh không thể không bội phục nó, anh mà giống nó, sợ đã

sớm tới chỗ chú rồi.”

Tôi nói với Hạng Vũ: “Lát nữa nếu thuận lợi, Sư Sư sẽ dẫn Trương Bổng ra, mà anh là anh của Sư Sư, đang tìm em gái đi ăn cơm, gặp bạn mà em gái mới quen, đương nhiên thuận tiện mời đi ăn cơm ... em nói cái này anh hiểu cả chứ?”

Hạng Vũ chân chất gật đầu. Tôi lại nhét một tập tiền cùng mấy cái thẻ tín dụng vào ví của anh Vũ: “Em đã chuẩn bị đủ cả, đi tới quán ăn Châu Âu như Ceasar thì phải quét thẻ nhé, nếu đi ăn lẩu thì trả tiền mặt, nếu Trương Bổng chọn địa điểm thì tốt nhất. chẳng qua con gái sẽ không chủ động nói muốn đi đâu, lần đầu ăn cơm tùy tiện chọn một chỗ, không nên quá câu thúc...” nói xong tôi cũng vã mồ hôi.

Hạng Vũ cảm động: “Chú Cường, sau này chú là em ruột của anh.”

Lưu Bang xen vào: “Em mà là Hạng Trang.”

Tôi kéo Lưu Bang: “Anh Bang, anh chỉ cho anh Vũ nhé, để anh ấy thả lỏng chút.”

Lưu Bang nói với Hạng Vũ: “Mày đừng có đánh tao đó.”

Tôi lưu hai người trên xe, mới đi hai bước lại quay lại, nói với Hạng Vũ: “Tốt nhất anh mua một bó hoa để trên xe, em thấy lúc nào thích hợp sẽ nhắc anh tặng hoa.”

“Mua hoa gì?”

“Lần đầu gặp, trừ hoa hồng đều được, anh hỏi người bán hoa, bọn họ hiểu, cứ nói hoa tặng phụ nữ.”

Sắp đặt hết thầy, tôi cơ hồ đã mệt chết, nói thật, tôi lôi tất cả mọi thứ ra, để của một đứa thế là quá đủ rồi, cũng không mệt thế này. Tôi tìm một chỗ

ngồi đối diện túc xá Trương Bằng, bắt đầu tìm hiểu các lộ nhân mã.

Lý Sư Sư đã thăm dò từ Vương Tịnh biết Trương Bằng đang đi học, cô bé ấy hiện đang trên lớp, tôi dành thời gian nghĩ biện pháp tiếp cận Trương Bằng. Tần Thủy hoàng cùng Kinh Kha cũng ở cách Lý Sư Sư không xa.

Chợt tôi thấy một người đi ra ngoài ký túc xá, tôi lập tức gọi điện cho Lý Sư Sư: “Trương Bằng đã xuất hiện, Trương Bằng đã xuất hiện, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ.”

Lý Sư Sư cũng bị tôi làm khẩn trương: “Nhận được, nhận được.” Sau đó bật cười: “Anh làm gì thế?”

Tôi nói: “Em nghĩ ra cách tiếp cận chưa?”

Lý Sư Sư: “Đnag nghĩ, em không chuyên mê hoặc con gái.”

Nói cũng phải, Tống Thanh làm việc này còn tốt hơn cô bé nhiều, nhưng sợ Hạng Vũ không làm, tôi cảm thấy chuyện này có một nhân tuyệt tuyệt hảo Cao Lực Sĩ, Ngụy Trung Hiền ..., đúng rồi, sao tôi lại nghĩ tới một tên thái giám nhỉ? Chẳng qua rất nhanh tôi hiểu được: thái giám nào không quyến luyến thân phận? đương nhiên phải lập tức đầu thai.

Tôi nói: “Em nghĩ nhanh đi, cô bé thích 'Nữ ni ngọc bồi nhân vương'!”

“cô bé tới rồi, em dừng đây...”

Tôi lập tức gọi cho Chính béo: “Anh chuẩn bị tốt chưa?”

“Rồi.”

“Được, lát nữa chụp cả kiến trúc trường nhé, nói không chừng có ích.”

Tần Thủy Hoàng: “Chụ muộn chiêm trượng nạy hạ?”

.....

Hơn mười phút sau tôi lại gọi điện cho Lý Sư Sư, cô em đã tắt máy, xem ra tiếp xúc thuận lợi, không muốn nghe điện thoại? Nhưng nếu Trương Bằng đang học, Lý Sư Sư làm sao tiếp cận? Nghĩ mãi không hiểu, đành gọi cho Tần Thủy Hoàng. Lần này mãi mới nghe máy, tôi hỏi tiến triển thế nào, anh ta đáp: “Một đạ con gái múa hị.”

“Sư Sư đâu?”

“Múa cùng họ rồi!”

Chẳng trách, múa, đây là sở trường của Sư Sư, một cái cầm chạc nhà xí mà dùng để múa kiếm, giáo viên võ đạo của Trương Bằng sợ cũng không phải đối thủ, nhưng cô bé lấy thân phận gì tiến vào? Nếu như tôi không thể lộ diện, tôi thật muốn đi xem xem.

Chờ đợi một lúc lâu, Lý Sư Sư đột nhiên gọi cho tôi, cô ấy nói vội vàng: “Anh à, em mượn cơ đi vệ sinh gọi cho anh, đã làm quen với Trương Bằng rồi, em đề ra ý nhờ Trương Bằng dẫn đi thăm trường, cô bé cũng đồng ý ăn cơm trưa với em. Anh kêu bọn anh Vũ chuẩn bị sẵn ở cửa trường học đi, qua lát nữa bọn em sẽ đi ra.”

Cúp điện tôi vội hỏi tình hình hạng Vũ bên kia, Lưu Bang nói “lời thoại” đã có tác dụng, Hạng Vũ hiện tại thấy chết không sờn. Tôi hỏi đã mua hoa chưa, Lưu Bang nói Hạng vũ mua tốt rồi.

Sự việc tiến triển thuận lợi, mượn cơ hội này có thể để Tần Thủy Hoàng phát huy hết tác dụng, trong lúc thăm quan trường học sẽ tận mức lộ ra tình địch của Hạng Vũ. Những người bắt chuyện với Trương Bằng, đều chụp lại, cười với Trương Bằng phải chụp 2 tấm, nếu là nói cười cùng lưu lại lâu bên Trương Bằng, là đối tượng đả kích trọng tâm.

Tôi chờ một lúc lâu, lý sư sư nháy máy, lộ rõ: các cô ấy đã sắp tới cổng trường.

Tôi vội chạy ra cửa, vừa đi vừa gọi điện cho Hạng Vũ, tôi lo lắng nói: “Anh Vũ, tiến vào nhất cấp bị chiến, chị dâu lập tức có mặt, nhớ kỹ thả lỏng, anh bất ngờ gặp em gái, thấy chị dâu, phải nói cử trọng nhược khinh qua loa thôi...”

Hạng Vũ đột nhiên run rẩy nói: “Câu đầu anh nên nói gì?”

“Thì nói 'Chào em'.”

“Chào em... câu hai thì sao?” hạng Vũ hỏi gấp.

“...Giới thiệu chính mình, cứ nói anh là anh trai của Vương Viễn Nam.”

“Vương Viễn Nam là ai?”

“...Vương Viễn Nam là Sư Sư, anh Vũ, chẳng phải chúng ta đã thảo luận chi tiết rồi mà?”

“Câu thứ ba, câu thứ ba nên nói gì?”

“Mẹ ơi! Là anh tán hay em tán gái đây?”

“Mẹ ơi!...Thế câu thứ tư thì sao?”

Tôi câm nín, Hạng Vũ ơi Hạng Vũ, tán gái lại đụt tới mức này sao.

Tôi thấy Lý Sư Sư cùng Trương Băng đã tới cửa, đã có thể nhìn thấy xe đỗ ở đối diện.

Tôi hét lớn vào điện thoại: “Anh Vũ, Now! Mau đi, xuống xe.”

Nhưng mặc tôi la lớn thế nào, xe đối diện vẫn không động, Lý Sư Sư xem ra cũng rất nghi hoặc, nhưng cô ấy không chút lộ ra chỉ vào cửa

trường, giả vờ đang thương lượng gì đó với Trương Băng, câu giờ.

Tôi thét ra lửa, Hạng Vũ vẫn không nói gì, càng không xuống xe.

Tôi cúp máy, gọi Lưu Bang, la lên: “Anh Bang, sao vậy?”

Lưu Bang: “Nó không ra, anh hết cách.”

“Đẩy ra.”

Lưu Bang: “Chú thử coi.”

Tôi than thở: “Trẻ ranh không đủ mưu trí.”

Chuyện đã tới nước này, đại thế đã mất, tôi nhắn cho Lý sư Sư, để cô ấy đi ăn cơm với Trương Băng, rốt cục đã gài được quân cờ vào trong quân địch.

Tôi dẫn Tần Thủy Hoàng cùng Kinh Kha, hung hăng đi tới trước mặt Hạng Vũ, chất vấn: “Anh làm sao thế? Đã thối “hiệu lệnh tập kết”, để bọn em căng thẳng muốn chết, anh lại như cá chạch trốn đi.”

Hạng Vũ cúi đầu, không nói, hồi lâu mới sồn ra: “Anh kém quá.”

Cái dạng này tôi cũng chẳng nói được gì rồi, nhìn vào sau xe, một đóa to thật to, tôi ôm lên người hỏi: “Đây là hoa anh mua à?”

“Ừ.” Hạng Vũ khẽ nói.

“A, sao hoa này nhìn quen thế nhỉ -- hoa cẩm chương? đây là hoa tặng mẹ, anh nói gì với người bán hoa?”

Hạng Vũ vẫn cúi đầu: “Anh nói anh muốn tặng cho người phụ nữ anh yêu mến nhất, hơn nữa nói không phải hoa hồng. thế là bán cho anh cái này.”

Tôi nói: ‘Anh nói thật thi vị nha, còn phụ nữ yêu mến nhất, anh lại nói không phải hoa hồng thì khẳng định là hoa tặng mẹ rồi.’

Hạng Vũ nói: “Ném đi.”

Tôi đẩy tay anh Vũ ra, mắt đảo lảo liên: “Có thể tặng mẹ Bánh Bao.”:

Tôi thấy vì Hạng Vũ lâm trận bỏ chạy, hiện tại sĩ khí xuống thấp, đành vung tay hô lên: “Các anh, buổi chiều các huynh đệ cùng đi tới nhà Bánh Bao cầu thân.”

Quả nhiên cả bọn phẫn chấn: “Thật?”

Tôi ngửa mặt lên trời cười dài: “Để mọi người xem bản sự tán gái của em.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86: Gia Tộc Họ Hạng

Tần Thủy Hoàng nói: “Chuẩn bị đại lễ gì rồi?”

Tôi xòe tay ra nói: “Chuẩn bị gì chứ? Tối cửa mua hộp sữa bò được rồi.”

Lưu Bang bĩu môi: “Thái độ như chú sao người ta dám gả con gái cho.”

Tôi nói: “Anh Bang, thân phận công khai của em là một quản lý nhỏ với lương 1400 NDT/tháng, em mà mang mấy bao Trung Hoa hay vài chai Mao Đài mang đi tới, ba Bánh Banh không cho là đồ giả thì cũng cho là em đi cướp.”

Lưu Bang nói: “Nghe anh đi, không sai đâu, lão nể được chỗ tốt làm sao quản tiền chú từ đâu mà có? Năm đó anh cũng không có tiền, nhưng dâng trọng lễ trong dịp mừng thọ lão Lữ(chà Lữ hậu), nếu không thế sao lão Lữ để ý tới anh? còn tự thân tiếp đón kìa.”

Kinh Kha chọc Lưu Bang: “Vậy rốt cục anh có đưa tiền không?”

Lưu Bang: “Làm gì có tiền, quần áo đều là đi mượn.” Nỗi xong Lưu Bang liếc Hạng Vũ; “Vì thế nói tán gái thì da mặt phải dày, mày vì tán gái có thể làm được thế không? Cho dù là vì Ngu Cơ.”

Tôi khinh thường: “Lão Lữ có thể so với lão Hạng sao? Ba Bánh Bao là kế toán đó.”

Lưu Bang; “Ngốc lắm, năm đó anh không có tiền, giờ chẳng phải chú có tiền đó sao?”

Hạng Vũ chột nứ áo Lưu Bang, hiếu kỳ hỏi: “Thế sao lão Lữ không phát hiện mà ăn chực à?”

Lưu Bang cười ha hả: “Sao có thể, lão Lữ tuy không phải kế toán, nhưng cấp dưới toàn là kế toán, cái này phải dựa vào mị lực á nhân, tao có nói với lão từ trước, tao là thằng nghèo kiệt xác, nhưng tao nói là ngưỡng mộ cách làm người của lão, cho nên mới dùng hạ sách lẫn vào để thấy tôn dung.”

Tôi nhỏ một bãi nước bọt: “Phi, thật không biết xấu hổ.”

Tần Thủy Hoàng cười nói: “Có thể khiến chụ Cường nộ vậy thật hiem có hẹ.”

Tôi kéo Lưu Bang lại: ‘Anh Bang, dạy anh em cái nào.’ Mọi người ngất.

Lưu Bang chậm rãi nói: “Chú chỉ cần nhớ kỹ ba chữ.”

Mọi người đều nhìn.

Lưu Bang nghiêm trang nói: “Không thể diện.”

Mọi người lại ngất.

“Đàn ông với nhau, mâu thuẫn chủ yếu là gì? Chẳng phải vì thể diện sao, chú vì lấy con gái lão nên không cần thể diện, lão tất nhiên vui vẻ, lão già cũng như nhóc tì thôi, thích đồ chơi. Chú trước cùng lão chơi, để lão coi chú là bạn bè. Hơn nữa là loại bạn xấu, không có việc xấu gì không gọi chú.”

Tôi nói: “Vậy em có thể mời ba Bánh Bao đi ‘tắm’ chứ?”

Mọi người đều nhìn tôi, đồng thanh hô: ‘Phi, không biết xấu hổ.’

Tôi cười he he: “Nói đùa thôi, em không đến mức thế.”

Lưu Bang tiếp tục nói: “Vì thế, năm chắc ba bánh bao, lại thêm Bánh Bao thích chú. Việc này không thành thì khó tin ... chủ yếu anh có Phượng Phượng rồi, nếu không sớm đã ra tay, Bánh Bao còn tới lượt chú sao?”

Tôi đổ mồ hôi, may, tuy Bánh Bao lập trường kiên định, nhưng hẳn sẽ làm ra vô số rắc rối.

Tôi nghiêm nghị nói: ‘Em quyết rồi, phải để lão Hạng chết chìm trong ngọt ngào, để lão ngon ngoãn tặng con gái cho em tai họa.’”

Lưu Bang gật đầu: “Chú Cường cùng loại với anh, tuy đầu óc có chút vấn đề, nhưng thích nghe người khác ý kiến.” Nói xong lại nhìn Hạng Vũ, mà Hạng Vũ vẫn đang suy nghĩ.

Tôi nhìn mọi người. Than thở: “Chỉ khổ cho em Sư Sư, chẳng biết giờ thế nào.” Hạng Vũ lại hồ thẹn cúi gằm mặt.

Chúng tôi tùy tiện tìm một quán cơm ăn đi, sau đó đi qua cửa hàng chuyên bán rượu, thuốc. Tôi hỏi ông chủ: “ông có hàng giả không?”

Ông chủ trừng tôi: “Rắm thôi, quây người ta lớn thế này, dám bán hàng giả sao?”

Tôi ghé sát lão, nói rất thần bí: “Tôi muốn hàng giả, giá dễ thương lượng.”

Ông chủ nhìn tôi lạnh băng, nói: “VẬY anh không giúp được chú, đi chỗ khác đi.”

Tôi vui vẻ vỗ tay cho bọn Lưu Bang ở ngoài: “Vào đi, mua nhà này.”

Ông chủ tức nói: “Lẳng nhăng lâu thế ra chú thăm dò anh?”

Tôi nói: “Chẳng những thăm dò, tôi còn muốn dọa.” Tôi chỉ Hạng Vũ: “Thấy to con không, ông mà dám bán hàng giả, tôi để to con mỗi ngày đứng lấp cửa vào , không đánh không mắng ông không thiếu o xy mà chết mới lạ..”

Ông chủ lạnh run: ‘Chú yên tâm, tuyệt không có hàng giả.’

Tôi mua hai tút Trung Hoa cùng hai bình Mao Đài. Ông chủ lại cho một cái hộp giấy để đựng bỏ vào trong xe hải âu, Lưu Bang nói: “Nhìn có chút đơn điệu, lại mua chút gì đi, để chói mắt vào.”

Kinh khờ đột nhiên chỉ vào một nhà bán vòng hoa bên kia đường: “Mua hai cái kia.”

....

Sau cùng tôi lại mua nửa giỏ xoài lớn, thơm nức, sau đó chúng tôi lên hai xe, người ngồi ngoài gặm xoài như là tài xế xe vận tải.

Tôi vừa gặm xoài vừa xem đồng hồ: “Sư Sư hẳn cũng ăn cơm xong rồi, chúng tôi sẽ đến đón cô bé cùng bánh bao trực tiếp về nhà Bánh Bao.” Nói tới đây thì Sư Sư gọi điện tới, sau đó cô bé kêu không cần đón, trực tiếp bắt xe tới.

Lý Sư Sư về tới nha, Hạng Vũ tranh giả tiền xe, lấy ra một quả xoài đưa cho cô nàng. Lý Sư Sư trừng mắt, rồi gặm xoài.

Tôi cười hỏi: “Tiền triển thế nào?”

Lý Sư Sư nói: “Rất là vui, nếu em mà là con trai thì Trương Băng chắc đã yêu em rồi.”

Tôi ngưng trọng: “Cô bé chắc yêu em rồi, vì sao nhiều người theo đuổi thế mà không chọn ai, chắc tâm lý có vấn đề?”

Lý Sư Sư nhắc chân đá tôi, sau đó hỏi Tần Thủy Hoàng: “Những người cùng nói chuyện với cô bé anh đều chụp cả hả?”

Tần Thủy Hoàng ném vỏ xoài đi, lấy máy ảnh ra. Chính béo chụp ảnh rất đẹp, không quản là chụp ai, bộ giáng thế nào, cảnh gì đều thành hiện trường án mạng. Trường đại học Mỹ Lệ qua ảnh của Chính béo là một nơi túc sát, người trong ảnh đều buồn buồn hoài cự. Lý sư Sư như một con hải ly vừa ăn xoài, vừa nhìn, đột nhiên hỏi: “Đây là chủ tịch hội học sinh.”

Chúng tôi ầm lên, đồn vây lấy Tần Thủy Hoàng. Trong màn hình nhỏ của máy ảnh là một thằng nhóc đeo kính da trắng có vẻ nhỏ thó, cười thật bỉ ổi, còn có răng hô. Nhìn qua bất chợt thấy tối sầm lại, ngẩng lên thấy Hạng Vũ đang khom lưng nhìn vào.

Tôi kích động đấm một phát : “Xem ra anh Vũ thiếu một đối thủ cạnh tranh rồi, Trương Băng sao có thể thích thằng nhóc này, anh xem đức hạnh của nó thì biết.”

Lý Sư Sư nói: “VẬY cũng không chắc, tên nhóc này đặc biệt tinh ranh, đầu hạt dưa nghĩ cực nhạy, còn biết tán dóc, nghe nói còn rất có tài, tùy tiện mua một quyển tạp chí ở quầy cũng có thể thấy văn chương của nó.”

Tôi hỏi: “Trương Băng có cảm giác gì với nó không?”

Lý Sư Sư: “Khả năng là không tồi, anh đừng thấy bộ dạng cậu ta thế thôi, nữ sinh theo đuổi rất nhiều đó, nhưng cậu ta đã nói không phải Trương Băng không muốn.”

Tôi nhú mày: “Không xong, liệt nữ sợ triền lang, mong rằng Trương Băng đừng bị nước ấm hấp, chết lúc nàg cũng không biết.

Lật ảnh chụp lên, nam sinh trong đồng ảnh có cao thấp mập ốm xấu đẹp vô số. Tôi dùng mũi chân khoanh khoanh vẽ trên đất, sau đó điểm vô số điểm chung quanh, vồ vồ Hạng Vũ đang đứng ngây ngốc: “Nhìn thấy chưa,

cái khoanh này là thành bảo của chị dâu, những điểm này là các lộ chư hầu, thành đã ngàn cân treo sợi tóc, sớm muộn cũng thất thủ. Giờ xem ai là người đầu tiên công chiếm được, anh Vũ mà không ra tay thì hồi không kịp.”

Hạng Vũ cau mày, không nói gì.

Tần Thủy Hoàng đột nhiên giơ chân xóa đi những điểm xung quanh: “Diệt sạch, đều diệt sạch.”

Tôi hét lên: “Anh Chính, anh đừng làm rồi thêm. Anh thống nhất thiên quốc còn phải tính hợp tung liên hoành, nhiều chư hầu thế này anh giết hết được sao?”

Tôi lại nhìn đồng hồ: “Hiện tại chúng ta đi đón Bánh Bao, việc công thành chiếm đất tối về thương lượng cụ thể hơn.”

Trên xe, tôi hỏi Lý Sư Sư: “Sao em có thể làm quen với Trương Bằng?”

Lý Sư Sư: “Lúc đầu em cũng không có cách gì hay, đành đi theo sau, kết quả các cô gái có giờ vũ đạo, múa chính là khúc ‘Kiếm khí’ lần trước em biểu diễn. Em liền tìm cơ tiến vào, sau đó nói em cũng học vũ đạo, rồi nhảy ra biểu diễn. Giờ Trương Bằng gọi em sư tỷ, giáo viên vũ đạo của cô ấy cũng rất hoan nghênh em tới thường xuyên.”

“Em nói em tốt nghiệp đại học nào?”

“Đúng rồi, các cô ấy cũng hỏi em thế.”

“vậy em nói sao?”

“Em liền nói ‘Mọi người đoán xem?’ sau đó các cô ấy nói ‘Nhìn dáng vẻ thì ít nhất là học ở học viện vũ đạo trung ương’ thế là em nói ‘Phải’.”

Tôi nghe được lúu lưởi, sau cùng tán dương: “Vẻ đẹp và trí tuệ của em thật vô song, em nếu xuyên việt tới thời kỳ đầu kiến quốc, chúng ta đã sớm bỏ qua đại cách mạng văn hóa rồi.”

Lý Sư Sư ngạc nhiên: “Vì sao?”

“Vì làm mỹ nữ gián điệp trộm khoa học kỹ thuật của Mỹ.”

Tôi kêu Bánh Bao chờ ở cửa cửa hàng. Cô ấy đã thay một thân trang phục sáng sủa, tay cầm hai hộp quà tặng rất bình thường đứng đó. Tôi dựng xe ngay cạnh cô ấy. Bánh Bao chuồn lên, thấy xe đều có đủ mặt, có chút bất ngờ: “A, mọi người đều đi à?”

Lý Sư Sư cười đưa cho Bánh Bao một quả xoài, sau đó nhận hộp quà tặng, đặt vào một chỗ ổn thỏa: “Chị dâu, sao chị về nhà còn phải tự mua quà vậy hả?”

Bánh Bao liếc tôi, rồi nói với Sư Sư: “Anh em là tên óc bả đậu, mỗi lần đều đi tay không tới, dần chị cũng quen, mỗi lần chị đều mua tới, đến cửa kêu anh ấy cầm vào.” Bánh Bao lại nhìn thấy đồng lớn xoài: “Giờ cũng khôn hơn rồi, cũng hiểu được mua hoa quả.” Sau đó thấy cái thùng giấy phía dưới chỗ ngồi, hỏi tôi: “Gì vậy?”

Tôi vừa lái xe vừa nói: “Đầu heo, để mẹ em bố ra lấy não cho em ăn, bố não.”

Chúng tôi đi dọc theo đường sắt.

Nhà Bánh Bao ngay cạnh tuyến đường sắt, cấp bốn, đêm ngủ, khi xe lửa chạy qua cảm giác như địa chấn vậy. Mẹ Bánh Bao lúc trẻ gầy gò, có đôi lúc tàu hỏa đi qua làm mẹ cô ấy bị co rút như động kinh, mãi tới khi có Bánh Bao mới hết.

Chỗ này có điểm tốt duy nhất là có thể sở hữu một căn nhà lớn, nhà nhà đều thế. Giống như nông thôn. Vì chúng tôi lái xe tới nên hấp dẫn một đám người hàng xóm chú ý, tới khi tôi cùng Bánh Bao xuống xe, hàng xóm tò mò vây xem, Bánh Bao kêu tôi nhắc hộp quà tặng vào, mình thì đi gõ cửa. Tôi cầm bó hoa cầm chướng nhét vào tay cô ấy: “Tặng mẹ em đi.”

Mẹ Bánh Bao ra mở cửa, vừa mở vừa hỏi: “Là Cường hả...”

Tôi: “Vâng, là cháu.”

Bánh Bao nhận đóa hoa sững sờ, thuận tay ném vào trong xe, giả vờ đang chờ mẹ ra mở cửa.

Mỗi lần đều thế, Bánh Bao gõ cửa, nhưng mẹ cô ấy không một lần nào không gọi tên tôi, chiều này kêu lên cho hàng xóm biết: ra mà coi, con gái tôi dẫn bạn trai về nhà.

Lúc sinh Bánh Bao, hàng xóm đều nói về sau cô ấy khó kiếm bạn trai. Mẹ Bánh Bao cũng bị kích động mạnh.

Qua tiếng mẹ Bánh Bao kêu, hàng xóm quả nhiên đều đi ra, tay chống tường, cười nói với tôi: “Chú Cường tới à.” Cũng lộ ra thái độ chờ xem chuyện vui.

Tôi không thể mắng. Chỉ có thể gật đầu lia lịa: “Tới, tới.”

Mẹ Bánh Bao nhận hộp quà từ tay tôi, lại mở loa hết công suất: “Tới thì tới đi, mua mấy thứ này làm gì?”

Lúc này Kinh khờ bưng một đồng xoài đi vào, đặt luồn uống trên thềm, tôi cũng vội giải thích; “Đều là bạn cháu.”

Tiếp đó là Lưu Bang ôm thùng tiến vào. Lúc này cha Bánh Bao cũng đang trường, v=chậm rì rì vén màn đi ra, nhìn chút xoài cùng quà tặng, đi

tới trước thùng giấy, vô cùng trầm ổn nói: “Đây là cái gì?” Sau đó lấy ra hai tút Trung Hoa đỏ chói. Hàng xóm đều “ồ” lên. Ba Bánh Bao vẫn bình tĩnh đặt qua bên, lại lôi ra hai hộp Mao Đài tinh mỹ, hàng xóm lại xuýt xoa. Tại cái chỗ bọn tôi, một lần tặng nhiều đồ thế này đều tính là lễ hậu. Bánh Bao cũng rất ngạc nhiên, mãi sau mới nói nhỏ vào tai tôi: “Anh dùng rượu giả cùng thuốc giả làm ba em tàn hả?”

Lúc này có người la lên: “Ê, Chú Cường phát tài, tới một chuyến mà đi những hai xe.” Bánh Bao lúc này mới phát hiện Hạng Vũ cũng lái một chiếc đời mới đi theo chung tôi.

Mẹ Bánh Bao cấp mỗi nhà chút hoa quả. Ba Bánh Bao thì ở ra một bao Trugn Hoa kính thuốc mọi người, hàng xóm đều hút, càng thêm tán thán, hâm mộ: “Ông Hạng, con rể hiếu thuận.”

Ba cô ấy hút thuốc, cười ha ha. Xem ra lễ vật quả nhiên vừa lòng cha vợ, bình thời nếu có người nói vậy, lão ta chắc sẽ nói: “Con rể cái gì, bạn của bánh bao thôi, bạn mà.”

Ông hút hai hơi, mặt giãn ra, sau đó mới cho bọn tôi vào. Ông Hạng đánh giá Lý Sư Sư, tôi vội nói: “Đây là em cháu.” Mẹ Bánh Bao kéo Lý Sư Sư, than thở: “Ài, khuê nữ bao nhiêu rồi, có đối tượng chưa?”

Lý Sư Sư đỏ mặt, Bánh Bao vội kéo mẹ cô ấy ra. Lúc này Hạng Vũ cúi thấp đầu tiến vào. Mẹ bánh bao biến sắc, ba Bánh Bao khẽ nói: “Cường tới là hỏi cưới hay cướp người vậy?”

Lão Hạng đẩy mẹ Bánh Bao cùng Bánh Bao ra làm cơm, kéo tôi ngồi vào bàn. Những người khác đều ngồi quanh, có điểm giống Lương Sơn tụ nghĩa. Tôi cũng không nói gì với ba Bánh Bao. Hai người trầm lặng, chẳng biết có phải mọi lão kế toán già đều thế không nữa. Hết thấy như đã tính sẵn. Lão Hạng mà đứng cùng Sáu Lưu thì người mù cũng biết Sáu Lưu và

lão Hạng cùng loại. Tôi nói thế không phải lão giống thần tiên, mà là bộ dáng thật giống lão thầy bói.

Bánh Bao nói với ba mình vài câu rồi xuống bếp phụ mẹ làm cơm. Để lại một bọn đàn ông chúng tôi ngồi uống trà.

Lưu Bang mở đầu đứng dậy, cười nói: “Chú Hạng, thường nghe em Cường nói với chúng cháu về bác.”

Lão Hạng: “Vậ à?”

“Em Cường thật bội phục chú...”

Lão Hạng cười lạnh: “Vì số học nó thi được có 26 điểm chứ gì?”

“E hèm... “ tôi sặc nước ho khùng khục.

“He he he, chú nói đúng lắm.” xem ra lão Hạng khó chơi hơn lão Lữ, nếu không đã bị Lưu Bang chém giết.

Tần Thủy Hoàng cũng đặt chén nói: “Anh Hạng, Cường nhà chúng ta là đũa tốt nha.” Ủ, chiêu này được, lấy thân phận trưởng bối phất cờ kêu gào.

Lão Hạng: “Ủ, Bánh Bao nhà tôi cũng tốt nhỉ?”

Đây là đối nhau chan chat? Những lần tới trước tôi không nhiệt tình, nhưng cũng có nói có cười.

Hạng Vũ nhìn mình không xuất tràng không được, đứng lên, uy phong lẫm lẫm nói: “Chú Hạng à, chú cũng họ Hạng à? He he.”

Tiếng phun rà ầm ầm liên miên không dứt. Tôi thật xui xẻo vì gặp mấy tên họ Hạng.

Hiện tại Lý Sư Sư thừa khôn khéo, còn không chờ cô nàng đỡ lời, lão Hạng đã la lên: ‘Mẹ nó ơi, cần người giúp không?’ Ý rất rõ, con gái nên ra giúp làm cơm đi.

Lý Sư Sư đứng dậy, u oán nói: “Cháu đi giúp bác gái.”

Thế là lại sa vào trầm lặng, mọi người đều nhìn tôi, ý rất rõ ràng: chẳng phải chu luôn tự tin sẽ xử được nhạc phụ đại nhân sao?

Tôi lãnh ngạo nâng lên ly trà, cười hì hì: “Uống trà, uống trà.”

Mọi người đều nhìn tôi vẻ khinh thường.

Trong nhà đột nhiên yên tĩnh, chợt cái radio của Kinh khờ thành dị quân nổi lên: ‘tiếp theo là thời gian bình văn học truyền thống, hôm nay sẽ bình “Lã Tứ Nương hành thích Ung Chính”, biểu diễn....”

Lão Hạng mắt sáng lên, hỏi Kinh khờ: “Cậu cũng thích nghe bình văn học hả?”

Kinh khờ: “Đúng, chú cũng thích hả?”

Lão Hạng vẫy tay: “Tới đây, ngồi đây, nói cho tôi nghe về buổi hôm qua xem, tôi không nghe.”

Sau đó, Kinh Kha ngồi vào chỗ của tôi, nói cho lão Hạng về bình văn học, tôi ngồi vào vị trí của Kinh Kha vừa bỏ lại, cùng Lưu Bang, Hạng Vũ nghe Kinh Kha bình thơ.

....

Kinh khờ thật không hổ danh sát thủ, thường thường xuất kỳ chế thắng lúc mấu chốt, mà bình thường còn chịu nổi tịch mịch. Ẩn tàng rất sâu, rất rất sâu....

Lúc ăn cơm, vì trong nhà quá nhỏ, thế là Tần Thủy Hoàng mấy người được an bài vào trong, mọi người đều lưu tôi cùng lão Hạng lại, bởi vì chúng tôi còn có việc thương lượng mà người ngoài không thể xen vào.

Lão Hạng thích thú nói chuyện với Kinh khờ, nhưng vừa thấy tôi lại lên mặt, chờ khi chúng tôi làm vài chén. Tôi lấy hết dũng khí nói: ‘Chú. Phải chăng đã tới lúc nói chút về tiền lễ cho Bánh Bao?’

Lão Hạng đặt chén rượu xuống: “Cậu có phòng ở chưa?”

“Có...”

“Gia dụng có gì...”

“Đều là cháu sắm, không cần lo lắng.”

Lông mày lão dần giãn ra, rất tùy ý nói: ‘VẬY CẬU CỨ CẤP 5 LÀ ĐƯỢC.’

Tôi không chút suy nghĩ nói: “ĐƯỢC.”

Lão Hạng cũng hơi sửng lại, lập tức nói: “Tôi nói là 5 vạn”

Tôi lại nói: “ĐƯỢC.”

Lão Hạng than thở, dùng đũa viết lên bàn: “Tôi nhớ trữ lượng của cậu cũng được ... tôi nói này, chính xác là 5 vạn”

Tôi cười ha hả nói: ‘Chú đừng nói lại chuyện cháu thi toán được 26 điểm, cháu phân biệt được 5 ngàn cùng 5 vạn mà.’

Lão Hạng tán dóc với tôi hồi lâu mới ý thức tôi không sau, khiến lão hơi thất thố, gắp đậu bo vào mồm nhai.

Tôi đột nhiên rất muốn biết vị nhạc phụ lão Thái Sơn của tôi giờ đang nghĩ gì, giờ vờ nhìn giờ. Chỉ vào lão ấn “7474748” , thấy trên hiển thị:

“thằng nhóc tặng hậu lễ, còn không nhét tiền vào, tính cái quỷ gì thế, muốn sau này thu lại à?”

Tôi phì cười, khó trách lão Hạng ngay từ đầu đã làm khso tôi, nguyên lai sợ nói quá lên thì không dễ nói chuyện.

Tôi nói với lão: “Chú, đây là 5 vạn đồng...” lão lập tức lộ vẻ cảnh giác.

“”Chú với cháu đi du lịch một chuyến. Xa không được, đi tân mã thái, tiêu hết tiền rồi về.”

Lão Hạng không tự tại nổi nữa, lúng túng cầm lên bao thuốc, tôi vội bật lửa cho lão hút, lão thế mới phát hiện còn không mời tôi, vội lấy ra một điếu cho tôi.

Chúng tôi hút thuốc. lão Hạng mãi lâu mới nói: “Cường, cháu mang nhiều lễ vật lấy Bánh Bao, kỳ thực cũng không tính thiệt, cháu biết đấy, gia tộc họ Hạng của chú cũng là hậu nhân của danh môn mà.”

Tôi cũng nịnh bợ: “Đúng, đúng.”

Lão Hạng thấy nói thế còn chưa đủ sức thuyết phục, thò tay lấy từ dưới chỗ ngồi lên một tấm ảnh chụp, chẳng qua trước không cho tôi nhìn, lão hỏi tôi: “Cháu biết chúng ta là hậu nhân của ai chứ?”

Tôi cười ha hả hỏi: ‘Ai vậy?’

Lão Hạng nói: ‘Hạng Vũ!’

“Oanh” đầu tôi đập mạnh xuống bàn, ào ào vang lên, bát đĩa thức ăn trên bàn bắn tung, mấy người ở ngoài nghe thấy bọn tôi đánh nhau. Mẹ Bánh Bao là người đầu tiên nhảy vào, kêu lên: “Bình tĩnh, bình tĩnh.” Sau đó mọi người khẩn trương tiến vào, Bánh Bao vô cùng lo lắng ló đầu nhìn vào, Hạng Vũ đứng bên cạnh.

Lão Hạng tỏ ý mọi người lui ra, bình hòa nói: “Chú biết cháu không tin, chú có cảnh chụp làm chứng này.”

Chẳng lẽ Hạng Vũ chụp ảnh cùng lão?

Lão Hạng đưa ảnh chụp cho tôi, tôi nhìn qua thật giống phiên bản của Chính Béo. ảnh đen trắng đầy nếp nhăn, một lão đầu gầy nắm tay của người đàn ông nho nhã cười khan, chẳng qua là rất lâu rồi.

Tôi hỏi : “Đây là Hạng Vũ à?”

Lão hạng chỉ vào ông già gầy gò nói: ‘Đây là ông của chú, cũng là tăng tổ của Bánh Bao, đây là ảnh chụp thời dân quốc, đương thời ông chú đã quyên góp một cái nhẫn do tổ tông truyền lại, người đứng bên là huyện trưởng, qua chuyên gia giám định, có thể xác nhận là đồ vật tần mạt. Sau đó huyện còn phát bằng chứng cùng bằng khen, cháu muốn xem không?.’

Tôi thấy ngất, lão Hạng, là tôn tử mấy chục đời của Hạng Vũ, vậy tôi chẳng phải thành cháu rể mấy chục đời ?

Về sau nên gọi thế nào đây, Anh Vũ tổ tông? Vũ tổ tông ?

Thương thiên a, đại địa a, đây là vị thiên sự đại tử nào trên em a?

Sự kiện đột phát kiến tôi ngây ngốc suốt cuộc gặp mặt, hình như còn chọn ngày đính hôn .. cũng có thể là không định ngày, tôi thực quá loạn.

Chẳng qua kết quả sau cùng là mọi người đều vui mừng. Bố mẹ bánh bao đưa tôi ra tận xe, lão Hạng còn vỗ vỗ Hạng Vũ: “Cậu này, lái xe cẩn thận nhé...”

Trên xe, tôi trầm mặc, Bánh Bao cầm bó cầm chướng hỏi: “Ai, anh nói gì với ba em thế?”

Cô ấy hỏi hồi lâu tôi mới miễn cưỡng tỉnh táo lại, hỏi cô ấy: “Em vì sao không tặng hoa cho mẹ?”

Bánh Bao bĩu môi khinh miệt: “Em thấy mẹ em là người thích hoa chắc? Tặng mẹ em một bó hoa còn không bằng tặng một nắm rau hẹ.”

Tôi gật đầu, lại trầm mặc, sau cùng lúc sắp tới nhà tôi nói với Bánh Bao: “lát xuống xe em tặng hoa cho to con nhé, coi như cúng cho tổ tiên đi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87: Trí Giả Thiên Lự

Về nhà, Bánh Bao cố ý đi sau, tôi khóa xe đang muốn lên lầu. Bánh Bao hỏi nhỏ: “Rốt cục anh với ba em nó gì?”

Tôi tâm loạn như ma, thuận miệng nói: “chinh phục ba em rồi, về sau em là Tiêu Hạng thị.”

“lẽ vật nhiều?”

“5 vạn.”

“Sao?” Bánh Bao kêu lên kinh hãi: “Thật nhiều thế à?”

Tôi nói: “là đúng 5 vạn, anh cũng nói trước đưa 2 vạn còn lại sẽ đưa sau nhưng ba không đáp ứng, sau anh nói trước đưa 3 vạn cưới sẽ đưa nốt 2 vạn, bố em mới đáp ứng, không hổ là kế toán, luôn mẫn cảm với các con số.”

Bánh Bao tát tôi một cái, sau đó chạy hồng học lên lầu: “Em tự gọi điện thoại hỏi ba xem.”

Cô ấy lên lầu chạy vào phòng ngủ xem TV, còn kéo theo Lý Sư Sư. Con gái thật là một động vật không chịu nổi tịch mịch, biểu hiện cụ thể luôn tìm theo người đêm lưng, xem TV, đi dạo phố, tắm rửa, ăn vặt, đâu đâu cũng giống nhau, vì vậy tự cổ ẩn sĩ đều là nam. Đào Uyên Minh một người có thể “Thái cúc đông ly hạ du nhiên kiến nam sơn”, Lý Thanh Chiêu lúc cô đơn có thể kêu lên bi thống “lãnh lãnh thanh thanh thê thê thăm thăm thích

thích.” Nam nhân trước lúc tuần tình đại đa số có suy nghĩ giết chết tình địch, đó là vì thù hận cùng sỉ nhục, mà nữ nhân tuần tình luôn nghĩ tới xinh đẹp, cười như hoa, hẹn tình nhân đi ăn tối trong ánh nến (đương nhiên bạn trai không hề biết), sau đó cùng qua đêm lần cuối, cùng uống sữa độc. Nữ làm thế vì một nguyên nhân: sợ xuống âm phủ tịch mịch. Xem xem, đàn ông muốn giết phụ nữ còn phải vượt qua trời buộc về mặt đạo đức, mà phụ nữ muốn giết đàn ông vì tử hiệp cốt hương, đàn ông mới là phái yếu chân chính.

Tôi lên lầu thay quần áo, thấy trừ Lý Sư Sư, mấy người Tần Thủy Hoàng, Lưu Bang đều tự giác ngồi vào vị trí của mình, nhìn tôi, Hạng Vũ vội hỏi: “Chú Cường, mai anh nên làm gì?”

Tôi rất ngượng ngập nói với anh Vũ: “Anh.. Vũ...anh thật chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Hạng Vũ gật đầu lia lịa.

“...Vậy được, kế hoạch của chúng ta không cần thay đổi nhiều, hôm nay Trương Bằng mời Sư Sư ăn cơm, ngày mai để Sư Sư mời lại, anh lại xuất hiện...”

Hạng Vũ tưởng tượng, đột nhiên lại khẩn trương nói: ‘Câu đầu nên nói gì?’

Tôi lập tức xua tay: “Không cần, chúng ta nghĩ phương án khác đi.”

Lưu Bang cười nói: ‘Kỳ thực chú Tịch đã nghĩ ra cách tốt rồi, nó qua ngày hôm nay đã quyết định trước rat ay từ ông của Trương Bằng.’

“Sao?” Tôi hiếu kỳ, thấy Hạng Vũ lộ rõ vẻ tự tin. Lực lượng ái tình thật vĩ đại, bức Sở bá vương có cái dũng của kẻ thất phu biết dùng kế rút củi dưới đáy nồi.

“Anh hỏi Sư Sư rồi.” Hạng Vũ: “Thứ sáu hàng tuần A Ngu đều về nhà thăm ông, ngày mai là thứ bảy...” Hạng Vũ đưa tờ giấy vẽ bản đồ ra, tay chỉ lên khu túc xá, nhíu mày: “hiện giờ chỉ có một điểm khó khăn là làm sao khiến Sư Sư lại tiếp cận A Ngu.”

“Đơn giản, rất đơn giản, đệ Si Si (sư Sư) giả vợ không quen đường nà được?” Tần Thủy hoàng giơ bút chì khoanh khu túc xá.

Lưu Bang nhìn Hạng Vũ: “thật khó mà tin, mày đánh trận nhiều năm thế mà chẳng biết bày binh bố trận gì.”

Hạng Vũ cũng không nổi cáu, xoa tay: “Biện pháp là tốt, nhưng ai biết A Ngu sẽ về nhà đường nào?” Anh cướp lấy bút chì trong tay Tần Thủy hoàng, lại khoanh lại: “Sư Sư nên chạm trán ở đâu?”

Lưu Bang chép miệng: “Nếu là có địa đồ chiến lược thì tốt, hoặc là một một đội thám mã được quá.”

Tối nghỉ chút rồi chạy xuống tầng lách laptop ra, mở ra tìm hình viên cầu trắng xanh, nhấn vào, hiện lên bản đồ địa cầu, mọi người đều trợn mắt, hỏi: “Đây là cái gì?”

Tôi búng tay: “Thật khó mà tin, các anh tới đâu lâu thế mà không biết tới google earth à.”

Tôi tìm tới hình gà trống Trung Quốc, tìm đến tỉnh, tìm tới thị, quận, ... tôi giống như thần nhìn xuống chúng sinh, chậm rãi tới gần nơi chúng tôi ở. Hạng Vũ là người đầu tiên phát hiện ra đường quen thuộc cùng các kiến trúc tiêu biểu, anh ta kinh ngạc nói: “Đây chẳng phải chỗ chúng ta ở sao?” Anh Vũ chỉ vào ảnh một đồng nhà nhỏ với đầy khói, Lưu Bang la lên: “Sao không biết cho được, chúng ta ở đây nè.”

Lưu Bang lập tức nhận ra hẻm chơi mát chược, theo đó hình ảnh dần rõ nét, thậm chí cả bồn hoa trước nhà cùng dây phơi quần áo hàng xóm đều có

thể thấy: “nếu ngày xưa anh có bức địa đồ này, đánh trận bớt việc hơn nhiều.”

Tần Thủy Hoàng kinh ngạc: “Trời là hình tròn á?”

Kinh Kha khinh thường: ‘Sao có thể? Chẳng phải người rớt xuống đáy đó thôi?’ Sau đó chia vào cái nhà của chúng tôi: ‘Có thể thấy người phía trong không?’

Đối với các câu hỏi của họ tôi chỉ có thể nói: “Chúng ta trước thảo luận chuyện của anh Vũ, lát nữa sẽ giải thích với mọi người về lực vạn vật hấp dẫn.”

Tìm tòa nhà khu ủy không khó, túc xá khu ủy ở ngay sau, tôi phát hiện tòa nhà khu ủy đã bị một trung tâm thương mại ngăn chặn. Đường vào túc xá chỉ còn lại một mẫu nhỏ, tôi chui vào đường ruột dê nói: “Đây là đường Trương Băng chắc chắn phải đi qua, để Sư Sư chờ ở đây không thoát được.”

Kinh Kha đột nhiên nói: ‘Đường nhỏ hoang vắng thế ai đi?’

Chúng tôi kinh ngạc, thậm chí hồ thẹn, ngay thẳng dần cũng biết, xem ra không tìm lý do sung túc là không được.

Lưu Bang gãi cằm: “Cứ nói Sư Sư có người thân ở đó.”

Tần Thủy Hoàng lắc đầu: ‘quá xáo hợp? nại nói, chỗ nhỏ thế, đều biết nhau cạ má, Trương Băng hỏi thí lám sao?’

Chúng tôi đều im lặng, sau đó vất óc nghĩ cố, mọi người đều chăm chú.

Lý Sư Sư ra khỏi nhà vệ sinh, thấy bọn tôi si ngốc, chạy tới hỏi thân thiết: “Các anh sao vậy?”

Tôi đẩy máy tính tới trước mặt, giới thiệu tình huống đại thể, sau cùng nói: ‘Đây là đường Trương Bằng chắc chắn đi qua, nhưng bọn anh thực không nghĩ ra lý do gì để em xuất hiện ở đó.’

Lý Sư Sư nhìn tôi, rút điện thoại, bấm số, nói chuyện: “Trương Bằng à, ngày mai cùng đi dạo phố nhé? ... a, em còn phải thăm ông à, chị có thể cùng đi không? ..được, vậy chị chờ em ở đó.”

Lý Sư Sư “đùng một cái” móc ra điện thoại, lại liếc bọn tôi: ‘Thật khó tin, các anh lại biến một chuyện đơn giản thành phức tạp thế.’ Nói xong rồi đi.

Chúng tôi nhìn nhau, cứng lưỡi, mãi sau tôi mới cười ha hả: “Đây gọi là trí giả thiên lự tất hữu nhất thất, ha ha ha.”

Lưu Bang gật đầu “Ừ”, đúng thế, anh thích câu này.”

Tần Thủy Hoàng: “ai nọ thế, rật đụng.”

Không chờ Kinh Kha nói, tôi lập tức nói ra nửa câu sau: “Ngủ gải thiên tự tất hữu nhất đắc.”

Kinh Kha nghĩ mãi mới nói: “Câu trước hay hơn.”

Tôi đóng máy tính: “Tốt rồi, hiện tại chúng ta tiếp tục thảo luận ... Sư Sư cùng Trương Bằng đi qua nhà, có thể mang theo anh Vũ tới thuận tiện chào, mượn cơ tiếp xúc ông cô ấy, anh vũ nghĩ thế hả?”

Hạng Vũ gật đầu: “Tốt nhất có thể để Sư Sư đi qua thám thính xem ông của A NGu thích gì...” nói xong Hạng Vũ còn thấy hài lòng vì mình mưu tính sâu xa, cười he he: “Đây đều học từ chú Cường. Chú Cường, bác Hạng nói gì với chú trong phòng thế?”

Tôi kinh ngạc: ‘Anh đừng gọi lão là bác được không.’

Hạng Vũ; “Anh nói cha bánh bao ấy, anh không gọi bác thì gọi là gì?”

“...gọi nhóc Hạng được rồi.”

Phân tích, hạng Vũ là tổ tông n đời của Bánh bao, cha bánh bao là thế hệ $n-1$, nếu như tôi cùng hạng vũ bình vai luận giao, tôi lại lấy thân phận cháu rể thứ $n=1$ đời luận vai, vậy hạng vũ sắp thành tổ tông thứ n đời của tôi, sau đó hạng vũ nếu gọi lão Hạng là bác Hạng. Vậy lão Hạng lại lớn hơn Hạng Vũ một hệ, thế vậy lão Hạng vừa là nhạc phụ vừa là tổ tông $n+1$ đời của tôi...

Thế là có một kết luận, Hạng Vũ nếu gọi lão Hạng là bác, vậy một thằng cháu xxx đời lại gọi Hạng Vũ là anh Vũ, vậy tôi là thế tổ đời thứ $N-1$ của lão Hạng, cũng là thúc tổ $n-1$ đời, bánh bao là vợ tôi,... tôi tự là tổ tông của mình.

Cứ thế xem ra tôi nên kêu Hạng Vũ mấy tiếng anh đã đủ chiếm lời lớn từ lão Hạng, cũng chiếm đủ lời từ bản thân...

Quá loạn rồi, so với “xuyên tới tương lai” còn loạn hơn, chẳng qua bớt khoản loạn luân thôi, tôi còn đơn thuần một chút, chí ít hạng vũ cũng không yêu Bánh Bao.

Vạn hạnh trong bất hạnh.

Chú: trí giả thiên lự tất hữu nhất thất câu này có 2 cách nói, một cách nói là “sử ký”, một cách nói khác là “yến tử xuân thu”, bản thư lấy loại giả thuyết thứ nhất là sau thời Lưu Bang, Hạng Vũ.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88: Chuyên Gia Đàm Phán

Ngày hôm sau, Lý Sư Sư đi từ sớm, Lưu Bang cũng đi tìm góa phụ đen, Tần Thủy Hoàng chơi game, Kinh Kha cùng Triệu mặt trắng lại “luyện kiếm” dưới lầu, Hạng Vũ đứng bên cửa sổ nhìn ra xa xăm, tôi biết tâm anh ấy không bình tĩnh.

Tôi lật xem lại những bức Tần Thủy Hoàng chụp: “Anh Vũ, đừng vội, nếu thuận lợi thì ngày mai Sư Sư có thể dẫn anh lao tới đại bản doanh của chị dâu, đối phó ông già thì chắc trong tầm tay. Lão già mà, chẳng qua thích chút tranh cổ, dù trước đây là phó trưởng khu thì nét bút của Lý Bạch chắc cũng chưa thấy qua, nếu không biết hàng chỉ thích ham vui thì càng dễ xử lý. Tôi kêu thánh thủ thư sinh Tiêu Nhượng viết “bát vinh bát sĩ” ra cho ông ta...” Tôi đột nhiên động não nghĩ ra: “Nói không chừng ông ấy thích chuyện đấu võ thì chuyện càng đơn giản. Anh nghĩ xem, Trương Bổng vì sao không học ngành khác mà chuyên tu võ đạo, gần như chắc chắn là được người nhà dạy từ nhỏ.”

Hạng Vũ vui mừng: “Chuyện khác anh không thạo, chứ nói võ công bộ chiến hay kỵ chiến, anh tự thấy trong thiên hạ hiếm có đối thủ.”

Tôi đứng lên đi vòng vòng nói: “Không được, ông già nếu luyện quyền thì chỉ luyện thái cực quyền thôi, anh thấy ông già nào ngày ngày vác cây thương nặng hơn 100 cân múa chưa?”

“Thái cực quyền là cái gì vậy?”

Tôi nhìn lại Hạng Vũ, uy phong như thiên thần. Khó mà tưởng nếu anh ấy luyện Thái Cực quyền sẽ thế nào, khác gì kêu Tây Thi cầm song phủ múa: thật không phù hợp, Thái Cực chú trọng mượn lực, tứ lạng bát thiên cân. Hạng Vũ thuộc loại chủ nợ điển hình hay là đối tượng bị xiết nợ. Hơn nữa cao thủ Thái Cực quyền cũng hiếm, tôi mới biết được trong lịch sử thì cái thời Lâm Xung còn chưa có Thái Cực quyền. Trong nhà có “Thái Cực Trương Tam Phong”, nhưng tôi cũng không có cổ phong cơ (quạt gió) để Hạng Vũ luyện thành công phu cảnh giới vo lá thành viên.

May mà tôi có một điểm mạnh là luôn phát huy ra điểm mạnh nhất của mình. Tôi nhanh chóng nghĩ ra: ông của Trương Băng chưa hẳn thích Thái Cực quyền.

Ông già thích chơi gì nhỉ? Chơi cờ tướng, chơi dế, đá gà, ...Làm sao càng lúc càng lệch thế, cứ nghĩ cảnh thẳng to con như Hạng Vũ chơi mấy thứ đó thật bó tay, mong là ông của Trương Băng ưa thích chút hoạt động yêu cầu thể lực.

Chúng tôi mới ngồi chưa bao lâu, Lý Sư Sư đã về, vẻ mặt khó coi. Hạng Vũ dè dặt hỏi: “Sư Sư, sao thế?”

Lý Sư Sư bưng chén lên uống: “Trương Băng bận đột xuất, bị gọi về trường.”

Tôi vui mừng: “Vậy tốt, chúng ta giờ chạy thẳng tới nhà ông cô ấy đi.”

Lý Sư Sư thật xin lỗi Hạng Vũ: “Anh Vũ, nghĩ biện pháp khác đi.”

Hạng Vũ cũng phát hiện dị thường: “Sao lại thế?”

“Ông của Trương Băng...”

Chúng tôi đều vênh tai lên nghe.

“Ông của Trương Băng đã bị liệt, nghe Trương Băng nói ông đã từng bị thương, ảnh hưởng tới hệ thần kinh cùng xương sống, hiện tại đã rất nghiêm trọng. Mỗi ngày ông chỉ có thể nằm trên giường, cũng không có giao lưu với người lạ.”

« Thế bà cô ấy thì sao ? » tôi hỏi.

“Bà cô ấy qua đời đã lâu, trong nhà chỉ còn một bảo mẫu chăm sóc ông.”

Hạng Vũ thở dài ngồi phịch xuống sofa, mãi cũng không nói. Tôi vội an ủi: “Anh Vũ đừng nản lòng, cái này gọi là cần mài dũa ấy mà.”

Lý Sư Sư cũng ngồi xuống, lặng lẽ uống nước. Hạng Vũ đột nhiên đứng lên nói: “Anh vẫn muốn đi thăm ông ấy.”

“Sao?” Tôi kinh ngạc: “Anh còn mong chờ ông ấy có thể giường cùng cưỡi ngựa cùng anh hả?”

Hạng Vũ nói chậm rãi: “Dù sao ông ấy cũng là ông của A Ngu, anh cũng nên đi thăm.”

Lý Sư Sư gật đầu tán thành: “Thế cũng tốt, chẳng qua đừng mong đợi ông ấy sẽ thích anh.”

Tôi động não: “Không cần ông ấy thích anh. Một thanh niên thiện lương thương viếng thăm những người già tê liệt, vì thế thu được tâm của các thiếu nữ... anh Vũ, anh có thể, đây cũng là một phương pháp tán gái mà.”

Lý Sư Sư cũng thấy đúng, cười khanh khách: “Anh trai thật lắm ý xấu, làm thế xác thực là một biện pháp, chẳng qua thời gian cũng kéo dài chút, ít nhất anh cũng phải gặp được Trương Băng.”

Hạng Vũ lắc đầu: “Anh không nghĩ nhiều thế đâu. Nếu không có ông của A Ngu, cũng không có A Ngu, anh cũng nên đi cảm ơn ông.”

Nói thừa, không có lão Hạng sao có bánh bao, tôi nên cảm tạ lão hay hận lão hả?

Tôi nói : « Nói sao cũng được, hành động. »

Trên đường tới, Hạng Vũ hỏi tôi: “Chú thấy anh nên mua gì làm quà gặp mặt?”

Tôi nói: “Tùy tiện mua chút quà, lần đầu mà. Cũng là thuận tiệnj hỏi thăm, quà quý trọng cũng không tốt.” Hạng Vũ gật đầu.

Chúng tôi mua một chai mật ong cùng một lon sữa bò, tiếp tục lên đường.

Kết quả, khi sắp tới, xe chúng tôi bị chặn trước một con đường đất. Người đi bộ, xe đạp, xe máy, xe tắc xi chặn chặt đường, dù có muốn lui lại cũng không thể.

Tôi thấy có một đám đông, ló đầu ra hỏi người đi đường ở bên: ‘Anh gaii, đánh lộn à?’

Người đi đường chỉ chỉ, tôi thuận mắt nhìn qua. Một người đứng trên tầng sáu, chân đứng trên thành lan can, gió thổi bay phất phơ, mặt không rõ.

Là có người muốn nhảy lầu.

Tôi lập tức cảm thấy hứng thú, hỏi người qua đường: “Thằng đó sao lại vậy?”

Người đi đường: “hắn mới ly hôn vợ, nửa giờ trước thấy đứng trên đó, nói muốn nahyr, sau đó kêu mọi người tranh chỗ, bọn tôi nhường chỗ mà vẫn chưa nhảy. Tôi mót đái lắm rồi mà vẫn hồi hộp chờ xem, chưa bỏ đi.”

Tôi nói: “Thế à, thằng này thật không biết phải trái trắng đen.”

Lý Sư Sư cũng ló đầu ra: “Anh trai, nghĩ cách cứu người ta đi.”

Tôi nói: “Yên tâm, nếu nhảy đã sớm nhảy, chờ khi cảnh sát tới khuyên, lại gặp mặt vợ cùng con thì cũng thôi không nhảy nữa.”

Tôi châm thuốc, lại mời người đi đường một điếu. Người nọ hút thuốc: “Anh nghĩ thằng ngu này muốn làm gì?” Anh ta nói đề tỉnh tôi, tôi lấy di động ra, chỉ vào đỉnh tòa nhà ấn 7474748, người đi đường hỏi: “Anh hai, anh còn cái loại này hả?”

Điện thoại không hiển thị gì, nói rõ cự ly quá xa. Lý Sư Sư nói với tôi cùng Hạng Vũ; “Chúng ta không thể cứ thế đứng nhìn, phải không?”

Tôi nói: “VẬY em đi cứu đi, thằng kia vì vợ ly hôn mới muốn nhảy lầu, em nói em nguyện ý gả cho nó, không chừng nó xuống đó.”

Hạng Vũ đặt tay lên cửa, nói lạnh lung: “Đã không muốn sống, cứu làm gì.”

Lý Sư Sư thật sự giận rồi, đẩy cửa xe bước xuống: “Em đi.”

Tôi vội nín chặt eo kéo lại, đành chịu thua: ‘Anh đi được chưa? Em mà lên nhờ nó kích động nhảy xuống thì lỗi tại ai?’

LÝ Sư Sư cười vui sướng: “Anh thật tốt.”

Tốt cái chim! Em đứng sau làm quân âm bồ tát, để anh xông tới tuyến đầu làm pháo hôi, ách, là tọa đài đồng tử. Tôi trừng mắt cô nàng. Sư Sư coi như không thấy, tiếp tục chỉnh lại y phục bị tôi kéo làm loạn lên. Lý Sư Sư thật thích đồ trắng ...

Tôi xuống xe, nhìn lại thằng hâm đứng trên lầu sáu, cát bước chạy lên hành lang, người đi đường thật tốt, một người kéo tôi lại nói: “người an

hem, chúng ta cứ xem trò vui được rồi, chú nếu động tới làm nó nhảy là chú phạm pháp đó.”

Tôi vung tay, mắng: “Ích kỷ.”

Tôi cứ thế không chút trở ngại lao tới cửa, trong nhà người biết chuyện đều chạy ra xem trò vui. Khiến cả toàn nhà trống vắng âm trầm, có chút ý vị không lành.

Tôi nhanh nhẹn len lên cầu thang, vừa thò đầu đã thấy vị dung sĩ kia quay lưng phía tôi, đứng sát mép, áo tung bay, đầu tóc lẳng loạn, nhưng nhìn ra không giống người quần bách trong sinh hoạt.

Tôi vừa mới ló ra nó đã thấy tôi, vội vàng quay lại: “Anh đừng tới.”

Tôi lấy điện thoại, bấm số, chỉ vào nó, chuẩn bị sẵn sàng dùng độc tâm thuật, tên kia nhìn tôi nói: “Tay anh cầm gì thế?”

Tôi nói khẽ: “Anh đừng quản tôi cầm gì, dù tôi cầm súng anh sợ chắc?”

Chuyện cười tôi nói cũng không khiến anh ta cười. anh ta chỉ khẽ gật đầu, tôi phát hiện người này rất không bình thường. Là một trung niên tuổi hơn 40 một chút, mặt phong sương. Con mắt cá chết, xem ra tôi đã nghĩ sai, đây là một người đang muốn chết.

Tôi lại châm một điếu thuốc, đưa bao thuốc lắc lắc với anh ta. Anh ta lắc đầu: “Tôi cũng có.”

“vì sao, có thể nói không?” Tôi phì khói, cố ý nói sơ sài.

“Anh đừng tới, tôi nói với anh.”

Tôi gật đầu, dứt khoát khoanh chân ngồi xuống.

« Vợ tôi muốn ly hôn... » Anh ta nói tỉnh bơ.

“Chỉ thế? Chẳng qua nói đi nói lại, vì sao cô ấy muốn ly hôn với anh, anh lại vì cô ta mà nhảy lầu, cô ta còn chưa biết đủ sao?”

Người nọ đảo mắt: “Cô ấy chê tôi không có nhà, không đi chơi với cô ấy, không dạy con gái học bài.”

Tôi nói: “Vậy anh đi cùng cô ta...” Tôi đột nhiên vỗ đùi cái đét: “Tôi biết rồi, anh có bồ nhí.”

Người nọ lộ vẻ phẫn nộ, trầm giọng: “Tôi rất yêu cô ấy, tôi không có thời gian đi cùng cô ấy là vì cái nhà này. Tôi là đàn ông, tôi phải kiếm tiền.”

Tôi gật đầu lia lịa: “Ừ, thế là vợ anh không đúng rồi, anh nói với cô ấy đi.”

Người nọ thản nhiên: “Tôi cũng tính kiếm đủ tiền rồi đi chơi với cô ấy. Nhưng khi tôi kiếm đủ tiền, chúng tôi cũng chẳng cần làm gì, tôi ngày ngày đi chơi với cô ấy, dạy con gái học bài... nhưng, ai biết sao đen VKL, nợ tiền hàng, chứng khoán tuột dốc. Bồi thường tiền, con mẹ nó, tôi cũng không rõ, hôm đó tôi mua cho con tôi con thỏ thì nó cắn thương người khác, lại phải bồi thường 2000 NDT...”

Tôi phì cười, nhưng thấy anh ta nghiêm túc, vội lộ vẻ nghiêm túc. Nó làm gì là thỏ, rõ ràng là chó ngao đội lốt thỏ?

Tôi hỏi: “Anh phải bồi thường bao nhiêu?”

“600 vạn.” người nọ cười khố: “Trước tôi còn chút tiền, giờ thì sao. Không sự nghiệp, không nhà, giờ không cả vợ, tôi là một người đàn ông đen đui, tôi sống là chật đất, ai còn muốn nhìn thấy tôi nữa?” Anh ta càng nói càng thâm, sau cùng tuyệt vọng xua tay: “Cám ơn cậu đã nói chuyện với tôi>” Anh ta nói xong quay đầu, cúi đầu xin xuống đám đông phía dưới. Hai chân bắt đầu nhích dần qua rìa, nửa người đã vươn ra khoảng không. Đám đông phí dưới đều kích động la hét.

Tôi thấy không ổn, vội bấm điện thoại, trên màn hình hiện một chữ nhỏ: “Thật xin lỗi tiểu Hồng, thôi, nhảy thôi...”

Tôi thấy anh ta muốn nhảy. Tôi nói lạnh lung: “Anh không muốn xin lỗi tiểu Hồng rồi mới đi sao?”

Tôi tuy nói không lớn, nhưng như thuốc gây tê, khiến cả người anh ta cứng đờ, sau đó run rẩy quay lại nhìn tôi, run rẩy: “Anh là ai, sao anh biết tiểu Hồng?”

Tôi vẫn nói bình hòa: “Nhưng anh muốn chết rất đơn giản, sớm muộn chẳng quan hệ chi, chẳng bằng chúng ta tán dóc thêm chút đi.”

Anh ta căn bản không nghe tôi nói gì, chỉ hỏi tôi: “Sao anh biết tiểu Hồng?”

Tôi cười ha hả nói: “bởi vì tôi biết tiểu Hồng, hôm qua chúng tôi còn uống rượu nói tới anh. Nó noi sanh chỉ cần nói với nó một tiếng xin lỗi, dù có lỗi lầm lớn hơn nó cũng có thể tha thứ.”

Người nọ cười thảm: “Tôi bị anh lừa rồi, anh căn bản không biết tiểu Hồng, nó mới 8 tuổi, là con gái của tôi>” Nói xong lại quay đầu, nhìn xuống dưới.

Chẳng qua tôi thấy chân của anh ta bắt đầu nhũn ra. Người ta đều thế, từ bắt đầu nghĩ tới chết tới hành động, dung khí không thể hăng tấp không gợn sóng, hiện tại lần đầu anh taddax không muốn chết, quyết tâm đã dao động, can đảm đã rút lui. Tạm thời chắc không nhảy lâu đâu.

Tôi nói: “Xem lại đi, con anh mới 8 tuổi, anh vì sao không chờ thêm 10 năm nữa hãy chết. Lúc đó nó cũng là cô gái lớn, lúc đó có chút thẳng nhóc sẽ cố gắng trêu hoa gẹo nguyệt. Nó cũng chẳng cần tới anh, anh cũng chẳng cần lo lắng. ANh có chết nó cũng không trách anh, có lẽ còn thầm cảm ơn anh. Tuy thấy đầu anh nát thành tổ ong vò vẽ cũng nhân cơ hội khóc vài

tiếng, không chừng còn nhân cơ hội dựa vào lòng bạn trai, nói không chừng ngày anh chết cũng là ngày con anh bị quật ngã. Về sau cứ hàng năm thuận tiên kỷ niệm ngày mình phá trinh...”

Tôi nói tới đây khiến người nọ sững sốt, sau cùng anh ta không chống đỡ nổi, ngồi phịch xuống đất, cười khổ: “Tôi bắt đầu cho rằng anh là chuyên gia đàm phán của cảnh sát, hiện tại tôi cho là không phải.”

Tôi nói : « Muốn nghe chuyện của tôi không ? » :

Người nọ thều tào: “Chuyện của cậu bạ ra còn thảm hơn tôi.”

Tôi tức giận: ‘Thảm con mẹ mày, còn phải bạ ra sao? Ông nội mày đây lương một tháng mới 1000 NDT, bố vợ còn chê ông không nhà, không xe, còn đòi 5 vạn NDT/ tiền trinh. Nếu lấy con vợ đẹp như tiên thì ông mày cũng ok, mẹ nó, con vợ kia còn xấu hơn mày, sao? hai thằng ai thảm hơn?’

Người nọ “phì cười”, nghĩ lại hoàn cảnh của mình, lắc đầu: “Tôi sống cũng không dễ.”

Thế mà không dễ? tôi còn chưa nói tới việc mình là tổ tông của chính mình cơ mà.

Tôi nói: “Mẹ nó, chớ nói với ông là chủ nghĩa cộng sản vĩnh viễn không có mâu thuẫn với nông dân. Anh có thua lỗ nữa, cổ phiếu cũng có thể chừa lại chút cặn bã, 5 vạn chắc vẫn có chứ... còn ông mày không có.”

Người nọ móc túi ra, tôi nói: “Sao, anh tính lưu cho tôi di sản rồi mới nhảy hả?”

Người nọ cười khan lấy ra một hộp thuốc trùng thảo, hút một điếu. Tôi kêu lên: “Một thằng khốn cùng đến nỗi muốn nhảy lầu còn có thể hút thuốc xịn hơn của ông mày... cho ông điếu coi.”

Người nọ ném bao thuốc qua, cười nói: “Người anh em, cảm ơn.”

Tôi thấy anh ta dần bình tĩnh lại, biết đã ra đòn đủ rồi, giờ là lúc cho húp cháo cho ấm bụng. Tôi nói: “Kỳ thực anh nhảy lầu vì sao thì trong tâm rõ nhất, là vì vợ ly dị sao? Đừng giả vờ si tình thế, chẳng phải vì không kiếm được tiền trả, cũng không dám nói thực sao. NÓi đi nói lại là vì thể diện, trước kia còn tỏ ra nguy hiểm, có chút vốn liếng. Giờ bồi phu nhân lại thiệt bình, thấy không còn thể diện với phụ lão Giang Đông, đúng chưa?”

Người nọ than thở: “Anh nói thế tôi mới hiểu ra anh nói đúng cả.”

Tôi đứng lên đi tới bên cạnh, lần này anh ta không kháng cự, tôi nói: “Chỗ này chẳng ai biết anh, vỗ đất đi qua. Nếu không phải quần chúng “phối hợp” giúp anh báo cảnh, anh có nhảy xuống cũng bị tội gây rối trật tự công cộng. Ít nhất cũng phê bình giáo dục, lúc về nên mua chút đồ ăn, tối về cùng vợ làm cơm. Dỗ con gái ngủ lại thân nhiệt với vợ, ngủ một giấc, mai dậy lại là một đàn ông chân chính.”

Người nọ nước mắt chảy dìa, hút thuốc, sau cùng nhìn dưới lầu vì thất vọng tản đi, nói nhỏ: “Người anh em, anh là người tốt.”

Tôi đứng lên, thấy anh ta còn ngồi, tôi biến sắc: “Sao, còn muốn nhảy hả?”

Người nọ đáng thương, nhìn tôi, vươn tay: “Kéo tôi được không, chân tôi nhũn...”

Tôi lôi dậy, vỗ bụi trên quần, dẫn anh ta xuống lầu. Lúc sắp tới ra ngoài, anh ta đột nhiên đứng lại: “Chờ chút người anh em.” Sau đó nhanh chóng lấy ra một tờ giấy nhỏ, viết lên một dãy số: “Ra khỏi cửa, anh là ân nhân của tôi, về sau vô luận chân trời góc biển ngày nắng đêm mưa, cứ tìm tôi.”

Tôi nhét vào túi, nhìn ra ngoài, lại đẩy anh ta ra ngoài: “Đi đi.”

Người nọ nhanh chóng biến mất giữa biển người.

Tôi ngồi vào xe, vừa thở hỗn hển vừa lau mồ hôi. Hạng Vũ vẫn đặt tay bên cửa, nhìn đám người bên ngoài đang tán đi: “Cứu người còn mệt hơn giết người nhỉ?”

Lý Sư Sư trừng mắt, vô cùng sùng bái tôi: “Anh, anh quá giỏi, anh nói gì với anh ta thế? “ Tôi cười không đáp.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi dùng điện thoại đọc tâm làm chuyện chính đáng mà không phải trộm cắp trộm chó vô bổ, không ngờ chỉ một câu nói lại đáng giá một cái mạng.

Đương nhiên, cứu người nhảy lầu nọ tôi cũng rất vui ... cuối cùng hết kẹt xe.

Sau đó chúng tôi lái xe như chó hoang thoát xích chạy thẳng tới nhà ông Trương Bằng (các bạn có chú ý không, đây là lần hai Trương Tiểu Hoa tôi so sánh thế.)

Nhà của ông Trương Bằng ở lầu hai, từ thời kiến quốc tới nay đều là nơi ở của khu chính phủ, mãi tới lãnh đạo nhiệm kỳ mới này mới chuyển qua nơi mới. Chức năng của khu ủy cũ tụt dốc thê thảm, hiện tại còn bị mấy tòa nhà thương mại chèn ép. Giống như một quan hoạn thất thế bị những bậc phát hộ mới nổi chèn ép. Mà túc xá khu ủy, cũn là nơi dưỡng lão cho những cán bộ khu ủy đã lùi khỏi vũ đài lịch sử.

Chúng tôi đi tới trước ngõ nhỏ với bậc thềm xám xanh, tường hia bên loang lổ, lở ra xi măng cốt thép. Lý Sư Sư gõ cửa, bà bảo mẫu mở lớp cửa thứ nhất, đầu tiên thấy Hạng Vũ. Bà ấy như thấy thiên thần, lùi về sau. Lý Sư Sư cười thân thiện chào: “Cô, không nhớ cháu sao? Cháu là bạn Trương Bằng này, lúc trưa mới qua đó.”

Bảo mẫu thấy Lý Sư Sư: “Đúng, cháu là tiểu Nam à, Băng Băng nói cháu là bạn tốt của nó.” Bà ấy cân thận nhifnt ôi cùng Hạng Vũ, chần chừ: “Hai người này là...”

Xem ra bảo mẫu có tính cảnh giác rất cao, điều này chỉ rõ bà ấy rất trách nhiệm, thường quen với chuyện người già cô đơn bị cướp.

Lý Sư Sư giới thiệu chúng tôi, nói là anh cô ấy. Thuận đường tới thăm ông Trương Băng. Bà bảo mẫu mới do dự cho chúng tôi vào. Còn cảm thấy bà ấy làm thế cũng không yên tâm chúng tôi, mà cho rằng cửa chống trộm cũ nát không chống nổi một đạp của Hạng Vũ, dứt khoát lổi lạc mở bung ra.

Bảo mẫu thấy bọn tôi vào nhà không lộ đuôi cáo cùng răng nanh mới yên tâm. Bà đưa chúng tôi tới bên phòng ngủ: “Ông vừa mới ngủ.”

Trên giường, một ông lão tóc trắng bạc phơ nằm đó. Một tấm chăn đắp bụng, tay đặt bên bụng, mắt hơi trợn lên, trong mắt lay động rất có quy luật, trừ điều này ra, toàn thân đều tĩnh lặng.

Bà bảo mẫu thương tiếc nhìn ông: “Trong lòng đều rõ, nhưng không nói nên lời.”

Không ngờ Hạng Vũ nhẹ nhàng giúp ông kéo chăn. Thân thể khổng lồ hoàn toàn che phủ ông lão, thân thể uy mãnh cao lớn của một anh hùng cái thế đối diện với thân hình nhỏ bé tẻ liệt của ông lão như một so sánh tàn khốc. Nếu có một tên họa sĩ hạng ba tới đây vẽ lại cảnh này, chắc chắn có thể đem vào triển lãm tại bảo tàng louvre.(bảo tàng pháp.)

Ông của Trương Băng cũng cảm giác một áp lực cùng sinh mệnh lực dồi dào vô cùng, tròng mắt ông đảo nhanh hơn.

Hạng Vũ hỏi bảo mẫu: “THường ngày là cô chăm sóc sao?” Bảo mẫu gật đầu.

“....Có bất tiện không?”

Bảo mẫu tự nhiên hiểu ý, bó lại mái tóc trắng, cười nói: “Ông Trương năm nay 75 rồi, tôi cùng hơn 60, còn có gì mà không tiện chứ.” Hạng Vũ gật đầu.

Lúc bọn họ nói chuyện, tôi luôn suy nghĩ một vấn đề: chẳng biết dùng đọc tâm thuật có thể thám trắc tư tưởng của ông ấy không.

Tôi lấy di động. Thấy không ai chú ý, bấm số chỉ ông già. Sau đó trên máy hiển thị.... Không ngờ là không có gì. Ai, có lẽ nên mang Kinh khờ tới, anh ta cùng ông già chắc chắn có ngôn ngữ chung.

Kết quả này cũng trong ý liệu của tôi. Tôi vừa muốn khép điện thoại, đột nhiên thấy sau một loạt ký tự không hiểu, có hai chữ: ...nhật miệng. Sau đó lại có 2 chữ: mật ong.

Tôi vội kéo Hạng Vũ lại, nói nhỏ vào tai anh ấy. Hạng Vũ nghi ngờ, nói nhỏ: “Chú đang đùa anh à?” Tôi đẩy anh ấy đi.

Hạng Vũ do dự một lúc mới nói lắp bắp: “Cô, có thể cho cháu mượn cái thìa không?”

Bảo mẫu gật đầu: “Xem này, đều quên rót nước mời khách rồi.”

Hạng Vũ nói:”Không phải cho cháu, chúa muốn pha chút nước mật ong cho ông uống.” Nói xong mở ra lọ mật ong tôi mang tới.

“Ông ấy hả? Ông không thích ăn đồ ngọt, hơn nữa bác sĩ nói cũng không ăn nhiều...” Nhưng bảo mẫu thấy Hạng Vũ vẫn kinh điện, đành mang cho một cái cốc cùng thìa và cá thứ khác. Hạng Vũ múc hai thìa mật, lại hòa với nửa ly nước, khuấy lên. Lý Sư Sư thấy anh ấy vụng tay vụng chân nói: “Để em đút cho.”

Hạng Vũ tránh ra, múc một thìa mật ong, thổi thổi, trực tiếp đút vào mồm ông Trương Bằng, bảo mẫu kêu lên: “Ai ôi, thế sao uống được.”

Hạng Vũ “a”, một tay đỡ ông Trương Bằng ngồi dậy, bảo mẫu vội kêu: “nhẹ chút, nhẹ chút, ôi trời, không phải đỡ thế....”

Kỳ tích xuất hiện, ông Trương Bằng tham lam mút lấy thìa mật ong, môi rung rung, thậm chí còn vươn lưỡi liếm mép mấy lần. Tuy ông không nói nên lời, nhưng hai tiếng hừ hừ rất nhỏ khiến mọi người đều hiểu ông rất hài lòng.

Bảo mẫu kinh ngạc: “To con, cậu giỏi thật, sao cậu biết ông muốn ăn mật ong?”

Hạng Vũ cũng không nói, lại đút nửa thìa mật ong vào mồm ông lão. Nửa chén nước mật ong có một nửa rót ra ngoài, rót vào đầu, cổ ông lão, nhưng ông lão lộ rõ vẻ vui mừng. Mắt ông đảo đảo, cố gắng tìm kiếm Hạng Vũ, sau đó híp mắt, như đứa trẻ nằm trong lòng mẹ vậy. Bảo mẫu cười nói: “Ông ấy đang cảm ơn cậu đó.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Tứ Diện Sở Ca

Lúc chúng tôi rời đi, bà bảo mẫu vô cùng cảm ơn tiền chúng tôi về. Hạng Vũ nói: «Cháu sẽ thường tới thăm ông.»

Đến dưới lầu, Hạng Vũ kéo tôi lại, tôi giành trước nói luôn: «Đừng hỏi em, đừng hỏi em gì hết, đều là đoán mò thôi.»

Lý Sư Sư dịu dàng: «Anh...»

Tôi trách mắng: «Câm miệng, đi.»

...

Ăn cơm tối, Bánh Bao kéo tôi qua bên, vẻ mặt lo lắng: «Anh thật đáp ứng lễ vật 30000NDT à?»

«Đúng, chẳng phải anh nói rồi còn gì.»

Bánh Bao gấp gáp: «Anh lại cho ông ấy 50000 thì chúng ta lấy gì kết hôn?»

Tôi nói: «Em nói gì thế, cái gì là «ông ấy», ba em kia mà.»

«Còn có hơn hai tháng, không có chỗ mượn tiền đâu, cưới cần tiệc, taxi, thuê áo cưới, cái gì mà chẳng cần tiền?»

Tôi thuận thể thăm dò ý cô ấy: «VẬY...trước đừng thay đồ gia dụng được không?»

Bánh Bao đập tôi, mắng: «Chó đẻ, anh luôn tính kế em.»

Tôi thừa dịp cô ấy đá phát thứ hai ôm chân, kéo vào phòng, cười dâm dăng: «Để ông phi lễ cái xem.» Một tay thuận theo bắp đùi sờ lên, đầu ép sát vào ngực, khen: «Thật mềm mại.»

Bánh Bao nhảy lò co, tay vung búa xua, không đau không ngứa đập lên vai tôi. Lúc này Lý SƯ SƯ đi từ phòng ngủ ra, kêu lên: «Trương Băng gọi điện tới.»

Cô bé vừa kêu lên, mọi người đều đồng loạt xuất hiện, hùng hổ, tôi còn ôm một chân bánh bao, thân thể dán sát. Bánh Bao để đứng vững cứ thế nhảy lò cò...

Khung cảnh nửa hương diễm nửa lúng tung, mọi người nhìn nhau. Lý SƯ SƯ cười nhìn chúng tôi, nhận điện: «Alo, Băng à, à, em nói chuyện lúc trưa hả... đúng, đó là anh trai chị, số của anh ấy là....»Hạng Vũ vô cùng khẩn trương.

Đợi khi cô bé nói chuyện điện thoại xong. Tôi hỏi: «Trương Băng đâu?» Lý SƯ SƯ gật đầu.

«Cô ấy nói gì với em?»

«Cô ấy biết được qua bảo mẫu rằng bọn mình tới thăm ông cô ấy, nói cảm ơn, còn xin số điện thoại của anh Vũ.»

Hạng Vũ vội lấy điện thoại ra, đi lòng vòng bối rối: «Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?»

Tôi nói với anh: «Còn làm gì nữa, cô ấy gọi tới thì anh cứ chém gió với cô ấy đi.»

Lưu Bang đột nhiên thò mặt tới, cười xấu xa: 'Chú Cường võ công cao thật, không mệt à?'

Mọi người trong nhà đều giả vờ bận việc, không nhìn xem hai bọn tôi.

Tôi lúc này mới phát hiện tôi cùng Bánh Bao vẫn bảo trì một động tác nhảy Tango cực khó, tôi vội buông chân cô ấy ra. Gia nhập tới đám người vô công rồi nghề.

Điện thoại Hạng Vũ vang lên. Hạng Vũ nhìn chúng tôi cầu trợ. Tôi nói: «Đừng hoảng, chỉ là tin nhắn thôi.» Tôi nhận điện thoại bấm, Lưu Bang cướp lấy, đọc; «Em là Trương Băng, cảm ơn anh chăm sóc ông em.»

Hạng Vũ; «Tao nên nói gì?'

Lưu Bang: «Nói cái gì, mày cũng không biết nhắn tin, tao giúp mày nhé.» Nói xong bắt đầu gõ, miệng lầm bầm: «Không có chi, ông của em cũng là ông của anh.»

Hạng Vũ kinh sợ, vội muốn cướp lấy điện thoại. Lưu Bang tránh thoát cười he he: «Đùa mày tí thôi, không viết thế đâu mà sợ.» Hạng Vũ mới dừng tay.

«Kỳ thực tao gửi: Em gái, lên giường với anh...»

Hạng Vũ gầm lên nhắc cả cái sô pha lên muốn nện Lưu Bang, tôi vội đè lại, cầm điện thoại tới xem tin đã gửi, phía trên viết: «Không có gì, chăm sóc người già là chuyện nên làm.» Không ngờ cuối còn có một ký hiệu mặt cười.

Tôi đưa điện thoại cho Hạng Vũ xem. Anh Vũ đặt sô pha xuống, có chút ngưỡng ngấp. Lưu Bang ra vẻ ủy khuất: «Mày vẫn không tin tao, cho là tao muốn hại mày.» Tôi trợn mắt: «Oan là may đó! may mà em nhanh tay, nếu không cái sô pha của em ra rác rồi.»

Lưu Bang nói: «Sô pha của chú vốn 3 chân mà...»

Điện thoại Hạng Vũ lại vang lên, lần này anh ấy chủ động đặt điện thoại lên bàn để mọi người cùng đọc. Trương Bång viết: «A, anh thật là người tốt, ngày mai em mời anh cùng chị Nam ăn cơm, được không?» Sau cùng cũng có hình mặt cười. Hạng Vũ nhìn Lưu Bang, Lưu Bang nói: «Nhìn tao làm gì, mày quyết định đi hay không thôi.»

Tôi đặt tay lên vai Hạng Vũ; «Anh Vũ, đây là người ta chủ động mời, không đi không được, còn nữa, anh mà cứ trốn tránh thương băng thì làm sao thành được?»

Lưu Bang nhìn vào mắt Hạng Vũ: «Chẳng phải mày luôn coi thường tao à? Năm xưa «hồng môn yến» tao còn dám đi. Mai là xem mày, mày mà không đi nổi, sau này đừng khoe khoang khoác lác với tao.»

Hạng Vũ chẳng chịu nổi chiêu này, vỗ bàn; «Có gì không dám?»

Mọi người đều cười gian trá, kể cả Kinh khờ.

Tôi nói với Sư Sư: «Mai em tìm cơ hội thoát đi, Trương Bång cũng hiểu ý của em, nếu như cô bé không tìm cơ chuẩn luôn, vậy anh Vũ có trò vui để làm rồi.»

Lý Sư Sư cười: «Em hiểu.»

Hạng Vũ sững sờ: «Mọi người không làm thế thật chứ?»

Mọi người đều về phòng, ai cũng chẳng để ý tới anh Vũ nữa. Tôi nói với anh: «Anh Vũ, giờ anh tới cảnh «tứ diện Sở ca» rồi, anh không «đập nôi dìm thuyền» thì xong rồi.

Nói xong, tôi cũng không để ý tới nữa, gọi Bánh Bao đang rửa bát: «Em vừa rồi nói hai tháng nữa chúng mình kết hôn hả?»

Bánh Bao ló đầu ra: «Chẳng phải anh và ba em đã định sao, ngày 2 tháng 10?»

Tôi gãi đầu: «Là anh định hả?»

Bánh Bao vừa lau bát vừa nói: «Hi, mới à nhà, mới nghe qua phía nữ định ngày hôn lễ, chưa nghe tới nhà trai định nha.»

Tôi nói: «Em hỏi ba em thật à, thật là ngày 2 tháng 10? Hôm đó anh nốc hơi nhiều.»

Bánh Bao tiếp tục lau bát: «Anh cảm thấy quá sớm hay quá muộn?»

Tôi cười he he: «Anh thì chả sao, cũng ngủ chung rồi mà.»

«Anh nói gì?» Bánh Bao cầm dao phay lao tới....

Tôi lập tức nghiêm nghị chính nghĩa lắm liệt: «Anh thấy chúng ta hẳn nên dành thời gian đi đăng ký kết hôn.»

Xem ra Bánh Bao thật không nghe thấy tôi nói gì, cô ấy nói: «Được, đề nghị tốt, à, đúng rồi, đăng ký kết hôn cần gì, trước anh đăng ký chưa?»

Tôi: «....»

Bánh Bao cũng cười ha hả: «chẳng phải Lưu Quý kết hôn rồi sao, anh đi hỏi anh ấy xem.»

«...sau đó ly hôn.»

«Muốn ly hôn thì cũng phải kết hôn rồi chứ.»

«...Thì em cứ mang tất cả giấy tờ tùy thân đi là được.»

Hỏi Lưu Bang sao? Có giấy kết hôn hay không khó nói, dù có sợ cũng không chỉ một cái?

Trước khi đi ngủ, tôi lại nhận được điện thoại từ hiệu trưởng Trương. Ông hỏi tôi chuẩn bị chuyện thi đấu thế nào, tôi chỉ có thể nói đều thuận lợi.

Ông Trương là người cỡ nào, vừa nghe đã biết tôi không để lời ông nói vào tai, lại nhắc nhở hồi lâu. Sau cùng ông nói: «Đúng rồi, chú Cường, tôi gặp qua nhiều võ sư của cậu, đừng điều mấy người ngoài nghề, là tán thủ chính quy đó? Đừng lên lời dài rồi làm trò cười.»

Ông nói thế này, tôi cũng vã mồ hôi. Lương Sơn có tán thủ sao? Tán thủ còn có sau cả Thái Cực quyền.

Đó là vấn đề, có cần mua quyển sách về dạy họ không? Tôi rất nhanh phủ định cách nghĩ này. Tôi là một người đàn ông sắp kết hôn. Vì trách nhiệm với gia đình, con cái thì tôi phải tránh xa hết thủy nguy hiểm. Tôi không muốn luyện Quỷ Hoa bảo điển.

Tôi trái lo phải nghĩ, đột nhiên nhớ tới một kẻ chết thay: lão Hồ. lão Hồ tuy là truyền nhân của đại hồng quyền, nhưng tán thủ khả năng sẽ biết. Lập tức tôi gọi qua, đầu dây bên kia là cảnh tượng cá múa thanh bình, tôi cười nói: «Anh Hồ, đang tán gái hả?»

Lão Hồ rất nghiêm túc: «Tán gái gì đâu, đang thảo luận chuyện kinh doanh thôi.»

Tôi nói: «Biết tôi là ai chứ?»

«Anh Cường à,...anh thứ lỗi, tôi nói thẳng, tôi có 7 số máy lưu là anh Cường, thế anh là...»

Tôi cười: «Mấy ngày trước trường tôi khánh thành, anh còn tới mà...»
Tôi nghe ra lão Hồ còn hơi mơ hồ, dứt khoát nói: «Chúng ta còn gặp nhau ở chỗ Cổ gia mà.»

Lão Hồ lập tức nhớ ra: 'xin lỗi, anh Cường, gần đây bận quá.»

«ha ha, hiểu mà, Đồng Bình tới chỗ anh chưa?»

Lão Hồ thất lạc: «Anh nói anh Đồng à, chân thần khó thỉnh, người ta căn bản không thềm để ý tới em.» lão Hồ khá là buồn, nhưng không chút bất mãn, xem ra Đồng Bình trong mắt lão Hồ là một thể ngoại cao nhân không thể tiết độ.

Ngoài lễ đã đủ, tôi lập tức ngoài chính đề; «Anh Hồ, chỗ anh có dạy tán thủ không?»

Vừa nói tới loại chuyện này, lão Hồ lập tức phần chấn, cười ha ha: «Anh hỏi em là Taekwondo hay judo thì em trở mặt ngay, nhưng nói tán thủ, anh em còn tham gia vài giải toàn quốc, kém chút vào top 10.»

Tôi vui mừng nói: «Vậy tốt, giúp em đào tạo vài đồ đệ.»

Lão Hồ sáng khoái: «Được, anh cứ kêu bọn nhỏ tới báo tên anh, em an bài người chiêu ứng, học phí miễn.»

Tôi dè dặt hỏi lại: «Anh Hồ ngày mai có rảnh không, em muốn dẫn người trực tiếp tới tìm anh.»

Lão Hồ trầm ngâm, nói: «Anh Cường, không phải em bác thể diện của anh, mấy người của anh tư chất thế nào? Nếu chỉ vì có chút quan hệ với

anh, em sẽ không đích thân dạy bảo.» tôi trầm mặc, thực không biết nên nói gì.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Trai Cò Đánh Nhau

Tư chất thực tôi cũng không rõ, tôi cảm thấy tất cả dựa vào tâm trạng nhất thời, Hắc Nguyên Giáp, Du Thản Chi, mạnh thế nhưng chẳng phải đều bị nói tư chất không tốt sao? Nhưng thực sự nếu gom bọn tôi lại thì có thể nhất thời vô địch thiên hạ, tôi thậm chí không cần ra tay....

Vì thế tôi nói với lão Hồ, để anh ta ngày mai dù bần gì cũng nên đi, tôi sẽ dẫn người đi xem. Bởi vì sau tôi mới minh bạch, không phải thật sự muốn học tán thủ cái gì, mà chỉ hỏi quy củ, khác hẳn đồ đệ.

9 giờ sáng, tôi vừa ra khỏi phòng ngũ đã thấy Hạng Vũ ăn mặc chỉnh tề, đứng thẳng tắp nơi cửa sổ, nhìn xa xăm, tựa hồ tướng quân đang nghỉ ngơi ngắn ngủi trước cuộc đại chiến.

Tôi dè dặt hỏi: 'Anh Vũ, mấy giờ đi ăn cơm?

Hạng Vũ nhìn ra ngoài như trước: «Không biết nữa, có lẽ là trưa, cũng có lẽ là tối.»

«...Anh tính đứng thế mãi sao?»

Hạng Vũ không nói, lúc này Sư Sư chạy tới, gật đầu với tôi, tỏ ý cô bé sẽ chăm sóc Hạng Vũ.

Tôi lái chiếc xe cà tàng của mình tới trường. Từ xa cũng có thể thấy rõ là cờ liên hiệp quốc, tôi tới mới biết, tuyệt đối là một thịnh sự vô tiền khoáng hậu được tổ chức trong nước. Vì sao năm nay lại tổ chức ở một thành phố

nhỏ của bọn tôi, hoàn toàn là ứng câu nói: ngao sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Tranh thủ hai thành thị chủ lực tranh giành đăng cai là Bắc Kinh cùng Thượng Hải đấu đá, chính phủ hai thành phố tranh đấu dùng toàn bộ các mối quan hệ cùng hậu đài tranh thủ phiếu bầu từ hiệp hội võ thuật, các bộ ngành liên quan. Trong lúc giành co chưa ngã ngũ, Thượng Hải thỏa hiệp, nhưng cũng có một điều kiện là tất phải tổ chức tại Nam Kinh. Bắc Kinh cũng chẳng khờ, khi Thượng Hải tung chiêu này, Bắc Kinh cũng nhượng bộ, nhưng yêu cầu tất phải tổ chức tại Hà Bắc, ví dụ như Thông huyện Chu Khẩu điểm.

Cứ thế, hai đại cử đấu kéo, các thành phố lớn dồn dập lộ diện, mãi sau các thành phố đều dần mất tư cách, chỉ lộ ra một địa phương nhỏ đáng thương, không có bất kỳ quan hệ cạp váy cạp quần gì, bối cảnh thừa thớt. Ban tổ chức vì không đặc tội tất cả, dứt khoát quyết định cử hành tại .....

Nhìn ại xem, lá cờ liên hợp quốc, nếu không phải Tôn Tư Hân liệu trước, làm sao một trường học có thể treo lá cờ có ý rất châm chọc thế được. Chúng tôi cũng không dạy người ta cắn tai, cách quốc tế hóa còn xa, nhưng rất nhiều người đến thăm trường đều nói trường có trên trăm năm lịch sử. Hiệu trưởng, chủ nhiệm đều vạc đại đao chiến đấu với liên quân tám nước, còn có người nói là những nghĩa quân Nghĩa Hòa đoàn xây dựng trường. Các tiền bối mỗi lần trước khi hành động đều vẽ mặt tôn ngộ không như kinh kịch, hô lên: 'Thiên linh linh, địa linh linh, đại sư huynh hiền thánh hộ chân thân.' sau đó đi hủy giáo đường, lưu truyền tới ngày nay, rất nhiều cờ các trường võ thuật đều vẽ mặt Tôn Ngộ Không trong kinh kịch giống hoạt hình «đại náo thiên cung» cùng hành tinh khi....

Tôi nói thế là chỉ ra lịch sử trường tôi quá ngắn, ngay cả lá cờ cũng chưa có. Cần phải kiếm một lá mới được, phải có hình tròn đại biểu thế giới, phải có nước, đại biểu bác đại, phải có ký hiệu bạo lực như đao thương kiếm kích, tôi nghĩ tới đây thì cũng đã lái xe vào trường. Tôi tự đẩy cửa lớn, xem ra cần một bảo vệ gác cổng.

Đây vẫn là lần đầu tôi tới sau khi khánh thành, tôi đi tới giáo học lầu, tiến vào tầng 1 tìm 300. Đang dạy môn «vệ sinh sinh lý».

«Các học sinh, tuổi lớn dần thì cũng dần sinh ra hứng thú với dị tính, đó là quá trình sinh lý bình thường. quay tay cũng chẳng có gì lạ, không có gì là tội lỗi, thầy cũng thế....»

Bọn học sinh mặt đỏ tía tai cúi đầu nghe giảng, có lẽ vì hoàn toàn không nhận thức được, chỉ có Từ Đắc Long một người ngẩng đầu, giả vờ nghe giảng thật sự. Tôi vung tay ra hiệu, anh ta lập tức lén lút chạy ra. Nhan Cảnh Sinh vừa giảng tới «Không cần quá độ là được>», bởi vì phòng học rất lớn, bằng mắt căn bản không nhìn rõ phía dưới có chuyện gì.

Tôi đứng ở cửa phòng, đột nhiên phát hiện không đủ 300, chỉ đại khái có 250 người. Tôi hỏi Từ Đắc Long: «Người khác đâu?»

Từ Đắc Long: «Từ hôm qua bắt đầu, mỗi ngày luân lưu nghỉ 50 người.»

«Nghỉ làm gì?»

«...Chơi.»

Tôi ngạc nhiên: 'Chơi?' chữ này mà được nói ra từ mồm 300 thì quái, bọn họ lại không tiền không kiến thức, đi ra chơi gì?

Tôi thấy Từ Đắc Long vẻ mặt cổ quái, cũng không hỏi thêm. Bọn họ từ lúc tới chỗ tôi, đã ăn tàng bí mật, tuy nói ở tôi cũng không có gì thất tâm thất đức, nhưng tuyệt không nói thật. Lúc này Nhan Cảnh Sinh đứng trên bục giảng nói: «Lý Tiểu Mao, em trả lời, tình dịch chủ yếu do cái gì hợp thành?»

Lý Tiểu Mao đứng lên nói: «Protein cùng nước.»

Nhan Cảnh Sinh hài lòng; «Ừ, học chút kiến thức về sinh lý đối với những người nhiều vận động cũng có nhiều chỗ để dùng, bởi vì về sau các em có thể trở thành võ sư, lúc đó các em có nghĩa vụ dạy cho học sinh...»

Nói cho bọn học sinh đạn súng lục do tình dịch hợp thành hả? tôi rất bội phục khả năng giảng dạy của Nhan Cảnh Sinh.

Tôi nói với Từ Đắc Long chuyện thi đấu. Vốn tôi nghĩ nhiều nhất mượn năm người, vì khi tôi đánh nhau anh ta mới cho mượn hai người. Không ngờ anh ta rất thoải mái nói: «Cần chúng tôi làm gì cứ nói, có thể cho mượn hết 300.»

Tôi nói: '

Các anh có thể an bài luyện một tiết mục tham gia biểu diễn không, không phải đại hợp xướng.»

Tôi muốn lấy được thứ hạng thi đấu, vì ông Trương nói không trọng yếu, tôi hiện tại có mục tiêu chủ yếu là : nếu lão Trương nói không trọng yếu, tôi nhất định tận lực đi làm: càng thứ ông Trương nói phải có bằng được, tôi càng phải làm việc cẩn thận. Tôi làm việc ông ấy giao cho, còn không được dẫn lửa thiêu thân.

Từ Đắc Long: «Không có gì, chúng tôi có thể tập thể biểu diễn côn pháp.»

Tôi nói: «Bây giờ anh phái hai người đi theo tôi.»

Từ Đắc Long khom người đi vào, kéo Ngụy Thiết Trụ cùng Lý Tĩnh Thủy lên, hai người đã theo tôi chấp hành nhiệm vụ nên rất thông thạo, thấy tôi vô cùng thân mật.

Sau đó tôi lại tới túc xá, nơi ở của bọn thổ phỉ thì không có gì trật tự để mà nói. Tôi đẩy một cái cửa, người ở trong cũng không như trước, đại khái

lại một lần trùng tổ, trong hành lang là mấy tên vai u thịt bắp, khăn lông hôi thối. Lúc nhỏ xem phim thấy 108 hảo hán uy phong là thế, trên mũ còn có thiên ngư biện , giờ nhìn lại bọn họ, mặc áo cộc tay, thật là một bộ phim về lương sơn «cuộc sống hạnh phúc của Trương Đại Dân lắm mồm».

Tôi trước đi xem Lý Bạch. Lão già đầu bù tóc rối ngồi bên cái bàn nhỏ, cầm cái bút mực tháo ngòi làm bút lông viết, mặt bàn có đồng lớn sách vở, tôi tùy tiện cầm lên xem , có «Eric Ater», «tứ đại bi kịch của Shakespeare», «tinh phẩm thơ ca Trung Quốc cận đại tổng tập», «Cô gái tới từ bầu trời», nhìn tới đây tôi vã mồ hôi, đây là ai cấp cho hả? kết quả lại nhìn lên: «Tru Tiên»! lau mồ hôi, lại cầm một bản: «tình yêu vượt thời gian.»

Tôi vỗ vỗ lý Bạch mặt đang đỏ bừng vận lực: «Thái Bạch huynh, sách này huynh xem có hiểu không?»

Lý Bạch mắt say mê lung ngẩng đầu nhìn tôi, đột nhiên sáng khoái nói: « Hỉnh giáp kiên cố đích a khai á nhân, tha môn khinh khinh địa huy thủ, bất thăng lương phong đích kiều tu; hoạt trước hoàn thị tử khứ, giá thị nhất cá thạch vô kị đích đại đạo trung kỳ..."

Tôi như bị sét đánh, một thi nhân thiên tài lại hủy trong tay tôi? Tôi một hơi vứt tất cả sách vào gầm giường. Muốn tìm cái khăn lông lau mặt cho Lý Bạch để lão tỉnh táo lại, Lý Bạch lại thò tay lấy lại sách. Lão nói: «Chủ nghĩa tồn tại là một chủ nghĩa nhân đạo», sau đó gục đầu lên bàn ngủ.

Tôi cầm khăn ướt lau mặt mình, vừa ra cửa đã thấy Hồ Tam Nương. Cô nàng đang buồn chán dấm dấm 2 tay vào nhau, tôi vô ý thức nhảy cách ra một trượng – cô ả này kẹp cổ kí đầu đau lắm, bị kí đầu xong đầu như núi lửa phun nham thạch, vô cùng khó coi. Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ cũng không lộ ý bảo vệ tôi, đều cười hì hì xem trò vui. Xem ra bọn họ đều quen biết người Lương Sơn rồi.

Bởi vì trời nóng, Hồ Tam Nương chẳng có ý tốt tiến lại gần tôi, nắm tay lắc lắc hỏi tôi: «Chú lại tới đây làm gì thế?»

Tôi cảnh giác nói: «anh Tuấn Nghĩa ở đâu?»

«101, chú tìm anh ấy làm gì?»

Tôi lui vài bước, vung chân chạy, Hồ Tam Nương «di», sau đó đuổi sát theo. Tôi chạy tới phòng 101 loạng choạng đẩy cửa vào, ôm chặt Lưu Tuấn Nghĩa mặc trắng kêu lên: « anh ơi cứu mạng.»

Hồ Tam Nương vì chạy đuổi quá nhanh, cô nàng cũng nắm chắc khung cửa, cười dụ hoặc quay nắm chặt tay lại tiến vào.

Lưu Tuấn Nghĩa đang uống trà, anh ta giờ cao ly trà nói: 'Chớ có náo, chớ có náo, nóng...»

....

Khi tôi nói rõ mục đích, Lưu Tuấn Nghĩa hỏi: «Chú muốn tìm mấy người đi tham gia thi đấu hả?»

Tôi gật đầu.

«VẬY CHÚ XEM AI ĐI THÌ THÍCH HỢP.»

Tôi nói: «Vấn đề giờ là chúng ta còn không biết luật thi đấu, vì vậy em muốn tìm vài anh em đầu óc linh hoạt đi làm quen luật thi đấu, nếu không dù có tài năng nhưng vì phạm quy bị phạt cũng không hay.'

Lưu Tuấn Nghĩa: «Cần mấy người?»

Tôi nói: «Xe có thể chở 4 người nữa.»

Lưu Tuấn Nghĩa đi ra hành lang, la lên: «Có ai không?»

Lập tức các hảo hán ló đầu ra hành lang, hỏi: «Sao?»

Lư Tuấn Nghĩa phát tay: «Tối, tùy tiện 4 người, cùng chú Cường đi học thi đấu.»

Hồ Tam Nương la lên: 'Ba người, ba người, em tính một...»

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91: Đá Quán

Tôi vừa thấy Lâm Xung, vội chạy tới lôi anh ta lại: “Lâm Xung ca ca, chúng ta đi, anh từng làm giáo đầu, lực lĩnh ngộ cường.” Sau đó tôi lập tức thấy được Đồng Bình cũng ở trong phòng. Đồng Bình đang cầm một cái bình đen đen sần sệt chẳng biết để làm gì, tôi cười hỏi: “Đồng Bình ca ca uống cà phê à?”

Đồng Bình trừng tôi: “Cái gì mà cà phê, anh nuôi hai con hắc long trong này đấy.”

Tôi không hiểu hỏi: “Chẳng phải anh có bể cá à?”

Đồng Bình tức giận nói: “ao cá từ lúc giác hơi cho thẳng nhóc mày thì nuôi gì chết đó.”

Tôi nhận lấy cái bình từ trong tay anh Bình, toàn là nước đen ngòm, nào có thứ gì gọi là hắc long? Tôi đẩy bình qua, tôi lắc lắc cái bình mới thấy hai con gì đó dài dài ngo ngoậy, tôi kinh ngạc: “Đây là hắc long hả?”

Đồng Bình vội lấy lại, cẩn thận cho chút thức ăn cho cá nói: “Nó còn gọi là chạch..” Anh Bình cho cá chạch ăn xong, lúc này mới nhìn tôi nói: “Chú tới có việc gì? Thi đấu cái gì?”

Tôi gãi đầu nói: ‘Có một đại hội võ lâm, chẳng qua không phải chiêu gì cũng có thể dùng, vì vậy em phải đi học tập.’”

“Không hứng.” Đồng Bình nói xong thấy tôi còn nhè nhắng không đi, lại hỏi: “Chú có phải muốn bọn anh giúp chú tham gia tỉ võ chiêu thân hả, có chỗ tốt gì không?”

Tôi nói: “Khả năng là có tiền, giành giải nhất cá nhân được thưởng 50.000 NDT.”

Đồng Bình ném khăn lông vào bồn rửa mặt nói: “Vậy anh đi với chú một chuyến, anh muốn kiếm chút tiền về Lương Sơn xem xem giờ ra sao. “

Nói xong cảm giác là nói hớ, nhìn Lâm Xung cười cười, Lâm Xung chẳng thèm để ý xua tay; ‘anh em nhà mình, ai năm cũng được, chú được tiền chẳng lẽ không cho anh đi cùng?’

Tốt, không nói tới thi đấu, hai người như đang phân chia phần thưởng.

Tôi chạy tới hành lang la lên: “Còn có một danh ngạch, ai đi không?”

Các hảo hán chẳng nhiệt tình với chuyện của tôi, hai là thấy Lâm Xung cùng Đồng Bình đều đi. Cảm giác đi cũng không có tác dụng gì lớn, đều đi về ngủ tiếp. Một người nhỏ gầy chạy qua nói: “Vậy anh đi theo chút chơi chút.”

Người này nhỏ thó, tóc hơi vàng, nhưng không vàng hẳn, tựa hồ là đi tiệm uốn tóc giẻ rách bỏ 15 NDT ra cho nó nhuộm, Đây là kim mao khuyến Đoàn Cảnh Trụ, bài danh thứ 108 trên lương sơn.

Bất đắc dĩ gom đủ số, số còn lại hoàn toàn chẳng thèm để ý tới chuyện này.

Tôi gom đủ người, từ biệt Lữ Tuần Nghĩa rồi lên xe.

Xe bánh mì vốn có thể ngồi được 7 người, nhưng tôi nghĩ để tới việc chen lấn, để Lâm Xung ngồi phía trước với tôi, số còn lại ngồi phía sau,

300 cùng các hảo hán ở chung một tòa nhà nên cũng đều quen thuộc. Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ đều là quân nhân trên chiến trường giết người như ma, khí khái không thua mấy người Đồng Bình, nói chuyện còn rất vui vẻ. Kết quả xe vừa ra khỏi trường, Hồ Tam Nương – hắc sơn lão yêu thuan thể khoác tay lên vai Lý Tĩnh Thủy, Lý Tĩnh Thủy nghiêm nghị, mặt đỏ như cà chua im thin thít, tôi ho khan nói: ‘Chị ba, ngồi vững nhé.’

Hồ Tam Nương không hiểu, nhìn lại, lúc này mới thấy Lý Tĩnh Thủy đỏ mặt, cười khanh khách: “A, còn thẹn thùng, tuổi chị lớn hơn em đó, gọi đi nào.”

Tôi nói: ‘chị ba đừng nháo, mấy đứa nó vừa học xong bài vệ sinh sinh lý đó...’

“vệ sinh sinh lý, là cái gì?”

Chợt Đoàn Cảnh Trụ là lên: “Dừng xe.”

Tôi tưởng có việc gì, vội đạp phanh. Mọi người đều dồn về trước, sau đó lại bật về chỗ ngồi, Đoàn Cảnh Trụ vội mở cửa xe: ‘Tôi đi đại phát.’

Hồ Tam Nương đạp vào đít anh ta một phát mắng; “Thật là lừa lười lắm ***, đi đánh nhau tí cũng lảm việc thế.”

Tôi kinh sợ nói: “Chị ba, chúng ta không đi đánh lộn mà đi báỉ sư.”

Hồ Tam Nương lập tức quay đầu lại nói: “Chú nói cái gì?”

Tôi vội nói: “Hiện tại trước học phương pháp thi đấu của bọn họ, sau đó mới có cơ hội đánh nhau.”

Tôi thầm nghĩ mẹ mình này quá ác, không thể để cô ả lên võ đài, cũng may trong nước còn chưa có tổ chức giải cho nữ tán thủ thi đấu.

Đoàn Cảnh Trạ chạy vài bước liền cởi quần áo, không để ý trong bụi rậm có một con chó hoang. Không để ý bị nó đớp một phát vào đùi, sau đó vùng chân chạy mất,. Đoàn Cảnh Trạ tức điên, đành bó tay, quần chưa kéo lên đuổi không được, đợi lúc mặc xong con chó đã chạy mất tăm.

Đoàn cảnh trạ đành lên xe, vén ống quần xem miệng vết thương, mắng: “Mẹ nó, ngay chó cũng thẳng lão tử.”

Lại thấy trên bắp đùi có mấy vết răng, máu thấm ra. Đồng Bình nói: “Ai bảo chú là Địa Cầu Tinh Kim Mao Khuyển, sợ là con chó kia tới tìm thù.”

Hồ Tam nương phì cười, mọi người đều nhìn cô ấy không hiểu gì cả. cô nàng cười đủ rồi mới nói: ‘May mà nó cắn chỗ không cao không thấp, nếu không nó cắn rơi luôn bi của cậu?’

Mọi người đều vã mồ hôi, Đoàn Cảnh Trạ cười he he: “Không đúng, hẳn là may lão tử là đàn ông, nếu không sẽ không chỉ bị thương ở chân đâu.” Mọi người đều sững sờ, sau đó dựng tóc gáy.

Hồ Tam Nương hung hãn tát tai Đoàn Cảnh Trạ mấy cái, mắng; “xxx dám đấu với bà cô à...” Tôi đã gặp qua người không nói lý, nhưng không nói lý đến mức cô ả thì... hôm nay mới gặp lần đầu.

Lý Tĩnh Thủy nói: “Thầy Nhan nói, bị chó cắn phải tiêm vắc xin phòng dại, nếu không sẽ nguy hiểm tính mạng.”

Đoàn Cảnh Trạ khẩn trương hỏi: ‘Thật hả?’

Tôi hỏi Lý Tĩnh Thủy: “Vậy thầy của các cậu có nói thời kỳ ủ bệnh bao lâu không?”

“Chắc là 20 năm?”

Đoàn Cảnh Trụ phát tay; “Đừng lảm chuyện, mấy thằng éo thể chết mới sống được 20 năm.” Mọi người trong xe đều gật đầu, chỉ có tôi trừng anh ta.

Võ quán của lão Hồ ở gần đường vành đai ba, cạnh đường sắt, cách trường tôi không xa. Lúc đi đường tôi thấy Hồ Tam Nương rất nôn nóng muốn thử tay nghề, Đồng Bình cùng Lâm Xung tuy rất bình tĩnh, nhưng tuyệt không có hư tâm cầm giáo. Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ từ lúc biết muốn đi học với lão Hồ, mặt đều lộ vẻ khó chịu, nguyên nhân chính là 12 tên đệ tử của lão Hồ đánh nhau với họ.

Bọn họ nếu không phải vì bảo hộ tôi mà không dám ra đòn nặng tay, 12 tên nhóc kia căn bản không đáng đếm xỉa, nghe nói muốn bái họ vì sư, hai người đều không phục.

Thấy sắp tới nơi tôi dè dặt nói: “Các huynh đệ, chị ba, tôi xin nhắc lại, lần này chúng ta đi học tập mà không phải đá quán, mọi người nhẹ nhàng chút – cầu ca, nhổ tằm xỉa răng ra, nhìn thế kia không tốt.”

Đoàn Cảnh Trụ nhổ tằm xỉa răng ra hỏi: “Thế nào là đá quán?”

“...Đá quán là phá quán, muốn đánh lộn gây phiền hà...” Tôi thấy họ nửa hiểu nửa không, đành nói dứt khoát: “Là chinh phạt, bọn anh chinh Phương Tịch, cũng chính đá quán của Phương Tịch.”

“Nga...” các hảo hán cùng Hồ Tam Nương đều hiểu ra, tôi vội nói: “Nhớ nhé, không phải đá quán.”

Tôi gọi điện thoại cho lão Hồ, quả nhiên rất nhanh tìm tới nơi, lão Hồ giàu có tôi biết trước, nhưng không ngờ võ quán của lão Hồ lại khí phái quá. Nếu nhìn từ phía ngoài, võ quán của lão chiếm diện tích tới 2000 m², hai tầng, vách tường đều dán hình hổ đứng thẳng, cửa chính cao rộng, trên sảnh có biển đề bốn chữ lớn: võ quán Mạnh Hồ.

Không thể không nói cái tên này hơi bị tục, nhưng loại võ quán không giống trà lâu, “thính phong tiểu trúc” hay “trúc cúc thi hiên”, võ quán cần bá khí, thậm chí đặc biệt còn có chút tục mới được, ví dụ “Tinh Võ môn” cũng chưa hẳn là cao nhã, chỉ cần nổi danh, các thanh niên nhiệt huyết chẳng quản võ quán tên gì, cứ thế mà sùng bái gia nhập.

Đáng tiếc có một điểm không hợp là phía bên cạnh cửa có một dãy bán cá cảnh, bể cá như bồn rửa mướt đầy cá vô cùng đông khách, trong võ quán rất đông nhưng chẳng ai quản, do đó có thể thấy lão Hồ hoàn toàn là một người giang hồ mà không phải thương nhân, kinh doanh trên địa bàn của mình thì lão Hồ có thể dung nạp, chẳng biết múa võ bán nghệ trước mặt võ quán thì hẳn có quản hay không?

Đồng Bình vừa thấy có bán cá vàng thì vô cùng thích thú cười ‘he he’, chạy tới trước một bể xem, ông lão bán cá nói: ‘Muốn mua à?’

Đồng Bình hỏi: “Có loại nào dễ nuôi không?”

Ông già chỉ vào đám cá đang bơi loạn trong bể nói: “Hồng tiến, ôn chủ nhi, tiểu địa đồ đều là loại dễ nuôi.”

Tôi nói xen vào: “Anh ấy thích mua loại da dày thịt béo, có loại nào dễ nuôi hơn cá chạch không?”

Ông già khinh thường nói: “Chạch mà gọi là cá, cậu định dùng để chiên dầu hay là thông nhà xí?”

Đồng Bình lập tức khó chịu. Một hậu sinh mặt dơi tai chuột khế kéo Đồng Bình: “Anh hai, em có thứ dễ nuôi, anh muốn không?”

“Sao?” Đồng Bình quay qua. Thích thú nhìn vào tên kia kéo vải lộ ra bể cá, bên trong có mấy con cá nhỏ tí đang bơi, miệng cá dày, nhìn ra bình thường chẳng có gì lạ, tên kia nói: “Anh hai, anh nếu cho em 5 cắc em sẽ cho anh xem trò hay.”

Đồng Bình đưa cho 1 NDT. Tên kia thu tiền, đi vào trong moi ra hai con cá chạch ném vào bể cá, hai con cá chạch vừa rơi vào đã bị những con cá nhỏ lao tới tấn công, mấy con cơ mở rộng miệng lộ ra những chiếc răng tam giác xấu xí, soan soàn vài cái, nửa con cá chạch bị gặm sạch. Chớp mắt hai con cá trạch bị gặm gần hết, nhưng con cá nhỏ vẩy đuôi rời đi. Trong bể cá chỉ còn chút bọt máu, như có như không lênh phênh.

Tên kia ra vẻ thần bí; “Đây là thực nhân ngư trong truyền thuyết, nhà nước có lệnh cấm mua bán, con này dễ nuôi, chỉ cần có thịt thì dù xảy ra chiến tranh hạt nhân trên toàn thế giới cũng chẳng chết được.”

Hồ Tam Nương cũng góp vui: “Con cá này thú vị nhỉ, nhiều tiền?”

“100 một con, giá rẻ mà.”

Lâm Xung cười nói: “May mà Lương Sơn không có thứ này, nếu không bọn Trương Thuận, Tiểu Nhị, Tiểu Ngử chắc thành bộ xương hết?”

Hồ Tam Nương cười khanh khách: “Xương còn dễ nói. Sợ bị gặm tới xương cũng chẳng còn...”

Bà cô này sao đầu óc toàn là....

Chúng tôi cười nói chuyện, Đồng Bình lại không nói gì, anh ta đột nhiên hỏi: “anh đưa chú 1 NDT được 2 con cá chạch phải không?”

Ông lão bán cá bên cạnh nói: “cá chạch bình thường có 2 cái một con, thằng nhỏ bán thực nhân ngư chẳng được bao nhiêu tiền, nhưng dựa vào bán cá chạch cũng kiếm được khối tiền.”

Đồng Bình nói với tên kia: “Chú bắt hết cho anh.”

Tên kia hưng phấn; “Anh mua hết à?”

Nó rất lưu loát bắt hết thực nhân ngư (tirana) bỏ vào một túi bóng đen: “12 con tổng cộng là 1200 NDT.”

Sau khi nhận túi bóng Đồng Bình làm một việc mà tôi không thể tưởng tượng nổi, anh ta ném túi bóng xuống đất, chân dẫm mạnh xuống, mấy con cá đều bị dẫm nát nát. Thằng nhóc bán cá trở mắt nhìn hỏi: “ai, anh...”

Đồng Bình dẫm nát cá xong bỏ lại 200 NDT rồi nói: “Biết vì sao tao làm thế không?”

Thằng nhóc sững sốt lắc đầu.

“Tao không thể để mày tiếp tục làm hại cá chạch...”

Thằng nhóc muốn trở mặt, lại thấy bọn tôi đông người, nó vội la lên: “Anh hai, nhược nhục cường thực, vật cạnh thiên trạch, thực nhân ngư vốn phải ăn thịt, chẳng lẽ em cho nó ăn cóc à?”

Đồng Bình nói: “Thế thì tao chẳng quản, nhưng nếu tao thấy thì không được.”

Tôi cố nịnh cười đưa cho thằng nhóc thêm 300, tôi không phải thương hại hân, mà cảm giác một tên bán cá mà nói ra cả vật cạnh thiên trạch thì hân rất khó khăn.

Tôi hiện tại hiểu chuẩn mực hành sự của bọn thổ phỉ này rồi, sói ăn dê , lao lên cắn phát đứt họng, trong mắt họ thì sói là một con sói thiện lương, đáng thưởng thức; nhưng nếu một con dê gặm mãi một gốc cải trắng thì lung tung rối loạn, con dê tuyệt đối là loại thập ác bất xá, tội ác tày trời, không cần cạo lông trực tiếp ném vào nồi.

Hồ Tam nương thấy loại cá có thể ăn cá chạch đều chết, thấy vô vị : “Chúng ta đi nhanh đi.”

Đồng Bình: “Mọi người đi trước, tôi ở lại xem cá đã.”

Thế là tôi mang theo một đám người đi vào võ quán Mạnh Hồ. Đại sảnh diễn võ trường hùng vĩ, góc tây bắc là từng dãy bao cát cùng mộc nhân, góc đông bắc là một võ đài tiêu chuẩn, ở giữa rộng thoáng là nơi các học viên rèn luyện thân thể, có nhiều dụng cụ truyền thống ở đây, ngẩng đầu nhìn lên thấy nóc tòa nhà, không có tầng hai, chỉ có vài ban công nhỏ, cầu thang bao quanh hẹp và nhỏ.

Lúc chúng tôi tiến vào có hai nhóm người đang đứng đối mặt trong sảnh, hai bên nhìn nhau hằm hừ, chúng tôi tới không có ai nói gì, mãi khi chúng tôi tới rất gần thì một người phía tay trái hỏi chúng tôi: “Các vị tới có việc gì?”

Tôi nói : « Chúng tôi là... »

Hồ Tam Nương đột nhiên nhảy lên giữa hai nhóm người, hô lớn; “Đá quán.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92: Độc Cô Cứu Kiếm

Tôi hiện tại cuối cùng cũng biết cái gì gọi là ‘tự gây nghiệt không thể sống’ rồi, các bạn xem, ‘hai chữ’ kết hợp với động tĩnh đã biểu lộ rõ rệt ý đồ, Hồ Tam Nương nháy ra giữa, hô lớn một tiếng” đá quán”, hồ hồ sinh uy, nếu cô ả hô ‘đánh lộn” hay “Chúng ta tới gây chuyện” hay thậm chí “chúng ta tới chinh thảo các người” hiệu quả sẽ kém nhiều, người khác chưa hẳn coi là thật.

Các bạn bảo tôi vô sự dạy cô ả “đá quán” làm gì?

Cổ ả vừa la lên, hai bên đều sửng sốt, đám người bên phải xem ra là khách, bọn họ đều mặc đạo phục karate, đeo đai đen, chân trần khá là tỏ ra nguy hiểm. Trong số họ có người la lên: “các người hẹn trước chưa?”

Hẹn?

Người kia lại nói: “Không hẹn thì xếp hàng chờ đi, bọn tôi tới trước thì đánh trước.”

Mẹ nó, xem ra lão Hồ cũng rất có duyên trong ngành, đến đá quán còn phải xếp hàng.

Tôi kéo Hồ Tam Nương về, lặng lẽ nói tình huống cho cô ả. CÔ ả vừa nghe không cần mình động thủ đã có chuyện vui để xem, cười tươi như hoa, lui về sau vài bước, nói với hai nhóm người: “Vậy đánh trước đi.”

Kết quả hai nhóm người đều trợn mắt nhìn bọn tôi, tình thế vô cùng bất lợi, xem ra bọn họ đều coi bọn tôi thành viện binh của đối phương, hai bọn họ mà liên hợp lại thì ít cũng 100 mạng, nếu đánh ra tôi khó mà thoát được.

Người ở bên tría đều mặc quần áo thể thao, là môn sinh võ quán Mãnh Hổ, chẳng qua 12 người đánh nhau lần trước không có mặt, xem ra đây là một nhóm môn sinh mới nhập học, chẳng qua người nào cũng to lớn thô kệch, tuyệt đối không phải kẻ lương thiện.

Sau đó từ hai nhóm mặc võ phục cùng đồ thể thao đều đi ra một người, đều là 2 người cao lớn, vai rộng mình dày, lộ ra bắp tay cường tráng hơn hẳn người thường, xem ra hai người này có xuất thân giống nhau, một người đầu trọc đeo hoa tai, một người cắt đầu cá ngừ, Đồng Bình khẳng định thích người này.

Hai tên lưu manh to con xác thực rất tinh táo, đại biểu cho nhóm mặc võ phục hơi cúi mình trước cá ngừ nói: “Chúng tôi là người của đạo trường Hồng Long, quán chủ của chúng tôi dạy judo cùng taekwondo. Nghe nói quý võ quán lấy đại hồng quyền cổ truyền làm khoa mục chủ yếu vì thể đặc biệt tới ấn chứng học hỏi.”

Cá ngừ cũng hơi ôm quyền nói: “Các vị cũng biết chúng tôi tập võ thuật truyền thống, vậy còn chạy đi học võ nước ngoài làm gì?”

Đầu trọc cười nói: “Nghe nói quán chủ của quý quán là Đỗ lão hồ Đỗ tiên sinh rất bài xích võ thuật ngoại nhập, không biết học sinh của ông ấy giỏi giang thế nào, người anh em này có nghĩ rằng bất cứ thứ gì muốn phát triển lâu dài thì phải dương sở trường bổ sở đoản. Vì sao judo cùng taekwondo đều được liệt vào các hạng mục thi đấu tại thể vận hội? Điều này khẳng định có hai môn này bác đại tinh thâm, lùi một bước, chí ít nói rõ chúng có tinh thần thể dục cùng so đấu...”

Tốt, ngoài việc biết được lão Hồ họ Đỗ còn nghe được luận chứng rất cao, không ngờ tên đầu trọc cũng dẻo miệng, dù là chủ tịch Olympic cũng chưa chắc có trình độ như vậy.

Cá nưừ xua tay: ‘Bớt nói dông dài đi, tôn tài chưa hẳn là hợp lý, nếu là tôi thì sẽ bỏ tất cả các nội dung thi đấu Olympic, chỉ để mỗi môn cầu lông.’

Nói vậy có chút cãi cùn rồi. Nếu nói thể chẳng lẽ thể vận hội trở thành giải vô địch cầu lông thế giới à? Chẳng qua cá nưừ tuyệt không đơn giản như tôi nghĩ, lời nói đằng sau mới thật kinh khủng chấn động toàn trường.

“Taekwondo các cậu làm cái gì, chẳng phải cả ngày đập ván gỗ, trước khi đập còn phải nói rõ là thể này thể kia, đấy mà gọi là võ thuật à, lại xem bọn judo kia, mặc hiếu phục luyện tiểu cầm nã cũng chẳng ra tiểu cầm nã? Nội luyện khí ngoại luyện gân cốt, vậy khí của các cậu đâu?”

Đầu trọc kích động nói: “bằng hữu có hiếu lệnh về hai môn rồi, chúng tôi đích xác càng trọng ngoại công. Nhưng cũng chính vì thế, nó mới dễ tốc thành, hiện tại nhịp sống nhanh thế này, ai có thời gian đứng tấn một hai giờ? Vì vậy anh bạn xem xem hiện tại thanh niên chúng ta ai chẳng tới các đạo quán như chúng tôi, ai muốn đi học Thái Cực quyền?”

Cá nưừ bi tráng la lên: “ngu ngốc, đó gọi là xốc nổi...”

Giống như Kiếm Tông cùng Khí tông đại biện luận, dẫn phát vô số biện luận. Phen biện luận càng ầm chứng câu nói: lưu manh không đáng sợ, sợ là sợ lưu manh có văn hóa. Lâm Xung ở bên đều bị bọn họ xoay vòng vòng, gật đầu lia lịa. Hồ Tam Nương chán buồn ngủ, Đoàn Cảnh Trụ nhìn ngó tứ xứ.

Đầu trọc thấy không hợp cá nưừ, nói: “Chúng ta hai bên phái ra 10 người thể nào?”

Cá nưừ: “ok.”

Đầu trục: “Chúng tôi chỉ dùng judo cùng Taekwondo.”

Cá ngư; “Chúng tôi tự nhiên chỉ dùng đại hồng quyền.”

Hai người về đội, đều đẩy ra một người to lớn, đại hồng quyền đối Taekwondo, một trấn chiến chưa từng có trong lịch sử sắp bắt đầu! tôi vội vàng gọi Hồ Tam Nương dậy, cô ả dịu mắt; ‘Còn chưa đánh mà?’

Tôi nói; “Sắp rồi, nhìn coi.”

Cô ả lập tức tỉnh như sáo.

Người hai bên đều lùi lại hai ba mét. Mặc võ phục cúi mình trước mặc đồ thể thao, mặc đồ thể thao ôm quyền, sau đó hai người đồng loạt lui về sau, bãi thế, võ phục chân một trước một sau, không phải định tấn cũng chẳng phải trung bình tấn, quần áo thể thao chân đứng bình, thân thể hơi xồm xuống, bảo trì mã bộ, hai người nhìn đối phương, chầm chậm lách qua.

Hồ Tam Nương cũng trở nên khẩn trương, cô ả một tay đè vai tôi, mắt nhìn không chớp vào trận.

Sau đó hai người lách nhau, nhìn ra cả hai đều rất cẩn thận, việc này liên quan tới vinh dự tập thể cũng như tín ngưỡng của bản thân, ai cũng không dám dễ dàng ra tay. Sau đó lại vòng ... lại lách.

Hồ Tam Nương lại buồn ngủ, lẩm bẩm: “Đánh đi, sao còn không đánh?”

Lúc này võ phục đột nhiên làm khó, ‘hey a” một quyền trực tiếp đâm tới, đồ thể thao ‘cáp” tránh ra.

Hồ Tam Nương vừa muốn kêu tốt thì hai bên lại tách ra bảo trì cự ly, tiếp tục vòng vòng... Hồ Tam Nương ngẩn ngơ: “Con mẹ nó đây là cái quái gì vậy?”

Tôi đứng cũng mỏi chân rồi, lại sợ bỏ mất chuyện vui, kết quả hai người cứ vòng đi vòng lại, tôi dứt khoát chạy tới bên kéo một cái đệm luyện công tới để ngồi, Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ thấy vậy cũng làm theo, còn khách khí gọi bọn Lâm Xung: “ngồi đi, ngồi xuống xem.”

Chờ khi chúng tôi đã ngồi xuống ổn định, hai người kia còn đang tiếp tục vĩnh hằng ... vòng vòng. Lấy một điểm trong sân làm tâm vòng tròn, hai người giữ đúng bán kính, hai người như hai vệ tinh bay vòng quanh.

Đúng lúc chúc tôi cảm thấy tuyệt vọng, võ phục vung chân đạp đồ thể thao, đồ thể thao thuận thế ôm chặt chân, đá quét một cái muốn đá ngã đối phương. Tiếc là võ phục nhảy tránh, đáng tiếc chân vẫn còn trong tay người ta, chỉ có thể nhảy cẫng vung quyền đấm, nhưng hiển nhiên đấm không tới, đồ thể thao mấy lần muốn ném ngã đối phương nhưng đều thất bại, thế là hai người một ôm chân không buông tay, một người như độc cước đại tiên nhảy lò cò – so ra khả năng giữ cân bằng kém xa Bánh bao, nghĩ lại khi xưa tôi nâng một chân bánh bao lên... ách, quá dâm dăng, tiếp tục xem tí tí.

Lúc này Lâm Xung bật cười: “Xem thế này chẳng bằng nghe bọn nó cãi nhau.”

Tôi vô cùng đồng ý.

Câu nói này truyền tới tai đầu trọc cùng cá ngư, một người mặc võ phục hét lên với đầu trọc: “tung người lên đá.”

Một câu nói làm người trong trận bưng tỉnh, võ phục dậm chân tung người lên không, theo đó một cước thẳng phía mặt đối phương, áo thể thao đương nhiên không cho cơ hội biểu diễn, thuận thế buông tay, võ phục “ái dôi ôi” thê thảm rơi xuống đất, áo thể thao đại biểu hồng truyền truyền thống đầy vẻ vang cũng không giữ được cân bằng té ngã...

Thật là dọa người, thật là dọa người.

Nếu nói tôi là một chủ nghĩa dân tộc hẹp hòi, cũng không mù quáng tôn sùng đồ nhập ngoại, nhưng thực sự hai người này quá dọa người, tôi không chút khoa trương khi đánh giá trận đấu này, phía lão Hồ toàn là lính mới, vậy thì cũng không nói được gì, nhưng ngay cả đạo quán Hồng Long sau này tôi mới biết là mới mở chẳng được bao lâu, ba vị quán chủ đều là lưu học sinh Hàn Quốc, vì học tập rất nặng nên chỉ học chút da lông, nhưng vẫn cảm giác học được chính tông phát thế muốn nhất thống giang hồ, nghe nói võ quán Mạnh Hồ có quán chủ lão Hồ có chút thể lực nhưng trên phương diện võ nghệ tuyệt đối là người giảng đạo lý, được là được, không là không, vì vậy mới bị liệt vào danh sách khiêu chiến đầu bảng, mong sớm nổi danh trong làng võ.

Nói trắng ra hiện tại song phương đối chiến chỉ là một bọn lưu manh nhiệt huyết. Một đám vác trên vai đại trì võ thuật truyền thống mà thôi. Một cái tự giác gánh lấy nhiệm vụ tiên phong dẹp bỏ chủ nghĩa dân tộc, kết quả nảy sinh ra một trận chiến Mạnh Hồ đường kinh điển này.

Hai người đều ngã xõng xoài. Lần này cá nù đi ra nói trước; “Trận này tính hòa nhé? Chúng ta bước vào trận thứ hai.”

Đầu trọc vội nói: “Anh hùng ở kiến lược đồng.”

Thế là hai bên lại tuyển một người, đang muốn đánh nhau thì một bà thím quét rác xuất hiện vô cùng thần bí, giơ tay lên vẫy vẫy nói: “chờ chút.”

Thím da mồi tóc trắng, mày trắng rủ xuống mắt đục ngàu. Nhưng có phong phạm tông chủ một phái, mọi người đều sững sốt.

Thím thò tay ra sau lưng, kéo ra một thứ, dài chừng một trượng hai, thân trắng lóa, trên đầu còn có chữ muggle, đầu dưới buộc lấy vạn ngàn sợi màu, theo gió hơi bay, phần phật vô cùng uy phong, vạn ngàn sợi sát khí. Chính là một cái chổi lau nhà thủ công.

Thím cầm giẻ lau nhà nhúng vào thùng nước: “chờ lau rồi đánh tiếp, khỏi bẩn quần áo, về nhà vợ lại phải giặt.”

....

Sau đó chúng tôi nhìn thím lau dọn, 3 phút sau, thím đứng thẳng người lên nói: “Giờ các cháu cứ lăn thoải mái, bảo đảm không bẩn quần áo...”

Thi đấu tiếp tục, trải qua kinh nghiệm tích lũy cùng thím lau sàn, song phương thi đấu đều chuẩn bị sung mãn, võ phục số 2 vừa lên đã ôm chặt lấy áo thể thao số 2.

Nắm áo rất điêu luyện nhưng tạm thời nhìn chưa rõ là muốn dùng phân thân thác cốt thủ hay thuận thể chui nách đối phương, áo thể thao thì ôm chặt lấy ngực, lộ rõ muốn quật ngược trở lại, hai người ôm nhau xoay vòng vòng một hồi, chẳng làm gì được người kia, võ phục ý thức được muốn đánh ngã đối thủ phải đánh vào hạ bàn. Thế là cả người đều cúi xuống ôm chặt lấy chân đối phương. Áo thể thao rất sáng suốt sử dụng ông già đẩy xe, nằm đè lên đối phương, võ phục run rẩy muốn sụn lưng, dứt khoát ôm chặt áo thể thao, nhanh chóng sử dụng một chiêu quan âm tọa liên tọa định đè lên trên, áo thể thao sử dụng chiêu lừa lẫn để tránh thoát ra...

Hai người ra chiêu càng lúc càng khó tưởng tượng, dần dần tôi không thể nêu tên, nên biết đã lâu tôi không mua đĩa phim nhật bản. Nhưng sau cùng hai người đều thở hỗn hển, dùng thể kinh diên “69” ôm nhau bất động. Bọn võ phục cùng áo thể thao nhiệt huyết sôi trào liên lục hò hét thêm phần khí thế.

Hồ Tam Nương ngáp dài nói: “Hôm nay có lẽ khó mà xong, bao giờ mới kết thúc hả?”

Tôi nói: “Chờ 2 người này không động đậy nổi nữa thì còn 8 trận.”

Hồ Tam Nương kinh sợ: “vậy bao giờ mới tới lượt chúng ta đá quán?”

Người phụ nữ này.. cô nàng chỉ nhớ mãi chuyện đá quán. ..

Hồ Tam Nương đi tới trước nhắc lên hai người, hai người vốn là đàn ông cao lớn, nhưng vì nằm trên đất hồi lâu, thân thể đều cuộn tròn, hiện tại bị Hồ Tam Nương xách lên, giống như xách gà, tựa như khi đeo kính, trông vô cùng kỳ quái.

Lúc này người hai bên đều xì xào; “quả nhiên có trợ thủ.”

Tôi cảm thấy không xong, Hồ Tam Nương không hổ là thực nữ thiên tài gây chuyện, cô nàng không chút khách khí đá cho mỗi người một phát, mắng: “loại công phu mèo cào này cũng chạy ra múa hả.”

Kết quả võ phục cùng đồ thể thao đều coi chúng tôi thành trợ thủ của đối phương, hai bên đều lao về Hồ Tam Nương, cô nàng không chút hoảng sợ coi hai người trong tay như ám khí ném đi. Ra tay như điện chóm, mỗi người chạy trước nhất đều bị ăn một loạt bạt tai “bốp bốp bốp”, tốp người thứ nhất lùi lại. Hồ Tam Nương vỗ tay nói với Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy THIết Trụ: “Nhìn cái gì, không không giúp một tay?”

Hai người lần này không nhận lệnh hết thấy nghe tôi, lại sớm không phục, cũng chẳng cần nhìn xem tôi ý thế nào, một phải một trái lao vào đám người, gặp người là đánh, Lâm Xung đứng thẳng dậy, lập tức có người khiêu chiến. Anh ta đẩy mấy người ra xa, chắc chắn là muốn rat ay rồi. Anh ấy đi nhanh lên vài bước tới trước mặt thím lau dọn, cầm lấy giẻ lau nhè, rung lên một cái, hai tên áo thể thao bay ra, một chiêu hồi mã thương, lại chọc bay một tên võ phục. Bởi vì giẻ lau nhà còn ướt, chỉ cần đâm trúng là quần áo đen bắn giống như hoa cúc đen vô cùng bắt mắt.

Lâm Xung cầm giẻ lau nhà đánh nhau, ngộ giả xấu xí, bởi vì có giẻ lau nhà giảm lực, Lâm Xung cũng không bận tâm đánh người bị thương quá nặng, nên thoải mái ra tay, không ngừng có người bị đánh bay.

Hai tốp người lúc bắt đầu đều lao về phía đối phương, kết quả bị bọn Hồ Tam Nương quấy rối đều lao về phía chúng tôi, chờ khi hơn 10 người gục xuống, hai nhóm người mới liên hợp lại, Đoạn Cảnh Trụ vốn đang ngồi dựa lưng vào tôi chăm chú vén quần lên xem vết chó cắn, phía sau tiếng động rầm rầm cũng chẳng quan tâm, kết quả bị một cước trúng đầu, anh ta mới phát hiện thời cuộc biến đổi. Người kia muốn đá tiếp lại bị năm chân kéo xuống, Đoạn Cảnh Trụ dậm mấy phát vào bụng mắng: “mẹ nó, hôm nay đi đâu cũng không thuận, đến đâu cũng bị chó cắn.”

Anh ta xuất thân đạo mã tặc, ra tay rất độc, võ phục bị giảm mấy cái kêu thét lên được mấy người mặc đồ thể thao lao lên cứu, Đoạn Cảnh Trụ cảm giác mình không đối phó được liền kéo người kia đi một đoạn, đập cho hai phát, chờ khi người ta sắp đuổi tới lại kéo người chạy tiếp.

Còn tôi, trong một thời gian dài đều tức bực: sao lại đánh nhau thế này? Đương nhiên tôi cũng không chậm, Lâm Xung vừa lấy chổi lau nhà của thím thì tôi cũng nhận lấy cái cán chổi quét nhà, thím kéo tôi lại nói: “Đừng đánh hỏng nhé.”

Tôi vốn muốn đập cái đầu chổi quét ra làm gậy sử dụng, nghe thím nói thế đành nể, tôi nhanh chóng quan sát địa hình, thấy nơi cầu thang vừa hẹp lại sâu, chạy vào tử thủ ở trong. Hai áo thể thao nhảy tới khiêu chiến bị tôi quất ngã, chỗ này thật là một yếu đạo nhất phu đương quan vạn phu nan địch, ha ha.

Tôi đứng trên cầu thang, vung chổi, vừa đánh vừa quan vọng chiến cuộc, hiện tại hoàn toàn là người của lão Hồ cùng người của Hồng Long vây công chúng tôi, bọn họ đã có quan hệ hữ nghị, thậm chí còn tiến hành giao lưu ngắn, đạt được kết luận là bọn người mới tới là “đá quán + đá đá quán”, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc.

Nhưng thế cuộc vẫn có lợi cho phe tôi. Hồ Tam Nương tuy là phận gái nhưng cũng có phong độ đại tướng. Trước sử song đao, lực tay đại khái còn

mạnh hơn trước kia, cô nàng hai tay vung lên mở huyết lộ, nhanh chóng sử dụng song tiết côn, hư hư, a không, sử song đao. Hư hư... mẹ nó, không gieo vãi tí nào cả.

Có Hồ Tam Nương cùng lâm xung yểm hộ, Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ tự nhiên thoải mái ra đòn, những người này cũng kém 12 thái bảo, hai xử nam đồng tử muốn phát uy lại bị Lý Tĩnh Thủy mắc bệnh cũ đá đúng vào chỗ hiểm, cái bệnh này nên thay đổi, chúng tôi nhiều nhất là đi đá quán, chứ không đá cho người ta tuyệt hậu.

Lâm Xung thì càng không cần nói, giẻ lau nhà trong tay anh ta như là triệu hoán thú. Giẻ lau nhà đầu bắn đen đen như đầu hắc long, đi đến đâu thì người ngã ngựa đổ, kể cả những người mặc võ phục bị đâm trúng thì thành gấu mènon, bị quét phải thì chẳng khác chó đốm, điều kỳ quái là không một giọt nước dính lên người Lâm Xung. Xem ra tôi nên dành thời gian học Lâm gia thương, về sau có ích cho đánh lộn. cũng không cần tay dùng gạch nữa.

Nhìn lại Đoàn Cảnh Trụ, tôi đổ mồ hôi, anh ta vẫn kéo người kia chạy, chạy vòng vòng quanh võ quán, thật là tâm phục thù của người này quá cường. người bị kéo cũng đành bó tay, dứt khoát ôm đầu mặc kệ đi đâu thì đi, người đó lộ vẻ an nhàn như ngồi xe kéo vậy. Đoàn Cảnh Trụ chạy 2 vòng trước mặt thím lau dọn, tới lần thứ ba tím nói: “Cháu à, quét đủ sạch rồi, cho nó vấy chút nước đi...”

Tôi thấy tình thế đều tốt, không xảy việc gì to tát, lại ngồi xuống xem biểu diễn, đến lúc ăn cơm, tôi bắt đầu lại lo nghĩ chuyện Hạng Vũ, vừa muốn mở điện thoại gọi. Nghĩ mãi quyết định gọi Lý Sư Sư, tôi nhỏ giọng hỏi: “có tiện nói chuyện không?”

Lý Sư Sư cười nói: “bọn em đã ăn cơm rồi.”

“ồ, thế nào rồi?”

“Em để Hạng đại ca cùng Trương Bằng ở lại rồi đi trước, em nói em có việc.”

“Trương Bằng thế nào?”

“Không có gì, có vẻ rất vui, Hạng đại ca cũng biểu diễn rất tốt, tuy lúc đầu hơi khẩn trương, nhưng sau đó có nói có cười.”

Tôi than: “chưa từng tán gái nhưng phát huy vượt chuẩn, đây là thiên tính của con trai.” Sau đó tôi lại hỏi Lý Sư Sư; “Vậy em đang ở đâu?”

“Em đang chờ chị dâu, chiều này em cùng chị đi xem váy cưới...”

Có lẽ tôi nói có chút to, bị một người phát hiện: đầu trọc.

Thủ lĩnh là thế, vĩnh viễn phải nhìn xa hơn người khác, nghĩ được nhiều hơn, dám khiêu chiến kẻ địch cường hãn nhất. Trong lúc hỗn chiến, tôi lại nhàn nhã cầm điện thoại, đặt chổi quét nhà ở bên, nhìn ra thật tịch mịch cùng kiêu ngạo, nghiêm nhiên lộ vẻ cao hơn hết thấy, tựa như không ai dám lao lên chịu chết.

Đầu trọc không tin tà lao lên, tôi một tay cầm điện thoại, một tay từ cao ép xuống vù vù vung cán chổi, hai cái quét ngang đã đánh cho đầu trọc tay sung vù, tên trọc cũng chẳng ngu, chạy tới chỗ thím quét dọn lấy một cái hót rác rồi lao tới.

Lúc này Lý Sư Sư hỏi: “Anh à, anh thích váy cưới gì?”

Tôi vội quét cái hót rác trong tay đầu trọc qua bên: “Đừng quá bạo lộ... đương đương.... Nhưng phải lộ ra vóc người .... Đương đương...”

Lý Sư Sư: “Anh đang làm gì vậy?”

Đầu trọc có hót rác làm lá chắn, từng bước bức lên, tôi vừa lui vừa nói: “Em gái, em chờ chút, anh bận chút việc...”

Đầu trọc đội hót rác, mắt lộ rõ vẻ thẳng lợi, hăn cũng nhìn ra chỉ cần bước tới tới chỗ bằng phẳng, tôi khẳng định không phải đối thủ của hăn.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, rốt cục tôi cũng phát hiện điểm sơ hở của hăn – hăn không đi giày.

Tôi tắt điện thoại, vờ cất đi, chậm chậm cúi xuống, sau đó hét lớn; “Độc cô cửu kiếm – phá cước thức.”

Chối quét mạnh vào đầu ngón chân, đầu trọc kêu thảm ôm châm lăn xuống cầu thang.

Tôi vung chối hai cái, sau đó làm tư thế dứt kiếm vào bao, cầm điện thoại tiếp tục nói: “còn có quần áo cho phù dâu, nhất định phải đẹp nhất...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93: Vật Thích Đang

Tôi đang nói chuyện với Lý Sư Sư, Lâm Xung ra chiêu Ô Long vẩy đuôi quét bay cá ngư. Cá ngư hét thảm bay vào cửa kính nện vỡ loảng xoảng, thế này có khi xảy ra án mạng. Lâm Xung xuýt xoa, hối hận mình không điều chỉnh tốt lực.

Lúc này từ phía cửa lớn một người bước vào, xiu xèo sao cá cá ngư lại đang thẳng hướng húc đầu vào người này, nếu đụng vào chắc là 2 án mạng một lúc rồi.

Người tới còn xách một túi bóng, bên trong có hai con cá. Người nọ thấy một vật thể to lớn chưa xác định lao tới, cũng không hoảng hốt, vươn tay rảnh dè lấy đầu cá ngư, chân trái nhấc lên đá vào bụng dưới cá ngư, cũng chính vì thế cá ngư mới bất đắc dĩ hóa giải đà lao, run rẩy bò trên mặt đất không thể dậy nổi.

Người cứu cá ngư không thèm để ý, quét mắt nhìn vô quán lung tung rối loạn, đột nhiên phát hiện cá ngư co quắp trên đất, anh ta ngồi xuống, hỏi đầy hứng thú: “Ày, cá trên cổ chú là cá gì thế?” Người này hiển nhiên là Đồng Bình.

Cá ngư như ở trong mây mù, nhưng người ta cứu mạng hần thì hần biết, cố nhin đau nói; “Cá ngư.”

Đồng Bình vạch cổ áo ra nhìn kỹ nói: “Sao không xăm hình cá rửa bể?” Lại nhìn lại túi bóng, quả nhiên là hai con cá “rửa bể”.

Lúc này, bọn hung hãn trong võ quán đều đã ném đủ lợi hại của tổ hợp “đá đá quán” bọn tôi, tên nhẹ mặt mũi xanh tím sung húp, nặng thì ôm bụng không đứng dậy nổi, mấy người tự giác đứng quây lại thành một vòng tròn, không có ai dám lao ra khiêu chiến, mà đây cũng chẳng phải chiến trường, các hảo hán cùng Lý Tĩnh Thủy cũng không tiện đuổi tận giết tuyệt, thế là thành cục diện cầm cự.

Đầu trọc dính “phá cước thức” của tôi lăn xuống, ôm chân kêu gào một hồi, sau đó mình bạch tạo quan hệ tốt với thím mới là vương đạo. Đầu trọc nhảy lò cò tới chỗ tìm, tìm kiếm một món vũ khí tiện tay chuẩn bị phản công, thím lau dọn nhà cũng bị cuốn vào trận hỗn chiến này, lại đóng vai một nhà buôn vũ khí chẳng chút sáng rọi, hiển nhiên đành chịu. Thấy đầu trọc tới, thím cầm thùng nước đặt tại chân, lấy một cái giẻ từ hông ra ném vào thùng, buông tay: “Không còn gì nữa rồi...”

Đầu trọc đánh giá hai kiện trang bị, lại tìm tòi, tôi cũng giúp hăn nghĩ xem, phát hiện nếu đầu trọc không có công phu bó vải ướm thành côn thì hai thứ đồ kia cũng vô dụng.

Đồng Bình một tay cầm cá, đẩy đám người ra đứng cùng với hội Lâm Xung: “Đánh lộn hả?”

Hồ Tam Nương gật đầu.

“Còn đánh chứ?” Đồng Bình nói xong vương tay nhắc chân, bộ dáng rất muốn thử. Người trong võ quán đều nhìn xem cường viện mới tới của bọn tôi, cả bọn đều nhìn nhau, sau đó kêu “quan giả như sơn sắc tự tang”.

Cá ngừ bò dậy, liếc mắt với đầu trọc đứng một chân, đồng thanh nói: “Không đánh nữa, đánh không lại.”

Đầu trọc kêu tôi: “Mày xuống đây, không đánh nữa.”

Tôi quan sát một chút, cảm thấy bọn họ chân thành, thế là chạy xuống, cầm chổi quét nhà cùng giẻ lau trả thím. Lúc này Đoàn Cảnh Trụ lúi vuột phục sinh chạy đã bốn vòng, thấy gió êm song lặng, thả chân người kia ra, chấp tay sau lưng an nhàn như chưa từng xảy ra an nhàn tự tại.

Mãnh Hổ đội cùng Hồng Long đội đều tự khiêng người tập hợp đứng ra hai bên, trải qua một trận chiến, bọn họ đã thành bằng hữu, giao tình cùng bị đòn sấm thâm sâu hơn là cùng đi đánh người khác. Người của Mãnh Hổ chủ động lấy thuốc trị thương ra giúp bên kia lau. Những người bị thương cũng chẳng để ý đây là đau, không chút làm khách kêu đòi phương trợ giúp, võ thuật truyền thống cùng các kỹ thuật chiến đấu hiện đại dung hợp.

Cá Ngừ xoa bụng hỏi bọn tôi: “Các anh tới từ đạo quán nào?”

Tôi vội nói: “chúng tôi không phải võ quán tới, lần này tới là có tâm cầu giáo.”

Cá ngừ bất mãn; “Bọn em chịu thua rồi, sao còn châm chọc bọn em?”

Tôi lúc này mới nhớ ra đã quên một người: “Bọn anh là do anh Hồ giới thiệu tới...”

Đúng lúc này, cửa lớn võ quán mở toáng, một đám hung hãn lao vào. Cầm đầu là Đổ lão hổ, lão hổ đại khí nghe có người tới khiêu chiến, vội chạy về. Hắn trầm mặt đi vào, thấy võ quán lung tung rối loạn, tức giận quát cá ngừ; “Bọn mày làm gì vậy?”

Cá ngừ ngượng ngùng cúi đầu, lão hổ lại thấy một bọn trang phục khác, chỉ vào đầu trục hỏi: “Bọn mày là thế nào?”

Khó trách, bọn đầu trục lúc tới đều mặc võ phục trắng, còn đeo đai lưng dễ nhận ra. Người người hứng khởi, trải qua trận hỗn chiến, võ phục trắng đầy dấu giẻ lau nhà, có người toàn thân đen kịt không chút trắng, máu mũi

chảy ra be bết, người bị Đoàn Cảnh Trụ lôi thì quần áo nhàu nát, rách một miếng to tổ bố, từ trang phục mà nhìn thì bọn họ giống phần tử tà giáo.

Đầu trọc nản lòng; “Bọn tôi... bọn tôi là người của đạo quán Hồng Long, tới giao lưu...”

Lão hồ thấy cả bọn nhếch nhác, cũng cho rằng đồ đệ của mình làm võ quán Mạnh Hổ rạng danh, vẻ mặt cũng không cau có nữa, vỗ vai cá ngữ; “Đều là mày làm hả?”

Cá ngữ ủy khuất chỉ tôi nói: “Sư phụ, bọn đệ tử đều thua trong tay hãn.”

Lão hồ lúc này mới nhìn rõ tôi, sau đó lập tức thấy Đồng Bình. Lão hồ kích động nhảy tới trước mặt Đồng Bình, tay giơ lên phe phẩy: ‘Đồng Đại ca, rốt cục đại ca cũng tới.’ Sau đó nhìn lại thấy Lý Tĩnh Thủy, Ngụy Thiết Trụ, mỉm cười hỏi thăm: “Hai anh em cũng tới.”

Đồ đệ của lão hồ vừa nghe lão hồ gọi thân thiết thế, biết mình bị ăn đòn thì phải nín, người của Hồng Long cũng nhìn ra, ba vị quán chủ mà tới chắc cũng ăn đòn thôi, đều tâm tro ý lạnh, đầu trọc ôm quyền nói với Lâm Xung: “Đại ca, có thể nói cho em biết đại ca dùng công phu gì không?”

Lâm Xung cười khê; “Thương pháp gia truyền.”

Đầu trọc chán nản: “Xem ra mấy thứ lão tổ tông lưu lại là tốt, về sau không học mấy môn Taekwondo bỏ đi này nữa.”

Tôi nói mà, tôi không phải là một kẻ chủ nghĩa dân tộc hẹp hòi, tôi cảm thấy phải có nghĩa vụ để cho giới trẻ có một thế giới quan chính xác. Tôi bước lên trước một bước, chậm rãi nói: “Võ thuật thiên hạ vốn không có mạnh yếu, chỉ có người học khác nhau .. giống như “phá cước thức” vừa rồi, tuyệt đối là thiên ngoại phi tiên, thần chiêu, người bình thường sao nghĩ ra được? Cần có tư chất rất cao.”

Đầu trọc khinh thường, lại nói với Lâm Xung: “Đại ca có thể cho xem xin số điện thoại, em muốn bán phỏng.”

Lâm Xung chỉ cười mà không nói.

Đầu trọc biết người không để ý tới, đành tự tìm chút thể diện, lại ôm quyền nói to rõ: “các vị, chúng ta thanh sơn còn đó nước biếc chảy dài, ngày sau giang hồ tương kiến, tự nhiên...”

Hổ Tam Nương đuổi như đuổi ruồi: “Đi đi đi đi, nhanh cút đi.”

Cô ả này thực khiến người ta hết nói nổi, lại không lưu cho họ chút thể diện, may là bọn đầu trọc không biết lai lịch của bọn tôi, khoản nợ này đành rơi lên đầu võ quán Mạnh Hổ rồi, he he.

Bọn đầu trọc nuốt hận rồi đi, lão hổ nhìn một bọn đồ đệ cúi đầu chán nản, ôn hòa nói: “Được rồi, các trò thua trong tay vài vị cũng chẳng có chi xấu hổ, sự phụ các người thì sao? Cũng thế cả thôi.” Nói xong lại kéo tay Đồng Bình nói vô cùng thân thiết: “Đồng đại ca, hôm nay có rảnh không?”

Đồng Bình: “Anh không biết chú ở chỗ tốt thế này, nếu không anh đã sớm tới.”

Lão hổ đỏ mặt, khiêm tốn; “Nào có nào có.”

“...cửa nhà chú có cái chợ cá rất tuyệt, về sau anh sẽ thường tới.”

Lão hổ buồng bực hồi lâu mới nói tiếp: “Đồng đại ca ở đâu, em tặng anh 2 cái bản đồ lớn.”

Tôi cảm thấy nên nói chuyện chính rồi, kéo lão hổ qua bên nói: “Hổ ca, chúng tôi tới đây là muốn học tán thủ với anh... là quy tắc.”

Lão hổ lấy làm kỳ hỏi lại: “Các anh học cái này làm gì?”

“Chẳng phải sắp tới có giải đấu là gì...”

Lão hồ vỗ đầu: “Đúng rồi, em nhớ ra rồi, võ quán bọn em cùng cá nhân em đều báo danh tham gia.” Hắc kinh ngạc nói: “Mấy người Đồng đại ca đều không biết tán thủ hả?”

Tôi cười he he: “Bọn họ đều là mấy kẻ cổ hủ, chẳng mấy tiếp xúc mấy thứ này.”

Lão hồ gật đầu: “Hiểu được.” hắc tùy tiện chỉ vào hai đồ đệ nói: “Cậu, còn có cậu, lên đài luyện tán thủ.”

Hắc nói xong hai tên đồ đệ lập tức mặc đồ phòng hộ, đeo gang tay, bọn đồ đệ còn lại bu vào giúp. Lão hồ nói: Các trò liều mạng mà đánh. Đồng đại ca tùy tiện chỉ điểm một hai câu, về sau các trò muốn đá đạo quán nào cũng dư dả.”

...Đây là phương pháp lão hồ dạy đồ đệ. Cần cù cầu đá quán người khác, rất hợp với Hồ Tam Nương, hỏng rồi, lão hồ chẳng lẽ là ả cước hồ chuyển thế?

Lão hồ không xem Lâm Xung lộ thân thủ, vì vậy chỉ khen Đồng Bình, Lâm Xung rộng lượng không để ý. Đoàn Cảnh Trụ vốn là phế vật, tự nhiên không nói gì, nhưng Hồ Tam Nương trợn mắt, chị ba đơn thuần là chủ nghĩa nữ quyền , bình sinh tôi phải thốt lên: “Toàn tài...”

Tôi bước lên bục, tiếp lấy thước dạy học của Nhan Cảnh Sinh nói lớn: “Các em, không cần vội, nhớ kỹ mấy chỗ không thể đánh...” phía dưới là ai? Quân nhân! Tôi dự tính mấy chỗ không được tấn công là chỗ họ luyện nhiều nhất. Giải đấu lần này, chủ yếu để ứng đối lão Trương, xếp hạng thứ yếu đến lúc đó rồi tính, nhưng không thể gây ra án mạng.

Tôi chỉ vào gáy nói không được đánh vào gáy, nhưng không thấy gáy, thế là đành lôi bảng đen của Nhan Cảnh Sinh ra vẽ hình người. Chỉ vào gáy

nói: chỗ này không được đánh, cổ cũng không thể đánh, các anh đừng có tiết kiệm công sức vừa lên đã bẽ gãy cổ người ta ... Tôi nói rất nghiêm túc: “Thế là không được.”

Tiếp đó là đũng quần, tôi lúc này mới phát hiện Nhan Cảnh Sinh vẽ quá ẩu, hình người căn bản không chân giữa, khiến người ta dễ lầm giữa chân giữa và bụng dưới. Tôi cầm lên bút lông, vẽ giữa 2 chân mô hình một nét, nhưng xem không quá trực quan, thế là lại thêm nét nữa, khiến nó giống cái gậy, sau đó khoanh khoanh hia bên, tôi nhìn vào thứ như thổ pháo hỏi mọi người bên dưới; “Các vị nói đây là cái gì?”

Rất nhiều chiến sĩ ở dưới đều cười he he, xem ra tôi vẽ cũng rất thành công.

“Đúng rồi, đây là lời nói của đàn ông chúng ta, nhớ lấy chỗ này không đá được.” Tôi lau sạch thổ pháo, vẽ một hình tam giác nói: “Các cậu cứ coi đây là một cái đỉnh...”

Xem ra tôi diễn giảng khá tốt, lưu lại cho các chiến sĩ ấn tượng sâu sắc, lại có thầy như Nhan Cảnh Sinh giải thích thêm, tôi có thêm yên tâm về 300.

Tôi đi tới ký túc xá, phát hiện trong này chẳng có gì hết, không chút vết tích của việc tổ chức học tập. Tôi tìm tới mấy người Lâm Xung, đẩy cửa vào thấy Lâm Xung đang dựa người trên giường nghỉ ngơi, Đồng Bình hứng thú xem cá.

Tôi cẩn thận hỏi: “hai anh, không nói quy tắc thi đấu cho mọi người à?”

Lâm Xung lúc này mới nói: “Ai ui, giấy còn trong tay Đoàn Cảnh Trụ.”

Đoàn Cảnh Trụ mới vừa đi từ nhà xí ra, tạt qua nghe nói tới mình, thò đầu vào nói: “Ờ giấy kia, anh chùi đít rồi.”

Đồng Bình không thích bị phiền nhiễu phát tay: “có gì phải nói, lúc lên đài trước khi đấu chẳng phải sẽ nói rõ sao?”

Tôi nói: “Muộn không bằng sớm, lúc đó chỉ sợ lại phân tâm.”

“VẬY CHÚ GỌI MỌI NGƯỜI TỚI, ANH NÓI CHO MỌI NGƯỜI MẤY CÂU.” Đồng Bình nói.

Tôi vội chạy ra hành lang la lên: “các vị ca ca đều ra đây cái, việc liên quan tới giải đấu, em để Đồng Bình ca ca nói cho mọi người về quy củ, thời điểm Lương Sơn dương danh tới rồi...”

Các hảo hán đều hiếu kỳ, ầm ầm lao ra hành lang, Đồng Bình lại nghịch mấy con cá rửa bể một lát, chậm rãi đi ra, hô lên: “Nên đánh thế nào cứ thế mà đánh, nhớ không đá vào chim.” Sau đó vào nhà.

Tôi sửng sốt: “Xong rồi hả?”

Đồng Bình giang tay ra: “Xong rồi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94: Năm Chắc Thứ Hai Tranh Thủ Thứ Ba

Buổi chiều ông Trương tới, ngoại trừ giới thiệu và tán thủ, trọng yếu nhất phải nói tới thi đấu cùng xếp bảng thi đấu, cả một xấp giấy lật. Tôi cũng chẳng phải làm gì, ngồi trên giường Lâm Xung lật giấy xem lại.

Lật trang thứ nhất, dòng chữ mở đầu hấp dẫn tôi “có phòng hộ, không cso cấp bậc, đánh bất quy tắc.”, tán thủ tuy tôi là người ngoại đạo, nhưng cũng biết có phân các hạng cân, nhìn lại mới biết đã thủ tiêu hạn chế về hạng cân, như vậy chẳng phải cứ to con là ăn chắc rồi? chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại cũng chưa chắc, Lâm Xung cùng Đồng Bình vóc người chỉ trung bình, nhưng đánh với cá ngư cùng đầu trọc đầu có sao, kỳ thực nếu đơn đấu, Đoàn Cảnh Trụ gặp đối thủ như đầu trọc thì chắc thắng, nhưng nếu thật gặp đối thủ có bản lĩnh thì cân nặng cùng chiêu cao là những nhân tố có thể lược bỏ, xem ra quốc gai thật sự muốn bỏ qua tất cả chiêu mộ nhân tài. Dạng thi đấu này hẳn vô cùng thú vị, trên lý luận sẽ có thể xuất hiện tình cảnh tức cười như Hạng Vũ vs Thời Thiên.

Giải đấu lần này chia làm hai nội dung thi đấu cùng biểu diễn, biểu diễn chỉ tiếp nhận đoàn thể báo danh, chú thích thêm: chỉ có các tổ chức võ thuật được chính quyền thừa nhận cùng với các giấy tờ chứng nhận cũng như các đơn vị võ thuật mới được tham gia. Bộ phận thi đấu thứ hai là thi đấu đối kháng, lần này tiếp nhận cả cá nhân báo danh, nhưng cần có giấy chứng nhận tư cách vận động viên, không nghi ngờ gì đây là tin xấu đối với các tuyển thủ dân gian tự học .

Sau đó là đoàn thể, mỗi đơn vị có thể phái 8 người tham gia thi đấu, ngoài ra còn phái 5 người đi thi đấu đoàn đội chiến. Đối kháng cá nhân cùng đoàn thể sẽ thi đấu cách ngày, vì vậy một tuyển thủ có thể tham gia cả 2 hạng mục là đoàn thể cùng cá nhân.

Giành quán quân hạng mục cá nhân được danh hiệu “tán thủ vương”, thưởng 5 0.000 nhân dân tệ. Quán quân đoàn đội thưởng 500.000 nhân dân tệ, các đơn vị đạt thứ hạng càng cao thì càng được chính quyền chú ý bồi dưỡng. Nếu chú ý còn thấy rõ trong đó nhấn mạnh tới: đoàn thể! Những gì liên quan tới đoàn thể, quy tắc rộng rãi, thưởng hậu hĩnh, so với đoàn thể, cá nhân hạn chế hơi nghiêm khắc, từ đó có thể thấy dụng tâm của ban tổ chức, chúng tôi hiện tại thực cần một đoàn đội mạnh cũng như hoàn cảnh tốt, tán binh có mạnh cũng không thể giữ thể diện cho một quốc gia. Nói là “có khả năng” nhưng thực chất đã thành sự thực. Chỉ cần người đủ mạnh, có tư ccsh, có kinh tế hỗ trợ, kiến thiết phần cứng ... Không biết có nên để Lý Quỳ tham gia không?

Hiện tại có việc khó là vấn đề nhân tuyển, chỉ có 8 danh ngạch thi đấu cá nhân, đoàn thể có 5 suất, phải chọn lựa ra năm người, phải thi đấu toàn giải. Vấn đề của tôi là binh quá cường mã quá tráng, quá xa xỉ, đơn đấu cùng đoàn đội đều cần có người chuyên trách. Chỉ được chọn 13 người, tôi tính cả Kinh Kha vào, để xem nên để ai đi ai không đi?

Dù Hạng Vũ bận của Ngu Cơ, Kinh Khờ không có tâm tranh danh lợi, số còn lại biết làm sao? Còn có thi đấu đoàn đội 5 người, nếu như 3 người trong số đó là Lâm Xung, Đồng Bình cùng Lý Quỳ, hai người còn lại làm gì? Để An Đạo Toàn cùng Kim Đại Kiên đi lên đều được. Bởi vì căn bản không có cơ hội cho họ lộ diện.

Hiện tại còn một biện pháp là chọn tất cả từ các hảo hán, sau đó làm giả 500 chứng minh thư để 300 lấy danh nghĩa cá nhân tham gia thi đấu, loại trừ người mình gặp nhau, tính tới quy tắc phân chia không quen cùng xếp

hạt giống thì trong 64 cường ít nhất có 40 người của chúng tôi.. he he, nếu mà tốt có khi tới 50 người.

Sau đó các phóng viên hẳn cảm sẽ đột nhiên phát hiện 50 người đều tới từ một trường. Đoàn áp thiếu lâm dễ như trở bàn tay, sau đó học viện sẽ dương danh toàn quốc, thậm chí toàn thế giới, Nhan Cảnh Sinh sẽ bắt đầu kiếp sống diễn giảng. Dù 5 NDT một người/buổi thì một ngày cũng có 10000 học sinh thế là có 50000 ndt...

Không rét mà run.

Bởi vì điều khó nhất là tôi không thể xếp đệ hất.

Nếu thật có thể cống hiến chút sức chu sự nghiệp võ thuật quốc gia thì còn được, vấn đề là thời hạn một năm qua đi biết làm sao? Anh không thể trông chờ khách năm sau tốt hơn năm trước, sang năm các hảo hán đều rời đi, lại có mấy trăm tên nho sinh bị Chính béo chôn sống tới thì tôi biết làm sao?

Nếu muốn cho giải đấu này vui vẻ, lý tưởng nhất là thứ ba, sau đó để ông Trương giúp tôi du thuyết. Ít nhất cũng phải xin tiền xây thêm mấy tòa nhà, chắc không vấn đề. Nhưng làm thế nào mới khó, các hảo hán Lương Sơn tuy mạnh, nhưng liệu có thể một tay che trời hay không thì còn khó nói, người hiện đại cũng có nhiều người có thể khai bi liệt thạch, nếu vừa bắt đầu đã có tâm lý “không cầu đệ nhất chỉ cầu đệ tam” thì hỏng bét.

Vì vậy khẩu hiệu của chúng tôi là: năm chắc đệ nhị, tranh thủ đệ tam!

Tôi nghĩ ngại lung tung, Lâm Xung cùng Đông Bình cầm lấy tờ ghi quy tắc, không ngờ cũng nhìn ra 80% mặt chữ, đại khái cũng hiểu quy tắc, sau đó hai người bắt đầu tính tiền: “hạng nhất 5 vạn, hạng hai 1 vạn, hạng ba 5000. tính ra 6 vạn rưỡi, đoàn thể thứ nhất là 50 vạn, thứ ba là 12 vạn, thế là 62 vạn, thêm 6,5 vạn cá nhân là 67.5 vạn, cũng đủ lên Lương Sơn chơi một chuyến rồi nhỉ?”

Lâm Xung: “Đủ rồi, cũng không ở khách sạn năm sau mà.”

Tôi vã mồ hôi hột: “Đồng Bình ca ca, các anh thi đấu chỉ cần vào top 3 là được, nhưng em muốn hỏi chút, sao anh lại nghĩ tới việc chiếm 3 vị trí đầu?”

Đồng Bình cười nói: “Đúng rồi, anh quên chúng ta chỉ có thể đại biểu một đoàn thể.” Nhưng anh ta lập tức lại nói: “chẳng phải lão Hồ cũng báo danh sao? Để bọn họ khỏi đi nữa, để người của chúng ta giúp nó đánh, danh thứ cho nó, tiền là của chúng ta, còn có đạo quán Hồng Long, thế là đủ 3 vị trí rồi.”

Tôi đau lòng: “Anh đang làm bậy đó.”

Đồng Bình trợn mắt: “Làm bậy? nếu không thích ăn gian thì chú cứ gọi tên thư sinh họ Nhan, 2 thằng đi mà đánh.”

Tôi nghĩ cũng phải, vội vàng cười nói: “Anh à, chúng ta không lấy đệ nhất được không, chẳng phải muốn về Lương Sơn ngắm cảnh sao? Em sẽ cấp tiền, trước cấp 100 vạn, không đủ tính tiếp.”

Đồng Bình vươn tay nói; “Thế chú đưa tiền anh, bọn anh đi luôn tới Lương Sơn, bọn anh không đi, chú tự nhiên không lấy đệ nhất.”

Đó là sự khác biệt giữa lưu manh và thổ phỉ! Lưu manh làm việc xấu, dù có ngông cuồng nhưng là tâm xấu, bởi vì hấn biết mình là lưu manh.

Nhưng thổ phỉ thì khác, hấn căn bản khoogn có định nghĩa về thân phận bản thân, sống sao cho sướng là được, xem Đồng Bình bộ dáng đại nghĩa lẫm liệt, bây giờ tôi mà đưa tiền cho anh ấy, dám chắc người ta phải dít rồi đi không chút áy náy, có lẽ còn chẳng cảm ơn tôi.

Tôi cười khan: “he he, không phải thế, các vị đại ca ít nhất cũng giúp em giành thứ ba rồi hãy đi, thứ hai cũng được, chuyện dễ mà.”

Đồng Bình hiểu rõ ý tôi xong nhẹ nhàng nói: “yêu cầu của chú khó thật.” xem ra anh ta cũng hiểu, biết không dễ mà nhận được tiền, anh ta nói: “VẬY giống như khi xưa quân sư kê anh trá bại, đánh một lúc rồi lui, giả vờ thua nhưng địch không mắc mưu, bọn anh phải hết sức lao vào đánh đấm đó.”

Lâm Xung nói: “Giải đấu này đừng cho Lý Quỷ tham gia, nó rất thẳng tính, chắc chắn không giúp chú diễn trò.”

Đồng Bình cũng nói: “Đúng rồi chú Cường, vì sao không lấy hạng nhất?” Chẳng qua không cần tôi đáp, anh ấy đã cười nói: “Là sợ người ta tới đá quán đúng không? May mà bọn anh chỉ cầu tài không cầu danh, nếu bọn anh cứ như xưa thì chú khó sống.”

Đồng Bình đá tôi: “Kỳ thực chú chỉ cần học được hai ba thành Lâm gia thương thì đi khắp nước người đánh được chú không quá 10.” Anh ta nói khiến tôi lại động tâm, uy lực của Lâm gia thương tôi đã thấy rồi, luyện tới trình độ Lâm Xung chỉ cần cái giẻ lau nhà cũng có thể ra Sahara thống nhất sa mạc(cướp sa mạc), còn có thể viết một tiểu thuyết tự sướng, chẳng qua khi ra Sahara chắc không kiếm được giẻ lau, may là giẻ lau cũng không bị cấm, mang theo máy bay cùn không vấn đề.

Tôi tham lam nhìn Lâm Xung. Lâm Xung cười: “Chú Cường, anh hỏi chú cảnh giới cao nhất của thương là gì?”

Tôi chẳng buồn nghĩ nói luôn: “Nhân thương hợp nhất.” Dọa tôi à? Loại đạo lý đơn giản này đương nhiên tôi hiểu.

Lâm Xung lắc đầu còn chưa nói, tôi đã lại nói ra một đồng kiến thức: “Vô thương thẳng hữu thương? Trong tay không có thương trong tâm có thương? Trong tay có thương trong tâm không thương? Trong tay trong tâm đều không thương .. Ặc, đó là đạo học đạo.”

Lâm Xung sững sốt; “không nghĩ cảnh giới của chú cao đến thế.”

Tôi hỏi: “Còn anh, Lâm Xung ca ca?”

Lâm Xung đỏ mặt: “Anh cũng không biết cảnh giới cao nhất là gì, nhưng đánh thắng là được.”

Tôi hồi hạc! nếu biết cảnh giới của lâm Xung thấp thế thì giả trang làm cóc khô gì?

Lâm Xung nói: “Cứ thế, chú khi nào làm được nhân thương hợp nhất thì anh lại truyền tiếp Lâm gia thương cho chú.”

Mẹ ơi, lại kiểu này, lần trước là kêu tôi điểm thạch thành phần. Giờ là nhân thương hợp nhất, rốt cục chỉ có cán thương và tôi hợp nhất. Nhưng có chút ngẫn, xài còn dễ hơn. Lâm Xung thật xấu, chẳng qua cách dạy học của Lâm Xung đáng được nâng lên: “Chờ khi chú đánh khắp thiên hạ vô địch thủ thì anh lại dạy chú.”

Vấn đề nhân tuyển không thể kết thúc trong thời gian ngắn, tôi còn cần hiệp thương với 300, ủy ban tổ chức giải đấu quy định các đơn vị cần giao danh sách người tham dự lên.

Tôi chạy tới tòa nhà dạy học, tạt qua thao trường thấy 300 đang bảo trì nghiêm chỉ có 50 người được nghỉ.

Nhan Cảnh Sinh đứng trong top 300, quá khó chịu. Tay cậu ta còn cầm bản giới thiệu nhập môn tán thủ, đang chỉ đạo động tác của hai chiến sĩ, những người còn lại đều quây lại xem.

Trong sân, một chiến sĩ thò hai ngón tay hình kéo muốn đâm vào địch nhân giả tưởng là một chiến sĩ khác, đương nhiên là huấn luyện, dù đánh tới cũng chả sao. Nhan Cảnh Sinh lập tức la lên: “Dừng tay, cậu thế không được. Đi lent hi đấu phải đeo găng, còn nữa... cậu cũng quá ác đi?”

Hai chiến sĩ ngừng lại, đến lượt bên kia tấn công. Bên kia nhảy tới trước mặt, ôm chặt quật ngã, làm tư thế bẻ cổ, Nhan Cảnh Sinh hét lên: “Ngừng! Cổ là bộ vị bị cấm tấn công.”

Hai chiến sĩ nhìn nhau, xem ra đã bị kêu ngừng đâu chỉ hai lần, khi Nhan Cảnh Sinh hô tiếp tục. Hai chiến sĩ trẻ tuổi lúng túng nhìn đối phương, đều không biết nên đánh thế nào. Bọn họ đều là chiến binh từ chiến trường đi ra, yếu quyết là một kích trí mạng, dù không giết chết địch cũng làm đối phương mất sức chiến đấu, móc mắt, đá hang, đánh gãy, vặn cổ dù trong mộng cũng luôn ôn tập. Kêu bọn họ đâm đá, còn phải xác định phạm vi tấn công, tập không quen là một chuyện, bọn họ cũng không thể hiểu nổi.

Tôi gọi Từ Đắc Long, nói đại khái tình huống giải đấu. Từ Đắc Long: “chuyện biểu diễn không khó, còn thi đấu, cậu làm thế nào cho tiện thì làm, bọn tôi tham gia hay không đều được.” Từ Đắc Long còn muốn nói gì nữa, nhưng lại hơi do dự.

Hai chiến sĩ trong sân đứng mãi cũng không rat ay. Cuối cùng một người không nhịn nổi, lớn tiếng hỏi Nhan Cảnh Sinh: “Thầy, em không hieru vì sao nhân mạnh phải đả kích đối thủ còn có nhiều hạn chế thế?”

Từ Đắc Long trách mắng: “Chú ý lễ phép.” Nhưng trách mắng xong anh ta cũng nhìn qua Nhan Cảnh Sinh chờ câu trả lời.

Trời, vấn đề này hỏi rất hay, tôi cũng không từng nghĩ qua, tuy không thể tưởng tượng một trận đấu cho phép móc mắt, đá đũng quần, tóm tóc, tát tai, cào cấu, thậm chí thủ tử vào tai sẽ là thế nào, nhưng nếu có thi đấu như thế thì khẳng định thu rất nhiều tiền.

Tôi thích thú xem Nhan Cảnh Sinh gập hoa, nhìn cậu ta giải quyết thế nào.

Nhan Cảnh Sinh cười ha ha, như có tính trước: “Vây tiếp theo...”

Tôi thấy Nhan Cảnh Sinh chỉ vào tôi đang nấp sau 300: “...Mời chủ nhiệm Tiêu của chúng ta tới giải đáp vấn đề này cho mọi người rõ.”

Nói xong tên thư sinh trói gà không chặt này còn khởi đầu vỗ tay.

Tôi nào có dễ bị chơi thế? Tôi cười vui vẻ chào hỏi xung quanh, chờ khi an tĩnh lại, tôi mới nói cao thâm khó lường: “Vấn đề này, nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí, chúng ta trước tiên hãy nghe xem thầy Nhan có cái nhìn thế nào?” lại vỗ tay ...

Tên nhóc họ Nhan quả nhiên sững sờ, he he, dám đấu với anh à?

Cậu ta lắp bắp: “tôi cho rằng... đây là chiến trường, ai bị thương cũng không tốt...” đáp an này xem ran gay cả cậu ta cũng không hùa lòng, nói xong ảo não lắc đầu, chẳng qua cậu ta đại khái còn nghĩ có thể dùng vấn đề này làm khó tôi, nên lập tức lấy lại tinh thần. Không cần chờ cậu ta làm khó, tôi cười gian xảo nói: “Các cậu muốn biết đáp án hả?”

Tất cả mọi người đều nhìn tôi đầy mong đợi, tôi vung tay lên, chém đinh chặt sắt: “Bớt nói đi! Tiếp tục huấn luyện.”

300 dùng một cái tập thể đứng thẳng dậy, đáp: “Rõ.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95: Triệu Mặt Trắng

Tôi về nhà thấy chỉ có một mình Tần Thủy Hoàng đang chơi game, tôi lấy chiếc đùi gà nguội ngăm để trong tủ ra ăn, sau đó chỉ cho Chính béo: “Giữ nút chỉ hướng rồi ấn nhảy, nó hỗ trợ cho việc chạy.”

“Sợm biệt rồi.” Khó trách có thể nhanh chóng qua bàn, điều này tôi cũng không rõ ràng lắm.

« Anh Chính, máy ảnh còn pin chứ ? mai đi với em một chuyến. »

“Chuyện chi rứa?”

“Ngày mai anh chỉ cần chụp ảnh là được. »

Tôi muốn làm chứng minh thư cho 300, việc này đã giao cho Tiêu Nhượng cùng Kim Đại Kiên, từ ngoài nhìn vào thì tôi không cần bỏ tiền, nhưng một lần làm nhiều chứng minh thư thì cũng rất nguy hiểm, hiện tại khủng bố quốc tế ngang ngược, đông và hung hãn. Tình hình Đài Loan mất cảm, một lần làm giả 30 chứng minh thư, nếu gặp phải thằng nào bị chứng yêu nước nhiệt tình nó phún ra cho công an thì xong.

Thời Thiên khi tới đây cũng bị móc mất chứng minh thư cũng nhờ hai người kia làm lại một cái mới, chẳng qua đó là ngoại lệ, có thể chậm rãi gia công, lần này số lượng lớn, đại khái cần máy in chuyên nghiệp.

Hiện tại máy chụp ảnh đã có, Kim Thiếu Viêm tặng là hàng cao cấp, thực tế là máy ảnh mà các phong viên thường dùng.

Nhưng máy làm giả chứng minh thư kiểm đâu ra?

Đúng lúc này Lưu Bang trở về...

“Thuê giá 500 NDT/ngày, nhưng không chỉ có vậy...”

Thế là vấn đề cơ khí cũng đã được giải quyết, Quách Thiên Phượng là ai? Là hoàng hậu làm giả của chúng tooituy chỉ cực hạn ở ngành y phục, nhưng chị ta cũng biết đủ các loại hạng.

Lưu Bang nhìn qua nhà một lần: “Hạng to con còn chưa về à? Lúc sáng đi, có lẽ ở chơi với con nhỏ Trương Băng cả ngày, ăn tối xong còn thuê nhà nghỉ cũng chưa biết chừng...” Lưu Bang bị ối búng tay: “Ngon.”

Tôi kéo máy tính ra gõ lạch cạch, lấy “tình địch” của Hạng Vũ từ trong camera ra: “Anh Bang, không thể không nói lưu manh là thiên tính của anh, nhưng khi anh làm hoàng đế, anh cũng nói chuyện thế hả?”

Lưu Bang lập tức âm đạm: “chú không phải chưa thấy anh lúc trước thế nào, vì thế người ta mới nói hoàng đế đều biến thái>” Lưu Bang chỉ chỉ phòng ngủ của Tần Thủy Hoàng, nói nhỏ; “Vị bên trong kia chẳng phải một ví dụ điển hình à?”

Tôi cười nói: “Anh Chính rất tốt đó chứ?”

“Rất tốt mà ném bỏ giang sơn à? Lão giết người còn nhiều hơn số chú thấy được đó.”

Nói tới đây thì Bánh Bao cùng Sư Sư cũng đã về, Bánh Bao ném giấy lên giá, ngồi phịch xuống ghế sofa bóp chân, kêu lên: “Lưu QUý, rót ly nước.”

Nếu như bình thời Bánh Bao khẳng định sẽ kêu tôi, nhưng thấy tôi đang bận xem ảnh chụp, Lưu Bang lại đang đứng gần bình nước nên mới sai phái

vị hoàng đế này giúp cô ấy bưng trà rót nước, Lưu Vang vội vàng bưng nước tới. Bánh Bao nhận nước uống một ngụm: “xxx tiệm áo cưới cướp tiền.”

Tôi cùng Lưu Bang đều sửng sốt, tôi thấy Sư Sư chỉ cười, biết còn có chuyện.

“Chỗ rẻ nhất 200 NDT/ngày.”

Lưu Bang hỏi: “vậy cũng không đắt, còn chưa bằng tiền thuê cái máy làm chứng minh thư giả.”

Bánh Bao bóp chân: “Nhưng anh nên biết trong lễ cưới 1 lần phải thuê 2 bộ, ngày ăn hỏi một bộ, ngày về nhà chồng một bộ, đi và về là mất 1000 NDT rồi.”

Tôi hỏi: “Vậy em có thuê hay không?”

Bánh Bao nói: “Vốn bắt buộc phải thuê, nhưng em Nam nói có bạn học chuyên kinh doanh áo cưới có thể cho mượn.”

Chúng tôi đều quay ra nhìn Lý Sư Sư, cô ấy chỉ cười. Bạn học của con bé? Đỗ Thập Nương à ?

Bánh Bao đứng dậy đi nấu cơm, Lý Sư Sư nói nhỏ với tôi: “Trong tiệm áo cưới cao cấp có một bộ rất thích hợp với chị dâu, giá cũng không đắt.”

“bao nhiêu?”

“3 vạn.” nhìn tôi rồi nói tiếp: “Mà không phải thuê, em đề nghị anh mua nó tặng cho chị dâu, mỗi cô gái cả đời hẳn có một bộ áo cưới.”

Mỗi cô gái đều nên có một bộ váy cưới? mấy thứ này con bé học đâu ra vậy nhỉ? Là tính toán chi đây? Chẳng qua con bé có tư cách nói ẬY, con bé

đã tặng cho chúng tôi hạt trân châu, nếu đổi thành váy cưới, thấp nhất cũng có thể mua đồng phục đủ trang bị cho 2 tập đoàn quân.

Hạt châu kia bánh bao đã thay dây, tùy tiện vứt vào ngăn kéo, chẳng qua nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, dù có trộm tới, nếu không có trình độ phó giáo sư trở lên cũng coi đó là thứ không đáng tiền. Ai có thể nghĩ được dao găm Kinh Kha năm xưa dùng ám sát Tần Thủy Hoàng được dùng để gọt khoai tây, hạt châu bị xỏ bằng dây thừng ném trong ngăn kéo là viên châu của Tống Huy TÔNG?

Giờ ăn tối, tôi thò đầu khỏi cửa sổ hét lên: “Anh Kha, về ăn cơm.”

Kinh khờ đang “luyện kiếm” cùng Triệu mặt trắng con ông Triệu, hai người mỗi người cầm một cái gậy múa tứ tung bụi bay mù mịt, gà bay chó sủa, tôi la lên vội đóng cửa sổ lại. Kết quả chốc lát sau hai người đều đi lên, Kinh Kha thân thiện kéo tay Triệu mặt trắng, nói với tôi: “Để cậu ta ăn cơm cùng chúng ta nhé.”

Tôi và Bánh Bao nhìn nhau, nếu như người có trí lực bình thường, bạn nói với anh ta “hoan nghênh, hoan nghênh”, anh ta tất nhiên nói “không, tôi còn bận việc”, dù muốn ăn cũng khách khí vài câu, nhưng thần dân thì khác, nếu thuận mồm nói thế về sau ngày nào cũng tới thì sao? Chẳng lẽ bọn tôi chưa cưới đã có thêm một đứa con – Triệu mặt trắng còn lớn hơn tôi một tuổi.

Nhưng chúng tôi sao có thể làm vậy? Chúng tôi bày ra một bàn lớn đầy thức ăn thơm nức, thẳng đàn cũng chảy nước miếng, giờ đuổi đi sao? Tôi không làm được. Sự thực chứng minh việc gì tôi làm không được thì bánh bao làm được...

Càng không xong là cô ấy nói với hai thằng đàn: “Đi rửa tay đi.”

Triệu mặt trắng rửa tay, bưng bát lên ăn, trừ ngẫu nhiên cười ngu ngốc, không nói với người khác một câu, hổng rồi, hai thằng đàn này đừng có

biến thành con nít nha.

Tôi cười hỏi Kinh khờ: “Anh Kha, gần đây kiếm pháp đại thành chưa?”

Kinh Kha sững sốt, anh ta thực không ngu, ẩn ước cảm giác tôi không có ý tốt, nhìn Triệu mặt trắng, hai tên đều cười, không ngờ có tâm trí cảm ứng lẫn nhau.

Tôi lấy điện thoại di động ra, giấu dưới bàn khê sử dụng độc tâm thuật với Triệu mặt trắng, chờ khi xem lại tôi sợ suýt chết – máy hỏng.

!@#%\$%^&* & ....%\$^%&&((... hai thằng đàn này là địa ngục đối với di động.

Hơn 9 giờ tối, Hạng Vũ vẫn chưa về, người ngồi không yên đầu tiên là Lưu Bang, anh ta nhìn ra đồng hồ: “Hạng to con thật đi thuê nhà nghỉ à?” Anh ta nói thế cũng vì biết Hạng Vũ sẽ không làm thế, cũng ứng với câu nói: người hiểu rõ ta nhất thường là kẻ địch của ta.

Đang nói tới đây, dưới lầu có tiếng xe ô tô, một lúc sau Hạng Vũ chậm rãi lên lầu. Hạng Vũ thay giày, cởi quần áo, chạy tới bàn rót một cốc nước uống cạn, tôi vội vàng hỏi thăm: “Vừa chia tay Trương Băng xong à?”

Hạng Vũ gật đầu: “vừa đưa cô ấy về túc xá.”

« Thế nào rồi ? » Lưu Bang hỏi.

Hạng Vũ cười nhạt với Lưu Bang, đột nhiên nhìn đồng ảnh chụp trên bàn, anh ấy tùy ý cầm lên nhìn, sau đó lật úp hai tấm ảnh chụp : « Hai người này có bạn gái rồi. » Anh ấy chậm chậm cởi cúc áo sơ mi, đứng lên đi vào phòng ngủ : « Anh đi ngủ đã, ngày mai còn cùng cô ấy đi thăm ông nội. »

Lưu Bang nhìn bóng lưng Hạng Vũ, mãi tới khi cửa phòng khép lại, Lưu Bang mới quay đầu, nói nhỏ với tôi : « Sao chuyện có thể chỉ có thế, chẳng lẽ thật không có gì ? »

Tôi gãi cằm nói ; « Không thể, một cô ái, lần đầu hẹn hò đã đi chơi muộn thế này, không thể không có hảo cảm. »

Lưu Bang nói : « Chẳng lẽ Trương Bàng nói với anh ta : « Em chỉ coi anh là anh trai », hay trực tiếp nói « anh là một người tốt » ?

Tôi cười lạnh : « cũng không có khả năng ? Tôi cầm hai tấm ảnh chụp bị Hạng Vũ lật úp ném trước mặt Lưu Bang : « Anh biết to con vì sao biết hai người này có bạn gái rồi không ? anh ấy không thể đi theo người ta mà hỏi, vậy chỉ có thể là Trương Bàng nói cho anh ấy biết, Trương Bàng làm thế vì sao ? Là vì sợ có nam sinh chào hỏi khiến to con không thích, cho nên mới nói mấy câu vô dụng đó. »

Lưu Bang sững sốt nhìn tôi: “Kiếp trước Trương Bàng có phải Ngu Cơ hay không anh không biết, nhưng chú đời trước khẳng định là Trương Lương.”

Tôi cảm giác Trương Lương chịu thiệt dưới trướng Lưu Bang, thế là lập tức nói: “Ông đời trước là Gia Cát Lượng.”

Kết quả phát hiện càng thiệt thòi, làm Trương Lương chỉ làm công chao lão, làm Gia Cát Lượng thì làm công cho cháu lão.

Nhưng Hạng Vũ vì sao không vui? Nói chuẩn xác hơn là, không hưng phấn.

Có thể hiểu được, năm xưa Hạng Vũ tung hoành thiên hạ, kiêu hùng. Ngu Cơ như kịch độc anh túc, mỹ nhân, trong thời địa loạn lạc, vừa tỉnh lại, người ta đã giết tới trước mặt, thế là hai người liều chết lao ra, lã hào tình cỡ nào, nhưng hiện tại, một người thân phận là ông chủ quán bánh bao, một

người thì theo cách nói của Tần Thủy Hoàng là con gái của một tiểu lại, sao có thể tìm lại cảm giác phong hỏa liên tam nguyệt! hiện tại thời đại là hòa bình cùng phát triển – Iraq cũng sắp rút quân rồi.

Mà loại mỹ cảm, chỉ có thể phát hiện không thể tìm, giấu nhãn trong que kem làm bạn gái bất ngờ, nhưng muốn gặp phải loại con gái chỉ vài câu là đổ như Bánh Bao vậy thì chắc chắn xảy ra án mạng.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96: Đông Đạo Chủ (Lãnh Đạo - Nhà Tài Trợ)

Ngày thứ hai tôi bị tiếng chuông điện thoại của ông Trương gọi dậy. Điện thoại của tôi hiện tại đều có linh tính, biết phân nặng nhẹ chậm gấp, nó sẽ phát ra tiếng chuông báo bất đồng. Ví dụ: nếu Lý Sư Sư gọi tới thì tiếng kêu sẽ thanh thúy yêu kiều, Hạng Vũ gọi tới sẽ hùng hậu trầm vang, lần này là ông Trương gọi tới, tiếng chuông vênh váo cao chói, vô cùng đáng ghét.

Ông Trương kêu lên từ bên kia: “ Chạy nhanh hết cỡ, gặp nhau ở trường.”

Tôi nhìn lại đồng hồ mới 8h30, Hạng Vũ cũng không ngủ muộn như mọi hôm. Trương Băng hôm qua đã làm cho hứng thú tán gái của anh ấy thoái hóa nghiêm trọng – là đàn ông mà.

Tôi kêu Tần Thủy Hoàng mang máy ảnh, kéo anh ấy lên xe, chạy bay bay tới trường.

Tôi biết loại người như ông Trương, cả đời thanh chính liêm minh, đào tạo vô số nhân tài, đến lúc già chẳng sợ trời cũng chẳng sợ đất, lần này lại gọi tôi tới gấp, không chừng có chuyện lớn sắp xảy ra.

Đến trường, tựa hồ mọi việc đều tốt đẹp, nhưng không cần Triệu mặt trắng nói thì tôi cũng cảm thấy : có sát khí.

Khi tôi thấy một chiếc xe biển công đồ lại trước tòa giáo học lâu thì sinh ra dự cảm chẳng lành. Tôi nhìn quanh, đã thấy ông Trương đang đi cùng một trung niên đầu trọc đứng trong vườn trường tay chỉ chỉ vạch vạch nói chuyện gì đó, bên cạnh còn có một tên bốn mắt cầm máy ảnh chụp chụp.

Lúc này 300 đang liệt đội chạy qua trước mặt tôi, tôi chặn bọn họ lại, tìm Nhan Cảnh Sinh, nhét vài đồ đã chuẩn bị sẵn vào trong tay cậu ta, chỉ vào Chính béo nói: “Cậu trước mang đi 50 người, phong màu đỏ, làm chứng minh thư.”

Nhan Cảnh Sinh nghi ngờ, nhìn tôi, lại không nói gì thêm, dẫn 50 chiến sĩ đi theo Chính béo.

Tôi kéo Từ Đắc Long ra nói; “Hiện tại dựa vào các anh rồi, các anh lập tức đi ra thao trường huấn luyện, nhất định dựa theo tiêu chuẩn bị chiến khẩn cấp, phải làm thật vào.”

Xe chính phủ, phóng viên chụp ảnh ba lăng nhăng, bọn quan liêu mặt nghiêm nghị, không ăn thịt heo cũng biết heo chạy, xxx trường học của tôi hẳn đã bị bọn họ nhìn trúng.

Hiện tại phải xem một chiêu cuối cùng của tôi có công hiệu hay không. Đợi khi Từ Đắc Long chuẩn bị tốt, tôi khẽ đi lại chỗ ông Trương đang nói chuyện với bốn mắt.

Bốn mắt giơ tay lên chỉ tòa giáo học lâu: “Tòa nhà dạy học mới chỉ có 3 tầng, quá thấp hả?”

“3 lầu đã đủ để 1000 người đi học. Đối với trường cũng đủ dùng.”

Tôi đột nhiên chui ra dọa bốn mắt: “Sao giờ cậu mới tới?”

Bốn mắt nhìn tôi, nghi hoặc hỏi lại ông Trương: “Đây là...”

“A, đây là Tiêu chủ nhiệm của trường Dục Tài chúng tôi, cùng là đại diện pháp nhân của trường.”

Bốn mắt nghe thế gật đầu: “Nói vậy Tiêu chủ nhiệm tính chiêu đủ 1000 sinh viên là không chiêu sinh thêm hả?”

Mồm quạ đen! 300 cũng không muốn, còn đưa tới 1000. Khi đó sẽ loạn thế nào, Khổng môn 72 hiền, ngũ hổ thượng tướng, tuất tuất lục quân tử, tứ đại thiên vương, mẹ ơi, sau cùng thì không thể tính hết nổi.

Tôi nói: “Trường văn võ chúng tôi có phạm vi chiêu sinh hẹp, vì vậy 1000 đã đủ rồi...” Ông Trương đột nhiên véo tôi. Tôi đau nhứu mày.

Bốn mắt cười, chỉ vào ký túc xá: “Vậy túc xá chắc không đủ để ở rồi?”

Tôi cười ha hả nói: “hiện tại mỗi phòng trong túc xá đủ cho 4 người ở, nhưng lúc xây tôi án theo tiêu chuẩn 8 người/phòng...” Ông Trương ảo não vỗ đầu. Chuyện gì vậy?

Bốn mắt bị tôi chặn họng hai lần, cũng không tức giận, cười mê hoặc: “Nghe nói thực đường chỉ đủ dung nạp 300 người?”

“a, chúng tôi có thể chia làm hai lần, thế cũng tạm đủ.” Lần này ông Trương dậm chân.

Bấy giờ bốn mắt cũng phát hiện 300 đang luyện trên theo trường, hai chiến sĩ ra sức chiến đấu, hổ hổ sinh uy, qua lại mấy chiêu. Trong đó một người hét lên “hây a” tung phi cước, đập người kia ra xa 5 mét, bốn mắt run lấy bấy, tôi cực kỳ hài lòng.

Nhưng lập tức lại nghe bốn mắt hỏi: “các học sinh bình thường luyện tập không có đồ phòng hộ sao?”

Tôi thầm mắng con mẹ nó, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Không sao, bọn nó đều da dày thịt béo mà.” Ông Trương không nói được gì nữa...

Bốn mắt chấp tay sau lưng cười lạnh: “Nơi lớn thế này chỉ có mấy tòa nhà, thật lãng phí.”

Xem xem, lộ ra vẻ mặt thật hung ngoan nha. Tư Mã Chiêu chi tâm, người người đều biết! Tôi cũng đi ra, chậm rãi vung tay với thao trường, lớn tiếng nói: “Quảng khoáng thiên địa, đãi hữu tác vi.” (Thiên địa rộng lớn vô số thứ, đều có công dụng)

Trương hiệu trưởng thực không nhìn được nữa, lắc đầu nói: “Chú... Tiêu chủ nhiệm, chính thức giới thiệu với cậu.” ông chỉ vào bốn mắt: “đây là bí thư của thị trường Lương, họ Lưu.” Sau đó giới thiệu người đang chụp ảnh là đồng chí Vương trong văn phòng thị trường.

Tôi ngạc nhiên: “Nam bí thư?”

Mà nam còn trẻ nữa chứ...

Chẳng qua ông Trương nói ra tôi cũng nhìn thấy người này có vẻ quen mặt, trong tin tức địa phương, theo sau thị trường, thường lánh né, thật tựa hồ là anh ta. Nhưng hẳn tới đây làm gì?

Ông Trương vỗ vai tôi: “Lưu bí thư tới đây đầu tư.” Nói xong nháy mắt ra hiệu, tôi lập tức hiểu vừa rồi nói sai rồi...

Lưu bí thư cười ha hả nói: “Đầu tư gì đâu, chẳng qua tới đảm bảo công tác hậu cần, rất nhiều người đều đang kỳ vọng vào Dục Tài, cậu là hạt giống của thành phố chúng ta, để vào top 5 có gì khó khăn không?”

Ông Trương khề đá chân tôi, tôi lập tức làm vẻ khó khăn: “Lưu bí thư cũng thấy đó, tòa giáo học lâu quá thấp...”

“A, trường văn võ mà, kênh chiêu sinh hẹp chút, hẳn đủ dùng?”

“...túc xá của trường cũng nhỏ”

“ai nha, hiện tại phòng 8 chỉ ở có 4 chắc không quá xa xỉ nhỉ?”

“..nhà ăn của trường thật chỉ dung nạp được 300 thôi.”

Lưu bí thư cười ha hả: “có thể phân lượt mà.”

Tôi kéo tay anh ta lại, mặt lộ vẻ đáng thương cần trợ giúp: “Lưu bí thư chộc tôi rồi, anh có thể coi lời tôi mới nói là rắm thôi mà – gió thổi qua tai?”

Giờ đến lúc ngay cả nhân viên họ Vương cũng phì cười.

Lưu bí thư cười: “Vừa rồi tính giúp cậu, nhưng vừa đúng lúc cậu không thích lại từ chối, cậu đã có quyết tâm thế, chúng tôi ngược lại không tiện nhúng tay, hơn nữa những lời lẽ hào hùng của tiêu chủ Nhiệm đã được ghi lại a.”

Tôi vội chạy về xe lấy một túi Trung hoa, nhét vào tay cậu Vương nhân viên, cười làm lành: “Vương cán sự khổ cực, hút chút cho nó đỡ mệt.”

Cậu Vương vội la lên: “Đừng, đừng, em không hút thuốc.” Nhưng thấy Lưu bí thư cười híp mắt không có ngăn cản, cũng nhét vào túi, loại lễ vật nhỏ này họ hiện nhiên nhận, chẳng qua phải tỏ ra thái độ nhận sai.

Lưu bí thư nhìn lại 300 đang huấn luyện: “Trước giải quyết đồ phòng hộ cho học sinh nhé, những thứ khác chờ cậu tiến vào top 5 rồi tính tiếp.” Câu nói này có tính ám chỉ rất rõ.

Lưu bí thư vỗ vai, nói rất bóng bẩy: “Đại hội võ lâm lần này tuy nhìn có vẻ là thi đấu võ thuật phổ thông, nhưng quốc gia bỏ ra không ít tinh lực, cậu cũng biết võ thuật đã thành hạng mục biểu diễn tại Olympic 2008, rất

có hi vọng trở thành môn chính quy được tổ chức vào mọi kỳ, căn cứ để huấn luyện quốc thuật. Lần này nếu cậu có thể tiến top 3, tôi đại biểu thị trường nói với cậu thế này: dựng nhà cao tầng đầy khu đất này, nếu tiến top 5, có thể uống chút canh, mà thấp hơn thì không dễ nói.” Anh ta rút một tờ séc từ trong cặp ra nói: “cầm lấy cái này, cần mua chút đồ gì đấy, nhưng tôi muốn mượn 200 học sinh của cậu.”

Tôi cúi đầu nhìn là chi phiếu 10 vạn NDT, chính phủ cho tôi tiền, lại mượn 300 làm gì? Tôi vô cùng phức tạp: mượn thì cũng cho mượn – nhưng tiền sao ít thế?

Lưu bí thư nói: “Đây là ban tổ chức chuyển cho thành phố, 10 vạn này cụ thể dùng để chi cho tiểu tổ nghi thức trong hôm khai mạc, cậu cầm mà mua đồ phòng hộ -- nhưng anh muốn nhìn thấy hóa đơn.”

Tôi lấy làm kỳ: “Vì sao mượn 200, anh muốn họ làm gì?”

“Lần này có tới 170 đội tham gia thi đấu, cần có người giơ biển, cậu để họ đi tới trường thể dục đi một vòng hôm đó là được.”

...170..ách, mưa rồi, ách, không phải, là mồ hôi, mồ hôi lạnh.

Đăng ký thi đấu sẽ kết thúc trước khi khai mạc 1 tuần, xem ra, đại hội võ lâm lần này có quy mô không kém thể vận hội là bao...

Tôi rất cục cựa cũng biết vài sao người ta dám đáp ứng tôi “xây nhà cao tầng khắp khu đất” rồi, căn bản là hứa cho nó hoành tá tràng, lại không biết tôi có thực lực thừa sức tới top 3 chứ chẳng phải top 5. Đơn giản là đáng chết, kêu thẳng đần đi bán mạng.

Tôi vốn nghĩ tối đa 30 đội. Không xong, kế hoạch cần phải điều chỉnh, tuy nói dựa cây cao có bóng mát, nhưng lần này cây có cây cao hơn, thật vô cùng phức tạp, đừng để ở dưới quá nhiều tán cây, nhiều bóng râm mà xương giòn xộp.

Năm thứ sáu! Nhất định phải năm thứ 6, top 5 quá bắt mắt, thứ 6 cũng coi như đáp ứng nguyện vọng của thị trường. Mà tôi hiện tại đã đớp mồi của người ta, 10 vạn NDT ngoài mua đồ phòng hộ cũng đủ mua TV cho mỗi phòng trong túc xá.

Đúng lúc này một chiếc xe tải dừng trước mặt bọn tôi, mấy người nhảy từ trên xe tới, nói oang oang: ‘ai là Cường?’

« Là tôi đây, có việc gì vậy ? »

“Máy tới rồi này, để chỗ nào?”

Tôi lập tức hiểu, máy làm chứng minh thư tới rồi, không ngờ to thế, căn bản không phải nhỏ như cái hộp, một ngày thuê giá 500 NDT cùn không đắt.

Lưu bí thư lúc đầu còn tưởng là trường mua gì. Nhưng khi thấy thứ này vừa nát vừa cũ thì cũng không muốn nhìn nữa: “Tiêu chủ nhiệm, cậu ...”

Tôi vã mồ hôi, làm sao nói với bí thư thị trường đây? A, không việc gì, Lưu bí thư, đây là một máy làm giả chứng minh thư, bọn tôi cần nói bọn tôi sẽ làm gì nữa không?

Vương cán sự đẩy kính mắt, nhìn cẩn thận đánh giá. Kinh ngạc: “Cái này giống như là...” tim tôi ngừng đập.

“máy làm mì hả?”

Tôi cảm kích rơi nước mắt ôm chặt cậu Vương: “Đúng, đúng, đúng, là máy làm mì.” Sau đó nói với mấy nhân viên vận chuyển: “mau mau, đưa vào nhà ăn.”

Giờ tôi mới hiểu vì sao người ta tuyển nhân viên lại nhấn mạnh tới kinh nghiệm công tác. Hôm nay người tới mà là lão già lặn lội xã hôi lâu, nhìn

qua là biết máy in, không lộ mới lạ.

Lưu bí thư sau cùng bắt tay tôi nói: “có gì khó cứ nói, chỉ cần hợp lý là được. Bọn anh sẽ hết sức thỏa mãn, bọn anh là lãnh đạo, vai có trọng trách, đồng thời cũng có không ít nhân tố tiện lợi mà, ha ha.”

Câu này trắng trợn nhắc nhở tôi, muốn cái gì cứ nói thoải mái, ăn được mà không ăn là chẳng ngu. Xem Lưu bí thư mắt như đỏ lên, đại khái nếu yêu cầu lão bỏ thuốc xổ vào cơm của các đoàn vận động viên khác lão cũng vui vẻ làm giúp.”

Sau cùng Lưu bí thư cầm tút thuốc nhét vào tay tôi, cười nói: “Không phải anh không cho chú thể diện, anh không như thế.” Tôi thấy lão kiên quyết, đành giả vờ chấp nhận.

Chờ khi lão lên xe, Trương hiệu trưởng nhìn thấy xe đi xa, mới nói: “hồi này mấy người chính quyền rất dễ tâm.”

Tôi hỏi: “Đại hội võ lâm lần này không có tiền cũng chẳng phải hoạt động chính trị gì, sao họ lại dễ tâm thế?”

Ông Trường cười ha ha: “Vì thế mới nói cậu không hiểu chính trị, Lương thị trưởng đã ngồi yên ở vị trí này 4 năm rồi đó.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 97+54 Tuyển 13 - Bốc Thăm

Ông Trương thấy tôi có chút suy tư, cho là tôi đang gặp khó khăn, ông than thở: “Không ngờ sẽ có nhiều đội tới tham dự như vậy, tóm lại cậu cứ tận lực thôi.”

Ông đi rồi, bước chân có chút loạng choạng, phần tử trí thức ngẩng cao đầu cả đời kỳ thực đã dựng tường, lý tưởng cùng hiện thực luôn mâu thuẫn. Ông ấy muốn làm cùng những thứ ông ấy có thể làm là một trời một vực, ông có thể giúp rất nhiều người, nhưng không ai thật tâm muốn giúp ông. Ai nguyện ý lãng phí vào một lý tưởng hư vô mờ mịt chứ? Phần tử trí thức từ cổ tới nay không cải biến nổi thế giới, Lý Bạch cùng Đỗ Phủ không được, Phạm Trọng Yêm cùng Vương An Thạch cũng không được, cải biến hiện thực chỉ có thể phỉ cùng quân đội mới là đạo lý, may là tôi có chút quan hệ với quân đội cùng thổ phỉ -- tôi phải đi xem máy làm chứng minh thư đã.

Tôi đi vào nhà ăn, mấy công nhân vừa mới cắm điện, tôi mở bao thuốc mời họ hút. Người dẫn đầu nhìn tôi hỏi: “Cậu có biết dùng thứ này không?”

Tôi nhét bao thuốc vào túi áo anh ta, anh ta chỉ vào máy nói: “Nó đơn giản lắm, điền tư liệu vào đây sau đó cho ảnh chụp vào, đây là cửa ra chứng minh thư, chứng minh thư ra là đã ép plastic xong rồi.”

Tôi vội hỏi: “Vậy thì có phải mua plastic vào để làm chứng minh thư à?”

“Không cần...”

Tôi sửng sốt, hỏi lại: “Mẹ ơi, vậy trực tiếp làm ra chứng minh thư nhân dân thế hệ hai luôn hả?”

Anh ta đặc ý nói: “Đúng, đừng thấy cái máy này cũ mà chê, đây là hàng nhập khẩu, ở trong nước cũng tính là hàng tiên tiến.”

Bọn công nhân đi rồi, tôi tìm mấy chiến sĩ gánh máy lên trực tiếp mang vào phòng học, sau đó phái người mời Lữ Tuần Nghĩa cùng các hảo hán tới họp. công tác chụp ảnh của Tần Thủy Hoàng rất gọn gang, dự tính sẽ hoàn thành trong buổi sáng.

Trước khi các hảo hán lục tục tới, tôi kéo Nhan Cảnh Sinh ra ngoài, đưa chi phiếu cho cậu ta, để cậu ấy đi mua đồ phòng hộ. Cậu ta vui vẻ chạy vội đi mua, mang theo hai chiến sĩ nữa.

Các hảo hán tới đông đủ, tôi mời Lữ Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng ngồi trên bục giảng, phía dưới trừ Chu Quý, Đỗ Hưng quản lý quán bar cùng một số hảo hán ra ngoài đi dạo, 300 tập hợp lại, không tiếp tục chụp ảnh nữa, đều tới ngồi xuống.

Tôi vẻ mặt nghiêm túc, ho khan một tiếng: “các vị ca ca, các tráng sĩ Nhạc gia quân, hiện tại trường dục tài văn võ của chúng ta đang đứng trước thời khắc sinh tử tồn vong...”

Lý Quỳ hét lên: “Sao, hoàng đế lão nhi muốn chinh thảo chú hả?”

Sau đó lập tức một giọng vang ầm ầm, Lý Vân: “may mà tôi đã xử lý tốt nền đất để xây ủng thành...”

Thần cơ quân sư Chu Vũ: “Mau đào hộ thành hà, triệu hồi Trương Thuận cùng Nguyễn gia huynh đệ...”

Thang Long: “Cần bao nhiêu quan khí, nhưng tôi không thể lập tức chuẩn bị đủ...”

Khác hẳn bọn họ, 300 Nhạc gia quân vẫn sừng sững bất động, nhưng vẻ mặt phức tạp, xem ra họ cũng không muốn chiến đấu vì bất kỳ ai ngoài Nhạc Phi, nhưng ngại cảm tình ở đây, Từ Đắc Long không nói gì, an tĩnh ngồi chờ tôi nói tiếp.

Tôi lau mồ hôi lại muốn giải thích, nhưng phía dưới mọi người ồn ào sôi sục, thảo luận nguy hiểm thế nào, làm áo có thể sinh tử tồn vong khi chống lại chính phủ, vì vinh dự mà chiến có trọng yếu không?

Lư Tuần Nghĩa vỗ bàn mấy lần các hảo hán mới dần an tĩnh lại, tôi cười lúng túng; “ách... cũng không nghiêm trọng thế, là chuyện tử võ thôi...”

“Chà!” Các hảo hán khinh thường.

Tôi vội nói: “Lần thi đấu này rất quan trọng, vấn đề nhân tuyển phải giải quyết gấp, bởi vì mục tiêu lần này của chúng ta là thứ năm, vì vậy thao tác rất khó, chúng ta phải thắng lúc cần thắng, phải thua lúc cần thua...”

Dưới đài có người tức giận nói: “Thi đấu ở cái lôi đài hạng bét, nếu không thắng là mất thể diện Lương Sơn chúng ta, đúng không?” Lập tức một loạt tiếng phụ họa vang lên: ‘Chuyện này bọn tôi khôn giúp được.’

XXX Tổng đen (hắc bàn – béo đen) năm xưa bảo các anh đầu hàng các anh đều đáp ứng, tôi kêu bọn anh thua trận đấu không được sao? Rất nhiều hảo hán đều có ý lui, lúc này Đồng Bình đột nhiên đứng lên nói: “Các vị huynh đệ hãy khoan đã, chú Cường nói thi đấu xong sẽ bỏ tiền cho chúng ta trọng lập Lương Sơn, hơn nữa khi chúng ta tử võ, ai biết bọn ta là người Lương Sơn? Coi như theo chú Cường đi chơi, được tiền, chúng ta tiêu đoá khoái hoạt.”

Cả đám người nghĩ lại chút, rồi lại ngồi xuống.

Tôi khẩn Trương vung tay lia lịa: “Em nói rằng thi đấu xong cho các anh lên lại lương sơn du lịch, chứ không bảo trọng lập nhé.”

Thế là dưới đài có người la lên: “Vậ tính tôi một vị trí.” Bên cạnh lập tức có người dấm hăn mắg; “Mày tính cái chim, chỉ sợ mày thua thì dễ, muốn thắng cũng chẳng thắng được.” Người nói đầu tiên nổi giận: “Làm sao, mày cũng muốn đánh khua tay múa chân với tao à?”

Lý Quỳnh hét lên: “Đừng có nháo loạn, đều đừng tranh với tôi...” Lại một trận đại loạn.

Ngô Dụng đứng lên giơ tay ép xuống, mọi người lập tức an tĩnh hơn, xem ra uy vọng còn cao hơn Lữ Tuấn Nghĩa, Ngô Dụng hỏi tôi: “Chú Cường, lần thi đấu này chú cần bao nhiêu người?”

Tôi nói: “cá nhân 8, còn cần 5 người một đội tổng cộng 13.”

Ngô Dụng liếc 300. Từ đặc long nói: “Số người có hạn, nếu như cần bọn tôi, chúng tôi tự nhiên không từ chối, nhưng nếu các vị tráng sĩ Lương Sơn nguyện ý một mình gánh vác, chúng tôi cũng không có ý kiến.”

Các hảo hán đều khen: “Các vị binh ca đủ sảng khoái.”

Ngô Dụng gật đầu tỏ ý, sau đó nói với tôi: “Giờ còn có chuyện khó, hiện tại các huynh đệ không đủ, Dương Chí, Trương Thanh, Nguyễn gia huynh đệ võ công đứng đầu, bọn họ không ở đây để tham gia tuyển chọn.”

Lúc này Tần Thủy Hoàng đại công cáo thành, cầm máy ảnh kỹ thuật số đi vào tìm tôi, Lữ Tuấn Nghĩa chỉ Chính béo hỏi: “Vị này là...”

Tôi ghé tai nói nhỏ: “Tần Thủy Hoàng.”

Lữ Tuấn Nghĩa kinh sợ vội kéo ghế mời Chính béo ngồi. Trên Lương Sơn mọi người đều thiếu kính ý với vương tướng, Lữ Tuấn Nghĩa cùng Tống Giang là hai ngoại lệ.

Tôi vì thử máy có dễ dùng không, trước không để ý tới Ngô Dụng đang nói chuyện tuyển chọn, cầm máy ảnh kết nối máy in cũ, không hổ là máy in chuyên nghiệp, trên hiện rõ dạng chứng minh thư, tùy tiện điền chút tư liệu, không cần máy quét, trực tiếp dán ảnh Từ Đắc Long lên là được, ấn ok, chiếc máy ầm ầm vang lên, chốc lát một chứng minh thư còn nóng bỏng tay được đùn ra.

Tôi vội kéo Kim Đại Kiên cùng Tiêu Nhượng tới, suy nghĩ một chút lại kêu thêm Tống Thanh, làm mẫu cho họ vài lần, quả nhiên Tống Thanh học được thao tác, nhưng anh ta không biết đánh chữ, chỉ có thể sử dụng tư liệu có sẵn trong máy, chốc lát có mười mấy chứng minh thư có dán hình 300 được làm xong, loại thao tác máy móc này Kim Đại Kiên rất nhanh nắm bắt. Kêu anh ta đánh máy khẳng định không được, nhưng kêu anh ta làm chút việc oai môn tà đạo thì làm tốt hơn bất kỳ ai. Tiêu Nhượng nhìn chút rồi chán: “Không có việc gì, anh đi.” Xác thực là anh ấy chẳng có việc gì.

Ngô Dụng đột nhiên kéo tôi lại: “Chuyện của chú thật phức tạp.”

Ngô Dụng lấy ra một tờ giấy ra cho tôi nhìn: “Đây là chứng minh thư của anh.”

Tôi nhìn qua còn là chứng minh thư đời đầu, có lẽ chứng minh thư của các hảo hán đều do Nhất Điều Long làm, vì vậy ảnh chụp rất vội, còn không bỏ kính, dù tôi là người ngoài ngành nhìn cái cũng biết là giả, mà tên còn dùng là Ngô Dụng.

Ngô Dụng hỏi tôi: “Thi đấu có cần thứ này không?”

Tôi nói: ‘Khẳng định, trước báo lên danh sách, sau đó các tuyển thủ cầm chứng minh thư trải qua kiểm tra mới có thể lên đài.’

Ngô Dụng nói: “Vì thế, chứng thư trên tay bọn anh không dùng được.”

Tôi hiểu kỳ: “Vì sao?”

“Bởi vì trên đó đều ghi tên thật, nếu cứ thế, chẳng phải làm mất đi uy phong của Lương Sơn?”

Tôi vỗ đầu, thiếu chút quên mất chuyện này.

Nếu như có người lên tham gia thi đấu tên Lâm Xung hay Dương Chí còn không để ý, nhưng một đội 13 người tham gia đều vậy> người kêu Lâm Xung, hẳn gọi Dương Chí, kia là Lý Quỳ, không khiến người hoài nghi mới lạ.

Ngô Dục nói với Tiêu Nhượng: “Vì thế nhiệm vụ của cậu là nhanh chóng nghĩ ra 13 cái tên báo “ cái gì danh ấy nhỉ?”

“Tùy tiện đi.” Ngô Dục nói xong lại nói với tôi: “Cậu trước báo 13 cái tên lên, điền từ liệu vào đó.” Nói xong chỉ máy in chứng minh thư “chỗ ảnh thì để trống, đến hôm đó, ai tiện thì lên đài, chỉ cần dán cái ảnh chụp lên là ok.”

Tôi lạnh gáy, không hồ là cầu đầu quân sư trong hang ổ tặc cướp, nếu không có tâm chống chính phủ, đánh chết cũng không nghĩ ra chủ ý này, tôi nghĩ dù Gia Cát Lượng cũng không thể nghĩ ra nổi.

Tôi suy nghĩ một chút nói: “Vẫn không được, ảnh chụp phải giao cùng danh sách, còn phải làm thẻ tuyển thủ tham gia mà.”

Ngô Dục cười ha hả: “Đấy phải dựa vào khả năng của chú ồi, theo anh biết bọn em càng tin vào chứng minh thư, em trước cứ giao 13 cái ảnh chụp, chụp nó mờ tí, đến lúc đó tuyển thủ cầm chứng minh thư lên đài, chỉ cần nhìn ảnh chứng minh thư là được, sẽ không có chuyện gì đâu.” Đây đều là ý nghĩ xấu xa.

Tôi hỏi Tần Thủy Hoàng: “Anh Chính, được không?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 98: Khai Mạc 1

Tôi biết, hôm nay khẳng định ngủ không ngon, ông Trương, Lưu bí thư tuyệt không cho ngủ ngon.

Kết quả người đầu tiên gọi điện thoại lay tỉnh tôi lại là người của khách sạn gọi tới, người gọi là một nữ nhân viên tiếp tân giọng ngọt ngào, cô ấy nói: “Tiểu tiên sinh, chúng tôi là khách sạn Hồng Vận, ngài đã đặt 35 phòng khách sạn tại chỗ chúng tôi, theo lịch chúng tôi sẽ phái 2 xe khách tới trường đón các vị tuyển thủ vào ở, xin hỏi chúng tôi có thể đi từ bây giờ được không?”

Tôi mắt nhắm mắt mở nói: “Giờ là mấy giờ?”

Bên kia không cần nhìn lại đồng hồ nói luôn: “Giờ là 6 giờ đúng.”

Tôi nói: “Còn sớm thế mà?”

Nữ tiếp tân nhắc tôi: “Khai mạc bắt đầu lúc 8 giờ...”

Từ Trung tâm thể dục thể thao tới trường mất 40 phút.

Tôi nói : « Xuất phát đi. »

“Vâng, xin lỗi đã làm phiền ngài nghỉ ngơi, xin cảm tạ ngài một lần nữa vì đã chiếu cố khách sạn.”

Tiếng nói ngọt ngào của tiếp tân khiến tôi rất thoải mái, nếu khai mạc sắp bắt đầu, tôi không thể ngủ nữa, còn vì sao phải vận vẹo, thì chỉ có những bạn nam cường tráng mới có thể hiểu, xem ra thân của tôi thực tốt, hơn nữa... tôi cùng bánh bao đã tách nhau hơn tháng rồi. Nước lạnh vã vào mặt, tôi mới có chút tỉnh, vì sao lại là 35 phòng? Tôi kêu Lưu bí thư an bài 60 người, hẳn là thuê 30 phòng, kỳ thực: một gian theo tiêu chuẩn 3 sao mà đi thuê theo đoàn thì sẽ giảm còn 200 NDT/gian, một ngày giảm 7000NDT, lại có 3 bữa ăn nữa, chắc chắn hơn 1 vạn NDT/ngày, tuy chút tiền này không đáng gì đối với thành phố, nhưng cũng nói rõ chính phủ rất quan tâm. Khách sạn Hồng Vận dù chỉ là 3 sao nhưng những đại hội, hội nghị lớn khách đều ở đây, thuộc về đối tượng hợp tác trường kỳ với ủy ban nhân dân thành phố. Tôi lái xe tới khách sạn trước. Lúc tới đã có nhiều xe hơn bình thường, có các đài truyền hình, còn có cả cảnh sát giao thông cùng cảnh sát cơ động. Trong đó đông đảo nhất là các đoàn tới tham gia thi đấu, các tỉnh gần đều đi xe tới, người ở xa thì trên áo đều in tên võ quán, tôi nhìn qua phía trước còn có chữ “tất thẳng”, bọn họ đại bộ phận tới từ mấy ngày trước, vì tiết kiệm chi phí nên đội ngũ không nhiều, tự cổ nghèo văn phú võ. Không có tiền thưởng không mở võ quán, cái này gọi là Cường long không áp địa đầu xà, hổ lạc bình dương bị ... ách, chỉ có thể nói là bị tôi chiếm địa lợi thôi.

Vào khách sạn nhìn, quả nhiên đã thấy các nhân viên công tác tụ tập, trên ngực đeo thẻ tác nghiệp, bút giắt trên ngực, nhiều người trẻ tuổi, bọn họ đều rất bận. Tôi tới bàn ghi danh, phục vụ viên lập tức đổi xử khác hẳn. Lập tức gọi điện thoại cho Lưu bí thư đang trong phòng họp, Lưu bí thư bận tới mắt tối mũi, chính phủ thành phố chúng tôi thiếu kinh nghiệm tổ chức hoạt động lớn thế này. Lão ta tiện tay gọi một nhân viên công tác, phân phó: “Cậu dẫn chủ nhiệm Tiêu đi xem hội trường cùng chỗ ngồi, cấp chìa khóa phòng cho họ.” Nói xong vỗ vai tôi, không để ý tới nữa.

Tôi cùng cậu nhân viên trẻ kia đi tới sân thể thao, xe đặt ở cửa khách sạn thật là một tuyến lựa sáng suốt, trường thể dục thể thao tắc kẹt, đã cấm xe

taxi vào. Nếu muốn vào bãi đỗ xe phải có các giấy tờ liên quan, nếu để xe ở phía trong thì không khác gì ngồi tù, đừng hòng thoát khỏi chỗ này trước nửa đêm.

Tiến vào khán đài, số khách tới tham gia không ngờ đã ngồi gần đầy một phần tư, người nào cũng mặc đồ thể thao, thân thể cao lớn tráng kiện đi lại khắp nơi. Có không ít ông già ánh mắt lấp lánh đang đi thái cực quyền cực kỳ thuần thực, hai thanh niên đang đối luyện thành thực, có người xuất toàn phong cước, có người đá bia “rầm rầm”. Nếu nói theo kiểu Từ Đắc long, trong này không có bách tính, tôi dự tính chẳng đánh thắng nổi ai ở đây.

Những người này là đồng đạo cũng là đối thủ cạnh tranh, chẳng qua người học võ đều rất hào sảng, đều kính trọng lẫn nhau. Giải đấu lần này mỗi đoàn hạn chế ở 50 người, có thể tưởng tượng, gần 200 đội mà mỗi đội đều 50 người, cũng đã 1 vạn người, mà sân trường thể dục thể thao có chỗ trống chỉ đủ chứa 30000 người, chẳng qua cũng không quy định gắt gao quá, bởi vì có đội đông nghịt tới hơn trăm người tới, cũng có đội chỉ có vài người, có thể đánh bằng.

200 nhạc gia quân đã xếp đội chuẩn bị nhập trường, bọn họ là do ban tổ chức an bài, các hảo hán thuộc về chính phủ địa phương bảo trợ, là hai chuyện khác nhau, tôi kêu xe của khách sạn thuận tiện chờ 100 chiến sĩ còn lại cùng Nhan Cảnh Sinh đi luôn chuyển, bọn họ có thể cùng 200 ngồi chung xe do ban tổ chức thuê về trường, tôi cũng bớt lo lắng.

Nhân viên công tác trước tiên đưa tôi chìa khóa, tôi tiến vào nhìn qua, cũng không tệ, tương đối rộng rãi, nếu để một cái máy ở trong rồi khởi động thì bên ngoài căn bản không nghe thấy được. Sau đó tôi được dẫn tới khu khách quý, trường thể dục thể thao tôi tới nhiều lần rồi, nhưng lần đầu vào khu khách quý. Khu khách quý thực ra là một đài cao có thể nhìn ra phía đại sảnh của trường, có thể nhìn toàn cục từ trên cao, có 100 chỗ cố định, giống như trong điện ảnh, an bài từ cao tới thấp, trước nhất là một dãy

sô pha cùng trà kỳ, dưới mỗi trà kỳ đều có ống nhòm. Trọn cả khu khách quý có thể cho 150 người ngồi.

Tôi ngồi hàng đầu, cầm ống nhòm nhìn bang quơ trường này, đối tượng bị tôi nhìn vào đều lơ mờ không biết, đối tượng không chút kiêng kị ngăn người suy tư. He he, đây là giai cấp đặc quyền. Tìm mãi, rất tiếc nuôi phát hiện hôm nay số phụ nữ tới đây ít đáng thương, càng không cần nói mỹ nữ. Nghĩ cũng phải, thi đấu không giới hạn, kỳ thực cũng nói rõ đây là thiên hạ của đàn ông, hiện tại người xem còn chưa tới, ở đây chỉ có các đội ngũ tới tham dự giải, tự nhiên cũng không có phụ nữ, tuy nhiên có một hai điểm xuất sắc trong đó, hoặc là đã già hoặc là quán chủ phu nhân phì nộn.

Đồng hồ vừa điểm 7 giờ, loa liên vang lên tiếng nhạc, 200 chiến sĩ giữ vững cự ly, các đội tham gia đều tìm vị trí tập hợp theo bảng, chuẩn bị nghi thức nhập trường. Tôi nhìn vào mấy tấm bảng bên dưới, phỏng đoán các hảo hán hần sắp tới. 7h30, loa chính thức thông các đội tuyển đại biểu các đơn vị tập hợp, một nhân viên công tác tới gõ cửa hỏi: “Chủ nhiệm Tiêu, đội đại biểu cho trường ngài đâu?”

Tôi cũng không để ý, để cậu ta chờ chút.

8 giờ đúng, người xem nhập trường đã gần đủ, bọn họ đều ngồi giữa các đội tham gia thi đấu, các ghế trên khán đài đã đủ cả, giờ không có rảnh tìm mỹ nữ rồi, các đội ngũ đều đã tập hợp đầy đủ. Nhân viên lại tới tìm tôi lần hai, vô cùng gấp gáp, thị trưởng đã tới, đang ngồi trong phòng nghỉ. Tôi gọi điện thoại cho Khách Sạn, bọn họ nói phục vụ viên đã lái hai xe chở khách lớn xuất phát lúc 6 giờ, họ kêu tôi chờ để hỏi lại.

Kết quả, chốc lát đã có điện thoại gọi lại, đáp án khiến tôi vô cùng xấu hổ, nguyên lai các hảo hán dậy quá sớm, cảm giác đói bụng, vào quán bánh quẩy ăn sáng. 8 giờ, các võ thuật tông sư của một phái vào chỗ, bên cạnh còn có người xuất gia, có tăng, có đạo, khởi đầu là chủ tịch tổ chức giải đứng lên phát biểu, ông ta cũng là người luyện võ, nói rất rõ ràng mạch lạc,

dứt khoát lưu loát, đơn giản vài câu đã xong, tiếp đó là đại biểu chủ nhà Lương thị trưởng, chỉ cần ông ta nói xong là tới lượt các đội vào. Tôi thầm cầu khẩn lão nói nhiều chút, lại như kiến bò trên chảo nóng giậm chân chạy ra cửa trường thể dục thể thao, không qua 5 phút, Lương thị trưởng đã phát biểu xong nhận tràng vỗ tay cùng những lời khách sáo, bắt đầu cảm ơn người này cảm ơn cái kia, đúng lúc này, hai chiếc xe khách rất cục cựa cũng rống lên lao tới, qua cửa kính có thể nhìn ra tài xế lộ vẻ không vui, kéo dài buổi lễ khai mạc, bọn họ chắc chắn cũng gánh trách nhiệm.

Khác với họ, các hỏa hán nói chuyện vui vẻ xuống xe, có người tay còn cầm đồ ăn vặt, 100 chiến sĩ xuống xe nhanh chóng xếp đội, Từ Đặc Long cùng Nhan Cảnh Sinh đứng đầu. Tống Thanh cầm hai túi bánh quẩy cùng sữa đậu nành nhét vào tay tôi: “Các anh ấy đều nói anh chắc chắn chưa ăn, đặc biệt mang tới cho anh đây.”

Các hỏa hán cũng cười vui nói: “Đúng, đúng, đang lúc nóng ăn đi.”

Tôi cầm bánh quẩy nóng hừng hực, lửa giận biến mất sạch, than thở: “Các anh mau vào sân đi.”

Đồng Bình thò đầu nhìn sân vận động, líu lười: “ác ác, nhiều người thế này à.” Anh ta thấy các đội ngũ đều kỷ luật nghiêm túc, ôm lấy vai Từ Đặc Long: “Từ lão ca, nếu đã tới, vậy cứ lộ diện một lần, anh dẫn nhạc gia quân vào đi. Anh xem an hem bọn tôi lệch nhau vài vạn dặm, sẽ làm mất uy danh trường.”

Từ Đặc Long cười nói: “VẬY các vị tráng sĩ cứ nghỉ ngơi tạm đi.”

Tôi dẫn Từ Đặc Long cùng 100 Nhạc gia quân vào sân, nói với họ: “Lát nữa cứ đi theo mọi người là được, chúng ta là chủ nhà, là đội xuất hiện sau cùng, có gì không hiểu cứ hỏi anh em cầm biển, cũng là người mình cả.”

Tôi lại hỏi Nhan Cảnh Sinh: “cậu đi cùng họ hay là đi vào phòng nghỉ một lát?”

Nhan Cảnh Sinh nói: “Em đương nhiên cũng đi cùng vào sân rồi.”

Tôi dẫn các hảo hán vào phòng khách quý, vừa ngồi xuống, nghi thức nhập sân đã bắt đầu.

Trước tiên là hành khúc vận động viên, thuyết minh cũng đi kèm luôn: “Đầu tiên vào sân là các đội viên của hiệp hội a long tỉnh vũ tỉnh An Huy, hiệp hội a long tỉnh vũ được thành lập từ năm 1978...” Tôi gãi đầu, theo tôi biết, lần này có rất nhiều đơn vị được chính phủ toàn lực hỗ trợ, vô luận là kinh tế hay chính trị đều có rất mạnh, nhưng vì sao đội đầu tiên vào sân lại là một đội không mấy nổi danh, thật kỳ quái.

Tôi căn bánh quẩy tiếp tục xem. Đội thứ hai xuất hiện vẫn tới từ tỉnh An Huy, Trường văn võ Bạch Kỳ Câu, càng quá rồi, chỉ có vài ba mống, y phục cũ nát, vẻ mặt hàm hậu, trong đó có mấy đứa trẻ mới lớn, vừa nhìn đã biết chẳng có chút thực lực. Chắc tới góp vui kiếm kinh nghiệm, đội ngũ này lại xếp thứ hai?

Lúc này Lưu bí thư đột nhiên tới, ngồi chung với tôi, tôi giới thiệu lão với Lữ Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng, nói hai người này là đội phó, Lưu bí thư cảm thấy quan vận mình có hanh thoogn hay không phải đặt hi vọng vào hai người nên rất khách khí. Sau đó hỏi tôi có gì khó khăn không, tôi nói: “Tạm thời không có, nhưng có chút khó hiểu.”

Lúc này các đơn vị thuộc tỉnh An Huy đã được giới thiệu xong, tiếp đó là tuyển thủ tới từ Bắc Kinh, tôi không hiểu hỏi: “Lưu bí thư, sắp xếp các đội vào sân thế nào vậy, tôi xem nhưng không hiểu?”

Lưu Bí thư cười ha hả, nói nhỏ vào tai tôi: “theo bảng chữ cái...”

Tôi vỗ đầu nói: “Thật là ngu quá mà, sớm nên nghĩ tới chứ. Làm thật chính quy.”

Lưu bí thư nghĩ tới gì đó hỏi: “Đúng rồi, sao ảnh chụp của cậu lại mờ thế, nếu không phải có danh sách đưa cùng, cũng không nhìn ra người này người kia là ai.”

Tôi cười he he. Lưu bí thư rời đi, tôi lại cùng Lữ Tuấn Nghĩa, Ngô Dụng dùng ống nhòm chỉ trở đội ngũ vào sân.

179 đội, đương nhiên chất lượng không đồng đều, mà tính chất cũng khác biệt, có trường chuyên đào tạo võ thuật, có loại giống trường chúng tôi, có võ quán, có trung tâm nghiên cứu võ thật, trong đó tự đặc nhất là viện nghiên cứu tán thủ. Khí thế cũng khác nhau, có đội chỉ có hai người thì hiển nhiên người đơn thể cô; có đoàn như đại biểu thể dục Trung Quốc cso tới vài trăm người mặc đồng phục màu đỏ hiên ngang ưỡn ngực tiến vào, cũng có các đội được chính phủ hậu thuẫn có vị trí trong khu khách quý.

Tôi muốn xếp thứ năm vì thế không ngừng cân nhắc thực lực các đội ngũ trước mắt, muốn nghĩ kỹ xem sẽ thả cho các đội nào, càng chăm chọc là trong số các đội tham dự có tới 5 trường tên là “trường Dục Tài Văn Võ”, gồm có Sơn Đông Trường Dục Tài Văn Võ, trường Dục Tài Văn Võ Hắc Long giang, trường Dục Tài Văn Võ chuyên tu Bắc Kinh... lúc đầu người xem còn không chú ý, chờ khi đọc tới trường văn võ đại đồng Sơn Tây thì mọi người đều phì cười, tôi lập tức cảm thấy mặt tối sầm, cảm giác tên này giống như Vượng Tài, không chút mỹ cảm. chẳng biết sao ông Trương không tới, để ông ta xem xem.

Tôi thì thầm với Lữ Tuấn Nghĩa: “Chỉ mong bọn trường tên Dục Tài đều bị đào thải sạch từ vòng một, chúng ta mà gặp phải, dù thế nào cũng không được thả.”

Chỉ bởi vì một câu nói này của tôi, những trường tên “Dục Tài” đều đen đủi rồi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 99+99 Khai Mạc (2)

Tôi cùng mấy người Lữ Tuấn Nghĩa cầm ống nhòm nhìn lung tung, Lâm Xung cùng Đồng Bình cũng vác mặt theo, Đồng Bình nói: “Lần này không ít cao thủ tới.”

Lâm Xung gật đầu, tôi giơ ống nhòm lên nhìn, vội hỏi: “Đâu, đâu?”

Lúc này, trường võ thuật Hồng Nhật Thương Châu đang đi qua lễ đài, đoàn của họ có 13 người, nhìn tướng mạo đều là con nhà nông thôn phác, nhưng bước chân trầm ổn, vẻ mặt tự tin, đang giơ tay vẫy chào các khán giả, khí thế ngất trời.

Tôi nói: “Uhm, Thương Châu là nơi sản xuất nhân tài võ thuật, chúng ta nhường họ đệ nhất đi.”

Sau Thương Châu Hồng Nhật là một đội mặc võ phục, mười mấy người đi trước đều kéo áo lộ ra cơ thịt săn chắc, bốn người đi sau dâng cao một lá cờ, mỗi người đều giữ lấy một góc lá cờ, trên cờ là một con sói răng hung dữ, hẳn là quán kỳ của võ quán, những người này mắt như điện chớp, đi trong san uy phong vô cùng, bề ngẩng thiên hạ. Bọn họ đại biểu võ quán Thiên Lang, nghe giới thiệu quán chủ Đoạn Thiên Lang có võ nghệ gia truyền, danh hiệu đánh khắp Hoa Bắc vô địch thủ.

Tôi nhìn qua nói; “ai da, vị trí thứ hai chắc là họ....”

Lại nhìn mấy đội ngũ phía sau đông đảo, chẳng biết thực lực thế nào, sau đó ống nhòm của tôi bị biến người áo trắng lấp đầy, họ mặc đạo phục màu trắng, quần đai chia cấp bậc, vừa nhìn đã biết là người luyện Judo, Taekwondo, tán thủ có tính bao dung rất mạnh, quy tắc chỉ có chút khác biệt so với đánh nhau, không gian phát huy rất rộng, vì vậy bọn họ cũng tới góp vui, nhưng bọn họ thật quá không hiểu chuyện, vốn là thịnh hội tán thủ, bọn họ mặc y phục chói mắt thế này, chẳng khác gì tới phá đám?

Tôi chỉ bọn kia; “Thấy không, gặp bọn này cứ đập cho chết.”

Tôi cứ thế vừa nhìn vừa chém gió, các hảo hán chẳng thèm để ý tới tôi.

Đột nhiên nhìn một đội ngũ đi vào sân, tôi suýt chút mù. Đằng sau chiến sĩ cầm biển là một đám con gái riu ra riu rít. Người tóc dài phiêu phiêu, mặt xinh môi hồng, bởi vì năng vận động, thân thể thêu thướt tha, vừa rồi bởi vì các đội đông nghìn nghịt tập trung một chỗ, vì thế ai cũng không phát hiện sự có mặt của các cô ấy. Trọn các sân vận động xôn xao, tôi cũng không chờ nghe giới thiệu khi các cô ấy đi qua đài chủ tịch, trực tiếp nhìn tấm biển, thấy trên viết “Trường nữ bảo tiêu Tân Nguyệt”, he he, chẳng trách, tôi đã đọc báo nói về họ, là một trường chỉ tuyển con gái, trường như vậy chỉ thu sinh viên có căn cơ, trừ chỉ đạo võ thuật, còn cần huấn luyện thể hình, ngoại giao, ... Một khi tốt nghiệp, địa đa số phục vụ bảo hộ những nữ khách có thân phận đặc thù, đương nhiên cũng có người thành hoa trong bình, nhưng chí ít cũng nói rõ các cô ấy rất xinh đẹp, tôi mở zoom hết cỡ, miệng ngậm bánh quẩy không thể nuốt nổi, cố gắng đánh giá kỹ, ai ôi. Eo nhỏ, ý, thần thái, trong nhu mì có xinh đẹp thoải mái, nếu chỉ luận bề ngoài đã là khiến bọn đàn ông không thể cưỡng lại.

Tôi cười dâm he he: “có ý tứ, gặp các cô ấy nhất định phải lưu tình. Nếu không đích thân em lên đài ...”

Hôm nay tới trường có một nửa là bọn ngu si tứ chi phát triển, thấy đội hình đầy mỹ nhân giai lệ, chẳng quản lãnh đạo thế nào, các đội trưởng, hội

trưởng đều huyết sáo: “Em ơi, tối rảnh không?”

“Mỹ nữ, đến chỗ bọn anh...” Trên đài, mấy vị lão tặc nhập định nhú mày, miệng niệm phật hiệu.

Trong đội Tân Nguyệt, các cô cái đều cúi đầu, đội trưởng tóc dài xinh đẹp, tóc bện lại, mắt híp lại, mũi hoặc câu nhân, cô ấy không giận dữ, chỉ nhìn mấy gã đàn ông kêu to nhất, miệng cười lạnh.

Tôi hưng phấn vỗ tay, kêu lớn; “Các vị an hem, nếu bắt thăm đấu với mấy cô bé này, đừng ai tranh với em.” Nhìn lại các hảo hán, có người dựa ghế ngủ, có đám tụ lại đánh bài, có nhóm sớm chạy tứ xứ, căn bản không để ý tới tôi. Chẳng qua xem bọn họ cực kỳ tự tin, đây là chuyện tốt.

Đội mỹ nữ vừa qua, tôi cũng hơi chán, cũng gục đầu xuống bàn ngủ chút, lát sau dậy nhìn lại, từng đoàn như đèo kéo quân ù ù đi qua lễ đại, tôi lại nhìn xem một lúc, lựa chọn từ trong ra vài hắc mã. Tống Thanh cuối cùng cũng không nhịn nổi, cười nói: “Anh Tiêu, anh nói nhường đội này nhường đội kia, đã không dưới mười đội rồi, chúng ta giờ đã ra khỏi top 10 rồi.”

Tôi cười nói: “vậy à, vậy lúc anh ăn bánh quẩy thì nhường, lúc anh uống sữa đậu nành thì không ... Lý Bạch đâu rồi?”

Tống Thanh: “Hôm qua lão uống nhiều, sáng hôm nay không dậy nổi, lát nữa em sẽ về xem lão thế nào rồi.”

Tôi nói: “Ừ, tốt nhất gọi lão tới, để lão viết bài thơ kỷ niệm tràng cảnh vĩ đại này.”

Bấy giờ nghi thức nhập sân đã tới cuối, đội đại biểu chủ nhà đi qua đài chủ tịch, thế là Mạnh Hổ, Hồng Long, còn có các võ quán sư huynh đệ của lão Hổ dồn dập tiến vào sân, lão Hổ đương nhiên không tự thân xuất trận, hẳn cũng ngồi trong một gian khách quý như bọn tôi, hiện tại phòng khách

quý không phải cứ có tiền là được, chẳng qua bằng thể lực của lão Hồ, đương nhiên không khó, hôm nay hẳn cũng không tới. Sau những đội này là một đội do 100 người hợp thành đội thi đấu, giải thi đấu lần này hạn đội khá nhiều về số lượng, vì thế có không ít fan tán thủ nguyện tiêu tiền trực tiếp gia nhập vào một đoàn nhỏ, chân chính lấy thân phận cá nhân tham gia thì đa số là các vận động viên chuyên nghiệp, thực lực cực mạnh.

Sau cùng, tới trường Dục Tài Văn Võ, 100 Nhạc gia quân do Từ Đặc Long cùng Nhan Cảnh Sinh dẫn đầu, uy vũ tiến vào tầm mắt mọi người, ngay cả chiến sĩ giơ biển ngực cũng ưỡn lên, khí thế thiết huyết đặc biệt của họ áp quá người khác một bậc, tôi nhìn qua đài chủ tịch, Lương thị trưởng cười hài lòng.

Đáng tiếc lúc này tôi lại phát hiện một nhân tố cực không hài hòa: đi cùng đội ngũ chinh tề là một cô gái lười biếng mắt phượng đang vẫy tay với khán giả xung quanh tựa hồ một nữ minh tinh đi tham gia diễn xướng...

Tôi kinh ngạc: “Chị ba lên đó lúc nào thế?”

Các hảo hán nghe hỏi đều chen chúc lên, cười ha hả nói: “Tam muội thật giỏi.”

Chị ba vừa xuất hiện, bọn đàn ông lại bắt đầu huýt sáo, kêu to, nữ thổ phi này cũng cười lại, nhưng không khí hòa thuận trên chủ tịch đài lập tức biến mất, khi tiếng thuyết minh vang lên “Trường Dục Tài Văn Võ”, khán giả sửng sò, sau đó bắt đầu cười lớn. Hồ tam nương tức giận trừng mắt, nhân lúc quay lưng với đài chủ tịch giơ ngón giữa lên.

Cô nàng vừa làm thế, lập tức toàn sân vận động lặng ngắt như tờ, lưu lại ấn tượng khắc sâu với khán giả khó mà ma diệt...

Tôi đập đầu xuống bàn, vô lực vỗ bàn, tôi nói sao lâu thế không có người day đầu. Đại hội còn có một hạng mục nữa, các đội và tuyển thủ đều lùi ra

khỏi sân, bắt đầu biến diễn văn nghệ.

Chẳng bao lâu, Từ Đắc Long dẫn 300 chính tề tiến vào, anh ta một mình tới tìm tôi, anh ta nói bọn họ khó khăn lắm mới đi ra một chuyến, muốn đi dạo trong thành phố, buổi tối sẽ về thẳng trường, để tôi không phải lo. Tôi nói: “Vậy cũng tốt, có gì cứ gọi điện cho tôi... anh biết dùng điện thoại chứ?”

Từ Đắc Long cười he he: “Bọn trẻ đều biết, tôi sắp dùng được rồi.”

“Ừ, đi thôi, đừng quên mai còn thi hạng mục biểu diễn.”

Từ Đắc Long đang muốn đi, tôi lại gọi lại, dúm vào tay một xấp tiền: “Các anh đông người, tiền chỉ đủ mời mỗi chiến sĩ một quen kem. 10 vạn tiền mua đồ phòng hộ còn chỗ thầy Nhan, mọi người muốn ăn gì cứ nói với cậu ta, tiêu hết cũng không sao, đó là các anh kiếm được.”

Tôi thấy rõ Từ Đắc Long rất cảm động, muốn nói gì lại không nói ra được, sau cùng chào tôi theo quân lễ, quay người rời đi. Kỳ thực nếu nói tôi đối đãi kém nhất là những chiến sĩ này, tới đây đã lâu, mới đầu ở bãi đất hoang, sau đó là trường học, còn phụ trách bảo an cùng nấu ăn, trừ quản ăn quản mặc, tôi cũng chưa cho người ta tiền tiêu vặt ... chẳng qua họ thực quá đông, Trung Quốc đất rộng của nhiều nhưng chia ra mỗi người cũng chẳng được bao nhiêu, đủ tiêu chưa? Vì vậy trước mỗi nhà hỏa tang luôn dán chữ “Cố gắng đạt tâm kỷ lục, đề cao mức sinh hoạt”

Hồ Tam Nương chậm rì rì lắc lư đi lên khán đài. Chỉ vào phía sau nói: “Xem ai tới kìa?”

Sau lưng cô ấy là Đỗ Hưng, Dương Chí cùng Trương Thanh, ba người này luôn ở quán bar, lâu rồi chưa gặp lại các hảo hán khác, lần này gặp lại cực kỳ thân mật nói chuyện.

Đồng Bình hỏi : ‘Chu Quý đâu ? »

Hồ Tam Nương cười ha hả nói: “Đứng ở cửa, không có vé nên không vào được, Dương Chí Trương Thanh nhảy vào, Chu Quý béo quá, nhảy mãi cũng không qua.”

Tôi vội gọi điện cho bảo vệ, nói sau này nếu gặp ai nói tên tôi đều không ngăn lại, Lưu bí thư sớm đã nói với các bộ phận, cần tận lực giúp đỡ tôi. Bảo vệ nghe vậy vội mời Chu Quý vào.

Chu Quý vênh mặt tiến tới, các hảo hán đều hét lên vui sướng, Chu Quý la lên: “Các anh em, nhớ mọi người chết mất, buổi tối đều đến chỗ mình uống rượu đi.” Lập tức tiếng đáp ứng ào ạt.

Đang lúc náo nhiệt, một thanh âm vang trầm: “Chú Cường.”

Sau đó một mỹ nữ chạy vào kéo tay tôi, sau đó Trương Thuận cùng Nguyễn gia huynh đệ cười ha hả tiến vào, mọi người càng vui hơn. Hồ Tam Nương ôm chặt vai Nghê Tư Vũ: “Cô em này từ đâu tới vậy, đẹp ghê nha.”

Trương Thuận cười: “Là đồ đồ chẳng nên cơm cháo gì của bọn tôi, vừa rồi bọn tôi ở nhà cô bé xem lễ khai mạc, em ba vẫn như xưa nhỉ.”

Nghê Tư Vũ ngồi nhà xem lễ khai mạc tại sân vận động. Tầm nhìn càng rộng, chắc không thấy được hành động kia của Hồ Tam Nương.

Hồ Tam Nương tùy tiện, nhưng nếu cứ như thường trước mặt một cô bé ngây thơ thế cũng không được, đành nói: “Chị sẽ dạy em các chiêu trò để đối phó mấy thằng đàn ông thôi tha.”

Đoạn Cảnh Trụ lặng lẽ nói: “Chị ba dạy công phu trên đất hay là trên ...” nói được nửa câu im bặt, mọi người đều hiểu ý cười he he. Nghê Tư Vũ vốn không ngốc, nhưng tư tưởng đơn thuần, hai là si mê bởi lợi, liền hỏi: “Chị cũng có kỹ năng bơi độc đáo hả?:”

Đúng lúc này, âm nhạc khiến mọi người phấn chấn vang lên, một ca sĩ hạng hai nổi danh tại thành phố nhảy lên vũ đài hét lớn: “Những sông lớn đều chảy về hướng đông

Sao trên trời đều ngưỡng về Bắc Đẩu ...”

Trương Thuận: “A, giọng rất khỏe, tên gì thế?”

Ca sĩ hạng hai tiếp tục hát: “Nói là đi thì chúng ta sẽ đi

Anh có tôi có chúng ta đều có ...”

Lâm Xung gật đầu: “có khí thế.”

Tới lúc ca sĩ hạng hai hát:

“sấm cừu châu” thì Lý Quỳnh giậm chân: “Chó má, thật sướng, giống như các hảo hán chúng ta.”

Nghê Tư Vũ nói: “Bài này là “hảo hán ca”, các anh chưa nghe hả?”

Tiêu Nhượng đột nhiên than thở: “Đáng tiếc 108 huynh đệ chúng ta nếu đều có mặt thì thật tốt, ai.. chỉ sợ vô vọng.” Tiêu Nhượng nói khiến các hảo hán trầm lặng không nói gì, “hảo hán ca” càng hát càng kích động, bọn họ càng thương tâm khó chịu, Lý Quỳnh ngồi phịch xuống đất, khóc lên: “Em nhớ Tống Giang ca ca, hu h u hu...” khóc. Nghê Tư Vũ thấy Hồ Tam Nương mắt đỏ hoe, không hiểu: “Chị, chị sao thế?”

Tôi nói; “Nhớ anh rề ý mà.”

Hồ Tam Nương lau nước mắt nói: “Nhớ anh ấy gì chứ, chị chỉ nhớ lại con ngựa thất tảo hồng thôi, trên chiến trường nó đã cứu chị mấy lần.”

Tôi than: “Con người mà, luôn khó quên những thứ mình đã cười qua.”

Cơ hồ mọi người đều nhìn tôi chăm chăm, ý muốn nhìn ra thâm ý trong câu nói này của tôi. Tôi chớp mắt tỏ ra vô tội, ngây thơ: “ Không phải sao? Em cũng rất nhớ cái xe đạp của em.” Các hảo hán quay mặt đi, đều lộ vẻ tiếc vì bỏ lỡ chuyện vui.

Thật hung hiểm, mà kỹ xảo diễn xuất của mình cao siêu mới thoát, nếu không chị ba không vo viên đầu mình lại thì hơi phí?

Nghê Tư Vũ đột nhiên hỏi tôi: “Anh Cường, anh to con không tới à?”

Tôi nói: “Anh to con đi với chị rồi, không có thời gian tới đây.”

Cô bé bữu môi: “Mấy ngày nữa em thi đấu rồi, anh bảo anh ấy có tới không?”

Tôi cũng bữu môi: “Sao lúc nào cũng thi đấu vậy, em chịu áp lực lớn quá.”

Tôi thấy các hảo hán khó mà có ngày tụ tập đông đủ thế này, nên nói: “các anh em, nhân cơ hội này chúng ta quyết định ai sẽ thi đấu chứ hả?” Nhưng mọi người đều trầm buồn, không ai để ý tôi, nơi này có Nghê Tư Vũ, không thể nói chuyện quá thoải mái được.

Chợt lúc này nghe thấy sân vận động sôi trào, tiếng huýt cùng tiếng chọc ghẹo quen thuộc ầm ầm, tôi quay lại nhìn. Đội mỹ nữ Tân Nguyệt đã chia thành hai tổ tiến vào vũ đài, bọn họ đứng đối mặt nhau, phát thanh viên: “Tiết theo là tiết mục biểu diễn của trường Tân Nguyệt nữ bảo tiêu hết lòng phụng hiến các vị khán giả.’ Một loạt âm thanh tục tĩu vang lên: “Phụng hiến bản thân đi.”, “cởi một món đi nào.” “Múa cột cho mấy anh xem đi em...”

Nữ đội trường tóc đen dài không chút để ý, một tiếng lệnh phát ra, đội viên hai tổ bắt đầu biểu diễn giao đấu, dãy đội viên bên trái đều có một động tác công về phía bên phải, chỉ bất quá người sau chậm hơn người

trước nửa nhịp, người sau nhìn sang người ở ngay bên phải mình, làm theo các chiêu thức của đội hữu, một cú quạt tung đối phương xuống đất, sau đó là lần lượt từng người làm theo, khán đài như có sóng lớn, chẳng qua là sóng người. Tổ còn lại ầm ầm té ngã, mặt sàn vũ đài đều run lên, đây là đánh thật.

Nhìn từng thân ảnh nhỏ bé biểu diễn tôi đổ mồ hôi, bởi vì tôi đã từng phát thệ hào hùng, ngộ đến các cô ấy tôi sẽ “tự thân động thủ”, tôi thấy Lữ Tuấn Nghĩa cười híp mắt nhìn tôi, tôi cười lúng túng: “Biểu diễn thôi, biểu diễn thôi mà...”

Tôi tiếp tục nhìn các động tác tiếp theo, càng giống tính chất biểu diễn, các mỹ nữ bắt đầu chia ra các nhóm hai người giao đấu, thường hai ba chiêu sẽ có một người bị chế phục, chỉ bất quá các chiêu móc mắt, khóa cổ, bẻ khớp, chiêu nào cũng ác, động tác lưu loát, lực cũng không nhẹ, nhưng không đau đớn.

Dưới đài bắt đầu an tĩnh. Mọi người không mù, các chiêu thức của các cô gái vô cùng thuần thực, tuy lực lượng hơi thiếu nhưng đích thật nếu chạm mặt mà khinh thường nhất định sẽ chịu thiệt. Vì vậy mỗi người đều vã mồ hôi.

Sau mấy lượt biểu diễn, lại có mấy nữ đội viên bê lên một cái bàn. Bàn này cao hơn so với các bàn thông thường khác, cơ hồ cao ngang ngực, khán giả cũng như tôi và các hảo hán cũng không hiểu các cô ấy muốn làm gì, chẳng lẽ muốn nằm lên đó, đặt trên ngực tảng đá lớn rồi cầm bấu đập vỡ. Tôi cầm ống nhòm nhìn chăm chăm vào bộ ngực, khen tấm tắc: “Đẹp, thật đẹp. Hình bán nguyệt hoàn mỹ, số D...”

Có người đặt lên bàn một chai bia, nữ đội trưởng nhắc chân đá nát miệng chai, tôi khó chịu: “Đây là cái gì?”

Dương Chí, Lâm Xung lại đồng thanh khen: “Giỏi.”

Thấy tôi còn không hiểu, Trương Thanh vỗ đầu tôi : “Nhìn chiều cao cái chai đi, tạm thời không nói chú có thể nhắc chân cao thế không, chú có thể đá nát miệng chai sao?”

Tôi dựng tóc gáy: mũi chân đá vỡ miệng chai bìa rỗng, chẳng lẽ cô ấy dùng là nội lực trong truyền thuyết?

Nghĩ cái là biết khó rồi, cứ đặt một cái chai không trên mặt đất, tôi có thể đá bay nó – dù vị trí cao, chân vung không tới có thể đập bàn lên. Nhưng đá nát miệng chai, quá khó, thật giống như trong phim, ném một củ cải lên trời sau đó vung mấy đao, củ cải rớt xuống thành hình bông hoa.

Đương nhiên, trong phim đều là các kỹ xảo đặc biệt, bạn chỉ cần một củ cải, cầm dao vung vung là thành đóa hoa ... nhưng hiện tại tôi nhìn thấy là công phu thật sự.

Hai nữ đội viên đứng bên cạnh đội trưởng, sau khi biểu diễn màn này xong nhanh chóng chuyển bàn đi.

Quan khách có nhiều người không hiểu, bởi vậy tiếng vỗ tay chỉ rải rác. Cuối cùng vẫn có những người mờ mịt không hiểu. Rốt cục có một đội viên đặt chồng gạch 5 viên lên trước mặt nữ đội trưởng, cô ấy quát lên một tiếng, nâng tay chém xuống, 5 viên gạch bị chặt đứt, vết chém khá giống nhau ở mỗi viên gạch. Đây là việc rất xung kích thị giác, người xem đều sửng sốt lạnh gáy. Lữ Tuấn Nghĩa cười nói với tôi: “nếu bốc thăm đối đầu mấy cô bé này chú còn đích thân lên đài nữa không?”

Tôi ngần người rất lâu, Hồ Tam Nương ôm tay trước ngực nhìn đội mỹ nữ thông dong xuống vũ đài, vô cùng thích thú: “Chị muốn so đấu với mấy chị em.”

Đội mỹ nữ Tân Nguyệt kết thúc phần biểu diễn của mình, hiển nhiên không còn ai dám trêu ghẹo, ngay cả tiếng vỗ tay cùng reo hò cũng chẳng có. Nữ đội trưởng dẫn đầu, đi tới đâu mọi người đều tự giác nhường đường.

Tôi cầm ống nhòm xem các cô ấy đi vào khu khách quý đối diện. Nữ đội trưởng ngồi đầu, hất tóc dài, cầm một cốc nước uống, tiếp tục xem biểu diễn tiếp theo. Ôi mẹ ơi, mấy ngày nay có việc để làm rồi, có thể ngắm mỹ nữ, chẳng qua không thể để cô ấy phát hiện. Lúc cô ấy híp mắt thật mê người, nhưng nếu nói tới đập gạch, người giang hồ đều biết Cường ca thiện sử một viên gạch, cô ấy một khi tức giận có thể chém 5 viên gạch mà không tổn chút sức, là thiên địch.

Tiết mục xong, tôi chú thấy có rất nhiều người đi vệ sinh. Các tiết mục còn lại đơn giản, không có gì, cứ thế là hết buổi sáng.

Giữa trưa, chúng tôi về nghỉ ở khách sạn, tôi ném một đồng chìa khóa phòng trống cho các hảo hán. Hiện tại tôi cuối cùng cũng biết vì sao cần 35 phòng –đó là nguyên một tầng. Tầng 3,4 khách sạn này, quá nửa đã bị một võ quán tên là Tinh Vũ Tự Do Bác Kích bao quá nửa số phòng, ngoài ra một nửa số phòng còn lại không ngờ do đội Mạnh Hồ của lão Hồ thuê, do cá nưừ dẫn đội, xem ra chủ lực của họ không xuất hiện hôm nay. Võ quán của người ta mặc trang phục thống nhất, vai trái đều có hình mãnh hổ vô cùng uy mãnh, rất có phong phạm của cao thủ võ lâm. Hơn nữa người của võ quán Mạnh Hồ đều có trang phục cùng hội kỳ, so với bọn tạp nham quần tam tụ ngũ bọn tôi, nhìn cái là biết cao thấp.

Thấy vậy, tôi lập tức tìm Ngô Dụng, thương lượng với lão xem có thể thiết kế một hiệu kỳ không, tôi cũng nói ý tưởng: phải có hình tròn, đại biểu thế giới; có nước đại biểu bác đại; có ít nhất một kiện binh khí: đại biểu uy vũ.

Ngô Dụng suy nghĩ chút rồi nói: “Vẽ vẽ cái thương của Na Tra dùng khi đại chiến Đông Hải Long Vương, còn có hai cái tròn tròn.”

Tôi không thích: “Anh nghĩ gì vậy, thế thì chẳng bằng anh vẽ mặt Bin Laden lái audi đại chiến M4 thủy quân lục chiến – 4 hình tròn.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 100: “Thái Cấp Kỳ” Phiêu Dương

Buổi chiều tiếp tục là hội diễn văn nghệ, tôi không có tâm tư đi xem. Ăn cơm xong tôi kêu Tống Thanh đi kiểm biện pháp mang cái máy làm chứng minh thư tới.

Ngủ một giấc, tôi gọi điện cho Nhan Cảnh Sinh. Cậu ta nói cả bọn đang chia thành các tổ nhỏ, các chiến sĩ đã đi qua công viên động vật, xem một bộ phim, au đó đột nhiên muốn đi xem tàu hỏa, hiện tại 300 đang tề tụ ở ga xe lửa.

Tâm tôi lộp bộp, xem xe lửa? đứng ở trường cũng có thể nhìn thấy xe lửa chạy qua, nhưng bọn họ sao lại muốn đi xem ga xe lửa? Tôi biết rằng bọn họ có một bí mật, tuy không biết liệu có thể tìm hiểu ra không, nhưng xem ra bọn họ muốn rời đi. Trạm xe lửa rất có thể là điểm phân đội cùng lộ tuyến. Đi xem công viên động vật, xem phim căn bản là phái một nhóm nhỏ mê hoặc Nhan Cảnh Sinh, nhưng tôi thực không nghĩ ra nổi bọn họ muốn làm gì. Nếu như muốn tìm Tần Cối báo thù thì nên tử thủ chỗ tôi mới đúng. Thôi, không nghĩ ra được thì thôi, mỗi ngày nhìn chăm chăm 300 đã đủ mệt, muốn đi thì đi, đại hội võ lâm xong các hảo hán cũng muốn rời đi đó sao, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.

Dù là tổ 5 người không rời bỏ tôi, một năm sau – không, không đủ một năm. Hơn 10 tháng nữa bọn họ sẽ không thể không đi, tôi đột nhiên thấy hâm mộ Kim Thiếu Viêm, chơi rồi, náo rồi, sau đó ngủ một giấc dậy không nhớ nổi gì.

Tôi đang thấy đau thương, Thời Thiên lại nhảy từ cửa sổ vào, tôi tức giận mắng: “Anh không đi từ cửa vào được à?”

Thời thiên tức giận nhìn tôi: “Sao chú trong phòng anh?” Sau đó anh ta leo ra cửa sổ nhìn qua, lại quay lại vung tay xin lỗi: “he he, xin lỗi, đi nhầm.”

Mãi khi anh ta rời đi, tôi mỗi nghĩ lại: “Đây là tầng ba! Tên nhóc này chẳng biết đã “cầm” thanh đao tôi tặng cho cục trưởng cục giáo dục về chưa, còn người trên nóc rạp chiếu phim lần trước có phải anh ta không cũng chưa kịp hỏi.

Tôi nhìn đồng hồ, đã 4 giờ, thế là rời giường, chuẩn bị đi xem xem có việc gì không, trong hành lang trống không, các hỏa hán đã đi dạo phố, người ở lại cũng đang ngủ. Làm thổ phỉ không có truy cầu sướng thật.

Tôi đi tới sân vận động, người chiều nay ít hơn sáng nhiều, các đội thi đấu ngày mai đều nghỉ ngơi, người tới xem đều là khán giả hoặc đội cổ vũ, tôi lên khu khách quý, tiến vào xem, không có người nào của chúng tôi, chỉ có một trung niên dẫn một đứa nhỏ ngồi ở hàng ghế đầu. Đứa nhỏ đại khái đang học lớp 2, lớp 3 gì đó, đang cúi đầu ghi gì đó.

Trung niên thấy tôi cầm chìa khóa, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, tôi thấy cửa mở, trời lại nóng quá, nên dẫn con vào.”

Tôi nói: “Không sao, chỗ là để người ngồi mà.” Tôi nói chuyện với anh ta một lúc, sau đó mới biết anh ta là giáo viên thể dục một trường tiểu học ở phụ cận, si mê võ thuật. Trường anh ta được tặng vé tới xem khia mạc nên dẫn con tới xem. Tôi sờ đầu đứa nhỏ, phát hiện đứa nhỏ đang vẽ: một yêu quái trợn ngược tay chống hông, còn có một người nhỏ hơn mắt tam giác, đứng đối mặt với yêu quái cao lớn hơn mình ba bốn lần. Tuy nét vẽ vụng về, nhưng có thể thiếu người nhỏ kia phần nộ cũng không sợ sệt, thần thái rất sống động, tôi hỏi cậu nhỏ: “Tranh này cháu vẽ ai vậy?”

Đứa trẻ cũng chẳng ngẩng đầu lên nói: “Đây là ba ba.” Trung niên cười, rất vui vẻ.

Tôi lại chỉ vào yêu quái mắt tam giác: “Đây là ai?”

Đứa nhỏ: “Là mẹ.”

Trung niên lúng túng nhìn tôi, tôi cảm thông với anh ta, cười loại chỉ có đàn ông mới hiểu, tôi thân thiện nói với đứa nhỏ: “Có thể tặng chú bức tranh này không?”

Đứa nhỏ khó nghĩ: “Nhưng đây là bức tranh tác nghiệp của cháu.”

“Chú giúp cháu vẽ, cháu tặng chú được không?”

Đứa nhỏ đưa bút cùng giấy cho tôi, tôi vẽ hai con rùa giống y như nhau, vẽ xong đưa cho đứa nhỏ. Đứa nhỏ khen: “Chú vẽ đẹp thật, chú là họa sĩ à?”

Tôi gật gù nghĩ lại: trẻ nhỏ giờ tố chất đã cao hơn ngày xưa nhiều, lúc nhỏ bọn tôi ai chẳng vẽ rùa? Mà còn viết trên mai rùa “Vương Tiêu Minh là thằng khốn nạn” “Trương Tiểu HOa là chó”, ... Bạn học vẽ rùa đẹp nhất của tôi hiện tại là công trình sư trong viện thiết kế cầu, chuyên vẽ đồ họa. Một người khác ỉa thích viết tên bạn học lên mai rùa giờ đang làm trong cục thống kê.

Đứa nhỏ được bức tranh rùa, xé tờ giấy vẽ bạo lực gia đình cho tôi, tôi như nhận được chí bảo, cầm lấy đi ra ngoài. Tôi tới cửa nói với trung niên: “Lúc các anh chị làm gì thì đóng cửa lại...” Tôi lại nói với đứa nhỏ: “vẽ mấy nét trên mai rùa, nói với thầy đó là ô quy.”

Hiệu kỳ rất cục cũng có! Tuy không có những nhân tố như tôi nghĩ, nhưng nó càng phù hợp tôn chỉ của trường chúng tôi. Người nhỏ phần nộ mà kiên định, đại biểu lực lượng tân sinh của trường, đấu chí cứng cỏi, mà

“yêu quái” đương nhiên đại biểu không bao giờ thỏa hiệp với cái ác. Không có gì thích hợp hơn với một trường mới mở.

Bức họa này kêu trừu tượng không trừu tượng, nói dễ hiểu cũng không dễ hiểu, có chủ nghĩa siêu hiện thực cùng phong cách lúc đầu của Picasso. Phải nói là quá giản dị cùng tùy tiện, dù là hình đại diện của BMW hay Bentley cũng không thể so với biểu tượng của trường tôi. Tôi về khách sạn, chưa vào sảnh lớn đã thấy một cảnh vô cùng phún huyết, từng nhóm 2,3 cô gái xinh đẹp vẫy tay cười nói chạy qua chạy lại trước mặt. Tôi bước lên bậc thềm, vào khách sạn, tôi nhìn vào mặt si ngốc. Các cô gái tiến vào khách sạn, trái có, phải có, đều là gái đẹp. Các cô ấy ríu rít nói cười, có thể thấy các cô gái đang chờ bạn ở đây, cô gái tóc dài tới eo, không nhìn rõ mặt thế nào nhưng thân hình thật mê người. Tôi híp mắt ngó đông ngó tây ngắm gái. Bánh Bao chợt gọi tới, tôi vội nghiêm chỉnh nhận điện. Bánh Bao: “Sáng sớm đã đi rồi, cả ngày không ở nhà, đo đâu vậy?”

Cô ấy vừa nói vừa nghe tiếng cười khanh khách quanh tôi, Bánh Bao đột nhiên cảnh giác hỏi: “Anh ở đâu vậy? vì sao chung quanh toàn tiếng con gái?”

Tôi biết, nếu thừa nhận với Bánh Bao thì không xong; chỉ cần chứng nhận thì cô ấy càng hoài nghi, chúng tôi đã ngủ chung 2 năm, nói văn nhả chút là ai chẳng bằng biết đi đái thế nào?”

Tôi có ý tỏ ra dâm dăng; “he he, anh yêu đang ở nhà tắm nữ, em có tới đây không?”

Câu này vừa nói xong, tôi cảm thấy xung quanh quai quái – sao an tĩnh thế? Từng cặp mắt mỹ lệ đều nhìn chăm chăm vào tôi, tôi tức giận, then thùng, ngạc nhiên, khinh miệt...

Không cần tin sái cổ thế, tôi chỉ nói tôi ở nhà tắm nữ, các em cũng chẳng cười sạch mà.

Lúc này cô gái đứng làm thủ tục ở quầy lễ tân quay người lại, tóc dài đen tuyền chói mắt, lại không chút rối, khiến cô ấy càng xinh đẹp, lãnh tĩnh, thậm chí có chút tà mị. Cô ấy quay lại, nhìn tôi, chậm chậm đi lại, mẹ ơi chết mất, thật là mê người.”

Chẳng qua tôi cũng biết, mê người là mê người, muốn mạng cũng đích thực là muốn mạng – cô ấy đại khái lại muốn chặt gạch à?

Trường nữ bảo tiêu Tân Nguyệt! Không ngờ ở chung khách sạn với các cô bé, các cô bé bản thân rất đẹp, vì vậy càng thêm yêu cái đẹp. Thế là đi ra phố không aai mặc đồng phục, vì vậy tôi không biết là các cô ấy đâu. Thế là nói không nên lời, vì vậy các cô ấy dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, bạn mà hỏi tôi như vậy là như nào, bạn cứ đi bắt một con chuột ném vào lồng mèo xem, nhìn lại con mèo. Nếu sợ không đủ lại ném vào trong lồng một con chó, quan sát chó.

Không tử nói rất hay, quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, tôi hiện tại đang đứng trong một tòa ủng thành mỹ lệ, gặp phải nguy hiểm bất kỳ lúc nào vì tường sắp đổ, muốn chạy trừ Đái Tông không có người thứ hai có thể làm được.

Kiên trì... tôi không dám động, các cô ấy cũng không chủ động lao tới, tôi cứ như một con muỗi đáng thương, rơi vào giữa bầy ếch xanh, hơi chút bất cẩn sẽ mất mạng tại chỗ.

Đúng lúc này, Hồ Tam Nương thông thả đi từ cửa vào, liền thấy tôi. Tôi thấy cô ả cũng không chạy, bị day đầu tóm gáy kéo vào thang máy. Từ đầu tới cuối Hồ Tam Nương tự do tự tại thoải mái hành động không có phát hiện vô số ánh mắt đối địch ở bên đang rình mò, chờ khi chúng tôi bấm tầng, cửa thang máy khép kín, cô ả mới nhìn ra nữ đội trưởng xinh đẹp. Hồ Tam Nương chỉ tay: “Ai, kia không phải là chị em...” Nói tới đây thang máy đã đóng lại.

Buổi tối, Bánh bao dẫn Tần Thủy Hoàng, Kinh Kha cùng Lý Sư Sư tới khách sạn tìm tôi, may là còn có phòng trống, khách sạn lại bao cơm, tôi cũng để họ ở lại cùng. Lý Sư Sư tạm thời không muốn gặp mặt các hảo hán, trốn vào phòng.

Còn tôi, giờ lên cái bức tranh xin được trưng cầu ý kiến khắp nơi, Ngô Dụng nhìn qua: “Cũng tạm, nhưng phải viết gì đó chứ?”

Tiêu Nhượng: “Thích chữ của ai, anh viết cho chú nhé.”

Tôi nhìn qua thấy Lý Bạch đang say lướt khướt, lão già tóc trắng phiêu phiêu, phong phạm như tiên, tôi nghĩ: trường văn võ, để vị văn hào đề mấy chữ là tốt nhất, Lý Bạch cũng thoải mái đáp ý, mượn hơi rượu nói lớn: “Mài mực.”

Bút lông là cải tạo từ một cái bút mực, nhưng kiếm đâu ra mực?

Chính beo tiện tay cầm một lọ mực nước qua, rót nửa chén, lắc lắc ửng qua. Lý Bạch vận khí, tay lại run không ngừng, đáng tiếc Cao lực sĩ không ở, nếu không có người giúp lão cời giấy. Tôi chạy qua ghé vào tai lão nói nhỏ: “Người mài mực cho huynh là Tần Thủy Hoàng đó.”

Lý Bạch nghe được tinh thần sáng láng, múa bút viết “Học Hiệu Dục Tài Văn Võ” mấy chữ lớn, tôi vội đem đi làm ngay trong đêm, từ đó lá cờ này làm bạn với chúng tôi rất lâu, rất lâu...

Nhưng bức họa này chưa được trọn vẹn ý nghĩa, thế là một hôm có vị thái thái nhìn mãi cả giận nói, từ đó danh viết : thái cấp kỳ!

Quyển 2

[Chương 1: Vong Nguyệt Tân Văn Võ Học Giáo](#)

[Chương 2: Harry Potter](#)

[Chương 3: Võ Lâm Thế Gia](#)

[Chương 4: Nhu Có Thể Khắc Cường](#)

[Chương 5: Hồ Diên Đại Tấu](#)

[Chương 6: Hai Tên Thố Phi Bị Tiêu Diệt](#)

[Chương 7: Cự Kinh Bang](#)

[Chương 8: Quyền Hoàng](#)

[Chương 9: Đa Lạp A Mộng](#)

[Chương 10: Có Tôi](#)

[Chương 11: Công Tôn Trí Thâm](#)

[Chương 12: Mười Năm](#)

[Chương 13: Túy Quyền](#)

[Chương 14: Cái Chìa Khóa Vạn Năng](#)

[Chương 15: Triêm Y Thập Bát Diệt](#)

[Chương 16: Mục Tiêu Mới](#)

[Chương 17: Đấu Thềm](#)

[Chương 18: Chiến Đấu Vì Cái Tên](#)

[Chương 19: Khốn Đốn Vì Tình](#)

[Chương 20: Đánh Khắp Thiên Hạ Vô Địch Thủ](#)

[Chương 21: Chênh Lệch 5000 Năm](#)

[Chương 22: Thiết Sa Chương](#)

[Chương 23: Lão Hồ](#)

[Chương 24: Hào Hán Số 109](#)

[Chương 25: Phái Thắng](#)

[Chương 26: Lý Tương Cùng Thực Tế](#)

[Chương 27: Vì Ngân Vạn Người, Ta Lao Tới!](#)

[Chương 28: Thiên Tứ Thần Lực](#)

[Chương 29: Trận Chung Kết Không Phải Chung Kết](#)

[Chương 30: Một Que Kem](#)

[Chương 31: Đồ Phú](#)

[Chương 32: Trận Chung Kết](#)

[Chương 33: Du Kỵ Binh Thời Tần](#)

[Chương 34: Tiểu Học Hy Vọng](#)

[Chương 35: Đại Thiên Vương](#)

[Chương 36: Nguy Cơ Của Tiểu Cường](#)

[Chương 37: Từ Cục](#)

[Chương 38: Nhị Ngốc, Nhị Ngốc](#)

[Chương 39: Người Tiếp Cận Thượng Đế Nhất](#)

[Chương 40: Chuyện Đàm Tiểu Văn Vô Dục Tài Hối Phi Yên Diệt](#)

[Chương 41: Tìm Kiếm Nhạc Phi](#)

[Chương 42+9527](#)

[Chương 43: Đặng Nguyên Giác](#)

[Chương 44: Phạm Tiến](#)

[Chương 45: Phạm Tiến](#)

[Chương 46: Dạ Yến \(1\)](#)

[Chương 47: Dạ Yến \(2\)](#)

[Chương 48: Dạ Yến \(3\)](#)

[Chương 49: Trừ Gian Hành Động](#)

[Chương 50: Cơ Đốc Sơn Thiên Bằng Nguyên Soái](#)

[Chương 51: Tào Tiểu Xung](#)

[Chương 52: Phí Tam Khẩu](#)

[Chương 53+300 Học Sinh Mới](#)

[Chương 54: Hai "Nửa Người"](#)

[Chương 55: Chuyển Kết](#)

[Chương 56: Như Hình Với Bóng](#)

[Chương 57: Bình Chân Như Vại](#)

[Chương 58: Chuyện Đã Qua](#)

[Chương 59: Hai Nhân Cách](#)

[Chương 60: Đầu Thú](#)

[Chương 61: Quần Anh Hội](#)

[Chương 62: Hân Không Chỉ Một Minh.](#)

[Chương 62: Ta Là Truyền Thuyết](#)

[Chương 63: Bài Học Liều Mạng](#)

[Chương 64: Nhất Tuần Tam Đấu](#)

[Chương 65: Biệt Thự Núi Xuân Không](#)

[Chương 66: Thái Hậu Cát Tường](#)

[Chương 67: Gặp Lại Kim Thiệu Viêm](#)

[Chương 68: Vô Tòng](#)

[Chương 69: Vong Tình Thủy](#)

[Chương 70: Đếm Tiền Đến Rút Gân](#)

[Chương 71: Dược Thủy](#)

[Chương 72: Bỏ Vải Ướt Thành Côn](#)

[Chương 73: Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh](#)

[Chương 74: Chúng Hảo Hán Cứu Hoa Vinh](#)

[Chương 75: Tiễn](#)

[Chương 76: Chuyện Lãng Mạn Nhất Có Thể Nghĩ Tới Là Ăn Bánh Kem Cùng Em](#)

[Chương 77: Giường Đôi](#)

[Chương 78: Văn Hóa Phục Hưng](#)

[Chương 79: Tuyệt Thế Hảo Cung](#)

[Chương 80: Bồi Dưỡng Nhân Tài Hải Hòa](#)

[Chương 81: Bức Tường Berlin](#)

[Chương 82: Hiệp Ước Bất Bình Đảng](#)

[Chương 83: Đại Hán Sử Thân](#)

[Chương 84: Bữa Ăn Hỗn Loạn Nhất Lịch Sử \(Thượng\)](#)

[Chương 85: Bữa Ăn Hỗn Loạn Nhất Lịch Sử \(Trung\)](#)

[Chương 86: Bữa Ăn Hỗn Loạn Nhất Lịch Sử \(Hạ\)](#)

[Chương 87: Yêu Người Ta Sẽ Biến Thành Người Ta](#)

[Chương 88: Lộ Điểm Chi Chiến](#)

[Chương 89: Nhìn Rất Đẹp Mắt](#)

[Chương 90: Roi Da Được Chưa?](#)

[Chương 91: Đông Phương Bất Bại](#)

[Chương 92: Duyên, Tuyệt Không Thế Tả](#)

[Chương 93: Địch Nhân Muôn Thuở](#)

[Chương 94: Âm Thất](#)

[Chương 95: Hộ Hoa Sứ Giả](#)

[Chương 96: Người Thường](#)

[Chương 97: Cuộc Chiến Hai Người](#)

[Chương 98: Tháo Gian Nhân Mạng](#)

[Chương 99: Hàn Tín](#)

[Chương 100: Nhất Thế Kiều Hùng](#)

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Vong Nguyệt Tân Văn Võ Học Giáo

Chào mọi người, tôi tên Tiêu Cường, tự Thái Cường, hiệu Đả bất tử cư sĩ. Tôi có tự hiệu như thế chắc mọi người đại khái cũng có thể thấy tôi là một người tao nhã, thực tế thơ do tôi làm còn khiến cho Lý Bạch không có lời gì để nói.

Còn nói vì sao tôi quen biết Lý Bạch? Cái này phải nói từ đầu...

Tôi thật xui xẻo, thật sự đó.

Người ta xuyên việt lịch sử xưng hùng xưng vương, kém nhất cũng có thể trở lại triều Minh làm vương gia, tôi thì ngược hẳn lại...

Ách, nhìn có vẻ quen mắt phải không, tôi cũng muốn nêu tất cả chuyện từ quyển một lên đây, nhưng nếu thế một chương này sẽ có ít nhất 40 vạn chữ...

Thôi được rồi, đây là lời chào đầu của quyển 2.

Còn nếu có ai hỏi quyển một ai xuyên việt ngược tới? Kinh Kha? À không phải. Là Hạng Vũ hả? À, cũng không đúng. Hi, đang câu kéo hả? Trương Tiểu Hoa thật không phúc hậu thành thật.

Trong quyển 1, tôi viết tới đoạn nào rồi nhỉ? Kinh Kha? À không. Là Hạng Vũ? À, cũng không đúng. Hi, đây gọi là co kéo đủ số lượng từ sao? Trương Tiểu Hoa thật không phúc hậu.

Tiếp quyền trước, học kỳ của trường giao cho Lưu thư kí thì tôi đã hơi hối hận. lão cầm cả buổi giữ giữ tờ giấy, xem bộ dáng cho rằng cái bọc giấy đó gói cái gì đó. Tôi buộc phải nói cho lão tờ giấy lão cầm trong tay là học kì trường tôi. Lưu thư kí trải giấy lên bàn, nhìn thoáng qua: “Ừ, chữ cũng được ... Vong Nguyệt tài văn võ học giáo. Bên cạnh vẽ lộn xộn gì vậy, chú không tìm được tờ giấy sạch sẽ nào để ghi sao?”

Được rồi, xã hội hiện đại cầu chúng tôi chú ý tới ngang hàng. Có Hạng Vũ đọc “bảo bối của anny” thành “nữ ni ngọc bối|”, thì cũng có Lưu thư kí đọc bồi dưỡng nhân tài thành Vong Nguyệt Tài. Trên thực tế, Lý Bạch say ruwouj xác thực viết chữ “Dục” 育 đầu một nơi thân một nẻo, đặc biệt chữ nằm trên chữ “Nguyệt” 月, dứt khoát bỏ đàn đi bụi.

Nhưng, tôi đối với câu “không thể tìm tờ giấy sạch sẽ để ghi sao?” rất nuối tiếc. Điều này nói rõ, Lưu thư kí là một văn nhân, không thể cảm nhận dụng tâm lương khổ của tôi. Không nhận ra ý cảnh mà người nhỏ bé trừng mắt lại đại biểu cái gì. Tôi nói cho lão “Vong Nguyệt tài văn võ học giáo”, bên cạnh mấy thứ bẩn mới là chủ thể của lá cờ, hơn nữa hình vẽ phía trên đại biểu hình tượng đối kháng tà ác, cũng không phải là một đóa hướng dương cùng hai cái Ê ke mà lão vẫn tưởng...Lưu thư ký mắt to thô lỗ dán vào kính nhìn cho kỹ. Tôi thấy lão nín nhịn lắm mới ko ra tay xé giấy. Lão cuộn lại, kéo đồng chí Vương tới nhét vào tay, thều thào: “Tìm công ty quảng cáo, làm xong trong đêm nay ... đi mau.”

Kết quả đồng chí Vương thân mến đi được nửa đường lại cahyj lại, chỉ vào hình người trên học kì nói: “Hoa hướng dương cùng Ê ke cũng cho vào à?” Tôi thấy Lưu thư kí vẻ mặt khó chịu lắm rồi, vội đẩy cậu ta: “lấy tất, lấy tất.”

Lưu thư kí nhai hai miếng chanh, dùng nước trà cho bột lợm giọng, trộn mắt: “thi đấu biểu diễn ngày mai chuẩn bị thế nào rồi?”

Tôi nói: “Anh mà đi lại với giám khảo trước, em tin sẽ giành thứ nhất.”

Có thể tôi nói có chút quá uyển chuyển, Lưu thư kí cũng sờ chốc lát mới ôm ngực nói: “Được rồi, chú đi nhanh đi...”

Rất khó tin, một người trà trộn chính đàn lâu năm thế mà cái tim đen chỉ bé thế thôi, nên để lão làm thị trưởng một tháng vào tháng 3 năm 2008,

Đến giờ cơm chiều thì cũng chẳng còn mấy người. Các hảo hán đều theo Chu Quý, Đỗ Hưng đi uống rượu, số còn lại thừa thớt chẳng mấy, chúng tôi gọi 2 bàn thức ăn. Lô Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng, Lâm Trung cùng mấy người lão luyện thành thực ngồi một bàn, tôi dẫn Bánh Bao cùng Tần Thủy Hoàng ngồi chung một bàn. Lí Sư Sư cũng rất cục lệ diện. Lần này trong đám người Lương Sơn tới, chỉ có Đái Tông cùng Lý Quỳnh là biết cô bé, giờ hai người không có đây. Bất quá Lý Sư Sư cũng không định lảng tránh, trong chuyện chiêu an cô bé có tác dụng trọng yếu. Mặc dù sau khi chiêu an, các hảo hán người chết người thương, người may mắn sống sót không bị cao cầu hại thì cũng thất bại buồn tẻ, nhưng không thể trách Lý Sư Sư.

Giống như đang ngồi xe buýt, chưa tới bến đỗ thì trông thấy một bóng hình xinh đẹp mỹ lệ, vì vậy bạn yêu thích, yêu cầu lái xe đỗ lại. Kết quả khi dừng lại, bạn xuống xe, xem ra mới biết trên đầu giai nhân là sừng dài, chân chày mỏ, còn có hai cái đuôi. Vậy thì chỉ có thể trách người, đừng trách lái xe, mà thực thể còn phải cảm ơn lái xe, vì người ta dù sao cũng giúp bạn, để bạn hoàn thành tâm nguyện.

Ngồi cùng bàn chúng tôi còn có Hồ Tam Nương cùng Lí Vân. Lí Vân đặt một quyển sổ tay ghi toàn bộ chuyển tu sửa năh ở, tôi xem mấy thứ đồ phong cách phục cổ. Bánh Bao đoạt lấy nhìn, nhíu mày: “Khó coi chết được, lạnh lung.” Cô nàng vừa nói vừa xoay người, chỉ vào một hình ảnh vàng óng ánh, nói: “Cái này đẹp.” Sau đó đưa sổ cho Hồ Tam Nương: “Tam muội, em thấy sao?”

Tam muội.

Tam muội chỉ vào rèm ngủ màu hồng nói: ‘Em thích cái này.’

Bánh Bao cười ha ha nói: “Em thích cái này sao?” Không ngờ Hồ Tam Nương vốn không sợ trời cũng chẳng sợ đất lại đỏ mặt. he he, đích thực không ngờ tới, nữ bạo long cũng hợp ý màu hồng mập mờ.

Bánh Bao nói: “Nếu là em, em dùng phòng khách toàn màu vàng, phòng ngủ biến thành toàn hồng.” Tần Thủy Hoàng nhifnq ua vách bánh bao thấy hình miếng đá cẩm thạch đen làm cửa phòng, anh Chính chỉ vào: “Cụng được, hạo phóng chút .”

Bánh Bao nhìn thoáng qua: “được, phòng bếp biến thành đen, chịu bản tốt.”

Tôi ngó Lí Vân: “Vậy nhờ anh, anh Lí.”

Lí Vân nhớ kĩ lời Bánh Bao..., sau đó vò ném phôi liệu lúc trước đi, thì thào: “Phòng khách phải trắng lệt, phòng ngủ sắc màu ấm, phòng bếp thực dụng làm chủ... còn gì nữa không?”

Bánh Bao bật cười: “Anh nhớ chuyện này làm gì? Bọn em còn không mua nổi nhà.”

Tôi nói thầm với Lí Vân: “Phòng khách anh lưu cho em 5 mét vuông, em làm chỗ chơi cho trẻ.” Đó là điều Bánh Bao thích.

Chúng tôi ngồi trong nhà ăn cười nói, một đám con gái đi tới tiến vào. Người dẫn đầu ... không cần nói cũng biết, chính là người vung chân đá vỡ chai, tay bổ năm viên gạch, tóc mượt có thể quảng cáo đầu gội đầu, mắt híp mỹ nhân. Cô nàng này vốn đang cười nói vui vẻ, nhưng vừa thấy tôi, lập tức nheo mắt. Ánh mắt cô nàng lúc đầu không nhỏ, nhũ lại thành một tuyến dài nhỏ, một đôi con ngươi đẹp đảo trong hốc mắt. Nhìn qua là một mỹ nhân nũng nịu liễu yếu đào tơ, híp mắt dò xét người khác khi, tôi cam

chắc rằng đàn ông chỉ hơi thiếu tự chủ sẽ không ngừng lao tới bắt chuyện làm quen.

Tôi thì không, tôi tương đối tỉnh táo, bởi vì tôi biết rõ trên người mình không có chỗ nào cứng quá năm viên gạch. Nếu như tôi là “ba” “三”, cô nàng một chương bố ngang cổ, “三” nhất định sẽ biến thành 一三, nếu bố từ hông thì sẽ là 二一; nếu bố thẳng từ đầu xuống, người hiểu chu dịch sẽ nhìn ra đó là một quẻ khôn....

Hơn nữa dù cô nàng thật là cừ non, Bánh Bao còn đang ngồi bên cạnh tôi... sách mới tới quyển 2, chương 1, chưa tới lúc kết thúc a.

Nữ đội trưởng thấy tôi ở đây, hừ lạnh, dẫn người rời đi. Chẳng lẽ tôi thật đáng ghét như gián sao? Nhà ăn rất lớn, kỳ thật các cô ấy có thể ngồi ở bên kia. Hơn nữa tôi không phải chỉ nói một câu dí dỏm thôi sao? cần phải giận hờn thù thế sao?

Cân nhắc tới chuyện đường xá mệt nhọc cùng đất khách quê người, cho nên các đội khi thuê phòng sẽ yêu cầu bổ sung cơm ba bữa, phí tổn sẽ cộng vào tiền phòng ...khách sạn cũng mặc kệ ăn hay không, chuyện kiếm tiền mà.

Hồ Tam Nương thấy nữ đội trưởng, cô ả lập tức đứng lên, thất thần: “Ồ, các chị, sao vừa tới đã đi?”

Bánh Bao ngáp cái nói: ‘Em đi ngủ đây.’ Cô nàng vươn lưng, lơ đang bấm đùi tôi, tôi lập tức xuân tâm nhộn nhạo. Giờ chưa tới năm giờ, có quý mới tin cô nàng mệt ... cả bàn trừ kinh khờ đều mỉm cười tỏ ra hiểu ý.

Bánh Bao đi rồi, tôi lúng túng ngồi thêm chỗ lát, vừa định làm bộ duỗi lưng tỏ ra mệt, Hồ Tam Nương đập tôi, cười mắng: “Mau cút, đừng để phụ nữ đợi.”

Tôi thuận thể đứng dậy, cười: “Chẳng lẽ anh Vương Ải Hồ cũng thường để chị đòi à?”

Lý Sư Sư cười khanh khách: “Thường nghe Tiểu Ất nói chị ba hào sảng không kém mày râu, hôm nay mới được mục đồ phong thái. Hồ Tam Nương giờ gạt tàn thuốc không lên, sững sờ: “Cô là...”

Tôi vỗ vỗ vai Lý Sư Sư: “Chính thức giới thiệu, đây là Lý Sư Sư người mà Tổng Giang của các vị trăm phương ngàn kế muốn tiếp cận.”

Hồ Tam Nương kinh ngạc đứng lên, tay cầm gạt tàn thuốc lá cũng trắng ra, xem ra đã nhịn hết mức mới không nện cái gạt tàn. Hồ Tam Nương đập mạnh cái gạt tàn xuống bàn, cười khò: “Chiêu an... lần đó nếu không phải cô, Tổng thủ lĩnh cũng nghĩ cách khác, việc này vốn không trách được cô.”

Lí Vân hít một hơi để bình tĩnh lại: “Tam muội cuối cùng cũng minh bạch, chiêu an là chuyện giữa triều đình cùng Lương Sơn, không trách người khác được.” Xem ra hai người này từ lâu đã chỉ trích việc chiêu an.:

Lô Tuấn Nghĩa ở bàn bên nghe được, vội tới chào: ‘Chuyện chiêu an, Lương Sơn trên dưới vô cùng cảm ơn Lý cô nương.’

Oán niệm, cảm giác cảm ơn sâu sắc. Loại tâm tính nô tài, khó trách khi ở trên Lương Sơn không ai ở, có Yến Thanh, Yến Tiểu Ất tiểu đệ trung tâm cuối cùng cũng rời đi. Bất quá nói đi thì nói lại, Lô Tuấn Nghĩa cũng rất oan, đang là đại địa chủ tự do tự tại, chỉ vì “Tổng Giang muốn anh ta làm hảo hán” nên thiết kế khiến người ta tức nước vỡ bờ. “Muốn anh ta đầu hảo hán”, đây là lý do quái đản gì vậy...anh ấy không để ý Tống Huy Tông đã là hảo hán, làm gì phải lên Lương Sơn?

Mọi người vừa nói tới Tống Giang đều phần uất, là đầu hàng phái, kỳ thật tôi lại bội phục lão ta. Tôi thấy lão mới thật là một thổ phỉ đích thực, thấy thứ tốt muốn vơ vét. Các bạn xem, trong 36 thiên cương, dưới Lô

Tuấn Nghĩa, Trương Thanh, Đồng Bình, Hồ Diên Chúc, Từ Trữ, Tần Minh cũng là bị “muốn người ta làm hảo hán”, bị tính kế phải lên núi.

Nghĩ tới đây tôi lạnh run. May mà lão không tới, nếu không thấy tôi cùng các hảo hán hòa đồng, Tổng lão đại sẽ nghĩ “để chú Cường cũng là hảo hán”. Lão chỉ cần ở trên tường tôi viết xx(địa danh) không phải là một bộ phận không thể tách rời của Trung Quốc”, tôi cơ bản đã không thể biện minh...”

Hồ Tam Nương bỗng kéo tay Lý Sư Sư: “Người anh em Yến Thanh của tôi sao rồi? Thật là cùng cô lưu lạc chân trời xa xăm?” Đến bây giờ liền nhìn ra cảm tình, theo lý thuyết người hỏi câu này phải là Lô Tuấn Nghĩa mới đúng.

Lý Sư Sư cười thắm: ‘Khí đó rất loạn, chúng tôi cũng đi cùng không lâu rồi thất lạc...” Lý Sư Sư nói thế, lộ ra bọn Lô Tuấn Nghĩa biết không ít chuyện, kể cả chuyện hai đế Huy, Khâm bị bắt.

Tần Thủy Hoàng nghe bọn họ ôn chuyện chốc lát, đại khái biết cách cục khi đó. Anh Chính chấm nước trà vẽ ba vòng tròn, một cái là Đại Tổng, hai cái là Kim cùng Liêu. Anh Chính đứng ở lập trường Đại Tổng, rất thích sách lược thân xa đánh gần, cho nên anh cũng không hiểu sao Đại Tổng lại chặt vật đến mức 2 hoàng đế bị người ta bắt đi. Cuối cùng anh xóa “địa đồ” thở dài: “Giang sơn lạ thế, lại đệ tội da nệm đi.”

Mập mạp còn có thể diện nói tới sao, người ta Tống triều ít nhất năm thiên hạ 300 năm, còn tên túi da lớn nhất chính là con anh ta Tần Nhị Thế Hồ Hợi. Mặc dù mập mạp sắp chết truyền ngôi cho Phù Tô, nhưng Phù Tô ngay cả đồ của mình còn không bảo được, cũng chưa chắc đã tài giỏi.

Tôi thấy bọn họ chuyện vô cùng rắm thối, cũng không có ai để ý tới tôi, liền lén lút rời đi tới phòng Bánh Bao. Quả nhiên cửa không khóa, đây là lần cuối chúng tôi có thể cùng nhau rồi. Chúng tôi sai lang miêu nữ đã bị

chia cách hơn thán, khiến người ta giận sôi, đây là chuyện vô nhân đạo bậc nào a.

Tôi xoay người khóa chặt cửa, thấy phòng vệ sinh còn hơi nước bốc mù mịt, một thân thể nổi bật ẩn hiện. Tôi rón rén tới trước cửa, kéo cái --- đã khóa. Khó trách, một phụ nữ, cửa không khóa, lúc tắm ngay cả phòng vệ sinh cũng không khóa thì thiếu cẩn thận.

Bánh Bao nghe tiếng khóa cửa vang lên, lập tức phát hiện ra tôi. Cô nàng ở trong mắng: “Chó chết.” Tôi gân mềm xương nhuyễn, nắm lấy quả đấm phòng vệ sinh ngược đãi, vô cùng lo lắng hô lên: ‘Em nhanh đi.’

Bánh Bao ở trong làm một tư thế chọc người, nói vọng ra: “Có bản lĩnh thì tiến vào.”

Tôi ở ngoài cười tà ác: “Lão tử không chỉ đi vào còn tiến vào nữa ấy chứ.”

Bánh Bao đương nhiên hiểu ý ám chỉ, hừ hừ. He he, anh cũng không tin nàng không vội. Quả nhiên, một thân thể trắng nõn còn đang bốc hơi phá cửa ra, ngã vào lòng, giọng dịu dàng “chó chết”.

Tôi khê giật góc khăn tắm, làm đường cong khiến người ta giận sôi của bánh bao lộ ra hoàn toàn trước mắt tôi. Không có tì vết, trắng nõn nà, chỗ đen có chút bóng loáng, biểu hiện ra người phụ nữ khỏe mạnh cùng dự vọng cường thịnh. Tôi há miệng hôn vào vú, Bánh Bao “ô” một tiếng, như muốn khóc lên. Tôi bế cô ấy lên, cọ xát, làm cho cô nàng cũng cảm nhận được sự biến hóa của tôi. Bánh Bao: “Đến đi, đến đi, em không chịu nổi.”

Tôi ném cô ấy lên giường, làn da trắng sữa hòa tan cùng ga trải giường, chỉ có một lúm đen đặc biệt dụ nhân. Tôi nhanh chóng thoát sạch quần áo, làm tư thế cá chuẩn bị vượt vũ môn. Bánh Bao nhìn tôi, cười sung sướng. Ngay khi một chân tôi đã rời đất, lập tức giành thắng lợi thì “cộc cộc cộc”, tiếng gõ cửa. Tôi chết đứn luôn. Hai tay của tôi đang giơ thẳng trước mặt,

một chân đá lên không, một chân nhún xuống, là một tạo hình kinh điển mà đạp phi yến, lại có chút giống Chu Tinh Trì trong “đội bóng Thiếu Lâm”. Tôi nổi giận đùng đùng hỏi: “Ai đó?”

Người ngoài cửa hình như cũng cảm nhận được sự phẫn nộ của tôi, cẩn thận hỏi: “Chào ngài, chúng tôi cung cấp miễn phí hoa quả sau bữa ăn....”

Tôi quả quyết: “Không cần” ngoài cửa lập tức im ắng.

Bánh Bao chỉ tay vào tấm bảng treo ngay cửa: “Xin không quấy rầy”. Tôi bước nhanh tới, nhặt lên áo tắm trên sàn tùy ý vắt lên lưng, mở cửa dán tấm bảng ra ngoài. Vừa đi vào không được vài bước, lại chạy ra mở cửa, hô lên: “Có ai không?”

Đoạn Cảnh Trụ ló đầu từ cửa đối diện ra hỏi: ‘Gì thế?’

“Đưa tấm bảng của anh cho em, dù sao anh cũng không cần.” Tôi không dám đi ra, vì hiện tại tôi nhìn mình có chút “hoang dã- bụi cây lan tràn”.

Đoạn Cảnh Trụ lại nhìn tôi: “Chú cũng có một cái đấy mà?”

“Cứ đưa đây.” Thời khắc này không một thằng đàn ông nào có thể kiên nhẫn tám nhảm.

Đoạn Cảnh Trụ kéo tấm bảng xuống ném cho tôi, tôi lại treo cái biển “thỉnh không làm phiền” lên trên chỗ ô thủy tinh.

Bánh Bao không hiểu: “anh bị thần kinh à.”

Tôi nhảy bổ lên người cô ấy, kêu lên: “Anh vào rồi nè.”

Đương nhiên, tôi không thể nói cho cô ấy biết vì lúc dờ đi tôi thường đi nhăm phòng.

Tôi dùng miệng, tay, thậm chí của quý du lịch trên thân bánh bao. Bánh Bao ưỡn mình, khó chịu đẩy tôi xuống. Cô ấy không phải muốn đẩy tôi ra, mà là muốn trực tiếp một chút, cái điểm đầy mật, ngọt ngào nhiều chất của thân thể đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận tôi.

Bánh Bao, em thật đẹp, xương quai xanh mượt mà cũng không tính quá lớn làm cho tay của anh có thể ôm vào ngực, còn phía dưới như con ong, eo ngọc thon bờ mỡ rất tròn. Tôi quỳ gối trước hai chân cô ấy, cố ý dùng tư thế kiêu ngạo của đàn ông dụ dỗ mà không lập tức hành động. Bánh Bao đặt một tay trên miệng, nhìn tôi mỡ màng lung, oán hận, lại không che dấu sự yêu thương. Tôi lắc mạnh eo, tiến vào vùng đầm lầy nóng ướt. Tôi cảm thấy choáng á, cảm thấy an ủi...

Chúng tôi chiến đấu vô cùng thảm thiết, thế cho nên chúng tôi bắt đầu là quay về hướng đông, khi kết thúc thì đã quay cả về hướng tây, không biết từ lúc nào. Ga giường cũng bị thân thể bọn tôi chà xát rơi xuống đất. Khóe mắt bánh bao còn vết nước mắt, đó là hưng phấn quá độ. Tôi nhìn Bánh Bao mềm nhũn không thể nhúc nhích, vuốt lưng trơn mượt, cười tà ác: “Công lực giảm sút, trước kia em rất tham mà.”

Bánh Bao đá tôi: “Nói nhảm, em cả tháng không luyện tập, cho dù đánh dương cầm cũng ngưng tay, chẳng phải thế sao?”

Tôi phì cười: “Nhưng anh cũng thế, đâu có ngày ngày mài thương.”

Bánh Bao nói nhro: “Vậy tại sao...” (chỗ này cắt 3689 chữ đối thoại, nội dung rất dài, rất buồn nôn)

Chúng tôi mở ti vi, Bánh Bao nằm trong lòng tôi tùy ý chuyển kênh, đột nhiên cảm khái: “Phòng ngủ của bọn mình lớn thế này thì tốt rồi.”

Tôi thuận miệng: “Lớn hơn thế này nhiều.” Lúc này tôi thật là nghĩ chuyện khác. Ngày mai sẽ thi đấu hạng mục biểu diễn, lúc kết thúc sẽ bắt đầu tỉ võ, nhưng đến giờ còn chưa có danh sách, việc này mà cho Lưu thư

kí biết, lão không điên nổ phổi cũng nhồi máu cơ tim, tắc mạch máu não chết toi luôn mới lạ. Tôi gọi cho Chu Quý hỏi thăm nhóm hảo hán khi nào trở về. Bên kia vang tiếng cười nói, Chu Quý: “Chưa biết, nếu muện quá bọn anh ngủ ở quán bar luôn. Đúng rồi, Hạng Vũ đại ca cũng đi với bọn anh, có lẽ cũng không về.” Nguyên lai mấy đồ đệ của Đỗ Hưng tối nay biểu diễn ở quán bar, Trương Băng lôi Hạng Vũ tới cổ động.

Tôi bất đắc dĩ; “các anh vừa uống vừa thương lượng xem chuyện thi đấu ai đi nhé.”

Chu Quý hô to: “Ngày mai ai đi thi đấu?” Tôi nhắc anh ta: “Là ngày kia.”

Các hảo hán nhao nhao: “tôi đi, tôi đi.” Tôi hiểu rồi, hô được to nhất là Tiêu Nhượng cùng An Đạo Toàn, xem ra đều là uống quá nhiều.

Tôi cúp điện. Bánh Bao nói: “Anh nói chính phủ tốn nhiều tiền là để các anh náo loạn thế à? À, đúng rồi, đám bạn của anh quen lúc nào thế? Bạn của anh hình như em biết cả, kể cả mập mập, to con, thậm chí bé Nam, hơn tháng nay bạn anh vùn vụt lên đài.”

Tôi cười ha hả: “Xem ra sau trận chiến vừa rồi em đã đả thông nhâm đốc nhị mạch, không phải người vô tâm như trước.”

Bánh Bao tuy chỉ số thông minh không cao, nhưng không phải người vô tâm. Ví dụ cô ấy chưa bao giờ hỏi tôi yêu cô ấy hay thân thể cô ấy, cô ấy cũng chưa bao giờ bắt tôi nhìn thẳng vào mắt và nói: “Anh yêu em”. Chúng tôi đều là người sợ mấy chuyện buồn nôn đó. Mặc dù tôi nghĩ lúc ăn, tôi kéo bánh bao lại cắn một miếng rồi nói “anh yêu em chết mất”, nhưng thật ra là treo đầu dê bán thịt chó. Bánh Ba này không phải là bánh bao kia.

Về phần có nên nói tất cả cho cô ấy không, tôi cũng đang nghĩ. Nếu là lúc trước, chúng tôi chen chúc trong hiệu cầm đồ, vậy nhất định sẽ nói sự thật. Bởi vì Sáu Lưu cứ vài ba ngày lại dẫn người tới đó, Bánh bao dù có

qua loa đại khái cũng không chịu nổi. Khi đó tôi cũng chỉ có thể nói với cô ấy: Bánh Bao, em xem, thằng đàn kinh khủng luôn chơi với thằng con ngốc nghếch của ông Triệu là Kinh Kha, là một sát thủ. Còn cô ả xinh đẹp ngồi ghế lướt web kia là Lý Sư Sư, là kỹ nữ nổi tiếng nhất lịch sử. Mập mập? sau này đừng gọi mập mập.., đó là Tần Thủy Hoàng. Đúng rồi, năm em 13 tuổi đi du lịch Trường Thành là lão sửa đó... à, là lão kêu người sửa. To con hả. to con tên Hạng Vũ...Không phải con Hạng Thiếu Long đâu, đó là TV bịa thôi. Thiếu hành tây à, nhắn tin cho Lưu Quý lúc về mua cho 2 cây, anh ta kỳ thật là Lưu Bang ... Không biết sao? Hán Cao Tổ đó. Em cũng đừng nói với mập mập là Lưu Quý đoạt thiên hạ của con hản, à, em cũng chưa đủ tiêu chuẩn thi qua môn lịch sử nhĩ...

Nếu như không phải 300 tới, tôi chắc chắn sẽ thực hiện lại lời nói đó. Kết quả 300 tới, 54 tới, làm cho tôi phải khai hoang trường học, có thể nói, hiện tại trường học cùng hiệu cầm đồ là hai tuyến song song, không quấy nhiễu lẫn nhau, vậy tôi còn cần nói cho cô ấy chân tướng không?

Cuối cùng tôi quyết định trước thăm dò phản ứng của cô ấy chút, xem cô ấy có thể tiếp nhận sự thực không. Tôi châm điều thuốc: “Bánh Bao, em đoán hôm nay người ngồi cùng ăn với chúng mình là ai?”

Bánh Bao nhắm mắt nói nhỏ: “Không phải bé Ba sao? còn có anh họ lý là người sửa nhà.”

“Vậy em đoán tên thật của bé Ba là gì?”

“Ừ... tên gì?”

Tôi cố ý hung ác nói: “Hồ Tam Nương.”

Bánh Bao chẳng chút để ý, hừ hừ; “Tên.. nghe quen quen..”

Tôi nói: “Trong các hảo hán Lương Sơn có người tên Hồ Tam Nương, bé ba là nữ thổ phỉ.”

Bánh Bao chuyển mình, nói mê; “Ừ, ngủ đi.” Sau đó phát tiếng ngáy o o...

Tôi thở dài, đập thuốc, chui vào chăn ngủ.

Hôm sau tôi cùng Bánh Bao đồng thời thức dậy. Cô ấy nhìn đồng hồ: “Em đi làm đây.” Cô ấy đứng đững, đeo cốc, thấy tôi nhìn, đột nhiên hỏi: “Anh nói với em bé Ba làm sao?”

Tôi căng thẳng, vội nói: “Không có gì.”

Đợi khi bánh bao đi tôi mới nhớ, cô ấy đi làm lúc 10h , như vậy bây giờ....

Tôi vội nhảy dựng lên, nhìn qua, 9h40. Tôi vén màn, bên ngoài sớm là mặt trời chói sáng, gà trống gáy ò ó o ba tiếng. Tôi vội đóng cửa, vì tôi vừa phát hiện mình còn đang trần như nhộng, goings như đại anh hùng trong thần thoại phương tây trần truồng cao ngạo, bao quát chúng sinh.

Sân vận động cách đó không xa tinh kỳ phấp phới, người chen chúc, thỉnh thoảng có tiếng kêu bén nhọc, xem ra sớm đã bắt đầu thi đấu.

Tôi vội mặc quần áo, nhai kẹo cao su rồi lao ra ngoài, chẳng quan tâm ai còn trong phòng, lao thẳng tới sân vận động. Tôi vừa ra cửa, đã thấy các hảo hán đi uống rượu từ hôm qua đi từ một khúc quanh tới. Người còn say chưa tỉnh, mỗi một, còn thất tha thất thểu. Hạng Vũ cùng Trương Thuận đi đầu, hai người ngược lại thần thái sáng láng. Chúng tôi vừa vào sân ngồi vào khu khách quý liền bị hấp dẫn bởi một lá cờ lớn, cắm ở chỗ ngồi của bọn tôi.

Trên là có một người nhỏ bé đơn độc được phóng đại vô số lần, đối diện còn một cái yêu quái mặt ê ke cùng hai đường kẻ giằng co...

Hạng Vũ vừa thấy đã sửng sốt, sau đó vỗ vai tôi: “..Vong Nguyệt Tài văn võ học giáo, ừ, tốt, tốt...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Harry Potter

Tôi tiến vào khu khách quý, thấy đám Lô Tuấn Nghĩa đã sớm ngồi ở đó. Tôi oán giận: ‘các anh đi cũng không bảo em một tiếng.’

Ngô Dụng cười nói: “Chú treo mấy tấm bảng như khu quỹ phù khắp nơi, bọn anh sao có thể không biết xấu hổ quây rầu chú... à hai người?”

Tôi cười xấu hổ, nói Nghê Tư Vũ ở bên nói: “Có nhiều thời gian thì đọc sách, chớ đi chung với mấy người này, hôm qua lại đi uống rượu hả?”

Nghê Tư Vũ tỏ ra vô tội: “Anh nói gì vậy, em vừa tới.”

Tôi mới phát hiện cô nàng đích thực không đến cùng bọn Trương Thuận. Ở bên còn có một người, mặt trắng bệch, thân thể suy nhược, hai mắt thỉnh thoảng đảo qua, lại là Triệu mặt trắng. Bên cạnh nó, Kinh khờ cầm radio, hai người một trái một phải dán tai vào nghe, lộ ra nụ cười ngu ngốc như thiên sứ...

Tôi ngạc nhiên: “nhóc Triệu, sao mày tới đây?”

Kinh Kha cười he he: “Anh kêu nó tới.”

“Anh thông báo cho bố nó chưa?”

Lý Sư Sư ngắt lời: “Em gọi điện cho ông Triệu thay anh ấy rồi.”

Tôi hỏi triệu mặt trắng: “mày tự tới à?”

Triệu mặt trắng lắc đầu, ấu đó vung tay ra hiệu: “Tôi dùng chân chạy.”
Kính Kha cười vui vẻ, ôm vai Triệu mặt trắng.

Hai thằng đàn có cảm tình tốt nha.

Lần này có hơn 60 đội báo danh tham gia thi biểu diễn võ thuật. Ban tổ chức an bài cử hành tổng thể trong một ngày, thời gian cấp bách, cho nên khi một đội biểu diễn thì 4 đội khác sẽ khởi động. 300 chiến sĩ Nhạc gia quân là đội xếp hàng chuyển bị cuối cùng, sắp ra biểu diễn. Tôi đứng ở xa xa vẫy tay. Các chiến sĩ tinh mắt, đều nhìn qua bên này. Từ Đắc Long cười với tôi, Nhan Cảnh Sinh ở bên cạnh đội. Cả đội ngũ chỉnh tề. Lý Tĩnh Thủy nghịch ngợm chào tôi theo nghi thức quân đội mỹ, cũng chẳng biết là học từ đâu.

Tôi thầm than: dù sao 300 vẫn khiến tôi đỡ lo nhất, là một đội quan kỹ luật. đội quân này có quân số chỉ 300, toàn bộ đều tử trận, đừng nói đầu hàng, ngay cả lính đào ngũ cũng không có một người, độ trung thành hẳn đã hơn 99.8%. Hiện tại bọn họ mặc quần áo thể thao hàng nhái mua từ góa phụ đen, quần áo chỉnh tề, HP full, tôi thật không nỡ để họ đi.

Tôi ngồi trên hàng ghế đầu giành chỗ của Nghê Tư Vũ, lấy ống nhòm của cô bé nhìn đội ngũ biểu diễn. Nghê Tư Vũ vừa muốn lộ ra bản sắc hung dữ của một loli(búp bê bé con), thì thấy Hạng Vũ, lập tức làm vẻ đáng thương chạy lại ôm tay anh Vũ. Cô bé làm nũng: “Anh, anh Cường ăn hiếp em...”

Đoàn đang biểu diễn là hội quán võ thuật tinh vũ tự do, cũng chắc biết có liên quan tới lý luận võ thuật Hoắc Nguyên Giáp sáng tạo không, đệ tử miễn cưỡng biểu diễn được. Người đứng đầu ra vẻ cao thủ, 7 phần giống lý tiểu long, 3 phần giống Chân Tử Đan, hét lên như sấm, chân đạp như lôi, cước pháp vô cùng có uy thế.

20 người chạy lên sân khấu, biểu diễn vài quyền, một người hạ trung bình tấn, một người lấy đà chạy đạp lên vai người này, người thứ ba chạy lấy đà chục bước đạp lên vai người đầu tiên rồi bay lên đạp tiếp đầu vai người thứ hai....

Chúng tôi nói chuyện ngắn gọn, khi các hảo hán Lương Sơn đều chào làm quen Lí Sư Sư, số người xếp chồng lên nhau đã là 8 người, cao như cắm vào trời, vô cùng đồ sộ. mười mấy người còn lại ở bên làm bộ luyện quyền, rất có phong phạm của thập bát la hán trogn “thực thần”.

Tiết mục này có 2 điểm nhấn. Đầu tiên là người ở dưới làm trụ chịu phụ trọng. Người này tuổi chừng 40, lúc trẻ chắc bò sát kéo than đá trong hầm lò, bả vai cực kỳ bền chắc. Điểm thứ 2 là độ cao. Khi người thứ chín như con khỉ trèo lên trên đỉnh, người xem đều hoan hô thét loạn.

Đương nhiên, dùng kỹ thuật khoa học hiện đại, dùng hết biện pháp công nghệ cao có xây cao tới tầng đối lưu cũng không lạ. Nhưng mạo hiểm ở điều kiện không đồ bảo hiểm, 9 người đứng lên nhau thành đường thẳng, phí trên cơ hồ khế vượn tay có thể chạm vào khinh khí cầu của đại hội. Không biết nếu ở đây có một thuật sĩ Ấn Độ thổi kèn, liệu bọn họ có xếp chồng như một sợi giây nổi thẳng bầu trời không nữa.

Cột người gần 10m chấn áp toàn trường, kiếm đủ ủng hộ hoan hô.

Trương Thanh vân vê cái bát, nói với tôi: “Chú nói bọn họ có thể tạo thành uy hiếp đối với gaiir thưởng của bọn mình không? Có cần anh nện thẳng trên đỉnh rơi xuống không?”

Ngô Dụng nhìn qua ống nhòm nói: “Nếu nện thì nện thẳng dưới cùng ấy....”

Trương Thanh: “Nện thẳng trên cùng chỉ chết một, đánh thẳng đáy ít cũng chết ba bốn, chú Cường quyết định đi.”

Tôi tăng zoom hết mức, nói: “Không cần, ban giám khảo thích đối nghịch với khán giả, âm thanh ủng hộ càng lớn càng trượng.”

Trương Thanh cười he he: “Anh nói giỡn thôi, anh cơ bản chưa giết người bao giờ.”

Thực tế tôi lo lắng dư thừa, 5 thành viên ban giám khảo cơ bản không thích tiết mục này. Chủ tịch ban giám khảo là hội trưởng hiệp hội võ thuật Trung Hoa, đang lật xem các tiết mục tiếp theo. Hai ông già khác thì cười nói, cũng chẳng biết nói gì, dù sao mắt cũng chẳng liếc qua võ đài. Có một ông đang sửa lại cái mũ của mình. Còn lão hòa thượng, từ lúc tôi nhìn thấy thì luôn rũ mắt ngồi xuống, có lẽ tối qua ngủ không ngon.

Sau khi đoàn xiếc xuống, tiết mục sau đó căn bản không có gì đáng nhìn, hai người biểu diễn đao thương song đấu, chập cheng. Lâm Xung ở bên khen: “Hai người này có võ công không tồi đâu, có nhiều sát chiêu, nếu trên chiến trường, hẳn là hai hảo thủ.” Một đám giám khảo giờ đều chú ý tới. Tôi nhét ống nhòm cho Lâm Xung, bĩu môi: “Các anh đối đầu với nhân dân.”

Tôi rời thính phòng đi tới trước 300, vỗ vai Từ Đắc Long, hỏi anh ta: “Chuẩn bị sao rồi?”

Từ Đắc Long gật đầu: “Không có vấn đề gì.”

“Đúng rồi, các anh sẽ biểu diễn gì vậy?”

Từ Đắc Long nói: “Là đồng diễn một bộ côn pháp.”

Tôi nhifnb ọn họ một chút phát hiện: “Gậy của các anh đâu.”

Từ Đắc Long nói: “Quên mua rồi. Tôi đã nghĩ rồi, chốc lát nữa chỉ làm bộ là được, phàm là người có kiến thức khẳng định biết bọn tôi luyện gì.”

Tôi cảm thấy điện chạy rần rật từ chân lên đầu, nắm chặt tay anh tay, la lên: “Đây là biểu diễn võ thuật, không phải thi đua khái niệm viết văn, anh muốn chơi đùa với giám khảo hà, muốn chất chắc?”

Từ Đắc Long lại không thêm đề ý: “Chúng tôi trước cũng biểu diễn thế, Nhạc nguyên soái nhìn qua đều nói tốt.”

Tôi giơ chân: “ông của ông anh nói cũng vô dụng! gậy không có, chổi cũng phải có một cây chứ?” Nói tới chổi, mắt tôi sáng lên, nhớ tới trong trận chiến mãnh hổ quán, Lâm Xung dùng giẻ lau nhà làm thương, 300 tự nhiên cũng có thể dùng chổi làm côn. Nếu muốn làm 300 cây gậy trong thời gian ngắn thật khó, nhưng ngoài sân vận động có vài cửa hàng bán đồ tạp hóa, đại khái 300 chiếc chổi chắc không khó. Tôi vội kéo mấy chiến sĩ, đưa cho họ tiền, kêu họ chạy ra ngoài mua chổi. Cố ý nói rõ là cái loại chổi cán gỗ dài. Sau đó tôi dứt khoát nói: “Chính là chổi quét đường ấy...”

Cứ thế, lại có hai đội biểu diễn xong, giờ chỉ còn chúng tôi cùng đội liền trước.

Tôi vội đi tới đi lui. Bây giờ đội biểu diễn trên đài không biết là đội diễn viên kinh kịch trường nào, vừa ra đã diễn “Thập Tự Pha”, “Võ Tòng đánh Diêm Phổ”. Nữ diễn viên đóng vai Tôn Nhị Nương mặc quần áo đen, tay cầm roi, như là nữ vương, hai tên áp giải Võ Tòng đều bị biến thành hai tên du côn cắc kè...diễn rất được, vừa ra đã được hoan hô nhiệt liệt.

Sau khi nữ vương xuống đài, chúng tôi là đội ngũ phải lên sân khấu. Các chiến sĩ được phái đi mua côn mãi chưa về, trên võ đài biểu diễn song tiết côn đã xong hơn nửa.

Cuối cùng, một chiến sĩ ôm hơn 10 cái chổi chậm rãi chạy tới, tiếp đó là người thứ 2, người thứ ba. Cũng may Lý Tĩnh Thủy nhanh trí, thuê hai chiếc xe xích lô một lần có thể chở được 200 chiếc. Tôi vừa phát chổi xong, song tiết côn đã kết thúc, người chủ trì đã kêu gọi 300 lên đài.

Như thế rất tốt, các chiến sĩ cũng không có thời gian để xử lý chổi dành vội vàng chạy vào sân. Bởi vì sân không đủ để cho nhiều người như vậy, vì thế trên đài chỉ có Từ Đắc Long cùng bốn chiến sĩ đại biểu múa đầu, còn lại tán ra linh tinh vây lấy sân khấu. 300 cây chổi vàng óng dựng thẳng tắp, chỉnh tề như một, nhìn ra vô cùng đồ sộ quý dị.

Tôi thấy chuyện đã vậy, đành đi vào thính phòng. Khán giả chỉ tỏ cười đùa, có người nói: “Sao cục bảo vệ vệ sinh công cộng cũng cử đội tới thế?” Một đứa bé trai hèn mọn: “Ba ba đừng nói bừa, đây là Harry Potter của trường ma pháp.” Đứa bé chỉ vào một chiến sĩ có vết sẹo trên trán nói: “Con thấy Harry Potter rồi...”

Tôi chôn đầu trong đũng quần (sáng ý của tôi, xin đừng bắt chước) đi trở về khu khách quý, chỉ có thể nghe tiếng Từ Đắc Long ung dung tự đắc hô lớn: “Khởi...”

“ào ào”, 300 xuất thế thức mở đầu, chỉnh tề như 300 bụi kim loại bị nam châm hút. Tiếp đó xoát xoát, những cái chổi mới mua vàng óng ánh giũ ra không ít sợi, bỗng bành đùng đưa chập chờn trong đội hình 300, rốt cục tăng thêm vài phần khắc nghiệt.

Từ Đắc Long quét chổi qua lưng một vòng, hai tay nắm chặt đâm tới, đầu chổi rung lên. Các chiến sĩ luôn chậm hơn nửa nhịp, sau một khắc mấy trăm cái chổi để ngang hông, quét ngang, lại đâm về trước, các chiến sĩ đồng thanh hét lên: “Sát!”

Toàn bộ sân vận động, mấy vạn khán giả đều bị tiếng giết chấn nhiếp im lặng một lúc lâu. Lão tăng vốn nhắm mắt bỗng nhú mày, mở mắt. Mấy giám khảo còn lại lúc đầu bị cảnh mấy trăm cái trối chọc dờ khóc dờ cười, lúc này cũng ngồi thẳng dậy chăm chú nhìn vào.

Từ Đắc Long tăng tốc, múa chổi mưa gió không lọt, thỉnh thoảng quét thấp đập ra. Hạng Vũ nói: “Ồ, có mấy chiêu giống Bá Vương Thương.”

Lâm Xung tiếp lời; “Đúng, quét ngang là côn, dựng thẳng là thương, bộ thương pháp này quy mô sát thương lớn cực thích hợp trên chiến trường.”

300 cái chổi không phải vũ khí đại sát thương trong truyền thuyết sao? Đúng rồi, chờ khi bọn họ biểu diễn xong, chổi làm gì đây?

Lâm Xung lúc này mới để ý Hạng Vũ, ôm quyền: “Còn chưa thỉnh giáo?” Lâm Xung hôm qua không đi uống rượu, các hảo hán đều vây quanh Lí Sư Sư nói chuyện Yến Thanh, cho nên hai người còn chưa được giới thiệu.

Hạng Vũ chú ý tới màn biểu diễn, tùy tiện khoát tay: “Không dám, Hạng Vũ.”

Tôi bỗng nghĩ hai người đều dùng thương, liền hỏi Hạng Vũ; “anh Vũ, anh nói cảnh giới cao nhất của thương là gì?”

Hạng Vũ lơ đãng; “Giết người nhiều, đánh thẳng là cảnh giới cao nhất.”

Tôi lướt qua Lâm Xung, nhớ tới anh ấy cũng nói tương tự, hoảng sợ: “Hai người thật là thối giống nhau ... à quên, là anh hùng sở kiến lược đồng.”

Lâm Xung và Hạng Vũ nhìn nhau cười, hai vị Thương Vương hai đời lại hợp ý nhau vậy a.

Lúc này động tác 300 không quá chỉnh tề, vì chiêu thức càng lúc càng nhanh. Nhiều người tới xem không có kiến thức cùng như tu vi võ thuật, lại càng không hiểu chiến trường chém giết, thấy động tác bắt đầu loạn đều mất đi hứng thú. Nhưng có không ít người trong nghề tụ lại chỉ chỗ, 5 vị giám khảo quả nhiên không phải để trưng cho đẹp, mắt sáng quắc xem biểu diễn.

Từ Đắc Long bỗng nhảy lên thật cao, lúc rơi xuống đâm mạnh xuống đất, sau đó xoay tay quét vòng tròn, nhìn ra vô cùng xảo trá tàn nhẫn. Các chiến sĩ khác y theo, mấy trăm cây chổi đâm thẳng xuống đất, đâm tiếp....

Tôi biết ngay hỏng rồi, thao trường đều là đất, bọn họ cầm chổi quét rác to thế, sao có thể đâm vào đất? vài trăm người nhảy lên đâm, lập tức bụi dày đặc. Không ngờ động tác lúc sau càng nhiều. Từ Đắc Long liều mạng vẽ vòng tròn, cũng chẳng biết anh ta muốn làm gì.

Lâm Xung vỗ tay khen: “Giỏi, câu liêm thương! Chẳng qua không biết vì sao họ không dùng bộ thương pháp này?” Kỳ thật rất đơn giản, Lương sơn phá liên hòa khiến câu liêm thương chỉ được dùng nhất thời, Nhạc gia quân cùng Kim quân giao chiến, đối phương mà ngã xuống ngựa giao chiến càng khó, nên 300 xử dụng câu liêm thương càng xuất thần nhập hóa, không có thương còn có thể quét đuôi ngựa làm nó chảy máu, cực kỳ quen thuộc.

... Chẳng qua, dù thương pháp có xuất thần nhập hóa cũng không thể thấy rồi. Mấy chằm cái chổi liều mạng quét khiến bụi tung mù che khuất 300, không chút khoa trương nếu nói dù bây giờ người biểu diễn miệng phun hoa sen thì cũng chẳng ai thấy nổi.

Lúc đầu mơ hồ có thể thấy có bóng người chuyển động trong bụi mù, đến cuối cùng, thật sự không thể thấy gì nữa, trên sân cát vàng bụi mù, tựa hồ như có một con quái thú dần trời lên.

Không khéo là lúc này có một trận gió nhỏ, cơn gió cũng chẳng nhanh chẳng chậm, vừa vãn thổi đám bụi vàng về phía đài chủ tịch. Mấy tên khách quý ngồi trên đài chủ tịch đang cười toe toét vội rời chỗ, 5 vị giám khảo cũng sờ.

Bọn họ nên chạy hay không? Nếu chạy đương nhiên kịp, nhưng thế khán giả chê cười, tính nghiêm túc của giải đấu lần này ở đâu?

Nếu không chạy, 300 quét đất ở quá nửa sân quét tới, đợi mọi chuyện kết thúc, 5 người bọn họ còn ngồi yên chỗ, nắm cái bảng tên là cái bia mộ luôn. Quốc gia đã cấm thổ tang rất nhiều năm, 5 vị này có lẽ là phá lệ thối lây.

Lúc này người có tín ngưỡng cùng không có tín ngưỡng lộ vẻ khác nhau rõ rệt. lão hòa thượng hai mắt nhắm lại, niệm phật, mặt đoan trang kiên nghị ra vẻ “ta không vào địa ngục ai vào địa ngục”, vô cùng từ bi hòa ái; lão đạo cười cao thâm, bởi vì “đạo khả đạo phi thường đạo, nhất sinh tam, tam sinh vạn, trang chu hóa điệp...” tóm lại vẻ mặt phiêu miểu khó nắm bắt; vị ngồi bên tay trái chủ tịch hiệp hội võ thuật, xem ra rất nhỉnh được, đối mặt cát bụi ào ạt tới, chẳng qua tay vô ý che chén trà; vị bên phải chủ tịch biểu lộ vẻ ôn nhu quyến luyến vô cùng kỳ quái, sau này tôi mới biết quê nhà ông ta ở Mông Cổ, cảnh tượng trước mắt làm ông nhớ tới quê nhà, cùng với ... bão cát ở quê nhà...

Chủ tịch nhìn hai phía, thở dài, vận nội công, ngồi chờ chết.

Cát vàng không chút lưu tình cắn nuốt 5 vị giám khảo kính yêu....

Tôi cũng không biết 300 dừng lại lúc nào, dù sao mãi lâu sau mới có thể lấp ló bóng dáng bọn họ bất động. qua một lúc, gió nhẹ mới thổi sạch cát bụi quanh họ. Trên vai các chiến sĩ đầy đất, nhưng chưa ai vỗ một cái, chẳng nhúc nhích đứng nghiêm trang, ngay cả mắt cũng không nháy. Mỗi người trên đầu đều có một bím tóc nhỏ, giống như binh mã dững (tượng binh mã bằng đất trong mộ Tần Thủy Hoàng). Tôi quay qua nhìn Tần Thủy Hoàng, quả nhiên thấy anh ta nhìn chăm chăm 300 thì thào: “Nhịn quen quen, thật quạ quen mạ...”

Lại một lúc sau, đợi khi đài chủ tịch bình tĩnh, việc vui càng lớn, 5 vị giám khảo quá thực như vừa bị đào lên, trên người 300 đất đã dày, nhưng bọn họ luôn di động, còn mấy vị chỉ có thể tĩnh tọa, vậy cũng có thể nghĩ ra. Bọn họ nhắm chặt hai mắt, không động, hiển nhiên họ cũng không biết cát bụi đã hết. mấy nhân viên công tác nhin cười chạy lên phủi bụi cho ban

giám khảo, thay khăn trải bàn, cầm khăn ướt lau bụi giùm họ. Vị giám khảo lấy tay che chén trà quả là nội công nhất lưu, còn bưng lên chén trà nhấp một ngụm. Tôi thấy ông như ăn mì xào nhí cả buổi. Mấy người còn lại, hòa thượng không chút phiền não, dùng khăn tay lau đầu là được. Mấy vị tục gia thì tóc đặc biệt đều hiu xơ xác. Đạo sĩ tốt nhất, bỏ mũ xuống, đặt lên bàn, tóc đen dài cực kì bắt mắt.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Võ Lâm Thế Gia

Chủ tịch ban giám khảo hỏi nhân viên công tác vài câu, bỗng ánh mắt bất thiện nhìn lướt qua bọn tôi. Tim tôi thắt lại.

Đợi khi các đội khác khôi phục biểu diễn, Từ Đắc Long dẫn 300 nói muốn về trường. Hiển nhiên họ rất hài lòng với bài diễn của mình, mỗi người đều lộ vẻ thỏa mãn.

Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ chạy tới giữ chặt tôi vui sướng nói: “Anh Tiêu, chúng em diễn thế nào?”

Tôi miễn cưỡng cười: “Không tệ.”

Ngụy Thiết Trụ nói: “Trước đều là nhạc dạo, đặc sắc nhất là bộ côn pháp phục ma sau đó kìa.”

Tôi nói: “Chẳng phải là câu liêm thương sao?”

Ngụy Thiết Trụ nói: “Đó cũng là dạo thôi.”

Tôi ôm ngực nói: “...Các chú về sớm chút nghỉ ngơi đi.” Tôi tìm Lưu thư ký muốn vài lát chanh ăn, thuận tiện báo tiền mua chổi.

Đợi khi cả bọn rời đi, ngẫm lại lời Ngụy Thiết Trụ..., tôi quả thực hận không đâm đầu vào tường mà chết được.

Tôi âm thầm về chỗ. Chẳng biết võ quán nào đang diễn, xem ra cũng là võ thuật thế gia. Trên đài có một bàn đĩnh, một già mộ trẻ là cha con lên đài, cuối cùng ông già đặt thẳng con nằm xuống, vuả vắn nằm trên bàn đĩnh, đuă con không hề hấn. Đứa con của đứa con = - hai đứa cháu khoảng mười ba mười bốn nâng một khối đá lên, đặt biến đá lên người cha mình. Sau đó một cô gái eo nhỏ thắt đáy lưng ong nhảy lên sân khấu, gõ đồng là, sau có cúi đầu chào bốn phía, mặt vô cùng xinh xắn: “Nhất gia tam đại lai hiến nghệ, tề đao vũ lâm đại hội tụ. Tá vấn tửu gia hà xử hữu, cường đích lung đông khởi sang thất.”

Khán giả há mồm trợn mắt, ban giáo khảo tập thể hóa đá. Hậm hực biến sạch, tôi vắn zoom ống nhòm: “He he, được.”

Bắt đầu có người ồn ào. Cô gái eo nhỏ chắc đã quen không chút sợ hãi, mắt híp lại kêu mấy người lên kiểm tra độ sắc bén của bàn đĩnh cùng khối đá thật hay giả. Mấy người sờ sờ, gõ gõ, sau đó nhất trí nói rõ đây là đao thật thương thật. Dưới đài bắt đầu huýt gió, huýt sáo, ủng hộ. Một lão hói của một võ quán đông bắc thậm chí còn mở đầu sóng người, cả bọn từ đông sang tây đứng lên ngồi xuống đến mấy lần, hình thành một sóng cực lớn. Bởi vậy lây nhiễm cả đội đại biểu Quảng Đông ở bên, sau đó là Sơn Tây, Sơn Đông, Hồ Bắc, Hà Nam. Khán giả cũng làm theo ồn ào, toàn bộ sân vận động sóng người lớp lớp, cuối cùng đến tới đội nông dân chân đất đại biểu Cam Túc mới dừng lại.

Đây là cao trào, bố chồng cùng cháu trai của cô gái kia nhận búa, nâng lên nện xuống, khối đá trên người đàn ông vỡ tan. Người đàn ông cũng nhảy lên, bưng một chén nước lớn uốn hết, sau đó xoay người cho người ta kiểm tra lưng không có bị biến thành vôi hoa sen.

Cô gái kéo chồng đến bên cạnh, lôi từ trong ngực ra một cái mic, hét lớn: “Các vị nói anh ấy vì sao có thể giỏi thế?”

Khán giả hô lên: “Vì sao?”

Thiếu phụ : “Thật muốn biết?”

Khán giả: “Thật...”

Cô gái thò tay vào ngực sờ, trong tay liền nhiều thêm vài bao thuốc viên...

Trương Thanh kinh ngạc: “Bán thuốc tăng lực... Anh vốn cho rằng bọn họ bán đại lực hoàn, không tưởng lại là thật.”

Thiếu phụ ra tay như chớp, đút vào miệng mỗi người lên dài một viên thuốc, lập tức đưa mic hỏi họ: “Ăn ngon không?”

Người bị hỏi chép miệng: “ăn ngon thì có ngon, nhưng có chút giống....”

Cô gái lập tức rút mic lại, sà vào lòng chồng, hạnh phúc: “các vị có muốn mạnh như anh ấy không?”

Lúc này khán giả đều cười, không ai trả lời. Ai nấy đều thấy người đàn ông lộ rõ xanh xao vàng vọt đờ đẫn, nếu không phải bị ép thành cặn bã thì cũng bị nện nội thương, hơn nữa cả nhà họ làm gì mọi người sớm đã biết rõ, hiện tại coi như xem trò chơi giải trí trên truyền hình đi (cần phải nói rằng NPC trong sách này cũng có IQ rất cao, đây là một điểm đặc biệt – tác giả chú thích)

Cô gái thấy mọi người phản ứng yếu ớt, đẩy người đàn ông ra, giơ chân lên hô: “Các vị dù sao cũng phải cho bọn tôi vài đồng hồi vốn chứ?” Mọi người cười to. Cô gái nói xong đẩy hai đứa nhỏ ra, hai đứa nhỏ mỗi đứa xách theo một túi đại lực hoàn lao về phía khán giả, hét lên: “Đuôi hổ, nhung hươu, nước đá măng xà luyện chế thành đại lực hoàn, người dùng người tốt ... 1 đồng 1 viên, mua đê mua đê.”

Tôi vừa xem vuả nói: “Mẹ kiếp, đây quả là hoạt động nghệ thuật.”

Khán giả cũng thấy thú vị, không ít người nhao nhao bỏ tiền giúp đỡ. Hơn nữa một đồng 1 viên cũng không đáng gì, đi WC còn phải trả 6 văn (0.6 NDT), một đồng còn không đủ đi 2 lần. Mua một viên ăn thử, đều gật đầu: “ăn ngon, ngon ngọt.

Kỳ thật người nọ lên sân khấu thử còn có nửa câu chưa nói hết: “...nó giống như mút vỏ quýt”.

Lúc này ban giám khảo đã tức điên, cả bọn đang rĩ tai thì thăm cả buổi. Nhân viên công tác cũng bị gọi tới thảo luận hồi lâu, đều lộ vẻ khó hiểu. Ngay sau đó, dẫn chương trình vã mồ hôi lên sân khấu, quần bách; “Trải qua ban tổ chức đại hội xem xét lại, đội biểu diễn vừa rồi căn bản không phải đội tới dự thi lần này, xin mọi người đề phòng bị lừa...bảo vệ, bảo vệ đầu thế?” cả sân vận động cười vang.

Bốn năm bảo vệ chật vật chạy tới, chuẩn bị bắt lão già cùng đôi vợ chồng đang thu thập đạo cụ. Lão già nhoáng cái xách cái bùa, cười lạnh. Nhân viên bảo vệ reo lên: “Bọn cháu kính lão ái ầu.” Chuyển hướng, bắt người đàn ông. Người nọ giơ bàn đĩnh lên nghênh đón. Một bảo ăn tự tin mặc quân phục đi giày da, tung chân đá thẳng tới bàn đĩnh, kết quả đâm vào không rút ra nổi. đám bảo vệ còn lại nhanh chân bỏ chạy, người đàn ông kia sau đó cứ thế bước đi, nhân viên bảo an không rút chân được nhảy lò cò theo. Cũng may người này nhanh trí, vuả nhảy vừa cởi dây giày, cuối cùng cũng cởi xong.

Người bên ngoài sớm cười vỡ bụng. Kỳ thật ở đây người luyện võ vô số, muốn bắt mấy người dễ như trở bàn tay, nhưng chuyện thú vị thế này quá khó gặp, ai cũng không muốn phá. Hơn nữa, bọn họ còn thích mấy người bán đại lực hoàn còn hơn bảo an nhiều. Rất lâu sau khi đại hội võ thuật chấm dứt, mọi người nói về giai đoạn biểu diễn võ thuật, rất nhiều người cho rằng vị trí đệ nhất hẳn là gia đình bán đại lực hoàn này.

Lão già cầm búa không ai có thể địch, là người thứ nhất nhảy tường chạy mất. Người đàn ông ôm bàn đĩnh, như cảnh sát trấn áp bạo động cũng đi, cô gái không chút hoang mang theo sát sau chồng. Đến bên tường, người đàn ông ném bàn đĩnh ra ngoài, mình nhảy lên trước, sau đó kéo vợ. Cô gái thực không đơn giản, không thềm để ý tới tay chồng, eo nhỏ khẽ lắc nhún mình bắn lên đầu tường. Không ngờ cú ngã khiến rất nhiều thứ linh tinh rơi xuống, có mic, có đại lực hoàn, vòng tai, dao, kéo, ...

Cô nàng dịu dàng ngồi trên tường, nói với một người đàn ông đang nhìn nói nhỏ nhẹ: “anh giai ời, nhờ anh đó.”

Người nọ vội nhặt mấy thứ rơi trên đất cho cô nàng. Cô nàng chỉ chọn chút đồ hữu dụng, thừa lại một đồng đại lực hoàn để lại trong tay người nọ, cười nói: “Mấy thứ này tặng anh ăn đó.” Nói xong lại lắc hông nhảy ra ngoài. Thật lâu sau, một chiếc giày quân dụng đột ngột bay từ bên kia tường lại...

Tôi vừa xem vừa cười, Lô Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng cũng nhin không được cười ha hả. Nghê Tư Vũ cười gập người, không đứng dậy nổi. Các hảo hán đều vây xem, cười to một lúc. Hồ Tam Nương đột nhiên nói: “Ài, các anh có thấy đôi vợ chồng đó không, giống như Trương Thanh cùng chị hai.”

Lâm Xung gật đầu: “có 3 phần giống, võ công cũng thế.”

Tiêu Nhượng: “Bề ngoài giống, nhưng rốt cục không phải người đó, để ý cũng vô ích.”

Tôi cũng hòa theo: “Cường địch lung đông khởi sang khí.”

Tiêu Nhượng chỉ vô ý nói một câu, khiến Hạng Vũ biến sắc, lão đảo vài bước, ngã ngồi trên hàng ghế đầu. Chẳng qua mọi người đều xem náo nhiệt, ai cũng không phát hiện.

Lão già cùng đôi vợ chồng rời đi, hai đứa nhỏ vẫn xách túi “đại lực hoàn” đi bán. Hai nhân viên bảo vệ chạy tới, hai đứa nhỏ cũng chẳng vội vã, vuả bán vừa chạy lên cầu thang. Trong sách nói tới đại lực hoàn chủ yếu là quả dâu da, bôi chút mứt dâu, phơi trong nắng hè, thực có khả năng giải nhiệt đỡ khát. Mặc dù giá đắt chút, nhưng mọi người vì thú vị, lại biết ăn cũng chẳng sao, cho nên cứ thế mua. Đợi khi đám nhân viên đi tới gần đám đông, hai đứa nhỏ đã bán sạch. Đứa hơi lớn hơn chấp tay lại cho đứa nhỏ bò lên tường, lúc này một bảo vệ đã chĩa gần tới. Hồ Tam Nương nhìn thấy vội chạy lên nói: “Em đi giúp bọn nhỏ một tay...”

Lí Quỳnh cũng hô lên: “Em cũng đi.”

Đồng Bình giữ chặt hai người, cười: “Xem bọn nhỏ xoay sở thế nào?”

Đứa em đã ngồi trên tường kéo thẳng anh lên, nhưng kỳ thật không kịp, nếu như thẳng anh bò lên thì bảo vệ sẽ kéo xuống. Thằng anh cũng chẳng sợ sệt, trấn tĩnh, nhân viên bảo vệ cũng sợ, không dám lao lên. Thằng anh nhân lúc nhân viên bảo vệ chưa kịp chuẩn bị nhắm thẳng mặt hét lên: “Phi”.

Bảo vệ sợ nhảy dựng, hơi nghiêng về phía sau, nếu không có người đỡ sẽ ngã lăn lông lốc. Thừa dịp này, thằng anh nắm tay thằng em leo phắt lên tường, cười ha ha, rồi biến mất.

Lúc này toàn bộ sân vận động đều cười nghiêng ngả. ban tổ chức triệu tập bảo vệ lại, hỏi mấy tên đó làm sao vào được.

Tôi đang cười hả hê nhìn xem, một nhân viên tổ chức trẻ tuổi tới tìm tôi, nói theo nhân viên bảo vệ cho biết, mấy người bán thuốc tăng lực nói là quen biết anh Cường – tức là tôi, bọn họ mới cho mấy người kia vào. Cho nên nhân viên ban tổ chức tới hỏi tôi xem tôi rốt cục có biết mấy tên giang hồ bịp bợm đó không.

Lúc này tới phiên tôi bẽ mặt. Tôi vỗ vai anh ta nói: “Đây là các anh không đúng, rõ ràng tôi không thể quen biết hỡ mà – hơn nữa, người xách búa cùng bàn đĩnh kê với bảo an biết tôi, sao bảo vệ không hỏi tôi một tiếng?” tôi còn nói thêm: “Bán đại lực hoàn còn may, vuả rồi 300 lao công quét rác các anh cũng cho vào sao? Đây là sơ hở trong công tác của các anh.”

Cậu nhân viên trẻ há miệng: “vuả rồi mấy người kia anh thật không quen?”

Tôi cười: “Trêu anh làm gì. Sau này nếu có người nói quen tôi đều đọc ám hiệu mới cho vào: câu đầu nói từ gia hà xử hữu, câu sau là cường đích lung đông khởi sang thất”.

Chờ khi cậu ta rời đi tôi vân vê cằm nói: “Kỳ quái, làm sao mấy tên bán đại lực hoàn lại quen mình nhỉ?”

Lý Bạch bỗng quỷ dị xuất hiện trước mặt tôi, ngâm thơ: “Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ, thiên hạ thù nhân bất thức quân?”

Tôi nói: “Khó có hôm Thái Bạch Huynh không uống rượu.”

Lý Bạch vuốt mái tóc bạc trắng, như tranh vẽ. Lão cười ha hả nói: “Đúng, vừa ngủ dậy, thấy bên này vui vẻ nên tới coi.”

Tôi nói: “Anh vào bằng cách nào?”

Lý Bạch: “Anh nói với bọn canh cổng anh là Lý Bạch.”

Tôi thở phào: “May anh không nói anh quen chú Cường, nếu không em lại bị đánh.” Lập tức tôi lại thấy tức giận: “Anh nói anh là Lý Bạch mà bọn nó cho vào à?”

Lý Bạch gật đầu: “Bọn nó còn kêu anh nếu đi nhặt rác thì đừng đi ra giuã sân, chẳng biết có ý gì.”

Ra là người hảo tâm tưởng lão bệnh thần kinh đi nhặt rác. Đây cũng là cách hay, sau này khi đi xem phim nói mình là Nicolas Cage, bảo vệ không chừng sợ hĩa cho mình vào đó.

Tôi đang nghĩ không rõ, Chu Quý tới: “Hôm qua anh không vào được cũng nói tên chú, lúc ấy có nhiều người không có vé cũng muốn vào, anh tưởng đều là vô lâm đồng đạo, nên cũng mang vào.>>”

Tôi nói: “Nên chú Cường con tốt hơn vé vào cửa hả?”

Nghê Tư Vũ ngắt lời: “Đúng mà, ngày hôm qua bọn em muốn vào, bảo vệ chỉ cho người có chứng nhận vận động viên vào thôi. Về sau mấy ông già đứng phoir nắng ở cửa nói cho em biết bí mật này. Về sau bọn em cứ nói quen chú Cường là bảo vệ cho bọn em vào.”

....Tôi nói rồi mà, sao nhiều người nhìn tôi thế! Xem ra không ít người ở đây biết tôi.

Lý Bạch giữ chặt tay tôi nói: “Thái Cường hiền đệ...”

Tôi cười khán; “Gọi em chú cường được rồi.”

“Chú Cường, anh hỏi chú một chút, các chụ tụ tập đông người thế này làm gì? Chơi mã cầu(giống polo) à? Nhưng không giống. còn nữa, anh thấy người ngồi trên bàn kia tay cầm gì đó, chỉ nói vào đó là vang lên, là thứ gì vậy?”

Tôi nhìn khắp, chẳng biết lão đang nói cái gì, Tống Thanh cẩn thận nói với tôi: “Chắc lão nói tới mic?”

Tôi vỗ đầu, tuy đã hiểu ý Lý Bạch, cũng muốn nghĩ lại: hôm nay là ngày duy nhất Lý Bạch không say, nói cách khác hôm nay là ngày đầu lão chính thức tiếp xúc thế giới này, còn nhiều thứ cần giải thích với lão, thật đau đầu. Tôi nhìn quanh áng chừng: “Ai đi mua giúp tôi vài bình rượu nhỉ?”

Tôi thầm nghĩ cứ cho lão quá chén là được.

Tống Thanh cười nói: “Đừng vội, để anh chậm rãi nói chuyện với lão.”

Bất chợt Lý Bạch nhìn học kỳ của trường đang tung bay. Lão bỗng cười to vỗ tay nói: “Chữ ai ghi trên đó thế kia? Nghệ hư hí, thật xấu quá mà.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Nhu Có Thể Khắc Cường

Đối với thi nhân tôi luôn luôn kính nhi viễn chi. Con người vĩnh viễn sợ những thứ mình không hiểu, đây là sự sợ hãi cùng bài xích theo bản tính, hơn nữa là nhân loại ắt có. Bản thân cảm thấy đây nguy hiểm, bạn căn bản không biết khi nào nên điên cầm búa chặt đầu kẻ khác, hơn nữa viết lên: quá yêu người.

Trương Tiểu Hoa nổi tiếng trên các trang mạng về viết lách nói một câu rất hay thế này: gặp một thằng thi nhân mà cho nó một viên gạch là đạo đức công cộng tối thiểu trong xã hội.

Cũng may Lý Bạch có tính ngông cuồng, tóc lão trắng cả đám rối tung rối mù, ăn mặc áo ba lỗ xộc xệch xanh xanh đen đen đầy vết bẩn, càng giống như mấy tên họa sĩ. So với thi nhân, tôi thích họa sĩ hơn. Hiện giờ lão ngồi chung với Tống Thanh, nghe Tống Thanh giảng kiến thức vờ lòng về thế giới này. Tống Thanh nói cho lão về mic, chỉ cần để bên miệng, nói ra thì tiếng có thể vang ngoài ngàn dặm. Lý Bạch sờ cằm suy nghĩ: “Năm xưa nếu cung vàng điện ngọc có cái này...” loại tư duy phát tán của lão ngược lại phù hợp với người đương thời, xu hướng tự sướng rất lưu hành. Thực tế năm xưa lão nếu có thứ đó hiến cho Lý Long Cơ thì..., lão chắc sẽ được lợi hơn vài ngàn bài thơ.

Mọi người đều biết đế vương phong kiến có văn võ bá quan góp lời, thời đó văn đông võ tây đứng hai hàng. Nói cách khác, đây là một vấn đề phải giải quyết về tiết kiệm không gian. Bởi vì người đứng ở sau cùng của dodoi

ngũ cách hoàng thượng xa vạn dặm rồi, mà hoàng thượng nói chuyện từ trước tới nay chậm rãi, từ khách quan đã tạo thành rất nhiều người nghe không rõ hoàng thượng nói gì. Nhưng lại không thể nói với hoàng đế “ông đang chém gió gì thế?” “Nói gì thế?” Càng không thể vạch trần người trước : “thánh thượng sống uổng phí?” ví dụ hoàng đế nói : “Khai khẩn phía tay.” Vị cuối cùng rất có thể nghe thành “đừng mặc đồ lót.” Dần dà người như vậy không bị lưu vong thì cũng bị chém đầu, thậm chí rất nhiều người bị lăng tẩm sẽ sinh ra cảm khái “gần vua như gần hổ”...mấy người ở xa sẽ nghĩ, sao mấy thằng ở gần không giúp mình nhỉ?

Lý Bạch hiểu được tác dụng của mic lại nói một câu khiến Tống Thanh sững sờ; “Tại sao thế?”

Loại người này là loại đáng ghê tởm nhất, được đòi đòi hai bà trưng, nói cho lão biết chuyện này không phải để lão hỏi nguyên do, tự cho mình là nhóc tì. Hơn nữa loại người này còn có một tật xấu là bạn giao cho hẳn việc gì thì hẳn sẽ làm việc đó, ngoài ra lão còn làm thêm cho bạn vài ba việc nữa. Tống Thanh đáng thương, anh ta làm sao mà biết được? tôi cũng chẳng biết tại sao cái mic nó thế được?”

Bất quá xác thực nó rất thần kỳ, một cái ống với hai cục pin có thể khuyếch đại âm thanh lớn thế, tại sao thế?

Kinh khờ cũng nghe lỏm, bu lại, nói thầm bí: “Bởi vì bên trong có người tí hon...”

Lý Bạch lập tức hiểu: “Là bọn nó tập hợp lại đồng thanh hô lớn....”

Tôi dứt khoát không bao giờ để ý tới bọn họ nữa, tiếp tục xem biểu diễn. Trải qua vô lâm thế giá náo loạn, khán giả căn bản chẳng để ý tới các tiết mục khác, mà những đội còn lại biểu diễn khá trần trụi. Chúng tôi cũng mất hứng. Có tin tốt là Lâm Xung nói cứ theo đà này 300 với màn biểu diễn lúc trước sẽ giành đệ nhất.

Khán giả đã không có trò vui để xem, tự nhiên tập trung vào lá cờ của trường tôi. Bọn họ cũng chia thành tam đại phái hệ. Đệ nhất phái cho rằng phía trên vẽ một đóa hướng dương, cùng hai chiếc ê kê, nhưng họ cũng chẳng hiểu sao có ê kê trên đó. Nhưng đối với hoa hướng dương, họ vô cùng chắc chắn, người phái này phần lớn không có óc tưởng tượng, đa số là nhân viên hành chính. Phái thứ hai cho rằng là bút sáp màu loại mới, bọn họ cũng vì vậy mà đoán, trường của chúng tôi thật ra là một trường giống như nhà trẻ, người có ý nghĩ này khá ngây thơ, đủ loại nghề nghiệp. Phái thứ ba là phái chủ lưu, bọn họ cho rằng: cờ trường tôi treo cao thế còn bị vẽ loạn như vậy, ban tổ chức chắc hẳn phải chịu trách nhiệm....”

Trong lúc mọi người đang nhàm chán, MC lên sân khấu giới thiệu: “tiếp theo là một tiết mục, do nữ bảo tiêu Tân Nguyệt học giáo biểu diễn.”

Dẫn đội ở gần sân khấu đứng gần nhất bất mãn: “Sao các cô ấy không phải xếp hàng?”

LÚc này, từ đối diện khu khách quý một hàng mỹ nữ chạy ra. Đều mặc váy ngắn, áo ngắn tay, như một cơn gió thơm mát thổi qua, chớp mắt đã tới sân khấu. Dẫn đội không phải mắt híp, mà là một cô bé xinh đẹp, cô bé đó thản nhiên cười, ôn nhu với người vừa phàn nàn: “Thực xin lỗi, bọn em đã được thông báo chuẩn bị lâu rồi, nhưng vì thay quần áo làm trễ nải quá nhiều thời gian...nếu không các anh lên trước đi?”

Người nọ cơ hồ bị cánh tay trắng muốt của các cô gái làm choáng, mắt lờ ra, ngượng ngùng, cười he he: “Làm sao được, để các em ở ngoài phơi nắng, tội chết. Bọn anh đợi cũng không sao>” Nói xong quay đầu lại hỏi đồng đội: “Các cậu thấy tôi nói đúng không?”

Các đồng đội của anh ta tuy cũng nheo mắt lại, miệng cười cao thâm mặt trắc, lại chuyên chú chọn lựa loại hình mình thích, thấy đội trưởng hỏi, nhao nhao gật đầu.

Cô bé cười ôn như với cả đám, sau đó mới dẫn đội chậm rãi lên sân khấu. Hôm nay các cô bé dù ăn mặc hoạt bát xinh đẹp, nhưng không một người dưới đài dám huýt sáo chọc ghẹo. Mọi người đều biết các cô gái này thật ghê gớm, đội truowng hôm qua vừa chấn nhiếp, hôm nay cả bọn đều ngoan ngoãn. Hơn nữa càng trọng yếu là muốn xem các cô gái có thể xuất ra bốn sự gì.

Tôi vừa hiểu kỳ vừa buồn bực, các cô nàng này mặc kiểu gì thế, mặc thế thì té ngã cũng không thể trở mình, hơn nữa mắt híp ti hí cũng không tới, ai tới bổ gạch đây?

Mười cô gái đứng vững, âm nhạc cũng vang lên, chậm chậm biểu diễn quyền pháp. Tôi nhìn cả ngày, chậm vẫn chậm, không chút li kỳ. Tôi kéo tay Lâm Xung hỏi: “Bộ quyền pháp này cũng ẩn hàm sát cơ bên trong sao?”

Lâm Xung lắc đầu: “Anh cũng không hiểu các cô bé đó muốn làm gì, đây là một bộ thái tổ trường quyền bình thường thôi.”

Ngô Dụng bỗng ngắt lời: “Thái tổ trường quyền là quyền pháp thiếu lâm.”

Tôi nhìn về phía lão hòa thượng, quả nhiên lão nhân mặt mày hớn hở, ngay cả cát trên mi cũng chẳng quan tâm.

Đám con gái vung mạnh quyền, tiếp kiếm từ trợ thủ dưới đài, kiếm vẽ vòng tròn. Vừa thấy bộ chiêu thức này, tôi vô ý thức nhìn về phía lão đạo, lão đạo cầm mũ vỗ vỗ, vui tươi hớn hở, biểu lộ rất mờ ảo phiêu trần thoát tục, rất là phiêu trần thoát tục.

Tôi thốt lên: “Thái cực kiếm.” Lần này tới lượt Lâm Xung hiểu kỳ: “Thái Cực kiếm là thứ gì thế?”

Tôi thuận miệng nói: “Là một loại kiếm pháp vô chiêu thắng hữu chiêu, xem qua sau ai quên càng nhanh thì càng lợi hại.”

“Thế người không có luyện qua một chiêu nào vậy chẳng phải lợi hại nhất sao?”

Tôi trợn mắt, khinh thường; “Cho nên nói anh là thương pháp lưu, em là ý thức lưu, không cùng một cấp bậc.”

Lúc này, cá cô gái cuối cùng cũng bắt đầu chia đôi sô lô,..., nhưng chỉ một lát rồi dừng lại, đại khái lại chuẩn bị câu kéo tăng bốc vị giám khảo nào đó.

Ngô Dụng cười khê: “giỏi một chiêu điền kị đua ngựa.”

Tôi cũng mơ hồ cảm thấy có âm mưu gì đó, vội hỏi: “Có ý gì?”

Ngô Dụng theo thói quen cầm tờ báo quạt quạt: “Anh vẫn nghĩ không ra các cô bé đó vì sao hôm qua biểu diễn thêm tiết mục, cố sức không nịnh nọt, cho tới hôm nay mới nhìn ra . Ngày hôm qua mãi biểu diễn để cho người xem không dám xem thường các cô bé đó, không coi bọn họ là bình hoa di động. hôm nay mới thật sự biểu diễn.”

Tôi nói: “Các cô bé đó biểu diễn màn hôm qua chả phải tốt hơn sao?”

Ngô Dụng lắc đầu: “Đá cái chai, bổ gạch, dù sao cũng quá bình thường, nếu muốn nổi lên trong ngày hôm nay rất khó. Nghe Lâm giáo đầu nói, hẳn là còn không so được côn pháp của Nhạc gia quân.”

Lâm Xung nói: “Kém xa lơ xa lắc.”

“Cho nên...” Ngô Dụng nói tiếp: “Đây gọi là tự hạ mình cùng tự nâng mình lên. Hai lần đều nổi rõ tâm tư, danh tiếng của các cô bé đó cuối cùng cũng nổi hơn một bậc. Chú xem các cô bé ăn mặc có gì lạ không?”:

Tôi như lạc vào mây mù: “A, sao?”

“Các cô bé mặc thế, là muốn nhắc mọi người, các cô ấy dù sao cũng là con gái. Mọi người hẳn rộng lượng đối đãi, điều này cũng nói rõ bản thân rất muốn được mọi người ủng hộ quan tâm. Sau đó phần biểu diễn, một đám con gái có thể uyên bác như thế, lại cao hơn một bậc. Anh thấy lần thi đấu biểu diễn này, các cô bé tất được một thứ hạng.”

Tôi nói thầm: “Biết rõ anh là quân sư quạt mo, nhưng có cần nghĩ người ta hư hỏng thế không?”

Ngô Dụng đương nhiên không nghe được câu này, vẫn rung đùi đắc ý nói tiếp: “Có thể lấy nhu thắng cương, hiểu được đề điều thủ thắng, đối phương thực là kinh địch, thực là kinh địch nha.”

Triệu mặt trắng bồng nhiên nhún vai: “Có sát khí.”

Tôi nằm ổng nhòm thuận mắt nhìn lại, thấy đối diện một mỹ nữ nhìn qua bên này tỏ vẻ rất hứng thú. Không cần nói, tôi cơ hồ nhìn thấy hai con mắt cô ấy đã híp lại thành một khe hẹp....

Đám con gái như lưu thủy hành vân biểu diễn xong. Nhìn lại đài chủ tịch, ban giám khảo đều cười hiền hậu. Đường như ngay cả cát bụi cũng đều bị bay mất.

....

Cùng ngày, đại hội kết thúc phần biểu diễn, trải qua ban giám khảo nhất trí đánh giá, đệ nhất: Tân nguyệt nữ tử bảo tiêu học giáo, đệ nhị: bồi dưỡng nhân tài văn võ học giáo....

Sau đó tôi cuối cùng cũng được chút kinh nghiệm, rút ra một kết luận: nếu như ngay từ đầu theo đề nghị của Từ Đắc Long không cầm gậy, chúng

tôi sẽ không thua; cầm cái chổi biểu diễn, nếu như không có câu liên thương chiêu kia, bọn tôi cũng không thua.

Điểm trọng yếu nhất, nếu lúc ấy không có trận gió kia, chúng tôi càng sẽ không thua. Bởi vậy có thể thấy thiên thời không bằng địa lợi, có đôi khi không thật chuẩn xác.

Sau đó tôi tức bực thật lâu. Tôi thậm chí nghĩ, bởi vì thất bại trong thi biểu diễn, có nên nâng vị trí dự kiến lên một bậc....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Hô Diên Đại Tẩu

Buổi tối đến khách sạn, tôi nhận được điện thoại của Lưu thư ký. Tôi vốn cho rằng lão sẽ chửi ầm lên, không thể ngờ được lão lại cổ vũ tôi vài câu, vô cùng hài lòng việc bọn tôi đạt vị trí thứ hai, hy vọng bọn tôi không ngừng cố gắng. Về sau tôi mới biết hôm nay uy bản nhân dân thành phố có cuộc họp thường ủy hội thường kỳ nên lão không thể tới xem trực tiếp, cho nên việc 300 cầm chổi quét rác ra dự thi lão còn đang nằm mộng chưa tỉnh để biết được. Nghĩ tới tâm đen của lão quá nhỏ, tôi chưa nói cho lão tình hình thực tế, 300 cái chổi coi như tôi bỏ tiền túi ra vậy.

Tôi ngồi trên sofa sảnh khách sạn, vừa nghe vừa nghe vừa xem nhật trình thi đấu ngày mai. Ngay là là thi đấu cá nhân, mỗi đội phái 4 người bốc thăm, chọn 3 trận thắng 2 thì vào, luân phiên đào thải. Nói cách khác, ngày mai sẽ loại bỏ $\frac{1}{4}$ tuyển thủ tham dự.

Lúc này cửa khách sạn mở ra, lão Hồ dẫn thập nhị thái bảo ưỡn ngực tiến vào. 12 tên đầu cầm túi lớn túi nhỏ. Lão Hồ lướt mắt thấy tôi, liền chạy lại ngồi cạnh. Hai người bọn tôi hút thuốc, lão Hồ cười: “Anh Cường, thi đấu biểu diễn em nghe rồi, anh thật chịu thiệt. Kỳ thật nếu tay không diễn luyện cũng tốt, sao lại cầm chổi làm chi?”

Tôi xoa xoa mặt nói: “Ai dà, không nói nữa, được bài học, các anh mang trong tay thứ gì đó?”

Lão Hồ nhận một cái túi, mở ra; “Ồ phòng hộ. Ngày mai thi đấu còn gì?”

Tôi kinh ngạc: “cần đồ phòng hộ à?”

Lão hồ cũng kinh ngạc: “Đúng rồi.”

Tôi vỗ đầu. Lão Hồ lập tức hiểu ý của tôi, lão bó tay: “Ngày mai thi đấu anh định để người của mình đeo cái hộp TV lên sà à?”

“Tôi đi mua đây!” nói xong đứng lên muốn đi.

Lão Hồ kéo tôi lại: “Mấy thứ này mua vội vàng sao có thể mua được thứ tốt. Việc này anh đừng lo, đợi lát em kêu mấy đứa mang lên phòng anh.”

Tôi ngượng ngùng ngồi xuống, Lão Hồ thấy tôi cười vui, hẳn cũng vượt đầu nói: “Đi thi mà không chuẩn bị gì thì em cũng làm được.”

Tôi nói: “Năm xưa đi thi luôn chuẩn bị, nhưng là hôm sau đi thi toán thì hôm trước tôi lại ôn ngữ văn.”

“Dù sao cũng sẽ dùng tới ngữ văn mà.”

“Không. Tôi về sau mới biết môn ngữ văn đã thi rồi...tôi nhớ nhầm lịch thi.”

Chúng tôi cười tương đối to, có cảm giác như “Tương phùng cần gì tương thức, cùng là học sinh cá biệt” vô cùng phóng khoáng. Tôi vỗ vai hẳn: “Anh Hồ, lần này tính cầm thứ mấy?”

Lão Hồ cười: “Em cũng chỉ dẫn bọn đồ đệ đi góp vui thôi. Lần này quy mô lớn hơn lần trước không biết bao nhiêu lần. Lần trước em không tiến vào top 10, lần này càng đừng hi vọng. Ngược lại anh Đồng có khả năng vào top 5.”

Tôi vội đứng lên nói: “Đúng rồi, tôi phải nhanh đi xếp danh sách ngày mai.”

Lão Hồ sững sốt: “Danh sách chẳng phải đã sớm...” bất quá hần lập tức nghĩ tới đội ngũ bọn tôi không tầm thường, đành khoát tay: “Vậy anh đi nhanh đi.”

Tôi gọi quản lý nhà khách muốn mượn chìa khóa phòng họp. Tôi ngỡ ngáo đẩy cửa đi vào. Với tư cách là giai cấp đặc quyền, có đôi khi sẽ lọt vào ánh mắt ghen ghét của người khác. Phải biết rằng, đại chiến sắp tới, có thể có một nơi để tập trung động viên mọi người là mộng tưởng của bao nhiều đoàn đội.

Tôi ngượng ngùng ngồi ở ghế chủ tịch, quơ lấy điện thoại lần lượt gọi cho Lô Tuấn Nghĩa, không ở: Ngô Dụng, không ở: Lâm Xung, không ai nghe máy...Tôi càng gọi càng tức. cuối cùng một phòng có người, người này nói lạnh lùng: “Uy...” Tôi tức giận, quát lên: “Ai đó?”

Người kia nói: “Đoán coi...”

Tôi tức đến độ muốn giết người, rít lên: “Mày...”

Người nọ đoạt trước: ‘người có sát khí.’

Tôi ngạc nhiên: “thằng Triệu? mày còn không về nhà hả?”

Kinh Kha tiếp nhận điện thoại: “nó có thể ở chung với anh chứ?”

Đụng phải hai thằng đàn, tôi đành cố kìm chế: “Trước đợi chút, kêu nó tránh xa công tắc điện chút, chốc lát em gọi cho bố nó đã.”

Tiếp tục gọi: “Uy, chịu tịm ai đó?” Tần Thủy Hoàng.

Lại cúp máy, lại gọi: “Anh, ở đây sao không lướt web được?” Lí SU’ SƯ!
Tôi nói cho con bé hiện tại nhà khách đều dùng wifi, mà cái laptop không kết nối được.

Kiên nhẫn gọi, cuối cùng cũng có người bình thường nghe rồi, tôi nghe tiếng hỏi: “anh Cầu hả?”

Đoạn Cảnh Trụ cảm xúc tương đối kém, hơi nức nở nghẹn ngào: “Chuyện gì?”

“Người của chúng ta đâu?”

Đoạn Cảnh Trụ lo lắng: “Anh Tuấn Nghĩa cùng Ngô quân sư cả bọn nói chúc mừng hôm nay trường giành thứ hai, đi uống rượu rồi.”

“Thế Trương Thanh, Đồng Bình, mấy người nọ cũng đi à?”

“Không. Mấy người họ cho rằng đoạt vị trí thứ 2 là sỉ nhục, cực kỳ buồn bực.”

Không thể tưởng được bọn lưu manh thế lại có cảm giác vinh dự tập thể. Tôi cảm động nói: “Vậy họ đâu?”

“Vì buồn phiền, nên bọn họ cũng đi uống rượu rồi...bọn họ thật ra đi trước.”

Tôi: “....vậy có anh em nào không cảm thấy không cần chúc mừng cũng không thấy phiền muộn không?”

“Có, có không ít đấy.”

“Vậy bọn họ đâu?”

“Bọn họ thấy mọi người kéo nhau đi uống rượu, nên đi theo....”

Tôi phát điên lên: “Anh nói với em bọn họ đi uống rượu cả rồi chẳng phải xong rồi sao?” Đoạn Cảnh Trụ không nói gì, bên kia chỉ truyền lại tiếng sục sục.

Tôi ân cần hỏi thăm: “Thế sao anh không đi.”

“Anh đang xem ‘lam sắc sinh tử luyện’, quá cảm động con mẹ nó rồi, hu hu hu hu.” Đoạn Cảnh Trữ gào khóc lớn.

Tôi cúp điện thoại, xoay người, quay lưng vào phòng họp. Một lưu manh dẫn theo một đám tửu quỷ đứng nơi đầu sóng ngọn gió giữa đại hội võ lâm, muốn không chết cũng khó... Tôi giờ này kìm lòng không nổi, mà nghĩ lại năm xưa anh Vũ ở Cai Hạ tay cầm kiếm, mình mặc áo khoác, vẻ mặt kiên nghị không chút biểu lộ, tâm đầy hoài bão. Ngu Cơ ai oán chết sớm, cô ấy vừa ở bên vừa múa kiếm vừa hát: “hán binh đã chiếm đất, tự điện sở ca, đại vương khí phách tận, thiên hà liêu sinh>” Sở bá vương – anh Vũ trong lòng còn nghĩ: sống hay là chết, đó là vấn đề....

Lão Hồ dẫn người lên lầu đi ngang qua phòng họp trống không, lão ló đầu vào nhìn vào, thấy tôi đang lúc bi tráng: “Cho em mượn dùng phòng họp chút nhé?”

....sau đó tôi xem lão Hồ giảng giải các hạng mục cần chú ý cho đồ đệ, động viên trước lúc tác chiến. Tôi nghe xong trong chốc lát rất tự giác đóng cửa lại cho họ bàn luận.

Đêm đó tôi như một lão già thức đêm chờ con gái chuã về. Nhận được câu trả lời đầu tiên: đang nghe An Đạo Toàn kể chuyện của lão cùng 12 hồng nhan tri kỉ, đã nói tới người thứ 9 rồi....

Đáp thứ 2 là: trong sân có một cô nàng rất đẹp đang nhảy cùng Đỗ Hưng, tôi nói tôi cũng muốn đi xem, bọn họ lại nói, không bảo sớm, sắp kết thúc rồi.

Đáp lại thứ ba là: lập tức đi đây, đang xếp hàng đi toa lét.

Đáp lại thứ tư: “vẫn đang xếp hàng chờ vào toa lét.

Tôi gọi điện thoại cả nửa tiếng, khiến bánh bao buồn bực: “Anh rốt cục nợ người ta bao nhiêu tiền hả?”

Kết quả khi tôi đi ngủ bọn họ cũng vẫn chưa về. Cũng không biết đêm nay hay rạng sáng, tiếng lẹp xẹp vang lên trên hành lang, dường như một đám đã trở lại, tôi mới cảm thấy an tâm hơn chút. Tôi còn tưởng ngày mai tôi sẽ phải dẫn hai thằng đàn ra trận. Hạng Vũ cũng tỏ rõ thái độ, anh ấy không có hứng thú với đại hội luận võ.

Trời vuă sáng tôi liền đá văng cửa tất cả các gian phòng, kết quả vơ vét làm tôi vô cùng thất vọng. Nguyên lai người trở về đêm qua là Ngô Dụng, Kim Đại Kiên, Tiêu Nhượng, mấy lão già thân thể yếu kém không chịu nổi. Người đưa họ về là Kim Tiền Báo Tử Thang Long, hơn nữa thằng nhóc này cũng nốc quá nhiều, suýt chút cho xe taxi thành chó đốm.

Tôi nhìn mấy người trước mắt, ý bảo quân sư cùng Tiêu Nhượng đi ngủ tiếp, sau đó dẫn Đoạn Cảnh Trụ mắt đỏ lòm cùng Thang Long đang lắc lư đi về phía sân vận động. Đương nhiên còn có Kim Đại Kiên là không thể thiếu, tôi còn phải nhờ lão xử lý chứng minh thư kia mà.

Tôi trầm mặt, đưa họ tới văn phòng Lưu thư kí đã dành sẵn, nhìn đồng hồ là 7h20 phút, nhưng người có mặt đã đông như 8h sáng hàng ngày. Bốn phía sân vận động, các phòng khách, đài chủ tịch đều có camera, phóng viên rải khắp các khán đài phỏng vấn. Sân thi đấu được bao quanh bởi khán đài. Khoảng trống ở giữa được bao lạ chia ra làm mười mấy sàn đấu tạm thời, ước chừng cao nửa mét, trên các bậc còn có các con số, xem ra vì nhiều người, nên phải cho nhiều cuộc tranh tài đồng loạt tiến hành.

Nhân viên công tác tìm tôi, muốn tôi đău danh sách tuyển thủ dự thi cho anh ta, cần 1 đại biểu đi rút thăm. Đúng 8 giờ tất cả các tuyển thủ phải tập hợp ở đó, muộn 10 phút sẽ coi như bỏ quyền.

Tôi đưa danh sách 8 người mà Tiêu Nhượng nghĩ ra tùy tiện đưa 4 cho anh ta, sau đó để anh ta đi rút thăm.

Khi Kim Đại Kiên làm ra chứng minh cho Đoạn Cảnh Trụ cùng Thang Long, Thang Long mới có chút tỉnh táo lại. Anh ta kéo tôi hỏi: “Anh định bắt em lên đài à?”

Tôi lạnh lùng; “Vì sao chú không thể lên đài?”

Thang Long đi đi lại lại lắc la lắc lư nói: “Em đi thẳng còn khó nữa là.”

Tôi nói: ‘Anh mặc kệ, ai bảo các anh cậu chú bỏ mặc chú.’”

Thang Long cướp lấy điện thoại của tôi, bấm số rất nhanh, sau đó hét lên: ‘Anh Tuấn Nghĩa cứu mạng, các anh không về thì không gặp được em đâu.’”

Chỉ chốc lát, Đoạn Cảnh Trụ rút thăm trở về. Tôi đưa CMND vừa làm được cho anh ấy, nói: “Từ giờ, anh tên Trương Tiểu Nhị.” Đoạn Cảnh Trụ không thể tưởng được mình là một tiểu yêu võ công nát bét chẳng thứ gì nên hồn lại có thể đại biểu Lương Sơn tham gia thi đấu, ngược lại vô cùng sung sướng. Thang Long thấy sắp tới 8 giờ, nhanh như chớp chạy ra ngoài mua vài quả trứng ăn, nói: bụng trống trơn không có gì hết, chốc nữa sợ đánh không lại người ta. Nhìn nó vô cùng đáng thương, bất quá người Lương Sơn cũng thật đáng giận, không cho bọn họ kiến thức chút thủ đoạn của Tiêu Cường, mấy trận đấu sau này làm sao đây.

Rất nhanh tiếng loa vang lên, cho tất cả các tuyển thủ tham gai đi trình diện. Thang Long nuốt vội quả trứng cuối cùng, bị nghẹn, ặc ặc: “Em có thể không đi không?”

Tôi rót chén nước cho nó, nó cho là có hi vọng, vô cùng hi vọng nhìn tôi. Tôi nói: ‘Anh cũng muốn đi thay chú, nhưng anh mà chết thì không ai cho các chú tiền đi lên Lương Sơn rồi.’”

Thang Long u oán nhìn tôi, dứt khoát đi sát theo Đoàn Cảnh Trụ rời đi, tôi ở sau lưng hô: “Nhớ kỹ nhé, chú bây giờ tên Hô Diên Đại Tẩu...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Hai Tên Thổ Phỉ Bị Tiêu Diệt

Khoảng 8h5, nhân viên công tác tìm tới tôi hỏi: "Tiêu chủ nhiệm, hai tuyển thủ Võ Thanh cùng Bạch Thiên của anh đâu?" Nghe giọng điệu còn sốt ruột hơn cả tôi, đại khái là Lưu thư kí đặc biệt chiều cổ mà.

Tôi nói: "Chẳng phải vẫn chưa hết giờ à? Nếu 5 phút nữa không tới thì cứ theo luật là bỏ quyền." Cậu ta á khẩu không nói được gì nữa. Đúng lúc này, Đái Tông chớp mắt lao vào qua cửa sân vận động, xuất hiện trước mặt bọn tôi, hô lên: "Đến rồi, đến rồi."

Tôi cho nhân viên công tác đi trước, hỏi Đái Tông: "Sao chỉ có anh tới?"

Đái Tông: "Kẹt xe, anh chỉ mang Thiết Ngưu tới trước."

Tôi nhìn ra phía sau: "Lý Quỳnh đâu?"

Đái Tông vỗ đùi: "Hổng rồi, anh quên không bỏ tờ giấy vàng mã trên đùi nó xuống rồi."

Bọn tôi chạy ra ngoài xe, thấy Lý Quỳnh đang chạy vòng vòng quanh sân thể dục, vừa chạy vừa vung tay múa chân hét oa oa loạn lên: "Đái viện trưởng, chậm thôi, hôm qua em không nên đổ rượu lên người anh."

Đái Tông ngượng ngùng, cười nói: "Trước kia đều đùa thả lỏng thôi này thế."

"Anh nhanh đi lôi nó về, chạy thêm hai vòng nữa chắc chân mòn luôn."

Đái Tông đang muốn đi, tôi lại nói: "Còn thiếu hai người tham gia thi đấu, anh có thể lên đài chứ?"

Đái Tông vừa chạy vừa nói: "Sân quá nhỏ anh không thể chạy được. Thiết Ngưu có thể lên đài thi đấu, Đồng Bình cũng sắp tới rồi." Nói xong anh ta nhảy ra, chạy tới sau lưng Lý Quỳ, giật tờ giấy vàng trên chân ra nhét vào tay Lý Quỳ. Vì quán tính, Lý Quỳ lại chạy thêm nửa vòng mới dừng lại. Toàn trường mấy vạn người thấy tên cao to đen hôi xé hai tờ giấy nát, đều kinh ngạc: "Thằng nhỏ kia trúng tà à?"

Lý Quỳ chạy hồng hộc tới trước mặt tôi, reo lên: "Đánh nhau sao có thể thiếu Thiết Ngưu chứ?"

Trong số các hảo hán, kẻ tôi không muốn dùng nhất là Lý Quỳ. Thằng đen thui này tuy không xấu, nhưng ra tay quá xấu, nếu để nó thượng đài, không chừng sẽ mang tới phiền toái lớn. Tôi kiễng chân lên nhìn, thấy Đồng Bình đã chạy tới cửa sân vận động, sau lưng lại chẳng có ai.

Tôi đưa cho Lý Quỳ một bộ đồ phòng hộ nói: "Chú mặc vào trước đi, nếu được để chú lên đài."

Được sự giúp đỡ của người khác, Lý Quỳ mặc xong rất nhanh: "Đừng nói nhẹ thế, cho dù để em mặc nguyên bộ đồ bằng đá em cũng đánh được."

Hiện tại xem ra không còn sự lựa chọn khác nữa rồi. Nếu để Đái Tông lên, anh ta không làm tổ trọng tài biến thành cái ê cu hơi khó, hơn nữa Đoạn Cảnh Trụ cùng Thang Long sợ rằng không đáng tin, có Lý Quỳ đang ở tại, ít nhất có thể giữ lấy một vị trí. Tôi khoác tay lên vai nó: "Nhớ kỹ nhé, lát nữa luận võ chỉ cần thắng là được, không cho đả thương người ta." Tôi quay lại nhìn Kim Đại Kiên nói: "Võ Thanh cùng Bạch Thiên..." Kim Đại Kiên lặng im đưa hai thẻ CMND làm xong đưa cho tôi xem, xem ảnh chụp chính là Đồng Bình cùng Lý Quỳ. Cái này gọi là sở trường.

Giờ đã là 8 giờ 12 phút, dựa theo quy củ hai người đã bỏ quyền. Nhân viên công vụ dẫn Lý Quỳ cùng Đồng Bình, trước khi đi chinh lại đồng hồ 5 phút, đại khái muốn tìm cớ cãi với người của ban tổ chức. Trên thực tế chúng tôi đã lo lắng thừa, 179 đội tham gia cùng các vận động viên đăng ký cá nhân tham gia, trên bãi ước chừng có hơn 1000 người, căn bản không có thời gian điểm danh từng người trong cái cảnh hỗn loạn này. Trận đấu tiến hành hôm nay kì thật là thi dự tuyển. Ban tổ chức căn bản không có hơi đâu mà làm cẩn thận.

Hơn 1000 người chia ra thành hơn 500 cặp. Lại theo số đuôi chia ra buổi sáng cùng chiều. Trong số bốn người, Lý Quỳ cùng Thang Long đều được xếp thi đấu buổi sáng, lại theo số thứ tự phân ra lô dài, đều tự đi tới lô dài chờ được gọi lên thi đấu.

Toàn bộ sân vận động ồn ào náo nhiệt. Trên bãi đất có cả vận động viên, huấn luyện viên, tuyển thủ, khán giả, khó mà lách vào nổi, như là nhà gà vào ngày tết vậy. Nhân viên công tổ chức phải cúi mình lượn lách như mèo giữa đám đông, chui đi chui lại. Loa đại hội luôn hô lên cuồn cuộn loạn như tâm thần: “Xin mời người không có phận sự rời khỏi khu vực, mời người không phận sự rời đi, bảo vệ, bảo vệ đâu....” Mười mấy bảo vệ đáng thương bị vây ở giữa, tự bảo vệ mình còn khó. Mũ rơi trên đất bị giẫm dẹp lép, gậy cao su cũng bị bọn người giang hồ cướp đi, áo ba lỗ có chữ “Trật tự” cũng bị vô số bàn tay xé thành đai lưng. Một nhân viên trật tự trẻ tuổi bị sóng người vui đập hét lên: “Đừng, Đừng...”

Loại chuyện này hiển nhiên là điều bất ngờ tại đại hội. Kỳ thật bọn họ sớm hẳn phải nghĩ tới, đây không phải là hội chợ nghệ thuật gì, phàm là người tham dự đều có tố chất cao, hơn nữa người tới xem cơ hồ đều là đám dân chúng ham thích náo nhiệt, không phải cứ kêu lùi là lùi.

Tôi thấy rất nhiều các hảo hán đã tới, đã ngồi ở khu khách quý. Tôi vội điện thoại cho Chu Quý. Trong tiếng ồn ào ầm ĩ, tôi nói lớn: “Anh nhìn xem Lý Quỳ cùng Thang Long ở đâu?” Sau đó tôi thấy Chu Quý ưỡn bụng

phệ một tay cầm điện thoại, một tay cầm ống nhòm, chằm chằm như một vị nguyên soái khai quốc. Anh ta nhìn chốc lát rồi nói: “Cạnh đài thi đấu số 25 có một thằng vừa to vừa đen, chú đi xem có phải nó không. Thang Long thì anh tìm mãi không thấy.”

Tôi cởi áo sơ mi ra cuộn lại trong tay, vừa đi vừa hô lên: “Mỡ nóng đây, cẩn thận mỡ nóng...” nhưng thành quả quá mức nhỏ bé, mọi người đều không có mất đi tư duy lô gic vốn có, biết rõ một thằng không bị tâm thần không thể mang thứ đó xuất hiện ở đây. Vì vậy tôi đành hét lên: “Tránh ra, ị đùn ra quần...” lập tức đám đông phân thành hai, vừa bịt mũi vừa nhìn tôi đi qua trước mắt bọn họ. Những người này không có từng đi tàu hỏa chắc cũng từng đi tham gia chiêu sinh, cũng biết nếu bất cẩn sẽ lâm vào chiến tranh nhân dân, đặc biệt dễ làm hỏng chiến cơ nên lập tức khép lại.

Tôi đi tới trước đài 25, liếc cái thấy Lý Quỳnh. Tôi đi lên vỗ vai. Lý Quỳnh không quen găng tay quyền anh, không được tự nhiên, thấy tôi tới phàn nàn: “Đeo cái này nắm đầm to hơn thật, nhưng đánh lại không đau.” Nói xong đầm bùm bụp vào mặt mình: “Nếu đổi thành sắt thì tốt.” Những tuyến thủ bên cạnh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bọn tôi. Tôi quát lên: “Đừng nói bừa, chốc nữa lên đài kiểm chế chút nhé.” Tôi lại hỏi: “Thang Long đâu?”

“Thằng nhóc đó hình như ở đài số 8, lẽ mà lẽ mà, chẳng qua là không muốn thượng đài.”

Tôi nghĩ thầm Thang Long dù sao cũng làm nghề thợ rèn, chút rượu chắc cũng không có vấn đề gì lớn, ngược lại Lý Quỳnh ra tay không nhẹ không nặng mới đáng lo. Tôi hỏi nó: “Chú chừng nào mới lên sân khấu?”

Lý Quỳnh đầm đầm hai tay vào nhau, hưng phấn; “Kế tiếp là tới lượt em.”

Trên đài, hai người trẻ tuổi công thủ qua lại, chiến thuật linh hoạt, xa đá gần vật. Trọng tài cũng có kinh nghiệm phong phú, luôn kéo hai người ra kịp thời, tuyến thủ chuẩn bị ở dưới cùng khán giả ủng hộ không ngớt.

Lý Quỳnh thấy thế nhàm chán, không ngừng hét lên: “Đạp nó, lôi nó...ấy, thẳng bên cạnh can làm gì, mà tránh ra đi.”

Tôi sửng sốt, lập tức minh bạch ý của nó, tôi túm chặt Lý Quỳnh, chỉ vào “người ngăn cản” nói: “Chú nhớ kỹ, nhớ kỹ cho anh nhé, đó là trọng tài, đi lên toàn bộ nghe người ta.”

Lý Quỳnh nhìn quanh, thấy trên lôi đài khác cũng thế, thế mới nói: “Em còn tưởng là thằng đó thích xen vào việc của người khác, đang cân nhắc xem có nên đâm gục nó trước không!”

Tôi vã mồ hôi, mồ hôi chảy như tắm ....

Sau 3 hiệp, trọng tài căn cứ điểm số đặt được phán một người vào vòng trong, người còn lại bị loại, sau đó hỏi ý kiến huấn luyện viên hai bên, tuyển thủ ký tên. Trọng tài lại nhìn vào lịch đấu hô lên: “Trận tiếp theo 0878 tuyển thủ Bạch Thiên đấu với 1001 tuyển thủ Lý Đại Hưng.”

Tôi vội đưa CMND ra, tuyển thủ đối phương cũng là một tên to con, trọng tài kiểm tra CMND cùng chứng nhận tuyển thủ, ý bảo song phương lên đài.”

Lý Quỳnh vừa bước chân lên đài đã quay lại cười he he nói: “Xem em nè.”

Sau nó quay đầu lại, một quyền nện đối thủ đang chào khán giả gục luôn. Khán giả nín lặng. Trọng tài sững người mấy giây mới đẩy Lý Quỳnh ra, cảnh cáo một lần, sau đó nói với nhân viên ghi điểm phía dưới: “087 trừ 2 điểm.”

Lý Quỳnh không hiểu nhìn tôi, khó hiểu. Tôi nói nhỏ: “Đợi....trọng tài kêu chú đánh chú hãy đánh... “ Sau đó lập tức ngồi xuống tìm cái que vẽ vòng tròn trên đất.

Lý Quỳnh đỏ mặt, nó ý thức được hành vi vừa rồi rất ám muội, vội chạy tới nâng đối thủ to con dậy, xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không biết, chốc lát tôi nhường anh đánh lại 3 quyền không phản đòn.”

Trọng tài cũng không biết làm sao, lúc đầu bình thường là giới thiệu vận động viên, sau đó vận động viên chào khán giả, sau đó là chào lẫn nhau mới bắt đầu. Xét thấy tình huống trước mắt đặc biệt, ông ta chỉ có thể tách hai người ra, sau đó chém tay ra, tỏ vẻ trận đấu chính thức bắt đầu.

Lý Quỳnh hiểu, bất quá vẫn cẩn thận hỏi trọng tài: “Có thể đánh không?”

Trọng tài tức bực: “Đánh đi... sau này không nói chuyện với tôi.”

Lý Quỳnh tức thì như cương thi nhảy tới trước mặt tuyển thủ 1001. Vị tuyển thủ kia đã ăn một đám, biết thắng vừa đen vừa to vô cùng khỏe, sợ hãi lui về sau. Lý Quỳnh chìa mặt ra nói: “Cho đấy, đâm đi, đã nói rồi mà. Chỉ cho đâm 3 phát thôi nhé.”

1001 nhìn lại huấn luyện viên. Huấn Luyện viên cũng sửng sốt, bất quá lập tức ra hiệu “Không cần nương tay”, vì vậy thắng địch thủ to con dùng hết lực đâm cho Lý Quỳnh 3 quả trời giáng: một móc trái, một móc phải, một cái móc hàm. Trọng tài ra hiệu số 1001 được liền 3 điểm. Tôi thấy cứ tiếp tục thể thua chắc, hét lên: “Đánh lại.”

Lý Quỳnh xoa mặt: “Ây da, đau thật, vậy tao đánh mày nha.” Nó vung hai đâm đâm mạnh, xông thẳng tới. “Oanh!” To con vung tay bảo hộ trước mặt, kết quả diện mạo không sao, nhưng thân thể như cỏ trong lũ bị đánh văng. Lý Quỳnh lao tới quá mãnh liệt, lao thẳng tới sát biên. Trọng tài vội lao tới đẩy ra nói: “Không được tấn công đối thủ đã ngã xuống.”

To con lão đảo đứng dậy. Lý Quỳnh thấy địch thủ còn không ngã, lại một đâm cho đối phương gục luôn, sau đó tiếp tục lí luận với trọng tài; “Tôi không cố ý mà...” Trọng tài rốt cục cũng không nhin nữa, điên lên, đẩy Lý

Quỳ ra, dậm chân hét lên: ‘Anh...anh rốt cục có biết đánh không thế?’ Ông ta lại hô với nhân viên ghi điểm: “087 cảnh cáo 1 lần, trừ 2 điểm.”

Một người đang chờ thi đấu cười hì hì nói: “Người của anh nếu bị cảnh cáo thêm một lần nữa là bị phạt thua đó.” Tôi vội hét lên: “Đừng có phạm quy nữa.”

Lúc này hiệp một chấm dứt, hai bên được nghỉ 1 phút. Lý Quỳ đi tới bên võ đài, nói rõ to: “Em đánh thế nào?”

Vị tuyển thủ nhắc nhở nói: “Không tốt lắm. Bị cảnh cáo hai lần, đối phương lại thêm mấy điểm. Anh lại đánh tiếp như thế, chưa hết giờ đã bị loại.”

Tôi cùng Lý Quỳ đều hỏi: “Vậy sao giờ?”

Người nọ thở dài, nói: “Xem ra các anh là người ngoài nghề, vậy đi, chờ lúc nó đánh anh thì anh đánh trả, như vậy cơ bản không phạm quy.”

Tôi cùng Lý Quỳ nói rồi rít: “Ý hay.”

Đối diện, to con mặt mũi bầm dập, đồng đội không ngừng dấm bóp giúp đỡ. Huấn luyện viên của cậu ta nhìn qua bên tôi, rồi nói: “Chú đánh không tệ. Cứ thế tiếp tục giữ vững, để nó phạm quy.”

To con nhỏ ra một búng máu nói: “Huấn luyện viên, loại chiến thuật này em sợ không kiên trì nổi đâu....”

Trọng tài ngoắc hai bên. To con nơm nớp lo sợ đi vào. Lý Quỳ cũng bị bọn tôi nói kinh sợ. Lúc này trọng tài cho trận đấu bắt đầu, hai người đều khách khí đứng nhìn nhau, to con không dám ra tay. Lý Quỳ cũng cố kị. Qua một lúc, hai người vẫn đứng yên, không làm gì. Vẫn nhìn nhau chăm chăm không nhúc nhích, thực hoài nghi một giây sau bọn họ sẽ ngoác rộng miệng, ngáp ngủ.

Theo thói quen nghề nghiệp, to con thăm dò một quyền nhẹ, chạm nhẹ vào găng Lý Quỳ. Lý Quỳ còn không dám tùy tiện tấn công. Trọng tài nhìn bề ngoài, bỗng nhiên ra hiệu to con được 1 điểm. Tôi nhin không được nói: “Mẹ nó, thế cũng được 1 điểm sao?”

Tuyển thủ kia nói: “Đây là 8 giây không có làm gì thì đối phương được 1 điểm.”

Tôi đang muốn hô, anh ta vỗ vai tôi nói: “Đừng hô! Khi trận đấu đang tiến hành, thì người bên ngoài chỉ đạo bị phạt 1 điểm.”

Tôi ngồi phịch xuống đất: “Thế không để cho người ta sống sao?”

Anh ta thật khôn khéo, nhảy lên đài trách móc: “Đen to con, đánh đi, không đánh lại cũng không được.”

Trọng tài lạnh lùng nhìn lại, anh ta xòe tay ra nói: “Dù sao tôi cũng phải huấn luyện viên.”

Đây là chỗ tốt của nhiều người. Trận đấu mà cứ thế, căn bản không có gì tích cực, đám người mỗi người hô một kiểu, gì cũng có, huấn luyện viên trốn trong đó hô cũng rất khó phát hiện.

Lý Quỳ cuối cùng cũng tức giận điên, dấm liên hoàn lên người to con, vừa trút giận vừa hét lên: ‘Đánh cũng không được, không đánh cũng không được, các người không giảng đạo lý à?’ Đối thủ trước cuồng phong bạo vũ chỉ có thể lấy hai tay che mặt. Nhưng mọi người đều biết, nếu có một người dấm anh, anh có thể đỡ, có thể ngăn cản. Nhưng nếu là một quả búa tạ nện tới, anh chỉ có thể lựa chọn né tránh. To con ăn một châu liên hoàn chùy của Lý Quỳ, lưng lay sắp đổ, xem ra bị thương nặng. Lý Quỳ lại đập vài cái thì hết giờ hiệp hai. Tôi đặc ý hỏi anh bạn bên cạnh tôi: “Vừa rồi được mấy điểm?”

“Chẳng được điểm nào cả?”

“Gì?” Tôi kinh ngạc há hốc mồm: ‘Đánh thẳng nhãi kia thế mà không được điểm nào à?’”

Người nọ nói: “Đối thủ không gục ngã, lại không dấn vào vùng ăn điểm, dựa vào cái gì cho điểm?”

To con đối diện gục trên ghế, thều thào: “Huấn luyện viên, kỳ thật em học tán thủ chỉ vì em gái của anh thôi...”

Huấn luyện viên giúp lau mồ hôi nói: “Anh sớm biết rồi. Chú trước chớ nghĩ tới mấy thứ này, hiệp ba chứ chỉ cần chịu được thẳng này là chúng ta thắng.”

To con nghe vậy buồn bã: “Anh cuối cùng cũng không chịu tha cho em...”

Trọng tài cũng không bình thản. Ông nhìn ra nếu bàn về đánh, 10 to con cũng chẳng phải đối thủ của Lý Quỳ, nhưng theo quy tắc nghiêm ngặt mà nói, Lý Quỳ thúc ngựa cũng đuổi không kịp. Ông ta châm điếu thuốc, rít hai hơi để bình tĩnh lại, lại ngoắc hai bên lại nói: "Đến đây, hai anh nhanh kết thúc trận này thôi.”

Bây giờ to con ôm quyết tâm phải chết, vừa lên đài đã chủ động liều chết tấn công Lý Quỳ, không ngừng quyền dấm, cước đá, hơn nữa còn nhiều lần muốn quật Lý Quỳ qua vai. Bất quá mọi người đều nhìn ra, quyền cước của anh ta rất bay bổng nhưng chân đá nhẹ như bông, còn quật qua vai chẳng qua là cầm tay Lý Quỳ rồi ộp lưng vào ngực thôi,. Lý Quỳ ngốc nhưng không phải không biết gì, nghiêm khắc dựa theo tiêu chuẩn 'đối phương đánh 5 đòn mình ra 1 đòn phản công'. To con dấm đá đùng đùng không dứt như pháo lên người Lý Quỳ, Lý Quỳ phản kích như đại pháo. “Ầm ầm!” một lúc lâu. Càng về cuối to con càng bất lực, chẳng những càng ngày ra đòn càng chậm, chân cũng bắt đầu lão đảo..., anh ta cố bám trụ tới giờ, chắc chắn là vì em gái của huấn luyện viên trợ giúp ý chí. Nếu là phim, lúc

này sẽ có một cô gái xinh đẹp chạy rời sân bay chạy bổ tới bên lôi đài, nước mắt lã chã, sau đó anh hùng của chúng ta đột nhiên ... Ách, là phần khởi, cuối cùng lấy được thắng lợi.

Kỳ thật, cuối cùng ngoại trừ nhân vật nữ không xuất hiện, kết quả cũng không khác xa là bao. To con cầm tay Lý Quỳ muốn quật, Lý Quỳ không đứng vững ngã, sau đó to con bị Lý Quỳ đè dưới thân. Trọng tài phán hai bên đồng thời ngã, Lý Quỳ vẫn không có điểm.

Vì vậy chẳng cần xem thêm, dù sao Lý Quỳ 0 điểm, 1001 giành chiến thắng.

1001 giãy dựa ngồi dưới đất, hấp hối bị trọng tay cầm một tay giơ lên tuyên bố chiến thắng. Lý Quỳ không hiểu đứng bên, còn lao tới hỏi: “Xong rồi à?”

Theo lễ tiết thì huấn luyện viên hai bên hẳn sẽ lên chào nhau, huấn luyện viên của 1001 oán hận ôm quyền chào tôi, tôi cũng xua tay xin lỗi: “Gây phiền toái cho anh rồi.” Rồi vội kéo Lý Quỳ đi xuống. Lý Quỳ vừa đi vừa quay đầu lại hỏi người bên cạnh: “Tôi thua hay thắng? sao không ai nói cho tôi một câu nhỉ?”

Lúc này đã có rất nhiều tuyến thủ bị loại, trên sân đã không đông như trước. Tôi kéo Lý Quỳ ra khỏi đám đông, thật muốn đá đít nó một cái. Nhớ lại tôi năm xưa tôi thì rất bị bố đá đít. Tôi chỉ vào đám hảo hán nói: “Chú tự đi về đi, anh đi xem Thang Long.”

Lý Quỳ cuối cùng cũng hiểu ra chút, nó tức giận nói: “Sao có thể thua được! Em đi tìm bọn nó đòi lẽ phải.”

Tôi rất cục cũng không nhịn nổi, đá đít nó một cái, quát lên: “Về.”

Sau đó chẳng thèm chờ Lý Quỳ tỉnh táo lại, tôi đã chạy thẳng tới võ đài số 8, lúc quay lại nhìn qua, tên khờ này đã hậm hực đi về.

Tôi đi vòng quanh đài số 8, nhưng không tìm thấy Thang Long. Tôi kéo một người trên áo có viết “Giang Tây thành tài võ giáo” hỏi: “Người anh em, trên đài có mấy đôi thi đấu rồi, có thấy người mặt rỗ không?”

Thành Tài; “Mặt rỗ hả? không nhớ.”

Tôi nói: “Họ Hô Diên.”

Thành Tài lập tức nhớ lại: “Anh nói Hô Diên Đại Tẩu hả? ha ha, cái tên buồn cười thật đó.”

“Đúng. Sao rồi?”

“Thằng nhóc đó mới vừa lên đài vài phút, bị người ta đâm nôn ra một quả trứng gà, trọng tài sợ nguy hiểm nên kêu dừng trận đấu.”

“Trứng gà?”

“Đúng, còn nguyên luôn. Trơn bóng trắng nhé. Trứng gà luộc.”

Tôi nhớ lại cảnh thằng đó nuốt luôn một túi trứng gà... đáng đời, tôi hiện tại mới nhớ, mua nhiều trứng gà thế mà không cho tôi một quả, ăn hết.

Trận đấu buổi sáng đã xong hết, kết quả là: Toàn quân bị diệt! Đây là chuyện đánh chết tôi cũng không ngờ tới.

Tôi âm trầm hậm hực đi về khu khách quý, Thang Long đang hoa chân múa tay sung sướng nói chuyện của hân: “...Lúc ấy em nuốt không trôi, phun ra không được, đang khó thở thì thằng kia đâm phát vào ngực, thế là quả trứng bị chấn động rơi ra. Em thoải mái. Về sau trọng tài nói không cho em lên đài nữa, phán người nọ thắng. Em nghĩ thôi quên đi, người ta dù sao cũng cứu em một mạng...”

Tôi đá tung cửa bước vào, trực tiếp đi tới, cầm chén nước đập lên bàn, hét lên: “Các anh làm gì vậy. Không muốn đứng thứ năm hả?”

Các hảo hán thế mới phát hiện ra hôm nay tôi không bình thường. Mọi khi tôi luôn cợt nhả, hiện tại vô hồn, trờng mắt, hiệu quả đặc biệt rõ ràng. Hơn nữa cho tới giờ hai trận toàn bại, bọn họ cũng hiểu được rất không xong. Lại nữa, bọn họ đi uống rượu cả đêm về say xỉn, kết quả cả đám luống cuống, đại khái cũng thấy xấu hổ. Cũng không nói gì, lúng lúng cúi đầu nhìn qua chỗ khác.

Tôi nói vào thẳng trọng tâm: “Các anh, cho dù các anh thấy vị trí thứ năm bồi nhọ thanh danh của mình, dù các anh không phải vì khoản tiền 100 vạn đi du lịch, các anh cũng giúp em một phen được không? Chị ba là người năm 1107, đại bộ phận người ngồi đây lớn hơn chị ba, cứ tính mỗi người 900 tuổi, chúng ta cộng lại cũng đã có vài vạn năm duyên phận...” Tôi nói tới chỗ kích động, chắp tay sau lưng đi tới đi lui trước mặt bọn họ. Đã giả vờ đủ là lão sói vẫy đuôi, tôi lại thay giọng đau đớn: “Nói lại trận lúc sáng, chúng ta thua vì thực lực không bằng người ta sao? Không phải! thua vì tự cao tự đại, thua vì khinh địch đối thủ... đau đớn, các anh ời.”

Tôi thở dài cường điệu: “Đau đớn.”

Lư Tuấn Nghĩa mặt đỏ tắn mang tai, đứng lên nói: “Chú Cường, chú đừng nói nữa...” Anh xoay người, vỗ bàn nói to: “Trong lúc luận võ, anh có mấy yêu cầu. Một, không cho uống rượu, các anh em nghiện rượu nên khắc chế một tí, phải làm gương ... đặc biệt Trương Thuận và anh em họ Nguyễn. Thứ hai, trong thời gian này, mỗi người mỗi ngày phải dành ra ít nhất 15 phút để xem quy tắc thi đấu, lúc tắt yếu còn phải tập hợp các chỗ chưa hiểu cho chú Cường đi nhờ chuyên gia giải đáp giúp; ba, phải nghe lời chú Cường..., đừng làm cho chú ấy bị thương. Mọi người cũng thấy đó, chú ấy là người anh em tốt, chú ấy muốn thứ mấy anh em ta phải hết sức giúp chú ấy hoàn thành tâm nguyện, sau này cho dù ai thua ai thắng không được có ý kiến. Tất cả mọi người đồng ý không?”

Nếu nhị thủ lĩnh nói, các hảo hán đều xấu hổ, vì vậy đều nói: “Được.”

Ái chà, tôi rốt cục cũng thoải mái chút. Cường tôi rốt cục cũng hồ khu chấn động, bá khí vương giả tán phát một lần. Kỳ thật nói đi thì nói lại, đơn đấu kết quả thế nào tôi cũng không quan tâm, có thể dùng hai trận thua đổi lấy sự coi trọng của họ là thu hoạch lớn nhất rồi.

Đoạn Cảnh Trạ bỗng sợ sệt nói: "Buổi chiều em mà thua các anh không mắng em chứ?" Cả đám nhìn hắn, không nói gì.

Đoạn Cảnh Trạ thút thít: "Cũng không phải em muốn thượng đài mà."

Đồng Bình: "Chiều chú đừng đi, để anh ra trận đánh cả hai, một trận định thắng bại."

Lư Tuấn Nghĩa ngẩng đầu hỏi tôi: "Có thể chứ?"

Tôi: "Đau đòn nha..."

Lư Tuấn Nghĩa : "... Cảnh Trạ, chú trong lúc trưa xem kỹ quy tắc, buổi chiều mà thua..." Lư Tuấn Nghĩa nghiêng răng nghiêng lợi: "Bọn anh cũng không trách chú." Lương Sơn thua liền hai trận, cảm giác mất hết thể diện, đặc biệt là thủ lĩnh lại là Lư Tuấn Nghĩa.

Đoạn Cảnh Trạ không nói hai lời cầm lấy một phần quy tắc trận đấu chạy ra ngoài, vẻ mặt u oán như "Lam sắc sinh tử luyện".

Sau đó các hảo hán như Dương Chí, Trương Thanh, Trương Thuận cảm giác mình rất có khả năng thượng đài đều lặng lẽ cầm lấy một phần quy tắc thi đấu.

Tôi thấy tình thế tốt đẹp, lại cầm ống nhòm, thỏa thuê mãi nguyện nhìn xuống đám đông. Tôi kiên nhẫn tìm kiếm, Ngô Dụng chụm đầu vào, tỏ ra hiểu : "Buổi sáng Tân Nguyệt nữ bảo tiêu học viện thi đấu 3 trận, đều xong rồi..."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Cự Kinh Bang

Tôi nhìn chăm chăm Ngô Dụng chốc lát, vừa định nói, Ngô Dụng đã chặn họng: “Đội trưởng xinh đẹp cũng không xuất trận.”

Vì thế tôi có một kết luận: một quân sư tốt, trước hết phải là một nhà tâm lý học.

Tôi nói: “vậy...”

Ngô Dụng thở dài: “Chỉ có một người vào vòng trong, có vấn đề về trọng tài.”

Mắt tôi lóe sáng: “Chẳng lẽ có quy tắc ngầm sao?” nhưng lập tức nghĩ, nếu có quy tắc ngầm vậy thành tích của đội Tân Nguyệt chắc chắn không thảm như thế.

Ngô Dụng lắc đầu: “Kỳ thật cũng không thể trách trọng tài. Các cô gái thượng đài thi đấu, khó tránh khỏi việc được bảo hộ. Đi càng xa, chuyện xấu hổ thì càng nhiều. Cho nên một khi xuất hiện chuyện mơ hồ, bao giờ cũng chèn ép tuyển thủ nam một chút, cùng vì thế có chiều cố đặc thù.

Về điểm này, tôi không thể tin. Ngô Dụng dù sao cũng là lão già cổ lỗ, sống quá 900 năm thì suy nghĩ đã bị trói buộc kinh khủng. Con gái chịu thiệt trước đàn ông là chắc chắn. Tôi ngược lại không không quan tâm tới hai cô gái bị loại, chỉ quan tâm tới cô gái được vào vòng trong, đàn ông sao có thể diện để tiếp tục sống trên đời?

Tôi nhìn phía đối diện, mỹ nữ đội trưởng không có trong phòng khách quý, những người còn lại đều vội vàng làm việc của mình, xem ra kết quả lúc sáng các cô bé đều chấp nhận. Tôi đột nhiên nghĩ tới : kỹ thuật của bọn tôi còn thâm hơn các cô bé, người ta dù sao cũng có một người thắng cấp, mà phía bọn tôi Đoạn Cảnh Trù gần như chắc chắn sẽ thua. Đồng Bình cũng có thể phạm lỗi như Lý Quỳnh....

Người của ban tổ chức tìm tôi, nói ban tổ chức mời, hỏi có chuyện gì thì anh ta im lặng nói không biết.

Về ban tổ chức, Lưu thư kí không thể tác động. Nói cho tôi biết người ta có quyền lớn nhất, nhân viên cùng tiền chi tiêu đều là do bọn họ chi, nói rất chính trực hùng hồn. Máy nhân viên của Lưu thư kí chẳng qua là giúp việc lật vật thôi.

Tôi luôn nhắc mình, nghĩ lại xem liệu chuyện CMND bị lộ hay không? Tôi lo sợ, người tới tìm tôi như áp giải phạm nhân vậy. Khi Lâm Xung đứng lên nói: “Anh đi với chú.” tôi mới thấy an tâm chút ít.

Kỳ thực tôi biết rõ khả năng xảy ra xung đột rất nhỏ, tôi là đại diện của một trường đào tạo văn võ lớn, không lẽ nào họ không cố kỵ. Hơn nữa đối phương đại biểu cho chính phủ. Bất quá có cao thủ như Lâm Xung đi theo, dù sao cũng yên tâm hơn.

Đại hội võ lâm lần này, chủ tịch ban giám khảo cùng chủ tịch hội võ thuật là một người. Hôm qua 300 trước mắt bao người chôn sống bốn vị giám khảo cùng chủ tịch hiệp hội võ thuật. Lão già nhìn như quyền cao chức trọng, nhưng kỳ thật năng lực có hạn, kể cả mấy vị giám khảo khác, bọn họ lúc đỉnh phong nắm quyền cũng chỉ ở mục thi đấu biểu diễn thôi. Một khi tiến vào giai đoạn luận võ, phải theo quy tắc xử lý. Theo đó họ cũng thành bình hoa bài trí thôi. Hiện giờ quốc gia đang muốn tìm một cơ sở võ thuật, còn việc phát hiện các cao thủ dân gian, chưa hẳn là việc cấp bách.

Tôi cùng Lâm Xung đi theo nhân viên tổ chức tới văn phòng chủ tịch. Bốn vị giám khảo đều tại, còn có mấy người nhìn rất quen mắt. đội trưởng đội mỹ nữ Tân Nguyệt không ngờ cũng có mặt ở đó. Tôi mới yên lòng hơn chút, nhìn quanh, cũng hiểu mấy người ở đây đều là đội trưởng hoặc phụ trách.

Chủ tịch đang ngồi uống trà nóng, thấy tôi tới, cười khê: “Ngồi đi?” Tôi thấy chén trà nóng hôi hổi trong tay ông ta, ông lại không chút để ý nắm chặt lấy. Xem ra lão già này không đơn giản à nha. Nhưng xem ra đây là thói quen của lão, cũng không có ý khoe khoang. Ông ta hỏi nhân viên kia: “Còn ai không?”

Cửa lại mở ra, lão Hồ cũng bước vào. Anh ta nhìn xung quanh, trông thấy tôi, cười với tôi tỏ ý chào. Anh ta tuy là người trong giang hồ nhưng cũng là người yêu võ, trước mặt năm vị đại sư không dám lỗ mãng.

Nhân viên công tác nói với chủ tịch: “Người đã tới đủ.” Rồi đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Những đội trưởng hoặc phụ trách bọn tôi nhìn nhau, không hiểu chuyện gì. Chủ tịch dù chưa nói gì, nhưng chúng tôi đều cảm thấy không khí có chút trầm lặng. Chẳng lẽ đại hội võ lâm lần này chỉ là ngụy trang, quốc gia quy tụ “cao thủ” bọn tôi lại có nhiệm vụ đặc biệt? He he, vậy quá tự sướng rồi, đội ngũ có nhiều mỹ nữ thế, sau đó bọn tôi sẽ biểu diễn vài động tác đẹp mắt, lái xe tới nước ngoài, đi chấp hành nhiệm vụ bất khả thi.... Mỹ nữ đội trưởng như bình hoa được mời vào để Cường tôi vẽ vời. Tôi ngồi xuống, không nhìn cô ấy một lần, chẳng qua cô ấy thấy tôi lại híp mắt lại, như nhìn kẻ xấu vậy.

Sau đó tất cả bọn tôi đều nhìn vào chủ tịch, chờ xem lão nói bí mật khùng bố gì đó. Như là trộm tài liệu chế tạo “ác điều”, ám sát Bush, ít nhất cũng là tới Đông Âu ở Belarus, Russia, Ucraina tìm kiếm một cánh cửa thông tới dị giới....

Chủ tịch buông chén nước, xoa tay, nói đồng dục: “Đại hội lần này, những đội có thực lực cơ bản đều đã ở đây.”

Xem nào, đi thẳng vào vấn đề.

“Giờ có một nan đề cần các bạn giúp đỡ.”

Lập tức vào chính đề rồi.

Chủ tịch lại trầm ngâm, như không biết nói tiếp thế nào.

Tôi nhin không được nói: “Ông ơi, ông cứ thoải mái mà nói, cháu thấy mọi người ngồi đây đều là người yêu nước, dù bọn cháu không giúp được nhưng cũng không truyền ra ngoài đâu.”

Chủ tịch mỉm cười: “Việc này không có gì khó nói cả. Có thể các bạn buổi sáng cũng đã thấy, hội trường thật mất trật tự, cho nên nhân viên làm việc rất mệt... người chúng tôi mang tới vốn ít, chỉ dựa vào số ít bảo vệ như muối bỏ bể, vì thế tôi muốn mượn người của các bạn, chủ yếu để phụ trách duy trì trật tự. Cũng không lâu, nhiều nhất một tuần là xong. Sau đó tôi cam đoan trả người về nguyên chỗ, tuyệt không níu kéo tham ô.”

Ông ấy nói vậy khiến mọi người đều cười. Tôi vỗ đùi: “Chỉ việc này à, ông cứ nói với cháu một câu có phải xong rồi không?”

Hiển nhiên chuyện này không do chủ tịch sắp xếp, ông ta nhìn tôi, chần chờ hỏi ý kiến bốn vị giám khảo còn lại: “Cậu là...”

Lão tăng nhú mày nói: “Dục tài văn võ học giáo.”

Chủ tịch vẫn hồ đồ không nhớ ra: “Chẳng phải có tới năm trường Dục tài sao...”

Lão tăng mắt sáng lóa nói: “Là trường học có lá cờ hình hoa hướng dương đó.” Xem ra hòa thượng thiên về hướng hoa hướng dương, tôi rất

cảm ơn ông ấy chưa cho rằng đó là yêu ma họa hại.

Chủ tịch chợt nói: “À, là trường có lá cờ bị vẽ bậy hả?”

Lão đạo ở bên vô ý thức bỏ mũ xuống: “Rất ấn tượng.”

Tôi đứng lên đi bộ hai vòng nói: “Chuyện nhỏ này cứ giao cho học sinh trường cháu xử lý được rồi, không cần phiền người khác. Hơn nữa những người còn lại ở xa tới làm khách, còn bận lo cho các trận đấu, để họ quan tâm tới chuyện khác, cháu là địa chủ sao có thể không biết xấu hổ?”

Trong lời nói của tôi còn có ý "Cường long không áp địa đầu xà, các bạn đừng ai tranh với tôi."

Đang ngồi có người vốn không muốn xen vào việc của người khác, lúc này trầm mặc không nói. Cũng có người không phục, một người trung niên tráng kiện như Lý Tiểu Long nói châm chọc: “Rộng như thế chỉ dựa vào mình trường cậu được hả?”

Người này khẳng định trước kia là lưu manh, chắc giờ cũng vẫn thế.

Tôi không chút khách khí đáp lễ: “Bọn tôi nhiều người mà.”

Trung niên vỗ tro bụi trên vai, vô cùng lưu manh nói: “Tinh võ hội quán bọn tôi cũng không ít người ở khắp nơi trên cả nước.”

Tôi nghĩ sao thấy quen mắt, ra là hàng xóm ở tầng trên, trong lúc thi đấu sáng nay họ cũng để lại ấn tượng sâu sắc. Tôi cười nói: “Quý hội xác thực có ưu thế hơn chúng tôi, các anh cũng có thể đứng ở trên cao, ai quấy rối cái là nhìn ra.” Người ở đây nhớ lại tình cảnh lúc trước, đều cười thành tiếng. Mỹ nữ đội trưởng cảm thấy tôi không phải cùng phe với lão ta, nên cũng chỉ nhìn quét qua tôi, tiếp tục xem hài kịch.

“Con mẹ mày...” hội trưởng lưu manh nóng nảy, muốn lao lên liều mạng. Từ đó có thể nhìn ra lão cũng chẳng chút nguy hiểm, chẳng chút tâm kế, thực tế kiểu tóc của lão là hình chiếu của lão Hồ nhưng tôi biết rõ một khi bị lão bắt được thì nguy hiểm. Lão giương nanh múa vuốt lao tới, tôi vội dùng thế “hoành tảo thiên quân”, cũng muốn dùng “công rắn cắn gà nhà”. Kỳ thật thân pháp thiết bản kiều cũng không xong, vấn đề là tôi không mang theo gạch.

Lâm Xung đá chân ghế, anh ấy vốn ngồi sau tôi. Cái ghế lao về phía trước, ngay sau khoeo tên hội trưởng kia. To con không tự chủ ngồi phịch xuống. Lâm Xung cười ha hả: “Đừng kích động có gì ngồi xuống nói.”

Tôi bước nhanh tới đứng sau lưng Lâm Xung, nói: “Tôi lại mồm quạ đen nói thế này, đội ngũ của các vị đồng đạo ở đây không chừng ngày nào đó đều bị nốc ao hết, lúc đó các vị đi giữ trật tự chẳng phải loạn lên sao.”

Chủ tịch nhìn chăm chăm Lâm Xung, lại bưng chén trà nhấp môi: ‘Đây là điểm tôi nghĩ chưa chu đáo.’

Mỹ nữ đội trưởng lạnh lùng: “Tôi có thể cam đoan chúng tôi có thể kiên trì tới cuối cùng, hơn nữa chúng tôi là trường chuyên về bảo vệ.”

Tôi vịn vai Lâm Xung, miệng méo xệch: “Các cô cũng đừng làm loạn nữa, lúc đầu náo nhiệt cũng là do các cô làm ra. Vừa rồi có một bảo vệ mặc đồ lót chạy đi rồi, các chị em ai muốn thử hả?”

Nữ đội trưởng tức giận vỗ bàn, bàn thủy tinh bị chấn nứt.

Chủ tịch tỏ ra khó chọn lựa: “Chuyện này là tôi chưa tính tới. Hiện tại xem ra biện pháp tốt nhất là không nhờ hai nơi, ngoại trừ người phụ trách trường văn võ dục tài, mấy vị còn lại tôi không dám nhờ. Lần vô lâm đại hội này thật xin lỗi, chúc các vị có được thành tích tốt.”

Nữ đội trưởng cùng hội trưởng Tinh võ hội kia vô cùng tức giận, người khác cũng thông cảm, nhưng cũng có chút phiền muộn. Lão Hồ trước khi đi cũng nói chuyện với tôi chút, khi biết sáng nay bọn tôi thua liền hai trận cũng kinh ngạc: “Sao có thể? Người của bọn em còn thắng mà.”

Tôi nói thầm: “Chủ quan khinh địch...”

Mọi người đều đi rồi, chủ tịch cười híp mắt hỏi tôi: "Cậu họ gì?"

Tôi cười làm lành: “Không dám, họ Tiêu, ông cứ gọi cháu là Cường.”

“À, ...” Chủ tịch đánh giá tôi: “Phái nào vậy?”

Mấy lão già này, chú ý tới danh môn chính phái, qua chuyện hai ngày qua bọn họ căn bản không coi tôi là người một nhà.

Tôi đành thành thật trả lời: “Vô phái.”

Chủ tịch ngạc nhiên: “Ngô phái? Xem thế tay cậu , tựa hồ luyện thiết ấn tử, không giống Ngô phái.”

Tôi nhìn lại, hồ thẹn: “Đó là cầm gạch. Cháu là “vô”, vô môn vô phái “vô” đó. Cháu chỉ phụ trách hành chính, chuyện nghiệp vụ thôi.” Tôi chỉ Lâm Xung: “Ông hỏi anh ấy đó.”

Chủ tịch nhìn Lâm Xung, nói với tôi: “Chúng tôi trước tiên nói chuyện chính sự, Tiêu đội trưởng có thể xuất ra bao nhiêu người.”

Tôi nói: "300". Kỳ thật ông không lạ gì. Đội nghi lễ là bọn họ đó. Còn có biểu diễn, cũng là bọn họ biểu diễn...” Tôi nói thế cũng cảm thấy, không biết nhắc lại chuyện nay có khiến ban giám khảo thống khổ không.

Chủ tịch: “À, sao tôi có thể quên chứ.”

Tôi đá đá chân: “Lúc trước đặc tội rồi.”

Chủ tịch ra vẻ không ghi thù: “Không sao. Nếu nói về võ công, học sinh trường cậu khiến mấy lão già bọn tôi sáng mắt. Còn chuyện hôm nay, lúc đầu cơ quan công an cũng tỏ vẻ nguyên ý giúp đỡ, nhưng tôi nghĩ võ lâm đồng đạo gặp nhau, không cần ngoại nhân giúp duy trì trật tự, nếu không sẽ thành trò cười, cho nên mới nghĩ tới biện pháp mời các đội tới.”

Tôi bỗng nhiên nói: "Thù lao bao nhiêu?"

Chủ tịch sắc trà ho khan: “Cậu nói gì?”

Tôi cũng mặc kệ, nói: “Mỗi người mỗi ngày 200 NDT là được.”

Một giám khảo chuyên tu cầm nã thủ nhảy dựng lên: “Thằng nhóc tới lừa tiền hả?” nhìn ra lão rất muốn dùng cầm nã thủ lãnh giáo “thiết đầu” của tôi.

Vấn đề là tôi phí sức cả buổi, đắc tội nhiều người như thế, chẳng phải vì tiền sao? Kỳ thật đối với trường học mà nói, cơ hội này dù không vì tiền phụ trách bảo vệ tại võ lâm đại hội có quy mô lớn thế này, hiệu ứng quảng cáo không kém đoàn đội đứng thứ nhất là bao. Đây cũng là vì sao Tinh Võ cùng đội mỹ nữ tranh giành với tôi.

Nhưng đối với tôi, ít nổi danh mạnh phát tài, phải 300 người đi, không thể để họ đi mà không một xu dính túi.

Chủ tịch ngăn “cầm nã thủ”, nói với tôi: “Tiền thì tôi còn chưa nghĩ tới nhưng mỗi người mỗi ngày 200 thì hơi cao nha?”

Tôi sáng khoái: “Vậy ông ra giá đi.” Dù sao người khác chạy cả rồi, tôi cũng không tin lão già này mặt dày đi mời bọn họ lại.

Chủ tịch hiếm có lúc bấu môi: “Chuyện này không trong phạm vi dự tính của chúng tôi.”

Tôi nói: “VẬY cũng không sao, ông chỉ cần đưa video quay cảnh hỗn loạn sáng nay cho các lãnh đạo xem, bọn họ sẽ hiểu đây là một vấn đề nghiêm trọng. Hôm qua người bán thuốc tăng lực cũng chạy tới, còn có thể thống gì?”

Chủ tịch cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nghiêm mặt: “Chú chốt giá đi.”

Tôi nói: “VẬY đi, mỗi ngày không cần 200 NDT, 300 người, mỗi người phát 1000 NDT, cho tới khi kết thúc đại hội, sao?”

Chủ tịch hít một hơi: “Tổng cộng là 3 triệu đó...”

“3 triệu, chuyện nhỏ... ngài chủ tịch gắn cái biển quảng cáo ở nơi xó xỉnh nào chẳng kiếm vài triệu?”

Chủ tịch suy nghĩ chút, cười khố: “Cậu kêu người của cậu chiều này tới đây đi.”

Lão già tiễn tôi cùng Lâm Xung ra cửa, vỗ vai tôi nói: “Tiêu đội trưởng, tôi coi như đã nhìn rõ, cậu không phải Ngô phái cũng không luyện qua thiết đầu, cậu là người “Cự kinh bang”.

Sau đó ông ta nhìn Lâm Xung, nói rất ý vị sâu xa: “Cậu thanh niên, môn phái nào?”

Lâm Xung cười không nói, giơ tay ra cho lão ta nhìn. Chủ tịch nhìn qua, gật đầu khen: “Quả nhiên võ công cao cường.”

Trên đường về tôi hỏi Lâm Xung: “Hai người các anh làm gì vậy?”

Lâm Xung: “Lão già đó chắc cũng là người dùng thương, vết chai trên tay dày không nắm tay lại được, anh cho lão nhìn tay anh, lão tự nhiên biết mọi người cùng chung một lộ số.”

300 đang thu thập hành lí chuẩn bị xuất phát, tôi nói với Từ Đắc Long muốn anh ấy giúp tôi một lần cuối, anh ấy không nói gì, nhanh chóng dẫn người tới.

Giữa trưa, 300 được ban tổ chức chiêu đãi, sau khi ăn cơm nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng. Bọn họ được chia làm 3 tổ, 100 người phụ trách gác từ khu khách quý tới rào sân bãi, 100 người chia làm 10 phân đội đi tuần tra, thuận tiện hiệp trợ trọng tài làm việc. 100 người còn lại rảnh rỗi, nghỉ ngơi, luân phiên thay công tác.

Trận đấu ca chiều còn chưa chính thức bắt đầu thì đã có người mưu toan chiếm chỗ tốt gần lô đài. Kết quả phát hiện đại hội tăng thêm nhân thủ. Bọn họ ngay cả bảo vệ cũng chẳng thềm để vào mắt, càng xem thường 300 chiến sĩ mặt búng ra sữa, trực tiếp lao tới, có đám người nhảy qua hàng rào, tường. Các chiến sĩ lúc đầu khuyên bảo trở về một đám, đám người nhảy rào vào đều bị tóm lại. Không phục có thể đánh, hơn nữa đều là một chọi một. Các bạn nghĩ coi, ai có thân phận có bản lĩnh đều có chứng thư để vào, những người gây chuyện đa phần là “bách tính”, ai có thể là đối thủ của chiến sĩ?

Đại khái rối loạn không tới 40 phút, tất cả những người không chịu ngồi yên đều được dạy ngoan. Toàn trường trật tự, đều theo giấy tờ ra vào. 50 lô đài đều thuận lợi hơn lúc sáng nhiều.

Chẳng qua có một lô đài có chút ngoài ý muốn, hai tuyến thủ nổi giận, trận đấu đã ngưng vẫn lao vào nhau đấm đá. Đồng đội cùng huấn luyện viên bắt đầu mắng nhau, cơ hồ trở thành đánh hội đồng. Một đội chiến sĩ tới trước tiên là khống chế, do Lí Tĩnh Thủy lên đài hai ba chiêu dọn dẹp hai người. Trọng tài vốn thúc thủ vô sách liền giơ tay Lí Tĩnh thủy tuyên bố người thắng cuộc là đây....

Thằng nhóc này từ đầu tới cuối đều không đá đùng quần nha.

Trận đấu của chúng tôi cũng rất thuận lợi. Đoàn Cảnh Trụ xuất thân mã tặc dựa vào tàn nhẫn cùng “lam sắc sinh tử luyện” rút ra toàn bộ hạm lực, 3 lần đá đối thủ to con hơn ra lồi đài. Cuối cùng thắng về mặt điểm số. Đồng Bình thì càng chẳng phải nói, thắng không chút kịch tính.

Bất quá tôi cũng chẳng để ý, bởi vì ngày mai là ngày mấu chốt của thi đấu đoàn đội.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Quyền Hoàng

Buổi tối, tại khách sạn, tôi mở cửa phòng họp, triển khai công tác vận động cùng thảo luận danh sách thi đấu ngày hôm sau với Lương Sơn. Tham dự hội nghị gồm có: Toàn thể hảo hán Lương Sơn. Trước mặt mỗi người đều có một chai nước khoáng 330 ml hình em bé cười ha ha. Lữ Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng thì mỗi người đều cầm một chén trà nóng, Ngô Dụng gác kính mắt trên sống mũi, chuyên chú nhìn bản thảo trong tay.

Lần hội nghị đầu tiên trong đại hội lần này do anh Lữ Tuấn Nghĩa nói. Lữ Tuấn Nghĩa hăng giọng: “Lương Sơn chúng ta có lịch sử lâu đời. Từ thời Hán....”

Tôi vỗ mồm hôi, ghé qua nói nhỏ: “Anh, anh cứ nói ngắn gọn thôi.”

Lữ Tuấn Nghĩa gật đầu: “Vậy chúng ta nói đến chuyện vài năm trước ... năm Tuyên Hòa thứ ba, theo lịch hiện tại là năm 1122...”

Tôi suýt nữa thì ngã từ trên bục xuống. Đây là vài năm trước hả? may mà người phát biểu không phải Tần Thủy Hoàng. Tôi cười tươi nói: “Anh à, anh ngắn lại chút nữa đi.”

Lữ Tuấn Nghĩa trừng mắt, vỗ bàn nói: “Vậy một câu thôi: Mặc kệ ai thượng đài, thắng thua thế nào, nhất định phải đánh cho ra khí thế của Lương Sơn chúng ta.” Tôi giơ ngón cái tỏ vẻ khen ngợi.

Tôi lấy ra danh sách hư cấu gõ gõ trong tay, nói: “Tiếp theo chúng ta xác định danh sách thi đấu đoàn đội ngày mai.” Sau đó tôi lại nhìn Lâm Xung.

Lâm Xung biết không thể chối bỏ trách nhiệm, đứng lên quay mặt phía mọi người nói: “Các vị anh em nếu không có ý kiến, thứ cho tôi mạo muội ... ngày mai sẽ do Lâm mỡ dẫn đội.”

Lâm Xung võ công cái thế, lại khiêm tốn hòa đồng. Năm xưa xung đột với Vương Luân liền nhường chức thủ lĩnh Lương Sơn cho Tiều Cái. Thuộc về loại hình rời xa chính trị, nhân phẩm bộc phát lại bách chiến bách thắng. Là hình mẫu một anh cả, được toàn bộ huynh đệ trên núi kinh phục. Anh ấy vừa nói thế, tất cả mọi người đều vui tươi nói: “Rất tốt.”

Lâm Xung vừa muốn ngồi xuống, tôi vội nói: “Anh Xung, em cũng không rõ lắm về các vị anh em, việc chọn người cũng nhờ anh.”

Lâm Xung không chối từ, ngồi về chỗ nói: “Trương Thanh, Dương Chí hai người, làm phiền.” Hai người đều xếp hàng đầu trong Thiên Cương, võ công không cần phải nói, mọi người đều không có ý kiến. Tôi nghĩ thầm nếu thế giao tất cả cho Thiên Cương đi thi đấu là được. Lâm Xung cũng nghĩ giống tôi, tiếp theo chỉ định Trương Thuận. Trương Thuận đoạt trước nói: “Tôi cùng anh em họ Nguyễn đều đã thảo luận rồi, sẽ tham gia thi đấu cá nhân.” Lâm Xung gật đầu, tiếp theo nhìn lại đám người.

Lúc này Lý Quỳ bỗng tiến lên nắm chặt tay Lâm Xung: “Anh, tính cả Thiết ngư em đi! Ban ngày thua quá uất ức.”

Hổ Tam Nương đột nhiên nhảy dựng lên, thở hồng hộc tức giận: “Anh Lâm, làm việc chớ tuyệt tình thế, 108 huynh đệ từ trước đến nay không bao giờ rời xa, vì sao chuyện tốt bao giờ cũng là Thiên Cương nhận trước?”

Lâm Xung không vui: “Tam muội sao nói thế? Máy người anh tuyển có ai võ công không bằng em hay là tư lịch kém em, anh chọn là dựa vào thứ hạng sao?”

Hồ Tam Nương nói: “Là em nói sai, anh Lâm đừng trách. Vậy hai danh ngạch còn lại nên có em một ghế chứ?” Cô nàng thấy mọi người cười he he không nói, biết tất cả mọi người đều chê cười, cô nàng vỗ bàn quát: “Ai không phục?”

Mọi người thấy cô nàng nổi khùng, thấy nữ bạo long nổi cáu đều thông minh ngậm miệng lại. Hơn nữa dù có bản lĩnh, cũng không nguyện ý tranh với phụ nữ, cho nên nhất thời không ai đáp lại. Cô nàng đắc ý: “Vậy ngày mai em lên đài.”

Lý Quỳnh lúc này mới kịp phản ứng, nhảy dựng lên trách móc: “Dựa vào cái gì ? Anh là người đầu tiên không phục.”

Hồ Tam Nương cùng Lý Quỳnh vốn có hiềm khích, lúc này đột nhiên nói: “Tối đây, sẵn sàng đi.” Xem ra đã quá quen thuộc, Lý Quỳnh cũng tiện tay thò ra sau lưng sờ soạng, hét lên: “Chả lẽ anh mày lại sợ cô?”

Ngô Dụng vội nói: “Đừng làm tổn thương hòa khí, chẳng phải có hai vị trí sao?”

Hai người đang giằng co đều sửng sờ, ngượng ngùng lùi lại, sau đó đều lùi về chỗ nhìn Lâm Xung. Không chờ anh ấy nói, tôi quơ lấy mic nói lớn: “Ấy ấy, đề nghị hai vị đồng chí an tĩnh, trận đấu ngày mai các vị không thể tham gia.”

Hai người đều chung mối thù, đồng thanh hỏi: “Vì sao?”

“Thiết Ngưu, cậu hôm nay thua trận buổi sáng, mà đoàn của chúng ta báo danh thi đoàn thể cùng cá nhân là khác nhau, cho nên cậu không thể lại thượng đài thi đấu.”

Lý Quỳnh nghe vậy trợn mắt há hốc mồm. Hồ Tam Nương nhìn hả hê, lúc này mới nói: “Em chưa thua...đâu có như người khác mất mặt chứ.”

Cô ấy lập tức nói với Thang Long: “Chị cũng không nói em.” Lý Quý tức điên nhưng cũng hết cách.

“Chị xem ảnh chụp đi.” Tôi chỉ vào ảnh chụp bề ngoài các vận động viên nói với Hồ Tam Nương.

Cô nàng vẫn không hiểu “Sao thế?”

“Mấy cái ảnh này dù sao đều giống giống nhau, chẳng nhìn ra ai với ai mà.” Tôi nói: “Nhưng chị xem cái kiểu tóc này tuyệt đối là đầu húi cua, chị không tiếc bất cứ giá nào tham gia thì phải cắt tóc giống thế đó.”

Hồ Tam Nương chết sững, qua một lúc lâu mới lúng túng nói: “Không thể đeo khăn trùm đầu à?”

Tôi nói: “Tóc chị dài thế mà đeo khăn trùm đầu, cái mặt còn dài hơn tảo hồng mã nữa. cái mặt bầu dục cũng tạm được, như là học sinh đại học năm nhất vậy ... hơn nữa lúc đó cũng không có mũ bảo hộ phù hợp. Mũ bảo hộ bình thường đều bảo vệ mặt, chị mang lên thành mũ lưỡi trai mất.”

Hồ Tam Nương không rét mà run nói: “Vậy mai chị không lên đài được à.”

Mọi người đều nhìn vào Lâm Xung. Hiện tại trong đám Thiên Cương chỉ có Đái Tông không có nhiệm vụ gì, nhưng Đái Tông không luyện nhiều về quyền cước, cho nên bị loại trừ. Lư Tuấn Nghĩa nói, người đại diện cho Lương Sơn là một vinh dự, không thể coi như trò đùa. Lâm Xung buộc phải chú ý tới 72 Địa sát, tìm người có bản lĩnh nhất trong đám.

Mọi người mắt sáng quắc nhìn Lâm Xung. Lâm Xung nhìn qua nhìn lại, ánh mắt quét qua người nào, người đó đều phẫn chấn. Nhưng nếu nói đến các vị hảo hán còn lại, công phu của ai mạnh thì khó tìm, người có nhân duyên tốt như Chu Quý, Đỗ Hưng thân thủ lại quá kém. Lâm Xung tìm mãi bỗng nói: “Thời Thiên...”

Thời Thiên đang chuyên tâm gọt táo, luôn nghĩ chuyện này chẳng tới phần mình, cho nên Lâm Xung vừa gọi, Thời Thiên càng hoảng sợ, dao đâm vào mu bàn tay. Anh ấy vội bịt lấy miệng vết thương, vẻ không hiểu: “Gì thế?”

“Ngày mai chú lên đài được không?”

Thời Thiên ngẩn ngơ, táo rơi xuống đất. Thang Long ở bên nhanh tay nhanh mắt bắt lấy, nhai rau rầu.

Các hảo hán ồ lên. Bởi vì vấn đề kỹ thuật, ăn cướp vốn luôn khinh bỉ ăn trộm, đây là từ xưa đã có. Cho nên Thời Thiên dù thứ hạng không phải bát bảng (cũng chẳng khác là bao), nhưng địa vị luôn ở tít đáy trên Lương Sơn. Các hảo hán không ngờ, đều nhìn qua chỗ khác, trong lòng tự nhủ Lâm Xung kế tiếp gọi ai đi thì cũng chẳng khác gì mấy tên trộm, loại chuyện mất mặt này không làm.

Lâm Xung thấy cả đám đều cúi đầu, như tránh ôn thần, bỗng xoay người lại nói: “Chú Cường...”

Tôi đang cầm mic cười vui chờ chuyện này kết thúc, xem anh ấy giải quyết thế nào. Nhưng anh ấy chợt gọi tôi, tôi cũng hoảng sợ giống Thời Thiên, hét lên: “Hả?” tiếp đó là một tràng “Hả ... hả ... hả ... hả” vang vọng khắp phòng.

Lâm Xung bịt tai nhú mày: “Ngày mai chú không bận chứ? Đi cùng bọn anh lên đài.”

Các hảo hán đều cười: “Đúng, đúng, đúng rồi. Chú Cường thích hợp nhất.”

“Mọi người đều mong đợi đó.”

Tôi ngây như phỗng bỏ mic xuống: “Các anh, làm người phải phúc hậu chân thành nha!”

Lâm Xung cười ghé tai tôi nói nhỏ: “Còn không hiểu à? Cơ bản không cần chú thượng đài.”

Tôi thấy cũng đúng, Lâm Xung, Dương Chí, Trương Thanh. Nếu đối thủ có thực lực đánh bại ba vị, như vậy người khác có thượng đài cũng chẳng có ý nghĩa gì. Dù sao đều là bài trí, bây giờ tôi cùng Thời Thiên có thể “phục chúng” rồi, xem ra chỉ có thể đành vậy.

Tôi cầm danh sách nói: “Vậy chúng ta nên phân chia tên. Anh Xung, anh tên Lâm Thắng. Anh Trương Thanh, anh tên Lý Tân. Anh Dương Chí, anh tên Vương Toàn.”

Tiêu Nhượng chán nản: “Có tên thế hả?”

Tôi xem lại nói: “Là Vương Công.”

Tiêu Nhượng khinh bỉ: “Chữ đó đọc là Đồng (铜)!” Tôi ngượng ngùng.

Lúc này cửa phòng họp mở ra, Bánh Bao thò đầu vào, nhìn cả đám ngồi đông nghìn nghịt, cười nói: “Đều ở đây cả à... Anh Cường bao giờ xong việc?”

Tôi nói vào mic: “Chuyện gì thế, em vào đây.” Bánh Bao chỉ ló đầu ra nhìn vô cùng khủng bố, đợi khi cô ấy tiến vào thì tốt hơn nhiều.

Bánh Bao: “Anh cứ làm chuyện của mình trước đi. Em ở phụ cận thấy mấy tiệm bán áo cưới, muốn anh đi dạo xem với em.”

Trương Thuận ngạc nhiên: “Áo cưới là cái gì thế?”

Hồ Tam Nương trừng mắt: “Là áo mặc trong lễ thành hôn.”

Bánh Bao: “Em Ba cũng ở đây à, lát nữa đi cùng chị chứ.”

Hồ Tam Nương buồn chán: “Em không đi.”

Tôi thấy Bánh Bao cứ tiếp tục ở đây thì không hợp được, vì vậy vừa kéo cô ấy ra ngoài vừa nói: “Cứ thế nhé, chúng ta tập hợp lúc bảy rưỡi sáng mai ở đại sảnh nhé.”

Trương Thuận vui mừng: “Chú Cường sắp cưới à? Nên chúc mừng, chúng ta uống...” anh ấy vừa nói ra một chữ uống đã biết phạm húy rồi, vội im miệng.

Tôi nhìn cả bọn thật cao hứng, cười nói: “Uống thì uống đi, mỗi người không quá nửa lít nhé.”

Mấy nhà áo cưới mà Bánh Bao nói căn bản không lấy áo cưới làm chủ nghiệp, chẳng qua bày trong tủ làm bộ dáng. Đi vào xem chẳng những đắt kinh, hơn nữa trên áo còn đầy bụi, cho nên chúng tôi cũng chẳng có tâm mà thử. Máy cửa hàng đi chỉ một chốc là hết, tôi kéo tay cô ấy, nhân lúc đêm đi ăn vặt, chậm rãi đi dạo. Đối diện bên kia đường, gặp phải một người quen luôn rất xấu hổ, cười lên. Bánh Bao ngạc nhiên: “Anh cười gì thế?” Cũng nhìn qua phía bên kia.

Phía đối diện, một cô bé xinh đẹp bị ba con ma men chặn đường, cô gái chạy trái chạy phải đều bị mấy con ma men cột nhả ngăn cản, xem ra muốn kiếm chút lời lãi. Cô bé tóc đen nhánh dài mượt, mắt vũ mị như phượng, chỉ bát quá giờ còn chưa nheo lại... nữ đội trưởng Tân Nguyệt.

Chắc bạn sẽ cho rằng ba con ma men muốn chết?

Nhưng Bánh Bao nhìn thấy lại nóng nảy. Cô ấy rất có kinh nghiệm tìm hai viên gạch ở chân một bớt điện thoại, đưa cho tôi một viên, vội vàng nói: “Đi.”

Tôi kéo cô ấy lại, ghé vào lan can ven đường, cũng chẳng vội vã: “Anh mời em đi em phim.”

Bánh Bao không hiểu: “Phim gì?”

“Đâu”.

Nhưng khi nghĩ tới nữ đội trưởng bị đùa giỡn, cũng không đánh người, chẳng qua là tính tình tốt muốn rời đi thôi. Ba con ma men vây lấy cô bé không ngừng làm chuyện mờ ám, thực không có đột phá lớn nào. Bánh Bao véo tôi nói: “Anh sao thế, còn không đi giúp người ta.”

Tôi nghĩ thầm , thế cũng tốt, đi qua nghe chút bọn họ đang nói gì, liền dẫn Bánh Bao qua đường. Ai ngờ nữ đội trưởng thấy tôi, vui mừng hô lên: “Anh, bọn họ ăn hiếp em.”

Tôi chết sững, sao kêu ngọt thế, tôi cũng hoài nghi tôi có một đứa em gái như thế. Khi tôi thấy một tia xảo quyết đặc ý trong mắt cô bé, tôi cũng hiểu ra cô bé này muốn chơi tôi, muốn kéo tôi vào chuyện này đây mà.

Tôi sớm nên suy đoán từ thủ đoạn đùa nghịch cùng biểu diễn của con bé rồi chứ, nó rõ ràng là một con hồ ly chính cống.

Cô bé vừa hô lên thế, ba con ma men cho là thật, chỉ chai rượu vào mũi tôi cảnh cáo: “Mày đừng có lo chuyện bao đồng.”

Tôi nói rất vô tội: “Tao mặc kệ, chỉ đứng xem thôi.”

Nhân cơ hội, nữ đội trưởng rất không trọng nghĩa đột phá vòng vây, vừa chạy vừa cười hì hì nói với tôi: “Anh, đánh mạnh bọn nó nhé.” Nhìn cô bé đôi mắt thanh tịnh cùng thanh âm như chuông ngọc, thuần khiết như em gái nhỏ sống nơi thôn dã đã cách biệt trần thế vài chục năm vừa tiến vào xã hội âm ỉ này. Ai có thể ngờ mặt cô nàng trong sáng là thế, mà tâm rắn rít, phỏng chừng hiện tại mặc kệ ai đánh ai, cô bé cũng cười vỡ bụng. Ba thằng

ngu sững sốt, sau đó đều vây lấy tôi. Bánh Bao chớp cái lao lên, giờ gạch nghiêng rãng nghiêng lợi: “Ai dám động thủ, bà mày đập chết.”

Một tên mắt lơ lơ liếc xéo: “He he, lại có một cô em, cũng rất được. Anh thích đó.”

Một tên khác tiếp lời: “Nhưng hơi xấu.”

Cuối cùng một tên đầu sợi đỏ sợi xanh cười he he: ‘Không sao, tắt điện đi thì như nhau cả thôi....’

Không đợi thẳng chó đó nói xong, tôi đã nện một viên gạch vào đầu nó. Cường ca tôi đã không nói tới thể diện rồi nhưng luôn có một nguyên tắc. Nguyên tắc của tôi rất đơn giản, ăn hiếp phụ nữ của tôi: Không được.

Thấy bọn cận bã này, Bánh Bao cũng bị chọc giận điên, lúc tôi vừa cầm gạch nện thẳng tóc đỏ, cô ấy cũng đập trúng bạch ba của thẳng này. Bánh Bao thích đi giày, là loại giày mũi nhọn đập rất đau. Tóc đỏ đầu bị gách, quần trúng cước, thân thể lập tức co lại như tôm luộc, mắt lồi ra, hét lên thê thảm “Aaaaaaaaaaaaaa”.

“Thoải mái chứ?” Tôi cầm tóc của nó, dí đầu nó vào lan can sắt nói . Tóc đỏ uể oải bò trên đất, Bánh Bao hoan hô như cô gái nhỏ thấy kẹo, xông lên cùng mũi giày đá vào bụng tóc đỏ, vừa đá vừa mắng; “Bin la đen, Bin la đen, đầu heo còn tưởng mình dân tộc Hồi.”

Đồng lõa của tóc đỏ sững sốt vài giây, sau đó mới chộp chai lao tới. Bánh Bao đang đá người, tôi chỉ có thể lao tới chặn trước người cô ấy, tay lại trúng một chai.

“Đừng đánh.” Một tiếng lạnh lùng vang lên, nữ đội trưởng không biết trở lại từ lúc nào. Cô bé bình tĩnh nói với hai con ma men: “Chờ chút.” Sau đó cô ấy nhận lấy cục gạch trong tay bánh bao, đặt lên lan can, bổ vỡ như bổ bánh đậu xanh vậy. Con ma men nhìn thấy liền hỏi: “Đồ giả hả?”

Nữ đội trưởng lắc chân, chai bia trong tay ma nen bị cắt làm hai. Nữ đội trưởng dậm chân quét sách vụn thủy tinh, híp mắt hỏi hai người: “Còn muốn đánh không?”

Vẫn nói rượu còn dễ khiến người ta làm việc ngốc, hai người này lại không thể hiện chút nào việc đó. Bọn họ đều lắc đầu như trống bỏi.

Sau đó bốn người chúng tôi đứng dựa lan can, nhìn Bánh Bao tiếp tục đá tóc đỏ, ba con ma men sau đó mới rời lệ chia tay chúng tôi.

Bánh Bao cũng thấy rất thoải mái, móc khăn tay lau mồ hôi, mua một chai nước mát ven đường, uống ừng ực, cảm khái: “Một chết được.” cô nàng uống sạch nước, sau đó mới xấu hổ nhìn hai người bọn tôi: “Hai người quen nhau à?”

Tôi cùng nữ đội trưởng chẳng biết nên nói gì, người gật người lắc. Bánh Bao nghi ngờ: “Hai người rốt cục có chuyện gì?”

Nữ đội trưởng kéo Bánh Bao qua một bên, nói nhỏ với cô ấy cái gì đó, sau đó còn quay đầu lại nhìn tôi vài lần. Bánh Bao vừa nghe vừa cười: “Ha ha, em gái, em đừng để trong lòng, anh ấy thế đó.”

Tôi hút thuốc, ngồi xõm xuống, cảm thấy bị hai cô gái bài xích, thật phiền muộn. Một lát sau, nữ đội trưởng một mình đi tới, xem ra vốn muốn đá tôi, suy đi nghĩ lại lại vỗ vai tôi, vươn tay ra nói: “Anh Cường à? Em tên Đông Viện. Chuyện trước kia xóa bỏ, chúng ta không đánh nhau thì không quen biết.”

Tôi kéo tay cô bé, lật qua lật lại nhìn thật lâu, cảm thán; “Sao không chút da nào bị chai nhỉ?”

Đông Viện rút tay về, trừng mắt, nói rất thân mật với Bánh Bao: “Chị Bánh Bao...”

Bánh Bao đi tới khắc vai cô bé, kêu thân mật. Bánh Bao nói: “Em à, tay chân em cứng ghê nhỉ.”

Đông Viện hơi ngượng: “Luyện từ nhỏ.”

Tôi rất cục cựa cũng có cơ hội hỏi: “Vừa rồi ba tên lưu manh sao em không sớm đuổi đi? Chẳng phải em có thể chặt gạch còn gì?”

Đông Viện cười nói: “Người luyện võ chúng ta nên ít gây chuyện, có thể không động thủ thì tận lực không động thủ. Hơn nữa chúng em chuyên ngành bảo tiêu, phải học ẩn núp, không thể lộ diện ngoài ánh sáng, nếu không chỉ là đồ bài trí thôi. Vừa rồi...” Đông Viện bỗng nghiêm mặt nói: “Vừa rồi em không biết còn chị Bánh Bao đi với anh, nếu không em cũng không nói giỡn thế, coi như em nợ anh một lần.”

“Nói giỡn?” Tôi xoa tay kêu: “Em có biết suýt xảy ra án mạng không?”

Nói tới đây, Đông Viện nhìn tôi từ trên xuống dưới nói: “Anh rất cục cựa có biết võ hay không thế? Vì sao anh nói tới đánh nhau như lưu manh vậy?”

Bánh Bao cười nói: “Em không phải người đầu tiên nói anh ấy thế đâu.”

Tôi tiếp lời: “Cũng không phải người sau cùng.”

Đông Viện kéo Bánh Bao nói: ‘Chị, chị có điều kiện tốt thế, đi học võ với em đi.’

Tôi kéo Bánh Bao vào lòng, trêu Đông Viện: “Em còn ngại thế giới chưa đủ loạn hả?”

.....

7h30 sáng hôm sau, các hảo hán cùng tôi đúng giờ xuất phát đi tới sân vận động. 300 đã vào vị trí do ban tổ chức sắp xếp. Lâm Xung theo chỉ dẫn đi tới rút thăm, tôi nhân lúc này đi tìm chủ tịch ban tổ chức, nói với ông ấy

tình huống đặc biệt đội chúng tôi đổi một người, đổi 1 người có tên rất kêu Chu Đỉnh Mãnh (chu thông + tiêu đỉnh + đồng mãnh) đổi thành Tiêu Cường, cũng chính là tôi ... Tôi cũng không muốn dùng cái tên quá kêu này tới cuối đời. Chẳng đợi tôi nói lý do, chủ tịch đã từ ái nói: “Được, tôi cũng rất muốn kiến thức thiết đầu của cậu.”

....

Sau đó tôi cầm giấy phê chuẩn của ban tổ chức về khu khách quý. Lâm Xung đã về, hôm nay là vòng loại thi đấu đoàn đội. Lâm Xung vui cười hơn hở đưa danh sách cho tôi: “Không phải oan gia không tự đầu.” tôi nhìn vào cũng cười, đối thủ là Tinh Võ tự do bác kích hội.

Kế tiếp phải xem danh sách đăng trường, danh sách một khi đưa ra là không thể thay đổi, tuyển thủ phải theo thứ tự xuất chiến. Cũng là vì hai đội bày mưu tính kế thứ tự lên trường, cuối cùng khiến luận võ giống đánh cờ.

Tôi cầm danh sách, lơ mơ nhớ tới tình cảnh lúc chơi Quyền Hoàng....

Khi đó đơn đấu nếu trình độ sần sần thì thứ tự xuất chiến rất trọng yếu. Hình như tôi chọn nữ cung thủ như Athena đi thăm dò hỏa lực đối thủ, sau đó liên tiếp phá được hai cửa, boss áp trận, bọn tôi đến cuối bị boss giết hết, ai cũng sợ.

Tình huống hôm nay, không nghi ngờ gì nữa, tôi là người ấn dấu tới cuối, chỉ có điều ai đánh qua cửa mới nhìn thấy tôi, như thế thật là chuyện cực cực vui....

Dương Chí xung phong đánh mở màn, Trương Thanh số hai. Theo ý Lâm Xung không để cho đối thủ có cơ hội thì đích thân xuất trận thứ ba, Thời Thiên lại nói nhỏ nhẹ : “Không cần như thế chứ mấy anh, để em cũng lên đài nổi bật với chứ.”

Tôi ghé tai Lâm Xung nói nhỏ: “Để anh ấy lên đài, em đang lúc cần thua một trận...”

Trận đấu của bọn tôi được xếp lúc 8h40. Chúng tôi thi đấu ở lô đài số 5, vừa kết thúc một trận đấu. Thương Châu Hồng Nhật võ giáo đấu Sơn Tây Đại Đồng bồi dưỡng nhân tài văn võ học giáo. Nếu không phải Thương Châu phúc hậu thì Sơn Tây cơ bản đã sớm rã rời đầy đất. Bọn này mặt mũi bầm dập nghe nói bọn tôi cũng là Dục tài, còn khích lệ: “Cố lên anh em, tranh thủ kéo dài tới hiệp thứ năm., ...” Xem ra mấy tên của trường Dục tài không yên lòng. Trọng tài nói: ”Sao lại có thêm một Dục Tài nữa hả? Vòng một có bốn trường Dục Tài.”

Tôi hỏi: “Tình hình thi đấu ra sao?”

Trọng tài vừa nhận danh sách vừa nói: “Đã loại 3, thêm nhóm cậu là thứ 4.”

Tôi: “... ..”

Trọng tài đặt danh sách qua bên, nói lớn: “Hai bên: Tinh Võ tự do bác kích hội đấu với Dục Tài văn võ học giáo, thẩm tra đối chiếu danh sách, đội trưởng hai bên chào nhau, trận đấu lập tức bắt đầu.”

Hội trưởng to con ở đối diện mặc đồ bảo hộ màu đen, dấm hai tay vào nhau kích động, cười lạnh đi tới. Lâm Xung mặc dù là tâm phúc của bọn tôi nhưng đội trưởng vẫn là tôi, tôi buộc phải đi lên giờ vờ ôm quyền chào lại. Dương Chí cùng đối thủ phía Tinh Võ Bác Kích đã đứng sẵn trên lô đài rồi. Trọng tài thấy thế, vung tay lên, cho trận đấu bắt đầu.

To con chào xong cũng không về chỗ đội mình ngay, hấn khẽ đụng vai, quay lưng về phía trọng tài nói: “Thắng họ Tiêu, bọn mày tiêu chắc rồi.”

Tôi nói: “Không thể nào.”

Tên đó cười he he, nhe răng nói: “Mày không tin ngay cả người thứ tư của bọn tao mày cũng không gặp được chứ?” ý nói Dục tài khẳng định sẽ bị loại ngay sau 3 hiệp.

Không đợi tôi nói, trọng tài hô lên: “Tinh Võ tự do bác kích hội đấu với Dục Tài văn võ học giáo, trận thứ nhất, Dục tài văn võ học giáo Vương Toàn thắng.”

Tôi nhìn to con há hốc mồm, mắt lồi ra không tin, thế mới xoay người, cười hèn mọn với trọng tài: “Chữ kia đọc là Đồng.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Đa Lạp A Mộng

Kỳ thật tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, từ lúc Dương Chí lên đài tới khi “.....Vương Toàn thắng”, đại khái chưa tới 30 giây. Tem trên găng còn chưa kịp bóc. Khi đó đối thủ của Dương Chí nằm trên lô đài ôm chân đứng không nổi, trọng tài tuyên bố anh ấy thắng knockout.

“...Anh đá vào gân khoeo của nó.” Tôi hỏi Dương Chí chuyện gì xảy ra, thì anh ấy nói thế.

Một cao thủ mà lại nói “Anh đá vào gân khoeo của nó”, tôi rất tiếc. Cho dù tôi là một thằng chỉ đọc tiểu thuyết võ hiệp cũng có thể nói ra vài huyệt vị.

Trận tiếp theo, Trương Thanh lên đài. Tôi vô cùng tin tưởng Trương Thanh. Trong lúc đọc nguyên tác, tôi căn bản không có khái niệm gì về Trương Thanh, chỉ biết Thái Viên Tử Trương Thanh. Về sau mới biết so với Trương Thanh, Thái Viên Tử là người bán bánh bao, vì bánh bao nhân thịt người, cho nên nhiều lắm là giống “thợ cắt tóc Đào Đức” thôi, giống như kịch văn nghệ thôi. Lúc Trương Thanh chưa quy thuận, chỉ dựa vào ném đã đánh bại liên tiếp 15 đại tướng của Lương Sơn. Quả nhiên uy phong lẫm liệt, thiếu chút nữa giống như Captain America cứu vớt địa cầu. Mặc dù cũng không có cứu vớt, nhưng dù sao phim bom tấn cũng không thể kể hết về Trương Thanh.

Trương Thanh lên đài đối chiến đối thủ, vô luận từ kỹ chiến thuật hay ra chiêu đều vô cùng quy củ nhưng luôn vô ý thức làm tư thế mờ ám khiến

người xem không hiểu. Một khi anh ấy lùi xa đối thủ một khoảng, tay liền vung lên về phía đối phương.

Tôi chưa kịp buồn chuyện này, một thanh âm vang lên: “Nhiệt liệt hoan nghênh!”

Hiệp một kết thúc, tôi hỏi anh ấy: “Anh Thanh, anh vung tay làm gì vậy?”

Trương Thanh bất đắc dĩ nói: “Đeo găng không quen, anh vẫn nghĩ là đang cầm ám khí, muốn ném ra đả thương địch thủ....”

Tôi chỉ xem chút ít, thực quá rảnh rồi, bắt đầu đi tản bộ quanh các lô đài. Cách bọn tôi một lô đài là bọn lão Hồ, bọn họ còn chưa đấu xong. Lão Hồ thấy tôi mặc đồ phòng hộ, phì cười: “Anh làm gì thế?” Tôi cười vể cao thâm không nói.

Đại biểu phe lão Hồ là một tên to con lạ mặt, ra quyền rất được, đang bức đối thủ vào góc tấn công liên tiếp. Lão Hồ nói đó là sư đệ của lão. Tôi biết rõ lão Hồ “môn” có bối phận rất cao, vài cái sư đệ tới cũng chẳng kỳ quái. Lại xem đồng đội của hắn đều mặt lạ hoắc, xem ra lão Hồ dù sao cũng lưu chút thủ đoạn, kỳ thật 12 thái bảo tới tham dự chuyện này thật không đáng tin, tôi nhìn qua thấy có người kéo áo mình: “Đừng cản đường tôi.”

Tôi nhìn lại, thấy Cổ lừa đảo đang ngồi xem thi đấu rất thích thú, bên cạnh còn đặt chiếc đàn nhị. Tôi hô lên: “Ông Cổ, ông cũng tới hả?”

Ông Cổ đáp tùy hứng: “Hai thằng nhóc cậu dẫn đi đánh nhau lần trước đâu rồi?”

Tôi nói: “Hai đứa đó...” Lúc này chợt Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ xen lẫn trong một tiểu đội đi qua trước mặt bọn tôi. Tôi vội kêu mấy

người tới nói chuyện với ông Cổ. Ông Cổ ngạc nhiên: “Hai cậu không thi đấu hả?”

Lý Tĩnh Thủy cười nói: “Bọn cháu võ công kém cỏi, lên chỉ tổ mất mặt.”

Ngụy Thiết Trụ gật đầu. Ông Cổ thấy bọn họ cũng không giờn, ngừng đầu hỏi tôi: “Người của cậu đang thi đấu chỗ nào?”

Tôi chỉ cho ông ấy, ông lập tức dẫn người cùng bàn, ghé chạy tới.

Tôi nhìn chung quanh, thấy hai lô đài đầy người. Hiện tại xen vào không nổi, người trong sân đều là người trong nghề, cho nên có thể nói trận đấu đó rất đáng xem. Tôi hấp tấp chạy tới.

Trong đó một lô đài có đông người, là Đông Viện đang dẫn nương tử quân thi đấu. Hơn nữa các cô gái lên đài đều vô cùng xinh đẹp, môi hồng răng trắng, cười nói tự nhiên, hiện tại mặc vào đồ phòng hộ, tạo hình lại càng giống như chụp ảnh quảng cáo.

Tôi cố sức len vào, đẩy cả buổi cũng chẳng chút hiệu quả. Người ngăn phía trước đều là đàn ông vạm vỡ cao lớn, trong cùng càng cường tráng hơn. Mấy người gần chỗ Đông Viện nhất chắc chắn là cao thủ nội gia, nếu không cũng phải giảm vai người khác đi vào. Tôi ở ngoài nhảy lên hô: “Em ơi...” cả đám đàn ông quay lại, Đông Viện cũng nhìn thoáng qua, cười với tôi. Tôi đi tới trước sân khấu trước ánh mắt ghen ghét đầy sát khí. Đông Viện cũng mặc đồ phòng hộ, bên người là vô số chị em giúp đỡ, ngay cả trợ thủ cũng là mỹ nữ.

Tôi nhìn lên đài, một tuyển thủ đội Hồ Bắc đang thi đấu cùng cô bé đội Đông Viện, người một quyền ta một cước đâm đá lẫn lộn. Cô bé kia vẻ mặt thanh tú, dáng người thon thả, chẳng qua mặt đỏ bừng, chẳng biết là vì đánh nhiều hay mỏi mệt. Hơn nữa có thể nhìn ra cô nàng đâm đá không chiêu nào không hiểm ác. Mỗi khi cô bé đánh trúng đối thủ, người xem

dưới đài đều ồn ào ủng hộ, một khi bị đánh, mọi người liền mắng tên đối thủ: “Đàn ông không đấu phụ nữ.”

“Mẹ nó, mày làm đàn ông hả?”

Đối thủ Hồ Bắc chịu áp lực cực lớn, vừa muốn đánh đối thủ, vừa phải nghe mắng, kết quả lộ ra sơ hở bị ăn đòn. Song anh ta cũng không vừa, quét chân đá ngã cô bé, đám người xem vẻ mặt dữ tợn, cậu ta đành phải thu bớt vài phần lực. Lại đánh một hồi, cậu ta thật không chịu nổi nữa, nhân lúc tránh đòn lùi sát bên võ đài, hét lên bọn bên dưới: “Nếu không bọn mày lên thử đi coi?” Nói xong chậm rãi giơ tay lên trước mặt, mọi người đều nhìn ra là động tác giơ ngón giữa quen thuộc.

Tuyển thủ Hồ Bắc bị trọng tài cảnh cáo, đội mỹ nữ thắng lợi về mặt điểm số kết thúc hiệp này. Các mỹ nữ ở trên đài cao liếc mắt đưa tình với khán giả bên dưới, còn đặt tay trên môi làm hôn gió. Có lẽ áo khoác của mấy cô bé cũng có thể bán giá ngang chiếc Ferrari. Đám tuyển thủ nam phía dưới nổi điên rồi, rất nhiều người muốn lập tức tham gia thi đấu, vội vàng một tay đeo găng, một tay cầm điện thoại chụp ảnh.

Tôi lắc đầu thở dài: “Đây cũng là một loại sách lược của bọn em hả?”

Đông Viện nghe ra ý trêu chọc trong lời nói của tôi, lạnh tanh: “Đánh thế nào đều do mình, nếu như ngay cả giới tính của đối thủ đều để ý thì căn bản không xứng học võ.” Cô bé đánh giá tôi, lại lấy làm kì: “Anh làm gì vậy? Mặc đồ phòng hộ làm gì?”

Tôi vỗ đầu: “Đúng rồi, anh còn có trận đấu. em cứ tiếp tục nhé.”

Đông Viện phì cười: “Đội các anh lại phái một người như anh lên sao?”

Bấy giờ tuyển thủ thứ hai của đội Hồ Bắc nơm nớp lo sợ lên đài, xem ra chắc chắn thua rồi. Tôi lách đi ra ngoài, vẫn nói giỡn với Đông Viện: “Đừng quên em còn nợ anh đó, nếu lần sau gặp đội anh, nhớ nhường nhé.”

Đông Viện cười híp mắt: “Được thôi.”

Tôi thật không hiểu cô gái này, rõ ràng xảo quyết như hồ ly, có đôi khi lại lãnh khốc sư sói, đại đa số thời gian lại nhẹ nhàng thoải mái. Có thể nó có liên quan tới nghề của cô bé, dù sao một ngày nào đó tôi bị bọn chiêu sinh truy sát, nhất định thuê những cô gái như cô bé bảo vệ.

Chỉ không lâu sau, lôi đài bên cạnh càng náo nhiệt, còn đông hơn bên Đông Viện. Tôi buồn bực, chẳng lẽ còn có đoàn thể kéo đông kéo đỏ tới tham dự? Tôi tóm một chiến sĩ đang tuần tra lại hỏi: “Bên kia sao náo nhiệt thế?”

Chiến sĩ cười chào tôi, nói: “Tất cả mọi người đang đi xem võ quán Thiên Lang. Quán chủ của bọn họ, Đoạn Thiên Lang trước kia được xưng tụng đánh khắp Hoa Bắc vô địch thủ, sau đó nói muốn mượn cơ hội lần này sửa hai chữ Hoa Bắc.”

“Đổi thành thiên hạ hả?”

Chiến sĩ tò mò: “Sao anh biết vậy?”

Tôi vã mồ hôi, không ngờ người này cũng giống tôi. Bất quá có thể khiến nhiều người bỏ qua mỹ nữ tới xem, xem ra có bản lĩnh thật sự. Tôi cũng chẳng muốn luồn vào, hơn nữa tôi cũng xem chẳng hiểu, vội chạy về đội. Trương Thanh kỳ khai đắc thắng, trận này bình thường không có gì lạ, ngoại trừ ném găng tay nên đối phương, động tác của Trương Thanh tinh chuẩn như sách giáo khoa.

Ông Cổ híp mắt ngồi ghế, tôi đi qua nói: “Ông thấy thế nào? Gần đây có kiếm được thứ tốt gì không?”

Ông cổ không nói gì, chẳng qua nhìn chăm chăm Trương Thanh. Tôi bộp chộp, ông già này phân biệt đồ cổ thành tinh, liệu có nhìn ra bọn họ là văn vật không?

Ông Cổ chỉ Trương Thanh nói: “Hậu sinh kia lại lịch gì? Lực tay mạnh thật.”

Tôi thuận miệng nói bừa: “Trước kia là đầu bếp.”

Ông Cổ lắc đầu: “Không đúng, đầu bếp phải phát lực tay phải, hẳn là hai cổ tay tương đồng.”

Tôi không nghĩ tới Trương Thanh ném đá hay là bắn cung, đành nói: “Anh ấy chuyên bằm nhân bánh.”

Ông Cổ mới hiểu ra, gật đầu.

Trận thứ ba, tới phiên Thời Thiên xuất trận, mà đối thủ lại là hội trưởng phía đối phương. To con đã cảm giác không ổn, võ công Lâm Xung lão đã lĩnh giáo, biết là kinh địch, mà tôi như nhàn vân đã hạc đứng ngoài xem cũng tạo ra áp lực không nhỏ. Hội trưởng giơ tay hung dữ nhìn về phía tôi, chân cũng không an phận dứ dứ đất, tựa như trâu đực muốn húc.

Thời Thiên phía chúng tôi cũng đã sẵn sàng. Vị tặc tổ tông lần đầu quang minh chính đại thi đấu, lộ vẻ lo lắng khẩn trương cùng hồi hộp. Hơn nữa nhìn có vẻ buồn cười. Đồ phòng hộ tiêu chuẩn mặc trên người anh ấy như chiến bào, mũ bảo hiểm như mũ vải quân dụng, găng tay còn lớn hơn đầu anh ta. Thời Thiên cứ nhảy loạn lên để bớt căng thẳng, đôi mắt lươn nhỏ nhìn hết đông lại tây.

Tôi nói: “Anh Thiên, nhìn gì thế?” Hiện tại tôi cũng hiểu đưa nhỏ con lên đấu với một con trâu thật là vô nhân đạo, nhưng việc đã tới nước này thì nói gì cũng chậm mất rồi.

Nhưng một câu của Thời Thiên làm ý nghĩ vừa rồi của tôi bay lên chín tầng mây. Anh ấy nói:

“Chọn trước đường, lát đánh không lại còn chạy.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Có Tôi

Trước kia tôi vốn không có thành kiến với đạo tặc lắm, dù sao nhiều nhất tôi chỉ mang trong người 200 NDT. Hơn nữa tôi đặc biệt thích truyền thuyết về đạo tặc. Người bị trộm thấy có một tờ giấy trong quần, khuya về xem trên có viết: “Xin đừng ảnh hưởng tới công tác bình thường, cảm ơn!” Ha ha. Có tên trộm đêm đột nhập vào nhà một nhà văn. Ông nhà văn: “Này, đừng phí công, nhà này lúc ban ngày tìm chẳng thấy thứ gì đáng giá cả.” Ha ha, hay là một chuyện tiểu lâm thế này. Một người lơ đãng để phiếu hiến máu nhân đạo trong túi quần, không ngờ bị một nữ tặc xinh đẹp trộm sạch. Tặc tâm bị tinh lọc, cuối cùng gả cho người nợ... Tóm lại, trên thế giới mà không có loại nghề nghiệp đầy triển vọng như đạo tặc, thế giới cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu mà lại thiếu rất nhiều câu chuyện lãng mạn.

Hiện tại xem ra đạo tặc là đạo tặc, vĩnh viễn không thể hiện ngang, lắm liệ, chính nghĩa, trừ phi là chuyện Phùng Tiểu Cường nói.

Thời Thiên thấy bọn tôi đều khinh bỉ. Anh ta cười bỉ ổi: “Nói giỡn thôi, đánh không lại cũng không thể chạy a.” Sau đó anh ấy móc từ trong ngực ra một cái khăn trắng đưa cho Lâm Xung. “Anh à, lát nữa thấy tình thế không ổn thì giúp em ném khăn trắng lên nhé.”

Lâm Xung mấy người có thể không hiểu khăn lông trắng đại biểu gì tôi tức điên lên nói: “Đầu hàng họ là nhanh nhất.”

Trọng tài lúc này đã ra hiệu tuyên thủ đôi bên lên đài. Hội trường chống tay lên cột nhảy vào sân, phát ra tiếng “rầm” vô cùng uy thế. Thời Thiên

bay bổng bước vào còn khom lưng, mắt nhìn loạn. Hai bên đối lập, người của Tinh Võ đều cười âm âm, sĩ khí tăng vọt. Trọng tài cũng phì cười: “Song phương chào nhau.”

Hội trưởng cúi đầu nhìn Thời Thiên, ôm quyền như chẻ củi xuống. Thời Thiên ngẩng lên nhìn hội trưởng, chấp tay. Chỉ đứng ngang eo đối phương, giơ tay lên cũng chỉ tới cằm người ta. Xem ra nếu muốn ăn điểm chỉ có cách tấn công vào chân.

Trọng tài nhìn hai người như nhìn hai con triêu hoán thú hổ và khỉ. Ánh mắt đầy hoài nghi nhìn về phía bọn tôi, xem bọn tôi có bỏ quyền không. Chốc lát không có động tĩnh, đành tuyên bố bắt đầu.

Tay của trọng tài còn chưa hạ xuống, Thời Thiên đã bay lên không, lướt qua đầu hội trưởng thuận tay néo một cái. Hội trưởng đại khái đã nghĩ tốt biện pháp đối phó Thời Thiên, nếu như xuất quyền thì phải khom người, cho nên giao thủ với đối thủ thấp nhỏ thế, biện pháp tốt nhất là đá. Mặc kệ Thời Thiên chống đỡ thế nào thì hiệu quả cũng như nhau. Ít nhất thì đá tung Thời Thiên, nếu kỹ xảo vận dụng tốt có thể đá anh ta rơi đài. Kết quả chân mới nâng lên, đối thủ đã biến mất tăm hơi, sau đó đầu đau nhức. Mũ bảo hiểm chẳng qua bảo vệ trán cùng má, tóc lộ ra, găng tay da cùng tóc sinh ra ma sát tuyệt đối khiến người ta đau nhức tận xương tủy. Hội trưởng hai tay che đầu, nhưng phản ứng tương đối nhanh, lại giơ chân quét về phía sau, nhanh như chớp. Ngay cả ông Cổ cũng phải khen: “Giỏi.”

Nếu đối thủ của anh ta là Lý Quỳ hoặc Hạng Vũ loại người cao lớn, thì một cước này có thể đá lùi người phía sau. Nhưng Thời Thiên chỉ khẽ cúi đầu, chân của hội trưởng đã quét qua. Thời Thiên lại nhảy chồm lên chui qua háng hội trưởng, lại luồn ra sau lưng hội trưởng, sau đó lại nhảy lên sau lưng ào ào kéo bứt....

Trọng tài sững sờ. Ông còn lần đầu gặp tình huống thế này, sững sờ vì không biết công kích lưng có cho điểm hay không. 50 lời đài của đại hội

cùng lúc triển khai thi đấu, đương nhiên trọng tài không quá chuyên nghiệp, cho nên rất nhiều người là học sinh các trường. Mà vị trọng tài của bọn tôi cũng là một trong số đó. Cậu ta thấy một trọng tài khác đang nghỉ ngơi giữa trận, cũng bất chấp thể diện, hét lên hỏi trọng tài trẻ ở võ đài bên kia: “Sư huynh, đánh sau lưng có tính điểm không?” Trọng tài kia cũng chẳng giỏi hơn là bao, úp úp mở mở cả buổi không nói nên lời. Sau đó một đôi tuyển thủ đang thi đấu cũng gia nhập vào hội thảo luận, ba người thương lượng cả buổi, hét qua bên này: “Hắn là được? Lưng chẳng phải thân thể sao?”

Hội trưởng bấy giờ càng đánh càng uất ức. Từ lúc lên đài, người ta chưa từng chính diện tấn công, không phải bay qua bay lại trên đầu thì chui qua háng, tấn công các chỗ không thể tưởng tượng nổi: Đỉnh đầu, lưng, hông, đùi. Kỳ thật bằng thân thể của hội trưởng, cho dù bỏ đồ phòng hộ cho Thời Thiên đánh cũng chẳng khác gì mát xa nhưng trên lôi đài, anh ta mất điểm như vỡ đập....

Nếu nói về võ công của hội trưởng, thì không cần phải nói. Tự do bác kích (võ tự do MMA) vốn do mấy tên lười Âu Mỹ phát minh ra, mấy người rảnh rồi góp lại phát minh một loại thuật chiến đấu, kết quả chẳng biết sao, bao gồm tất cả các võ phái trên toàn thế giới, phát minh ra biện pháp vô lại thích thể nào đánh thể đó, còn tự xưng gọi là võ tự do. Loại đấu pháp này phát triển rộng rãi cùng tính lười nhác của người Âu Mỹ, kỳ thật cũng rất phiêu dật. Hội trưởng lưu manh diễn xuất cũng thích hợp loại thể chế này, hơn nữa nhìn ra còn nắm rất rõ võ thuật truyền thống, cho nên tuyệt không vì thân hình cao lớn mà trở nên cồng kềnh. Tuy thế hắn vẫn bị Thời Thiên làm cho choáng váng, như một con tinh tinh phát điên sô lô cùng chim ruồi.

Thời Thiên mỗi lần bay qua sau lưng, hội trưởng bị động chuyển theo, cứ chuyển qua chuyển lại xoay tròn xoay tròn. Chờ lúc hội trưởng dừng lại, Thời Thiên lại chuyển, lại ngừng lại chuyển. Buồn bức là đôi khi hội trưởng đã nắm chắc Thời Thiên bay lên không, đâm một cái là Thời Thiên sẽ rơi

xuống đất. Thế nhưng vừa mới đâm ra một nửa thì đối phương đã như lông vũ trong gió đột ngột chuyển hướng trên không. Thời Thiên càng đánh càng rảnh thối, cơ hồ không thấy bóng người đâu, trên đài chỉ có một gã to con đâm đá lung tung như động kinh.

Trận đấu thứ nhất nhanh chóng kết thúc, hội trưởng chóng mặt lắc lư ngồi phịch trên sân, hai tên đệ tử nhanh chóng lao tới dìu dậy: “Mẹ nó, đánh cả buổi ông nội mày còn chưa nhìn thấy đối thủ là cái dạng gì.”

Thời Thiên ngồi xổm một chân trên cột, mắt nheo lại, nhìn hèn mọn bĩ ổi như Ngộ Không.

Ông Cổ nhân lúc nghỉ ngơi kéo đàn nhị bi âm, chúng tôi không sao, nhưng người của Tinh Võ nghe thấy cơ hồ rơi lệ lã chã. Ông Cổ đứng lên nói với tôi: “Thật đáng mừng, đối phương bại cục đã định... thằng nhóc trên đài là ai vậy? Đã nửa thế kỷ tôi chưa thấy ai có khinh công giỏi thế rồi.”

Tôi nói: “Thằng nhóc đó hả, từ nhỏ theo bọn buôn lậu, bán sách lậu, bán đĩa lậu, giả làm tàn tật nơi đầu đường xó chợ xin ăn. Lát nữa sẽ kêu tới cho ông coi.”

Ông Cổ nhìn tôi, chậm rãi nói: “Lão cũng có chút tuổi tác rồi, nhưng chưa tới mức già lú lẩn.” Ông ta liền móc ra vài tờ giấy chia cho bọn Lâm Xung, vừa cười vừa nói: “Nếu không chê lão già này, có rảnh tới quán trà của lão ngồi chút, lão có chút thành tâm thỉnh giáo.” Nói xong mang đàn quay lại chỗ lão Hồ.

Hiệp thứ hai ngay từ đầu hội trưởng đã dựa sát vào thành, chính diện nhìn Thời Thiên. Nhưng mà chiêu này không ăn thua, Thời Thiên vẫn có thể bay tới bay lui trên đầu. Thỉnh thoảng bay ra ngoài lồi đài thì nhưng chân nhỏ mảnh dẻ chỉ đảo đả vài cái liền như rác thải trong cơn cuồng phong bay lên trời. Đây chẳng lẽ là Yến Tử Tam Sào Thủy trong truyền

thuyết, hay là Bách Bộ Truy Phong, tóm lại không phải ai cũng có thể luyện. Cuối cùng, người chịu thiệt vẫn là hội trưởng, bởi vì anh ta vẫn lộ ra đỉnh đầu cho Thời Thiên, cho nên bộ vị này liên tiếp bị công kích, cuối cùng tóc của hội trưởng như bị mười mấy mụ đàn bà chanh chua kéo, bắt đầu có hiện tượng rụng tóc. Lại đánh nhau chốc lát, mái tóc rậm của hiệu trưởng bắt đầu khởi nghĩa sau những lần Thời Thiên tấn công, từng sợi phiêu phiêu theo gió cực kỳ quý dị.

Nhậm Hiền Tề hát rất hay “Hãy khóc đi khóc đi không đau chết.” Những người luyện võ, bị chém vài đao chưa chắc cảm thấy thế nào, nhưng từng năm từng năm tóc bị giật thì không ai chịu nổi. Hơn nữa người ở đây đều theo chủ nghĩa anh hùng càng chịu kích thích mạnh hơn. Thử ngẫm lại coi, vô luận anh hùng cổ kim nội ngoại, có thể thất bại, có thể đổ máu, có thể tử vong, đều không chút ảnh hưởng tới tên tuổi của họ, vẫn được đời sau truyền tụng. Song không có một anh hùng nào bị địch nhân nhổ sạch tóc mà chết. Achilles vs Hector cũng không xài chiêu này, Tam anh chiến Lữ Bố cũng không xài chiêu này, Zidane mất chức vô địch World Cup 2006 cũng không phải bị chiêu này ... anh ta không có tóc. Cho nên hội trưởng rất có thể là người anh hùng đầu tiên bị nhổ sạch tóc. Hội trưởng vừa ôm đầu, vừa đau lòng vừa thương thân.

Ván thứ ba, xong, hội trưởng đã thành hói. Trên lôi đài khác, các trận đấu đều rất tàn khốc, có người bị cáng đi, có người mất răng, nhưng luận võ thành hói đầu, hội trưởng là người đầu tiên.

Khi trọng tài giơ cao tay Thời Thiên lên, thì cũng có nghĩa chúng tôi toàn thắng trận đầu với tỉ số 3:0, thật tình là không cần xuất tuyến thủ thứ tư ra.

Biến số lớn nhất trận này là Thời Thiên, tuyệt đối là tuyển thủ thi đấu có ý nghĩ đại diện tiêu biểu, xem ra tôi hô hào anh ấy thượng đài cũng đúng.

Lúc bọn tôi ra ngoài, người của Thiên Lang võ quán đâm đầu tới. Bọn họ cùng bọn tôi đồng thời xung trận, mà bọn tôi trận đầu dùng chưa tới 30

giây, kết thúc trận đấu cùng thời gian. Xem ra bọn họ cũng hạ nốc ao đối thủ, thực lực chắc không kém.

Khi hai đội đi sát qua nhau, tựa hồ nổi lên xung đột, loại địch ý cùng tương giao chỉ có cao thủ mới có.

Một người mặt vàng như nghệ tuổi khoảng 40 hấp dẫn bọn tôi. Tôi liếc cái nhận ra là Đoạn Thiên Lang. Mặc dù anh ta không đi đầu, cũng chẳng ai nói cho bọn tôi biết, nhưng tôi biết rõ ..... trên ngực anh ta viết thế mà.

Buổi chiều, lại diễn ra thi đấu hùng hực khí thế. Gần 200 đội tham dự, đội mạnh gặp đội yếu tuy không có gì để lo, nhưng nếu hai đội mạnh gặp nhau, vì quy tắc khiến một đội phải sớm xách va li đi về cũng khiến khán giả nuối tiếc. Vì tránh cho chuyện này xảy ra, đại hội quyết định, cứ 5 đội bị loại sẽ tiến hành so đấu tích lũy điểm, một đội sẽ được ở lại. Hết buổi chiều công việc hoàn tất, quá trình thi đấu vô cùng gian khổ, khảo nghiệm thể lực cùng sức chịu đựng của các tuyển thủ. Việc này cũng chẳng thể làm khác được, ai bảo là đội thua?

Kỳ thật Tinh Võ có chút oan, dùng thực lực cùng chút may mắn hẳn có thể tiến vào 32 đội mạnh. Kết quả hội trưởng đầu hói chạy đông chạy tây dẫn đội đi thi đấu hòng phục sinh ở lại, mà bọn tôi lại an vị trong phòng khách quý có điều hòa, uống sô đa ướp lạnh, buồn thấy mẹ luôn! (Câu này 100% giọng mồm của KK bông vào)

Phía đối diện, Đông Viện dẫn đội mỹ nữ , không ngờ có hai khuôn mặt mới. Một người đàn ông cao hơn 2m, eo lưng hùm vai gấu. Người còn lại là một cô gái, khuôn mặt hơi nhọn nhưng cũng không mất vẻ quyến rũ. Chẳng qua nhìn có chút lạnh lùng, đối lập hẳn với sự tươi mới của các cô gái khác trong đội, không ngờ là Trương Băng.

Ách, tại sao phải dùng người không ngờ, dường như tôi không biết gì cả? Kỳ thật bọn họ xuất hiện ở đối diện cũng là tôi an bài. Trương Băng học

múa, thích vận động, sự kiện võ lâm đại hội lớn thế, cô bé tự nhiên muốn đi xem, mà Hạng Vũ cũng không chút nghĩ ngợi gật đầu liền đi theo.

Như vậy, nan đề xuất hiện. Tôi tuyệt không thể cho Trương Băng thấy tôi, bởi vì nếu thế cô ấy sẽ hiểu hết. Tôi, Hạng Vũ, Lý Sư Sư, ba người quen biết nhau. Đặc biệt là tôi, Trương Băng thông minh vừa thấy tôi sẽ hiểu tôi vì sao giúp Hạng Vũ của cô ấy, cũng như chuyện Lý Sư Sư làm người ta giận sôi gan, cho nên hiện tại tôi không thể lộ mặt. Tôi chỉ có thể để Lý Sư Sư tìm Đông Viện giúp đỡ, nói các cô ấy là bạn, sau đó để Đông Viện dẫn Hạng Vũ cùng Trương Băng tới.

Kỳ thật việc này cũng có thể tìm lão Hồ giúp. Bất quá lão Hồ mặc dù là lưu manh, nhưng tính tình ngay thẳng, lại là người qua loa đại khái, tôi sợ anh ta vô ý để lộ gì đó. Hơn nữa nơi đó chướng khí mù mịt, dễ khiến Trương Băng cho rằng Hạng Vũ kết bạn không để ý.

Tôi cầm ống nhòm nhìn đối diện một hồi. Từ cử chỉ thần thái có thể thấy bọn họ đã rất quen thuộc. Hạng Vũ đứng bên Trương Băng chuyên chú theo dõi thi đấu. Trương Băng thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc anh ấy, nhu tình hiện rõ. Nhưng có thể thấy hai người không có quan hệ tình lữ, chỉ thấy rõ Trương Băng ái mộ người thành thực ôn trọng mà ông mình rất yêu quý là Hạng Vũ. Ngược lại Hạng Vũ lộ vẻ hơi sợ, tay chân bối rối.

Tôi vừa nhìn vừa mắng Hạng Vũ, móc điện thoại ra chưa kịp gọi thì cửa phòng khách quý mở ra, một đám phóng viên lao vào, tay cầm micro, phía sau còn một đồng nghiệp ảnh gia. Tôi dùng tư thế sét đánh không kịp bịt tai, bịt tai trộm chuống cản trước mặt, hô to: “Không cho phép chụp, không cho phép chụp...” Hô vài tiếng, sau đó mới nghĩ lại đây không phải tắm hơi hay mát xa gì, có gì không thể chụp chứ? Vì thế buông tay hỏi: “Các anh muốn làm gì?”

Nữ phóng viên đi đầu như muốn ám sát tôi dí thẳng micro vào miệng tôi hỏi với giọng đầy phấn khởi: “Xin hỏi ngài là Tiêu đội trưởng sao?”

“...Là tôi. Các vị có chuyện gì không?”

“Là thế này, chúng tôi là đài truyền hình, hiện tại tiến hành phỏng vấn một đội giành quyền vào vòng trong. Anh có thể nói mấy câu không? Đối với triển vọng sau này thế nào?” Cô nàng nói mấy câu xong còn biểu lộ rõ vẻ vui sướng hơn hờ. Nói xong mới nói nhỏ với tôi: “Là Bí thư Lưu kêu bọn em tới...”

Xem ra Bí thư Lưu đã bắt đầu tạo thế cho trường chúng tôi cũng là tạo thế cho mình, trọng trách lớn lao, tôi hăng giọng trình trọng: “Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn ban tổ chức, cơ quan địa phương, cho chúng tôi cơ hội bộc lộ tài năng....”

Các hảo hán đều xem như là người từng trải xã hội, biết đây là phỏng vấn, cả đám chẳng những không luống cuống, còn tranh nhau chiếm màn hình. Trương Thanh thành linh nhảy lên, giật lấy micro của phóng viên, hét lên trước màn hình: “Chúng tôi nhất định đạt thứ năm.”

Nữ phóng viên ngạc nhiên hỏi: “Tại sao chỉ là thứ năm?”

Tôi vã mồ hôi, vội giật mic lại nói: ”Kì thật anh ấy nói là TWO, cũng là thứ hai?”

Nữ phóng viên: “Vậy sao không phải thứ nhất?”

Tôi hỏi nhỏ: “Là trực tiếp à?”

“Không phải.”

Tôi lập tức nói lớn: “Cô đừng hy vọng hảo huyền, chẳng phải là ép người ta thế sao?”

Nữ phóng viên cười nói với tôi: “Tiêu đội trưởng, triệu tập đội viên thượng đài buổi sáng đi, bọn em sẽ quay một đoạn ngắn, đại khái khoảng

10 giây thôi.”

Tôi tỏ vẻ khó: “Các vị mang đạo diễn đi cùng không? Bọn tôi không biết tạo dáng.”

“Không cần phiền toái thế, mỗi người nói một câu là được.”

Tôi nghĩ cả buổi cũng chẳng ra được ý gì, rất mất tự nhiên nhìn ra ngoài sân vận động, có thứ gì đó hấp dẫn tôi, tôi gật đầu, sau đó kéo Lâm Xung, Trương Thanh tới...

Đêm hôm đó trong mục tin tức, các phóng viên tượng trưng phỏng vấn vài đội ngũ, đến lượt trường chúng tôi, chỉ nghe thấy “Dục Tài văn võ học viện được thành phố quan tâm với cơ sở cực tốt, lực lượng giáo viên hùng hậu hành nghề, kinh nghiệm phong phú, là một trường chuyên nghiệp ... hãy lắng nghe tiếng lòng của các dũng sĩ.

Hình ảnh chuyển Lâm Xung cười chất phác trước màn hình: “Có tôi”

Dương Chí: “Có tôi.”

Trương Thanh: “Có tôi.”

Thời Thiên: “Có tôi.”

Sau đó bốn người xuất hiện, bốn người đặt tay lên ngực đứng trước lá cờ của trường cùng tự hào hét lên: “Có tôi, Dục Tài cường!”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Công Tôn Trí Thâm

Sau ngày thi đấu đồng đội đầu tiên, ngày thứ hai sẽ diễn ra thi đấu cá nhân, lúc này chúng tôi đã ngựa quen đường cũ, sớm để Trương Thận đi rút thăm trước, Nguyễn Thị huynh đệ đi chuẩn bị quần áo mũ nón. Nhưng vẫn còn một vị trí hiện đang bỏ trống, ý của tôi là tùy tiện phái một người đi, kết quả lại khiến cho các hảo hán nổi ra tranh chấp. Mấy ngày nay những người này đã quá rảnh rồi, cho nên bọn họ nghĩ rằng đi lên lôi đài hoạt động tay chân một chút lại là một việc hay, ban đầu chẳng ai có nhiệt tình, đến bây giờ lại tranh giành, qua nửa ngày cũng chẳng có kết quả. Lúc này Trương Thuận đã trở lại, hắt gọi Nguyễn Thị huynh đệ theo rồi nói với tôi: “Bọn anh đi báo danh trước, các chú nhanh lên.”

Tôi thấy thời gian vẫn còn sớm, liền chuẩn bị một đồng lá thăm, ở bên trong đều được viết lên các ký hiệu sau đó cho bọn họ rút. Thần cơ quân sư Chu Vũ cầm lá thăm nhảy cẫng lên, hô to: “Tôi trúng tôi trúng.”

Nhận lấy lá thăm từ trên tay hắn qua xem xét, trên đó viết một chữ “中” (Trung – trong ý) cực to. Hắn thật nhanh nhẹn lấy áo bảo hộ, hùng hục cố gắng mặc vào người mình. Tôi liền kéo hắn lại: “Lão Chu, anh đừng có chơi mấy cái trò khôn vặt với em, cái chữ này là tự anh ghi đúng không?”

Chu Vũ cười hắc hắc: “Khắc khe như vậy làm gì? Ai đi chả như nhau đúng không?”

Lúc này Tinh Mộc Can (Chó ngao đen) – Hách Tư Văn nhìn tờ giấy trong tay mình buồn bực nói: “Cái này là cái gì?”

Mọi người kéo nhau qua xem xét, thấy trên lá thăm của hắc có vẽ một hình người mặt đỏ miệng rộng, chân đứng hình chữ Đại. Tôi chen vào giữa đám người, lớn tiếng tuyên bố: “Chúc mừng Hách Tư Văn huynh rút được lá thăm trúng tuyển.”

Chu Vũ thất hồn lạc phách nói: “Thật không nghĩ tới trên phiếu rút thăm Tiểu Cường lại cư nhiên vẽ lên một bức ‘xuân cung’.”

(Xuân cung là gì tự hiểu nhé)

Tôi vừa đem đồ phòng hộ trên người Chu Vũ cởi xuống vừa hèn mọn nói: “Đó là cây Q cơ trong bộ bài tây hiểu chưa?”

Đợi Hách Tư Văn mặc đồ xong, tôi xem lại một chút, đẩy hắc ra ngoài cửa nói: “Đi nhanh đi, không lại đến muộn, thẻ thi đấu lập tức sẽ làm xong để đưa cho anh.”

Hách Tư Văn vội vã cúi đầu đi ra ngoài, lại đụng một cái vào người đang đi vào cửa. Người này sở hữu một đôi mắt hình hạt hạnh đào rất đẹp, dáng người cao gầy, nhưng đầu lại cạo trọc bóng loáng. Hách Tư Văn nhìn không nhận ra, đẩy người này một cái, vội vàng nói: “Tránh ra”

Người này liền bắt lấy cổ tay của Hách Tư Văn: “Anh đi đâu mà đi?”

Lập tức trong số các hảo hán có người cả kinh nói: “Tam muội?”

Nhìn kỹ người mới tới, chợt phát hiện ra chính là Hồ Tam Nương! Hách Tư Văn cuối cùng cũng nhận ra nàng, bật cười nói: “Sao em lại biến thành cái dạng này rồi?”

Hồ Tam Nương đắc ý đưa tay sờ lên cái đầu trọc của mình: “Không phải các anh nói tóc em quá dài ko thể thi đấu sao? Em cạo!”

Nàng lại nhìn trang phục của Hách Tư Văn, nói: “Anh đang chuẩn bị thi đấu à?”

Hách Tư Văn gật đầu. Hồ Tam Nương nhìn tôi nói: “Cho chị 1 suất”

Tôi buông tay, nói: “Không được rồi, Hách đại ca là người cuối cùng.”

Hồ Tam Nương nói đương nhiên với Hách Tư Văn: “Vậy anh đừng đi nữa, để đây cho em.”

“Việc này....”

Hách Tư Văn có chút do dự.

Hồ Tam Nương trừng đôi mắt đẹp lên. Lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ anh còn muốn tranh với em?”

Hách Tư Văn rung mình một cái. Năm đó hắn và Hồ Tam Nương đã giao chiến, thật là có vài lần suýt thì đã bị bắt sống rồi, lúc này hắn mới lên núi trở thành thổ phỉ. Xem ra hắn vẫn còn chút sợ hãi với Hồ Tam Nương. Hồ Tam Nương cũng không dài dòng, liền cởi áo bảo hộ của hắn xuống rồi mặc lên người, hỏi: “Trong trận đấu dùng tên là gì?”

Tôi xem danh sách rồi nói: “Công Tôn Trí Thâm!”

Hồ Tam Nương liền lão đảo một cái, giật lấy bản danh sách rồi chỉ vào mấy cái tên nói: “Dùng cái khác biết chưa?”

“Cái khác đã bị bọn Trương Thuận chọn rồi”

Hồ Tam Nương nói với giọng như sắp khóc : “Công Tôn Trí Thâm thật khó nghe, em để cho chị tên là Hô Diên đại nương cũng được mà ..... ”

Tôi nói: “Hô Diên đại nương đã được Thang Long chọn rồi, chỉ còn thừa Công Tôn Trí Thâm thôi.”

Hồ Tam Nương dậm chân một cái : “Chị biết rồi”

Nói xong nước mắt lưng tròng chạy đi tập hợp với bọn Trương Thuận.

Chu Vũ thấy Hách Tư Văn ngây ra như phỗng còn nói thêm: “Sớm biết như vậy thì để cho anh lên đài chẳng phải sẽ không có chuyện gì rồi sao? Giờ thì ai cũng trắng tay rồi?”

Sau khi bốc thăm phân tổ, trận đấu của Trương Thuận, Nguyễn Tiểu Ngũ cùng Hồ Tam Nương đều được tiến hành vào buổi sáng. Tất cả các tuyển thủ căn cứ theo số lời đài một lần nữa tiến hành tập hợp, chụp ảnh lưu niệm sau đó trở về chuẩn bị cho trận đấu. Nguyễn Tiểu Nhị vì buổi sáng thi đấu không tốt, tâm trạng cực kỳ khó chịu, trở lại phòng vừa cởi áo bảo hộ vừa mắng xối xả: “Chụp cái tư thế cọng lông gì không biết, đã không quen biết, còn phải ôm bả vai giả vờ cười, lại còn phải hô Gia Tử, tại sao lại không hô Ma Hoa?”

Tôi nói: “Anh không cảm thấy lúc anh hô Gia Tử, hình dáng của miệng anh lúc đó dễ nhìn nhất sao?”

Nguyễn Tiểu Nhị căm giận nói: “Dễ nhìn cái rắm! Anh cảm thấy khi mà mọi người hô ‘a, a’ là lúc dễ nhìn nhất.” (Hô a, a là gì tự hiểu nhé!)

Tôi lập tức lộ ra kiểu cười dân đảng chỉ có ở đàn ông: “Không ngờ nhị ca cũng là người trong đạo. Vậy anh cảm thấy “đa” như thế nào? Á ma đa?”

Nguyễn Tiểu Nhị không hiểu nói: “Nói linh tinh cái gì đấy? Anh nói “a” là giết a__”

(Lúc lao lên giết địch trên chiến trường, quân và dân thường hô Sát..... aaaaaaaaaaaaaa.....).

...

Cũng không biết có phải là cố ý sắp xếp hay không, lôi đài của 3 tuyển thủ của chúng tôi lại cách xa nhau cả mười vạn tám ngàn dặm. Các hảo hán chia làm 3 nhóm trợ trận, tôi cùng Thang Long, Đới Tung mang theo mấy người tới chỗ Hồ Tam Nương cổ vũ. Trận đấu trên lôi đài vừa kết thúc, trọng tài hướng về phía một đám tuyển thủ đang ngồi chuẩn bị hô lên: “Trận đấu tiếp theo, do tuyển thủ số 1207....”

Hồ Tam Nương nhận ra đây là dãy số của mình, vội vàng đứng dậy dùng một tay ngăn trước mặt trọng tài kêu lên: “Là tôi là tôi, đừng đọc tên.”

Trọng tài căn bản không để ý đến nàng, lớn tiếng hô:

“Công Tôn Trí Thâm, đánh với tuyển thủ số 2188_____”

Một đại hán đen trông như một cái cột điện bằng sắt từ trong đám người lao ra, lớn tiếng hét lên: “Là tôi là tôi, đừng đọc tên.”

Trọng tài vẫn y như cũ, việc mình mình làm: “____Phương Tiểu Nhu. Xin mời 2 tuyển thủ lên đài làm lễ ra mắt.”

Đám tuyển đang chờ so tài cùng với mấy người khán giả lúc này mới nhìn rõ hai người chuẩn bị so tài trên lôi đài, một người là một cô nương xinh đẹp, người còn lại là một đại hán, lại biết rõ một người tên Phương Tiểu Nhu và một người tên Công Tôn Trí Thâm, tự nhiên dựa theo giới tính cũng với suy nghĩ bình thường mà mang hai cái tên đó ghép với mã số, vậy mà cái tên Công Tôn Trí Thâm vẫn khiến cho một đám cười ầm lên.

Đại hán đen Phương Tiểu Nhu cùng với Hồ Tam Nương lấy tên thi đấu là Công Tôn Trí Thâm liếc mắt nhìn nhau, còn chưa bắt đầu đánh đã có một chút đồng cảm, hai người cùng cầu nguyện trọng tài ngàn vạn lần đừng có lại nêu tên, cứ tiếp tục hiểu lầm như vậy lại rất tốt.

Nhưng vị trọng tài này hiển nhiên là cực kỳ có trách nhiệm, hẳn kiểm tra xong thẻ thi đấu của hai tuyển thủ, lẽ ra trận đấu đã có thể bắt đầu, hẳn lại

cố tình nói thêm một lần : “Tuyển thủ số 2188 Phương Tiểu Nhu....”

Nói xong liền chỉ tay vào đại hán đen, bên dưới đã bắt đầu có người cười, trọng tài tiếp tục nói: “Tuyển thủ số 1207 Công Tôn Trí Thâm.”

Nói xong, một ngón tay chỉ Hồ Tam Nương. “Đã kiểm tra và đối chiếu hợp lệ, trận đấu bắt đầu.”

Hồ Tam Nương cùng Phương Tiểu Nhu bất đắc dĩ nhìn nhau, sau đó bắt đầu đánh nhau. Nhưng dưới đài mọi người vẫn không thể yên tĩnh, có người nói: “Có phải ta nghe nhầm không vậy? Nam nhân kia tên là Phương Tiểu Nhu?”

Tuyển thủ A nói: “Nhất định là trọng tài nói ngược.”

Khán giả A nói: “Ta cũng nghĩ thế. Nữ nhân kia sao có thể gọi là Công Tôn Trí Thâm được.”

Tuyển thủ B nói: “Cái này có gì lạ? Hôm trước ta còn thấy một nam nhân tên là Hồ Diên đại nường cơ.”

Thang Long vội vàng quay mặt đi. Người xem B nói: “Đừng tranh cãi nữa đừng tranh cãi nữa, chờ một lát nghe trọng tài lại đọc tên tiếp.”

Vì vậy trận đấu đầu tiên của Hồ Tam Nương cùng với đại hán đen dưới sự tranh luận liên nhảm chán trôi qua. Thật ra phải nói là cực kỳ đặc sắc, Hồ Tam Nương thân đã trải qua bách chiến, đại hán đen này thì đăng ký dưới danh nghĩa cá nhân, với tư cách là một vận động viên, xuất chiêu cùng phòng thủ cực kỳ nghiêm ngặt, đang thử dò xét thực lực chân chính của Hồ Tam Nương, sau đó liền thay đổi, không một chút cất giấu đem kungfu phát huy đến cực hạn, có thể nói trên toàn trường thì trận đấu của hai người này cũng là cuộc tranh tài hạng nhất. Nhưng cũng bởi vấn đề tên gọi, kungfu của bọn họ ngược lại lại chẳng có ai để ý đến.

Sau 3 phút đồng hồ, trợ lý trọng tài ra dấu ván đầu đầu tiên chấm dứt, nghỉ giải lao giữa trận. Mọi người lập tức lặng yên như tờ, có người đang nói chuyện cũng bị người bên cạnh quát một câu: “Đừng ồn ào nữa, nghe đi.”

Một giây sau, trong 10 thước xung quanh cái lô đài này của chúng tôi im lặng như có thể nghe được tiếng kim rơi, mọi người dường như đối với vị trọng tài này tràn ngập tin tưởng. Mà ông ta cũng không làm cho mọi người thất vọng, chỉ thấy hãn trịnh trọng nói: “Ván đầu tiên, tuyển thủ số 1207” một tay chỉ Hồ Tam Nương. “Tuyển thủ họ Công Tôn Trí đấu với ____”, một tay chỉ hắc đại hán, “Tuyển thủ số 2188 Phương Tiểu Nhu, nghỉ giải lao giữa trận.” Đại hán đen không đợi hãn nói xong, đã xấu hổ nhảy xuống đài. Mọi người lúc này thật sự giật mình rồi, tuyển thủ A nói: “Có nghe thấy không! Ta nói nam nhân kia tên Phương Tiểu Nhu mà”. Người vây xem A nói: “Nữ nhân tên là Công Tôn Trí Thâm mới thực buồn cười.”....

Tiếng cồng ván thứ hai bắt đầu vừa vang lên, Hồ Tam Nương và đại hán đen vừa như muốn lên đài lại vừa nơm nớp lo sợ không dám lên đài. Về mặt trọng tài thần thờ, thấy hai người đều đã lên đài, lớn tiếng nói: “Ván thứ hai, tuyển thủ số 1207 Công Tôn Trí Thâm....”

Khán giả vừa nghe thấy cái tên này lại bắt đầu cười vang, tuyển thủ X nói: “Trọng tài này phải chăng là có thù oán gì với hai người này nha?” Khán giả Y nói: “Đơn giản chính là đã bị Trương Tiểu Hoa mua chuộc để thu thập số tên đấy!” Tuyển thủ X nói: “Trương Tiểu Hoa là ai?”.....

Cuối cùng, Hồ Tam Nương dựa trên ưu thế nhỏ nhỏ nhoi mà thắng được trận đấu này. Thắng trận này thật ra là có vài phần ngẫu nhiên. Đầu tiên, Hồ Tam Nương đã cạo trọc đầu giống ni cô phái Hằng Sơn, đó là do hạ xuống quyết tâm “Phá phủ trầm châu”, mặc dù cái tên khiến cho nàng khổ não nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng trong lòng, còn cái tên “Phương Tiểu Nhu” đối với Phương Tiểu Nhu, thật sự là mãi mãi đau; thứ hai, là vì giới tính của nàng, đại hán đen Phương Tiểu Nhu đối với Tam tỷ

thì vừa gặp đã cảm mến, tuyệt đối không hề có một chút khinh thường nàng, nhưng Phương Tiểu Nhu thì người cũng như tên, ở trong lòng hẳn, đại khái cũng có một thứ mềm mại không thể đụng chạm vào được.....

Tôi rời khỏi lôi đài ban đầu, rảnh rỗi đi dạo xung quanh, nghe nói trận đấu của Nguyễn Tiểu Ngũ còn sớm, liền đi đến lôi đài số 17 của Trương Thuận. Đi được nửa đường, thấy Trương Thuận cùng với một nông dân nhìn như một người đàn ông trung niên ngồi ở bên sân, tay cầm một chai bia, toàn thân hai người đều là mồ hôi, trang phục trên người cũng ướt đẫm. Tôi vội vàng chạy tới hỏi hẳn tại sao lại không thi đấu.

“Vừa đánh xong.” Trương Thuận chỉ vào người nông dân, nói : “Đây là đối thủ của anh.”

Người nông dân dùng sức vỗ cánh tay Trương Thuận, thật lòng nói: “Huynh đệ, công phu thật là tốt ah!”

Trương Thuận liên tục khoát tay: “Đừng nói vậy, hôm nay là tôi may mắn.”

Hai người vừa nói vừa thở vừa uống rượu, xem ra là Trương Thuận thắng, hai người đều cố gắng hết sức, vừa xuống đài liền tâm đầu ý hợp.

Người nông dân uống ừng ực hai cái hết sạch chai bia, đứng thẳng lên nói: “Huynh đệ, chỉ mong thi đấu đồng đội gặp lại, đến lúc đó chúng ta lại thống khoái đánh tiếp một hồi!”

Trương Thuận lắc đầu nói: “Cho dù gặp phải cũng không thấy tôi đâu, tôi cũng phải hơn mấy lần luân phiên thay đổi nữa.”

Người nông dân cả kinh nói: “Nói đùa sao vị huynh đệ?”

Trương Thuận một tay chỉ tôi: “Đây là đồng đội trưởng đội chúng tôi.”

Người nông dân lập tức nghiêm nghị nói: “Còn không có thỉnh giáo?”

Tôi cười cười nói: “Bọn tôi là Dục Tài học viện, đại ca, còn người?”

“Dục Tài học viện?”

Người nông dân do dự một chút rồi nói: “Ngày hôm qua thi đấu đồng đội chúng ta hình như cũng gặp một đội tên Dục Tài học viện”

Cái này tôi cũng biết rõ hẳn nói cái gì. Ngày hôm qua ở trên cùng một lôi đài, trước bọn tôi, học viện văn võ Dục Tài ở Sơn Tây và Hồng Võ giáo ở Thương Châu, thua thật sự thảm hại. Mà trước khi khai mạc, chi đội ngũ này của Thương Châu cũng được Lâm Hưởng Môn rất coi trọng, hiện tại từ thực lực của Trương Thuận mà suy nghĩ, , thực lực tuyệt đối là nhất lưu.

Người nông đánh giá tôi từ trên xuống dưới, lại di chuyển xung quanh mấy vòng, trong miệng có tiếng tấm tắc. Trương Thuận hỏi: “Đại ca, làm sao vậy?”

Người nông dân tiếp tục tấm tắc cả buổi, bây giờ mới nói: “Tôi chìm đắm trong võ thuật suốt 20 năm, đã biết vô số cao thủ tiền bối, nhưng một võ giả có che giấu tốt đến đâu, từ khí thế trên người vẫn có thể nhìn ra một chút đầu mối. Nhưng thật khó khăn với vị đội trưởng này của huynh đệ, tuổi còn trẻ, lại có khả năng khí tức nội liễm, nhìn không giống như người có võ công một chút nào....”

Trương Thuận ha ha cười lớn, cũng không nói toạc ra. Tôi cũng giả vờ mừng rỡ, hai tay vỗ sau lưng, vẻ mặt cao ngạo, ngậm thêm một cây cỏ lau nữa là có thể giả mạo thành Hoa Anh Hùng rồi.

Nhưng mà câu tiếp theo của hắn suýt nữa làm tôi ngã chổng vó. Hắn kéo tay tôi, tận trong đáy lòng nói:

“Đội trưởng, tôi biết tôi không phải là đối thủ của anh, nhưng anh có thể đánh với tôi 1 trận sao?”

Tôi bị sắc nước dãi đến mức ho khan. Người nông dân nhẹ nhàng hỏi: “Đội trưởng, anh làm sao vậy”

Tôi vừa hít thở sâu vừa khoát tay nói: “Không có chuyện gì đâu, chỉ là luyện nội công bị tẩu hỏa nhập ma một chút mà thôi.”

Người nông dân kính cẩn nói: “Nói thật, luyện võ nhiều năm như vậy, tôi chỉ có thân thể khỏe mạnh mà thôi, cái gọi là nội công vẫn không có chút gì tiến triển...”

Tôi cảm thấy lừa gạt một người thành thật như vậy có chút không tốt đẹp, vì vậy chỉ vào cờ của trường tôi nói: “Bên kia là hang ổ của chúng tôi, lúc nào cũng hoan nghênh anh ghé thăm, anh cùng những người kia khẳng định là có tiếng nói chung.”

Người nông dân hai mắt tỏa sáng, có chút ngượng ngùng nói: “Hắc hắc, thật sự là làm phiền, loại người như chúng ta thật sự là có một cái tật xấu như vậy, thấy cao nhân thì thật không muốn lỡ mất cơ hội để gặp.”

Thành tích buổi sáng của chúng tôi rất tốt, ba chiến ba thắng. Buổi chiều, Nguyễn Tiểu Nhị đang chuẩn bị lên lô đài, bảo vệ sân thể dục thông qua nội tuyến điện thoại gọi cho tôi, nói có một nữ nhân tên Trần Khả Kiều tìm. Cuối cùng bảo vệ có chút xin lỗi nói:

“Anh cũng biết, trải qua chuyện bán thuốc tăng lực lần trước, bọn em cũng không dám tùy tiện để người lạ vào”

Tôi liền nói: “Em hiểu”, trong lòng suy nghĩ không biết Trần Khả Kiều gặp tôi có chuyện gì, chẳng lẽ không thể nói luôn trong điện thoại?

Bảo vệ cẩn thận nói: “Vậy em cho cô ấy vào nhé?”

Tôi phục hồi tinh thần một tý, cười hắc hắc vài tiếng, hỏi bảo vệ: “Bộ ngực của cô ấy có nhỏ không?”

Bảo vệ im lặng cả buổi, không biết là ngượng hay là quay lại nhìn rồi, lát sau mới lén lút nói: “Không nhỏ.....”

Tôi haha cười lớn: “Nếu thật sự không nhỏ thì để vào đi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Mười Năm

Tôi cầm ống nhòm lên, nhìn về phía cửa sân vận động, chỉ thấy cái trán sáng loáng của Trần Khả Kiều, tinh thần sung mãn, vẫn bước đi với những bước chân tự tin như trước, thu hút ánh mắt của tất cả người trên đường. Nhân viên bảo vệ giơ tay chỉ về phía lá cờ của trường chúng tôi cho nàng thấy, Trần Khả Kiều bày tỏ sự cảm ơn sau đó liền đi thẳng về phía này. Người con gái này, luôn luôn tràn đầy ý chí chiến đấu. Hôm nay nàng mặc một cái quần ống loe màu đen, áo comple màu bạc trắng. Ở trên cổ của nàng, đeo một cái dây chuyền có những hạt giống như vết răng của một loại động vật gặm nhấm nào đó lưu lại, lắc lắc theo từng hàng động của nàng, để lại cho người ta những ấn tượng khắc sâu. Có thể nói trên vấn đề trang phục, Trần Khả Kiều không thể chê vào đâu được, không cần phải nghi ngờ khi ném cho nàng hai cái giẻ lau nhà với một cái rèm cửa sổ nàng cũng có thể mặc thành trang phục thời thượng, nhưng khí thế của nàng lại thường để cho người ta coi thường cách ăn mặc của mình..... người nàng luôn luôn toát một sức mạnh không chịu chùn bước.

Chỉ một lúc sau, trên hành lang dành cho khách quý truyền đến tiếng động của giày cao gót. Cửa vừa mở ra, Trần Khả Kiều đã tao nhã đứng ở đó. Anh mắt quét qua một vòng tìm được tôi, nàng bước nhanh tới bắt tay cùng tôi một cái. Trong lỗ mũi của tôi tràn ngập mùi nước hoa dễ chịu, tôi chỉ nghĩ cũng biết được là.... Ách, dù sao cũng là hàng cao cấp.

Trần Khả Kiều nhìn các hảo hán đang ngốn ngang ngủ trưa một lúc, lại nhẹ giọng chào hỏi Chu Quý, Đỗ Hưng, hiện tại mới mang theo một chút

vui vẻ nói với tôi: "Bây giờ chị nên gọi chú là Tiêu quản lý hay Tiêu đội trưởng đây?"

Tôi cảm giác là nàng có chút ý giễu cợt, nói: "Tốt nhất là chị cứ gọi em là Tiểu Cường"

"Có thể nói chuyện một lúc không?"

Tôi biết nàng không thể nào rảnh rỗi mà nhàm chán đến đây xem một thằng lưu manh, trong mắt nàng như tôi dẫn một đám người đi đánh nhau. Tôi dẫn nàng vào bên trong phòng để máy móc, Trần Khả Kiều quan sát bốn phía rồi nói: "Thật không tệ. Chị thấy mấy nhà khá giả khác cũng chưa chắc đã có một gian phòng làm việc, cái phòng lớn nhất này của chú, lại đương nhiên cứ thế khóa lại."

Tôi đi thẳng vào vấn đề nói: "Trần tiểu thư đang có chuyện gì muốn em giúp chứ gì?"

"Chú cảm thấy chị là người như thế nào?" Trần Khả Kiều lại đột ngột hỏi một câu.

Bởi vì quá đột ngột, tôi ngẩn ngơ, theo bản năng nói: "Đầu óc đủ dùng, nhân cách không gọi là xấu."

Trần Khả Kiều thản nhiên cười nói: "Cảm ơn, đây có thể coi như là một lời khen nhỉ?"

Tôi lại ngẩn ngơ, vội vàng dùng sức gật đầu: "Đúng, hoàn toàn đúng!"

Trần Khả Kiều ngừng cười, chậm rãi nói: "Lần này chị tới là muốn mời chú giúp một tay." Không biết tại sao, tôi vẫn cảm thấy nàng có chút buồn phiền, mà bây giờ cái cảm giác này lại càng mãnh liệt hơn nữa.

Tôi hơi mơ hồ nhưng vẫn nói: " Nếu không ngại thì trước hết cứ nói ra xem, nếu giúp được em nhất định sẽ cố gắng hết sức." Qua mấy lần tiếp xúc, tôi biết rằng nữ nhân này là một nhân vật lợi hại, có thể bất tri bất giác khiến người ta thua thiệt, cho nên phải đặc biệt cẩn thận.

"Biết tại sao chị lại đem đồ vật trị giá 200 vạn bán cho chú giá 20 vạn không?" Trần Khả Kiều lại cùng ta nói vòng vo. Chuyện này thì thật sự là không có gì phải bàn, đúng là tôi đã chiếm được một món hời lớn, cái tiểu biệt thự kia của tôi cũng chính như vậy mà có. Hiện tại lại càng phải cảnh giác, nữ nhân đã lên tiếng đòi nam nhân thì chắc chắn là muốn lấy được những món lợi lớn hơn, các nàng sẽ luôn luôn nói rằng: Thử nghĩ xem, ta đối xử với người như thế nào.....

Thấy tôi đang giả ngu, Trần Khả Kiều lại tự mình nói tiếp: "Một là vì chú biết hàng, hai là muốn dùng chuyện này để biểu đạt thành ý của bọn chị, để tiện cho hợp tác lớn hơn sau này. Mà bây giờ...."

Tôi tiếp lời nói: "Cái cơ hội hợp tác lớn hơn này đã tới?"

Trần Khả Kiều gật đầu tán thưởng một cái. Tôi rót cho nàng một chén nước, ý bảo nàng tiếp tục. Trần Khả Kiều nhận chén nước nói: "Bố chị, ông ấy là một nhà sưu tầm đồ cổ điên cuồng, hơn nữa lại may mắn sở hữu một công ty rất lớn, việc này lại càng thêm tiện nghi cho ông ấy. Gia sản của ông hầu như toàn bộ đều được dùng để thu mua đồ cổ, giá trị của những thứ này ước lượng đã lên đến khoảng 4 trăm triệu."

Ta hít vào một hơi lãnh khí, nghe nàng nói tiếp:

"Không may là, thành tích của công ty từ năm ngoái đã bắt đầu xuống dốc không phanh. Lúc mới bắt đầu thì chẳng qua là việc quay vòng tiền bạc hơi bị tắc nghẽn, mà một trận động đất vào năm nay, mang tới cho công ty tổn thất tuyệt đối không chỉ đơn giản là ngày càng nặng nề, có thể nói còn là mang tính hủy diệt."

Tôi không nhịn được hỏi: "Cha chị làm mỏ than lậu à?"

Trần Khả Kiều cũng chẳng để ý đến chuyện cười của tôi, nàng từ từ nói: "Cha chị kinh doanh nhà đất, Thanh Thủy Gia Viên."

"A?" Tôi kêu lên như chạm vào bàn là điện nóng. Thanh Thủy Gia Viên? Không phải là chỗ mà tôi mua biệt thự sao?

Trần Khả Kiều đối với sự kinh hãi của ta tỏ vẻ có thể hiểu được, nàng nói: "Tiêu quản lý cũng có thể tưởng tượng được động đất đối với nhà đất gây ra thiệt hại lớn như thế nào chứ?"

Tôi lập tức giơ tay chặn lại. "Không phải, cái bình mà chị bán cho em là trước lúc động đất, chẳng lẽ chị có thể dự đoán ra là có động đất nên mới đến chỗ bọn em để tìm cơ hội hợp tác?"

Trần Khả Kiều khẽ mỉm cười: "Xem ra Tiêu quản lý cũng không ngu." Đang nói cái con mẹ nó gì vậy? Không ngờ ấn tượng của nàng với tôi vẫn luôn luôn chỉ là một thằng 250*. Nàng nói: "Thật ra thì trước khi động đất xảy ra chị đã khuyên bố đem một ít đồ cổ trong tay ông ấy bán đi, nhưng lại chả khác gì đòi mạng của ông ấy. Bị ta liên tục khuyên bảo, ông mới miễn cưỡng chấp nhận trước hết mang ra ngoài cầm cố, như vậy sau này còn có thể chuộc lại được. Cho nên trong thời gian đó ta cùng với Trần phụ tá chạy khắp các tiệm cầm đồ có thể trong toàn thành phố, có thực lực hơn nữa lại biết hàng đều được chúng ta tuyển chọn ra.

"Vậy tại sao cuối cùng lại chọn cửa hàng của bọn em?"

"Cửa hàng chuyên nghiệp nhất, quan trọng hơn chính là chị thấy Tiêu quản lý chú là một người rất là thú vị, chú có vẻ cũng rất thích đồ cổ đúng không?" Nói xong trong mắt Trần Khả Kiều xuất hiện một nét cười không dễ phát hiện.

Tôi xấu hổ muốn chết luôn, tôi vĩnh viễn không thể quên được dáng vẻ ngày đó tôi mặc hoàng bào của Lưu Bang xuất hiện trước mặt Trần Khả Kiêu. Thật ra thì chuyện này hoàn toàn là bốc phét, hiệu cầm đồ vốn bao gồm một dây chuyền nhiều cửa hàng, muốn ở trên phương diện cầm đồ làm giao dịch lớn, cũng không có nhà thứ 2 để chọn lựa.

"Cũng bởi vì vụ động đất này, bố chị rốt cục cũng hạ quyết tâm muốn bán đồ cổ của ông ra ngoài để cứu vớt công ty, dù sao sưu tầm cũng chỉ là một niềm đam mê nhỏ, Thanh Thủy Gia Viên mới là kiêu ngạo lớn nhất đời này của ông."

"Bọn chị định đưa ra mấy món?"

"Toàn bộ!" Trần Khả Kiêu nói với giọng dứt khoát.

Tôi cả kinh suýt nữa thì ngã từ trên ghế xuống, thấp giọng hỏi: "Đã đến mức này rồi cơ à?"

Trần Khả Kiêu chán nản nói: " Không nói dối chú, mấy khu biệt thự bọn chị gửi trong Thanh Thủy Gia Viên đến tận bây giờ mới bán được ra một căn..."

Chẳng phải là mới bán ra một căn sao, lại còn là tôi mua.

Trong vòng nửa ngày, Thanh Thủy Gia Viên cho tôi một cái bình, tôi bán cái bình lấy tiền, lại mua nhà của bọn họ, sớm biết vậy thì ngay từ đầu bọn họ đưa luôn nhà cho tôi có phải là đơn giản không? Lại còn mất một cái bình.... ai, tại sao kết quả giống nhau, lại mất cái bình? Chẳng lẽ đây chính là ảnh hưởng của kinh tế thị trường?

"Cho nên bây giờ chị rất cần tiền. Nhìn qua thì công ty vẫn vẻ vang, thật ra thì miễn cưỡng chèo chống. Nếu như không có một khoản tiền lớn để chống đỡ qua quãng thời kỳ này, nó sẽ sụp đổ."

"...Đây có thể coi là buôn bán bí mật không?" Ta cẩn thận hỏi.

"Trước kia thì đúng, đến bây giờ thì hết rồi." Trần Khả Kiều nói với giọng tự giễu.

"Đây là một chuyện tốt nha....ách, ý em là chuyện hợp tác của chúng ta. Để em điện luôn cho ông chủ của bọn em." Chỉ cần nghĩ tới hiện tại đang là một vụ làm ăn trị giá tính bằng trăm triệu, tôi lại cảm thấy có chút ngất ngây, cứ theo như 5% mà nói, cả đời này cũng đã đủ rồi. Trên thực tế trong khoảng thời gian này cứ bận đi bận lại, tôi dường như đã quên mình là một quản lý của tiệm cầm đồ đen tối.

Trần Khả Kiều nói: "Còn nữa, nghe chị nói hết đã. Chị biết các chú cũng là người làm ăn, thuê người kiểm hàng, ép giá xuống thấp, những việc này thì không có vấn đề gì, nhưng chị có một yêu cầu."

"Nói"

"Kỳ hạn 10 năm"

"Ý chị là gì?"

"Rất đơn giản. Ý nghĩa của việc này là đồ của bố chị cần được cẩn thận giữ gìn trong vòng không hơn không kém đúng 10 năm, nếu như chúng ta chuộc lại trước thời hạn, sẽ bồi thường tiền phá vỡ hợp đồng."

Ta nhắc nhở nàng: "Vậy chị thử nghĩ, mỗi năm 2 phần tiền phí bảo quản, 10 năm thì tương đương với gấp đôi lên. Cầm đồ 400 triệu thì chị phải mất 1 tỷ 2 tiền chuộc lại."

"Việc này không cần chú phải quan tâm"

"Nếu như đến lúc đó chị không có năng lực chuộc lại thì sao?"

Trần Khả Kiều nói với một giọng cực kỳ quả quyết: "Nhất định có thể."

Tôi mơ hồ cảm thấy có một chút gì đấy không ổn. Nhưng lại không nghĩ ra được có cái gì không đúng. Thật may là tôi còn có một ông chủ Hách, hiện tại tôi chỉ lo lắng là ông ấy không có nhiều tiền đến vậy, lão Hách mặc dù là một con cá sấu lớn trong ngành, người ngoài vẫn luôn cho rằng lão Hách làm ăn thua lỗ, nhưng có 1 đám tiểu tử trong nghề thâm tính, có thua lỗ thì mỗi năm lão ít nhất kiếm được 400 vạn. Hơn nữa hiếm khi cửa hàng gặp phải những chuyện này, cứ coi là thật sự phải liên tục thua lỗ trong mấy năm, chỉ cần một món đồ tốt rơi vào tay thì lập tức sẽ thành tiên thành phật, lão Hách làm nhiều năm như vậy, không ai có thể biết được nông sâu về tay nghề của hắn.

Lão Hách nghe thấy giọng tôi, liền biểu lộ vài phần thân thiết. Sau khi chúng tôi tán gẫu mấy câu, tôi liền đem chuyện này một lần nữa cặn kẽ nói với ông ta. Lúc tôi nói xong, bên kia thật lâu không có động tĩnh, tôi cho rằng lão Hách đang cố gắng kìm nén sự vui sướng mê người này, không nghĩ tới chẳng có một chút dấu hiệu nào, lão Hách mở miệng thật to mắng tôi:

"Cháu làm việc không dùng đầu óc hả? Chú hỏi cháu, tại sao trong việc này của chúng ta chỉ gia hạn muộn nhất mà không có sớm nhất....rất đơn giản, sớm nhất kể cả nó có vào tay chúng ta một dây thì cũng là 2 phần tiền phí bảo quản, chúng ta kiểu gì cũng không thua lỗ. Muộn nhất thì sao? 3 năm. Bởi vì 3 năm là cực hạn mà chúng ta có thể khống chế, thời gian càng lâu biến số càng nhiều. Tiền tệ mất giá này, lạm phát gia tăng này, thiên tai, chiến loạn..... Cháu có dám đảm bảo rằng trong 10 năm những chuyện này 1 cái cũng không có phát sinh không?"

Trần Khả Kiều thấy sắc mặt ta càng ngày càng khó coi, tức giác đi ra ngoài.

Lão Hách bình tĩnh lại rồi nói tiếp: "Tốt, cứ coi như mười năm phát triển yên ổn , chú chỉ hỏi cháu một câu này: ở trong 10 năm này, cầm 400 triệu làm cái gì mà không thể kiếm được gấp đôi? Lại nói về vấn đề giá trị tăng

lên, có thể nói món đồ cổ trị giá 400 triệu thì mười năm sau trị giá 4 tỷ, đúng lúc đó người ta chuộc về nhé, chẳng phải là trong mười năm này cháu phải thay người ta bảo quản sao? Còn phải nơm nớp lo sợ, đồ mất hoặc hỏng cháu còn phải đền. Chú nói như vậy cháu đã hiểu chưa?

Trên thế giới này vẫn có người thông minh nha! Nữ nhân Trần Khả Kiều này, nàng cuối cùng là tới hại tôi! Tôi đã nói là có cái gì không đúng mà, nhà nàng nhắm vào kẻ hở chênh lệch với tôi. Tôi nghĩ thông suốt thì lại thêm một chút đau thương: Với đầu óc của tôi, xem ra cũng nên nói lời từ biệt với cái cửa hàng này rồi.

Có câu tục ngữ gọi là lạc đà gầy đến sắp chết vẫn còn hơn ngựa, 400 triệu, đối với Trần gia trước kia mà nói có thể không coi vào đâu, nhưng hiện tại lại là tiền cứu mạng. Cho nên con lạc đà gầy đến sắp chết Trần Khả Kiều này liền nói với mấy con ngựa chúng tôi: Để cho ta hung hăng cắn người mấy cái đi, chờ mười năm sau đó ta lại mập mạp như lúc trước sẽ đem thịt của người phun ra trả lại người, nàng lại không nghĩ rằng con ngựa này lại không thể chịu nổi.

Cuối cùng lão Hách dùng một câu nói làm lời tổng kết: "Vụ mua bán này, cân đối một chút về khoản tăng giá thì vẫn có thể làm được.... mấu chốt là thế này, chú không có nhiều tiền đến vậy."

Kháo! Không có tiền thì bảo là không có tiền, giáo huấn tôi cả nửa ngày, hiện nay tại sao con người lại không phúc hậu như vậy thế?

Trần Khả Kiều một lần nữa đi vào lại nhìn thấy khuôn mặt xanh lét của tôi thì cũng biết là không vui. Tôi cầm điện thoại cũng không biết nên nói cái gì, hai chúng tôi nhìn nhau mấy giây, so với hai người cầm ở với nhau cả nửa năm còn gượng gạo hơn. Trong lúc nhàm chán, tôi xử dụng độc tâm thuật với nàng, xuất hiện trên màn hình điện thoại của ta chỉ có mấy chữ chạy qua chạy lại: Tâm huyết lớn nhất đời, tâm huyết lớn nhất đời....

Xem ra nữ nhân này cũng không có then thùng vì muốn gạt ta mà bị đoán được, nàng chẳng qua là đang lặp đi lặp lại ca ngợi bố của nàng.

Tôi cũng không đành lòng châm chọc nàng làm gì, chỉ có thể nói như an ủi nàng: "Không có ai nguyện ý thay người khác bảo quản đồ có tiềm lực tăng giá vô hạn, sao chị không đem nó bán đi?"

Trần Khả Kiêu lấy tay chém gió một cái, cự tuyệt nói: "Trong từ điển của chị không có chữ bán."

Tôi suy nghĩ cả nửa ngày mới hiểu được ý của nàng là tuyệt đối không có ý định bán, đồ MB (máy bay ... bà già), sắp suy sụp đến mức làm ** còn lên giọng quý tộc.

Trần Khả Kiêu theo bản năng ưỡn ngực, che giấu đi cặp lông mày nhíu lại vì mất mát, cuối cùng liếc tôi một cái, đẩy cửa bỏ đi.

Tôi ngồi ở chỗ đó, ánh mắt vô tình nhìn về phía quảng trường, đột nhiên cảm giác thấy có chút không phải.

Một cái ưỡn ngực của Trần Khả Kiêu, dường như đã chạm vào một góc mềm mại trong đáy lòng tôi. Lúc này, một bóng người lười biếng trong thao trường tiến vào tầm mắt của tôi, tôi nhanh chân chạy nhanh ra ngoài, sau khi ra khỏi cửa liền ở sau lưng hô to Trần Khả Kiêu: "Chị đứng lại!"

Trần Khả Kiêu ngạc nhiên quay đầu lại nói: "Cái gì?"

Tôi chỉ vào người kia và nói với nàng: "Có lẽ hẳn có thể giúp chị!"

Trần Khả Kiêu nhìn theo tay của tôi, chỉ thấy một lão già gầy tay trái cầm một cái ghế nhỏ tay phải cầm cái đàn nhị, vô công rồi nghề đến chỗ này ngó một cái, tới bên kia ngó một cái, nhìn thế nào cũng thấy giống một tên lừa gạt.

Trần Khả Kiều giậm chân một cái: "Không giúp một tay thì thôi, đâu cần phải đùa bỡn chị như vậy?"

Tôi thầm mắng trong lòng: Ông mày cũng sắp bị ép đổi tên thành Tiểu Nhu (xem chương trước là biết Tiểu Nhu) rồi, một con mụ trộm cắp ti tiện còn dám cùng ông mày nói chuyện kiểu đấy!.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Túy Quyền

Trần Khả Kiều khoanh tay trước ngực, đứng xa xa nhìn tôi, trong ánh mắt mang theo một chút nghi ngờ, phần lớn thì là tức giận.

Lại nhìn Cổ gia, chọn một lồi đài thi đấu hay, để cái ghế xuống đất rồi ngồi lên, cởi bỏ cái áo lót mỏng màu đen, lấy từ trước cái ngực gầy trơ cả xương ra một một cái tẩu thuốc đem thuốc lá nhét vào. Lại thò tay vào túi móc ra một bao diêm, trước hết đưa lên bên tai lắc lắc, rồi mới rút ra một que diêm đốt lên, thoải mái hút vào một hơi, híp mắt nhìn lên phía trên đài.

Kiểu lão đầu này hiện nay trên đường rất hiếm gặp, nhưng chỉ cần là hài tử ra đời sau những năm 70 80, đại khái đối với những lão đầu nhìn như bức tranh cổ này vẫn còn có chút ấn tượng. Nhất là vào mùa hè, bọn họ mỗi người đội một cái nón cỏ Panama, phe phẩy cái quạt, rút ra những điếu thuốc tự cuốn, gầy trơ cả xương vẫn chuyện trò vui vẻ, ở những địa phương mát mẻ ngồi đánh bài tây, đập cờ tướng. Nhìn qua cũng khá đẹp mắt.

Trọng yếu là, bọn họ đều không hề có tiền.

Cho nên, chẳng trách Trần Khả Kiều vừa mới nhìn qua đáng vẻ liền muốn đập tôi hai cái. Tôi nhất thời chẳng biết cùng nàng giải thích thế nào, không thể làm gì khác đành kéo tay nàng chạy thẳng về phía Cổ gia.

Sau đó tôi lại hiểu thêm một đạo lý, bắt tay cùng một nữ nhân và nắm tay của nàng là hai loại cảm giác hoàn toàn khác nhau, bởi vì thời điểm nữ nhân cùng với người bắt tay thường chỉ cho người nắm xương ngón tay của

nàng, mà cầm tay nàng, là có thể cảm giác được lòng bàn tay mềm mại của nàng, tay của Trần Khả Kiều quả là mềm mại.

Tôi kéo nàng đến trước mặt Cổ gia, lấy lòng nói: "Lão gia tử, giới thiệu cho ông một người bạn." Trần Khả Kiều dùng dùng nổi giận giãy giụa khỏi tay tôi, sửa sang lại y phục của mình, cho đến khi lại một lần nữa trần như nhộng.... Ách, là giả sử, lúc này mới trợn mắt nhìn tôi một cái. Nàng vốn là muốn lập tức rời khỏi, nhưng khi liếc qua Cổ gia, chợt thay đổi chủ ý. Tôi nghĩ rằng có lẽ là do một thứ gọi là khí thế. Cùng là đầu trọc giày vải, một số người cũng chỉ có thể là nông dân vùng đông bắc, mà một số người chỉ cần liếc mắt cũng biết là đại gia. Chỉ ngẩng đầu liếc qua Cổ Gia, khí phách mười phần, nhìn chí ít cũng đã từng sinh sống ở Thanh Hồng Bang*.

(*: Thanh Hồng bang: Một tổ chức chính trị phát triển từ Thiên Địa hội, nhằm chống nhà Thanh, hoạt động ở lưu vực Trường Giang và lưu vực Châu Giang, Trung Quốc)

"Cổ gia, đây là...."

Cổ gia khoát khoát tay, chỉ lên đài trước mặt bảo: "Xem xong trận này rồi nói, trên đài là hai hảo tiểu tử."

Tôi quay đầu nhìn lại. Không khỏi cười nói: "Tuyển thủ màu đỏ chính là ở trong đội chúng tôi." Thì ra trên đài chính là Nguyễn Tiểu Nhị, tới cổ vũ cho hẳn chính là bọn Trường Thuận cùng Nguyễn Tiểu Ngũ.

Đối thủ của Nguyễn Tiểu Nhị là một người thanh niên, xuất thủ sắc bén, thể lực dư thừa, nhìn qua cũng biết là đã khổ công luyện tập. Nhưng so sánh với Nguyễn Tiểu Nhị vẫn còn có chút non nớt, nguyên nhân rất đơn giản:

Nguyễn Tiểu Nhị đã trải qua hơn ngàn trận chém giết chân chính, kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng.

Đúng lúc này hiệp đấu đầu tiên kết thúc, bọn Trương Thuận đưa Nguyễn Tiểu Nhị xuống dưới đài. Nguyễn Tiểu Nhị phe phẩy cổ áo nói: "Nóng chết mất, nếu mà có chén rượu thì tốt." Đang nói, bóng dáng xinh xắn của Nghê Tư Vũ xuất hiện ở bên trong sân, trước ngực của nàng ôm một vò rượu "Đỗ Tùng Năm Sao" mà chúng ta vinh dự sản xuất. Bởi vì chạy nhanh, chắc chắn khuyết tật ở đùi bị bại lộ. Nàng đi tới trước mặt Nguyễn Tiểu Nhị, nhét vào tay hắn một cái chén nhỏ, mở niêm phong ra, vừa rót rượu vừa nói: "Biết nhị sư phụ không có rượu không chịu được, cho nên con đã mang đến."

Giải thi đấu có quy định hội viên trong lúc nghỉ ngơi không được phép hít ôxy, nhưng bổ sung dưỡng khí thì lại rất bình thường, cho nên trọng tài cũng không có nói gì. Vò rượu kia được cất trong tủ lạnh nhà nàng một đêm, vẫn còn tỏa ra khí lạnh, Nguyễn Tiểu Nhị kinh ngạc nhìn tiểu đồ đệ này của mình, rơm rớm nước mắt nói: "Thật không uống công sư phụ thương yêu con nha." Dứt lời liền một hơi uống hết rượu trong chén, thoải mái đến mức phải khà lên một cái. Sâu rượu trong người bọn Trương Thuận lên cơn, mỗi người cũng uống một chén, mùi rượu lập tức tỏa ra. Đối thủ của Nguyễn Tiểu Nhị ngửi thấy mùi rượu, giương mắt nhìn về phía bên này, chợt giơ tay nói: "Trọng tài, tôi hoài nghi bọn họ uống thuốc kích thích."

Bởi vì giải đấu vẫn còn ở giai đoạn sơ cấp, không có điều kiện kiểm tra từng tuyển thủ một, trọng tài chỉ có thể khổ sở nhìn về phía chúng tôi. Trương Thuận cười nói: "Việc này đơn giản, vị huynh đệ kia hãy đến đây cùng uống." Thanh niên kia chính là chờ những lời này, nhảy một bước đến đây, cầm lấy một chén nhỏ uống luôn. Trương Thuận rót một chén cho trọng tài: "Ông cũng nếm thử một chút đi." Trọng tài nhìn tứ phía một lúc, lúc này không nhìn được, liền nhận lấy uống một hớp rồi khen: "Rượu ngon!"

Những tuyến thủ chờ so tài cạnh cửa cũng thò đầu ra nhìn, Trương Thuận liền nói: "Rượu rất nhiều, mọi người cùng đến đây."

Những tuyến thủ tới đây so tài đều là người vùng khác, tất nhiên là chưa tới "Nghịch Thời Không", vừa mới uống xong, liền khen không dứt miệng, lời dài này của chúng tôi trong nháy mắt liền biến thành gian hàng rượu. Tôi cũng đi qua cầm một chén, khoe khoang với Cổ gia. Cổ gia nhấp một ngụm, trở mặt khinh thường mắng tôi: "Có đồ tốt như vậy, cũng không chịu sớm một chút tặng cho lão nhân gia ta." Tôi chỉ Trần Khả Kiều nói: "Rượu này chỉ có trong quán rượu của nàng mới có." Lúc này Cổ gia mới nghiêm túc ngẩng đầu quan sát Trần Khả Kiều, cười cười với nàng. Vô hình trung, tôi lại giúp nàng một việc nữa, mặc dù Cổ gia có thể đồng ý hay không vẫn còn phải suy xét, Trần Khả Kiều vẫn cảm kích nhìn tôi một cái. Cổ gia chợt đứng lên nói: "Ôi chao, sao lại có đạo lý để cho con gái phải đứng, cháu ngồi đi."

Trần Khả Kiều liếc mắt nhìn cái ghế bần thiêu, lúng túng nói: "Dạ không cần, ngài ngồi đi." Tôi đưa tay nhấn nàng xuống cái ghế: "Bảo chị ngồi thì chị cứ ngồi đi."

Trần Khả Kiều có chút ngượng ngùng nói với Cổ gia: "Vậy còn ngài?"

"Tôi ngồi dưới đất cũng được." Nói xong Cổ gia thật sự đặt mông ngồi trên mặt đất, lại lập tức nhảy dựng lên. "Mẹ nó, bồng cả mông."

Trần Khả Kiều rốt cục bật cười một tiếng, không chút do dự để cái túi cổ xuống dưới đất: "Vậy ngài dùng cái này lót xuống."

Vì vậy ở chỗ đó lúc xế chiều liền xuất hiện một cảnh tượng vô cùng quý dị: một nữ cán bộ đô thị xinh đẹp thời thượng ngồi trên một cái ghế bọc một bình nước quân dụng, một lão già lừ đừ khoanh chân ngồi dưới đất, nhưng ở dưới mông hắn là một cái túi cổ sản xuất có hạn giá 6800 NDT. Ở bên cạnh họ, một lưu manh đỉnh thiên lập địa đứng đó - Tiểu Cường.

Bên kia, trọng tài thấy khoảng đất một mẫu ba phân này đã biến thành tửu quán, thối một tiếng còi nói: "Thi đấu, tiếp tục thi đấu, giờ giải lao của các cậu đã quá 10 phút rồi."

Chu Quý thấy rượu đã vơi đi một nửa, vôi vàng ôm vào trong ngực, kêu lên: "Sắp hết rồi, sắp hết rồi, rượu tôi đã sắp hết rồi. Mọi người muốn thỏa thích, buổi tối hãy đến quán rượu Nghịch Thời Không mà mua, mau đi thi đấu đi."

Tôi nói với Trần Khả Kiêu: "Thấy chưa, em tìm cho chị người quản lý này được chứ? Chẳng những có khả năng tự học, lại còn luôn luôn ghi nhớ tuyên truyền cửa hàng."

Lúc này hiệp thi đấu thứ 2 bắt đầu, hai người Nguyễn Tiểu Nhị cùng đối thủ của hần cũng đều uống không ít, hơn nữa lại là uống rượu lạnh, hai người lên đài đều lắc lư, cảm giác say dâng trào, dưới chân đều có chút lão đảo. Đánh một lúc tất cả mọi người đều nhận ra: Vốn là Nguyễn Tiểu Nhị đang chiếm ưu thế thì hiện tại lại có phần đánh không lại thanh niên kia. Nếu nói là vì say rượu, điều này là không thể. Tửu lượng của Nguyễn Thị huynh đệ rất cao, bình thường cũng đều uống cả vò, hơn nữa loại rượu này chỉ cần hơi vận động đã bay hơi hết, thậm chí còn có tác dụng làm tăng tinh thần.

Nguyễn Tiểu Nhị xuất thủ cùng né tránh cũng căn bản đều không nhìn thấy có nửa điểm chậm lại, nhưng mà hần đánh không lại người ta.

Xem xét đến đối thủ của hần thì ngược lại có men say rất rõ ràng, tiến lùi lại lão đảo hơn, cơ thể cũng đung đưa không ngừng, cũng không phải là giả vờ, Nhưng vô hình chung chiêu thức lại chuẩn hơn, thân pháp lại linh động hơn nhiều, hần cứ lơ đãng lắc đư lão đảo như vậy lại tránh được vô số quả đấm, còn có thể vừa bận vừa nhàn mà ra sức đánh Nguyễn Tiểu Nhị.

Ván thứ hai vừa kết thúc, Nguyễn Tiểu Nhị vuốt mặt ngã ngồi trên cái ghế băng, kêu lên: "Nhanh lên nào, mang rượu đến đây, Tôi phát hiện rằng là ít rượu, thêm một phần rượu là thêm một phần bản lãnh." Trương Thuận vừa chắt rượu cho hẵn vừa khinh bỉ hỏi: "Chú nghĩ chú là Võ Tòng ca ca à?"

Người thanh niên kia cũng có chút ngượng ngùng tụ tập sang đây, cười hắc hắc nói: "Có thể cho tôi thêm một chén nữa không?" Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra tiểu tử này uống thật sự hơi nhiều, mặc dù lời nói coi như bình thường, cước bộ thì thật sự không ổn định. Trương Thuận nói: "Người anh em, không phải là chúng ta kiệt xỉ, nhưng người mà uống nữa thì lên đài còn đánh được sao? Chúng ta không muốn chiếm tiện nghi cái kiểu này."

Nguyễn Tiểu Nhị cũng nói: "Đúng vậy, người với ta không giống nhau, tửu lượng của ta là luyện tập mà có, mùa đông xuống nước toàn là dựa vào nó cả đấy."

Thanh niên kia xấu hổ nói: "Không sao đâu mà, ta chỉ hơi khát."

Trương Thuận cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là lại rót cho hẵn một lần nữa.

Lần này lên đài, thanh niên đã lung lay giống như một đoá hoa trong nước. Nguyễn Tiểu Nhị nhìn hẵn, cũng ngại ra quyền. Thanh niên kia mặt lờ lờ liếc nghiêng, cười hắc hắc nói: "Người... Cứ đánh!" Hình dáng đã hoàn toàn như một con quỷ say. Nguyễn Tiểu Nhị đánh một quyền ra, còn không có đánh trúng người đối phương, thanh niên này đã uỳnh một tiếng ngã xuống đài, hẵn lập tức lại lượn vòng đứng dậy, thuận thế đá Nguyễn Tiểu Nhị ngã lộn nhào. Trên quy tắc lôi đài cái này gọi là chủ động ngã xuống đất công kinh đối phương rồi lập tức đứng lên, cứ mơ hồ như vậy được 2 điểm.

Tiếp sau đó liền chỉ còn thanh niên ra sức đánh Nguyễn Tiểu Nhị, chỉ thấy hần mượn rượu lúc thì dùng vương bát quỳên lúc thì lại dùng Thỏ Nhị đập trời, đánh cho Nguyễn Tiểu Nhị choáng váng đến mức chẳng biết làm gì. Nghê Tư Vũ lớn tiếng kêu: "Nhị sư phụ cố lên!" Tôi gõ lên trán nàng nói: "Gọi sư phụ thì gọi sư phụ, chớ kèm theo nhị."

Ván thứ ba, Nguyễn Tiểu Nhị kết thúc với ưu thế.....thua. Nhưng mà thua cũng thật không giải thích nổi, mọi người đối với nghị lực cố gắng của thanh niên kia cũng rất kính phục. Không chút khúc mắc đi tới chúc mừng.

Nguyễn Tiểu Nhị ủ rũ cúi đầu đi về, tất cả mọi người đi theo phía sau hần, thỉnh thoảng an ủi 1 2 câu. Nguyễn Tiểu Ngũ xa xa đuổi đến, kêu lên: "Nhị ca, anh thua oan, em vừa mới biết tiểu tử kia con mẹ nó luyện túy quỳên."

Mọi người đối diện nhìn nhau, sau đó một trận cười âm lên. Rượu này Nguyễn Tiểu Nhị uống vào thì là rượu, người ta uống vào lại chẳng khác gì thuốc kích thích, tự đâm đầu vào hòng súng. Nhưng mà vẫn không thể tìm người ta tính sổ, trước khi thi đấu người ta không uống rượu, đủ thấy đã rất nhân từ rồi.

Nghê Tư Vũ suýt nữa khóc lên, nắm lấy cánh tay Nguyễn Tiểu Nhị mạnh mẽ nói: "Nhị sư phụ, thật xin lỗi nha." Nguyễn Tiểu Nhị xoa xoa đầu nàng nói: "Không trách được người, trách nhị sư phụ."

Cổ gia nhìn trường thi đấu khác thường này rất là vui vẻ, trở về chỗ đã nửa ngày mới hỏi tôi: "À đúng rồi, tiểu tử người tìm ta có chuyện gì?"

"Chúng ta chuyển chỗ nói chuyện đi."

Tôi vừa đi vừa nhỏ giọng đem tình huống của Cổ gia nói cho Trần Khả Kiêu

.....

Trong phòng làm việc, tôi đem chuyện đã xảy ra nói ra, Cổ gia rất nghiêm túc nghe xong, nói với tôi cùng Trần Khả Kiêu: "Tiền ta có, nhưng ta không phải là mở hiệu cầm đồ nha."

Trần Khả Kiêu lập tức nói: "Chuyện này rất dễ dàng, chúng ta có thể ký một hiệp nghị, trước hết tôi đem đồ vật để ở chỗ ngài 10 năm, ngày cho tôi mượn tiền, 10 năm sau tôi lại dùng số tiền gấp 3 lần đem chuộc lại."

"10 năm, a a." Cổ gia chậm rãi lắc đầu một cái, "Cô nương à, ta không thiếu tiền, hơn nữa nhìn bộ dạng ta cũng không sống được 10 năm."

"Việc này...." Trần Khả Kiêu chột khựng lại, nàng hiển nhiên không nghĩ tới cái vấn đề này.

Tôi thấy có phần không nói được, vội vàng nhảy ra: "Cái gì 10 năm với có tiền hay không. Như vậy đi, Cổ gia ngài không phải là rất thích chơi đồ cổ sao? Hàng của Trần tiểu thư tuyệt đối là tinh phẩm, coi như là cho ngài mượn chơi. Ngài không phải là có tiền sao? Coi như là giúp tiểu bối một chuyện, cứu nàng một phen. Chờ nàng có năng lực, đem tiền trả lại ngài, ngài cũng chơi đủ rồi, trả lại đồ vật cho nàng, sau đó mọi người vẫn là bạn bè, cứ phức tạp như vậy làm gì nhỉ?"

Tôi nói đến mức hết sức lâm ly, nhưng mà tự mình biết cái lý do này thật ra thì rất linh tinh. Hai người này lần đầu tiên gặp mặt, sẽ không quá tin nhiệm lẫn nhau, chỉ dựa vào thỏa thuận ngoài miệng của Trần Khả Kiêu là đồ cổ cuối cùng rất có thể sẽ không chuộc lại. Dĩ nhiên Cổ gia căn bản sẽ không làm như vậy, nhưng lại có nghĩa là Cổ gia lại cứ thế đưa hàng trăm triệu cho người khác mượn sử dụng. Ở cái thời đại tiền đẻ ra tiền này, đến ngay cả thân huynh đệ trong nhà, vay tiền cũng phải trả lãi.

Quả nhiên, Cổ gia cười như không cười nhìn ta nói: "Tiểu tử, ta đây là phải chịu đủ thua thiệt nha. Nha đầu này là gì của cậu mà giúp nàng như vậy?"

Tôi thuận miệng nói: "Em kết nghĩa"

Trần Khả Kiều liếc tôi một cái, lại không hề phản bác, cuối cùng nàng nói với Cổ gia: "Như vậy đi Cổ lão, cứ theo như nguyên tắc cũ, mỗi năm tăng thêm 2 thành, tôi sẽ nhanh chóng trả ngài tiền, hẳn cũng không lâu đến mức 10 năm."

Cổ gia ha ha cười một tiếng: "Lại bắt đầu nói đến tiền. Nha đầu ta hỏi cô, cô sẽ không sợ đến lúc đó ta đem đồ cổ của cô giữ làm của riêng? Hoặc là không đợi cô trả tiền thì ta đã chết thì làm sao bây giờ?"

Trần Khả Kiều sững sờ. Nàng là người như vậy, mọi việc chưa thật sự chặt chẽ, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như: "Tôi tin tưởng ngài không phải là người như vậy" hoặc là "Ngài nhất định sẽ trường mệnh trăm tuổi". Nàng cùng Cổ gia làm vụ mua bán này, dường như nhất định phải có một người chịu thiệt nhiều, bởi vì đây không phải là một mua một bán đơn giản, phức tạp hơn chính là bao gồm rất nhiều yếu tố không xác định.

Rất nhanh Cổ gia liền tự mình giải đáp vấn đề này: "Thật ra thì cô có thể yên tâm, ta không có con, đòi tiền cũng vô dụng, cho nên ta không có lòng tham. Trên thực tế ta đã để lại di chúc, sau khi chết toàn bộ những đồ cổ kia sẽ vô điều kiện hiến cho quốc gia. Mấy chuyện làm tổn hại đến người khác ta chắc chắn sẽ không làm, cho nên cô không cần lo lắng rằng ta sẽ chiếm đoạt đồ vật của cô, cũng không cần sợ hãi thỏa thuận đạt thành ngày thứ 2 ta sẽ đánh rắm bị cảm lạnh, luật sư của ta sẽ tiếp tục ước định của chúng ta."

Đôi mắt Trần Khả Kiều sáng rực lên.

"Chẳng qua là....." Ánh mắt Cổ gia chợt lóe lên, chậm rãi nói, "Tại sao ta lại phải giúp cô?"

Những lời này rốt cuộc cũng phải nói ra. Lão Cổ đã nói, không thiếu tiền, cho dù cô có tăng lên 10 lần hay lên 20 lần ông ấy cũng chẳng quan

tâm, nói cho cùng vẫn là người ta đang giúp cô.

Lại có chút căng thẳng không thuận lợi. Trần Khả Kiều không phải là loại người dễ dàng buông tha. Cổ gia là dân giang hồ chính cống, nhưng ông không phải là hiệp khách, so với nhân tình lúc nóng lúc lạnh ông càng hiểu tác dụng và sự quý giá của đồng tiền, ai cũng không có quyền chỉ trích ông bất cứ cái gì.

Lúc này tôi rất cục nghĩ tới: Không phải là đồ cổ sao? Tiểu Cường tôi cái gì cũng thiếu, duy nhất không thiếu chính là đồ cổ, cái dao gọt vỏ khoai tây kia của tôi còn là từ thời Tần mà. Hoàng bảo của Lưu Bang thì sao? Không phải là dùng làm áo ngủ mặc à!

Tôi liền đứng lên, nói với Cổ gia: "Lão gia ngài chờ cháu một chút, tuyệt đối không để ngài giúp đỡ không công." Sau đó tôi nhanh chân chạy vào trong thao trường, đâm đầu vào một đội 300 chiến sĩ đang duy trì trật tự, tôi cản bọn họ lại, vô cùng lo lắng nói: "Ai trên người có mang theo đồ từ hồi đó của các người, đem tặng cho tôi."

Tiểu đội chiến sĩ cũng không hỏi nhiều, lập tức móc ra, tôi tìm tở báo tóm lại. Tiếp theo người này thì lấy ra cây châm cài tóc người kia thì lấy ra khối đá lửa, càng về sau thì càng có những loại đồ muôn hình vạn trạng, có mấy tờ giấy vụn vãi vụn, cái chìa khóa. Tôi vừa cầm vừa nói: "Chỉ cần là đồ các người mang từ hồi đó tới là được, không cần phải quá đáng giá."

Thật ra thì trên người các chiến sĩ cũng không có gì đáng giá, cuối cùng tôi kiểm tra lại một đồng vật ngón ngang, chạy về phòng làm việc để xuống trước mặt của Cổ gia, nói: "Biết ngài không ham tiền, vậy thì cầm mấy cái đồ này làm lợi tức vậy."

Cổ gia chỉ chỉ ngón tay đùa bỡn hỏi: "Đây là cái gì?"

"Ngài tự xem đi."

Cố gia cầm lên một cây trâm cài tóc, mới đầu còn lơ đãng, liếc mắt nhìn lập tức nhảy dựng đứng lên, từ trong lồng ngực lấy ra một cái kính lúp nhỏ cẩn thận xem xét, lầm bầm nói: "Đây là đồ từ thời Tống a." Tôi không nói lời nào, đặc ý nháy mắt với Trần Khả Kiều.

Cố gia lại cầm lên một cái chìa khóa: "Đây cũng là thời Tống." Hắn lại cầm lên một vật nhìn như ngọc bài. Tôi cả kinh, lúc ấy không nhìn kỹ, không nghĩ tới trên người chiến sĩ có cả loại vật này, đại khai là trước kia làm lính vẫn mang theo, sau này liền giữ lại làm kỷ niệm. Cố gia xem xét qua nói: "Đây là đá."

Lúc này tôi mới yên lòng.

Cố gia còn nói: "Nhưng mà đá cũng là đá từ thời Tống, chỉ cần gia công một chút, so với ngọc bây giờ còn giá trị hơn nhiều." Tiếp theo ông ấy lại từ trong tờ báo mò ra nửa cái bánh cứng rắn lên, kinh ngạc nói: "Đây là cái gì?"

Tôi cơ hồ muốn nổi điên. Là ai làm vậy a? Để cho họ mang đồ ra, ngay cả hành quân lương giữ lại được cũng lấy ra.

Tôi đoạt lấy đút luôn vào trong mồm, lại ậm ờ nói: "Cái này không tính." Tôi thật sự sợ Cố gia nhìn ra cái bánh này cũng là từ thời Tống, vậy thì vậy thì quá dân chơi rồi.

Tôi ăn bánh từ thời Tống, nhìn Cố gia kiểm kê đồ. Cố gia nhìn kỹ càng những đồ chơi không biết bao nhiêu tiền kia một lần, có chút hưng phấn hỏi ta: "Những cái này từ đâu có được?"

Tôi bắt chéo hai chân một cái nói: "Cháu mở tiệm cầm đồ mà."

"Mở tiệm cầm đồ mà mang trên người một đồng đồ cổ từ thời Tống theo chơi?"

"....." Lão này xem ra cũng rất khó lừa gạt a!.

Cũng may là lão Cổ không cố gắng tra hỏi, ông ấy hỏi tôi: "Những thứ này cậu đều cho ta?"

"Cũng không phải là cho không, là làm lợi tức." Tôi làm như vậy hoàn toàn là bởi vì những câu nói vừa rồi của lão Cổ, nếu như nói những đồ vật này khi hẵn qua đời cũng là tặng cho quốc gia, thì cũng sẽ không lấy lửa đốt mình, hơn nữa tôi cũng sẽ được coi là một người yêu nước.

Cổ gia hưng phấn rồi lại có chút ngượng ngùng, ho khan mấy tiếng nói: "Thật ra thì ý ta không phải như vậy....Vừa rồi chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi. Đúng rồi nha đầu, đồ của người lúc nào sẽ đưa đến chỗ ta?"

Trần Khả Kiều từ lúc tôi đi vào đến giờ vẫn ở trong trạng thái đờ đẫn, lúc này mới phục hồi lại tinh thần. Nàng vui vẻ nói: "Ngài nguyện ý giúp tôi sao?"

Cổ gia lúng túng cười nói: "Cái túi trị giá mấy ngàn cũng cho ta lót móng, ta có thể không đồng ý sao?"

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Cái Chìa Khóa Vạn Năng

Tôi không biết những thứ mà tôi tặng Cổ gia rốt cuộc trị giá bao nhiêu tiền, theo tôi đoán thì có lẽ sẽ không quá nhiều, ít nhất sẽ không nhiều hơn so với lợi nhuận lúc ban đầu mà Trần Khả Kiêu đã hứa hẹn. Dĩ nhiên Cổ gia không muốn vô thanh vô tức phải chịu thiệt, nhưng cũng sẽ không tự dưng chiếm lợi ích của người khác, ông đáp ứng giúp một tay, chủ yếu vẫn là do có hảo cảm đối với tôi, hậu bối biết điều.

Cổ gia thường thức từng cái từng cái một. Tôi nhét nốt miếng bánh cuối cùng vào trong miệng, nghẹn trợn mắt lên nói: "Lão gia tử, món nào đắt tiền nhất vậy?"

Cổ gia cầm lên một cái chìa khóa hình cây gậy vuốt ve ở trong tay, nói: "Món nào cũng không quá đáng giá...." Cái chìa khóa nhẵn bóng kia, ở trong tay lão già vẫn còn sáng lấp lánh, dường như ngày hôm qua vẫn có người sử dụng. Cổ gia đột nhiên biến sắc nói, "Không đúng!"

"Sao vậy?" Tôi sợ hết hồn.

Cổ gia lại cầm kính lúp cẩn thận quan sát cái chìa khóa trong tay. Cuối cùng ông để xuống giường, lẩm bẩm nói: "Đúng là đồ từ thời Tống, nhưng mà....." Lão đột nhiên hỏi tôi, "Những món đồ này cậu lấy từ trong tay người nào thế? Tại sao lại có thể bảo quản tốt đến như vậy?"

Đúng thế, bất kể là chìa khóa bằng sắt hay là bằng đồng, trải qua 900 năm lịch sử, coi như là giữ gìn có tốt hơn nữa cũng không thể nào ngay cả

một vết rỉ sét cũng không có, lại càng không thể sáng đến mức có thể làm gương soi.

Tôi úp úp mở mở suốt cả nửa ngày, cuối cùng nói: "Có thể nhà tiểu tử bán cho cháu thì chín kiếp đều là trộm, đây là một cái chìa khóa vạn năng được lưu truyền từ trên xuống?"

Cổ gia dường như căn bản chẳng nghe thấy tôi đang nói cái gì, ông có chút thất thần cầm lên một tờ giấy nhỏ, liếc mắt nhìn một cái, sợ hãi nói: "Hộ thân phù? Cái này nếu mà là cũng là đồ từ triều Tống thì quả thật là gặp quý rồi!" Tờ giấy kia màu hơi vàng vàng, chẳng qua là do chất liệu giấy cổ hủ, hơn nữa toàn bộ không có một chút hư hại, tôi đoán chừng ngay cả cho hán gian ngồi lên ghế hùm*, nhét nước ốt* hẳn cũng xấu hổ khi nói đó là di vật ngàn năm.

(* Ghế hùm: Hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau).

* Nhét nước ốt: Giã ốt ra lấy nước cho người uống.)

Vấn đề là nó đúng là di vật ngàn năm! Khác biệt với bánh là cái mảnh giấy này tôi vừa rồi cũng đã nhìn thấy, nhưng trong tiềm thức liền lập tức đưa nó vào hàng ngũ không đáng bao nhiêu tiền. Cùng bọn Tần Thủy Hoàng, Hạng Vũ ở chung thời gian dài, trong đầu tôi căn bản là không có cái khái niệm gì về lịch sử cùng thời gian, cứ tiếp tục như vậy thì không thể không bị bại lộ.

Cái bánh thì có thể ăn hết, hộ thân phù thì làm sao bây giờ? Vấn đề cái chìa khóa còn chưa giải quyết xong. Các bạn không thể trông đợi vào sau này có vật nào không giải thích được tôi cũng cầm lên ăn hết chứ?

Cũng may là trên phương diện giám định tờ giấy Cổ gia không có lợi hại như vậy, tôi thừa dịp ông vẫn còn đang trong thời gian sững sờ liền nhanh

trí nói: "Đó là vợ cháu thay cháu cầu bùa bình an, vừa này gấp quá nên cầm nhầm."

Cố gia hoài nghi nhìn tôi, cũng không có ý định trả lại cho tôi.

"Nếu không tặng ngài làm kỷ niệm?" Tôi lấy lúi làm tiến.

"Tên cúng cơm của cậu là Nhị Cầu Tử?"

"Cháu....Vâng đúng thế."

Sự lưỡng lự của tôi lại càng tăng thêm lòng nghi ngờ của Cố gia. Ông cầm tờ Hộ thân phù thả lại vào trong tờ báo, sau đó đứng dậy nói: "Ta sẽ giữ lại chơi hai ngày, lúc nào cậu muốn lấy lại thì tìm ta." Tôi cũng không nói gì, nếu không lại khiến ông ta phải nghi ngờ. Giấy 900 năm, thậm chí còn có thể bắn ra bột giấy, một khi bị người ta phát hiện, tôi thật sự không biết sẽ có hậu quả gì. Chỉ mong ông cụ suy nghĩ bình thường cho là không thể nào mà buông tha ý nghĩ đi tìm người giám định.

Cố gia xé một góc tờ báo viết lên một dãy số đưa cho Trần Khả Kiêu: "Nhanh đi tìm luật sư của ta, chúng ta hẹn thời gian hoàn thành chuyện này." Trần Khả Kiêu trân trọng nhận lấy, sau đó chúng tôi liền chứng kiến lão Cố cởi ra cái áo lót màu đen, đem cả một đồng hồ kể cả tờ báo cũng bọc lại, trên người chỉ mặc mỗi cái áo 3 lỗ rời đi.

Tôi đứng trước cửa sổ, nhìn theo bóng lưng Cố gia tự lẩm bẩm nói: "Mặc dù mấy kẻ giang hồ bịp bợm chưa chắc đã là lão già, nhưng tại sao mấy lão già tôi gặp phải lại toàn giống như giang hồ bịp bợm vậy?" Tôi bất chợt muốn gặp lão Sáu Lưu, lại một tháng nữa trôi qua, không biết lần này lão có thể mang tới cho tôi vui mừng gì. Độc tâm thuật mặc dù không tệ, nhưng mỗi người mỗi ngày chỉ có thể dùng một lần, phần lớn thời điểm là không chiếm được tin tức hữu dụng gì, tôi vẫn đang chờ nó lên level đây.

"Nói qua chuyện của chúng ta đi, Tiêu quản lý."

"Chúng ta.... Đúng vậy, nói một chút đi." Lúc này tôi mới kịp phản ứng, tôi dường như đã giúp nàng một chuyện rất lớn a. Vốn là vừa dồn vừa ép, lúc đầu chỉ là cái hữu danh vô thực nhân tình, kết quả là nói qua nói lại liền biến thành như vậy. Nếu đã như vậy, vậy thì xem xem nàng như thế nào cảm tạ tôi đi. Làm chuyện tốt không cầu hồi báo, tôi mới chỉ làm ở trong mơ, sau đó bị dọa tỉnh lại.

"Những thứ đồ cổ chú đưa ông ấy trị giá bao nhiêu tiền?"

Tôi làm gì biết? Không thể làm gì khác hơn là cao thâm khoát tay áo một cái. Trần Khả Kiều có chút lúng túng cười mấy tiếng nói: "Chị cũng biết không đơn giản chỉ là tiền như vậy, chú giúp chị một chuyện lớn như vậy, nhưng mà chị chả có gì có thể đưa cho chú...."

Nữ nhân nói những lời này thì chỉ có một loại kịch bản là "Chỉ có chính mình", nhưng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết nàng không phải là loại nữ nhân như vậy. Tôi rất muốn thống khoái mà nói với nàng: "Trần tiểu thư đừng tự gây khó dễ, chính là đơn giản chỉ là tiền...."

Trần Khả Kiều đứng bên cạnh tôi, nhìn ngoài cửa sổ nói: "Tại sao lại giúp chị?"

Tôi nên nói như thế nào? Bởi vì nàng cao ngạo quật cường đã đánh động dục vọng muốn bảo vệ của một người đàn ông? Thế này thì quá Hồng Kông rồi. Hay là dùng giọng trêu chọc của lưu manh quý tộc nâng cằm nàng lên rồi nói với nàng: Bộ ngực của chị rất đẹp? Hay là trực tiếp nói cho nàng biết: bởi vì meo meo (mông) của chị rất to?

Trần Khả Kiều nhìn vào mắt của tôi, dường như muốn từ bên trong tìm lần ra được chút gì. Nàng thấy tôi không nói lời nào, ôm lấy bả vai nói: "Yên tâm đi, chị sẽ không để chú phải chịu thiệt. Nghịch Thời Không từ lúc chú quản lý so với chị thì tốt hơn rất nhiều, chị sẽ trong vòng một hai ngày

viết một cái hợp đồng chuyển nhượng quầy rượu cho chú, sau đó nó sẽ hoàn toàn mang họ Tiêu."

Lời của nàng lại đưa quan hệ của chúng tôi lên mặt lợi ích, tôi cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhắc nhở nàng: "Hiện nay Nghịch Thời Không kiếm tiền rất tốt."

"Đó cũng là vì chú kinh doanh thích đáng, còn có rượu Đỗ Tùng Năm Sao. Thật ra thì nó chỉ là chị mở chơi thôi, sau này chị lại càng không có thời gian để quản lý, chuyển cho chú là thích hợp nhất." Nàng nhìn tôi, nói thêm, "Chờ sau khi chị cùng lão Cổ đạt thành hiệp nghị rồi suy nghĩ lại xem phải cảm tạ chú như thế nào nhé."

Nàng rất thông minh, khi ước lượng một quầy rượu có thể không so sánh được với những thứ đồ cổ tôi đưa Cổ gia chơi, nàng liền bỏ ra nhiều hơn. Nàng không muốn đắc tội tôi, là bởi vì cảm thấy tôi còn có giá trị lợi dụng. Tôi nhìn chăm chăm mặt của nàng một lúc, đột nhiên phát hiện ra nàng thật ra thì còn rất trẻ, người khác dùng mỹ phẩm là vì đẹp, nhưng nàng lại là vì khiến cho mình nhìn qua thành thực hơn một chút giống hệt như những nhân vật trên thượng tầng. Tôi kỳ quái hỏi nàng: "Chị bao tuổi rồi?"

"A a, chú không biết là hỏi tuổi con gái rất là không lịch sự à?" Nàng dùng những lời này để ngăn cản, nói rõ nàng cũng có chút hoảng loạn.

"Em lịch sự lúc nào à? Bây giờ chị phải nói cho em biết chị là cái dạng gì đi?"

".....chị sắp 25 rồi." Trần Khả Kiêu xem ra đã từ từ thích ứng cách nên nói chuyện với tôi như thế nào rồi.

Tôi kinh ngạc nói: "Em cho là chị trên 30 rồi."

Trần Khả Kiêu bất đắc dĩ nói: "Đấy rõ ràng là chị thành thực."

Tôi tiếp tục chọc tức nàng: "Không phải thế, nhìn mặt mà giống như trên 30 thì thật là cũng là trên 40 rồi. Chị cứ nhìn Lưu Hiểu Khánh 40 tuổi mà xem, thật ra thì bà năm nay đã 50 mấy rồi."

Trần Khả Kiều ôm bả vai lạnh lùng nói: "Chú đã nói xong chưa?"

Tôi nói: "Em mới chỉ nói đùa thôi, mà chị đã có thể coi em như kẻ bội tình bạc nghĩa rồi."

Tôi nhìn thấy khóe miệng nàng hơi nhếch lên, nói với tôi lần gấp lại sau không thể quay đầu bước vào lộ trình của nàng. Thấy nàng có vẻ bận bịu nhiều việc, 400 triệu đại khái còn chưa đủ để cứu vớt một công ty huy hoàng trên lĩnh vực bất động sản, việc này từ trên kỳ hạn 10 năm cũng có thể tìm được manh mối.

400 triệu, 10 năm, trọng trách trên vai nữ nhân này dường như không nhẹ.

...

Vào thời điểm khi tất cả các trận tranh tài buổi chiều cũng đều tiến hành xong, cái loa phát thanh của đại hội vang lên, để cho những đoàn thể có tham gia thi đấu vào ngày thứ 2 phái đại biểu đi rút thăm, như vậy tiện cho sáng mai lập tức bắt đầu thi đấu.

Đội chúng tôi vẫn do Lâm Xung đại biểu. Ở trên đường từ chủ tịch đài đi về, tôi thấy Lâm Xung nắm tờ giấy không ngừng bật cười. Một người bình thường trầm ổn thì chuyện gì có thể khiến như vậy? Kể cả không phải thi đấu cũng không đến nỗi cao hứng như vậy chứ?

Chờ anh ta trở lại tôi cầm lấy tờ giấy liếc qua cũng không nhận được cười lớn: Đối thủ ngày mai của chúng tôi, vẫn như cũ là Tinh Võ Tự Do Bác Kích Hội. Lần trước coi như là oan gia ngõ hẹp, lần này thật sự có chút dở khóc dở cười. Bọn họ lần trước thua, vất vả lắm mới tái đấu được thì trận

đấu lại diễn ra, kết quả lại chạm mặt bọn Lâm Xung, tôi cũng có chút không nỡ.

Buổi tối ở khách sạn, hội trưởng Tinh Võ hội dẫn một đám người tới gõ cửa phòng tôi. Tôi còn tưởng rằng đến gây chuyện, nhưng lại nghe hội trưởng ở ngoài cửa nói: "Tiêu đội trưởng, tôi biết lần tranh tài trước các anh vẫn chưa xuất toàn lực, hôm nay tôi tới là muốn mời các anh ngày mai nghiêm túc cùng với chúng tôi đánh một trận...."

Tôi vừa mở cửa, thấy cái đỉnh đầu trọc của hội trưởng, mái tóc vén qua hai bên tai được buộc lại phía sau cổ, nhìn qua giống như người Khiết Đan. Hắn thấy tôi, có chút ngượng ngùng nói: "Vốn là không nên đến đây, nhưng xin anh hãy đáp ứng thỉnh cầu này của tôi."

Tôi gật đầu một cái: "Tôi đáp ứng anh."

Sau khi bọn hội trưởng rời khỏi, Lâm Xung đi tới hỏi tôi: "Đánh như thế nào?"

Tôi suy nghĩ một chút, có chút uể oải nói: "Với thực lực của bọn họ không thể đi tới cùng, sớm chết sớm siêu độ đi." Thật ra thì tôi cũng hơi thích tên hội trưởng.

Ngày thứ hai tôi để Thời Thiên cùng với tôi xếp ở hai vị trí cuối cùng, bọn hội trưởng vẫn như trước không có nhìn thấy đội viên thứ tư của chúng tôi, hơn nữa còn bị đánh sưng mặt sưng mũi, sau đó hài lòng chạy vội ra trạm xe lửa. Bọn họ cũng hiểu, tiếp tục trận tái đấu cũng chẳng có ý nghĩa gì, bọn họ cao hứng vì lần này tới cuối cũng cũng thấy được cao thủ chân chính. Lúc trước khi chia tay, bọn họ không một chút oán hận cùng ôm chúng tôi, hội trưởng vỗ vỗ bả vai tôi nói: "Tiếc nuôi lớn nhất của tôi chính là không thể cùng anh đánh một trận." Khiến cho tôi đang có chút cảm động đối với người luyện võ đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Thật ra thì nhìn thân ảnh bọn họ rời đi tôi vẫn có chút đau lòng. Nếu như không phải là gặp gỡ cái tổ hợp biến thái cũng như gian lận này của chúng tôi, mỗi hơi xương máu của bọn họ sẽ được báo đáp nhiều hơn. Tôi không biết có vì chúng tôi tham dự mà có thể mang cho kế hoạch to lớn của quốc gia một ảnh hưởng xấu hay không, nhưng nghĩ đến mục tiêu của chúng tôi chẳng qua chỉ là vị trí thứ 5, trong lòng tôi liền dễ chịu hơn một chút.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Triêm Y Thập Bát Diệt

Trận đấu vài ngày tiếp theo càng thêm kịch liệt và gian khổ, mỗi ngày đều có một nửa số người bị đào thải, có điều phần lớn họ đều ở lại. Tuyệt đại đa số đội ngũ và mọi người đều rõ ràng thực lực của mình, họ tới chủ yếu là vì mở rộng tầm mắt.

Mà họ cũng không thất vọng. Chẳng riêng gì họ, theo tính tàn khốc của cuộc đấu tăng lên, các đài truyền hình trong cả nước đều lũ lượt kéo đến. Tôi lấy chứng minh thư và báo giá thuê văn phòng cho vài phóng viên vùng khác dùng chung, ít nhất cũng phải gỡ gạc lại tiền thuê máy móc về chứ.

Đấu đơn đã đánh tới 32 cường, chúng tôi chiếm 3 vị trí, đã xem như đội ngũ rất mạnh rồi. Đồng Bình đương nhiên thẳng đường đi tới, hai người khác bạn chắc chắn không đoán được đâu, là Hồ Tam Nương và Đoạn Cảnh Trụ. Trương Thuận và Nguyễn Tiểu Ngũ đều không đi được bao xa liền bị đối thủ dùng cách đếm số đả bại. Nếu bàn về đối địch thực sự, những người đó ai cũng không phải đối thủ của họ, nhưng đánh thi đấu không phải liều mạng, mà là có quy tắc. Để dám Trương Thuận đeo găng tay boxing đứng trong một mảnh đất nhỏ đấm đá với người đã vất vả nghiên cứu quy tắc, có chút giống như để Pavarotti thi hát ‘Nhìn thấy con gián, tôi không sợ, không sợ đâu’ với Quách Mỹ Mỹ* vậy. Đương nhiên, chuyện chuẩn bị trước trận đấu một cách tiêu cực của Trương Thuận và Nguyễn Tiểu Ngũ cũng là một nhân tố, họ chết vẫn không hối cải, khinh thường đối thủ, kết quả liền chịu thua thiệt. Mà Hồ Tam Nương và Đoạn Cảnh Trụ đều giữ sức tham gia thi đấu, Hồ Tam Nương một lòng muốn liều

sức giành thắng với Đồng Viện đoạt hết nổi trội; Đoạn Cảnh Trụ thì toàn tâm toàn ý muốn chứng minh bản thân trước mặt 107 người anh, cộng thêm chút may mắn, hai người này liền ở lại.

Người ở lại còn có một điểm chung, đó chính là phần lớn đều là người trong môn phái đặc sắc nổi bật, họ chỉ ít cũng nắm giữ cốt lõi của một môn công phu. Những cậu chàng trẻ trâu từ nhỏ chỉ biết nâng cử tạ đấm bao cát kia gần như toàn bộ lũ lượt xuống đài, điều này cũng chứng minh cho sự bác đại tinh thâm của võ thuật Trung Hoa.

Có điều trên đài toàn những tuyển thủ thi đấu như vậy cũng rất ngập tràn thú vị và khó hiểu. Tôi từng chứng kiến một vị luyện Bát Quái Du Long Chưởng vây đối thủ chạy như điên, trận đấu đánh hết 10', có người tính cho hẳn ta chạy tròn 3km. Tuy đấu thua nhưng lại được đội điền kinh của tỉnh nào đó kết nạp vào.

Còn có cậu chàng từng giao thủ với Nguyễn Tiểu Nhị, mỗi ngày uống say lướt khướt lên đài động thủ với người ta. Nếu gã tham gia thi đấu bình thường thì âu có lẽ đã sớm bị người ta đuổi ra ngoài, nhưng cuộc đấu lần này chính là muốn tỏ rõ đặc sắc truyền thống, nên cũng đành cam chịu cho hành vi của gã. Gã kêu rú nghiêng nghiêng ngả ngả suốt dọc đường mới đi tới đây chứ.

Còn có một vị tuyển thủ luyện 'Triêm Y Thập Bát Diệt', đối thủ cứ đánh gã một cái gã liền bổ nhào vào người ta một cái, đối thủ đánh gã một đòn được một phần, gã làm đối thủ ngã một lần được hai phần, cứ như thế bách chiến bách thắng xông vào 32 cường.

Còn buồn cười hơn chính là hai tuyển thủ luyện Thái Cực đụng nhau, nếu không phải luyện Đường Lang Quyền và luyện Hầu Quyền đánh với nhau thì động tác họ tạo ra khi đeo găng tay boxing sẽ càng vui tai vui mắt, nhìn qua khá là hài hước. Có chút giống như để McGrady* và Messi* đánh bóng bàn trên sân khúc côn cầu vậy.

Đoàn thể đã xác định ra 16 cường, trận tiếp theo sẽ là vòng 1/8. Đối mặt với tình trạng tất cả tuyển thủ đều hết sức mệt mỏi, ban tổ chức lâm thời quyết định tất cả được nghỉ ngơi hai ngày. Thực ra rất nhiều đoàn đội có thực lực chính là bị đấu đơn và đấu đội làm mất sức. Lực lượng trung kiên trong đội ngũ phần lớn đều không có quá nhiều, phải chạy đi chạy lại. Họ gặp phải đấu đơn đấu đội liên không thể kiêm thêm. Rất nhiều người đều lựa chọn dốc sức liều mình, kết quả đến nửa sau cuộc thi gặp đối thủ thể lực mạnh hơn thì rõ ràng không bằng được.

Dục Tài chúng tôi đương nhiên không tồn tại vấn đề như vậy. Tuy đấu đội thắng kể ra cũng không nhẹ nhõm, nhưng vẫn hiếm khi có người có thể gặp được tuyển thứ thứ bốn của chúng tôi, Thời Thiên đều bách chiến bách thắng. Bởi thế liên nảy sinh một vấn đề, bởi vì tôi vĩnh viễn là khiêm nhường, cho nên luôn không ai biết đến, theo chúng tôi càng đi sâu thì càng rơi vào tầm mắt của tất cả mọi người, tôi cũng liên trở thành nhân vật đầy bí ẩn. Bởi vì đội mạnh đều cất tuyển thủ có thực lực nhất làm con bài áp chót, thân phận của tôi lại là đội trưởng, mỗi lần thi đấu, tôi đều phải đi tới đăng trước chào hỏi với người đội trưởng của đối phương, sau đó tôi bèn đi xuống đăng sau ngồi xuống thờ thần hoặc đọc tiểu thuyết, không hề quan tâm tới tình hình trên đài (có quan tâm thì xem cũng chả hiểu). Điều bộ này lặp đi lặp lại hàng trăm ngàn lần ở trước mắt bao người, vì thế tôi liên trở thành cao thủ tuyệt đỉnh trong mắt họ. Ngoại trừ lão Hồ biết nội tình, ngay cả Đồng Viện đều lơ mơ. Tuy cô ả nói tôi đánh nhau giống lưu manh, nhưng chẳng ai quy định lưu manh không thể trở thành cao thủ chứ? Có lẽ tôi ở trong mắt cô ả đã sắp trở thành một ẩn hiệp trong trò chơi phong trần rồi.

Giấc mộng của rất nhiều người bây giờ chính là muốn đánh một trận với tôi, mục tiêu của rất nhiều đoàn đội chính là muốn đánh đến tận vòng của tôi, hại tôi ra ra vào vào đều phải đi theo đám Lâm Xung, nếu không mang theo Triệu Bạch Kiềm* – gã so với dụng cụ dò xét còn dễ sử dụng hơn.

Buổi chiều cùng ngày khi chúng tôi xông vào 16 cường, sau khi tan trận 300 công nhân liền dỡ lôi đài, các trận đấu về sau chỉ cần giữ lại 4 lôi đài là đủ rồi. Tôi và Từ Đắc Long tản bộ chậm chậm bên mé sân, tôi hỏi gã:

- Đấu xong thì đi à?

Từ Đắc Long gật đầu.

Tôi nói:

- Hơn tháng nữa tôi kết hôn, xong rồi hẵng đi được không?

- Chúc mừng chú, nhưng bọn anh đã không còn thời gian rồi.

Tôi rốt cuộc không nhịn được hỏi:

- Có thể nói cho tôi biết mấy ông phải đi làm gì không?

Từ Đắc Long không trực tiếp cự tuyệt tôi, gã nói:

- Chuyện rất là phức tạp, hơn nữa không liên can tới người ngoài.

Tôi len lén dùng một chiêu Độc Tâm Thuật với gã, nhưng chỉ nhận được một tin tức không hề liên quan, xem ra cái tín niệm che giấu ở đáy lòng gã đã trở thành một phần của gã và đám chiến sĩ của gã, sẽ không hay bàn tới.

Lúc này Nghê Tư Vũ xuất hiện ở cửa sân thể dục, nhỏ thấy tôi liền hỏi Hạng Vũ đang ở đâu. Đúng lúc Hạng Vũ vừa theo đám hảo hán cùng nhau ra ngoài đi khách sạn, hôm nay Trương Băng có tiết học, cho nên không đi cùng gã. Nghê Tư Vũ hưng phấn khập khiễng chạy tới, tóm cánh tay Hạng Vũ hô:

- Anh. – Hạng Vũ mỉm cười về phía nhỏ.

- Anh à, ngày mai em đấu chung kết rồi, anh có tới xem không?

Hạng Vũ nói:

- Được thôi. Đây chẳng phải việc em luôn mong muốn sao?

Nghê Tư Vũ cười ngọt ngào, nói thời gian địa điểm cho Hạng Vũ, lúc tạt ngang qua bên người tôi liền làm một chiếc mặt quỷ về phía tôi rồi nói:

- Ở ngay trong cung thể thao, rất gần thôi, anh Cường cũng tới cổ vũ cho em nhé.

Trận đấu này Nghê Tư Vũ đã mong chờ từ rất lâu, cũng là một điều sống còn trong giấc mơ nhỏ muốn thực hiện. Tôi chẳng hay con bé đã tạo dựng mục tiêu này từ lúc nào, cũng chẳng rõ đoạt quán quân tỉnh có chỗ tốt gì, có lẽ Nghê Tư Vũ chỉ muốn dùng điều này để chứng minh mình không hề kém hơn người khác thôi.

Tôi phát hiện nhỏ vừa rời khỏi Hạng Vũ thì lập tức sẽ thả chậm bước chân che đi sự tàn tật của nhỏ. Chuyện nhỏ thích Hạng Vũ chẳng phải là bí mật gì cả, thiếu nữ hoài xuân mà, nhưng kỳ quái chính là cô gái khác đều mong muốn biểu hiện ra mặt xuất sắc nhất trước mặt người mình thích, Nghê Tư Vũ thì ngược lại, chỉ không tránh không né sự tàn tật của mình trước mặt Hạng Vũ. Điều này trong tâm lý học gọi là... nói các người cũng không hiểu đâu.

Tôi không ngờ rằng một cuộc thi bơi cấp tỉnh lại cũng dấy lên một cơn sóng không nhỏ. Chúng tôi tới sân đấu xem, ghế xem đã chật ních những người yêu bơi lội, trong đám người kê lên không ít máy ảnh, từng đoàn tuyển thủ và huấn luyện viên vây quanh một chỗ làm công tác chuẩn bị sau cùng.

Tôi cùng Trương Thuận, Nguyễn Thị huỳnh đệ và cả Hạng Vũ không ngờ lại chẳng có chỗ ngồi. Cũng may bất kể là Nghê Tư Vũ hay là tôi, ở nơi đây đều có một đồng người quen, chúng tôi liền chen lên đằng trước, dựa lên lan can dùng để cách ly người xem với bể bơi. Chúng tôi nhìn thấy

cha Nghê Tư Vũ triệu tập đám học sinh lại một chỗ làm nơi chỉ đạo và động viên trước khi thi đấu. Nghê Tư Vũ quay lưng về phía chúng tôi, vẫn là bộ bikini màu đen ấy, mông ưỡn lên. Trương Thuận hết như không thấy ai bên cạnh, hô:

- Đồ nhi.

Một bầy người quay đầu nhìn, cha Nghê Tư Vũ vừa thấy ba tên thầy vô lương của con gái mình tới, ngán ngấm nói với nhỏ:

- Con đi đi.

Nghê Tư Vũ cười hềnh hếch đi về phía chúng tôi. Cô bé đầu tiên là kéo ba ông thầy của nhỏ vừa cười vừa nói, sau đó mới ngẩng đầu nhìn ngó Hạng Vũ, ngoan ngoãn chào hỏi:

- Anh tới rồi à.

Hạng Vũ gật đầu:

- Chuẩn bị thế nào rồi? Có nắm chắc không?

Nghê Tư Vũ quay đầu chỉ vào một cô gái mặc bộ bikini màu xám, mặt lo âu nói:

- Vốn dĩ còn được, nhưng em không ngờ Lưu Phỉ Phỉ cũng tới. Bọn anh biết nó là ai không? Nó chính là đội tuyển quốc gia, bởi vì vi phạm kỷ luật mới bị trả về đội tỉnh, cha em nói thua nó cũng không sao cả, thứ nhì năm nay cũng xem như là đứng đầu trong tỉnh rồi.

Hạng Vũ nghe xong nhú mày, chột nói:

- Vũ em qua đây, anh nói với em vài câu.

- Vâng ạ. – Nghê Tư Vũ vui vẻ đồng ý một tiếng, đi theo Hạng Vũ.

Hạng Vũ khom lưng nói bên tai nhỏ không đến ba câu, Nghê Tư Vũ vành mắt liền đỏ một cách rất đột ngột. Hạng Vũ đứng dậy, trở lại chỗ chúng tôi, Nghê Tư Vũ thì cứ đỏ mắt như thế lẳng lặng rời đi, ngay cả đầu cũng chẳng buồn ngoảnh lại. Tôi và ba ông thầy của nhỏ đều ù ù cạc cạc.

Sau đó Nghê Tư Vũ từ đầu tới đuôi không nói với người khác một câu nào nữa. Sau khi trận đấu bắt đầu, Lưu Phi Phi ở ngay cạnh nàng, nhỏ ngay cả liếc đều chẳng buồn liếc lấy một cái. Sau khi tiếng còi vút lên, Nghê Tư Vũ không cho người khác bất kỳ cơ hội nào, cuối cùng với ưu thế dẫn trước Lưu Phi Phi nửa thân người giành được danh hiệu quán quân bơi 50m tự do nữ. Một cuộc thi đấu nhỏ mong chờ rất lâu, thấp thỏm rất lâu không ngờ cứ thế kết thúc một cách thoát nhìn rất qua quýt.

Tôi lần thứ n vỗ vai Hạng Vũ hỏi:

- Anh rốt cuộc nói gì với nhỏ thế?

Hạng Vũ thấy Nghê Tư Vũ thẳng, cười nhạt, lúc này mới trả lời tôi:

- Anh hỏi nhỏ, ý nghĩ của nhỏ có xứng đáng với nỗ lực nhỏ bỏ ra không? Anh còn nói với nhỏ, thua thì đừng tới gặp anh nữa.

Tôi giật mình nói:

- Anh nói như vậy với nhỏ thật à?

Hạng Vũ gật đầu.

Tôi dặm chân:

- Anh ngoại trừ đập nôi chìm thuyền còn biết trêu ghẹo người khác cơ à? Nhỏ dựa dẫm vào anh như vậy, anh có từng nghĩ nếu nhỏ thua thật thì làm sao đây?

Hạng Vũ lạnh lùng nói:

- Điều này giống như đánh giặc, còn chưa đánh đã tìm cớ cho thất bại của mình, thì làm sao có thể thắng được?

- Nhưng... vấn đề là đối thủ mạnh thật đó. Nguyễn Tiểu Ngũ dè dặt nói, gã vẫn rất bội phục Hạng Vũ.

- Mọi người đều là người, kẻ thắng lợi chỉ có một, vậy thì kẻ đó vì sao không phải tôi chứ?

Tôi la lên:

- Anh đây là tư tưởng đầu cơ chủ nghĩa quân phiệt, thế mọi người đều nghĩ như vậy thì sao đây?

- Hề hề... -Hạng Vũ cười một tiếng, vẫy vẫy tay về phía chúng tôi, từ từ đi ra ngoài.

*Quách Mỹ Mỹ: Một "chân dài" tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc có tên nick là "Quách Mỹ Mỹ ba by" 20 tuổi, đã gây "chấn động" không nhỏ vì ngang nhiên khoe khoang trên mạng về cuộc sống giàu sang và tự xưng là Tổng Giám đốc Thương mại của Hội Chữ thập đỏ Trung Quốc. Cư dân mạng Trung Quốc đồng loạt chất vấn mối quan hệ giữa Quách Mỹ Mỹ và Hội Chữ thập đỏ Trung Quốc, sự chất vấn của công chúng đã nhanh chóng lan rộng và dẫn đến một cuộc khủng hoảng tín nhiệm chưa từng có đối với Hội Chữ thập đỏ Trung Quốc, một đoàn thể cứu trợ xã hội lớn nhất ở Trung Quốc.

* McGrady: Ngôi sao bóng rổ người Mỹ.

*Messi: Ngôi sao bóng đá người Argentina.

*Triệu Bạch Kiểm: Triệu mặt trắng – Nhân vật đi theo Tần Thủy Hoàng.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Mục Tiêu Mới

Trong nghi thức trao giải, Nghê Tư Vũ đứng ở đài trao thưởng trên cao, hàng trăm đèn chiếu rọi lên người nhỏ, chiếu cho cô nhóc mỹ nhân ngư này mặt mũi sáng chói. Công bố thành tích thi đấu, Nghê Tư Vũ với thành tích 24 giây 47 phá kỷ lục tỉnh. Nghe người yêu thích bơi lội bên cạnh nói kỷ lục thế giới bơi 50m tự do nữ trước kia phân biệt là 24 giây 13 và 24 giây 09, gần đây hình như vừa mới có người đột phá.

Nửa giây, tôi cũng chẳng biết có thể làm được gì, châm thuốc gài đầu một cái đều không đủ mà, cho nên theo tôi thấy nếu Nghê Tư Vũ dịch chuyển nhanh hơn vài cái biết đâu sẽ có thể phá kỷ lục thế giới. Nguyễn Tiểu Ngũ cũng hỏi tôi:

- Một giây rốt cuộc dài bao lâu?

Tôi vỗ gãi một cái.

Nguyễn Tiểu Ngũ ù ù cạc cạc nói:

- Chú làm gì thế, anh hỏi chú nói chứ.

- Đây chính là một giây.

Nguyễn Tiểu Ngũ bừng tỉnh, sau đó gãi thử vỗ ngực mình hai cái, ngẫm nghĩ lại vỗ thêm một cái nữa.

Tôi hỏi gãi:

- Anh làm cái gì thế?

Nguyễn Tiểu Ngũ nói:

- Anh cảm thấy huấn luyện cho Tiểu Vũ nhanh hơn 3 giây không thành vấn đề, ráng tiến thẳng đến 20 giây, cho người ta sau này lưu lại tưởng niệm, đỡ phiền toái họ phải phá đi phá lại.

Tôi đồ mồ hôi nói:

- 20 giây chỉ e ngay cả kỷ lục của nam đều không phá được, các anh có nắm chắc không?

Nguyễn Tiểu Nhị hùng hực giương oai nói:

- Ấy còn phải xem ai dạy. Hơn nữa điều này chả liên quan đến nam nữ. chú lại là đàn ông, từng thẳng tam muội chưa?

Nghĩ đến Hồ Tam Nương và cái đầu trọc bóng nhẫy của cô ả, tôi lạnh người, vội vàng phụ họa:

- Đúng, đúng.

Nghê Tư Vũ đứng trên đài trao thưởng một mực nhìn về chỗ chúng tôi, tôi biết nhỏ đang tìm Hạng Võ. Quả nhiên, nghi thức trao giải vừa kết thúc, nhỏ chẳng màng đến đề nghị chụp ảnh của rất nhiều phóng viên, đi thẳng tới, sốt ruột hỏi:

- Anh ấy đâu?

- Đi rồi. – Nhị sư phụ của nhỏ nói cho nhỏ.

- Vì sao thế? Liệu có phải anh ấy giận hay không? Em còn muốn tặng cái này cho anh ấy mà. – Nghê Tư Vũ cầm cúp vàng vừa giành được nói.

Tôi nói với nhỏ:

- Sau này đừng chơi với cậu ta. Ngoại trừ ra về ta đây thì chính là nói với vẫn.

Nghê Tư Vũ trừng mắt tôi:

- Không cho anh nói anh ấy, em thấy anh mới là như thế. – Tôi ngẫm nghĩ, quả đúng vậy.

Trương Thuận dí đầu nhỏ nói:

- Anh ấy anh ấy, cứng chỉ biết anh ấy, em thật không có lương tâm.

Nghê Tư Vũ đỏ mặt, kéo tay Trương Thuận làm nũng nói:

- Sao có thể quên ba sư phụ dễ thương được chứ, tiền thưởng quán quân được 5000 đồng. Em mời mọi người đi uống rượu. – Nhỏ hếch mũi về phía tôi:

- Không mời anh đâu.

- Anh đây tự mời mình vậy. –Nói xong chúng tôi đều nhớ tới bộ dạng lúc mới quen nhau ở hồ bơi, đều bật cười.

Nguyễn Tiểu Nhị và Nguyễn Tiểu Ngũ một trái một phải cầm tay nhỏ, xách nhỏ ra ngoài:

- Nói đi thì đi! –Nghê Tư Vũ la hoảng một tiếng:

- Em chưa mang tiền.

- Thế thì gán em ở quán rượu vậy...

Nhìn thấy Trương Thuận và Nguyễn Thị huynh đệ thật sự rất quý cô học trò nhỏ này, cao hứng cho thành tích nhỏ giành được, tuy họ vẫn cho rằng

một lũ người nhảy vào một vũng nước lớn thì ai bơi nhanh hơn là một chuyện rất nhàm chán.

Uống rượu, đương nhiên vẫn là về quán rượu. Đáng nói chính là bây giờ quán rượu Nghịch Thời Không đã chuyển sang kinh doanh cả ngày. Đúng như Lý Vân nói, hai bên cửa của nó đã treo lên từng chuỗi đèn lồng lớn, trên chiếc lu trước cửa dán một chữ ‘Rượu’ lớn chừng một chiếc TV 28 inch, trở thành một cảnh vật. Không ngừng có người đứng ở cạnh lu cầm thìa chụp ảnh lưu niệm. Nếu nói đại hội võ lâm lần này kích thích tiêu dùng thành phố, vậy thì kẻ được lợi lớn nhất không hề nghi ngờ chính là quán rượu của chúng tôi, điều này xuất phát từ lần tuyên truyền của Chu Quý kia. Hễ cứ lưu lại, bất kể là tuyển thủ hay là người mê xem võ thuật, lúc rảnh rỗi đều sẽ tới Nghịch Thời Không ngồi chơi, uống vài chén ‘Đỗ Tùng 5 sao’. Thiết bị bên trong của nó cũng làm giả thành phong cách gỗ thô, ban ngày có thể mở làm quán trà, buổi tối vẫn không ảnh hưởng đến biểu diễn.

Tôi bảo Tôn Tư Hân đặt cho chúng tôi một phòng riêng, có người bưng tới một vài món khai vị. Tôi nhìn đồng hồ lúc này mới 11 giờ trưa, vì kịp thi đấu tôi ngay cả bữa sáng cũng không ăn, khai vị gì nữa? Tôi hỏi nam phục vụ:

- Chỗ chúng ta có gì chống đói không? –Tôn Tư Hân cười nói:

- Chính vì điều này mà luôn có khách nêu ý kiến, nói rằng vốn muốn ăn cơm ở đây, kết quả chỉ bán rượu. – Tôi xua tay nói:

- Điều này sau hẵng nói đi, quán rượu mở thành quán cơm chẳng phải việc tốt sao?

Sau khi người khác lui ra ngoài Nghê Tư Vũ liền nhanh nhẹn rót rượu cho chúng tôi, đứng dậy cười tươi tắn nói:

- Chén này, muốn cảm tạ ba vị sư phụ dốc lòng bồi dưỡng em... -Tôi thần sắc mất vui nhìn nhỏ, Nghê Tư Vũ cười hề hề:

- Còn cả anh Cường cố vũ em. – Đám Trương Thuận nhao nhao hò hú:

- Chén rượu này bất kể thế nào cũng phải uống. – Nghê Tư Vũ một hơi uống sạch, bỗng trở nên trầm mặc, nhỏ lại nâng chén rượu rót đầy lên. Trương Thuận thấy có điều không đúng, nói:

- Tiểu Vũ, em sao thế? Không thoải mái thì đừng uống nữa.

Nghê Tư Vũ đỏ vành mắt, nghẹn lời nói:

- Chén thứ hai, vẫn là cảm ơn các anh... các anh đều là những người rất tốt. – Nói xong lại một hơi uống sạch. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, biết rằng nhỏ có chút kích động, vội vàng rẽ sang đề tài vui vẻ, không khí lúc này mới sôi nổi hơn. Rượu xuống cũng không chậm, mọi người đều bụng rỗng uống rượu, nên chỉ chốc lát đều bốc lên tận đầu. Ba cậu chàng liền ôm vai bá cổ ồm ồm chém gió, Nghê Tư Vũ bỗng vỗ tôi, nhẹ giọng hỏi:

- Anh ấy rốt cuộc vì sao phải đi?

- Bị anh giận thôi. – Tôi giản lược lời Hạng Vũ nói với nhỏ vài câu.

Nghê Tư Vũ hai mắt tỏa sáng:

- Em cảm thấy anh ấy nói rất có lý, em quả thật ít khi đấu tranh tinh thần.

- Điều này với đấu tranh có liên quan sao? Đây là liều mạng! – Tôi thấy nhỏ đôi mắt long lanh nước, hai má đỏ bừng, biết rằng cô nàng này tám thành là tiêu rồi, bây giờ rơi vào thời kỳ động dục, tôi đã kích nhỏ:

- Anh ấy của em đã có bạn gái rồi.

- Không phải vẫn chưa kết hôn sao? Hơn nữa chị ấy có thích anh ấy như em không?

- ... Bây giờ khó nói lắm, trước kia họ yêu đến chết đi sống lại đó.

Nghê Tư Vũ rót cho mình một chén rượu cuối cùng, đầy khí khái nói:

- Cùng là người, kẻ thắng lợi chỉ có một, vậy thì kẻ đó vì sao không thể là em? – Nói xong liền ngửa đầu, trút chén rượu xuống, sau đó nhỏ đặt chiếc chén lên bàn, đứng phắt dậy.

Tôi và ba cậu chàng lập tức không nói gì nữa, ngẩng đầu ngong ngóng nhìn nàng, quán quân tỉnh đã giành được rồi, chúng tôi muốn xem xem nhỏ lúc này nói gì.

- Em rất thích... anh ấy. –Nói xong Nghê Tư Vũ ngã ra về sau.

Nguyễn Tiểu Ngũ sớm có chuẩn bị đỡ lấy nhỏ, xoay mặt nói với chúng tôi:

- Nhỏ lại có mục tiêu mới rồi...

.....

Hôm nay là ngày đám mê võ thuật mong chờ đã lâu, vòng 16 tiến vào tứ kết cũng là trận đại chiến đầu tiên sau ngày nghỉ ngơi duy nhất suốt cả các vòng đấu. Người thích xem World Cup khả năng sẽ có cảm giác như vậy: Trận đấu vòng 16 đội tiến vào tứ kết và tứ kết tiến vào bán kết thường thường so với trận chung kết còn hay hơn, lúc này ý chí của đội ngũ tràn đầy nhất, trình độ kỹ năng chiến thuật càng có thể phát huy đầy đủ hơn, không sợ đầu sợ đuôi lo được lo mất như trong trận chung kết.

Cho nên hội trường hôm nay đặc biệt đông, trên đài chủ tịch, 5 vị giám khảo cũng đã ngồi xuống. Sân bãi đã bị chia thành hai khu, mỗi khu hai lô

đài, nhưng có một cái là để dự phòng. Đại hội sẽ cùng lúc tiến hành hai trận thi đấu, tất cả 8 trận đấu sẽ hoàn thành xong trong một buổi sáng.

Qua rút thăm, chúng tôi sẽ thi đấu với một đội Quyền Đạo Quán Thủ ở sân phía Đông Bắc. Ở sân còn lại, Hồng Nhật Võ Giáo do nông dân nhà quê tạo thành sẽ so đấu với một đội Bát Cực Quyền tổ hợp. Tôi rất may mắn không rút phải đội mạnh như Hồng Nhật và Đoạn Thiên Lang, không phải là sợ họ, nếu không có Dục Tài chúng tôi, trận tranh nhất nhì rất có khả năng sẽ do họ tới hoàn thành, nhưng bất kể là nông dân cao thủ hay Đoạn Thiên Lang, so với đám Lâm Xung dường như còn phải kém hơn một chút. Nếu chúng tôi chỉ nhắm đến thứ năm, thì không cần thiết phải cho người ta tấm tức, nếu thật sự gặp ở vòng 16 tiến vào tứ kết, tôi sẽ rất khó xử.

Trong 16 cường còn có hai đội bạn cũ của chúng tôi, lão Hồ và Đồng Viện. Người phối hợp với lão Hồ thì ra đều là các cao thủ Cổ gia giúp gã tìm trong Đại Hồng Môn, nếu kể về nguồn gốc thì cũng không xem là gian lận. Đồng Viện dẫn tổ Mỹ Nữ Tử Vong đi đến vòng hôm nay, tôi thấy có bảy thành là dựa vào mưu trí mà giành được, nếu muốn dựa vào may mắn tiến 8 cường thì quá khó.

Chúng tôi tới sân đúng giờ, đám hảo hán huy động toàn bộ lực lượng tới cổ vũ. Lý Quỳ vai gánh một lá cờ lớn, trên vẽ một bông hoa hướng dương và hai chiếc Ê ke – đa số mọi người cho là như vậy. Ai nấy đi qua nơi này đều biến sắc, trong họ rất nhiều người đều tận mắt chứng kiến phong thái của Lâm Xung, Dương Chí, còn có cả bại tướng dưới tay họ, bây giờ họ đều biết chúng tôi là một đội có được thực lực cường đại, cho nên lá cờ hiệu kia cũng đại biểu cho một loại lực lượng. Cho nên nói trên lá cờ vẽ cái gì cũng không quan trọng, lá cờ vẽ vịt Donald của Hitler tung bay trong chiến tranh thế giới II vẫn có thể khiến người ta vừa nhìn đã thấy sợ.

Tôi cúi đầu đi tới đằng sau cùng đội ngũ, liền nghe thấy người xem cách gần tôi bàn luận:

- Đó chính là đội trưởng của Dục Tài.
- Đúng thế, đến bây giờ vẫn chưa từng xuất thủ!
- Không cần nhìn cũng biết là cao thủ rồi.
- Phắc, sao ông biết?
- Ông xem người ta kìa... Trên đất bằng ông có thể ngã đẹp như thế không?

Tôi vội vã lồm cồm bò dậy. Hôm qua ngủ muộn, buổi sáng tỉnh dậy không có tinh thần, trong quá trình đi dài đằng đẳng từ đầu bên kia sân bãi đến đầu bên này tôi bắt đầu ngủ gật, người trước mắt dừng lại tôi cũng không nhìn thấy, đi một mạch đến gót chân Trương Thanh. Gã khả năng cũng chưa tỉnh ngủ, cho rằng có người đánh lén, đập một cái về đằng sau làm tôi ngã lộn một vòng, thân thể tôi trong khoảng thời gian nào đó hoàn toàn bay bổng. Theo người khác thấy thì chính là tôi đi tới đi lui bổng lộn nhào sau đó ‘oạch’ một cái liền ngã như vậy, nhếch nhác đương nhiên là rất nhếch nhác, nhưng cũng rất làm cho họ bội phục.

Lúc này, 4 đội ngũ thi đấu đã tập hợp hết. Bên cạnh chúng tôi chính là Hồng Nhật Võ Giáo, nông dân cao thủ thua bởi Trương Thuận kia quả nhiên cũng ở trong hàng, gã thấy tôi đang yên đang lành bổng lộn một cái ai ai đều chưa lộn đẹp như thế, quan tâm hỏi:

- Đội trưởng Tiêu, lại tẩu hỏa nhập ma à?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Đấu Thêm

Đối với đối thủ của chúng tôi, tôi không có gì để nói, tuyển thủ Thích Quyền Đạo có thể đi tới hôm nay thực lực chắc chắn là rất mạnh. Cho dù là đấu tán đả, nhìn qua cũng chú trọng thực chiến hơn Thích Quyền Đạo, cho nên rất nhiều người nói Thích Quyền Đạo là múa may phô trương. Đây đều là nói vớ vẩn, tôi vẫn tôn thờ tín niệm ‘không có võ công mạnh nhất mà chỉ có người mạnh nhất’. Tôi cho rằng thầy giáo tiểu học chưa chắc đánh không lại bốc gạch, thổi kèn chưa chắc đánh không lại lưu manh thu phí bảo hộ, hồi chúng tôi học sơ trung, tên to lớn của đội thể dục bị tổ âm nhạc kéo dương cầm tóm lấy đánh một trận tôi cũng từng thấy qua. Sau đó tên to lớn gọi anh hấn tới thay hấn báo thù. Việc này khiến tôi nghĩ tới trận quyết đấu của Pushkin(1), thân là một nhà thơ ngay cả sĩ quan nhỏ đều không đẹp được, thực sự là quá mất mặt, điều này chứng minh trong đội nhà thơ lúc ấy toàn vàng thau lẫn lộn, tố chất không đồng đều, khả năng có không ít còn chưa từng làm qua lưu manh liền tuyên bố mình là thi nhân.

Tôi còn nhìn xung quanh một lần, 4 đội dự thi đều đang ở đây. Người của Hồng Nhật thì tôi quen, nhưng tôi không nhìn ra đối thủ của chúng tôi là đội nào trong hai đội còn lại. Bọn họ đều tầm 30 tuổi, 5 người của một đội trong đó đều trọc đầu hết. Tôi đoán hẳn là một đội khác, bởi vì tôi vẫn chưa từng thấy đầu trọc luyện Thích Quyền Đạo.

Kết quả vừa chia lời đài thì đội đầu trọc toàn bộ đứng ở phía đối diện chúng tôi, trọng tài đọc danh sách giao đấu, tôi và đầu trọc chào hỏi lẫn nhau, mãi đến khi tôi về đến đội lúc này mới xác nhận đội đầu trọc là đối

thủ của chúng tôi. Đội tiến vào 16 cường tôi đại khái đều có một ấn tượng, cũng xem qua mấy trận thi đấu của vũ quán tên ‘Bắc Đạo’, trong ấn tượng họ hình như đều tóc dài tung bay, hông đeo đai đen, bên trên thêu viền vàng số lượng không đồng đều, điều đó ý nghĩa cho việc họ có được cấp bậc rất cao. Tôi nhìn chăm chăm một hồi, vẫn nhận ra vài người trong đó, quả thật là người của Bắc Đạo, nhưng vì sao hôm nay đều thay đám trọc đầu thì thật sự nghĩ mãi mà ko ra.

Trận đầu là Trương Thanh lên, thứ tự danh sách bên chúng tôi là: Trương Thanh, Dương Chí, Thời Thiên, Lâm Xung, sau cùng là tôi. Kiểu sắp xếp này cũng là chúng tôi gần đây thường dùng nhất, thận trọng an toàn.

Độ tuổi phổ biến của đối thủ không nhỏ. Theo tôi được biết Thích Quyền Đạo muốn tăng đến cấp bậc tương đối cao không chỉ cần trải qua khảo nghiệm trùng trùng, đồng thời số tuổi cũng có quy định bất di bất dịch, một người 18 tuổi cho dù đánh khắp thiên hạ vô địch thủ cũng không thể thăng làm đai đen. Ban đầu sáng tạo ra môn võ thuật này đã rất chú trọng tu dưỡng về ‘Đạo’. Kỳ thật nói trắng ra chính là khắc chế nhãn nhin làm đầu, đồng thời không sợ tà ác cường đại, nói trắng ra thêm chút nữa chính là muốn phát triển toàn diện về ‘đức trí thể’.

Họ phái một tên đầu trọc trang nghiêm phong độ ra đánh với Trương Thanh. Vừa mới bắt đầu tên trọc liền hét to một tiếng, nhảy vút lên cao nghiêng người đá cho Trương Thanh lão đảo một cái. Trương Thanh trúng một cước này nguyên nhân chủ yếu là bị gã dọa giật mình, trọng tài vừa hô bắt đầu liền hét toáng lên như có thâm cừu đại hận hăn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Sau một cước này vẫn còn chưa xong, đầu trọc lại hét một tiếng rõ to, chỉ thấy gã lát thì liên hoàn đá lát thì đá xoay đặng sau, đá ngang đá thẳng đá móc, ra sức đá liều mạng đá... Nói chung hai cái chân kia dường như không phải của gã vậy. Trương Thanh có chút không rõ tình hình, hăn vừa tiếp cận đối thủ thì người ta liền nhảy lui tiếp tục đá hăn.

Đánh xong hiệp chúng tôi đều không biết Trương Thanh mất bao nhiêu phần sức. Tuy phần lớn đều ngăn được nhưng khí thế lại thua không ít. Trương Thanh cầm khăn lau mặt, mắng:

- Con mẹ nó buồn nôn quá, bàn chân toàn nhả thẳng vào mặt. – Thời Thiên cười nói:

- Thực ra nên để Thang Long lên, lây bệnh năm chân của hắn.

Tôi đi lên hỏi:

- Anh Trương sao thế? Chẳng lẽ anh bó tay với gã à?

- Nếu không có thứ đồ bỏ này... –Trương Thanh nói xong liền liếc qua bao tay boxing:

- Thì rất dễ liền có thể tóm được chân hắn. Nhưng bây giờ chỉ có thể cản, chân thẳng ấy thối hoặc, chỉ cần ngang qua ngực đã thối um lên rồi.

Tôi nói:

- Anh hãy nhìn vai gã, khi chân gã đá dù sao cũng phải động vai trước đúng không? Anh cũng dễ có phòng bị hơn.

Trương Thanh ngẩng đầu ngó ngó tôi, như không quen biết nói:

- Được đó Cường, cách này mà chú cũng nghĩ ra được.

Đây đâu phải tôi nghĩ ra chứ, hề từng xem qua phim võ Hồng Kông thập niên 90 đều có kiểu lý luận kỳ lạ cổ quái này. Bản thân tôi luôn chẳng tin, mắt người bình thường nhanh được như vậy à? Chờ anh nhìn thấy vai gã động đập biết đâu chân người ta đã sớm đá vào trong đùi quần anh rồi, hơn nữa gặp phải Khiêu Tân Cường Vũ thì làm sao đây?

Có điều Trương Thanh không phải là tôi, anh ta sở dĩ không nghĩ ra điểm quan trọng như vậy là bởi vì anh ta là đại tướng trên lưng ngựa, trên chiến trường hiểm khi có thể có cơ hội phi chân đá người, cho nên khi động thủ với người trên đất bằng luôn có một động tác bổ chém theo bản năng, còn luôn muốn ném mẹ gãng tay ra đập chết người.

Hiệp đấu lại bắt đầu, Trương Thanh sau một hồi thích ứng lập tức chiếm thế chủ động. Chữ ‘Thích’ trong Thích Quyền Đạo có ý là dùng chân đá người, có thể thấy công phu chủ yếu của Thích Quyền Đạo đều ở trên chân. Đầu trận hoàn toàn theo thói quen còn muốn dùng chân tấn công Trương Thanh, chỉ cần vai gã vừa nhắc lên, chân Trương Thanh lập tức liền che lại. Hai người chân đụng chân vang lên bồm bộp, nghe ra đều vô cùng đau. Đầu trận không giơ nổi chân, chỉ có thể dùng quyền. Nhưng trong Thích Quyền Đạo dùng quyền có rất nhiều cấm kỵ, bao gồm không thể đánh vào phần đầu đối thủ, tuy bây giờ là đánh tán đả, nhưng đầu trận quen thói thành tự nhiên, gã và Trương Thanh đấu quyền pháp, giống như con thỏ đứng thẳng dậy đánh quyền với gấu chó thì chỉ có phần bị ngược đãi.

Trận hai là Dương Chí, đối thủ là đầu trận 2. Đầu trận 2 ở mép đài đá chân vù vù như để bộc lộ rõ kỹ thuật chân bất phàm của mình. Tôi nhìn qua đầu trận 2, khoác vai Dương chí sắp lên đài thấp giọng căn dặn:

- Đạp nó.

Sau đó trận đấu vừa bắt đầu Dương Chí liền giả bộ một tên đá không vững đạp lên chân đầu trận 2. Công phu của đầu trận 2 quả thật tốt hơn đầu trận 1, ít nhất tiếng thét của gã cũng vang dội hơn nhiều. Tôi phát hiện trong lô ghế người xem có một người cười vô cùng sung sướng, tên này cũng là một tên trận đấu, từng đại biểu Hồng Long đạo quán đi tới chỗ lão Hồ phá phách...

Sau đó tuy rằng đầu trận 2 lợi dụng thời gian nghỉ ngơi trong trận để xỏ giầy, nhưng vẫn khó vãn hồi thế thua. Đến đây, tên đội trưởng như tôi rất

cuộc cũng tạo lên ít nhiều tác dụng.

Thời Thiên vừa lên đài tôi lập tức hiểu rõ vì sao họ cạo đầu rồi... Khi Thời Thiên phi thân lên dùng nắm tay vặn đầu đầu trọc 3 rồi suýt nữa trượt xuống tôi liền biết rõ.

Tôi đánh chết cũng không ngờ rằng họ cạo trọc đầu lại chính là vì đề phòng Thời Thiên! Bởi vì không biết thứ tự lên đài cho nên tất cả đều cạo trọc. Xem ra người ta vì đánh trận đấu này đã nghiên cứu không ít về chúng tôi, thậm chí lúc này đối phó Trương Thanh, đó đều có tính nhắm vào.

Điều này cũng trách Thời Thiên, từ sau khi học được chiêu túm tóc người này hẳn liền thi triển không biết mệt, trên găng tay boxing hẳn dùng tích đầy một lớp dầu bôi tóc, vô cùng bắn thủ, phải lấy nước tẩy mới có thể giặt sạch được.

Âm mưu của Thời Thiên không thực hiện được, đầu trọc 3 vô cùng đặc ý. Hơn nữa những tuyển thủ Thích Quyền Đạo đấu với Thời Thiên hẳn đều rất sung sướng, bởi vì việc họ thích làm nhất chính là dùng chân đá đầu người, mà dựa theo chiều cao của Thời Thiên, đá đầu hẳn thì bằng với đá vào ngực của đối thủ bình thường, độ khó kỹ thuật sẽ giảm xuống rất nhiều. Có điều một chỗ khó phụ thêm chính là Thời Thiên chỉ cần hơi nghiêng hông thì rất dễ bị đá vào khoảng không, còn có chính là hẳn cũng chưa bao giờ ngoan ngoãn đứng ở một chỗ, hẳn nhảy lên tót xuống quả thực giống như một con khỉ uống 5000cc máu gà.

Lâm Xung nhìn lên đài, nói với tôi:

- Trận 8 tiến 4 chúng ta có thắng hay không?

- Thắng! Vì sao không thắng? –Thời Thiên trên đài lúi chạy toán loạn, đầu trọc 3 không chiếm được chút tiện nghi nào, đã hơi có vẻ hoảng loạn, trận này chúng tôi hẳn không có vấn đề.

- Thắng trận nữa chúng ta chính là thứ 4 rồi, chú không phải chỉ lấy thứ 5 thôi sao?

Lâm Xung hỏi một câu làm tôi sửng sốt, câu hỏi này tôi chưa từng suy nghĩ nghiêm túc --- thì ra không có thứ 5, nếu 8 tiến 4 thua chỉ có thể nói chúng tôi từng tiến vào 8 cường, nếu thắng đó chính là 4 cường, cho dù đánh vòng bán kết thua thì vẫn được đánh trận tranh hạng 3, vậy thì quá chối mắt rồi. Nếu Dục Tài trở thành đối tượng được mọi người quan tâm, lòng của đám hảo hán cũng sớm bay đến Lương Sơn, lúc đó thật sự sẽ có phiền phức rồi, không nói có người phá quán thì phải làm sao, cứ nói như người ta bên ba tới học, tôi chung quy không thể giơ cục gạch lên làm mẫu chứ?

Tôi nghĩ một hồi rồi nói:

- Anh Lâm, lát nữa xem thử trận đấu của đội khác, nếu ngày mai chúng ta rút được đội thực mạnh thì mượn cơ rút lui đi, tiến vào 8 cường cũng xem như hợp lý rồi. –Lâm Xung gật đầu.

Lúc này Thời Thiên còn đang vờn đối thủ. Đầu trọc 3 đã có chút mất kiên nhẫn, cách thức xuất quyền đá chân vô cùng hỗn loạn. Thời Thiên quay người lui ra đằng sau trọng tài, đầu trọc 3 thu chiêu không kịp, chân đá vào bụng trọng tài. Trọng tài tay mắt mau lẹ, ôm chân đầu trọc 3 vào trong ngực, hét ‘Hãy a’ một tiếng dùng sức văng xuống, đầu trọc ‘bịch’ một tiếng ngã bịch lên đầy bụi. Người xem trố mắt một lát rồi vỗ tay rào rào, trọng tài xấu hổ ôm quyền về phía xung quanh.

Qua hiệp này, đầu trọc 3 tâm tư không phấn chấn, trận đấu 10 phút kết thúc một cách qua quýt, Thời Thiên dùng cách đếm số để giành chiến thắng. Đội trưởng đầu trọc của họ làm động tác chào hỏi với tôi, sau đó gã kề tai tôi nói:

- Từ đầu chí cuối chưa thấy anh ra tay, anh không đánh một trận tôi sẽ không đi đâu cả.

Toàn thể người xem bỗng tự động đứng dậy, vừa vỗ tay vừa kêu gào:

- Đấu thêm! Đấu thêm! – Trọng tài liếc qua người xem đang gào thét, nói với tôi:

- Đội trưởng Tiêu, nếu anh không ngại thì hãy biểu diễn một trận với vị Ngô quán chủ này đi, tôi đây sẽ đi xin chủ tịch cho. – Xem ra ông anh này cũng đầy tò mò với tôi.

Tôi ra vẻ rộng rãi xua tay:

- Có cơ hội, còn có cơ hội mà. – Trong lòng thầm mắng: chẳng phải muốn xem ông mày đây thịt nát xương tan sao? Ông mày đây thật sự --- không thể thành toàn các người rồi. Triết lý sinh tồn của con gián (Tiểu Cường??) chẳng phải không sợ chết, mà là muốn sống.

Tôi nhìn đám người xem nhao nhao ầm ĩ, ôm quyền về phía họ, trong găng tay boxing giơ ngón giữa một cách không ai hay biết.

- Ông mày không chơi với các người, để 8 tiến 4 đi gặp quỷ đi!

(1) Pushkin: Nhà thơ nổi tiếng người Nga, tác giả của bài thơ "Tôi yêu em":

Tôi yêu em: đến nay, chùng có thể,

Ngọn lửa tình chưa hẳn đã tàn phai;

Nhưng không để em bận lòng thêm nữa;

Hay hồn em phải gợn bóng u hoài.

Tôi yêu em âm thầm, không hy vọng,

Lúc rụt rè, khi hậm hực lòng ghen;

Tôi yêu em, yêu chân thành, đắm đắm,

Cầu em được người tình như tôi đã yêu em.

--oOo--

Puskin - Thuý Toàn dịch!

Puskin mất do 1 cuộc đấu súng giữa ông và 1 viên sĩ quan tên là Dantes diễn ra ngày 8 tháng 2 năm 1837. Hai ngày sau, 10 tháng 2, nhà thơ số một của nước Nga qua đời. Theo giả thuyết chính thức, Pushkin bị chết bởi một vết tử thương từ viên đạn súng lục của Dantes.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Chiến Đấu Vì Cái Tên

Lúc chúng tôi rời sân Hồng Nhật đang đánh trận 4, họ tạm thời dẫn trước 2-1, trận trước mắt nhìn có vẻ cũng không có vấn đề gì lớn.

Cùng lúc này lại có hai đội vào sân, Đồng Viện dẫn theo Tân Nguyệt Đội của cô nàng bất ngờ ở trong sân. Khi đi ngang qua chúng tôi, tôi liền hô về phía cô nàng:

- Em gái, đánh cho tốt. – Đồng Viện chỉ mỉm cười, xem ra cô nàng đang nghĩ chuyện khác, nếu vào bình thường cô nàng chắc chắn sẽ đấu võ mồm vài câu với tôi. Đám quý nhỏ này không biết đang nghĩ âm mưu quỷ kế gì đây nhỉ, dựa vào đầu óc đi đến hôm nay, tôi rất bội phục cô ả. Nhưng trận này thì khó rồi, luôn dùng suốt cái chiêu ‘Điền Kỵ đua ngựa’* (dùng sở trường của mình đối phó sở đoản của người khác) cũng không phải cách, ít nhất con ngựa hay nhất người ta cười có thể thắng ngựa trung bình của Tề Vương, năm đó nếu hấn dắt ba con heo tôi thấy Tôn Tần vẫn còn có biện pháp gì đó. Đương nhiên, nói như vậy các cô bé cũng có chút tổn hại, thực ra họ vẫn thật sự rất có bản lĩnh.

‘Điền Kỵ đua ngựa’: xem sự tích ở đây:

<http://my.opera.com/labatluong110266...ow.dml/2891920>

Khi cô nàng và Hồ Tam Nương mặt đối mặt, Hồ Tam Nương hô:

- Các chị em, tìm thời gian chúng ta đấu với nhau một trận. – Đồng Viện thấy một vị đầu trọc nói chuyện với mình, đầu óc có chút thất thần, không nhận được hỏi tôi:

- Ông anh này là của đội các anh... Ôi chết xin lỗi, thì ra là vị sư thái. – Tôi và đám hảo hán cười sảng sặc.

Chúng tôi trở lại chỗ ngồi, đám nông dân cao thủ của Hồng Nhật cũng đã thắng trận, tiếp theo trên lôi đài của họ chính là lão Hồ và --- Đoàn Thiên Lang. Đồng Bình lấy ống nhòm nhìn, phì cười:

- Trận này đúng là cuộc tranh giành giữa sói và hổ rồi. – Nói thì nói như vậy nhưng chúng tôi đều biết thực lực của đám lão Hồ so với Đoàn Thiên Lang kém không phải một cấp bậc, chữ ‘tranh giành’ này thật sự nói không tới.

Quả nhiên, trận đầu lão Hồ bị một hậu sinh hơn 20 tuổi bên Đoàn Thiên Lang đánh bại. Trận hai tuy đánh khá là dữ dội nhưng đội Mãnh Hồ vẫn chịu thiệt trên điểm số. Trọng tài vừa tuyên bố thành tích xong, Đoàn Thiên Lang một mực nhắm mắt dưỡng thần dưới đài bỗng đứng phắt dậy, vung áo choàng khoác trên người cho đồ đệ, cũng không thấy di chuyển thế nào, không ngờ đã đứng trên lôi đài, nhìn ra trận thứ ba gã muốn tự mình lên đài. Phía bên đám lão Hồ thì là một hán tử đôn hậu, người này hình như lão Hồ phải gọi đại sư huynh, là một người công phu mạnh nhất trong bốn môn. Hai người từ trên đài bắt đầu quan sát đối phương, hiển nhiên là đấu khí thế trước. Mà vừa động thủ thì lập tức bộc lộ sự khác biệt, chỉ thấy trên đài lấp lóe bóng người, trong khi ra tay ‘câu nã tỏa đả’ không cái nào không dùng, ngoại trừ y phục, đã không còn chút dáng vẻ nào như đang thi đấu, rõ ràng là hai cao thủ tuyệt đỉnh đang so đấu.

Tôi chỉ Đoàn Thiên Lang hỏi Lâm Xung:

- Hân so với anh thì thế nào? – Lâm Xung chấp tay nhìn hai người chiến đấu trên đài, chậm rãi nói:

- Nếu so thương ở trên ngựa thì anh có nắm chắc. Nếu so quyền trên đất, vậy thì khó nói lắm.

Lúc này trong lô ghế người xem cũng dần tiến vào điên cuồng, thì ra hai người đấu võ rất cuộc đều lấy ra tuyệt kỹ cả đời, lấy nhanh đánh nhanh khiến người ta hoa hết cả mắt. Tôi vội vàng cầm ống nhòm lên, thân ảnh hùng vĩ của hai vị cao thủ ở trong mắt tôi đã mờ ảo như núi xa không thể với tới --- mỉa, cầm ngược ống nhòm rồi.

Trong các động tác nhanh như tua nhanh 8 lần này, cơ nhục trên mặt hai người run rẩy giống như bị điện giật, thân hình đã xuất hiện hư ảnh, chiêu thức hoàn toàn không nhìn thấy, chỉ khi hai chiếc bóng giao nhau mới sẽ phát ra tiếng đùng đoàng như súng liên thanh. Không chỉ người xem bình thường, ngay cả những người trong nghề và năm vị giám khảo trên đài chủ tịch cũng nhìn đến hoa mắt. Kết quả ở ngay trong một tích tắc sống còn, tiếng còi nghỉ ngơi giữa trận vang lên, Đoàn Thiên Lang lập tức thu chiêu đứng vững, sư huynh của lão Hồ thì không kịp thu tay lại nhào về trước một đoạn. Đoàn Thiên Lang né qua thân thể gã kia, giữ vai gã, sư huynh lão Hồ lúc này mới đứng vững. Cao thủ ở sân nhiều như mây, thông qua một chiêu này liền nhìn ra Đoàn Thiên Lang chung quy là võ kỹ thắng một bậc.

Ở nửa sân khác, đám Đồng Viện đã kết thúc trận đấu. Hai trận trước họ thua rất rõ ràng, sau đó Đồng Viện tỏ vẻ buông tha cho trận đấu sau, bởi vì trong ba tuyển thủ trận sau ngoại trừ nàng còn có một người phải tham gia đấu đơn ở ngày hôm sau, vì giữ thể lực Đồng Viện đành buông tha cho trận đấu cuối. Thực lực của đối thủ thông qua trận đấu lúc trước cô nàng cũng hiểu rõ một phần, đó chẳng phải làm liều là có thể gắng gượng vượt qua. Bởi vì đây là lần đầu tiên có người chủ động bỏ cuộc, có không ít người bắt đầu la ó hò hét chê bai, nhưng cũng có không ít người xem tặng cái vỗ tay

cho đội mỹ nữ mang đặc sắc đến cho đại hội này, cũng vỗ tay cho lý trí của Đồng Viện.

Trận đấu giữa Đoàn Thiên Lang và sư huynh lão Hồ hoàn toàn hấp dẫn toàn bộ ánh mắt trong sân, hai đội tuyển thủ của nửa sân khác chỉ có thể tự mình đấu một cách đáng thương. Do tiếng hoan hô của người xem xung quanh đợt này cao hơn đợt khác, nên lực chú ý của tuyển thủ đang đấu trên đài hoàn toàn không tập trung nổi, trong tài của họ càng lợi dụng hết thảy thời gian rảnh rỗi liếc mấy cái về phía đối diện. Đấu xong một hiệp, hai tuyển thủ đồng thời đề xuất xin phép, yêu cầu xem xong trận ở đối diện hẵng đánh tiếp...

Lúc này trận đấu của đám lão Hồ đã tới hiệp 3 trận 3, về công lực Đoàn Thiên Nhai không thể nghi ngờ là thâm hậu hơn nhiều, nhưng bởi vì quy tắc trận đấu là đeo găng tay, có rất nhiều chiêu dùng không ra cũng không thể dùng, cho nên đến tận bây giờ hai người vẫn đánh tới cục diện có thể nói là ngang tay. Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nếu cuối cùng đánh thành thế hòa, tiến hành đấu thêm giờ thì đối với bên Đoàn Thiên Lang là bất lợi, thắng thì họ khẳng định thắng chắc rồi, nhưng lãng phí quá nhiều thể lực vào đây, đối với trận đấu sau đương nhiên là rất không tốt. Ngay khi cách kết thúc trận đấu còn có 10 giây, mũi chân Đoàn Thiên Lang nhún đất, thân thể như một con cá trơn tuột lao về phía đối thủ, đại sư huynh khép chặt hai tay ngăn ở trước ngực. Cũng chẳng rõ thế nào, khuỷu tay Đoàn Thiên Lang khéo léo gạt một cái, đại sư huynh nhất thời trung lộ mở rộng toang hoang. Thân thể Đoàn Thiên Lang đột ngột xoay mình ở không trung, một chân đá lên ngực đại sư huynh, tiếp đó ở không trung lại ‘bịch bịch’ hai cước. Đại sư huynh không khỏi tự chủ xoay xoay lui đến mép đài, mắt thấy sắp ngã xuống, Đoàn Thiên Nhai chạy gấp vài bước lại phi chân một cái đá thẳng vào lồng ngực rắn rỏi của đại sư huynh, hán tử cường tráng này kêu thảm một tiếng rơi xuống đài. Đám người lão Hồ vội vàng tiến lên đón lấy, đại sư huynh ói ra một búng máu, buồn bã nói:

- Ta thua rồi.

Đoàn Thiên Lang đi tới mé đài, đón lấy chiếc áo choàng trùm một con sói nhe răng dữ tợn rồi khoác lên, mặt đầy vẻ lạnh lẽo, bộ dáng khệnh khạng đáng ghê tởm.

Nhưng một màn đặc sắc này không hề giành được bao nhiêu đợt vỗ tay, mọi người đều nhìn ra cho dù không có một cước sau cùng đại sư huynh cũng sẽ rớt xuống lôi đài, Đoàn Thiên Lang lao tới bồi thêm một cước mạnh, sự nham hiểm như thế khiến người ta không rét mà run.

Lâm Xung liên tục lắc đầu nói:

- Tên này ra tay thành bị thương, nếu gặp phải cao thủ cao cường hơn hẳn, cản trở cũng càng lợi hại hơn, thứ công phu này không luyện cũng được.

Tôi hỏi:

- Trên núi chúng ta ai có thể giải quyết kẻ này? – Tôi thấy vẻ mặt như emo trên QQ thực sự rất khó chịu.

- Ba vị huynh đệ Võ Tòng, Lỗ Trí Thâm, Yến Thanh, bất kỳ một ai ở trong đó đều giải quyết hẳn dễ như trở bàn tay. – Trương Thanh lại gần khoác lác nói.

- Anh nói ở đây có ai?

-..... – Trương Thanh há mồm nửa ngày, cuối cùng cười khan hai tiếng, nói:

- Chú biết bọn anh đều là chiến tướng trên ngựa mà...

Tôi cười hềnh hếch:

- Nếu chúng ta lại gặp phải Sử Văn Cung?

Nguyễn Tiểu Ngũ bất bình nói:

- Nếu ở trong nước hăn không phải đối thủ của anh.

Nguyễn Tiểu Nhị cũng cảm thấy vị huynh đệ của mình nói câu này rất mất mặt, vỗ gã một cái mắng:

- Ở trong nước hăn ngay cả Tiểu Vũ cũng không đánh lại.

Tôi không nhịn được lại nhìn chăm chăm Đoàn Thiên Lang, thật không ngờ thời hiện đại vẫn có người mạnh như vậy, có thể đánh thố phi Lương Sơn không lời nào để nói.

Trận đấu vừa kết thúc, 8 cường vừa sinh ra phải rút thăm chuẩn bị loạt đấu vòng sau. Tôi nghĩ đến đây có khả năng là lần rút thăm sau cùng của chúng tôi, cũng ít nhiều cảm thấy có chút mất mát, bèn nói với Lâm Xung tôi tự mình đi. Đến đài chủ tịch, những đội trưởng khác cũng đến đông đủ, chủ tịch đầu tiên công bố bảng đối trận random dựa theo số thứ tự, rồi mọi người cầm số. Tôi tùy tiện cầm một chiếc thăm, mở ra nhìn là số 3, lại nhìn bảng đối trận đối ứng là số 8. Tôi nắm chặt mẫu giấy rêu rao:

- Ai là số 8? – Nông dân bên cạnh tôi là đại biểu Hồng Nhật tới, nghe tôi hô bèn cười nói:

- Tiếc quá, tôi là số 7, chỉ mong chúng ta vòng sau có thể gặp mặt.

Lúc này một hậu sinh lớn xấp xỉ tôi liếc nông dân một cái, chằm chọc khiêu khích nói:

- Cuộc sống khó khăn mà, còn muốn đi tới vòng sau cơ à? – Sau đó xoay người quan sát trên dưới tôi rồi nói:

- Anh bạn, tôi là số 8.

Tôi đã không còn lòng dạ tái chiến, đầy thiện chí giúp người, bắt tay với gã nói:

- Xưng hô thế nào đây?

Hắn ta chẳng thèm đếm xỉa nói:

- Vương! tôi nói bạn bè các ông tên gì cơ mà? – Nói xong gã cho tôi một chiếc danh thiếp. Tôi chỉ vào cờ hiệu phía đối diện:

- Chúng tôi là Dục Tài.

Tên hậu sinh vỗ đùi đen đét:

- Lại một cái Dục Tài! Các ông rồi hơi mới đặt ra Dục Tài gì gì kia chứ? Các ông bồi dường ra mấy vị chủ tịch quốc gia, mấy vị tổng giám đốc rồi mà kêu Dục Tài? Đại học Thanh Hoa cũng không kêu các ông to còi gì chứ?

Tôi thấy gã rất kích động, buồn bực nói:

- Chúng tôi tên Dục Tài liên quan gì với ông chứ?

Hắn lại vỗ đùi:

- Chúng tôi cũng tên Dục Tài.

Tôi nhìn bên trên danh thiếp viết chính là Bắc Kinh ‘Văn Thành Võ’, chính là Học Viện Văn Võ Chuyên Tu. Thằng nhóc này chạy tới vỗ lòng bàn tay tôi một cái nói:

- Thấy không, chính bởi vì trường học như các ông đã bôi đen hai chữ này, hại chúng tôi đều không dám in lên trên. Tôi lấy danh thiếp khách sạn từng ở lúc trước, bởi vì tiểu thư trước đài không hảo tâm đề xuất cho tôi

vào nhà khách --- tên chính thức trường chúng tôi là : Trường Dục Tài Văn Võ Bắc Kinh.

Tôi nhớ ra rồi, đại hội lần này tổng cộng có 5 Dục Tài, vòng đầu tiên ở cùng một lô dài liền đào thải 3 cái, tôi nói sao còn có một cái không thấy đâu, thì ra một mực giấu nhem đi. Tôi cười nói:

- Đều là Dục Tài, chúng ta cũng xem như nửa bạn học đó.

Hắn kéo tay tôi ra, ưỡch một tiếng nhảy xuống đài chủ tịch, chẳng buồn ngoảnh đầu nói:

- Đừng lô kéo làm quen. Nói với ông, lúc đấu ai thua thì kẻ đó đổi tên, bên cạnh chữ ‘Tài’ lót thêm một chữ ‘Mộc’.

(才 (Tài) lót thêm chữ 木 (Mộc) sẽ thành chữ 材 (vẫn đọc là Tài) nhưng nghĩa thay đổi, nghĩa là quan tài.)

Tôi sửng sốt một hồi, lăm băm nói:

- Lót chữ ‘Mộc’ bên cạnh – Dục Tài? – Tôi lúc này mới phản ứng lại, thẳng nhãi này nói trường học chúng tôi chuyên sản xuất quan tài. Trong lòng tôi muốn đi tới đá gã vài cước thì gã đã trở về đội, dùng sức một người khiêu khích đội ngũ tiến vào 8 cường tôi cảm thấy quá sức, bèn không đi nữa...

Trở về trong lán tôi tức nổ phổi, Trương Thanh cầm bút chờ chúng tôi định danh sách:

- Trận vòng kế tiếp xếp em ở đầu tiên!

- Sau đó thì sao, vẫn sắp xếp dựa theo thường ngày chứ?

- Ấy... Anh không phải thật sự xếp em đầu tiên chứ? –Tôi lo lắng đề phòng hỏi.

Trương Thanh mặt lạnh tanh nói:

- Đếm ngược thì chú là đầu tiên.

Tôi yên tâm khoác vai gã, khen ngợi:

- Người anh em, anh thật là tri kỷ!

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Khốn Đốn Vì Tình

Lúc đấu xong trận chúng tôi đi ra ngoài, tôi và Hạng Vũ rút ở đằng sau cùng, một tên to con không cao lắm cản chúng tôi lại, giọng điệu bất thiện hỏi Hạng Vũ:

- Mà mày chính là bạn trai Trương Băng mới quen?

Tôi quan sát tên đô con này, hắn còn rất trẻ, hắn vẫn đang là học sinh trong trường, mày kiếm mắt sao, đẹp trai ghê rợn, từ bộ đồ thể thao nhìn ra thì hắn là dân thể dục.

Hạng Vũ ngơ ngác một hồi hỏi:

- Cậu là?

- Tao tên Trương Soái, ở học viện Thể Thao.

Tôi nhanh trí nói:

- Cậu chính là trung phong bóng rổ theo đuổi Trương Băng hả?

Trương Soái nhìn lướt qua tôi, lạnh lùng nói với Hạng Vũ:

- Những kẻ làm ăn bọn mày có thể cách xa Trương Băng chút được hay không, cô ấy không phải loại con gái như bọn mày nghĩ, đừng ý có tiền rồi chạy tới chen ngang, bằng không tao chẳng khách khí với mày đâu!

Tôi không nhịn được nói:

- Người ta quen Trương Băng sớm hơn ông đó.

Trương Soái nhìn xuống chỉ vào mũi tôi nói:

- Tao nói chuyện với mày à? – Xem ra thằng oắt này cũng có hoàn cảnh gia đình rất tốt, hơn nữa bị nuông chiều thành hư rồi.

Hạng Vũ lạnh nhạt nói:

- Hãy khách khí với bạn tôi một chút.

Trương Soái vừa muốn nổi giận, bỗng lại kỳ quái liếc Hạng Vũ một cái:

- Ế, bộ âu phục của mày sao nhìn quen mắt thế nhỉ ---- chất vải này còn là tôi (Tiểu Cường) tự mình chọn.

Hạng Vũ cười ha ha:

- Ánh mắt không tồi.

Trương Soái rút cuộc nhảy xổ lên:

- Thợ may nói bộ âu phục đó của tao bị người cướp tao còn không tin, thì ra là mày làm!

Tôi đỏ mặt hỏi:

- Trùng hợp như vậy à?

Trương Soái tức giận nói:

- Hại tao mặc áo gió làm phù rể cho người ta!

Tôi cười hô hố vui vẻ:

- Tìm cậu làm phù rể, hôn lễ cậu tham gia là hôn lễ cho đám thiếu năng à?

Trương Soái nhìn chăm chặp vào mắt Hạng Vũ nói:

- Tao muốn đấu với mày, thua thì phải rời xa Trương Bàng.

Tôi vội vàng vọt sang bên cạnh. Cuồng phái và bác phái muốn khai chiến, người trái đất cách xa chút là hay nhất, nếu hai người này động thủ, đánh cái có thể dè chết tôi.

Nào hay Hạng Vũ chỉ mỉm cười:

- Tôi sẽ không động thủ với cậu. Anh bạn trẻ, hãy nhớ rằng, thích một cô gái thì phải theo đuổi, cho dù cậu tiêu diệt hết tất cả đối thủ cạnh tranh, cô ấy không thích cậu thì vẫn là không thích. – Nói xong gã vỗ vai Trương Soái, như muốn rời đi.

M*, đây còn là Sở Bá Vương ư? Lúc trước gã vì một cô bé không hề quen biết có thể đánh nhau với ba cậu chàng kia. Bây giờ có người muốn cướp Ngu Cơ của gã, gã không ngờ có thể không tức giận nói một đồng lời của bậc đàn anh.

Trương Soái dờ ra đó, tôi vội vàng đuổi theo Hạng Vũ hỏi:

- Anh Vũ, anh không sao chứ?

- Sao cơ?

- Anh không cho thằng nhóc đó một bài học nhớ đời à?

Hạng Vũ cười khẽ nói:

- Ý của chú là để anh đánh nó một trận?

- Thế có gì không được? Anh cứ như thường lệ đánh cho nó một tay một chân phải mò tiền dưới đất là được.

- Đánh giặc có thể chiếm được một tòa thành nhưng không đổi được trái tim của một người phụ nữ, thực ra có người thật lòng thích Trương Băng anh rất vui mừng, ít nhất anh có thể yên tâm rồi đi rồi.

Tôi từ cách xưng hô nghe ra có chỗ không đúng, tôi chợt hỏi Hạng Vũ:

- Trương Băng rốt cuộc có phải Ngu Cơ hay không?

Hạng Vũ ngồi ở vệ đường, không ngờ lại lôi ra một bao thuốc rồi châm một điếu, gãi cúi đầu nói:

- Chú Cường, chúng ta có khả năng làm sai chuyện rồi.

Tôi chưa từng thấy gãi ủ rũ như vậy, ngạc nhiên nói:

- Trương Băng không phải Ngu Cơ thật?

Hạng Vũ từ từ lắc đầu:

- Anh không biết. Thân hình diện mạo, thói quen giọng điệu đều là A Ngu, nhưng... cô ấy hoàn toàn không nhớ được anh là ai.

- Vậy thì sao?

Hạng Vũ hỏi tôi:

- Chú có từng nghĩ qua hay không? Nếu một cô gái giống y hệt Bánh Bao, nhưng cô ta lại không nhận ra chú, không quán lấy chú nữa, thấy chú thì khách sáo, chú sẽ cảm thấy thế nào?

Tôi vung tay lên:

- Được rồi, nào có chuyện hay ho như vậy?

- Mấy ngày nay anh luôn nghĩ tới câu Tiêu Nhượng nói, bộ dạng giống đi chẳng nữa, người này chung quy không phải người đó, Trương Băng – âu có lẽ thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi.

- Nhưng bây giờ cô ấy chẳng phải rất thích anh sao?

- Đó có lẽ là một sự trùng hợp khác, chú bảo anh một năm sau phải làm sao đây?

Tôi nói:

- Vậy không hay đâu, cho dù Trương Băng là Ngu Cơ 100%, cô ấy cũng nhớ anh là ai, nhưng anh vẫn phải đối mặt với cuộc chia ly một năm sau, lúc đó anh sẽ làm gì?

Hạng Vũ cười nhạt nói:

- Anh và A Ngu, đều có thể dễ dàng chết vì đối phương, nếu là A Ngu thật, cô ấy theo anh cũng tốt, hoặc cô ấy cảm thấy ở thế giới này còn có trách nhiệm chưa hoàn thành mà tiếp tục ở lại cũng được, chúng ta đều sẽ không tiếc nuối.

Tôi nổi da gà nói:

- Anh sẽ không bóp chết Trương Băng trước khi anh đi chứ? Chuyện nữ sinh ngành nghệ thuật các nàng yêu thành hận bây giờ nhiều vô cùng.

Hạng Vũ trừng mắt tôi một cái:

- Đừng đùa kiểu đó, anh mà chẳng phải đang hối hận buồn rầu sao? Một năm sau anh lạng lẽ biến mất thì Trương Băng sẽ nghĩ thế nào? Anh chưa bao giờ nghĩ muốn tổn thương cô ấy, cho nên anh bây giờ chỉ có thể từ từ tránh xa nàng.

Tôi la lên:

- Trương Băng chính là đám bọn em hợp mưu hợp sức của giúp anh, anh cứ thế phá hoại thành quả lao động của bọn em à?

Hạng Vũ cay đắng nói:

- Trước kia anh chưa bao giờ nghĩ ký ức lại quan trọng như thế, thực ra một phần ký ức liên đại biểu cho một người.

Tôi nói:

- Anh làm như thế là công bằng với Trương Băng sao?

- Chính là vì công bằng nên anh mới làm như vậy, Trương Băng không có nghĩa vụ gánh chịu đau khổ cho việc sai lầm anh làm, anh làm như thế là để chuộc tội, hơn nữa, bằng không như vậy sẽ công bằng với Ngu Cơ sao?

Cuối cùng tôi thở dài một hơi, tổng kết nói:

- Anh nói anh vẽ cái gì gì kia, vượt qua 2000 năm chạy đến hiện đại chỉ vì chụp được nó.

Trở lại khách sạn, Hồ Tam Nương đang tóm Đoàn Cảnh Trụ đánh một trận, nguyên nhân rất đơn giản: lần này chúng tôi trong rút thăm đấu đơn 32 tiến 16 rút phải một con đại ô long (Hồ Tam Nương)....

Ý của Hồ Tam Nương rất rõ ràng, chính là muốn Đoàn Cảnh Trụ chủ động rút khỏi trận đấu, như vậy còn có thể tiết kiệm không ít thể lực, mà Đoàn Cảnh Trụ luôn luôn không có địa vị gì lần này chẳng biết trúng phải tà thuật gì, muốn kiên trì tới cùng. Tôi cũng biết, trận đấu lần này Đoàn Cảnh Trụ là một người dụng tâm nhất, bắt đầu từ trận thứ nhất gã đã tổng kết được không ít kinh nghiệm thi đấu, còn lén lút ghi lại không ít vào quyển sổ nhỏ, cho nên tuy rằng gã công phu không tới, nhưng muốn đấu theo quy tắc vẫn tương đối có thực lực. Gã làm như vậy, chẳng qua là muốn được đàn anh coi trọng mà thôi.

Nhưng Hồ Tam Nương sao có thể biết trái tim mẫn cảm của Đoàn Cảnh Trạ từng chịu sự soi sáng của ‘Trái tim mùa thu’(1), cô ả vừa nghe nói Đoàn Cảnh Trạ không đồng ý liền đuổi theo đánh, Đoàn Cảnh Trạ nào phải đối thủ của chị ba, bị đuổi chạy toán loạn, vừa chạy vừa hô to:

- Em muốn đến Tổ Ủy Hội tố cáo chị! Nói chị quấy rối đối thủ trước khi đấu!

Hồ Tam Nương một đằng đuổi gã, một đằng cầm đồ trong tay ném Đoàn Cảnh Trạ, hô to:

- Nếu hôm nay chú có thể sống sót rời khỏi căn phòng này chị đây liền theo họ người, xem có đánh gãy chân chú không. – Trương Thuận cười nói:

- Thím ba, nếu em theo thằng em Đoàn thì danh hiệu phải sửa lại đó. – Nguyễn Tiểu Nhị tiếp lời:

- Chú Đoàn là Chó Long Vàng (Kim Mao Khuyển), sau này cô ba sẽ gọi là Chó Không Long (Mặt Mao Khuyển). – Nguyễn Tiểu Ngũ hèn mọn nói:

- Có văn hóa hay không đó, không tóc thì gọi là Chó Không Long à? – Mọi người đồng loạt hỏi:

- Thế chú nói phải gọi là gì?

Nguyễn Tiểu Ngũ đặc ý nói:

- Gọi là Chó Trọc Đầu (Ngốc Đầu Khuyển)...

Mọi người:

- F**k!

Đỗ Khâu trong TV lạnh lùng nói:

- Cao Thương không phải nhảy xuống, Đường Thập cũng nhảy xuống, người chung quy phải nhảy xuống! – Đoàn Cảnh Trụ tưởng là có người nghĩ ra chủ ý cho mình, vừa chạy vừa nói:

- Nói như c*t, đây là tầng ba...

Tôi đi vào đúng lúc loạn nhất, vội ngăn hai người lại, hỏi rõ tình huống, hai người đều rất không phục, Hồ Tam Nương tức giận nói:

- Chú chạy đi, chị xem chú ngày mai lên đài còn chạy được không? – Đoàn Cảnh Trụ cách bàn trà nói:

- Trên đài để chị đánh chết em cũng được! – Hồ Tam Nương nhún chân muốn đi tới:

- Để chị bây giờ đánh chết chú luôn...

Cho nên mãi đến ngày hôm sau cũng chẳng ai chịu nhượng bộ, chỉ có thể đánh, thực ra tôi cũng không hy vọng có người chủ động rút khỏi trận đấu, nếu chỉ vì cùng một đội mà rút lui, vậy sẽ ảnh hưởng không tốt, hơn nữa là đội mạnh thì không tránh khỏi chuyện như vậy, giống như đánh bóng bàn, lúc đội Trung Quốc vào vòng trong, nếu không phải người mình đấu với người mình, thì tuyển thủ nước ngoài chỉ e ngay cả huy chương đồng cũng chẳng đến lượt.

Các tuyển thủ dựa theo số thứ tự chia lô đài, Hồ Tam Nương nhìn khắp xung quanh, bỗng phát hiện Đồng Viện ở ngay lô đài bên cạnh, hiện tại đứng sau lưng cô ả, cô ả dùng bàn tay đeo găng chống nạnh:

- Đây người chị em.

Đồng Viện quay đầu nhìn cô ả, mỉm cười.

Hồ Tam Nương:

- Ăn chưa?

Đồng Viện:

- .....

Hồ Tam Nương lại hỏi:

- Đối thủ của em là ai thế?

Còn chưa chờ Đồng Viện trả lời, một thanh âm lạnh lẽo nói:

- Là ta. – Kẻ này mặt vàng như nghệ, lỗ tai thẳng nhọn, không ngờ là Đoàn Thiên Lang, gã vừa nói như vậy, người xung quanh đều dùng ánh mắt tiếc thương nhìn Đồng Viện, biết cô nàng lần này đi không nổi nữa rồi.

Hồ Tam Nương quét mắt nhìn Đoàn Thiên Lang, hờ hững nói:

- Ra vẻ gì chứ, thật là! – Cô ả lại dùng sức vỗ vai Đồng Viện nói:

- Đánh cho tốt, đánh hấn xuống hai chúng ta gặp lại nhau ở chung kết. – Đồng Viện lây nhiễm sự vô tư của cô ả, mỉm cười gật đầu nói:

- Chị cũng cố lên.

Hồ Tam Nương không nể chút mặt mũi nào nói:

- Không cần, đối thủ của chị quả thực đúng là một bãi cứt... - Làm Đoàn Cảnh Trụ tức đến vừa muốn nói gì đó, thì nghe trong tài trên lôi đài đọc số:

- Trận đầu tiên, tuyển thủ số 009... - Hồ Tam Nương lập tức quay đầu hô:

- Là tôi là tôi, đừng đọc tên! – Trọng tài nhìn thoáng qua tên của cô ả, bật cười, vô cùng thiện lương không đọc ra mồm, ai ngờ một tên to con phất một lá cờ lớn trong dãy ghế người xem đứng dậy diên cuồng hét:

- Công Tôn Trí Thâm, tôi ủng hộ cô --- -Nói xong còn giải thích với người bên cạnh:

- Nhìn thấy không, cô gái trọc đầu ấy tên Công Tôn Trí Thâm, hai chúng ta từng đánh qua, cái gì, anh hỏi tôi à? Tôi tên Phương Tiểu Nhu.

(1): Tên một bộ phim Hàn Quốc. Bộ phim kể về một câu chuyện tình đầy nước mắt. Hai anh em Yun Joon Suh (Choi Woo Hyuk) và Suh (Moon Young) vốn cùng sống trong một gia đình hạnh phúc. Sở phận của Suh bị đảo ngược khi cô bị tai nạn giao thông và qua lần xét nghiệm máu, mọi người bàng hoàng khi biết cô không phải con đẻ của gia đình mà từ lúc mới lọt lòng, cô đã bị để nhầm tên với Choi Shin Ae (Lee Ae Jung), một bạn cùng lớp. Cô phải trở về sống với mẹ ruột của mình. Còn Yun Joon Suh và cha mẹ sang Mỹ sinh sống.

Sau khi lớn lên, Yun Joon Suh (Song ng Hun) trở về quê hương và gặp lại Suh trong lúc cô đang bị một chàng công tử con nhà giàu, bạn của Joon Suh là Han Tae Suhk (Won Bin) theo đuổi. Khi gặp lại nhau, hai người mới nhận ra rằng họ đã yêu nhau từ lâu mà trước đó trong thâm tâm, họ vẫn nghĩ đó là tình anh em. Nhưng Yun Joon Suh đã có vợ chưa cưới Shin Yumi (Han Na Na), còn Suh biết mình mắc bệnh máu trắng vô phương cứu chữa nên cô quyết định rời xa Yun Joon Suh. Sau khi Yun Joon Suh hiểu rõ sự tình đã đến bệnh viện tìm cô. Bệnh tình của Suh ngày càng xấu đi, cô quyết định xuất viện sống hạnh phúc với Yun Joon Suh trong những ngày cuối cùng. Suh ra đi trong lúc Joon Suh cũng cô đi trên bãi biển mà lúc còn bé hai người vẫn thường chơi đùa. Sau khi Suh qua đời, Joon Suh trở lại những nơi in dấu kỉ niệm của hai người để nói lời từ biệt. Joon Suh bị tai nạn ngay tại nơi Suh đã từng bị tai nạn trước đó. Và lúc đó Joon Suh nghe thấy lời nói quen thuộc của Suh "anh đã được tha thứ".

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Đánh Khắp Thiên Hạ Vô Địch Thủ

Hồ Tam Nương và Đoàn Cảnh Trụ vừa lên lôi đài còn chưa ổn định chỗ đứng, bên kia Đồng Viện và Đoàn Thiên Lang đã chuẩn bị đầu vào đó. Họ cũng là đấu trận đầu. Vì thế nửa sân bên này liền tập trung hai người đẹp và một cao thủ tuyệt đỉnh, dùng ưu thế tuyệt đối hấp dẫn ánh mắt của tất cả người xem. Hai đội tuyển thủ ở nửa sân khác chỉ có thể rầu rĩ so đấu một cách cô độc dưới ánh mắt chăm chú của vạn người.

Hai lôi đài cách nhau không xa, Hồ Tam Nương và Đồng Viện đứng đưa lưng về nhau, cô ả bỗng quay đầu nói:

- Em gái, nếu không thì hai chúng ta đối đi? – Làm người xung quanh đều dờ khóc dờ cười, trong tài xấu hổ ho khan một tiếng:

- Tuyển thủ số 009, xin cô hãy tập trung tinh thần thi đấu.

Đồng Viện sắc mặt ngưng trọng, cô nàng trong mắt tất cả mọi người đã cảm chắc thất bại. Đại hội võ lâm lần này, cô nàng dẫn dắt Tân Nguyệt đầu tiên giành giải nhất đấu biểu diễn, tiếp đó xông vào 16 cường đấu đội, đấu đơn có hai tuyển thủ xếp hạng 32 cường, có thể có thành tích như vậy không nghi ngờ rằng đã xem như thành công cực lớn, dựa theo thực lực mà nói, rất nhiều tuyển thủ xấp xỉ họ thậm chí mạnh hơn chút xíu đều đã bị đào thải knock-out từ sớm. Đến hôm nay, những cô gái xinh đẹp này đã lưu lại cho mọi người một ấn tượng sâu sắc, tăng thêm một luồng gió mới cho đại hội. Nhưng đây chung quy vẫn là đại hội võ lâm, theo cuộc đấu dần tàn khốc, thì cũng hẳn là lúc các cô gái nên rời khỏi. Nhất là sau khi gặp phải

Đoàn Thiên Lang, không một ai cho rằng trận đấu này sẽ còn hồi hộp gì nữa, họ đa phần là đến xem coi như biểu diễn.

Nhưng thông qua vài ngày tiếp xúc tôi đã khá hiểu Đồng Viện, khi cô nàng ngưng thần suy nghĩ một việc, chứng tỏ cô nàng thực ra đang nghĩ cách gỡ mảnh khoe. Bây giờ cô nàng vốn dĩ nên thả lỏng tâm tình, mặt mỉm cười giả vờ giả vịt khua tay múa chân vài cái với Đoàn Thiên Lang, thừa dịp khoe dáng người yêu kiều của mình. Tôi nghĩ Đoàn Thiên Lang cũng nhất định sẽ vui vẻ phụng bồi, gã bây giờ đứng ở trên đầu sóng ngọn gió, nếu muốn đi tới cuối, có thể giữ gìn một phần thể lực là một phần, không nhất thiết phải xuống nặng tay với một cô gái vô hại.

Trọng tài giới thiệu tuyển thủ xong, ngay vào một giây trước khi trận đấu chính thức bắt đầu, đôi mày của Đồng Viện bỗng giãn ra, tiếp đó cô nàng nhoẻn miệng cười với Đoàn Thiên Lang, như gió xuân thổi qua mặt đất, hàm nghĩa trong nụ cười này cũng rất rõ ràng: Em đây biết rõ tài sức của mình, đại hiệp hãy thủ hạ lưu tình. Xem ra trận đấu rốt cuộc sẽ phát triển như mọi người dự đoán.

Đoàn Thiên Lang cũng bị nụ cười này hấp dẫn đến ngây ngẩn, khoe miệng gã cũng không khỏi tự chủ nhếch lên một nụ cười mỉm. Vô cùng khó phát hiện gật đầu về phía Đồng Viện, thỏa hiệp bày tỏ lòng khoan dung và tiếp nhận với đối phương. Ngay trong tích tắc tay trọng tài phát xuống, tôi nhìn thấy Đồng Viện nheo mắt lại.

Tiếp đó, ‘chát chát’ ‘bịch’, nắm tay Đồng Viện đã không chút lưu tình nện trúng vào phần đầu của Đoàn Thiên Lang, một cước vút lên đá vào lồng ngực của gã. Trong lúc không kịp phòng bị, Đoàn Thiên Lang đã bị đánh cho lùi lại liên tiếp vài bước, cả người lui đến mép lô đài.

Đồng Viện nheo mắt lại, tôi biết ngay là không xong. Quả nhiên, Đoàn Thiên Lang trúng mỹ nhân kế ngay lập tức phải chịu thiệt thòi. Khán giả vốn dĩ chuẩn bị thưởng thức những màn đẹp mắt cũng đều chờ ra. Khi họ

nhìn ra cục diện trên sân, thì tiếng ủng hộ, tiếng cười, tiếng huýt sáo, còn có tiếng gào thét nhất thời lan tràn khắp khán đài. Một khi Đồng Viện phát động tấn công thì sẽ không hề chần chừ, cô nàng lao người tới, quyền cước như gió rít, định một chập đánh Đoàn Thiên Lang ngã xuống lồi đài. Mà những cao thủ tuyệt thế hơi có chút không rõ tình hình trong từng đợt công kích thường sẽ luống cuống tay chân một hồi. Nhưng Đoàn Thiên Lang chung quy vẫn là Đoàn Thiên Lang, hai tay hất lên đã đẩy Đồng Viện ra, tiếp đó vừa xoay người đã đi tới chính giữa lồi đài, vốn dĩ vừa giật mình vừa tức giận lại rất nhanh liền bình tĩnh, gả lại nhìn vào đôi mắt Đồng Viện, lúc này đã có một tia khinh miệt và sát cơ. Ngô Dụng thấy vậy liền tiếc nuối nói:

- Mỹ nhân kế không tệ, đáng tiếc dùng sớm quá. – Lâm Xung ngó Đoàn Thiên Lang gật đầu nói:

- Người này võ nghệ cao cường ngược lại chỉ là thứ yếu, có thể nhanh như vậy liền điều chỉnh tâm tình, đây mới không hổ hai chữ cao thủ.

Đoàn Thiên Lang quan sát tỉ mỉ Đồng Viện, trong đôi mắt là ba phần khen ngợi bảy phần sát khí. Trận đấu vừa bắt đầu gã đã mất ba phần, nếu là trận đấu giữa hai tuyến thủ có thực lực tương đương, kém 3 phần quả thực không dễ đuổi theo. Có điều Đoàn Thiên Lang không hề quính lên tí nào, gã chịu thiệt do sơ suất, bây giờ đề cao cảnh giác, Đồng Viện chung quy xem ra khó tránh khỏi thua trận.

Trên một lồi đài khác, Hồ Tam Nương hết sức chăm chú vào trận đấu bên kia, chỉ chống chống đỡ đỡ không chút đếm xỉa tới công kích của Đoàn Cảnh Trụ. Thấy Đồng Viện chiếm đại tiện nghi, Hồ Tam Nương hưng phấn túm lấy Chó Lô Vàng đánh đau một trận. Đoàn Cảnh Trụ choáng váng quay sang nói:

- Chị ba, chị ăn xuân được à? – Trọng tài giơ tay với Đoàn Cảnh Trụ:

- Tuyển thủ 012 lời lẽ xúc phạm, nhắc nhở một lần trừ 1 điểm! – Hồ Tam Nương mắng:

- Chị em nhà tôi nói chuyện, liên quan chó gì đến ông? – Trọng tài giơ tay:

- Tuyển thủ 009 chống đối trọng tài, cảnh cáo một lần trừ 2 điểm!

Đoàn Cảnh Trụ cười nói:

- Chị ba, lần này chị thua chắc rồi, trừ nhiều hơn em một điểm. – Trọng tài lập tức giơ tay:

- Tuyển thủ 012 trong thi đấu dùng lời lẽ quấy rối đối thủ trừ 1 điểm. – Đoàn Cảnh Trụ mắt long lanh chờ Hồ Tam Nương tiếp tục chửi trọng tài, nhưng Hồ Tam Nương lại thông minh ngậm miệng, lợi dụng cơ hội xê người một cái đứng ở bên cạnh lồi đài, vừa đánh vừa xem trận đấu của Đồng Viện.

Lúc này Đoàn Thiên Lang rốt cuộc đã triển khai phản công. Vốn dĩ tất cả mọi người đều cho rằng Đồng Viện sẽ bị đánh cho không còn sức hoàn thủ, kết quả lại khiến người ta giật mình, tuy cục diện khá bị động nhưng Đồng Viện vẫn có thể trong bảy tám chiêu thỉnh thoảng tấn công một chiêu, hơn nữa chuẩn xác nghiêm túc, mạch lạc rõ ràng. Vốn dĩ tôi thế nào cũng nghĩ không rõ con thỏ nhỏ sao có thể cản được sói xám cắn xé, có điều dần dần cũng nhìn ra đầu mối, chỉ thấy hai tay Đồng Viện giống như cần gạt nước, dễ dàng gạt hết năm tay của Đoàn Thiên Lang, hơn nữa liên tục kèm theo mượn lực giải lực, một vòng tròn nhỏ lồng trong một vòng tròn nhỏ khác.

Tôi quay đầu nhìn lên đài chủ tịch, lão đạo sĩ kia nhìn chăm chăm bên này rồi gật gù đắc ý. Như vậy xem ra, Đồng Viện đánh quả nhiên là Thái Cực Quyền trong truyền thuyết.

Tôi sớm đã nghĩ đến người có thể một hơi đập nát 5 viên gạch không có khả năng chỉ biết đập gạch, nếu không họ cũng chẳng hợp tác với trại nuôi gà, vậy thì chỗ gạch vỡ sẽ cho ai? Chỉ là tôi không ngờ rằng với tuổi tác nhỏ nhỏ như Đồng Viện lại là cao thủ Thái Cực quyền, xem ra trận đấu này sớm đã ở trong dự mưu của nàng, đầu tiên tỏ ra yếu thế giành lấy ưu thế về điểm số, tiếp đó quần chặt đối thủ. Đoàn Thiên Lang thoát nhìn bá đạo sắc bén, giống như một con đại bàng lao xuống săn thức ăn, Đồng Viện thì giống như một con linh dương thông minh lão luyện, lợi dụng hết thầy che chắn ung dung đáp trả, chỗ nào cũng như ép dạ cầu toàn nhưng lại không hề chịu thiệt, hơn nữa có lúc còn có bắt được sai lầm do nóng nảy mang tới mà đưa ra một chiêu. Tuy rằng không chiếm được tiện nghi, nhưng có thể giảm bớt không ít áp lực. Cứ mỗi lúc như vậy, cũng là lúc Hồ Tam Nương đánh Đoàn Cảnh Trụ no đòn. Đoàn Cảnh Trụ rất nhanh phát hiện ra đãi ngộ của mình được móc nối với tình thế trên một lôi đài khác, lập tức tạm thời lui ra đài nghĩ cách chống trả, chỉ cần nhìn thấy Đồng Viện rơi vào khoảng thời điểm bị đánh một cách bị động là lập tức bất chấp tất cả đánh hết một bài Cầu Bào Quyền vào Hồ Tam Nương, một khi Đồng Viện phản kích, thì lập tức liều mạng che chắn đầu mặt.

Lúc này khán giả cả sân đều đang xem Đoàn Thiên Lang đuổi đánh Đồng Viện. Thực ra dựa theo chiến thuật mà nói, đây gọi là đánh du kích, hơn nữa thua kém 3 phần vẫn còn đó, điều này chứng minh Đồng Viện không hề bị đánh thực sự. Nhưng khán giả bình thường nào hiểu được điều này, họ chỉ nhìn thấy một nam nhân như Đoàn Thiên Lang đuổi theo con gái nhà người ta đánh không chịu buông tha, điều này đã kích phát cực lớn lòng thương hoa tiếc ngọc và dục vọng anh hùng cứu mỹ nhân của bọn họ. Không ít nam nhân ban đầu còn ôm thái độ châm chọc khiêu khích với Đồng Viện bây giờ lại đỏ mặt tía tai vỗ ngực hét:

- Họ Đoàn kia, chú dám đánh với anh không? – Đồ đệ của Đoàn Thiên Lang trợn mắt dựng mày nói:

- Tao đánh với mày! – Anh chàng lập tức lại hét:
- Họ Đoàn kia, chú dám đánh anh không? – Lại có người hô:
- Là nam nhân đừng đánh nữ nhân. – Sư đệ bên cạnh gã nhỏ giọng nói:
- Sư huynh, anh không phải cũng từng giao thủ với người của Tân Nguyệt sao? – Sư huynh ngạc nhiên nói:
- Đúng thế, ta cũng cho thằng nhóc này trải nghiệm cảm giác đánh lôi đài với nữ nhân.

Vì thế mọi người phá hòng chửi mắng một trận, thật sự là ầm ĩ tiếng người. Có người nói ‘Họ Đoàn có giỏi đánh với anh này’, có người nói ‘là nam nhân đừng đánh nữ nhân’, có người nói, ‘tay lão Đoàn đen quá’, có người nói ‘chó má, còn cao thủ gì chứ, ngay cả gái cũng không xử được’... Sau đó, một đội khán giả do hội yêu bóng đá tạo thành lợi dụng tiếng reo hò đều nhịp được huấn luyện sẵn át hết tiếng người khác, họ hô chính là:

- Ăn dưa chuột sống, chẻ đôi con cóc, muốn đi đâu thì đi, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ ---

(Ý câu này là: chỉ một kẻ thích làm gì thì làm, ko hề băn khoăn, không để ý đến cách nhìn, cách nghĩ, ý kiến của người khác.)

Câu này đại khái là chọc vào chỗ đau của Đoàn Thiên Lang, chỉ thấy sắc mặt gã càng lúc càng khó coi, cuối cùng lại nhen thành màu đỏ tía. Lúc này cách kết thúc hiệp 1 chỉ chưa đến 10 giây, gã đột nhiên quát to một tiếng, mũi chân nhún đất, cả người đầu trước chân sau lao về phía Đồng Viện. Chiêu này mọi người đều biết, cả sân vào giờ khắc này đều ngừng hô hấp. Đồng Viện thấy Đoàn Thiên Lang nhanh như vậy đã sử ra tuyệt chiêu, thoáng sửng sốt, lập tức chặn hai tay một trước một sau ở trước mặt. Đoàn Thiên Lang vung hai nắm đấm, mở một tay của Đồng Viện ra, khiến ngực cô nàng lộ ra sơ hở, tiếp đó Đoàn Thiên Lang vặn mình, một chân đá mạnh

lên xương hông của Đồng Viện, lại một cước đá lên ngực trái của cô nàng. Đồng Viện bị đá lui về phía mép đài, chân Đoàn Thiên Lang vừa chạm đất liền lấy đà vài bước, thân thể lại lần nữa vút lên cao, chằng qua lần này là chân trước đầu sau. Mọi người đều biết, một cước này mới là trí mạng, rất nhiều người đều không nhẫn tâm nhìn nhắm mắt lại, các cô gái của Tân Nguyệt Đội càng hét lên thất thanh.

Đúng vào lúc này, một bóng người to lớn như linh miêu vọt lên lôi đài, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc tóm lấy mắt cá chân của Đoàn Thiên Lang, nhấc gã lên giữa không trung, lạnh lùng nói:

- Với một cô gái, có cần xuống tay nặng như vậy không? – Chính là Hạng Vũ.

Lúc này Đồng Viện đã rơi xuống lôi đài, người của Tân Nguyệt vội vàng đón lấy nàng. Hai chân Đoàn Thiên Lang đã tạo cho nàng tổn thương không nhỏ, Đồng Viện ho khan tới tấp, trọng tài ra hiệu cho trận đấu kết thúc. Hồ Tam Nương tháo găng tay boxing quăng vào trong ngực trọng tài:

- Không đánh nữa. – Nói xong nhảy xuống lôi đài cứu hộ Đồng Viện.

Mà Đoàn Thiên Lang trên lôi đài vẫn còn bị Hạng Vũ xách ở trong tay. Vị tuyệt thế cao thủ này đáng người gầy yếu, ngoài việc Hạng Vũ xách gã bằng một tay, Đoàn Thiên Lang tay vung chân đá kiệt lực giãy dụa cũng không chạm được vào Hạng Vũ mấy may.

Mấy vạn người ở sân đều im phăng phắc, bao gồm cả tuyển thủ thi đấu ở nửa sân khác, cũng đều dừng lại nhìn về đẳng này. Hạng Vũ nhìn Đoàn Thiên Lang như con gà quay lắc la lắc lư ở trong không trung, trong mắt đầy vẻ khinh miệt. Cuối cùng vẫn là trọng tài phục hồi tinh thần lại trước tiên, dùng giọng điệu thương lượng nói với Hạng Vũ:

- Này anh... Anh thả hãn xuống đi, hãn là quán quân năm trước.

Hạng Vũ mỉm cười nhắc Đoàn Thiên Lang lên cao, hét lớn về phía xung quanh:

- Hắn thắng rồi. – Dứt lời liền tùy tiện lẳng người trong tay, rồi nhảy xuống lôi đài trong tiếng cười ngập trời.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Chênh Lệch 5000 Năm

Trận thi đấu thay đổi bất ngờ, ai cũng không nghĩ tới. Hạng Vũ buông Đoàn Thiên Lang xong, đám đồ đệ của Đoàn Thiên Lang phục hồi tinh thần đều tức điên, có mấy người nhảy lên lôi đài đỡ Đoàn Thiên Lang, còn lại nhiều người trong số đó lao tới Hạng Vũ. Đám con gái đội Tân Nguyệt ào ào vây Hạng Vũ ở giữa, vận sức sẵn sàng chiến đấu. Lập tức một hội hội chiến có một không hai sắp nổ ra, 300 chiến sĩ đang ở quanh xem trận đấu thuận tiện giữ trật tự như khoái đao nhanh chóng xuất hiện giữa hai phe. Trong lúc hỗn loạn, rất nhiều người ngằm ngàng đường, nhưng rất nhanh bị các chiến sĩ chạy tới đánh văng ra. Đệ tử của Đoàn Thiên Lang thấy 300 chiến sĩ, người đông thế mạnh thân thủ lại thoăn thoắt, biết không ăn được, nhao nhao chỉ vào Hạng Vũ cùng đội Tân Nguyệt mắng chửi. Đám con gái cũng không chịu yếu thế mắng lại nguyên si. Lập tức toàn sân vận động vô cùng náo nhiệt. Các hảo hán lúc đầu xoa tay muốn tiến lên giúp Hạng Vũ, nhưng thấy tình hình đã được khống chế, dù sao cũng có tình bạn cố tri với 300 chiến sĩ, đành tiếc hận lui về chỗ.

Khán giả cũng điên cuồng, bọn họ giơ tay, ném áo, hét lên, rất nhiều người gân xanh gân đỏ nổi lên trên mặt, hiện rõ vẻ hưng phấn. Người ở hàng trước kể cả các tuyến thủ đã bị đào thải đều có ý nhảy qua lan can tới nơi xảy ra chuyện, nhưng lại bị 300 chiến sĩ ngăn trở, tạo thành 1 đám hỗn loạn. Đại đa số người có mặt hôm nay đều vô cùng thỏa mãn, cảm thấy đi chuyển này không uổng công. Xem đá bóng, đánh golf tuy cũng làm cho người ta kích động, nhưng có thể thấy mỹ nữ trần truồng chạy qua trước mắt thì bóng đá chỉ là cái rắm, chỉ là niềm vui bất ngờ thôi.

Đoàn Thiên Lang cũng chậm rãi đứng lên, hắn ta đẩy hai đồ đệ đang đỡ mình, chỉ vào mọi người dưới đài đang mắng chửi nói: “Đều cút trở về.” Hai tên đồ đệ vội vàng vàng đi kéo đồng đội về. Đoàn Thiên Lang lại nhìn tứ phía, dường như không biết đang ở chỗ nào. Mãi lâu sau mới nhìn rõ trọng tài trên lôi đài, hắn ta hỏi: “Tôi thắng hả?” Trọng tài cẩn thận gật đầu.

“Có thể đi chưa?”

“...Ký cái là được.”

Đoàn Thiên Lang cầm giấy bút từ tay trọng tài rồi ký tên mình, lại nhìn khắp nơi. Lúc này tất cả mọi người đều yên tĩnh nhìn hắn ta, ai cũng không biết tiếp theo hắn sẽ làm gì, rất hiển nhiên hắn đã chịu kích thích rất lớn. Một cao thủ cao ngạo, lại trong lúc không chú ý bị người khác bắt chân ném đi. Nhiều người đã nghĩ hắn ta có hành vi quá khích. Ngay cả Trương Thanh cũng chuẩn bị sẵn cục đá trong tay.

Đoàn Thiên Lang ký xong, ôm quyền, lại ôm quyền chào Đồng Viện ở dưới đài, sau đó ngoắc tay dẫn đệ tử của mình rời đi, vẫn bình tĩnh tự tại. Bất quá ai cũng có thể nhìn ra chân hắn hơi run, trong lòng hắn chắc chắn đang chấn động mãnh liệt.

Tôi cho rằng Hạng Vũ cũng không quá phận, một chiêu kia nếu đập trúng, nhẹ thì mười ngày nửa tháng, nặng thì nửa năm một năm không thể hồi phục. Chẳng qua chỉ là cuộc so tài mà thôi, làm gì phải hạ độc thủ thế chứ?

Bên này, Đồng Viện cũng dần bình tĩnh lại. Cô bé cảm kích Hạng Vũ: “Anh Hạng, cảm ơn.” Hạng Vũ vẫn nói với người ngoài mình là Hạng Vũ.

Một thân ảnh thon thả xuất hiện bên người Hạng Vũ, vô ý hữu ý đặt tay lên eo Hạng Vũ, nói nhỏ: “Anh hùng cứu mỹ nhân à.” giọng điệu ghen tuông ai cũng có thể nhìn ra.

Hạng Vũ giật mình, nhú mày nói với Trương Băng: “Chẳng lẽ anh sai?”

Trương Băng cười: “Em chỉ đùa thôi.”

Đồng Viện xin lỗi Trương Băng, sau đó quay đầu đi, nhìn lại Hồ Tam Nương luôn bảo vệ bên cạnh mình, cười nói: “Chị, đáng tiếc em không thể gặp chị trên lôi đài rồi.”

Hồ Tam Nương xua tay: “Giờ nói chuyện này làm gì, dưỡng thương quan trọng hơn.”

Đồng Viện như một con cá chép xinh đẹp xoay người đứng dậy: “Em không sao, nhưng trận đấu của chị...”

Hồ Tam Nương vỗ vỗ cái đầu trọc, lại nhìn lôi đài của mình, trọng tài cũng đã rời đi. Đoàn Cảnh Trụ đi tới nói: “Trọng tài nói trận của chúng ta, chị bỏ quyền, em đã ký tên rồi.”

Đồng Viện ôm eo Hồ Tam Nương, xin lỗi: “Chị, có rảnh chị em ta đánh một trận.”

Hồ Tam Nương đá Đoàn Cảnh Trụ rời đi, vỗ vai Đồng Viện thân mật: “Đang chờ em nói mấy lời này đó.” Hai người nhìn nhau cười khanh khách, tôi lại rét run. Tình cảnh này làm tôi nhớ lại cảnh Đông Phương Bất Bại đang ôm bồ?

Hạng Vũ hiện tại trở thành đối tượng cho mọi người nhìn vào, anh cũng chẳng chút mất tự nhiên, chậm rãi cùng Trương Băng rời khỏi tầm mắt mọi người. Hiện tại anh rốt cục đã thành anh hùng, điều tiếc nuối duy nhất là Ngu Cơ bên cạnh anh có chút không thích.

Còn có chuyện tôi phải lo lắng tới, đó là nếu người khác hỏi tôi Hạng Vũ là ai thì tôi nói thế nào, tôi thật khó giải thích chuyện một ông chủ quán bánh bao vì sao lại có thân thủ hung hãn thế....

Tôi cũng nghĩ tới chuyện đánh thế nào với trường Dục Tài ở hạng mục đoàn đội. Nói ra chỉ là tranh giành cơ giận không đâu mà thôi. Thanh niên Bắc Kinh tuy nói có chút khó nghe, nhưng cũng là vì hai chữ “Dục Tài”. Về phần trường Dục Tài bọn tôi, dường như cũng đã làm cho người khác vô cùng chú ý. Phía Lưu thư kí cứ đến lúc đoàn đội thi đấu là khẩn trương, đặc biệt quan tâm hỏi han kết quả trận đấu. Nhưng từ khi tiến vào 32 đội mạnh, ngược lại lão chẳng chút quan tâm, theo Ngô Dụng phân tích, Lưu thư kí không biết nên nói gì, sợ ảnh hưởng tới quân tâm. Nói nặng sợ gây áp lực, mà khen sợ bọn tôi kiêu ngạo, cho nên dứt khoát không nói, cho bọn tôi thỏa thích phát huy. Bất quá theo tôi phân tích trừ các nguyên nhân đó còn nguyên nhân khác nữa. Tôi cho rằng sau khi tôi tiến vào 32 đội mạnh thì lão có thể biết kết quả trực tiếp trên TV.

Tôi đoán lão Lưu sớm đã mừng như điên, lúc đầu xây một trường học như Long Môn khách điểm giữa hoang địa còn có thể vớ được cao thủ nhiều như mây, tiến vào bát cường, còn muốn thế nào nữa? Lúc trước lão ủng hộ bọn tôi là hy vọng đánh cược may rủi một phen, mong ngựa chết thành ngựa sống, giờ thì ngựa sống thành hắc mã, cũng đã thành công rồi.

Cho nên dù có vào tứ cường hay không, tôi nghĩ mãi tới sáng hôm nay. Lúc mặc đồ phòng hộ lên đài tôi còn nghĩ. Kết luận đối phương nếu quá thật rất mạnh, chúng tôi giữ nguyên kế hoạch thu tay lại, dù sao người hiện đại luyện công không dễ, vì tranh chút khí phách mà làm người ta mất công sức chuẩn bị vài chục năm thật chẳng phúc hậu gì. Nếu tức quá, cùng lắm thì sau khi thi đấu xong kêu Thời Thiên đi trộm sạch tiền cùng CMND, giấy tờ linh tinh, trộm sạch cho bỏ ghét là được....

Tôi vừa nghĩ ngợi lung tung, định nói quyết định của tôi cho mấy người Lâm Xung biết, đột nhiên cảm thấy có người vỗ vai tôi, nhìn lại, tôi lắp bắp, là chủ tịch ban tổ chức.

Tôi chẳng biết lão già này sao xuất hiện trong phòng của chúng tôi, đành cười cười chào hỏi. Lão đầu ngược lại rất hòa ái, cười híp mắt nhìn các hảo

hán, nói với tôi: “Cậu đi với tôi một chuyến.”

Tôi càng không biết lão ta muốn làm gì, đành lắp bắp nói: “Cháu còn trận đấu mà...”

Không ngờ lão đầu cũng rất dứt khoát: “Dù sao cũng không cần cậu, đi với tôi.”

“Bác là chủ tịch ban tổ chức cùng trưởng ban giám khảo, nói vậy có phải thiên vị đối thủ không vậy?”

Chủ tịch cười vỗ vai tôi nói: “Đừng dông dài, cứ coi như tôi đặc biệt phê chuẩn, trận của cậu chỉ có 4 người thi đấu thôi.” Tôi cảm giác được, ông ấy vỗ không nhẹ, ra vẻ cảnh cáo. Tôi đành đau khổ cời đồ phòng hộ ném xuống đất, nói: “Vậy đi thôi...”

Lâm Xung nói: “Chú....Tiêu đội trưởng, trận này chúng ta đánh thế nào?” Ý của anh ấy tôi hiểu, chính là hỏi nên thua hay nên thắng. Từ đầu tới cuối, các hỏa hán không thể chờ đợi..., tôi cũng không chút băn khoăn rằng nếu hôm nay đánh xong thì ngay ngày mai cả đám hảo hán sẽ lên tàu tới Lương Sơn.

Vấn đề tôi nên nói thế nào? Trước mặt chủ tịch mà nói “Có thể thua thì thua sao?” hay là nói “Nên thắng thì thắng?”

Tôi đành trả lời rất chung chung: “Vẫn giữ nguyên kế hoạch.”

Lâm Xung gật đầu: “Đã rõ.”

Chủ tịch trước khi đi không quên chào hỏi các hảo hán, không thể không nói lão già này thực chẳng để ý gì đến kiểu cách.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, lão ta đã thay đổi thái độ, chấp tay sau lưng thông thả đi trước, tôi đành lẽo đẽo theo sau. Chúng tôi đi theo đường mòn

tới phòng giám khảo, trên đường gặp mặt một đám chưởng môn, 4 vị giám khảo khác sớm đã đi xem thi đấu, chỉ có một người trẻ tuổi đang quét dọn vệ sinh.

Chủ tịch theo thói quen cầm chén trà, quay đầu cười nói với tôi: “Ngồi đi, Tiêu đội trưởng, tìm cậu chỉ nói chuyện phiếm thôi, đừng nghĩ ngợi quá nhiều.”

Bên ngoài tôi còn trận đấu phải tham gia, ông ta thân là chủ tịch ban tổ chức lại gọi tôi tới nói là nói chuyện thôi à? Dù sao tôi cũng không tin, yên lặng chờ lão nói tiếp.

Chủ tịch thấy tôi lộ vẻ nghiêm túc, cười nói: “Thật mà. Ngày hôm qua tôi cả đêm ngủ không ngon, kỳ thật cũng có chút hiếu kỳ.”

Tôi ngồi trên ghế sa lông, nói: “Bác nói gì ạ?”

Chủ tịch đặt chén nhìn ra ngoài, vừa vặn có tiểu đội 300 chiến sĩ chạy qua, ông chỉ vào nói: “Toàn bộ số học sinh này đều là cậu dạy ra hả?”

“Ách,... không phải. Kỳ thật cháu tìm thấy họ trong một thôn hẻo lánh, thấy cả bọn khỏe mạnh, miễn phí chiêu tới.”

“Ahhhh, tôi cũng nghĩ thế, bọn trẻ này không thể do một người huấn luyện ra. Hôm qua tôi mới phát hiện rất nhiều người trong số đó khi giao thủ đều dùng quyền vào cổ, cá biệt có những chiêu thức ở hiện tại chỉ được ghi chép lại không trọn vẹn.”

“He he, thật ả? Có thể là tổ truyền.” Tại Trung Quốc, hai chữ tổ truyền tách hẳn khỏi khoa học cùng mê tín, nó là một loại học vấn thần bí, có thể giải thích rất nhiều chuyện, thực tế áp dụng tại các võ phái.

Quả nhiên, chủ tịch gật đầu, cũng không nói chuyện này nữa, lại hỏi: “Bốn đội viên thi đấu đoàn thể của cậu đều là người địa phương hả?”

“...Người Sơn Đông.”

“Danh gia võ thuật Sơn Đông tôi cũng biết chút chút, nhưng bốn vị này lần đầu tôi gặp.”

“...Là do cháu chiêu mộ từ một thôn nhỏ hẻo lánh khác tới.”

“Nói vậy bốn người này cũng không phải người cùng chỗ với học sinh của cậu rồi?” Chủ tịch cười ha ha: “Tiêu đội trưởng đi du lịch nhiều nơi thật.”

“Đúng đúng, dân tộc Trung hoa chúng ta có 5000 năm lịch sử mà.” Tôi treo đầu dê bán thịt chó, cùng lúc đó tôi sinh ra một loại dự cảm bất thường....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Thiết Sa Chương

Tôi lại không biết tại sao bản thân lại có cảm giác như thế. Tôi hiện tại phải giải thích hợp lý, chủ tịch hiệp hội si mê võ thuật, phát hiện bọn Lâm Xung nên ngứa ngáy sẵn tay (áo) tìm tòi, mong tìm kiếm thông tin về bọn họ. Nhưng giải thích này tôi chỉ có thể lừa gạt bản thân mình mà thôi. Tiêu Cường tôi là một nhân vật nhỏ, nên khả năng cảm giác nguy hiểm đặc biệt mạnh mẽ. Tôi vốn là một tên tiểu nhị lang thang trên phố, lòng dạ hiểm độc chỉ chăm chăm lừa gạt người khác kiếm chút tiền còm, tất cả bản lĩnh đều dựa vào trí dũng song toàn cùng sự ủng hộ của thần may mắn ... Đương nhiên, nếu như bạn nói tôi chỉ là thằng lưu manh dựa vào cục gạch, phối hợp với sự càn quấy của Sáu Lưu mới có hôm nay, tôi cũng chẳng có cách nào phản bác lại. Dù sao thì bây giờ tôi cũng có cái quán bar nhỏ, có một ngôi biệt thự nhỏ chứa mỹ nhân... Nhìn tôi mà xem, tôi cảm thấy không phải thằng lưu manh nào cũng có thành tựu như thế, cho nên tôi đặc biệt quý trọng hiện tại. Quý mới hiểu được là tại sao trời xui đất khiến thế nào mà tôi lại nhận lời đi dẫn một đám thổ phỉ gây náo loạn, tóm lại đơn giản là vì thể diện của hiệu trưởng Trương cùng chi phiếu của Lưu thư kí. Ai cũng biết thể diện là loại hàng hết đất, chi phiếu chỉ là một tờ giấy, thường cũng chẳng có được bao nhiêu.

Chủ tịch thấy mắt tôi đảo liên hồi, bèn cầm lấy chén trà đưa cho tôi, nói: “Cậu nói vậy tôi cũng biết sơ qua, Trung Quốc đất rộng người đông, thế ngoại cao nhân khẳng định không ít.”

Tôi vội gạt đầu: “Ai, chỉ bác là hiệu cháu.”

Chủ tịch cười híp mắt nhìn chén trà trong tay tôi: “Tiêu đội trưởng quả nhiên võ công cao cường.”

Tôi giật mình “a” một tiếng, ném chén trà đi, mới thấy chén nước nóng như bàn là. Tôi thối thối mụn nước trên tay, không ngừng nháy căng lên. Lão già này cố ý đưa cho tôi một ly trà nóng để thăm dò tôi.

Chủ tịch cười nói: “Tôi còn tưởng Tiêu đội trưởng luyện qua Thiết Sa Chưởng, nhưng không ngờ đã tới thần du vật ngoại cao hơn Thiết Sa Chưởng nhiều. Khổ Bi đại sư nếu ở đây, khẳng định cũng khen không dứt miệng.”

Tôi cũng không nhìn ra lão già này nói thật hay cười nhạo tôi. Nhân viên quét dọn vệ sinh đi tới quét mảnh thủy tinh vỡ. Lão ta nhìn ra ngoài nói: “Tiêu đội trưởng, trường cậu thắng liền hai trận rồi.”

Tôi cả kinh: “Bọn họ sao lại thắng, chẳng phải đã nói...” Chủ tịch nhìn tôi, tôi vội đổi giọng: “Bọn họ đều không đợi cháu đã thi đấu ... vậy, nếu không có chuyện gì nữa thì cháu đi trước vậy.”

Chủ tịch vẫy tay: “Không phải vội, không phải vội, cậu có đi cũng chậm rồi, không bằng chúng ta cứ ngồi đây nói chuyện. Đúng rồi, Tiêu đội trưởng, người cao to đột nhiên xuất hiện trong trận đấu của Đoàn Thiên Lang, cậu thấy sao?”

Tôi tỏ vẻ hiếu kỳ: “Anh ta chẳng phải là bạn của đội trưởng đội Tân Nguyệt à?”

“Đúng, nhưng mà chính Đồng Viện nói anh ta là do cậu giới thiệu cho cô bé.”

“Ách...” Tôi lúng túng một lâu: “Là thế hả? Tôi quên mất.” Tôi bối rối, loạn cả xưng hô.

“Còn nữa, vị lão đệ đó tên Hạng Vũ, hình như không phải người trong nghề. Nghe nói anh ta mở một quán bánh bao?”

Đến rồi, đến rồi! Ông chủ quán bánh bao sao có thể tàn bạo hành hạ “đánh khắp thiên hạ vô địch thủ”, nếu không giải thích được thì to chuyện rồi, tôi lau mồ hôi, nghĩ cách giải quyết.

Vấn đề ở đây là nếu tôi nói cho chủ tịch rằng ông chủ quán bánh bao là Tây Sở bá vương Hạng Vũ, ông ta khẳng định sẽ trở mặt, nếu muốn vừa nói thật vừa nói dối, thì tôi lại không dám chịu trách nhiệm. Tôi liếc trộm chủ tịch, thấy ông ta mắt sáng quắc nhìn tôi chăm chăm, dường như đã phát hiện ra manh mối gì đó. Tôi đột nhiên hiểu rõ ông ta muốn biết gì rồi, liền giả vờ nhìn đồng hồ, dùng đọc tâm thuật. Trên điện thoại di động chỉ hiện mấy chữ: “Bọn họ thật sự rất quen thân?”

Tôi liền cảm thấy trời quang mây tạnh, Hạng Vũ mặc dù coi như là một nửa tổ tông của tôi, nhưng người khác không biết, vì thế....

“Kỳ thật tôi cũng rất không hiểu được anh ấy.”

Mặt lão đầu liền dần đỏ, cứng họng nhìn tôi, không nói nên lời.

Tôi thừa cơ nói còn trận đấu, đi ra khỏi phòng, chủ tịch lần này lại không ngăn cản, nói với tôi: “Buổi nói chuyện này Tiêu đội trưởng đừng quá nghĩ ngợi, bất kì đội nào tiến vào bát cường theo thông lệ đều phải trải qua điều tra một lần.” Tôi lập tức dừng chân: “Bình thường nếu tiến vào bát cường thì có thể có hỗ trợ từ quốc gia sao?” Tôi dẫn các hảo hán đánh đấm lâu thế rồi, đương nhiên nếu kiếm được chút lộc lá thì càng tốt.

Chủ tịch trầm ngâm không nói, nhân viên công vụ lại trả lời thay: “Chỉ sợ không được. Thực tế đội vô địch hạng mục đấu đoàn đội mới có thể được trợ giúp, ngay cả đội hạng nhì cũng chỉ là đối tượng quan sát thôi.”

Chủ tịch nói: “Tóm lại các cậu cứ cố lên, đã có người chú ý tới các cậu lâu rồi.” Nhân viên công vụ cười nói: “Đâu chỉ người khác, trường Dục tài của Tiêu đội trưởng sớm đã thành tiêu điểm rồi còn gì?”

Một câu nói này làm tôi vã mồ hôi: Tôi hiện giờ sợ nhất trở thành tiêu điểm, tôi sợ “tiêu điểm chú ý” còn hơn cả những âm mưu thâm độc.

Hơn nữa chủ tịch nói chuyện với tôi cũng khiến tôi cảm thấy cổ quái, cảm giác như phía sau bị người ta nhìn chăm chăm, bỏ cũng không được, chạy cũng không xong.

Tôi căng thẳng đi từ phòng chủ tịch ra, sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

“Không thể thắng nữa.” Đây là mấy chữ tôi nhắc đi nhắc lại. Nhớ lại xem, người đi tuần tra bảo vệ là học sinh trường tôi đào tạo, thi đấu tứ kết cũng toàn đội ngũ bọn tôi đào tạo, lá cờ bắt mắt nhất là tổ hợp hoa hướng dương + Ê Ke của trường tôi, bất tri bất giác chúng tôi sớm đã thành tiêu điểm, tiếp tục nữa quá nguy hiểm.

Tôi thở hồng hộc chạy tới lô đài: “Kết quả thế nào?”

“2-0, chúng ta dẫn trước.”

Tôi nhìn Thời Thiên đang đấu trên lô đài: “Có thể thua không?”

Trương Thanh chen vào: “Chỉ sợ muộn rồi.” Anh chỉ vào bảng điểm, tôi thấy kết quả trận thứ ba hiệp ba chỉ còn chưa tới nửa phút, mà Thời Thiên đang dẫn trước đối thủ 12-0....

Tôi dậm chân: “Chẳng phải kêu các anh giữ nguyên kế hoạch à? Sao lại thắng?”

Trương Thanh: “Thì chú bảo giữ nguyên kế hoạch, hôm rút thăm chẳng phải chú tức giận nhảy dựng lên hò hét, không thể cho họ thắng dù chỉ một

trận?”

Tôi bứt tóc: “Em nói chỉ cần bọn họ được thì chúng ta thừa cơ nhường mà....”

Dương Chí lạnh lùng nói: “Nhưng vấn đề bọn nó kém quá.”

Trương Thanh gật đầu nói: “Kỳ thật còn một biện pháp có thể thua.”

Tôi kéo anh ta lại nói: “Nói xem.”

“Anh giờ ra hiệu cho Thời Thiên làm bộ rơi xuống đài, bỏ quyền. Sau đó chỉ còn Lâm Xung cùng cậu. Lâm huynh đệ thua trận là xong. Còn chú, càng chẳng khó khăn gì, không cần giả vờ, chẳng biết chú có trụ nổi 10 phút nữa không.”

Tôi ho khan: “Trận này thắng thì thắng, chúng ta lần sau không thể thế này nữa.”

Lúc này trận đấu chính thức kết thúc, chúng tôi thắng đội Bắc Kinh Dục Tài văn võ chuyên tu với tỉ số 3-0. Đội trưởng hai ra bên chào nhau, tôi chợt thấy một tên to con lạ mặt. Hắn ta liếc mắt nhìn qua đội bọn tôi, gã thanh niên Bắc Kinh hôm trước tự giác đi ra, nguyên lai cậu ta không phải đội viên tham gia trận đấu, thân phận giống như chủ nhiệm thôi, cũng giống như tôi đều bị gọi là “quản lý”. Vị Vương quản lý chịu phục nói: “Em chịu thua cuộc, bọn em khi về sẽ đổi tên trường, sau đó sẽ chụp lại ảnh gửi tới trường bọn anh.” Tôi phì cười, vỗ vai anh ta nói: “Đừng coi là thật, trường Dục Tài bọn tôi cũng là trường có thâm niên trăm năm rồi, cũng chẳng dễ dàng gì. Chúng ta nên đoàn kết nhất trí, làm cho danh tiếng Dục Tài càng vang dội càng tốt. Thiên hạ Dục Tài là một nhà, chúng ta đình chỉ đấu đá.”

Vương quản lý hồ thẹn: “Anh Tiêu trình độ cao thật, chắc đã tốt nghiệp Cambridge, Harvard.”

Tôi nói: “Cambridge gặp trường Dục Tài bọn anh thì xác định đối dài, sau này anh sẽ xây phân hiệu bên đó, lấy tên phân bộ Cambridge trường Dục Tài văn võ.”

Vương quản lý tiếp lời: “Đúng đúng, trước em cũng thi qua Hán ngữ cấp bốn. Tình huống là gặp mặt, vừa gặp mặt đã nói “nice to see u” – “rất vui được gặp mặt, chẳng những còn phải nói “ăn chưa”, còn phải trả lời “cửu thái hợp tử”(1)...

Tôi nói: “Qua cấp 6 đối bài thi là hoàn cảnh con rể nói chuyện sính lễ với cha vợ...”

Trọng tài nghe bọn tôi ngồi chém gió ào ào, liền nói: “Ký tên đi, tôi thấy sau này tình huống trong đề thi cấp 8 là hai trường Dục Tài văn võ ngồi chém gió...”

Hai thằng ngưỡng ngừng, Vương quản lý vỗ vai tôi: “Khi nào anh đến Bắc Kinh alo em cái, cái khác không có, nhưng nhất thiết là không say không về.”

Theo quy định, khi tất cả kết thúc tứ cường sẽ tới trước bàn chủ tịch bốc thăm. Tam cường còn lại gồm Hồng Nhật võ giáo, Thiên Lang võ quán cùng một Võ giáo từ Vân Nam xa xôi. Đến tận đây, Dục Tài văn võ của chúng tôi đã sớm hoàn thành vượt mức mục tiêu đề ra , sau đó mặc kệ bốc thăm gặp đội nào cũng không quan trọng, vì tôi đã quyết định thua.

Nhưng thật ra tôi vẫn hi vọng, tốt nhất đối thủ là Hồng Nhật, hoặc là một nhà khác. Đối với Đoàn Thiên Lang, tôi cùng các hảo hán không có chút nào hảo cảm, nếu đã hạ quyết tâm thả, đương nhiên muốn nhường cho đội bạn.

Kết quả bốc thăm tôi còn chưa xem, vị nông dân của đội Hồng Nhật đã cùng đại biểu đội Vân Nam bắt tay. Tôi còn chưa mở tờ giấy trong tay. Đoàn Thiên Lang đã tới sau lưng tôi. Thằng nhóc dường như đã khô phực

bộ dáng như cũ, hần cười nói với tôi: “Không cần xem nữa, chúng ta gặp nhau.”

oOo

(1): Cửu thái hợp tử: Bài thuốc gồm 30 vị, tốt cho bệnh ... hết pin.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Lão Hồ

Tôi vo tờ giấy lại, trên đường đi mọi người đều chỉ chỉ trỏ trỏ tôi, có người hét lên với tôi: “Người anh em, cuối cùng cũng xuất hiện rồi.” Cũng không ít người cầm loa cùng còi thổi thổi chỉ vào tôi, còn có không ít cô gái trong số đó.

“Tôi cũng có Fan nữ kìa.” Tôi nghĩ lâng lâng.

Chỉ có điều là tôi thật sự không dám nghĩ tiếp. Không cần gì khác, hiện tại chỉ cần một cái máy ảnh chú ý tới bọn tôi vậy thì đã rất không tốt rồi, hơn nữa chúng tôi chế tạo ra quá nhiều chấn động, đến lúc này đã không thể không chế, rất nhiều người bị bọn tôi đả bại cũng như các đội ngũ bị các hảo hán cảm hóa đã trở thành bạn bè cùng tuyên truyền viên miễn phí của trường. Họ sau khi trở về nhà càng cường điệu miêu tả hình tượng một thế ngoại cao nhân, người này họ Tiêu, là đội trưởng đội Dục Tài văn võ, Tứ Đại Kim Cương dưới tay mỗi người đều có tuyệt kỹ, cho nên mọi người ai cũng mong muốn được một lần thi đấu với tôi....

Không chút khoa trương nếu nói tôi hiện tại chỉ cần dặt cặp quần 200 NDT là có thể đi khắp đại nam giang bắc ăn uống nhậu nhẹtбет nhè, chỉ cần không có người động thủ với tôi thì tôi có thể sống trở về, hơn nữa tiền trên người sẽ chẳng thiếu một xu thậm chí còn nhiều hơn.

Cũng may Bánh Bao chẳng có chút khái niệm gì với thân phận mới của tôi, từ khi đại hội võ lâm có top 32, vốn đài địa phương đã tạm ngừng đưa tin về bọn tôi lại tiến hành truyền hình trực tiếp cả ngày, ngay cả “Có tôi!

Dục tài cường” cũng được truyền bá ba lần. Bánh Bao vô cùng bất mãn trước việc này, cô nàng vừa thấy truyền hình cảnh sân vận động nhốn nháo đã lập tức chuyển sang kênh khác, vừa chuyển vừa phàn nàn: “Cái đại hội nát này vẫn chưa xong, “phấn đấu” còn nữa hay không đây?” Thịnh thoảng tôi lại nói với cô ấy, nói trường chúng tôi đã vào top 16, top 8. Bánh Bao cũng chỉ “à” một tiếng rồi thôi, tôi đoán rằng là vì cô ấy cũng nghe nói bọn tôi cũng có thể liên tiếp tiến vào top 16 rồi top 8 nên mới không xem.

Bánh Bao là một phụ nữ qua loa, qua loa tới mức dù tôi trở thành tổng thống Mỹ, cũng chỉ cần không nói với cô ấy thì cô ấy cũng chẳng phát hiện ra.

Bánh Bao cũng là một phụ nữ miễn cảm, miễn cảm đến mức dù tôi là tổng thống Mỹ, dù có FBI cùng CIA, DELTA FORCE và SEAL yểm hộ tôi tán gái thì cũng không thể tránh khỏi pháp nhãn của cô ấy.

Tôi trở lại phòng, Trương Thanh cùng Đồng Bình vây lại hỏi: “Ai vậy?” Sau lưng bọn họ, Lư Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng đều vênh tai lên nghe. Thi đấu tới bây giờ, các hảo hán đã bắt đầu đặc biệt quan tâm.

Tôi chỉ chỉ về phía Đoàn Thiên Lang, xoa xoa tay nói: “Rốt cục chúng ta có đối thủ, hảo hán chúng ta sẽ đấu với họ.”

Tôi vẻ mặt ngưng trọng, vỗ bàn nói: “Thừa dịp mọi người đều có mặt, mở hội nghị, chỉ một câu: Chúng ta không thể tiếp tục thắng.” Các hảo hán dù đều nắm chắc, nhưng tôi vừa nói ra thì cả bọn đều trầm mặc.

“Anh Đồng Bình, anh Cầu, hai người các anh đơn đấu chúng ta cũng không thể đi xa hơn rồi, ngày mai có thể thua thì thua.”

Đồng Bình nói: “Ngày mai anh còn phải thắng một trận nữa. Đối thủ của anh là Lão Hồ.”

Tôi buồn bực: “Lão Hồ cũng là 16 cường hã?”

Đồng Bình cười nói: “Chú không biết rồi, thằng nhóc đó võ công cũng rất tốt đó.”

Tôi nói: “Vậy thì thắng, hẳn hiểu rõ chúng ta, nếu thua thì không thể giải thích nổi rồi.”

Đoàn Cảnh Trụ cũng hô lên: “Chú Cường, chú cũng cho anh đánh tiếp đi, dù sao anh cũng không giành được đệ nhất.”

Tôi thấy mặt anh ấy khẩn trương, biết rõ có thể hôm nay sẽ cố hết sức tranh thủ tôi, muốn anh ấy chủ động bỏ cuộc thật không nỡ, vì vậy nói với anh ấy: “Vậy anh cứ tùy cơ mà làm.”

Tôi đụng phải Lão Hồ trong nhà khách, thằng nhóc này vui cười hơn hở. Tôi hỏi hẳn sao vui vẻ thế, hẳn nói: “Anh không biết à? Đối thủ ngày mai của em là anh Đồng.”

Tôi ngạc nhiên: “Anh ấy đáp ứng nhường chú hả?”

Lão Hồ trừng mắt nói: “Em biết anh Đồng chương mắt em. Anh ấy có thể không thu em làm đồ đệ, nhưng ngày mai anh ấy nhất định phải đánh một trận thật sự với em.”

Tôi trừng mắt nói: “Anh thấy hay là đánh chú một trận thì có.”

Lão Hồ cũng không chút phật lòng nói: “Nói cho anh, anh cũng không hiểu. À, đúng rồi, thi đấu đoàn đội anh đi làm gì?”

“Chuyện gì à? Anh là đội trưởng.”

“Anh? Còn là đội trưởng? Đánh đấm em vài cái xem.”

Tôi sợ quá nhảy căng lên gần 2 mét, lão Hồ nhìn vậy liền phì cười: “A, thật đúng có luyện qua võ?”

.....

Trở lại phòng, tôi cả đêm đều thần thờ. Bánh Bao thò đầu từ phòng vệ sinh ra nói: “Anh sao vậy? Mặt như mất số gạo thế?”

“...So với mất số gạo còn đáng lo hơn.”

Bánh Bao tiếp tục đánh răng, vừa úp mở: “nội nội xem thế nao?”

Tôi dập thuốc: “Không có gì để nói, cũng nói không rõ.”

Bánh Bao nhổ bọt kem đánh răng: “VẬY anh ví dụ đi.”

“...uhm, vậy ví dụ nhé. Nói ví dụ như, Hạng Bánh Bao, một tháng kiếm 800 NDT.”

Bánh Bao nói: “Đây không phải ví dụ, đây là sự thật.”

“...Đừng ngắt lời.”

“Được được, anh nói tiếp đi.”

“Em một tháng kiếm được 800 NDT, thích một cái váy 1000NDT, em nên làm gì bây giờ?”

“Nếu thật là thích mà không đủ tiền thì đi vay thêm người khác 200 NDT chứ sao.”

Ầy, đúng là phong cách của Bánh Bao, chuyện như thế không thể không trải qua, xem ra cách ví dụ này còn không chuẩn xác. Vì vậy tôi nói: “VẬY nếu váy giá 8000 thì sao?”

Bánh Bao nói: “Rầm thôi, làm gì có cái váy nào đắt thế?”

Ầy, đây cũng là phong cách của Bánh Bao, váy 8000 NDT còn nhiều, chỉ có điều cô ấy làm bộ không nhìn thấy.

Tôi vỗ đùi kêu lên: “Nói đơn giản thế này, là một người khác biết mỗi tháng chỉ kiếm được 800 NDT, mà thích một món đồ giá 8000 NDT, nhưng kỳ thật anh ta có tới 8 vạn, vấn đề hiện tại là: Người này rõ ràng có tiền cũng không dám mua thứ mình thích, trong lòng rất uất ức.”

Bánh Bao thấy tôi kích động, buồn bực: “Anh nói gì mà em chả hiểu hết, có liên quan tới anh sao?”

Trên thực tế tôi quả thật buồn bực, đánh lâu thế rồi đột nhiên kết thúc, hơn nữa không được chút lợi ích gì. Thời gian dài như vậy dù luyện tập nín thở trong chậu rửa mặt cũng đã tăng lượng hô hấp rồi.

Bánh Bao có thói quen nằm trên giường xem TV đài địa phương, trên màn hình là sân vận động đông nghịt, MC đang nói: “...tấn sinh tứ cường bao gồm cả tỉnh ta dực ...” Bánh Bao chẳng thèm nhìn liền chuyển kênh, lại nói:

“Xem đi, từ khi không cho chạy xe ôm, càng ngày càng nhiều người rảnh rồi.”

.....

Ngày hôm sau tôi vừa mở mắt, thông qua ánh sáng le lói, biết không còn sớm. Quả nhiên, nhìn lại đã sắp 9 giờ. Lần này tôi không vội, bình tĩnh đánh răng rửa mặt, đổi một bộ quần áo, cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Có lẽ kết thúc sớm cũng tốt, ít nhất cũng không cần mỗi ngày khó chịu, chuyện gì nên tới sẽ tới, tôi cũng nên lo chuyện kết hôn. Hơn nữa ngoại trừ Hạng Vũ, tổ 5 người tôi cũng ít gặp rồi, Lưu Bang cùng góa phụ đen song túc song phi (cặp kè), Kinh khờ cùng Chính béo cũng chẳng biết bận cái gì, Lý Sư Sư đôi khi đi tới sân vận động liếc qua, ăn mặc như mình tỉnh, chẳng biết cô ấy có bám vào được tên đạo diễn hạng hai nào không nữa.

Tôi đến sân vận động, liếc mắt đã thấy cả đám hảo hán đang vây quanh xem một lôi đài, trên đài, Đồng Bình đang đại chiến Lão Hồ - hoặc nói là

đang dần nhừ tử Lão Hồ. Có thể thấy khoe mắt cùng mũi Lão Hồ đã qua xử lí, vết thương rõ ràng. Tôi cũng không biết trận đấu đã tiến hành bao lâu, tóm lại chân Lão Hồ đã loạn choạng. Lão Hồ chỉ lao lên đâm đá hời hợt tỏ vẻ hung ác, hoặc bị Đồng Bình đá ngã, hoặc tự mình vồ hụt ngã lăn ra sàn.

Tôi đi tới gặp đám hảo hán, bật cười: “Cậu ta thật đúng là không sợ bị đánh, hiệp mấy rồi?”

Lâm Xung chăm chú xem tình thế trên đài, nói: “Hiệp hai rồi.”

Tôi mới phát hiện các hảo hán đều biểu lộ nghiêm túc, trang trọng, bọn họ không nói gì chăm chú nhìn lão Hồ trên đài. Tôi lặng lẽ vỗ vai Chú Quý, hỏi:

“Chuyện gì thế?”

Chu Quý nói cùng sự kính nể: “Lão Hồ thật là một người rắn rỏi, biết không đánh được vẫn tiếp tục tiến công.”

Lúc này hiệp thứ hai chấm dứt, trọng tài giữ chặt lão Hồ, bước chân hẫng lão đà lão đảo, trọng tài hỏi cả buổi mới miễn cưỡng cho anh ta tiếp tục thi đấu.

Đồng Bình xuống đài, lau mồ hôi nói với tôi: “Chú Cường, chú đi khuyên lão Hồ đi, kêu nó đừng đánh nữa.”

Tôi nhún vai nói: “Ai bảo anh luôn không để ý tới người ta, anh ta cảm thấy có muốn anh đánh anh ấy cũng rất khó gặp.”

Đồng Bình run sợ: “Anh làm thế thật hả?”

Nói là nói thế, tôi vẫn đi tới bên lão Hồ. Bình thường là một người đàn ông khí vũ hiên ngang, giờ thì đã thở gấp, mũi không ngừng chảy máu, Đồng Bình quả thật không nường nhẹ, ra tay ác quá. Tôi đi tới bên cạnh

anh ta, nói giỡn: “Chú Hồ, chú đừng đánh nữa nhé? Cậu thích kiểu tự ngược này anh sẽ kiếm cho hai cô bé mặc đồ bó sát cầm roi quất (SM, thiếu nhỏ nhắn nữa), so với thể này thoải mái hơn nhiều.”

Lão Hồ thở hồng hộc, con mắt đã trắng rã, khó khăn lắm mới cười nói: ‘Anh ấy cười thì cũng coi em là đối thủ rồi...’

Về sau tôi cũng minh bạch Đồng Bình cũng là bất đắc dĩ. Ngay đầu hiệp ba, Lão Hồ cố sức bắt đầu không muốn sống tấn công, bị quật ngã là lại bò dậy dây dưa. Trước tình huống này chỉ có dùng trọng quyền làm lão Hồ gục xuống lồi đài mới an tĩnh được chút. Nhưng Lão Hồ dường như minh bạch thời gian cũng không còn nhiều, mỗi lần bị đánh ngã đều lập tức bò dậy, chúng tôi chỉ có thể nhìn Đồng Bình bất đắc dĩ, một lần lại một lần đánh ngã Lão Hồ. Mãi tới sau cùng, Đồng Bình sắp khóc. Hồ Tam Nương không hiểu gì mắng ầm lên: “Đồ chó hoang, thật là đồ chó hoang.” Nhưng mà mắt cô ấy đã ngậm nước, sắp khóc rồi.

Ngay khi Đồng Bình sắp sụp đổ, tiếng chuông kết thúc vang lên, mọi người đều cười vang, lão Hồ nhún người đổ ập xuống. Đồng Bình tiến lên đỡ lấy, hỏi: “Chú còn muốn báỉ anh làm sư phụ không?”

Lão Hồ ngượng ngùng, cười gượng, lại động tới vết thương, đau méo mặt, anh ta suy yếu nói: “Em...được hả?”

Đồng Bình ôm cổ hắn: “Đồ đệ như chú, anh thu.”

Dưới đài, Lữ Tuấn Nghĩa chỉ lão Hồ, rất không bình hòa: “Thằng này giống hệt chú Cường, võ nghệ dù nát bét nhưng có thể làm anh em.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Hảo Hán Số 109

Đêm hôm nay, trong phòng họp tôi lại tổ chức đại hội toàn thể anh hùng Lương Sơn một lần nữa, hội nghị lần này có hai đặc điểm. Điểm thứ nhất là đông đủ, vì tôi đã triệu hồi khẩn cấp Lý Vân đang giúp tôi cải tạo phòng ở, cũng lôi cả Hồ Tam Nương đang chuẩn bị đi tranh cướp hàng giảm giá cùng với Đồng Viện, khiến cho lần đầu tiên trong suốt đại hội diễn ra một cuộc họp có đầy đủ 54 đại biểu. Điểm thứ hai là tính đơn thuần của nó, từ việc dặn nhân viên khách sạn không tùy ý tiến vào hội trường, đuổi đi Đồng Viện cùng Lão Hồ luôn đi theo Đồng Bình, ngay cả Nghê Tư Vũ bình thường đi theo các hảo hán vui đùa cũng bị chặn ngoài cửa. Ngoại nhân duy nhất là một người cầm quyển “Lầu Tam Quốc” đọc cười ngây ngô – Lý Bạch.

Các hảo hán tựa hồ cũng biết tôi sắp tuyên bố chuyện trọng đại, hơn nữa chuyện này còn tương đối nghiêm trọng, cho nên bọn họ cũng không cảm thấy vui mừng chút nào về chuyện buổi sáng Đồng Bình cùng Đoàn Cảnh trụ giành thắng lợi, cả đám đều lộ vẻ nghiêm túc. Lúc ban ngày, Đoàn Cảnh Trụ bị đối thủ đá sừng chân, anh ta cắt bỏ ống quần, chẳng biết kiếm được từ đâu mấy thứ ba lăng nhăng đắp vào, làm hội trường tràn ngập mùi hoa hồng.

Tôi chống một tay lên bàn chủ tịch, ho khan một tiếng, nói thẳng vào vấn đề: “Các anh, đấu tới hôm nay, vậy là xong.” Tôi dừng lại một chút, muốn nhìn một chút xem họ sẽ có phản ứng thế nào. Bình thường tôi nói một câu bọn họ có thể nói mấy trăm câu, rồi sẽ mất đến nửa tiếng duy trì trật tự.

Nhưng kỳ quái, hôm nay mỗi người trong số họ đều yên tĩnh. Thực tế là lúc tôi nói xong, có một số người cúi đầu, dường như rất chán nản. Tôi vốn tưởng bọn họ căn bản không để ý tới thắng thua, chỉ làm qua loa cho xong chuyện. Nhưng cũng khó trách, hơn nửa tháng dù sao cũng không coi là ngắn, các hảo hán mỗi ngày đều có mặt tại sân vận động, đi chỗ này nhìn chỗ nọ, ủng hộ người này, tiếc cho người khác, buổi tối trở về còn có thể nghe tin chiến thắng của người một nhà. Mấy ngày qua họ chiến đấu hào hùng, không biết từ bao giờ đã đắm chìm trong đó. Kỳ thật hơn nửa tháng qua, dù phải đi cộ toa lét nhưng chỉ cần mỗi ngày vui vẻ cười nói thì cũng có cảm tình, cho nên các hảo hán nhất thời còn chưa thích ứng kịp, đều không hiểu.

Tôi nhìn họ, đành phải nói tiếp tin tức: “Tiền, em đã chuẩn bị xong rồi, đấu xong trận sáng mai thì chiều mai các anh có thể xuất phát. Về phần thi đấu cá nhân....”

Đồng Bình chen lời: “Đoàn đội thi đấu còn không đánh nữa, thì đấu cá nhân làm gì, anh bỏ quyền.”

Tôi gật đầu, lại nhìn Đoàn Cảnh Trụ. Đoàn Cảnh Trụ đang chăm sóc cái chân sưng, nói: “Anh Đồng đánh hay không đánh cũng chẳng sao cả, trận sau anh gặp Đoàn Thiên Lang.” Anh ấy vừa nói thế, mọi người nhao nhao nhìn quanh, không khí càng thêm trầm lắng.

Lý Quỳ hét lên: “Đoàn Thiên Lang có gì đặc biệt hơn người chứ, các anh sao sợ nó thế?”

Trương Thanh đứng dậy chỉ Lý Quỳ mắng: “Thiếu Ngưu chú ngồi xuống cho anh, chúng ta thua hẳn sao?” Trương Thanh mặc dù võ công cao cường, nhưng bình thường hay trêu chọc người khác. Lý Quỳ chưa từng thấy anh ấy nổi giận như thế, đành hậm hực ngồi xuống.

Trương Thanh nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Chú Cường, chúng ta có thể lại thắng một trận nữa không. Chỉ một trận nữa thôi! Thua bởi Đoàn Thiên Lang anh thật sự không phục!”

Các hảo hán đồng loạt nhìn tôi. Tôi cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có chuyện thế này. Kỳ thật ngày mai đối thủ khác thua thì thua, nhưng đối thủ lại là thắng *** chó hoành hành vô kỵ Đoàn Thiên Lang. Có thể nhìn ra được, các hảo hán đã kìm nén sự bức bối. Thua bởi loại người như vậy, đừng nói bọn họ, ngay cả tôi cũng thấy uất ức.

Tôi ngập ngừng: “Nhưng vấn đề là.... Vấn đề là...”

Lý Bạch bỗng khép sách lại, ung dung nói: “Chú muốn bọn họ mang theo tâm trạng thất bại về nhà hả?” Khiến tôi tức muốn đâm lão một quả, lão thi tiên từ khi đến trừ việc gây phiền toái, ngoài ra chẳng giúp được việc gì.

Cuối cùng Lư Tuấn Nghĩa cũng nói: “Mọi người đừng làm khó chú Cường nữa. Chúng ta vốn không ở với chú ấy được bao lâu, hơn nữa các chú về Lương Sơn, chỉ còn lại mình chú ấy biết làm sao?”

Hội trường lại lâm vào trầm mặc....

Lâm Xung đứng lên, chậm rãi nói: “Ngày mai để anh đánh trận đầu, chuyện sớm kết thúc thì càng thanh thoi, sống càng dễ chịu.” Nói xong ôm quyền chào mọi người: “Các huynh đệ, thất lễ.” Nói xong chậm rãi đi ra phòng họp.

Kế tiếp là Đông Bình, anh ấy ôm ôm, vỗ lưng tôi, nói vô cùng trịnh trọng: “Người anh em, lần này bọn anh đi chưa hẳn đã quay về, chú cố giữ gìn sức khỏe, thật hy vọng sau này có thể gặp lại chú.”

Tôi ngạc nhiên: “Thế lão Hồ thì sao?”

Đồng Bình sững sốt, nói chua chát: “Chú thay anh xin lỗi cậu ta, nói đồ đệ không được, nhưng anh nhận người anh em đó.” Nói xong cũng rời khỏi hội trường.

Trương Thuận cùng Nguyễn Tiểu Nhị, Nguyễn Tiểu Ngũ đi tới trước mặt tôi. Không đợi bọn họ nói, tôi nói lớn: “Các anh đi, Nghê Tư Vũ tìm em đòi người thì sao?”

Trương Thuận xấu hổ cười: “Có gì thì anh dạy hết cho cô bé rồi, sau này nếu xảy ra chuyện gì thì toàn bộ phải dựa vào bản thân cô bé thôi. Thêm nữa chẳng phải cô bé có anh lớn rồi sao?”

Tôi cười gượng: “Cũng phải...”

Ba người bỗng nhiên ôm chầm lấy tôi, nói lớn: “Người anh em, bọn anh cũng không nở xa chú.”

Ba người đàn ông từ trước tới nay luôn ổn trọng lãnh tĩnh, lần đầu tôi thấy họ biểu lộ tình cảm. Nguyễn Tiểu Ngũ ghé đầu vào vai tôi, không cho tôi nhìn thấy mắt anh ấy, chờ khi tôi quay lại anh ấy chỉ Đoàn Cảnh Trụ mắng: “Trên chân là thuốc gì thế, khiến anh đây mắt cay xè.”

Đoàn Cảnh Trụ ôm chân khóc lớn; “Khó chịu nhất là em mới phải, khó chịu nhất là em.”

Các hảo hán từng người chào từ biệt tôi, con mắt đều đỏ lên, lại nói những lời hào khí tình nghĩa..., khiến tôi càng khó chịu. Tôi biết rõ lần từ biệt này xa xa không hẹn ngày gặp lại, có lẽ vĩnh viễn không thể thấy lại nhau nữa rồi.

Chu Quý cùng Đỗ Hưng chào từ biệt tôi, Chu Quý hơi ngượng: “Chú Cường, thời gian qua anh kết bạn không ít bằng hữu, bọn họ chỉ cần nói tên anh thì quán bar luôn giảm giá 80%. Chú tiếp tục để ý nhé, đừng để người ta nghĩ rằng anh Chu đi thì trà lạnh...”

Tôi cười nói: “Sau này bình thường có ai nói tên anh, tất cả đều miễn phí.”

Đỗ Hưng kéo tay tôi nói: “Cách điều chế rượu Đỗ Tùng năm sao anh để ngay dưới gối của anh, dưới chân tường chỗ ủ men rượu anh có chôn vài hũ rượu cực phẩm, chú đừng quên nhé.”

Tôi hỏi anh ấy: “Sau này các anh muốn uống thì làm sao?”

Đỗ Hưng cười lớn nói: “Bọn anh đi chung, uống nước lã cũng thơm ngon. Hơn nữa ngoại trừ Nghịch thời không, bọn anh cũng không muốn uống rượu Đỗ Tùng năm sao của nơi khác.”

Tôi thấy bầu không khí ly biệt vô cùng ưu thương, vì vậy cất cao giọng: “Các anh, chúng ta núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, ngày sau giang hồ gặp lại, tự nhiên....”

Hồ Tam Nương nhảy vọt tới, kẹp đầu tôi vào nách, vừa kẹp vừa day đầu tôi kêu lên: “Ai bảo chú nói, ai bảo chú nói.”

Tôi cố rút đầu ra, ủy khuất: “Mỗi lần đều không cho em nói hết lời...”

Hồ Tam Nương vuốt cái đầu trọc: “Đối đãi tốt với Bánh bao nhé.”

Đới Tung xen vào: “Anh lúc rồi rảnh sẽ quay về thăm chú.”

Tôi nói: “Anh Đới, nếu không vội thì đi máy bay, anh chạy một chuyến ít nhất mòn vài đôi giày, còn đắt hơn vé máy bay nữa.”

Cuối cùng An Đạo Toàn mắt la mày liếm nhét bí phương của lão vào tay tôi, tôi buồn bực: “Cái gì vậy?”

An Đạo Toàn liếc xung quanh, nói mập mà mập mờ: “Chẳng phải chú sắp kết hôn?” Nói xong cười he he âm thầm. Tôi lập tức hiểu, nhét tờ giấy vào tay áo, được bảo nên cũng giảm bớt bi thương.

Khi tôi đưa thẻ ATM có 1 triệu NDT cho Lư Tuấn Nghĩa, anh ấy vỗ vai tôi thân thiết: “Chú Cường, trải qua anh cùng Ngô quân sư nghiên cứu xem xét, quyết định chính thức thu chú vào nhóm Lương Sơn bọn anh, chú là người anh em thứ 109.”

“Được không?”

“Không có gì không được, các anh em cũng đều đồng ý.”

“Đội đã...! 36 Thiên Cương, 72 địa sát, vậy em ở đoạn nào?”

“Chú ở vào khoảng giữa hai cái đó.”

Tôi thở dài: “Được, biệt danh của em là Thiên Sát Cô Tinh.”

.....

Trở lại phòng, tôi còn chưa kịp thay giày, Bánh Bao đã hỏi tôi: “Anh Cường, anh làm sao vậy?”

Tôi rất buồn: “Sao là sao?”

“Mặt anh như vậy còn khó coi hơn lần đầu tới nhà em.”

Tôi bèn thò mặt qua chiếc gương ở bên soi qua, rồi nói: “Thế à?” Trong gương là một người, đôi mắt đỏ kè, lông mày đã nhăn lại thành chữ bát.”

Bánh Bao đột nhiên hỏi: “Trường các anh là một trong tứ cường hả?”

“Sao em biết?”

“Hôm nay em ngồi buôn chuyện với quản lý mới biết. Nhìn vẻ mặt của ông ấy, rõ ràng là một người mê tán thù. Nghe nói giải lần này quy mô không nhỏ hả?”

Tôi nói: “Ừ.”

“Vậy các anh làm sao làm được?”

Tôi trừng mắt, lạnh lùng nói: “Cái gì mà sao làm được? Bọn anh dựa vào thực lực.”

Bánh Bao: “Cút chó. Mà em còn nghe nói đội đứng đầu được thưởng 500.000 NDT hả?”

Tôi nói: “Chuẩn.”

“Vậy nếu các anh vô địch, anh được chia bao nhiêu trong số 500.000 đó?”

Tôi vỗ bàn hét lên: “Em đừng hỏi nữa được không. Phiền chết mẹ.”

Bánh Bao hôm nay tình tình đặc biệt tốt, chỉ đứng đằng sau bóp vai cho tôi, còn trêu trọc: “Ui giờ, chồng em cũng chịu áp lực hả.”

Tôi tức giận: “Lão công luôn luôn chịu áp lực.”

Bánh Bao dấm lưng tôi một cái: “Anh chịu áp lực cái rắm á, ngày nào chẳng ngủ hơn 12 tiếng.?”

Tôi: “....”

Bánh Bao tiếp tục xoa bóp giúp tôi: “Các anh vào top 64, thầy Trương khen anh chưa?”

Tôi quay đầu nhìn cô ấy, lúc này mới nhớ ra: “Ờ nhỉ, đã lâu thế sao chú Trương liên lạc, lại còn không đến nhìn qua một lần, lạ thật đấy?”

Trường Dục Tài là một tay ông ấy dựng lên, hơn nữa trước khi thi đấu ông Trương đặc biệt để tâm, ngày mai cũng là trận thua đầu tiên, đồng thời là trận đấu cuối cùng, tôi có nghĩa vụ tất yếu phải thông báo cho ông ấy.

Tôi hỏi Bánh Bao: “Nhà chú Trương gần đây có chuyện gì hả, ma chay cưới hỏi?”

Bánh Bao lắc đầu: “Không thể nào, thầy Trương chỉ có một con gái, đã lấy chồng rồi.”

“Hay là ông ấy cưới vợ bé?” Tôi cười xấu xa rút điện thoại ra, cảm thấy bờ vai bị Bánh Bao véo mạnh, ông Trương là người mà cô ấy kính trọng nhất.

Điện thoại mới reo được vài hồi liền thông, tôi nói lớn: “Đẹp nhất là ánh nắng trời chiều, vợ mới có đẹp không?” bờ vai càng bị véo đau hơn.

“Alo, ai đó?” Bên kia là giọng một phụ nữ trung niên mỗi mệ.

“A, xin lỗi, tôi tìm hiệu trưởng Trương, nói với ông ấy tôi là Cường.”

“A... anh là chủ nhiệm Tiêu hả? Em hay nghe bố nói tới anh.” Người ta nói khách sáo, nhưng trong giọng nói không che dấu nỗi sự mệt mỏi.

“Dạ, xin lỗi chị, chị cho em hỏi hiệu trưởng Trương có nói tiện nói chuyện không ạ?”

“Thực xin lỗi anh, chỉ sợ bố em không thể nghe điện thoại của anh.”

Tôi cầm điện thoại trong tay, trừng mắt với Bánh Bao, lúc này mới khẩn trương nói: “Chú Trương có khỏe không ạ?”

Con gái ông Trương im lặng lúc lâu, có thể đang suy nghĩ dùng từ, cuối cùng chị ấy vẫn nói: “Bố em.. hiện tại không khỏe lắm.”

Tôi cảnh giác hỏi lại: “Chị ở đâu?”

“Bệnh viện trung tâm.”

“Em lập tức qua.” Tôi cúp điện, nói với Bánh Bao: “Đi mau!”, rồi trực tiếp mặc áo khoác vào.

Bánh Bao như lạc vào sương mù: “Chuyện gì vậy?”

Tôi không nói, chẳng qua chỉ nhìn cô ấy. Bánh bao nhìn vào mắt tôi, như dự cảm thấy, cô ấy không nói gì, nhanh chóng đi về phía cửa.

Tôi vừa mặc áo vừa chạy tới xe. Bánh Bao không nói một lời chạy sát theo. Tôi lái xe tới cửa nhà khách đón cô ấy, sau đó lái thẳng tới bệnh viện. Trên đường đi tôi cũng không biết nên nói gì, lúc đi qua một đoạn đường đèn sáng tôi mới phát hiện Bánh Bao nhìn tôi một lúc lâu, sau đó miễn cưỡng nói: “Có lẽ thầy Trương bị bệnh.”

Trên tầng hai bệnh viện, chúng tôi gặp con gái ông ấy Trương ở đó. Đây là một phụ nữ trung niên mộc mạc, nghe Bánh Bao nói như là hình như cũng là một giáo viên tiểu học. Bánh Bao không nói gì liền lao vào phòng quan sát, bị một y tá rất hòa ái mắng. Bánh Bao đành thay đổi một khuôn mặt đáng thương cần khẩn cho vào.

Tôi đi tới trước mặt con gái ông Trương, nói nhỏ: “Chị Trương, tình hình thế nào?”

“...Ngày mai mổ.” Chị Trương cầm khăn tay đầy nếp nhăn, cứ vài giây lại lau cái mũi đỏ bừng. Có thể thấy được mấy ngày qua chị ấy khóc rất nhiều, đã không còn nước mắt nữa rồi, chỉ còn lại thanh âm thút thít, hơn nữa sắc mặt dù bị thương, nhưng vẫn có thể giữ bình tĩnh.

Tôi cẩn thận hỏi: “Ngày mai phẫu thuật gì?”

Chị Trương quay sang chỗ khác, bả vai run rẩy, cuối cùng nói: “Ung thư phổi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Phái Thắng

“Ung thư phổi.”

Ba chữ khiến tôi nhớ lại câu: “Người tốt không sống lâu, tai họa sống ngàn năm.”

Ông Trương tuyệt đối là một người tốt. Mặc dù ông ấy tạo ra cho tôi một nan đề, động chút là nghiêm nghị, giáo huấn tôi, nhưng tôi tuyệt đối không hận ông ấy. Ông Trương như gà mái mẹ, dù bình thường cười khanh khách, nhưng khi có chuyện xảy ra ông ấy không chút do dự che chở đám gà con dưới cánh, cả đời ông ấy đều làm chuyện này.

Giờ ông Trương bị ung thư phổi, mà tôi có thể đâm oành oành vào cái máy kiểm tra lực tay, máy kiểm tra hơi thở cũng phù phù... đương nhiên, có khả năng vì tôi đã từng là lưu manh đường phố. Tuy tôi không tính là người xấu, nhưng tuyệt đối là kẻ gây họa, vì vậy tôi cảm thấy tiếc cho ông Trương.

Lúc này bác sĩ ló đầu từ phòng bệnh ra hỏi: “Ai là anh Cường?” Hiển nhiên chúng tôi đã làm kinh động người ở trong.

Tôi vội nói: “Dạ, tôi, tôi, tôi.”

Bác sĩ nói: “Người bệnh muốn gặp anh, nhưng mà đừng lâu quá.”

Chị Trương định vào theo tôi, nhưng bị bác sĩ ngăn lại: “Người bệnh đặc biệt yêu cầu chỉ gặp một người tên Cường, người khác ở lại bên ngoài.”

Bánh Bao làm ra vẻ yên tâm thoải mái, lẻo đẻo theo tôi muốn vượt qua trạm kiểm soát, lại bị bác sĩ phát giác đẩy ra: “Còn cô nữa, ra ngoài!”

Tôi nói với Bánh Bao: “Em đi mua chút đồ uống cho chị Trương.”

Bánh Bao mắt đỏ lên, hét vào trong phòng bệnh: “Thầy Trương, em là em Hạng. Thầy cố giữ gìn sức khỏe.”

Bác sĩ xua xua tay đuổi cô ấy đi, thuận tiện đóng cửa lại.

Tôi thấy hiệu trưởng Trương nằm trên giường. Tôi cho tới giờ chưa từng nghĩ rằng một người có thể gầy đi nhiều thế chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi. Ông Trương hiện tại như một món đồ chơi co lại, dù có dùng dây thép cùng đinh để nẹp lại cũng không thể níu giữ ...

Tôi còn có tâm trạng nói giỡn như vậy là vì ông Trương nhìn thấy tôi thì tâm tình rất tốt. Ông nghiêng đầu, tóc đã thưa thớt như mấy cái ruộng chẳng ai chăm sóc, nhưng vẫn cười híp mắt, nhìn tôi vui vẻ, ông vỗ vỗ bên giường nói: “Ngồi đi.”

Tôi ngồi vào cạnh ông ấy. Ông Trương vẫn dùng giọng nói bá đạo như ông với cháu: “Tiến top 8 rồi hả.”

Tôi ngạc nhiên: “Chú còn chưa xem tin tức hả?”

“Bác sĩ không cho xem. Mỗi ngày đều là con gái hỏi thăm kết quả rồi báo lại cho tớ.”

Tôi cầm một quả táo bắt đầu gọt, nói nhỏ: “Chú sao không nói cho cháu một tiếng?”

Ông Trương cười nói: “Ngay từ đầu tớ vốn nghĩ lúc nào tiện thì báo tang cho các cậu, ai ngờ càng đi càng xa, tớ sợ nói cho cậu biết thì làm các cậu phân tâm, với lại đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.”

“...Kỳ thật chúng cháu đã tiến vào tứ cường rồi.”

Ông Trương mắt sáng lên: “Lưu thư kí nói sao? Có thể cho trường ta mấy tòa nhà?”

“Ông ta nói nếu vào top 3 sẽ xin một khoản kinh phí từ thành phố.”

Ông Trương gật đầu: “Chuẩn bị trận đấu tiếp theo thế nào rồi?”

Tôi nói dối: “.... Không tốt lắm, đối thủ rất mạnh.”

Ông Trương cười ha hả: “Không cần lo lắng. Kỳ thật tớ nghe được tin các cậu vào bát cường còn khiếp sợ hơn khi biết bản thân đã bị ung thư phổi giai đoạn cuối.”

Lúc này ngược lại tôi lại người kinh hãi: “Chú cũng biết rồi hả?”

Ông Trương vẫn cười híp mắt: “Tớ không sợ chết. Hơn nữa thân thể là của tớ, người khác sao có thể lừa tớ được?”

Tôi đưa quả táo đã gọt cho ông ấy, ông nói: “Tớ hiện tại không được ăn gì cả.”

“Vậy sao chú còn không nói sớm?” Tôi cầm quả táo gặm một miếng, hỏi ông ấy: “Chú kêu cháu vào có chuyện gì? Bánh Bao cũng đặc biệt muốn gặp chú.” Tôi thấy thực ra là nói chuyện với một người mắc bệnh nan y cũng không quá khó khăn như mình tưởng.

Ông Trương bỗng trầm mặc, mãi sau mới nói: “Kỳ thật tớ muốn xin lỗi cậu.”

Tôi không hiểu: “Xin lỗi?”

“Biết vì sao tớ giúp cậu không?”

“...Chẳng lẽ Bánh Bao là con riêng của chú?”

Ông Trương khó chịu: “Cậu còn nói lời chẳng chút nghiêm túc với người sắp chết sao?”

Tôi vỗ đầu: “Cháu là rắm thối.”

Ông Trương cười: “Tớ đã sớm biết cậu là thằng rắm thối.”

“Cũng vì thế mà chú mới giúp cháu hả?”

Ông Trương nghiêm túc: “Tớ còn biết cậu là một thằng rắm thối nhưng tâm địa cũng không tệ... kì thật ngay từ đầu tớ giúp cậu rất đơn giản, là vì cậu muốn xây trường học, dù sao so với sân golf tốt hơn. Về sau cậu lại chiêu sinh, học sinh đều miễn phí nên tớ mới quyết tâm giúp cậu, mặc dù đến giờ tớ còn không biết rốt cục cậu muốn làm gì, nhưng cậu Nhan đã nói với tớ, cậu đối đãi với bọn nhỏ rất tốt.”

Tôi hỏi: “Nhan Cảnh Sinh hả?”

Ông Trương gật đầu: “Cậu ta nói cậu dù không lịch sự, thường không tới trường, còn chiêu mộ một đám giáo viên ngốc đầu, nhưng cậu ấy có thể cảm nhận được tim cậu cũng nóng, hơn nữa cậu thật sự không thu một đồng học phí nào cả.”

Tôi bĩu môi: “Bọn họ cũng chẳng có tiền mà.”

“Lần này vừa vận đại hội võ lâm diễn ra, tớ nghĩ các cậu cũng nhàn rồi, nên định đánh cược một lần, ghi danh tham dự hộ các cậu.”

Tôi thở dài: “Chẳng có gì bất ngờ, cháu đều đoán ra được.”

“Tớ còn biết rõ đây là một cơ hội tốt, còn biết chút tin tức. Quốc gia đang muốn khởi công xây dựng một căn cứ huấn luyện võ thuật, vì thế nên tớ động tâm.”

Tôi ngạc nhiên: “Chú động tâm cái gì?”

“Cậu Cường, còn nhớ lời lần trước tớ nói với cậu không? Tớ muốn mượn lớp học của cậu, muốn tập hợp để làm cho bọn trẻ ở mấy thôn phụ cận có một lớp học.”

“Cháu nhớ, nhưng mượn gì mà mượn, chú là hiệu trưởng trường chúng ta, chờ chú ra viện, ký túc xá cùng tòa lớp học chú tùy tiện dùng thế nào thì dùng.”

Ông Trương lắc đầu: “Đây là nguyên nhân tớ giải thích với cậu vì sao, tớ một mực nhớ những đứa nhỏ kia. Tớ chỉ nghĩ đến các cậu có thể thông qua lần thi đấu này kiếm được một viên gạch, một mảnh ngói cũng tốt lắm rồi, nhưng tớ lại chưa từng nghĩ luận võ sẽ bị thương, còn mất mặt xấu hổ, tớ xấu hổ trong lòng.”

Tôi lau mồ hôi: “Xem ra chúng cháu chưa từng lưu lại chút ấn tượng tốt gì với chú, kỳ thật rất ít người của chúng cháu bị thương, có đúng 1 lần nguy hiểm, một cậu bị nghẹn trứng gà suýt chết thôi.”

Ông Trương vẫn tự trách như cũ: “Tớ vẫn là người ích kỷ.”

Tôi ngăn chặn chấn động trong lòng, cố ý chọc cười: “Đúng, đúng, nếu ai ai cũng ích kỉ giống chú thì bọn cháu sống sao nổi?” Tôi làm bộ vô tình hỏi: “Chẳng phải cháu cho mỗi thôn 100.000 NDT sao?”

Ông Trương cười khở: “Tiền này cũng chẳng phải chính phủ chi, cấp cho, rơi vào tay mấy tên thổ hoàng để liệu còn bao nhiêu? Tiền lại đem đi tu sửa phòng ốc cho thôn dân, bớt một khoản tiền đi chạy quan hệ thì kêu là cứu nạn thiên tai, còn mấy tên khốn nạn thì trực tiếp bỏ túi.

Tôi an ủi ông ấy: “VẬY chú cũng đừng nóng, cháu sẽ cho chú mượn toàn bộ phòng học. Chẳng phải trẻ con ở một thôn sao? Cháu bao tất ăn ngủ.”

Ông Trương vui mừng, ngồi thẳng dậy nói: “Không có nhà nước hỗ trợ cậu quản được tới khi nào? Đứa trẻ ở thôn khác nữa cậu cũng quản được hả?”

Tôi trợn mắt há hốc mồm: “Chú Trương, tham vọng của chú lớn thật đó.”

Ông Trương vẽ mặt lại u ám, nói từ từ: “Kỳ thật dù cậu có vào top 3, tớ không bệnh, cũng chẳng làm được gì, nhưng ít ra có thể giúp bọn nhỏ một chút. Bọn nó còn nhỏ...”

Tôi còn tưởng có thể nói lời gì đồng dạ, kết quả ông Trương chẳng qua chỉ nói một câu vô lực hết cách: “Mà tớ là hiệu trưởng của bọn nó.”

Tôi cũng ảm đạm, nuôi 300 Nhạc gia quân đã là chuyện bất khả kháng, nếu để tôi nuôi một đám trẻ con, còn phải tìm thầy cho bọn chúng, lại thêm phụ trách an toàn của bọn chúng, bất kể từ tâm lực hay là kinh tế tôi đều lực bất tòng tâm. Đưa cho các hảo hán 1 triệu, tôi cũng không khác gì trước kia, mỗi tháng kiếm 1200. Điều bất đồng là trước kia một tháng kiếm 1200 là tôi chi cho mình mình, giờ thì một tháng có kiếm được tới 12000 thì cũng có vài trăm người tiêu giúp tôi.

Ông Trương bỏ qua đề tài này, thay đổi sắc mặt nói: “Nói chuyện của cậu đi, sao có thể lẫn vào bát cường?”

Tôi chỉnh lại: “Tứ cường.”

Ông Trương nói: “Tớ nói rồi, tớ không ngờ có thể có nhiều đội như thế... có gần 200 đội đúng không? Tớ càng không nghĩ các cậu vào được bát cường.”

Tôi tiếp tục uốn lại: “Tứ cường.”

Ông Trương chỉnh lại mái tóc thưa thưa: “VẬY cậu nói cho tớ biết là có chuyện gì. Tớ nghe nói trong đó có không ít đội mạnh, tớ cũng xem mấy trận của đội khác, tuyệt đối là đội có thực lực chân chính, cậu chỉ dựa vào mấy thằng lưu manh đầu đường xó chợ ngoại đạo mà vượt mọi chông gai được hả?”

Tôi cúi đầu ăn táo, không biết nên nói thế nào. Ông Trương không giống chủ tịch, tôi không muốn lừa ông ấy, càng không lừa được, ông ấy cũng biết không ít.

Ông Trương không đợi tôi nói đã nói tiếp: “Tớ muôn trước khi chết cuối cùng cũng làm được một việc tốt, trận đấu ngày mai nếu cậu thắng, đối với trường cũng có lợi.”

Tôi nói chán nản: “Trận ngày mai chúng ta không thể thắng.” Tôi cảm thấy không thể nói đùa để chà đạp sự kỳ vọng của một ông già sắp xuống lỗ.

“VÌ sao? “Ông Trương dạy ngữ văn cả đời, đương nhiên hiểu “không thể thắng” cùng “không thắng được” có sự khác biệt rất rất lớn.

Tôi lại cúi đầu.

Ông Trương dường như thấy được mấu chốt vấn đề, ông hỏi: “Người thi đấu giúp cậu là từ đâu tới vậy?”

“... ”

“CÓ gì không thể nói được sao?” Ông Trương lộ rõ ý trêu chọc, ý tứ cũng rõ ràng: Đối với một lão già sắp chết còn gì đáng giữ bí mật chứ?”

Tôi tỏ vẻ khó khăn: “Không nói thì chú mất hứng, nói thì lại sợ chú không chịu nổi, ngày mai dùng thuốc mê chú cũng tỉnh.”

“VẬY CỨ TỈNH ĐI.”

Tôi cố bình tĩnh lại nói: “Chú biết 108 hảo hán Lương Sơn Bạc chứ....”

“.....”

10 phút sau, ông Trương trừng mắt ngây ngốc nhìn tôi.

Tôi vội khoát tay: “ĐỪNG TIN, CHÚ CỨ COI CHÁU ĐANG ĐÁNH RẪM ĐI.”

Ông Trương cầm lấy một quả táo ném tôi, mắng: “Thằng nhóc khốn kiếp, mày thấy ông sắp chết mới nói cho biết.”

Tôi kinh ngạc: “CHÚ TIN HẢ?”

“NGAY TỪ ĐẦU TỚ ĐÃ THẤY BẤT THƯỜNG, CÒN CÓ 300 HỌC SINH, TỚ CÒN NHỚ RÕ MỘT ĐỨA TÊN NGUY THIẾT TRỤ, NÓI TÊN CHỮ CỦA MÌNH LÀ HƯƠNG ĐỨC, LÀ AI... NHẠC PHI ĐẶT CHO HẢ?”

Tôi gật đầu: “PHẢI, BỌN HỌ ĐỀU LÀ THÂN BÍNH CỦA NHẠC PHI.”

“NẾU KHÔNG PHẢI TỚ SẴN CHẾT, THẬT KHÓ MÀ TIN NỔI. THAY TỚ HỎI THĂM ÂN CẦN HỌ NHÉ, NHỜ BỌN HỌ CHUYỂN LỜI CHÀO TỚI NHẠC NGUYÊN SOÀI.”

Tôi cười nói: “BỌN HỌ CŨNG KHÔNG THỂ GẶP ĐƯỢC NHẠC PHI.”

“NHỮNG NGƯỜI CÒN LẠI LÀ CÁC SƯ PHỤ, CÁI CẬU TO CAO ĐEN THUI LÀ LÝ QUỲ À?”

“ĐÚNG, CẬU TA ĐÁNH THUA NGAY TRẬN ĐẦU, GIÀY VÒ ĐỐI THỦ THỪA SỐNG THIẾU CHẾT, KẾT QUẢ LÀ 0 ĐIỂM.”

Nói xong tôi cùng ông Trương phì cười. CHÚNG TÔI LẠI HÀN HUYỀN CHỐC LÁT VỀ SỰ LÍ THÚ CỦA CÁC HẢO HÁN, ÔNG TRƯƠNG HỎI TÔI: “CHO DÙ LÀ THẾ, CŨNG CÓ THỂ THẮNG TIẾP MÀ.”

Ông Trương dường như nhớ ra cái gì đó, hưng phấn bắt tay tôi nói: “Đúng, có thể thẳng, thế là Dục Tài sẽ thành căn cứ bồi dưỡng võ thuật của quốc gia, cậu còn có thể giúp những đứa nhỏ mà. Cường, tớ cầu cậu đó.”

Tôi vỗ nhẹ vào cánh tay gầy gò xương của ông Trương: “Không phải thế. Các hảo hán chỉ có thời gian một năm, kể cả 300 Nhạ gia quân đều thế, hơn nữa bọn họ lập tức muốn đi rồi. Thẳng tất cả các trận, đến lúc đó nhận tiền, đệ tử cũng tới, cháu biết làm sao?”

Ông Trương ngẩn ngơ, mặt lộ rõ vẻ thất vọng. Ông thả tay, mãi lúc sau mới nói: “Cậu làm vậy là đúng.”

Tôi cảm thấy sự thất vọng cùng lãnh đạm của ông, đứng lên muốn an ủi, nhưng không nói nên lời. Ông Trương vô lực xua tay: “Cậu đi đi, tớ mệt rồi.”

Tôi đi ra cửa, cuối cùng quay đầu nhìn lại, ông Trương nằm trên giường, thân thể gầy yếu như không thể chịu nổi tấm chăn đè lên, giờ này cả tinh thần cũng uể oải.

Tôi như một tượng gỗ ra ngoài, Bánh Bao chạy tới hỏi tôi: “Thầy Trương nói gì với anh?”

Tôi lại hỏi cô ấy: “Chị Trương đâu?”

“Em bảo chị ấy về nhà ngủ một giấc, sáng mai lại tới.”

Tôi ngồi phịch xuống ghế băng bên hành lang, ôm đầu không nói gì. Bánh Bao cẩn thận ngồi bên cạnh tôi, nói nhỏ nhẹ: “Sao vậy?”

Tôi quay qua hỏi cô ấy: “Anh là thẳng rắm thôi phải không?”

Bánh Bao không chút do dự nói: “Đúng thế.”

Tôi lại ôm đầu.

“Bất quá đôi khi rằm thối cũng biết khóc.”

Không hổ là học sinh của ông Trương....

.....

Sau nửa đêm, Bánh Bao dựa vào vai tôi ngủ. Tôi nhìn chăm chăm bức tường đối diện cả đêm, đầu óc trống rỗng. Chờ tới khi trời hửng sáng, mắt tôi thâm quầng. Ngoại trừ thỉnh thoảng nháy mắt, còn đâu thì không hề động đậy. Tôi luôn kiên định một ý nghĩ: Tôi không làm sai, thật sự làm đúng, tuyệt đối đúng. Tôi nghĩ ông Trương nhất định sẽ hiểu cho tình cảnh của tôi...”

Bánh Bao vừa mở mắt nhìn đã kêu lên, cô ấy hô nhỏ: “Anh làm gì vậy?” Tôi gục đầu ngủ.

Chẳng biết bao lâu, tôi bị một hồi âm ỉ đánh thức. Ngẩng đầu lên, chị Trương đã tới, đang giúp bác sĩ y tá đẩy ông Trương ra ngoài. Bánh Bao lo lắng đi sau. Vì bảo trì trạng thái tốt nhất, ông Trương đã đeo ống thở ô xi, mắt ông chớp chớp, hiển nhiên đang tìm người. Khi ông thấy tôi, không tìm kiếm nữa. Ông cứ thế yên lặng nhìn tôi, con mắt lóe lên như muốn nói gì với tôi. Tôi vội vàng cầm điện thoại ra chỉ vào ông ấy, lời ông ấy muốn nói chỉ có hai chữ: “Bọn nhỏ....”

Tôi không nhận được nữa, điên lên, tôi hét lên với ông Trương: “Cứ giao cho cháu, chúng ta sẽ không thua.”

Ông Trương thư thái gật đầu, ông nhắm mắt lại, không lo lắng mặc người ta đẩy đi.

Nhìn lại đã là 8h30, tôi như thẳng điên, giật áo khoác ở bên chạy ra ngoài. Bánh Bao tóm tôi lại nói: “Anh đi đâu?”

“Anh lại khóc cho em xem.” Tôi bỏ cô ấy lại, lao như gió vào xe, chẳng mất vài giây đã lái xe như bay trên đường. tôi điện cho Chu Quý, hỏi anh ấy: “Trận đấu bắt đầu chưa?”

Chu Quý nói: “Anh Lâm Xung thua rồi, bây giờ còn Trương Thanh đang đánh.”

Tôi hét lên với anh ấy: “Kêu bọn họ bằng bất cứ giá nào nhất định phải thắng.”

Chu Quý lập tức thở hỗn hển nói: “Anh không nghe lầm chứ? Bọn anh đi rồi ....”

Tôi quát: “Kệ con mẹ nó đi, hiện tại phải thắng.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Lý Tưởng Cùng Thực Tế

Bệnh viện cách sân vận động cũng không xa, nếu lái xe với tốc độ 60km/h thì mất tầm bảy tám phút là tới rồi, nhưng cơ hồ dừng đến ba phút ngay cả một bước chân cũng không nhắc nổi.

Bởi vì bây giờ là 8h30 sáng, xe trên đường như mấy thằng chó má chắn lối. Tôi không ngừng ấn còi, thò đầu ra mắng lái xe phía trước, thằng đó còn quay lại nhổ nước bọt về phía tôi. Tôi mắt đỏ bừng, tóc rối bời, bộ dạng cực kỳ đáng sợ.

Cuối cùng, một chiếc xe cảnh sát màu xanh trắng ở ven đường không thể chịu nổi tôi, hú còi cảnh sát chói tai như tiếng voi đánh rầm: “Ú Ú....”

Hai viên cảnh sát đang tuần tra tay để bên hông đi về phía tôi, xem ra bọn họ cũng chưa tỉnh ngủ, vẫn ngáp ngáp dài như khi vừa mới rời giường, nói như mắng vào mặt tôi: “Cậu uống nhầm thuốc hả! Chuyện quái quỷ gì thế?”

Tôi hét lên với bọn họ: “Tôi vội tham gia thi đấu, tôi là đội trưởng đội Dục Tài thành phố ta.”

Một viên cảnh sát nói: “Dục Tài? Nghe quen quen.”

Viên Cảnh sát còn lại hiển nhiên là người mê võ thuật, lập tức nói: “Tứ cường trong đại hội võ lâm đây mà.” Anh ta nhìn tôi, lập tức nhận ra: “Tôi

đã thấy anh trên ti vi.” “Có tôi Dục Tài cường”. Chẳng phải hôm nay các anh phải thi đấu sao? Sao anh còn ở đây?”

Tôi đặt tay lên vai anh ta nói: “Không kịp giải thích, tôi mới rời bệnh viện.”

Viên cảnh sát nghe lập tức đoán ra tình huống đại khái, anh ta mở cửa sau xe cảnh sát: “Đi, chúng tôi đưa anh đi.”

Viên cảnh sát còn lại phụ trách lái xe, viên cảnh sát mê tán thủ thì ngồi cùng tôi ở ghế sau. Anh ấy vươn tay ra nói: “Tôi là fan của Dục Tài các anh.” Tôi cũng bắt tay anh ta, cảm thấy cho dù xe cảnh sát cũng chẳng khác hơn là bao, đằng trước vẫn đông nghịt không thấy cuối, vô số xe cản đường.

Viên cảnh sát mê võ thuật nhìn tôi chốc lát, nịnh nọt: “Tôi giành giải nhì võ thuật của học viện cảnh sát đó. Tôi nhận ra anh rồi, anh chính là vị đội trưởng chưa từng lên đài một lần nào ...hôm nay anh sẽ thượng đài chứ?”

Tôi nói: “Cái này phụ thuộc vào tốc độ của các anh.”

Viên cảnh sát mê võ thuật nhìn ra ngoài cửa xe, đối với tốc độ rùa bò cũng quá bất mãn, anh vỗ mạnh cảnh sát đang lái xe: “Nhanh, bật còi cảnh sát.”

Cảnh sát ngồi phía trước tỏ vẻ không muốn: “Chỉ khi có nhiệm vụ khẩn cấp mới bật còi mà.”

Mê võ thuật nói: “Nói nhảm, chẳng lẽ thế này còn chưa tình khẩn cấp? Chuyện này liên quan tới chấn hưng văn hóa dân tộc đó.”

Vì thế, đèn báo lập tức nhấp nháy, cảnh sát mê võ thuật quơ lấy loa hét lên: “Tình huống khẩn cấp, tình huống khẩn cấp, xe phía trước nhường

đường.” Nhưng mà vẫn như bình thường, xe phía trước lắc mông vắn eo chỉ đôi chút. Tôi đoạt lấy cái loa hét lên: “Trên xe có boom.”

Roạt! Hai hàng xe phía trước vội rẽ ra một con đường rộng chừng 5m, xe bên trái tôi cơ hồ đều phi sang làn bên kia.

Mê võ thuật vội đoạt lại micro, cầm trong tay, quát lên với tôi: “Anh đang gây rối nơi công cộng đó.” Sau đó anh ấy tiếp tục ôm loa hét lên: “Trong xe chúng tôi có bom, trong xe chúng tôi có bom...”

Tôi kinh ngạc: “VẬY còn anh?”

“Tôi dùng tư cách cá nhân hô thay anh, giúp anh bảo trì thể lực cho trận đấu.”

Xe chúng tôi lao thẳng tới cửa sân vận động, tôi đang muốn xuống xe, viên cảnh sát mê võ thuật đã đứng từ xa hô cảnh vệ đối diện: “Mau mở cửa.”

Bảo vệ cổng nhìn xe cảnh sát vội vàng chạy tới, cho rằng có chuyện xảy ra, vội chạy vào phòng trực nhấn nút mở cửa. Xe chúng tôi không dừng lại phi thẳng vào sân, sau đó đổ gọng bên cạnh khu thi đấu.

Tôi cảm ơn hai viên cảnh sát, rồi chui ra khỏi xe. Sau đó mới phát hiện mọi người đều nhìn tôi chăm chú. Bọn họ há hốc mồm, có mừng rỡ, có người lấy tay bịt miệng, tóm lại toàn bộ hội trường đều nín lặng, sau đó mấy giám khảo đài chủ tịch cũng liên tiếp đứng dậy nhìn ra.

Xem ra muốn im lặng làm người là không có khả năng rồi. Tôi xin lỗi giơ tay vái chào mọi người. Đột nhiên, trong khu thi đấu tiếng hoan hô vang lên ầm ầm, chẳng biết từ lúc nào tôi được hoan nghênh ghê gớm tới thế. Tôi bước xuống bậc thang, đi tới rào chắn sân vận động, vịn tay bay vút vào khu thi đấu. Quả nhiên rất gọn gàng, khán giả không chút keo kiệt khen ngợi ầm ầm.

Viên cảnh sát lái xe luôn nhìn tôi, lúc này đánh giá rất sắc bén: “Vừa nhìn đã biết là thường xuyên vượt rào.”

Lôi đài rất dễ thấy, bởi vì tứ cường vào chung kết nên thi đấu từng trận một. Trên lôi đài, Dương Chí đang đấu, bên trái là đồ đệ của Đoàn Thiên Lang cùng các đồng môn, bên phải là các hảo hán cùng cả bọn Đồng Viện, lão Hồ.

Tôi đi sang một bên quan sát tình hình đang thi đấu, Dương Chí chiêu thức cổ phác, nhưng uy lực bất phàm, đã hoàn toàn chiếm cứ quyền chủ động.

Tôi mỉm cười đi tới bên các hảo hán, lúc đầu tôi nghĩ rằng họ sẽ vui mừng hơn chút vì quyết định của tôi, kết quả cả đám vẫn xụ mặt. Tôi vỗ vai Thời Thiên: “Thắng hay không là dựa vào anh đó, có vấn đề gì không?”

Thời Thiên trợn đôi mắt nhỏ tí của anh ta: “Anh thực ra không có vấn đề gì...”

“Vấn đề là tại anh.” Trương Thanh bỗng đứng trước mặt tôi, trịnh trọng nói: “Anh thua trận thứ hai rồi.”

Tôi rất nhanh hiểu được họ không đùa giỡn tôi, cảm giác như đang ở trong một khối băng, tôi vừa lạnh, vừa giận, muốn chửi ầm lên. Tôi run rẩy hỏi: “Sao có thể thua?”

Trương Thanh nói: “Chú gọi muện quá, khi đó anh đã nhường quá nhiều điểm. Chú nên biết là khi đó là hiệp ba, đối thủ lại rất mạnh.”

Tôi ngồi phịch xuống đất, nhìn bốn phía: “Mẹ nó, trách không được bọn họ vui thế, nguyên lai muốn lão tử ngã phịch xuống đất.” Hai trận đầu thua có nghĩa bọn tôi muốn thắng thì nhất định phải thắng liên tục 3 trận, đồng nghĩa với việc: Tôi phải thượng đài.

Nói cách khác: Tôi chết chắc.

Tôi đạp mạnh chân xuống đất: “VẬY còn đánh cái chim.” Tôi bật dậy, chỉ vào Dương Chí trên đài: “Kêu anh Dương xuống đi, cũng chuẩn bị chút sức lực đánh trận sau, chúng ta còn có thể đạt thứ ba mà.”

Ngô Dụng thấy tôi đỏ mắt điên cuồng, liền hỏi: “Chú Cường, chú làm sao thế? Vì sao đột nhiên hiểu ra thế?”

Tôi nói chuyện ông Trương cho các hảo hán, bọn họ một đám đàn ông rần rỏi đều im lặng. Lý Quỳnh kêu lên: “Đến nước này, quản cái khi gió gì nữa, chúng ta ào ạt lao qua đánh cho Đoàn Thiên Lang quăng mũ cưỡi giáp, Dục Tài tự nhiên thắng.”

Hồ Tam Nương lập tức nói: “Em đồng ý.”

Hai người lần đầu ăn ý như vậy, bỏ qua mọi ân oán.

Tôi trừng mắt nhìn hai người: “Các vị cũng biết mình đại biểu Dục Tài à?”

Lâm Xung vỗ vai tôi, nói rất chân thành: “Chú Cường, chính vì thế chúng ta càng không thể buông bỏ. Chú cũng không đui què mẽ sút, so tài cái đi, chưa hẳn đã thua.”

Tôi cũng đặt tay lên vai anh ấy, nói rất chân thành: “Anh Xung, ...anh nói dễ nghe nhỉ.”

Lúc này hiệp hai của Dương Chí đã xong, anh ấy vã mồ hôi xuống đài, hô to: “Thống khoái! Rất lâu không gặp được đối thủ như thế này rồi.” Có người tiến lên nói tình huống cho anh ấy, Dương Chí nói: “Cái khác anh mặc kệ, dù sao trận này nhất định phải đánh cho xong.” Anh ấy nhìn tôi, còn nói: “Đối thủ kì thật cũng không mạnh mẽ lắm, để anh Xung dạy chú vài chiêu không chừng có thể thắng đó.”

Tôi tức giận: “Anh cho rằng em là Trương Vô Kỵ à?”

Đồng Viện cuối cùng cũng nhìn ra, khinh bỉ: “Nguyên lai anh thật không biết võ?”

Lâm Xung nhìn lại các hảo hán: “Hiện tại đừng quản linh tinh, cứ thắng được 2 trận đã rồi tính sau.”

Hiệp ba của Dương Chí đã bắt đầu, anh ấy tiếp tục nắm quyền chủ động. Thời Thiên thì ăn mặc chỉnh tề, đang xoa tay. Tôi kéo anh ấy lại hỏi: “Anh Thiên, anh cũng muốn góp vui hả?”

Thời Thiên chỉ vào một tên lùn trong đội của Đoàn Thiên Lang nói: “Trông thấy thằng kia chứ? Anh đã chú ý nó lâu rồi, cũng là người luyện khinh công. Muốn so cao thấp với nó.”

“Vậy nếu anh thắng thì em có lên hay không?” Tôi mặt mày ủ dột.

Kỳ thật tôi bây giờ đặc biệt hy vọng Dương Chí bại trận, đối với tôi coi như giải thoát. Việc đã tới nước này, Dục Tài rõ ràng đã hết cách xoay chuyển.

Nhưng khán giả không nghĩ vậy, từ lúc tôi xuất hiện, không ai muốn xem kết cục hơn bọn họ. Loại cảm xúc này thậm chí yêu ai yêu cả đường đi lối về, yêu lây luôn cả Dương Chí. Dương Chí ăn một điểm bọn họ đều hoan hô tung tăng như chim sẻ. Trong đó kể cả rất nhiều người chỉ sợ thiên hạ không loạn, ví dụ Dục Tài Bắc Kinh vừa bị bọn tôi loại, thêm cả Phương Tiểu Nhu, còn có vô số hào kiệt kết bạn với bọn tôi qua quán bar Nghịch Thời Không. Họ chuyển từ cổ vũ đội tôi cổ lên sang thành làm phiền đội của Đoàn Thiên Lang, tuyển thủ của đối phương chơi hơi khởi sắc họ gào khóc thảm thiết, đủ chiêu trò làm phiền.

Lão Hồ thấy người xem sôi trào, chọc tôi: “Nhiều người thế này là vì xem anh lên đài đó. Em mà là anh, cho dù đánh chết cũng nguyện ý lên.”

Tôi quan sát cái mặt đầy băng dính của hắn: “Anh mà là chú anh lên đấu liền, vấn đề anh là anh còn chú là chú ... anh mà lên thì bị đánh chết là cái chắc.”

Dù nói gì đi nữa, Cường tôi là một lưu manh, nhưng cũng tự cho mình là đàn ông. Nếu như hiện tại có người nói với tôi, chú Cường, để anh đánh chú thành bán tàn phế, dù trường Dục Tài của chú thắng anh cũng đáp ứng... cũng giống như lão Hồ, võ công của hắn không bằng Đồng Bình, nhưng hắn lại bị đánh thành bán tàn tật để đạt được mục tiêu của mình.

Nhưng tình huống hiện tại ...thôi không phải nói. Trương Thanh cùng Dương Chí loại cao thủ cấp bậc thế còn không dễ dàng thủ thắng, tôi đi lên thì làm được cái gì?”

Tôi không phủ nhận con người có những lý tưởng rất vĩ đại, lý tưởng vì người khác mà liều mạng thì đã có chút hàm hồ, còn vì lý tưởng của người khác mà mất mạng, thực hiện lý tưởng đó thì thật là ngu. Mấu chốt là, cho dù tôi hiện tại muốn liều mạng cũng không có tư cách kia, phỏng chừng chỉ là chuyện 1 đấm 1 đá. Tôi cũng không sợ, mà là thức thời.

Ngay khi tiếng cồng báo hiệu kết thúc hiệp ba trận đấu của Dương Chí, anh ấy cuối cùng cũng đấm đối thủ ngã gục trên đất....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Vì Ngàn Vạn Người, Ta Lao Tới!

Thời Thiên cùng đối thủ đồng thời lên đài, khán giả vừa thấy đã cười ầm lên. Hai người, một vừa gầy vừa nhỏ là Thời Thiên, một người vừa lùn vừa béo ục ịch, đều là những kẻ khó khăn lắm mới cao hơn dây chằng lôi đài một chút, mọi người muốn nhìn rõ đều phải kiễng chân lên.

Trọng tài cũng phì cười, sau khi thẩm tra đối chiếu tên tuyển thủ, cúi đầu nhìn hai người, hô lên: “Bắt đầu!”

Lời chưa dứt, một đỏ một đen đã nhảy lên, bắn ra hai hướng, mọi người đều hoa mắt, sau đó trong chốc lát hai người đã cuốn lấy nhau. Gọi là cuốn, tuyệt không có đánh nhau thừa sống thiếu chết. Thời Thiên mặc đồ đỏ như một con muỗi ve ve, vừa nhẹ nhàng vừa bừa bãi quần quýt lấy bóng đen, mà đối thủ thì to béo hơn anh ấy nhiều, như một con chuồn chuồn to lớn hung ác trầm ổn. Hai người vừa ra tay, lôi đài đã được tận dụng tới mức tận cùng. Các góc, lan can, dây chằng, không đâu không là chiến trường, thậm chí vai của trọng tài cũng thành chiến trường. Trọng tài thỉnh thoảng xua tay như đuổi muỗi, cuối cùng đành đứng bên biên võ đài, rời xa nơi thị phi.

Bọn họ dù ra tay nhanh thoăn thoắt, vẫn có thể nhìn ra được Thời Thiên rơi vào thế bất lợi. Tên mập lùn không thua kém về tốc độ, chặn đứng chìa khóa thắng lợi của Thời Thiên, hơn nữa hấn ta ra tay ác liệt, hai người dù về mặt điểm số là tương đương, nhưng Thời Thiên chịu đòn nặng hơn đối thủ nhiều.

Kết thúc hiệp thứ nhất, Thời Thiên bị đánh cho sưng mắt, miệng thì méo xệch, còn mập lùn thì chỉ đổ mồ hôi khá nhiều mà thôi.

Hiệp thứ hai, ngay từ đầu hai người đánh càng táo tợn hơn, tốc độ càng nhanh. Thời Thiên vẫn qua lại như gió, sau lưng anh là một bóng ảnh, tên béo ục ịch không ngờ chẳng chậm hơn bao nhiêu. Khán giả chỉ thấy một cơn gió đen cuốn lấy Thời Thiên, gió hồng không thể nào thoát ra. Tiếp đó là đục ầm bình bình, đó là Thời Thiên bị trúng đòn, thỉnh thoảng có tiếng “pa pa” yếu ớt truyền ra, đó là lúc Thời Thiên phản kích. Từ tiếng vang cũng có thể phân biệt ra ai hơn ai kém, Thời Thiên hiển nhiên chịu thiệt nặng rồi.

Chỉ chốc lát, con lốc trên lôi đài lan tới chỗ tôi, tôi cảm thấy mặt mát lạnh, đưa tay lên sờ, là máu. Tôi ngẩng đầu lên, lại một giọt máu rơi vào miệng. Tôi mặc dù nhìn không rõ tình hình trên lôi đài, nhưng cũng có thể đoán ra chắc là máu của Thời Thiên. Không đợi tôi nói gì, cơn gió đã chuyển qua bên kia, cơn gió đỏ bị cơn gió đen ép chặt, thỉnh thoảng có thể ra sức nhảy lên mới mơ hồ thấy được.

Vài lần đổi tới đổi lui, chỉ có tiếng binh binh không ngừng. Khi bọn họ đánh tới trước mặt tôi, tôi cảm thấy máu văng ra không chỉ là vài giọt mà là từng đám từng đám văng lên mặt. Tôi cũng không nhịn được, hô lớn: “Anh Thiên, đừng đánh nữa.” Nhưng hai người lại nhảy ra xa xa.

Tôi bỗng nhớ lại trước mỗi trận Thời Thiên đều đặt một cái khăn lông trắng ở dưới, còn dặn đi dặn lại Lâm Xung nếu thấy anh ấy không ổn lập tức ném lên đài. Tôi tìm khắp nơi, quả nhiên thấy một cái. Tôi chẳng chút do dự đi tới cầm lên muốn ném lên đài, Thời Thiên bỗng nhảy lên lan can ngay trước mặt tôi, chỉ nói một câu: “Đừng ném.” Sau đó lão đảo, bị mập lùn hất xuống, tiếp đó hai người lại tiếp tục ra tay.

Tôi cũng nhìn rõ rồi, máu đúng là của Thời Thiên. Khóe mắt cùng môi anh ấy bị đánh rách, máu cũng nhuộm đỏ mặt anh ấy như mấy món đồ chơi

tò he. Tục ngữ nói chó cùng dứt đuôi, Thời Thiên lúc này thật là bị ép tới chân tường rồi.

Hết hiệp hai, Thời Thiên nhảy xuống đài, xem ra cũng chậm chạp không nhanh nhẹn được nữa. Anh ấy xông tới tôi, giơ tay ra: “Khăn mặt.”

Tôi ngạc nhiên: “Giờ mới nhớ tới đầu hàng hả?”

Thời Thiên trừng mắt nhìn tôi, giật lấy khăn mặt, lau máu trên mặt, ngồi phịch xuống ghế. Tôi bắt đầu kính nể anh ấy: “Còn đánh tiếp hả?”

Thời Thiên thở phì phò: “Nó không nhanh bằng anh, hơn nữa anh phát hiện nhược điểm của nó rồi.” Anh ấy nhổ nước bọt lẫn máu trong miệng ra, đôi mắt nhỏ ti hí sáng bừng, trừng mắt nhìn đối thủ phía đối diện.

Khán giả lúc này lại bắt đầu cổ vũ Dục Tài. Hai hiệp vừa rồi khán giả đều run sợ, cơ hồ quên cả hò hét. Ai cũng có thể nhìn ra Thời Thiên nhiều lúc đã rơi vào hiểm cảnh, bọn họ sợ nhất là Thời Thiên thua trận. Tôi tin tưởng hiện tại trọng tài dù trực tiếp chơi xấu tuyên bố Thời Thiên thắng cũng không ai tố cáo, sợ rằng ngay mấy người ban tổ chức cũng đang chờ tôi lên đài.

Tiếng cồng báo chuẩn bị hiệp ba vang lên, Thời Thiên định lên đài, người lại lảo đảo, người ở bên cạnh muốn đỡ anh ấy, anh ấy lại nói: “Không sao”, sau đó nhảy luôn lên đài. Lư Tuấn Nghĩa nhìn anh ấy, cảm khái: “Anh còn chưa bao giờ thấy nó vậy.”

Đoàn Thiên Lang một mực ngồi tại chỗ khoanh tay, vẻ mặt bình tĩnh. Trọng tài thổi còi, anh ta nhẹ nhàng vỗ lưng đẩy mập lùn, nhìn tôi đầy ẩn ý.

Hai người vừa ra tay, tình thế vẫn như cũ, mập lùn vẫn áp đảo Thời Thiên. Nhưng điều kỳ quái là Thời Thiên lại không chịu thiệt thòi như hai hiệp trước, mặc dù vẫn bị cơn gió đen bao lấy. Mọi người căn bản không nhìn rõ bên trên xảy ra chuyện gì, hiện tại cơn gió đen như đình trệ, giống

như một cái màn sân khấu cũ nát, mọi người thỉnh thoảng có thể nhìn thấy áo giáp đỏ tươi trên lôi đài. Càng về sau, béo ục ịch càng lúc càng bất lực, dần dần, anh ta cũng không ép nổi Thời Thiên nữa. Điều khiến mọi người không thể tưởng tượng nổi là Thời Thiên bây giờ lại áp sát béo ục ịch, anh ấy lợi dụng quán tính né qua một bên ục ịch, duỗi năm tay nhỏ nắm lấy phía dưới xương sườn đối phương. ục ịch đau đớn gào lên, đâm trả một quyền. Thời Thiên lại linh hoạt chui qua bên kia, lại nắm, ục ịch hét lên giận dữ, lại một quả đá giò lái. Thời Thiên lúc này đúng như tên hiệu, giống một con bọ chó cổ quái, anh ấy cứ áp sát béo ục ịch, ục ịch bó tay. Hai người, một người cố gắng áp sát dán chặt vào người đối phương, một người cố sức thoát ra, công thủ nghịch chuyển, hai bên lại bắt đầu chạy lòng vòng so tốc độ.

Tôi thấy Thời Thiên lại nắm quyền chủ động, há mồm định khen ngợi, nhưng lại nghĩ nếu anh ấy thắng thì tôi biết làm sao? Lập tức tự động ngậm miệng lại.

Bấy giờ hai người trên đài lại chạy như bay ... chỉ có điều lần này là mập mạp phía trước, Thời Thiên phía sau. Theo điểm số thì ục ịch đã dẫn trước rất nhiều, hiện tại anh ta chỉ cần kiên trì kéo dài 30s là thắng, cho nên cố hết sức.

Hai người một khi xuất toàn lực, lôi đài lại hỗn loạn, tôi cảm thấy như bị người ta đập gạch vào đầu, hoa mắt chóng mặt, thời gian cứ nhích từng chút từng chút một chỉ còn lại vài giây.

Tôi hồi hộp kêu lên: “Bà mẹ nó, quá nhanh rồi, nhìn không thấy tên béo ục ịch đâu.” Tôi chưa từng nghĩ tới tốc độ của con người có thể nhanh tới mức mắt thường không nhìn rõ được ... tên mập, chắc chắn đã biến mất trong không khí.

Lâm Xung vỗ vai tôi, chỉ tay nói: “Ở đằng kia.”

Tôi cúi đầu nhìn xuống, tên béo đã rớt xuống đài từ lúc nào....

Hóa ra là trong những giây cuối cùng, Thời Thiên nhanh hơn một bước, chặn trước chờ mập mập tới. Vẫn là nắm ném, cộng thêm lực quán tính, béo ục ịch dùng tốc độ mắt thường không thể quan sát được bắn tung ra khỏi lô đài....

Tiếng còi kết thúc trận đấu cũng vang lên.

Điểm số là 11: 15, Thời Thiên kém 4 điểm, theo quy tắc đánh đối thủ rơi khỏi lô đài được 3 điểm, Thời Thiên rốt cục vẫn thua trận.

Tôi là người đầu tiên hoan hô..., đây là kết quả mà tôi mong muốn. Lợi cũng đã chiếm, đấu thua, hiện tại tôi muốn về khách sạn rửa mặt đi ngủ một giấc. Tâm trạng tôi hiện tại cực kỳ kém, tôi mới từ xe cảnh sát xuống, trông thấy không ít người vỗ tay khen ngợi vui mừng mà đau đầu.

Trương Thanh túm cổ tôi lại, lật người tôi quay lại, sau đó tôi thấy trọng tài đang ngồi xổm bên ục ịch, đếm: “Sáu, năm bốn, ba, hai , một ... tuyên thủ rời khỏi trận đấu, Dục Tài học giáo thăng.”

Tên mập chỉ ngất thôi, hăn sớm không ngất, muộn không ngất, lại ngất đúng lúc quan trọng thế này.

Mọi người ngây dại, từ thất vọng tràn trề lại đổi thành vui sướng cực độ, đổi lập lại thành tôn lên vẻ mặt kinh ngạc của tôi. Không biết thằng nhãi nào biết tên tôi hô lên: “Chú Cường, lên đài đi.”

Một tiếng hô này như còi báo động, mọi người đều biết rõ tên tôi là Cường đều hết lực hét lên, cả đám vẻ mặt dữ tợn, nhiệt huyết mạnh mẽ, giậm chân đấm ngực. Những tiếng hô vô cùng kích động đám đông: “Cường, (dậm chân) lên, lên, lên. Cường, (đấm ngực), lên, lên lên!” Ngay cả ban giám khảo trên đài chủ tịch cũng ôm nhau khóc, miệng nói không ngớt: “Quá tốt, quá tốt rồi.”

Tôi lần đầu tiên trải nghiệm nhân tình thế thái hiểm ác...

Tiêu Nhượng vỗ vai tôi, đẩy tôi ra, dùng thanh âm trầm vang vô cùng, chứa đầy chất cổ động nói rất chậm: “Nhìn đi, họ đều hò hét vì chú đấy, vì chú mà cảm xúc bành trướng mãnh liệt, họ hiện tại quả thực có thể chết vì chú. Còn chú, chú có nguyện ý vì họ mà phấn đấu không?”

Tôi nói: “Không nguyện ý...”

Trương Thuận đá bay Tiêu Nhượng, xách cổ tôi lên nói: “Vậy được, chú đi đi, chú xem chút nữa mấy vạn người liệu có xé xác chú ra không?”

Tôi nhảy căng lên reo: “Được, được, chết thì chết, em đi còn không được sao.”

Các hảo hán đều cười: “Vẫn là Trương Thuận hiểu chú Cường nhất.”

Bọn họ vội giúp tôi mặc giáp phòng hộ, khán giả đều hoan hô ủng hộ. Tôi tùy ý nhìn thoáng qua cũng thấy Đoàn Thiên Lang đang mặc đồ phòng hộ. Tôi cố nén sợ hãi, kéo Lâm Xung, run rẩy hỏi: “Anh, anh xem Đoàn Thiên Lang đang làm gì vậy?”

Lâm Xung trả lời rất tự nhiên: “Chuẩn bị thi đấu.”

Tôi nước mắt tràn mi: “Chẳng phải anh ta đánh với anh sao?”

Lâm Xung nói: “Đương nhiên không phải. Anh cũng không hiểu sao anh ta lại đánh trận cuối, dường như biết rõ trận này sẽ kéo dài tới vạn thứ năm.”

Tôi vừa lau nước mắt vừa thương thân thì thào: “ADE (vĩnh biệt) ba mẹ... ADE (vĩnh biệt), Bánh Bao...”

Đồng Viện cuối cùng cũng có đôi chút thiện lương, cô bé an ủi: “Nếu không đừng đánh nữa.” Tôi chưa kịp cảm động thì cô bé đã nói tiếp: “Đoàn

Thiên Lang một đá thì mặc kệ đá vào đâu, chị Bánh Bao cũng thành quả phụ thôi.”

Lúc này Hạng Vũ không biết từ đâu chui ra, anh ấy đẩy đám đông, mặt lộ vẻ kiên nghị: “Chú Cường, còn nhớ rõ anh đã nói gì với chú trước khi Nghê Tư Vũ thi đấu không...”

Anh ấy chưa nói hết lời tôi đã nhảy căng lên gầm thét: “Bớt nói bộ lý luận chó má của anh đi, ông đây không thể thắng được, là không thể thắng à!”

Hạng Vũ ngẩn người, rồi vui mừng: “Đúng, đúng, đúng, trước khi ra trận cần loại khí thế này.”

Cuối cùng tôi cũng phải đối mặt Đoàn Thiên Lang, tôi phát hiện cao thủ quả là cao thủ, ánh mắt cũng cực kỳ bình tĩnh, tựa như là nước hồ thu – đến tôi cũng có thể nhìn ra điểm này.

Anh ta bước đi rất ổn định, không nhiều không ít, tay giữ nguyên, dường như sợ mất đi nhiều hơn một phần sức lực ... Tôi thì lại luôn nhảy nhót.

Trọng tài cũng có thể cảm thấy vinh quang cùng phần khởi vì có thể bắt trận tranh tài này, ông ta cẩn thận kiểm tra và đối chiếu, nhìn bọn tôi, nhìn Đoàn Thiên Lang thì vẻ mặt kính sợ, còn khi nhìn tôi thì tỏ vẻ sùng bái. Tôi cười nịnh nọt, hy vọng chốc lát sau ông ta có thể chăm chú thực hiện tốt chức trách, tận dụng mọi khả năng có được để dừng trận đấu ngay khi tôi bị bạo ngược.

Khi trọng tài giơ tay lên cao, tôi dứt khoát bỏ qua tất cả, nắm chặt tay lại. Hôm nay, chính là hôm nay, mấy vạn người đang nhìn tôi, cũng không thể quá mất mặt, cho dù người cuối cùng có thể đánh chết ông, tối thiểu ông cũng phải đấm cho mày một trận hung tợn.

Trọng tài vung tay trước mặt bọn tôi.

Tôi không chút suy nghĩ vung tay đâm thẳng về phía Đoàn Thiên Lang. Tôi không ngờ đối phương cũng chẳng may mắn ngăn cản, mặc tôi đâm trúng ngực. Đối thủ không chút nhúc nhích, bất động, xem ra tôi so sánh cùng người ta thì còn kém xa.

Ngay khi tôi phát điên muốn xoay người chạy trốn, một việc chẳng ai ngờ tới đã xảy ra.

“Phì...” Đoàn Thiên Lang phun máu, ngã ngửa về phía sau, dần dần ngất lịm.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Thiên Tứ Thần Lực

Tôi sửng sốt nhìn Đoàn Thiên Lang ngã ngựa, máu tươi không ngừng tràn ra từ miệng, sắc mặt vô cùng thê thảm. Tôi vô ý thức nhìn hẫ từ trên xuống dưới, đang lúc ngây người thì bị trọng tài đẩy ra. Trọng tài vất chéo hai tay trên đầu, liên tục vung vẩy, hét lớn tuyên bố: “Trận đấu ngừng hẳn, Dục Tài học giáo Tiêu Cường thắng.” Trọng tài vẫn tận tình làm hết phận sự của mình – trong giây phút nhất ngay khi Đoàn Thiên Lang gục ngã đã tuyên bố trận đấu kết thúc.

Các đệ tử của Đoàn Thiên Lang vội vàng ồ ạt lao lên bảo vệ sư phụ, đồng thời gọi cấp cứu. Họ nhìn tôi vừa sợ hãi vừa kinh hoàng, tôi lần đầu tiên bị người ta nhìn như thế. Tôi cũng rất khó hiểu, nhìn lại, lúc này mấy vạn khán giả có mặt tại sân vận động cũng hóa đá tập thể. Khi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, họ đang hưng phấn nhảy nhót, kêu la hò hét, hiện tại trận đấu kết thúc, vừa rồi thế nào bây giờ vẫn y nguyên như thế, có người đang giơ tay qua đầu, có người đang phùng mồm trợn má hò hét, có người rõ ràng còn đứng yên, bảo trì tư thế nhảy, như một bức tranh tĩnh vật vậy.

Nhìn lại khu chủ tịch, một phút trước chủ tịch đại khái còn chậm rãi uống trà, hiện tại chén trà nâng lên trên miệng, lại quên uống, nước trà nóng chảy theo cổ xuống quần áo. Vị đại sư khổ bi vẫn tiếp tục bảo trì trạng thái nhập định, nhưng con mắt thì lại trợn tròn lồi ra còn to hơn mắt Triệu Vy (1).

Các hảo hán từ lúc tôi lên sàn đấu đều nhắm mắt ra hiệu cho nhau, ai cũng biết tôi lên đài khẳng định không trụ hết hiệp một là cú, ngoại trừ mấy người tâm địa thuần lương sợ tôi bị tổn thương nặng, còn lại toàn bộ họ đều hả hê chờ tôi thành trò cười. Giờ tôi một quyền đâm Đoàn Thiên Lang học máu, họ cũng không thấy vui vẻ... Hơn nữa dùng bốn chữ “khó mà hình dung” để miêu tả vẻ mặt của bọn họ cũng không đã nghiên. Trương Thuận lúc đầu khoác tay qua vai Nguyễn Tiểu Nhị, dựa vào anh ta, giờ Nguyễn Tiểu Nhị bị sắc nước bọt khom người, Trương Thuận cứ thế như cây gậy thẳng tắp đổ xuống đất, thậm chí còn nảy lên vài cái.

Tôi cũng biết thế nào mà trọng tài lấy được chữ kí của tôi, sau đó chậm rãi xuống đài, toàn thân tản ra vương bá khí. Tôi đi qua, không ngừng có hảo hán xoa đầu, vỗ vai tôi: “Chú Cường, chú được đó ...”

Tôi chỉ có thể im lặng, tự hỏi trời xanh: Nhân vật tản ra vương bá khí chẳng lẽ được hưởng đãi ngộ thế này sao?

Đúng lúc này, hai bóng người bổ vào tôi như bay, người tới trước là lão Hồ, sau lưng là mỹ nữ mắt ti hí. Nhìn hai người nhiệt tình sôi nổi chúc mừng thắng lợi của mình, tôi cười nhạt: “Tôi chỉ ôm phụ nữ thôi...”

Tôi vung chân đá văng lão Hồ ra, sau đó Đồng Viện ngạc nhiên hỏi tôi: “Rốt cuộc anh có biết võ không thế?” Nguyên lai là hai người đều có tâm tư này, tới dò xét tôi. Tôi rất may mắn là lão Hồ chạy tới trước. Nếu là Đồng Viện tới trước, ôm thì chắc ôm được, nhưng nghĩ thì thật không dễ chịu.

Tôi đứng giữa đám đông vây quanh, các hảo hán vây tới, cả bọn vô cùng kích động, xem ra bọn họ cũng hoài nghi tôi từ trước tới giờ che giấu. Tôi khóc nức nở: “Em thật không biết chuyện gì xảy ra.” An Đạo Toàn bắt mạch tôi một lúc, bỗng nói “Ồ!”, mọi người đồng thanh hỏi: “Sao?” Tôi cũng thấp thỏm, chẳng lẽ tôi trong lúc vô tình đã đả thông nhâm đốc nhị mạch, thật sự trở thành cao thủ tuyệt thế?

An Đạo Toàn nói: “Lần trước anh xem mạch cho chú, thân thể chú dù không có gì, nhưng dương khí sung túc. Hôm nay xem lại sao lại thấy thận hư nhỉ?”

Mọi người: “Sao?”

Tôi ngượng ngùng: “Gần đây chẳng phải em luôn ở gần Bánh Bao sao?”

Mọi người: “À...”

Lúc này khán giả bắt đầu xì xào bàn tán, ban giám khảo cũng rí tai thì thầm to nhỏ. Chủ tịch kêu thăm, bỏ chén nước, giữ giữ cổ áo, xem ra ngoại môn công phu còn chưa luyện đủ.

Tôi nói với mọi người: “Chúng ta đi thôi.”

Tôi dẫn các hảo hán cùng bọn Lão Hồ nhanh chóng đi ra, lưu lại khán giả cùng ban giám khảo trợn mắt há hốc mồm. Sau đó, rất nhiều danh gia võ thuật đều rất thận trọng khi nói về trận đấu này, bọn họ thật không biết nên đánh giá thế nào. Tự nhiên cũng có người hoài nghi đây là màn kịch, nhưng đội y tế của đại hội cho ra kết luận: Đoàn Thiên Lang nội tạng bị chấn động, học máu là thật. Trận chiến đỉnh phong đầu voi đuôi chuột lại như một trò đùa, sau phút bình tĩnh ngắn ngủi thì sóng người lại ầm ầm đồn: “Tiêu Cường miếu sát Đoàn Thiên Lang”, trở thành truyền thuyết vĩnh viễn ghi vào lịch sử, trường Dục Tài từ nay về sau dương danh thiên hạ. Tinh võ tự do bác kích đã gặp, Đông bắc tiết quyền đạo quán cũng đã gặp, trường Dục Tài tại Sơn Tây, Sơn Đông cùng Hắc Long Giang đều nhao nhao gửi fax, gọi điện tới, tỏ vẻ vô cùng ngưỡng mộ .... trước thần lực của đội trưởng Tiêu Cường, như hoàng hà vỡ đê.....

Chúng tôi trở lại phòng, tôi nhìn các hảo hán, các hảo hán cũng nhìn tôi, nhất thời cũng không tìm được từ gì để nói. Chuyện lần này quá đột ngột, ngay cả chúng tôi cũng không thể nói cảm giác này là đã kích hay phấn chấn, đấu tứ cường tiến vào chung kết, trận thứ hai đã bắt đầu, Hồng Nhật

võ giáo đấu với nhóm cao thủ từ Vân Nam, đang chém giết đến thiên hôn địa ám, nếu bàn về đặc sắc, so với trận đấu của chúng tôi còn hấp dẫn hơn nhiều. Nhưng khán giả hiển nhiên đang trong giai đoạn giảm sức, chỉ có rải rác vài tiếng ủng hộ, khiến tôi cảm thấy thực xin lỗi hai đội bạn.

Cuối cùng Lâm Xung lên tiếng, anh ấy nói: “Chú Cường, trận đấu tiếp theo chú chuẩn bị đánh thế nào?”

Tôi ngồi trên bàn nói: “Việc tới nước này, cũng không có gì phải băn khoăn, buông tay đánh một trận. Chẳng qua...” Tôi lại nhìn Lão Hồ cùng Đồng Viện, muốn nói lại thôi.

Hai người họ lộ ra vẻ hiếu kỳ cùng ngờ vực. Lúc đầu nếu trận đấu hôm nay thua, các hảo hán hiện tại đã có thể khởi hành đi Lương Sơn rồi.

Lâm Xung cùng Lữ Tuấn Nghĩa trao đổi ánh mắt, Lữ Tuấn Nghĩa nói: “Về việc đi chơi cũng không cấp bách, chúng ta tính sau.” Có hai người ngoài ở đây thật là bất tiện.

Tôi nghiêng người nhìn về phía nhóm Đoàn Thiên Lang, thấy Đoàn Thiên Lang ngồi tựa vào ghế, đồ đệ vội vàng bưng trà rót nước, anh ta yếu ớt xua tay, xem ra bị thương không nhẹ. Mấy bác sĩ chỉ cầm ống nghe xem mạch đập, bọn họ phần lớn là bác sĩ ngoại khoa, kiểm tra thấy Đoàn Thiên Lang khỏe mạnh thì luống cuống tay chân.

An Đạo Toàn nhìn xem nói: “Nếu không để tôi qua đó coi xem sao?”

Lữ Tuấn Nghĩa gật đầu nói: “Cũng không có bao nhiêu thù oán, An thần y qua giúp cũng tốt.”

Lâm Xung nói: “Tôi đi với anh.”

An Đạo Toàn xua tay: “Tôi đi một mình thì ổn hơn.” Ông ta mở hòm thuốc, kiểm tra qua rồi xách theo, tôi móc từ trong túi quần ra tờ bí phương

bổ thận tráng dương, tăng cường sinh lực đưa tới: “Cái này vẫn nên tặng cho người cần.”

An Đạo Toàn kinh ngạc nhìn tôi: “Chú không tin bí phương của anh hay là trực tiếp muốn anh ta tức chết?”

Tôi vội nói: “Đâu có, đâu có anh, em cảm thấy nhất tổn câu tổn (2), tốt nhất là cứ làm cho bộ vị đó trong thân thể anh ta cứng trước ... anh yên tâm, bí phương em đã sao làm 10 bản đặt ở mười chỗ khác nhau.”

An Đạo Toàn rời phòng, tiến về phía đối diện. Ông ấy dù không lên đài, nhưng các đồ đệ của Đoàn Thiên Lang cũng nhận ra ông ấy, từ xa bọn họ đã xô đẩy An thần y, lộ ra vẻ bất thiện, cuối cùng là Đoàn Thiên Lang ngăn trở bọn họ. An Đạo Toàn đi tới bên cạnh, bắt mạch, rồi lấy từ trong hòm thuốc ra hai viên thuốc đưa cho anh ta. Đoàn Thiên Lang không chút nghĩ ngợi bỏ vào miệng nuốt, chẳng mấy chốc được lực phát huy, mỉm cười tỏ ra cảm ơn An Đạo Toàn.

Đồng Bình nhìn qua, nói: “Đoàn Thiên Lang dù có chút đáng ghét, nhưng coi như cũng quang minh lỗi lạc.”

An Đạo Toàn sau khi trở về, mọi người vây lấy, hỏi: “Tình hình thế nào?”

An Đạo Toàn lúc trước còn không nói gì, hơi lắc đầu, như là có vấn đề chưa thông. Mãi sau mới nói: “Đoàn Thiên Lang đúng là bị trọng thương, xem ra là bị lực đạo cương mãnh đánh làm chấn động tâm mạch.”

Các hảo hán nghe vậy, cùng nhìn lại tôi, sau đó nhao nhao lắc đầu quây quây: “Không thể, nhất định không thể.”

Ngô Dụng bỗng nói: “Anh xem xem liệu có thể trước trận đấu có thể cùng người giao thủ bị thương không?” Một câu đề tỉnh người trong mộng, mọi người đều nhìn về phía Hạng Vũ. Hạng Vũ xòe tay nói: “Từ lần trước

anh chưa gặp lại nó. Hơn nữa anh cũng không sở trường bộ chiến, lần trước nếu không vì nó rối loạn tâm thần sơ ý, anh cũng chẳng dễ gì bắt được nó như thế.”

Đồng Viện thất thanh: “Vậy ai có thể đánh anh ta thành như vậy?”

Các hảo hán suy nghĩ một lúc, đồng loạt lắc đầu.

Đoàn Thiên Lang lần này tới tham gia luận võ, cờ hiệu là “Đả biến thiên hạ vô địch thủ”, cũng đã không chút sợ hãi. Mà thực tế anh ta cũng có bản sự để nói thế, chẳng phải nói đâu xa, chỉ cần nhìn võ lâm đại hội lần này, không có lấy một người nắm chắc đánh thắng anh ta. Hạng Vũ tuy mạnh, nhưng theo ý anh ấy nếu Đoàn Thiên Lang toàn tâm toàn ý đấu thì có thừa khả năng bảo vệ bản thân. Lâm Xung, Trương Thanh là tướng lĩnh, bình địa giao thủ đều kém anh ta một bậc, chứ đừng nói tới người khác.

Có thể nói giới võ thuật cả nước tụ tập lại, nhưng nếu muốn tìm ra một người về mặt quyền cước có thể đánh Đoàn Thiên Lang trọng thương thì rất khó. Trừ phi là thế ngoại cao nhân trong truyền thuyết, nhưng đối với một vùng núi như thành phố chúng tôi, cũng chẳng có mấy đại gia râu bạc ở trong sơn cốc.

Các hảo hán nghiên cứu mãi cũng không nghĩ ra, quyết định trở về đi ngủ. Họ vốn có kế hoạch hôm nay đấu xong là đi, cho nên đêm qua hưng phấn không ngủ nổi. Lão Hồ cũng kéo Đồng Bình đi ăn cơm, Đồng Bình xác thực có hảo cảm với lão Hồ. Nhưng đối với mấy chuyện ăn uống thì Đồng Bình lại không có hứng thú. Lão Hồ sáng ý, vội nói trong thành phố mới có mấy loại cá mới nhập về, Đồng Bình lập tức kéo anh ta chạy vội ra ngoài ... trong sách cũng ngầm nói, Đồng Bình đi đến chiều trở về mua liền mấy con cá chạch.

Hồ Tam Nương cùng Đồng Viện tiếp tục vơ vét hàng giảm giá. Tôi hỏi các cô ấy khi nào mới tổ chức trận đấu, hai phụ nữ trăm miệng một lời:

“Đánh nhau lúc nào chả được? Hàng giảm giá cầu trời cũng không có cách.” Nói xong lao vụt đi. Hồ Tam Nương vì đầu trọc, vừa vặn có thể đeo tóc giả của đội Đồng Viện mang tới, hôm nay đeo tóc bím. Rõ ràng là Hắc Sơn Lão Yêu, lại làm như một học sinh thanh thuần đáng yêu, người trông thấy cũng không biết đời trước cô là một người thiếu đạo đức.

Đoàn Cảnh Trụ giãn gân giãn cốt chạy mất, vừa đi vừa nói: “Tôi nói rồi, muộn vài ngày có sao đâu, chờ xem xong phim rồi đi.”

Tôi giữ anh ấy lại: “Ngày mai thi đấu bát cường vào tứ cường, Đoàn Thiên Lang thế kia rồi, vậy chẳng phải anh tự động tiến vào tứ cường?”

Đoàn Cảnh Trụ tiểu nhân đắc chí đẩy tay tôi ra: “Nói gì thế, như là anh sợ nó không bằng.”

Thời Thiên đi cuối cùng, tôi hỏi anh ấy: “Anh Thiên, không sao chứ?” Thời Thiên xua tay, miệng vết thương đã bôi thuốc vàng vàng, cơ hồ bôi khắp mặt. Tôi thấy vậy, cười nói: “Anh kiếm đâu ra Vân Nam Bạch Dược thế?”

“Trộm.”

“...Ở đâu? Lúc nào?”

Thời Thiên chỉ mấy bác sĩ ở đối diện: “Họ kiểm tra tên mập, anh thuận tay khoảng chút.”

.....

Chờ khi mọi người đều đi khỏi, tôi cũng không buồn ngủ. Tôi đứng trước cửa phòng, nhìn lại đám đông hiếu kỳ tính bằng đơn vị nghìn. Bây giờ không ít người còn đang quay đầu nhìn quanh, thấy tôi xuất hiện đều kêu bạn bè chỉ chỗ. Tôi chống tay vào hông đặc ý: Có lẽ nên mặc đồ lót ở ngoài.

Hai đồ đệ dìu Đoàn Thiên Lang chậm rãi đi ra. Anh ta là người hiểu thẳng, nếu không phải bất đắc dĩ thì tuyệt đối không chột vật như vậy. Bất quá An Đạo Toàn cũng nói, anh ta chỉ bị chấn động, không tổn thương đến căn cơ, ngày sau hoàn toàn có thể hồi phục như cũ.

Tôi vô ý nắm lấy điện thoại ... tôi rất muốn biết anh ta đang nghĩ gì. Lúc này tôi bỗng chấn động: Người khác không thể lý giải thuật đọc tâm, tôi lại chân thật tồn tại, bởi vì tôi có tháng lương đầu tiên làm thần tiên dự bị, như vậy tổn thương của Đoàn Thiên Lang...

Trời ạ..., chẳng lẽ lương tháng thứ hai của tôi là Thiên tứ thần lực? (tôi biết chắc các bạn cũng nghĩ thế) Nhất định là thế.

Tôi cố đè nén sự sung sướng trong lòng, đi tới bên tường, hít một hơi thật sâu, sau đó đâm hết sức vào tường. Kết quả khiến tôi chấn động: Tường không có gì, tay rách.

-----oOo-----

(1): Triệu Vy: Diễn viên nổi tiếng người Trung Quốc, là người có cặp mắt to.

(2): Nhất tổn câu tổn: Tổn hại 1 chỗ, có thể dẫn đến tổn hại 1 số chỗ khác.

xuất phát từ câu: nhất tổn câu tổn, nhất vinh câu vinh. Thường để nói chung một thuyền, chung một phe, có tổn hại thì tổn hại chung, có lợi thì lợi chung.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Trận Chung Kết Không Phải Chung Kết

May mà chẳng ai thấy chuyện đáng xấu hổ này, tôi cúi xuống nhặt lên gói Vân Nam Bạch Dược Thời Thiên dùng còn thừa lại bôi lên, hậm hực đi về khách sạn ngủ bù.

Tôi ngủ mãi tới khi Bánh Bao gọi điện từ bệnh viện về hỏi tình hình bên này, Bánh Bao giọng mệt mỏi: “Phẫu thuật xong rồi, một lúc nữa em về.”

Tôi lại hỏi cô ấy vài câu, cô ấy cũng nói không rõ ràng, chỉ nói ông Trương được đưa vào phòng phẫu thuật, chẳng bao lâu đã được đẩy ra, chẳng qua là cũng không nói: “Thực xin lỗi chúng tôi đã hết sức”, các loại câu nói đại loại thế, ông Trương cũng còn sống...

Về sau tôi mới biết thực ra phẫu thuật đã thất bại, bác sĩ mở ổ bụng ông Trương ra mới phát hiện tế bào ung thư đã di căn, lan ra toàn thân, giải phẫu căn bản không giải quyết được vấn đề gì, nói cách khác, ông Trương chỉ có thể nằm chờ chết.

Tôi khó khăn lắm mới có một giấc ngủ ngon. Lúc mở mắt trời đã tối, Bánh Bao đã trở lại từ lúc nào, nằm ngủ cạnh tôi, quần áo cũng chưa thay, trên mặt còn có vệt nước mắt, lộ ra vẻ diêm dăm đáng yêu. Tôi lần đầu tiên thấy cô nàng vốn không tim không phổi này có bộ dạng như thế. Trước kia khóc hết nước mắt vì xem phim Hàn, giờ cô ấy khóc là vì: “Hôm nay đưa chuột lại tăng giá....”

Chợt có người gõ cửa phòng tôi, tôi đi ra ngoài thấy một người nông dân trung niên vô cùng chất phác, cười chào mình. Mặc dù chưa nói gì, nhưng tôi cũng nhận ra người này, anh ta là đội trưởng đội Hồng Nhật.

Tôi khẽ đóng cửa, hỏi: “Có chuyện gì vậy anh?”

Đội trưởng nông dân tỏ ý xin lỗi vì đã quấy rầy: “Tiêu đội trưởng, có thể gọi đầy đủ đội viên của anh đến không, tôi cũng muốn nói vài lời với mọi người.”

Tôi gọi một phục vụ viên tới, nhờ gọi mọi người tới phòng họp, sau đó lần lượt các hảo hán tới phòng.

Chúng tôi tập trung tới phòng họp lâu một. Người đội Hồng Nhật cũng đông đủ cả. Có chừng hơn 20 người, kể cả đội thi đấu. Các hảo hán cũng có ấn tượng tốt với đội Hồng Nhật, vừa gặp mặt đã chào hỏi nói chuyện. Tôi dẫn đội trưởng đội Hồng Nhật cùng với Lư Tuấn Nghĩa, Ngô Dụng lên hàng ghế chủ tịch ngồi. Lư Tuấn Nghĩa rất hiểu chuyện, anh ấy luôn gọi tôi là đội trưởng. Tôi đặt micro trước mặt đội trưởng nông dân, anh ấy đứng dậy, cười chào mọi người, nghĩ một hồi lâu mới nói: “Quấy rầy mọi người lúc ngủ, chúng tôi thật mạo muội....”

Lư Tuấn Nghĩa ngồi bên cười nói: “Anh giai, có gì cứ nói, chúng ta đều là giang hồ hào kiệt không cần quá câu nệ.”

Đội trưởng nông dân cười cười tỏ ra hiểu ý anh ấy, lại ôm quyền chào mọi người phía dưới, sau đó mới nói: “Các bạn Dục Tài, chúng tôi vô cùng khâm phục thân thủ của các bạn, hôm nay các vị thắng cực kỳ đẹp, mà chúng tôi trải qua một phen khổ chiến, cũng may mắn vào vòng trong.” Tôi lúc này mới biết trận thứ hai Hồng Nhật quả nhiên vào chung kết.

Đội trưởng nói tiếp: “Như vậy ngày mai là trận chúng kết giữa chúng ta, tôi thấy các vị anh em đều là luyện ra nghề, nghiệp. Khác hẳn những thắng

nhóc miệng còn hơi sữa chỉ biết đấm bao cát. Người của Hồng Nhật chúng tôi cũng chẳng sợ mọi người chê cười, cũng luyện võ từ nhỏ.”

Lý Quỳnh chen vào nói: “Ê anh kia, có gì nói nhanh cái nghe coi? Vòng võ tam quốc chóng hết cả mặt.” Anh ta nói thế dù sao cũng thất lễ, nhưng mọi người đều nhìn ra Lý Quỳnh chân chất đáng yêu, đều bật cười.

Đội trưởng cười nói: “Được, tôi nói thẳng vậy. Ngày mai đấu chung kết, chúng ta đều phải lên trên lôi đài, các anh cũng thấy, lên đài phải mặc đồ phòng hộ xấu chết đi được, quy củ cũng nhiều, lắm cái gò bó, võ công luyện được chỉ phát huy được hai ba phần mười.” Anh ta nói tới đây, các hảo hán đều đồng ý, nhao nhao tỏ ý thích ý kiến này.

“Cho nên chúng tôi có một yêu cầu quá đáng, hai đội chúng ta hôm nay chơi hẵn một trận, không để ý tới luật lệ, cứ theo quy củ giang hồ, thế mới không uổng công tới đại hội võ lâm lần này.”

Các hảo hán cũng đồng ý: “Thế là tốt nhất.”

Bọn thổ phỉ háo võ thành tính, yêu cầu như vậy đương nhiên gật đầu đáp ứng. Lữ Tuấn Nghĩa thấy chỉ là chuyện nhỏ, đứng lên nói: “Vậy để Tiêu đội trưởng chủ trì.” Việc này cứ thế được quyết định.

Lữ Tuấn Nghĩa dẫn Ngô Dụng, Tiêu Nhưộng, Kim Đại Kiên mấy người về phòng, các hảo hán còn lại đều lộ vẻ nóng vội. Họ đều biết Hồng Nhật cao thủ như mây, các cao thủ tựa như sắc lang gặp dân phụ, không luận bàn chút ít thật ngứa ngáy khó chịu. Điểm trọng yếu nhất là bọn họ thích tùy tâm sở dục, không thích mặc mấy bộ đồ phòng hộ buồn cười cùng găng tay quyền anh.

Nhưng tôi nhìn ngoài trời đã tối, tỏ vẻ khó thực hiện được: “Đi chỗ nào nhỉ? Kiếm chỗ cho chúng ta tụ tập ầu ẩu cũng khó.”

Đội trưởng đội bạn cười: “Bằng thể diện của Tiêu đội trưởng, mượn sân vận động chắc cũng không quá khó?” Xem ra đã sớm tính trước.

Tôi bất đắc dĩ nói: “VẬY ĐI THÔI.” Kỳ thật tôi cũng chẳng để tâm việc này, nói tới đâu tới đâu tôi cũng chẳng cần thanh danh. Tôi chỉ muốn tiền. Thừa dịp ông Trương còn chưa muốn mở rộng trường học, chưa kịp tuyển sinh thêm, dù là đọc bài cũng được, kỳ thật điều hiện tại tôi muốn nhất là ... một bát mì thịt bò, tôi còn chưa ăn cơm trưa.

Tôi mua một cái bánh mì cùng một túi sữa bò ở một hàng tạp hóa, hai ba miếng đã thấy sạch bong, từ hôm qua tới giờ đã 24 tiếng chưa cơm nước, cũng chẳng đánh răng rửa mặt. Tôi lại chạy qua hàng tạp hóa mua tiếp hai cái bánh mì, còn chưa hết, lại mua thêm cái nữa. Từ khách sạn tới sân vận động chả đáng là bao, tôi đi ngang qua một cửa hàng lại sà vào ăn, mãi cho tới khi đến cổng sân vận động mới thấy no. Chẳng biết đội trưởng đội bạn nghĩ gì mà kinh ngạc: “Hảo hán Võ Tòng say rượu vừa đi vừa đánh Tưởng Môn Thần, Tiêu đội trưởng vừa đi vừa ăn, chẳng trách thần lực kinh nhân.”

Tôi giờ mới nhớ lại chuyện “Thiên tứ thần lực”. Tôi cơ hồ quên mất trong mắt người ngoài thì tôi là một cao thủ tuyệt thế.

Mẹ nó, chốc lát đám nông dân tìm tôi đấu thì biết làm sao? Cũng không biết bọn họ có thi đấu 5 ván thắng 3 không.

Tôi dựa vào mệnh lệnh: “Hết sức trợ giúp Tiêu chủ nhiệm” của Lưu thư kí, thuận lợi cường chế bảo vệ sân vận động cho vào, cũng như bắt toàn bộ đèn, sân trở rất sáng sủa.

Chúng tôi phân ra hai bên. Đội trưởng đội bạn đi lên, nói vô cùng nghiêm túc, trang trọng: “Tôi tên Trình Phong Thu, hôm nay có thể lãnh giáo võ công các vị đồng nghiệp Dục Tài, vô cùng vinh hạnh.” Các hảo hán đều nhìn ra lời anh ấy tràn đầy sự chân thành, đều cười trả lời: “Khách sáo rồi.” Tôi cũng lẫn trong đám hảo hán gặm bánh mì: “Khách sáo, khách sáo”

... Nhưng Trình Phong Thu đã ôm quyền nói với tôi: “Thật xấu hổ, thứ lỗi cho tôi mạo muội, trước tiên muốn lĩnh giáo một chút thần quyền cái thể của Tiêu đội trưởng.”

Tôi lập tức triệt để cải biến thái độ với anh ta, dành cho anh ấy tám chữ bình phẩm: Giống như trung lương, tâm lại gian trá.

Cuối cùng vẫn là Lâm Xung phúc hậu không muốn tôi bị xấu hổ, đứng ra nói: “Anh Trình, để em qua lại với anh vài chiêu.”

Trình Phong Thu nhìn tôi, lại thấy đám hảo hán cười tủm tỉm, còn tưởng bọn họ đang cười mình không biết lượng sức. Đặt tay lên ngực tự hỏi, anh ấy cũng thấy mình tuyệt không có khả năng trong vòng năm sáu phút ăn 8 cái bánh mì, 5 cái xúc xích, 5 túi sữa còn có 3 củ su hào, đánh cũng bằng thừa, dứt khoát mượn cớ hạ đài ôm quyền chào Lâm Xung: “Mời.”

Hai người không nhiều lời, quyền cước qua lại chiến đấu. Cứ thế đánh không có gắng tay, cũng không hạn chế thời gian, thoải mái tự tại, ngay từ đầu hai người không xuất sát chiêu, đánh đăm từa hồ rất kịch liệt nhưng kỳ thật chỉ là thăm dò.

Trình Phong Thu cũng không nói bốc phét, họ đều luyện võ từ nhỏ, hơn nữa cùng một thôn, đi theo học võ cùng một vị sư phụ có võ công truyền thừa từ xưa, thuộc về truyền thống. Đây mới là cao thủ, không phải vì anh thi đấu bao nhiêu, mà là một khi ném anh ở nhà ga, trại tạm giam, quán bar, trong những hoàn cảnh sinh tồn khó khăn anh lập tức có thể dùng quyền cước mở ra lãnh địa của mình. Trình Phong Thu tuyệt đối là một người như vậy. Mà Lâm Xung là giáo đầu 80 vạn cấm quân, tinh thông võ nghệ, nhưng anh ấy bình thường là cười ngựa chiến đấu nhiều, bộ chiến không quen, có thể nói là dựa vào kinh nghiệm phong phú có được để chiến đấu.

Bỏ qua niên đại, trận chiến giữa hai người có ý nghĩa rất thực tế, đó là: Bộ số nghiêm mật cẩn thận tao ngộ thực chiến dựa vào kinh nghiệm đèn bù

sẽ có kết quả thế nào.

Kết quả... uhm, đợi chút, để tôi xem xem.

Chỉ thấy Trình Phong Thu giống như bướm bướm, xem ra võ công của anh ấy cũng rộng rãi thanh thoát, quyền cước đều rất rõ ràng, chí cương chí cường. Lâm Xung là đại sư thương pháp, chiêu số cũng vô cùng phiêu dật. Hai người đánh hồi lâu cũng không rõ hơn kém, Trình Phong Thu cương mãnh sáng tỏ, nếu muốn phát huy uy lực lớn nhất trong thực chiến cần kinh nghiệm vô cùng phong phú, bất quá giờ là thời buổi hòa bình, anh ấy cũng chỉ là một võ sư tầm thường thôi, bình thường thì đối thủ chỉ là sư đệ với vài chiêu đơn giản, nào kiếm đâu ra kinh nghiệm? Còn Lâm Xung có võ học gia truyền sâu xa, võ công luyện tập chính lại lộ ra đại khí, loại võ học tinh diệu này nếu so sánh với võ công đời sau, thì có khác biệt là không so sánh được ở chỗ kinh nghiệm chém giết phong phú.

Hai người nếu so với quân nhân bình thường quả là cao thủ vạn người có một, nhưng khi chiến đấu mới thấy khuyết điểm của bản thân, một người uy mãnh nhưng lại không lưu loát, một người khéo đưa đẩy lại không đủ uyển chuyển, hai người đánh chốc lát, không hẹn đều nhảy ra ngoài chiến trường.

Trình Phong Thu cười nói: “Trận này coi như hòa, bất phân thắng bại, thế nào?”

Lâm Xung cũng cười nói: “Nếu như trên võ đài, lộ số cương mãnh của anh vừa vặn khắc chế tôi, ván này coi như tôi thua.”

Trình Phong Thu xua tay: “Đã nói theo quy củ giang hồ.” Anh ấy lại nhìn qua, đột nhiên nói: “Ồ, bên kia hình như có binh khí, chúng ta lại thi đấu thêm một trận thế nào?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30: Một Que Kem

Trong sân vận động có một hàng binh khí, dùng để trang trí. Lập tức có mấy người chạy tới bên cạnh, Trình Phong Thu chọn một cây côn, Lâm Xung cũng theo thường lệ cầm một cái gậy gỗ.

Hai người lại lao vào nhau giao đấu, cao thấp lập tức thấy được. Trình Phong Thu vẫn dùng côn pháp thoải mái phóng khoáng, từng côn uy mãnh. Còn gậy của Lâm Xung như có linh tính quét tới quét lui, lộ rõ ra côn thuật tinh diệu. Điều khó là anh ấy chẳng dùng chiêu thức của thương, điều càng khó hơn là cây gậy gỗ làm vật trang trí bị anh ấy dùng như ác long – Lâm Xung vốn là giáo đầu “thương bổng” của 80 vạn cấm quân.

Trao đổi qua lại 10 chiêu, Trình Phong Thu đã bị đầu gậy của Lâm Xung chọc trúng không biết bao nhiêu phát. Nếu đổi thành thương, anh Trình giờ thành cái sàng rồi, cho dù chỉ là gậy, nhưng Lâm Xung chỉ cần thêm chút lực tay thì anh ta chắc đã sớm gục.

Trình Phong Thu nhân khoảng trống nhảy ra, ném côn đi nói: “Lúc này không còn gì để nói nữa, tôi thua tâm phục khẩu phục.” Cuối cùng còn nói thêm: “Không thể tưởng tượng được thời đại này còn có người dùng thương như thế, bội phục.”

Lâm Xung khiêm tốn: “Tôi và anh một thắng một thua, vẫn coi như hòa.”

Trình Phong Thu lắc đầu liên tục: “Người anh em nói vậy là xem thường tôi rồi, chúng ta đối cặp thứ hai đi.”

Lại một người bước ra từ đội Hồng Nhật, Trương Thanh tiến lên nghênh chiến. Người kia công phu tự nhiên kém Trình Phong Thu, còn Trương Thanh cũng không am hiểu quyền cước, hai người đấu với nhau cũng có chỗ đáng xem, chẳng qua cũng chẳng biết khi nào mới ra kết quả. Chợt lại có một người trong đội 5 người của Hồng Nhật bước ra, anh ta nhận ra Dương Chí là tuyển thủ đội của tôi, nói: “Anh này, giờ cũng không phải là lúc thi đấu, không cần đợi đến lượt. Họ đánh trận của họ, chúng ta đánh trận của chúng ta.”

Dương Chí nhảy ra nói “Tốt”, hai người lại lao vào giao chiến.

Sau một lúc, tuyển thủ thứ 4 của Hồng Nhật cùng Thời Thiên tiến lên. Hai người nhìn nhau cười, bắt đầu giao thủ. Lúc người cuối cùng của đội bạn bước ra, tôi chui vội ra sau lưng Lý Quỳ. Người nọ nhìn quanh không thấy tôi, lại nhìn thấy Đồng Bình, ôm quyền: “Anh này, anh có phải là số 002 thi đấu giải cá nhân hả?”

Đồng Bình nói: “Đúng vậy.”

Người nọ: “Tôi là 007 (Jame Bond), ngày mai thi đấu cá nhân là tôi và anh đấu, chẳng bằng hôm nay đấu sớm một chút, thế nào?”

Đồng Bình cười dài: “Chính hợp ý tôi.” Hai người lập tức nhảy ra, dùng chiêu thức mau lẹ ra tay.

Tôi chưa kịp cảm thấy may mắn vì tìm được công sự to lớn như Lý Quỳ che chắn, ai ngờ anh ta lại chạy như điên ra trước, kêu to: “Ê, mọi người chơi vui vẻ, thế tôi làm sao bây giờ?”

Hồng Nhật cũng có người ngửa tay, hô lên: “To con, chúng ta luận bàn.”

Lý Quỳ vui mừng như mãnh hổ xuống núi xông tới vùng quyền cường công.

Lúc này, đám hảo hán còn lại do Hồ Tam Nương cầm đầu rất ngứa ngáy chân tay, nhao nhao hò hét: “Thế bọn tôi thì sao?” Người bên Hồng Nhật cũng không ít, cùng lúc lao tới tùy tiện tìm đối thủ gia nhập hỗn chiến. Nhất thời sân vận động bụi đất mù mịt, gần 100 người từng đôi so đấu. Nhưng các hảo hán rốt cục vẫn đông hơn, có không ít người chậm chân không tìm thấy đối thủ. Hồ Tam Nương ngược lại rất nhanh nhẹn, nhưng hình như đội bạn thấy cô ấy là con gái cũng trốn như trốn ôn dịch, lách mình tránh né. Hồ Tam Nương tức điên, muốn ra tay lại sợ bị chê là lấy nhiều đánh ít.

Tôi trốn ở ngoài cùng, ăn cái bánh mì cuối cùng, nhàn nhã nhìn mọi người luận võ. Đúng lúc này, chợt có một người vỗ vai tôi, nhìn lại, là anh nông dân lúc trước thi đấu cá nhân bị Trương Thuận đả bại. Anh ấy ngượng ngùng cười nói: “Tiêu đội trưởng, tôi biết mình không phải đối thủ của anh, nhưng vẫn hy vọng anh có thể chỉ bảo mấy chiêu.” Nói xong bày ra thủ thế, lập tức muốn ra đòn.

Tôi quá sợ hãi nhảy ra, liên tục xua tay: “Không nên, không nên, tôi không thể đấu với anh.”

Anh ấy lộ rõ vẻ thất vọng, vo áo nói: “Anh thấy tôi quá kém hả?”

Tôi vội nói: “Không phải thế, trên thực tế... là tôi nội thương chưa khỏe.” Tôi lúc đầu muốn nói tình hình thực tế, nhưng sợ anh ấy lo nghĩ, dứt khoát nói bậy.

“Nội thương?” Anh ấy không hiểu nhìn tôi, bỗng nói: “Là tẩu hỏa nhập ma hả?”

“Đúng, đúng, là như lần trước đó.”

Anh nông dân dù bề ngoài chân chất nhưng tâm tư kín đáo, bật thốt lên: “Nội thương vậy mà anh còn dùng một quyền đánh Đoàn Thiên Lang thành thế sao?”

Tôi nghiêm nghị nói với anh ấy: “Tôi lần này tẩu hỏa nhập ma không giống bình thường, thân thể cũng không tổn thương, nhưng không khống chế được lực đạo. Tôi kỳ thật cũng đâu muốn đánh tên nhóc họ Đoàn thành như thế, nhưng không cẩn thận lỡ tay, dùng năm thành nội lực suýt tạo ra sai lầm lớn, bây giờ còn áy náy.”

Anh nông dân than thở: “Tiêu đội trưởng nội lực thật thâm hậu.” Rồi anh ấy lập tức tỉnh ngộ: “Anh chẳng lẽ sợ khi giao thủ ngộ thương tôi?”

Tôi hồ then gật đầu, nhìn bộ dáng anh ấy thất vọng, tôi thật không đành lòng, kéo Hồ Tam Nương đang chạy loạn tìm đối thủ lại nói: “Anh đấu với cô ấy nhé.”

“Cô này?” Anh nông dân hoài nghi đánh giá Hồ Tam Nương.

Hồ Tam Nương đang nổi điên, đột nhiên có người dám khinh thường mình, một chương đánh tới. nông dân cúi đầu tránh ra, ngạc nhiên: “O, cô này khí lực cũng rất mạnh.”

Hồ Tam Nương cũng không nói gì, hai người qua lại vài chiêu, xem ra cũng là kình địch.

Tôi lau mồ hôi trán, dê đội lột sói thật khó khăn. Càng khó là trong mắt người ngoài tôi không phải khoác da sói mà là da hổ.

Đến lúc này nhóm Trương Thanh đánh đấm đã ra kết quả, giống như Lâm Xung đại đồng tiểu dị: Nếu đánh theo quy củ thì hai người đều hòa, nhưng nếu Trương Thanh không lưu tình, tuyển thủ nông dân chắc đã sớm chết không biết bao nhiêu lần. Người đội Hồng Nhật từ nhỏ đi theo sư phụ học hỏi, đầu đều là tư tưởng cũ, bọn họ không hiểu cái gì là tinh thần thể

thao, hết thấy xuất phát từ thực tế, cho nên đối thủ của Trương Thanh cũng thân nhiên nhận thua. Hai người còn chưa thỏa mãn, cũng học Trình Phong Thu cùng Lâm Xung lấy binh khí đấu. Trương Thanh mã chiến dùng thương, anh ấy vợ lấy một cây thiết thương rỉ sét đấu đơn đao. Đâm qua chém lại, so ra ngang nhau, chẳng biết Trương Thanh móc ra cái gì ném ra “ba” một tiếng trúng mặt đối thủ, cười ha hả nói: “Đây mới là chiêu sát thủ của tôi.” Người đối diện bị ném cho hoa mắt váng đầu, nhìn lại xem, chẳng qua chỉ là một viên giấy, hoảng sợ.

Trong sân càng có nhiều cái thú vị, mọi người nhao nhao nhặt lên binh khí, tiện tay khai chiến, lập tức toàn sân rối loạn. Có người vừa đi lấy binh khí về mới phát hiện đối thủ của mình đã chạy đi đâu mất. Vì vậy tùy tiện chọn một người đấu võ, mà người nọ thì tay không, vì vậy liền triển khai tay không đoạt đao; có người vốn am hiểu dùng đao, lại không tìm được đành dùng phương thiên họa kích, người cùng anh ta giao thủ vừa lúc thích dùng binh khí dài, trong tay lại có một thanh kiếm, đấu lát thấy khó chịu trao đổi binh khí đánh tiếp. Còn có người vừa đánh ngã đối thủ, kết quả lại có người chạy tới nhét vào tay một cái rìu, vì vậy tiện tay nhận lấy biểu diễn đơn phủ chiến song câu.

Đánh tới cuối, mọi người đều hưng phấn, mặc kệ ai, chỉ cần đối mặt là động thủ. Càng không có khái niệm đoàn đội, hai người thi đấu có thể đều là Hồng Nhật, hay các hảo hán “huynh đệ tương tàn”. Lúc này không nói tới thắng bại, như là uống rượu say rồi cuồng hoan trong hộp đêm, người đối diện cũng lắc mông uốn éo, tuy có thể là bạn hữu, cũng có thể là người chưa gặp bao giờ, cũng không quản nhảy đẹp không, dù sao chỉ cần thoải mái.

Loại tràng cảnh điên cuồng này kéo dài hơn 40 phút, người Hồng Nhật cùng các hảo hán mới cười lớn dừng tay, nhao nhao hét lên: “Sướng, sướng.”

Tôi xác định họ chắc chắn đã ngừng tay, mới rời khỏi nơi ẩn nấp tiến vào. Trình Phong Thu kéo tay Lâm Xung cười rất chân thành: “Phục, thật sự là phục. Có thể chứng kiến cảnh hôm nay quả là tam sinh hữu hạnh, bất quá trận này đội Hồng Nhật đã thua không thể chối cãi.”

Lâm Xung xua tay chặn lại: “Chúng ta mới gặp đã thân, cần gì nói tới thắng thua.”

Trình Phong Thu nói: “Nhưng mà chung kết cũng phải đánh mà?”

Lâm Xung nói: “Lên đài thắng bại khó đoán được.”

Trình Phong Thu cũng không khách khí, anh ấy gật đầu: “Hiện tại xem ra lên đài ngược lại chúng tôi chiếm lợi thế. Nhưng mà tôi và anh đều hiểu, nếu luận võ, Hồng Nhật chúng tôi thúc ngựa cũng không đuổi kịp các anh.”

Lâm Xung cười nói: “Cũng không đến mức như thế.”

Trình Phong Thu bỗng nghiêm nghị: “Người anh em, tôi nói trước, tình cảm là tình cảm, ngày mai trên đài chúng tôi sẽ không nường tay đâu.”

Lâm Xung: “Đáng như thế.”

Hai người vừa nói tới đề tài này, các đội viên đều xấu hổ, lập tức không khí trở nên tẻ ngắt. Trương Thuận đi ra từ đám đông, nói lớn: “Chuyện sau này để sau này nói, hiện tại đi uống rượu mới là đúng đắn.”

Mọi người cười dụ dỗ, Chu Quý nhìn ra ngoài, nói với tôi: “Lúc này sợ rằng quán Nghịch Thời Không không thể chứa nhiều người thế này.”

Anh ấy dù sao cũng là quản lý quán, biết rõ bây giờ quán bar Nghịch Thời Không có lưu lượng khách cực đông vào giờ cao điểm. Tôi nói: “Giờ gọi điện thoại, để Tôn Tư Hân dọn chỗ.”

Khi Hồng Nhật mọi người biết cả đêm vui vẻ tôi đã tổn thất vài vạn NDT tiền chiêu đãi, cả bọn đều vỗ tay khen ngợi. Tôi kêu Chu Quý dẫn họ đi quán bar, Chu Quý nói: “Chú không đi hả?”

Tôi: “Em còn phải về xem Bánh Bao đã.”

Trương Thuận cũng tiến tới cười rất âm hiểm: “Bí phương của An thần y thật có tác dụng tốt thế hả?”

Tôi đá anh ta một cái: “Ông Trương vừa phẫu thuật xong.”

Thế là không ai trêu đùa tôi nữa, ông Trương tiếp xúc với các hảo hán không nhiều, nhưng chuyện ông ấy lại khiến bọn thổ phỉ cảm động rơi nước mắt.

Trình Phong Thu ngắt lời: “Ai là ông Trương?”

Lâm Xung: “Lát nữa nói cho anh biết.”

Có thể nói trận hỗn chiến này không có kết quả. Nếu như theo quy tắc lôi đài, Lâm Xung đã nhận thua, Trương Thanh cũng thế, Dương Chí ngược lại có thể áp đảo đối phương đôi chút, Thời Thiên chỉ đấu vài hiệp rồi thay người.

Bất quá trong quá trình giao thủ có một hiện tượng phổ biến là một khi các hảo hán sử dụng bản lĩnh xuất chúng, người đội Hồng Nhật đều cảm không nổi, hạng mục binh khí lại càng như thế. Còn có một đặc điểm là các hảo hán tuy có mạnh có yếu, nhưng đều có tuyệt kỹ, tổng hợp lại mạnh hơn Hồng Nhật nhiều. Trình Phong Thu cũng không ngại thừa nhận điểm này, trong lời nói luôn lộ rõ mong muốn được chỉ giáo, luôn hạ thấp mình.

Tôi tới cửa khách sạn thấy Bánh Bao đang ngồi ở quán nhỏ đối diện ăn bún, tôi đi qua ngồi bên cạnh. Gọi một chai bia, tôi rót cho Bánh Bao một cốc, sau đó mới hỏi: “Lúc em đi ông Trương tỉnh chưa?”

Bánh Bao đã bình tĩnh hơn trước nhiều, cô ấy uống hết nửa cốc bia nói: “Vẫn mơ màng lắm.”

“Vậy câu đầu ông ấy nói là gì?”

Bánh Bao nghĩ lại: “Hình như là “Lão tử khó chịu chết được”.

Tôi thở phào, nếu câu đầu tiên hỏi bọn trẻ thì thật quá giả dối. Bánh Bao còn nói: “Ông ấy tỉnh hẳn thì liền hỏi câu đầu tiên là đội Dục Tài các anh có thắng không.”

Tôi ngạc nhiên: “Em nói với ông ấy không?”

“Có bác sĩ nói với ông ấy là thắng, còn nói ván cuối vô cùng đặc sắc.” Bánh Bao nhìn tôi hỏi: “Các anh thắng hả?”

Ở đây gần sân vận động, cũng không ít người đang bàn luận trận đấu ban ngày, xem ra cuối cùng cũng khiến Bánh Bao chú ý.

Tôi không biết nên nói gì với cô ấy. Cho tới nay tôi đều cảm thấy lừa dối Bánh Bao không phải biện pháp tốt, dù sao cô ấy cũng sẽ sống với tôi cả đời, cho dù tôi không nói cho cô ấy, bằng bản sự vừa gặp đã quen của Bánh Bao, sau này nếu tên lắm mồm thích lộ bí mật Dương Tu (1) tới thì tôi biết làm sao?

Bánh Bao thấy tôi úp mở cả buổi, nhìn tôi: “Biết là các anh có thủ đoạn ngầm, tặng quà cho trọng tài hả?”

Tôi: “.....”

Bánh Bao bỗng nói: “Đúng rồi anh Cường, anh còn tiền không?”

Hai chúng tôi mặc dù ở chung hai năm, nhưng chưa có kết hôn, hơn nữa tiền kiếm được cũng không đủ tích lũy, cho nên từ trước đến nay kiếm được bao nhiêu tiêu hết bấy nhiêu.

Tôi nói: “Cần bao nhiêu? Lấy làm gì?”

Bánh Bao cầm đũa ngoáy ngoáy bát bún: “Thầy Trương hiện giờ rất khó khăn, thầy nằm viện ngoại trừ bảo hiểm y tế phụ trợ, còn phải trả hơn 20.000 NDT viện phí, chị Trương cũng chẳng dư dả, em muốn chúng ta giúp chị ấy trong khả năng của mình.”

Tôi nói: “Chuyện tiền nong em đừng lo, anh chỉ hỏi một câu, em sao lại thân thiết với ông Trương như thế?”

Bánh Bao uống hớp bia, thở dài: “Không thể nói là thân. Em nhớ khi em đi tham gia đại hội thể dục thể thao, ngày hè oi ả ngồi trên bãi tập, mọi người đều mua kem ăn, em lại không có tiền mua, thầy Trương mua một que kem lạnh lẽ kín đáo đưa cho em, sau đó tựa hồ chẳng có chuyện gì chấp tay rời đi.”

Tôi nói; “He he, một cây kem quá đáng giá, chỉ vì thế thôi hả?”

Bánh Bao lắc đầu: “Một que kem 5 phân tiền, nhưng tình người là không giả. Toàn bộ bạn học của em ai cũng coi thầy Trương như cha, rất nhiều bạn học ngày lễ Tết đều tới mời thầy qua ăn Tết cùng.”

Tôi chép miệng: “Người như ông Trương thật khó kiếm, thầy giáo ngữ văn của anh dạy anh dùng từ điển anh cũng đã quên bếng mất tên họ ông là gì rồi.”

-----oOo-----

(1) Dương Tu: Nhân sĩ thời Tam Quốc. Đọc thêm về Dương Tu:http://vi.wikipedia.org/wiki/D%C6%B0%C6%A1ng_Tu

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31: Đỗ Phủ

Sáng sớm ngày thứ hai chúng tôi tập trung tại hội trường, hôm nay là tứ kết hạng mục đơn đấu, tuy nhiên đến giờ một gã tuyển thủ vẫn không xuất hiện, coi như bỏ cuộc, Đoàn Cảnh Trụ tự nhiên vào vòng trong. Tuy vậy các tuyển thủ vẫn phải tập trung bởi vì tổng cộng có bốn trận đấu, toàn bộ các tuyển thủ phải có mặt tại hiện trường, nhưng chỉ chốc lát sau Đồng Bình và Đoàn Cảnh Trụ cũng chấp tay sau đít đi qua đi lại, hỏi mới rõ hóa ra đối thủ của Đồng Bình là thành viên Hồng Nhật võ giáo cũng bỏ cuộc, lý do là vì danh dự đoàn đội nên toàn lực chuẩn bị cho trận chung kết đoàn đội vào ngày mai.

Đồng Bình trở về liền tức giận trách móc đám ba người Trương Thuận: “Hôm qua anh bảo các chú uống ít thôi, cuối cùng cứ một chén lại một chén, khiến cho đám trẻ ranh kia đến sáng bảnh mắt còn nôn thốc tháo, làm cho đội đấy còn nghĩ chúng ta cố ý giờ trò.”

Trương Thuận ngượng ngùng nói: “Thực ra là gặp đúng đối thủ để chém gió, các huynh đệ không kìm chế nổi.”

Hóa ra đám tuyển thủ đội Hồng Nhật bị mấy người bọn Trương Thuận chuốc rượu cho độ kiếp.

Vì vậy bọn tôi chiếm tới hai trong bốn vị trí, lại càng thu hút sự chú ý của mọi người. Chỉ là đã đến nước này tôi cũng không còn chút nào cố kỵ, mục tiêu theo đó lại càng đơn giản: Phải giành chức vô địch.

Trên lôi đài chỉ còn diễn ra hai trận, chưa đến nửa giờ cũng kết thúc. Đồng Bình cùng Đoàn Cảnh Trụ lại đi bốc thăm, Đoàn Cảnh Trụ không kìm nổi hưng phấn nói: “Thắng tiếp một trận nữa không chừng chức vô địch là của em.” Anh ta thấy Đồng Bình đang khinh thường nhìn mình, lập tức đau khổ nói tiếp: “Hoặc là của anh, được chưa?” Các hảo hán được trận cười to, Đồng Bình cũng cười nói: “Chú muốn đứng thứ nhất, anh đồng ý với chú nếu anh gặp chú trong trận chung kết sẽ cố ý thua chú.” Đoàn Cảnh Trụ mắt sáng lên: “Đấy là anh nói đấy nhé.”

Ngô Dụng nâng mắt kính nói: “Ngày mai các chú muốn lấy chức vô địch đoàn đội, việc này cần phải suy tính cẩn thận một chút, hiện giờ xem ra đội Hồng Nhật vô cùng coi trọng trận đấu này. Anh cũng nghe Lâm giáo đầu nói nếu đánh trên lôi đài thì bọn ta cũng không có năm chắc mười phần.”

Lâm Xung lo lắng nói: “Nếu như em không gặp Trình Phong Thu có thể đảm bảo ăn chắc một ván, nhưng thực ra cũng không khác nhau là mấy, trận với Trình Phong Thu chúng ta chắc chắn thua. Thế vẫn coi như một đều.”

Trương Thanh nói “Em cũng khó, trừ phi cải tạo lại gân tay, có thể khiến em trong lúc mấu chốt ném ra.”

Dương Chí nói theo: “Nếu như em gặp đối thủ cũ thì cũng còn năm chắc.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt tập trung vào Thời Thiên, anh ta lí nhí nói: “Đối thủ của em cũng không sở trường về khinh công, lên võ đài em cũng không chịu thiệt.” Các hảo hán yên tâm nói: “Như thế ba trận không phải ăn chắc sao?”

Tống Thanh không hổ là dân quản lý, rất nhạy cảm với sắp xếp tổ chức, anh ta vung tay nói: “Chưa chắc, mọi chuyện phải tính đến phương án xấu nhất, Lâm Xung đại ca chắc chắn có thể ăn một trận nhưng nếu là không

gặp Trình Phong Thu, nếu như Dương Chí đại ca gặp Trình Phong Thu, Trương Thanh đại ca lại gặp đối thủ cũ thì chúng ta đã thua 2 trận.” Cuối cùng Ngô Dụng vẫn cao hơn một bậc: “Chú tính vậy cũng không đúng, hiện tại tính trận thắng của chúng ta là Lâm giáo đầu, Dương Chí cùng Thời Thiên ba người, chỉ cần Trình Phong Thu gặp lại một trong ba người này thì chúng ta chỉ còn thắng được hai trận.”

Trương Thanh nghe nửa ngày mới hiểu ra nỗi khùng nói: “Bọn anh có ý gì thế, em dường như thành gánh nặng vậy sao!”

Tôi buồn bực vỗ vai hăn nói: “Dù sao so với em anh còn tốt hơn, em còn không được tính đến.”

Các hảo hán đồng thanh nói: “Đương nhiên là như vậy.”

Lúc này thần cơ quân sư Chu Vũ nói: “Những trận đấu của Hồng Nhật em cũng xem qua, em chú ý thấy Trình Phong Thu thường ra sân ở trận thứ nhất hoặc thứ 3, theo phép Điền Kỳ đua ngựa, chúng ta chỉ cần...” Anh ta vốn nói đem Trương Thanh xếp vào trận đầu tiên, lại nhìn thấy Trương Thanh đang trừng mắt nhìn mình thì vội vàng ngậm miệng.

Tôi thở dài nói: “Thôi được rồi, em coi như là ngựa hạ đẳng, đặt em ở trận thứ nhất.” Trương Thanh khinh thường nói: “Thế còn được.”

Tôi vội vàng đổi giọng: “Hoặc là ở trận thứ ba”. Nhưng nghĩ lại dù trận nhất hay trận thứ ba đều phải ra sân, cái trận này không sao chạy thoát nổi.

Lúc này Lý Bạch vốn dần dần độn độn rồi cuộc cũng nói ra câu sáng sủa nhất trong quyển sách này: “Thời Thiên, chú không phải biết ăn trộm hay sao, tối nay chú chỉ cần ăn trộm danh sách thi đấu của bọn họ chẳng phải là được sao?”

Thời Thiên kinh hãi nói: “Biện pháp này đến em cũng không nghĩ ra, ngài sao nghĩ ra vậy?”

Lý Bạch cười a a: “Trong giới trộm cắp cũng có những con người tao nhã mà, Nhiếp Ân Nương, Không Không Nhi, đạo soái Sở Lưu Hương ....”

Lư Tuấn Nghĩa nói: “Biện pháp này không sử dụng vẫn là tốt nhất, thứ nhất là không đàng hoàng, thứ hai chúng ta cùng Hồng Nhật vốn là bằng hữu, làm như vậy không thích hợp.”

Tôi thực ra vẫn thầm ủng hộ ý kiến của Lý Bạch, từ điểm này có thể thấy những thi nhân bề ngoài hào sảng đôi khi còn thâm hiểm hơn cả đám thổ phỉ, chỉ là nếu Lý Bạch là một người tuân thủ luật lệ phép tắc cũng không thể viết ra được những vần thơ dào dạt khí thế đến vậy - mặc dù tôi cũng chưa đọc qua.

Tôi thấy vẫn còn sớm, có thể tụ tập mọi người đầy đủ như vậy cũng không đơn giản, hơn nữa về sau cơ hội thế này càng ngày càng ít, tôi nói: “Chúng ta kiếm gì làm đi, hay đi xem bộ “Bản sắc anh hùng.”

Đoàn Cảnh Trụ bữu môi nói: "Là bộ phim có Lương Gia Huy diễn? Xem rồi, một thằng côn đồ từ Cẩm Giang."

Tôi: "..."

Lâm Xung đột nhiên làm tôi ngạc nhiên, mở miệng nói: “Nhân dịp mọi người đều ở đây, chúng ta đi thăm ông Trương, dù sao ông ấy cũng coi như hiệu trưởng bọn ta.” Các hảo hán đều tỏ vẻ đồng ý.

Bởi vì quá nhiều người, không cách nào gọi xe, bọn tôi đành xem như là tản bộ, đi đến cổng bệnh viện. Những người khác thấy bọn tôi già trẻ trai gái đều có, tưởng chúng tôi đến làm loạn, định kiện bệnh viện ra toà án, xô xao bàn tán. Tôi cũng hiểu được đi như vậy có điểm không thích hợp, liền bảo đại bộ phận trước tiên chờ ở phía dưới, tôi cùng Lư Tuấn Nghĩa và mấy người đi lên, sau đó gọi qua cửa sổ để mọi người lần lượt lên thăm.

Chúng tôi tiến vào hành lang, tôi hỏi thăm phòng bệnh của lão Trương, đi vào thì thấy con rể lão Trương đang trực, trông hình dáng anh ta điển hình là công chức của một cơ quan nhỏ, trong phòng bệnh còn có hai ông già khác, chỉ là bộ dạng sắp bình phục, đang ngồi trên giường vận động nhẹ.

Lão Trương hôm nay hoàn toàn tỉnh táo, chỉ là vết mổ trên ngực làm ông khó chịu, tinh thần cũng không tốt như lần gặp trước, ông thấy tôi liền cười cười, lúc ông nhìn bọn Lữ Tuấn Nghĩa, tôi gật gật đầu, ông Trương nói với con rể: “Tiểu Tạ, con tạm thời chạy ra ngoài một chút, bố có chút việc muốn nói với Tiêu chủ nhiệm.” Hai ông lão cùng phòng bệnh cũng biết điều đi ra ngoài phòng. Ông Trương cố gắng ngồi thẳng dậy, Lữ Tuấn Nghĩa vội vàng ra đỡ ông dậy nói: “Lão ca, cẩn thận.”

Lão Trương nhìn tôi dò hỏi. Tôi nhỏ giọng nói: “Vị này là Lữ Tuấn Nghĩa.”

Lão Trương giữ chặt tay Lữ Tuấn Nghĩa kích động nói: “Không nên chiêu an.”

Tôi vốn tò mò muốn biết lão Trương khi gặp đám hảo hám Lương Sơn thì nói câu gì, hóa ra lại câu này, quả nhiên là một phần tử trí thức đối với việc triều đình chiêu an đám hảo hán đều cảm hận thấu xương. Lữ Tuấn Nghĩa cũng ngượng ngùng không biết nói gì, lão Trương lại vỗ vai nói: “Chiêu an cũng tốt, nếu không các cậu cũng không ở đây, Tiểu Cường cũng không thẳng được các trận vừa rồi, cảm ơn các cậu.”

Lữ Tuấn Nghĩa giữ chặt tay lão Trương nói “Lão ca, ông đến giờ còn lo lắng về bọn nhỏ.” Nói xong cầm từ tay Lâm Xung gói tiền 20.000 NDT bọc trong tờ báo đặt lên gối lão Trương: “Lão ca cứ yên tâm dưỡng bệnh, không cần lo chuyện khác, còn có huynh đệ bọn ta ở đây.”

Lão Trương hé một góc nhìn nói: “Tiền này tôi không cầm, các cậu kiếm ở đâu ra?”

Lư Tuấn Nghĩa nói: “Chúng ta ... có”

Lão Trương giữ chặt tay Lư Tuấn Nghĩa: “Các cậu đừng làm cho quốc gia thêm loạn.”

Lư Tuấn Nghĩa: "..."

Tôi vội vàng nói “Không phải còn có cháu sao?” Lão Trương mới an tâm được một chút.

Tiếp theo Ngô Dụng cũng vào thăm lão Trương, lão Trương hỏi không ít chuyện đánh trận năm xưa, hai người đều kiên nhẫn trả lời.

Mấy người bọn họ đi ra, tôi đứng cạnh cửa sổ ra hiệu nhóm người tiếp theo vào thăm, lần này là Đồng Bình, Trương Thanh, Đới Tung, Lý Quỳnh, lão Trương vừa hỏi Dương Chí vài câu, đột nhiên thấy một người nhẹ nhàng chui qua cửa sổ miệng nói: “Theo thứ tự này đến lượt em chắc say nắng lâu rồi.”

Lão Trương ngạc nhiên nhìn rồi nói: “Cậu là Thời Thiên?” Phòng bệnh lão Trương ở tầng 3.

Thời Thiên ngồi trên bệ cửa sổ vẫy tay với lão Trương nói: “Lão gia tử, tôi thật sự không thể tắm nắng được nữa.”

Lão Trương hỏi tôi: “Phía dưới còn có người?” Tôi gật đầu.

“Mau mời lên đi, để bọn họ ngồi ngoài chờ là sao?” Tôi đành vẫy tay bảo đám hảo hán lên.

Lần này thì náo nhiệt rồi, vài chục con người chen chúc tiến vào vây quanh giường bệnh lão Trương, hô lớn gọi nhỏ, đám hảo hán đều là người

nhiệt tình phóng khoáng, lại vô cùng khâm phục lão Trương, nên phá lệ thân mật, lão Trương cũng không nghe thấy ai nói gì, càng không nhận ra ai là ai, chỉ biết nằm cười trừ.

Đúng lúc này một người cố gắng len đến trước giường lão Trương run rẩy nói: “Lão Đỗ, là chú đúng không?”

Lão Trương thấy người này tuổi còn lớn hơn mình, mái tóc lưa thưa, thần sắc có vài phần phiêu dật, không khỏi buồn bực nói: “Tôi không phải họ Đỗ, ngài là vị nào?”

"Anh là Thái Bạch mà lão Đỗ!"

Lão Trương giật mình nói: "Ngài là Lý Bạch?"

Lý Bạch thương tâm nói “Chú làm sao vậy, thực sự không nhận ra anh sao? Nhớ năm đó chúng ta nắm tay ngao du khắp cửu châu, thơ ca khắp thiên hạ, tuy ít gặp mặt nhưng coi nhau như tri kỷ...”

Lão Trương cũng là giáo viên ngữ văn, am hiểu các điển cố lịch sử, hẳn suy nghĩ một hồi nói: “Ngài nói Đỗ Phủ sao?” Lý Bạch vỗ đùi nói: “Chú không phải chính là Đỗ Phủ sao!”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32: Trận Chung Kết.

Các hảo hán thấy hai lão đầu trò chuyện ăn ý, rồi rút cáo từ, trong phòng bệnh chỉ còn lại tôi, Lý Bạch nắm lấy tay lão Trương không buông, hỏi: "Lão Đỗ, chú đến đây từ lúc nào?"

Lão Trương dở khóc dở cười nói: "Tôi thật sự không phải là Đỗ Phủ, tên tôi là Trương Văn Sơn, sinh ở thời công nguyên, sống ở vùng này từ bé tới lớn, nhà ở số 83 đường Thạch Tử."

Lý Bạch rung bả vai lão Trương nói: "Vậy anh hỏi chú 'Thừa tướng từ đường hà xử tằm?' câu cuối cùng là gì?"

Lão Trương không cần nghĩ đáp: "Cầm quan thành ngoại bách sâm sâm."

Lý Bạch: "Hội đương lãng tuyết đỉnh--"

Lão Trương: "Nhất lãm chúng sơn tiểu--"

Lý Bạch lại hỏi tiếp: "Chu môn tửu nhục xú--"

Tôi rút cuộc chậm rãi nói: "Lộ hữu đồng tử cốt (1), câu này ngay cả tôi cũng biết, không cần hỏi, anh và Đỗ Phủ đều là thánh nhân, hai người ngay cả viết bừa lên tường nhà người ta thì ở trên miệng người đời sau đều là bài thơ nổi tiếng, việc này chả nói lên cái gì cả, Trương hiệu trưởng chắc là nhìn giống Đỗ Phủ thôi."

Lý Bạch thất vọng nói: "Chú không phải Đỗ Phủ thật à?"

Lão Trương so với Lý Bạch còn thất vọng hơn: "Tôi cũng mong đấy là sự thật."

Lý Bạch thở dài nói: "Thật sự chả hiểu cuối cùng lão đệ của anh ra sao nữa?"

Tôi nói: "Ai bảo anh không thềm đọc sách đứng đắn lấy một ngày, không phải là ở trên sách đều có sao?"

Lão Trương nói: "Kết cục của Đỗ Phủ cũng không tốt lắm, cả đời vất vả, nhưng mà được đời sau coi là thơ thánh, có ảnh hưởng cực lớn."

Lý Bạch lại thở dài một cái: "Lão đệ này của ta có chút căn cân (2), nhưng trọn đời yêu nước thương dân, lòng mang thiên hạ, so với thơ ca thán của ta thì tốt hơn rất là nhiều."

Lão Trương nói: "Thái Bạch huynh cũng đừng nói như vậy, thật ra thì tôi vẫn luôn rất tò mò anh làm thế nào có thể viết ra được nhiều bài thơ mang hơi thở mạnh đến như vậy?"

Lý Bạch khinh thường nói: "Uống say chém gió thôi."

Hai lão đầu cười tương đối to, Lý Bạch nói: "Không biết chú có phải là lão Đỗ không. Tóm lại hai lão già chúng ta cũng đến cái tuổi 'Bạch đầu tao canh đoản. Hồn dục bất thăng tâm', cũng coi như là có chút duyên phận, cái cách chú nói rất hay...."

Tôi toát cả mồ hôi hột, nói: "Thái Bạch huynh, chúng ta để cho Trương hiệu trưởng nghỉ ngơi đi."

Lý Bạch phất tay như đuổi ruồi: "Chú về đi, anh sẽ ở lại đây."

Tôi cũng chẳng thể làm gì khác ngoài đi về một mình, đúng lúc tôi đi đến cửa, lão Trương chợt gọi tôi: "Tiểu Cường!" Tôi liền quay đầu lại.

Thấy lão Trương đang dùng ánh mắt cảm kích nhìn tôi, hắn nói: "Cám ơn chú nói cho tớ biết tất cả, tớ còn có một nguyện vọng cuối cùng. Tớ muốn nhìn thấy lớp học mới một lần, cho nên chú phải nắm chắc thời gian." Tôi gật đầu một cái, đi ra ngoài hội họp cùng với các hảo hán.

Đối với cách nói lão Trương chính là Đỗ Phủ của Lý Bạch đã khơi dậy trong tôi một chút nghi ngờ, trong thời gian ngắn ngủi không tới một tháng, tôi chứng kiến hai chuyện như vậy. Chuyện của Trương Bằng vẫn chưa hiểu rõ, bây giờ lại xuất hiện thêm một Đỗ Phủ, nhưng mà thái độ lần này của tôi cũng rất rõ ràng: Lão Trương nhất định không phải là Đỗ Phủ, khó có thể tưởng tượng một thơ thánh u sầu uyển chuyển lại giống như là một lão lưu manh. Mặc phải tuyệt chứng còn phần khích mưởi phần như thế.

Tôi đến đại sảnh tầng một, thấy các hảo hán đều trầm mặc im lặng. Tôi hỏi: "Làm sao thế?"

Tống Thanh đi tới thấp giọng nói với ta: "Tâm lý các huynh đệ đều không tốt lắm, đang thương nghị việc thi đấu ngày mai."

Thì ra là lão Trương tuy không nói chuyện với bọn họ nhiều lắm, nhưng lại mấy lần nhắc tới trận thi đấu ngày mai, trong lời nói đều dễ nhận ra sự quan tâm tha thiết như với con cái, bọn thổ phỉ cũng cảm thấy không chiến thắng trận đấu này thì không thích hợp cho lắm.

Thời Thiên nói: "Hay là tối hôm nay em sẽ làm một chuyến?"

Các hảo hán cùng nhau nhìn Lữ Tuấn Nghĩa, Lữ Tuấn nghĩa trầm mặc không nói, hiển nhiên cũng đang rất khổ sở. Cuối cùng Lâm Xung thở dài một cái nói: "Không phải tính, trận đấu ngày mai chúng ta cố hết sức, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được rồi."

Buổi tối lúc tôi đang trở về Tân quán, rõ ràng phía trước có hai đại hán cùng với một cô gái, nhìn bóng lưng có Hạng Vũ và Trương Bằng, bọn họ nghe được có tiếng chân ở đằng sau, theo bản năng quay đầu lại nhìn, tôi

vội vàng quay người lại đi luôn, lập tức nghe thấy Hạng Vũ hô ở đằng sau: "Tiểu Cường, đừng trốn." Tôi không thể làm gì khác hơn là lúng túng vặn người quay lại, thấy Trương Bổng đang cười khanh khách nhìn tôi, ánh mắt thích thú, tôi nhìn nàng cười gượng: "Em cũng biết rồi à?"

Lúc này một đại hán khác cũng quay đầu lại, rõ ràng là Trương Suất, tôi không quan tâm đến sự lúng túng vừa xong, ngạc nhiên hỏi: "Cậu đến làm gì?"

Chỉ thấy Trương Suất dính sát vào Trương Bổng, không cam lòng chịu yếu thế nói: "Em tại sao không thể đến, không phải là cạnh tranh công bằng à?" Mà Trương Bổng thì lại dính sát vào Hạng Vũ, như không thấy sự tồn tại của Trương Suất, nàng nói với giọng giễu cợt với tôi: "Hạng Vũ có bằng hữu như anh thật đúng là may mắn nha." Nàng vỗ vỗ Trương Suất nói với ta: "Sau này anh giúp tên tiểu đệ đệ này của bọn em cũng của một cô nhé?" Trương Suất bất mãn nói: "Anh không phải là tiểu đệ đệ của bọn em, anh chỉ thích em."

Loạn, thật là loạn....

Hiện giờ nhìn lại đã thấy tình cảm sâu đậm của Trương Bổng đối với Hạng Vũ, mà Trương Suất lại đúng lúc lợi dụng sự áy náy trong lòng Hạng Vũ mà quyết tâm theo đuổi Trương Bổng tới cùng không buông, nhìn lại Hạng Vũ, quả nhiên là mặt mũi tang thương -- nhìn người khác của bạn gái mình mà nhịn được, mặc dù là đời trước, nhưng có thể không tang thương sao?

Đúng lúc này thì, Bánh Bao lại đột nhiên mở cửa, lại nhìn thấy chúng tôi, kỳ quái nói: "Ủa, có khách à? Vào nhà ngồi."

Hội này dù sao cũng đã đến trình độ cản chặt như rận, tôi để cho bọn họ vào trong nhà, Bánh Bao kéo cánh tay Trương Bổng nói: "Đây chính là bạn

gái của To Con à?" Nguyên một phòng người đều mấp máy môi, không biết nên nói thế nào, chỉ có Trương Suất ung dung nói: "Không phải đâu!"

Bánh Bao nhìn hẳn, buồn bực nói: "Đây là ai?"

Trương Suất dáng vẻ hùng dũng, cây ngay không sợ chết đứng nói: "Trước mắt tôi là người thứ ba."

Bánh Bao: "...Các người sao còn loạn hơn cả phim Hàn Quốc vậy?"

Tôi thừa dịp bọn họ trò chuyện, kéo Hạng Vũ sang một bên nói: "Vũ ca, bây giờ nếu để anh nói một câu Trương Bàng có phải Ngu Cơ hay không anh sẽ nói thế nào?"

Hạng Vũ ngây người nửa ngày nói: "Anh không biết."

Tôi phát điên lên nói: "Thế anh biết cái gì?"

Hạng Vũ chậm rãi nói: "Anh chỉ biết là hai người họ cho dù là bộ dáng giống hệt nhau, thậm chí cử chỉ cùng thói quen cũng giống nhau, nhưng sau khi ở cùng khá lâu thì có một số chi tiết rất nhỏ có thể cảm giác thấy dị thường."

"Có ý gì?"

"Ví dụ như lần trước anh cứu viện, nếu theo như tính tình của A Ngu, nàng nhất định sẽ vỗ tay khen hay, sau đó xông lên hôn anh một cái."

Tôi nói: "Liệu từ một việc nhỏ mà kết luận thì có tốt không?"

Hạng Vũ nhìn tôi một lúc, rồi cười nói: "Lấy thêm chú làm ví dụ, nếu có một người hình dáng không khác chú một tí nào. Nhưng người này lại nho nhã lễ độ, hào phóng khéo léo. Ngay cả đi ra ngoài mua chút đồ ăn cũng phải ăn mặc đường đường chính chính, như vậy anh sẽ kết luận: Người này không phải là Tiểu Cường."

Tôi: "... Anh nhất định không phải Vũ ca của tôi, anh ấy cho đến giờ chưa bao giờ đá xoáy người khác như vậy."

....

Vừa mới rạng sáng ngày thứ hai tôi liền cùng tụ họp với các hảo hán ở Tân quán. Cùng đi với chúng tôi ở phía trước còn có đám người Lão Hồ, Đồng Viện, tổ biến thái 3 người Hạng Vũ cũng ở trong nhóm này, tôi cảm thấy rất cần thiết gọi luôn cả Nghê Tư Vũ tới cho đủ tổ 4 người, như vậy ít nhất là nhìn còn có vẻ tương đối hài hòa, không biết chừng về sau cái tổ 4 người này lại thành 2 cặp ăn ý.

Các hảo hán cũng lần đầu tiên xuất quân với quy mô nghiêm túc trang trọng. Bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ thi đấu mà không nắm chắc phần thắng, việc này ngược lại đã khơi dậy đấu chí trong lòng bọn họ.

Chúng tôi hướng nhà thi đấu đi tới, cảm nhận rõ ràng thấy bầu không khí khác biệt, tùm nãm tùm ba hoặc kết đoàn kết đội đều tiến vào trong tầm mắt chúng tôi, cho tới khi chúng tôi đến sân vận động liền lập tức cực kỳ kinh hãi, hôm nay sân thi đấu không còn một chỗ ngồi, mà bây giờ mới là 7h15, các phóng viên truyền thông vai vác tay xách đủ các loại dụng cụ, có rất nhiều người tới muộn liên căn bản không thể chen vào được. Không ít phóng viên ngoài ý muốn lại bò lên trên bờ tường tiến hành truyền hình trực tiếp.

Chúng tôi dưới cái nhìn chăm chú của mọi người tiến vào phòng dành cho khách VIP, đưa lên danh sách, quyết định: Trương Thanh đánh trận đầu, tiếp theo là Lâm Xung, Dương Chí, Thời Thiên. Cái thứ tự này là do bọn họ thảo luận cả đêm mới đưa ra được, vì cuộc tranh tài này, bọn họ cũng có thể gọi là đã tận tâm tận lực rồi.

-

7h30, chỗ ngồi của Hồng Nhật vẫn không có một bóng người, bởi vì cửa sân thi đấu xuất hiện tình huống hỗn loạn, ban tổ chức điều 300 chiến sĩ ra duy trì trật tự.

8h kém 15, cửa sân thi đấu lại một lần nữa xuất hiện hỗn loạn nhỏ, nguyên nhân là do một tổ làm phim muốn dắt theo 60 con ngựa vào, nhân viên ban tổ chức không thể lý giải nổi, sau đó mới biết: Sân thi đấu đã thỏa hiệp cùng với đối tác, nên tổ quay phim muốn quay một cảnh quay, hơn 60 con ngựa này để diễn cảnh một đội kỵ binh cưỡi ngựa, sau khi thi đấu kết thúc thì nơi này cũng tạm thời được trưng dụng. Đây bất quá chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, rất nhanh tổ làm phim đi vào bên trong sân thi đấu nên ở ngoài cửa liền yên ổn lại.

Lại trôi qua mấy phút, bên phía Hồng Nhật vẫn không hề có một chút động tĩnh, khán giả bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, bởi vì thường thì đội ngũ thi đấu bây giờ phải đã có mặt. Ban tổ chức cũng đang rất nôn nóng, nghĩ hết biện pháp để liên lạc với bọn họ, hơn 8h một chút, một nhân viên mặt đầy hoảng sợ chạy lên đài chủ tịch, đem một phong thư giao cho chủ tịch, chủ tịch chỉ liếc mắt nhìn liền lập tức vội vã đi khỏi đài chủ tịch.

Vào thời điểm tôi đang khó chịu, chủ tịch thông qua điện thoại nội tuyến gọi cho tôi, muốn tôi lập tức đi gặp hân.

Tôi biết đã có chuyện xảy ra, nhanh chóng đi tới phòng làm việc lần trước, chỉ thấy chủ tịch đang cầm lá thư mặt buồn bã, thấy tôi đi vào, không nói một lời liền kín đáo đưa lá thư cho tôi, tôi hỏi theo bản năng: "Sao vậy?"

Chủ tịch nói: "Học viện văn võ Hồng Nhật đột nhiên tuyên bố bỏ cuộc."

Tôi lấy làm kinh hãi vội vàng đọc thư, nhìn thư chính là do người luyện võ viết, chữ viết hữu lực như xuyên thấu giấy, khẩu khí hết sức đôn hậu chân thành, hình như là do Trình Phong Thu viết, hân nói đơn giản về việc

ngày đó bọn tôi tự tổ chức thi đấu một lần, sau đó bày tỏ: Thực lực song phương chênh lệch khá xa nên dù đánh lại cũng không có ý nghĩa, mặc dù gặp mạnh rút lui không phù hợp với tinh thần thượng võ, nhưng đại biểu đội Hồng Nhật vẫn quyết định bỏ qua trận thi đấu này, hơn nữa đem tiền thưởng dành cho á quân nếu như vẫn còn giá trị thì nguyện ý quyên cho trường học Dục Tài, cuối cùng, nhờ chuyển lời cho lão Trương, chúc lão sớm ngày khỏe mạnh.

.....

Chủ tịch chấp tay sau lưng, trầm mặt hỏi: "Các chú thật sự tự tổ chức thi đấu rồi à?" Tôi gật đầu.

Chủ tịch dậm chân nói: "Đây là vi phạm quy tắc của đại hội, chú có biết hay không? Nói tốt thì các chú là vừa gặp đã quen, nói không dễ nghe thì chính là tụ tập đánh nhau!"

Tôi vội vàng nói: "Đâu có đâu có, anh nhân viên này có thể làm chứng: Lúc đó chúng tôi vẫn rất hòa đồng vui vẻ."

Chủ tịch bước đi nhanh tới bên cửa sổ chỉ ra mấy vạn người xem bên ngoài gầm nhẹ nói: "Vậy chú bảo giờ tớ giao phó với bọn họ như thế nào? Đây chính thức là một cuộc thi, kết quả là các chú lại biến nó thành một vở kịch của giang hồ!" Chủ tịch lại hỏi: "Đúng rồi, lão Trương là ai thế?"

Lúc này trong đầu tôi mới đột nhiên hiểu ra: Nhất định là các hảo hán cùng với Trình Phong Thu nói về chuyện của lão Trương mới khiến cho ông ta nảy ra câu hỏi này.

Thật ra nếu bàn về việc thi đấu, phần thắng của bọn Lâm Xung cũng rất cao, bây giờ Trình Phong Thu lại bán cho bọn tôi một cái nhân tình lớn như vậy, việc này lại có chút khó khăn. Nhưng dù sao tôi cũng vẫn rất cảm động, phải biết rằng trường học của bọn Trình Phong Thu cũng chỉ là một cái trường tư lập ở một hương trấn nhỏ, nên không thể so sánh được cùng

với Lão Hồ, Tinh Võ, 10 vạn NDT đối với bọn họ mà nói cũng là một con số không nhỏ.

Tôi đem chuyện của lão Trương nói qua một lần với chủ tịch, tất nhiên đề cập đến các khúc chiết về cuộc thi đấu, ở trong toàn bộ lời kể lại, chúng tôi muốn giúp một hiệu trưởng tốt nên mới nhiệt tình tham gia thi đấu.

Sau khi chủ tịch nghe xong cũng rất là xúc động, hần xoa xoa tay nói: "Nhưng mà các chú cứ như vậy đạt giải nhất, tôi phải giải thích với những người khác như thế nào, đại hội võ lâm chẳng phải sẽ thành trò cười sao?"

Đúng lúc này thì người xem ở bên ngoài cũng bắt đầu hét ầm lên, bọn họ dùng sức thổi loa, từng cái lẻ hoặc là cùng nhau phát ra âm thanh, chủ tịch lại một lần nữa đi tới bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lo lắng nói: "Muốn để cho bọn họ cứ như vậy rời đi thì thật sự là rất khó."

Tôi nói: "Nếu nói không đánh một trận thì không thể làm cho quần chúng hết phần nộ thì chi bằng gọi một đội ngũ trước đây đã bị loại đến đánh một trận không được à?"

Chủ tịch dậm chân: "Là một người luyện võ, trong đầu chú sao lại có mấy cái ý nghĩ hồng бет này vậy?"

Tôi đành khoát tay lui về phía sau, nói: "Ngài không phải gấp, tôi sẽ đi tìm người thương lượng biện pháp."

Tôi lưu lại một câu liền lập tức chạy về sảnh khách quý, đem tình huống vừa rồi nói lại một lần, bọn Lâm Xung cũng rất là cảm động, đối với sự trượng nghĩa của Hồng Nhật khắc sâu vào trong lòng.

Tôi vội la lên: "Các anh em, chuyện gấp gáp nhất bây giờ là làm thế nào để giải quyết chuyện người xem, vạn nhất bây giờ có người bắt đầu hoài nghi về chuyện này, lại náo động lên, mấy vạn người này tùy thời cũng có thể ăn tươi nuốt sống chúng ta."

Lúc này khán giả đã bắt đầu mất đi kiên nhẫn, ném loạn các loại đồ vật, mắng chửi thô tục, đã mơ hồ có dấu hiệu bộc phát, bọn Từ Đắc Long ở dưới cơn mưa bình nước khoáng vẫn ngồi im bất động, những người đó trong mắt bọn họ đều chỉ là "Dân chúng", nhìn đáng vẻ thì một chút nữa kể cả có thật sự xảy ra bạo động thì bọn họ cũng chẳng muốn toàn lực khống chế.

Đoàn Cảnh Trụ nhìn qua một lúc, hít vào một hơi khí lạnh nói: "Một lúc nữa những người này mà muốn xông lên chúng ta lập tức cướp ngựa mà chạy," tôi đếm qua một lần, bên kia có 60 con ngựa, đúng vừa đủ. Nói xong anh ta lại nhìn về phía Ngô Dụng trầm tư một lát, đột nhiên nói: "Có ngựa là một việc tốt, những người kia đâu có ai được chứng kiến ngồi trên lưng ngựa thì đấu lôi đài?"

Ánh mắt Lâm Xung sáng lên: "Đúng vậy, chúng ta sẽ làm một trận thi đấu mà chưa có ai từng được chứng kiến."

Trương Thanh lập tức hiểu ra, kêu lên: "Đồng ý!"

Huân Bình: "Duyệt"

Ngô Dụng nói với tôi: "Chú đi nói với lãnh đạo đại hội một tiếng."

Tôi nói: "Không kịp nữa rồi, cứ thế làm đi -- Trương Thanh, anh đi nói cho Từ Đắc Long, để bọn họ lập tức dọn dẹp sân bãi, em đi giải quyết chuyện mượn ngựa."

Tôi liếc mắt nhìn tổ quay phim đó, bọn họ mới từ vùng núi non dã ngoại trở về, căn bản không biết đại hội võ lâm là cái gì cả, nhìn đáng dấp như là không thể chờ được nữa, muốn đại hội sớm kết thúc để bọn họ còn tổ chức quay phim.

Cho nên tôi có chút lo lắng nói: "Chỉ sợ chuyện này cũng hơi khó."

Đoạn Cảnh liền nói: "Việc này thì có gì mà khó, bọn họ không cho thì chúng ta trộm!"

Thời Thiên: "Duyệt!"

-----oOo-----

(1): Tở mù tịt thơ phú, anh em đọc tạm(2): Căn cân: Nóng nẩy, cứng rắn.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33: Du Kỵ Binh Thời Tần

Đối với đề nghị của Đoàn Cảnh Trụ cùng Thời Thiên, tôi thực sự cảm thấy tức giận. Đó không phải là vì tôi không tin không thể trộm ngựa ở trong thời đại này, tại thời đại của bọn họ, trộm ngựa cùng với ăn trộm xe đạp ở thời này cũng chẳng khác gì nhau, cho dù là Đoàn Cảnh Trụ trộm con "Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử", thì thực ra tính chất cũng tương đương với đi ăn trộm một cái Lamborghini, nhưng lại nói một cách khác, nếu ta đem 60 cái đến chiều đại Nam Tống, cho dù có người biết lái, tôi nghĩ chuyện phá án sẽ lập tức phải dừng lại, hơn nữa vấn đề quan trọng là, cũng chẳng có xăng mà chạy.

Cho nên tôi nói với Đoàn Cảnh Trụ: "Nhiệm vụ của anh không phải là trộm, mà là chọn lấy vài thốt ngựa tốt."

Tôi mang theo anh ta đi tìm người của tổ quay phim thương lượng, tôi vừa định hỏi ai là người dẫn đầu bọn họ, lập tức liếc mắt rồi dừng lại ngay trên người một tên nhìn dần độn, tôi đi đến bắt tay hắn hỏi: "Anh là đạo diễn đúng không?"

Kiều căng liếc mắt ngang qua tôi một cái, rồi thông thả nói: "Tôi là phó đạo diễn, có việc gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là muốn mượn mấy con ngựa." Tôi nói ra chuyện định tiến hành một trận thi đấu biểu diễn, cứ tưởng rằng hắn sẽ lập tức lên tiếng đáp ứng, ai ngờ hắn lại nói với một giọng kiêu căng hách dịch: "Chuyện này chả dễ chút nào, ngựa của chúng tôi còn cần nghỉ ngơi dưỡng

sức để chút nữa còn phải quay phim, hơn nữa những bảo bối này trị giá mười mấy vạn một con, bị thương thì ai sẽ chịu?"

Không xem đại hội võ lâm thật sự là một vấn đề, ở trong chỗ này mà không biết đến Tiểu Cường tôi, chắc là cũng chỉ có ... hơn chục người này.

Tôi mời tên kiêu căng một điều thuốc, cười làm lành nói: "Người của bọn tôi toàn bộ đều là người trong nghề, không có khả năng sẽ xảy ra vấn đề đâu." Kiêu căng cầm lấy điều thuốc của tôi rồi liếc ngang tôi một cái, không nói lời nào.

Tôi chỉ có thể tiếp tục nói: "Bọn anh đang quay phim gì vậy?"

"Phim phóng sự [Du Kỵ Binh thời Tần], sau này sẽ phát ở trên kênh trung ương."

Tôi nói: "Vậy à. Để tôi giúp mấy anh tìm người nhé. Đạo cụ này, đội ngũ này, cái gì các anh cũng có thể hỏi hẵn."

Kiêu căng cười nhạt: "Chúng tôi có cố vấn."

Tôi cười: "Cố vấn của các anh đã nhìn thấy Du Kỵ Binh chưa, lại còn là triều Tần nữa?"

"Hỏi câu này không phải là vô nghĩa à?"

Tôi nói: "Để tôi giúp các anh tìm cho, người này đã thấy qua." Tôi thấy hẵn dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi, vội vàng nói: "Cứ thế đi, để tôi dẫn hẵn qua gặp các anh rồi nói tiếp, đúng rồi, sao tôi chỉ nhìn thấy ngựa mà không thấy người vậy?"

Kiêu căng: "Đạo cụ cùng với diễn viên sẽ tới sau."

"Vậy anh cũng không cần phải diễn viên gì hết, tôi đã có sẵn rồi, chút nữa để cho bọn họ quay giúp các anh. Không cần phải trả tiền."

Kiêu căng khinh thường nói: "Người cho rằng tìm bữa vài đứa trẻ con đến ngồi lên ngựa là được? Thế là thành kỵ binh!"

Đoàn Cảnh Trự từ lúc đấy đến giờ chỉ đi quanh đoàn ngựa, nghe được câu nói của kiêu căng cười ha ha nói: "Đánh rắm!" Nói xong xoay người ngồi lên một con ngựa đen, kiêu căng kinh hãi nói: "Người xuống mau, yên ngựa còn chưa buộc lên, ngã chết người đấy!"

Đoàn Cảnh Trự vỗ vào mông ngựa, anh ta không cần điều khiển đầu ngựa, khiến cho con ngựa chạy quanh cái sân nhỏ 2 vòng một cách đẹp mắt, anh ta nhảy xuống, vỗ vỗ vào cổ ngựa nói: "Con ngựa này mới bị tiêu chảy gần đây đúng không?"

Kiêu căng ngạc nhiên nói: "Sao anh lại biết?"

Đoàn Cảnh Trự dùng tay vuốt lông trên cổ con ngựa. Nói: "Một con ngựa tốt bị các người làm hỏng rồi, sau khi nhận ngựa thì liền vớt qua một bên, hơn nữa con ngựa này chưa từng được huấn luyện qua, bị quất roi liên tục. Nhưng mà cũng có thể tạm sử dụng được."

Kiêu căng ném bỏ tàn thuốc, tâm phục khẩu phục nói: "Anh được đấy." Hãn đã bắt đầu tin lời tôi nói. Hỏi tôi: "Những người mà anh nói đều là kỵ binh à?"

Tôi nói: "Yên tâm đi, để bọn họ giúp anh quay phim thì cũng chẳng có vấn đề gì." Tôi nghe Từ Đắc Long nói qua, đội quân của bọn họ ngồi trên lưng ngựa thì là kỵ binh, xuống ngựa thì thành bộ binh, đâu phải là nói chơi.

Kiêu căng lúc này lại kính trọng mời thuốc tôi, cười làm lành nói: "VẬY cái người cổ vấn mà anh nói...."

Tôi vốn là muốn gọi điện thoại cho Tần Thủy Hoàng, rồi sau đó nghĩ lại thì tìm Chính béo chẳng bằng hỏi luôn Hạng Vũ, Doanh ca mặc dù rất

mạnh, nhưng dù sao cũng được cưng chiều từ nhỏ, không so sánh được với Hạng Vũ đã cùng quân Tần giao chiến vô số lần, tôi liền nhận lấy điều thuốc của kiêu căng, giọng nói cháy lên về kiêu căng: "Một lát nữa tôi sẽ bảo anh ta tới, chuyện mượn ngựa có thể được chứ?"

"Anh cứ tùy tiện chọn đi"

Đoàn Cảnh Trụ chọn ra 6 con tốt nhất, thẳng yên ngựa lên, dẫn chúng đi vào giữa thảo trường, các hảo hán đều đã đến, khán giả chứng kiến cảnh mọi người hủy bỏ lời đài, sau đó lại dẫn theo ngựa tới, liền thấy kỳ lạ, cũng cố gắng không gây ồn nữa, chỉ thì thầm với nhau.

Mấy người Lâm Xung vừa nhìn thấy ngựa, cũng như bọn Trương Thuận nhìn thấy nước, hần đi đến phía trước một con ngựa, đứng ở ngay bên cạnh, trước tiên lấy tay sờ sờ mũi ngựa, vậy mà khiến cho con ngựa thân thiện nhìn hần, tôi nghĩ chuyện này đại khái là trao đổi tình cảm cùng với ngựa, trên chiến trường, một thành viên chủ tướng mất đi con ngựa, chẳng những sẽ trở thành đối tượng để đối phương chém giết, càng khổ hơn nữa là không thể chỉ huy chiến đấu được, cho nên trên chiến trường chuyện bồi dưỡng tình cảm cùng ngựa đó là chuyện tất yếu phải làm, việc này cũng giống như một người muốn lái một cái xe mới chạy đường dài, trước tiên cũng phải kiểm tra côn cao hay thấp vậy.

Sau đó Lâm Xung nhảy một bước ngồi lên lưng ngựa, cười ngựa chạy một vòng lớn, nói: "Coi như là biết nghe lời, đáng tiếc là sức ngựa không đủ." Đoàn Cảnh Trụ nói: "Đúng vậy, cho nên em liền dắt luôn 6 con đến, luân phiên mà cười vậy."

Lúc này Đồng Bình cũng đã chọn xong ngựa, lượn một vòng rồi trở lại giữa sân, ngồi ôm quyền trên ngựa: "Lâm Xung ca ca, đệ chỉ có thể đặc tội vậy."

Lâm Xung liền thi lễ, cười nói: "Hiền đệ hạ thủ lưu tình." Dứt lời liền thúc ngựa, đi ngang qua giá binh khí rồi một lúc sau trên tay xuất hiện một cây trường thương, Đồng Bình thì lại nhắc lên hai cây đoản thương, hai người chuẩn bị xong binh khí, cùng nhau thúc ngựa đi quanh một vòng, sau đó đứng đối mặt nhau.

Mấy người thông minh trong đám khán giả ngay từ đầu đã đoán được dụng ý của chúng tôi, hiện tại thấy 2 viên đại tướng quả nhiên là muốn giao thủ trên lưng ngựa, bắt đầu bớt đi khó chịu, yên tĩnh ngồi xem trò vui.

Đồng Bình thúc ngựa một cái, cầm lấy song thương xông lên, giống như là đại bàng giương cánh, Lâm Xung thì điều chỉnh góc độ ngựa thật tốt, hai người trong lúc ngựa đan chéo vào nhau giao thủ, Đồng Bình một thương đâm thẳng tới tim đối phương, một thương khác giơ cao lên để lưu lại hậu chiêu, Lâm Xung dùng đầu thương đẩy ra thương thứ nhất của Đồng Bình, cán thương thì rung mạnh, giống như là đang tóm đuôi một con ngân long vậy, thương thứ 2 của Đồng Bình đâm xuống lập tức bị bật ra, chính xác là kì diệu đến đỉnh phong, chúng hảo hán đều hoan hô, cũng nói: "Công phu của Lâm Xung ca ca đúng là một chút cũng không tụt xuống."

Hai người trong phút chốc giao thủ qua một chiêu, đều tự quay ngựa lại, phần lớn khán giả ngồi xem đều là người ngoài nghề, không biết diệu dụng ở trong đó, chỉ thấy thuật cưỡi ngựa của 2 người rất tinh diệu, cũng chỉ có thừa thốt vài tiếng vỗ tay.

Lâm Xung cùng Đồng Bình thấy thế, đưa mắt nhìn nhau một cái, lần này hai con ngựa đan chéo vào nhau Lâm Xung liền xuất ra một đoàn thương hoa trước, Đồng Bình cũng khó hiểu mà lấy 2 thương múa lên như một cái bánh xe, khán giả lúc này mới hò hét ầm lên, hai người đùa giỡn đến mức như là người sống ta chết vậy, Lâm Xung cầm thương múa lên như hình một cái nón, Đồng Bình tự thấy không địch lại được liền tránh xuống dưới bụng ngựa, đột nhiên nghiêng người đâm một thương từ phía dưới lên, mọi người chỉ thấy Đồng Bình hư không tiêu thất, sau đó một cái gì đó như là

cái roi ngựa siêu to từ dưới bụng ngựa đâm tới, quả nhiên là vừa hiểm vừa độc, không khỏi cùng "Ồ!" lên một tiếng sợ hãi, Lâm Xung như là đã đoán trước được một tay bắt lấy đầu thương đang đâm tới, cây thương trong tay thì lại hướng phía bụng ngựa đâm ra, cây thương như là đầu lưỡi của chim gõ kiến vừa linh hoạt vừa xảo quyệt, một thương liền khiến Đồng Bình phải xoay lên.

Trương Thanh thấy Đồng Bình không chống nổi, đoạt lấy một con ngựa, vũ động trường thương hét lên: "Đồng Bình ca ca, đệ đến giúp huynh!"

Ba người cầm 4 cây thương điều khiển ngựa xoay quanh một chỗ chiến đấu, Hạng Vũ thấy ngựa ngáy trong người, nhổ lên một cây thương từ giá binh khí, rồi lập tức ném qua một bên, tuyển thêm mấy cây khác, thấy vọng nói: "Mấy cây thương này sao lại giống như là đuă vậy?" Cuối cùng đành phải xách một cây trọng lượng hơi cao một tí, nhắc chân nhảy lên một con ngựa, kết quả lại khiến mọi người cười nghiêng ngả: con ngựa của tổ quay phim bị Hạng Vũ cười, giống như là người thường cười một con chó to, chân gần như là chạm xuống đất, hấn thúc ngựa một cái, vậy mà làm con ngựa suýt khụy xuống, chút nữa thì ném Hạng Vũ xuống đất, nếu không phải Hạng Vũ dùng thương chống xuống đất rồi nhảy lên trên mặt đất thì chỉ sợ con ngựa này không hộc máu không được.

Lúc này 3 người kia càng đánh càng hăng, bốn cây thương được múa lên khiến người ta hoa cả mắt, khán giả cũng dần dần bị lôi cuốn vào, bình thường trên TV thì lập tức giết người, dường như là ai mạnh hơn ai thì sẽ "Một đao trăm mã", hiện tại nhìn lại thì không phải là chuyện dễ dàng như vậy, bởi ở trên ngựa thân thể sẽ lảo đảo, độ cao gia tăng, cho nên ra chiêu muốn ổn định thì càng khó, nhưng là lại gia tăng khả năng sống sót, độ xảo diệu, hung tợn, ác độc của chiêu số cũng tăng cao.

Ngô Dụng nhìn người xem bốn phía lặng tắ như tờ, nói: "Hiện tại nếu có thể thêm một chút lửa vào thì tốt." Lời còn chưa dứt, Hồ Tam Nương rốt cục vỗ ngựa giết ra bên ngoài, kỳ thật với tính tính của nàng thì đã sớm

nghĩ muốn thương tràng rồi, chỉ là nàng dùng song đao nên nhất thời rất khó chọn lựa, nàng giơ song đao giết ra bên ngoài, người xem liền hò hét ầm ỹ: "Nhìn kìa, song đao!"

Hơn nữa nhìn lại thì không phải chỉ có như vậy: Hôm nay Hồ Tam Nương đeo thêm một cái khăn choàng cùng tóc giả, mặc một cái áo thun màu hồng nhạt, cứ vậy cưỡi ngựa cầm song đao, kỳ thật bọn Lâm Xung ai mà không phải như vậy, Trương Thuận còn mặc màu vàng táo, Đồng Bình thì còn đi giày da dẫm lên bàn đạp cùng với những người khác động thủ, cái trường hợp hoành tráng cái kiểu này, đại khái được gọi là "khoáng cổ tuyệt kim". Khán giả đã sớm đem cái lí do mình vì sao đến đây ném lên trên chín tầng mây, tiếp theo một lúc thì kêu lên sợ hãi rồi một lúc lại ngồi cười ngây ngô, cái kỳ cảnh nay phi thường giống với hiện tượng những khí công đại sư bình thường phát công.

Sau khi tầm mắt của người xem bị dời đi, lúc này có người thông báo cho tôi là chủ tịch cho mời tôi tới, tôi vào văn phòng, nhìn thấy ở đây đã có một nhà người đang ngồi, chủ tịch tùy tiện giới thiệu cho tôi: "Đây là vài vị làm kinh tế quy hoạch ở mức độ quốc gia, Cục quản lý nhà đất, còn có đồng chí ở Bộ giáo dục, những người khác thì không giới thiệu nữa, sau này mọi người sẽ biết nhau..." Chủ tịch một bên thì nói chuyện, một bên lại tranh thủ thời gian ra bên ngoài xem, xem ra ông ta thật sự không nghĩ sẽ bỏ qua trận mã chiến phần khích này, mặc dù ngoài miệng ông ta nói chuyện, tâm tư lại không biết để ở đâu vậy, trong lúc ông đang nói một câu quan trọng, rốt cuộc không nhận được khê hô. "Hảo thương pháp!" Mọi người trong phòng nhìn nhau, cũng đều xuất ra nụ cười bất đắc dĩ đã hiểu.

Chủ tịch quan sát một hồi, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người đang đợi mình phát biểu, bèn khó xử ho khan một tiếng, nói ngắn gọn mà lại sâu xa với tôi: "Lần này gọi chú đến đây, là muốn thương lượng với chú việc mở rộng bồi dưỡng nhân tài."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34: Tiểu Học Hy Vọng

Nghe chủ tịch nói xong câu đó, tôi chỉ thấy hai mắt tối sầm, chỉ thiếu một chút nữa là ngất đi trong hạnh phúc như trong truyền thuyết, theo thói quen tôi móc bao thuốc rút ra một loạt, gặp ai cũng mời hút, đáng tiếc không mấy ai cảm kích, trước hết tôi túm lấy một lão thầy giáo, hưng phấn hỏi: "Ngài là...." Không đợi lão ta đáp lại, tôi lại cầm tay một cán bộ trung niên: "VẬY..." Cuối cùng tôi quay đầu hỏi chủ tịch với âm thanh run rẩy: "Rốt cuộc là tôi nên nói chuyện với ai trước đây?"

Một người thanh niên khoảng chừng 30 tuổi ở phía trước tiến lại, mỉm cười nói: "Anh trước hết nói với tôi đi, tôi phụ trách công tác quy hoạch chung trong vấn đề mở rộng quý trường, các đồng chí những ngành khác cũng sẽ phối hợp cùng chúng ta."

Tôi nắm chặt tay hắn bắt tay: "Đúng là tuổi trẻ tài cao, không biết phải xưng hô với anh thế nào?"

Thanh niên mỉm cười: "Tôi gọi là Lý Hà, chỉ là một viên chức nhỏ ở trong Bộ Xây Dựng của Nhà nước, anh cứ gọi tôi là Tiểu Lý." Lão giáo viên ở bên cạnh anh ta nói với tôi: "Tiểu Lý có thể coi là cán bộ trưởng phòng trẻ nhất của cả nước ta." Lý Hà vội vàng khiêm tốn: "Đâu có đâu có, đây chỉ là các đồng nghiệp nói đùa mà thôi."

Nhìn cách làm người của Lý Hà, khôn khéo lão luyện, tôi cũng không biết cậu ta là trưởng phòng của phòng nào, đích thực tôi cũng không biết cả Bộ Xây dựng, ngành này dường như chính là một nơi mạnh như thác đổ,

theo tôi nghĩ thì người phụ trách cũng là một người tay to trong thành phố, không thể tưởng tượng được việc mở rộng một khu trường học mà cũng làm kinh động cả quốc gia.

Lý Hà kéo tôi đến trước một cái bàn, xột xoạt một lúc trải ra một tấm bản đồ, chỉ vào một chỗ đã được dùng bút khoanh vùng lại nói: "Quý trường ở chỗ này, chiếm diện tích 2300...." Tôi nhỏ giọng nói: "Không lớn như vậy đâu, cộng cả chu vi khu đất hoang ở xung quanh đến tận bờ tường bao cũng vẫn còn kém mà."

Lý Hà liếc mắt nhìn tôi nói: "Cứ tính hết vào."

Tôi: "...."

Lý Hà chỉ vào bản đồ tiếp tục nói: "Dựa theo kế hoạch, hạng mục nhóm công trình thứ nhất phê duyệt 150 triệu, bao gồm cả phần mở rộng theo lời của Tiêu chủ nhiệm. Phần còn thừa chính là kiến trúc chính. Kể cả tòa nhà dạy học, ký túc xá ... Hạng mục nhóm công trình thứ hai tạm tính khoảng 200 triệu, chủ yếu là xanh hóa vườn trường cùng với mua thêm trang bị phần cứng..."

Lý Hà càng nói tôi càng hoa mắt. Thật khó tưởng tượng từ lúc vào cửa đến giờ ngay cả ngụm nước cũng chưa được uống, lại lập tức cùng người khác nói chuyện hàng trăm triệu, nếu không phải có chủ tịch ở cạnh, tôi còn nghĩ mình đi nhầm vào bệnh viện thần kinh nào đó. Tôi vỗ vai Lý Hà: "Nhà nước cứ như vậy tiếp quản trường Dục Tài của chúng tôi à?"

Lý Hà tủm tỉm cười nói: "Tiếp quản cái gì? Là tài trợ."

Tôi nói to: "Nhưng mà vì cái gì, tục ngữ nói không lợi không làm..... À nhầm. Không có chuyện vô duyên vô cớ mà hận, cũng chẳng có khả năng vô duyên vô cớ lại yêu"

Lý Hà gật đầu: "Quốc gia chi tiền như vậy, đương nhiên là muốn tạo ảnh hưởng, cuối năm tại Singapore có một giải thi đấu quốc tế.... "

Tôi vò đầu bứt tai nói: "Lại là thi đấu!"

Lý Hà tiếp tục nói về kế hoạch của cậu ta, cậu ta dùng đầu ngón tay chỉ vào bản đồ nói: "Dựa theo ý nghĩ của chúng tôi, khu lớp học hiện tại đơn giản là đập đi xây lại, chưa nói phong cách kiến trúc của nó cùng với khu lớp học kiểu mới mới hoàn toàn không hợp - dưới quy hoạch của chúng tôi thì khu lớp học mới sẽ không có công trình kiến trúc nào dưới 6 tầng."

Tôi ngạc nhiên hỏi: "Anh đã từng đến trường học của chúng tôi?"

Lý Hà nói: "Hôm qua vừa đến xong ."

Ngày hôm qua - ngày hôm qua không phải là trận chung kết vẫn còn chưa thi đấu sao? Chẳng lẽ cậu ta sớm biết Hồng Nhật sẽ rời khỏi trận đấu? Vì cái gì cậu ta có thể chuẩn bị đầy đủ như thế, tôi nhìn cái bản đồ này, so với bản đồ quân sự cũng chẳng kém là bao. Ngay cả những bãi cỏ trong trường học của chúng tôi cũng được ghi chú rõ ràng, tâm lý của tôi bắt đầu xuất hiện có một chút bất an, mỗi khi có người vì chuyện của tôi mà bỏ ra rất nhiều công sức lao động, tôi đều sẽ có loại cảm giác này, tựa như 8 năm trước tôi đánh lén hai tên béo học cấp 3, mấy anh em vì vậy mà phải chuẩn bị kế hoạch ròng rã suốt 2h đồng hồ.

Tôi đột nhiên kéo tay Lý Hà đang tập trung tinh thần. Dùng âm thanh không lớn không nhỏ mà nói: "Thật xin lỗi, nếu như nói là mang tính chất tài trợ. Tôi có quyền không nhận đúng không?"

Câu này vừa nói ra khỏi miệng, trong nháy mắt mọi người đều lâm vào trạng thái hóa đá, hai lão kiến trúc sư cầm thước đo trong tay, chết sững luôn tại chỗ, lão thấy giáo vốn đang nâng kính, hiện tại cái tay kia cũng không thả xuống được, ngay cả chủ tịch cũng kinh ngạc quay đầu.

Chỉ có Lý Hà vẫn như trước mỉm cười nói: "Nói vậy là sao?"

Tôi ấp úng đến nửa ngày mới nói: "...Bởi vì tôi vẫn còn chưa nói điều kiện của bản thân, không biết quốc gia có thể tiếp nhận hay không "

Một cán bộ trung niên bụng phệ kinh ngạc nói: "Mấy người còn muốn ra điều kiện?"

Lý Hà cười ha hả: "Không sao, nói thử xem."

"Chỉ có một điều kiện, đó chính là trường học sau khi xây xong, phải theo tiêu chuẩn về độ tuổi của chúng tôi mà tiếp nhận học sinh, hơn nữa phải là những đứa nhỏ không thể kham nổi việc học hành."

Lý Hà suy nghĩ một chút, tổng kết lại: "Ý của anh là đem mấy trăm triệu Nhà nước đầu tư cho để mở rộng võ thuật, cứ vậy đưa cho anh để thành lập một cái trường tiểu học hy vọng lớn nhất cả nước?"

Tôi nhìn lên trần nhà một hồi, gật gật đầu nói: "Không khác là mấy."

Mọi người ở đây đều nở nụ cười kinh ngạc, chỉ có chủ tịch hiểu được ý đồ của tôi, ông ta liếc mắt nhìn tôi thật kỹ, dùng ngữ điệu không quá gây chú ý cho người khác nói một tiếng: "Kỳ thật võ thuật nhân tài chính xác là tất yếu phải bồi dưỡng từ nhỏ."

Tôi bỗng nhiên cảm thấy thoải mái, bởi vì tôi biết bọn họ không có khả năng đáp ứng loại yêu cầu biến thái này, chuyện này... kỳ thật không phải là kết cục tốt nhất: Trận này chúng tôi thắng, xem như lão Trương đã có một cái công đạo, nguy hiểm cũng không cần phải gánh chịu, các hảo hán có thể muốn đi đâu thì cứ đi đó, thuận tiện còn trả lại cho Hồng Nhật một đại nhân tình"

Nói cho cùng, kỳ thực là bởi vì tôi sợ hãi, đối phương vung mấy trăm triệu ra, hơn nữa là đại biểu cho quốc gia, cuốn vào một vòng xoáy lớn như

vậy thì dường như kết cục duy nhất của tôi chỉ có thể là thịt nát xương tan, rõ ràng là một con chuột nhỏ, hiện tại có người cho nó gan hùm mật gấu, chuột đã trêu ai chọc ai?

Lý Hà không nói lời nào, không ngừng dùng bút gỗ lên cái bàn, cuối cùng đơn giản cuộn lại bản đồ, tôi cho rằng sự tình đến đây là đã xong, ai ngờ cậu ta nói: "Yêu cầu của anh, chúng tôi sẽ suy tính, đến ngày mai sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục." Lý Hà đi đến trước cửa sổ, đứng bên cạnh chủ tịch, nhìn vài con ngựa đang quanh quẩn trên thao trường nói: "Hiện tại còn người có thể cưỡi ngựa đánh trận?"...

Tôi đang muốn đi thì chủ tịch gọi giật lại, đưa cho tôi một tờ ngân phiếu 30 vạn, rồi nói: "Đây là tiền công cho học sinh của chú, đại hội đã đến hồi kết, bắt đầu từ ngày mai không cần đến nhiều người như vậy nữa"

Tôi cầm chi phiếu đi ra, đám Lâm Xung cũng đã chiến đấu xong, các hảo hán vẫn còn chưa thỏa mãn, nhưng sáu con ngựa toàn thân đã ướt đầm mồ hôi không thể tiếp được, đại hội thông qua loa phát thanh thông báo trận chung kết vốn định ngày hôm nay hủy bỏ, lý do là vì tuyển thủ của trường học văn võ Hồng Nhật bị thương nghiêm trọng phải rời khỏi trận đấu. Khán giả cũng đã chứng kiến một hồi biểu diễn phấn khích vô cùng nên mọi người cũng không cảm thấy tiếc nuối. Bắt đầu ra về.

Lúc này đạo cụ của tổ quay phim cùng với đạo diễn cũng đã đến. Đạo diễn chính đúng là đạo diễn chính, sự kiêu căng trên người còn nhiều hơn cả Kiêu Căng, Kiêu Căng lớn nhìn thấy Kiêu Căng bé, kêu rống lên: "Là cậu tự tiện làm chủ để cho các đặc kỹ diễn viên đều đi về?" Kiêu Căng bé thần sắc lộ ra chút sợ hãi. Quay trái quay phải nhìn qua thấy được tôi, hắn giống như vớt được cọng rơm cứu mạng, chỉ vào người tôi nói: "Anh ta có biện pháp!"

Kiêu Căng lớn tiếp tục mắng Kiêu Căng bé: "Ai nói cậu cũng tin sao?" Ông ta tùy ý liếc qua tôi, bỗng nhiên nói: "Tôi nhận ra cậu, chúng ta đã gặp

qua tại công ty!"

Tôi nhìn hẳn lại thấy lạ mặt, không khỏi hỏi: "Anh trước kia cũng đi bán bảo hiểm?"

Kiều Căng lớn nói: "Cậu gọi là Cường Tử đúng không, cậu có nhớ đã từng đến công ty của chúng tôi không, công ty tôi là "Điện ảnh và truyền hình Kim Đình."

Tôi sửng sốt một chút rồi lập tức nhớ ra: Lần trước cá độ ngựa với Kim Nhất, tôi mặc một cái quần lót mà đi. Để lại ấn tượng sâu sắc cho toàn bộ nhân viên công ty.

Tôi vỗ đầu nói: "Tôi nhớ ra rồi, thiếu tổng của mấy người là Kim Thiếu Viêm."

"... Hiện tại là lão tổng rồi, cha của cậu ấy đã về hưu."

Tôi nói: "Tiểu tử này cũng khá nha, bị tôi ném cho một gạch lại còn thăng chức."

Kiều Căng lớn lúng túng đến mức không biết nên nói cái gì nữa, ân oán của tôi cùng Kim Thiếu Viêm cũng không phải có thể đơn giản giải thích rõ ràng như vậy. Kim Thiếu Viêm bây giờ có thể còn hận tôi đấy, tôi an ủi Kiêu Căng lớn: "Yên tâm đi, việc quay phim của anh tôi sẽ tìm người quay giúp." Nhìn lại, có sáu mươi chiến sĩ đã ở chỗ hóa phục và đạo cụ rồi, sau đó một người cầm một cái nỏ phi thân lên ngựa, Kiêu Căng lớn vẫn còn có chút lo lắng, thấp giọng hỏi: "Bọn họ biết cưỡi ngựa sao?"

Tôi hướng đến các chiến sĩ hô: "Cưỡi lên chạy một vòng đi-"

Các chiến sĩ nhao nhao thúc ngựa. Chạy như bay quanh bốn phía sân vận động, Kiêu Căng lớn hưng phấn xoa hai tay: "Có thể so với đội đặc kỹ

chúng ta mời thì mạnh hơn nhiều... Ôi chao. Cậu không phải nói còn có một cố vấn sao?"

Tôi kéo Hạng Vũ lên trước mặt anh ta nói: "Có gì không hiểu thì anh hỏi anh này."

Kiều Căng lớn ngẩng đầu quan sát Hạng Vũ, nhìn hình dáng không thấy hẳn có chỗ nào giống với học cao tài rộng, bất quá vẫn nói: "Chúng tôi muốn quay một bộ phim phóng sự tên là Du kỵ binh thời Tần..."

Hạng Vũ nhìn thoáng qua các chiến sĩ mặc hóa phục, tùy ý chỉ điểm: "Tháo bỏ mã đăng (1) ra, bì giáp trên người cũng cởi bỏ."

Kiều Căng lớn vội vàng bảo người ghi lại, lại hỏi tiếp: "Còn có gì nữa?"

Hạng vũ nói: "Đây là Du kỵ binh Tần Triều, quay đi."

Kiều Căng lớn toát mồ hôi hột, hỏi: "Không có mã đăng chúng tôi cũng có biết đến, nhưng mà....Để các chiến sĩ một điểm chút che chắn cũng không có thì sẽ không hợp lí lắm?"

Hạng Vũ không kiên nhẫn nói: "Anh đang quay Phương trận kỵ binh hay là Du kỵ binh? Du kỵ binh chính là phụ trách việc trinh sát, có khi cả vũ khí cũng không mang anh đã gặp qua chưa?"

Kiều Căng lớn còn nói: "Vậy chiến sĩ Phương trận kỵ binh thì mặc cái gì?"

"Phương trận Kỵ binh? Anh nghĩ chỉ dựa vào 60 người này mà muốn quay Phương trận kỵ binh ?"

Kiều Căng lớn có thể là lần đầu tiên cảm thấy ngượng ngùng, nói: "Chúng tôi làm việc này.... không phải cũng thường xuyên quay một nhóm

như vậy sao? 60 người quay thiên quân vạn mã cũng không phải là quá khó mà?"

Hạng Vũ cười lạnh một tiếng: "Anh đã nhìn thấy thiên quân vạn mã sao?" Nói xong không để ý đến phản ứng của chúng tôi, một mình rời đi.

Kiều Căng lớn nhìn theo bóng lưng Hạng Vũ, cảm khái nói: "Hắc --- anh ta so với tôi còn giống đạo diễn hơn, tôi cũng không phải Trương Nghệ Mưu, chả lẽ thật sự tìm thiên quân vạn mã?"

Tôi nói với anh ta: "Anh hỏi anh ấy về chuyện Tần Triều thì anh ấy tất nhiên sẽ không vui, lần tới anh mà quay [Bá Vương Biệt Cơ], nếu tìm anh ấy thì anh ấy sẽ rất nhiệt tình với anh".

(Tần Kỵ Binh không có bàn đạp, khinh giáp, không thể lập tức phách chém, vũ khí chủ yếu là cung nỏ, kỵ binh không có chút nào phòng thủ quả thật là có tồn tại, hỏi tôi tại sao biết đến? Tôi đã xem qua một phim phóng sự trên đài trung ương, tên là...- tác giả)

Kiều Căng lớn cứ vậy quay phim, tôi cầm tờ chi phiếu 30 vạn đưa nó cho Từ Đắc Long. Từ Đắc Long vành mắt đỏ lên, nói: "Bọn anh như thế nào có thể cầm tiền của chú?"

Tôi nói: "Em biết, đội ngũ các anh cũng không có khả năng xin dân chúng từng cây kim hạt đường, nhưng là các anh không phải là muốn đi sao? Mà nói ra thì tiền này là các anh chính mình kiếm được, cầm đi."

Từ Đắc Long kích động nói: "Bọn anh thiếu nợ của chú..."

Tôi hỏi anh ấy: "Chuyện các anh phải đi Nhan Cảnh Sinh biết không?"

"...Bọn anh không biết nên nói với nó như thế nào"

Tôi gật đầu nói: "Em hiểu rồi, để em đi nói với cậu ta." Tôi dò xét Từ Đắc Long vài lần, nhin không được hỏi: "Chuyện của anh thật sự không thể nói cho em?"

Từ Đắc Long lúng túng nói: "Kỳ thật cũng không có gì là không thể nói, đúng là có chút phức tạp, hơn nữa với chú cũng không có quan hệ -- chú yên tâm, bọn anh sẽ không làm chuyện gì gây tổn hại đến danh dự của Dục Tài."

Tôi cũng vui vẻ, đặt tay lên vai anh ta: "Anh em bảo trọng, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh các anh trở lại, Dục Tài chính là nhà của mọi người!"

Từ Đắc Long cúi đầu, cả buổi mới nói: "Kỳ thực anh còn một vấn đề muốn hỏi chú."

"Anh cứ nói."

Từ Đắc Long khó xử nửa ngày, cuối cùng cũng dứt khoát ngẩng đầu đem tờ chi phiếu đưa trước mặt tôi: "Chi phiếu này làm thế nào mới rút được tiền ra?"

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35: Đại Thiên Vương

Xử lý xong hết mọi chuyện, tôi liền nói chuyện cùng với các hảo hán, trận đấu đã kết thúc được một thời gian, cũng không phải là xôi hỏng bỏng không, ít nhất cũng kiếm được 50 vạn tiền thưởng, cho nên tôi nói với bọn họ là đánh xong hạng đơn đấu thì bọn họ có thể rời đi được rồi.

Đơn đấu thủy chung vẫn chậm hơn một nhịp so với đấu đồng đội, thật ra đều là do đại hội cố ý sắp đặt, nguyên nhân rất đơn giản, trong lòng mỗi người đều tồn tại một chút máu anh hùng, ai có thể đạt được danh xưng "Tán đả vương" thì lực hấp dẫn trong mắt người xem bình thường cao hơn nhiều so với ai đó đạt được giải quán quân đoàn thể.

Trong bữa tiệc tối đều là cảnh tượng các hảo hán lưu luyến chia tay, chỉ có điều là lần này lòng quyết tâm rời đi của bọn họ đã vững như núi, Lý Vân đưa cho tôi chìa khóa nhà mới, nói toàn bộ những hứng thú buồn nôn của Bánh Bao đã được hoàn thiện, nhất là phòng khách, trang trí như người bị bệnh vàng da, bộc lộ ra vẻ khí phái mười phần. Đặc biệt là Nghê Tư Vũ được bọn Trương Thuận gọi tới cười nói: "Tiểu Cường, anh kết hôn thì cho em làm phù dâu nhé?" Việc bọn Trương Thuận sẽ lập tức rời đi cô vẫn chưa biết, Trương Thuận cũng không định nói cho cô, cô tinh linh tiểu đồ đệ cổ quái này chính xác đã tác động đến tâm lý của ba huynh đệ, thật sự không biết nên nói lời chia tay như thế nào. Tôi thấy vẻ mặt của 3 người mất tự nhiên, đùa giỡn nói: "Em còn không biết lớn nhỏ thì anh sẽ đánh cái mông của em."

Nghê Tư Vũ cười khanh khách nói: "Em sẽ gọi đại ca đánh anh." Nói xong liền đưa mắt nhìn quanh tứ phía, tôi nói: "Không phải tìm, đại ca cô đi cùng đại tẩu cô rồi." Nghê Tư Vũ lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng, mặc dù trong lúc say tuyên bố muốn hoành đao đoạt ái, nhưng cái loại chuyện này không phải là tiểu nữ sinh như nàng có thể làm được.

Buổi tối tôi trở về phòng nói với Bánh Bao: "Ngày mai tan làm thì về nhà luôn nhé, lâu rồi không có người ở, cũng không biết có nhớ rằng mình còn có nhà hay không."

Ngủ thẳng một mạch đến tận nửa đêm, một hồi chuông điện thoại dồn dập ầm ỹ đánh thức tôi dậy. Vừa nghe điện thoại đã nhận ra là Chu Quý, anh ta hoảng loạn lập tức nói với tôi: "Tiểu Cường, chú đến ngay đi, có chuyện xảy ra." Tôi lập tức hết luôn cơn buồn ngủ. Vừa mặc quần áo vừa hỏi: "Các anh đang ở đâu?"

Chu Quý nói: "Chú đến quán rượu ngay đi."

Bánh Bao nhú mày lại, lầm bầm than trách vài câu trong mộng rồi lại ngủ tiếp.

Tôi rời khỏi khách sạn, trong lòng lo lắng, bởi vì nghe khẩu khí của Chu Quý tựa hồ chuyện xảy ra thực sự rất nguy cấp, anh ta cuống chiến đấu đến mức coi tính mạng của mình như là trẻ con trêu cá sấu trên bờ mà cũng phải như vậy, không phải là chuyện nhỏ.

Tôi lái cái xe bánh mì nát phóng tới quán rượu. Đang định đi vào bên trong thì gặp Đỗ Hưng nhảy từ một chỗ tối ra nên càng hoảng sợ, anh nói một tiếng: "Đi theo anh!" liền đi trước dẫn đường, nguyên lai là bọn họ cũng không ở trong quán rượu, tất cả đều đang trong cái ngõ nhỏ ở mặt sau quán rượu, Lữ Tuấn Nghĩa, Ngô Dụng, Lâm Xung, thêm cả Đồng Bình cũng đang ở đây, trong tầm mắt tôi xuất hiện một người đang nằm trên mặt

đất, An Đạo Toàn đang chăm sóc, người này sắc mặt trắng bệch, đang nằm trên một vũng máu, đích thị là Trương Thuận.

Tôi thấy tình trạng này không khỏi chấn động, xông về phía trước hỏi: "Anh làm sao vậy, Trương Thuận ca ca?" Trương Thuận vẫn còn duy trì được thanh tỉnh, thấy tôi đến liền miễn cưỡng nhìn tôi cười cười, lúc này tôi mới yên tâm. Lại hỏi "Chuyện gì?"

Chu Quý nói: "Bọn anh cũng không biết, cơm nước xong thì tất cả mọi người đều đến đây uống rượu, sau khi tan cuộc thì cùng về khách sạn. Trương Thuận còn muốn đưa Tiểu Vũ về nên đi một mình, được một lúc thì lại gọi điện cho bọn anh bảo đi đón, khi nhìn thấy hắn thì hắn đã như vậy rồi."

Tôi vội hét lên: "Tại sao lại không đưa đi bệnh viện, là ai làm?"

An Đạo Toàn ngẩng đầu lên thông thả nói: "Chú hoảng cái gì, cậu ta chẳng qua là mất quá nhiều máu cùng với gãy vào cái xương sườn, anh vẫn có thể xử lý được." Ngữ khí có chút bất mãn, dường như là để ý đến việc tôi bỏ qua sự tồn tại của một thần y là anh ta, bởi vậy nên tôi đoán rằng thương thế của Trương Thuận cũng không quá nghiêm trọng, lại hỏi: "Sao bọn anh không vào quán rượu vậy?"

Chu Quý nói: "Vào quán rượu đông người nên khó giữ bí mật, đưa vào thì dù là với chú hay với bọn anh đều phiền phức."

Tôi nói: "Về về khách sạn."

Ngô Dụng nói: "Về khách sạn thì cũng như vậy, tiểu nhị khách điểm cũng không thể không báo quan."

Trong lúc tôi đang cuống tay cuống chân lại tự nhiên đụng vào cái chìa khóa nhà mới ở trong túi quần, linh cơ chợt động nói: "Có rồi, đi theo em."

Bởi vì không đủ chỗ ngồi, chúng tôi lưu Đỗ Hưng lại để phối hợp tác chiến, những người khác thì đều theo tôi về nhà mới.

Trong quá trình nhắc Trương Thuận lên tôi phát hiện hấn chảy máu chủ yếu là từ vết thương trên đùi, đùi của hấn bị rách một mảng, cơ hồ có thể thấy cả thớ thịt. Loại thương tích này thì trước kia bọn tôi đánh nhau cũng thường xuyên gặp phải, chỉ kỳ lạ là ai có thể đánh Trương Thuận bị thương đến mức này, với công phu của anh ta dù có uống say thì bảy tám tên côn đồ cũng không thể lại gần người được.

Tôi cố gắng không hỏi nhiều, lái xe phóng nhanh về biệt thự, trên đường dừng lại mua một đồng thuốc chống viêm ở một hiệu thuốc 24h, lúc sắp tới nơi tôi hỏi: "Những người khác đâu?"

"Vẫn chưa thông báo, chờ chúng ta dàn xếp xong xuôi rồi nói sau." Lâm Xung nói.

Qua cửa bảo vệ, tôi mở cửa phòng, mọi người ba chân bốn cẳng khênh Trương Thuận vào trong, đặt ở trên một cái sô pha không nhiễm một hạt bụi, nơi này sau khi sửa sang lại thì đây cũng là lần đầu tiên tôi đến, phòng khách được sửa sang đúng là lộng lẫy huy hoàng, chỉ có điều hiện tại bọn tôi đi đến đâu thì lộn xộn cùng với vết máu theo tới đó.

Tôi lấy con dao gọt hoa quả trên bàn trà xuống cắt toang ống quần của Trương Thuận, thấy miệng vết thương của hấn bôi đầy thuốc bột vàng không ra vàng đen không ra đen, đại bộ phận đã ngưng kết lại, tôi lấy từ trong một đồng đồ lớn ra một lọ ô xy già định rửa vết thương, An Đạo Toàn giữ chặt tay tôi lại: "Chú làm gì vậy, thuốc này rất khó pha chế."

Tôi giẫy ra khỏi tay anh ta nói: "Miệng vết thương không được xử lý mà nói rất dễ dàng nhiễm trùng, liên tục trong nửa tháng thì chắc chắn sẽ chết!"

Lâm Xung cả kinh nói: "Nói đến chuyện này.... Trước kia anh cũng như vậy, không mở nổi miệng, cả người thì run rẩy không ngừng." Hiện tại tôi

mới biết được Lâm Xung chết là do uốn ván.

Tôi giờ bình ô xy già lên, nhìn nhìn Trương Thuận, cầm một miếng gỗ nhỏ được chạm khắc từ góc sô pha lên đưa cho hắn: "Cắn vào mồm hiểu chưa?"

Trương Thuận miếng cưỡng cười, suy yếu nói: "Xưa có Quan Nhị Gia đánh cờ trừ độc, nay có ta - Trương Thuận..... Aaaaa!" Tôi không đợi hắn nói xong một câu khí phách trọng yếu liền đổ dung dịch vào miệng vết thương của hắn, làm cho máu đen ở trong tan đi, sau đó làm một vòng xung quanh miệng vết thương của hắn, kể cả chống viêm, uốn ván, kháng độc tố, gan A gan B các kiểu, vừa rồi thời gian khẩn cấp nên mua lung tung một đồng, dù sao cũng không có hại, có thể dùng được thì dùng hết, hiện tại Trương Thuận cùng với Đoàn Dự ăn cóc, Quách Tĩnh uống xà huyết giống nhau, bách độc bất xâm.

Xử lý xong miệng vết thương, tôi lấy thuốc ngoại thương của An Đạo Toàn điều chế xoa đều, dùng băng gạc băng bó lại, An Đạo Toàn thấy vậy lè lưỡi: "Thủ đoạn của Tiểu Cường cũng không kém hơn anh."

Tôi không có ý tứ nói: "Bệnh lâu thành lương y mà."

Trương Thuận cố sức vỗ vào sau gáy tôi một cái, mắng: "Chú nói trước kia tiểu tử chú thường xuyên bị người chém!" Lần này lại lập tức tác động đến xương sườn, đau đến mức hít cả khí lạnh.

Tôi thấy hắn còn có khí lực để nói giỡn. Biết thương thế hắn đã ổn định. Lúc này mới thở dài một hơi, tê liệt ngã thẳng lên ghế dựa.

Chu Quý thấy môi hắn khô nứt, cho hắn uống một cốc nước. Hỏi: "Đến cùng là chuyện gì xảy ra, bây giờ nói đi."

Bọn Lư Tuấn Nghĩa, Ngô Dung cũng kéo ghế dựa qua, ngồi vây quanh Trương Thuận thành một vòng, vẻ mặt từng người rất nghiêm túc, như hiện

tại mà nói Lương Sơn bọn họ là một cái chinh thể hữu cơ, sắt 108. Nhất tống đồng tống nhất vinh đồng vinh, cho nên lần trước Chu Quý bị đâm một cái hố nhỏ ở hông bọn họ không tiếc toàn bộ xuất động, mà hiện tại Trương Thuận bị người ta đánh trọng thương, tính chất của sự tình không hề giống nhau, xem ra sẽ là một hồi phân tranh không chết không ngớt. Chỉ là lúc này không biết là ai không có mắt dám chọc vào cái tổ ông vò vể siêu lớn này, tôi đương nhiên không thể thật sự để bọn họ giết người phóng hỏa, cho nên đặc biệt lưu ý ngồi nghe.

Chỉ thấy Trương Thuận uống cạn một cốc nước, cau mày, trầm mặc cả nửa ngày. Dường như có điều gì khó xử, rốt cục cuối cùng quay nhìn Tiểu Cường tôi, nói: "Chú có thể đi ra ngoài một lát được không?"

Anh ta nói xong câu đó thì cảm giác đầu tiên của mọi người là khó hiểu, đối với tôi mà nói. Bọn họ dường như không có bí mật gì, hơn nữa trong suy nghĩ của những người này thì quan hệ của tôi và Trương Thuận cũng xem như là đứng đầu. Hắn nói ra loại lời nói này với tôi cũng là nguyên do tôi nghĩ mình có cảm giác bị bài xích ở bên ngoài, tôi thất thần đứng lên, định đi ra ngoài nhưng lại nhin không được liếc mắt nhìn Lữ Tuấn Nghĩa, Lữ Tuấn Nghĩa cũng hiểu được có chút không phù hợp, trầm giọng nói: "Trương Thuận, có việc gì cứ nói, Tiểu Cường cũng là huynh đệ của chúng ta."

Trương Thuận thở dài một hơi, tỏ ý mời tôi ngồi xuống, dừng lại một lúc rồi mới chậm rãi nói: "Kỳ thật rất đơn giản, người đã thương em chính là Lệ Thiên!"

Mấy người ở đây đồng loạt thấp giọng hô lên một tiếng, tôi buồn bực hỏi: "Lệ Thiên? Cái tên này thật quen tai nha, hắn là ai vậy?"

Đồng Bình lăm băm nói: "Một trong bát đại thiên vương dưới tay Phương Tịch."

Tôi giật mình nói: "Phương Tịch? Hắn cũng đến rồi? Có phải là hoa mắt không?"

Trương Thuận hơi lắc đầu nói: "Tuyệt đối chính xác, em đưa Tiểu Vũ về, sau đó liền đi về khách sạn thì gặp hắn, hắn lập tức kêu ra tên em, sau đó không nói hai lời bọn em liền lập tức động thủ, trước tiên hắn đả thương ở ngực em, lại dùng tiểu đao đánh với em, nếu không có cảnh sát tuần phố, đại khái em tiêu rồi."

Đồng Bình nện một quyền trên bàn trà.

Tôi thấy bọn họ đều nghiêm mặt không nói lời nào, dè dặt hỏi: "Tên Lệ Thiên này rất lợi hại à?"

Chu Quý nói: "Có sức lực vạn người không địch lại."

Lâm Xung nói: "Không cần phải nói kiêng kị, bát đại thiên vương dưới trướng Phương Tịch mỗi người đều vạn người không địch lại."

Tôi rất cục biết mấy người này tại sao lại bị dọa đến vậy. Nhớ năm đó bát đại thiên vương của Phương Tịch đại chiến với 108 anh hùng Lương Sơn, song phương chém giết lực lượng tương đương, nói cách khác, 8 thiên vương mỗi người ứng phó với hơn chục hảo hán, lần này Lương Sơn đến đây 54 người, nếu bên Phương Tịch 8 thiên vương tề tụ, nếu lại đánh nhau thì các hảo hán chỉ có nhận lấy phần thua. Tại sao mà tự nhiên lại mọc ra những cổ nhân khác tôi thực sự không thể nghĩ ra nổi.

Lư Tuấn Nghĩa đột nhiên hỏi tôi: "Tiểu Cường, ngoại trừ chú ra, còn có ai giống như chú cũng tiếp xúc với những người như bọn anh không?"

"Không có nghe nói nha, điện thoại của Sáu Lưu cũng không thông...."

Lư Tuấn Nghĩa nhìn qua Ngô Dụng, chỉ thấy hắn dường như đang trầm tư suy nghĩ, không khỏi nhẹ gọi một tiếng: "Ngô quân sư?"

Ngô Dụng phục hồi tinh thần, nói: "Em đang suy nghĩ một mặt khác của sự việc."

"Thế nào cơ?"

"Thương thế của Đoàn Thiên Lang, có thể sử dụng thủ pháp đánh hấn nặng như vậy, nói không chừng đúng là Lệ Thiên hoặc là đẳng cấp Bảo Quang Như Lai - Đặng Nguyên Giác."

Mọi người cùng kêu lên nói: "Không sai!" Nghĩ được một bước này, nhất thời cảm thấy cùng chung mối thù với Đoàn Thiên Lang, cũng không phải là chán ghét hấn.

Ngô Dụng nói: "Ngày mai anh cùng Tiểu Cường đi báỉ phỏng hấn một lát, đại khái sẽ có kết quả, Trương Thuận huynh đệ chú chỉ nên tỉ mỉ dưỡng bệnh, chuyện tình khác tự nhiên đã có bọn anh an bài thỏa đáng."

Trương Thuận gật đầu, tôi nói: "Các vị ca ca mặc kệ là lâu trên hay lâu dưới tự mình tìm chỗ ngủ đi, chần mản đều có sẵn." Tôi lại lấy ra một cái chăn mỏng đắp lên người Trương Thuận: "Anh ở chỗ này nghỉ một đêm đi, chờ miệng vết thương liền một chút rồi nói sau."

Trương Thuận nhìn cái nhà mới bị anh ta làm cho bị nhiễm một mảng máu, cảm giác có lỗi giữ chặt tay tôi nói: "Tiểu Cường, vừa rồi không muốn cho chú biết là do sợ để chú bị cuốn vào trong, không có ý gì khác, chú đừng nghĩ ngợi nhiều." Tôi biết bọn họ trong trận này không hề nằm chắc nên sợ liên lụy đến tôi, nhìn anh ta gật gật đầu.

Bọn Lữ Tuấn Nghĩa đều không đi ngủ, cũng không có ngồi thảo luận việc của Trương Thuận, mà là câu nọ câu kia ngồi chém gió, đang đợi các huynh đệ khác đến đây hội họp, những người này một đời đổ máu, hiện tại cừu nhân tìm tới cửa cũng là việc không đáng lo, vẫn cứ nên làm gì thì làm, Chu Quý đi đi lại lại ở chỗ tủ lạnh cùng chạn bát trong phòng bếp, nén giận

nói: "Cả cái nhà lớn như vậy mà một con gà cũng không tìm được, chết đói anh rồi."

Tôi nói: "Vô ích, đến tháng 10 em mới định sử dụng chỗ này, bây giờ thả đồng đồ ăn vào để nuôi chuột à?"

Qua khoảng 40 phút, Đỗ Hưng gọi điện cho tôi nói các hảo hán đã nhận được tin đang kéo tới, phỏng chừng sắp tới nên kêu tôi đi ra đón. Điện thoại vừa mới ngắt, trước cửa nhà tôi đỗ một loạt xe, các hảo hán do Lý Vân dẫn đầu đã tới.

Bọn họ chắc là đã nghe qua tình huống đại khái, cả đám mặt lo lắng, lao ra khỏi xe trước tiên chính là Nguyễn gia huynh đệ cũng với Lý Quỷ, nhân duyên của Trương Thuận từ trước đến nay vẫn tốt, chúng hảo hán tranh nhau hùng dũng tiến đến, chứng kiến người bệnh nằm trên sô pha liên cuống hết cả lên, đứng trước người Trương Thuận thất chủ bát thiết hỏi này hỏi nọ, Lữ Tuấn Nghĩa làm động tác bảo mọi người trật tự: "Mọi người bình tĩnh đừng sốt ruột, Trương Thuận huynh đệ đã qua khỏi cơn nguy cấp, các anh em cũng đều ngồi xuống nghe anh nói đã."

Tôi ở lại cửa, để cho các hảo hán đều đi vào, Lão Hồ cuối cùng chui từ trong một cái xe ra, hăn dàn xếp tốt với các lái xe, cất bước đi vào trong nhà -- mấy cái xe này đều là hăn gọi tới.

Ta đứng trước người hăn, kêu một tiếng: "Hồ ca."

Hăn hơi hột đáp lại một tiếng xong lại muốn đi vào nhà, tôi đơn giản chặn cửa, Lão Hồ lập tức liền hiểu được, hỏi tôi: "Anh không được vào à?" Tôi cũng chỉ có thể gật đầu, Lão Hồ hỏi: "Nghe nói người của bọn em bị gây chuyện? Nếu thật sự như vậy thì việc này cứ giao cho anh, đừng vào bằng hữu của lão Hồ anh, thì cũng như tát vào mặt anh, chú cho anh biết là ai!"

Tôi đưa cho hắn một liều thuốc, chính mình cũng cầm một liều, vừa bật lửa vừa nói: "Ân oán giang hồ chính thức, bọn tôi cũng không phải cửa trên, mấy người sư phụ anh khẳng định cũng không muốn cho anh nhúng tay vào." Tôi một bên "bọn tôi" một bên "anh", xảo diệu đem hắn để ra ngoài....-- tôi khẳng định là chạy không thoát.

Lão Hồ cũng là một người thông minh, huống hồ ở chung thời gian dài như vậy hắn cũng cảm giác được những người này tuyệt đối không tầm thường, hắn trực tiếp hỏi tôi: "Anh có thể hỗ trợ gì không, có cần tiền không?"

Tôi nói: "Tạm thời không cần --- anh có thể giúp bọn tôi chuẩn bị một ít đồ ăn được không?"

Lão Hồ cười khở nói: "Ok. một lát nữa anh sẽ cho người đưa tới, có chuyện gì cần cứ lên tiếng."

Sau khi Lão Hồ dẫn đoàn xe đi tôi liền trở lại phòng khách, Lư Tuấn Nghĩa đã đem sự tình nói một lần, các hảo hán đều vừa sợ vừa giận, sau đó bắt đầu chửi ầm lên, có không ít người muốn lập tức lao đi tìm Lệ Thiên báo thù, Ngô Dụng trấn an mấy lần thì mới bình tĩnh được nhiều người tức giận, nhưng có một người vẫn không thể áp chế được liên tục đập mạnh, không ngừng quát: "Lệ Thiên ở đâu, ai biết hắn ở đâu?" Người này đúng là Trương Thanh, tôi nghe thấy bên cạnh có người nhẹ giọng nghị luận: "Năm đó Trương Thanh ca ca đã chết dưới thương của Lệ Thiên."

Đới Tung cùng Lý Vân đề hắn lại, khuyên nhủ: "Hiện tại đã biết sự tình, trước hết chúng ta hãy nghe Ngô quân sư có kiến nghị gì đã."

Ngô Dụng nhìn thoáng qua đám người nói: "Thời Thiên huynh đệ...."

Thời Thiên chen vào nói: "Em biết em nên làm gì."

Ngô Dụng gật đầu, còn nói: "Vừa rồi anh đã nghĩ qua một lát, Đoàn Thiên Lang kỳ lạ bị thương, một lúc nữa trời sáng anh sẽ cùng Tiểu Cường đi hỏi hẵn xem có thể hỏi ra được chút gì không, các huynh đệ khác cũng đừng trở về khách sạn, chia nhau ra đi tìm hiểu tin tức, buổi tối tập hợp tại trường học, nhưng mà nhớ lấy, cho dù phát hiện tung tích của địch cũng không được xúc động, lập tức trở về báo cho anh."

Các hảo hán thấy tình huống xem ra cũng chỉ có thể tạm thời như vậy, cũng may Trương Thuận không gặp vấn đề về tính mạng, mọi người nhàm chán ngồi chờ trời sáng, có không ít người đi dạo quanh nhà mới của tôi, kết quả là xoay người cái chạm phải cái chai, người khác thì làm nát cái kính, sau khi bọn họ dạo quanh một vòng lầu trên, lầu dưới, nóc nhà, sân phơi, chỗ này của tôi đã trở nên giống như là tổ mối.

-----oOo-----

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36: Nguy Cơ Của Tiểu Cường

Vào lúc trời sắp sáng, Đoàn Cảnh Trụ đột nhiên vỗ đùi một cái nói: "Hôm nay còn phải thi đấu mà!"

Đồng Bình lạnh lùng nói: "Thi với đấu cái trym ý, chú thích đấu thì tự đi mà đấu." Năm đó anh ta và Trương Thanh chết trong trận Độc Tùng Quan, có quan hệ lớn với Lệ Thiên, hơn nữa phải nói anh ta cùng với Trương Thanh có một tình cảm theo loại không đánh không quen, hiện tại thù của bản thân cộng thêm hận của huynh đệ, không có chuyện gì khác có thể tác động đến anh ta hơn nữa.

Lư Tuấn Nghĩa nói với Đoàn Cảnh Trụ: "Chuyện đại hội võ lâm đối với chúng ta bây giờ không còn là vấn đề, hiện giờ chủ yếu là đối phó với bát đại thiên vương."

Đoàn Cảnh Trụ đành phải hậm hực đồng ý.

Chỉ một lúc sau người của lão Hồ đã đưa đồ ăn sáng đến, cháo quấy cùng với bánh bao, còn có thêm hai bát tô trứng gà, các hảo hán sau khi ăn uống xong, lại bắt đầu ầm ầm hết cả lên, cẩn thận bàn bạc với nhau sau đó chia ra đi tìm hiểu tin tức. Tôi bỗng nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đây mới chân chính là hảo hán Lương Sơn, đối mặt với chiến đấu, ý chí dâng trào, giống như lợn rừng làm 5000cc tiết gà... À nhầm, câu này dùng ở đây không chuẩn.

Là 108 + 1, tôi cảm thấy thực vinh hạnh.

Ngô Dụng ăn từng miếng từng miếng nhỏ xong một bát cháo quấy, đẩy đầy gọng kính nói: "Tiểu Cường, chúng ta đi nào."

Lư Tuấn Nghĩa nói: "Các chú có định gọi thêm vị huynh đệ nào đi cùng không?"

Ngô Dụng khoát tay nói: "Không cần đâu, như vậy ngược lại lại thành không tốt."

Chúng tôi để Chu Quý cùng An Đạo Toàn ở lại để chăm sóc Trương Thuận, tôi cùng Ngô Dụng thành một tổ đơn độc xuất phát.

Muốn tìm được Đoàn Thiên Lang cũng không phải là việc khó, đại hội võ lâm năm giữ tư liệu chỗ trọ của mỗi một vị tuyển thủ, tôi thuận tiện nói cho chủ tịch về chuyện bỏ cuộc phần thi đơn đấu, vốn tưởng rằng ông ta nghe xong sẽ tức giận với tôi, không nghĩ tới là chủ tịch chỉ tùy tiện hỏi vài câu rồi đồng ý luôn chuyện này, vì vậy vòng bán kết cùng ngày đã trở thành trận chung kết. Hai trận chung kết của đại hội võ lâm cứ đầu hổ đuôi rắn như vậy mà kết thúc.

Tôi lái xe đưa Ngô Dụng đến khách sạn bọn Đoàn Thiên Lang ở trọ, vì vậy mà có thể biết được tài lực của Bọn Đoàn Thiên Lang cũng chẳng hùng hậu. Bất quá việc này cũng có quan hệ với việc bọn họ tham gia rất đông. Đây là một địa phương gần sát với ngoại ô, chỗ này được tạo thành từ một quán cafe cùng một cái xóm trọ, tôi vừa mới bước vào cửa liền thấy hai người đệ tử nhìn quen mặt của Đoàn Thiên Lang đang ngồi đánh răng trên cầu thang. Vài người xuất hiện ở trên tầng, cũng toàn là người của bọn hắn.

Tôi không quen bọn họ, nhưng có thể tất cả bọn họ đều nhận ra tôi, đại khái là thuộc vào loại có hóa thành tro cũng không thể quên được, hai tên đệ tử vừa thấy tôi đến liền lập tức cảnh giác đứng lên, trong đó một người còn vô ý thức thủ thế. Tôi bắt đầu thấy hối hận, ít nhất là nên mang theo

Đới Tung, người ta chỉ cần cầm rau cải ném thì bọn tôi cũng chỉ có nước ôm đầu mà ngồi xuống.

Ngô Dụng tủm tủm cười rồi ôm quyền nói: "Chúng tôi tới bái phỏng Đoàn chủ tịch."

Mọi người đứng trên cầu thang nhìn thấy chúng tôi chỉ có hai người, tựa hồ cũng không có ác ý, bột kem đánh răng cũng không thềm chùi, khẩu khí bất thiện nói: "Đợi, ta đi thông báo một tiếng." Nói xong chạy lên lầu, chỉ một lát sau đứng ở ban công tầng hai gọi về phía chúng tôi: "Đi lên đi."

Hắn vừa hô một tiếng này, tầng trên tầng dưới liền thò ra mười mấy cái đầu. Trong đó có cả bọn lùn béo đã từng thi đấu với chúng tôi, cũng trừng mắt khiêu khích bọn tôi, Ngô Dụng ung dung bình thản đi lên lầu, tôi ngoan ngoãn theo sát phía sau anh ta, đi vào căn phòng nằm ở giữa. Đoàn Thiên Lang đang ngồi ở trên ghế salon, sắc mặt vàng vọt, vẻ mặt dờ dẩn. Nhìn bên ngoài thì đã không còn đáng vẻ bị thương nữa, nhưng trong phòng lại đầy mùi thuốc bắc, hắn vẫy tay cho gã đệ tử lui ra, thản nhiên nói: "Hai vị đến đây có chuyện gì?"

Ngô Dụng cười ha ha nhặt lên một nắm bã thuốc trong góc phòng đưa lên mũi ngửi ngửi, nói: "Uhm, là thuốc do An lão ca của chúng tôi tự mình điều chế, Đoàn quán chủ thấy thế nào?"

Trên khuôn mặt vàng vọt của Đoàn Thiên Lang hiện lên một tia đỏ ửng, nhưng lập tức liền khôi phục lại như thường, ôm một quyền nói: "Thay tôi cảm ơn anh ấy, đã không có gì đáng ngại nữa."

Ngô Dụng đi đến một cái ghế dựa ngồi xuống, thu lại vẻ tươi cười, nói: "Đoàn huynh đệ, anh nói thật đi, có phải ngày hôm trước trận đấu diễn ra anh đã bị thương đúng không?"

Đoàn Thiên Lang cũng không bất ngờ, liếc mắt nhìn Ngô Dụng nói: "Tại sao anh lại biết?"

Ngô Dụng gõ tay lên mặt bàn, một tay chỉ tôi nói: "Vị huynh đệ này của chúng tôi về nghĩa khí thì cực kỳ coi trọng, nhưng trên phương diện võ thuật có bao nhiêu phân lượng thì trong lòng mọi người đều biết rất rõ ràng, nếu Đoàn quán chủ không bị thương, chỉ sợ bây giờ hãn vẫn còn đang phải nằm trên giường."

Tôi ngạc nhiên nói: "Anh nói việc gì thì nói, tôi xấu em làm gì?" Sau đó lại bổ xung thêm một câu: "Mặc dù những lời anh nói đều rất thật."

Những lời này của Ngô Dụng rất tăng bốc Đoàn Thiên Lang, nhưng ẩn ý thì cũng châm chọc hãn ra tay ngoan độc. Bất quá Đoàn Thiên Lang nghe xong những lời này thì sắc mặt hòa hoãn hơn, lúc này mới nhìn tôi nói: "Tôi thật không nghĩ tới là một điểm công phu anh cũng không biết." Xem ra một quyền của tôi mặc dù khiến cho hãn học máu, nhưng cũng bởi vậy mà hãn có thể nhìn thấu chi tiết của tôi.

Ngô Dụng nói: "Đoàn quán chủ trước đây tại sao lại bị thương, chuyện này... có thể kể tỉ mỉ cho chúng tôi nghe được không?"

Đoàn Thiên Lang mặt không đổi sắc nói: "Anh hỏi việc này để làm gì?"

Ngô Dụng nói một cách rõ ràng: "Một huynh đệ của chúng tôi cũng bị trọng thương, mà ngày nay trong thiên hạ có thể đả thương quán chủ cũng thừa thớt chỉ có vài người, bởi vậy chúng tôi đang muốn phán đoán xem có phải cừ nhân của chúng tôi đang bắt đầu dốc sức hành động hay không."

Đoàn Thiên Lang rung động nói: "Anh nói là cừ nhân của bọn anh võ công cực cao?" Hãn dừng một chút nói: "Kỳ thật ra là tôi vẫn không nghĩ ra trên đời này tại sao lại xuất hiện nhiều cường nhân như vậy, bọn anh rốt cục là ai?"

Ngô Dụng cười nhẹ không nói.

Đoàn Thiên Lang thở dài nói: "Nói cho anh biết cũng chả sao, người đã thương tôi chính xác là võ nghệ tinh tuyệt... tôi là một con người thích độc lai độc vãng, trước trận đấu một ngày tâm tình tôi khó chịu nên một mình đi tìm một quán nhỏ uống rượu ăn cơm [mọi người biết tại sao hẳn khó chịu chứ? – lời tác giả], trên TV hết lần này tới lần khác quảng bá trận đấu của tôi cùng với Tân Nguyệt đội [Mọi người biết là trận nào chứ? – lời tác giả], lúc đấy trong quán cơm có một tên trung niên, đã uống đến mức đỏ bừng cả mặt, xem xong tiết mục cuối cùng thì [mọi người nhớ tới phát sinh cái gì rồi chứ? – lời tác giả] tự nhiên vỗ tay khen hay, nói cái gì mà nam nhi là phải như thế [mọi người biết là ai đang nói – lời tác giả], tôi nhất thời cảm thấy khó chịu, liền quát hẳn một câu, không nghĩ tới người này cáu kỉnh nhìn tôi, bỗng nhiên ném tới một cái bát, người luyện võ chúng ta vốn không thể tùy tiện động thủ cũng người khác, tôi cũng bị chọc tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, hơn nữa lại vừa uống rượu, liền muốn giáo huấn hẳn một chút, vừa động thủ mới biết rằng tên trung niên này... quyền cước sắc bén, chỉ qua 15 chiêu đã đánh một chưởng vào trên ngực tôi, xong xuôi liền rời đi.

Tôi với Ngô Dụng nghe xong cũng ngẩn cả người, trong lúc say rượu mà chỉ dùng 15 chiêu đã đánh cho Đoàn Thiên Lang thành một người bị nội thương, vậy thì khủng bố đến mức nào?

Ngô Dụng hỏi: "Hình dáng người kia như thế nào?"

Đoàn Thiên Lang nâng chén trà lên uống một ngụm nói: "Cũng không có gì kỳ lạ, dáng người hùng vĩ mà rậm mắt to."

Ngô Dụng lại hỏi: "Có đặc điểm gì không?"

Đoàn Thiên Lang suy nghĩ một lúc, nói: "Hôm đấy trời nóng. Người này mặc một cái áo sơ mi ngắn tay. Có thể nhìn thấy trên cánh tay trái có một nốt ruồi đen."

Ngô Dụng sắc mặt đại biến, lại tỏ ra thất thố.

Đoàn Thiên Lang hỏi: "Đúng là cừu gia của bọn anh sao?"

Ngô Dụng cố nói vài câu dường như để biện bạch: "Không phải!", lúc này mới nghĩ tới mình đã thất thố. Lập tức dừng lại, đứng lên nói: "Cảm ơn Đoàn quán chủ, chúng tôi xin phép cáo từ." Nói xong dùng sức vỗ vai tôi một cái, bước nhanh đi ra ngoài.

Tôi đi ở phía sau anh ta, cảm thấy thái độ anh ta so với bình thường rất khác biệt, chờ đến lúc chúng tôi đi ra khỏi cửa khách sạn, ngồi lên xe tôi mới hỏi: "Đến cùng là làm sao vậy. Anh biết người đó là ai à?"

Sau nửa ngày Ngô Dụng mới bình tĩnh lại, rốt cuộc dùng thanh âm siêu nhỏ nói: "Người mà Đoàn Thiên Lang nói..... hình như là Võ Tòng!"

Tôi cũng lập tức kinh hãi theo, vội vàng khởi động xe, đi trên đường nửa ngày mới hỏi: "Có thể là trùng hợp không, người có nốt ruồi cũng không phải là ít."

Ngô Dụng im lặng, tôi cũng lập tức tỉnh ngộ là trường hợp này cực kỳ nhỏ, người có nốt ruồi trên cánh tay tất nhiên là không hiếm, nhưng có thể 3 quyền 2 cước đánh bại người như Đoàn Thiên Lang. Duy nhất chỉ có thể là Võ Tòng mà thôi.... Hắc hắc, nhìn tài năng của mấy đại ca này đi!

Tôi nói: "Nếu quả thật là nhị ca, không có lý nào mà anh ấy nhìn thấy các anh trên TV mà lại không tìm đến để anh em đoàn tụ chứ?"

Ngô Dụng ngheo mắt lại nói: "Hiện tại anh cũng chưa nghĩ ra, chúng ta cứ về chỗ chú đã rồi nói sau."

Vào thời điểm đang chờ đèn đỏ ở một ngã tư đường. Nhân viên tổ ủy hội của đại hội võ lâm gọi điện cho tôi, không đợi tôi hỏi có chuyện gì người đó đã vội vàng nói: "Tuyển thủ của bọn anh bị người ta đả thương rồi.

Nhanh đến đây." Cuối cùng còn nói, "Không phải bình thường bọn anh có rất nhiều người sao, hôm nay chạy hết đi đâu rồi?"

Tôi buồn bực nói: "Người của chúng tôi hôm nay không thể thi đấu mà."

Đối phương mất kiên nhẫn nói: "Trương Tiểu Nhị [Tên thi đấu của Đoàn Cảnh Trụ - lời tác giả] có phải là một trong những tuyển thủ của bọn anh không, tóc màu vàng?"

Cái này thì có thể xác định là Đoàn Cảnh Trụ rồi, đèn đỏ mới đếm đến 1 tôi đã quay đầu đi về phía sân vận động, Ngô Dụng hỏi tôi có chuyện gì, tôi chỉ nói ba chữ: "Đoàn Cảnh Trụ!"

Tới sân vận động, trận đấu đã chấm dứt, bên trong chỉ hiếm hoi có vài người đang quét dọn vệ sinh, hỏi qua mấy nhân viên công tác liền biết tuyển thủ bị thương kia đã được xử lý đơn giản, hiện tại đang được mấy mỹ nữ của Tân Nguyệt quán chăm sóc ở bên trong sảnh dành cho khách quý rồi.

Tôi cùng Ngô Dụng ba chân bốn cẳng gấp rút chạy đến đấy, vừa nhìn qua thiếu chút nữa tắt thở, chỉ thấy vương bát đản Đoàn Cảnh Trụ này trên đùi quần băng, đang nhàn nhã nằm chơi trong ngực hai mỹ nữ đội viên, trong tay còn cầm một quả chuối, vẻ mặt thích thú, vừa ăn vừa trêu chọc mấy nữ hài tử.

Tôi bước qua một bước một cước đạp thẳng vào bụng hăn, Đoàn Cảnh Trụ gào thét lên một tiếng, quả chuối trong tay rơi xuống đất, mấy nữ hài tử cũng cười khanh khách chạy ra, yếu điệu mỉm cười nhìn bọn tôi, nói: "Có muốn bọn em ra ngoài đứng một chút không?"

Tôi nói: "Cảm ơn mấy em."

Mấy mỹ nữ đi rồi, tôi xách Đoàn Cảnh Trụ ném xuống đất, đặt mông ngồi trên salon, thuận tay cầm một quả chuối bóc vỏ, quát: "Không phải là

không cho anh tới thi đấu sao, có chuyện gì?"

Đoàn Cảnh Trụ cười hì hì nói: "Cho anh một quả chuối nữa đi."

Tôi cầm vỏ chuối ném vào mặt anh ta, quát mắng: "Nói mau!"

Ngô Dụng nhìn vết thương ở chân Đoàn Cảnh Trụ, nói: "Đối thủ của chú thực sự rất ngoan độc, gây thật rồi."

Đoàn Cảnh Trụ bỗng nhiên kéo tay Ngô Dụng, nghiêm mặt nói: "Quân sư, người đánh lôi đài với em chính là Vương Dần!"

Ngô Dụng hít vào một hơi khí lạnh: "Chú nói thật à?"

Tôi vội vàng hỏi: "Sặc, lại là bát đại thiên vương à?"

Ngô Dụng nói: "Đệ nhất danh trong bát đại thiên vương, xưng hiệu Thượng Thư Vương Dần, trí dũng song toàn, đã đánh chết không ít huynh đệ của bọn anh." Ngô Dụng quay đầu hỏi Đoàn Cảnh Trụ: "Kể lại tỉ mỉ chuyện này một lần anh nghe."

Nguyên lai là sáng sớm nay sau khi các hảo hán tan cuộc, Đoàn Cảnh Trụ bởi vì không đánh xong trận đấu thì không cam lòng, đơn giản một mình lén quay lại đại hội, dù sao thì hãn cũng chính xác là một tuyển thủ dự thi, thuận lợi đã được lên đài, đối thủ của hãn úp thật thấp mũ xuống, hơn nữa lúc bắt đầu trận đấu còn có ý tỏ ra yếu thế, vào thời điểm hiệp đấu thứ nhất chuẩn bị chấm dứt thì bỗng nhiên phát động mãnh công, vốn một chân Đoàn Cảnh Trụ vẫn còn bị thương, một chút không lưu ý liền bị đối phương không chút lưu tình đạp gãy.... chỉ dùng một cước.

Nhưng vào thời điểm cuối cùng Đoàn Cảnh Trụ cũng huy quyền đánh rơi mũ hãn, nhận ra đây chính là Thượng Thư Vương Dần.

Ngô Dụng hỏi: "Vậy hãn có nhận ra chú không?"

Đoàn Cảnh Trụ hét lên: "Vậy mà cũng phải hỏi? Từ bé đến giờ em chưa thấy qua trận đấu độc ác như vậy, phỏng chừng nếu không phải chân em bị gãy, trọng tài thôi còi kết thúc trận đấu thì cái mạng cũng không còn bảo toàn."

Tôi nói: "Đáng đời!"

Ngô Dụng nói: "Vậy thì đúng rồi, xem ra Vương Dần biết chúng ta cũng tham gia đại hội võ lâm, đã sớm bày kế với chúng ta rồi. Muốn lấy mạng chú ở trên đài chính xác là bớt rất nhiều phiền toái. Chỉ là hăn cũng có đủ kiên nhẫn, rõ ràng tới tận giờ mới động thủ."

Đoàn Cảnh Trụ nói: "Đúng vậy, bình thường các ca ca cũng ở đây. Hăn mà động thủ không phải sẽ lộ tẩy sao?"

Tôi nói: "Để em đi điều tra thêm, các tuyển thủ đều có tư liệu."

Đoàn Cảnh Trụ khoát tay: "Vô dụng thôi, một kích không đắc thủ liền lập tức lui thân, tư liệu khẳng định đều là giả, anh nhờ người điều tra hộ thì người này đăng ký tư liệu với cái tên Vương Song Thành, lại hỏi theo địa chỉ, căn bản không có địa phương như vậy. Hơn nữa đánh trong trận bán kết này thì hăn không xuất hiện trong trận chung kết. Thật là quá tiện nghi cho tiểu tử giành giải vô địch kia: Chỉ vào tứ cường sau đó không phải thi đấu nữa giành được cái danh xưng "Tán đả vương!"...

Khó trách sau đó có rất nhiều người không phục, bọn họ tình nguyện thừa nhận người một quyền K.O Đoàn Thiên Lang - tiên phong trong việc bồi dưỡng nhân tài mới là tán đả vương chân chính, tức là tôi: Tiểu Cường.

Ngô Dụng tháo kính xuống dùng góc áo lau, lẩm bẩm nói: "Bát đại thiên vương đã xuất hiện hai người rồi, tình huống không ổn."

Tôi thuận miệng nói: "Chẳng lẽ bọn họ muốn tiêu diệt từng người trong chúng ta như kiểu là tiểu Nhật Bản?"

Bỗng nhiên sắc mặt Ngô Dụng lạnh lùng: "Hồng rồi, không nghĩ tới chiều này, Tiểu Cường, chú lập tức liên lạc tất cả các huynh đệ có thể liên lạc. Lập tức về trường học, chúng ta cũng lập tức trở về đón bọn Trương Thuận đi.

Tôi vội vàng vừa gọi điện thoại vừa dưới sự trợ giúp của các mỹ nữ đưa Đoàn Cảnh Trụ lên xe, tôi vừa định đi bỗng nhiên nhìn mấy mỹ nữ nói: "Không phải là em học bảo tiêu chuyên nghiệp ra sao, sao lại thu phí?"

Ngô Dụng ho khan một tiếng. Tôi lập tức cũng muốn thế: Cho mỗi hảo hán kèm theo hai nữ bảo tiêu chính xác cũng đỡ ông đỡ thẳng, hơn nữa bọn họ cũng không bị bề mặt.

Có thể bọn hăn không cần nhưng tôi thì cần. Cho dù không giúp được gì thì có hai mỹ nữ bên người để nâng cao tinh thần cũng được mà, nhất là thời điểm tôi với Bánh Bao ở cùng một chỗ, nhưng mà tôi lập tức phủ định, dẫn hai tiểu cô nương đi gặp Bánh Bao, không cần người khác giết tôi cũng phải chết, vả lại tôi mà ở cùng với Bánh Bao một chỗ, song gạch hợp bích - vô địch thiên hạ.

Nghĩ tới đây tôi trước hết ở bên cạnh sân vận động nhặt lấy một cục gạch đút vào trong túi, lúc này mới nói lời từ biệt với các mỹ nữ, chạy thẳng đến biệt thự.

Kể một cách vắn tắt, bọn tôi đón bọn Trương Thuận, cả bọn cùng nhau trở lại trường Dục Tài, tập hợp ở trên bậc giảng phòng học, thời gian trôi qua các hảo hán cũng dần dần trở về, sắc mặt Ngô Dụng cùng Lữ Tuấn Nghĩa mới tốt hơn một chút, đến cuối cùng thì ngoại trừ Thời Thiên, tất cả đều đến đông đủ, một người cũng không thiếu, lúc này các hảo hán nghe xong chuyện Đoàn Cảnh Trụ lại nóng nảy một hồi, đúng lúc Ngô Dụng vừa nói từ giờ đi ra ngoài thì phải đi thành nhóm xong thì mọi người rớt cục om sòm hết cả lên, cả đám cứ như là bị vũ nhục đến mức thở hổn hển, bậc giảng trong phòng học lập tức gà bay chó chạy, đúng lúc này điện thoại của

tôi lại vang lên, nói thật hiện tại tôi có chút sợ nó, vang lên lúc này không phải là chuyện tốt.

Nhưng mà lần này lại là ngoại lệ, Bánh Bao hỏi tôi lúc nào thì về ăn cơm, nghe thanh âm của Bánh Bao bỗng nhiên tôi cảm giác thấy một mảng ấm áp cùng yên lặng, hơn 10 giờ qua, toàn là bát đại thiên vương với cả Võ Tông, hiện tại đang là thế kỷ 21, điểm ân oán đời trước này của các người khiến cho Tiểu Cường ta miệng đầy (vị chua) loét dạ dày, cứ tiếp tục như thế này, chọc giận lão tử, lão tử báo cáo an toàn cục quốc gia "Long tổ", bắt hết cả lũ vào viện khoa học làm nghiên cứu.

Bánh Bao nói với tôi mấy câu, cuối cùng không để ý nói: "Thời gian dài như vậy không về nhà, nhà mình đúng là bị người ta trộm."

"A?" Nhất thời tôi cảm giác thấy lông tơ cả người cũng đều dựng hết lên, dự cảm xấu bao phủ khắp đỉnh đầu.

Bánh Bao vẫn như trước không để ý nói: "Không mất thứ gì đáng giá cả, chắc là bọn trẻ trâu bò vào nghịch ngợm."

Tôi cúp điện thoại bỗng nhiên nhảy lên chỉ vào trần nhà mắng to: "Sáu Lừa, F*** tổ tông nhà anh!"

Các hảo hán lập tức đứng sừng tại chỗ, qua nửa ngày mới có người nhỏ giọng nói: "Tiểu Cường nổi giận...."

Tôi chỉ vào bọn họ rống lớn: "Bọn anh cũng nghe theo Ngô quân sư mau, đừng có gây phiền toái cho em nữa!"

Mấy tên thổ phỉ này cũng không dám lên tiếng, bọn Ngô Dụng, Lâm Xung vội vàng đi tới hỏi tôi làm sao vậy, tôi cố gắng nói với giọng bình thường: "Nhà của em bị ăn trộm." Lâm Xung nói: "Bảo mấy huynh đệ về cùng chú đi, chú mà bị sao thì bọn anh yên tâm thế nào được?"

Tôi thở dài nói: "Không cần, trong nhà em có Kinh Kha với Hạng Vũ, đối phương nếu không bỏ ra xấp xỉ một vạn người thì không vây chết được em."

Lúc này các hảo hán cũng vây quanh trấn an tôi, tôi cũng tỏ vẻ hiểu bọn họ, trong vòng một ngày bị thương hai gã huynh đệ, ngay cả cộng lông của đối phương cũng chưa từng thấy một cây, ai mà không uất ức cho được?

Từ biệt bọn họ tôi lái xe gấp rút đi về nhà, an ủi nhất chính là ít ra Bánh Bao không xảy ra việc gì, dọc theo đường đi tôi sửa sang lại các manh mối, bát đại thiên vương mặc kệ là tới đây bao nhiêu người, ít nhất đã chứng minh bọn họ chính xác là người có thể đối kháng được với Lương Sơn, theo lý thuyết bọn họ đến đây chỉ có duy nhất một cách là qua những "Hộ Khách" như tôi, nhưng vì cái gì mà tôi một chút cũng không biết? Còn có Võ Tòng, nếu là vì anh ta xem TV mới động tay với Đoàn Thiên Lang, vậy khẳng định là anh ta cũng nhìn thấy mọi người ở Lương Sơn rồi, vì cái gì không đến hội họp?

Tôi cũng không phải không nghĩ tới cách nói chuyển thể đầu thai, nhưng đã là đầu thai thì chuyện đời trước sẽ phải quên không còn một mảnh mối đúng, giống như Ngu Cơ, Hạng Vũ chỉ mong nàng nhớ lại được chút gì đó, nhưng kết quả thì sao? Hai tiểu hài tử vừa sinh ra gặp mặt liền đánh nhau, người này bóp cổ người kia bảo: "Hoàng Thế Nhân, ngươi đã làm gì con gái Hỉ Nhi của ta rồi? Người y tá bên cạnh đi tới nói: "Cha, đừng đánh nữa, con ở đây mà...."

-----oOo-----

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37: Tử Cục

Tôi vội vội vàng vàng chạy vọt vào trong nhà, Bánh Bao đang gọt vỏ khoai tây, tôi lại chạy một vòng quanh nhà, Tần Thủy Hoàng cùng Kinh Kha và cả Triệu Bạch Kiểm đều đang ở nhà, phòng ốc đã được Bánh Bao thu dọn sạch sẽ, tôi vọt tới phòng bếp hỏi Bánh Bao: "Bị mất gì thế?"

Bánh Bao không nhanh không chậm nói: "Có mất gì đâu, không phải TV tủ lạnh vẫn còn à?"

Tôi nhìn thoáng qua cái thớt, như bị bốc hỏa hỏi: "Cái dao của anh Kha bị mất rồi?"

Bánh Bao tùy ý quay người một cái nói: "Ừ nhỉ, giờ mới để ý, chắc là mất rồi."

"Còn có gì nữa?"

Bánh Bao nói: "Lúc em trở về thì tủ quần áo bị lục lọi lung tung hết cả lên, mấy cái quần áo cũ chả thấy đâu."

"Quần áo cũ?" Tôi lập tức chạy đến phòng ngủ mở tủ quần áo ra, quần áo bọn Tần Thủy Hoàng thay ra cùng với cái hoàng kim giáp của Hạng Vũ đều không cánh mà bay, tôi thất hồn lạc phách tự lẩm bẩm: "Quả này xong rồi!"

Bánh Bao đang ở bên ngoài nói vọng vào: "Chắc là bọn trẻ trâu đến nghịch ngợm thôi, may mà em giấu tiền ở dưới đế giày."

Tôi kéo ngăn kéo ra, thở dài ra một hơi: Viên trên châu Lý Sư Sư đưa cho Bánh Bao vẫn còn, nó nằm trong một đồng hồ chơi lớn, chắc là tên trộm kia không nhìn thấy.

Hiện tại những vật bị mất gồm có: Kiếm của Kinh Kha, Bá vương giáp, quần áo của Lưu Bang, Tần Thủy Hoàng và Lý Sư Sư cùng với một ít đao tộ (tiền thời Xuân thu), thằng trộm này ánh mắt khảo cổ tuyệt đối không dưới Cổ gia!

Tôi thấp giọng nói: "Quần áo của mọi người lúc đến đây đều mất rồi."

Chính béo lơ đễnh nói: "Mất thì mất chứ sao, có cại gì đâu nhì." Đối với hẳn thì TV với máy chơi game không bị mất thì các thứ khác cũng chẳng quan trọng.

Bánh Bao cũng hùa theo vào nói: "Đúng vậy..."

Tôi mắng: "Đúng cái rắm! Em vào nhà bằng cách nào, khóa bị bẻ rồi?"

"Đâu có. Em vào nhà thì mới biết là bị trộm. Cửa sổ cũng mở mà."

Cửa sổ của hiệu cầm đồ nằm ở trên tầng hai, hơn nữa là đứng độc lập, bên cạnh cũng không có nhà nào có ban công có thể leo lên. Mọi người đã nhìn thấy tiểu hài nhi nhà nào cao 1m4 có khả năng trèo lên lầu 2 chưa? Cho nên đối với đầu óc của Bánh Bao tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng. Đương nhiên, việc này đối với suy nghĩ của nàng thì cũng chẳng tổn thất gì cả, nếu mà mấy ngàn đồng nàng giấu dưới đế giày mà bị mất thì chắc nàng đã sớm phát điên rồi.

Không sợ trộm vào chỉ sợ trộm để ý, nhưng mà tôi nghĩ mãi không ra trong mắt người ngoài thì ở chỗ này của tôi có cái gì để mà để ý, trên thực tế trước kia dưới nhà kể cả không có ai trông, tôi cũng vẫn thường xuyên mở cửa chính mà chả bao giờ bị gì, hơn nữa nếu là tên trộm bình thường thì không có khả năng có trình độ cao như vậy - kiếm của Kinh Kha ném ở

trong đồng khoai tây. Mấy bộ quần áo thì đều được tôi gấp lại đặt ở ngăn tủ thấp nhất bên dưới, trộm bình thường cho dù có nhìn thấy cũng chỉ kiểm tra xem bên trong có tiền hay không mà thôi, bá vương giáp thoát nhìn cũng chẳng khác gì một tấm da sắt, bây giờ lại cư nhiên là mấy món này bị mất, chỉ rõ ra tên trộm này đã biết chi tiết của tôi nên có chuẩn bị mà đến, người biết chi tiết của tôi thật ra cũng chẳng là bí mật gì đáng nói, nói cách khác người này không có khả năng là người mà tôi quen biết.

Hiện tại có hai khả năng, một là đây là một tên siêu trộm. Có thể là xuất thân từ một nhà dòng dõi, học qua khảo cổ chuyên nghiệp ở một trường đại học nhất lưu, bởi vì người yêu thanh mai trúc mã của mình chạy theo một lão già cười BMW sắp chết, nên chịu kích thích dẫn đến ghét trời hận người mới đi làm giang dương đại đạo, trên túi áo veston của hắn luôn luôn cầm một cành hoa tulip. Hắn có một ánh mắt u buồn, một kiểu tóc hoang dã. Hắn thường xuyên đứng trên lầu 6 dưới trời đêm chỉ tay lên mặt trăng mà hô to: “Chính người đã hủy hoại mất cơ hội làm người tốt của ta....”

Khả năng thứ 2 là: Có quan hệ với sự xuất hiện của bát đại thiên vương, cùng với Tiểu Cường tôi có thù oán!

Kỳ thật tôi sợ nhất không phải là mấy thứ kia vĩnh viễn biến mất, mà là nó lại xuất hiện. Mỗi kiện trong chúng đều không thể dùng từ đơn giản như ‘giá trị liên thành’ để mà hình dung: Một thanh đoản kiếm từ thời Tần không bị ô-xy hóa một chút nào, Hoàng bào của Hán vương hoàn hảo không một chút tổn hao, Hoàng kim giáp vô cùng tinh tế..... Giá trị của mỗi kiện không chỉ dừng lại ở trên mặt khảo cổ, chúng giống như một quả bom siêu trọng, chỉ cần nổ một quả thì sẽ lấy đi tính mạng của rất nhiều người, tất nhiên là có cả tôi.

Bực bội hơn nữa là quản gia Bánh Bao thu xếp nhà cửa so với chó liếm c** (tự hình dung nhé) còn sạch hơn, hiện tại cho dù có gọi Thời Thiên đến cũng chả còn manh mối để mà tra xét.

Trong thời điểm Lục thần tôi vô chủ, điện thoại vang lên, là số của hắc quả phụ tình nhân của Lưu Bang, chị ta tìm tôi có chuyện gì? Nhưng mà ấn tượng của nữ nhân này với tôi cũng tốt, mặc dù đóng giả là hoàng hậu, nhưng mà Lưu Bang còn không muốn nói, người ngoài trông nghĩa cái gì chứ, Hạng Vũ mượn xe của người ta dùng một thời gian dài như vậy mà một câu phản đối cũng không có, còn giúp tôi không ít chuyện.

Tôi cười bắt máy: Woa, Quách tỷ, chị làm gì Lưu ca của em rồi, cho dù có ép thành cặn bã thì cũng phải cho bọn em gặp mặt một chút chứ?"

Hắc quả phụ Quách Thiên Phượng không để ý đến lời nói đùa của tôi, dùng thanh âm tựa như vững vàng nói: "Tiểu Cường, Lưu Quý gặp phiền toái rồi."

"Chuyện gì vậy?"

"Hắn đánh bài thua nên bị người ta bắt rồi."

Tôi vừa nghe đến chỗ rắc rối này liền nói: "Trời ơi Quách tỷ, nói thế nào thì anh ý cũng xem như nam nhân của chị, chị giúp anh ý một chút tiền nhỏ thì có sao đâu?"

Quách Thiên Phượng nói: "....Không phải là một chút, đối phương muốn 100 vạn."

Lúc này tôi mới nhận ra là nàng đang cố gắng áp chế giọng nói nói chuyện với tôi, tim tôi bắt đầu đập nhanh: "Đến cùng là có chuyện gì?"

Đầu dây bên kia có một nam nhân đoạt lấy điện thoại của Quách Thiên Phượng, nói chuyện với một giọng vô lại: "Cường tử đây à, vị họ Lưu bằng hữu của mày thua của bọn tao 100 vạn, không có tiền trả tao nên chỉ có thể tìm mày."

"Mày là ai?"

"Mày đừng quản tao là ai, cầm tiền đến Tường Ký tìm tao, cho mày thời gian nửa giờ, nếu không thấy mày đến thì người của chúng tao chỉ có thể theo quy củ mà làm việc." Không đợi tôi kịp trả lời hắn nói thật nhanh cho tôi một cái đũa chỉ liền dập máy.

Lưu Bang từ lúc đến đây đã không chịu làm việc đàn ông, yêu bài bạc thì tôi vẫn biết, nhưng thắng thua bất quá là mấy trăm đồng, tại sao lại có thể thua 100 vạn? Tôi cảm giác việc này không hề đơn giản, việc cấp bách vẫn phải đi, nghe giọng đối phương cũng chẳng phải là người lương thiện, nói như thế nào thì Lưu Bang vẫn là Hộ Khách của tôi, hơn nữa càng về sau tính lại càng hợp nhau.

Có thể gọi ai đi cùng tôi nhỉ? Các hảo hán thì chuyện của mình cũng đã đủ để đau đầu, hơn nữa xa như vậy chạy tới thì đồ ăn cũng đã nguội rồi, 300 Nhạc Phi quân cũng nước xa không cứu được lửa gần, Hạng Vũ lại càng không dùng được, đừng nói là không có ở nhà, cho dù anh ta có ở thì cũng tuyệt đối sẽ không vì Lưu Bang mà đi so đo với mấy tên vô lại, trước mắt đối tượng tôi cũng chỉ còn Nhị ngốc, Nhị ngốc đi theo tôi mở mang được kiến thức ra nhiều, cũng xem như có kinh nghiệm phong phú trong việc giải quyết chuyện này, việc duy nhất không an tâm là thân thủ của anh ta đến cùng là ra sao thì hiện tại tôi cũng chẳng rõ lắm, mỗi ngày thấy anh ta cùng với Triệu mặt trắng hai người cầm chổi đánh loạn một hồi, nhưng mà tôi đã hết sự lựa chọn - thật sự cầm 100 vạn đi chuộc tội với bọn đó thì là phong cách của Tiểu Cường tôi sao? Không phải!

Tôi đi đến cửa phòng Kinh Kha, nói với hắn: "Anh Kha. Đi theo em."

"Đi làm gì?" Hai người Kinh Kha cùng Triệu mặt trắng đang ghé đầu vào nghe radio trên đầu giường.

Tôi nhìn thoáng qua Bánh Bao. Nói: "Đi chơi."

Triệu mặt trắng dẫn đầu nhảy xuống giường nói: "Em cũng đi."

Tôi nói: "Em không đi được."

Nhị ngốc nói: "Nó không đi thì anh cũng không đi."

Tôi: "...."

Hiện tại tôi đã hiểu được, đối mặt với hai tên ngốc thì khủng bố hơn nhiều so với đối mặt với một tên ngốc. Trí lực của Nhị ngốc dường như vừa bị thụt lùi lại không ít.

Tôi cũng không có thời gian để nói nhiều, đưa hai người bọn họ đi xuống dưới lầu. Vừa đến cửa cầu thang thì Bánh Bao bỗng nhiên nói: "Anh Cường, cầm túi này đi... trở về sớm một chút."

Tôi cầm lấy cái túi cất một viên gạch chì, nhìn thoáng qua Bánh Bao nói: "Lưu Quý đã xảy ra chuyện."

Bánh Bao nói: "Em nghe thấy rồi, anh cẩn thận một chút, đánh không lại thì bỏ chạy, tìm cách khác."

.....

Đi tới xe. Tôi nói với Triệu mặt trắng: "Tiểu Triệu đi về trước đi, bọn anh không phải là đi chơi, bọn anh đánh nhau với người ta."

Triệu mặt trắng đã ngồi vào trong xe, mặt không chút thay đổi nói: "Đánh nhau tốt mà."

Tôi ngăn người, không có thời gian để nói nhiều, chỉ có thể lái xe đưa theo hai tên ngốc đi đến chỗ mà bọn họ nói, cũng giống như lần trước, trong lòng tôi tưởng tượng. Nghĩ rằng chắc gì đã không đánh được.

Địa phương đó là một mảng dân cư hỗn loạn, dân chúng đều nhanh nhẹn dũng cảm, trước mắt một tên hán tử một tay dứt túi quần, tay kia cầm một bình nước tương thông thả đi ở trên đường, ở hàng dưa hấu ở ven đường có

một lũ thanh niên ngồi đánh tú lơ khơ. Trên bàn gỗ có mấy quả dưa hấu đã được bổ, bọn họ làm cho tôi nghĩ tới thời thơ ấu tốt đẹp nhất của tôi - chỉ một lúc tôi đã yêu cái nơi này. Tại sao trước đây lại không biết nhỉ?

Tôi đi chậm chậm lại tìm tới tìm lui cũng chỉ có một nhà kinh doanh mì vẫn thẫn thờ hiệu Tường Ký, tôi xuống xe cầm theo cái túi, phía sau dẫn theo hai gã gốc tử, đi vào trong quán, không đợi tôi mở miệng, một thanh niên đeo tạp dề trừng mắt hỏi tôi: "Mày chính là Cường tử?" Ngay cả anh cũng không gọi.

Sau khi được xác nhận hẳn liền đi trước dẫn đường, đưa chúng tôi từ cửa sau đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa tôi lập tức choáng váng: Đây là một cái hậu viện rộng chừng cỡ 3 sân bóng rổ, trong sân đang có 17, 18 hán tử ngồi ngay ngắn, ở giữa sân có một cái bàn, bốn năm người mặc áo len sọc ngồi xung quanh, ở một góc khác, hắc quả phụ đang đứng ôm bả vai, dù sao cũng là một người từng trải, vẻ mặt coi như trấn định, nhìn lại thì Lưu Bang lại đang ngồi bên cạnh, ngả nghiêng người ngồi trên một cái ghế gỗ, một chân còn để lên mặt ghế, trong tay cầm một miếng dưa hấu ngồi gặm, nhìn thấy tôi đến còn giơ giơ lên miếng dưa, khiến cho tôi tức giận, hẳn ở trong hoàn cảnh này vẫn còn ăn không biết mệt, người không biết hẳn còn tưởng là hẳn là đầu lĩnh của cái bọn lưu manh này nữa. Thật không nghĩ tới... cái cửa hàng mì vẫn thẫn thờ hoành tráng này ở phía sau lại là sòng bạc.

Một tên côn đồ ngồi ở cái bài chính giữa tuổi tác so với tôi cũng không chênh lệch lắm, có thể là do quanh năm đánh bài hao phí tâm lực, tuổi còn trẻ mà cả đầu bạc phơ, hẳn liếc qua tôi một cái rồi ném bỏ đồng bài đang cầm trên tay, uể oải nói với giọng vênh váo: "Mang tiền đến rồi à?" Mấy người ngồi cùng bàn nghe thấy cũng đứng dậy dạt sang hai bên.

Tôi đi qua ngồi đối diện tên trẻ tuổi tóc bạc, vứt cái túi lên trên bài, trẻ tuổi tóc bạc hai mắt sáng ngời, bởi vậy tôi kết luận bọn họ chỉ là mộ lũ côn đồ, cái túi này có chứa đầy cũng không tới 100 vạn, xem ra bọn chúng đúng là nghĩ tùy tiện lừa một chút.

Tôi nói: "Xưng hô như thế nào?"

Trẻ tuổi tóc bạc ngược ngạo nói: "Mày gọi tao là lục ca là được."

Trong lòng tôi thầm chửi một câu, hiện tại tôi đang miễn cảm với cái gì "Lục" rồi "Lưu", tôi nói: "Bằng hữu của tao đặc tội mày như thế nào?"

Tiểu lục buông lỏng xuống: "Có đặc tội gì đâu, chỉ là đánh bạc thua không có tiền trả mà thôi, mày có mang tiền đến không"

Tôi quay đầu hỏi Lưu Bang: "Bọn anh chơi cái gì mà thua tới 100 vạn?"

Lưu Bang ném bỏ vỏ dừa hấu nói: "Đã nói trước là 5 đồng một lần 21 điểm, anh vừa mới thua một ván đã đòi anh 100 vạn, trên người anh có hơn 2000 cũng lấy ra đưa tất cho bọn chúng mà vẫn không được." Anh ta xoa xoa tay nói một cách ám chỉ: "Mấy vị này bình thường chơi cùng anh đều rất sòng phẳng, chắc là hôm nay có việc gì đó..."

Lưu Bang thấy tôi chỉ dẫn theo Kinh khờ, cho nên nói rất nhẹ nhàng chứ không cứng rắn, nhưng sự tình đã rất rõ ràng, tôi đoán là bình thường Lưu Bang thắng bọn họ không ít tiền, cho nên bọn côn đồ này tùy tiện tìm một cái cớ muốn lấy lại.

Tôi hỏi Lưu Bang: "Tổng cộng anh thắng bọn họ bao nhiêu tiền?"

"Cũng khoảng trên dưới 2000."

Tôi liếc mắt nhìn tiểu Lục nói: "Tiền cũng đã trả cho bọn mày hết rồi, tao đem người đi, thế nào?"

Lúc này Hắc quả phụ ngắt lời nói: "Trên người chị còn có 5000 cũng đưa cho bọn hần rồi."

Tôi trừng mắt nhìn tiểu Lục: "Người anh em, cũng hơi quá rồi?"

Tiểu Lục hơi mất tự nhiên một chút, nhưng lập tức thay đổi sắc mặt nói: "Nói nhảm ít thôi, tóm lại hôm nay không để lại 100 vạn thì bọn mày ai cũng không đi được!" Hãn vừa dứt lời 17, 18 người đều đứng lên.

Tôi cảm thấy không xong rồi, không nghĩ tới hôm nay lại chạm vào cái tử cục.

oOo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38: Nhị Ngốc, Nhị Ngốc

Hiện tại chỉ còn một biện pháp, là phải tìm cái bậc thang để cùng hạ xuống, mới có thể không bị tổn thương - nếu không như vậy thì có lẽ sẽ bị tổn thương mất hết mặt mũi, tôi đối với Kinh Kha không có một chút tin tưởng, huống chi còn mang theo một gã Triệu Bạch Kiếm vương tay vướng chân.

Tôi nói: "Thế này đi, không phải bọn mày vừa chơi 21 điểm sao, tao chơi với mày, một ván quyết thắng thua, thế nào?"

Tiểu Lục nghi hoặc nói: "Một ván?"

Tôi nói: "Đã gọi là đánh bạc, thì còn phải xem đỏ đen thế nào, chẳng lẽ 1 vạn lại thua 501?"

Tiểu Lục nghĩ một lúc nói: "Mày đã nợ tao 100 vạn rồi, giờ mà thua nữa thì sao?"

"Đơn giản mà, tao đưa mày 200 vạn."

Tiểu Lục nhìn... tôi ... từ trên xuống dưới: "Mày có nhiều tiền như vậy á?"

Tôi cười một cách cao thâm: "Chắc là mày không biết tao là ai?"

"Mày là ai?"

Một thanh niên bên cạnh tiểu Lục cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói: "Thằng này đích thực là nhìn có chút quen mắt, hình như đã xuất hiện trên truyền hình."

Tiểu Lục quay đầu lại nhìn hắn: "Chương trình pháp luật à?"

Tôi bắt kịp thời cơ đưa mặt sát về phía hắn nói: "Mày nhìn kỹ tao mà xem."

Tên tiểu tử kia rốt cục đã nhận ra tôi rồi: "Hình như là Tán Đả Vương!"

Tôi rất cục đặc ý, tôi đã nói rồi, thi đấu một thời gian dài như vậy không thể ngay cả một điểm thu hoạch cũng không có.

Tiểu Lục giương mắt nghi hoặc nhìn tôi nói: "Không phải là Tán Đả Vương...." Nhưng hắn lập tức giật mình nói: "Mày chính là người một quyền đánh cho Đoàn Thiên Lang hộc cả máu!"

Lời vừa nói xong ngay cả tiểu Lục cũng xê dịch ngồi xa ra, cảnh giác nhìn tôi.

Tôi ra vẻ nhân hậu ha ha cười: "Đều là người trên giang hồ, nên chiếu cố lẫn nhau, tao đem người đi trước. Hôm nào chúng ta ăn cơm."

Ánh mắt của tiểu Lục cuối cùng trở về cái túi đặt trên bàn của tôi. Nhấn tâm độc ác nói: "Đừng có nói kiểu đấy, bọn tao có quy củ của bọn tao, thế này đi. Không phải mày muốn đánh bạc cùng tao 1 ván à, được, nếu mà mày thắng thì không nói hai lời mang người của mày đi, thua thì không sao, để cái túi này lại, thế nào?"

Mẹ nó, xui xẻo là lại mang theo cái viên gạch chì này, nhưng mà cái danh Tán Đả Vương này của tôi rốt cục cũng đã phát ra tác dụng. Tiểu Lục đã lui lại một bước.

Tôi lấy ra điện thoại giả vờ đọc tin nhắn, nói: "VẬY bắt đầu đi." Một tên du côn đứng bên cạnh cảnh giác hỏi: "Mày làm gì thế?"

Tôi quay đầu trừng mắt nhìn hắn: "Tao có thể làm gì được? Cần gọi người thì gọi từ lâu rồi." Hắn nghĩ lại thấy cũng đúng, lại lùi trở về.

Tiểu Lục thu bài trên bàn lại ném trước mặt tôi: "Mày tráo bài đi, nếu mà lo thì đổi bộ mới cũng được."

Tôi trực tiếp cầm bài ném cho tên chia bài đứng bên cạnh: "Không thành vấn đề." Bởi vì tôi thấy Lưu Bang gật gật đầu với tôi, biết là cái bọn này đại khái sẽ không giở trò quỷ.

Chia bài tráo bài đều lên, đứng ngay ngắn nhìn tiểu Lục, tiểu Lục chỉ tôi nói: "Cường ca là khách, chia cho anh ý trước đi."

Chia bài cầm một lá bài ném tới trước mặt tôi, tôi cầm lên nhìn thấy con 8 bích, tiểu Lục cũng cầm một lá, bởi vì đã nói trước là một ván định thắng thua, nên cũng không cần tổ, cây thứ hai trực tiếp được chia tiếp. Là cây 9 cơ, vậy là tôi có 17 điểm. Hiện tại tốt nhất là được con 4 để thành vua 21 điểm, nếu mà được cây lớn hơn 4 thì thành bài phế.

Sau khi mỗi người cầm 2 cây bài tẩy, chia bài hỏi tôi: "Rút nữa không?"

Tôi cũng không dám lập tức lên tiếng, hữu dụng đối với tôi chỉ có Ách, 2, 3, 4 nói cách khác trong bộ bài 52 cây chỉ có 16 cây là vô hại đối với tôi, xác suất này... Hmm, dù sao cũng là nhỏ.

Tôi làm bộ suy nghĩ, lén lút làm một cái đọc tâm thuật về phía tiểu Lục - mọi người cho rằng tôi lấy điện thoại ra làm cái gì, đánh bạc mà không dùng đọc tâm thuật, tôi sẽ trở thành hai lúa thật rồi.

Tiểu Lục đang suy nghĩ: 15 điểm, còn cần thêm 1 cây nữa.

Nhưng tin tức này đối với tôi lại là vô dụng rồi, hiện tại tôi cần nhất chính là biết cây tiếp theo trên tay chia bài là cây gì, chuyện này... có chút khó khăn, bởi vì nếu không gian lận, ngay cả chia bài cũng chả biết.

Đúng lúc này chia bài theo thói quen tùy ý để tay lên trên bàn, vì vậy cây bài tiếp theo lộ ra mặt bên ngoài, chỉ là tôi cùng tiểu Lục ai cũng không phát hiện ra, mà chia bài lừa gạt đường phố, cũng đều có thói quen lấy tay chỉ cây bài ngay phía dưới, tôi theo góc độ của mặt bài nhìn tới, he he, có một tên côn đồ đang hai mắt nhìn thẳng vào lá bài này.

Vậy mà còn khách khí à? Dùng một phút, tôi đã tìm được đáp án mà mình đang muốn nên lập tức nói với chia bài: "Tao lấy." Sau đó quả nhiên tôi được thêm một cây Ách, chỉ thêm duy nhất 1 điểm theo như tin tức đó là cây Ách tép.

Hiện tại tôi có 18 điểm, trước mắt đang thắng.

Tiểu Lục không chút chần chờ lấy thêm một lá, sau đó mặt hớn ha hớn hở úp bài lên mặt bàn, lớn tiếng nói: "Tao không rút nữa." Sau đó trừng mắt như nằm chắc thắng lợi nhìn tôi. Chia bài hỏi tôi: "Rút nữa không?" Lúc này tôi rất cục phát hiện mình phạm phải một sai lầm chí mạng: Đọc tâm thuật nên dừng ở thời khác mấu chốt, khi nào biết hết bài tẩy thì hãy dừng.

Tất cả mọi người đều đang nhìn tôi, 3 lần đọc tâm thuật đã dừng 2 lần, hơn nữa theo luật không thể dừng 2 lần trên cùng một người, ngay cả bài của tiểu Lục là gì tôi cũng không biết, nhìn dáng vẻ hằn thì chắc chắn sẽ không thấp hơn 18 điểm, nhưng có khả năng bài hằn đã phế nên đang tính cách lừa tôi, muốn kéo tôi cùng chết.

Tay của chia bài theo thói quen lại để xuống dưới, tên côn đồ vừa rồi vẫn có thể nhìn thấy cây bài, nhưng hiện tại tôi không có khả năng tìm được tin tức từ phía hằn nữa.

Tôi ngồi nghĩ cả nửa ngày chậm chạp không đáp lại, chia bài mất kiên nhẫn nói: "Rốt cục người có rút nữa không?" Tay của tôi chợt run, vốn điện thoại đang hướng về tên côn đồ kia lại lệch ra một chút, tôi lơ đãng đảo qua, trên màn hình rõ ràng hiện lên một loạt chữ: Sao lại là một cây Ách nhỉ?

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn một cái, thấy hắn đang hết sức chăm chú giương mắt nhìn nọc bài. Tôi gõ tay lên bàn nói: "Tao vẫn muốn." Chúng côn đồ đều kinh ngạc hô lên 1 tiếng, 4 cây bài thì tỉ lệ bài phế đã rất là cao rồi.

Bài được đưa đến tay tôi khiến cho tôi thực kích động: Quả nhiên là cây Ách.

19 điểm, phần thắng đã lớn hơn rất nhiều, theo quy luật chung, tỷ lệ bài phế cũng tăng cao gấp đôi, chia bài lại bắt đầu hỏi tôi: "Muốn nữa không?"

Muốn hay không thì cứ phải nhìn đã nói sau -- đương nhiên không phải là nhìn bài trong tay mà là thông qua tên át chủ bài côn đồ kia để nhìn nọc bài.

Bởi vì tôi đã biết rằng đọc tâm thuật đã lên lv: Hắn mỗi ngày có thể dùng 5 lần, hơn nữa còn có thể đồng thời dùng trên một người.

2 tên côn đồ đáng thương kia đến giờ vẫn còn không biết là hắn chính là đồng lõa của tôi, kết cấu đầu của hắn có lẽ so với Kinh Khờ chỉ phức tạp hơn một tí, bởi vì điện thoại của tôi rất nhanh đã hiện thị ra hắn suy nghĩ cái gì: "Sẽ không khéo như vậy chứ?" Căn cứ theo kinh nghiệm. Người đầu càng đơn giản thì dùng đọc tâm thuật phản ứng lại càng nhanh. Giống Nhị Ngốc, mỗi lần dùng với hắn thì bình thường tốc độ hiển thị là im lặng tuyệt đối còn nhanh hơn so với máy tính không lắp mạng hiển thị "Inte connection fail".

Căn cứ theo nội dung hiển thị, tôi đoán chắc chắn cây bài tẩy trong tay chia bài lại là một cây Ách!

"Tao vẫn lấy."

Điều này khiến cho chúng côn đồ rung động. Tiểu Lục lạnh lùng nói: "Mày không phải định lấy nốt chỗ bài còn lại để kéo thời gian đấy chứ?"

Chơi trò bài tẩy này thì cao nhất là 20 điểm, sẽ là bình thường công đức viên mãn rồi, nhưng mà tôi đã có một điệp viên không mất tiền mà lại còn tăng cao cơ hội thắng thì đương nhiên sẽ không bỏ qua rồi, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy tên con đồ đang nhìn nọc bài ngồi ngẩn ngơ, hẳn nghĩ: Đ.M, sao lại có chuyện này xảy ra?

Tôi không thể tin được cây tiếp theo lại là cây Ách. Tôi thậm chí hoài nghi tên côn đồ này có phải hay không đã biết tôi có thể nhìn thấu tâm tư của hắn nên cố tình chơi tôi, đương nhiên không có khả năng này xảy ra.

Tôi chủ động duỗi tay về phía chia bài nói: "Đưa đây... cho tao thêm 1 cây nữa."

Tiểu Lục nghiêm mặt cảnh cáo tôi: "Nếu lật bài mà tao phát hiện mày đã phế bài từ lâu thì đừng trách tao không khách khí với mày."

Tôi tiếp nhận nốt một cây cuối cùng rồi đồng loạt ném tất cả bài cầm trong tay lên bàn nói: "21 điểm." Tôi thuận tay mở luôn bài của tiểu Lục ra: 5, 8, 7, 20 điểm, khó trách vừa rồi hắn cười sáng lạn như vậy. (Về cách chơi 21 điểm, luật lệ của các nơi khác nhau, nhưng đều có quy định cực kỳ tỉ mỉ, chơi bài theo cách của Tiểu Cường thì trong hiện tại khả năng không lớn, đừng nghiên cứu. Đừng bắt chước!).

Tôi cầm lấy cái túi, nói một chữ với Lưu Bang cùng Hắc quả phụ: "Đi!" Tôi đang cỡ nào hy vọng thật sự có thể cứ như vậy thu xếp ổn thỏa mà đi về. Nhưng mà sự thật chứng minh rằng trời luôn phụ lòng người....

"Đứng lại!" Tiểu Lục mũi không phải mũi mặt không phải mặt cầm lấy bài của tôi nói: "6 cây cộng lại 21 điểm, mày không ăn gian thì tao chặt đầu

xuống cho mày chơi!"

Tôi quay lại nói: "Bà cùng người chia đều là người của mày. Mày còn muốn thế nào?"

Tiểu Lục đập tay lên bàn: "Dù sao cái cửa này mày cũng không ra được!"

Tôi kiêu ngạo ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng: "Chẳng lẽ mày muốn động thủ với tao?" Tiểu Lục liền bị kìm hãm, rồi lập tức kiêu ngạo nói: "Tán đả vương thì sao? Tao không tin một mình mày có thể đánh gục được 20 người bọn tao."

Tôi cười nhàn nhạt. Đã tính trước chỉ về phía sau: "Tao còn có 2 huynh...." Nhìn lại, không có ai cả!

Lúc này chợt nghe thấy một thanh âm dưới chân tôi nói: "Chú nói nó đã chết chưa?"

Một thanh âm khác: "Chết rồi..."

Tôi cúi đầu nhìn, một màn quỷ dị nhất quỷ sách mới xuất hiện xong!

Chỉ thấy Triệu mặt trắng đang ngồi xổm trên mặt đất, 2 tay ôm chân, để đầu giữa 2 đầu gối, đang hết sức chăm chú quan sát một con ong mật đất vênh lên đã chết, Kinh Khờ thì quỳ trên mặt đất, 2 tay chống xuống đất, cũng đang giương mắt nhìn con ong mật đã chết đấy.

Chẳng những tôi thần thờ, tất cả mọi người ở đây đều thần thờ, thật sự là quá quỷ dị rồi, hai thanh niên cộng lại trên 60 tuổi, cong đít lên quan sát ong mật, hơn nữa mông của Kinh Kha nhìn thật là hùng vĩ - loại cảm giác này đã thoát ra khỏi trình độ buồn cười và tức cười, mà là âm hàn, năm đó bọn người Lệnh Hồ Xung thấy Đông Phương Bất Bại ngồi thêu hoa khăng định là đang có loại cảm giác này!

Hai tên ngốc căn bản vẫn không cảm giác được biến hóa của ngoại giới, Triệu mặt trắng nhặt hai que củi gắp con ong đã chết, nói: "Để nó ở bên cạnh tổ kiến, lúc sau sẽ có thể có một đồng kiến."

Kinh Kha: "Ừ..."

Trong nháy mắt tôi thấy xong rồi, tôi thật sự không thể chịu nổi nữa, tôi biết đại thế của chúng tôi đã mất, hết muốn chơi rồi, muốn đánh rắm, muốn hai cước cùng giẫm, không tranh với đời - Tôi lập tức thay đổi lại thần sắc, cọt nhả nói với Tiểu Lục: "Kỳ thật ... trong cái túi này của tao..."

Tôi còn chưa nói xong, một tên côn đồ cười đá một cước vào hông Kinh Kha, mắng: "Hóa ra là hai thằng ngốc."

Kinh Kha vỗ vỗ hông, quay đầu nhìn lại, từ cặp chân kia nâng lên trên mặt, dùng ánh mắt hơi hột nhìn thẳng tên côn đồ, hỏi: "Là mày đá tao?"

Tên côn đồ này bị nhìn cũng lập tức phát cáu, nói: "Đúng...Tao."

Phi thường đột ngột, Kinh Kha nhảy lên dùng đầu bả vai húc vào.... bụng cái tên côn đồ này khiến hắn bay lên cao, trong góc sân có một cái nồi lớn nấu mì vằn thắn đang bốc hơi cuồn cuộn, oành oành một tiếng... tên côn đồ này đã tiến vào trong nồi, nửa người hắn ngồi trong nồi, tay chân khua khoảng loạn lên, mạnh mẽ phát ra một tiếng tru tê tâm liệt phổi, Kinh Kha đứng bên cạnh, nghiêng đầu gãi hông tiếp tục nhìn trò chơi của hắn.

Triệu mặt trắng ngẩng đầu lên nhìn, cười khẩy hai tiếng, tiếp tục nhìn ong mật...

Tràng cảnh lại tiếp tục trở nên quỷ dị...

Trong cục diện này, rõ ràng chẳng ai nhớ tới phải đi kéo tên tiểu tử kia ra khỏi cái nồi lớn, đều đang ngơ ngác nhìn. Tiểu tử kia thảm thiết dùng hai

tay cầm thành nồi muốn nhảy ra, chuẩn bị thành công thì Kinh Kha đứng lúc bố ra một cước, xem ra người này không chín hăn thề không bỏ qua.

Việc này rốt cục đẩy lên công phần, một tên côn đồ cách Kinh Kha gần nhất một quyền đánh vào eo Kinh Kha, Kinh Kha không nói hai lời, quay người đánh một quyền ngay trên mặt hăn, trong tích tắc liền thấy sắc mặt người này méo sẹo, máu bắn tung tóe kèm theo vài miếng ngọc vỡ - đó ước chừng là 2 3 cái răng trong mồm hăn.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Kinh Kha ra tay, sự độc ác của Nhị Ngốc, tuyệt đối là cuộc đời tôi ít thấy, tôi chắc đã quên thân phận chính thức của anh ta: Là một sát thủ.

Trong lòng có chỗ dựa, tôi cười tủm tỉm nhìn tiểu Lục, giơ cái túi trong tay nói: "Mày muốn cái này?"

Có thể là do nụ cười của tôi mê hoặc hăn, hoặc là hăn nghĩ tôi muốn bỏ tiền cho xong việc, duỗi tay nói: "Đưa đây."

"Cộp!" Tôi cầm túi xoay tròn một vòng, nhìn lại chỗ cái túi của tôi bay qua, hai tay của tiểu Lục bị đập gãy giống như là hai cái chân ghế, sự thật chứng minh: Dùng tay bắt gạch bay là một hành động không có lý trí, dù là bên ngoài viên gạch còn bọc một lớp da.

Cái túi này của tôi... không phải là túi bình thường, túi bình thường ném như vậy thì vải đã sớm rách rồi, về huyền bí của cái túi này..., có thơ viết: Tiểu Cường bản chuyên bao, Bánh Bao trong tay tuyến. Gặp đi mật mật phùng, ý sợ chậm chạp về.

Chỗ này lập tức đại loạn, hiệu quả khiến 7 8 tên côn đồ cật mạnh vây quanh Kinh Kha đánh nhau, năm tay như mưa rơi vào đầy người, chắc là Nhị Ngốc được sủng mà kinh, thông thả ung dung từng bước bước lùi lại, muốn chính xác để hình dung Nhị Ngốc, vậy chỉ có thể nói hăn là sự phối hợp giữa Hồ Tam Nương cùng Chu Quý, độc, cay, đối diện những năm tay

bay đến, có thể tránh thì tránh, không tránh được thì liền rập khuôn trả lại, nhìn thân thể của hắn, đối phó với những người này chắc là không có vấn đề.

Ý nghĩ của tôi là đánh giặc thì phải bắt vua, có thể tiểu Lục này còn nhanh hơn cả cá, hai tay run rẩy ngã một cái đã chui vào đám người phía sau, tôi cầm túi đuối theo vừa vặn đâm đầu vào hai tên côn đồ đang nhao lên, lấy tay xấn tay áo muốn động thủ với tôi, tôi nghiêm mặt quát một tiếng: "Ai dám?"

Danh xưng Tán Đả Vương đâu phải là khoe khoang, hơn nữa tôi ngoài mạnh trong yếu hô một tiếng như vậy (Trong yếu không nhìn thấy), hai tên côn đồ vội vàng lui trở về, nhưng cứ như vậy lại khiến Kinh Kha có thêm gánh nặng: Gần 2 chục người làm thành một vòng tròn, tình nguyện chờ chứ không có ai qua đây khiêu chiến tôi, mà tôi cũng không dám dễ dàng qua giúp, nếu bị vây, Tán Đả Vương tôi không lộ tẩy không được.

Cứ như vậy tình huống bắt đầu nguy cấp, vạn nhất Nhị Ngốc không kham nổi thì bọn tôi toàn bộ phải nằm lại đây, hiện tại chỉ có thể liều mạng, tôi hô to với Lưu Bang cùng Hắc quả phụ: "Hai người dẫn tiểu Triệu đi trước đi." Nói xong tôi kiểm tra lại một chút rồi cầm túi gạch, chuẩn bị phát động một lần trùng kích mang tính tự sát.

Lưu Bang trước tiên đẩy Hắc quả phụ chạy đi, sau đó kéo áo Triệu Bạch Kiểm còn đang ngồi trên mặt đất. Sau khi Triệu Bạch Kiểm đứng dậy, phát hiện không thấy Kinh Kha đâu, hắn "Di!" một tiếng, nhìn thấy Kinh Kha đã bị vùi lấp trong trận địa của địch, Triệu Bạch Kiểm giây thoát khỏi Lưu Bang, nhìn trái nhìn phải, tiện tay cầm lấy một cái vĩ đập ruồi, chậm rãi đi qua.

Tôi hô to lên một tiếng: "Tiểu Triệu, quay lại!"

Nhưng mà hết thấy đã quá chậm.....

oOo

SỬ THƯỢNG ĐẾ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Người Tiếp Cận Thượng Đế Nhất

Sau khi Triệu Bạch Kiểm đi đến phía sau đám người, trước hết hẩn ló đầu nhìn thoáng qua Kinh Kha đang bị vây ở bên trong rồi vỗ vỗ bả vai một tên côn đồ đứng phía bên ngoài, tên kia quay đầu lại, ngạc nhiên nói: "Người..."

"Bốp!" Không đợi hẩn nói xong cái gì, Triệu Bạch Kiểm quạt vĩ đập ruồi thẳng vào mặt hẩn, dấu vết bằng phẳng như bị ấn một quân cờ năm quân(1).

"Đệt!" Tên con đồ kia giận tím mặt, lao tới vả một cái tát, tôi sợ hãi hít vào một hơi lạnh khí, với vóc người nhỏ bé của Triệu Bạch Kiểm mà bị đánh một phát tát này thì không thể không tàn.

Nhưng nếu quan sát cẩn thận sẽ phát hiện, sau một khắc tên côn đồ kia bắt đầu giơ tay thì Triệu Bạch Kiểm đã bắt đầu cúi người, đến khi tay hẩn vung tới thì Triệu Bạch Kiểm đã nửa ngồi xồm xuống đất rồi, cú này cứ thế sạt qua đầu hẩn, đánh vào khoảng không.

"Bốp!" Triệu Bạch Kiểm lại dễ dàng vỗ một lần nữa lên trên mặt tên côn đồ kia, vẫn tạo thành một quân cờ trên mặt, ăn 2 cái vả, tên côn đồ này rõ ràng đã bắt đầu bước loạn choạng, mê hoặc đi lão đảo vài bước, tôi chớp đúng thời cơ dậm chân tiến lên một bước thông dong quất qua một bao....

Triệu Bạch Kiểm cúi đầu nhìn hẩn, rồi lại ngẩng đầu nhìn tôi, có vẻ như hơi lúng túng, cuối cùng, hẩn thật nghiêm túc nói với tôi: "Anh không cần

nhúng tay."

Tôi: "...."

Nói xong câu đấy, hấn cầm vĩ đập ruồi rồi vỗ vỗ vào một tên côn đồ khác trong đám người, tên côn đồ kia vừa mới quay đầu lại - "Bốp!", một quân cờ lại xuất hiện trên mặt, sau đó Triệu Bạch Kiềm chậm rãi bước sang bên cạnh một bước, tránh được một cước của tên kia đá tới. "Bốp!", sau một cái vả thứ hai, một người sống đời sống thực vật trực tiếp sinh ra.

Kỳ lạ là, sau khi vỗ người thứ hai đến mức hơn cả giận muốn điên lên, Triệu Bạch Kiềm lại hành động thông dong, ánh mắt trở nên ngốc trệ, giống như là uống rượu say thất tha thất thểu chạy loạn trong sân, không có nửa điểm lực công kích.

Vào lúc Triệu Bạch Kiềm chế tạo thành công người sống thực vật thứ ba. Lũ lưu manh bắt đầu để ý. Lập tức phân ra bốn năm người đến đối phó với tên ngốc này, bọn họ đồng loạt bay lên đá ra một cước, Triệu Bạch Kiềm xoay người chạy vài bước. Rồi lại chậm rãi quay trở về: "Bốp, bốp, bốp, bốp!", cho mỗi người một phát vào mặt, sau đó vô duyên vô cớ lệch đầu sang một bên, một quả đấm của tên côn đồ vô tri vô giác đã đánh trượt, "Bốp!", lập tức biến thành người sống thực vật.

Lúc này, một màn cực kỳ quái dị bỗng nhiên được trình diễn, chỉ thấy Triệu Bạch Kiềm hơi khom lưng, sau đó dùng lực nhảy lên cao một thước, đang lúc tôi thấy khó hiểu, một tên côn đồ đá ngang qua trong chân tơ kẽ tóc sạt qua dưới người Triệu Bạch Kiềm....

Biết vì sao quái dị rồi chứ?

Dưới tình huống bình thường, A đá ngang ra một cái, B sẽ nhảy lên, chuyện này cũng chẳng có gì kỳ lạ. Nhưng mà tình huống hiện tại là: A đang đứng rất bình thường. B đột nhiên nhảy lên cao, sau đó như kiểu để

phối hợp A mới đá ngang ra một cước, giống như là hai tên ngọc quay phim võ thuật.

Nhưng mà Triệu Bạch Kiếm cùng tên côn đồ kia hiển nhiên là không quen biết, vậy chỉ có một cách giải thích: Tên côn đồ vừa định dùng một chiêu này - còn chưa có dùng. Đã bị Triệu Ngọc Tử của chúng ta cảm thấy được rồi....

Quá khủng bố!

Tôi ngây ngốc đứng nhìn một lúc mới phát hiện ra một việc: Động tác của Triệu Bạch Kiếm sở dĩ chậm chạp là do thân thể hắc quá suy yếu, mấy tên côn đồ này tùy tiện chọn một người cũng cường tráng hơn nhiều so với hắc. Còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên tôi gặp hắc còn cơ hồ coi hắc như là một u linh không? Nếu không phải dự đoán được trước đối phương sẽ dùng chiêu gì, hắc căn bản một quyền cũng không thể tránh khỏi.

Nhưng mà viên đạn có nhanh nữa, cũng sẽ không chuyển hướng, nếu trước khi người nổ súng tao biết được suy nghĩ của mày, cả đời này mày cũng đừng mong bắn trúng được tao.

Cùng một đạo lý, mặc dù động tác của Triệu Bạch Kiếm chậm chạp như một người bệnh bị tắc động mạch não, nhưng hắc không trúng một quyền một cước nào, nhưng mà như thế cũng khiến thể lực của hắc giảm sút rõ ràng, vừa rồi có thể hai vả làm ngất một người, hiện tại thì cần bốn năm cái thậm chí là nhiều hơn, về sau thì cái vĩ của hắc đã không thể tạo thành uy hiếp với người khác. Đến giờ thì mấy tên này bị hắc quay đến mức đầu óc choáng váng đá bừa một cước, lúc này mới nằm xuống, ngất đi.

Nhưng như vậy là đã đủ rồi, sau khi hắc thanh toán được sáu bảy người, Kinh Kha đại phát thần uy, một quyền một cước có thể đánh ngã một gã, cho dù như thế, người đến đánh Kinh Kha vẫn nhiều hơn so với Triệu Bạch Kiếm. Rất đơn giản, một tướng quân mặc áo giáp cầm binh khí, hắc có can

đảm một mình đối mặt với thiên quân vạn mã, nhưng hẳn rất khó có dũng khí đối mặt với một nữ nhân ngang ngược bùng một chậu cứt - vũ khí của Triệu Bạch Kiểm thật sự là quá ác độc.

Lúc này rốt cuộc có mấy tên côn đồ nhớ tới nhặt lên cây gậy bên cạnh, xem ra trong chận hỗn chiến này bọn họ chuẩn bị vẫn chưa đủ, ngược lại lần này bọn họ lại nhắc nhở cho Kinh Kha, Nhị Ngốc thấy có người cầm gậy xông lên, nhìn trái nhìn phải, cầm lấy cái muôi ở trên kệ bếp, đúng lúc hai cây gậy nhắm đầu đập xuống thì, Nhị Ngốc thuận tay vung muôi, hai cây gậy cùng lúc bị chém đứt....

Mấy tên côn đồ còn lại lạnh cả tim gan, đều đứng ở xa xa, tiểu Lục hô to: "Ba Nhi, đi gọi người!"

Tôi kinh hãi, không thể tưởng tượng được mấy tên côn đồ còn có quân dự bị, nếu lại còn tới thêm 20 người nữa thì vô luận như thế nào cũng không thể đối phó được. Tôi liếc mắt nhìn tên côn đồ gọi là Ba Nhi kia thì nửa người hẳn đã ở bên ngoài cửa, bỗng nhiên lại kêu thảm một tiếng ôm đầu ngã ra đằng sau, từ ngoài cửa, Lưu Bang mang theo một cái chân bàn trong tay thông thả dạo bước trở về, nguyên lại tiểu tử này căn bản chưa đi, một mực đứng ở ngoài cửa nhìn.

Ba Nhi vừa mới lão đảo đứng lên, từ phía sau Lưu Bang nhảy ra một viên hãn tướng, hai tay cầm một vật nhỏ hình thù cổ quái, liên tiếp đập vào đầu Ba Nhi, mắng to: "Cho người đòi tiền của lão nương, cho người đi gọi người..." Chính là dân gian nhân tình Hắc quả phụ Quách Thiên Phượng của Lưu Bang, lập tức trên đầu Ba Nhi nổi lên một loạt cục nhỏ, Hắc quả phụ hả giận xong, lấy tay đặt vũ khí ở dưới chân, hóa ra là một đôi giày cao gót.

Việc này, khiến mấy tên côn đồ vốn không thể đánh lại đã hoàn toàn tuyệt vọng, bọn họ đồng loạt nhảy ra, hô: "Chúng tôi không đánh nữa." Khiến cho tôi dở khóc dở cười chính là trong đó có cả tiểu Lục, trước tiên

tôi nhìn Nhị Ngốc, quần áo trên người hắn đã rách toang, nhưng mà người thì vẫn ổn, thậm chí chính là vị bị hắn ném vào trong nồi, phàm là bộ phận không lộ ra được bên ngoài đều bị nấu đến mức trong trắng ngoài hồng, đáng vẻ nhìn qua rất là ngon, hiện tại đang đứng ở trong góc tường lấy quần lau nước mắt.

Tôi đi đến trước mặt tiểu Lục, hỏi: "Không đánh nữa?"

Hắn dùng sức gật mạnh đầu.

Tôi đá một cước vào bụng dưới của hắn: "Sao không sớm dừng?" Tôi khua túi về hướng mấy tên côn đồ, bọn họ sợ tới mức ngồi xổm xuống.

Kinh Kha có chút tức giận đi đến trước mặt Triệu Bạch Kiếm, nắm lấy vai của hắn nói: "Bọn anh đợi chú lâu như vậy, chú ở đâu?"

Triệu mặt trắng cầm vĩ đập ruồi làm động tác dứt kiếm vào vỏ. Ngờ ngàng nói: "Em không biết anh đang đợi em...."

Tôi cũng không hiểu hai tên ngốc này đang nói cái gì. Tôi nói: "Bọn ta đi thôi."

Lưu Bang nhìn tôi lắc đầu, sau đó mỉm cười tủm tỉm đi đến trước mặt tiểu Lục, nói: "Chú làm khó anh. Là ai sai chú?"

Một câu này của hắn lập tức nhắc nhở tôi, theo lời Lưu Bang, hắn cùng tiểu Lục bình thường vẫn chơi với nhau không có gì, nhưng mà vì cái gì hôm nay bọn họ lại đột nhiên thay mặt, biểu hiện bên ngoài là vì thua nhiều nên muốn đòi lại, có thể vì 2000 đồng tiền mà đáng giá cho bọn họ phải làm như vậy sao?

Tiểu Lục khó khăn bò dậy. Ôm bụng miễn cưỡng cười nói: "Lưu ca, tôi chỉ là muốn đùa với anh một chút mà thôi..."

Lưu Bang một chân ghế đập tiểu Lục ngã trên mặt đất, máu trên đầu nhanh chóng khiến tóc bạc của hắn nhuộm hồng, nằm lăn ra đất, quần quai như con rắn nhỏ. Lưu Bang chống gậy, vẫn như trước cười tủm tỉm nói: "Hiện tại chơi đùa xong rồi, nói đi, là ai?"

Tôi rùng người một cái. Không thể tưởng được Lưu Bang trở mình trở mặt nhanh đến vậy, nói thế nào thì tiểu Lục đối với hắn cũng không tệ, không đánh không mắng lại còn cho dưa hấu để ăn.

Tiểu Lục quỳ rạp trên mặt đất rên rỉ nói: "Lưu ca, anh tha cho em đi. Tiền của anh em sẽ trả lại anh." Một tên côn đồ bên cạnh nơm nớp lo sợ đem tiền của Lưu Bang cùng Hắc quả phụ móc ra trả lại cho hắn.

Lưu Bang cầm lấy rồi thuận tay đưa cho Hắc quả phụ. Tất cả mọi người ở đây đều nghĩ rằng việc này đã đến thời điểm chấm dứt, Lưu Bang cầm một cái ghế băng đi tới, hắn nhẹ nhàng để một cái chân ghế lên tay của tiểu Lục, mỉm hơi đặt lên mặt ghế, cười như không cười nói: "Chú không nói cho anh biết anh sẽ ngồi lên trên.."

Hắc quả phụ rốt cục không nhìn được nữa, nàng kéo tay Lưu Bang nói: "Bỏ đi..."

Lưu Bang mạnh mẽ gạt tay nàng, nghiêm mặt nói: "Có người muốn hại anh, em không cho anh tìm ra người này có phải muốn để anh chết phải không?" Hắc quả phụ sững sờ một lúc, không nói gì đứng một bên.

Lưu Bang quay đầu lại, bộc lộ vẻ mặt hung ác nói: "Mày có tin hay không tao sẽ ngồi gãy từng tấc xương cốt trên người mày?"

....Lưu Bang là một hoàng đế đặc biệt trong lịch sử Trung Quốc, từ khi hắn chém bạch xà khởi nghĩa, luôn trong hoàn cảnh bị người vây khốn, sau đó phá vòng vây, rồi lại bị vây... Nhưng mà cho dù một lần cũng không thể chính thức đưa hắn vào chỗ chết, việc này có quan hệ với xuất thân bản hàn cùng tư thái xử thế của hắn, nhưng lại tạo thành thói quen đặc biệt nhảy

cảm với nguy cơ của hãn, mãi đến sau này, hãn đoạt được thiên hạ, những tên phản bội hãn cũng đều bị băm thành thịt, Lưu Bang có thể nòng hậu tiếp đãi thiên hạ, nhưng đối với người bên cạnh lại đặc biệt ngoan độc, điểm này lại ngược lại với Hạng Vũ.

Lưu Bang dần dần tăng thêm lực đạo, tiểu Lục đau đến mức diện mạo méo xệch, rốt cục hô: "Có người bỏ ra vạn khối để bọn em làm như vậy!"

Lưu Bang lập tức ngừng tay, hỏi: "Là ai, người đó nói như thế nào?"

"... Cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp mặt, hãn trực tiếp vứt cho bọn em 10 vạn khối bảo chúng ta làm như vậy."

"Hãn không nói là tại sao?"

"Không..." Tiểu Lục vừa nói một chữ Lưu Bang liền càng dè mạnh ghé xuống, tiểu Lục khóc kêu lên: "Em nhớ ra rồi, hãn nói chỉ cần có thể đưa một người gọi là Tiểu Cường đến là được, việc khác với bọn em không có quan hệ!"

"Thật vậy?" Lưu Bang sát ngôn quan sắc (2), thấy mấy tên côn đồ ngồi ở chân tường đang sợ hãi nhìn hãn, liền hỏi: "Việc này bọn mày có biết không?"

Mấy tên côn đồ hỗn loạn nói: "Biết!". "Đúng như vậy."

Lưu Bang quăng bỏ cái ghế, nói với tôi: "Xem ra người kia muốn đổi phỏ với chú."

Tôi kinh hãi, không nghĩ tới việc này lại liên quan đến tôi, lập tức nghĩ tới có thể đã thực sự trúng kế diệu hồ ly sơn của đối phương, tôi vội vàng chạy ra ngoài gọi điện thoại, vô luận trong nhà, trường học hay là tửu quán cũng đều báo lên là an toàn, tôi lập tức nghĩ tới: Kỳ thực tôi không phải là hồ....

Lưu Bang nâng tiểu Lục dậy, giống như chuyện gì cũng không có phát sinh nói: "Bây giờ các chú có tiền rồi, sau này mỗi ngày anh lại đến chơi." Bất quá không ai dám đáp trả lại hẳn.

Hiện tại tôi đang lục lại toàn bộ trí nhớ, vừa dẫn bọn Nhị Ngốc đi về vừa suy nghĩ việc này, vừa ra cửa Hắc quả phụ liền lấy cớ có việc gấp tự mình lái xe rời đi, hành động vừa rồi của Lưu Bang hiển nhiên đã dọa sợ nàng, ít nhất làm cho nàng cảm thấy không thoải mái. Hắc quả phụ đi rồi Lưu Bang hỏi tôi: "Vừa rồi anh làm gì sai sao? Nếu là nữ nhân họ Lã kia thì khẳng định còn oán trách là anh nương tay rồi."

Tôi biết hẳn đang nói tới Lữ Hậu, tôi mở lời nói: "Nghe nói chị dâu rất đẹp?"

Lưu Bang gật đầu nói: "Còn hơn..."

Sau đó chúng ta trăm miệng một lời: "Tương đối có vài phần tư sắc"

Tôi cười nói: "Chị dâu phong tao như vậy, nhưng mà vì sao anh lại không thích nàng thế?"

Lưu Bang suy nghĩ một chút gật gật đầu: "Xem ra anh hơi chú trọng phẩm vị."

Tôi: "..."

Ngồi lên xe, tôi quay lại hỏi Triệu mặt trắng: "Tiểu Triệu, hôm nay coi như chú đã lập công lớn." Tôi bỗng nhiên phát hiện hai tên ngốc đã không còn thân mật như trước nữa, tôi hỏi Kinh Kha: "Hai người làm sao vậy?"

Nhị Ngốc giống như đang giận dữ ai nói: "Đều tại nó không chịu tới!"

Đối với cái kiểu hỏi một đằng trả lời một nẻo này tôi chỉ có thể lắc đầu cười khổ, cho nên vì sao Triệu mặt trắng có một thân hảo công phu, đương

nhiên là càng hỏi càng không rõ, bất quá tôi nghĩ Triệu Bạch Kiểm dường như cũng không biết công phu, hẳn chỉ là có thể đề cao cảm giác biết trước đối phương sẽ ra chiêu gì mà thôi, việc này khiến tôi nghĩ tới câu nói thường xuyên đọng ở cửa miệng của hắn: Có sát khí!

Chắc vậy, tôi đoán là hắn có thể cảm nhận được sát khí trên người người khác để có thể tránh thoát được hành vi gây bất lợi đối với hắn, nhưng chuyện này thì vì sao lại không thể dùng khoa học để giải thích được, không phải có một câu nói sao, kẻ ngốc là người tiếp cận nhất với thượng đế....

Hiện tại tôi nghĩ tới nhiều nhất là ai chịu bỏ ra 10 vạn đồng tiền để thuê một băng côn đồ vớ vẩn đi đối phó với tôi? Nếu hắn thực sự coi tôi trở thành địch nhân mà nói, hẳn nên thực sự hiểu rằng mười mấy tên côn đồ cũng không thể tạo cho tôi một phiền toái lớn, có lẽ hắn làm như vậy ngược lại là muốn nhắc nhở tôi rằng hắn hiểu rõ tôi đến từng chi tiết, tôi có rất nhiều bằng hữu, vì sao hắn lại nhắm vào Lưu Bang?

Nói như vậy, hẳn thật sự chỉ là một trò đùa ác ý mà thôi: Con cóc không cắn người, nó chơi đùa bạn.

oOo

(1) Quân cờ tướng Trung Quốc, có hình ngũ giác

(2) Sát ngôn quan sắc: tùy mặt gửi lời thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, đoán ý qua lời nói và sắc mặt

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40: Chuyện Đàm Tiểu Văn Võ Dục Tài Hôi Phi Yên Diệt

Sau khi chúng tôi về nhà thì Hạng Vũ và Lý Sư Sư cũng đã về, gặp lại một tổ năm người, bên dưới là đoạn đối thoại của bọn họ: "Hạng đại ca, cùng Trương Băng thế nào rồi?"

"Ừ ừ, rất tốt, em thì sao, gần đây đang bận gì vậy?"

"Bạn linh tinh, đi thi, về vùng quê, mấy ngày nữa lại tham gia một cuộc thi biển."

.....

"Doanh đại ca, anh lại béo lên à, lên được thêm 30kg ko anh?"

"A a, nự tử ngọc, không cộ tiền thì đòi cường tự, nhìn iem mặc hớ hết cá thịt ra, ra thệ thộng gì?"

"Ơ không cái này gọi là lộ tề trang, hiện nay là thịnh hành nhất, nhưng mà đúng là mua xong lại hối hận, căn bản là không lưu hành cổ phục." Lý Sư Sư nhỏ giọng nói với tôi: "Anh họ, em mang vài món quần áo đến đây, em nghĩ sửa lại một chút mới mặc được."

Tôi hạ giọng nói: "Vứt hết đi." Tôi nhìn thoáng qua Bánh Bao trong phòng ngủ, làm thủ thế vẫy vẫy bọn họ đến trước mặt hỏi: "Gần đây mọi người có xảy ra chuyện gì không?"

Sau khi bọn họ nghe qua chuyện trong nhà mất trộm cùng chuyện các hảo hán Lương Sơn, trao đổi ánh mắt với nhau một lúc, cũng đều lắc đầu, Hạng Vũ nói: "Mai anh sẽ đi thăm Trương Thuận."

Tôi hỏi: "Anh có cảm giác bị người bám theo không?"

Hạng Vũ nói: "Cũng không rõ lắm, cho dù là có người theo thì phải làm sao đây?"

Lý Sư Sư bỗng nhiên che miệng nói: "Trời ơi, thảo nào mấy ngày nay em cảm thấy có người nhìn trộm em."

Tôi liếc mắt nhìn vòng eo bạch ngọc của nàng, cười he he mấy tiếng, Lý Sư Sư: "Đúng rồi đúng rồi, chính là như thế...." Nàng lập tức hiểu ra, đỏ mặt không nói.

Tần Thủy Hoàng cảnh giác nhìn bốn phía, tôi biết anh ta làm hoàng đế, ở trong hoàn cảnh này có cảm giác thiếu an toàn. Vì vậy hô to một tiếng: "Tiểu Triệu. Có sát khí!"

Triệu mặt trắng mờ mịt ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, sau đó khinh bỉ liếc mắt nhìn tôi, tiếp tục bận bịu chuyện của mình.

Tôi nói với Tần Thủy Hoàng: "Xem ra chúng ta tạm thời vẫn an toàn."

Lúc này Lưu Bang nhanh như chớp chạy đến cửa phòng ngủ. Bám vào khung cửa cột nhà nói với Bánh Bao: "Gần đây em có khỏe không?"

.....

Buổi sáng ngày thứ hai tôi lại bị điện thoại đánh thức, một thanh âm nhân hậu nho nhã lễ độ nói: "Tiêu chủ nhiệm à, tôi là Lý Hà, anh có thể đến trường học một chuyến không, người của chúng tôi đang ở đó chờ anh."

Tôi gạt bỏ rỉ mắt mơ mơ màng màng nói: "Lý Hà, ai nhỉ?"

Đối phương khó xử nói: "Tôi..."

"À, nhớ rồi. Anh là Lý trưởng phòng trong Bộ Xây Dựng." Tôi cũng rất vô ý vô tứ, bởi vì bọn tôi vừa mới gặp không quá hai ngày, chỉ cần tôi nghĩ đến việc mở rộng Văn Võ Dục Tài không phải là chuyện đùa, mấy người không tốt có thể ở sau mằng tôi đưa cái mũi lên trên mặt, cho nên lựa chọn là quên mất đi.

Tôi nói: "Lý trưởng phòng tìm tôi có việc gì à?"

Lý Hà khôi phục lại thanh âm vững vàng nói: "Trải qua nghiên cứu, chúng tôi quyết định đồng ý yêu cầu của anh, chủ tịch hội võ thuật của chúng tôi nói đúng, võ thuật nhân tài càng cần hơn phải được bồi dưỡng từ nhỏ."

Tôi trợn mắt há hốc mồm nói: "Đầu óc của các anh..." May mắn là tôi đã hoàn toàn tỉnh táo rồi. Lý trí đem mấy chữ sau lược bỏ bớt đi, "Được rồi, bây giờ tôi sẽ qua đó."

Nói thật hiện tại tôi không có tâm tư làm việc này, các hảo hán tạm thời sẽ không đi. Nhưng cho dù trường học có làm xong ngay ngày mai, bọn họ ai có tâm tư đi dạy trẻ con? Ở trong tối, địch nhân của chúng tôi còn đang dăm dăm giương mắt hồ nhìn bọn tôi, việc này cũng may là Tiểu Cường tôi, năm đó trải qua một thời lưu manh đã từng phát tờ rơi, làm quảng cáo, làm nhân viên kinh doanh, trải qua cuộc sống phong phú khiến cho tôi sở hữu một trái tim kiên cường, đối thành người khác nhất định đến ngủ cũng không được, Ngũ Tử Tư có dũng mãnh hay không? Năm đó vì tìm cách trốn vào thành mà bạc hết cả tóc.

Cũng may nghe khẩu khí của Lý Hà thì chuyện mở rộng đường như đã bị nhỏ mà hóa thành không, nếu không thì đã chẳng có khả năng anh ta không tự mình đến trường, nghĩ cũng không có khả năng có người nguyện ý xuất ra mấy trăm triệu để đầu tư vào một khu tiểu học hy vọng, Lý Hà có thể

cho tôi một khu tiểu lâu tôi cũng đã thỏa mãn rồi, đến lúc đó thì vừa lúc Nhan Cảnh Sinh cùng 300 Nhạc Phi quân cũng không có chuyện gì, tôi chiêu mộ mấy học sinh nhi đồng nhét cho hắn, cũng xem như đã hoàn thành tâm nguyện của lão Trương.

Tôi lái xe tới trường học, còn chưa đến cổng trường, đã thấy một chiếc xe màu đen phổ biến đỗ ở đó, một công trình sư bụng bự đứng bên cạnh xe, tôi xuống xe bắt tay anh ta, anh ta thực ngắn gọn tự giới thiệu nói: "Tôi họ Thôi, anh là Tiêu chủ nhiệm đúng không?"

Tôi nói: "Anh cứ gọi tôi là Tiểu Cường là được."

Thôi Công không một chút khách sáo, mở ra một bản vẽ xanh xanh đỏ đỏ như là bản đồ kho báu, chỉ vào một chỗ nói: "Anh xem, đây là thiết kế của chúng tôi..."

Tôi vội vàng nói: "Không cần phải cho tôi xem, hoa mắt, anh cứ nói là được."

Thôi Công nói ok một tiếng, gọn gàng thu hồi lại bản đồ, chỉ xuống dưới đất chỗ chúng tôi đang đứng nói: "Chỗ này, sau này chính là một quảng trường bê tông, đi qua chỗ này..., sẽ đi đến khu trường học." Hắn đơn giản bổ sung thêm hai câu vị trí của bồn hoa cùng bãi cỏ, chui vào trong xe, nhìn thấy tôi còn đứng ngây ngốc, quay kính xe xuống nói với tôi: "Đi theo xe của bọn tôi."

Tôi vội vàng khởi động xe đi theo bọn họ, tôi đang có chút khó chịu, người này tại sao ngồi cái xe cũ nát mà khẩu khí so với Ba Đốn còn kiêu căng hơn vậy.

Tôi đi theo xe bọn họ vào cổng trường không bao lâu thì dừng lại, trước mắt chúng tôi là khu nhà dạy học cùng ký túc xá của các hảo hán, Thôi Công nhìn cũng không thèm nhìn mấy tòa nhà này, tay anh ta vươn ngang chỉ vào khu vườn trường rộng lớn phía xa, bừa bãi nói: "Đây là khu nhà

dạy học mới của chúng ta... vậy đây là khoảng đất trước mặt khu nhà dạy học, cách đó ước chừng trên dưới 500m là 4 tòa nhà chính hiện đại, sơ bộ tưởng tượng thì khu dạy học cùng khu ăn ở của chúng ta sẽ phân chia ra, từ tòa nhà này đến tòa nhà kia cũng ít nhất làm được một cái diễn võ trường siêu lớn, song song cách nhau khoảng 500m, khoảng đất giữa khu ăn ở cùng khu dạy học, sẽ được bọn tôi chuyển đến một ít cổ thụ, như vậy các học sinh đi qua lại bên dưới sẽ có cảm giác tương tự như phong cách cổ...."

Tôi vội vàng ngăn anh ta lại: "Trước hết đừng nói vội, tôi có thể xem giấy chứng nhận của anh không?"

Thôi Công đang nói hưng phấn thì bị tôi đánh gãy, không vui nói: "Chứng nhận nào, thẻ công tác à?"

Tôi nói: "Mặc kệ là thẻ công tác hay là bệnh án cũng được hết, để tôi còn điều chỉnh lại thái độ đối với ngài."

Thôi Công nhặc nhiên nói: "Anh không tin tôi?"

Tôi hỏi lại: "Mẹ của Tiểu Minh có ba đứa con, đứa lớn nhất gọi là Đại Mao, đứa thứ hai gọi là Nhị Mao, đứa con thứ ba gọi là gì?"

Thôi Công: "Tam Mao..."

Tôi quay đầu dò xét, rồi tiến đến chiếc xe của bọn họ, nói với lái xe: "Bệnh viện của bọn anh cho bệnh nhân ra ngoài hít thở cũng dùng loại biện pháp đặc thù à?"

Thôi Công dờ khóc dờ cười đi qua một bên gọi điện thoại, chỉ chốc lát Lý Hà liền gọi điện thoại tới: "Nghe nói anh coi tổng công trình sư của chúng tôi thành người bị bệnh thần kinh?"

Tôi hỏi hân: "Tổng công trình sư của các anh có phải một nam ngồi một cái xe cà tàng, mặc áo sơ mi nhìn đã biết hai tuần chưa giặt, đáng vẻ hào

sáng không?"

Lý Hà: "....Chính xác."

Tôi lấy tay che điện thoại nhỏ giọng lí nhí: "Người trước mắt tôi rất giống với tổng công trình sư của các anh!"

Lý Hà: ".....Thì đúng là tổng công trình sư của chúng tôi."

.....

Trải qua một trận hiểu lầm, tôi một lần nữa bắt tay Thôi Công, tôi vô ý tứ nói: "Rất xin lỗi anh, chủ yếu là anh nói hơi khó tin, theo ý của anh, quốc gia vẫn giữ nguyên kế hoạch mở rộng Văn Võ Dục Tài?"

Thôi Công nói: "Kế hoạch ban đầu chưa chắc đã được đồng ý, thực sự còn có thể xin đầu tư thêm 300 triệu, kế hoạch di chuyển cổ thụ còn phải dùng thêm mấy nghìn vạn, hơn nữa bãi cỏ, công tác xanh hóa cũng trên một trăm triệu."

Tôi vô thức không dự liệu được chỉ vào khu kiến trúc trước mắt nói: "Kỳ thật tôi chỉ cầu quốc gia có thể theo quy mô này cho tôi thêm một bộ nữa là được."

Thôi Công liếc mắt nhìn tôi rồi mới tân tân khổ khổ chỉ lên mấy tòa nhà, rất vô sỉ nói: "Đây là cái thứ gì, đập hết!" Anh ta lấy tay khoác lên vai tôi chỉ về hướng khu dạy học: "Nhìn thấy không, từ cổng trường bước vào, đâm đầu vào một khối đá viết khẩu hiệu nhà trường, mặt sau là một cái hồ nước lớn, tôi sẽ chuẩn bị cho anh một cái suối phun cao 15 thước."

Tôi dứt khoát cắt lời Thôi Công nói: "Khó mà làm được, anh đem chỗ này của tôi biến thành hố rác tôi cũng không quan tâm, nhưng mấy cái tòa nhà này tuyệt đối không thể phá bỏ!"

"Vì sao lại thế?"

"Không vì gì cả, đây là căn cơ của Văn Võ Dục Tài chúng tôi, không thể sờ đến."

"Không nghĩ tới anh lại có suy nghĩ của mấy lão già." Thôi Công nói xong móc ra bản vẽ trải ra, dùng bút bi đồ kẻ hai đường rồi thu lại, chỉ vào khu dạy học nói: "Đã là như thế, tôi để khu dạy học này của anh lùi xuống 50 thước, tảng đá cùng suối phun vẫn sẽ cấp cho anh, sau đó trồng một ít cây, che bỏ cái khu nhà này đi."

Tôi bất mãn nói: "Dãy nhà này của chúng tôi như thế nào lại đắc tội anh? Còn có, khu dạy học lùi lại 50 thước thì tường 2 bên làm sao bây giờ?"

"Phá!" Thôi Công không chút lưu tình nói: "Tất cả tường bao cũng phá hết, thiết kế này của tôi là theo quy hoạch 2300 mẫu, trường học hiện tại của các anh mới chỉ chưa đến 2000 mẫu."

Tôi dè dặt hỏi: "Tôi còn một vấn đề cuối cùng - ai chi tiền?"

Đây là chuyện mà tôi lo lắng nhất, nghe khẩu khí đao to búa lớn của Thôi Công, quả thực như một chủ thầu vô lương, có cái gì cũng đập bỏ hết mà lại là tiền của tôi, đừng nói cái khác, ngay cả phá bỏ cái tường vây kéo dài vài dặm này thì tiền công tôi cũng không đủ. Đây cũng là lý do vì sao tôi không cho hủy đi khu nhà cũ, có vài tòa nhà như vậy, Văn Võ Dục Tài của chúng tôi vẫn là một cái trường học, không có, vậy thì trở thành một khối đất hoang mất.

Đối với vấn đề này của tôi Thôi Công cũng rất sáng khoái trả lời: "Dù sao cũng không cần anh chi."

"Vậy anh phá đi."

Hai mắt Thôi Công sáng lên: "Cả vài tòa tiểu lầu này cũng phá?"

Tôi nói: "Cái này thì không được, dù sao anh cũng phải nhớ kỹ, mấy tòa tiểu lâu này cũng giống như lão bà của tôi, anh không thể đánh ra chủ ý với nàng, đừng nói đến là đẩy ngã."

Thôi Công lập tức lộ ra thần sắc thất vọng, tôi nói đùa với anh ta: "Anh là một công trình sư sao lại thích phá bỏ như vậy thế?"

Thôi Công hơi đỏ mặt nói: "Tôi trước kia học nổ định hướng...."

oOo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41: Tìm Kiếm Nhạc Phi

Tiền Thôi Công rời đi, tôi tới thăm các hảo hán. Thôi Công cũng thật thú vị, sau khi nghe ý kiến liền lấy bút đỏ vẽ lên bản thiết kế công trình trị giá vài trăm triệu vài nét rồi vỗ bàn khen tuyệt, tôi nghĩ... có lẽ là có liên quan tới nghề nghiệp trước kia, nổ định hướng cần thiết là sự đơn giản, tinh chuẩn, rất nhanh chóng, sạch sẽ gọn gàng, nhưng tôi cũng bị dọa vã mồ hôi hột, vạn nhất ngày nào đó anh ta không đủ tỉnh táo, nghĩ mình đang làm nghề cũ thì sao nhỉ....

Trương Thuận hiện tại được an bài cùng phòng với Đoàn Cảnh Trụ, tiện cho An Đạo Toàn chiếu cố, những người còn lại chia làm các tổ ra ngoài thăm dò tin tức, trong nhà chỉ để lại Lâm Xung phối hợp tác chiến. Nói là phối hợp tác chiến, kỳ thật là bảo vệ mấy người còn lưu lại, nếu không rất có khả năng bị hốt trọn ồ, hơn nữa dù có Lâm Xung, một tay cũng không vỗ nên tiếng, cái đạo lý này...Mấy vị ở lại kỳ thật còn phải dựa vào 300 Nhạc Phi quân ở ngay bên cạnh bảo vệ, cho dù ai cũng không có nói, nhưng mọi người đều hiểu điều này. Vì thế, Lư Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng đều lộ vẻ ngượng ngịu, đại khái, các hảo hán Lương Sơn còn chưa bao giờ thê lương như thế.

Cũng may, Trương Thuận còn có một nữ đồ đệ hoạt bát xinh đẹp - Nghe Tư Vũ, hiện tại cô nhóc kia đang gọt táo, vừa gọt vừa cười trách Trương Thuận: “Không phải đệ tử muốn chê sư phụ, nhưng sư phụ à, bằng tuổi rồi còn đánh nhau?” Tôi biết cô bé đang chọc cười Trương Thuận. Anh ấy vài ngày nữa là có thể xuống giường, nhưng muốn tiếp tục nghịch nước, sợ

là phải ba tháng nữa, điều này khiến anh ấy khó chịu chẳng khác gì sắc lang (dê cù) ba tháng không đụng phụ nữ.

Lâm Xung nói với tôi Nghê Tư Vũ đã sớm tìm tới, còn khóc lóc mãi vừa rồi mới thôi, bây giờ mới bình tĩnh lại.

Tôi lấy quả táo cô bé mới gọt xong ăn, sau đó lại ngồi xuống huých cô bé ra, vừa ăn táo nhồm nhoàm vừa nói: “Tốt hơn chút nào chưa?”

Nghê Tư Vũ đấm lưng tôi, rồi đứng bên cạnh gọt quả táo thứ hai, tôi thấy Trương Thuận nhìn tôi lắc đầu, biết hơn phân nửa không có gì tiến triển, bởi vì có Nghê Tư Vũ ở bên, chúng tôi chỉ có thể nói vài chuyện không quan trọng.

Chợt cửa mở ra, Hạng Vũ tới, Nghê Tư Vũ kêu lên ngọt ngào: “Anh to con, ăn táo nhé!”

Tôi cũng nói với Trương Thuận: “Thật vô lương tâm.”

Đằng sau Hạng Vũ lại có một mỹ nữ vẻ mặt lạnh lùng xuất hiện, đúng là Trương Băng. Đây là lần đầu tiên Nghê Tư Vũ gặp Trương Băng, mỹ nhân với khí chất băng khiết thân mật dán lấy Hạng Vũ, Nghê Tư Vũ biết đây nhất định là “chị dâu”, không khỏi ngẩn ngơ. Tôi nhanh lẹ đoạt lấy dao trong tay cô bé, quả nhiên thiếu chút nữa đứt tay, tôi bĩu môi: “Cũng không phải quay phim, cần làm ra vẻ thế làm gì?”

Từ phía sau Hạng Vũ cùng Trương Băng, một người lỗ mãng tiến tới, đúng là Trương Suất, xem ra tổ ba người biến thái này theo nhau như hình với bóng.

Hạng Vũ căn bản không để ý nhiều đến thế. Anh ấy trước tiên nhìn xem Đoạn Cảnh Trụ nằm ở giường bên cạnh, gật đầu chào, sau đó kéo tôi qua bên, anh ấy ngồi trên giường, nhìn qua thương thế của Trương Thuận. Nhíu mày: “Là ai làm?”

Trương Thuận, còn có anh em họ Nguyễn cùng Hạng Vũ, không đánh thì không quen biết, hiện tại đã là bằng hữu rất hợp duyên, anh ấy nổi giận khi thấy vết thương trên đùi Trương Thuận rất đáng sợ.

Trương Thuận muốn nói nhưng lại thôi, Hạng Vũ ngẩng đầu nói: “Người không liên quan ra ngoài.”

Người đầu tiên ra ngoài là Trương Suất, Trương Bằng thấy Hạng Vũ không có ý giữ lại, cũng đành đi ra ngoài, Nghê Tư Vũ vừa cười vui sướng vì chiến thắng, Trương Thuận đã nói: “Tư Vũ, em cũng ra ngoài đi.”

Nghê Tư Vũ bĩu môi.

Khi mọi người ra hết, cửa đóng lại, Trương Thuận đơn giản giảng thuật một lần chuyện đã qua, ân oán giữa các hảo hán cùng bát đại thiên vương cũng được kể sơ qua. Hạng Vũ nghe xong lẩm bẩm: “Lệ Thiên? Anh nhớ kỹ tên này, nó cứ giao cho anh đi.”

Mọi người nghe anh ấy nói vậy đều lộ thái độ khác nhau. Ngô Dụng vẻ mặt vui mừng, có một cường viện như Hạng Vũ, không thể nghi ngờ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Lâm Xung tỏ vẻ không đồng ý, nói: “Bá Vương, đây là chuyện của Lương Sơn cùng Phương Tịch, mong anh không nhúng tay.”

Hạng Vũ cười nhạt: “Chuyện khác anh mặc kệ, anh chỉ biết Lệ Thiên đánh bị thương bạn anh, khoản nợ này anh sẽ nói chuyện với nó, không coi là giúp Lương Sơn.”

Đoàn Cảnh Trự nói: “Anh Hạng, báo cả cừu của em nữa nhé. Thăng đánh em tên Vương Dần...” Lâm Xung liền trừng mắt anh ấy.

Hạng Vũ mỉm cười, hỏi tôi: “Mấy người này tới thế nào, chú biết không?”

Tôi nói: “Em đang tìm lão thầy bói Sáu Lưu. Em hoài nghi lão ta độ kiếp không thành bị thiên lôi đập bay.”

Hạng Vũ: “Vậy trước tiên tìm mấy thằng Lê Thiên đi.” Rồi anh ấy vỗ vai Trương Thuận, nói đầy thâm ý: “Chúng ta cũng không còn nhiều thời gian.”

Tôi nhảy dựng lên nói: “Đúng rồi, các anh dù sao cũng chỉ có thời gian một năm, vì sao lại tìm phiền toái cho mình, coi như chưa từng gặp qua mấy tên kia đi, thế chẳng tốt hơn sao?”

Không ngờ Trương Thuận vốn luôn tinh minh lại nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Chú Cường, anh hỏi chú, nếu kẻ thù giết cha chú, cùng chú ở trong một nồi nước sôi không thể thoát ra ngoài, nếu theo lời chú đảng nào chả chết, chú trước hết giết hẳn hay vì đảng nào cũng chẳng thoát để nó tùy ý xử chú?”

Tôi gãi cằm suy nghĩ một chút: “Em có thể khuyên hẳn cùng em hợp lực chạy trốn.”

Trương Thuận vỗ mạnh xuống ván giường, hét lớn: “Chú có biết cái gì là không đội trời chung không?”

Hạng Vũ nghe lời này vỗ tay khen hay: “Không đội trời chung, hay.”

Tôi thở dài: “Oan oan tương báo khi nào mới kết...” nói xong phát hiện mọi người trong phòng đều phẫn nộ, trừng mắt, tôi đành nhỏ nhẹ nói tiếp: “Tốt nhất biết ít thôi...”

Lúc này ngoài cửa truyền tới tiếng Trương Băng than thở: “Bọn em vào được không?”

Lâm Xung mở cửa, Trương Băng hai tay ôm trước ngực bất mãn liếc Hạng Vũ, Nghê Tư Vũ cùng Trương Suất nói cười đi tới, xem ra chỉ trong

thời gian ngắn ngủi hai người đã hiểu rõ bối cảnh của đối phương, nhanh chóng kết thành đồng minh. Kỳ thật hai người thật xứng đôi, đáng tiếc ai cũng có thể nhìn ra trong sự hữu nghị của họ chỉ có tình chiến hữu mà thôi.

Hạng Vũ đứng lên nói với Trương Thuận: “Vậy chú yên tâm dưỡng thương, việc khác, bọn anh theo như bàn bạc giải quyết được rồi.”

Trương Thuận cảm động gật đầu, Hạng Vũ nói với Trương Bàng: “Đi thôi.”

Nghê Tư Vũ cầm một quả táo đã gọt vỏ, nhỏ nhẹ nói: “Anh to con, ăn táo đi?” Trương Bàng lạnh lùng nhìn qua, đánh giá cô bé cùng Hạng Vũ, nhưng Nghê Tư Vũ không chút nhún nhường, vẫn giơ táo nhìn anh to con của cô bé. Hạng Vũ làm sao không hiểu tâm tư của Nghê Tư Vũ, nhưng hiện tại ngay cả Ngu Cơ chuyển thế anh ấy cũng không dám đối mặt, làm sao dám tiếp nhận tình cảm của thêm một người nữa, có thể anh ấy cuối cùng cũng không đành lòng nhìn Nghê Tư Vũ thất vọng, tiếp lấy quả táo, xoay người rời đi.

Đây là Nghê Tư Vũ cùng Trương Bàng chính diện giao phong. Cô bé đã cố gắng hết sức.

Tôi thầm than thở: “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản...tình tiết thật quá phim Hàn a.”

Nhưng vì Hạng Vũ mềm lòng lúc này, lại nợ một phần tình cảm. Tôi rất cuộc cũng hiểu được, cho dù cho anh ấy 1 vạn cơ hội, anh ấy cũng đâu không lại Lưu Bang.

Bọn họ đi không lâu, An Đạo Toàn đã chạy vào nói: “Thời Thiên đã trở lại.”

Cũng theo lời lão nói, một bóng hình nhỏ thó mệt mỏi lão đảo đi vào, ngồi phịch xuống đất. Anh ấy mệt mỏi, người đầy bụi, cơ hồ khó nhận ra.

Lư Tuấn Nghĩa đưa cho anh ấy một cốc nước, tỏ ý mọi người trước không cần hỏi.

Thời Thiên nhận lấy uống một hơi cạn sạch. Thở gấp nói: “Dường như có người chuyên môn che chở cho bọn nó, anh đi hai vòng thì phát hiện lại về chỗ cũ, trừ phi thấy người rồi bám theo, nếu không rất khó tìm tới hang ổ.”

Nói tới bám theo, tôi bỗng nhớ tới một chuyện, hỏi Thời Thiên:

“Anh có nhớ có lần anh ở trên nóc rạp chiếu phim, em gọi anh không?”

Thời Thiên nghĩ lại nói: “Không nhớ, anh căn bản chưa từng tới chỗ chú nói.”

Tôi giật mình: Đối phương nhất định cũng có người giống Thời Thiên, hai lần thám doanh, bám theo tôi, đều là người này. Tôi lại nghĩ tới lần đầu tôi cùng Kinh Kha gặp bọn chiêu sinh trở về, anh ấy cùng Triệu mặt trắng đồng thời phát hiện có người theo tôi, mà lần hai càng nguy hiểm, người này thành công bám theo tôi, vậy nói rõ hẳn ta có ý đồ không tốt, nếu không phải Triệu mặt trắng cầm chổi hét lớn, ai cũng không thể tưởng tượng nổi chuyện gì sẽ phát sinh, nói vậy Triệu mặt trắng là ân nhân cứu mạng của tôi.

Sau đó, thừa dịp võ lâm đại hội. Người này tiến vào trộm bảo bối trong nhà tôi, âm mưu gì còn chưa biết, điều đáng sợ là bọn hắn luôn ở bên cạnh chúng tôi, Lệ Thiên cùng Vương Dần là hai người, hiện tại xem ra Lệ Thiên gặp Trương Thuận là ngoài ý muốn, mà Vương Dần đã thương Đoàn Cảnh Trụ trên lời đài là kế hoạch chưa thành công, kết quả người ta cũng không thèm che giấu nữa, đơn giản mượn cớ đồ tới chơi tôi, ý là: Tao biết mày là ai.

Nghĩ vậy, tôi tự khen khả năng suy luận của mình, sau đó là cảm giác bất lực. Tôi lần đầu cảm giác được chúng tôi thật sự thế lực đơn bạc, tôi hiện

tại cần rất nhiều nhân tài có khả năng phá án, có người nói Sherlock Holmes chết ở Trung Quốc, cũng không biết là thật hay giả, ít nhất lần sau gặp Sáu Lưu sẽ hỏi lão xem trong kho hàng tồn của lão có nhân tài như Địch Nhân Kiệt hay không.

Tôi đành kêu Thời Thiên đi nghỉ, sau đó tôi tìm Từ Đắc Long, anh ấy mới cùng các chiến sĩ trở về từ đại hội võ lâm, đang chuẩn bị những việc cuối cùng trước khi rời đi. Tôi tìm anh ấy, đi thẳng vào vấn đề hy vọng họ lưu lại thêm một thời gian, có 300 chiến sĩ tức là có cam đoan về mặt quân sự, đối phương dù có thái độ đối địch cũng không dễ dàng. Tôi nghĩ bọn họ cũng không dám cứng đối cứng, sau đó, tôi giữ nhóm Từ Đắc Long bên người, dù sao họ cũng hai lần bị dò xét, địch nhân cũng tôi cũng là địch nhân của họ.

Tôi không ngờ Từ Đắc Long nghe tôi nói xong cũng từ chối thẳng: “Thực xin lỗi, chuyện này bọn anh không giúp chú được.”

Tôi giật mình: “Vì sao?” Tôi thấy anh ấy muốn nói lại thôi, lại hỏi: “Có phải anh biết gì đó?”

Từ Đắc Long khó xử: “Tiêu huynh đệ, thật xin lỗi, nếu là chuyện khác, bọn anh có thể chung tay góp sức, nhưng lần này là ngoại lệ.”

Tôi nói: “Có phải các anh có chuyện rất khẩn cấp?”

“...Phải mà cũng không phải.” Từ Đắc Long định nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói đơn giản: “Hay là nói chú biết, kỳ thật bọn anh ngay từ đầu tới là vì tìm người, từ tối hôm bọn anh tới đã thế, bọn anh đã chuẩn bị để xuất phát, nhưng anh phát hiện thời thế thay đổi rất lớn, ở nơi này bọn anh một bước cũng khó đi. Vì thế tạm thời dừng lại, sau đó chú nói muốn bọn anh giả bộ là học sinh, lại tìm cho bọn anh một thầy giáo, việc này.. cũng hợp tâm ý của bọn anh, bọn anh lưu lại, liều mạng hấp thu những tri thức hữu dụng, còn nhớ lần chú dẫn Tĩnh Thủy cùng Thiết Trụ đi phò ước không, hai

người họ lúc trở về báo cáo với anh rất nhiều chuyện, trọng yếu nhất là họ nói với bọn anh rằng thế giới bên ngoài còn phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng, chỉ biết riêng abc cùng chủ nghĩa Mác là không thể được, không thiết thực tại thời đại này."

"Nghe họ nói anh thực sự chán nản, bọn anh vốn đã không có bao nhiêu thời gian để chậm trễ, cho nên ngày đó anh tùy tiện tìm cơ đuổi hai người về bên cạnh chú, nhiệm vụ của họ là xem nhiều, nghe nhiều, hiểu rõ hết thảy về người hiện đại các chú."

"Họ trở về nói với bọn anh về ô tô, nói tới quán rượu, nói thương trường, nói một đồng bằng 100 phân, bọn anh phát hiện đây mới là thứ bọn anh cần, cho nên cứ 50 người nghỉ luân phiên, sau đó lại chia làm từng tổ 2 người chia nhau hành động, nhiệm vụ của họ là tìm kiếm những thứ bọn anh không biết, mỗi ngày buổi tối họ trở về, bọn anh đều tiến hành bổ túc tập thể, những người ban ngày ra ngoài dạy cho mọi người ở nhà, nội dung là những gì họ nhìn thấy, nghe thấy, cho dù là xem đồng hồ, hay là tác dụng của trạm thu phí cũng phải nói, sau đó ngày qua ngày càng ít thứ để dạy, bọn anh biết càng ngày càng nhiều, gần gũi một tuần bọn anh cơ bản nắm giữ kỹ năng sinh tồn ở thế giới này, bởi vì bọn anh có 300 cặp mắt, 300 trí não cùng học tập."

Theo lời anh ấy, rất nhiều nghi vấn được trả lời, khó trách họ cho tới bây giờ không coi nơi này là nơi nghỉ dưỡng, chẳng trách họ luôn tâm sự nặng nề, thời gian vừa qua họ luôn luân phiên nghỉ: "Hiện tại các anh cảm thấy đã chuẩn bị đầy đủ rồi sao?"

Từ Đắc Long tự hào nói: "Ngoài trừ một vài chiến sĩ, bọn anh đã có thể nhận biết rất nhiều minh tinh cùng nhãn hiệu ô tô."

Tôi cười nhạt: "Thế có tác dụng gì, đội mũ lưỡi trai đi theo sau họ, các anh có thể phân biệt ai là lưu manh ai là trinh thám, ngồi ở trên đường, các anh phân biệt được đâu là lái xe đâu là giám đốc không, vừa thấy mặt

đã đưa cho danh thiếp, các anh có thể phán đoán đó là nhà doanh nghiệp hay là nhân viên chào hàng không?”

Nhìn Từ Đắc Long mắt chữ o mồm chữ a, tôi vỗ vai anh ấy: “Các anh còn non và xanh lắm..., nói đi nói lại, cũng chẳng liên quan tới việc anh có giúp em hay không?”

Từ Đắc Long ngưng trọng: “Đây là hứa hẹn của bọn anh.”

Tôi lập tức hỏi: “Các anh hứa với ai?”

Từ Đắc Long sững lại, cuối cùng nói: “Tiêu huynh đệ, đừng hỏi, bọn anh không giúp anh vì không thể, bọn anh tuyệt đối không hại chú, các chiến sĩ đi rồi, anh vẫn tiếp tục ở lại đây chờ tin của họ, anh cũng đáp ứng chú, nếu có người dám can đảm trắng trợn xâm phạm trường một cái cây một ngọn cỏ, anh liều mạng với chúng.”

Tôi chỉ có thể gật đầu, trong đó rất nhiều điều tôi còn chưa nghĩ ra, bất quá chỉ có Từ Đắc Long lưu lại cũng tốt hơn trước, đối thủ của tôi ít nhất cũng phải kiêng kị đôi chút.

Tôi nói với Từ Đắc Long: “Hiện tại em chỉ có câu hỏi cuối cùng: Các anh muốn tìm ai?”

Từ Đắc Long cười, vẻ phức tạp: “Cậu nói xem?”

Tôi nói: “Không phải nguyên soái của các anh thì là thằng khốn kiếp Tần Cối kia.”

Từ Đắc Long nghiêng rằng: “Cầu quan họ Tần không đáng để bọn anh làm vậy, nhưng nếu nó rơi vào tay bọn anh, vậy cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện.”

Bọn họ muốn tìm Nhạc Phi? Đi nơi nào tìm, bọn họ đến tột cùng biết gì, Nhạc Phi là xuyên qua hay chuyển thế đầu thai, Từ Đắc Long hứa hẹn, là chỉ Nhạc Phi hay kẻ địch của tôi? Mấy điều này không thể biết, Từ Đắc Long luôn bảo trì trầm mặc, bất quá đã là tìm Nhạc Phi vậy 300 chiến sĩ sau khi rời đi cũng không đại khai sát giới, ít ra tôi cũng yên tâm hơn.

Chợt có điện thoại từ quán bar gọi tới, tôi tiếp điện thoại. Tôn Tư Hân rất cẩn thận nói cho tôi biết quán bar xảy ra chuyện, tôi cũng lo lắng, sau đó cậu ta còn nói có một việc nữa, có hai vị khách đang ngồi uống rượu ở quán, nói là bạn của tôi, trong đó có một lão già nhìn không phải người tốt (trích nguyên lời Tôn Tư Hân) nói mình là Sáu Lưu.

oOo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42+9527

Sáu Lữ!

Tôi vừa nghe thấy cái tên này đã vô ý thức vượt bao gạch, nhanh chân lấy xe.

Tôi phi vội tới quán rượu, vừa xuống xe đã vội tới hỏi Tôn Tư Hân: “Sáu Lữ đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi rồi?” Tôi muốn điên lên mất.

“Đúng, nói có chuyện gấp, lão uống hai bát rượu, còn nói là bố anh, chưa trả tiền đã chạy mất...”

Tôi chửi má nó: “Sáu Lữ thằng chó đẻ.” Tôi nổi điên âm âm hỏi tiếp Tôn Tư Hân: “Lần sau mà thấy lão khốn khiếp đó cứ lấy chai bia đập chết mẹ lão đi... lấy cái loại bia rẻ tiền nhất ấy.”

Tôi thấy Tôn Tư Hân tỏ vẻ lo lắng, lúc này mới nhớ tới quán rượu đã xảy ra chuyện, tôi hỏi chuyện gì. Cậu ta không trả lời trực tiếp, bê ra một vò rượu Đổ Tùng năm sao rót cho tôi một chén, tôi nghi hoặc nhìn lại, uống một hớp, lập tức nói: “Không phải vị này.”

Tôn Tư Hân gật đầu: “Rất nhiều khách hàng chê trách rượu của chúng ta còn kém cả loại trong chum ở cửa, thiếu chút nữa đập quán.”

Tôi nói: “Chuyện xảy ra từ khi nào vậy?”

“Hôm qua, em tưởng ngẫu nhiên hồng một lượt, cũng chẳng sao cả, kết quả hôm nay rượu đưa tới lại có vấn đề.”

“Chú xử lý thế nào?”

Tôn Tư Hân: “Em nói với khách hàng rằng đây là loại mới chúng ta đưa ra, ai muốn uống cũng được, miễn phí.”

Tôi cười nói: “Cậu làm tốt lắm.”

“Nhưng cứ thế mãi cũng không ổn, nếu rượu vẫn thế này thì không tới hai ngày chúng ta sẽ mất hết khách.”

Tôi nghĩ một chút: “Chú gọi điện cho Đỗ quản lý chưa?”

“Em gọi rồi, anh ấy nói xưởng bên kia vẫn ổn, anh ấy cũng tự mình nếm rồi.”

Tôi cũng lo lắng, nghe Tôn Tư Hân nói xảy ra chuyện tôi còn tưởng có người tới gây chuyện, nếu thế đập phá chút đồ trong quán cũng không sao, nhưng rượu mà biến chất, rút cùi dưới đáy nôi, hiện tại chủ yếu nguồn kinh tế của tôi là dựa vào cái biến hiệu này, không thể để xảy ra chuyện.

Tôi lại hỏi: “Lão Ngô chuyển rượu có tin được không?”

Tôn Tư Hân: “Ông ta rất thành thật, cho tới giờ chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

Tôi cảm thấy khó hiểu: “Vậy thì tại sao, chẳng lẽ ô xi hóa? Cậu tẩy rửa thùng rượu chưa. Ngày mai lại xem sao.”

“Em làm rồi.”

Tôi ngồi xuống, ngẩn người, bỗng nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu hỏi Tôn Tư Hân: “Chẳng phải cậu nói Sáu Lưu đi chung với một người nữa, người kia đâu?”

Tôn Tư Hân: “Ở phòng riêng trên lầu.”

Tôi vội đứng lên: “Đi mau.”

Tôn Tư Hân đưa tôi lên phòng, tôi nói: “Cậu đi làm việc đi.”

Tôi đẩy cửa vào, thấy TV đang bật, phụ đề vẫn chạy, mic cầm trong tay nhưng không hát. Chỉ nhàn nhã bốc bỏng ngô ăn. Người này đeo một cái mũ vải, mặc áo thun rất phổ thông. Vóc người cũng trung bình.

Nhìn người này trầm ổn bình tĩnh tôi cũng khó mà phán đoán đây có phải hộ khách không, tôi gõ gõ cửa, người nọ vẫn ngồi yên. Hỏi: “Là chú Cường hả?” Nghe tiếng thì tuổi cũng không nhỏ rồi.

Tôi ngồi đối diện người nọ: “Là tôi, anh là...”

Người nọ chậm rãi lột mũ bỏ xuống, cởi quần áo, tôi lập tức kết luận: Khăng định là một khách hàng.

Trên đầu có một búi tóc, râu ria phiêu dật, có thể nói là một người trung tuổi tuần lãng. Tôi có ấn tượng rất tốt trong lần đầu tiên gặp, nhưng mắt người nọ rất sáng, xem ra cũng là một người quyền cao chức trọng, nắm trong tay quyền sinh quyền sát, bất quá không giống như đế chủ một phương, Tần Thủy Hoàng dù hiền hòa, nhưng thân là đế vương cũng có rất nhiều tật xấu rõ ràng: Khi anh ấy biết thế giới có hơn 200 loại tiền được lưu hành, anh ấy thực tùy ý ném một câu: Thống nhất đi, mãi sau tôi mới dần hiểu. Anh ta làm vậy không phải vì giúp dân chúng tiện lợi mà là giúp mình bớt việc, có lẽ nó có liên quan tới trí lực hữu hạn của anh ấy, người thông minh như Khang Hi nguyện ý học và tinh thông tiếng mông, hán, mãn tam tộc dù sao cũng chỉ là số ít.

Lưu Bang bình thường có vẻ du côn lãnh đãng, nhưng anh ấy suy nghĩ vấn đề luôn từ góc độ đại chúng, dù đánh bạc cũng giả tưởng đối phương là quân địch có trí tuệ cao hơn đại chúng phổ thông.

Người trước mặt tôi lại biểu hiện ra rõ ràng rằng ông ta còn có viện cầu trợ giúp, chỉ có thể là thân phận dưới một người trên vạn người.

Đối mặt với hộ khách quý tộc, tôi thật không biết nên chào hỏi thế nào, bắt tay khẳng định không ổn, vì vậy tôi ôm quyền. Thấy người nọ rất ngạc nhiên, vội phúi tay áo cúi xuống. Lại nhìn lão không giống người triều Thanh, tôi đành ngồi uống, chẳng lẽ phải vái?

Cũng may người nọ cũng nhìn ra tôi tỏ vẻ hữu hảo, khẽ cười nói: “Không cần đa lễ.”

Tôi hỏi thân thiện: “Ngài quý tính là ?”

Người nọ cười phất tay: “Tiện danh không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.”

“Nói xem cái nào, nếu không tôi nói cừu ngưỡng đại danh có vẻ giả tạo.”

Anh giai đẹp trai đàn ông bất đắc dĩ: “Bỉ nhân họ Vương, danh An Thạch.”

Tôi thật kinh ngạc, Vương An Thạch! Thủ tướng quốc gia triều Tống, dường như nổi danh vì sửa Hiến pháp.

Tôi nói: “Là ngài sung quân Tô Trửu hả?”

Vương An Thạch sửng sốt, cười nói: “Hắn là Tô Đông Pha, Đông Pha là một thanh niên rất có tài, đáng tiếc.”

Tôi nói: “Đáng đời, ai bảo nó sửa thơ của ngài, bài gì nhỉ?”

Vương An Thạch khó xử; “Đó đều là lời đồn đại thôi.” Lại đổi chủ đề. “Giới Phủ (tự của Vương An Thạch) nghe Đào Nguyên đã lâu, không ngờ sau khi khứ thế lại có may mắn này, hiện nay tới tiên cảnh, sau này còn cần chiếu cố nhiều à.”

Tôi choáng, vội giải thích; “Làm sao ngài lại nói vậy, chẳng phải tiên cảnh gì đâu, bất quá có ăn có chơi cũng chẳng thiếu thứ gì, tóm lại ngài cứ ở với tôi, bất tri hữu tấn nguy, bất cầu văn đạt vu chư hầu(1)”

Vương An Thạch ho nhẹ: “Cậu đọc sai rồi, câu sau là xuất sư biểu.”

Tôi vỗ đầu ngượng ngùng: “Tôi là một người vô văn hóa.” Sau đó nói một câu rất văn vẻ: “Liên Tô Đông Pha đã bất nhữ. (Ta kém cả Tô Đông Pha)”

Tôi cùng Vương An Thạch ngồi nói chuyện một lúc: “Thừa tướng, chúng ta đi tìm chỗ trọ nhé?”

Vương An Thạch: “Rất tốt.” Nói xong lại đội mũ, khép lại áo theo tôi xuống nhà lên xe.

Tôi chậm rãi lái xe, một bên giới thiệu kiến trúc hai bên đường cùng với xe cộ, người đi đường xung quanh, Vương An Thạch như thủ trưởng thị sát công tác chỉ gật đầu, thỉnh thoảng hỏi một hai câu, đi được một nửa lộ trình tôi bắt đầu giới thiệu các hộ khách của tôi. Vương An Thạch ra vẻ nếu có cơ hội ông ấy hy vọng có thể gặp Chính béo ở vị thế ngang hàng, hữu hảo, cũng thảo luận một chút về vấn đề hiến pháp.

Khi tôi nói tới các hảo hán Lương Sơn, Vương An Thạch biến sắc, tôi biết một người tư tưởng chính thống như ông ta sẽ có thành kiến với thổ phỉ được chiêu an: “Kỳ thật là họ cũng rất tốt, đời sau chúng tôi có câu là quan bức dân phản, nếu không phải Cao Cầu, Thái Kinh mấy thằng khốn kia gây chuyện, họ đều là lương đồng nước nhà - ngài đã gặp qua hai thằng nhãi đó chưa?”

“...Không có.”

“À, đúng rồi, có thể sẽ tới chậm hơn ngài vài lượt, ngài có thể sống thêm 60 năm thì tốt rồi. Đem bọn nhóc đó trị một lượt, kể cả hậu đại Tần Cối, nó là thằng mất dạy nhất. Mãn Thanh thập đại cực hình dùng trên người nó cũng là lãng phí.”

Vương An Thạch mặt tự nhiên, cười ha ha.

Tôi nói: “Lát nữa dẫn ngài đi gặp một đội lính, Nhạc gia quân, đều là những người trung liệt, họ khẳng định đã nghe qua tên của ngài...”

Vương An Thạch mặt biến dị. Thốt lên: “Quân của Nhạc Phi?”

Tôi không hiểu: “Chẳng lẽ ngài... biết Nhạc Phi?”

“Cậu mang tôi đi gặp bọn nó hả?”

“Đúng, sao vậy?”

Vương An Thạch hét lên: “Dừng xe, dừng xe.”

Tôi dừng xe, nghi hoặc nhìn ông ta, Vương An Thạch lau mồ hôi, thì thào: “Tôi không thể gặp bọn họ.”

“Vì sao?” Chúng tôi hiện tại đang trên cầu vượt, vốn không thể dừng xe.

Vương An Thạch lúc trước và bây giờ như hai người khác nhau. Ông ta cười he he: “Tôi...không phải Vương An Thạch...”

Tôi cảm thấy có điềm xấu, tôi nghiêm mặt: “Là ý gì, vì sao ông nói ông không phải?”

“Vương An Thạch” cười đáng khinh: “Tôi vốn có một cái tên khác, họ Tần tên là Cối...”

“Tần Cối?”

Tần Cối cười hề hề chấp tay: “Chính là tại hạ.”

“Con mẹ mày!” Tôi nhảy dựng lên, thuận tay cầm lấy cái bao (gạch), mắng: “Mày tới đây là gì, mày là thằng di xú vạ năm, tiếng xấu muôn đời sống chưa đủ sao. Sao, có phải muốn lừa thị trường xử lý tao hả?”

Tần Cối hai tay ôm đầu kêu hét lên: “Đừng đánh, đừng đánh, hiểu lầm, hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái chim, Nhạc Phi bị mày hại chết còn gì? Lịch sử ghi oan uổng cho mày chắc? Còn dám giả mạo Vương An Thạch.”

Tần Cối đau khổ: “Tôi ở âm phủ bọn họ nói tôi sống thiếu một năm, có thể bổ sung ở tiên cảnh, không ngờ bọn họ gạt tôi.”

Tôi nói: “Sao mày biết mày bị lừa?”

Tần cối: “Vốn lúc đầu rất ổn, Sáu Lưu dẫn tôi đi taxi, tôi nghĩ là tiên cảnh nên là thế, nhưng mà khi lão ta trả tiền xe tôi liền thấy không đúng, làm gì có thần tiên buôn bán hả?”

Tôi hiểu ra: “Mày cũng rất thông minh sáng dạ. Thế lão nói gì với mày?”

“Sau lão đành nói thật cho tôi, lão còn nói. Mặc dù cậu rất khốn nạn, cậu chỉ cần nghe thấy tên tôi chắc chắn sẽ cầm gạch đập, còn nói dù qua nhiều năm, tôi vẫn bị người ta căm hận - mà gạch là cái gì thế?”

Tôi cầm gạch trong tay giơ rõ trước mặt Tần Cối. Lão co mình một góc tiếp tục nói: “Cuối cùng tôi nghĩ ra biện pháp này, tôi hiện tại hối hận cũng không kịp rồi, chỉ cầu vô tai vô nạn sống hết một năm.”

“Mày hối hận thật hả?”

Tần Cối gật đầu.

Tôi giờ gạch nói: “Vậy tao đưa mày về?”

Tần Cối lập tức nói: “Dù sao tôi cũng là khách hàng của cậu, cậu nên đối xử như những người khác, tôi cũng không tên cậu đánh chết tôi thì cũng không gặp phiền toái gì.”

Tôi hận, thật muốn tìm cái gậy chống vào chân ga cho xe lao xuống cầu, nhân sinh quan của Tiêu Cường tôi là, không có gì không thể làm, chỉ có hai loại ghét nhất hận nhất là Hán gian cùng phản đồ, nhưng có lẽ có liên quan tới hệ thống giáo dục cùng những bài học bi thương, lần nghịch tập trước, hai béo cũng vì Chu Đại Tráng mặt báo mà hỏng việc.

Lần này tôi rốt cục có cơ hội tuyển chọn dân tộc là đúng hay là sai, tôi tuyển chọn - chỉ có thể tuyển chọn điều đầu tiên, nếu giết lão ta tôi khó sống yên lành, tôi giờ còn phải sắp xếp chỗ ở cho lão, hiệu cầm đồ không thể, trường Dục Tài không thể tới, buộc Tần Cối không làm ra chuyện làm người ta đau đầu mới thật sự đau đầu à. Thuê tạm cái nhà bên ngoài cũng không được. Lại nhìn lại lão ta, kiểu tóc cùng râu mép, nhìn không khác gì mấy tên thầy bói lừa đảo dễ bị công an tóm cổ nhốt vào tù, hoặc vạn nhất khiến mọi người biết đây là Tần Cối.

Tôi hàm hè: “Nhạc gia quân sao nhận ra mày được?”

Tần Cối: “Trước khi trở mặt tôi đã đại biểu triều đình đi khảo quân mấy lần.”

“Con mẹ nó, mày thật là của nợ.” Tôi vừa mắng vừa lái xe. Tôi nghĩ, trước mắt còn thừa một biệt thự trống, cũng yên tĩnh, hơn nữa 300 Nhạc Phi quân tuyệt đối không thể tìm tới đó.

Nửa đường tôi mua cho Tần Cối vài thùng mì tôm, vào nhà tôi chỉ lão sử dụng máy đun nước, bồn cầu: “Mày cứ ở đây mà hồi lỗi đi, khi nào thấy

mình tội không thể xá thì tao sẽ tới dạy mày dùng bếp gas, dạy mày về công tác điện.”

Tần Cối chấp tay sau lưng đi dạo quanh một vòng: “Cậu sao có thể sống ở một nơi bừa bộn thế này? Hôm nay tôi ở tạm đây vậy, trước trưa mai cậu phải mua cho tôi hai nha hoàn.”

Tôi đập lão lăn quay ra nền, lấy sách du lịch trên bàn chỉ vào Nhạc Phi miếu ở Hàng Châu nói: “Thấy không, đây là kết cục của mày cùng con vợ mày đấy. Mày còn lăm mồm ông ném mày tới đó bắt mày quỳ bái.”

Tần Cối nhìn thoáng quá, mồ hôi như mưa, chợt nhả: “Đây... đây là tôi hả?”

Tôi quát lên: “Còn nữa, sau này mày đừng có nói với ai mày là Tần Cối. Chẳng phải mày thích giả mạo Vương An Thạch sao, vậy tên Tần An, số hiệu 9527 (chắc là số .... tù) ”

Tần Cối bò lên sofa, sửng sốt không hiểu nên nói gì.

Tôi cẩn thận dò xét, thấy lão ta da trắng, râu đen. Ngón tay thon dài, thâm than: Gian thần tặc tử còn rất ngon zai à.

Tôn Tư Hân gọi điện cho tôi nói xe rượu thứ hai cũng đã tới, hương vị vẫn có vấn đề.

Tôi ngồi đối diện Tần Cối, cũng ngẩn người như lão, sao không có đầu mối, tôi đột nhiên vỗ bàn, quát: “Ê!”

Tần Cối càng hoảng loạn: “Hả?”

Tôi nói qua đại khái chuyện ở quán bar, sau đó trợn mắt: “Mày dùng lòng lang dạ sói của mày phân tích chuyện này cho tao, đây là chuyện gì?”

Tần Cối nghe xong chẳng thềm nghĩ, lão đặt một tay lên bàn nói: “Đây là xưởng rượu, không có vấn đề.” Sau đó lại giơ tay kia nói: “Đây là nơi bán rượu, cũng không có vấn đề, vậy vấn đề ở đâu cần tôi nói nữa sao?”

Tôi nhìn đoạn khoảng cách giữa hai tay lão ta. Nghi hoặc: “Mày cho là lão Ngô đưa rượu có vấn đề? Nhưng lão cũng không uống rượu.”

Tần Cối rốt cục cũng có cơ hội khinh bỉ tôi: “Cậu nói gì thế, theo cậu nói, vậy người thích ăn dưa không thể bán dưa hả?”

Tôi giật mình: “Mày nói lão Ngô bán rượu của chúng ta? Nhưng mà lão ta luôn rất thành thực à.”

Tần Cối lắc đầu: “Con người sẽ biến đổi, chỉ cần một lần được chỗ tốt, sau đó thì.”

Tôi nghĩ một lúc, không thể không nói: “Mày phân tích có lý, không hồ là hình mẫu của bọn tiểu nhân.”

Tần Cối ủy khuất: “Tôi đến tột cùng đã làm gì mà mọi người đều hận tôi, tôi chỉ suy đoán ý nghĩ của hoàng thượng rồi hòa theo, “Nhạc gia quân” chỉ biết Nhạc Phi, chẳng biết tới hoàng thượng, hãn không chết mới lạ, nói cách khác - đó chỉ là một cách nói thôi. Nói tới cái quán cậu mở, tiểu nhị họ Tôn khôn khéo, lão luyện lại nhân hậu hào phóng, có nó cậu buôn bán phát đạt, nhưng có lẽ một ngày nào đó nó sẽ không hài lòng, rời đi thì sao? Thậm chí còn phá đám, quán rượu của cậu có mở được sao? Cậu là một chương quỳ liệu có nguyện ý bị một tên tiểu nhị nắm thóp sao? Cậu chỉ có thể thừa dịp hãn nhân mạch còn chưa có vượng đuổi ra, tôi nói đúng không?”

Tôi gật đầu, thầm cân nhắc: Tôn Tư Hân nếu thật sự rời đi... Quán rượu chắc chắn thua lỗ, cho dù Chu Quý, Đỗ Hưng còn ở, hai người cũng chỉ có thể chỉ chỗ, không có Tôn Tư Hân trợ giúp, quán rượu sớm đã bị Chu Quý

tặng sạch, tôi lại phải nghĩ, nếu Tôn Tư Hân rời đi thì tôi phải làm sao? Tôi phải bồi dưỡng một quản lý....

Tần Cối thấy tôi không nói gì, vội vàng nói tiếp: “Làm việc cần làm sớm, nếu chờ nó lớn mạnh lên...”

Tôi đập mạnh đồng sách lên đầu lão, mắng: “Con mẹ mày, chết cũng không quên nghề cũ, mới đến một giờ đã lừa ông, thiếu chút nữa đuổi việc quản lý của mình.”

oOo

(1): Bất tri hữu tấn nguy, bất cầu văn đạt vu chư hầu: Chẳng biết có tấn nguy, không cầu văn đạt cho chư hầu. Tiểu Cường ghép 2 câu nói, câu trước là nói thời Nam Tống, còn câu sau là trong bài xuất sư biểu của Gia Cát Lượng.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Đặng Nguyên Giác

Mặc dù Tần Cối là tiểu nhân không chối vào đâu được, nhưng chuyện này thật sự đã đánh đúng vào chỗ yếu của tôi, lão ta đem sự việc cực kỳ phức tạp này nói thành cực kỳ đơn giản, đích xác không phải ai cũng có thể làm được. Kỳ thật chỉ cần nghĩ tất cả mọi người đều hèn hạ là được, dù sao thì Tiêu Cường tôi không làm được, tôi còn nhớ rõ ông Ngô vận chuyển rượu cho chúng tôi, vì không muốn lãng phí một xe nước mình vất vả chở từ trên núi xuống mà cự tuyệt yêu cầu của tôi, mặc dù tôi trả tiền cho ông ấy, tôi cũng không tin một người như vậy lại làm chuyện như thế.

Nhưng sự tình đã tới thế này, tôi buộc phải có biện pháp giải quyết. Đề nghị của Tần Cối là nghiêm hình bức cung, lại bị tôi đập cho một phát, cái loại tư tưởng thối nát đó thật sự là lần đầu tiên tôi gặp phải.

Đến lúc rời đi, tôi chỉ vào điện thoại nói, khi nào chuông vang thì chỉ cần nhắc lên áp vào tai là nghe được, để phòng khi tôi có việc cần tìm tới lão ta. Nhưng thật không ngờ lão già nọ mắt đảo loạn xạ, còn hỏi: “Có phải tôi cũng có thể thông qua nó tìm được cậu phải không?”

Tôi thầm tặc lưỡi, chẳng trách lão khốn này có thể giết người vô hình, đầu óc xoay chuyển quá nhanh, lão là vị khách hàng thông minh nhất mà tôi từng gặp, đáng tiếc đây chẳng phải chuyện tốt. Tôi quát lên: “Mày tìm ông cái trym à, ngoan ngoãn ngồi đây.”

Tần Cối ra vẻ ủy khuất: “Tôi đương nhiên lúc vô sự thì không tìm cậu, nhưng lúc nhà cháy thì sao...”

Tôi rốt cuộc không thể chịu nổi nữa, quay lại đập mông lão hai phát, Tần Cối lấy tay che mông, mồm vẫn xoen xoét: “Thật mà, thật mà, không phải uy hiếp cậu, tôi thấy cái phòng này chỗ nào cũng sáng, sáng tới mức tôi phát hoảng, nhờ thật thế thì sao?”

Tôi hết cách, đành dạy lão sử dụng đèn, còn viết lại số điện thoại của tôi cho lão. Tần Cối gọi thử một lần, rồi lại nhìn quanh, chỉ vào TV: “Làm sao diễn kịch trong cái kia được?” Lão thấy mặt tôi đen kịt lại, vội xua tay: “Cậu đi đi, cậu đi đi, tôi tự mình đoán vậy - có gì liên lạc điện thoại.” Một câu khiến tôi vui hơn hẳn.

Ra khỏi cửa, tôi dờ khóc dờ cười, rồi tổng kết ra một chuyện: Hai vị hoàng đế, hai vị anh hùng chen chúc với tôi trong căn nhà nhỏ. Hào hán Lương Sơn hào khí can vân cùng Nhạc gia quân trung dũng can trường chỉ có thể ở trong ký túc xá, mà tên đại gian thần tiếng xấu muôn đời lại độc bá một ngôi biệt thự, xem ra là lịch sử đang trêu đùa chúng tôi, sự thật đúng là như vậy.

Trước mắt cần nhanh chóng xử lý nguy cơ quán bar, hiện tại không còn cách nào khác, đành tìm người theo dõi ông Ngô xem rốt cục có chuyện gì, cho nên việc chọn ai tôi còn chưa nghĩ ra. Việc này nếu là ngẫu nhiên, không cần tìm các hảo hán hỗ trợ. Nếu có quan hệ với bát đại thiên vương thì tạm thời không thể để họ biết, nếu không, ây dà, bọn thổ phỉ dễ dàng làm ra chuyện mất kiểm soát.

Việc này xem ra chỉ có tôi đích thân ra tay, chợt tôi nhận được điện thoại của Đồng Viện. Vô lâm đại hội vừa chấm dứt, đội Tân Nguyệt cũng phải rời đi, thời gian dự kiến là ngày mai, thực tế mấy ngày qua tôi liên tục nhận được điện thoại chia tay, trường nổi tiếng mà. Tôi cùng các hảo hán cũng làm quen không ít bạn bè, Đoàn Thiên Lang nếu như không phải nghỉ ngơi thêm hai ngày thì cũng đã đi rồi.

Tôi nói chuyện phiếm với Đồng Viện vài câu, dặn dò cô ấy trên đường cẩn thận, lúc sắp kết thúc tôi chợt nghĩ ra: “Em à, trường bảo vệ các em có học qua theo dõi không?”

Đồng Viện: “Anh không có nào à. Anh nghĩ bảo tiêu bọn em chỉ biết đỡ đạn thôi à?”

Tôi nói: “Vậy em có thể giúp anh theo dõi một người được không?”

Đồng Viện khẳng định: “Chị Bánh Bao của em không thể làm chuyện gì đâu.”

“...Không phải loại chuyện này.”

“Chuyện trái pháp luật bọn em cũng không làm đâu.”

Tôi đành phải nói chuyện này với cô bé, cuối cùng nói: “Em coi như là nhận hợp đồng đi, thu phí bao nhiêu theo quy củ của bọn em.”

Đồng Viện đáp ứng: “Được, giao cho em.”

Vốn còn tưởng nói cho cô bé chút tin tức khác, cô bé lại gạt đi: “Được rồi, được rồi, ngay cả ông già đi xe ba bánh cũng không theo dõi được thì còn làm bảo tiêu sao nổi?”

Buổi tối, Lý Sư Sư về nhà liền kéo tôi qua một chỗ nói nhỏ: “Anh, em nói chuyện này với anh.”

“Chuyện gì thế?”

“Em mới gặp lưu manh.”

“Sao, thế nào?”

“Anh đừng có vội, chậm rãi nghe em nói nè. Hôm nay lúc em về đi qua một ngõ nhỏ bị bốn năm tên du côn chặn lại, bọn nó lúc đầu đòi tiền, em liền ném ví cho bọn nó, sau bọn nó còn muốn... ăn hiếp em.” Lý Sư Sư mặt đỏ lên.

Tôi gãi cằm nhìn cô bé từ trên xuống dưới, không thấy quần áo bị xé, cười tủm tỉm: “Sau thì sao?”

“Sau em tát cho bọn nó một cái.”

Tôi nói: “Đánh hay lắm.”

“Vâng, anh ấy cũng nói với em như thế.”

Tôi không hiểu: “Ai?”

Lý Sư Sư dừng lời một lúc mới nói tiếp: “Lúc mấy thằng lưu manh muốn lao tới, nơi đầu ngõ có một anh to con đầu trọc, đại khái cao 1m9 đó, anh ấy vừa đi vừa nói: ‘Hay.’”

Tôi mà xen vào: “Có phải mấy thằng lưu manh nói ‘mày không cần xen vào việc của người khác’?”

Lý Sư Sư liếc tôi: “Anh ấy chẳng quản bọn kia, vừa đi vừa ném bọn nó vào tường bên kia, vừa ném lại vừa mắng: ‘Ta ghét gặp phải chuyện này. Đây gọi là mắt không thất, tâm không phiền, a di đà phật’.”

Tôi ngạc nhiên: “Hòa thượng hả?”

“Không giống, chỉ có tóc rất ngắn thôi.”

Tôi cười hì hì: “Anh hùng cứu mỹ nhân, vậy em có hỏi số điện thoại của anh ta không...” Tôi nói tới đây mới chợt nghĩ ra, tôi nắm chặt vai Lý Sư Sư hỏi lớn: “Em nói anh ta một chọi mấy, đối phó thế nào?”

Lý Sư Sư đẩy tay tôi ra, bất mãn: “Chẳng phải em đã nói là bốn năm tên sao, anh ấy đều ném bọn kia ra ngoài ngõ.”

Tôi âm thầm kinh ngạc, giỏi, người này sức mạnh chắc chỉ kém Hạng Vũ đôi chút, tôi vội hỏi tiếp: “Anh ta có nói gì với em không?”

Lý Sư Sư nói; “Kỳ quái cũng ở chỗ này đây, anh ấy cứu em xong, cũng chẳng thèm liếc em, vừa đi vừa nói: 'Cô gái, sau này cẩn thận một chút, tôi sẽ không lại đi theo cô đâu.' Khi anh ấy sắp tới đầu ngõ, quay lại nói với em 'Tôi cứu cô vì cô có can đảm tát một cái' Sau đó anh ấy đi mất.”

Tôi run sợ, căn cứ bề ngoài cùng thân thủ phán đoán, người này hẳn là Bảo Quang Như Lai Đặng Nguyên Giác mà mấy người Ngô Dụng nói. Đại khái anh ta biết Lý Sư Sư cùng Lương Sơn có chút quen biết nên bám theo, nhưng không có quan hệ đối địch, hòa thượng trực tính không thể chịu nổi việc đứng nhìn một cô gái bị làm nhục, cho nên không tiếc hiển lộ thân phận cứu Lý Sư Sư, vẫn có thể xem ra là một người đàn ông chân chính.

Tôi hỏi Lý Sư Sư: “Em cứ thế để anh ấy đi hả?”

Lý Sư Sư nói: “Em cũng biết là chuyện này không bình thường, nên đặc biệt lưu tâm tới anh ấy, anh ấy mặc một cái áo khoác, lúc đánh nhau thì nút thắt bị bung ra, em thấy trên lưng áo có dòng chữ nhỏ.”

Tôi khẩn trương: “Em thấy rõ không?”

“Xưởng máy Thần Quang.”

Tôi nắm lấy vai cô ấy, vui mừng: “Em giỏi lắm.”

Bánh Bao đi tới hỏi: “Giỏi cái gì?”

Tôi cùng Lý Sư Sư vội tách ra, Bánh Bao rời đi rồi tôi mới hỏi cô bé: “Mai em có rảnh không?”

Lý Sư Sư: “Sau bốn giờ chiều cơ.”

“Tốt, lúc đó anh sẽ gọi em, chúng mình đi tới đó.” Tôi bấy giờ mới phát hiện ra con bé còn vội hơn cả tôi, vốn nghĩ nói chuyện Tần Cối với cô bé, nhưng nghĩ lại hay là thôi, hai người này tuy không có ân oán trực tiếp, nhưng Lý Sư Sư tuyệt đối không thích lão ta, mặc kệ là vô tình hay hữu ý tiết lộ chuyện này cho Nhạc gia quân thì phiền toái to.

Ăn cơm chiều, tôi lại tập hợp tổ năm người trao đổi một chút, hỏi bọn họ gần đây có gì bất thường không, Lưu Bang đang vội vàng lấy lòng góa phụ đen, thường xuyên ra khỏi cửa, bất quá thẳng nhai đó giờ càng cẩn thận, đi xe đều đổi một loạt xe, sau này hẳn luyện ra một kỹ năng là đang lúc xe taxi lao phăng phăng thì hẳn kêu lập tức dừng lại làm lái xe chửi má nó.

Hạng Vũ vẫn tự đại như trước, hỏi anh ấy, anh ấy lại trợn mắt: “Ai có thể làm gì anh?” Tôi cũng lười để ý tới anh ta.

Cho nên trong nhà, Tần Thủy Hoàng hiện tại luôn đi theo Kinh khờ - người ngày xưa muốn ám sát anh ấy - một tắc không rời, Kinh khờ lại như bóng với hình cùng Triệu mặt trắng, ba người này ở chung một chỗ thì hệ số an toàn tương đương cao.

Còn Bánh Bao, tôi cũng chẳng quá lo lắng, tôi có thể cảm giác được đối thủ của bọn tôi còn có lý trí, nếu kẻ địch thật muốn đối phó cả người thường, xử lý ngay cả tôi cũng chẳng khó khăn gì.

Cả đêm không có chuyện gì, ngày hôm sau tôi vừa tỉnh ngủ thì Đồng Viện đã gọi điện tới, cô bé trước tiên đọc cho tôi một địa chỉ, sau đó cười dài nói: “Anh mau tới đây, có chuyện hay để xem.”

Tôi biết khẳng định có quan hệ tới chuyện rượu biến vị, vội lái xe tới chỗ cô bé nói, rất xa tôi đã thấy Đồng Viện mặc đồ thể thao, đang ăn kem, dựa lưng vào một cái cây nhìn qua phía đối diện. Tôi đi tới trước mặt cô bé, cô ấy không nói gì chỉ hất cằm chỉ qua bên kia. Tôi vừa thấy thiếu chút nữa

tức ộc máu. Ở bãi đất trống sau một cửa hàng có ba cái thùng nước, ông Ngô cúi đầu đứng một bên, ba thằng nhóc con đang đổ rượu của tôi đi, còn một thằng cầm đầu quay lưng về phía bọn nó, đang ngồi ở bồn hoa bên cạnh nhàn nhã hút thuốc.

Đồng Viện ăn kem, cười tủm tỉm: “Em chỉ đáp ứng giúp anh bám theo thôi, đánh nhau thì phải tính tiền riêng.”

Tôi lúi từ trong xe ra một cái túi, bật phát qua rào, khinh miệt: “Em cũng quá coi thường anh rồi, em cho rằng đối phó với bọn đó anh cần phải đích thân ra tay sao?”

Đồng Viện nghe xong tôi nói, tò mò đi sát theo sau tôi, tôi âm thầm đi qua đường, chậm rãi tiến tới gần 3 thằng nhóc, chờ lúc bọn nó thấy tôi, tôi lập tức thay đổi vẻ mặt, nhiệt tình chào hỏi: “Mấy anh, đang làm gì vậy.”

oOo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44: Phạm Tiến

Ba tên nhóc không nhận ra tôi, cũng chẳng nói gì, chỉ vội vã làm nốt công việc. Ông Ngô nhìn thấy tôi, mặt biến sắc, tôi trừng mắt, tỏ ý ông ấy không cần nói.

Tôi vỗ vai một thằng nhóc, cười ha ha hỏi: “Đó là rượu hả?”

Thằng nhóc tự nhiên cũng chẳng thèm để ý, chỉ ừ một tiếng.

Tôi hỏi: “Bán không?”

“Không bán.”

“Vậy bọn mày đổ đi đổ lại làm cái gì?”

Thằng nhóc rớt cục cảnh giác: “Ông hỏi làm gì?”

“Không có gì, chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Một thằng nhóc khác nhìn tôi nói: “Sao tôi thấy ông nhìn quen quen nhỉ?”

Tôi thầm thở dài, có người nhận ra tôi liền dễ xử lý, tôi hỏi lại: “Vậy à?”

Thằng nhóc gãi đầu nói: “Đúng là không nhớ đã gặp ở đâu.”

Tôi chán nản, đành nhắc nó: “Gặp gần đây hả?”

Thằng nhóc mơ màng nói: “Hình như thế...”

Tôi tiếp tục nhắc: “Trên TV hả?”

Thằng nhóc nhìn tôi một lúc lâu, rồi vỗ đùi nói: “Nhớ ra rồi, ông là Tán đả vương.”

Tôi lúc này mới hoàn toàn yên tâm, thầm lau mồ hôi: “Lâu thật...” Đồng Viện xem tôi diễn kịch, phì cười.

Hai thằng nhóc khác vừa nghe là tôi, vội vây lấy tôi hỏi này hỏi nọ, lộ ra vẻ hài lòng vô cùng, dễ dàng có thể nhìn ra bọn nó chỉ là bọn lưu manh hạng bét thôi, chắc là học sinh cúp cua, có thằng còn đeo kính nữa kìa.

Tôi ưỡn ngực nói: “Các chú biết anh làm gì không?”

“Đang làm gì vậy anh?” Ba thằng mắt sáng lên, đồng thanh hỏi.

Ông Ngô mất hồn mất vía mở miệng: “Đây là chủ quán của bọn tôi, rượu bọn mày đổi là của ông ấy đấy.”

Ba thằng nhóc vừa nghe thấy đều lùi ra sau, hai thằng còn nhanh chân bỏ chạy, thằng ở giữa chậm một bước, vừa chạy vừa chỉ vào thằng ngồi ở bên bồn hoa nói: “Không liên quan tới bọn em, là nó thuê bọn em làm.”

Vốn chỗ tôi ồn ào không nhỏ, nhưng thằng kia đang để ý chuyện khác, còn ngồi bất động, không biết có chuyện gì đã xảy ra. Tôi đi qua, Đồng Viện cười hỏi tôi: “Người như anh trong giang hồ chỉ dựa vào cái mặt ăn tiền hả?”

Tôi khinh thường: “Em biết gì, đây gọi là bất chiến mà khuất nhân.”

Tôi đi tới trước mặt thằng thủ lĩnh, nó vô tri vô giác, tôi đành ngồi xuống bên cạnh. Thằng đó tay cầm quyền sách mở ra, vẻ mặt ưu thương nhìn xe

cột trên đường, tôi rút bao thuốc đưa cho nó một điếu, nó thuận tay nhận lấy, than thở: “Anh nói em cứ tiếp tục thế này bao giờ thành đại ca được?”

Tôi nói: “Chẳng bao giờ.”

Thằng này thở dài, mãi sau chợt cảm giác không đúng. Quay đầu qua hỏi tôi: “Anh là ai?”

“Tao là ông chủ quán bar Nghịch Thời Không.”

Thằng đó vội nhích mông, quay đầu nhìn lại.

Tôi nói: “Đừng nhìn nữa, chỉ còn mình mày thôi.”

Lúc này nó thật sự bi thương, thở dài, lại cúi đầu.

“Nói anh coi, chuyện gì?”

Nó khép sách lại, đá đá mấy viên sỏi dưới chân: “Bọn em với anh không có thù oán gì. Cũng không phải cố ý hại anh, có người cho bọn em 10 vạn để bọn em làm thế.”

“Ai?”

“Không biết, cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua.” Thằng nhóc thấy tôi trừng mắt, vội nói: “Đại ca, em nói thật mà.”

Tôi nghiến ngậm hỏi tiếp: “Vậy bọn họ vì sao tìm mày?”

Thằng nhóc hứng phấn nói: “Vì em nổi danh nhất ở đây.” Nó đi tới đối diện nói: “Em là Giang quản lý ở trường cấp ba.” Tôi lúc này mới phát hiện nó đang mặc bộ đồng phục học sinh cấp 3.

Tôi tức giận, đứng dậy quát: “Mày nói lại cho ông nghe mày đang học gì cơ?” Tôi tức giận là vì nhìn thằng nhóc đó chỉ ít hơn tôi vài tuổi, nói nó còn

đang đi học đánh chết tôi cũng không tin.

Nó cúi đầu lí nhí: “Cấp ba....”

Tôi giơ cái bao lên đỉnh đầu, gầm gừ: “Mày bao nhiêu?”

“26 à...” nói xong nó vội bổ sung: “Em đúng 8 năm liền.” Tôi cuối cùng bó tay: “Chủ nhiệm lớp em bây giờ là bạn ngồi cùng bàn với em lúc trước.”

Đồng Viện rốt cục cũng không nhịn được cười, quay người qua một bên cười khàn khạch, tôi cũng bị chọc cười, thấy thằng nhóc này uể oải sắp khóc, tôi nhịn cười, an ủi, vỗ vai nó: “Người anh em xưng hô thế nào?”

“Phạm Tiến.”

Tôi đá nó một cái, cười: “Chẳng trách mày thi mãi không qua.”

Phạm Tiến đau khổ: “Đại ca, em có thể đi rồi chứ, thật sự em không biết người ta.”

Tôi biết nó nói thật, xem ra chuyện quán bar cùng chuyện Lưu Bang bị giữ là cùng một người, mục đích là làm cho tôi ngọt ngào, bất quá người này khẳng định giàu có hơn tôi nhiều, ném tiền cái là 10 vạn, hẳn đối nghịch tôi, sai khiến không ít côn đồ đến làm khó tôi.

Phạm Tiến không thấy vẻ mặt của tôi, vội nói: “Nếu không em đưa tất cả cho anh, bất quá em nói trước. Rượu kém chất lượng là em bỏ tiền ra mua, bọn em phải khấu trừ, người kia nói là dùng rượu đổi rượu mà không phải nước đổi rượu, cho nên bọn em đã mua mấy xe rượu đấy.”

Tôi phì cười: “Mày cứ cầm đi, học lại 8 năm cũng tiêu không ít nhỉ?”

Đồng Viện xen vào: “Coi như là hồi báo cho mày nhiều năm kiên trì.”

“Em đi.” Phạm Tiến vội quay người bỏ chạy.

Tôi quát: “Đứng lại.”

Phạm Tiến nhìn tôi, chờ tôi xử lý.

“Đổ rượu về vại cũ, sau đó cắt.”

Phạm Tiến ngoan ngoãn đổ rượu về chỗ cũ, tôi lúc này mới nhìn thoáng qua ông Ngô, ông Ngô ôm lấy tay tôi, nước mắt giàn giụa: “Ông Tiêu, ông đừng đuổi việc tôi, vốn đao gác trên cổ tôi cũng không muốn làm chuyện này, nhưng bọn nó nói nếu tôi dám nói cho ông, con gái tôi không được yên thân.”

Tôi nói: “Con gái ông?”

Ông Ngô lau nước mắt: “Con bé đang học cấp ba, sắp thi đại học.”

Tôi hỏi Phạm Tiến: “Ông ấy nói thật hả?”

Phạm Tiến cười nói: “Là mấy thằng nhóc dọa thôi, người lão luyện thành thực như em không bao giờ nói thể hết.”

Tôi hỏi ông Ngô: “Ông có nhận lợi ích gì từ việc này không?”

Ông Ngô xua tay liên tục nói: “Không có, không có.”

Tôi chỉ vào Phạm Tiến: “Nghe này, sau này học phí của con gái ông Ngô, kể cả học thêm, ăn vặt mà phải trả, có nghe thấy không?”

Phạm Tiến mặt ủ dột: “Anh đừng cắt thịt róc xương em chứ, em nhiều lắm bỏ ra 2 vạn à.”

Ông Ngô vội vàng nói: “Không cần nhiều thế.”

Tôi vỗ vai ông ấy: “Làm cho tốt, nhớ kỹ, có gì tìm công an.”

Sáu đó ba người bọn tôi nhìn Phạm Tiến làm việc, Đồng Viện vừa xem vừa mắng nó: “Mày học không tốt còn bày đặt xã hội đen, chờ bạn mày thành hiệu trưởng mà mày còn thì trượt mới dọa người đó.”

Phạm Tiến cười nói: “Không thể, nếu hai năm nữa em mà còn không thi đỗ thì phải chuyển trường.”

Tôi, Đồng Viện cùng ông Ngô bó tay .

Tôi thấy chuyện này đã kết thúc, nói với Đồng Viện: “Em à, cần trả em bao nhiêu, cho anh cái giá nhĩ.”

Đồng Viện: “Em chẳng có thời gian đâu mà chơi trò này với anh, lẽ ra hôm nay em có chuyện quan trọng cần làm.” Nói xong cô bé rút điện thoại ra gọi: “A lô, chị ba hả, chị nói cái cửa hàng giảm giá đấy ở chỗ nào ấy nhĩ?”

Việc này đã xong, tôi nên đi tới trường học, nhưng hôm nay là ngày cuối cùng 300 Nhạc Phi quân ở lại, trong tiềm thức, tôi sợ thấy cảnh phân ly, mặc dù tôi cũng không tiếp xúc nhiều với các chiến sĩ. Có thể nhìn thấy trong ánh mắt họ, họ rất ỷ lại vào tôi, sau này Từ Đắc Long nói với tôi, các chiến sĩ khi ra ngoài ngoài trừ báo cáo tình huống, vẫn luôn đề nghị Từ Đắc Long hỏi ý kiến hai người, một là Nhan Cảnh Sinh, một là tôi.

Nghĩ ra một lý do lừa Nhan Cảnh Sinh đối với tôi là chuyện nhỏ, nhưng dù có lý do tốt cũng không thể ngăn cản sự mất mát trong lòng. Tôi cho cậu ta một khoản tiền, cho cậu ta học xong đại học, dường như việc này cũng làm cậu ta bớt bi thương.

299 chiến sĩ chia làm các tổ 2 hoặc 3 người, tản ra khắp Trung Quốc, Trường Giang nam bắc, Tây Tạng, Tân Cương, Phúc Kiến, Hắc Long Giang đều có người đi. Sau khi tới nơi họ tách ra, từng người đơn độc triển khai tìm tòi Nhạc Phi.

Tôi cảm thấy áy náy vì mỗi người chỉ mang theo 1000 NDT lộ phí. Khoản lộ phí này chỉ đủ cho vài tuần lễ ban đầu, đại đa số các chiến sĩ nhả lại là: Có thể ở dưới cầu vượt, nhà chờ xe đầy lưu manh lùn sục, mọi người chỉ cần cơm, không cần tiền. Gia nhập đám ăn xin, thức ăn cũng không tồi v.v...

Nhưng đúng như một câu nói, long sinh cửu tử, đều có khác biệt. 299 người có một bộ phận nhỏ nhanh chóng nắm giữ quy tắc thế giới này, chỉ trong thời gian ngắn đã học cách kiếm tiền, sau đó họ đem một bộ phận mình không cần chuyển cho Từ Đắc Long, lại qua tay Từ Đắc Long phân phối cho toàn bộ hành động lần này. 300 người tách ra, nghĩa tình không những không giảm đi, mà càng tăng lên, càng đồng tâm đồng lòng đồng sức, bởi vì chưa bao giờ có một đội quân có thể như họ, trung thành, đoàn kết, họ thật giống như 300 anh em ruột.

Đương nhiên, cá biệt có những người ngoại đạo như trong tiểu thuyết khởi nghiệp. Thăng ngọc Ngụy Thiết Trụ kia khi bắt đầu lập nghiệp từ tuyến tàu hỏa đường dài, cuối cùng bất giác thành lập công ty bảo an của riêng mình. Lý Tĩnh Thủy giấu nghề, đeo một cái kính không độ làm thư ký cho một vị nữ doanh nhân, sau đó thành lái xe, sau cùng thành trợ lý tư nhân, khi vị nữ doanh nhân muốn đẩy quan hệ lên mức cao hơn, Lý Tĩnh Thủy hơi khùng hoảng, trưng cầu chỉ thị của Từ Đắc Long, Từ Đắc Long trả lời: Tuyệt không thể, nếu như đối phương có tâm làm quá, khi tất yếu có thể đánh ngất xỉu. Nói ra lại khiến tôi tức điên mắng anh ta vài ngày, sau đó lặng lẽ nhắn tin cho Lý Tĩnh Thủy xin số điện thoại của vị nữ doanh nhân kia...

Tóm lại 299 người là 299 tiểu thuyết tự sướng, hoặc là cực độ tự sướng, độc giả nếu nguyện ý xem tôi có thể viết bắt đầu từ người đầu tiên, nói thế chứ nếu viết chắc cũng hơn 500 vạn chữ.

Các hảo hán tạm thời còn chưa có tiến triển gì, mấy tên thổ phỉ không có vì chút khó khăn nho nhỏ mà cúi đầu, bọn họ mỗi ngày đều chia tổ ra ngoài

điều tra, mỗi người đều hưng phấn, nghiêm túc. Sáng sớm đều qua chỗ Lữ Tuấn Nghĩa, nghe Ngô Dụng phân công, sau đó theo thứ tự xuất phát, từ trước cho tới giờ tôi chưa thấy qua họ có thái độ như vậy, tôi nhớ năm xưa họ đánh nhau với người khác đại khái cũng thế, thời gian trước thật sự khiến bọn họ nhàn nhã chán chả buồn chết rồi.

Mọi người đều bận rộn, tôi cũng tự tìm cho mình việc để làm, hơn nữa việc này cũng không dễ dàng - tôi cùng Lý Sư Sư đi tìm Đặng Nguyên Giác.

oOo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Phạm Tiến

Ba tên nhóc không nhận ra tôi, cũng chẳng nói gì, chỉ vội vã làm nốt công việc. Ông Ngô nhìn thấy tôi, mặt biến sắc, tôi trừng mắt, tỏ ý ông ấy không cần nói.

Tôi vỗ vai một thằng nhóc, cười ha ha hỏi: “Đó là rượu hả?”

Thằng nhóc tự nhiên cũng chẳng thèm để ý, chỉ ừ một tiếng.

Tôi hỏi: “Bán không?”

“Không bán.”

“Vậy bọn mày đổ đi đổ lại làm cái gì?”

Thằng nhóc rớt cục cảnh giác: “Ông hỏi làm gì?”

“Không có gì, chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Một thằng nhóc khác nhìn tôi nói: “Sao tôi thấy ông nhìn quen quen nhỉ?”

Tôi thầm thở dài, có người nhận ra tôi liền dễ xử lý, tôi hỏi lại: “Vậy à?”

Thằng nhóc gãi đầu nói: “Đúng là không nhớ đã gặp ở đâu.”

Tôi chán nản, đành nhắc nó: “Gặp gần đây hả?”

Thằng nhóc mơ màng nói: “Hình như thế...”

Tôi tiếp tục nhắc: “Trên TV hả?”

Thằng nhóc nhìn tôi một lúc lâu, rồi vỗ đùi nói: “Nhớ ra rồi, ông là Tán đả vương.”

Tôi lúc này mới hoàn toàn yên tâm, thầm lau mồ hôi: “Lâu thật...” Đồng Viện xem tôi diễn kịch, phì cười.

Hai thằng nhóc khác vừa nghe là tôi, vội vây lấy tôi hỏi này hỏi nọ, lộ ra vẻ hài lòng vô cùng, dễ dàng có thể nhìn ra bọn nó chỉ là bọn lưu manh hạng bét thôi, chắc là học sinh cúp cua, có thằng còn đeo kính nữa kìa.

Tôi ưỡn ngực nói: “Các chú biết anh làm gì không?”

“Đang làm gì vậy anh?” Ba thằng mắt sáng lên, đồng thanh hỏi.

Ông Ngô mất hồn mất vía mở miệng: “Đây là chủ quán của bọn tôi, rượu bọn mày đổi là của ông ấy đấy.”

Ba thằng nhóc vừa nghe thấy đều lùi ra sau, hai thằng còn nhanh chân bỏ chạy, thằng ở giữa chậm một bước, vừa chạy vừa chỉ vào thằng ngồi ở bên bồn hoa nói: “Không liên quan tới bọn em, là nó thuê bọn em làm.”

Vốn chỗ tôi ồn ào không nhỏ, nhưng thằng kia đang để ý chuyện khác, còn ngồi bất động, không biết có chuyện gì đã xảy ra. Tôi đi qua, Đồng Viện cười hỏi tôi: “Người như anh trong giang hồ chỉ dựa vào cái mặt ăn tiền hả?”

Tôi khinh thường: “Em biết gì, đây gọi là bất chiến mà khuất nhân.”

Tôi đi tới trước mặt thằng thủ lĩnh, nó vô tri vô giác, tôi đành ngồi xuống bên cạnh. Thằng đó tay cầm quyền sách mở ra, vẻ mặt ưu thương nhìn xe

cột trên đường, tôi rút bao thuốc đưa cho nó một điếu, nó thuận tay nhận lấy, than thở: “Anh nói em cứ tiếp tục thế này bao giờ thành đại ca được?”

Tôi nói: “Chẳng bao giờ.”

Thằng này thở dài, mãi sau chợt cảm giác không đúng. Quay đầu qua hỏi tôi: “Anh là ai?”

“Tao là ông chủ quán bar Nghịch Thời Không.”

Thằng đó vội nhích mông, quay đầu nhìn lại.

Tôi nói: “Đừng nhìn nữa, chỉ còn mình mày thôi.”

Lúc này nó thật sự bi thương, thở dài, lại cúi đầu.

“Nói anh coi, chuyện gì?”

Nó khép sách lại, đá đá mấy viên sỏi dưới chân: “Bọn em với anh không có thù oán gì. Cũng không phải cố ý hại anh, có người cho bọn em 10 vạn để bọn em làm thế.”

“Ai?”

“Không biết, cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua.” Thằng nhóc thấy tôi trừng mắt, vội nói: “Đại ca, em nói thật mà.”

Tôi nghiêng ngả hỏi tiếp: “Vậy bọn họ vì sao tìm mày?”

Thằng nhóc hứng phấn nói: “Vì em nổi danh nhất ở đây.” Nó đi tới đối diện nói: “Em là Giang quản lý ở trường cấp ba.” Tôi lúc này mới phát hiện nó đang mặc bộ đồng phục học sinh cấp 3.

Tôi tức giận, đứng dậy quát: “Mày nói lại cho ông nghe mày đang học gì cơ?” Tôi tức giận là vì nhìn thằng nhóc đó chỉ ít hơn tôi vài tuổi, nói nó còn

đang đi học đánh chết tôi cũng không tin.

Nó cúi đầu lí nhí: “Cấp ba....”

Tôi giơ cái bao lên đỉnh đầu, gầm gừ: “Mày bao nhiêu?”

“26 à...” nói xong nó vội bổ sung: “Em đúng 8 năm liền.” Tôi cuối cùng bó tay: “Chủ nhiệm lớp em bây giờ là bạn ngồi cùng bàn với em lúc trước.”

Đồng Viện rốt cục cũng không nhịn được cười, quay người qua một bên cười khàn khàn, tôi cũng bị chọc cười, thấy thằng nhóc này uể oải sắp khóc, tôi nhịn cười, an ủi, vỗ vai nó: “Người anh em xưng hô thế nào?”

“Phạm Tiến.”

Tôi đá nó một cái, cười: “Chẳng trách mày thi mãi không qua.”

Phạm Tiến đau khổ: “Đại ca, em có thể đi rồi chứ, thật sự em không biết người ta.”

Tôi biết nó nói thật, xem ra chuyện quán bar cùng chuyện Lưu Bang bị giữ là cùng một người, mục đích là làm cho tôi ngọt ngào, bất quá người này khẳng định giàu có hơn tôi nhiều, ném tiền cái là 10 vạn, hẳn đối nghịch tôi, sai khiến không ít công đồ đến làm khó tôi.

Phạm Tiến không thấy vẻ mặt của tôi, vội nói: “Nếu không em đưa tất cả cho anh, bất quá em nói trước. Rượu kém chất lượng là em bỏ tiền ra mua, bọn em phải khấu trừ, người kia nói là dùng rượu đổi rượu mà không phải nước đổi rượu, cho nên bọn em đã mua mấy xe rượu đấy.”

Tôi phì cười: “Mày cứ cầm đi, học lại 8 năm cũng tiêu không ít nhỉ?”

Đồng Viện xen vào: “Coi như là hồi báo cho mày nhiều năm kiên trì.”

“Em đi.” Phạm Tiến vội quay người bỏ chạy.

Tôi quát: “Đứng lại.”

Phạm Tiến nhìn tôi, chờ tôi xử lý.

“Đổ rượu về vại cũ, sau đó cắt.”

Phạm Tiến ngoan ngoãn đổ rượu về chỗ cũ, tôi lúc này mới nhìn thoáng qua ông Ngô, ông Ngô ôm lấy tay tôi, nước mắt giàn giụa: “Ông Tiêu, ông đừng đuổi việc tôi, vốn đao gác trên cổ tôi cũng không muốn làm chuyện này, nhưng bọn nó nói nếu tôi dám nói cho ông, con gái tôi không được yên thân.”

Tôi nói: “Con gái ông?”

Ông Ngô lau nước mắt: “Con bé đang học cấp ba, sắp thi đại học.”

Tôi hỏi Phạm Tiến: “Ông ấy nói thật hả?”

Phạm Tiến cười nói: “Là mấy thằng nhóc dọa thôi, người lão luyện thành thực như em không bao giờ nói thế hết.”

Tôi hỏi ông Ngô: “Ông có nhận lợi ích gì từ việc này không?”

Ông Ngô xua tay liên tục nói: “Không có, không có.”

Tôi chỉ vào Phạm Tiến: “Nghe này, sau này học phí của con gái ông Ngô, kể cả học thêm, ăn vặt mà phải trả, có nghe thấy không?”

Phạm Tiến mặt ủ dột: “Anh đừng cắt thịt róc xương em chứ, em nhiều lắm bỏ ra 2 vạn à.”

Ông Ngô vội vàng nói: “Không cần nhiều thế.”

Tôi vỗ vai ông ấy: “Làm cho tốt, nhớ kỹ, có gì tìm công an.”

Sáu đó ba người bọn tôi nhìn Phạm Tiến làm việc, Đồng Viện vừa xem vừa mắng nó: “Mày học không tốt còn bày đặt xã hội đen, chờ bạn mày thành hiệu trưởng mà mày còn thì trượt mới dọa người đó.”

Phạm Tiến cười nói: “Không thể, nếu hai năm nữa em mà còn không thi đỗ thì phải chuyển trường.”

Tôi, Đồng Viện cùng ông Ngô bó tay .

Tôi thấy chuyện này đã kết thúc, nói với Đồng Viện: “Em à, cần trả em bao nhiêu, cho anh cái giá nhĩ.”

Đồng Viện: “Em chẳng có thời gian đâu mà chơi trò này với anh, lẽ ra hôm nay em có chuyện quan trọng cần làm.” Nói xong cô bé rút điện thoại ra gọi: “A lô, chị ba hả, chị nói cái cửa hàng giảm giá đấy ở chỗ nào ấy nhĩ?”

Việc này đã xong, tôi nên đi tới trường học, nhưng hôm nay là ngày cuối cùng 300 Nhạc Phi quân ở lại, trong tiềm thức, tôi sợ thấy cảnh phân ly, mặc dù tôi cũng không tiếp xúc nhiều với các chiến sĩ. Có thể nhìn thấy trong ánh mắt họ, họ rất ỷ lại vào tôi, sau này Từ Đắc Long nói với tôi, các chiến sĩ khi ra ngoài ngoài trừ báo cáo tình huống, vẫn luôn đề nghị Từ Đắc Long hỏi ý kiến hai người, một là Nhan Cảnh Sinh, một là tôi.

Nghĩ ra một lý do lừa Nhan Cảnh Sinh đối với tôi là chuyện nhỏ, nhưng dù có lý do tốt cũng không thể ngăn cản sự mất mát trong lòng. Tôi cho cậu ta một khoản tiền, cho cậu ta học xong đại học, dường như việc này cũng làm cậu ta bớt bi thương.

299 chiến sĩ chia làm các tổ 2 hoặc 3 người, tản ra khắp Trung Quốc, Trường Giang nam bắc, Tây Tạng, Tân Cương, Phúc Kiến, Hắc Long Giang đều có người đi. Sau khi tới nơi họ tách ra, từng người đơn độc triển khai tìm tòi Nhạc Phi.

Tôi cảm thấy áy náy vì mỗi người chỉ mang theo 1000 NDT lộ phí. Khoản lộ phí này chỉ đủ cho vài tuần lễ ban đầu, đại đa số các chiến sĩ nhả lại là: Có thể ở dưới cầu vượt, nhà chờ xe đẩy lưu manh lừng sục, mọi người chỉ cần cơm, không cần tiền. Gia nhập đám ăn xin, thức ăn cũng không tồi v.v...

Nhưng đúng như một câu nói, long sinh cửu tử, đều có khác biệt. 299 người có một bộ phận nhỏ nhanh chóng nắm giữ quy tắc thế giới này, chỉ trong thời gian ngắn đã học cách kiếm tiền, sau đó họ đem một bộ phận mình không cần chuyển cho Từ Đắc Long, lại qua tay Từ Đắc Long phân phối cho toàn bộ hành động lần này. 300 người tách ra, nghĩa tình không những không giảm đi, mà càng tăng lên, càng đồng tâm đồng lòng đồng sức, bởi vì chưa bao giờ có một đội quân có thể như họ, trung thành, đoàn kết, họ thật giống như 300 anh em ruột.

Đương nhiên, cá biệt có những người ngoại đạo như trong tiểu thuyết khởi nghiệp. Thăng ngọc Ngụy Thiết Trụ kia khi bắt đầu lập nghiệp từ tuyến tàu hỏa đường dài, cuối cùng bất giác thành lập công ty bảo an của riêng mình. Lý Tĩnh Thủy giấu nghề, đeo một cái kính không độ làm thư ký cho một vị nữ doanh nhân, sau đó thành lái xe, sau cùng thành trợ lý tư nhân, khi vị nữ doanh nhân muốn đẩy quan hệ lên mức cao hơn, Lý Tĩnh Thủy hơi khùng hoảng, trưng cầu chỉ thị của Từ Đắc Long, Từ Đắc Long trả lời: Tuyệt không thể, nếu như đối phương có tâm làm quá, khi tất yếu có thể đánh ngất xỉu. Nói ra lại khiến tôi tức điên mất anh ta vài ngày, sau đó lặng lẽ nhắn tin cho Lý Tĩnh Thủy xin số điện thoại của vị nữ doanh nhân kia...

Tóm lại 299 người là 299 tiểu thuyết tự sướng, hoặc là cực độ tự sướng, độc giả nếu nguyện ý xem tôi có thể viết bắt đầu từ người đầu tiên, nói thế chứ nếu viết chắc cũng hơn 500 vạn chữ.

Các hảo hán tạm thời còn chưa có tiến triển gì, mấy tên thổ phỉ không có vì chút khó khăn nho nhỏ mà cúi đầu, bọn họ mỗi ngày đều chia tổ ra ngoài

điều tra, mỗi người đều hưng phấn, nghiêm túc. Sáng sớm đều qua chỗ Lữ Tuấn Nghĩa, nghe Ngô Dụng phân công, sau đó theo thứ tự xuất phát, từ trước cho tới giờ tôi chưa thấy qua họ có thái độ như vậy, tôi nhớ năm xưa họ đánh nhau với người khác đại khái cũng thế, thời gian trước thật sự khiến bọn họ nhàn nhã chán chả buồn chết rồi.

Mọi người đều bận rộn, tôi cũng tự tìm cho mình việc để làm, hơn nữa việc này cũng không dễ dàng - tôi cùng Lý Sư Sư đi tìm Đặng Nguyên Giác.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Dạ Yến (1)

Tôi thật sự là không hiểu Đặng Nguyên Giác lắm, thậm chí trước kia cũng còn không biết đến Bát đại thiên vương, đều do mấy người Ngô Dung nói mới biết.

Đặng Nguyên Giác, là một trong Bát đại thiên vương, tên hiệu là Bảo Quang Như Lai, thân hình cao lớn, sức khỏe vô song, từng đấu với Lỗ Trí Thâm hơn 50 hiệp bất phân thắng bại, sau đó bị Hoa Vinh bắn chết.

Muốn đi tìm một cường nhân như vậy, tôi nghĩ tốt nhất cần chuẩn bị sẵn hai phương án: Hoặc là kêu mấy người Lâm Xung, Trương Thanh đi cùng, nắm chắc phần thắng, hoặc là vô lại một chút, một người một ngựa đi gặp mặt. Tôi cũng đã chuẩn bị sẵn - từ ngày đầu tiên tôi thành thần tiên dự bị, tôi đã mua sẵn hai phần bảo hiểm nhân thọ để ở chỗ dễ thấy nhất trong nhà, người hưởng là Bánh Bao cùng cha mẹ tôi....

Xét thấy người bọn tôi muốn tìm chưa chắc đã là Đặng Nguyên Giác, tôi quyết định chỉ dẫn theo Lý Sư Sư, cũng nhanh chóng xác định phương thức tác chiến là cho cô bé ra mặt.

Anh ta hiện tại là ân nhân của Lý Sư Sư, nhóm năm người từ lúc tới đây luôn chỉ vui chơi, nhưng người chơi toàn diện nhất, cao cấp nhất chính là Lý Sư Sư. Trong ví cô bé là vô số các thẻ mua sắm, thẻ tập thể hình, thẻ hội viên câu lạc bộ, trước khi ra phố luôn trang điểm, đánh phấn, vẽ mi, tô son.

Tóm lại, nếu không phải do khuôn mặt thiên sứ cùng dáng vóc ma quỷ bán đứng cô bé, khi đi trên đường mọi người đều sẽ nghĩ cô bé là người hiện đại.

Cô nàng tùy ý mặc một chiếc áo phong ngắn tay, khiến mọi người đều liếc mắt, bất quá có vẻ cô nàng cũng rất bận rộn, vừa đi cạnh tôi vừa nghe điện thoại.

Cô bé đi tới trước mặt tôi thì cũng kết thúc cuộc trò chuyện điện thoại, tôi đánh giá cô bé, chép miệng khen: “Thật đẹp, chẳng trách tục ngữ có câu yêu giang sơn lại càng yêu mỹ nhân.” Tôi vỗ vỗ cái xe cũ nát bẩn thỉu của mình: “Em gái, em mà đồng ý bày trò cùng anh thì anh vứt luôn cái xe này đi.”

Lý Sư Sư lườm tôi xém cháy da: “Đi nhanh đi, đừng dông dài.”

Đường đi tôi đã nghe sơ qua, xưởng máy Thần Quang nằm ở phía nam thành phố, trước kia cũng chưa nghe nói bao giờ, vừa đi vừa hỏi cũng không khó tìm, tới nơi thấy một khu nhà xưởng cũ nát, chữ “quang” trên bảng hiệu đã rụng từ khi nào, trong góc là vô số sản phẩm bỏ lại, cửa kính phòng thường trực bẩn đến mức cơ hồ không nhìn thấy gì. Chúng tôi vừa xuống xe đã thấy một ông lão đi từ phòng trực đi ra hét lên: “Các cô cậu tìm ai?”

Tôi không chút suy nghĩ nói: “Bọn cháu đến tìm kỹ sư Đặng”

Ông lão thuận tay uống ngụm nước mát: “Đây không có ai họ Đặng.”

Tôi nói: “Sao có thể...” Tôi lập tức nghĩ tới Đặng Nguyên Giác ở đây chưa chắc đã tên này, liền miêu tả: “VẬY chắc cháu nhớ lầm, chúng cháu muốn tìm một người đại khái cao khoảng 1m90, rất cường tráng, tóc ngắn, ông nghĩ giúp xem đó là ai?”

Ông lão khó chịu: “Đi nơi khác mà tìm.” Nói xong đã muốn quay mình đi vào phòng.

Lý Sư Sư vội tiến lại gần nói: “Ông ơi, anh ấy cứu cháu một mạng, hôm nay cháu tới để cảm ơn anh ấy, xin ông giúp cháu.”

Ông lão lại uống nước, nhìn Lý Sư Sư: “Thật hả?”

Lý Sư Sư thêm mắm dặm muối kể chuyện hôm qua cô bé gặp phải, nói xong, mắt long lanh đầm lệ, mê hoặc ông lão, nhưng rốt cuộc lại chẳng có một hạt nào rơi xuống cả.

Ông lão vắn eo: “Nếu là việc này, ông nói với cháu nhé, người các cháu muốn tìm chắc là Bảo Kim. Thăng Kim đối với anh em thì trọng nghĩa, nhưng tính tình nó quá thô bạo, vừa ra phố đã đánh nhau, vì thế có rất nhiều người tới đây tìm nó.”

Tôi hỏi: “Vậy anh ấy đâu rồi?”

Ông lão thở dài: “Ài dà, chẳng biết vì sao, một tháng trước đột nhiên bỏ việc.”

“Sao ạ, anh ấy có nói gì không ạ?”

“Chẳng nói gì hết, ngay cả đồ đạc cũng tặng cho ông. Nó biết ông bị thấp khớp, mùa đông hay đau ốm. Ài! Thăng Kim là người tốt.”

Tôi hỏi: “Anh ấy có vợ con gì chưa ạ?”

“Không, vẫn độc thân, cha mẹ cũng mất sớm, có anh em thì cũng không ở đây.”

Tôi đổ mồ hôi: “Ông nói vậy không liên lạc được với anh ý ạ?”

“Ừ, không thể.”

Hơn một tháng trước, đúng lúc các hảo hán tới, Bảo Kim bỏ việc, kỳ quặc.

Tôi cũng muốn hiểu thêm một chút tình huống nên hỏi: “Anh Kim là người nơi khác hả ông?”

“Không, từ nhỏ đã lớn lên trước mắt ông.”

“Vậy võ lực của anh ấy thế nào, có phải mười người cũng không đánh lại nổi?”

Ông lão cười: “Nó biết võ cái khỉ gì, nhưng thật ra rất khỏe, bất quá cũng thường xuyên đánh cho vài ba người mặt mũi bầm dập.”

Tôi càng nghe càng mơ hồ, từ nhỏ lớn lên tại bản địa, không luyện qua võ công, ngoại trừ mất tích thần bí một tháng trước, người này cơ bản chẳng có gì giống Đặng Nguyên Giác.

Tôi nói: “Ông ơi, ông có ảnh của anh Kim không, không chừng người chúng cháu tìm không phải anh Kim.”

Ông lão xua tay: “Làm gì có ảnh, cái đầu tròn như quả bóng chứ gì. Dù sao cả xưởng ngoài nó ra cũng chẳng có ai cao quá 1m80.”

Lý Sư Sư âm thầm đẩy tôi, nhỏ giọng nói: “Là anh ấy.”

Tôi nói với ông lão: “Vậy cháu chỉ hỏi câu cuối, anh ấy có tin phật không ạ?”

Ông lão nghe thấy liền tức điên: “Tin cái rắm ấy, trước kia mấy cái tượng bồ tát bằng đất trong phòng ông đều bị thằng nhóc trộm đi làm phẫn về bậy.”

....

“...Cám ơn ông.”

Trên đường về, tôi vô cùng khó hiểu hỏi Sư Sư: “Em tin đầu thai chuyển thế không?”

“Trước kia không tin, giờ khó mà nói.”

“Ý gì?”

Sư Sư cười nói: “Chúng em đều có thể vượt qua cả nghìn năm tới hiện tại, còn có chuyện gì là không thể?”

Tôi gật đầu: “Cũng phải, nhưng anh có cảm giác Bảo Kim không phải Đặng Nguyên Giác.”

Lý Sư Sư nói: “Là anh tự ép mình tới ngõ cụt, ai nói với anh nhất định người nọ là Đặng Nguyên Giác?”

Tôi nói: “Mặc kệ là ai, ít nhất hiện tại đột nhiên xuất hiện một Bảo Kim rất giỏi đánh lộn, nghe ông lão nói, trước kia anh ấy cũng chưa chắc thắng anh, đây là khi anh không dùng tới gạch đó.”

“Chẳng lẽ là khai khiếu trong truyền thuyết? Hoặc là vì gặp cố nhân bỗng nhớ lại chuyện cũ?”

“Vậy càng không thể nào, có sẵn ví dụ trước mắt đó thôi, Trương Băng cũng chẳng nhớ cái khi khô gì còn gì?”

“...Nhưng nói không chừng một lúc nào đó sẽ nhớ ra.”

Tôi nói: “Anh nghĩ mãi không ra rốt cục kiếp trước anh là ai?” Tôi vuốt cằm nhìn mình trong gương: “Không chừng không phải Phan Anh cũng là Tống Ngọc, hoặc là Triệu Tử Long, khẳng định là không kém hơn là bao.”

Lý Sư Sư phì cười: “Anh à, anh thấy ba người họ có ai xài gạch không?”

Tôi phản bác: “Gạch thì sao, à đúng, em nghĩ lại giùm anh xem trong lịch sử có ai xài gạch không?”

Lý Sư Sư: “Làm gì có ai?”

Tôi nghĩ lại chút: “Chẳng phải Tương Như cầm gạch dọa thẳng bèo: “Mày không xin lỗi thì xem cái này này?”

Lý Sư Sư bó tay: “Anh nói là Hòa Thị Bích (1) hả?”

“Đúng vậy, tại sao lại không, chẳng phải cũng là cục gạch sao?”

Lý Sư Sư: “...”

Tôi nhìn đồng hồ, đã sắp 6 giờ tối: “Mình đi tìm quán cơm đi, kêu mấy người chị dâu đi, coi như bồi thường cho em cùng anh Bang.” Chẳng đợi cô bé nói chuyện, Hạng Vũ đã gọi điện tới: “Hôm nay ăn cơm ở ngoài, kêu mọi người đi chung.”

“Anh hùng sở kiến lược đồng.”

“Sư Sư đi cùng chú hả. Kêu cô bé đi luôn, bọn em cứ tới Hồng Khánh Lầu, Trương Băng mời khách.”

Cúp điện, tôi lăm bằm: “Trương Băng mời khách nào? Anh nhất định phải gặp cô bé hả?”

Lý Sư Sư: “Không, hẳn là thấy có lỗi với cô bé, không thể ở chung.”

Chúng tôi tới nơi, báo tên Trương Băng, phục vụ chỉ tôi vào phòng số 3, Trương Băng đứng ở cửa, Hạng Vũ ngồi quay lưng về phía tôi. Trương Băng thấy Sư Sư tới liền ôm chầm lấy thân mật: “Cảm ơn chị đã tới.” Cô nàng buông Lý Sư Sư đang mù mờ không hiểu gì, quay sang nhìn tôi, tôi rất chờ mong: “Có phải cũng đãi ngộ anh như vậy?”

Trương Băng mỉm cười bắt tay tôi: “Cũng cảm ơn anh có thể tới.”

Tôi bữu môi, ngồi xuống cạnh Sư Sư, mông còn chưa nóng, đã nghe Sư Sư tiếp khách: “Hoan nghênh.” Ngay sau đó cửa phòng tối sầm, một người khổng lồ cúi đầu bước vào, đúng là Trương Suất.”

Tôi chán nản, đã là Trương Băng mời khách, làm sao lại mời một nhân vật khó xử tới. Trương Suất thấy bọn tôi cũng rất ngượng ngập, sừng sốt ngồi xuống uống trà. Hạng Vũ mặt nghiêm nghị, tôi cùng Sư Sư liếc nhìn nhau, cảm giác hôm nay không tầm thường.

Cũng may mà từ hành lang nhanh chóng truyền tới tiếng cười nói rộn ràng, Lưu Bang dẫn theo góa phụ đen tới, anh ấy để góa phụ đen lại ở cửa nói chuyện với Trương Băng, tiến vào cột nhà, ngồi bên Hạng Vũ, ôm vai Hạng Vũ nói nhỏ: “Hôm nay chú mày mời khách tại lầu Hồng (2), chẳng lẽ lại muốn đối phó anh hả?”

Mấy người Lưu Bang tới lập tức khơi gợi không khí náo nhiệt, chúng tôi trò chuyện vui vẻ, chợt nghe Trương Băng nói: “Cô ... cũng tới hả?” Tôi ngó ra cửa thấy Nghê Tư Vũ, Trương Suất vội đứng lên: “Là tôi kêu cô ấy tới.”

(1): Hòa Thị Bích: Ngọc bích họ Hòa (chữ Hán: 和氏璧, Hòa thị bích) là một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc. Nó không chỉ nổi tiếng là một viên ngọc hoàn hảo, ghi nhiều dấu ấn trong lịch sử mà còn được sử dụng như một đối tượng trong nhiều thành ngữ ở các nước Đông Á.

(2): Lầu hồng - Hồng môn Yến: Bữa tiệc tại Hồng Môn đại diện có tính chất quyết định đối với vận mệnh cả dân tộc Trung Hoa., diễn tả mối quan hệ ngang trái giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Dạ Yến (2)

Nghê Tư Vũ tiến tới liền liếc chúng tôi, cẩn thận ngồi cạnh Trương Suất, rồi quay sang nói nhỏ với Hạng Vũ: “Anh to con, thực xin lỗi, em cũng không biết mọi người ở đây.” Sau đó co bé trách Trương Suất: “Sao anh không nói sớm cho tôi biết?”

Hạng Vũ chỉ cười nhạt: “Không sao, đến thì tốt rồi.”

Nghê Tư Vũ tới đã hoàn toàn phá hủy không khí mà chúng tôi đang cố kiến tạo, Lưu Bang, góa phụ đen, Lý Sư Sư đều là người tâm tư nhanh nhạy, họ rất nhanh phân tích ra thế cục tại đây, quan hệ giữa bốn người Hạng Vũ thật vô cùng phức tạp, khó có thể dùng hai ba lời mà nói hết được. Ai trong nhóm bốn người tiếp cận người khác đều đặc tội, tự cổ chỉ kim chỉ có vài người Gia Cát Lượng, Chu Du mới có thể xử lý chuyện này.

Chúng tôi đáng không biết nên nói gì cho phải, Tần Thủy Hoàng, Kinh Kha cùng Triệu mặt trắng tới, hai tên ngốc chỉ lo chơi, Chính béo làm gì biết cái gì là vi diệu, chỉ lo nói chuyện với Hạng Vũ, hơn nữa cho dù anh ấy có hiểu được nỗi khổ của Hạng Vũ cũng không giúp được gì, ngoại trừ chiến lược hợp tung, liên hoành, cho dù cho anh ấy triệu hồi trăm vạn đại quân Tần tới cũng vô dụng như thường.

Chợt điện thoại tôi rung lên, hiển thị một dãy số vô cùng quen thuộc, tôi nghe điện, Tần Cối đáng ghét nói ở đầu dây bên kia: “Chú Cường hả, chú bận không?”

Chẳng trách số quen thế, ra là số nhà mới của tôi.

Tôi tức giận: “Mày gọi tao làm gì?”

Tần Côi vênh tai nghe một lúc: “Chú đang ở ngoài ăn cơm hả?”

“Mày muốn gì?”

Tần Côi cười he he: “Anh mới vừa xem TV thấy nói mì ăn liền ít dinh dưỡng, anh đang tính tới quán cơm rồi gọi cho chú hỏi xem chú ăn gì - anh chỉ hỏi chút thôi.”

Tôi bực mình phì cười: “Nếu không thì mày cũng đi ra ăn chút đi, hả?”

“He he, nếu phiền thì thôi.”

Tôi nói: “À, vậy cứ thế nhé.”

“Không, không. Chú không tiện thì để anh tới tìm chú, được chưa?”

Tôi cười xấu xa: “Bọn tao đang ngồi ở Hồng Khánh Lầu, mày nếu có thể tìm tới thì cùng ăn. Bất quá cũng không phải tao dọa mày, bọn tao nơi này hay mất cắp lắm, nhỏ từ ví tiền tới lớn là trẻ con, mày cẩn thận chút nhé.”

Tần Côi không quan tâm: “Anh có gì mà lo?”

Tôi nói: “Đúng nhỉ, mày cả người cũng chẳng có gì để mà mất, đương nhiên không sợ.”

Tần Côi không để ý tới lời nói móc của tôi, chỉ nói: “Lát gặp lại.” liền cúp máy.

Tôi sờ dĩ để Tần Côi tới, là thấy hôm nay dù sao cũng đã thế này, nhiều lắm là loạn thêm chút đi? Quái bệnh cần mãnh dược, thẳng khốn kia mà

nửa đường mất tích tôi cũng đỡ lo - đây cũng là một trong những mục đích tôi cho nó đi ra....

Không bao lâu Bánh Bao cũng đã tới, vốn lúc vừa vào cửa vui cười hớn hở, nhưng khi gặp Trương Suất, biết hôm nay không bình thường, chờ khi tôi nói chuyện Nghê Tư Vũ, Bánh Bao cũng bó tay. Bánh Bao nhà chúng tôi có chút tùy tiện, nhưng còn chưa đến mức vô tâm, thực tế phụ nữ ở mặt này luôn có sự miễn cảm trời sinh. Bánh Bao lặng lẽ nói với tôi: “Hôm nay có chuyện gì xảy ra hả?”

Chúng tôi hiện giờ đã ngồi thành một bàn lớn, Trương Băng cũng ngồi vào chỗ. Cô nàng không có ngồi đối diện Hạng Vũ, mà ngồi hơi chếch phía Tần Thủy Hoàng, cùng Nghê Tư Vũ tạo thành thế gọng kìm kẹp lấy Hạng Vũ. Vì thế, Trương Suất cùng Hạng Vũ bất giác quay về phía cô nàng, cũng tạo thành thế giáp công - tôi nghe Hạng Vũ nói qua, Ngu Cơ năm xưa cũng biết bày binh bố trận, Trương Băng so với Ngu Cơ chỉ mạnh hơn chứ không kém, chỉ đơn giản từ việc ngồi đã hiện ra trạng thái địch ta phân minh.

Điểm chết người nữa là tổ hợp biến thái 3 + 1 kia hiển lộ rõ xung đột, người giỏi hòa giải nhất trong chúng tôi là Lý Sư Sư vì từng giúp Hạng Vũ cứu Trương Băng cũng bị cuốn vào, chúng tôi trầm mặc, hơn mười người nhưng chỉ có Kinh khờ cùng Triệu mặt trắng là nói chuyện, hai thằng ngốc đặt một ly trà trước mặt, thổi lá trà trong ly chơi, mọi người đều tập trung nhìn 2 thằng khờ, mắt đều lộ rõ vẻ hâm mộ.

Lưu Bang ngấm bên này ngó bên kia, cười khan, một hòn đá ném hai chim: “Xem ra cơm hôm nay thật khó mà ăn hơn năm xưa.”

Mọi người đang lạnh tanh im lặng, chợt có một cái đầu thò vào, liếc thấy tôi, xoay người lại nói với người ở đằng sau: “Tiền xe cậu cứ đòi cậu ta á.” Người này tóc buông xõa, râu phiêu sái, đúng là Tần Cối. Không thể tưởng tượng nổi thằng khốn này chẳng những tìm tới đây, còn rất nhanh nữa.

Phục vụ viên đi theo lão vào phòng ăn, phục vụ viên nén cười nói: “Quý khách, bạn của ngài thuê xe tới nhưng không mang tiền, hiện tại lái xe đang chờ dưới lầu, quý khách xem có thể trả thay không?”

Tôi cầm chén trà cười tủm tỉm: “Tôi không quen người này.”

Phục vụ viên bất đắc dĩ nhìn Tần Cối, không ngờ lão khốn không chút vội vã, lão nói với phục vụ viên: “VẬY CẬU CỨ RA NÓI VỚI LÁI XE TÔI CHẠY RỒI, CHẲNG PHẢI TÔI ĐẶT CỌC CHÌA KHÓA NHÀ CHO ANH TA RỒI SAO? CẬU KÊU ANH TA CỨ VỀ PHÒNG LẤY ĐỒ ĐI.”

....

Tôi nhảy bật dậy, lôi Tần Cối ra khỏi phòng, hỏi: “Chìa khóa nhà nào?”

Tần Cối tỏ ra vô tội: “Nhà trên đất của cậu ý.”

“...Làm sao mà có?”

“Chẳng phải sau cửa có một chùm chìa khóa dự bị là gì, anh đặt tạm chỗ thẳng lái xe.”

Tôi vội kéo phục vụ viên xuống dưới lầu trả tiền xe cầm lại chìa khóa.

Tôi xoay người trở về thì thấy Tần Cối đang cười tủm tỉm đứng dựa lưng ở hành lang tầng hai, ra là lão khốn này vừa cúp điện thoại xong đã ra cửa, nhanh chóng kiểm được bảo vệ của khu, bảo vệ tận chức trách nghe nói nghiệp chủ duy nhất muốn ra ngoài, vội vàng gọi giúp taxi. Khi tới nơi Tần Cối nói mình không mang tiền, để đi mượn bằng hữu, vốn lái xe cũng tín nhiệm, nhưng lão còn chủ động đặt cọc cái chìa khóa, hiển nhiên lão khốn đã sớm nghĩ tới bằng hữu cũng không nhất định giúp lão trả tiền...

Từ đó về sau tôi khắc sâu hiểu rõ: “Đối phó kẻ hèn hạ cần phải hèn hạ hơn hẳn.” một câu vụt đi, nhưng cái này còn phải dựa vào thiên phú.

Tôi dùng ánh mắt giết người nhìn Tần Cối. Lão liền buông tay: “Chú đừng nóng thể, anh nói thể nào cũng là thừa tướng, vì ăn bát cơm mà phí hết tâm lực, anh cũng đâu có dễ dàng?”

Tôi bất đắc dĩ dẫn lão lên lầu, bỗng xoay người nói: “Hôm nay không thường đâu, may đi tới không cần ba hoa chích chòe, phải hiểu được đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, nghe chưa?”

Tần Cối tự phụ cười ha hả: “Đây là nghề của chàng mà.”

Chúng tôi vào phòng, Tần Cối rất nhanh lướt qua toàn phòng, gật đầu mỉm cười: “Các cô gái đều rất được.”

Tôi còn chưa thấy rõ ràng tình huống, giờ Nghê Tư Vũ cùng Trương Suất, hai người đều ngồi lệch qua bên, như vậy Nghê Tư Vũ vs Trương Bằng, Hạng Vũ vs Trương Suất đã thành đối diện, tình huống phát triển phức tạp hơn trước nhiều.

Tần Cối đặt mông ngồi xuống, nâng tay đặt lên vai Nghê Tư Vũ, vẻ mặt đáng khinh: “Tiểu mỹ ....”

Tôi lập tức hiểu được lão khốn vừa vào cửa nói ý gì: “Các cô gái rất được.” - lão coi các cô gái ngồi đây là gái lầu xanh.

Tôi ho khan, trừng mắt nhìn lão.

Tần Cối không hổ là sử thượng đệ nhất gian thần, phán đoán tình hình cực nhanh, lão gặp qua các cô gái đều ngồi đoan chính, mà tất cả đàn ông đều ngạc nhiên nhìn tay lão đã vòng ra sau lưng Nghê Tư Vũ. Biết tình hình không phải như lão nghĩ, cái khó ló cái khôn liền giơ cao tay đang vòng qua người Nghê Tư Vũ, thân thiết vỗ đầu Nghê Tư Vũ, câu “Tiểu mỹ nhân” cũng biết thành: “Tiểu muội muội (em gái nhỏ), năm nay bao nhiêu?” lập tức biến đổi bộ dạng từ thẳng chú dâm tiện thành người bác hòa ái.

Lưu Bang cùng Lý Sư Sư thấy bộ dạng Tần Cối, đều nhìn tôi, tôi khẽ gật đầu tỏ ý Tần Cối cũng là khách của tôi như họ.

Lý Sư Sư cười hỏi: “Anh giai này họ gì?”

Tần Cối nói: “Tần...An.” Xem ra lão khốn cũng biết tên mình không dễ ngửi.

Bánh Bao nhìn tóc cùng râu của lão: “Anh là nhiếp ảnh gia hả?”

Lúc này phục vụ viên thấy mọi người đã đến đủ liền mang thực đơn tới, mọi người chẳng ai còn tâm tư gọi món, Tần Cối là người đầu tiên cầm lên mở ra, gật đầu: “Được, chữ dù xấu chút, nhưng lớn nhỏ đồng nhất thật khó được.” Lão nhìn mãi cũng không nhận biết, tiện tay khép lại hỏi phục vụ: “Kẻ hèn không quen ăn cay, ngoài ra mỗi loại cho một đĩa.”

Mọi người đều nhìn Trương Băng, Trương Băng khó xử cười nói: “VẬY... cũng được.”

Tôi đoạt lấy thực đơn, trừng mắt với Tần Cối, cùng Bánh Bao chọn vài món.

Tần Cối ngồi đối diện tôi, có lẽ hai ngày chưa nói chuyện với ai làm lão bứt rứt khó chịu ghê gớm, thấy Nghê Tư Vũ cùng Trương Suất nói chuyện, góa phụ đen nghi hoặc hỏi lão: “Anh còn là nhân viên công vụ hả?”

Mấy ngày nay trên TV cũng đăng tin tuyển nhân viên công vụ, cho nên Tần Cối cũng không lạ lắm mấy từ này, lão khốn cầm đũa điểm trên bàn nói: “Đâu chỉ thế, gác cổng nhà anh bằng cấp thị trường của các bạn đó.”

Góa phụ đen cười dài: “VẬY sau này có việc em tìm anh nhé.”

Tần Cối nghĩ một chút mới trịnh trọng nói: “Được, chúng ta đã có duyên, anh liền không cần tiền trà nước của em.”

Mọi người thấy lão khốn tóc thả dài, vuốt chòm râu đều cười nhìn lão, nghe lão chém gió, ai ngờ nếu là thời Tống Cao Tông, góa phụ đen được một câu này của lão muốn không phú giáp nhất phương cũng khó.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48: Dạ Yến (3)

Tần Cối đến đã mang tới tác dụng thay đổi thời cuộc, mọi người đẩy Tần Cối ra làm cọc chính vây quanh, Lưu Bang hỏi Trương Băng: “Em thật không nhớ ra anh hả?”

Trương Băng nhìn anh ấy hồi lâu, vỗ trán: “Anh nói em mới nghĩ ra.”

Tôi cùng Hạng Vũ, Lý Sư Sư khẩn trương nhìn xem Trương Băng, nếu cô nàng thật sự nhớ tới chuyện kiếp trước, vậy hết thảy trở nên đơn giản.

Lưu Bang chân mềm nhũn, chậm rãi lùi dần về phía cửa, chuẩn bị tùy thời chạy trốn.

Trương Băng nhìn Lưu Bang vài lần, khẽ cười: “Anh nhất định là đồng lõa cùng bọn họ giở trò gì đấy khi em và anh Vũ chưa quen, anh ấy thật may mắn khi có những người bạn như các anh.” Trương Băng làm như vô tình liếc tôi cùng Lý Sư Sư.

Tôi thì da mặt dày không thể đo lường, Sư Sư thì đứng lên nói: “Em Băng, chị thừa nhận vì giúp anh Vũ của em nên mới tiếp cận em, chị cũng không xứng làm bạn của em, hiện tại chị chính thức xin lỗi em, nhưng xin em tin tưởng là mọi người đều không có ác ý, bọn chị cũng không phải loại người làm việc vô nguyên tắc, cho dù là vì giúp bạn, bọn chị làm tất cả cũng có nguyên nhân, nhưng cụ thể thế nào thì chị không tiện nói ra, nếu em không tin em có thể suy nghĩ lại xem, thời gian dài như vậy anh Vũ có từng hiếp đáp em, hại em, hay mong chờ từ em thứ gì không?”

Trương Bằng thấy Lý Sư Sư kích động, vội nói: “Chị Viễn Nam, em không có ý trách chị, thực tế em rất thích anh Vũ, em cảm ơn mọi người còn không kịp ấy chứ.”

Lời cô bé thốt ra, tất cả mọi người đều liếc trộm sang phía Nghê Tư Vũ cùng Trương Suất. Chỉ riêng với Nghê Tư Vũ, cô bé là một người hiện đại, lại là một cô bé rất kỳ quái. Cô bé thấy có một cô gái khác biểu lộ yêu thích người mình thích, thì cảm thấy rằng mình lựa chọn không tồi. Cho nên Nghê Tư Vũ chỉ liếc trộm Hạng Vũ, cũng không tỏ vẻ gì.

Trương Suất thì thê thảm, đối với một người đàn ông không có gì si nhục bằng người mình yêu thổ lộ tình cảm với người khác trước mặt đám đông, trung phong bóng rổ đáng thương còn chưa học được ăn nhấm cùng sắc sảo. Cậu nhóc vỗ bàn, mặt trắng bệch, miệng run run, lại không biết nên nói gì. Cậu ta vừa vỗ, chén bát trên bàn rung bần bật, tôi thật hoài nghi cậu ta là Lỗ Trí Thâm chuyển thế.

Rốt cục đồ ăn cũng được mang lên. Bánh Bao cùng góa phụ đen vừa chuyển đồ ăn lên bàn, vừa kêu gọi mọi người: “Nào nào, động đũa, động đũa.” Nhưng ngoại trừ Tần Cối ra, chẳng có ai động đũa cả, Hạng Vũ phân phó phục vụ mang lên vài chai rượu trắng, anh ấy nhìn thoáng qua mọi người, nhìn Trương Suất: “Anh nói rồi, thích một người thì phải theo đuổi.”

Lưu Bang ngắt lời: “Còn có thể lừa gạt cùng cướp đoạt.”

Anh ta thấy Hạng Vũ trừng mắt nhìn mình vội vàng gắp rau. Hạng Vũ tiếp tục nói: “Anh hôm nay nói thế này, có bản lĩnh chú cứ tới, anh cũng chẳng xích chân ai cả.”

Những lời này như là cổ vũ Trương Suất, mọi người đang ngồi ngoại trừ tôi có chút mơ hồ biết ý anh ấy, còn những người khác đều không hiểu. Trương Suất thoáng bình tĩnh lại, Nghê Tư Vũ cũng lộ vẻ vui mừng, chậm rãi nhấm nháp thức ăn.

Trương Băng trừng mắt nhìn Hạng Vũ, không biết vì sao tôi chợt thấy lạnh gáy. Nói tới Ngu Cơ, tôi lại nhớ tới cô bé gầy yếu mà Hạng Vũ miêu tả, cô bé khiêng thiết thương trên vai trong tràng cảnh sát phạt đầy tình nghĩa nhìn Hạng Vũ, cô nàng dám yêu dám hận, tôi thủy chung vẫn nghĩ Ngu Cơ là một người nhìn thấy cảnh không hợp mắt liền bạt đao lao tới, điều này khiến tôi thấy Trương Băng không giống Ngu Cơ, có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà Hạng Vũ ngày càng lãnh đạm với cô bé, ít nhất tôi không thích phụ nữ mưu mô.

Rượu được mang lên, Hạng Vũ đặt trước mặt mỗi người một chai, vì mọi người vô tâm xã giao, cũng chẳng ai cướp rót rượu. Tần Cối cũng đã nếm mỗi món vài vị, xem ra hương vị cũng không hợp ý lão, ham ăn cùng đói bụng là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn, lão buông đũa đợi một lúc, thấy không ai để ý tới mình, liền cầm chén lên, tức giận: “Ài, uống rượu còn phải tự rót nữa.”

Trương Băng là chủ, cười xin lỗi Tần Cối: “Anh Tần, còn chưa chu toàn xin anh thứ lỗi.”

Tần Cối cầm chén lên nhấp một ngụm, thở dài: “Chuyện của mọi người đại khái tôi cũng hiểu được, chẳng phải là muốn tìm một người như ý sao?” Lão ta nhìn quanh, lại nhìn Trương Suất cùng Nghê Tư Vũ: “Chuyện ở đây liên quan gì tới hai người, hai người đều gặp khó khăn, sao không tự chấp thành một cặp, thế không được sao?”

Kỳ thật ý nghĩ này ai ngồi đây cũng có, nhưng là chúng tôi cũng cảm thấy hoang đường, kết quả hiện tại bị lão già ỷ vào mình chẳng biết gì nói toẹt ra. Lão ta thấy Trương Suất cùng Nghê Tư Vũ đều trợn trừng mắt nhìn mình, làm bộ không nghe thấy, lại tự nhủ: “Xem ra là không được, thế này đi” - Lão chỉ Hạng Vũ: “Đại trượng phu tam thê tứ thiếp, đã có hai cô nàng đều thích, người anh em cũng đừng khách khí, vợ cả đi.” Nói xong lão còn tự cho là đúng đắn dò Trương Băng: “Em là chị phải rộng lượng, không được ăn hiếp em.”

Tôi biết Tần Cối nói vậy tuyệt không phải là nói đùa, từ lúc vừa vào cửa lão đã coi Nghê Tư Vũ như cave, có thể thấy rõ lão còn chưa hiểu được nam nữ thời đại này ngang hàng. Thời Tống, con gái nhà tử tế không xuất giá tuyệt không ngồi uống rượu với người đàn ông.

Tần Cối kín đáo mách đều Hạng Vũ phạm trọng tội về cưới xin, còn tự cho là đã giải quyết vấn đề viên mãn, tự nâng chén nói với mọi người: “Cứ vậy là ổn, nào, cùng ly.”

Ai thèm để ý tới lão?

Tần Cối thấy mọi người đều cười hì hì như nhìn thẳng hề, chỉ có thể tự uống một mình. Lý Sư Sư cười, lấy ra một cái bút cùng cuốn sổ con, viết lên trên đó: “Anh Tần, anh thật tên là Tần An hả?” Viết xong nhờ Trương Suất đưa qua. Tần Cối đọc qua, cầm bút như là bút lông viết lên: “Ôi zời, chỉ là một tiểu vô lại thời loạn thế thôi.”

.....

Hai người đều viết, Lý Sư Sư nhìn thoáng qua khen: “Anh An viết chữ thật đẹp á.”

Tần Cối nhìn sang, xin lỗi Trương Suất ở bên cạnh: “Biện pháp của anh tốt thì tốt thật, nhưng là lại làm khổ chú, thế này đi, chuyện chung thân đại sự của chú cứ để anh lo...” Tần Cối chỉ vào tôi: “Chú Cường lo được.”

Trương Suất lúc này căn bản lười để ý tới lão. Lão lại cầm bát lên, nhìn Nghê Tư Vũ, ung dung nói: “Sao, vừa lòng chứ hả?”

“Bớt nói vài câu đi, cho anh ăn ngon” - Nghê Tư Vũ đỏ mặt lấy quấy bỏ vào bát Tần Cối..

Tần Cối kinh ngạc nhìn quấy trong bát như là một cặp tiểu nhân đang quỳ lạy, hỏi: “Đây là ...”

“Đây là Tần Cối (1), ăn đi.” Nghê Tư Vũ cười hì hì nói.

“Ai ôi” - Tần Cối nhìn vào bát, tay run rẩy, “Xoảng!”, bát rơi xuống bàn. Bánh Bao chán nản hỏi tôi: “Bạn anh bị bệnh gì thế?”

Tôi đáp mà như không: “Bị bệnh bò điên do ăn thịt đồng loại ấy mà.”

Qua một lúc lâu, Tần Cối mới run rẩy chỉ tay vào cái quấy, suy yếu nói: “Lấy đi, lấy đi...”

Nghê Tư Vũ gấp quấy ăn giúp Tần Cối. Tần Cối hoảng sợ nhìn lại bàn, lau mồ hôi hỏi: “Tôi... sao lại có thứ kia?”

Nghê Tư Vũ tinh nghịch lễ lười, chỉ cái quấy trên bàn, lại chỉ vào lưỡi mình. Tần Cối ngửa mặt lên trời ngã phịch xuống, chui vào gầm bàn.

Tôi quát Nghê Tư Vũ: “Em đừng dọa nó nữa.”

Nghê Tư Vũ nuốt quấy, ngồi lại gần Tần Cối. Tần Cối né tránh cô bé như trốn quỷ, Nghê Tư Vũ mở miệng ra nói: “Không có, ăn rồi, anh xem.”

Tần Cối chui vào gầm bàn, bò tới chỗ tôi cùng Bánh Bao, một hơi uống sạch chỗ rượu của tôi, không chịu ngồi qua bên kia.

Trương Băng thấy mọi người náo loạn đã đủ, cầm chén đứng lên nói: “Hôm nay tôi mời mọi người tới là vì muốn tuyên bố một việc.”

Chúng tôi lập tức im lặng, mọi người biết, mặc kệ là âm mưu hay chiến tranh, tất cả sẽ được lộ rõ...

Ai ngờ Trương Băng lại nói tới chuyện cô bé cùng Hạng Vũ mới quen. Nói từ việc được Lý Sư Sư giới thiệu, sau đó lại có nhiều chuyện, trong lúc kể, Trương Suất cùng Nghê Tư Vũ hai người mặt bí xị, từng ly từng ly nốc cạn.

Trương Băng cứ thao thao bất tuyệt, bỗng cười nói: “Mấy hôm trước em có gọi điện cho bố mẹ ở nước ngoài, kể về việc anh Vũ, bố mẹ rất vui mừng vì em có bạn trai, nhất là được biết anh Vũ thường giúp em chăm sóc ông, đều nói là hiện tại có một người đàn ông tốt thế là rất khó tìm. Bố mẹ kêu em thay mặt cảm ơn anh Vũ và truyền lời: Nếu tiện, chúng tôi sẽ chọn một ngày nghỉ để đăng ký kết hôn.” Nói xong Trương Băng như một con mèo nhỏ tựa vào Hạng Vũ, làm nũng: “Anh Vũ, anh thấy thế được không?”

Chúng tôi đều lạnh người, mặc cho ai cũng không nghĩ lần này Trương Băng mời chúng tôi tới chẳng những là thực hiện âm mưu, mà còn là quyết chiến. Tôi chỉ thấy đàn ông cầu hôn phụ nữ, còn chưa thấy hoàng hoa khuê nữ quần lầy người ta, đây gọi là nghịch tập.

Hạng Vũ ngây ra như tượng gỗ, như một pho tượng phật đồ sộ bất động, nhưng chẳng ai lại không nhìn ra được anh ấy cũng chẳng thoải mái gì, hiển nhiên đang giãy dụa. Trương Băng đứng lên, một lần nữa bưng chén nói: “Mọi người, hôm nay coi như là tiệc đính hôn của chúng tôi, nào, cùng ly..:”

Bánh Bao nói nhỏ: “Cô nàng này trừ khi óc bị chó ăn rồi, nếu không thì cũng không thể mất thể diện thế này?”

Ai nói Bánh Bao nhà chúng tôi gốc hả?

Tần Cối đang kinh hồn, còn chưa bình tĩnh bỗng nhìn Trương Băng cùng Nghê Tư Vũ đầy thâm trầm, tỏ ý hoàn toàn hiểu được, Trương Băng là lâm thời diễn trò khích Nghê Tư Vũ.

Nghê Tư Vũ chẳng biết đã uống hết bao nhiêu chén, bỗng nâng chén đứng dậy ngoắc Hạng Vũ: “Anh to con, em cũng thích anh.”

Cô bé lại uống cạn chén, tôi thở dài, tự giác đi tới sau cô bé, chờ cô bé nói xong đỡ lấy, ai ngờ Nghê Tư Vũ hôm nay không ngã, chỉ đứng yên nhìn Hạng Vũ. Trương Băng lạnh lùng nhìn Nghê Tư Vũ, cục diện bế tắc,

mọi người đều tĩnh lặng không nói gì, chỉ có Triệu mặt trắng sợ hãi: “Có sát khí.”

Hạng Vũ vỗ mạnh bàn: “Đủ rồi.” Anh ấy đứng phắt dậy, nói với Trương Bàng: “Xin lỗi, anh theo đuổi em đơn giản vì em giống người con gái của anh trước đây, nhưng hôm nay anh phát hiện em tuyệt không phải là cô ấy.” Hạng Vũ lại nhìn Nghê Tư Vũ, ôn nhu nói: “Anh là một điềm xấu, anh sau này sẽ không gặp lại em nữa.” Nói xong, Hạng Vũ giống như đã giải thoát khỏi tâm sự bao lâu, khẽ thở dài, xoay người rời đi.

Nghê Tư Vũ lắc lư, nước mắt lã chã, tôi vội đỡ lấy, nói với mấy người Bánh Bao: “Anh đưa cô bé về, mọi người cũng đi thôi.” Tôi móc ra 20 NDT cuộn lại ném cho Tần Cối để lão tự về, cuối cùng nhìn Trương Suất. Thằng nhóc kia vừa lo vừa vui, tôi vốn nghĩ muốn nói với thằng nhóc mấy câu, nhưng lại thấy nó nhìn tôi ra vẻ khó xử, đại khái không biết nên dùng thái độ gì đối đãi tôi. Nếu nói chúng tôi quấy rầy cuộc sống của Trương Bàng, là chúng tôi có lỗi trước, nhưng Trương Bàng không đủ quang minh, đi tới bước này cũng chẳng trách được ai.

Trương Bàng ngơ ngác đứng yên tại chỗ, tôi đỡ Nghê Tư Vũ ra cửa, chỉ nghe Tần Cối ở trong nói với nhân viên phục vụ: “Không cần mang đồ ăn lên nữa, trực tiếp gói lại cho tôi.”

Tôi đỡ Nghê Tư Vũ lên xe, trước cô bé còn lảo đảo, giờ con mắt lại sáng lên lạ kỳ, tôi biết lúc này mới thật sự là say. Tôi cẩn thận khởi động máy, Nghê Tư Vũ bỗng nói: “Anh Cường, anh biết vì em sao thích anh to con không?”

“Vì sao?”

Nghê Tư Vũ cười khanh khách, nói kèm theo men say: “Anh còn nhớ chứ, anh ấy là người đầu tiên đánh nhau vì em.”

Tôi nói: “Ừ, đó là điều khó được. Không giống anh, anh cũng chẳng nhớ nổi, từ lúc 14 tuổi anh đã đánh nhau vì bao nhiêu cô gái.”

“Còn nữa...” Nghê Tư Vũ say xỉn nói: “Anh ấy chưa bao giờ chê em tàn tật, nhưng em biết anh ấy chân chính không chê em, ở chung với anh to con, em rất vui, rất thoải mái.”

Tôi nói: “Anh và ba vị sư phụ của em cũng chưa từng xem thường em.”

“Nhưng không giống, các anh dám lấy em không?”

Tôi thực chân thành nói: “Anh cũng muốn lắm, chỉ sợ chị Bánh Bao của em không muốn. Em có muốn làm người phụ nữ đầu tiên đánh nhau vì anh không? - Nhưng em không đánh lại chị Bánh Bao được đâu.”

Nghê Tư Vũ bị tôi chọc cười khanh khách, cuối cùng cô bé nói thực nghiêm túc: “Em cuối cùng vẫn thấy anh to con ... là một anh hùng.” Nói xong, cô bé tựa ghế ngủ ngon lành.

Tôi theo địa chỉ đưa cô bé về nhà, đánh thức cô bé dậy. Nhìn cô bé lên nhà, đèn phòng sáng lên tôi mới về. Lúc này điện thoại reo lên, là một số lạ, tôi nhận điện: “Alô?”

Một thanh âm nghe quen quen ở đầu dây bên kia: “Tiêu chủ nhiệm, anh có rảnh không?”

Tôi nghi hoặc: “Anh là...”

“Chúng tôi ở ngay sau anh, nếu anh không tiện thì chúng ta gặp nhau lúc khác.”

Tôi nhìn lại, một chiếc xe màu ghi cách xe tôi không tới 5 mét, đèn xe chớp chớp.

Tôi quan sát xung quanh, đây là một khu yên tĩnh, trời đêm lâu vắng, bất quá nghe tiếng thật quen, hơn nữa gọi tôi là “Tiêu chủ nhiệm”, kêu như thế chỉ có mấy nhân viên nhà nước gọi. Tôi đang lo lắng họ có bắt tôi hay không, người nọ lại nói: “Nếu không tiện thì chúng ta hẹn lúc khác.” Những lời này gạt sạch băn khoăn trong lòng, tôi trực tiếp đi qua.

Là một chiếc xe thương vụ 12 chỗ, khi tôi tới gần, xe mở ra, đèn sáng lên, một người trẻ tuổi ăn mặc vô cùng chỉnh tề cười tủm tỉm nhìn tôi. Tôi lên xe, đóng cửa lại, nhìn anh ta, thấy quen quen, hẳn là thấy anh ta chưa quá một tuần.

Người trẻ tuổi rất thân thiết bắt tay tôi hỏi: “Tiêu chủ nhiệm, còn nhớ tôi không?”

Tôi nói: “Nhớ, nhưng là quên đã gặp ở đâu rồi.”

Anh ta cười ha ha nói: “Tiêu chủ nhiệm thật là người thú vị, tôi nhắc anh chút nhé, đại hội võ lâm, phòng chủ tịch....”

Tôi vỗ đầu: “Anh là nhân viên công tác tại đại hội võ lâm.”

Người này tôi nhớ rồi, ngày đó có trận đấu, chủ tịch gọi tôi lên văn phòng, có anh ta ở đó, sau đó tôi còn ném đồ chén trà.

Tôi không hiểu: “Anh ở đây làm gì vậy?”

Anh ta vui tươi hơn hở nói: “Trước hết chúc mừng các anh giành quán quân.” Không chờ tôi nói tiếp, anh ta đã đưa ra một tờ giấy nói: “Là có chuyện nhỏ cần anh giải đáp.” Anh ta chỉ vào trang giấy chỉ chút chữ nói: “Đây là danh sách các tuyển thủ trường anh, mặt sau còn có tư liệu cùng chứng minh nhân dân, bởi vì ngẫu nhiên, chúng tôi có được một số tư liệu về học sinh của quý trường, vấn đề chỗ này, chúng tôi vì nhàm chán tùy tiện tra xét, phát hiện bọn họ dường như không tồn tại.”

Tôi trầm xuống, tôi nghĩ ngay mà, quốc gia bỏ nhiều tiền như vậy sao có thể không hỏi thăm, cười nói là giả, chân chính là lừa gạt.

Cũng may trước mắt chuyện còn trong phạm vi khống chế, tiền thưởng chúng tôi chưa động một xu, hạng mục mở rộng trường học chỉ ở giai đoạn lý luận suông.

Mặt thật đã lộ ra, không cần thiết phải nói bốc phét, tôi nhìn anh ta, rất trực tiếp nói: “Thật là nhầm chán mới tra xét sao?”

“A, là cố ý tra xét.” Tôi phát hiện da mặt của anh ta còn dày hơn tôi, nói cũng chẳng chút mất tự nhiên.

Anh ta lật trang thứ hai nói: “Còn nữa, bạn bè Tiêu chủ nhiệm tiếp xúc gần đây, chúng tôi cũng thuận tiện hỏi qua, phát hiện trừ bạn gái của anh, tiểu thư Hạng Bánh Bao cùng thầy giáo Nhan Cảnh Sinh, những người còn lại đều không có thân phận hợp pháp là công dân nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa, anh có thể giải thích một chút sao?”

Tôi cũng chẳng thích thú gì, bất quá là ban tổ chức đại hội võ lâm, dựa vào cái gì tra bạn bè tôi, cùng lắm trả lại tiền thưởng, trường Dục Tài cũng không cần, tôi ỷ vào chút men rượu trong người, trừng mắt hỏi anh ta: “Các anh quản được sao, anh cho rằng anh là FBI hả?”

Người trẻ tuổi không chút tức giận, vẫn cười như trước; “Nghề của chúng tôi không khác FBI lắm, là quản lý lớn hơn địa phương một chút, mọi người còn gọi chúng tôi là Quốc An Cục(2).”

oOo

Chú thích:

(1): Người đời sau nguyên rủa Tần Cối vì thân làm Tể tướng Nhà Tống nhưng lại là gian thần bán nước, làm chó săn cho Kim. Cho đến tận ngày

nay, món bánh giò cháo quấy của người Hoa được làm bằng bột chiên trong dầu, luôn luôn làm từng cặp dính nhau, đó là tượng trưng cho vợ chồng Tần Cối bị trói với nhau và ném vào vạc dầu hành tội.

(2): Bộ An ninh Quốc gia Nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa (chữ Hán: 中华人民共和国国家安全部, Trung Hoa Nhân dân Cộng hòa quốc Quốc gia An toàn Bộ), còn được gọi tắt là Bộ Quốc An, là một bộ trong Chính phủ Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, phụ trách của an ninh quốc gia, hoạt động tình báo và bảo vệ chế độ chính trị. Trụ sở chính Bộ đóng ở Bắc Kinh.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49: Trừ Gian Hành Động

Quốc An cục!

Tôi liền cảm thấy số rượu tôi đã uống “uỳnh” cái theo lỗ chân lông thoát sạch ra ngoài. Tôi lại còn thấy mình can đảm vì đã làm được điều này, ít nhất là rượu nó không thoát ra theo đường nào khác (tè dầm) mà không thông qua lỗ chân lông.

Nói tới Quốc An cục, cảm nghĩ đầu tiên của tôi là FBI cùng CIA của Mỹ. Cái này mọi người biết cả, cho dù trên khắp nước Mỹ xuất hiện một bọn CIA với FBI cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, còn mang theo mấy thứ kỳ quái, miệng thì lăm băm hô khẩu hiệu vô lại: “Tất cả vì an toàn của quốc gia.” Làm vô số chuyện xấu, giết người như ngóe, chính phủ còn phải đi thay bọn họ chùi dít.

Tôi hiểu được người ngồi đối diện tôi là ai liền thành thật, hai tay dứt đũng quần, chuẩn bị trả lời các câu hỏi, nếu không tôi sợ anh ta thật sự móc ra một khẩu súng tự động, chỉ vào tôi bóp cò. Nếu thế sau này tôi chỉ có thể tìm cảm giác ưu việt về trí lực trong chuồng heo mà thôi.

Người trẻ tuổi đối diện thấy bộ dáng của tôi, cười nói: “Tiêu chủ nhiệm không cần khẩn trương, anh cứ coi chúng tôi là cảnh sát được rồi.”

Tôi khép chân nói: “Thấy cảnh sát tôi cũng khẩn trương...”

“A, hà, à đúng rồi, anh sau này cứ gọi tôi là C được rồi.” (giống Men In Black)

Nghe coi, C, danh hào là gì nhỉ, “liệp kiêu”? hay là “kinh xà?”

...Tôi bỗng nhiên cảm thấy khủng bố, bởi vì tôi nghĩ tới một thứ: “Trùng gian!”

C nhìn tôi cười, nói: “Anh có dám cam đoan mỗi câu anh nói là thật không?”

Tôi nghĩ, nói cái con mẹ gì thế, nói chuyện phiếm với bằng hữu thì toàn chém gió ba lạng nhăng, nói thật làm gì. Nhưng tôi không biết nên trả lời thế nào. Vạn nhất anh ta không vừa ý liền móc ra khẩu súng tự động ... ặc ... ặc...

Lúc này, hàng ghế trước vang lên một giọng trầm trầm có chút quen quen: “Chú Tào, chú ra ngoài, anh nói chuyện với Tiêu chủ nhiệm một chút.”

Tôi càng hoảng sợ. Không ngờ phía trước còn có người, C đáp ứng, mở cửa ra ngoài.

Ngồi ở ghế phụ, người kia quay đầu lại, nhìn tôi mỉm cười, rồi vươn tay ra: “Giờ mới chính thức giới thiệu. Nhân viên Cục An toàn quốc gia nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, Lý Hà.”

Tôi hiện tại cũng biết anh ta sao lại làm trưởng phòng rồi.

Tôi lúng túng bắt tay, nói: “Rất hân hạnh, rất hân hạnh.”

Lý Hà đứng lên, chuyển sang ngồi chỗ C vừa ngồi, thay đổi thái độ nói với tôi: “Được rồi, màn dạo đầu đã xong, chúng ta bắt đầu chém gió đi.

Anh cũng không cần hỏi gì đáp nấy, chọn chuyện nguyện ý thì cứ tùy ý nói, coi như thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của tôi.”

Đồng dạng là tiết mục nói chuyện, nói với Lý Hà thoải mái hơn rất nhiều. C mặc dù lão luyện, nhưng lại khô cứng hơn.

Lý Hà cầm lấy một bản danh sách: “Trước tiên nói về mấy vị tuyển thủ trường chúng ta đi: Trương Tiểu Nhị, Hô Diên Đại Tẩu, Công Tôn Trí Thâm. Không thể không tiếc nuối nói thế này, người giúp họ tạo tên giả thật chẳng muốn động não một tí xiu tí xiu gì hết.” Tôi cũng cười vui vẻ.

Lý Hà cười nói: “Dựa theo cách nói của Tiêu chủ nhiệm...” Tôi ngắt lời: “Cứ gọi là Cường được rồi.”

“...À à, được, dựa theo cách nói của anh, những người này đều theo một cái thôn vắng vẻ nào đó tìm được, anh bảo chúng tôi có thể tin loại giải thích này sao?”

Tôi vận chuyển đầu óc hết tốc độ, tôi suy nghĩ hạn mức có thể nói là gì, đáp án là ở chỗ tôi phải nói dối, nếu nói thật, anh ta khẳng định sẽ móc súng tự động ra ...ặc ...ặc....

Tôi nhún vai: “Tôi cam đoan với anh, bọn họ tuyệt đối đều là người Trung Quốc, chỉ có điều nơi bọn họ đi ra thật không dễ tìm thôi.”

Lý Hà gật gật đầu: “Tôi thấy cũng phải, chúng tôi ngay từ đầu hoài nghi những người này là điệp viên nước ngoài - thật xin lỗi, xuất phát từ trách nhiệm chúng tôi phải hết thảy suy nghĩ từ hoàn cảnh xấu nhất, nhưng xem vài trận đấu chúng tôi đã hoàn toàn phủ định giả thiết này. 300 học sinh của anh, cơ hồ mỗi người đều nắm giữ một môn cổ quyền thuật, chúng tôi phỏng chừng, nếu họ là gián điệp, ít nhất phải được huấn luyện các tri thức về phương diện này, mà những người tham gia thi đấu so với họ chỉ hơn không kém, điều này nói lên thân phận của họ dù đáng nghi thế nào, ít nhất đều là người Trung Quốc.”

Tôi vội gật đầu nói: “Rất đúng, anh nói rất đúng.”

“Cho nên lại nảy sinh vấn đề mới.”

Tôi ngạc nhiên: “Vấn đề gì?”

Lý Hà nói: “Trung Quốc đất rộng người đông, tôi không phủ nhận cho tới giờ còn có rất nhiều kỳ nhân ẩn sĩ, Hồng Nhật văn võ học giáo tham gia đại hội võ lâm lần này là một ví dụ, nhưng một lúc xuất hiện một hai người đã là kỳ tích, anh làm sao có thể một lần tìm được nhiều thế?”

:...Chẳng phải là vấn đề vừa rồi sao?”

Lý Hà bình tĩnh nói: “Là hai vấn đề.”

Tôi chỉ thuận miệng trả lời cho xong: “Chẳng phải tôi đã nói sao, tôi thích dạo chơi xung quanh.”

“Vậy anh có thể dẫn chúng tôi tới những nơi anh đi qua không??”

Tôi vội xua tay: “Anh không nghe nói qua khả ngộ bất khả cầu à, “Đào hao nguyên ký” đọc chưa? Có vài nơi anh đụng tới là trùng hợp, lần sau dựa theo trí nhớ tìm lại chỉ thấy một cái nhà cầu hay là cái chuồng heo thôi.”

Lý Hà rõ ràng cảm giác tôi liên tục chém gió. Anh ta ngẫm nghĩa kỹ danh sách, ung dung nói: “Chúng ta đi Quốc An cục đi, đương nhiên không thần kỳ như truyền thuyết, có thể nói ra ngày nào, anh ăn cơm với cái gì. Tôi phỏng chừng bọn thái giám triều Minh (Đông xướng - ai xem mấy phim Tàu cổ trang chắc biết tới) cũng không thể, nhưng chúng tôi muốn điều tra một ít tư liệu cũng rất dễ dàng, theo chúng tôi biết từ bé tới lớn, lần đi xa nhất là khi còn bé là anh cùng cha mẹ và ông đi tìm một ông lang băm khám bệnh.”

“Cái này...”

Lý Hà càng nói càng trầm giọng: “Anh Cường, không phải tôi muốn bức anh, kỳ thật tôi rất hiếu kỳ.”

Đối mặt Lý Hà truy vấn, tôi cũng không quá bối rối, đó là bởi vì lý do trước ngay cả tôi cũng không tin thì đừng hy vọng người khác tin. Tôi một mực tìm cơ để thoát khỏi chỗ này. Tôi bỗng có một ý tưởng, làm bộ có chút khó xử: “Kỳ thật tôi có người thân thích bà con xa tên Sáu Lưu...”

“Sáu Lưu?”

“Đúng, mấy người này đều là lão tìm giúp tôi.” Nói thật đó.

“Người nọ đang làm gì?”

....

“Có người nói lão là phong trần ẩn hiệp, có người nói lão là bọn bịp bợm giang hồ, cách nói thứ hai là tôi truyền lưu ra ngoài.

Lý Hà chỉnh lại mắt kính: “Tên này nghe rất quen tai.”

Tôi nói: “Thời gian trước bị Cục công an truy nã, bởi vì tung lời đồn sau cơn động đất.”

Lý Hà cười: “Người này tôi có ấn tượng.”

“Quốc An cục các anh cũng đang theo dõi lão sao?”

“À, vậy thì không phải. Là nghe các đồng nghiệp nói, người này thật ra rất thú vị, là khách quen trong Cục cảnh sát. Mỗi lúc lão đi vào thì một đồng người vây lại xem bói, có một lần cả Cục trưởng Cục công an cũng bị hấp dẫn tới xem bói.”

“Lão còn có sự tích quang vinh thế kia á?”

“Kỳ quái là mỗi lần chính thức muốn tìm lão lại không thấy, nghe nói có một lần hai công an rõ ràng thấy lão đi vào một căn phòng nhỏ, đuổi vào lại chẳng thấy đâu, giống như biết thuật đi xuyên tường vậy.”

Tôi nói: “Cảnh sát chúng ta đều có mang lựu đạn trên người chứ? Lần sau còn có chuyện như thế cứ trực tiếp ném vào là được.”

Lý Hà cười: “Xem ra anh cũng không thích người này.”

Tôi thở dài: “Nếu không phải lão, tôi sao bị Quốc An Cục các anh đóng đinh thế này?”

Lý Hà cười xua tay: “Không cần nghiêm trọng thế. Chúng tôi cũng không có ý giám thị anh, chỉ muốn hợp tác với anh thôi.”

“Hợp tác?”

“Đúng vậy, trước tiên chúng ta không nói chuyện tới Sáu Lưu, tình hình hiện tại là, trường Dục Tài tập hợp nhiều kỳ nhân dị sĩ. Quốc gia nguyện ý kiến thiết trường thành một học phủ đặc thù, yêu cầu của anh chúng tôi cũng thỏa mãn. Sau này học sinh đưa vào trường học sẽ không quá 14 tuổi, đều là trẻ em gia đình nghèo.”

Tôi lau mồ hôi hỏi: “Nói vậy kế hoạch mở rộng trường còn không có hủy bỏ?”

“Đương nhiên không, hơn nữa sẽ cho anh một bộ sậu tốt nhất, ngày mai đội thi công tới làm việc là được chuyển từ một căn cứ không quân tới, trong vòng một tháng. Một khu nhà mới của trường sẽ mọc lên.”

Tôi trợn mắt há hốc mồm: “Chẳng phải bảo là hơi qua loa sao?”

Lý Hà nói rất nghiêm túc; “Rất nhiều thứ của tổ tiên chúng ta đã thất truyền, trước kia thì không thể làm gì. Nhưng hiện tại có cơ hội thay đổi, chúng ta không thể lại trơ mắt nhìn chúng bị chôn vùi, theo góc độ này mà nói, xài bao nhiêu tiền đều đáng. Đây là ý chí của quốc gia. Về mặt cá nhân tôi, là vô cùng nguyện ý học cách cưỡi ngựa chiến đấu, đáng tiếc sợ không có thời gian.”

“Điều này...” Tôi rất cục biết vấn đề ở đâu rồi, ngoại trừ không làm 300 Nhạc gia quân lộ sạch, mấy người tham gia biểu diễn ngày đó đều bán đứng cả hội rồi.

Lý Hà thu lại danh sách nói: “Ngoại trừ Sáu Lưu chúng tôi sẽ đi tìm hiểu, ngoài ra còn có hai chuyện, hoặc là nói hai hạng mục anh cần chú ý - thứ nhất, những người này tụ tập một chỗ, xin anh tận lực cam đoan họ không làm việc phi pháp. Vài ngày trước chúng tôi có điều tra ra một việc, nhà Cục trưởng Cục giáo dục bị trộm, điều kỳ quái là nhà đóng cửa, hơn nữa ngoại trừ một thanh đao được trường các anh tặng bị mất, hơn 100.000NDT bình yên vô sự.”

Tôi cười he he: “Vậy sao các anh không thuận tiện điều tra thêm ... khoản tài sản kếch xù đó từ đâu mà có? Nói không chừng còn bắt được một tên tham quan đó.”

Lý Hà nói rõ ràng: “Chẳng thuộc bọn tôi quản, hy vọng chuyện cùng loại sẽ không phát sinh. Thứ hai, từ hôm trước bắt đầu, tới hôm nay hẳn là 4 ngày rồi, 300 người trên danh nghĩa là học sinh của trường lục tục rời đi khắp nơi trên cả nước, chuyện này chúng tôi không thể không coi trọng.”

Tôi vội vàng giải thích; “Kỳ thật là 299 người, họ cũng không đi làm chuyện xấu gì, là tìm một trường bồi cùng thôn.”

Lý Hà nói: “Chuyện này chúng tôi tất có chừng mực, chúng tôi chỉ để ý: Một khi họ đi rồi, cổ quyền pháp sẽ không dễ dàng góp nhặt.”

“...Tôi có thể cho họ chép lại quyền phổ rồi gửi về trường.”

“Được, là một biện pháp tốt.” Lý Hà bắt đầu làm tổng kết: “Được rồi, anh Cường, cứ vậy nhé, đúng rồi, thuận tiện nói với anh, sau này sự vụ cụ thể sẽ có người khác tới liên lạc với anh, trường Dục Tài có phiền toái anh có thể trực tiếp tìm tôi. Kỳ thật chúng tôi cũng không muốn gây phiền nhiễu cho anh, sau này cũng sẽ không quản chuyện sinh hoạt cá nhân của anh. Anh hoàn toàn có thể tiếp tục cầm gạch đánh nhau, chúng tôi tuyệt không phải người can thiệp. Đương nhiên, cũng không có người của chúng tôi ra mặt bảo vệ anh.” Lý Hà nói đầy thâm ý, cười cười nhìn tôi.

Theo Lý Hà nói, tôi nghe ra hai ý. Thứ nhất, quốc gia mục đích là bồi dưỡng nhân tài, Chú Cường mấy việc chú làm đừng làm phiền bọn anh. Thứ hai, Chú Cường tốt nhất đừng làm chuyện xấu gì.

Bọn họ ngay cả binh khí của tôi đều biết, xem ra biết rất rõ về tôi. Nghĩ tới chuyện này, tôi móc điện thoại chỉ về phía Lý Hà dùng đọc tâm thuật, bất quá rất nhanh tôi bắt đầu nghĩ mà sợ: Tôi đang tiến hành dò xét tâm lý mật vụ của Quốc An Cục. Tuyệt đối là đánh cắp cơ mật quốc gia, tôi còn nghe nói thường là đặc công đều đã được huấn luyện qua. Được ăn rất rất rất nhiều thuốc mê. Sau đó tham gia thi, đạt 90/100 mới qua...Nhưng là họ cũng không thể khống chế suy nghĩ của mình.

Tôi thực kinh ngạc phát hiện trên điện thoại của tôi rõ ràng có một loạt hình ảnh. Hình ảnh đầu là một bé trai đại khái vừa đủ tuổi đi nhà trẻ đang ngủ say, dưới còn có chữ viết: Minh Minh chắc đang ngủ rồi. Nhanh chóng xong việc về trông nó.

Tôi sửng sốt, lập tức hiểu được, nguyên lai đọc tâm điện thoại thăng cấp, chẳng những hiển thị chữ viết, còn hiển thị hình ảnh trong đầu người ta, quá khủng.

Tôi đẩy cửa ra ngoài nói: “Anh sớm tan ca về đi, dù là ngồi xuống bên giường cũng tốt.”

Lý Hà ngẩng đầu sợ run người, so với bình thường thú vị hơn nhiều. Anh ta sững sốt hồi lâu mới nói: “A, cảm ơn..” Anh ta mở cửa gọi C: Tôi đứng ở ngoài xe, nghi hoặc: “C, - vậy danh hiệu của trưởng phòng Lý là L đúng không?” Lý Hà cùng C liếc nhau: “Cũng công tác ở Quốc An cục rồi.”

Tôi nhìn bọn họ đi xa, thì thào: “Danh hiệu của mình là Q - tên này sao nghe quen tai thế nhỉ. Dường như là con chó á? A Q, cũng không dễ nghe, vậy Bánh Bao càng khó nghe rồi, ...

Tôi mê hoặc đi về xe, hiện tại tôi rất cuộc biết vì sao quốc gia chịu bỏ nhiều tiền mở rộng trường rồi. Cũng biết Lý Hà mấy người dù không nhiều lời, nhưng tư liệu họ nắm giữ khẳng định không ít. Kể cả Sáu Lưu, lão già đó lo lắng đi, vấn đề đúng là chỗ lão. Bọn Lý Hà tuyệt không qua loa.

Tôi vừa muốn lại xe, lại đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, trước cẩn thận kiểm tra ghế sau xe. Máy thẳng giỏi thật, vừa làm việc với bọn mật vụ sao không thể đề phòng, mặc dù bọn họ đại biểu quốc gia, nhưng tôi ít nhất biết được camera có thể gắn ở đâu?

Tôi tìm một hồi không phát hiện gì, đành về lại vị trí, bỗng phát hiện, trên ghế phụ của tôi có thoi son môi.

He he, đây là các vị không đúng, cài máy nghe trộm tôi không phản đối. Ném cho tôi mấy thứ này, nếu để Bánh Bao thấy thì sao? Cho dù cô ấy không thấy, nhưng trên xe của một thẳng đực rửa như tôi có thoi son môi là chuyện gì? Máy thẳng Quốc An Cục hẳn không làm vậy mới đúng à?

Tôi cầm thoi son ném ra ngoài, những trong lòng cũng nghĩ, bọn họ muốn hỏi tôi, tôi một mực chết cũng không nhận đã thấy, tôi cũng không tin họ không biết xấu hổ đui tận giết tuyệt. Bọn họ nếu thật làm thế, tôi cũng có thể nói: “Các anh sao biết trên xe tôi có son môi...”

He he, không thể tưởng được, lần đầu giao đấu, tôi đã làm cho người Quốc An Cục phải ngậm bồ hòn làm ngọt, xem 00X danh hiệu mới hợp tôi á, vừa lái xe tôi vừa đặc ý hát: “Ta lái vui vẻ, vui sướng, thống khoái...”

Chợt điện thoại réo, tôi vuốt mặt, thanh tỉnh rất nhiều. Nghê Tư Vũ lo lắng hỏi tôi: “Anh Cường, anh có thấy trên xe anh có thỏi son môi không? Đó là thỏi son bạn bố em mua từ Pháp về tặng em.”

.....

Ngày thứ hai, tôi có khá nhiều chuyện để làm. Sáng tới trường cùng Thôi Công chuyên về nổ định hướng thương lượng chuyện mở rộng trường. Trưa cùng Bánh Bao đi thăm ông Trương, cũng thuận tiện xem Lý Bạch, gần đây quá bận quên bém Thi Tiên, gần như quên mất có lão rồi. Chiều, có một chuyện rất trọng yếu, cùng Bánh Bao đi thử áo cưới, chủ ý là 3 bộ mà Lý Sư Sư nói.

Buổi sáng tôi tới trường học đã thấy, trường chúng tôi bị bọn tới từ căn cứ không quân hủy đi, cảnh tượng như Long Môn khách điểm. Máy móc, công nhân kéo dài vài dặm, âm ỉ vang trời. Tường bên này mới đổ, nguyên vật liệu đã cuộn cuộn vận chuyển tới. Thôi Công dẫn một nhóm kiến trúc sư đi thị sát khu đất hoang trong khuôn viên trường. Thấy tôi tới liền vẫy tay, chỉ vào bể bơi tôi mất hơn 100.000NDT xây dựng nói: “Cái ao này còn cần không?”

Tôi bất mãn: “Là bể bơi đó.”

Thôi Công nói: “Vậy thì không cần, sau này mỗi tòa nhà đều có hai cái bể bơi một trong một ngoài - phá đi?”

Tôi lưu luyến nói: “Nhưng hồ nước tôi mất nhiều công sức cải tạo lắm đấy.”

Thôi Công vuốt râu, nói: “Tôi sửa cái hồ nước của cậu thành bể nuôi cá cảnh nhé.”

Tôi: “...”.

Kết quả, vừa tới trưa tôi liền làm một chuyện: Sửa hồ nước thành bể bơi, rồi bể bơi lại sửa thành hồ nước. Thôi Công nói sau này tôi không cần phải tới nữa, dù sao các hạng mục xây dựng còn lại không có đập phá cái gì do tôi xây nữa.

Trưa, chúng tôi mua một đồng hoa quả đi thăm ông Trương. Kết quả vừa thấy đã chấn động, thấy ông ấy tóc thả dài, vui cười hơn hở mang hộp cơm về. Chúng tôi đứng phải ông ấy ở hành lang. Ông ấy tinh thần quắc thước, bởi vì thân thể gầy gò, áo bệnh nhân rộng thùng thình mặc trên người trông như tiên nhân sắp phi thăng. Xem sắc mặt, tôi không cai thuốc chắc cũng không sống lâu được bằng ông .

Vào phòng bệnh, tôi thiếu chút nữa tức chết. Lý Bạch nằm trên giường của ông Trương, lấy chăn của ông Trương gối đầu ngủ ngon lành. Người không biết còn tưởng lão muốn chết. Ông Trương cười chỉ Lý Bạch: “Ngày ngày rảnh rồi đọc thơ cho tớ, mệt quá mà.”

Sau đó ông Trương tiễn chúng tôi tới cửa bệnh viện, thừa dịp Bánh Bao không chú ý, ông lặng lẽ nói với tôi: “Lần sau cậu đưa Lý Sư Sư, Tần Thủy Hoàng mấy người tới nhé. Tớ nghe chuyện Đường triều chai cả tai rồi, cậu cũng biết là tớ giờ cần nhất là “Thoại liệu”.

Bởi vì ông Trương bình phục tốt. Bánh Bao rất vui vẻ, chúng tôi rời bệnh viện liền đi vào khu trung tâm phần hoa, trên quảng trường thương vụ. Cô nàng thậm chí kéo tay tôi, giống như một cô gái nhỏ. Tôi cũng hiếm khi được thanh nhàn thế này, tươi cười kéo cô ấy đi tới nơi chuyên kinh doanh áo cưới. Tôi quyết định sẽ bỏ qua hết thảy mọi chuyện phiền lòng vui vẻ với cô ấy một hôm.

Đúng lúc này, một đứa nhỏ bỗng nhảy ra từ trong góc, ôm lấy chân tôi, ngược nhìn tôi bằng khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn: “Bố, bố..”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50: Cơ Độc Sơn Thiên Bồng Nguyên Soái

Động thủ rồi, rốt cục cũng động thủ!

Tìm đứa nhỏ tới trước mặt Bánh Bao gọi tôi là bố. Xem ra đối thủ của tôi chẳng những có tiền, mà còn vô cùng thú vị, ít nhất cũng xem qua sách của Mark Twain (Olive Twist.)

Đáng tiếc hãn tính sai rồi, đứa nhỏ này nhìn qua ít nhất cũng hơn mười tuổi, mười năm trước tôi mới 17 nhĩ? Tôi nhớ rõ tôi bắt đầu làm chuyện đấy là 18 hay 19 đó...

Bánh Bao cúi đầu đánh giá tuổi của đứa nhỏ, đại khái cũng yên tâm, cười hỏi tôi: “Anh chừng nào thì có con trai lớn thế này?” Cô ấy ngồi xổm xuống, vừa trêu đùa đứa nhỏ vừa móc ra tiền lẻ, cô ấy phỏng chừng là đứa nhỏ đói muốn xin cơm ăn.

Tôi hai tay ôm đứa nhỏ qua chỗ khác, nhìn nó thật lâu, thấy đứa nhỏ mặt trái xoan, da trắng hồng, mắt to đen láy rất đáng yêu. Nhưng tôi cũng không chút “yêu thương” nổi, nhỏ thế sao đã đi hại người, lớn lên thì thế nào?

Tôi nghiêm nghị nói: “Ai phái cháu tới?”

Bánh Bao đấm tôi một cái: “Anh sao lại ác với đứa nhỏ thế?” Cô ấy xoa đầu đứa nhỏ, bỗng nói: “Ồ, xem cách ăn mặc thì không phải đứa nhỏ muốn xin cơm.” Bánh Bao cười tủm tủm hỏi: “Cháu, ba mẹ cháu đâu?”

Chúng tôi nhìn đứa nhỏ, nó cũng đang quan sát chúng tôi. Đôi mắt to đen lay láy lộ rõ sự tò mò cùng cơ trí, khi nó nghe Bánh Bao nói “Bố” liền ôm cổ chân tôi nói: “Ông kia nói sau này bố là bố của con.”

Tôi kéo nó ra, bất đắc dĩ hỏi: “Ai nói với cháu chú là bố cháu?”

Đứa nhỏ chỉ tay, tôi thuận tiện thấy được. Ở một góc đối diện, một lão già đáng khinh đang nhìn tôi cười he he: Sáu Lưu.

Tôi nổi điên, vô ý thức thò tay nắm lấy bao, nhưng tôi cũng không thể thật sự cầm bao đập lão. Hôm nay cùng Bánh Bao đi xem váy cưới, trong bao toàn tiền, nào có gạch.

Tôi kêu Bánh Bao ở tại chỗ chờ tôi, kéo đứa nhỏ nổi giận lao tới Sáu Lưu. Sáu Lưu thấy tôi nổi điên vội đứng lên, cảnh giác phòng bị. Tôi dắt đứa nhỏ tới trước người, mắng: “Lão già khốn khiếp rốt cục đi ra chịu chết?”

Sáu Lưu xoa đầu đứa nhỏ, cười hì hì: “Anh không ôm vợ chú nhảy giếng, làm gì chú hận anh thế?”

Tôi vốn nghĩ song phi tung cước đập lão, nhưng bất đắc dĩ vì đứa nhỏ che trước mặt, tôi nói: “Đứa nhỏ nhà ai thế, lão trước trả nó về, lão chuyển sang làm nghề bắt cóc trẻ con rồi hả?”

Sáu Lưu cúi đầu nhìn đứa nhỏ: “Đứa nhỏ này tên là Tào Xung, là con út của Tào Tháo, là khách mới của cậu. Anh sợ sau này đứa nhỏ khác ăn hiếp nó nên kêu nó gọi cậu là bố.”

“Tào Xung, nghe sao quen tai vậy?”

Sáu Lưu khinh bỉ: “Chú còn chưa tốt nghiệp tiểu học nhỉ, “Tào Xung nhường lễ” chưa học qua hả?”

Tào Xung nhướn mày: “Đó là Khổng Dung...”

Tôi cùng Sáu Lưu trợn mắt há hốc mồm nhìn nhau. Không hẹn cùng móc thuốc mời đối phương, cười khan: “Hút thuốc, hút thuốc...a à.”

Tôi vừa hút vừa nói: “Chuyện Bát đại thiên vương gần đây lão biết không, nói xem thế nào?”

Sáu Lưu sắc mặt ngưng trọng nói: “Anh cũng mới biết, “bên trên” vì chuyện này rất mất hứng, anh gần đây cũng vội vàng chùi dít khắc phục hậu quả.”

Tôi buồn bực nói: “Sao có chuyện các anh cũng không biết hả?”

Sáu Lưu nói vẻ cao thâm: “Cho dù thần giới cũng không vạn năng như chú nghĩ. Bọn anh cũng phải phát triển theo pháp tắc nhất định. Kẻ quản lý là Đạo, các cậu quản gọi là quy luật. Bọn anh nếu thật có thể biết trước chuyện xảy ra 500 năm thì đã không xảy ra chuyện với sinh tử bộ, vậy còn chú thì sao? Đây là một vấn đề triết học...”

“Đừng nói lung tung nữa, nói vào vấn đề chính đi. Bát đại thiên vương làm sao xuất hiện. Lão có biết là các độc giả của tôi vì vậy rất bất mãn, bọn họ không hài lòng thì không mua, bọn họ không mua thì Trương Tiểu Hoa không có động lực viết..” [Ách, đoạn này thuộc ý thức lưu, tiểu Cường tôi cũng không nói vậy.]

Sáu Lưu chà chân nói: “Hiện tại có thể nói cho chú là, Bát đại thiên vương đúng là Bát đại thiên vương đã cùng Lương Sơn giao thủ, nhưng cũng không phải những người đó.”

Tôi càng nghe càng hồ đồ: “Là ý gì?”

“Bát đại thiên vương bao gồm bọn Vương Dần, Đặng Nguyên Giác... tám người, nhưng họ giờ tên là Vương Song Thành, Bảo Kim. Bảo Kim

sinh năm 1973, nghề là công nhân xưởng máy Thần Quang.”

Tôi bắt đầu hiểu được chút ít: “Thực sự có chuyện đầu thai chuyển thế sao?”

“Đầu thai chuyển thế không phải chuyện gì hiếm cả, kỳ lạ là Vương Song Thành cùng Bảo Kim chưa từng đọc qua “Thủy Hử” bỗng nhảy ra cùng các hảo hán đối đầu, hơn nữa công phu không tồi - chỉ có một câu, họ đời trước là ai, vốn không trọng yếu. Họ cũng đều sống trong thế giới hiện đại, nhưng mấy hôm trước xảy ra chuyện đồng nghĩa họ bỏ thân phận hiện tại, lại biến về Vương Dần cùng Đặng Nguyên Giác.”

Tôi nói: “Làm sao có thể, trí nhớ đời trước thật có thể lưu lại khi đầu thai sao?”

Sáu Lưu nghiêm túc hiếm thấy, lắc đầu: “Tuyệt không thể nào, uống qua Mạnh Bà Thang, trí nhớ đời trước ít nhất cũng mất 99%”

“Vậy chẳng phải còn lưu lại 1% sao?”

“Đó là loại bình thường.” Sáu Lưu đột nhiên hỏi tôi: “Chú có đôi khi nằm mơ tới một nơi, tràn cảnh như từng quen biết, tỉnh lại lại giật mình như mất đi gì đó?”

Tôi vỗ đùi nói: “Có, có, có đoạn thời gian mơ thấy một đồng lớn gái đẹp trần như nhộng tắm rửa, tỉnh lại thấy ngoại trừ nhất trụ kinh thiên, đúng là giật mình như mất.”

Sáu Lưu nghĩ nghĩ nói: “Ừ, đời trước chú chắc không phải Đồng Vĩnh * cũng là kẻ coi nhà tắm nữ.”

* Đồng Vĩnh, người Hiếu Cảm, Hồ Bắc (có thuyết nói là người huyện Bác Hưng, Tân Châu, Sơn Đông) do phải bán mình lấy tiền làm ma cho cha

nên đã làm cho bảy tiên nữ trên thiên đình cảm động và bảy tiên nữ này đã lén trốn xuống trần để kết duyên vợ chồng.

Tào Xung bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “Vì sao là nhất trụ kinh thiên?” Xem ra đứa nhỏ này thông minh hơn bạn cùng lứa nhiều, nó không hỏi là cái gì, mà hỏi vì cái gì...

Tôi cùng Sáu Lưu trăm miệng một lời: “Chờ cháu lớn sẽ biết.”

Tôi hỏi Sáu Lưu: “Theo lão nói, chẳng phải người có khả năng trong mộng hồi tưởng lại đời trước mình làm gì sao?”

Sáu Lưu nói: “Theo như chú nói không phải không có khả năng, có một số người đặc thù một chút, nhưng tuyệt đối không đạt tới trình độ này.”

Tôi hỏi: “Người nào đặc thù hơn chút?”

“Danh nhân, cường nhân. Những người được người ta nhớ kỹ. Họ chết đi sau sẽ sinh ra quyến luyến mãnh liệt với khi còn sống, đặc biệt những người có cường niệm, cường nhân cường niệm càng mạnh. Khi đầu thai những người sẽ sinh ra những ba động vi diệu. Cường nhân đầu thai chuyển thế sẽ không giống người thường một chút, nhưng còn chưa thấy ai hoàn toàn nhớ rõ mình trước kia là ai.”

Tôi vội chặn lời lão, hưng phấn nói: “Không đúng! Tôi có thể cảm giác được mình đời trước là Triệu Vân.”

“Đó là ảo giác của chú thôi.”

“...Có khả năng, lão nói tiếp đi.”

Sáu Lưu trừng tôi, tiếp tục: “Cường nhân ý niệm là ảnh hưởng lớn nhất tới đầu thai, sau này sẽ bảo trì thói quen hoặc những đặc tính của kiếp trước.”

Tôi lại hỏi: “Có thể ảnh hưởng tới tướng mạo không?”

Sáu Lưu gật đầu: “Có, hơn nữa tỷ lệ rất lớn, bọn anh thậm chí cố ý chuyển hóa ý niệm của cường nhân thành tướng mạo cũ, vì có thể những thứ di lưu, tướng mạo ảnh hưởng nhỏ nhất tới hoàn cảnh lịch sử. Lịch sử không cần hai Trụ Vương, nhưng cứ cách mấy trăm, mấy ngàn năm, lại xuất hiện một người giống Trụ Vương y như đúc lại chẳng vấn đề gì.”

Tôi lại trở lại chủ đề: “Lão nói nhiều thế tức là không có khả năng, nhưng hai công nhân biến lại thành Bát đại thiên vương thì giải thích thế nào?”

Sáu Lưu oán hận: “Có người giờ trò.”

.....

Tôi kinh ngạc: “Ai mạnh vậy. Có thể đối kháng thiên đình hả?”

Sáu Lưu nói: “Người này trước kia cũng là thần tiên, bởi phạm vào luật trời bị đày xuống hạ giới. Cũng đầu thai thành người, nhưng bọn anh ai cũng không ngờ, người này vì trước kia từng giữ chức ở Minh Cung, quan hệ cá nhân với Mạnh Bà rất tốt, lúc rảnh rỗi thường uống vài bát Mạnh Bà Thang, cho nên miễn dịch với canh. Sau khi hạ giới, người nọ không quên mình là ai, hơn nữa không lúc nào không ngừng chuẩn bị phản công phá hoại Thiên Đình.”

Tôi bĩu môi: “Thâm cừ đại hận phiên bản Thiên Bồng nguyên soái, bất quá hẳn đã bị biến xuống, làm khi gì có năng lực phản công, tổ chức đối đãi phản đồ không thể nương tay à.”

Sáu Lưu thở dài: “Không đơn giản thế, thần tiên cũng không như chú nghĩ. Bọn anh dưới hạ giới sử dụng pháp lực chịu nhiều cấm kỵ, nếu thần tiên có thể thích làm gì thì làm, chú cho rằng thế giới này còn bình tĩnh thế này sao?”

Tôi cũng thở dài: “Nguyên lai làm thần tiên cũng chẳng có gì hay ho, ngay cả người thường cũng không thể ăn hiệp.”

“Người nọ vì quen với thành phần Mạnh Bà Thang, nên đã nghiên cứu ra giải dược. Nếu ai ăn vào, sẽ hoàn toàn khôi phục trí nhớ kiếp trước, cho nên Vương Song Thành biến thành Vương Dân, Bảo Kim biến thành Đặng Nguyên Giác.”

“Nhưng mà hãn làm vậy có ích lợi gì?”

“Chẳng biết người nọ làm sao biết chuyện sinh tử bộ, cho nên đặc biệt nghiên cứu chế tạo ra lượng lớn thuốc này. Trước mắt là châm chích chú, làm loạn nơi này, làm điên đảo càn khôn, nếu thế bọn anh sẽ bị thiên phạt.”

Tôi phì cười, nghe thiên phạt mỗi ngày, một câu thiên phạt, hai câu thiên phạt, hôm nay rốt cục thấy chuyện thật.

Tôi hỏi lão: “Vậy bên đó chưa có đối sách sao?”

Sáu Lưu như có tính trước cười ha ha: “Đương nhiên là có.”

“Biện pháp gì?”

“Để chú đi đối phó.”

Tôi vốn đang cười, nghe xong mặt cứng lại.

“Mẹ ơi, để ông ra mặt đối phó một tên thần tiên xuất ngũ hả?”

Sáu Lưu cười he he: “Chú chẳng phải thần tiên dự bị là gì?”

Tôi quát: “Rắm thôi! Quân dự bị là tân binh sao có thể đấu lại lão binh xuất ngũ?”

“Đừng sợ, người nọ đã không còn pháp lực rồi.”

Tôi vừa rồi thoải mái là vì Sáu Lưu đã biết căn nguyên vấn đề, tự nhiên bọn họ sẽ ra mặt giải quyết, không ngờ lại là tôi ra mặt. Tôi đột nhiên lại nhớ lại một câu của Đường Tăng: Bối hắc oa ngã lai, tổng tử nhĩ khứ -- giờ đầu chịu báng.

Sáu Lưu nghiêm túc: “Chú phụ trách kéo dài vài ngày, chờ bọn anh tìm ra người nọ là được.”

Tôi tóm lão, lạnh lùng nói: “Lương tháng thứ hai đâu, nói cho lão biết, cái khác lão tử không cần, chỉ cần lão cho ông cái kính mắt gì đó, còn công năng, đương nhiên là đeo vào nhìn là biết người này đời trước làm gì, ông không thể mắt nhắm mắt mở đấu với người ta?”

Sáu Lưu lập tức cười làm lành: “Phải phải, vấn đề này anh cũng nghĩ tới rồi, cũng đề nghị bên trên, anh phỏng chừng rất nhanh sẽ được phê chuẩn.”

Tôi bất đắc dĩ buông lão ra, phát tay: “Lão rút mau, thấy lão đã thấy phiền, tôi cũng đi đây.”

Lúc này tới phiên Sáu Lưu tóm lấy tôi, lão chỉ dưới chân nói: “Mang khách của cậu về, sau này là con của cậu đó.”

Tôi thiếu chút quên mất chuyện này, cúi đầu nhìn lại, Tào Xung đang chớp đôi mắt to nhìn tôi, tôi thở dài: “Nhỏ như thế, một năm cũng chẳng làm được gì, chẳng lẽ không phá lệ một lần đưa nó về bên cha đẻ nó sao?”

Sáu Lưu nói: “Tình huống của Tào Xung có chút đặc thù, chắc là tính sai tuổi thọ, cho nên không rõ còn thiếu bao nhiêu năm, tên nó trong sinh tử bộ bị bôi đen, hiện tại bọn anh đang tra lại tại Minh giới, đại khái mất khoảng 3 tháng.”

Tôi nói: “Ba tháng mà thôi, trước tiên đưa nó về nhà sống tốt, ba tháng sau xong việc tính tiếp.”

Sáu Lưu đột ngột lùi lại hai bước nói: “Một ngày trên trời bằng một năm ở hạ giới. Chú nên biết, Tào Tháo kỳ thật xem trọng nhất đứa nhỏ này, nếu bọn anh đưa nó về, lịch sử Trung Quốc chắc chắn bị viết lại.”

...Tôi biết Sáu Lưu vì sao lùi lại hai bước, bởi vì lão sợ tôi phang lão, cho dù đánh không lại, tôi cũng sẽ nhõ, nôn, ọe vào mặt lão.

Ba tháng, vậy còn kiểm tra cái chim, ít nhất Tào Trùng còn sống 90 năm nữa, giờ là 10 tuổi, khi điều tra xong số liệu....

Cuối cùng, tôi đành dẫn con tôi -- ẩn tàng bản Đại Ngụy Hoàng Đế, chuẩn bách tuế lão thọ tinh Tào Xung tiểu đồng học, đi về phía mẹ đứa nhỏ Bánh Bao.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Tào Tiểu Xung

Hiện tại, tôi đang dẫn theo một đứa trẻ 10 tuổi, đối diện là vị hôn thê của tôi. Đứa nhỏ gọi tôi là bố, cô gái trước mặt tôi lại nghĩ đứa nhỏ muốn xin cơm... tình huống này đại khái không phải bất cứ người đàn ông nào cũng có thể gặp được.

Tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo là tôi tình nguyện bị mấy trăm người cầm súng dí vào đầu uy hiếp tôi hỏi: “Nói hay là không nói?” Như thế ít nhất tôi còn có cơ hội tuyển chọn là nói hay không nói, tôi không phải thi nhân cũng chẳng phải vương tử, là sống hay chết cũng chẳng quan trọng... ách, vấn đề đây ý nghĩa ở chỗ là kể cả chết thì tôi vẫn còn có thể quyết đoán lựa chọn.

Còn vấn đề hiện tại là tôi phải nói, lại còn phải nghĩ nên nói thế nào, cần phải phân tích và trình bày, theo thuyết tương đối, tôi thích chuyển chọn đề.

Tôi cầm nắm tay nhỏ nhắn của Tào Xung kéo tới trước mặt Bánh Bao. Cô ấy nhìn quanh, hỏi tôi: “Bố mẹ đứa nhỏ đâu?”

“Mau gọi mẹ.” Tôi lấy công làm thủ lợi dụng Tào Xung.

“Mẹ...” Tào Xung kêu lên rất đáng yêu, ngọt ngào với chất giọng non nớt.

“Ai yêu.” Bánh Bao hiển nhiên bị thuyết phục, cô ấy vội ngồi xuống, nắm tay Tào Xung. Nghe nói phụ nữ có thiên tính bảo mẫu, mỗi khi kích

phát, hậu hoạn vô cùng. Các nàng có thể dễ dàng một cước đá bay xe tải giải phóng chở mấy trăm tấn than đá.

Bánh Bao hỏi tôi: “Chuyện gì vậy?”

“...Bố mẹ nó ở quê anh, gặp tai nạn...Anh nhận làm cha nuôi đứa nhỏ từ lúc nó chưa được sinh ra... không, không, là nó nhận anh làm cha nuôi, giờ chỉ có thể dựa vào anh.”

Nói thật là có đánh chết tôi cũng không muốn nói thế. Kinh Kha cùng Tần Thủy Hoàng là lúc khốn quẫn tới nhà cậy nhờ, Lý Sư Sư cũng thế. Hạng Vũ cùng Lưu Bang là nhà gặp lũ lụt. Hơn nữa thân phận của họ cũng là thân thích của tôi. Nhớ lại xem, kỹ xảo nói dối của tôi chỉ đáng ném sọt rác.

Bánh Bao nghi hoặc: “Quê anh rốt cuộc là thế nào, anh xem sắp là bát phương tao tai nhất phương trợ giúp rồi đó.”

Tôi nói nhỏ: “Cha anh trước sống lưu lãng phiêu bạt...”

Bánh Bao lại hỏi: “Nhà đứa nhỏ gặp tai nạn gì thế?”

Tôi đã nghĩ ra rồi. Nghe Sáu Lưu nói Tào Xung chết trong năm xảy ra trận chiến Xích Bích, tôi lập tức nói: “Hỏa hoạn, ba nó ở phương bắc vốn giàu có, kết quả một mối lửa thiêu rụi, mang theo mấy trợ thủ thoát được hiện tại chuẩn bị đông sơn tái khởi.

Bánh Bao rất tiếc thương xem Tào Xung: “Con tên gì?”

Tào Xung chớp chớp đôi mắt to nhìn tôi, ra vẻ hỏi han, xem ra nó đúng là hiểu được hoàn cảnh trước mặt, biết không thể nói lung tung khiến tôi bị động, đứa nhỏ quá thông minh.

Tôi nghĩ Tào Xung hình như còn được gọi là Tượng, thuận miệng nói: “Con nó tên Tào Tiểu Xung.”

Bánh Bao thân mật vỗ má Tào Xung: “Tên con thật hay, đi, mẹ mua kem cho con.”

Tào Xung dù không biết kem là gì, nhưng rất có lễ phép nói: “Cám ơn mẹ.”

Bánh Bao mặt đỏ bừng, hơi mất tự nhiên: “Vẫn là lần đầu có người gọi mình là mẹ.”

Tôi thấy việc này xong xuôi, đặc ý nói: “Yên tâm đi, ba đứa nhỏ mỗi tháng đều gửi sinh hoạt phí tới.”

Bánh Bao hỏi nhỏ: “Gửi bao nhiêu?”

Chẳng thể trách Bánh Bao tham lam, cô ấy cũng không phải thánh nhân. Hơn nữa cô ấy cũng biết tình hình tài chính bây giờ, nếu chỉ dựa vào tiền lương của chúng tôi mà muốn nuôi một đứa nhỏ là rất khó khăn.

Tôi thuận miệng nói: “800.”

Bánh Bao lập tức nói: “Đứa nhỏ nhỏ thế sao dùng hết nhiều vậy. Anh kêu người ta gửi ít chút, dù sao anh ấy mới gặp tai họa, điều kiện cũng khó khăn.”

Tôi xua tay: “Không sao, Tào Tháo gầy còn béo hơn Tiêu Cường , chút tiền ấy không tính gì, cùng lắm thì dồn lại cho Tiểu Tượng học đại học.” Nói tới chuyện này tôi cũng nghi ngờ, làm cha nuôi con của Tào Tháo (gặp Tào Tháo suốt ngày chẳng hạn, đi William Cường chứ sao), vậy sau này tôi gặp mấy vị huynh đệ nên xưng hô thế nào? Lão ta tặng Quan Vũ ngựa Xích Thố, tặng vàng bạc, còn tặng cho một mỹ nữ, sinh hoạt phí của con lão nên tính thế nào đây?

Bánh Bao mua cho Tào Xung một ly kem. Chúng tôi một nhà ba người tiếp tục đi dạo, nếu bình thường, Bánh bao tuyệt đối cũng sẽ mua một que cho mình. Nhưng hiện tại làm mẹ, không thể giống thời con gái như vậy. Cô ấy thậm chí tức giận chửi mắng tên lừa bịp chào hàng sách lậu, đĩa lậu, nếu bình thường cô ấy sẽ hỏi: Có bản Nhật Bản không?

Tào Xung một tay bị Bánh Bao nắm kéo đi, một tay cầm ly kem, miệng liếm kem. Vừa đi vừa đánh giá thế giới kỳ quái. Tôi không biết nó có thể hiểu được bao nhiêu, cũng không biết Sáu Lưu nói Tào Xung có giống như với Tần Thủy Hoàng mấy người không. Họ một năm sau là cút, tôi mặc kệ, nhưng Tào Xung còn nhỏ, còn sống 90 năm, tôi không thể để nó sống hồ đồ được.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52: Phí Tam Khẩu

Với Lưu Bang tôi chẳng biết có nên giới thiệu quá nhiều về tình hình của Tào Xung hay không, dầu sao thì Tào Xung cuối cùng cũng đã gây hại cho triều Đại Hán do Lưu Bang dựng lên đến mức diệt vong, cũng may là Lưu Bang không phải là một kẻ có lòng hiếu kỳ quá mạnh, gã ngoại trừ biết gây hại cho giang sơn của tên mập ra thì chẳng hề quan tâm sau này giang sơn của mình bị ai gây hại, nếu kể đến địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu thì Tào Xung và Doanh mập hẳn là thân lắm cận lắm, có điều về lịch sử thì chẳng phải những kẻ mơ hồ như chúng ta có thể lý giải, một kẻ muốn nổi dậy tạo phản một kẻ khác, quá nửa không phải vì thù riêng, dựa theo cách nói của Đắc-uyn, khởi đầu của nhân loại thực ra chính là một bầu khí con ra sức thúc đẩy phát triển, ai cũng không xảy ra chút quan hệ nào với kẻ kia, như kiểu ông cho tôi mượn nửa quả đào, tôi cho ông mượn cục gạch đập nát nó lấy hạt vậy.

Lúc tôi giới thiệu Tần Thủy Hoàng và Hạng Vũ thì chỉ là thuận miệng nói với thằng nhóc, không thể không nói tôi vẫn coi Tào Xung là một đứa nhỏ, trẻ con 9 tuổi biết ai là Tần Thủy Hoàng ai là Hạng Vũ sao? Nhưng tôi không ngờ được Tào Xung lại là một thằng nhóc kim cổ đều hay, điều này cũng khó trách, bất kể Tào Tháo là gian hùng hay kiêu hùng, gã rất là nghiêm khắc với việc giáo dục trẻ nhỏ, Tào Xung thông hiểu lịch sử chẳng có gì là lạ.

Tào Xung ngẩng đầu nhìn Hạng Vũ nói:

- Chú Bá Vương, cha cháu và đám mưu sĩ thường xuyên nói về chú đấy.

Hạng Vũ không khỏi cười nói:

- Ồ, họ nói thế nào?

Tào Xung rút từ trong ngực Lý Sư Sư xuống đất đáp:

- Họ nói chú cả đời chỉ đánh một trận liên nổi danh, ấy chính là đập nổi dìm thuyền bên bờ Chương Hà, nhưng thực ra mà nói đây chính là tối kỵ trong binh gia, không qua mưu lược hoàn toàn đánh xằng đánh bậy. Nếu lúc ấy chú thất bại thì kết quả chính là toàn quân bị diệt, ngay cả kế hoạch đằng sau cũng không có.

Chúng tôi nhìn đứa nhóc chống nạnh đỉnh đạc bàn chuyện như vậy, đều vui vẻ,

Hạng Vũ bật cười nói:

- Cha cháu nói đúng lắm.

Tào Xung quay mặt nói với Lưu Bang:

- Còn về chú Lưu Bang...

Lưu Bang cười ha hả:

- Ế, còn nói chú cơ à?

- Cha cháu nói chú Bang có mắt nhìn người, lúc yếu thế có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào, chính là hình mẫu của kẻ làm vua.

Lưu Bang choáng váng, lấm bầm:

- Đây là khen mình hay là chửi mình nhỉ?

Cuối cùng Tào Xung tổng kết:

- Cha cháu nói, năm ấy nếu chú Hạng chỉ là thủ lĩnh của một đội quân thì hành động đập thuyền chìm nổi còn xứng với hai chữ “kiêu dũng”, nhưng nếu chú hùng bá thiên hạ, làm như vậy chính là khinh xuất. Cho nên, kẻ làm tướng thì phải học Hạng Vũ, kẻ làm vua thì phải học Lưu Bang.

Hạng Vũ và Lưu Bang liếc nhìn lẫn nhau, đều ngẫm gật đầu, Tần Thủy Hoàng nghe nó thông hiểu chuyện Lưu Bang Hạng Vũ thì đã suýt hôn mê. Kéo Lưu Bang hỏi:

- Năm đó các chú là thế nào, đánh trận với ai thế?

Chúng tôi cùng chuyển đề tài, Hạng Vũ và Lưu Bang bây giờ đã rất có hứng thú với Tào Tháo này, cùng hỏi:

- Cha cháu còn nói gì nữa?

Tào Xung trèo lên ghế nói:

- Cha nói nhiều lắm nhưng đa phần cháu đều không đồng ý.

Chúng tôi đều choáng váng, đồng thanh hỏi:

- Hần nói với cháu thế nào?

- Cha nói nhân sĩ có tài trong thiên hạ rất nhiều, kẻ cho ta dùng thì ban hậu lộc giữ lại, không cho ta, giết!

Tôi hỏi:

- Có ý gì?

Lý Sư Sư nói:

- Ý chính là đi theo giúp đỡ đều là bằng hữu. Không theo giúp thì phải nghĩ cách khiến hản có chết cũng không thể để hản giúp đỡ người khác.

Lúc này Bánh Bao ở lâu bên nói:

- Ông Tào này sao có thể dạy trẻ nhỏ như thế chứ? - Hiển nhiên nàng đã nghe được loáng thoáng đại khái.

Tào Xung cười tí mắt nói:

- Cho nên cháu không đồng ý ông nói. Chịu giúp chúng ta đương nhiên là bạn của chúng ta, nhưng không chịu giúp ta thì chúng ta cũng phải làm rõ hản vì sao không chịu giúp chúng ta, nếu người ta nói đúng, cũng có tác dụng nhắc nhở chúng ta mà.

Hạng Vũ thấp giọng than:

- Thăng bé này nhân từ nhanh trí, đây mới là phong phạm của bậc đế vương chứ. -Sau đó gã cùng Lưu Bang và Chính béo hồ thẹn khá lâu.

Tôi nhỏ giọng hỏi Lý Sư Sư:

- Tào Tháo có con trai ngoan như vậy, vì sao còn phải cảm thán “sinh con như Tôn Trọng Mưu” (Tôn Quyền) chứ?

Lý Sư Sư chép miệng cười:

- Bây giờ xem ra điều này quá nửa chẳng phải câu nói hay.

Tôi gật đầu tỏ rõ vẻ đồng ý. Vốn dĩ tôi một mực buồn phiền vì sao Tào Tháo lại đột nhiên buột ra một câu nói khó hiểu như vậy. Bây giờ nghĩ lại, gã đánh với Tôn Quyền rất lâu, chút tiện nghi cũng chẳng chiếm được nên tức giận. Vì thế mắng Tôn Quyền: “Người là con trai ta!”

Tôi bảo Lý Sư Sư dẫn Tào Xung đi xem qua phòng ốc, làm quen với các đồ dùng, khả năng là do thiên tính sai sử, thằng nhóc thoáng cái liền mê mẩn máy chơi game, tôi nghiêm mặt nói với nó:

- Sau này mỗi ngày chỉ cho chơi nhiều nhất là nửa giờ, biết chưa?

Tuy chỉ cách nhau hơn ngàn năm, nhưng tôi xem như lão Tào gửi gắm con trai cho tôi, tôi phải tận hết trách nhiệm, không thể để cho thằng nhóc hư hỏng được, tôi quyết định chờ cu Xung có thể làm quen với chữ giản thể, sau đó cho nó xem mấy loại như “quản lý xí nghiệp” “văn hóa hiện đại”... vv.... Bây giờ binh pháp Tôn Tử chẳng phải đều có thể sửa thành văn hóa xí nghiệp sao, có bộ lý luận của lão Tào làm tư tưởng, cộng thêm trí tuệ của cu Xung, trước thế kỷ 22 lọt vào bảng xếp hạng Forbes chẳng khác nào chơi đùa.

Lúc ăn cơm tôi nhắc đến lịch học chính thức trong trường học cho Tiểu Xung, Bánh Bao nói:

- Vấn đề về hộ khẩu của Tiểu Xung giải quyết thế nào rồi?

Một câu hỏi làm tôi sững sờ, bây giờ không có hộ khẩu chẳng những không được đi học, mà sau này còn phải làm sao? Làm giả rõ ràng là không được, nó còn phải đi con đường rất dài nữa.

Hạng Vũ nói:

- Đến trường làm gì chứ, cứ học công phu, tập khí khái ngược xuống thiên hạ, bình thường đâu có thể học được từ trường học - nhất là trường học hiện tại?

Lý Sư Sư cười nói:

- Vậy anh Hạng thu Tiểu Tượng làm học trò đi.

Hạng Vũ nói:

- Có thể.

Tôi vội vàng nói:

- Em gái, em còn phải nắm được văn hóa chứ. - Chỉ đi theo Hạng Vũ học tập, hơn mười tuổi liền giết người thì chịu thế nào nổi, chờ Tào Xung đến tuổi phá phách, còn chẳng phải diệt hết những nam sinh cướp đối tượng của nó?

Lưu Bang nói:

- Chờ rảnh thì đi theo anh và Thiên Phượng ra ngoài buôn bán, mở mang chút khổ cực trong dân gian, sau này cũng có chỗ tốt. - Kinh khờ dùng đũa cắm vào trong bát cơm nói:

- Công phu của tôi không tốt, chờ tôi tìm người dạy nó kiếm pháp. - Tôi biết gã nói chính là Triệu mặt trắng, thân thủ của Triệu mặt trắng tôi cũng từng thấy qua, dạy cho trẻ nhỏ quả thật hữu dụng, bởi vì Tiểu Xung nhà chúng ta có thể trở thành tỷ phú thế giới, sau này biết đâu bị người đánh hay bắt cóc gì đó, con nhà giàu bây giờ chẳng phải đã học thuật phòng thân từ nhỏ đó ư?

Lúc này bốn người trong số năm cao thủ đứng đầu đã đồng ý dốc túi truyền thụ bản lĩnh của mình, chúng tôi đồng loạt nhìn Tần Thủy Hoàng, chờ thái độ của gã, Tần Thủy Hoàng dùng bàn tay mập sờ đầu Tào Xung, cười hô hố nói:

- Lát nữa chú sẽ dạy con 30 cách tra tấn người.

Tào Xung vui vẻ nói:

- Hay quá hay quá.

Chúng tôi: “...”

- .....

Ăn cơm xong chúng tôi thông qua máy bàn đón một cuộc điện thoại, nghe giọng nói thì người nọ ánh chừng ngoài 40, hăn tự xưng là bạn của Lý Hà, mong được gặp mặt với tôi, hăn ở ngay dưới tầng nhà tôi.

Tôi biết thực ra là Quốc An cục có việc tìm tôi, tôi kẹp theo điều thuốc hút dở đi xuống tầng, vừa thấy trước mặt đỗ một chiếc xe Hồng Kỳ cổ lỗ, tôi đi tới mở cửa xe ngó vào bên trong, thấy trong buồng lái là một người trung niên mập mạp, đầu hơi hói, vẻ mặt ôn hòa, giống một cục trưởng cục thuế thị trấn nào đó.

Người trung niên cười tí mắt nói:

- Cường, còn nhận ra anh không?

- Hà? - Nghe ý gã thì chúng tôi hình như rất quen thuộc vậy, nhưng tôi quả thật là lần đầu tiên nhìn thấy gã.

Người trung niên ra hiệu cho tôi vào ngồi, gã nói:

- Anh nhắc nhở chú tí, khoảng thời gian trước chú xách theo một tấm biển viết “Hào hán Lương Sơn” đón người ở nhà ga, anh đứng ở ngay cạnh chú, sau đó chúng ta còn tán gẫu vài câu... - Lúc này tôi đã nhớ ra rồi.

Tôi vốn muốn nhịn xuống, nhưng cuối cùng vẫn hô lên:

- Mợ, Quốc An cục bọn anh đều xuất quỷ nhập thần như thế à, bắt đầu theo dõi tôi từ lúc nào?

Người trung niên vội xua tay:

- Không không, lần đó anh thật sự là đi đón vợ mới ngẫu nhiên gặp được chú, sau đó trong võ lâm đại hội cấp trên phái tới một nhiệm vụ, bảo anh chuẩn bị tiếp nhận xây dựng một ngôi trường học, anh vừa nhìn hồ sơ... hề hề, người quen cũ, không chỉ là chú, còn có không ít người trong “Lương Sơn Club” của các chú đều có, khiến anh ngạc nhiên là, họ không chỉ là người giống, mà ngay cả công phu cũng giống. Cứ nói đến Đồng Bình kia đi, qua phán đoán của bọn anh, năm nắm tay trái phải của anh ta cũng không đồng đều với tuyển thủ bình thường.

Gã có thể nêu ra cái tên Đồng Bình cũng chẳng kỳ lạ, lúc tôi đón được đám hảo hán sau đó tự giới thiệu thì hai người chúng tôi đều cùng ở đó, chỉ có điều gã cho đó chỉ là một cuộc chơi mà thôi, nhưng tố chất gã được huấn luyện ra từ Quốc An cục vẫn nổi lên tác dụng, hể người gã từng nhìn thấy, lời gã từng nghe thấy đều ghi tạc vào trong đầu, tôi đoán chứa trong đầu gã ít nhất phải 100g trở lên.

Tôi đang không biết nên nói gì thì người trung niên đuổi tay với tôi, rất long trọng nói:

- Anh họ Phí, quen nhất vẫn là xử lý vấn đề ngoại giao, bởi vì luôn nói “thank you”, cho nên có danh hiệu là Tam Khẩu (1), sau này chú cứ gọi anh lão Phí là được. Còn nữa, câu lạc bộ của các chú thật sự cho bọn anh một niềm vui mừng.

Tôi ngớ ngàng bắt tay với gã nói:

- Tìm tôi có chuyện gì?

- Là thế này, công việc cụ thể về chuyện xây dựng Dự Tài sau này do anh liên hệ với chú.

Tôi vẫn rất hồ đồ hỏi:

- Anh rốt cuộc có thân phận gì?

Phí Tam Khẩu cười hềnh hệch nói:

- Thân phận công khai của anh bây giờ là nhân viên kế toán của một đơn vị, cũng phụ trách một vài nhiệm vụ chi nhánh bên trên phái xuống, chú phải biết, Quốc An cục thực ra bao gồm cả hai phương diện “an toàn” và “lợi ích”, anh chủ yếu xử lý cái thứ hai, cho nên tiếp xúc với anh chú hoàn toàn không có áp lực, nói trắng ra anh chính là nhét tiền vào tay chú, ha ha.

Tôi hơi hiểu hiểu nói:

- Họ chủ yếu là phụ trách công tác kẻ thù nhân dân, anh phụ trách xử lý mâu thuẫn nội bộ nhân dân?

Lão Phí bật cười:

- Chú hiểu như vậy anh cũng bó tay.

oOo

(1): Tam Khẩu: phiên âm đọc như là Thank you

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53+300 Học Sinh Mới

Phí Tam Khẩu nói với tôi, sau này tiền cấp xuống và xây dựng trường Dục Tài đều do gã lo, nhưng thân phận của gã vẫn là nhân viên Quốc An cục, dù sao dựa theo hiểu biết của tôi chính là: Đám Lý Hà đi đối phó gián điệp đặc công gì kia là đối ngoại, mà Phí Tam Khẩu phụ trách một vài vấn đề mẫn cảm về lợi ích tổn hại quốc nội, vốn dĩ, ai đã từng thấy quản lý trường học còn phải qua Quốc An cục? Có thể thấy quốc gia không hề yên tâm với chúng tôi. Thứ nhất, những cao thủ này thực ra còn quý giá hơn cả quốc bảo, không thể để họ bị phần tử đối địch cướp mất, thứ hai còn phải phòng ngừa kẻ có bụng dạ khó lường trà trộn vào hòng phá hoại, Phí Tam Khẩu sẽ càng thêm lưu tâm trong vấn đề tuyển sinh.

Tôi hỏi lão Phí:

- Thế hôm nay anh cố ý tới tìm tôi là có việc gì?

Lão Phí nói:

- Là thế này, trước khi trường học chưa hoàn toàn xây dựng xong bọn anh muốn kiểm một đám thực nghiệm sinh, xây dựng một vài một phòng học đơn giản trong khuôn viên trường Dục Tài, tuyển vài học sinh xem hiệu quả ra sao, để sau này tổng kết kinh nghiệm giáo dục, bây giờ muốn trưng cầu ý kiến của chú.

Tôi nói:

- Việc này được đấy.

- Ủm, chú hãy bảo những vị trong FC Lương Sơn của chú chuẩn bị đầy đủ, ngày mai anh sẽ bắt đầu làm việc với nhóm học sinh đầu tiên.

Tôi chợt nhớ tới những đứa nhỏ trong thôn Hào, vội nói:

- Học sinh thì có sẵn, đám trẻ trong trường tiểu học Dục Tài trước kia có được không? Chúng cách gần nhà, tạm thời không cần giải quyết vấn đề chỗ ăn chỗ ở, hơn nữa là dân chính gốc một cách danh chính ngôn thuận của Dục Tài.

Phí Tam Khẩu cười nói:

- Chú làm như thế là vì hiệu trưởng Trương à? Có điều đề nghị này của chú quả thực không tệ, theo anh được biết bây giờ những đứa nhỏ đó phần lớn đều đang thất học, có dễ triệu tập tất cả không?

Tôi nói:

- Để tôi thử xem, dù sao đây cũng là việc tốt. Phụ huynh của chúng hẳn cũng không có vấn đề.

Phí Tam Khẩu thấy chuyện của chúng tôi đã xuôi xuôi, bỗng như nhớ tới điều gì đó liền nhoài người ra sau lấy thứ gì đó, vừa nói:

- Đúng rồi, tiện thể muốn nhờ chú giúp một việc. – Nói xong gã lôi ra một bọc giấy báo từ đằng sau, ngó chừng là hai lớp giấy báo bóng đá, mở ra nhìn, là một vật như chiếc vạc ba chân toàn thân màu xanh đồng, tôi đang không biết gạt tàn thuốc vào đâu, bèn vừa để điều thuốc lên trên vừa nói:

- Cái gạt tàn lớn như vậy, định đặt trong phòng làm việc à?

Phí Tam Khấu ôm chiếc vạc vào trong ngực, tránh tay tôi ra, khẩn trương nói:

- Đây chính là quốc bảo, Tần Vương Đình!

Tôi nói:

- Cái thứ quái gì thế?

Phí Tam Khấu đặt vật nọ lên đùi nói:

- Thực ra chẳng khác cái gạt tàn là mấy, lúc trước là cái bát nhang, theo đám chuyên gia giám định thì thứ này từng bày trên vương án của Tần Thủy Hoàng.

Tôi vội ngồi né ra, nói:

- Vậy anh cách nó xa tôi ra, nếu quẹt phải chút gì đều đèn cớ chừng một vụn ấy nhỉ?

Lão Phí nói:

- Nhưng bọn anh không xác định được nó là thật hay giả, biết chú mở hiệu cầm đồ, ánh mắt sắc sảo, cho nên nhờ chú xem dùm.

Tôi thuận miệng nói:

- Tôi thì biết cái chó gì chứ, nếu anh muốn xem thì để tôi tìm ông chủ Hác hoặc lão Phan cố vấn cho anh.

Lão Phí nói:

- Người có đáng tin không?

Tôi ngạc nhiên, nhưng lập tức đón lấy cái món đồ được gọi là Tần Vương Đình từ trong tay gã. Một đẳng vừa mở cửa xe vừa nói:

- Chờ tôi lát, tôi tự thân giúp anh xem.

Ngay từ đầu tôi thật sự đã hiểu nhầm chữ “tiện thể”, tôi nên sớm nghĩ đến điều này thực ra chỉ là một kiểu nói uyển chuyển, Quốc an cục làm việc sẽ không giống như anh giai hàng xóm, vốn dĩ đúng lúc xe đạp tới nhớ đến nhà mình ăn sủi cảo liền tiện thể mượn thêm chút giấm. Lão Phí, cũng chính là Quốc An cục tìm tôi xem đồ thì hẳn đã nắm giữ rất nhiều thông tin về tôi gần đây, như là mấy lần hợp tác với Cổ gia, cho nên họ tưởng rằng tôi thật sự là loại người buôn bán đồ cổ mắt sáng như đuốc. Lão Phí lần này tới còn chưa biết là vì chuyện kia đấy.

Tôi ôm vạc ba chân lên lầu, hô:

- Anh Doanh, tới giúp em xem dụng cụ này chút. - Chính béo nghe thấy tiếng liền từ trong phòng chạy ra:

- Vắt rửa?

Tôi bê vạc ba chân tới trước mặt gã nói:

- Anh xem xem đây có phải cái món anh bày trên bàn năm đó không?

Mắt Tần Thủy Hoàng sáng rực, hiển nhiên là bởi vì nhìn thấy thứ mình quen thuộc nên cảm thấy vô cùng thân thiết. Gã bưng lên quan sát trên dưới, vừa nhìn vừa lầm bầm nói:

- Hình như không phải cái của anh năm nớ.

Tôi nói:

- Nhiều năm như vậy đều gỉ hết rồi, anh xem kỹ có phải hay không?

Chính béo bỗng ôm chiếc đỉnh lên trước bụng, làm một động tác rất kỳ quái: Một ngón tay chà chỗ nối liền giữa bên sườn đỉnh và một chân đỉnh. Sờ một hồi, anh béo quả quyết nói:

- Giả đó!

Tôi ngạc nhiên nói:

- Sao cơ?

Lúc này Kinh khờ đi tới vươn tay ra:

- Đưa anh xem. - Gã cầm lấy đỉnh sau đó úp ngược lên bàn rồi cũng quan sát kỹ càng vào chỗ Tần Thủy Hoàng rờ mó. Đồng thời bản thân cũng dùng tay gảy vài cái. Sau đó cũng rất quả quyết nói:

- Giả!

Tôi không nhìn được cũng sờ sờ vào chỗ đó, không có gì đặc biệt cả. Ngoại trừ cảm giác ram ráp từ viên màu xanh đồng kia thì vẫn rất trơn nhẵn, tôi hỏi hai người họ:

- Các anh làm sao nhìn ra được?

Tần Thủy Hoàng nhìn thoáng Kinh khờ, ra dấu bảo gã nói cho tôi biết, Kinh khờ tỏ ra ánh mắt cơ trí hiểm có, hồi tưởng lại chuyện cũ một hồi mới nói:

- Năm đó, trên đại điện, anh chém như này... Nói xong gã làm một động tác giơ kiếm chém thẳng.

- Hẳn đỡ như này... - Sau đó gã xê đỉnh, làm một động tác ngăn cản:

- Nhát kiếm đó chém thành một vết ngay trên chiếc chân phía dưới hoa văn hình tia sét của chiếc đỉnh.

Tôi đổ mồ hôi, thì chiếc đỉnh này chẳng những từng được bày trên bàn của Tần Thủy Hoàng, mà còn trải qua lần Kinh khờ ám sát Tần Vương,

đỉnh vào lúc đó sẽ không sản xuất nhiều, mỗi một kiểu dáng tuyệt đối chỉ có một chiếc, cho nên hai đương sự rất nhanh liền phân biệt ra thật giả.

Hai người họ vây lại ngắm chiếc đỉnh một hồi, cũng bởi vậy hồi tưởng lại rất nhiều chuyện cũ và chi tiết, cuối cùng thậm chí Kinh khờ còn dùng quạt thay thế, biểu diễn lại hiện trường vụ Kinh Kha ám sát Tần Vương version hiện đại.

.....

Tôi lại châm thuốc, ôm “Tần Vương Đỉnh” về xe, tôi ném nó xuống dưới chân rồi thuận tay gạt tàn thuốc vào đó, nói:

- Sau này làm gạt tàn thôi, giả đấy. – Sở dĩ tôi vênh vang tự đắc như vậy đương nhiên là có chỗ dựa vào, chuyên gia lợi hại hơn đi chẳng nữa cũng không có quyền phát ngôn như hai vị chỗ tôi chứ?

Phí Tam Khẩu cười hô hố, dường như không hề bất ngờ chút nào, tôi nói:

- Liệu có phải anh đã sớm biết đây là hàng giả hay không, bằng không dấu anh là người Quốc An cục thì cũng chẳng dám cầm bảo bối này chạy khắp thế giới, còn yên tâm giao cho tôi như vậy?

- Lúc trước chỉ là hoài nghi, bây giờ có thể xác định rồi.

Tôi nói:

- Có điều vật này làm rất giống. Họ... ếc, tôi phải dùng phương pháp rất đặc thù mới giám định ra được đó.

Phí Tam Khẩu nói:

- Không thể không nói đối phương rất chịu bỏ công phu, chẳng những ảnh vẽ bề ngoài đều dùng công nghệ cao phảng chế, mà ngay cả liệu chất tim ngòi bên trong đều giống đồ thật y như đúc.

Tôi hỏi:

- Sao cơ? Thế đồ thật đâu?

Lão Phí khề thờ dài, từ từ kể:

- Bộ Tần Vương Đình thật và 20 chiếc Kim Lũ Ngọc Y bản thân là hiện vật cấp 1 của quốc gia, từng được công khai triển lãm ở bảo tàng lịch sử nước F trong vòng một tuần dưới sự bảo hộ của nhân viên chỗ anh, trong thời gian này người của bọn anh đều làm hết phận sự không xảy ra vấn đề, trước khi bước ra khỏi lãnh thổ Trung Quốc những hiện vật này còn từng tiến hành kiểm tra, cũng chẳng có vấn đề gì. Nhưng đúng vào lúc này nước F (chắc France) lại đưa ra một yêu cầu nho nhỏ, họ hy vọng có thể giữ lại những hiện vật này một ngày sau đó mới trả lại, cũng may họ trưng bày ở trong đại sứ quán, bên anh đã đồng ý, trong thời gian đó cũng không xảy ra vấn đề gì, hiện vật được trả lại đúng hạn, kết quả bởi vì ở trên lãnh thổ của chúng ta, người đi thu giữ còn chệnh mảng mất cảnh giác, sau lúc giao những bảo vật này vào tay chúng ta rồi đưa vào kho mới có người phát hiện chiếc Tần Vương Đình này có vấn đề: Nó đã bị tráo thành một hàng nhái được chế tạo rất tinh xảo!

Nước F thường xuyên xuất hiện trong bản tin quốc tế, là quốc gia Châu Âu xem như cũng có lực ảnh hưởng.

Tôi vỗ đùi hô:

- Tìm họ đi chứ. Cứ bỏ qua thế à?

Phí Tam Khẩu cười khố nói:

- Sau lần gặp coi như không quen, giữa người với người là như thế, giữa nước với nước cũng là như thế, ai bảo lúc ấy anh không phát hiện ra chứ? Người ta chỉ cần một mực khẳng định sự thật này thì đành bó tay, thậm chí còn nhân cơ hội hất bát nước bắn vào chúng ta, từ công nghệ chế tác hàng

nhái này thì thấy, chuyện này khẳng định là có quốc gia đang ủng hộ đằng sau, hơn nữa đã có mưu đồ từ lâu.

Tôi đập mạnh lên thủy tinh chắn gió mắg:

- Lũ lòng lang dạ sói này, năm đó trà trộn vào liên quân tám nước để ăn cướp, giờ thì trộm đủ mọi kiểu dạng! - Tôi hỏi:

- Quân giải phóng của chúng ta đâu, trinh sát liên ngành đâu, quân đội loại 5 đâu, xông vào đại sứ quán cướp thẳng về là xong.

- Sẽ gây nên tranh chấp quốc tế. Phái quân đội tấn công đại sứ quán một quốc gia, vậy chẳng khác nào phát động chiến tranh xâm lược.

Tôi xấn tay áo nói:

- Đánh đê, đến lúc ấy tôi quyên góp một tháng tiền lương!

Lão Phí đành cười trừ.

Chờ sau khi tôi bình tĩnh lại, tôi dựng một bàn tay chọc vào cằm xuống trước mắt lão Phí, chậm rãi nói:

- Vậy chúng ta có thể áp dụng một vài chiến thuật vòng quanh hay không? Chẳng hạn như hóa trang thành người Nhật Bản gây loạn tập thể rồi từ từ tiếp cận đại sứ quán. Sau đó dùng thế công như sấm vang chớp giật đánh chiếm?

Lão Phí nói:

- Diễn viên chuyên biệt không dễ tìm đâu. Có nói tiếng Nhật lưu loát thế nào, thì cái khí chất đậm đặc hữu trên người Nhật Bản cũng không dễ bắt chước. Hơn nữa xảy ra chuyện ở quốc gia mình, chúng ta vẫn khó thoát khỏi liên quan.

Tôi nói:

- Vậy làm sao đây?

- Bọn anh sẽ nghĩ biện pháp, gần đây trong sứ quán của họ thường xuyên có người mượn danh nghĩa công tác nhằm đi lại trong các vùng miền của nước ta, bọn anh hoài nghi một mặt là muốn nhiễu loạn tâm mắt bên ta, một mặt khác là muốn thừa cơ gây loạn mang tang vật về nước, trong đó có hai người đã tới.

Tôi thuận miệng hỏi:

- Thế Tần Vương Đình có thể bán được bao nhiêu tiền?

Phí Tam Khẩu trịnh trọng nói:

- Tần Vương Đình là quốc bảo của chúng ta, là minh chứng cho nền văn minh Trung Hoa năm ngàn năm, chỉ cần nhân danh nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, thì chính phủ nước ta sẽ tuyệt đối không cho mua bán chuyển nhượng nó dưới bất kỳ hình thức nào, càng không thể để nó rơi vào tay người nước ngoài, vi phạm nguyên tắc này, kẻ đó sẽ trở thành tội nhân lịch sử, hẳn sẽ chịu sự thóa mạ của 1,3 tỷ người!

Nói đến câu cuối, lão Phí luôn ôn hòa bằng giọng chữ, tôi không khỏi rung mình một cái, bởi vì tôi nghĩ đến những bảo vật đã hư hại trên tay tôi đều rất quan trọng, việc này nếu để quốc gia biết được thì...

Tôi vội nói với lão Phí:

- Lúc trộm về có gì cần tới tôi thì cứ nói một tiếng. - Tôi cảm thấy tôi cần phải làm việc gì đó để đền bù tổn thất.

Lão Phí buồn bực nói:

- Sao chú chưa gì đã nghĩ đến trộm thế?

Tôi hùng hồn nói:

- Chẳng phải anh nói không thể cướp sao?

Phí Tam Khẩu bật cười hô hố:

- Thật không hồ là người khởi xướng của FC Lương Sơn, ý nghĩ của chú rất thẳng thắn đó.

Tôi nói:

- Đúng rồi, những người đó đều từ trong núi chui ra, thân phận và vấn đề hộ khẩu...

- Cái đó bọn anh sẽ làm.

.....

Tôi bây giờ đang trong khuôn viên đại học R, sáng sớm hôm nay tôi đã liên lạc với Nhan Cảnh Sinh nói tôi có việc tìm gã, tôi nghĩ cả đêm, việc triệu tập lũ trẻ thì gã là người chọn lựa tốt nhất hiện tại, nhưng tôi không hề nói rõ mục đích của tôi cho gã, tôi không biết nên nói thế nào, tôi không biết gã có đồng ý tiếp tục ở lại trường để học xong hay là tiếp tục đảm đương chức vụ cầm đầu lũ trẻ của gã, trông kiểu gì thì dường như đều là cái trước có sức hấp dẫn hơn, lúc trước gã bỏ học cũng không phải vì có lòng yêu cái nghề giáo viên tiểu học mà là vì vấn đề kinh tế.

Hiện tại ngẫm lại thì người tôi mắc nợ nhiều nhất chính là thư sinh này. Lúc trước mặc kệ tất cả khoản 300 người cho gã, vừa có cảm tình tôi lại ngay cả câu giải thích cũng không có, đưa thẳng cho gã ít tiền bảo gã về trường học, bây giờ cần dùng người ta thì lại mặt dày muốn gã tiếp tục về dạy lũ nhỏ, dường như hoàn toàn không coi người ta như con người.

Chúng tôi hẹn gặp mặt ở băng ghế bên trái cửa trường học, lúc tôi đến thì gã đã ở đó rồi.

Nhan Cảnh Sinh nhìn qua cũng không tệ, quần áo đều đổi thành kiểu dáng mới nhất, kính mắt cũng lên đời thành gọng dẻo, trên tay gã cầm một tập sách dày, nom gã chẳng những sinh hoạt được đề cao chất lượng, mà học tập cũng rất đầy đủ.

Chỉ có điều khi tôi tới gần gã thì mới phát hiện gã có chút lạc lõng. Lúc tôi kéo gã ngồi xuống gã mới ngờ ngàng ngẩng đầu liếc về bên này, vẫn là bộ dạng hết sức ngu ngơ, điều này khiến tôi cảm thấy gã rất thân thiết, dường như vẫn luôn là người bạn tốt nhất bên cạnh tôi, tôi thậm chí muốn ôm gã một cái.

- Tiêu chủ nhiệm ?

- Thầy Nhan.

- Ha ha, tôi bây giờ không phải thầy giáo, cũng là học sinh thôi.

- Vậy anh có đồng ý tiếp tục về làm giáo viên hay không?

.....

Sau khi tôi kể rõ tình hình thì Nhan Cảnh Sinh nhảy xổ lên:

- F*ck, sao anh không nói sớm? – Gã ra sức vỗ một cú lên lưng tôi, dọa tôi giật nảy mình, tôi tưởng gã muốn đánh tôi nữa cơ. Tôi quả thật chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ này của gã.

Gã đứng dậy hưng phấn đi tới đi lui ở trước mặt tôi, thỉnh thoảng dừng lại liếc tôi mấy lần, tôi cũng chẳng biết gã mắc bệnh gì, cũng chẳng biết bộ dạng này của gã là tỏ ra đồng ý hay là không đồng ý, chờ khi một học sinh

nhỏ tuổi hơn chúng tôi rất nhiều đi qua, Nhan Cảnh Sinh kéo người ta lại nói:

- Cầm đồ của tớ mang về ký túc, phiền cậu giúp tớ thu thập đồ đạc một tí, tớ sẽ về lấy nhanh thôi. – Nói xong gã ụp cả đồng sách vào trong ngực người đó, thì ra học sinh nọ là bạn cùng ký túc của gã hiện tại.

Bạn ký túc của gã hoảng sợ liếc chúng tôi rồi hỏi gã:

- Cậu định đi đâu thế?

- Tôi không học nữa, bỏ!

Sau đó Nhan Cảnh Sinh hất ngón tay về phía tôi, rất dứt khoát nói:

- Tiêu chủ nhiệm. Đi thôi.

Thì ra Nhan Cảnh Sinh vẫn luôn tưởng nhớ lũ trẻ, điểm này tôi rất cảm động, nhưng tôi sao cảm thấy gã càng lúc càng giống vị Đường Tăng trong đại thoại Tây Du kia thế chứ nhỉ...

Tôi lái xe thẳng vào trong khu ruộng của thôn Hào, Nhan Cảnh Sinh nói gã có biện pháp triệu tập lũ trẻ trong thời gian ngắn nhất, chúng tôi xuống xe ở một chỗ xe không thể nào tiến lên được nữa, Nhan Cảnh Sinh kêu một đứa trẻ choai choai đang xới cỏ:

- Vương Ngũ Hoa, đi thông báo cho tất cả mọi người trong trường học chúng ta ngày trước tới trình diện. Nhớ kỹ, là trường học chúng ta, không phải khối các em.

Wang Wu Hua ngẩng cái đầu dính đầy rơm rạ, có chút ngu ngơ nhìn Nhan Cảnh Sinh, dường như rất khó tin.

Nhan Cảnh Sinh giục:

- Đi mau, buổi chiều lên lớp.

Vương Ngũ Hoa bỏ đình ba xuống rồi co chân chạy, Nhan Cảnh Sinh ra lệnh ở đằng sau:

- Chạy mau lên!

Vương Ngũ Hoa lập tức như chó điên bị đứt xích biến mất ở bên đường.

Nhan Cảnh Sinh bật cười sảng khoái. Bây giờ tôi mới phát hiện Nhan Cảnh Sinh còn có một bộ mặt khác, tôi mang máng nhìn thấy bóng dáng hiệu trưởng Trương lúc còn trẻ, chả hiểu ra sao tôi luôn không thích Nhan Cảnh Sinh, bây giờ cũng thế. Nhưng có vài người chính là như vậy, anh có thể không thích hấn ta, nhưng lại không thể không tôn kính hấn.

Sau đó chúng tôi trở về khu trường học cũ, tôi lại nhìn thấy Thôi Công một khi xuất hiện ở công trường liên vô cùng hoành tráng, bên người gã có một tên còn hơn cả gã: Lý Vân.

Công sự lớn như vậy đương nhiên không thể thiếu Lý Vân, thực ra người ta hoàn toàn không hoan nghênh gã, bản kế hoạch người ta đều vẽ xong rồi, Lý Vân không thể bắt ép công nhân sửa, nào là chỗ này phải thêm một cây cầu chỗ kia phải thêm một hòn giả sơn, hai người ầm ĩ cả nửa ngày, Lý Vân không thể nào lay động nổi ý tưởng hoàn mỹ trong lòng Thôi Công, Thôi Công cũng chẳng hất nổi cái đuôi Lý Vân này, sau cùng hai bên đành phải cùng thỏa hiệp, đó chính là dựa theo ý của Lý Vân xây một bức tường nhỏ ở cửa Tây và cửa Bắc...

Lúc hơn 3h chiều, chính là thời gian lên lớp thường ngày, trước phòng học cũ kỹ của Dục Tài tụ tập một đồng trẻ nhỏ, chúng từng tốp từng tốp đi tới, có đứa còn mang theo nông cụ làm việc, hiển nhiên là giữa đường ghé qua, tất cả mọi đứa nhỏ đều cao hứng phấn chấn chạy tới, sau khi thấy Nhan Cảnh Sinh thì vừa nhảy vừa ầm ĩ, hỏi này hỏi nọ, sau khi chúng nhận

được tin tức xác thật ngày mai chính thức khôi phục lên lớp, thì đứa nào đứa nấy đều hoan hô hết 3 phút.

Trong quá trình này, còn không ngừng có bọn nhỏ lục tục chạy tới, chúng đều ở thôn xa, sau khi nghe thấy Vương Ngũ Hoa báo tin liền chạy tới.

Lại một giờ sau, toàn bộ học sinh của trường tiểu học Dục Tài ngày trước gần như đều tới đông đủ. Xa xa, hai bóng người một cao một thấp co giò chạy như điên, dường như là đang so chân.

Người thấp là một đứa trẻ, nó vừa chạy vừa tò mò quan sát người cao bên cạnh, nói:

- Chú, chú chạy nhanh thật đấy. - Người cao nọ cũng cúi đầu nhìn nó, cười đáp:

- Cháu cũng không chậm lắm đâu.

Trong chốc lát hai người liền chạy đến trước mặt chúng tôi, đứa trẻ kia chính là Vương Ngũ Hoa, mà vị người lớn nọ lại là Đới Tung. Nhan Cảnh Sinh đã nói với tôi rồi, tố chất thân thể của thằng bé Vương Ngũ Hoa này rất tốt, rất giỏi về chạy bền, nó từ sáng nay tới bây giờ đã chạy miệt mài hai ba chục dặm để thông báo cho các bạn học lúc trước, lúc chạy về như chẳng bõ bèn gì.

Đới Tung xoa đầu Vương Ngũ Hoa, đi tới ghé tai tôi nói:

- Học sinh này tôi muốn.

Lúc này lại có một thằng bé lừa đàn dê tới, đàn dê không ngừng chạy khỏi hàng gặm cỏ, ngay sau đó thằng bé này liền nhặt đá ném ra, vừa vịn đập lên sườn con dê đang chạy loạn, khiến đội ngũ giữ nguyên trật tự. Trương Thanh vừa thấy liền vui mừng...

Gom cả Vương Ngũ Hoa vừa về, nhóm học sinh đầu tiên của trường tiểu học Dục Tài ngày trước, trường văn võ Dục Tài ngày nay đã tập hợp hết đầy đủ, Nhan Cảnh Sinh kích động nói vài câu, sau đó kiểm kê quân số lại một lần.

Những đứa trẻ này cộng lại không nhiều không ít, vừa vặn 300.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54: Hai "Nửa Người"

Tiếp theo đám hảo hán cũng từng tốp từng tốp trở về, 300 đứa trẻ này cũng tạo nên hứng thú rất lớn tới bọn họ. Lý Quỳ không khỏi phân trần chọn lấy hai đứa vóc dáng lớn nhất, Trương Thanh thu đứa bé chần dề về dưới trướng, Thang Long thì chỉ thu hai đứa bé làm rên, Tiêu Nhượng cũng không nhàn rồi, mấy bé trai đặc biệt thích yên tĩnh, nghe nói viết chữ rất đẹp bị gã thu về, Nguyễn Gia huynh đệ dẫn một đám trẻ thích nghịch nước đi mất...

Vấn đề bất ngờ xảy ra tiếp đó cũng rất sâu sắc, mọi người đều biết, đầu bây giờ tỷ lệ nam nữ mất cân bằng, trong 300 đứa trẻ này còn có 100 bé gái, mà khi đám hảo hán tuyển chọn đồ đệ hoàn toàn vô ý thức không ngó ngàng tới sự tồn tại của chúng, Hồ Tam Nương giận dữ gào thét oang oác, ngay lập tức dẫn đám bé gái này đi tập luyện ở ngay trong bãi đất hoang.

Nhan Cảnh Sinh nhìn 300 học sinh trong nháy mắt bị đám hảo hán phân chia gần hết liền thộn mặt, tôi vỗ vai gã an ủi:

- Chú nên biết chúng ta là trường học văn võ, lũ trẻ được gửi vào danh sư cũng là việc tốt.

Nhưng còn có vài chục đứa trẻ ít người thương chẳng ai yêu còn sót lại, An Đạo Toàn có lòng thu hết toàn bộ nhưng tôi không yên tâm, trung y và nổi xương của lão An quả thật là không cần phải nói, nhưng gã thích dạy người bói toán đoán sao, bói mai rùa, nhìn người đoán tướng nhất, nói khó nghe chút thì chính là mấy trò của bọn bịp bợm giang hồ kia, thực ra nếu

nói về lượng người, An thần y vẫn rất vượng, đám nông dân không có thói quen đi bệnh viện, người của tám thôn trong vòng mười dặm ai đau đầu cảm sốt đều tìm gã xin thuốc, việc hiếu hỷ cũng thích tìm gã tính ngày, thậm chí nào là mất con heo, mất cái nhẫn cũng tới hỏi gã, những đứa trẻ này nếu theo gã thì chưa tới nửa năm, đứa nào đứa nấy đều có thể trở thành thần côn rồi.

Lúc này Thời Thiên đi tới. Tất cả những hảo hán bao gồm cả tôi ở bên trong đều cảnh giác nhìn gã, Thời Thiên cười mỉa nói:

- Các chú đừng nhìn anh như thế, anh khả năng chỉ dạy chúng khinh công thôi...

Lâm Xung đi tới nói:

- Tiểu Cường, chú làm như vậy e là không được đâu, tuy nói học nghiệp đều có chuyên môn, nhưng điều đó cũng phải sau khi có căn cơ nhất định, còn chưa từng thấy ai dẫn lũ trẻ láo nháo như vậy. - Nói xong gã liếc Lý Quỳ một cái, chỉ thấy Lý Quỳ đang dẫn hai đứa trẻ to cao ngờ nghệch nâng đá, Lý Quỳ đi tới đi lui vòng quanh, miệng quát:

- Vung, dùng sức vung!

Lúc này tôi mới nhớ tôi còn có vị giáo đầu 80 vạn cấm quân cơ mà, tôi vội hỏi:

- Thế anh Xung nói phải làm sao đây?

Lâm Xung nói:

- Ít nhất chiêu thức cơ bản và huấn luyện thể năng trong võ thuật không thể thiếu, thế này đi, sau này để anh dẫn những đứa trẻ này tập thể dục buổi sáng và buổi tối, những thời điểm khác hãy căn cứ vào sự phụ đã lựa chọn chúng.

Tôi rất chịu dẫn dắt:

- Nói cách khác chia thành lớp bắt buộc và lớp chọn môn, lớp cộng đồng và lớp chuyên nghiệp.

Nhan Cảnh Sinh vẫn như không quên, nói:

- Thế lớp văn hóa thì sao đây?

Tôi nói:

- Xem ra quả thật vẫn xuất hiện rất nhiều vấn đề nhỉ, lớp văn hóa chủ dẫn theo trước đi.

Thực ra vấn đề còn lâu mới đơn giản như vậy, đầu tiên chính là lớp văn hóa Nhan Cảnh Sinh nói, chúng tôi thiếu thốn giáo viên, tuổi những đứa trẻ này chỉ có 6 tuổi. Đứa lớn thì đã tới tầm tuổi lên trung học, tình huống phức tạp như vậy chỉ dựa vào một mình Nhan Cảnh Sinh thì hiển nhiên không ứng phó nổi, tuy rằng mấy người Tiêu Nhượng, Ngô Dụng có thể sử dụng chữ giản thể, nhưng không qua bồi dưỡng huấn luyện nên tôi không dám để họ lên lớp. Tiếp sau đó chính là một vấn đề rất thực tại: Ăn ở. Dục Tài chúng tôi sẽ thực hành quản lý kiểu khép kín, bây giờ những đứa trẻ này tạm thời có thể về nhà mỗi đứa để ăn cơm, nhưng điều này tuyệt đối không phải kế lâu dài, từ sau khi 300 học sinh cũ bỏ đi, căn tin tập thể của trường học đã không còn đầu bếp nữa. Từ Đắc Long và đám hảo hán riêng lẻ có thể tạm chấp vá. Nhưng bây giờ nhiều người thì lại không được. Phải tìm đầu bếp.

Đương nhiên, sau này các vấn đề tương tự các lúc càng bộc lộ nhiều, chẳng hạn như vì vận động lượng lớn quần áo rách hỏng, rất nhiều phụ huynh nghe nói Dục Tài chúng tôi hoàn toàn miễn phí, mong ngóng đưa con tới, nhưng lại gần như vì không mua được quần áo mà suýt nữa bắt con nghỉ học, còn cả tài liệu giảng dạy nữa. Ban đầu chúng tôi rất thiếu thốn. Sách giáo khoa của rất nhiều trẻ lớp một chính là những tờ báo trong ngày.

Học sinh lớp cao hơn tiếp quản một phần sách vở của 300 học sinh cũ, bao gồm cả “vệ sinh sinh lý”. Nhưng vấn đề này đều có thể dùng tiền để giải quyết.

Vấn đề không dùng tiền giải quyết được vẫn là giáo viên, giáo viên lớp văn hóa tương đối dễ tìm hơn, lương chúng tôi thuê so với đồng nghiệp khác còn cao hơn không chỉ 40%, đổ xô tới chỗ tôi nộp đơn xin, từ những sinh viên vừa mới tốt nghiệp đến cả những giáo sư ưu tú tóc trắng xóa, nhưng những vị có thể vượt qua khảo sát của Nhan Cảnh Sinh thì rất ít, nguyên nhân rất đơn giản, gã cho rằng họ thiếu tình thương. Nhưng giáo viên võ thuật nhất là những giáo viên có thể sánh ngang đám hảo hán thì vô cùng khó tìm, nên biết rằng học công phu không phải bán hàng đa cấp, càng không phải tà giáo, một người có thể dạy vài vạn người. Đám hảo hán nói rằng, một sư phụ cùng lắm chỉ dạy 20 đồ đệ, đó đã là cực hạn rồi. Tôi xem những danh môn đại phái trong tiểu thuyết thì nhiều lắm chẳng qua cũng chỉ vài trăm người, anh hãy nhìn xem trường học bình thường bây giờ đi, ít nhất cũng hai ba ngàn, cho nên từ xưa còn có câu kêu rằng “nghèo văn chuộng võ”, trường học văn võ này không phải dễ làm như vậy, lão Phí nói, dựa theo quy mô xây dựng trước mắt, ít nhất chứa 3 vạn người vẫn dư dả, có điều chúng tôi trước tiên dựa theo tiêu chuẩn 5000 người để chiêu sinh, nhưng phương diện giáo viên vẫn có thiếu hụt rất lớn.

Khó khăn lớn nhất là chúng tôi không có sẵn kinh nghiệm đáng học hỏi, trường học văn võ thông thường thực ra chính là trường thể chất, mà tôi còn chưa từng thấy trường thể chất nào có thể chiêu sinh 5000 người trong một lần. Còn nữa, chúng tôi muốn làm chính là sự nghiệp thiên thu, cần đầy đủ hệ thống lý luận hoàn thiện, chẳng hạn như nói lớp cộng đồng và lớp chọn môn anh định thế nào đây? Thời gian làm việc nghỉ ngơi anh sắp xếp thế nào? May thay sau khi Nhan Cảnh Sinh quen với sở trường của đám hảo hán đã thử đặt ra một thời khóa biểu cho lớp cộng đồng, Nhan Cảnh Sinh vạch ra: Lớp cộng đồng bây giờ thực ra cũng chính là kỹ năng sinh tồn trong xã hội anh bắt buộc phải nắm giữ hoặc biết đến, chẳng hạn

như máy tính, tiếng Anh, cơ sở pháp lý... Vậy thì đặt vào Dục Tài, cái gì mới là thứ chúng tôi buộc phải nắm giữ đây? Ngoại trừ lớp văn hóa cơ sở thì không cần phải nói, tôi tổng kết ra ba điều chính là: Mệt không chết, chìm không chết, đánh không chết. Đây chính là lý luận vang danh nước tiếng sau này của Tiểu Cường, cẩn thận ngẫm lại thì chẳng qua là ba loại kỹ xảo của hải lực không (quân) mà thôi, từ đó sinh ra ba môn học bắt buộc có sớm nhất: “Cơ Sở Tri Thức Kinh Công”, “Đại Cương Quyền Pháp Trung Quốc Cổ” và “Chú Giải Đơn Giản Về Kỹ Xảo Bơi Lội”. Yêu cầu đủ tiêu chuẩn thấp nhất của ba môn học này là: Không mượn bất kỳ ngoại lực và vật thể nào bay lên bức tường cao 2m, bị người đánh hội đồng 15 phút sau đó phản kích lại đồng thời giành được thắng lợi, bơi sỏi trong hồ bơi thẳng không ngừng đầu quá 10 lần. Ý nghĩa của lớp bắt buộc chính là bạn chỉ cần học tập ở Dục Tài, mặc kệ bạn học ngành gì (ngành nghề của chúng tôi sau này sẽ đủ loại, bao gồm cả điều tra phá án và nghệ thuật, nhạc cụ, thanh nhạc, khảo cổ...vvv...) muốn tốt nghiệp rời đi, bắt buộc phải đạt tới yêu cầu cơ bản của ba môn này, đương nhiên, đây đều là nói sau.

Vấn đề ngay trước mắt tôi đã từng thương lượng với lão Phí, gã tỏ vẻ rất nhanh sẽ điều động một toán giáo viên lớp văn hóa, chi tiền mua sắm đồng phục trường và tài liệu giảng dạy, chiêu mộ đầu bếp.

Sau khi đám học sinh tản đi tôi và đám hảo hán bèn tiến hành một cuộc họp ngắn ngủi ở phòng học cầu thang khu trường học cũ, Từ Đắc Long và Trương Thuận cũng chống gậy dự thính, chúng tôi chủ yếu thảo luận vấn đề và phương châm đối phó với Bát Đại Thiên Vương, đám hảo hán cũng cảm thấy rằng, nếu đối phương đã mang lòng xấu xa, vậy ra ngoài xung đột lung tung như ruồi nhặng không đầu không cuối thì chi bằng nghỉ ngơi dưỡng sức trong trường học chờ họ tới tìm chúng tôi.

Sau cùng tôi coi việc mất Tần Vương Đình thành một khúc nhạc đệm nho nhỏ nói cho họ biết, đâu ngờ rằng đám hảo hán phản ứng rất mãnh liệt, ai nấy đều cảm phẫn, xem ra họ không phải không yêu nước, họ nhất trí

yêu cầu tôi lập tức liên hệ với các bộ ngành cao cấp sai Phí Tam Khẩu tìm vị trí cụ thể của nước F kia, sau đó do họ tự mình diễn xuất đoạt quốc bảo về, tôi hao hết miệng lưỡi mới giải thích vấn đề “tranh chấp quốc tế” rõ ràng với họ, đám hảo hán im lặng một hồi, sau đó đều quăng ánh mắt về phía Thời Thiên, bởi vì Thời Thiên lúc sáng cướp học sinh bị khinh bỉ, bây giờ đang tức giận, thấy cần dùng tới gã, liền cố ý không phát biểu, vắt hai cái chân chó kiêu ngạo cầm dao gọt vỏ anh đào - Ngô Dụng ho khan hai tiếng, cười lấy lòng:

- Thời Thiên huynh đệ, xem ra chuyện này còn phải nhờ chú ra tay, đánh cắp bảo bối kia về thôi.

Thời Thiên rung chân nói:

- Đánh cắp khó nghe quá cơ.

Tôi vội nói:

- Chuyện của hảo hán có thể bảo là đánh cắp sao. Trộm, trộm bảo!

Lư Tuấn Nghĩa cũng đứng dậy nói:

- Thời Thiên huynh đệ, tôn chỉ của Lương Sơn chúng ta là thay trời hành đạo, chú không thể nhìn lũ chó ngoại lai kia lấy được nó chứ, hơn nữa công lao to lớn này với chú chẳng phải là chuyện nhắc tay thôi sao? Cũng tiện thể dạy cho đời sau ghi nhớ công đức của hảo hán Lương Sơn chúng ta. - Xem ra Lư Tuấn Nghĩa bất kể tới đâu đều khá để bụng với chuyện của nhà nước.

Nếu là bình thường Lư Tuấn Nghĩa có thể nói vài câu với Thời Thiên, thì tên trộm này đã vui cả nửa ngày, nhưng chuyện hôm nay có ngoại lệ, Thời Thiên vẫn không thèm ngẩng đầu nói:

- Bây giờ đã là đời sau rồi.

Lúc này Hồ Tam Nương và Lý Quỳnh rốt cuộc không nhịn nổi nữa, hai người một trái một phải xách Thời Thiên lên không trung, quát:

- Còn muốn cho chú thể diện thế nào nữa đây? - Hồ Tam Nương nói với Lý Quỳnh:

- Thiết Ngưu, chị đếm một hai ba, hai người chúng ta dùng sức xé thẳng nhai này thành hai “nửa người”. - Lý Quỳnh vô tư đáp ứng:

- Được!

- Đoàn Cảnh Trụ nâng chân đau nói:

- Khoan hãy động thủ. - Thời Thiên than thở:

- Đoàn huynh đệ, vẫn là anh thương tôi.

Lý Quỳnh trừng mắt nhìn Đoàn Cảnh Trụ:

- Sao đây?

Đoàn Cảnh Trụ cười hô hố hỏi:

- Em chỉ hỏi chị Ba một câu thôi, chia một người ra cũng là một người mà, hoặc nói hai cũng rất miễn cưỡng, thế nào gọi là “hai nửa người” chứ?

Hồ Tam Nương đáp:

- Chia một người thành hai, mỗi bên một nửa - đương nhiên là hai “nửa người” rồi.

Đoàn Cảnh Trụ:

- Rõ rồi, các vị cứ làm đi.

Hồ Tam Nương liếc qua Lý Quỳnh, miệng đếm:

- Chuẩn bị: 1,2...

Thời Thiên bật khóc:

- Em nhận sai còn không được sao? Muốn trộm cũng phải có địa chỉ chứ.....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55: Chuyển Kết

Vui đùa xong, việc còn lại chính là liên lạc với lão Phí, tôi nghĩ giữa chúng tôi không cần phải nói nhiều, tư liệu gã cần nắm giữ của tôi và các hảo hán thì gã đều nắm rồi, bao gồm cả chuyện nhà cục trưởng bộ giáo dục mất trộm cục bảo an quốc gia đều ghi chép trong hồ sơ, tôi nghĩ có vài lời cũng không cần phải nói quá rõ ràng, cho nên tôi rất trực tiếp xin gã địa chỉ của hai người nước F.

- Chờ anh. - Lão Phí quảng cho tôi một câu rồi cúp máy.

Ước chừng nửa giờ sau, lão Phí lái chiếc xe cở đồ cũ nát tự mình tới Dục Tài, với đám hảo hán mà nói, thân phận của lão Phí chính là một ‘bồ khoái cao cấp’, lúc tôi đón lão Phí tới thì nói với gã chúng tôi đây là một câu lạc bộ đóng vai nhân vật rất chính quy, mọi thứ đều dựa theo trò chơi, bao gồm cả tên - tôi thực sự không có thời gian nghĩ ra nhiều cái tên giả như vậy nữa.

Cho nên hai bên vừa gặp mặt, có người giấu vể hồ đồ giả bộ đã rõ, có người thì giấu hồ đồ giả vờ hồ đồ, có điều có một điểm lão Phí rất rõ, đó chính là những người này thật sự có bản lĩnh.

Gã cũng không nhiều lời, móc ra từ trong túi ngực một bản vẽ rồi trải lên bàn, ôm quyền về phía đám hảo hán ở xung quanh:

- Các đồng chí Lương Sơn, nói nhảm không phải nói nhiều, vị nào là người phụ trách của hành động lần này?

Thời Thiên từ đây sau nhoáng cái vọt lên bàn rồi ngồi xuống, nói:

- Ông nói đi, ‘lấy’ thế nào?

Phí Tam Khẩu chỉ vào bản vẽ nói:

- Đây là khách sạn 5 sao duy nhất trong thành phố chúng ta, khách sạn Tần Hán, hai tên người nước F này ngụ ở tầng 8 phòng 803, đi theo còn có hai người, hẳn là vệ sĩ.

Lý Quỳ cười hô hô:

- Chỉ 4 người à?

Phí Tam Khẩu hiểu ý gã, liếc gã một cái nói:

- Không thể dùng sức mạnh.

Lúc này Dương Chí tiến lại gần nói:

- Liệu có thể như vậy hay không, chúng ta cắt điện cắt nước cắt điều hòa của họ, với thời tiết nóng bức này anh nghĩ chúng cũng không chịu được bao lâu, sau đó anh gánh hai thùng rượu táo lên bán, còn về trong rượu thì... - Gã đùng đùng Nguyễn Tiểu Nhị:

- Mấy chú còn có Mông Hãn Được (thuốc mê) chứ? – Xem ra lão Dương quả thật là ăn đau khổ một lần liền hấp thu đầy đủ giáo huấn, bây giờ nghĩ ‘dùng gậy Ngô Dụng đập lưng người nước F’.

Gã thấy tất cả mọi người đều cười tít mắt nhìn gã, nhìn chăm chăm làm gã kinh hoàng, vội xua tay:

- Coi như tôi chưa nói gì.

Phí Tam Khẩu tiếp tục giới thiệu:

- Một trong những chỗ khó bây giờ là ở trong loại khách sạn cao cấp như Tần Hán mỗi gian phòng đều lắp thêm một két bảo hiểm cỡ nhỏ cho khách giữ vật quý giá. Mà chìa khóa điện tử của mỗi loại két bảo hiểm này trên toàn thế giới chỉ có hai chiếc, một chiếc do bên khách sạn tự mình giao khách ở, còn một chiếc thì ở trong tay nhà sản xuất bên Thụy Sĩ, nói cách khác nếu sau khi khách mất chìa khóa thì cách duy nhất mở két bảo hiểm chính là vượt ngàn dặm tìm nhà sản xuất. – Nói xong lão Phí lại lấy ra một bức ảnh chụp, bao gồm cả ảnh chụp chính diện 4 người nước F và ảnh chụp chiếc két bảo hiểm cỡ nhỏ.

Thời Thiên nói:

- Trộm chìa khóa hẳn không khó lắm chứ?

Phí Tam Khẩu gật đầu nói:

- Không khó, điều này tùy tiện phái người nào ra cũng có thể làm, thực ra mở khóa chẳng phải trọng điểm, chuyên gia của bọn anh chỉ cần một cọng rau cần là có thể mở bên trong ra.

Khuôn mặt Thời Thiên có chút không vui nói:

- Thế ý ông là sao?

Lão Phí chán nản bày chung ảnh chụp hai người nước F và chiếc két bảo hiểm kia lại, nói:

- Khó là khó ở chỗ chúng dùng một biện pháp ngốc nghếch đơn giản nhất –trong hai người này luôn có một người không rời một tấc với két bảo hiểm, cho dù chuyên gia của bọn anh có thể xử lý chìa khóa trong vòng 5 phút thì cũng vô dụng. Chúng ngay cả thời gian một cái chớp mắt cũng không để lại cho chúng ta.

Thời Thiên ngồi khoanh chân lên bàn nói:

- Giới thiệu qua những tình hình khác xem.

Phí Tam Khẩu nói:

- Hai người phụ trách trông coi này chia ca, mỗi người 6 giờ, hiện tại tình báo có lợi duy nhất chúng ta nắm giữ chính là vào 10 giờ tối mỗi ngày, hai người này sẽ luân phiên nhau đi nhà ăn để ăn khuya. Trên kết bảo hiểm gắn bộ phận cảm ứng, khi rời khỏi khách sạn thì sẽ phát cảnh báo, cho nên trong hai người vệ sĩ sẽ có một người chờ ở đại sảnh tầng trệt, việc này bọn anh có thể lợi dụng thủ đoạn bên phía chính phủ làm cho nó mất tín hiệu, nhưng còn có một căn phòng ở khúc ngoặt tầng 8 bắt buộc phải qua, bọn anh nghi rằng chúng lắp hệ thống báo động khác ở đó. Hai bộ phận cảm ứng hẳn chia nhau để trên người vệ sĩ thứ hai và trong kết. Điều này ý nghĩa cho việc kết bảo hiểm ngay cả tầng 8 cũng không thể rời đi.

Thời Thiên cầm ảnh chụp toàn cảnh khách sạn lên nhìn một hồi rồi nói:

- Tầng cao nhất của khách sạn Tần Hán là tầng 12 đúng không? Nếu cầu thang và cửa không thể đi, vậy chúng ta đi vào từ cửa sổ.

Phí Tam Khẩu nói:

- Phái bộ đội đặc chủng lên vào từ cửa sổ? Cách này bọn anh chẳng phải chưa từng nghĩ qua, nhưng luôn có một vệ sĩ nhìn chăm chăm vào kết bảo hiểm, sau khi bọn anh đi vào thì chỉ có thể đánh bất tỉnh hẳn, điều này sẽ xảy ra vấn đề, những vệ sĩ này bởi cứ cách vài giây sẽ phải liên lạc một lần. Bên này không có âm thanh thì bên kia sẽ lập tức báo cho vệ sĩ xông lên. Nếu khai chiến, chẳng bằng bọn anh trực tiếp cướp lấy luôn.

Thời Thiên nâng cằm nói:

- Vốn dĩ anh có thể bắt chước người khác nói chuyện, nhưng đáng tiếc anh lại không biết thứ tiếng quái quỷ của quốc gia kia.

Không khí nhất thời rơi vào trầm mặc. Mọi người đều vô tình đưa ánh mắt nhìn về phía Ngô Dụng, Ngô Dụng nghĩ một hồi bỗng lấy tấm ảnh hai vệ sĩ ra, ngừng một hồi, lấy một tấm ảnh vệ sĩ kẹp ở chiếc quạt trong tay, cười ha ha nói:

- Hai vệ sĩ chỉ có thể ở nơi cố định, có thể bỏ qua không tính, còn có một người trông khăng định phải nghỉ ngơi, cũng tạm thời không cần lo, bây giờ chỉ cần nghĩ ra biện pháp đối phó với tên trông kết bảo hiểm là xong!

Mọi người đồng loạt hỏi:

- Đối phó thế nào?

Ngô Dụng cười ha ha:

- Để anh nghĩ đã.

Mọi người:

- F**k!

Hiện tại xem ra bốn người nước F tuyệt không phải nhân viên công tác của sứ quán gì cả, làm việc công thủ kết hợp, bình chân như vại, lại một sơ hở đều không lưu, tuyệt đối là đặc công được trải qua huấn luyện. Như vậy xem ra, khả năng Tần Vương Đình ở trong tay đám người này là lớn nhất.

Tôi có chút thất vọng nói với lão Phí:

- Những tư liệu và ảnh chụp này em có thể cầm về không? – Tôi nghĩ một hồi rồi thở dài, đi trước.

Đám hảo hán mặt ỉu xiu, đều khinh bỉ nhìn Thời Thiên, Thời Thiên buông tay nói:

- Đối phó với công nghệ cao, anh không chuyên nghiệp lắm.

Tôi mang những tư liệu kia về hiệu cầm đồ, thấy Chính béo và Tào Xung đang ngồi trước máy chơi game chơi đến quên cả trời đất, tôi đang tức giận, bèn kéo Tào Xung ra bên ngoài phòng, dạy dỗ nó:

- Chỉ biết chơi thôi, lo mà đọc sách đi. – Tào Xung hậm hực đáp ứng một tiếng, ngồi ở trên băng ghế cầm lên sách vở đọc đối chiếu với từ điển do Lý Sư Sư chuẩn bị cho nó.

Tôi bày những ảnh chụp nọ lên trên bàn tỉ mỉ ngồi xem. Một cái gậy đầu cũng không có, vừa ngẩng đầu thì vừa vặn nhìn thấy Tào Xung đang mở to mắt nhìn tôi, tôi nghĩ thằng bé 8 tuổi này chỉ biết nghịch ngợm, biết đâu nó cũng có cách gì đó, tôi lập tức lộ ra nụ cười giả nhân giả nghĩa nói:

- Tiểu Xung, tới đây, ba ba chơi một trò chơi với con.

Thằng nhỏ mừng rỡ chạy tới, tôi ôm nó lên trên ghế, chỉ vào những bức ảnh cho nó xem. Nói:

- Con xem, ba ba muốn lấy đồ trong chiếc két bảo hiểm - chính là chiếc hòm này... - Đối với một đứa bé chưa đến 10 tuổi, tôi cho rằng không cần thiết phải nói những bộ phận cảm ứng kia với nó là cái gì, nói nó cũng không hiểu, hơn nữa... Thực ra tôi cũng không hiểu, tôi chỉ nói cho nó biết vị trí của vật này, còn có những con đường bị chặn kín, cứ thế tôi mất hơn 10 phút mới kể rõ vấn đề.

Tào Xung đứng trên ghế, cẩn thận nghe tôi nói hết. Rồi nó hỏi tôi:

- Ba ba, ba đang chơi trò chuyển hòm với con à?

Tôi quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Tần Thủy Hoàng đang chơi trò chuyển hòm, tôi vội nói:

- Đúng thế, làm sao mới có thể chuyển cái hòm này ra ngoài đây?

Tào Xung chỉ vào cầu thang và cửa nói:

- Hai con đường này không thể ra, nhưng chúng ta có thể đi vào mà. –
Nó lại chỉ vào cửa sổ nói:

- Con đường này không thể vào nhưng chúng ta có thể ra.

Tôi ngỡ ngàng nói:

- Sao... ý là làm sao?

Thằng nhóc cười nói:

- Ba ba ngốc quá, con nói hai con đường kia, không mang hòm ra được ngoài nhưng không nói không cho mang hòm vào mà, sau khi chúng ta đi vào sẽ có hai chiếc hòm, rồi vác chiếc hòm ba cần ra một chỗ khác, đặt chiếc hòm đôi ra vào, không trái với quy tắc.

Tôi trợn mắt há mồm nói:

- Con nói... ‘dùng ly miêu đánh tráo thái tử’? –Tôi bỗng hoàn toàn hiểu rõ: ý của Tào Xung là nếu đã không mang được chiếc hòm có gắn bộ phận cảm ứng ra ngoài, vậy thì trực tiếp bỏ qua tác dụng vốn dĩ của nó. Bây giờ mang một chiếc kết bảo hiểm thông thường – chỉ cần tùy tiện ngụy trang qua một chút là được rồi đi vào. Hai chiếc hòm tráo nhau ngay cả 1 giây cũng không tới!

Tuy rằng làm thế nào đi vào căn phòng mục tiêu vẫn là một vấn đề nan giải, nhưng một câu nói của Tào Xung hiển nhiên đã giải quyết một khâu khó xử lý nhất trong việc này.

Thực ra mỗi một người từng chơi trò chuyển hòm đều tràn đầy thể hội: Trước tiên phải hoàn thành nhiệm vụ. Mỗi một chiếc hòm đều ắt phải di động, mỗi một con đường đều đóng vai trò rất quan trọng, nếu như ‘đến’

không xong, vậy thì chỉ có cách là đi, điều này trong trò chơi là một thưởng thức, chẳng qua đám người lớn chúng tôi không thể coi việc nghiêm trọng như vậy thành trò chơi mà thôi. Mà cách tráo đổi bằng nhau đơn giản này Tào Xung mới 8 tuổi đã biết dùng, gặp đúng phải sở trường của nó!

Tôi ôm thẳng nhóc lên dùng sức thơm hai cái:

- Con trai ngoan, khổ con rồi. –Tào Xung thấy tôi vui vẻ như vậy, thừa dịp nói:

- Thế con có thể chơi game tiếp được không?

Tôi nói:

- Đi đi, đi đi, chơi thỏa sức đi. – Tôi xem như đã rõ, thiên tài chính là thiên tài, chơi game đều ra sức khai phá trí óc, chơi một trò chuyển hòm đã giúp tôi việc lớn như vậy, thế nếu chơi Hoa Dung Đạo... Ặc, vẫn đừng chơi đi.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho lão Phí, nửa giờ sau chúng tôi lại tụ tập đến phòng học cầu thang, tôi đi thẳng vào vấn đề nói qua ý tưởng của Tào Xung, Ngô Dụng thán phục nói:

- Cách hay như vậy sao anh không nghĩ ra nhỉ?

Thời Thiên đã tươi cười rạng rỡ:

- Cách hay, thay xà đối cột như vậy anh nên sớm nghĩ đến, kết quả bị thứ công nghệ vớ vẩn kia làm rối tung.

Mọi người khinh bỉ:

- F**k!

Tôi có chút lo lắng nói:

- Nhưng còn có một vấn đề, anh vào thế nào đây?

Thời Thiên liếc qua ảnh chụp hai vệ sĩ rồi quăng lên bàn, xua tay rất dứt khoát:

- Điều này các chú đừng lo, nhưng anh còn cần một người giúp đỡ có thể leo trèo xấp xỉ anh.

Tôi giậm chân nói:

- Anh nói thế chẳng phải vô nghĩa sao, đi đâu tìm người như vậy cho anh?

Ngô Dụng trầm ngâm nói:

- Hay là... - Mọi người đều biết gã muốn nói gì, tên trong đêm từng hai lần dò thám doanh trại kia so với Thời Thiên chỉ mạnh hơn chứ không kém, nhưng đi đâu tìm gã? Cho dù tìm được, hẳn chịu giúp việc này mới là lạ!

Thời Thiên cười hĩ hĩ nói:

- Còn có một người, người này còn từng động thủ với anh ở đại hội võ lâm.

Lúc này chúng tôi song song nhớ tới: Tên béo lùn thủ hạ của Đoàn Thiên Lang!

Nhưng kẻ này khó nói là địch hay là bạn, hưởng chi với cục diện hiện tại, có tiện cho một người ngoài nhúng tay vào hay không?

Phí Tam Khẩu nói:

- Việc quá khẩn cấp, lo nghĩ chi nhiều vậy, để anh sẽ tìm người trưng dụng hẳn.

Tôi cẩn thận nói:

- Vậy nói với hắn thế nào?

Phí Tam Khẩu cười nhạt:

- Ăn ngay nói thật, các chú đoán hắn sẽ đồng ý hay không?

Đám hảo hán và tôi không biết vì sao đều rung mình một cái...

Thời Thiên cầm tấm ảnh chiếc két bảo hiểm lên nói với lão Phí:

- Kiểu dáng loại hòm này ông hãy chuẩn bị cho tôi một chiếc. Còn nữa, bảo chuyên gia phá khóa của các ông chờ ở trên sân thượng khách sạn Tần Hán, chờ họ phá xong tôi còn phải đặt chiếc hòm thật về, nếu là thay xà đối cột, vậy thì phải có trộm có tráo mới giống.

Việc không thể chậm trễ, lão Phí rất nhanh liền phái người lái hai chiếc xe trinh sát điện tử tới, chính là chiếc xe không gian rộng rãi đặc công nước Mỹ và đám hacker ăn cắp công nghệ trong phim hay ngồi, dụng cụ đầy đủ, thứ Thời Thiên cần cũng có hết. Thời Thiên hỏi Phí Tam Khẩu:

- Trọng lượng chiếc này có bằng chiếc trong khách sạn không? – Sau khi thấy lão Phí gật đầu gãi lại múa may hồi lâu trước người mình, lúc này mới yên tâm.

Lúc chúng tôi tới khách sạn Tần Hán vừa vặn 9 giờ tối, hảo hán cùng tới có Lữ Tuấn Nghĩa, Ngô Dụng và Lâm Xung, trên một chiếc xe khác là Trương Thanh và Đối Tung có nhiệm vụ tiếp ứng, hai người này đồng thời cũng là vì đảm bảo an toàn của người mình mới tới theo – đám hảo hán đối với chính phủ, bất kể là triều đại nào, đều có một sự phòng bị và cảnh giác theo thói quen.

Trên con đường lớn trước khách sạn Tần Hán ánh đèn vàng xanh rực rỡ, không ngừng có người qua lại như mắc cửi, ai nấy đều quần áo gọn gàng phong độ ngời ngời, hơn nữa trong này đâu đâu cũng có thể thấy du khách nước ngoài. Người Châu Âu ở nơi đây không hề hút mắt chút nào, 4 đặc công của nước F lẫn vào trong này chẳng phải không có lý do.

Không mất bao lâu, tên béo dưới sự hộ tống của hai nhân viên cục bảo an đã gặp mặt với chúng tôi, Phí Tam Khẩu khoác tay lên vai hãnh rồi đi thẳng vào vấn đề:

- Ân oán cá nhân giữa anh và Dục Tài sau này các người tự giải quyết, bây giờ quốc gia cần anh, đương nhiên, anh có thể chọn không, chúng tôi tuyệt đối không cưỡng ép, nếu như vậy tôi hy vọng khi anh đi ra khỏi chiếc xe này thì hãy quên hết tất cả mọi chuyện này đi.

Tuy tên béo lùn trên lời đài tác phong tàn nhẫn, nhưng nhìn ra trong hiện thực là một kẻ nhát gan. Gã cau có mặt, hơi run run nói:

- Các ông muốn tôi làm gì?

Phí Tam Khẩu nhìn theo đôi mắt gã nói:

- Nói như vậy anh đã đồng ý? – Gã hỏi hai vị nhân viên thường phục kia:

- Các anh nói rõ sự việc với anh ta chưa? – Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định Phí Tam Khẩu bảo bọn họ ra ngoài đợi lệnh.

Tên béo lùn ngập ngừng nói:

- Nói chung tôi biết phải làm việc gì, nhưng vẫn không rõ muốn tôi cụ thể làm cái gì.

Thời Thiên lại gần cười tí mắt nói:

- Từng trộm đồ chưa người anh em?

Tên béo lùn mặt buồn xo nói:

- 5 năm trước từng trộm qua, lúc này nghe nói có hai vị ‘cảnh sát’ tìm tôi làm tôi giật nảy mình, tôi tự nhủ chuyện mắc phải 5 năm trước kia, sao đến bây giờ vẫn chưa hết thời hạn truy tố chứ?

Người trong xe chúng tôi đều bật cười. Phí Tam Khẩu nói đùa với gã:

- Chỉ cần hành động lần này thành công, tôi sẽ hủy ‘hồ sơ án’ cho.

Thời Thiên xách chiếc két bảo hiểm giả kia lên, kéo tên béo lùn ở bên ngoài xe rồi chỉ chỉ chia chia vào khách sạn Tần Hán nói khá lâu. Tên béo lùn không ngừng gật đầu, sau cùng hai người lại cùng nhau đi tới trước mặt chúng tôi, Thời Thiên hỏi lão Phí:

- Chuyên gia của các ông vào vị trí chưa?

Phí Tam Khẩu nói:

- Mọi thứ đều chuẩn bị sẵn sàng, chỉ trông vào các chú thôi, có thể nói qua kế hoạch của các chú không?

Thời Thiên phất tay về phía chúng tôi:

- Về nghỉ ngơi đi, 10 rưỡi tới đón chúng tôi.

Lúc này tên béo lùn lại đứng im, gã có chút khó xử nói:

- Trộm đồ có thể nhưng tôi và anh họ tôi có một yêu cầu.

Phí Tam Khẩu nói:

- Không trái với pháp luật thì anh cứ nói.

Tôi thì hỏi:

- Anh họ của ông là ai?

Tên béo lùn nói:

- Anh họ tôi chính là Đoàn Thiên Lang, tôi tên Đoàn Thiên Báo, sau này chúng tôi muốn đóng võ quán tới Dục Tài bọn ông làm giáo viên.

Tôi đang buồn rầu vì chuyện giáo viên đây, vừa nghe điều này liền đáp ứng ngay tất lực:

- Nhiệt liệt hoan nghênh!

Đoàn Thiên Báo ấp úng nói:

- Anh cũng biết đấy... Anh họ tôi rất thích thể diện, anh ấy hy vọng... Người của Dục Tài các anh có thể toàn thể... mời anh ấy.

Tôi và mấy người Lữ Tuấn Nghĩa trong lòng hiểu rõ: Gì mà đi Dục Tài làm giáo viên chính là thuận miệng nói, Đoàn Thiên Lang muốn lấy lại thể diện là thật, y lần này tuyên bố muốn lấy danh hiệu ‘Đánh khắp thiên hạ vô địch thủ’, kết quả lại mất hết mặt mũi như vậy, chỉ cần chúng tôi lại tới cửa mời một lần, gã cự tuyệt thì ít nhiều mặt mũi cũng dễ coi hơn chút.

Đối diện với việc tính toán chi li của Đoàn Thiên Lang, tôi và Lữ Tuấn Nghĩa cùng cả Ngô Dụng đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó song song gật đầu, công phu của lão Đoàn dù sao cũng không phải bỏ đi, khiến vài chục năm khổ công của gã hủy trong chốc lát, trả gã vài phần mặt mũi cũng là nên làm, Ngô Dụng nói với Đoàn Thiên Báo:

- Thiên Lang huynh chính là tài năng lớn ai nấy đều hay, giành được sự coi trọng của hắn, nếu có ý hạ mình, chúng ta đương nhiên cũng không tiếc đến nhà quấy rầy.

Đoàn Thiên báo thộn ra:

- Có ý gì thế?

Thời Thiên kéo gã sang bên nói:

- Mau đi đi, ý là chấp nhận rồi, nếu muộn nữa sẽ lỡ việc đấy.

Đoàn Thiên Báo ôm quyền về phía chúng tôi, lúc này mới đi theo Thời Thiên.

Đương nhiên chúng tôi sẽ không thực sự nằm nghỉ như Thời Thiên nói, dưới sự dẫn đường của hai cảnh sát thường phục, chúng tôi cùng nhau leo lên tòa nhà Tennis lông Club đã đóng cửa cao ngang với khách sạn Tần Hán, nơi đây cũng rộng rãi, cả khách sạn Tần Hán đều thu hết trong tầm mắt, quan trọng nhất chính là mọi hành động trong phòng 803 đều có thể nhìn thấy rành rành. Trong phòng khách, một người nước F dường như ngồi rất thoải mái, đối diện với gã chính là két bảo hiểm khiến chúng tôi đau đầu, một người trông coi khác hẳn đang ở phòng ngủ, chúng cố ý không kéo rèm, điều này vừa là một kiểu mê hoặc cũng là tự bảo vệ mình, bởi vì nếu kéo rèm thì đương nhiên bên ngoài không nhìn thấy được bên trong, họ cũng không thể ngay lập tức phát hiện ra động tĩnh ở bên ngoài, họ cá rằng chính phủ Trung Quốc sẽ không tiện công khai, cho nên cũng chẳng sợ bại lộ bất kỳ tin tức nào của mình.

Vừa đến 10h, người nước F trong phòng khách nhìn vào đồng hồ, gọi vài tiếng vào trong phòng ngủ, một tên khác từ trong cửa ra ngoài, hai người ở phòng khách gặp mặt, sau khi hàn huyên vài câu lúc này mới có một tên bước về phía cửa, hẳn là đi ăn đêm.

Phí Tam Khẩu giờ ống nhòm quân sự 400c của Nga vừa nhìn vừa nói:

- Thật sự là hai tên được huấn luyện bài bản, cho dù một tên đang từ cửa phòng ngủ đi ra thì một tên khác cũng sẽ không rời đi ngay, ngay cả một giây thừa thãi đều không có, chuyện này khó làm đây.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56: Như Hình Với Bóng

Chúng tôi hiện có thể nhìn thấy rành rành một tên người nước F đã ra khỏi phòng, lúc này vốn là lúc nên báo cho Thời Thiên, nhưng Thời Thiên bướng bỉnh không chịu mang theo mic, cho dù món đồ ấy còn nhỏ hơn cả cục dáy tai, gã nói lúc làm việc không quen có người nói bên tai mình.

Tôi cầm ống nhòm quan sát đại sảnh khách sạn, từ đây có thể nhìn thấy tên vệ sĩ cao to ngồi tên ghế sofa đang buồn chán cầm một tờ báo lên đọc, nhiệm vụ của gã nói một cách tương đối thì đúng là nhẹ nhàng nhất, cho nên gã rất lười nhác, bên tay còn đặt một ly cà phê và nửa cây xì gà. Ở phòng ăn, Thời Thiên rất tùy tiện tìm một chỗ ngồi, gọi một phần sandwich đơn giản và một ly sữa, bên người đặt két bảo hiểm ngụy trang thành rương hành lý thông thường, thoạt nhìn giống như một vị khách vừa mới xuống sân bay, Đoàn Thiên Báo đã không biết đã đi đâu cả.

Tên trông coi sau khi tới đại sảnh liền làm một cái đánh mắt rất khó phát hiện với tên vệ sĩ nọ, sau đó đi thẳng vào phòng ăn, gã chọn một đĩa mỳ bò, một chiếc hamburger, một chai bia rồi lập tức ăn ngấu nghiến, ở khách sạn năm sao ăn mỳ bò không hề kỳ quái, thực tế thì bạn đến nơi có cấp bậc như vậy cho dù muốn ăn hành chấm tương cũng sẽ có bồi bàn lịch sự phục vụ cho bạn, đương nhiên, về mặt giá cả thì cũng là cấp bậc năm sao.

Tôi không nhận được nói:

- Mợ, đây là kiểu ăn gì chứ?

Phí Tam Khẩu cười nói:

- Đây mới là người thật sự biết hưởng thụ, mỳ bò kết hợp hamburger, sau khi hành động kết thúc chúng ta có thể thử xem. - Lão Phí nói xong chợt biến sắc nói:

- Thời Thiên hình như còn chưa phát hiện ra mục tiêu đã tiến vào phòng ăn!

- Không thể nào? - Tôi điều chỉnh cự ly, dùng ống nhòm nhìn về phía đối diện, chỉ thấy Thời Thiên đang lưng tựa lưng với người nước ngoài nọ, ngồi ở xa xa, gã cầm từng miếng sandwich nhỏ, như đang chờ đợi, mà chết người nhất chính là: Gã vốn dĩ không nên đưa lưng về phía cửa phòng ăn, bây giờ người ta đang ở chỗ không xa ăn uống thoải mái, gã lại ngây ngô không biết, hoặc chỉ biết đằng sau có người nhưng không nhận ra.

Tôi nhìn Thời Thiên đang ngu nga ngu ngo, nghi hoặc nói:

- Gã hẳn sẽ không mắc phải sai lầm cấp thấp như vậy chứ? - Nhưng thực ra trong lòng tôi cũng lo lắng. Phải biết rằng Thời Thiên chính là tên trộm 1000 năm trước, nếu gã đối phó với gián điệp ngoại quốc mà nhổ sợi tóc cũng là vô tuyến điện, thật không biết hậu quả sẽ là thế nào, huống hồ gã chỉ nhìn thấy qua ảnh của người ngoại quốc này, nói không may thật sự không nhận được người cũng chưa biết chừng.

Một cảnh sát thường phục bên cạnh lão Phí hỏi:

- Có cần người của chúng ta đi vào nhắc anh ta hay không?

Lão Phí nghiêm túc nói:

- Đừng vội động, nhìn xem rồi hãy nói.

Lúc này tên người nước ngoài cao lớn đã quét sạch đồ ăn ở trước mặt, châm điều thuốc uống cốc bia, tùy thời đều có khả năng rời đi, mà Thời Thiên cũng đã ăn bánh mì xong, đặt ly sữa lên bên mép từ từ uống. Nom dáng vẻ vẫn là đang ngu ngơ. Lão Phí lo lắng nói:

- Tôi một mực cho rằng anh ta đang lợi dụng sự phản quang từ ly sữa để quan sát đằng sau, bây giờ xem ra anh ta ngay cả điểm này cũng không làm được.

Đới Tung rốt cuộc không nhin nổi, gã nói:

- Nếu tôi nói, tôi cầm búa đập cửa, tôi xách chiếc két rồi chạy, ai có thể đuổi kịp tôi? Tôi 100m chỉ mất 9,4s thôi đó! - Trương Thanh trừng mắt gã:

- Ông nhìn tiếp đi!

Trong lúc họ cãi nhau lão Phí vẫn không rời mắt nhìn chăm chăm vào đại sảnh khách sạn, gã bỗng kêu lên:

- Mục tiêu rời khỏi phòng ăn rồi!

Chúng tôi cùng nhìn về phía đối diện, chỉ thấy vị trí người nước ngoài ngồi khi nãy chỉ còn lại nửa điều thuốc và khói trong gạt tàn, mà gã đã đi tới cửa phòng ăn, lại nhìn Thời Thiên... gã vẫn đang ngây ngô ở đó!

Tôi than một tiếng, cảm thấy có lỗi với Phí Tam Khẩu nói:

- Bằng không... chúng ta dùng cách anh Đới Tung nói nhé?

Song, bước ngoặt đúng lúc này đã xuất hiện, Thời Thiên xách chiếc rượu bên người lên, như còn có chút chưa nghỉ ngơi đủ, day trán đứng dậy, đi theo giữ vững khoảng cách 5m với mục tiêu. Vệ sĩ ngồi ở trong đại sảnh thoáng cái liền chú ý tới gã. Tên vệ sĩ để tờ báo xuống, tay che miệng nói gì đó, hiển nhiên là đang báo tin cho tên người nước F đi đằng trước.

Tên đang trước không hổ là đặc công được huấn luyện bài bản, y không biểu hiện ra bất kỳ vẻ bất ngờ hay phòng bị nào, khi y mở thang máy, đứng vào xoay người thì thậm chí còn rất lịch sự dùng động tác tay hỏi Thời Thiên có phải muốn đi lên cùng hay không, Thời Thiên hai tay xách rương, khá là gắng sức đưa ra đề nghị chờ trong chốc lát, tên người nước F kia ân cần dùng tay giúp gã ấn cửa thang máy đóng lại, Thời Thiên tiến vào thang máy, vì tỏ lòng cảm tạ, hai người còn bắt tay hữu nghị, thang máy dưới tình cảnh như vậy liền đóng lại rồi đi lên, mang cho người ta cảm giác giống như thời khắc lịch sử.

Tên vệ sĩ chờ ở tầng một cảnh giác quan sát sự biến hóa ở xung quanh, không ngừng dùng tay che miệng trao đổi với ai đó, nhưng không mất bao lâu y lại nhẹ nhõm nhất tờ báo lên, xem ra là người trong thang máy đã phát tín hiệu an toàn cho y. Còn về trong thang máy rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chúng tôi ai cũng không đoán ra.

- Làm cái quái gì vậy? – Trương Thanh mê hoặc lẫn bầm.

Phí Tam Khẩu không nói một lời dẫn chúng tôi đi tới một góc khác ở Tennis lông Club, ở đây có thể nhìn thấy một đoạn hành lang nơi tầng 8 của khách sạn, bao gồm cả cửa thang máy, đây là một điều đặc sắc trong kiến trúc của khách sạn Tần Hán, từ tầng 6 trở lên mỗi một tầng đều có một đoạn hành lang dài xây thành cầu vượt kiểu khép kín, có thể quan sát thành thị này – nhưng vèn vèn chỉ là một đoạn mà thôi.

Chúng tôi vừa tới vị trí, cửa cầu thang vừa mở, tên nước F kia từ bên trong ra ngoài, chỉ có một mình gã. Trương Thanh gào lên:

- Thời Thiên đâu, sẽ không phải bị thằng oắt kia xử lý rồi chứ?

Lời gã còn chưa dứt, một cảnh khiến chúng tôi nghĩ thế nào cũng không ra đã xuất hiện: Tên nước F nọ rời khỏi thang máy vừa được 3 phút, Thời Thiên bỗng xuất hiện từ cửa thang máy đằng sau y, gã xách rương theo sát

tên nước F nọ, rồi sau đó liền không nhanh không chậm như một chiếc bóng theo đuôi đằng sau mục tiêu, trong tay gã cũng không nhàn rỗi, gã xé lớp ngụy trang phủ lên bên ngoài chiếc két bảo hiểm, lộ ra diện mạo thật sự của nó...

- Đây... - Chúng tôi khó hiểu lại vội vàng cùng nhau chạy lên một góc khác, Thời Thiên và tên nước F nọ đã đi vào khu điểm mù trong tầm nhìn của chúng tôi, chúng tôi bây giờ chỉ có thể chạy tới một góc khác xem gã thực hiện bước tiếp theo như thế nào, tôi và Trương Thanh cùng Đới Tung đều có ý nghĩ như nhau, trái ngược với nhiệm vụ lần này, chúng tôi càng muốn xem xem gã đi vào trong phòng mục tiêu như thế nào.

Chúng tôi lại lần nữa chạy tới căn phòng đối diện. Một dây ống nhòm vội vã dựng thẳng lên, từ đây chúng tôi có thể nhìn thấy rõ ràng tên người nước ngoài canh giữ trong phòng cùng cửa và hệ cửa dài hẹp thông từ cửa về phía phòng khách.

Tên nước ngoài trong phòng vẫn ngồi chếch với két bảo hiểm, tuy rằng không phải nhìn chăm chăm mặt đối mặt, nhưng dùng dư quang khóe mắt đã đủ quét đến két bảo hiểm và hết các góc trong phòng.

Lúc này cửa vừa mở ra, tên nước ngoài dùng xong cơm tiến vào, thông qua ống nhòm độ zoom cao chúng tôi thậm chí có thể nhìn thấy cánh tay chi chít lông đang nằm trên cửa của gã, trong nháy mắt khi tên nước ngoài vào phòng, chúng tôi nhìn thấy một bóng đen gầy còm cũng lướt vào, tên nước ngoài xoay tay đóng cửa, bóng đen kia tự giác đứng ở một bên chờ gã đổi giày. Trong ngực gã, ôm chặt một món đồ giống y chang chiếc két bảo hiểm trong phòng, chính là Thời Thiên.

Chúng tôi gần như cùng lúc đặt ống nhòm xuống hỏi sang người bên cạnh:

- Sao lại như thế?

Bởi vì tình huống trước mắt không một ai xem hiểu được, tên nước ngoài kia vì sao lại để Thời Thiên đi vào? Chẳng lẽ hai người là người quen cũ? Hoặc trong thời gian ngắn ngủi ở thang máy lúc này hai người đã trở thành bạn bè?

Chúng tôi từ trong ánh mắt của nhau đều không tìm ra được đáp án, lại vội vàng cùng nhau dựng ống nhòm lên thành dãy nhìn về phía đối diện.

Tên nước ngoài vừa vào cửa đối giày, khoe miệng giựt giựt, hẳn là đang trao đổi ngắn với tên trong phòng, mà tên trong phòng khách không hề sốt sắng đi ra ngoài, xem ra chúng thật sự rất cẩn thận, chúng làm như vậy nhằm để kết bảo hiểm luôn trong phạm vi thị lực của một người. Đó là vì nơi họ biết, họ quả thực coi địch nhân giả tưởng phòng bị như Thượng Đế thần thông quảng đại.

Mà thực tế họ làm như vậy quả thật mang tới phiền toái cực lớn cho hành động lần này, nếu hai tên nước ngoài trong phút giao ban đều tập trung ở cửa đi, không mất bao lâu, chỉ cần 3 phút, một người thân thủ đủ nhanh tuyệt đối có thể từ cửa sổ tiến vào mang đi thứ chúng tôi cần.

Sau đó tên nước ngoài đối giày đi tới chỗ cắt ngang giữa phòng khách và hành lang, làm một động tác tay ‘đi đi’ cho tên bên trong, Thời Thiên ở ngay đằng sau y, cúi đầu ôm chiếc rương lớn kia, tựa lưng vào tường, dùng một chân để đứng. Giống như một người quyền góp chịu ủy khuất, tên nước ngoài để gã đi vào từ đầu chí cuối đều không nhìn thẳng vào gã, cũng chưa từng ngoái đầu hỏi gã một câu nào.

Chúng tôi càng xem càng hồ đồ, Thời Thiên và tên này rốt cuộc có quan hệ gì? Lẽ nào Thời Thiên là một tên trộm thâm tàng bất lộ, biết tiếng F, miệng lưỡi tức chết Gia Cát Lượng, then chết Tống Giang, trong thời gian mấy giây ngắn ngủi ở thang máy đã thuyết phục được tên gián điệp kia quy phục về phía ta?

Được, vậy thì chờ xem phản ứng của tên nước F khác đi. Kết quả... chuyện khiến chúng tôi ngạc nhiên nhất đã xảy ra: Tên nước ngoài trong phòng khách đi qua bên người Thời Thiên như không nhìn thấy gã. Mở cửa ra ngoài, đóng cửa.

Hiện trong phòng chỉ còn lại tên nước F nọ và Thời Thiên. Họ vẫn không nói gì, tên nước F kia đi đâu Thời Thiên liền ôm rương theo đến đó, cúi đầu, im lặng không nói.

Lão Phí lúc này đã nhìn ra đầu mối rất cuộc sợ hãi nói:

- Các anh nói xem, liệu có phải tên nước ngoài kia trước sau đều không phát hiện ra Thời Thiên hay chẳng?

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, rất lâu sau ai cũng không nói một câu! Sau đó không hẹn mà cùng một lần nữa giờ ống nhòm lên...

Tên nước ngoài trong phòng hiển nhiên là đang vận động sau bữa cơm, y chậm rãi vung hai tay đi đi lại lại trong phòng khách, mà Thời Thiên thì giống như một học sinh mắc sai lầm chờ hiệu trưởng xử lý vậy, cúi đầu theo đằng sau y, quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện ra rằng, tuy hai người giống như đi một trước một sau như hẹn ngầm, nhưng khoảng cách so với tình huống bình thường phải ngắn hơn nhiều, Thời Thiên chỉ cần hơi không lưu tâm thì sẽ giẫm lên gót chân người trước mặt, gã sở dĩ cúi đầu chính là đang gắng sức quan sát bước chân người trước mắt, từ đó phán đoán ra độ dài bước chân y bước đi.

Nói cách khác: Tên nước F này hoàn toàn không biết đằng sau mình còn có một người!

Nghĩ đến đây, sau lưng mỗi người chúng tôi đều lạnh lẽo từng hồi, rồi vô ý thức ngoái về phía đằng sau...

Trương Thanh mặt đầy nghi vấn nói:

- Thế lúc này tên quỷ lông vàng còn lại vì sao cũng không phát hiện ra Thời Thiên nhỉ?

Phí Tam Khẩu nói:

- Tôi cũng vừa mới nghĩ ra: Từ góc độ thẳng đứng chỗ chúng ta nhìn có thể nhìn thấy rõ ràng rãnh mạch đối diện là 3 người, nhưng anh có phát hiện ra không, 3 người này trước sau đều giữ nguyên trên một đường thẳng, lúc này Thời Thiên dựa vào tường, đứng một chân chính là để co người trên mức độ lớn nhất ở đằng sau tên nước ngoài thứ nhất, bây giờ ngấm lại, giờ phút ấy mới là lúc nguy hiểm nhất.

Ngô Dụng đẩy kính mắt nói:

- Ngay từ đầu Thời Thiên huynh đệ đã giả trang làm đáng vẻ mệt mỏi nhằm cho đối thủ lơ là, chờ khi đối phương muốn vào thang máy gã lại cố ý khơi lên toàn bộ sự cảnh giác của đối phương, sau đó lại an ổn ra ngoài giữa đường, lần này, không còn ai hoài nghi hấn nữa, bao gồm cả tên vệ sĩ thứ hai đứng ở góc cua, như vậy hẳn mới có thể thuận lợi ‘theo sát’ sau lưng người nọ thông qua hành lang tầng 8 đi thẳng tới mục tiêu, thật sự có thể nói là tính hết cơ quan đó.

Chúng tôi cùng nhau nhìn về phía đối diện, tên nước F cao lớn nọ vẫn đi tới đi lui trong phòng, Thời Thiên thì dán sát đằng sau y, như một tên cầu nô tài cũng đi tới đi lui, nhìn từ đằng xa, cũng không biết nên nói là buồn cười hay là quỷ dị.

Một vị thường phục của cục bảo an quốc gia cười nói:

- Thảo nào anh ta cầm hai tấm ảnh của mục tiêu nhìn rất lâu rồi lại cầm két bảo hiểm lên múa may, thì ra sớm đã nghĩ đến chiêu này rồi.

Tôi nói:

- May mà chúng ta đối phó với người Châu Âu, nếu là người Nhật Bản thì hỏng mất. –Mọi người cười to một trận.

Lão Phí lo lắng nói:

- Nhưng bước tiếp theo anh ta định làm thế nào đây? Cho dù mục tiêu dừng lại thì anh ta cũng phải có thời gian tráo kết chứ.

Lúc này tên nước ngoài nọ đã vận động mệt, đặt mông ngồi lên ghế, kết bảo hiểm ở ngay bên người y, chính giữa phòng khách, y chỉ cần hơi duỗi người, tay liền có thể để lên kết bảo hiểm.

Hiển nhiên, vấn đề khó lại tới rồi, Thời Thiên đã lặng lẽ ưỡn lưng dựa vào đằng sau ghế, chiếc kết bảo hiểm giả trong ngực cũng nhẹ nhàng đặt lên đất, nhưng nếu muốn thoát cái tráo hai chiếc kết thì không hề dễ dàng.

Chỉ thấy hai tay Thời Thiên chia ra tóm lấy bên dưới chiếc kết bên cạnh tên nước ngoài rồi dời đi từng tắc từng tắc một, tên nước ngoài ngồi ở bên mé chiếc kết, đối diện với hè cửa và các phòng ngủ, đưa lưng về phía cửa sổ, cho nên có người bò ở chiếc kết đằng sau y làm y không hề nhìn thấy.

Sau khi Thời Thiên dời chiếc kết được hai tắc, tên nước ngoài cũng cảm thấy không đúng, y nghiêng đầu nhìn chiếc kết bảo hiểm, lại dùng tay vỗ nóc kết, Thời Thiên lập tức co về, tên nước ngoài cảm thấy không có vấn đề, gã lại tiếp tục dời, dời một hồi nghỉ một hồi, tên nước ngoài thì ngồi một hồi nhìn một hồi, hai người này, một người cao to ục ịch, một người gầy còm, cảnh đó giống như một con khỉ muốn trộm món đồ bên cạnh gấu chó vậy.

Chờ khi Thời Thiên dời chiếc kết bảo hiểm ra một góc, tên nước ngoài rốt cuộc mỏi mắt, trong thời gian y dụi mắt, Thời Thiên đã ‘xoạt’ một cái tráo hai chiếc kết với nhau, tên nước ngoài dụi mắt xong phát hiện chiếc kết bảo hiểm thực ra vẫn ở ngay chỗ cũ, liền hài lòng gật đầu.

Màn tiếp theo thật sự khiến chúng tôi trợn mắt há mồm, chỉ thấy Thời Thiên cứ quang minh chính đại ôm chiếc két bảo hiểm đã tráo đi về phía cửa sổ, gã lặng lẽ kéo cửa sổ ra một khoảng, bỗng dưng ném chiếc két bảo hiểm ra ngoài, chúng tôi không khỏi hô nhỏ một tiếng, lại thấy chiếc két đó không ngờ lại lơ lửng ở không trung, không hề rơi xuống dưới, chúng tôi lúc này mới phát hiện, Đoàn Thiên Báo mặc trang phục đi đêm không biết từ lúc nào đã nấp ở ngoài cửa sổ phòng 803, gã một tay đón chiếc két bảo hiểm, một tay leo lên tầng nóc, uốn éo như một con sâu róm béo múp. Đến đây, hành động đã thành một quá nửa, chỉ ít đã trộm thành công.

Thời Thiên rất nhanh đóng cửa sổ lại, trở về chỗ cũ, một loạt động tác mở cửa, ném két của gã đều liền mạch lưu loát, ngay cả hai giây cũng chưa tới, nhưng tên nước ngoài vẫn nghe thấy động tĩnh khe khẽ, y đột ngột quay đầu nhìn, Thời Thiên ưỡn lưng nhón gót chân như diễn viên múa ba lê bước nhẹ đi tới đằng sau y, tên nước ngoài cảm thấy không đúng, lại quay ngoắt đầu lại, Thời Thiên cũng quay lại như thế, tuy rằng tình hình vô cùng gấp gáp, nhưng hai người như biểu diễn kịch câm vẫn chọc chúng tôi bật cười vui vẻ.

Tên nước ngoài rốt cuộc bỏ trình sát, hai người cứ thế lưng dựa lưng ngồi xuống, im lặng không nói giống như hai người bạn cũ, lòng như có hẹn ngầm. Lúc này Thời Thiên mới lau một vạt mồ hôi, từ xa làm một cái mặt quỷ về chỗ chúng tôi.

Phí Tam Khẩu cũng lau mồ hôi nói:

- Người bạn này của các anh... - Câu sau gã không nói, chúng tôi cũng không biết ý gã là gì, nhưng ai cũng rõ đây là một lời khen tốt nhất.

5 phút sau, tổ chuyên gia trên nóc nhà truyền tới thanh âm hưng phấn:

- Mở được két bảo hiểm rồi! – Nhưng lập tức lại bổ sung một câu đầy kinh ngạc:

- Đội trưởng, trong két bảo hiểm có hai chiếc Tần Vương Đỉnh, nhưng chúng tôi chỉ có một món thay thế, làm sao đây?

Lão Phí lại trở nên khẩn trương, gã suy nghĩ không tới một giây, lập tức chém đĩnh chặt sắt ra lệnh:

- Hai cái đều mang đi, hành động lần này hãy kết thúc ở đây, chuyện giải quyết hậu quả hãy để cảnh sát đi xử lý. – Tôi đè gã lại, cướp mic của gã nói:

- Các anh nghe cho kỹ, ở mé trong chiếc chân dưới hoa văn hình sét của Tần Vương Đỉnh thật có một vết bị vũ khí sắc chém ra, các anh phải sờ kỹ càng, nếu hai chiếc đều không có thì chứng minh đều là giả, hết.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57: Bình Chân Như Vại

Khi tôi nói xong câu này tôi cũng cảm thấy có chút láu táu, bí mật của Tần Vương Đình cả thế giới biết được bao gồm cả tôi bên trong dường như chỉ có 3 người...

Quả nhiên, lúc đám chuyên gia vôi vữa sờ đỉnh, Phí Tam Khẩu hỏi:

- Chú làm sao mà biết được? Hình như Tần Vương Đình từ sau khi khai quật năm 1962 chưa bao giờ rời khỏi bảo tàng lịch sử quốc gia, mấy vị chuyên gia quanh năm phụ trách giữ gìn nó cũng chỉ có thể mượn dụng cụ tiến hành phân tích sâu.

Lúc này trong micro truyền tới thanh âm hưng phấn:

- Đội trưởng, thật sự có một chiếc chân đằng sau có vết, có điều bị lớp rỉ đồng che gần như không sờ ra.

Tôi nói:

- Hãy tráo chiếc đó!

Người đối diện nọ hiển nhiên nghe ra tôi không phải lão Phí, chần chừ hỏi:

- Đội trưởng, anh xác định chứ?

Tôi nói với lão Phí:

- Chuyện khác em sẽ giải thích với anh sau, bây giờ thời gian đã không kịp rồi, tên nước ngoài ở phòng ăn kia sắp lên rồi.

Một thường phục bên cạnh lão Phí rút cuộc không nhịn nổi nói:

- Anh phải phụ trách đây, anh biết rằng đây không phải là chọn dưa hấu ở hàng dưa.

Phí Tam Khẩu nhìn tôi hồi lâu rồi nói vào mic:

- Xác định!

Tiếp đó, chiếc đỉnh dóm bị tôi gạt tàn thuốc vào lại được để vào két bảo hiểm, giao cho Đoàn Thiên Báo, thân thể béo lùn của Đoàn Thiên Báo lại lần nữa bò về cửa số 803, gã phát một tín hiệu về phía Thời Thiên ở bên trong, Thời Thiên đã quen thuộc đón lấy chiếc két kia, lại trở về chờ đằng sau tên nước ngoài, nhưng muốn tráo két bảo hiểm về thì độ khó xem ra càng tăng thêm không ít --- tay tên nước ngoài nọ hiện đang để lên két bảo hiểm.

Trong mic truyền tới một thông báo dồn dập:

- Đội trưởng Phí, đội trưởng Phí, mục tiêu trong phòng ăn đã rời khỏi đi về phía tầng 8!

Chúng tôi chỉnh ống nhòm, quả nhiên thấy tên nước ngoài dưới tầng đã đứng dậy đi tới chỗ cửa thang máy, một cảnh sát thường phục nói:

- Đội trưởng, bây giờ đã lấy được tang vật, cho dù bị họ phát hiện chúng ta vừa hay có thể chính thức bắt bọn họ, không cần thiết phải tráo két bảo hiểm về nữa, tôi đề nghị kết thúc hành động lần này, bảo vệ Thời Thiên huynh đệ kia hãy triệt lui.

Phí Tam Khẩu nói:

- Cho dù muốn báo cho anh ta thì cũng chẳng có cách, đừng vội, tôi tin rằng Thời Thiên cũng muốn kết thúc nhiệm vụ lần này một cách hoàn mỹ.

Vị cảnh sát thường phục kia nói:

- Nhưng... từ thang máy tiến vào trong phòng chỉ mất 40 giây thôi. – Hiện quốc bảo đã tới tay, còn lại thì chỉ là một trò chơi mèo bắt chuột, trở mặt cũng chẳng sao, chẳng qua tôi không muốn bôi nhọ nghề sinh nhai hoàn mỹ của Thời Thiên, tôi dùng sức làm một động tác bảo gã rời đi, nói cho gã biết đã có người lên rồi.

Thời Thiên đang chú ý hướng đi của tên ngoại quốc đồng thời cũng thỉnh thoảng quan sát về chỗ chúng tôi, tuy chúng tôi nấp trong bóng tối nhưng Thời Thiên vốn quen hành động trong đêm vẫn có thể nhìn thấy chúng tôi, gã thấy tôi đang múa may ở phía đối diện, cũng không biết gã hiểu được ý tôi hay không, gã chỉ hơi gật đầu về phía tôi.

Trong micro lại truyền tới thanh âm:

- Mục tiêu đã tiến vào thang máy. Khoảng cách tới căn phòng còn 20 giây, bắt đầu đếm ngược: 19, 18, 17...

Lúc này tôi cũng chịu, nhún nhún vai một cách tuyệt vọng về phía Thời Thiên, lão Phí bình tĩnh hạ lệnh:

- Thông báo cho các đội ngũ, chuẩn bị ứng phó xung đột chính diện!

Trong mic truyền tới một thanh âm nghiêm túc:

- Đã nhận.

Lúc này Thời Thiên rốt cuộc đã hiểu rõ ý tôi, bởi vì thời gian đếm ngược đã tới “10, 9, 8...” tôi gập đầu ngón tay về phía gã --- lúc này tôi phải cầm ống ngòm, ngón tay một bàn tay đều không đủ dùng.

Chỉ thấy Thời Thiên chán nản lôi ra từ trong túi áo một vật gì đó rồi vòng ra bên cạnh lưng tên nước ngoài, buông tay, một vật nhỏ rơi lên vai tên nước ngoài. Trong nháy mắt y vô ý thức dùng tay búng vật nhỏ đó, Thời Thiên đã tráo kết bảo hiểm lại, vẫn như cũ mở cửa sổ ném cho Đoàn Thiên Báo, tiếp đó thân thể cũng lúi ra ngoài...

Thời gian đếm ngược lúc này: “5,4,3...”

Cửa vừa mở, tên nước ngoài còn lại tiến vào phòng, lúc y xoay người đổi giày, Thời Thiên còn cẩn thận giúp họ đóng cửa sổ từ bên ngoài. Khi thời gian đếm ngược đến “1”, Thời Thiên vừa vặn nắp vào trong bóng đêm.

Phí Tam Khẩu không hề gia nhập vào trong đám người đang tung hô chiến thắng. Gã giơ ống nhòm rồi lại nhìn một hồi mới nói:

- Móc ra từ trong túi Thời Thiên không ngờ lại là một con sâu.

Thường phục bên cạnh gã đùa giỡn nói:

- Chúng ta hẳn nên ăn mừng vì con sâu đó.

Phí Tam Khẩu lắc đầu nói:

- Trong khách sạn 5 sao vốn dĩ không nên có sâu. Hiển nhiên Thời Thiên huynh đệ cũng đã nghĩ tới, anh ta chậm chạp không chịu dùng chiêu này chính là bởi vì làm như thế có vẻ không hoàn hảo, thật là một người thích truy cầu hoàn mỹ.

.....

5 phút sau, nhận vật quan trọng của hành động lần này đều tụ tập trên chiếc xe chỉ huy kia, khi hai tên tiểu tử còn không lớn bằng tôi cẩn thận giao Tần Vương Đình cho lão Phí, tôi ngạc nhiên nói:

- Đây chính là chuyên gia mở khóa của các anh à?

Lão Phí cười nói:

- Chú tưởng rằng chuyên gia đều là những ông già tóc trắng xóa ư? Nếu là như thế bọn anh đã đón thẳng chuyên gia giám định lên tầng nóc rồi.

Tôi vội lấy lòng khê bắt tay với hai thanh niên:

- Sau này không mang chìa khóa sẽ tìm các chú.

Hai chuyên gia:

-.....

Lão Phí kích động nắm tay Thời Thiên nói:

- Xem thật đã mắt, đây mới gọi là hành động nghệ thuật chứ! – Sau đó lại vội kéo tay Đoàn Thiên Báo:

- Còn cả anh nữa, cảm ơn!

Tên mập Đoàn Thiên Báo hài hước nói:

- Không sao, các anh thuê một người lau kính làm cũng thể thôi.

Nhưng chúng tôi đều biết câu này quá khiêm tốn --- lau kính dám không buộc dây lưng leo tầng 8 ư?

Lão Phí ngưng trọng đặt Tần Vương Đỉnh vào ngực tôi nói:

- Chú hãy giám định lần cuối xem là thật hay giả?

Tôi tìm thấy hoa văn hình sét trên đỉnh, một ngón tay dùng sức xoa bên dưới, mé trong chiếc chân ở bên dưới đỉnh quả nhiên có một vết không rõ lắm, tôi từng nói, bí mật này cả thế giới chỉ có 3 người biết --- đương nhiên, bây giờ người biết đã nhiều hơn chút, trước đây không ai biết là bởi vì cổ

vật như thế, động tác mạnh nhất cũng chỉ là cầm chổi lông quét nhẹ, ai nỡ cầm nó dùng sức xoa xoa vết đao dưới lớp đồng xanh?

Tôi lại giao nó cho Phí Tam Khẩu:

- Là thật, không sai đâu.

Bên cạnh có người ôm chiếc hòm đã trải qua xử lý đặc thù cẩn thận đặt quốc bảo vào, Phí Tam Khẩu phân phó họ:

- Mau chóng mang đỉnh về Bắc Kinh, hành động lần này kết thúc viên mãn. Tôi sẽ mừng công cho các anh.

Đoàn Thiên Báo đi tới kéo tôi, khó xử nói:

- Tiêu đội trưởng, vốn dĩ ra sức vì quốc gia là nên có, nhưng chuyện của chúng ta...

Tôi nói:

- Anh yên tâm đi, ngày mai tôi sẽ dẫn người đi mời anh họ của anh.

Chờ khi Đoàn Thiên Báo và đám thường phục rời đi, tôi ngẩng đầu nhìn căn phòng 803 còn sáng đèn hỏi lão Phí:

- Cứ thế xong rồi sao?

Lão Phí cũng cười ha ha lှớt mắt lên trên nói:

- Đương nhiên không thể, làm sai chuyện là phải trả giá lớn.

Tôi nói:

- Chỉ thế thôi sao, chí ít phải khiến họ biết rõ chiếc trên tay họ là giả. Nếu không nói cho chúng biết, em còn sợ lũ lông vàng ấy thật sự coi gạt tàn thuốc của em làm bảo bối ấy chứ.

Phí Tam Khẩu gật đầu nói:

- Ủm, chính là ý tưởng này, chúng ta không thể ngậm bồ hòn còn để chúng tưởng rằng đã lấy được, chờ sau khi Tần Vương Đình tới Bắc Kinh chúng ta sẽ nói bóng nói gió, nói quốc bảo đã thuận lợi từ nước F đến Bắc Kinh, chúng ta còn có thể phát cho chúng một văn kiện từ phía chính phủ, tỏ lòng cảm tạ sự ‘phối hợp’ của bọn họ trong thời gian Tần Vương Đình ở nước F.

Tôi bữu môi nói:

- Thế thì không giải hận cho lắm, liệu giờ em có thể phái người tóm họ ra ngoài, nhốt vào vào phòng tối, chụp ảnh lỏa thể, sau đó lại ném vào trong đám phạm nhân có yêu thích đặc thù, cùng nhau sinh hoạt!

Lão Phí nói:

- Lúc này khi đình thật còn ở trong kết của họ hoàn toàn có thể làm như vậy, nhưng bây giờ trong tay chúng chỉ có hai đồ dỏm, chúng có thể nói đây là xuất phát từ lòng ham thích mô phỏng đồ cổ, lúc trước chúng ta không tiện dùng sức mạnh, chính là chúng ta không nắm chắc trong kết của chúng là đồ vật gì, đây là một mâu thuẫn.

Tôi chọc chọc Ngô Dụng:

- Ngô quân sư , nghĩ một biện pháp sửa trị chúng đi mà.

Ngô Dụng ngượng ngùng phủi tay:

- Phương diện này... anh không am hiểu cho lắm.

Tôi lườm gã, ngay cả gây họa đều không biết còn làm quân sư cho người ta gì chứ? Có điều ngấm lại cũng đúng. Người biết gây họa nhất Lương

Sơn thực ra vẫn nên thuộc về Tống Giang. Nghĩ đến sửa trị, tôi bỗng nhớ tới một vị tổ tông chuyên sửa trị người: Tần Cối!

Tôi nói với lão Phí:

- Anh chờ em một lát nhé, em gọi điện thoại xin trợ giúp.

Tôi đi tới một thân cây, gọi tới cho Tần Cối, thằng cha này đang nhàn rồi muốn chết, bây giờ được tôi chủ động gọi điện, không khỏi phấn chấn tinh thần. Tôi đầu tiên giống như kể chuyện nói chuyện của chúng tôi hôm nay cho y nghe. Tần Cối rất cuộc người thấy mùi ngon, hỏi:

- Sau đó thì sao?

Tôi nói:

- Sau đó tao muốn sửa trị đám người trộm đồ của bọn tao.

Tần Cối cười khềnh khếch âm hiểm vài tiếng nói:

- Bọn chú lấy bảo bối về như thế nào?

Tôi nói:

- Nói nhảm, tao không phải đã nói tỉ mỉ với mày rồi sao? Bọn tao đã trải qua trăm ngàn cay đắng...

Tần Cối cắt ngang lời tôi nói:

- Không đúng không đúng, bọn chú rõ ràng là dưới tình huống có người trong ngoài phối hợp thuận lợi lấy bảo bối về mà.

Tôi:

- Ý gì chứ...

Tần Cối cường điệu hô:

- Trong ngoài phối hợp!

Tôi rút cuộc hơi hiểu, lưỡng lự nói:

- Mày là nói... ly gián chúng!

Tần Cối âm trầm nói:

- Chuyện hiển nhiên mà, dưới tình huống phòng bị chặt chẽ như vậy vẫn bị mất đồ, người đứng đầu của chúng sẽ nghĩ thế nào? Bọn chú lại ‘chỉ dẫn’ một cách thích hợp bằng một vài ngôn luận, làm cho vua nước F không tin, đến lúc ấy nước F khẳng định sẽ phái người điều tra chúng, trong lúc này chú bảo người của các chú làm rối lên một chút, việc còn lại thì không cần lo, cứ chờ xem chúng tự tàn sát lẫn nhau ở nước chúng đi.

Tôi không khỏi rung mình một cái, sử dụng quỷ kế này, vu oan giá họa, cháy nhà hàng xóm, tổn hại nhất chính là cứ như thế 4 tên nước ngoài quả thật là có miệng mà không nói nên lời, kết cục cuối cùng nếu không phải chết oan dưới súng đồng nghiệp thì cũng phải lưu vong cả đời.

Tôi không nhịn được mắng:

- Con mẹ, mày thật không phải là thứ tốt!

Tần Cối ủy khuất nói:

- Đây không phải chú bảo anh nói sao?

Thân là một con người, tôi rất căm hận Tần Cối, thân là một người Trung Quốc, tôi cũng rất căm hận Tần Cối, nhưng thân là một người Trung Quốc muốn gấp gấp báo thù địch nhân ---- tôi vẫn rất căm hận Tần Cối, có điều cách của y hình như rất không tệ lắm nha.

Cho nên tôi cúp điện thoại rồi đặc ý nói biện pháp hại dân hại đức này cho lão Phí, lão Phí suy xét một hồi rồi bật cười:

- Dùng cách này đối phó gián điệp nước ngoài quả thực là quá sức tuyệt vời, anh thậm chí nghĩ đến vấn đề chi tiết - chúng ta chỉ cần tiết lộ tư liệu ghi chép của khách sạn ra ngoài là được, gần như không cần xử lý, ai cũng có thể nhìn thấy Thời Thiên cứ quang minh chính đại ôm két theo đằng sau y tiến vào căn phòng, việc còn lại, xem ra thật không cần chúng ta lo.

Thực ra Phí Tam Khẩu còn có rất nhiều lời chưa nói, nhưng tôi có thể nghĩ ra, gã sở dĩ sẽ tiếp thu biện pháp này không phải nói gã hận 4 người này đến chừng nào, muốn mạng của chúng, thực tế đặc công là một nghề rất kỳ diệu, nếu một đặc công cùng đường, hơn nữa ép hẳn chính là tổ quốc mình, gã rất khả năng sẽ làm ra một vài chuyện rất kỳ diệu, họ biết sẽ không nhiều lắm, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không quá ít...

Để chúng tôi cầu nguyện hoặc mặc niệm cho 4 đặc công nước F đi, họ có thể bị người từng ám sát Nhạc Phi ám toán đồng thời nhận lấy kết cục tương đương, điều này có lẽ là việc đáng kiêu ngạo duy nhất trong cuộc đời họ rồi.

Chuyện bởi vì chuyện này mà sinh ra chính là ân oán với Đoàn Thiên Lang, hôm nay nếu không có Đoàn Thiên Báo giúp đỡ, dẫu là một đặc công được huấn luyện bài bản cũng không có khả năng tiến hành phối hợp hoàn mỹ với Thời Thiên như vậy được, hiện hai người đã có tình hữu nghị thâm thiết, chúng tôi cũng rất thích tên béo nhát gan lại có chút hài hước này, nhưng tên Đoàn Thiên Lang này thật khó làm người ta yêu thích, ngại vì hứa hẹn, Lữ Tuấn Nghĩa và Ngô Dụng vẫn đi mời y tiếp tục sống tiếp, nhân tuyển tạm thời còn có đội viên từng so đấu với đám Lâm Xung, người nghiêm cấm đi theo có Lý Quỳ và Hồ Tam Nương.

Vốn dĩ để bày tỏ thành ý tôi muốn gọi cả Hạng Vũ theo, nhưng Hạng Vũ vừa nghe thấy tên người này liền nói cả đời mình hận nhất chính là kẻ động

thủ với nữ nhân, tôi lúc này mới từ bỏ.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58: Chuyện Đã Qua

Ngày hôm sau tôi dậy sớm đi tới Dục Tài, cùng đám hảo hán ăn sáng xong mới chuẩn bị đi ai ngờ lại đi quá sớm, hai là đang chờ Lâm Xung.

300 học sinh còn chưa sáng đã bị giáo viên mặt sắt Từ Đắc Long lôi ra từ trong 300 túp lều, trong tay gã bưng gáo nước lạnh, động tác hơi chậm thì phải đón nhận sự ‘rửa tội’ của gã, may mắn cả 300 học sinh đều là những đứa trẻ đến từ các gia đình nông dân, có sẵn thói quen dậy sớm hơn nữa da dày thịt chắc, quan trọng nhất chính là chúng biết mình lấy được cơ hội lần này không dễ, cho nên không một đứa nào kêu khổ.

Điều này còn chưa xem như đã hết, sau khi rời giường có 3 phút đi tới ống nước lạnh rửa mặt, sau đó trở về còn phải dỡ lều cất đi, xếp thành hàng, đợi bọn trẻ chính là Lâm Xung thoát nhìn hòa ái nhưng xuống tay không hề lưu tình, tiếp đó do Lâm Xung dẫn đầu đăng trước dạy quyền pháp nhập môn, Từ Đắc Long đi tới đi lui trong đội ngũ, phụ trách giám sát những đứa lười nhác và uốn nắn động tác không tiêu chuẩn, một quan một cướp lúc này vô cùng ăn ý, Lâm Xung là giáo đầu 80 vạn cấm quân, Từ Đắc Long là một trưởng quan hành chính tối cao còn sót lại của chế độ doanh chiến, tôi biết họ đều quen dẫn tinh binh, hai người này, một người chính là giáo viên uy vũ, một người là giáo viên có thể chiến đấu, nhưng vấn đề là... tôi chỉ muốn một vị giáo viên có thể so đấu.

Tôi không hề muốn cho những đứa trẻ này sau vài tháng đều biến thành những sát thủ nhỏ ánh mắt kiên định tinh táo, tôi cần chúng ở trên lôi đài có

thể thắng trận đấu mà không phải giống như 300 đứa trẻ cũ, vừa nhìn thấy đối thủ liền xông lên vặn cổ đá đùng quần.

Tôi đầy lo lắng nói với Nhan Cảnh Sinh ở bên:

- Phải tăng mạnh giáo dục tư tưởng phẩm chất đó... - Tôi tương tự cũng không muốn một đội quân du côn vài năm sau sẽ làm hại quê hương.

Sau khi thể dục buổi sáng kết thúc, lũ trẻ do Đới Tung dẫn chạy việt dã 5 dặm, tôi và Lư Tuấn Nghĩa, Ngô Dụng, Lâm Xung, Dương Chí, Trương Thanh, Thời Thiên 4 người từng tham gia đại hội võ lâm một hàng 7 người, ngồi chiếc xe cũ nát của tôi chạy tới chỗ ở của Đoàn Thiên Lang.

Tôi lái xe đến phòng tiếp khách vắng vẻ kia, một đồ đệ của Đoàn Thiên Lang ở trước cửa nhìn thấy xe của chúng tôi từ xa xa liền ‘vút’ một cái chui vào trong cửa, Ngô Dụng kinh ngạc nói:

- Đây là ý gì, lẽ nào Đoàn Thiên Lang còn bố trí quỷ kế gì hòng đối phó chúng ta ư?

Lâm Xung nói:

- Không sao đâu, trên người Đoàn Thiên Lang có thương tích, những đồ đệ kia của gã đều không đáng gì.

Tôi nói:

- Lát nữa nếu có bất thường các anh bảo vệ anh Tuấn Nghĩa và quân sư lui trước, tôi dùng gạch bịt cửa.

Lư Tuấn Nghĩa cười ha ha nói:

- Các chú bảo vệ quân sư là chính đáng, lão Lư anh tuy đã già nhưng danh xưng ‘Ngọc Kỳ Lâm’ cũng không phải gọi cho oai! - Tôi quay mặt

nhìn gã, thấy lão già này mười phần bịp bợm, năm đó lẫn lộn có lẽ quả thật rất dũng mãnh.

Tôi dừng xe trước cửa, Trương Thanh nhặt vài cục gạch, sau đó chấp tay như không có việc gì theo ở đằng sau chúng tôi đi vào phòng tiếp khách.

Vừa vào sân chúng tôi liền tròn mắt, chỉ thấy Đoàn Thiên Lang sắc mặt ôn hòa đứng ở giữa sân, Đoàn Thiên Báo cười mỉm đứng ở bên cạnh y, hai bên người họ là hơn chục đồ đệ xếp hàng ngay ngắn. Tuy thoạt nhìn khí thế bất phàm nhưng dường như không có ý muốn động thủ.

Trong lúc tôi vừa kinh ngạc thì Đoàn Thiên Lang đã đi tới nghênh đón, ôm quyền nói:

- Tiêu đội trưởng, không hoan nghênh từ xa, thất lễ rồi. - Còn chưa hoan nghênh từ xa nữa? Xa nữa thì nghênh đón từ cửa Dục Tài chúng tôi rồi, tôi cũng không biết gã khách khí với tôi như vậy rốt cuộc là ở trong hồ lô bán thuốc gì, thuận theo sự chỉ dẫn của gã liền đi lên trên lầu, Đoàn Thiên Báo thân thiết cùng đi với Thời Thiên, những đệ tử của Thiên Lang võ quán kia cũng tới tấp chào hỏi với đám hảo hán, đám hảo hán cũng đành chấp tay, tuy đều có chút giả vờ giả vịt nhưng ít nhất từ ngoài mặt thì rất dễ coi. Chỉ có Trương Thanh hai tay nắm chặt mấy viên đá lạnh im không lên tiếng, khá là xấu hổ.

Đoàn người chúng tôi đều theo Đoàn Thiên Lang tiến vào phòng của gã, bên họ chỉ có Đoàn Thiên Báo đi theo, mọi người đều ngồi xuống, đám đệ tử dâng trà, mọi người đều nhấp ngụm nước trà. Ai cũng không nói chuyện, không khí khá xấu hổ. Theo lý thì Đoàn Thiên Lang thân là chủ nhân hẳn phải lên tiếng trước. Dẫu là nói một câu nhảm nhí như kiểu khổ cực gì đó cũng được, nhưng Đoàn Thiên Lang ngoài tính tình cực kỳ cao ngạo còn không biết nói chuyện, Đoàn Thiên Báo cũng không phải là một nhân tài giao tiếp. Hoặc là Dục Tài chúng tôi thân là bên ‘thỉnh mời’ Đoàn Thiên Lang, nói trước cũng là nên có, thế nhưng lão Lư và Ngô Dụng lúc này

giống như cầm điếu, nói đến cùng, họ đều là người giang hồ, hai người này vốn chương mắt Đoàn Thiên Lang, nhưng nếu đã đồng ý tới thăm hỏi, hiện tại đã xem như làm được, mặt mũi cũng cho rồi, trong lòng mọi người đã rõ xảy ra chuyện gì cũng bỏ đi, những lời khách sáo kia họ lại không biết nói.

Tôi thấy cục diện vẫn phải do tôi phá vỡ thế bế tắc, liền hạ chén trà, còn chưa kịp bày ra tư thế, Đoàn Thiên Lang đã nói về phía mặt tôi:

- Tiêu đội trưởng có lời muốn nói à? - Thì ra gã cũng ngồi không yên.

Tôi đành nói:

- Đoàn quán chủ, trên đại hội võ lâm hai nhà chúng ta có duyên, không đánh không...

Đoàn Thiên Lang cắt ngang lời tôi:

- Mục đích lần này Tiêu đội trưởng tới chính là nhờ tôi đi quý trường làm giáo viên?

.... Đây là đâu với đâu chứ? Tôi còn chuẩn bị nói vài câu trong phim đó.

Nếu gã đã kéo chủ đề lãng xẹt đi, tôi cũng đành hỏi một đấng trả lời một nẻo:

- ... À, đúng thế, không phải thế sao.

Đoàn Thiên Lang khẽ gật đầu nói:

- Nếu thế thì rất tốt, Thiên Báo, chú đi bảo chúng đồ đệ thu thập đồ đạc, chúng ta liền đi theo Tiêu đội trưởng.

Lần này chẳng những tôi trợn mắt há mồm, ngay cả đám hảo hán cũng hóa đá tập thể trong nháy mắt, đánh chết chúng tôi không ngờ rằng Đoàn

Thiên Lang lại đột nhiên buột miệng ra như vậy --- Tôi hoàn toàn không ngờ được gã sẽ đồng ý.

Cuối cùng vẫn là Trương Thanh nhanh mồm nhanh miệng không nhịn được hỏi:

- Ông đi thật à?

Đoàn Thiên Lang bật cười nói:

- Tôi biết các vị hiện tại coi thường tôi, cho rằng Đoàn mỗ bởi vì vài phần mặt mũi không tiếc làm thẳng hề.

Tôi vội nói:

- Nào có nào có.

Đoàn Thiên Lang khoát tay chặn lời tôi, tiếp tục nói:

- Đoàn gia tôi xưa nay nhân khẩu thiếu, đến đời tôi đã xem như không tệ, chỉ ít tôi còn có một đứa em họ, không gặt các vị, võ nghệ này cũng là từng đời truyền xuống, cha tôi trước khi lâm chung còn dặn tôi rằng, công phu phải truyền nam không truyền nữ, truyền con trai không truyền con dâu.

Khác với việc tôi dè bủ, đám hảo hán lại nhao nhao gặt đầu:

- Điều đó cũng đúng.

Đoàn Thiên Lang nói:

- Nhưng đến đời tôi, nửa đời nghiên cứu võ công, hiện đã vào tuổi trung niên, còn chưa có hôn phối, còn về em họ tôi các vị cũng thấy đấy, tính tình hơi hiền lành, anh em chúng tôi hai người sống dựa vào nhau suốt 20 năm. Mãi đến vài năm trước chúng tôi bỗng nghĩ ra, môn võ thuật này vốn nên là mọi người cùng nhau nghiên cứu thảo luận, một thiên tài chưa chắc theo

kịp mười kẻ tầm thương, sau khi đến trình độ nhất định dựa vào sự linh ngộ của một người thì còn lâu mới được, chỉ có anh hùng tụ tập mới có thể phát dương quang đại, vì thế chúng tôi chiêu mộ đồ đệ khắp nơi, mở Thiên Lang võ quán này.

Lâm Xung kính nể nói:

- Đoàn quán chủ có thể có sự đột phá này đã đủ xưng thành nhất đại tông sư rồi.

Đoàn Thiên Lang cười khỗ nói:

- Nhưng lúc này chúng tôi mới phát hiện, cho dù chúng tôi muốn dạy, lại chưa chắc có người bằng lòng học. Ở bên cạnh võ quán của chúng tôi có hai lớp bồi dưỡng máy tính và bồi dưỡng tiếng Anh, ngày nào cũng đông như trẩy hội, mà số người võ quán lớn của chúng tôi tiếp đón trong một tháng không quá hàng đơn vị, tôi và Thiên Báo nhìn nhau không biết nói gì, chỉ biết cười gượng, lúc này chúng tôi mới ý thức được ở trong xã hội này, không ai bằng lòng tốn thời gian vào nơi không nhận được tiền tài đáp lại này.

Ngô Dụng nói:

- Nhưng tôi thấy môn hạ của Đoàn tiên sinh vẫn rất thịnh vượng mà.

Đoàn Thiên Lang nói:

- Dưới tình hình này tôi và Thiên Báo nghĩ ra một biện pháp bất đắc dĩ, đó chính là đi tới các võ tròng phá quán, dần dần tạo ra một vài ác danh. Nhưng cho dù như thế, chẳng qua cùng chỉ chiêu mộ được một vài lưu manh vô lại thích đâm đá tàn nhẫn. Nói xong Đoàn Thiên Lang vung tay về phía bên ngoài, tự giễu nói:

- Chính là những đứa vô dụng theo tôi bây giờ, may mà dưới sự dạy dỗ của tôi, những đứa này hiện còn xem như ngoan ngoãn. Tiếp sau đó thì có đại hội võ lâm, lúc trước tôi thầm quyết tâm nhất định phải giành đệ nhất, như thế Thiên Lang võ quân tôi mới có thể danh dương thiên hạ, chiêu mộ được những người yêu võ thực sự. Để hấp dẫn chú ý không ngoài hai chữ ‘nở mặt’. Vì thế tôi lập tức đưa ra khẩu hiệu ‘đánh khắp thiên hạ vô địch thủ’ này, thực ra bản thân ngấm lại cũng luôn thấy buồn cười, không ngờ lại chẳng biết trời cao đất rộng như thế, dù mọi chuyện sau đó các vị cũng biết rồi. Cho nên Đoàn mỗ bị trừng phạt cũng đáng tội.

Ngô Dụng thở dài:

- Đoàn tiên sinh thật là khổ tâm đó.

Đám hảo hán nghe ngọn nguồn câu chuyện cũng đều xúc động, ấn tượng với Đoàn Thiên Lang nhất thời khác hẳn, tôi cũng không ngờ rằng y còn là một phần tử tiến bộ phản phong kiến phản tư tưởng cũ. Có điều từ ngôn ngữ cử chỉ thì thấy đầu óc của anh em Đoàn gia này vẫn có chút xa rời với xã hội hiện tại, bằng không ngay cả lão Hồ cũng có nhiều người ủng hộ như vậy, với chân tài thực học của họ sao có thể không có người thưởng thức chứ?

Lư Tuấn Nghĩa vẫn không nhịn được hỏi:

- Đoàn quán chủ, kẻ đã thương ông sau này ông có gặp lại hay không? – Gã nghe Ngô Dụng nói hoài nghi kẻ nọ chính là Võ Tòng, cho nên trong lòng vô cùng tưởng niệm.

Trên mặt Đoàn Thiên Lang không hề có vẻ khó coi nào, rất tự nhiên nói:

- Không có, tôi cũng rất muốn gặp lại hắn một lần, Đoàn mỗ tâm khí cao ngạo, nhưng với kẻ này tôi thật sự không có gì đáng nói, tâm phục khẩu phục.

Đám Trương Thanh nhìn lẫn nhau, đều thất vọng lắc đầu.

Đoàn Thiên Lang đứng dậy nói:

- Mọi người đều là đồng đạo võ học, chắc hẳn cũng hiểu rõ việc tìm đồ đệ thì càng nhỏ càng tốt, nghe nói trường Dục Tài muốn mở rộng, tôi lúc này mới nghĩ đến một biện pháp. Y quay đầu nói với tôi:

- Tiêu đội trưởng, về đám đồ đệ của tôi ngày trước, anh tùy tiện tìm cho chúng một việc làm, quét rác rửa nhà xí đều được, bọn này tuy vô dụng nhưng quả thật cũng tốn của tôi không ít tâm huyết, tôi càng không muốn nhìn chúng bỏ dở giữa chừng.

Tôi không khỏi thầm mắng, bất kể tình huống gì đều không sửa được tư thế ra vẻ ta đây kia, nghe giọng điệu của y thì dường như chỗ tôi là nơi quét rác dọn vệ sinh của võ quán y vậy, nhưng đồng thời cũng rất bội phục tinh thần cố chấp này của y, y và Nhan Cảnh Sinh một văn một võ quả là hai kẻ tương tự nhau.

Nói chuyện đã xong, chuyện cũng quyết định rồi, chúng tôi và đám đồ đệ của Đoàn Thiên Lang ào ào đi ra ngoài, chỉ nghe trên ban công đối diện truyền tới một tiếng quát to:

- Ê, các người là người của Lương Sơn à?

Đám Đoàn Thiên Lang ngược lại không sao cả, tôi cùng đám hảo hán vừa nghe liền giật mình quay đầu, thấy trên tầng 2 đối diện chúng tôi, có một đại hán như cây sắt đứng đó, thân cao hẳn ngoài 1m9, hơn ba mươi tuổi, đầu tóc xanh, đứng ở đó dè dặt vang lên răng rắc, trong tay cầm một cốc đánh răng.

Đám hảo hán cùng nhau nhìn về phía trên, Lâm Xung và Lư Tuấn Nghĩa nhận ra người này đầu tiên:

- Đặng Nguyên Giác! – Hai người vừa dứt lời, Trương Thanh chẳng buồn phân bua liền ném một cục gạch ra, viên gạch đó mang theo kinh phong ở không trung chỉ có thể nhìn thấy một đường rất nhỏ, trong nháy mắt đã tới ngay gần Đặng Nguyên Giác, Đặng Nguyên Giác giơ cốc đánh răng lên đỡ, ‘keng’ một tiếng, cục đá đó va vào chiếc cốc bằng sắt phát ra tiếng vang lớn, tiếng vang ở đáy cốc làm Đoàn Thiên Lang vốn đang đi trước mặt chúng tôi, lúc này quay đầu nói:

- Sao thế?

Ngô Dụng lạnh nhạt nói:

- Gặp được một vị bạn cũ, xem ra tạm thời không thể cùng về với Đoàn tiên sinh rồi, thất lễ xin chớ trách - Thời Thiên, chú dẫn Đoàn tiên sinh về trường học trước, bọn anh sẽ theo sau.

Thời Thiên hiểu đây là quân sư bảo gã về bản tin, gật đầu, dẫn đám Đoàn Thiên Lang bước mau ra khỏi sân.

Ngô Dụng nhẹ nhàng đóng cửa sân lại. Gật đầu về phía đám Lâm Xung, tôi biết đây là họ đã động sát khí, quả nhiên, Trương Thanh và Dương Chí cùng nhau bước ra một bước, xông lên quát lớn:

- Xuống đây nhận lấy cái chết!

Đặng Nguyên Giác ném cục đá trong cốc xuống, nói về phía chúng tôi:

- Lên đây nói chuyện. – Nói xong liền xoay người về phòng mình.

Dương Chí nhìn Lâm Xung nói:

- Lễ nào bên trên có mai phục, hoặc trong phòng có tất cả Bát Đại Thiên Vương?

Trương Thanh rú lên:

- Mặc kệ quỷ kế gì của hắn, trước tiên lên rồi hãy nói, không thể để hắn gọi người khác!

Tôi vượt lên trước chạy tới cửa hành lang, nói với họ:

- Các anh, lát nữa đi lên trước tiên nghe hắn nói gì đã, cho dù rạn nứt cũng không thể động thủ ở đây. – Nếu đánh nhau, một mình Đặng Nguyên Giác không thể ngăn cản ba đại cao thủ đám Lâm Xung, nếu thật sự gây án mạng thì chẳng phải nói chơi đâu.

Tôi bọc viên gạch ở ngang trước ngực, lập tức đi trước tiến vào căn phòng đó, bố cục căn phòng này cùng một kiểu với căn phòng đối diện của Đoàn Thiên Lang, rất hẹp, chỉ bày một chiếc giường một chiếc ghế sofa rách và vài chiếc ghế, tôi tiến vào vừa thấy Đặng Nguyên Giác đang đặt cốc đánh răng, đáy chiếc cốc bị Trương Thanh dùng gạch ném vào. Tuy không thủng nhưng nhô lên một ụ lớn, làm thế nào cũng không đặt vững được. Đặng Nguyên Giác lướt mắt qua tôi hỏi:

- Người là ai, sao ta chưa từng thấy người?

Tôi cười xòa nói:

- Tôi là Tiểu Cường.

Đặng Nguyên Giác gật đầu nói:

- Từng nghe nói qua, ngồi đi.

Tôi vừa tìm chỗ ngồi vừa nói:

- Lý Sư Sư là ông cứu hã, tôi thay cô ấy cảm ơn ông.

Đặng Nguyên Giác vung tay, không đếm xỉa đến tôi nữa, nói với Lâm Xung - người thứ hai bước vào cửa:

- Lâm giáo đầu à, ngồi!

Sở dĩ Lâm Xung đi đầu là sợ trong đó có ám toán gì đó. Thấy chỉ một mình Đặng Nguyên Giác, hơn nữa người ta không có địch ý gì, ngược lại không có sắp đặt gì, chỉ đành ngồi kể bên tôi.

Tiếp đó Trương Thanh tiến vào, Đặng Nguyên Giác vẫn dùng một câu cũ:

- Trương Thanh à, ngồi! - Sau đó lại chỉ chiếc cốc nọ, bổ sung nói:

- Cái này người phải đền.

Đằng sau bất kể ai tiến vào Đặng Nguyên Giác đều dùng câu nói nọ. Đầu tiên gọi tên người tới sau đó là một chữ ‘ngồi’.

Đám hảo hán cũng đều là những người nông nghênh cao ngạo, lúc này nếu động thủ ngược lại có vẻ nhỏ mọn. Ai nấy đều ngồi xuống, người đã đến đông đủ, Đặng Nguyên Giác đi tới trước mặt Dương Chí ngồi ở mé giường nói:

- Nhấc chân lên. – Sau đó từ dưới giường bê ra một quả dưa hấu, hai ngón tay búng ra thành mấy mảnh, bày trước mặt mỗi người một miếng, nói:

- Ăn đi.

Lần này hoàn toàn làm chúng tôi dở khóc dở cười, Đặng Nguyên Giác đối diện với chúng tôi, trầm giọng nói:

- Ta biết các người, các người có thể cũng nhận ra ta, tuy bộ dạng của ta có chút thay đổi, không sai ta chính là Bảo Quang Như Lai Đặng Nguyên Giác.

Trương Thanh lạnh lùng nói:

- Người muốn thế nào?

Đặng Nguyên Giác xua tay nói:

- Ta không cãi cọ với các người, càng không muốn đánh đấm với các người, ta chỉ hỏi các người, Lỗ Trí Thâm và Võ Tòng trên Lương Sơn ở đâu?

Tôi sợ họ càng nói càng xích mích, vì thế giải thích nói:

- Hai người họ không thể tới, sợ ông không thể gặp được rồi.

Đặng Nguyên Giác cầm một miếng dưa hấu lên gặm, nhắc mông ngồi lên bàn nói:

- Nói qua cho ta đi, ta ở trong mắt các người là Đặng Nguyên Giác, nhưng ta còn có một tên khác là Bảo Kim, là một công nhân nhà máy, sinh năm 1972, năm nay 35 tuổi.

Dương Chí nói:

- Người nói những điều đó với chúng ta làm gì, người yên tâm, chúng ta sẽ không đánh hội đồng người đâu, nhưng hôm nay người cũng chạy không nổi!

Đặng Nguyên Giác cười to ha hả, làm rung cả bụi bặm nóc phòng bay tới tả -- miếng dưa hấu trong tay tôi bởi thế cũng không ăn được.

Đặng Nguyên Giác cao giọng nói:

- Thanh Diện Thú, người cũng quá coi thường ta, ý ta nói với các người những điều này là ân oán giữa ta và các người vốn là chuyện đời trước, nhưng đời này nếu lại nhớ tới ta cũng không định không nhận, nhưng ta bây giờ là một công nhân bình thường, giết người là phạm pháp đấy...

Tôi nhỏ giọng nói:

- Đời trước ông giết người cũng là phạm pháp.

Đặng Nguyên Giác trừng mắt tôi, tiếp tục nói:

- Đời trước ta có một tiếc nuối lớn nhất chính là không thể phân thắng bại với Lỗ Trí Thâm, bây giờ nếu ta lại là ta, thì nhất định phải thực hiện được ước nguyện này, cho dù giết người trúng đạn ta cũng phải trúng ở trên người Lỗ Trí Thâm, các người hiểu rõ ý ta không, nếu các người đồng ý, ta bảo đảm trong thời gian này tuyệt không là địch với các người, càng không động thủ với người của các người, đến tận khi ta và Lỗ Trí Thâm đánh xong trận đời trước, chúng ta muốn thế nào thì thế đấy, nếu các người không đồng ý... - Nói xong Đặng Nguyên Giác phất tay áo, lớn tiếng nói:

- Cũng chẳng cần từng người lên, đại hòa thượng ta cân hết.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59: Hai Nhân Cách

Nghe xong lời của Đặng Nguyên Giác, Trương Thanh vọt ra đầu tiên chỉ vào mũi gã:

- Nói rõ cho người nhé, người người nói không tới được, chúng ta vẫn là câu nói kia, hôm nay không chết không thôi, ta lĩnh giáo đầu tiên!

Tôi sốt ruột cũng vọt tới:

- Khoan đã! - Tôi quay đầu hỏi Đặng Nguyên Giác:

- Nếu ông là người, sao lại biến thành Đặng Nguyên Giác?

Đặng Nguyên Giác trợn đôi mắt to nói:

- Ta biết thế nào được, vừa tỉnh lại giống như mơ một giấc mơ dài, gì cũng không nhớ ra.

Tôi hỏi:

- Thế sao ông biết theo dõi Lý Sư Sư?

Đặng Nguyên Giác nói:

- Ta vừa mới tỉnh lại không bao lâu thì có người đưa cho ta một mẫu giấy.

- Người đó đâu?

- Kẻ đó rõ ràng là một kẻ đưa tin, cái gì cũng không biết.

Tôi lại hỏi:

- Thế ông muốn thế nào?

Đặng Nguyên Giác nói:

- Ta nghĩ nếu ta đã có thể đột nhiên nhớ tới những chuyện này thì Lỗ Trí Thâm cũng có thể, đến lúc ấy hẳn chắc chắn sẽ tìm các người trước.

Lư Tuấn Nghĩa cười khổ nói:

- Bọn ta cũng hy vọng điều người nói có thể trở thành sự thật, người tốt nhất đừng nói, ta thật có chút nhớ tên hòa thượng kia.

Đặng Nguyên Giác nói:

- Cho nên ta chỉ cần bám lấy các người thì chắc chắn có thể gặp hẳn, nghe nói các người xây dựng một trường học, thế này đi, gộp thêm cả ta, một là tiện cho ta chờ hòa thượng Lỗ, hai là các người ai muốn giết ta còn có thể động thủ ngay, đỡ phải nói Đặng mỗ ta sợ các người.

Lâm Xung lạnh nhạt nói:

- Nếu người đã có tâm nguyện như vậy, chúng ta cứ nhùng nhằng theo sát người không bỏ thì quả là hẹp hòi, hơn nữa chúng ta chỉ có một năm sinh sống, không quyết đấu sinh tử với người cũng không phải là hành vi của anh hùng.

Đặng Nguyên Giác cười khềnh khệch:

- Khỏi phải băn khoăn như thế. Hai nhà chúng ta đời trước chính là tử cừu, việc ta gánh vác ta tuyệt sẽ không trốn tránh.

Đám hảo hán liếc lẫn nhau, cùng đứng dậy, Lư Tuấn Nghĩa nói:

- Nếu đã như vậy, chúng ta cùng chúc người sớm ngày đạt được mục tiêu, trong thời gian này ta sẽ báo cho các huynh đệ không làm khó người, cáo từ.

Đặng Nguyên Giác vỗ bàn một cái:

- Đừng đi!

Đám hảo hán cùng nhau quay đầu lại, Đặng Nguyên Giác chỉ vào dưa hấu đã bỏ ra nói:

- Ăn xong hãy đi, chỗ này ta mua bằng mấy đồng tiền cuối cùng trên người ta đấy...

Kết quả chính là trong tay mỗi người chúng tôi cầm một miếng dưa hấu vừa ăn vừa đi, chờ Đặng Nguyên Giác thanh toán tiền phòng. Gã nhún vai với tôi:

- Biết vì sao ta theo người không, ta hết tiền ăn cơm rồi.

Lư Tuấn Nghĩa nói với tôi:

- Chúng ta đi trước đây. - Nói xong gã liếc qua Đặng Nguyên Giác:

- Nếu hãn thực sự cũng tới Dục Tài, thì còn có rất nhiều việc ta phải về dặn dò trước.

Lâm Xung đi qua nói:

- Tiểu Cường, cẩn thận đấy.

Tôi liếc qua dáng người như mây đen áp đỉnh của Đặng Nguyên Giác nói:

- Bỏ đi, nếu hã muốn giết chết em, em cần thận thế nào cũng là vô ích.

Đám hảo hán đánh xe đi trước, Đặng Nguyên Giác dùng một chiếc bọc tự chế gói hết đồ vào rồi theo tôi lên xe, tôi ngó ngó gã lên buồng lái, ngượng ngừng nói:

- Tôi nên xưng hô ông thế nào đây? Anh Đặng? Quốc Sư?

Đặng Nguyên Giác phóng khoáng vỗ vai tôi nói:

- Người anh em, bất kể nói thế nào hai chúng ta đều không có chuyện gì, nếu đã đều là người hiện đại, chú cứ gọi anh là anh Bảo đi, sau này ở trước mặt chú anh chính là Bảo Kim của nhà máy, không phải Bát Đại Thiên Vương gì cả.

Tôi nói:

- Anh Bảo, chúng ta đều là người hiện đại, ít nhất từng trải qua 9 năm giáo dục, anh không cảm thấy cái kiểu đầu thai chuyển kiếp này có chút không đáng tin sao, anh không nghĩ mình thật sự nằm mơ à?

Đặng Nguyên Giác thở dài:

- Ai, nên nói với chú thế nào đây. Anh cũng hy vọng là như thế, chú có biết anh đây rất hay đánh nhau, từng đắc tội không ít người, hôm đó --- chính là ngày thứ hai anh vừa mới nằm mơ xong, cũng chẳng biết những người anh từng đắc tội lại trùng hợp như thế đều xúm lại một chỗ, có thể hơn 30 người, nếu bình thường thì chạy còn không kịp. Nhưng hôm đó chẳng biết thế nào lại như trúng tà xông lên. Kết quả chú đoán sao? Hơn 30 người, toàn bộ bị anh ném vào trong cống.

Tôi biết những kẻ này 8 phần là lũ quỷ dối đầu với tôi bỏ tiền ra làm.
Bèn hỏi:

- Sau này không ai tìm anh sao, cho anh chút tiền hay gì đó?

Đặng Nguyên Giác kinh ngạc nói:

- Chú cũng biết à? Sau này quả thật có người từng tìm anh, cũng cho anh tiền, bảo anh đổi nghịch với các chú, nhưng anh đã trả tiền lại cho hẳn. – Không đợi tôi mở miệng gã đã cướp lời trước:

- Không cần hỏi, kẻ đó cũng là thuê tới, không biết gì cả.

- Thế vì sao anh không đi theo chứ, đỡ cho anh phải ăn không ngồi rồi. Đám người giúp anh khôi phục trí nhớ rất có tiền đó.

Đặng Nguyên Giác bật cười nói:

- Đây không gọi là giúp anh khôi phục trí nhớ, đây là con mẹ nó đang hại anh.

- Vì sao nói như vậy?

Đặng Nguyên Giác thở dài nói:

- Vốn dĩ cuộc sống đang tốt đẹp, nhưng thương lượng cũng không thương lượng với anh một tiếng liền biến anh đây thành một người khác, chú nói anh trêu ai chọc ai chứ?

- Nói như vậy là anh không muốn biến về Đặng Nguyên Giác?

- Cũng không phải không muốn nhưng dù sao cũng phải hỏi anh một tiếng chứ, “Anh bạn, kiếp trước anh là ai, anh muốn biến về không?” Anh bảo muốn, ồ, kiếp trước là một hòa thượng, biến về không ăn thịt còn tiết kiệm tiền, 8 phần là đồng ý rồi, nhưng đến bây giờ, vừa tỉnh lại thì lại thêm 108 tử địch, thế đấy, đây không phải hại anh sao?

Tôi cũng bật cười, tôi phát hiện ra Đặng Nguyên Giác này còn rất biết chém gió, cùng một đức hạnh như ông anh nhà bên hồi nhỏ.

Đặng Nguyên Giác nói:

- Anh sau này nghĩ ra, tối hôm trước anh uống nhiều, ngủ đến nửa đêm khát nước tỉnh dậy thì phát hiện trên bàn có cốc nước, bệnh chính là từ cốc nước đó, nhưng đã đến nước này thì có thể làm sao đây, vẫn là câu nói kia: Việc anh cần gánh thì anh vẫn phải gánh, nhưng không thể lấy anh làm công cụ, vì mấy việc đời trước rồi bảo anh đi liều mạng với người ta? Anh không ngốc như vậy đâu.

Tôi cười nói:

- Anh Bảo sống rất rõ ràng.

Đặng Nguyên Giác bữu môi nói:

- Shit! Chú không phát hiện anh có chút phân liệt nhân cách à?

Quả thật, Đặng Nguyên Giác hào khí ngút trời khi này cùng công nhân Bảo Kim hiện tại có phân biệt rõ ràng giống như một diễn viên biểu diễn trên sân khấu và cuộc sống hiện thực, tôi nghĩ gã cũng quả thật không dễ dàng, nhất là mỗi ngày vừa mở mắt chắc chắn đầu tiên phải nghĩ rất lâu xem mình là ai, ở triều đại nào, ra ngoài cửa gặp phải là quan binh cầm đao hay là đồ tể Vương cách vách, đụng phải là thương binh Lương Sơn trong tay cầm côn hay là người mù...

Tôi nói qua tình hình sơ lược biết được từ chỗ lão Sáu Lưu với gã, Đặng Nguyên Giác thở dài:

- Chú nói xem đám người chúng ta chẳng phải pháo hôi sao, đều là chuyện cả ngàn năm trước, lật lại có ý gì?

Tôi cũng thở dài:

- Bát Đại Thiên Vương nếu đều giống anh thì không có nhiều chuyện như vậy rồi.

Đặng Nguyên Giác nói:

- Chúng không giống anh, chúng khả năng là chết khá thảm, oán khí nặng, hơn nữa trên tay chúng đều có kiện cáo mạng người của Lương Sơn, cho dù chúng không tìm người Lương Sơn báo thù thì người của Lương Sơn cũng sẽ tìm bọn chúng, chỉ là gặp lại nhau một trận mà thôi.

Tôi nói:

- Thế anh có thể khuyên bọn họ không, tôi cũng thử nói với đám hảo hán kia, chúng ta đều dừng ở đây, bằng không cừu hận này còn phải kết mấy đời nữa?

Đặng Nguyên Giác lắc đầu:

- Bát Đại Thiên Vương kia không phải những kẻ biết nghe người ta khuyên, hơn nữa trong 8 người bọn anh, anh chỉ có quan hệ không tệ với Bàn Vạn Xuân thôi, mấy người khác anh đều nhìn không thuận mắt, chúng nhìn thấy anh cũng quay đi chỗ khác.

Nội bộ Bát Đại Thiên Vương không hợp, đây vẫn là lần đầu tiên tôi nghe thấy.

Tôi vừa lái xe vừa nói:

- Đúng rồi anh Bảo, anh chết như thế nào? – Sau đó lập tức bổ sung một câu:

- Tôi nói đời trước.

Đặng Nguyên Giác lập tức nổi lên vẻ mặt phong phú, vẻ mặt này tôi rất quen thuộc, chính là lúc ông anh hàng xóm của tôi sau khi cớm no rượu say ngậm tăm xỉa răng chuẩn bị chém gió chuyện hăn nhập ngũ, thông qua chi tiết này tôi quyết định: Sau này chỉ coi gã là Bảo Kim của thời hiện đại.

Bảo Kim giống như kể chuyện của người khác vậy, không hề để ý nói:

- Hoa Vinh chú biết chứ, tiểu tử đó tiến nhanh thật, anh vừa thấy tay hăn khê nhúc nhích, thì tiến đã bắn ngay trước mặt, chờ anh tỉnh lại thì...

Tôi sợ hãi nói:

- Anh còn tỉnh lại được à?

Bảo Kim cười nói:

- Anh tỉnh lại thì đã 5 6 tuổi rồi, lại qua hai năm nữa thì vào tiểu học Cờ Đỏ, năm lớp 3 của bọn anh có một thằng bé từ ngoài chuyển tới, cha mẹ đều là bác sĩ, thằng nhóc đó 8 tuổi đã đọc hết tứ đại danh thư, vừa tan học liền kể cho bọn anh, anh thì thích nghe Thủy Hử, vì nghe nó kể chuyện, anh dùng toàn bộ tiền tiêu vặt mấy ngày mời nó ăn thịt xiên... Kể ra, anh vẫn là kẻ sùng bái cuồng nhiệt của đám hảo hán Lương Sơn, từ nhỏ đã thích nghe chuyện về 108 anh em này rồi.

Tôi bật cười nói:

- Không ngờ đó, cuối cùng vòng về anh vẫn là cừu nhân của 108 anh em này.

- Ài... Anh cũng không trách bọn họ, anh nghĩ, anh sinh ra trong xã hội mới, lớn lên dưới cờ đỏ 35 năm, lúc nhỏ từng đái dầm từng trốn học từng đánh nhau, từng đến tuổi nói chuyện yêu đương sau đó lên lớp, hai năm trước tiễn biệt cha mẹ, trải qua nhiều chuyện như vậy nhiều năm như thế, chút cảm giác lúc trước đã sớm lắng xuống rồi, 35 năm, ngoại trừ người Do

Thái đuổi giết Palestine, thì thù hằn gì không thể mài mòn? Nhưng Lương Sơn thì chưa chắc đã như thế, họ tới chỗ chúng ta cũng chỉ một tháng chứ mấy, nói cách khác nay tuy đã là thời đại mới, nhưng họ vẫn sống ở thời đại khói lửa bốn phía, anh em của họ mới ngã xuống tháng trước, cho nên nhìn thấy anh liền lao lên cũng rất bình thường.

Tôi giờ ngón cái lên khen:

- Anh đúng là người hiểu biết --- như thế nói anh muốn quyết chiến với Lỗ Trí Thâm cũng chỉ là nói cho qua, mục đích là bám lấy đám hảo hán?

Không ngờ rằng điều này lại chọc phải tổ ong vò vẽ, Bảo Kim giờ bàn tay to như chiếc quạt vồ lên bực điều khiển, chỉ nghe rắc một tiếng, chiếc máy phát tin truyền thanh của tôi sau này chỉ có thể nhét DVD vào thôi. Bảo Kim nổi giận nói:

- Người dám coi thường hòa thượng ta như thế sao?

Tôi vội nói:

- Đặng quốc sư bớt giận, Tiểu Cường biết tội.

Bảo Kim thộn ra, bối rối nói:

- Xin lỗi người anh em nhé, không khống chế nổi, vừa nghĩ đến Lỗ Trí Thâm thì anh sẽ như biến thành một người khác.

Tôi oán trách nói:

- Anh thế này ai chịu nổi chứ, sau này trước khi biến thân hãy nói một tiếng.

Đúng lúc này điện thoại của tôi đột ngột vang lên, tôi vừa cẩn thận nhìn đường vừa dùng tư thế rất kỳ cục chạy ra bên ngoài, Bảo Kim lôi điện tại từ trong túi tôi ra, xin ý kiến của tôi:

- Anh có thể tiếp giúp chú không?

Tôi khó chịu nói:

- Anh còn biết tiếp điện thoại cơ à?

Bảo Kim choáng váng nói:

- Lúc anh dùng điện thoại chú còn đang đóng bím đấy. – Gã tự tiện tiếp lấy, sau khi ồ hai tiếng liền cúp điện thoại, tôi dùng ánh mắt dò hỏi gã, Bảo Kim mặt lạnh tanh nói:

- Một người bạn tên Trình Phong Thu của chú bây giờ đang ở đồn công an khu đường sắt đó, bảo chú đi bảo lãnh cho hắn.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60: Đầu Thú

- Trình Phong Thu? - Tôi thoáng nghĩ lại (bởi vì rất nhiều độc giả đều quên rồi), đội trưởng của Hồng Nhật võ giáo, tuy nói thời gian ở chung với chúng tôi không dài nhưng giao tình không tính là cạn, nếu không phải họ chủ động bỏ cuộc thì Dục Tài chúng tôi chưa chắc có thể giành quán quân thuận lợi như vậy.

Những vị nông dân trung thực này sao lại vào cục cảnh sát?

Tôi hỏi Bảo Kim:

- Anh ta không nói chuyện gì xảy ra à?

Bảo Kim nói rất chắc cú:

- Cục cảnh sát gọi điện thoại, sao có thể nói rõ cho chú chứ?

Tôi cười hì hì hỏi:

- Anh Bảo hay vào đấy ngồi à?

Bảo Kim xấu hổ nói:

- Tuần trước còn vào ngồi một hồi, may mà người của phòng bảo vệ bọn anh quen với người ở trong, bây giờ không làm rồi, sau này phải cẩn thận hơn.

Tôi nói:

- Sau này anh cứ làm thầy dạy võ chỗ em đi, dù sao anh còn sinh sống vài chục năm, chỗ em bây giờ có thể xem như thuộc biên chế quốc gia, bảo hiểm giao cho anh đầy đủ, mỗi tháng cũng có vài ngàn đồng.

Bảo Kim cười nói:

- Vào đó đương nhiên là tốt, chỉ không biết anh còn có thể sống mấy ngày, anh với lão Lỗ gặp nhau thì phải đánh cho ra sống chết, mặc kệ ai giết ai, sau này đều khó trải qua an lành.

Tôi buồn bực hỏi:

- Thù hận giữa anh và Lỗ Trí Thâm lớn như vậy thật à?

Bảo Kim xua tay nói:

- Chú không hiểu, có địch nhân còn đáng tôn kính hơn bạn bè, trận chiến giữa bọn anh chính là số mệnh.

Tôi bĩu môi nói:

- Lại là cái kiểu quyết chiến đấy, hai bọn anh không định đánh nhau trên đỉnh Cỗ Cung chứ? (kiểu Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành)

Bảo Kim cười hô hố, rồi bàn luận bóng đá với tôi...

Chúng tôi vừa bàn luận vừa đi về phía đồn công an cạnh đường sắt, tôi chắc chắn phải đưa lão Trình ra. Đừng nói chúng tôi nợ người ta một ân tình lớn như vậy, cho dù chưa từng tiếp xúc gì cả, chỉ cần từng tham gia đại hội võ lâm xảy ra việc như này tôi đều phải lo, trên thực tế các đội tham dự võ lâm đại hội đến quán rượu Ngược Thời Gian hết thấy đều giảm giá 80%, còn tuyên bố ra bên ngoài: Có khó khăn, tìm Tiểu Cường.

Đồn công an đường sắt tôi thực sự chưa tới bao giờ, đồn công an trên các nẻo đường ở xung quanh tôi còn kể như quen thuộc...

Dọc đường hỏi vài người đều phớt lờ, cuối cùng tôi dừng xe ở cửa một quầy bán quà vật. Nhìn vị chủ quán trung niên to cao vạm vỡ bên trong nói:

- Ông anh, chúng tôi tới đầu thú, đồn công an đi thế nào vậy?

Chủ quán sợ hết hồn, run rẩy nói:

- Anh... đi thẳng... đến ngã ba thì rẽ trái, tiếp tục tới chỗ rẽ đầu tiên thì lại rẽ phải...

Bảo Kim thò cái đầu trọc ra ngoài gọi:

- Nếu bọn tôi mà không tìm thấy sẽ quay lại hỏi anh đấy.

Chủ quán trực tiếp lấy ra một tấm bản đồ thành phố đưa tới trước mặt chúng tôi, dùng bút chì đánh dấu vị trí hiện tại của chúng tôi, sau đó như vẽ bản đồ tác chiến chỉ cho chúng tôi vị trí đồn công an, còn hảo tâm nói cho chúng tôi biết đâu là Bắc đâu là Nam trên bản đồ. Cuối cùng chủ quán nói với chúng tôi:

- Chúc các anh một lần thành công ---- bản đồ và bút chì tặng các anh đó.

Tôi và Bảo Kim vừa rời đi liền vui khắp khởi, chúng tôi phát hiện rằng cả hai cùng là một loại người, có trí tuệ rất cao.

Lần này rất thuận lợi liền tới nơi. Đồn công an đường sắt này có một mảnh sân nhỏ, còn trồng vài cây hòe, tôi dừng xe ở cửa, Bảo Kim nói với tôi:

- Thằng em, anh không theo chú vào đâu, anh vào như thế sau này trốn đi rất dễ bị người ta hỏi.

Tôi vào sân, thấy có một người trong phòng, tôi xuyên qua bóng cây đi vào, vừa vào cửa tôi liền vui mừng, chỉ thấy Trình Phong Thu và hai mươi mấy đồng môn và đồ đệ gã dẫn theo đang ngồi ở bên trái căn phòng. Đối diện không xa với họ có một đám người khác. Xem ra là vì hai bên ẩu đả với nhau mới vào đây, đằng sau chiếc bàn ở chính giữa căn phòng có một cảnh sát trẻ trứng cá còn chưa hết đang to đầu ứng phó một đám cư dân đòi giải quyết thủ tục.

Tôi thấy vị cảnh sát trẻ cũng không có thời gian để ý tới tôi, bèn ngồi bên cạnh Trình Phong Thu hỏi:

- Trình đội trưởng, làm sao thế?

Đám người này tuy luyện võ từ nhỏ, có điều chỗ kiểu này đại khái vẫn là lần đầu tiên vào, ai nấy đều ử rữ. Trình Phong Thu mặt đau khổ nói:

- Trách tôi nóng nảy không nhịn được, động thủ với người ta. Chúng tôi ở đây cũng không quen ai, xảy ra việc như vậy chỉ có thể phiền anh thôi. – Tiếp đó gã nói hết đầu đuôi ngọn ngành của sự việc cho tôi. Thì ra những nông dân của Hồng Nhật sau khi đấu võ xong liền nán lại thành phố hai ngày, thăm thú khắp nơi, mua chút đặc sản, hôm nay lên xe lửa về Thương Châu, kết quả trong khi đợi xe gặp phải mấy tên móc túi, vốn dĩ không móc được tiền thì cũng cho qua, ai biết mấy tên móc túi này lại không làm được liền thẹn quá hóa giận muốn ‘day bảo’ đám người Trình Phong Thu...

Nói thật bản thân Trình Phong Thu quả thật không hoàn thủ, chỉ chặn lại vài cái, cái tay sắt đui sắt kia của gã ai chịu được chứ? Đại ca lưu manh bên đối phương bưng bưng lửa giận triệu tập tất cả thủ hạ ở xung quanh, vì thế hai bên xảy ra ẩu đả --- chính là: Đám nông dân võ giáo Hồng Nhật đánh lũ lưu manh.

Sau đó đám người này liền bị mấy cảnh sát đường sắt đưa tới đồn công an, nếu đám Trình Phong Thu muốn chạy đương nhiên là không thành vấn

đề, chứ đừng nói bây giờ trong phòng chỉ có một cảnh sát, nhưng đám nông dân luôn là những người biết giữ bốn phận, mình chiếm lý, cho nên ngoan ngoãn đi theo về đây ngồi. Còn về đám lưu manh kia, không cần phải nói, khẳng định là bị giữ lại cục công an, chạy cũng vô ích.

Tôi nhìn về phía đối diện, đám lưu manh ai nấy đều nhe răng nhếch miệng hít khí lạnh, còn có tên nửa quỳ nửa ngồi, xem ra tuy đám nông dân hạ thủ có chừng mực nhưng lũ chân mềm này vẫn bị thương không nhẹ.

Song song với lúc tôi nhìn về phía đối diện, tên đại ca ở đối diện cũng vừa vận ngẩng đầu quan sát tôi, tên này suýt soát tuổi với tôi, cả đầu nhuộm trắng, người quen: Tiểu Lục Tử từng xin đến Lưu Bang!

Tôi tức không biết để đâu cho hết, bước nhanh đi tới trước mặt hắn, dùng đầu ngón tay gõ đầu hắn mắng:

- Chỗ nào cũng có mày, chỗ nào cũng có mày! Tiểu Lục mặt ủ rũ, cũng không dám hoàn thủ.

Lúc này vị cảnh sát trẻ dừng việc, hất cằm quát tôi:

- Này này này, anh không xem xem đây là đâu à?

Tôi vội cười xòa nói:

- Xin lỗi, bên kia là bạn tôi-- -Tôi chỉ vào đám Trình Phong Thu nói:

- Họ là những người chính nghĩa, tôi thấy...

Cảnh sát trẻ cắt ngang tôi:

- Đừng cho rằng trên mặt mình dán vàng, tính chất sự việc còn chưa xác định, việc của các người lát nữa xem xét, chờ ở bên đi! – Nói xong lại vùi đầu bận việc của mình, tôi sắp lại đưa thuốc nói:

- Anh cảnh sát, thế anh xem có thể tìm đồng chí khác giải quyết hộ hay không?

Viên cảnh sát trẻ không nhận điều thuốc cũng không ngần đầu nói:

- Vớ vẩn, nếu có người đã giải quyết lâu rồi, anh biết mắng 4 người chúng tôi phụ trách lớn cỡ nào không?

Tôi đành phải ngậm điều thuốc lên miệng, vị cảnh sát trẻ không buồn ngược mắt lên liền nói:

- Ra ngoài hút thuốc!

Tôi thấy việc này không dễ xử lý, ít nhất tên nhóc con này không có ấn tượng tốt với tôi, lát nữa giải quyết thiên vị thì hỏng, hơn nữa xem dáng vẻ của cậu chàng thì nhất thời nửa khắc cũng làm không xong, tôi có lòng cứ thế dẫn người của Hồng Nhật lén đi ra ngoài, lại sợ họ không dám cũng không chịu, tôi đành nghĩ cách tìm người giúp đỡ, nếu nói dễ dàng nhất chắc chắn là tìm người phụ trách bây giờ --- bí thư Lưu, Dục Tài làm ra động tĩnh lớn như vậy chắc tên này đã sượng diên lên rồi, hăn quả thật cũng xin một khoản tiền cho chúng tôi, nhưng dựa theo quy hoạch và quy mô của Dục Tài hiện tại, chút tiền ấy cũng vừa đủ lát gạch nền cho mỗi phòng WC, bây giờ lão Lưu đang bận tiền đồ của mình, hăn là thời kỳ mẫn cảm, chuyện nhỏ nhặt này nhờ đến hăn, vậy nhờ gây bê bối cho hăn, sau này có tiếp xúc cũng khó khăn.

Cho nên tôi chỉ có thể tìm cục bảo an quốc gia, khác biệt duy nhất chính là tìm Lý Hà hay là Phí Tam Khẩu, gần như chỉ nghĩ mất một giây tôi liền quyết định tìm lão Phí, Lý Hà này mang cho tôi cảm giác hơi quá nghiêm túc, không có chỗ tốt. Hơn nữa hăn dường như đã dự liệu tôi sẽ có một ngày tỏ rõ thái độ với hăn: Kể chuyện không liên quan tới Dục Tài thì đừng làm phiền hăn, hơn nữa mỗi ngày hăn đều là tiếp xúc với gián điệp nước ngoài, bây giờ chưa biết chừng đang giả mạo lái buôn vũ khí ở góc nào trên

Trái Đất, tôi gọi một cuộc điện thoại tới nhờ hân tới đồn công an bảo hộ mấy tên đánh nhau, dường như cũng không thích hợp.

Lão Phí thì hiền lành hơn nhiều, hơn nữa chúng tôi mới vừa hợp tác xong, tôi gọi gọi điện thoại tới, lão Phí hiện vừa tan tầm ở một đơn vị nào đó, tôi nghe thấy một nữ đồng chí trong điện thoại đang hô tên gã cùng đi ăn cơm, lão Phí đồng ý qua loa, có thể là vừa dọn bàn vừa nghe tôi nói tình hình, không ngờ rằng lão gián điệp này khó xử nói:

- Việc này không dễ làm đâu, nếu chú tàng trữ súng ống gì đó bị bắt ngược lại dễ xử lý...

Tôi nói:

- Đừng nói linh tinh, anh mau mau nghĩ cách, nếu không em sẽ nói cho chị dâu biết đấy.

Lão Phí ngạc nhiên:

- Nói cho mẹ ấy cái gì?

Tôi cười lạnh khăng khặc:

- Em sẽ nói cho bà xã anh biết anh có người ở bên ngoài, lúc này gọi thân thiết lắm cơ...

Lão Phí cười khàn khặc:

- Người đó chính là bà xã anh.

Tôi:

- .....

Không thể không nói muốn uy hiếp loại người này thật sự rất khó, gã thuận miệng nói một câu đã tạo ra hiệu quả sương mù vừa thật vừa ảo. Đương nhiên, tôi không hề thật sự muốn uy hiếp gã, càng không định đi điều tra vị nữ đồng chí nọ có phải người yêu của gã hay không...

Lão Phí cười ha hả nói:

- Được rồi, anh nghĩ biện pháp cho, rảnh rồi giới thiệu một vài đồn công an cho chú làm quen, sau này chú quản lý trường cũng có chỗ tốt.

Tôi vừa mới cúp điện thoại không tới 3 giây thì điện thoại bên cạnh cảnh sát trẻ liền vang lên, cậu chàng vừa làm việc trong tay vừa nói vào trong điện thoại:

- Alo, alo, anh là ai? Được.

Cậu chàng buông điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn qua tôi nói:

- Các anh đi đi.

Tôi cũng rất buồn bực, không biết lão Phí nghĩ ra cách gì, tôi kéo Trình Phong Thu đi về phía cửa, đi được nửa đường thì thấy vị cảnh sát trẻ nọ đứng phắt dậy giống như đột ngột phản ứng lại chuyện gì đó, ngậy ra nói:

- Lúc này... hình như là cục trưởng của chúng ta.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61: Quần Anh Hội

Hiện tại tôi đã biết đồng chí ở cơ sở lão Phí nói là ai rồi, có điều ngẫm lại cũng đúng, có thể tiếp xúc sơ sơ tới Cục Bảo an quốc gia bọn họ thì cũng phải là cấp bậc cục trưởng này rồi, nếu gã thực sự tìm cảnh sát ở cơ sở để giải quyết thì sự việc sẽ càng phức tạp hơn.

Đám Trình Phong Thu theo tôi ra ngoài đều có chút xấu hổ lúng ta lúng túng, ông nông dân chất phác này kéo tay tôi nói xin lỗi:

- Tiêu đội trưởng, thêm phiền phức cho anh rồi.

Tôi vừa rút tay mình về từ trong cánh tay như kìm sắt của gã vừa nói:

- Việc nên làm, nên làm thôi, kế tiếp anh định làm thế nào?

Trình Phong Thu nói:

- Xe lửa cũng lỡ rồi, chỉ có thể đặt vé lại thôi.

Tôi nhìn thoáng qua hành lý đơn giản của họ, biết họ không có nhiều tiền, nói:

- Thế này đi, theo tôi về trường học ở vài ngày, chuyện vé xe lửa anh cũng đừng lo nữa.

Trình Phong Thu:

- Thế... thích hợp không?

Lúc này tôi thấy một hàng người đang lén lén lút lút men theo mép tường đồn công an mò ra ngoài, tôi cao giọng hô một tiếng:

- Đứng lại, cho bọn bay đi à?

Tiểu Lục sợ hãi quay đầu nhìn vị cảnh sát trẻ đang bận việc, khẩn trương nói:

- Cường ca, đừng hô mà.

Tôi cười hì hì liếc qua đám nông dân đang chà chà tay nói:

- Được, anh không hô, tụi bay tốt nhất cũng đừng hô. - Đám Trình Phong Thu như vô tình quây đám Tiểu Lục vào chính giữa, những nông dân này vô cùng quý trọng danh dự của mình, lần này bởi vì gặp đám Tiểu Lục trên xe lửa thì không nói, còn vào đồn công an luyện trung bình tấn cả nửa ngày, chỉ dựa vào điểm sau với họ mà nói thì chính là nỗi căm giận vô cùng, hiện hai bên nếu đều đã ra ngoài, bấy lang sói này xem ra là muốn trút giận.

Tròng mắt Tiểu Lục đảo nhanh như chớp, đám nông dân lấy 20 quây 20, ở ngay mặt hắn còn có một lỗ hồng, xem ra hắn còn muốn đánh chủ ý chuồn đi theo cửa này. Lúc này từ phía đối diện xuất hiện một đại hán, miệng kêu:

- Chú Cường, người đưa ra ngoài chưa, xảy ra chuyện gì? – Người này vừa nói vừa đập lên cửa xe, chiếc xe nọ bị cú đập này vang lên ‘xoảng’ một tiếng, bên dưới bốn chiếc bánh đều kéo ra vết xe vừa đen vừa dài, ước chừng kéo ra khoảng hơn nửa mét, nhìn mà thấy sợ.

Bảo Kim đi tới vừa vặn chặn lại chỗ hồng đó, gã ôm tay giọng như chuông đồng hỏi:

- Ai vs ai?

Tiểu Lục ngẩng đầu liếc qua tráng hán che khuất cả mặt trời này, mang theo tiếng nước nở nói:

- Bọn em quay lại còn không được sao? – Nói xong lại dẫn đầu đi vào trong đồn công an, hai nông dân tránh đường --- Xem ra họ cũng có một mặt không hiền hậu tí nào.

Tôi thấy đám Tiểu Lục bị tráng đi về phía vị cảnh sát trẻ, ngẫm nghĩ chúng chẳng qua cũng chỉ là vài tên lưu manh, không mắc phải tội gì làm người ta phẫn nộ cho lắm, hơn nữa cũng không cần thiết phải gây thêm thù hận, bèn xua tay nói:

- Bỏ đi, tụi bay xéo đi.

Đám Tiểu Lục vội vã cảm ơn rồi rút khom người vái tôi vài cái, hần vừa đi ra ngoài vài bước, lại quay đầu hỏi tôi:

- Cường ca, Dục Tài là anh mở à?

Tôi nghiêm mặt nói:

- Thì sao?

- ... Chỗ anh thiếu người không?

Tôi quan sát hần vài lần:

- Chỗ anh thiếu người nhóm bếp nấu cơm, không phải tụi bay muốn làm chứ?

Tiểu Lục vỗ đùi:

- Nhóm bếp nấu cơm là sở trường của bọn em đó. – Nói xong hắn kéo tới một tên lưu manh rất quen mắt nói với tôi:

- Anh thấy không, đây là anh Thang, món ‘vằn thắn Tường Kỳ’ chính là tổ truyền nhà bọn họ đấy.

Tôi nhìn kỹ ‘anh Thang’ này, nhận ra rồi, chính là vị ngày đó bị Kinh khờ đẩy vào nồi nước sôi, xem ra món nước thịt trăm năm này quả thật rất đủ dinh dưỡng, tên A Thang này bây giờ da mịn thịt mềm, tôi cười nói:

- Món canh trăm năm do đám các người làm ra?

Tiểu Lục vẽ mặt đau khổ nói:

- Điều này chẳng phải do cuộc sống bức bách sao? Tuy công việc của em có vẻ không đàng hoàng nhưng vằn thắn trong Tường Kỳ của bọn em thì không cần phải nói. Lần trước sau khi các anh đi bọn em cũng không ở lại đó nữa, muốn nói tìm một công việc đàng hoàng cũng không ai bằng lòng cần bọn em, nên chỉ có thể làm việc như này. Không gạt các anh, không có chuyên môn quả thật không được, hai ngày nay một cắc tiền cũng chẳng trộm nổi. Chỉ thuận tay mò hai chiếc túi du lịch, một chiếc là quần áo cũ còn một chiếc là hũ tro cốt, sợ ời là sợ. Bọn em còn mất tiền nhờ xe đưa về cho người ta...

Tôi vẫn nghiêm mặt nói:

- Đi tới chỗ anh có thể bảo đảm làm việc tốt không?

Tiểu Lục vỗ ngực nói:

- Ngày trước bọn em lăn lộn đó là do không còn cách. Ai không muốn cuộc sống đàng hoàng chứ, anh chỉ cần thu bọn em, vậy không cần phải nói, ‘kẻ sĩ chết vì tri kỷ...’ – nói xong thọc thọc anh Thang ở bên:

- Câu tiếp theo là gì?

Anh Thang:

- Một nữ không hầu hai chồng.

Tiểu Lục nói:

- Đúng, một nữ không hầu hai chồng.

Tôi cười nói:

- Đừng nói linh tinh, đi thuê xe rồi theo anh về trường học nào.

Nếu Tiểu Lục đã quy thuận, đám nông dân đành phải hạ tư thế, Tiểu Lục cố ý thuê hai chiếc xe, hãnh và một lũ lưu manh ngồi ở chiếc xe đằng sau, tôi để hết hành lý của đội Hồng Nhật lên xe của tôi, mang Trình Phong Thu và Bảo Kim dẫn đường đằng trước.

Trình Phong Thu liếc Bảo Kim hỏi:

- Vị huynh đệ này cũng là người luyện võ à?

Bảo Kim cười ha ha:

- Rất nhiều năm không luyện rồi.

Trình Phong Thu nói:

- Chắc chắn là công phu gia truyền phải không? Vừa nãy nhìn chiêu của anh tuyệt đối là từng khổ công luyện.

Bảo Kim gãi đầu nói:

- Xem như thế đi.

Sau đó suốt dọc đường hai người này bàn luận tung trời từ ngoại công đến nội gia công phu, Trình Phong Thu nói đến cao hứng kéo Bảo Kim hỏi:

- Anh bạn, hiện anh làm việc ở đâu?

Bảo Kim không nghĩ ngợi đáp:

- Tôi là công nhân nhà máy, vận ốc vít...

Trình Phong Thu há mồm tắc tiếng rất lâu, cuối cùng than:

- Bạn của Tiêu đội trưởng thật là tàng long ngọa hổ mà.

Xe tới trường học, Trình Phong Thu và Bảo Kim chuyển hành lý của đám đội viên ra bên ngoài, từ trên công trường bên cạnh, một đại hán đen nhẻm cầm hai viên gạch siêu lớn kêu to lao tới, hai công nhân đằng sau vừa đuổi vừa hô:

- Trả thêm cửa cho chúng ta...

Chờ đại hán đen đó lao tới gần thì mới phát hiện ra là Lý Quỳ, trong tay gã cầm hai viên gạch 40x60, không hề phân trần đập một viên về phía đỉnh đầu Bảo Kim, miệng mắng:

- Họ Đặng, chịu chết đi!

Tôi đàn ra vài giây mới phản ứng lại, Bảo Kim trong mắt gã hoàn toàn chính là Đặng Nguyên Giác, bị chuyện của đám Tiểu Lục làm rối lên, tôi đã quên mất việc này.

Bảo Kim né sang bên, dùng tay đánh lên cổ tay Lý Quỳ, tưởng rằng có thể đánh rơi viên gạch, nào ngờ Lý Quỳ đánh chủ ý muốn liều mạng, nắm chặt không buông, xoảng một tiếng, viên gạch kia liền đập cửa xe của tôi thành hình giọt nước. Lúc này viên gạch trên một tay khác của Lý Quỳ cũng đã lao tới, lại bị Trình Phong Thu chặn lại, gã khuyên nhủ:

- Người anh em này, chuyện gì từ từ nói.

Lý Quỳnh đang nóng mắt sớm không quen Trình Phong Thu, vung mạnh hai cánh tay, quát:

- Ai là anh em với ông? – Rồi sử ra chiêu số của rìu phủ chặt mạnh bảm mạnh, Trình Phong Thu và Bảo Kim đều không muốn thương tổn gã, chỉ có thể giáp công từ hai bên, chọn thời cơ đoạt viên gạch, Lý Quỳnh dùng gạch làm rìu, tuy không thuận tay nhưng dựa vào một cổ dũng lực lại đánh ngang tay với hai người. Ba người hai gạch, đánh loạn xì ngầu, bụi đất bay mù mịt.

Tiểu Lục vừa xuống xe liền có náo nhiệt để xem, có điều gã đã coi mình thành người của Dục Tài, bèn vừa đi tới gần vừa nói:

- Mấy người anh em, xảy ra chuyện gì?

Tôi trốn ở trong xe hô về phía hăn:

- Cút về, không muốn sống à? – Lời còn chưa dứt, một viên gạch của Lý Quỳnh lướt qua đầu hăn, hấy lên vài cọng tóc trắng tung bay đón gió, Tiểu Lục ‘Ồi chao’ một tiếng, lập tức ngã nhoài, bò ngược về trước, tổ chất chạy trốn quả là vượt trội.

Lúc này Lâm Xung từ xa chạy vọt tới, thuận tay xách chiếc xẻng sắt trong tay một công nhân, gã đi tới đằng sau Lý Quỳnh, để đầu xẻng lên bên đùi Lý Quỳnh, vung tay đập một nhát, Lý Quỳnh không kịp đề phòng ngã ngửa mặt lên trời, hai công nhân chờ ở đằng sau nhanh tay lẹ mắt mỗi người đoạt lấy một viên gạch rồi chạy đi như bay.

Lâm Xung chống xẻng tức giận nói với Lý Quỳnh:

- Thiết Ngưu, Tuấn Nghĩa ca ca nói với chú thế nào?

Lý Quỳ bò dậy phủi bụi đất trên người, trừng mắt với Bảo Kim nói:

- Lão Lư nói bây giờ gây khó dễ người thì không xem là hảo hán, nhưng người chớ chọc ta! – Nói xong hậm hực quay về. Lâm Xung gật đầu về phía Bảo Kim rồi cũng đi theo, Bảo Kim nhìn về phía xa xa, thấy hai bên cửa sổ ở các tầng của ký túc phía đối diện đứng đầy các hảo hán Lương Sơn, đều lẳng lặng nhìn về phía bên này. Tuy không nhìn rõ ánh mắt của họ nhưng địch ý kia lại vô cùng rõ ràng, Bảo Kim vẫn ôm quyền về phía đó, cười khổ một tiếng.

Trình Phong Thu kéo góc áo Bảo Kim hỏi:

- Người anh em, anh từng có xích mích với họ?

Bảo Kim than:

- Đều là chuyện vài chục năm trước.

Trình Phong Thu liếc đám hảo hán, buồn bực nói:

- Lúc đó các người vẫn đều là trẻ con phải không? Tôi và những người này từng luận bàn võ nghệ, ai nấy đều là người trung hậu, đâu ngờ lại mang hận như vậy.

Trình Phong Thu quan sát một mảnh vườn trường khí thế ngất trời ở xung quanh, cảm khái nói:

- Ở đây sau này chắc chắn là một nơi tốt. – Nói xong lại cười nói:

- Ô, chúng cũng tới rồi. – Tôi nhìn men theo ánh mắt gã, chỉ thấy Từ Đặc Long đang dạy 300 học sinh trung bình tấn, Đoàn Thiên Lang và hơn chục đồ đệ xen lẫn trong đó, không ngừng uốn nắn động tác của lũ nhóc, đừng nhìn Đoàn Thiên Lang thường ngày lạnh như băng, bây giờ lại là hai mắt tỏa sáng, vô cùng hăng hái.

Tôi nhìn về mặt ước ao của Trình Phong Thu, liền khoác tay lên vai gã nói:

- Lão Trình, bọn ông cũng tới đi.

Trình Phong Thu không ngờ rằng tôi sẽ đưa ra yêu cầu này, ngừng một hồi mới nói:

- Lũ trẻ trong trường học còn chờ chúng tôi trở về.

- Có bao nhiêu người?

- Cũng có ba bốn trăm.

Tôi nói dứt khoát:

- Đón tới luôn.

Trình Phong Thu nhìn tôi nói:

- Điều này... thích hợp không?

Tôi nói:

- Dục Tài có ngày hôm nay bọn ông cũng có một nửa công lao, có gì không thích hợp chứ? Bảo lũ trẻ đều tới hết đây đi, chỗ chúng ta chỉ lo ăn lo ở không thu học phí.

Trình Phong Thu hưng phấn nói:

- Chỉ dựa vào điểm này, chúng khẳng định đều có thể tới.

Lúc này Tiểu Lục còn chưa hết hoảng hốt cũng sáp lại gần:

- Cường ca, bọn em làm gì?

Tôi chỉ ngón tay nói:

- Căn tin ở bên kia, chuẩn bị hết cả rồi, làm cơm xong thì chọn túc xá, 4 người một phòng, thích phòng nào thì ở.

Tiểu Lục vung tay, lớn tiếng nói:

- Các anh em, chúng ta làm việc. – Một tên lưu manh nhoi đầu tới hỏi:

- Anh Lục, lần này chúng ta lừa ai, đánh nhau hay là lừa vàng bạc?

Tiểu Lục gõ mạnh cho hẵn một cái:

- Nấu cơm!

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62: Hãn Không Chỉ Một Mình.

A lại nhìn Đỗ Hưng, cười khinh miệt: “Anh hãy làm cái này trước.”

Nói xong đầu cúi xuống, dùng một tay chống đất, tay kia ôm chân, đầu dưới chân trên thẳng bằng 5 giây sau đó thật thân đứng lên rất đẹp, tiếng vỗ tay hoan hô ồ ạt.

Đỗ Hưng hất cằm, thấy A làm tư thế mời, Đỗ Hưng không chút suy nghĩ cũng nghiêng người, một tay chống đất, hai bắp chân như hai chiếc lá phiêu phiêu, lúc này mới dùng tay ôm chặt, tung người lên, nhưng vì không luyện quen nên lúc này không ổn, tay rung rung đảo đảo mấy cái mới ổn, rồi lại phát lực tung người mấy lần, Đỗ Hưng lúc này nói: “Là thế này hả?” vừa nói còn nhảy thêm mấy cái, mọi người ở dưới xem diễn trò đều cười lớn, cũng có người vỗ tay kêu tốt.

Người tinh ý đều có thể nhận ra Đỗ Hưng chưa từng luyện hip-hop, toàn dựa vào lực tay cùng thân thể miễn cưỡng biểu diễn, nhưng cũng vì vậy, độ khó càng lớn.

A rất mất tự nhiên: “Tính là anh làm được.”

Sau đó lại trồng cây chuối, hai tay làm trụ xoay liên tục vài vòng. Đỗ Hưng chẳng thèm nghỉ, lấy tay thay chân như diễn viên múa ba lê xoay quanh vũ đài, vừa xoay vừa nói: “Thế này có gì khó, so với lộn nhào còn dễ hơn.”

Mọi người đều cười và vỗ tay.

A không nhìn được, lấy cái mũ đội đầu ra, dùng vào đội ngũ. Lúc này trình diễn tiết mục bánh bao thích nhất, tên nhóc kia cũng thật nhanh nhẹn, mượn lực chạy nghiêng người như con quay quay vòng, bánh bao thích tiết mục này không phải vì cảm giác nó khó, nàng chỉ thấy bội phục đầu của một người sao cứng thế, không sợ đau, đội mũ xoay thì nàng cũng chẳng coi là hiếm lạ.

Người trẻ tuổi xoay xong đầu rồi xoay lưng, tựa như một con rùa đen vậy, tuy tên nhóc biểu diễn rất đạt, nhưng mọi người đều không tỏ thái độ, đều đang mong đợi Đỗ Hưng sẽ biểu diễn tiết mục gì đối lại.

Đỗ Hưng lần này quả nhiên lộ rõ vẻ khó khăn: “Ai nha, không dễ làm, làm sao có thể xoay được nhỉ?” Sau đó đột nhiên nói với tổ 3 nam 2 nữ thất bại nát bét: “Một người qua giúp ta, chờ ta chống lên thì hai người nắm chân tôi xoay nhé.”

Không chờ bọn nhóc kịp hiểu ý, Đỗ Hưng đã chống đầu xuống đất, chẳng qua không dùng tay vịn, thân rung rung muốn đổ. Đỗ Hưng còn quát lên với năm người đang ngây ngốc đứng bên: “hai người tới nhanh lên, một người đứng trái, một người đứng bên phải, đẩy theo một hướng là được?”

Coi mình như bình rượu, hiện tại cần một lực thuận kim hay nghịch kim đồng hồ. Hai cô gái khá nhanh trí, vội chạy qua, đồng thời xoay Đỗ Hưng. Quả nhiên Đỗ Hưng chậm chạp xoay tròn, đầu cắm xuống đất, tay ôm trước ngực, xoay nghiêng ngả, la lớn; ‘Xoay vài vòng nữa, chỉ cần không làm tụt quần áo ra là được.’

Ba nam cởi áo ngoài, chạy theo xoay Đỗ Hưng, Đỗ Hưng như một con quay càng lúc càng xoay nhanh.

Bọn người dưới đài được tràng no mắt, mọi người tiếp tục cười lớn, tiếng la càng lúc càng lớn.

Vẻ mặt A càng lúc càng khó coi, tên nhóc hiệu Đỗ Hưng hoàn toàn pha trò châm chọc bọn họ. Chờ khi Đỗ Hưng đứng dậy, một tên nhóc áo chữ P từ nhóm áo đen đi ra, không có chơi trò trồng chuối xoay nữa mà biểu diễn các bước chân di chuyển.

Hip-hop từ rất sớm có liên quan tới múa, bước di chuyển tổng hip-hop tuy không phải chủ yếu, nhưng là một kỹ nghệ không thể thiếu, P có kỹ thuật cơ bản khá tốt, biểu diễn có vị, nhìn qua đang liều mạng chạy nhưng không tiến thêm một bước, như đang chạy trên máy chạy vậy.

Xem ra nhóm áo đen đã tỉnh ngộ, biết không thể so công phu với Đỗ Hưng, đành so kỹ xảo vậy. Người không luyện qua hẳn không thể có cảm giác và tập theo, Đỗ Hưng có muốn nhảy theo cũng vô ích, điệu nhảy của tên nhóc giống như clacket. Mọi người đứng xem có vẻ như quen chờ Đỗ Hưng tạo sự kinh ngạc, hiện tại thấy Đỗ Hưng lại xuất tràng, đều cười lớn vỗ tay hò hét, cũng không quản Đỗ Hưng sẽ biểu diễn thứ gì.

Đỗ Hưng cũng có chút khùng, sau cùng dứt khoát không thêm nhảy, đứng trên vũ đài bắt đầu biểu diễn, lúc đầu còn chưa nhìn ra là thứ gì, dần dần mọi người đều bị hấp dẫn, Đỗ Hưng như một chiếc lông chim, nhẹ nhàng phiêu phiêu trong gió, cơ hồ chân không chạm đất, dù ai cũng không nói rõ đây là nhảy múa kiểu gì, nhưng tuyệt đối khi xem là một loại hưởng thụ.

Lần này đám người đứng dưới đài xem đều ngưng cười, bắt đầu yên tĩnh, không biết ai nói: “Anh ấy nhảy còn hay hơn Michael Jackson nhiều.”

Sau đó bọn họ bắt đầu vỗ tay theo nhịp nhảy, chợt một tiếng rè vang lên, mọi người đều nhìn về phía micro, phục vụ viên đang cầm micro lo lên: “Âm nhạc!”

Tiếng nhạc đình tai nhức óc lại vang lên, đèn laser chớp điên cuồng, mọi người đều điên rồi, một nữ sinh không để ý hết thấy hét lên: “Đỗ Hưng, em

yêu anh.”

Đỗ Hưng liếc mắt nhìn qua, cái liếc mắt làm nghiêng đổ vô số thiếu nữ, trong mắt bọn họ Đỗ Hưng không phải vốn thế này, nghiêm nhiên là một bạch mã vương tử, vũ đạo vua, cả bọn đều la lên: “Đỗ Hưng, em yêu anh, Đỗ Hưng, em yêu anh...”

Nhóm áo đen ảo não bỏ chạy, nhóm nhảy 3 nam 2 nữ ở lại trên bục phối hợp với Đỗ Hưng, thanh niên phái dưới tự nhiên không chịu tịch mịch, cũng lao lên bục nhảy cùng.

Chu Quý thấy Đỗ Hưng ở trên bục hô phong hoán vũ, cười mắg; “Con rùa đen này, sớm biết vậy mình tự lên..”

Tôi vỗ cái bụng phệ gồ lên của hắn; “Anh làm được?”

Chu Quý không thêm để ý; “Dù không được, nhưng cũng có chút thủ đoạn, cậu nên biết trên núi trừ An Đạo Toàn cùng Kim Đại Kiên mấy người, võ công của Đỗ Hưng chỉ có thể đếm từ dưới đếm lên..”

“Vậy còn anh?”

Chú Quý có lẽ sợ tôi đi hỏi Đỗ Hưng, cười he he nói: “Tôi càng thấp.”

Tôi lại nói đầu với anh ta vài câu rồi về chỗ, bánh bao đang uống bia tì tì, tôi trợn mắt hỏi : “Có phải lúc này em cũng la lên đúng không?”

Lý Sư Sư cười trộm, tôi thấy Lưu Bang đã biến mất, chỉ vào chỗ trống nói: “Tên nhóc kia đâu?”

Tần Thủy Hoàng chỉ bữu môi chỉ vào một góc, tôi quay sang nhìn, Lưu Bang hai tay giơ cao, eo mông lắc, đang cùng một phụ nữ trung niên mặt đầy mồ mả nhảy nhót, vừa nhìn đã biết là hắc quả phụ thiếu thốn tình dục, hai người liếc mắt đưa tình.

Tôi kéo Hạng Vũ hỏi nhỏ: “Anh Vũ, anh cùng hãn thân thuộc nhất, biết tên nhóc đó đã chịu kích thích thế nào về phương diện giá chứ?”

Hạng Vũ: “Anh gặp qua vợ hãn rồi, cung chẳng thế nào.”

“Đẹp chứ?”

Hạng Vũ gật gật đầu.

Tôi nổi lòng hiếu kỳ, hỏi: “so với sư sư thế nào?”

Hạng Vũ nhìn Lý Sư Sư: “Khó nói, Sư Sư kém hơn một bậc.”

Tôi kinh ngạc, lại nhìn Sư Sư, dáng thon thả, có khí chất, không điểm nào không phải là cực phẩm trong cực phẩm, Hạng Vũ cùng Lưu Bang là tử địch, còn có thể nói vậy, vậy nói rõ Lữ Hậu đẹp hơn Sư Sư đâu chỉ 1 bậc, chẳng lẽ Lưu Bang có vấn đề thần kinh, bị một mỹ nhân tuyệt thế xung kích mà sụp đổ? Nhất định là vấp ngã tình trường rồi.

Đương nhiên còn có khả năng là con mắt thẩm mỹ của Hạng Vũ cũng có vấn đề, tôi hỏi; “Vậy chị dâu Ngu Cơ so với Sư Sư thì thế nào?”

Hạng Vũ chậm rãi lắc đầu; “Ngu Cơ không rất đẹp, nhưng nàng có một loại... một loại...” Hạng Vũ mắt rực lửa, lại không thể hình dung ra được.

Tôi cung cấp một từ; “Miêu nữ?”

“Miêu nữ...” Hạng Vũ chậm rì rì nhắc lại: “Rất thích hợp, nàng ôn nhu như một con mèo nhỏ, mềm mềm nằm trong ngực anh, tín nhiệm anh vô cùng, nhưng có lúc rất khó gần, trước mặt người ngoài, tỏ ra độc lập cùng kiêu ngạo.”

Tôi đột nhiên muốn biết thẩm mỹ của Hạng Vũ liệu có vấn đề không: “Vậy chị dâu so với Bao Tử, ai đẹp hơn?”

Hạng Vũ cười đôn hậu, thương tiếc liếc tôi: “Muốn anh nói thật hả?”

“Không cần nói....”

Lúc này, không biết trên lầu xảy ra chuyện gì, bảy tám người đàn ông chạy âm ầm xuống, chen qua đám người đang nhảy nhót điên cuồng, chạy ra ngoài cửa lớn. Không tới nửa phút, phục vụ sinh mà tôi đánh giá cao tới gần tôi, nói thầm vào tai tôi: “Anh Tiêu, trên lầu có chuyện, quản lý Chu mời anh tới.”

Tôi nhìn thấy sự nôn óng trong mắt cậu ta, biết việc lớn xảy ra rồi, vội vàng đứng lên đi cùng, khi cách xa bàn tôi hỏi: “Chuyện gì?”

“Quản lý Chu bị người ta đâm.”

« sao ? » Tôi kinh hãi.

Phục vụ vội an ủi: “chẳng qua cũng không bị nặng.”

Tôi hơi an tâm, thấy tên nhóc này làm việc trầm ổn, đích xác là khả tạo chi tài, liền hỏi: “Cậu tên gì?”

“Tôn Tư Hân, anh cứ gọi len là nhóc Tôn là được.”

“Thông báo cho quản lý Đỗ chưa?”

“Quản lý Đỗ đã tới.”

Tôi gật đầu, lúc đi qua một bàn, tiện tay xách bình rượu, sau đó chấp tay sau lưng lên lầu, Lưu Bang cho là có việc tốt, cũng lén mò theo sau chúng tôi.

Tôi tiến vào một gian phòng, nhìn thấy cảnh bữa bộn, mấy nam phục vụ đang bận rộn thu dọn, Chu Quý nhăn mặt ngồi trên sô pha, Đỗ Hưng đi tới

đi lui, không ngừng chửi bới. Thấy Chu Quý không bị thương nặng, tôi buông chai rượu xuống; “Người đâu?”

“Chạy rồi.” Nói xong Chu Quý buông tay đang ôm hông, lúc này tôi mới thấy nơi bị đâm là một vết đao, máu chảy không ít, sô pha bị ướt đầm, không biết tôn tư hân kiếm ở đâu được thuốc kháng sinh cùng vải cứu thương đưa tới, Chu Quý nhận lấy nói: “Không sao, mọi người đều ra ngoài đi, lát nữa hãy thu dọn.”

Trong phòng chỉ còn Chu Quý, Đỗ Hưng, tôi mới hỏi vừa rồi chuyện gì.

Nguyên lai Chu Quý đang ở dưới lầu, có phục vụ tìm tới nói có người đánh lộn trên lầu, Chu Quý đi lên hỏi, mới biết khách ở hai phòng sát nhau tranh cãi vì hát quá lớn, cãi nhau rồi động tay chân. Chu Quý tới can, bị người đâm nhầm một đao. Chu Quý cởi quần dài, Đỗ Hưng giúp bôi thuốc bang bó, Đỗ Hưng nhìn miệng vết thương của Chu Quý, biết không đáng ngại mới thả lỏng. Anh ta cố ý cuốn chặt vết thương của Chu Quý lại, khiến Chu Quý đau nhe răng xuýt xoa, cười ha hả nói: “Cậu chẳng phải là cá sấu đất hạn sao, hông sao nộn thế.”

Chu Quý nằm sấp trên sô pha, rên hừ hừ: “Việc này còn chưa xong đâu.” Anh ta đột nhiên ngẩng đầu nói với tôi; ‘Cường, cậu có thù oán với ai khu này không?’

“Không có, sao vậy?”

“Không sao, cậu giúp tôi thông báo cho Ngô quân sư, chúng tôi sẽ nói sau.”

Ngày đầu tiên trông quán giúp tôi thì xảy ra chuyện, tôi cũng rất khó chịu, cũng hỏi anh ta cần đi viện không, Chu Quý dứt khoát nói: ‘Đừng làm khách kinh hoảng, tôi cũng không việc gì.’

Đỗ Hùng đưa tôi ra, nói qua loa: “Không sao, cậu ta cứ nằm một lúc là khỏe ngay, mọi người cứ tiếp tục chơi vui đi.” Sau đó tiến vào phòng.

Tôi không thể hiểu nổi, Lưu Bang đứng ở hành lang chợt nói: “Tôi thấy bạn cậu bị người chơi rồi.”

“ý gì vậy?”

Lưu Bang sờ cằm, âm hiểm phân tích: “người hai phòng náo loạn, đây là chuyện không đúng thứ nhất, cậu cũng thấy, ở trong phòng căn bản không nghe được âm thanh phòng kế bên. Sau đó hai nhóm người đánh lộn đều không dùng dao, người đen khuyên can thì lại lôi ra dùng, cậu không thấy kỳ lạ sao? Lúc mấy người kia chạy ra tôi cũng thấy, rõ ràng là cũng một bang nhóm, bạn cậu cũng chẳng phải đèn dầu cạn, người bình thường dù dùng dao tấn công cũng chẳng thể làm anh ta bị thương, hẳn là bị người giữ chặt tay không thể tránh né, may là người ta chỉ muốn hù dọa mới không có lấy mạng.”

Tôi nghe lời này cũng thấy đúng, nhưng sau cùng tôi lại không cho là vậy, hù dọa hảo hán lương sơn sao?

“Làm sao anh phân tích rõ ràng thế?”

Lưu Bang đắc ý: “Chơi ác, hạ độc, đâm sau lưng, anh là tổ tông.”

Tôi lúc này mới hiểu ra Chu Quý vì sao hỏi tôi có cừ nhân trong địa bàn không, anh ta không ngu, biết mình bị ám toán, anh ta kêu tôi báo cho Ngô Dụng vì muốn tìm người có đầu óc tới giải quyết sự kiện này.

Theo tôi biết, 108 anh hùng lương sơn quan hệ rất tốt, không giống như một cơ quan có 100 người, luôn có thân sơ cách biệt, 108 người không có chức doanh, không tăng lương, vị trí bài danh cũng không có quan hệ lợi hại, ngày ngày ngồi một chỗ uống rượu, quan hệ có thể không thân thiết?”

“Thủy Hử” chẳng viết không phân biệt trước sau, tứ hải giai huynh đệ là chi.

Dù không là thế, Chu Quý bị người đâm vào hông một dao, chẳng khác gì chọc vào đít Lương Sơn một dao, bọn thổ phỉ này, nhất là Lý Quỳ, rảnh rồi giết người toàn gai, chỉ vì một cái lều giản dị cũng tức điên lên, hiện tại có người vượt râu hùm, không khác chọc vào tổ ong vò vẽ rừng amazon, Thiên Cương Địa Sát đồng thời xuất động, tôi chính là thiên sát cô tình...

Tôi cũng thật đen đủi, vừa tiếp nhận quán bar đã xảy ra chuyện, Chu Quý càng xui hơn, mới làm phó giám đốc nửa ngày đã bị người đâm cho một nhát, đương nhiên xui nhất là người đứng sau lưng tất cả, không quản hấn tới cùng là ai, hấn đã chọc phải một người hấn không nên chọc vào nhất trong năm 2007-2008 này: phó giám đốc quán bar nghịch thời không Chu Quý, thân phận chân chính là hảo hán lương sơn số 92.

Hoàng Kiện Tường nói gì nhỉ? Hấn không chỉ một mình....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62: Ta Là Truyền Thuyết

Sơ, Dục Tài chi thành, đa dĩ miệt thể cường lương thị tình chi đồ sung xích kỳ gian

Trích sử ký - Dục Tài bản kỷ - Tư Mã Thiên. Dịch nghĩa đoạn trên là: Dục Tài buổi ban đầu là từ một bọn thổ phỉ cùng lưu manh dựng lên, tôi cảm thấy vô cùng tiếc nuối trước những lời này của Tư Mã Thiên.

Tôi mang về thêm vài nhóm người khiến không khí trong trường vốn đã vô cùng náo nhiệt lại tăng thêm chất xúc tác.

Vốn dĩ Đoàn Thiên Lang cùng các hảo hán có khúc mắc, nhưng trải qua giải thích, hiện tại xem như là chung sống hòa bình. Tôi cũng không phải lo lắng tới chuyện Trình Phong Thu cùng bọn Tiểu Lục xích mích nữa, trước mắt quan trọng nhất là giải quyết ân oán giữa Bảo Kim cùng các hảo hán. Công nhân xưởng máy Bảo Kim căn bản chẳng có địch ý với các hảo hán, nhưng Bảo Quang Như Lai Đặng Nguyên Giác lại chấp ảo không muốn chủ động hòa giải, điều này làm mọi người vô cùng khó giải quyết. Bảo Kim từ chối lời mời của Trình Phong Thu mời gã về ở chung phòng để tiện chiếu cố lẫn nhau. Anh ta ở một phòng đơn, có thể dễ dàng hiểu được cảm xúc của anh ấy, ở một tòa nhà nhỏ ngẩng mặt nhìn thấy nhau, mặc dù trước kia là anh hùng mà mình ngưỡng mộ, nhưng giờ họ lại mong muốn mau chóng giết mình, Bảo Kim cũng thật buồn bực. Còn nữa, Bảo Kim có ăn thịt hay không cũng là chuyện khó xử, Lỗ Trí Thâm nửa đường buộc phải xuất gia, quang minh chính đại là hòa thượng rượu thịt. Nhưng Đặng

Nguyên Giác là một đại sư pháp tướng trang nghiêm - điểm này tuyệt đối có thể nhìn thấy qua Bảo Kim, thực tế Bảo Kim khi vừa cai sữa đã bắt đầu ăn thịt, vừa tập nói bi bô mấy tiếng đã được cha nhét nửa lít rượu vào mồm. (cái này mình ... thích)

Sau khi sắp xếp xong cho nhóm Trình Phong Thu, tôi lúc này mới có thời gian kiểm tra cái xe của tôi, cửa xe bị Lý Quỳnh đập méo, không thể đóng nổi cái cửa, tôi đứng đập cửa hồi lâu mới khép lại được, nhưng vấn đề là chỉ cần xe xóc một cái là cái cửa nó lại tự mở ra, vô cùng chán. Sau đó Thang Long cầm tời khoan khoan lên cửa và thân xe 2 lỗ. Cứ thế tôi có thể lắp khóa khóa cửa xe lại, từ đó về sau khóa xe hoàn toàn là làm thủ công.

Hồ Tam Nương kéo Đồng Viện chạy ào ào qua tôi, tôi kinh ngạc hỏi Đồng Viện: “Em còn chưa đi à?”

Hồ Tam Nương thế mới phát hiện ra tôi, cô ấy cầm bộ tóc giả ra cầm trong tay quạt quạt: “Là chị lưu em ấy lại, giúp chị dạy mấy đứa bé gái, chú phải nhớ trả lương cho em ấy nhé.”

Tôi nhìn Đoàn Thiên Lang, lại nhìn Đồng Viện, cười he he. Đồng Viện cũng nhìn qua, nhíu mày: “Sao lão ta cũng ở đây?”. Cô bé trừng mắt nhìn tôi: “Anh cười cái gì mà cười? Em vốn đang nghĩ đi về nhà, nhưng mà lão Lang đã ở đây thì em cũng không về nữa.”

Tôi thản nhiên nói: “Được, tường cũ hủy đi còn thừa lại không ít gạch, em dẫn bọn nhỏ đi chặn nhé.”

Thành phần nhân viên trường Dục Tài hiện tại, trong vòng ba ngày nếu không đánh nhau một trận thì chắc đủ sức mở khoa quan hệ xã hội.

Tôi trở về hiệu cầm đồ, đúng lúc thấy Lý Sư Sư đang thu dọn đồ. Tôi hỏi cô ấy đi đâu, Sư Sư ngừng tay nói: “Em đang muốn nói với anh, có lẽ em phải ra ngoài một thời gian, em nhận một vai diễn trong phim.”

Tôi cười nói: “Cũng không chậm nhĩ, vai gì?”

Sư Sư: “Nữ chính, kỳ thật cũng là nhân viên chính luôn, đây là bộ phim về phụ nữ.”

Tôi nâng chén nước, vừa uống vừa hỏi: “Phim tên gì?”

Sư Sư ném cho tôi một cái cặp nhự: “Anh tự xem đi.”

Tôi thản nhiên mở ra trang đầu. Nước đang trong miệng lập tức phun phì phì ra, phía trên thành lỉnh in bốn chữ to: “Sư Sư truyền kỳ.”

Lý Sư Sư đoạt lại kịch bản, lau nước trên đó, oán trách: “Anh làm sao thế?”

Tôi ho khan: “Chuyện lớn như thế mà em không nói với anh một tiếng?” Tôi vốn nghĩ cố ấy nói đùa, nhưng vừa thấy tôi đã biết hẳn là thật, chẳng cần nói tới khí chất ngoại hình, chỉ nói tới chuyện về hiểu rõ triều Tống, ai có thể so được với bản thân Lý Sư Sư? Chỉ cần đạo diễn thật tâm muốn quay thì chẳng có lý do gì không chọn cô bé.

Lý Sư Sư vừa thu dọn đồ vừa nói: “Việc này rất gấp. Em cũng vừa ký hợp đồng xong, ngày mai phải có mặt tại đoàn làm phim.”

Tôi lại cầm lấy kịch bản lật qua coi, đột nhiên kinh ngạc nói: “Nhà đầu tư sản xuất là công ty truyền hình và điện ảnh Kim Đình, chẳng phải là công ty của thằng nhóc Kim Thiếu Viêm sao?”

Tôi hỏi Lý Sư Sư: “Vậy em đã gặp thằng nhóc đó chưa?”

Sư Sư thản nhiên nói: “Đây là một bộ phim đầu tư không lớn, anh ấy không đích thân tới xem, kỳ thật em chọn vai diễn này cũng là vì đầu tư nhỏ. Thời gian quay ngắn, vốn có một đoàn làm phim “Xích Bích” cũng

kêu em đi làm - nhưng em không đủ thời gian. Em cũng chỉ nhận mức cát xê thấp nhất, yêu cầu duy nhất là chỉ được quay trong vòng 10 tháng.”

Tôi cười khở: “Mình đóng vai mình, cũng không tự nhiên nhỉ?” Dù sao nếu là có đạo diễn nào đó định đóng phim theo câu chuyện của tôi, tôi sẽ nghĩ là lão ta đang làm khó tôi. Bởi vì tôi biết mình chẳng có làm ra sự tích quang huy khi gì cả, quay phim chẳng qua là lấy tài liệu giảng dạy phản diện về người trẻ tuổi còn được, còn Lý Sư Sư, “một đời danh kỹ” thanh danh cũng chẳng ra gì.

Lý Sư Sư dường như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, mỉm cười nói: “Mỗi chữ trong kịch bản em cũng đọc đi đọc lại nhiều lần, coi như đúng với sự thật, em muốn có một cơ hội giải thích - Lý Sư Sư, cũng không hoàn toàn là một...” cô bé không nói hết, nhưng tôi cũng hiểu ý.

Sau bữa cơm chiều tôi tuyên bố tin tức này, Bánh Bao hưng phấn, cô ấy còn mở hai chai bia rót cho mỗi người một cốc. Ngay cả Tào Xung cũng được uống gần nửa cốc, Bánh Bao giờ chén nói: “Em gái, chờ khi em thành minh tinh đừng quên mọi người nhé, em ở nhà mấy ngày chị dâu cũng không thể tiếp đãi chu đáo, sau này tìm em xin chữ ký đừng nói là không biết chị nhé.”

Lý Sư Sư nâng chén nói: “Chị dâu, trong mắt em chị là người phụ nữ tốt nhất thế giới, anh trai có một người vợ như chị là phúc phận của anh ấy...”

Lý Sư Sư nhìn mấy người Hạng Vũ, vốn đang muốn nói gì, lại ghen ngào không nói nên lời, tôi biết cô ấy đi đóng phim thì thời gian gặp mặt lại ngày càng ít cho nên thương cảm.

Bánh Bao cười hì hì: “Em nhìn xem kìa, khóc cái gì, đây là chuyện vui mà, đừng nói cái khác, chúc em thành công, nào, cụng ly.”

Mọi người đều nâng cốc, chạm cốc, mấy người Lưu Bang, Hạng Vũ cũng hiểu hàm nghĩa trong chén rượu này, họ yên lặng uống cạn, hết thấy

chúc phúc đều không cần phải nói, chỉ có Tào Xung nhấp môi, cau mày: “Thật đáng..” khiến chúng tôi phì cười.

Lý Sư Sư buông chén nói: “Cho nên việc dạy văn hóa cho Tiểu Xung sau này đành nhờ...” Nói xong cô bé nhìn quanh một lượt, từ Lưu Bang tới Kinh Khờ, rồi Chính béo, lại nhìn tôi cùng Bánh Bao, cuối cùng Sư Sư lại nhìn Tào Xung, trịnh trọng nói: “Tiểu Xung, sau này toàn dựa vào cháu đó, phải tự giác nhé.”

Chúng tôi đồng cảm, đồng loạt nói: “Uống rượu, uống rượu...”

Tôi bỗng thoáng có ý tưởng: “Kỳ thật Tiểu Xung cũng có thể tới trường Dục Tài học mà.”

Bánh Bao tỏ ra do dự: “Em thấy hay là cho nó đi học trường tiểu học quốc lập, chỗ các anh là chính quy chắc?”

Cô ấy vừa nói thế lại khiến tôi càng kiên định với ý kiến của mình, Sư Sư đi rồi, thay vì để Tào Xung ngày ngày cùng Chính béo chơi game thì tốt nhất cho nó tới trường Dục Tài rèn luyện. Mấy trường tiểu học bình thường, căn bản là tôi chẳng phải không nghĩ tới, mà là do không ai so với tôi hiểu rõ hơn ở mấy cái trường đó có thể dạy được thứ gì hay ho.

Hạng Vũ buông đũa nói: “Ngày mai anh và chú cùng đi qua xem sao.”

Chẳng biết Lưu Bang nhớ lại chuyện gì, híp mắt nói: “Có lẽ lại một lần nữa trải qua cũng tốt.”

Tần Thủy Hoàng cảm khái: “Anh cúng muện đi.” lại nhìn Kinh khờ đang ngồi bên cười khúc khích: “Nếu may không đi thị tội nhĩ.” Xem ra năm đó Kinh khờ tạo ra bóng ma tâm lý lớn cho Chính béo, có một câu tôi xấu hổ không dám nói ra, mấy người ngồi đây đều là hình mẫu điện ảnh, Hạng Vũ cùng Lưu Bang thì khỏi nói, cho dù Kinh khờ bản thân cũng có mùi vị đặc trưng của sát thủ, đại khái chỉ riêng Tần Thủy Hoàng là không một đạo

diễn nào chọn một diễn viên là một tên béo ục ịch, đương nhiên, trước đó tôi cũng không thể tin nổi cách nói Tần Thủy Hoàng là một tên béo ú. Có lẽ là do thủ pháp miêu tả trong sách sử, trong sách chỉ viết Việt Vương Câu Tiễn “Điều uế nhi sài thanh”, viết Lưu Bang “Long chuẩn nhi long nhan” (mặt là mặt rồng), chưa có quyển sách nào miêu tả hoàng đế “người này là một tên béo (đại ý là thế)” -- tôi vốn không tin trong số rất nhiều hoàng đế Trung Quốc không có một người béo.

Bánh Bao ghé vào tai Sư Sư nói nhỏ: “Em gái, vai của em có kịch tính không?”

Lý Sư Sư đỏ mặt nói: “Kịch bản em xem rồi, đều là dùng các đạo cụ cùng quay từ xa thôi.”

Vấn đề này tôi còn thật chưa từng nghĩ tới, hiện tại các nhà sản xuất không dùng kỹ xảo đặc biệt để hấp dẫn người xem, theo Lý Sư Sư, bộ phim cũng đầu tư nhỏ, đạo diễn cũng chẳng nổi tiếng, gần như chắc chắn là hàng thải rồi, Kim Thiếu Viêm chẳng lẽ thật sự bị tôi đập cho một cái thành ngơ luôn?

Hơn 9 sáng ngày hôm sau, tôi mới rời giường, thằng nhóc Tào Xung đã tắm rửa ăn mặc gọn gàng ngồi xem TV lâu rồi, xem ra Tào Tháo thật sự muốn bồi dưỡng nó thành một chính trị gia, ít nhất trước việc Tào Xung nghiêm khắc với bản thân, Tào Tháo đã thành công, nhớ tôi năm xưa vì tranh chức tổ trưởng đã phải cố gắng một tuần liền, chủ nhiệm lớp lúc đó hơi điên khùng, rất thích những học sinh đến sớm, còn viết lên bản đen “Bảng quang vinh”, mỗi ngày ba học sinh đến đầu tiên sẽ được ghi danh lên bảng, nhóm trưởng một tháng chọn lại một lần, cứ căn cứ bảng đến sớm ưu tiên chọn hoặc liên nhiệm. Cứ thế một tuần lễ tôi dậy sớm điên cuồng, nhưng sau đó tôi phát hiện mặc kệ tôi dậy sớm cỡ nào luôn có hai đứa ở gần trường đến sớm hơn tôi, mỗi lần tôi chạy như điên tới lớp, lại thấy người ta đã sắp đến đủ cả rồi. Khó khăn lắm mới có lần thấy một thằng đang chạy vào lớp, tôi vừa chạy vừa gọi tên nó, làm bộ có lời muốn nói với

nó, không ngờ nó cũng chẳng ngu, nhanh như chớp chạy vào lớp viết tên mình lên vị trí thứ nhất trên bảng rồi nói: “Giờ mà nói đi...”

Tôi cố ý muốn đưa Tào Xung vào tập thể là muốn nó hiểu được, mặc kệ là triều đại nào, từ nhỏ phải thích ứng cạnh tranh cùng lục đục, như thế nó mới tốt hơn anh ba của nó bị anh cả bức bối làm thơ.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63: Bài Học Liều Mạng

Chúng tôi đi ra ngoài, Hạng Vũ thấy bản thân mình lái xe mới mà tôi thì lái chiếc xe bánh mì (nát đường hời) nên ngại, anh ấy đi tới trước chiếc xe bánh mì yêu thương vuốt ve xe: “Hay là chúng ta cứ lái cái này đi, chiếc xe kia trả lại cho người ta.”

Anh ấy kéo Tào Xung theo thói quen đi tới cửa sau xe, vừa thấy cái khóa móc cửa đã cười vui: “Chú Cường, đây quả là công nghệ cao hỉ, nào, vứt chìa khóa cho anh.”

Tôi nói: “Anh qua bên kia đi, chỗ đó còn phải lắp cái nắm tay, chờ lúc nào rảnh thì lắp thêm là được.”

Tào Xung đứng ở ngoài nhìn vào xe, bỗng giơ bàn tay nhỏ bé chỉ vào ghế trước nói: “Con muốn ngồi trước.”

Tôi nói: “Nhỏ tí xiu không thể ngồi trước.”

Hạng Vũ nói: “Chú ôm Tiểu Xung ngồi trước, anh lái xe.”

Bây giờ Hạng Vũ lái xe rất lẹ, Tào Xung lần đầu tiên thấy người lái xe, nó quay đầu qua tập trung nhìn chăm chăm các thao tác của Hạng Vũ, Hạng Vũ hỏi nó: “Muốn học không?”

Tào Xung cũng nhìn ra khoảng cách giữa chỗ ngồi và chân ga khá lớn, giọng vô cùng non nớt: “Chân cháu không đủ dài.” Thằng nhỏ thông minh hơn người, chớp mắt đã nhìn ra muốn lái xe thì tay và chân phải phối hợp.

Hạng Vũ đặt Tào Xung ngồi lên đùi, nói: “Giờ chú dạy cháu lái thế nào, chú là chân của cháu, cháu cứ giẫm chút là được, tay của chú là tay của cháu, cháu ra lệnh thế nào chú làm thế đó.”

Tào Xung hứng khởi: “Vậy, được ạ.”

Hạng Vũ lại một lần nữa tắt máy, sau đó bắt đầu làm mẫu lại cho Tào Xung nhìn, khi chúng tôi còn chưa vào số 3 thì Tào Xung đã vỗ tay lái nói: “Được rồi, được rồi, cháu biết rồi.”

Hạng Vũ dừng xe tắt máy, mới vừa kéo phanh xe lên Tào Xung đã vươn đôi tay bé nhỏ nắm lấy vô lăng, nói: “Chú cứ buông vô lăng ra.”

Hạng Vũ cười ha ha buông ra, Tào Xung dẫm lên chân trái Hạng Vũ nói: “Cháu giờ đang giẫm lên bộ ly hợp (chân côn), chú giúp cháu đạp một cái.”

Hạng Vũ cười nói: “Hiểu.”

Tào Xung lại dùng cái chân nhỏ của mình đạp nhẹ lên đùi Hạng Vũ, xe chậm rãi chuyển động, Tào Xung vui sướng giơ tay hét to. Hạng Vũ bỗng dè hai tay thẳng nhỏ lên tay lái nói: “Tiểu Xung, hiện tại tùy cháu chỉnh hướng, mạng của chú và ba ba cháu giao hết cho cháu, cháu có thể đảm bảo an toàn không?”

Tào Xung đỏ mồ hôi, lại chấp ảo gạt đầu, Hạng Vũ thật sự buông tay ra, tôi vốn lơ đãng cười hì hì. Lúc này đã hồn phi phách tán, hét lên: “Anh Vũ, chơi quá lỗ rồi đó?”

Hạng Vũ nhìn tôi lắc đầu, nói: “Phải tin vào Tiểu Xung.”

Cứ thế, Tào Xung ôm vô lăng đưa xe ra khỏi con ngõ nhỏ, lúc trên đường lớn Tào Xung cũng không buông tay. Đứa nhỏ trời sinh đã vô cùng hiểu kỳ, được lái xe là thỏa mãn lớn nhất với nó. Lúc đầu nó còn có thể điều chỉnh phương hướng hợp lý, sau đó lại nổi thú ham chơi, lái xe trên

đường thẳng lại như rắn bò. Tôi mặt trắng bệch, tóc dựng ngược, mấy lần yêu cầu xuống xe đều bị hai tên kia bỏ qua. Hạng Vũ còn trắng trợn gãi tay sau đầu, thản nhiên để Tào Xung tùy ý xử lý.

Tới chỗ thông thoáng, Hạng Vũ càng thoải mái vào số 3. Xe lao về phía trước với tốc độ 65km/h, trong thành phố tốc độ này là đã bị phạt tiền rồi.

Do tốc độ kích thích, Tào Xung mặt đỏ bừng, nhưng không thể không nói kỹ xảo năm vô lăng của nó đã vô cùng nhuần nhuyễn, đúng lúc này, phía trước xuất hiện một ngã tư đông đúc, cảnh sát đang đứng trên bục chỉ huy phân làn, các loại xe như dòng nước không ngừng qua lại. Mặc dù còn cách một đoạn, nhưng Hạng Vũ chẳng chút giảm tốc, tôi miễn cưỡng cười nói: “Anh Vũ, ..., còn chơi nữa hả?”

Hạng Vũ căn bản chẳng để ý tới tôi, vẫn ung dung nhìn Tào Xung ngồi trong lòng, chẳng có chút biểu hiện nào cho thấy anh ấy muốn can thiệp.

Lúc này, Tào Xung đã có chút luống cuống, đôi tay nhỏ nhắn của nó nắm chặt vô lăng, mắt tròn trợn. Lại không chút nhớ tới giờ phải làm gì. Xe chúng tôi điên cuồng mà nhẹ nhàng vượt quá vô số xe khác cùng chiều. Tự... tự sát lao thẳng tới khu trung tâm.

Tôi cảm thấy mặc kệ là tâm thần hay thân thể đều trống rỗng. Giống như hình nộm bằng giấy gặp gió thổi là đổ, lúc này tôi hoàn toàn hiểu được, mặc kệ là anh hùng hay phản đồ, muốn là có thể trước khi chết còn hô được vài câu cũng chẳng dễ dàng gì, dù có hô “Hào hán tha mạng” cũng thế.

Lúc này Tào Xung kiên cường hơn tôi nhiều, lúc xe tôi muốn lao vào đám xe đang dừng, Tào Xung hô to như khóc: “Dừng!”

Kít.....

Tiếng phanh xe chói tai truyền thật xa, cảnh sát đang đứng quay lưng về phía bọn tôi ngạc nhiên quay lại nhìn, nhưng không rõ tại sao anh cảnh sát

đó lại tiếp tục bận bịu phân chia làn đường.

Giao thông vô cùng đông đúc, dòng xe cộ trước mắt gọn gàng xuyên toa, tôi đâm vào cửa kính xe, hét lên: “Mẹ tổ cha nó.” Chúng tôi đều hiểu chỉ cần Tào Xung hét lên chậm hai ba giây, chúng tôi hiện tại đã thành đồng lửa bốc cháy ngàn ngút. Hạng Vũ mạng mình cũng chẳng thêm quý, đương nhiên sẽ chẳng để ý tới tính mạng người khác.

Tào Xung như thần kinh vẫn cầm tay lái, nhìn chăm chăm về phía trước. Hạng Vũ chậm rãi nắm lấy vô lăng, Tào Xung ngẩng đầu lên, mắt ầng nước, nó ủy khuất nói: “Chú sao không sớm dừng lại?”

Hạng Vũ mỉm cười, ôm nó đặt qua lòng tôi, đèn xanh sáng lên, anh ấy lái xe qua ngã tư, sau đó mới thoải mái quay lại nói với Tào Xung: “Chúng ta đã nói trước xe là cho cháu lái, chú chỉ là máy móc của cháu thôi, cháu không kêu chú dừng sao chú dám dừng?”

Tào Xung lau nước mắt, chẳng chút sợ hãi yếu thế giương mắt nhìn Hạng Vũ.

Hạng Vũ ghé vào tay lái, chậm chậm nói với Tào Xung: “Chú dạy cháu lái xe vì để cho cháu hiểu được, một, không có chuyện gì là không thể làm được, người tự tìm cho mình lí do đều là hèn nhát; thứ hai, chuyện đáp ứng người khác nhất định phải làm được, cháu đáp ứng đảm bảo an toàn cho chú và ba ba cháu, cháu có thể cho là chú nói đùa, nhưng là đàn ông, vua không nói chơi (quân vô hí ngôn); cuối cùng, vĩnh viễn không được ỷ lại vào người khác giúp cháu thoát khỏi cảnh, cháu hiểu cả chưa?”

Tào Xung suy tư một lúc, cuối cùng gật đầu: “Cháu hiểu rồi, cháu không trách chú Hạng nữa.”

Hạng Vũ cười ha hả, bấy giờ mới phát hiện mặt tôi xanh lét, hỏi tôi: “Chú Cường, chú sao thế?”

Hai mắt tôi nhìn chăm chăm anh Vũ, cũng chẳng nói gì.

Hạng Vũ bị tôi nhìn chăm chăm dựng cả tóc gáy, cẩn thận vỗ vỗ vai tôi: “Này?”

Tôi mở cửa kính xe, ọe, ới ra, hồi lâu mới lấy vài tờ giấy thơm lau miệng, hung hãn nói: “Sau này em mà ngồi xe anh lái, em là cháu anh.”

Hạng Vũ cùng Tào Xung đều cười, tôi lập tức tỉnh ngộ tôi có làm cháu anh ấy cũng là chiếm lợi lớn, bởi vì theo bối phận tôi nên là cháu mấy chục đời của anh ấy, nhất là tính theo Bánh Bao. Hơn nữa dù là anh bạn nhỏ Tào Xung ở đây, kỳ thật năm nay cũng đã hơn một nghìn tuổi rồi.

Kỳ thật tôi cũng hiểu được, Hạng Vũ dạy cho Tào Xung bài học quan trọng nhất trước kia cho nó ra ngoài - đúng là một bài học liều mạng.

Chúng tôi tới trường Dục Tài thì nơi này vẫn là cảnh tượng sinh long hoạt hổ, nơi nơi là bụi bặm, giàn giáo, hầm hố, công nhân đang làm việc, cần cầu cùng xe lu âm ầm, mặt đất rung lên, mặc dù có chút dị biệt nhưng vẫn có thể coi là công trường bình thường, nhưng loại hình thức liên hợp làm việc quy mô lớn thế này hẳn là lần đầu thấy trong dân gian, tôi phỏng chừng ít nhất có hơn trăm vệ tinh gián điệp của các quốc gia khác đang nhìn chăm chăm chúng tôi. Bọn họ chắc đang suy đoán chính phủ vì cái gì lại muốn xây dựng một khu dân cư có quy mô như một căn cứ quân sự. Hoặc là buồn bực vì sao ở đây không xuất hiện bóng dáng giàn hỏa tiễn hay là vũ khí nguyên tử.

Tào Xung xuống xe nắm tay tôi, hết nhìn bên này lại qua bên kia, không ngừng hỏi tôi đây là cái gì, đừng nói là nó, ngay cả Hạng Vũ chứng kiến cảnh tượng này cũng sửng sốt. Khi anh ấy chứng kiến cần cầu nhẹ nhàng kéo khối bê tông vài tấn lên cao hơn mười mét, anh ấy thở dài, anh ấy lúc này mới ý thức được thời đại này “lực năng giang đỉnh” (lực năng bạt đỉnh) bất quá là để làm cừu vạn thôi.

Tôi dẫn hai người tới đồng nhà cũ, mặc dù các công trình bên cạnh còn chưa xây xong. Mấy tòa kiến trúc thấp cũ vẫn tỏ ra kém cạnh hơn hẳn. Bọn nhỏ mới vừa tập thể dục buổi sáng xong, nhưng chưa từng nhàn rỗi, tốp năm tốp ba tập trung quanh giáo viên, tập tấn, luyện quyền. Mấy giáo viên cũng đủ loại tạp nham, thượng vàng hạ cám, có chỗ lấy đoàn hảo hán Lương Sơn làm đại biểu, có nơi bọn nhỏ tập trung tới bên các đại biểu Thiên Lang võ quán của Đoàn Thiên Lang, Đoàn Thiên Báo. Còn có đội đặc huấn nữ do Hồ Tam Nương cùng Đồng Viện dẫn đầu, Bảo Kim tuy còn võ công như xưa nhưng không biết dạy thế nào, tự mình tập luyện giữa khu đất trống, xung quanh là một bọn nhỏ. Bọn Tiểu Lục có vẻ là những người bận bịu nhất, hướng dẫn một đám bọn nhỏ xếp hàng trước cửa nhà ăn, thức ăn còn nóng hổi, còn có đứa nhỏ đang cầm bánh đậu ăn....

Tôi hỏi Tào Xung: “Thích nơi này chứ?”

Tào Xung gật đầu: “Thích.”

“Đi tìm một thầy giáo mà học đi. Con xem con muốn học gì?”

Hiện tại vì còn chưa hình thành một hệ thống học tập, bọn nhỏ đều căn cứ sở thích mà mình thích để chọn lựa, thường có đứa nhỏ nghe chuyện ở bên thú vị liền chạy qua. Nhân mạch thịnh vượng nhất lại là lớp khinh công của tên mập với dáng vẻ ngây thơ Đoàn Thiên Báo, Tào Xung dóm trái ngó phải, bỗng nhiên chạy tới chỗ một đám rải rác vài người do Trình Phong Thu dạy, cũng tập trung bình tấn.

Lúc này Trình Phong Thu cũng thấy tôi. Đi qua nói chuyện, anh ấy nhìn Tào Xung, hỏi tôi: “Đây là...”

“A ha, con em. Đến học bản sự.”

Vừa nói câu này xong tôi đã thấy không ổn rồi, các hảo hán chung quanh lập tức vây lại, hơn mười người đều hỏi: “Chú kiếm đâu ra con?”

Đới Tung đang dẫn Vương Ngũ Hoa chạy một vòng quanh thao trường, lúc chạy qua bên người tôi hô lên: “Chú Cường, cho con chú học chạy với anh, đảm bảo trong vòng 1 năm chạy 110m vượt rào vượt mốc 9s.”

Vương Ngũ Hoa vừa chạy vừa nói: “Sư phụ, 9s không tính cái gì, con nhất định vượt mốc 10 giây.”

Trương Thanh tiến lên nói: “Đừng tranh, đừng tranh, để cho nó tự chọn.” Nói xong lệnh cho đồ đệ ở bên: “Đồ đệ, biểu diễn cho bọn họ xem chút, ném con chim trên cây kia.”

Đứa nhỏ thử thử nửa cái bánh nhân đậu đang ăn dở, đi về phía trước, chỉ cách cây 15m nhắm con chim, vung tay ném, như lưu tinh cản nguyệt, chúng tôi trơ mắt nhìn con chim nhỏ... tiếp tục rĩa lông.

Mọi người run sợ một hồi, chợt nghe nơi cửa nhà ăn cách đó thật xa có tiếng hét thảm “Ai da...”, quay lại nhìn thấy, A Thang (Thang Long) máu mũi chảy ròng ròng, trên mặt đất là nửa cái bánh nhân đậu,... Đứa nhỏ ở tại trường Dục Tài, sớm đã luyện được ý thức nguy cơ vô cùng nhạy cảm, nó thuận tay lấy một cái xong đội lên đầu hét lên: “Hôm nay bánh nhân đậu là con ném sai.”

Không ngờ Trương Thanh lại vỗ gáy nó, vô cùng khó xử, một lúc sau mới cố gắng tìm lại chút thể diện: “Mặc dù độ chính xác hơi kém tí xiu, nhưng lực đạo cũng mạnh mà.”

Đồng Bình duỗi tay kéo Tào Xung, dụ dỗ: “Ngoan, chú dẫn cháu đi xem cá vàng.”

Tào Xung rút tay ra khỏi tay Đồng Bình, tiếp tục đứng tấn, nghiêm mặt nói: “Học công phu phải tập tốt kỹ năng cơ bản, mọi người có hiểu không?”

Mọi người sững sờ, lập tức cười phá lên.

Trình Phong Thu cười nói: “Đứa nhỏ có duyên với tôi, tôi thu nó làm nhập thất đệ tử.”

Tôi ngồi xổm xuống nói với Tào Xung: “Sau này con ở đây có sợ không?”

Tào Xung lưu luyến nhìn Hạng Vũ, nhưng vẫn nói: “Con không sợ, nhưng con sẽ nhớ mọi người, cả chị Bánh Bao nữa.”

Tôi nói: “Không sao, ba ba cứ cuối tuần lại dẫn con về nhà.”

Lúc này Đới Tung dẫn Vương Ngũ Hoa đã chạy hết tiếp một vòng nữa, nghe thấy bọn tôi nói chuyện, hô lên: “Đón gì mà đón, đi theo anh luyện đi, đến lúc đó chạy hai bước là về tới nhà.”

Cứ thế, chúng tôi để đứa nhỏ Tào Xung ở đó. Tôi cũng không nói thân phận thực của Tào Xung cho các hảo hán, tôi nghĩ để nó đi theo một người hiện đại như Trình Phong Thu thì thật sự có trợ giúp cho cuộc sống sau này.

Khi tôi cùng Hạng Vũ lên xe chuẩn bị về, một người đàn ông tầm 30 tuổi đi xe đạp điện vừa lúc đi qua bên chúng tôi, anh ta thấy chúng tôi mới vừa đi ra, dừng xe lại, chân chống đất hỏi: “Ê, phía trước là trường Dục Tài hả?”

“Đúng thế.”

Người nọ cũng chẳng đáp lời định đạp xe đi tiếp, tôi vội gọi lại hỏi: “Anh bạn, xe đạp điện bao nhiêu tiền thế?”

Người nọ mắt ngoan lệ, vốn đang xuất thần, nghe tôi hỏi, ngẩn người, bất đắc dĩ nói: “Một nghìn sáu.”

Tôi quay đầu nói với Hạng Vũ: “Em thấy nên mua cho Bánh Bao một chiếc.”

Người nọ vừa định đi, tôi lại gọi anh ta dừng lại hỏi: “Mấy ngày nạp điện một lần?”

“...3 ngày.” Giọng điệu vô cùng chán ghét.

Tôi cũng chẳng muốn nói thêm: “Cảm ơn, họ gì thế?”

Người nọ rốt cục cũng không thể chịu nổi nữa, đạp xe vội rời đi, khi đi xa chỉ vút lại một cái tên: “Lệ Thiên”.

oOo

Chú Thích:

Trương Thanh (张清) là một trong 36 Thiên Cang Tinh nằm trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, sao Thiên Tiệp Tinh, biệt hiệu là Một Vũ Tiễn (没羽箭), có biệt tài ném đá rất cao cường.

Đánh một lúc 14 viên tướng của Tống Giang (Từ Ninh, Yến Thuận, Hàn Thao, Bành Kỉ, Hồ Diên Chúc, Lôi Hoành, Chu Đồng, Dương Chí, Quan Thắng, Hắc Tử Văn, Đồng Bình, Sách Siêu, Tuyên Tán, Lưu Đường). Lại có thêm hai viên phó tướng là Cung Vượng và Đinh Đắc Tôn. Cả ba người bị Ngô Dụng bày mưu bắt và đầu hàng Lương Sơn Bạc.

Trong trận đánh Điền Hổ, Trương Thanh đã giả dạng một người khác và đột nhập vào quân Điền Hổ, rồi lấy Quỳnh Anh. Vì Quỳnh Anh có mối thù với Điền Định, Ô Lê quốc cừu nên cả hai cùng nhau nội ứng ngoại hợp, chiếm Uy Thắng Châu. Điền Hổ chạy tới huyện Tương Viên (nơi Quỳnh Anh đóng quân), Trương Thanh cùng vợ đã bắt Điền Hổ. Hai người cùng nhau theo nghĩa quân Lương Sơn đánh Vương Khánh, hai người lập công to trong các trận Kì Sơn, Nam Phong Phủ, ...

Khi đi đánh Phương Lạp, Trương Thanh, Đồng Bình bị Lệ Thiên Nhuận giết ở ải Độc Tùng. Quỳnh Anh cùng vợ chồng Diệp Thanh tìm đến lùm

xác chồng về, nàng cũng tự sát theo chồng trước ải. Vợ chồng Diệp Thanh nuôi nấng con của họ là Trương Tiết. Sau này, Trương Tiết đánh bại quân Kim, lập công với Đại Tống.

Lệ Thiên: một trong bát đại thiên vương dưới trướng Phương Tịch. đã giết chết Trương Thanh, Đồng Bình ở ải Độc Tùng.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64: Nhất Tuần Tam Đấu

Lệ Thiên đi xe đạp điện tới trường Dục Tài gây sự!

Cảm giác đầu tiên của tôi là tức giận, vì các bạn biết đấy, từ trang bị của một cá nhân cho thấy người đó có coi trọng đối thủ không. Giống trong quá khứ, hai hiệp khách quyết đấu, hông đeo đao, tay cầm thương, thắt lưng quần nhuyễn kiếm, trong lòng có ám khí, cưỡi ngựa cao lớn mà tới – như thế dù đánh không lại cũng có thể chạy.

Nhưng đối thủ lại cầm bát mì tới tìm bạn quyết đấu, vậy nói rõ người ta chẳng thèm để bạn vào mắt, đương nhiên còn có thể là đối thủ ôm quyết tâm hãn là phải chết đến để làm bạn khó chịu.

Vấn đề là, mặc kệ tên họ Lệ kia làm thế vì mục đích nào trong hai mục đích kia tôi cũng không thể chịu nổi, Dục Tài không phải nơi để quyết đấu, thời đại này càng không phải là thời đại quyết đấu, hơn nữa Lệ Thiên cùng các hảo hán có tử cừu, Trương Thanh chết vào tay Lệ Thiên, còn anh bạn thân đi xe đạp điện này cũng chẳng có kết cục gì tốt, sau khi bị bắt còn khiến Lữ Tuấn Nghĩa chết oan, ngẫm lại tôi đã muốn ói rồi.

“Lệ Thiên?” Hạng Vũ thì thảo lăm bầm một lần, sau đó vỗ vai tôi: “Quay lại xem, anh tìm nó lâu lắm rồi.” Bây giờ tôi mới nhớ ra anh ấy đã đáp ứng Trương Thuận giúp báo thù.

Hạng Vũ sai bước đi vào trường, tôi chạy theo sau hô lên: “Anh Vũ, lát nữa đừng ra tay ...”

Hạng Vũ vừa đi vừa nói: “Chẳng phải chú vừa nói muốn có chiếc xe chạy điện à? Không cần mua.”

Tôi đổ mồ hôi, em nói muốn xe đạp điện bao giờ?

Chưa đi được mấy bước đã thấy cả đám hảo hán đông nghìn nghịt vây lấy Lệ Thiên, xem ra bọn họ đã nhận ra hãn, Lâm Xung cùng Đới Tung đứng bên Trương Thanh, hiển nhiên là vì đề phòng anh ta xúc động rồi làm bừa. Tiểu Phong (đệ tử của thằng Trương Thanh - quên tên, ai nhớ điền dùm) ngẩng đầu nhìn Trương Thanh, tò mò hỏi: “Sư phụ, làm sao thịt trên mặt sư phụ lại run run thế, dạy con được không?”

Lư Tuấn Nghĩa đứng đầu. Không ngừng lấy tay ngăn lại đám người đang bạo động muốn lao ra khiêu chiến, anh ấy nhìn Lệ Thiên: “Mày dám tới một mình, có chuyện gì?”

Lệ Thiên bị vây ở giữa, vẫn bình tĩnh tự nhiên. Hãn chống một chân xuống đất, hai tay chống lên xe, lạnh lùng đánh giá các hảo hán, một lúc lâu mới nói: “Tao tới hạ chiến thư.”

Trương Thanh bước lên trước một bước, nói lớn: “Đến đây, sau đó giờ đầu ra chịu chết.”

Lệ Thiên cười ha hả nói: “Mày cũng xứng sao? Tiêu Cường đâu, kêu nó ra đây gặp tao.”

Tôi lúc này vừa mới đi tới chợt nghe hãn gọi tên tôi. Lập tức kinh hãi, không ngờ còn liên quan tới tôi, vội tiến lên hỏi: “Gọi tao có việc gì?”

Lệ Thiên thấy tôi cũng sững sờ, nghi hoặc hỏi lại: “Mày là Tiêu Cường?”

Tôi ngậm điếu thuốc, sờ toàn thân mới biết bật lửa để trên xe, thấy gần đó có tàn thuốc chưa cháy hết vội nhặt lên châm lửa, thở phào nói: “Chính là tao.”

Lệ Thiên cũng choáng, mãi lúc lâu mới bình tĩnh, ôm quyền chào tôi: “Vừa rồi nhìn nhầm.”

Đồng Bình kêu lên: “Thằng họ Lệ, mày bớt lằng nhằng đi. Mày rốt cục tới làm gì?”

Tôi nhìn càng ngày càng nhiều người xúm lại bên nói với Lệ Thiên: “Nơi này không tiện, chúng ta đi chỗ khác nói.”

Lệ Thiên xuống xe, lấy cái khóa ở hông xuống khóa xe. Tôi phì cười nói: “Cứ vứt đấy, chẳng ma nào trộm đâu.”

Lệ Thiên ngẩng đầu nhìn quanh nói: “Không được, xung quanh đây đầy bọn thợ xây.”

Tôi khinh bỉ hắt, thợ xây ở đây đều là thợ xây xây căn cứ không quân, ai giàu hơn họ? Thật sự là làm xấu mặt Bát đại thiên vương.

Thế vậy mà Lệ Thiên vẫn nhất quyết khóa xe lại, tôi thật sự muốn đạp cho hắn hai phát, không thể tưởng tượng nổi, người đánh trọng thương Trương Thuận lại là một thằng đàn ông nhỏ mọn thế.

Lúc này Thời Thiên chọc lưng tôi rồi bỏ đi, rất nhanh tôi đã hiểu ý, tôi liếc nhìn bọn Tiểu Lục chỉ vào cái xe của Lệ Thiên, bọn Tiểu Lục lúc này đều trầm ổn, nhìn tôi gật gật đầu....

Lệ Thiên khóa kỹ xe, bỗng liếc thấy Bảo Kim, ngạc nhiên nói: “Đặng quốc sư, ngài sao cũng ở chung với bọn người này à? Thủ lĩnh kêu ngài tới gặp sao ngài không tới?”

Bảo Kim nói: “Thủ lĩnh? Là Phương đại ca à?”

Lệ Thiên lắc đầu: “Không phải, là một người khác...”

Bảo Kim cắt lời: “Ngoại trừ Phương đại ca, ta không gặp ai hết, người anh em, chuyện kiếp trước anh khuyên chú nên nhìn thoáng ra.”

Lệ Thiên trừng mắt nhìn Bảo Kim, nhổ nước bọt xuống đất, lại không nói gì, đi theo mấy người Lữ Tuấn Nghĩa tới phòng học. Lệ Thiên nếu nhớ tới chuyện cũ, lại trở thành một người tàn nhẫn vô cùng.

Bảo Kim cũng lơ đãng, đi theo sau chúng tôi.

Các hảo hán tiến tới cầu thang, ngăn người không liên quan ở ngoài cửa, kéo rèm, mấy người đứng che cửa sổ lại. Mấy người Lâm Xung bảo vệ Ngô Dụng cùng Lữ Tuấn Nghĩa, Lệ Thiên thấy các hảo hán bày trận chờ địch, cười lạnh nói: “Bọn mày còn sợ tao chạy à?”

Hắn lấy từ trong túi ra một phong thư, đưa cho tôi: “Tiêu Cường, ân oán không đơn giản là Bát đại thiên vương chúng tôi cùng Lương Sơn, còn là giữa thủ lĩnh của chúng tôi với cậu.” Lệ Thiên vung tay, thư bay tới phía tôi, tôi tiếp được, theo thói quen giơ lên trước ánh sáng nhìn nhìn, sau đó xé mở, bên trong là một tờ giấy in A4, trên đó viết: “Cường các hạ, kẻ hèn mang theo Bát đại thiên vương đến chào đồng liêu, ân oán kiếp trước hãy chấm dứt vào kiếp này, chúng tôi vô cùng vinh hạnh, từ hôm nay trở đi, lấy đơn vị là tuần, nguyện song phương xuất tam anh chiến đấu, sinh tử tùy mệnh....”

Đọc tới đây tôi nhú mày nói: “Viết cái khi gì thế?”

Lệ Thiên chỉ phong thư nói: “Bên trong còn có một tờ nói trắng ra...”

Tôi theo lời hắn lại lấy từ trong phong thư một tờ giấy, mở ra thấy viết: “Chú Cường, chào chú, ở chung với các hảo hán Lương Sơn quen rồi chứ? Thay anh cùng Bát đại thiên vương ân cần hỏi thăm bọn họ, đương nhiên còn có các vị anh hùng khác, cũng không nói rõ ở đây. Chú có lẽ cũng biết, họ đời trước cũng có không ít chuyện không thoải mái, đã có cơ hội hiện tại gặp lại, chúng ta nên trợ giúp họ kết thúc, có náo nhiệt để xem, thật sự là

một chuyện đáng cao hứng! Anh có ý thế này: Chúng ta cứ lấy kỳ hạn 10 ngày một lần, phái ra 3 người thi đấu, còn việc ra tay nặng nhẹ thì chẳng phải chúng ta quản. Vì tăng sự thú vị của trò chơi, Anh đề nghị mỗi lần chúng ta đều bỏ ra một khoản tiền đặt cược, tạm định là 100.000 đi, Anh biết chú cũng không có nhiều. Nhưng chút tiền thế cũng có nhĩ, chú nếu là không đồng ý anh cũng không hết cách, anh cũng xin lỗi chuyện xảy ra với Lưu Bang và quán rượu khi trước, nếu chú coi đây là uy hiếp, anh cũng đành phải nói với chú, đúng, đây là uy hiếp! Chú nếu không đáp ứng anh sẽ không ngừng gây họa cho chú, cuối cùng, anh là ai. Cái này cũng chẳng quan trọng, Sáu Lưu sớm muộn cũng nói cho chú. Mặt khác: Thời gian cùng địa điểm quyết đấu, phương thức quyết đấu chúng ta có thể bàn qua rồi mới tiến hành.”

Tôi đọc xong thư, chuyển cho các hảo hán, bọn họ sau khi xem xong, có người tức điên, có người cười lạnh, có người mặt chẳng chút thay đổi - đó là không biết chữ.

Xem ra Sáu Lưu nói người nọ không cam lòng rốt cục đã lộ diện. Chỉ là tôi không ngờ hắn dùng loại phương pháp trực tiếp tới thế. Theo ngôn ngữ người này nói, hắn dù có chút bất cần đời, nhưng tuổi hắn là không nhỏ. Có thể nhận ra rõ ràng rằng hắn muốn mượn thân phận đặc thù của các vị khách của tôi chế tạo phiền toái, đối bản thân tôi cũng còn không có ý tứ đuổi tận giết tuyệt.

Tôi nhìn thoáng qua Lệ Thiên: “Anh còn chuyện gì khác để nói không?”

Tôi hỏi thế, kỳ thật là muốn ám chỉ các hảo hán, Lệ Thiên là tín sứ, để hắn đi. Tôi đã nhìn ra, bọn thổ phỉ cừu hận đỏ mắt. Căn bản không phải không có ý giết người. Nhất là Trương Thanh, Đồng Bình, Lý Quỳnh mấy tên đầu lĩnh, lão luyện thành thực như Lư Tuấn Nghĩa, Lâm Xung cũng đang do dự.

Lúc này cửa phòng bị đá tung, có người hét to: “Lệ Thiên, mặc kệ mày thân phận gì, hôm nay đừng mơ ra khỏi cửa này.” Đúng là anh em họ Nguyễn đang dìu Trương Thuận, phía sau là Đoàn Cảnh Trụ đi khắp khềnh.

Lệ Thiên lúc này hoàn toàn thay đổi thành con người khác, trừng đôi mắt đỏ quạch nhìn mọi người vô cùng cuồng vọng: “Tao vốn cũng định là người thi đấu vòng đầu tiên với bọn mày, sớm nghe nói bọn cường đạo Lương Sơn thằng nào cũng vút đi, đều cậy người đông thế mạnh, bọn mày một lượt lao lên hay từng thằng tiến lên nhận lấy cái chết, Lệ mỗ há lại sợ hãi?”

Hắn nói biến thân liền biến thân, người đàn ông nhỏ thỏ vừa rồi hiện giờ lại càn quấy tới mức muốn một mình san bằng Lương Sơn.

Lập tức các hảo hán nhốn nháo, Trương Thuận bồng cúi đầu thật sâu trước mọi người: “Các huynh đệ, nhờ các anh em, hôm nay thằng này không chết, Trương Thuận cũng không còn mặt mũi mà sống nữa.”

Các hảo hán dù giận, nhưng cũng không có ai tùy tiện tiến lên tấn công, chẳng phải là trên chiến trường, muốn nhiều người bọn họ vây công một người, quả là chuyện không thể làm được, nhưng nếu muốn chọn ra một người có thể khiến mọi người yên tâm tiến lên khiêu chiến cũng rất khó, Bát đại thiên vương mỗi người đều dũng mãnh hơn người ai ai cũng biết, Lương Sơn tới đây đại tướng năng chinh thiện chiến không ít, nhưng Lâm Xung, Đồng Bình giỏi về mã chiến, còn về đơn đả độc đấu thì lại chẳng ai có thể nắm chắc đơn đấu thắng được, đến lúc đó an nguy là chuyện nhỏ, làm mất thể diện của Lương Sơn còn bị các huynh đệ chửi mắng mới là việc lớn.

Bảo Kim bồng đứng bên cạnh Lệ Thiên cao giọng nói: “Các vị, tôi mặc dù vô ý cùng các vị là địch, nhưng tiếc là tôi cũng đứng trong hàng ngũ Bát đại thiên vương, không thể trơ mắt nhìn đồng minh khi xưa chết trận, các vị nếu muốn ý đông hiệp yếu, Đặng mỗ đành phải quên mình vì nghĩa.”

Lúc này Hạng Vũ vẫn trầm mặc đi tới trước mặt Trương Thuận vỗ vỗ vai anh ấy, đi tới trước hai bước, chỉ vào Lê Thiên nói: “Tao đánh với mày.”

Lê Thiên thấy một tên to con tới khiêu chiến, liền hỏi: “Mày là người phương nào?”

Hạng Vũ khoát tay, lại chỉ Trương Thuận: “Nó là bạn tao, tao hứa với nó sẽ báo thù cho nó, mày đánh thì đánh, không dám thì thôi.”

Lê Thiên thấy Hạng Vũ lạ mặt, vẫn cho rằng chỉ là một tên to con bình thường thôi, vỗ bàn nói: “Được, tao xử mày trước.”

Hạng Vũ gật đầu với Bảo Kim đang đứng che cho Lê Thiên, tỏ ý anh ta hãy tránh ra, Bảo Kim thấy Hạng Vũ chỉ có một mình, đành đi qua bên.

Trương Thanh tiến lên một bước: “Hạng đại ca, đây là chuyện giữa Lương Sơn cùng Phương Tịch, thịnh tình của đại ca bọn em nhận, nhưng...”

Hạng Vũ cắt lời: “Chuyện anh đã đáp ứng người nhất định phải làm được, chú yên tâm, anh không giết nó đâu, các chú còn cơ hội.”

Lê Thiên thấy có người khẩu khí còn lớn hơn mình, giận giữ cười gằn, ôm quyền với Hạng Vũ: “Bên ngoài, mời.”

Hạng Vũ đá văng vài cái bàn, thản nhiên nói: “Ở đây đi, bắt quá hai ba chiêu, làm gì phiền toái thế?”

Lê Thiên rốt cục không thể nhịn nổi, “Hô...”, một quyền đâm thẳng mặt Hạng Vũ, Hạng Vũ vươn bàn tay to bắt lấy nắm tay của hắn, đồng thời lui về sau nửa bước, kéo. Thân thể Lê Thiên lập tức bị kéo bay lên không, nắm tay khổng lồ của Hạng Vũ cũng đâm tới, Lê Thiên căn bản không ngờ tên to con lạ mặt này lại nhanh vậy, thấy nắm tay như cái nồi đâm tới. Biết không ổn, vội uốn mình muốn hóa giải, nhưng thân thể đã có xu thế trầm

xuống, chờ hăn là một cú đá không thể né tránh, nhưng Lệ Thiên cũng giỏi, trong độc ác có khéo léo, trong lúc cấp bách theo lực kéo chân cặp lấy hông Hạng Vũ. Dù sao anh ta cũng cao gần 1m8 vậy mà lúc này bổ nhào vào lòng Hạng Vũ lại như trẻ con bị người lớn ôm, cực kỳ quý dị.

Hạng Vũ thấy đối thủ muốn áp sát cận chiến, hai tay vung trước ngực muốn lao thẳng tới đè ngã đối phương, Lệ Thiên quát lên, dùng hai khuỷu tay đỡ bả vai Hạng Vũ, hai chân vận sức. Hạng Vũ tay chưa kịp nắm lấy đối thủ, đã bị té ngã xuống. Mọi người đứng xem đều cực kỳ sợ hãi.

Rầm rầm, hai người ngã đè sập mấy cái bàn. Sau một lúc, Hạng Vũ nhẩy bật dậy. Lệ Thiên nằm trong đống bàn gãy rên rỉ.

Nguyên lai vốn bị đè ở dưới, Hạng Vũ trong đường tơ kẽ tóc, lắc hông đổi vị trí cho Lệ Thiên, hăn xui xẻo bị thân thể khổng lồ của Hạng Vũ đè xuống, một tay bị trật khớp, khí trong ngực cũng hết sạch.

Lệ Thiên nằm trên mặt đất đầu váng mắt hoa mãi một lúc mới đứng lên nổi, cánh tay vất vèo trên vai, con mắt mê man, dường như không biết đang ở đâu.

Hạng Vũ chỉ vào mũi hăn nói: “Lưỡng quốc giao binh không chém sứ giả, mày cút đi.”

Lệ Thiên lão đảo vài lần mới đứng vững, rốt cục không còn ngạo khí như trước, không nói không rằng đi thẳng ra cửa. Các hảo hán thấy hăn đã vậy, cũng không ai động thủ đả thương nữa, mặc cho hăn ôm cánh tay đi ra ngoài.

Không ngờ, hăn đi tới cửa lại đụng đầu một người, Lệ Thiên đang lúc uất ức, dùng cánh tay lành lặn đẩy người, hung hăng nói: “Đừng cản đường.” Người tới đúng là Đoàn Thiên Lang, anh ta khi nào thì chịu qua thiệt thòi thế này, tiện tay hất tay Lệ Thiên ra. Lệ Thiên giận giữ, dùng khuỷu tay đánh về phía mặt Đoàn Thiên Lang. Đoàn Thiên Lang lại ra tay ngăn lại,

không ngờ đây là hư chiêu, tay Lệ Thiên mỗ xuống ngực Đoàn Thiên Lang. Đoàn Thiên Lang cũng không thể đỡ nổi, chậm một nhịp. Khi thấy anh ta sắp bị thương, đột nhiên một đôi tay thon thon đẩy mu bàn tay Lệ Thiên, Lệ Thiên chiêu đã dùng hết, không thể ngừng được đánh vào tường.

Cứu Đoàn Thiên Lang đúng là Đồng Viện thiện dụng Thái Cực quyền.

Lệ Thiên lại chịu thiệt nhìn hai người trước mặt, sầu thảm: “Dục Tài quả nhiên ngọa hổ tàng long.” Dứt lời người không quay lại đi thẳng.

Hai người lại đứng nhìn nhau, Đồng Viện lãnh đạm nói: “Mặc dù tôi với anh không hợp nhau, nhưng dù sao hiện tại đều là người của Dục Tài.”

Đoàn Thiên Lang nghe xong không tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu với Đồng Viện, chấp tay sau lưng rời đi.

Lệ Thiên mặc dù bị thương nhưng cuối cùng vẫn ly khai nơi này, không khiến tôi phải phí công suy nghĩ hủy thi diệt tích. Nếu để bọn thổ phỉ ra tay, không tai nạn chết người mới là lạ, Hạng Vũ cố ý đích thân ra tay, xem ra là hiểu được bản khoả của tôi. Sở bá vương mặc dù vẻ ngoài thô kệch, nhưng đôi khi rất mẫn cảm hiểu ý người khác.

Bảo Kim thở dài, nhìn qua phong chiến thư một lần, nói với tôi: “Người này đều triệu hoán bọn Bát đại thiên vương, xem ra chính là vì muốn đấu sống đấu chết với chú, chú định làm sao?”

“Còn có thể làm gì, gặp chiêu đỡ chiêu, thuận theo tự nhiên.”

Bảo Kim lúng túng nói: “Vậy chúng ta nói trước, đánh nhau anh chỉ có thể không giúp bên nào hết.”

Tôi kéo màn che phòng học ra, nhìn Lệ Thiên đang đi ra, nhìn chăm chăm nói: “Trước tiên anh đừng nói, còn có kịch hay để xem.”

Lệ Thiên thở dài đi tới bên cạnh chiếc xe đạp điện, mở khóa, sau đó bật công tắc, một lát sau thấy có chút lạ, hần cúi đầu nhìn thoáng qua, hét lên: “Bình ắc quy của tao đâu, bình ắc quy đâu rồi?”

Tiểu Lục mấy người đứng quanh, cười he he.

Lệ Thiên hỏi bọn nó: “Bọn mày thấy bình ắc quy của tao đâu không?”

Cả bọn Tiểu Lục đồng loạt lắc đầu.

Lệ Thiên lúc này lại trở thành một người đàn ông trong thế tục, hần tức giận phân bua: “Cái bình ắc quy có khóa mà, người bình thường sao có thể nhanh chóng trộm đi thế, còn có bọn mày một mực ở đây còn gì?”

Tiểu Lục ngồi xếp bằng dưới đất, hai tay xòe ra: “Bọn tôi đều là đầu bếp, lấy ắc quy của ông làm gì? Ông nếu không tin cứ vào nhà bếp mà lục, bất quá bọn tôi cũng phải phái người đi theo, buổi sáng còn lại không ít bánh nhân đậu mà.”

Lệ Thiên dậm chân, cứ thế đi xe không có bình ắc quy, một tay lái xe lắc la lắc lư rời đi trên đường đất, lần đến trường Dục Tài này, thật dọa người, ngay cả bình ắc quy cũng mất, từ tinh thần tới vật chất đều bị bọn tôi chơi cho thảm luôn.

Người có kinh nghiệm có thể biết, không có bình ắc quy, xe đạp điện đi vô cùng nặng, hơn nữa lái một tay, Lệ Tiên đi mãi mới khỏi tầm mắt bọn tôi.

Tôi vỗ vai Thời Thiên: “Thế nào, làm thế này so với ném xe của hần xuống mương tổn hại hơn chứ?”

Thời Thiên cười he he, phi thân lên trên nóc nhà, biến mất.

Tiểu Lục nhìn xem, lấy một cái ắc quy từ dưới mông ra, chậm rãi đi về nhà bếp làm món ăn cho bọn trẻ.

SỬ THƯỢNG ĐẾ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65: Biệt Thự Núi Xuân Không

Đối với kẻ đứng sau lưng, hết thảy các hảo hán đều không có cảm giác gì đặc biệt, bọn họ chỉ quan tâm tới việc quyết đấu với Bát đại thiên vương, mặc dù bọn họ vị tất đã không biết là kẻ đó lợi dụng ân oán của họ.

Lập trường của Bảo Kim rất rõ ràng: Không giúp bên nào hết, mặc dù vài phút trước anh ấy đứng chung với Lệ Thiên, nhưng các hảo hán cũng không vì thế mà làm khó anh ấy, ngược lại càng thân mật với anh ấy hơn.

Bảo Kim nói: Nếu vừa rồi anh ấy không đứng ra, các hảo hán khẳng định sẽ xem thường anh ấy, cuối cùng anh ấy vỗ vai tôi: Đây là tình cảm giới giang hồ.

Không thể không nói, tôi còn không có cách nào hiểu rõ bọn thổ phỉ này.

Hiện tại, tôi chỉ hi vọng Thời Thiên có thể nhanh chóng tra ra kết quả, ít nhất tôi phải biết tại sao kẻ đó lại làm khó tôi.

Trở lại tiệm cầm đồ, vừa ra cửa đã thấy Lý Sư Sư ngồi gần người, tôi không hiểu hỏi: “Sao em còn chưa đi?”

Lý Sư Sư chống cằm, vô thần nói: “Lại về, đoàn làm phim vừa tập hợp đã giải tán.”

“Vì sao?”

Lý Sư Sư cười khở: “Là Kim Thiếu Viêm, bước phê duyệt cuối cùng anh ấy nói mình thậm chí còn không biết có một kế hoạch thế này, trải qua các chuyên gia trong ngành đánh giá, họ cho rằng hạng mục này nhất định sẽ thua lỗ, sau đó chỉ trong vòng nửa giờ đoàn làm phim đã tan tành mây khói, hiện tại đạo diễn của bọn em đã được điều đi Vân Nam...” Nói xong, cô bé vo viên một tờ giấy, ném lên bàn: “Đây là chi phiếu bồi thường 150.000NDT.”

Nếu Lý Sư Sư thật sự là một người mới. Cho dù không đóng gì nhận được khoản tiền đó cũng không chịu thiệt, dù sao cũng chẳng mất gì, sau này còn có cơ hội. Nhưng tôi biết, bộ phim này chất chứa toàn bộ sự kỳ vọng của cô bé.

Tôi tiến tới bên, nói nhỏ nhẹ: “Vậy em gặp Kim Thiếu Viêm rồi à?”

Lý Sư Sư lắc đầu: “Anh ấy thậm chí không biết em tham gia đoàn làm phim.” Cô bé bỗng cầm lấy tay tôi nói: “Chẳng phải anh nói anh ấy ra nước ngoài rồi sao? Thế này là thế nào?”

Tôi thở dài nói: “Kỳ thật nó cùng em đều là khách của anh.”

“...Chuyện này em cũng mơ hồ đoán được một chút. Nhưng là trong đó có chút chi tiết không khớp, bọn anh từng là bạn tốt, vì sao hiện tại ngay cả số điện thoại cũng không có?”

Tôi lại thở dài: “Khác biệt duy nhất là nó tới từ tương lai, lần đầu chúng ta gặp nhau là ngày 12 tháng 6, nhưng nó trở về từ ngày 17 tháng 6..” Tôi kể lại tỉ mỉ cho Lý Sư Sư một lần, ánh mắt cô bé thỉnh thoảng lại lộ rõ vẻ giật mình.

Lý Sư Sư che miệng nói: “Chẳng trách em luôn nghĩ có hai Kim Thiếu Viêm, anh còn nói bọn họ là anh em song sinh....”

Tôi nói: “Anh gọi tên Kim Thiếu Viêm tới từ tương lai là Kim 2, xem ra nó thật sự thích em, đêm trước khi nó hợp nhất với Kim 1 nó cũng tới thỉnh cầu anh giới thiệu em cho nó, Kim 2 và Kim 1 dù là cùng một thân thể, nhưng tính cách cùng sự trải nghiệm là khác nhau hoàn toàn, hiện tại Kim 1 cơ bản chỉ là một cậu ấm chơi bời lêu lổng.”

Lý Sư Sư thất thần: “Nói vậy Kim Thiếu Viêm hiện tại chỉ biết anh, có điều trí nhớ duy nhất là anh đánh ngất hẳn, cho nên các anh là cừu nhân?”

Tôi gật đầu: “Cho nên anh vẫn luôn lo lắng nó thấy em, nó biết chúng ta có quan hệ, anh sợ nó vì vậy mà hận lây qua em...” Tôi thấy Lý Sư Sư ảm đạm buồn rầu, nói tiếp: “Em rất rất muốn quay bộ phim đó hả?”

Lý Sư Sư nhìn tôi cười miễn cưỡng: “Trường của anh chẳng phải còn thiếu giáo viên dạy văn hóa hả -- trước mắt em có thể dạy tiểu học được.”

Tôi biết cô bé dù nói thế, nhưng bộ phim này đã cắm rễ trong lòng cô bé rồi...

Buổi tối, tôi từng thử sưu tầm một số chứng cứ Kim 2 đã từng tồn tại. Ví dụ Tần Thủy Hoàng trước kia dùng máy ảnh chụp lại. Sau đó mới nhớ 1 ngày trước khi Kim 2 trở về, tôi chỉ muốn kiếm 500 vạn, dù cho chúng tôi sau này trở thành bằng hữu, tôi cũng chưa từng mong muốn chuyện đã xảy ra quấy rầy nó: Kỳ thật dù là ảnh chụp cũng chẳng nói lên điều gì. Nếu bạn đang có râu, bạn cạo râu đi, cơ quan tình báo Mỹ phải mất mười mấy giờ không ăn không ngủ để tìm chứng cứ chứng minh bạn đích thực là bạn, hiện tại khoa học kỹ thuật đã quá phát triển rồi.

Tôi đột nhiên cũng hơi nhớ Kim 2, thằng nhóc là người anh em có thể cùng chúng tôi đi uống rượu Mao Đài.

Rạng sáng 1 giờ, Thời Thiên truyền tin tới: “Lệ Thiên đi về phía núi Xuân Không, bọn họ có người tiếp ứng, anh không thể bám theo.”

Tôi nghe tiếng anh ấy rất yếu, vội hỏi: “Anh không sao chứ?”

“...Bị chút vết thương ngoài da, tên kia khinh công thật không kém anh chút nào.”

“Là ai trong Bát đại thiên vương?”

“Không biết, công phu của hắn rất tốt, nhưng hiển nhiên không phải người như bọn anh.”

Núi Xuân Không nghe rất quen tai, hơn nữa có người yểm hộ đối phương, hắn là ở chỗ đó.

Sáng sớm hôm sau, tôi một mình lái xe lên đường cao tốc, theo biển chỉ đường vòng vài vòng rồi rẽ ra đường chính, ven đường là thảm hoa cỏ trải dài, nhìn ra xa lại có bóng núi, không ngờ phong cảnh lại rất đẹp.

Tôi sợ dĩ không mang ai theo là vì không muốn qua bắt mắt, các hảo hán cùng đám trợ thủ của Phương Tịch như chó với mèo, gặp mặt tất phải sút đầu mẻ trán, còn tôi tìm kẻ đứng sau lưng vì hóa giải vấn đề giữa hai chúng tôi, tránh cho trường hợp xấu xuất hiện, còn về vấn đề an toàn, nếu hắn muốn hại tôi thì sớm đã làm, vì thế tốt nhất quang minh chính đại một chút, ngay cả gạch cũng không mang theo dù chỉ một viên, tôi không cho rằng tôi có thể dùng gạch đánh ngã Bát đại thiên vương.

Xe chạy một hồi lâu, đường vẫn thẳng tắp, phong cảnh bên ngoài cũng chẳng có gì biến hóa, cảm giác duy nhất là ngày càng rời xa nội thành không khí càng trong lành.

Lại một lát sau tôi có thể cảm giác được con đường trước mặt như đang bay lên, cùng lúc đó tôi mơ hồ thấy một kiến trúc rất lớn với mái vòm ở xa. Sương sớm còn chưa có tan hết, trông thật sự là huyền ảo.

Chờ lúc đi tới trước mặt mới phát hiện ra đây là một biệt thự vô cùng xa hoa, hai cánh cửa sắt to lớn đóng chặt, trên cửa có điêu khắc hoa văn cổ xưa, rất uy nghiêm, có thể nhìn thấy phía trong khuôn viên là một tòa nhà xây theo phong cách kiến trúc châu Âu thời Trung Cổ, ba phần giống biệt thự, bảy phần giống tòa thành. Trước nhà là bồn hoa, có một bà lão đội mũ lá tưới nước, xem ra là thợ làm vườn được chủ nhà thuê.

Tôi dừng xe, mới đi tới, đột nhiên hai con chó ngao to như cái ghế sofa lao tới, cửa sắt rung lên, tôi run rẩy lùi ra sau, mồ hôi lạnh ướt lưng... nếu như bị nó tợp, lại thêm chút sữa đậu nành với cháo loãng chắc sẽ thành một bữa ăn cho bọn nó.

Hai con chó đứng sau cửa sắt nhìn tôi gằm gù, lão bà đang tưới hoa chẳng biết đang nói với ai: “Hai đứa quản tốt con chó được không? Ầm ỹ đau đầu quá.”

Xem ra bà lão này có quan hệ tốt với những người làm công khác, rất nhanh có hai người đi tới, cười hì hì dẫn chó đi. Lão bà tiếp tục cúi đầu làm việc của mình, cũng chẳng để ý tới tôi.

Tôi đi tới trước cửa sắt, gân giọng lên hô: “Bà ơi, đây là đâu vậy ạ?”

Bà lão tức giận nói: “Còn có thể là đâu, biệt thự núi Xuân Không.”

Tôi nghĩ chút, chẳng trách tên này nghe quen quen, núi Xuân Không – đó là khu biệt thự nổi tiếng, được gắn biệt hiệu “Thiên đường của kẻ có tiền”, nghe đã thấy hoảng.

Nhưng là người nơi này thật khó bắt chuyện, mặc dù nhà của tôi cũng được gọi là biệt thự, nhưng cái nhà nhỏ hai tầng của tôi so với người ta thì chẳng khác gì nhà kho.

Tôi lại gân cổ lên: “Bà ơi, ở gần đây có mấy nhà ạ.”

Bà lão bỗng đứng thẳng lên, từ xa đánh giá tôi: “Trong phạm vi 20 Km chả có ai hết. Cậu tìm ai?”

Tôi nói: “Không tìm ai ạ, chỉ đi dạo băng quơ thôi.”

Tôi đi loanh quanh hồi lâu cũng chả có thu hoạch gì, đành phải quay lại xe, bà lão bỗng nhiên gọi lại: “Nếu không cậu vào đây ngồi chút.”

Tôi đang nghĩ thế, cho dù không phải là nơi tôi muốn tìm, nhưng mở rộng tầm mắt chút cũng tốt, thế là nói lớn: “Được ạ.” Cách xa thật khó nói chuyện, rất mệt, làm khó bà lão phải nói to. Bà nghe tôi nói thế, bỏ bình nước lại bên vườn hoa, bỏ cái mũ xuống vừa quạt vừa đi tới chỗ tôi. Bà đi được nửa đường, người giám thị cửa đại khái nghe được chúng tôi đối thoại nên mở ra một lối đi nhỏ, khóa điện tử két một tiếng vang lên, một lối đi nhỏ đủ cho hai người sóng vai nhau đi vào lộ ra. Bà lão thấy thế quơ mũ vẫy tôi vào: “Vào đi.”

Xe tôi không khóa, chìa khóa cũng chưa rút, tôi nghĩ thầm nên trở lại khóa xe, lại thấy nếu vậy có chút hiềm nghi là kẻ xấu, chẳng phải lại thành tên Lệ Thiên kia sao? Nếu thật sự kẻ đối đầu ở đây, chắc hẳn sẽ cười rụng răng mất. không cần khóa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cái xe nát cũng là xe.

Tôi do dự chút nhìn bóng lưng bà lao hét lên: “Xe để đây không ai trộm chứ ạ?”

Bà lão quay lại nhìn thoáng qua cái xe bánh mì nát đầy bùn đất bụi bẩn: “Không ai trộm đâu, cũng vào đi, đừng đứng đó cản đường nữa.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66: Thái Hậu Cát Tường

Tôi lúc đầu còn không hiểu được ý của bà lão, sau đó mới hiểu ra bà ấy nói tôi lái xe vào nhà, đừng để đó cản đường.

Cửa lớn thực đúng lúc mở ra, tôi lại chui vào xe lái vào sân, tầm nhìn mở mang, tôi thấy bãi cỏ cùng phòng nghỉ như dành những nhân vật nổi tiếng trong phim cung đình, phía xa xa thậm chí còn có cả chuồng ngựa. Kiến trúc kiểu bậc thang to lớn đều dùng đá cẩm thạch xây lên, tôi phỏng chừng chỉ là một viên cũng đắt hơn cái xe của tôi.

Tôi xuống xe, bà lão thu dọn dụng cụ chăm sóc hoa, lại chỉ tay về một phía: “Qua đó ngồi đi.”

Lúc này tôi mới phát hiện ở bên cạnh bồn hoa có một cái chòi hóng mát bằng tre đan và gỗ đào, bên trong có đồ uống trà, mấy gốc cây làm thành ghế. Càng khiến tôi kinh ngạc là: Đi tới gần tôi mới thấy bồn hoa căn bản không trồng cây quý gì, đơn giản chỉ là mấy quả cà, cà chua, cùng khoai lang.

Tôi không khỏi thở dài: “Vườn rau rất tốt à.”

Bà lão lắc đầu, giống như chẳng hài lòng bao giờ: “Đúng là nhìn thì đẹp, nhưng mấy thứ đồ ăn này, dùng phân người bón, lại thêm phân hóa học, trồng lên không có mùi vị gì.”

Tôi vừa đi tới chòi hóng mát vừa hỏi: “Quý nhân ở nơi này sao có thể cho bà dùng phân người bón cây?”

Bà lão vẫn khó gần như trước: “Có quý hơn nữa, thì khi còn bé không ăn cơm nông gia lớn lên chắc?”

Tôi cười ha ha, ngồi lên một gốc cây, bà lão bỏ bình tưới cùng mũ rồi ngồi xuống cùng tôi. Lúc này tôi mới nhìn rõ bà ấy. Đây là một bà lão tùy ý có thể bắt gặp ở mọi vùng nông thôn, tóc trắng còn pha chút tóc đen. Mặc một bộ đồ hoa rộng thùng thình, làn da lộ ra màu nâu đỏ khỏe mạnh, khó mà đoán tuổi tác, nhưng nhìn vào nếp nhăn cùng đôi môi có lẽ khoảng bảy tám mươi tuổi. Nhưng theo cử chỉ cùng dáng đi xem ra nhiều nhất mới hơn 60 tuổi. Điều hiếm thấy là mắt bà lão rất sáng, hơn nữa trên người bà, còn có vẻ thuần phác cùng nét yêu lao động của người già, mặc dù bà vẫn không nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng luôn khiến người nghe cảm thấy thân thiết, như là tổ mẫu ở nông thôn bị con cháu quên mất đang ôm oán khi con cháu tới thăm.

Tôi bỗng nhớ tới một chuyện, cẩn thận hỏi: “Bà à. Bà kêu cháu vào đây, chủ nhà sẽ không trách bà chứ, vì cháu mà bà bỏ việc.”

Bà lão chẳng chút quan tâm: “Không sao, cũng chỉ có mình bà.”

Tôi nghĩ mình không nói rõ, mấy người dắt chó lại không biết đi đâu rồi, cửa lớn rõ ràng có người. Bất quá bà đã nói thế, đại khái chủ nhà không thường ở nhà. Tôi cũng thả lỏng người ngồi trên gốc cây, móc thuốc châm một điếu. Bà lão mau lẹ lấy bao thuốc, rút một điếu, lại cầm lấy hộp diêm, quẹt một que. Duỗi lửa về phía tôi. Tôi vội nói: “Mời bà, cháu tự châm.”

Bà lão đang ngậm thuốc không nói chuyện, chỉ dứ dứ tay ra ý cho tôi. Tôi đành cúi xuống hút thuốc. Bà lão cũng châm lửa, rồi dập diêm đi. Thuần thực phả ra một ngum khói.

Tôi cười nói: “Cháu nhìn không ra, rất chuyên nghiệp.”

Bà lão lại hút mấy hơi, duỗi tay cầm lấy ấm trà. Tôi vội cầm lấy, trước tiên rót cho bà, sau rót cho mình một ly. Uống một hớp, thật thơm. Bà gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, cầm chén nhấp một ngụm rồi buông xuống nói: “Họ nói với bà, thích hút phải hút thuốc lá đầu lọc, thuốc lá đầu lọc có gì chứ? Quá nhẹ.” Bà lại chỉ biệt thự: “Còn có cái nhà này, gọi là cái gì nhỉ - phong cách ba lạc khắc (phong cách barokko)? Nào có thoải mái như nhà ngói ở nông thôn bà ở?”

Tôi cười nói: “Cháu nghĩ thấy chủ nhà này rất tốt, còn cho bà trồng rau nữa.”

Bà lão xua tay: “Bọn nó cũng không đồng ý, nhưng bà cứ muốn trồng.”

Tôi thầm nghĩ, bà lão đủ cứng, đại khái giống như nhũ mẫu từ nhỏ trong phim ý, có chút công cao lẫn chủ, nếu không bằng thể diện của bà sao có thể cho một người ngoài như tôi vào đây?

Tôi hỏi: “Chủ nhà họ gì ạ?”

Bà lão liếc nhìn tôi: “Họ Kim.”

“Họ Kim?” Họ Kim lại giàu có - tôi đổ mồ hôi hột, hỏi: “Chẳng lẽ là nhà của Kim Thiếu Viêm?”

Bà lão nói: “Chẳng phải thế sao, cháu biết đứa cháu của bà hả?”

“Biết.. biết...” Đây rõ ràng là nhà của Kim Thiếu Viêm, tôi cười khố, nên gọi là duyên phận hay oan gia ngõ hẹp hả? Nhưng, càng làm tôi giật mình là “cháu”, theo lý luận, có cháu phải có bà, vậy bà lão nông thôn này là ai không nói cũng biết. Tôi bỗng nhớ tới Kim Thiếu Viêm nói qua về bà của nó, nói bà của nó ăn rau do mình trồng, dù ở biệt thự, vẫn gọi Toilet là nhà xí, tính tình lại không dễ gần... đều là Kim 2 nói cho tôi biết, tôi nhớ rõ coi như là Kim 2 nói tới bà nội nó đều mặt mỉm cười, lộ rõ sự thân mật cùng kính trọng.

Chẳng trách bà lão dám nói một câu cho tôi vào là vào, chẳng trách vẫn thấy bà mặc dù thân thiết nhưng vẫn có vẻ uy nghi, ra là lão thái hậu của Kim gia.

Kim lão thái nghe tôi nói biết Kim Thiếu Viêm, thuận miệng hỏi: “Cháu tên gì?”

“Cháu..là... Cường.”

Vốn nghĩ Kim lão thái vị tất biết tôi, ai ngờ bà đang cầm chén trà nhấp môi lại dừng lại, rất nghiêm túc hỏi: “Là thằng khốn nạn phang vỡ đầu cháu ta hôm đại thọ 80 tuổi của ta đúng không?”

Tôi vội đứng dậy, chậm rãi lùi về phía xe: “À à à...cháu đi đây.” Kim lão thái vỗ bàn, hai tên dắt chó chẳng biết từ đâu lại lao ra, giương mắt nhìn tôi trừng trừng, tôi phỏng chừng thái hậu chỉ cần lên tiếng, hai tên nô tài này còn lao lên nhanh hơn cả chó.

Kim lão thái chia vào tôi, ra mệnh lệnh rất ngắn gọn: “Ngồi.”

Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống, lại nhìn xung quanh, xem có lối nào thoát không.

“Cậu vì sao đánh nó? Làm cho việc vui của bà bà ta lại loạn lên.”

Kim lão thái bại lộ diện mạo hung mãnh vốn có của thái hậu, tôi đành chơi bài lưu manh lộn chết không sợ nước sôi: “Bởi vì cháu nội bà đắc tội cháu.” Thầm nghĩ, mình mà không cho nó một gạch, chỉ sợ không chỉ loạn lên như thế.”

Không ngờ Kim lão thái bỗng thở dài nói: “Cháu ta ta biết, không hiểu đối nhân xử thế, giống như nó sớm muộn sẽ bị hại, gục trong tay cậu, cũng xem như cho nó một bài học. Kỳ thật ý của ta là sau này hai đứa làm bạn, nhưng là thằng nhóc đó cháu cũng biết, nhỏ nhất, không dung được người,

hơn nữa cha mẹ nó càng già lại càng không hiểu chuyện, chỉ toàn bao che khuyết điểm, hai đứa lại không thành anh em tốt của nhau được. Ta thấy cháu cũng không giống như bọn nó nói, mặc dù nói chuyện không quá khuôn phép, nhưng cũng không phải người xấu.”

Tôi phỏng chừng thái hậu chắc không thả chó cắn tôi, tôi ngồi thẳng dậy: “Đúng vậy, chỉ bà hiếu cháu - bọn họ khẳng định đồng thanh nói cháu là lưu manh.”

Kim lão thái hút thuốc, vui cười hớn hờ: “Nhiều năm không ai gọi mình là bà, cháu lúc đầu không biết bà, lại nghĩ là là “hạ nhân”, vậy cũng không quá xấu.”

Từ “không phải người xấu” đến “không quá xấu”, tôi sao thấy lời nói như có vẻ hoàn lương ấy nhỉ?

Kim lão thái nhả khói nói: “Bà gọi cháu là cháu, cháu không có ý kiến gì chứ?”

“...Dạ, không sao, bà cứ gọi.”

Kim lão thái tiếp tục nói: “Từ khi cháu đập thẳng Viêm, bà biết nó hận cháu, nhưng bà, bà lại nói ...” bà lão ho khụ khụ: “Bà nói nó nếu dám làm khó cháu, bà không tha cho nó.”

Tôi hiểu được vì sao sau khi Kim 1 tỉnh lại lại không tìm tôi gây sự rồi, nguyên lai là sau lưng có thái hậu chống lưng “Tiểu Cường Tử”.

Tôi hỏi: “Ngày trường cháu khai trương, tấm biển cũng là bà tặng à?” Kim lão thái gật đầu.

“Vì sao bà lại giúp cháu?”

Kim lão thái bỏ tàn thuốc vào gạt tàn, dập thuốc, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Có chút không biết bà có nên nói với cháu không, nói ra sợ làm cháu sợ, hoặc là nghe xong kêu bà bệnh thần kinh.”

Tôi cười ha hả: “Bà nói đi, bây giờ thật sự không có gì làm cháu sợ hết.”

Kim lão thái dừng một lúc, thản nhiên nói: “Bà nói, cháu tốt nhất nghe cho kỹ rồi quên đi, sợ dĩ bà nói với cháu, là không muốn khiến cháu cho rằng nhà họ Kim ân đoạn nghĩa tuyệt, chịu ân của người còn báo oán.”

Tôi máy động, lời này có chút huyền diệu khó hiểu.

Kim lão thái tiếp tục dùng ngữ điệu kéo dài nói với tôi: “Con người của bà, từ nhỏ chưa làm gì xấu, mắt lại không sạch sẽ, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy chút gì đó không nên thấy, người già gọi đó là thông linh.”

Tôi cứng người lại, thật sự là sờn hết gai ốc. (dừng tóc gáy)

Kim lão thái cười: “Xem kìa, sợ hả? Nghe bà nói, bà cũng không giống người thông linh chính thức, bà chỉ có khả năng ở trong mộng đoán trước việc vài ngày sau, cũng có vài phần chính xác. Mấy ngày hôm trước đại thọ 80 của bà, bà mơ thấy thằng Viêm xảy ra chuyện, hình như bị đâm xe, cái đầu của nó, ái da da....”

Tôi vội xua tay: “Bà không phải nói, giống cái bánh ngọt à.”

Lần này, tới lượt Kim lão thái giật mình, bà ngạc nhiên hỏi: “Cháu sao lại biết?”

Tôi biết buột miệng, vội nói: “Cháu đoán mò thôi.”

Kim lão thái nhìn tôi thật lâu: “Cháu đoán đúng rồi, đúng là giống cái bánh ngọt, bà thậm chí còn mơ thấy làm tang sự cho nó, hết thấy giống như xảy ra thực sự trước mắt bà, người nào đến, cụ thể thế nào bà còn thấy rõ.

Hơn nữa mộng này dù cố gắng tới đâu cũng không thể tỉnh lại, mấy ngày đó bà vẫn đều cảm thấy thế, dường như sống ở hai thế giới khác nhau.”

Tôi kinh ngạc, thực không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt, chỉ có thể miễn cưỡng an ủi: “Đó là bà thương cháu, nghĩ nhiều đó thôi.”

Mắt Kim lão thái đột nhiên lóe lên, nhạy cảm phát hiện ra gì đó: “Thật sao? Ngày đó bà nghe nói thằng Viêm bị cháu đập, bà bỗng cảm thấy thoải mái.” Kim lão thái nhòm chăm chăm vào tôi, từng chữ từng chữ nói ra: “Bà thấy cháu là quý nhân của Kim gia.”

Nói tới đây, tôi bỗng cảm thấy hết chỗ nói, cuối cùng tôi đành nói cho có lệ: “Cháu nói có lẽ bà không thích nghe, bà đang mê tín phong kiến đó.”

Kim lão thái đột nhiên lạnh lùng nói: “Sáng sớm cháu ăn rau trộn đúng không?”

Tôi vô cùng sợ hãi: “Sao bà biết?” Tôi rất nhanh ý thức được, nhân gian đã có Sáu Lưu thần tiên như thế, bà lão này chẳng lẽ lại là một nhân viên nằm vùng của Thiên Đình?

Không ngờ Kim lão thái hậu cười tủm tỉm, thông thả ung dung nói: “Răng cháu còn vụn rau hẹ kia, bà vốn đã không thấy thích ngay từ đầu....”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67: Gặp Lại Kim Thiếu Viêm

Bà lão trừng mắt lên với tôi: “Thằng nhóc này, chuyện cháu với thằng Kim đánh cược đua ngựa bà cũng biết, làm nó mất mặt trước công ty, nhưng điều làm bà kỳ quái là, thời điểm bọn cháu đối nghịch, cháu không đập nó, vì sao không sớm không muộn, lúc nó muốn đưa cháu tới chúc thọ bà cháu lại đánh ngất nó?”

Tôi dùng trà súc miệng, lại cố gắng suy nghĩ câu trả lời.

Kim lão thái ý vị thâm trường nhìn tôi: “Còn có chuyện cháu không biết, sau khi xảy ra chuyện bà vẫn ở bên nó, lúc 12h đêm bà chợt thấy một bóng người đi tới muốn nói với bà gì đó, đáng tiếc lại không nói nên lời.”

Tôi phun nước trà, hỏi: “Vậy bà không sợ sao?”

“Cháu bà bà sợ gì? Sau đó thằng Viêm tỉnh dậy, nó vừa tỉnh đã ngồi bật dậy hô lên.”

“...Nó hô gì?”

Kim lão thái ngồi đường đường chính chính tại chỗ, mãi lúc lâu mới nói: “Cường ca.”

Tôi sặc nước trà, mắt lại ươn ướt, người anh em Kim 2 của tôi, trong thời khắc cuối cùng vẫn chưa quên tôi - tôi còn tưởng nó hô là Lý Sư Sư chứ.

Kim lão thái nhìn tôi quay người ho khan liên tục, chậm rãi nói: “Bà già rồi, không sống được vài năm nữa, còn gì là không thể nói cho bà biết hả?”

Tôi vỗ ngực, nhìn trộm bà lão, lại thấy bà đang nhìn tôi, tôi cười khan nói: “Ngoại trừ thằng Viêm, bà còn mấy cháu?”

“Kim gia nhà bà mỗi đời chỉ có đơn truyền thôi.”

“Vậ chúc mừng bà, từ ngày 12 tháng 6 tới ngày 17 tháng 6, bà có hai đứa cháu, cháu phân biệt bọn nó kêu là Kim 1 và Kim 2...” Đã không giấu được, tôi đơn giản nói rõ cho bà lão biết, dù sao cũng chẳng phải chuyện kinh khủng gì, còn nữa, bà lão cũng chẳng phải người thường, tất cả chỉ cách có tầng giấy mỏng, đâm cái là rách.

Lúc này đến phiên Kim lão thái mắt chữ o mồm chữ a, bà khẳng định không ngờ chuyện lại ly kỳ khúc chiết như thế, bất quá rốt cục là từ nhỏ đã quen. Ngây người một lúc, bà thở dài: “Thằng nhóc mất dạy này là ân nhân của Kim gia chúng ta...”

Tôi đỏ mặt – nếu không phải da mặt dày sớm đã bị phát giác: “Đừng nói thế, cháu bà đã trả tiền rồi.” Tôi chắc lưỡi: “Tiền mặt dù là số 2 chi, nhưng cứu là cứu số 1, thật là không đáng.”

Kim lão thái nói: “Bọn nó vốn là một.” Bà ngược lại thực sự hiểu ra.

Chúng tôi lẳng lặng ngồi một lúc, tôi hỏi: “Ngày đó thằng Viêm tỉnh rồi còn nói gì nữa không ạ?”

“Nó hô lên xong rồi lại hiểu ra hết, trừ đầu bị thương thôi. Cùng trước kia chẳng khác gì, hơn nữa nó căn bản không biết mình đã hô cái gì. Theo lời cháu nói, đại khái đứa cháu “số 2” của bà đã không còn, bất quá từ sau chuyện này, thằng Viêm ổn trọng hơn, chỉ thế thôi bà đã phải cảm ơn cháu rồi. Bà hi vọng hai đứa sau này có thể đi lại gần nhau, có thể chứ?”

Tôi cười khố: “Cháu thì không vấn đề gì, nhưng mà chẳng biết thằng Viêm hận cháu tới mức nào, nó hiện tại chỉ nhớ cháu khiến nó nhục nhã trước mặt mọi người, còn táng cho nó một gạch, nếu là bà, bà có thể chơi thân với người thế sao?”

Kim lão thái cũng gật đầu: “...Từ từ sẽ được. Dù sao loại chuyện này không phải mọi người đều có thể thừa nhận. Bà cam đoan nó không đi gây sự với cháu là được. Cháu có gì cần hỗ trợ cứ nói, bà thì đã già rồi, nhưng bộ xương khô này ném ở đâu, người khác cũng phải nể vài phần.”

Tôi đổ mồ hôi, xem ra vẻ bề ngể thiên hạ của lão thái hậu, tại Kim gia hẳn không có gì làm khó được bà.

Tôi lập tức nghĩ tới bộ phim của Lý Sư Sư, vội nói với bà: “Cháu có em gái tên là Vương Viễn Nam...” Tôi chỉ nói em gái Vương Viễn Nam của tôi muốn quay một bộ phim “Lý Sư Sư truyền kỳ”, cũng không nói gì thêm.

Kim lão thái híp mắt: “Chuyện công việc của thằng Viêm, bà cũng chẳng bao giờ hỏi tới, nhưng đã là cháu nói, bà cũng phải làm cho được, đúng không? Nếu không cháu sẽ mắng bà già càng già càng lẩm cẩm, chỉ biết nói mà không biết làm.”

Tôi sợ bà lão khó xử, nếu không vì vô số nguyên nhân đặc thù, kỳ thật tôi cũng chẳng muốn đi cửa sau thế này. Tôi hiểu bà lão dù nhìn qua như một bà lão ở nông thôn, nhưng tuyệt đối là một người già hiểu rõ lí lẽ đại cục, nếu không bà sao có thể nuôi dưỡng lên một tập đoàn Kim Đình như ngày nay? Tôi hỏi: “Bà tính nói với thằng Viêm thế nào?”

Bà lão vuốt tóc bạc, vô cùng khí phách: “Để bà nghĩ xem, cháu không cần xen vào.”

Sau đó tôi ngồi nói chuyện với bà suốt một ngày, từ cách phân biệt thuốc lá thật giả tới chuyện bếp núc, tôi phát hiện ra bà lão cực kỳ yêu thích việc vật trong nhà, mấy tháng qua, bên người không phải Tần Thủy Hoàng thì

cũng là hảo hán Lương Sơn, đã rất lâu rồi tôi không ngồi xuống nói chuyện phiếm thoải mái thế này. Mãi tới khi bà lão kêu người chuẩn bị cơm tôi mới phát hiện giờ đã muộn, tôi vội vã cáo từ, bà lão thấy lưu tôi lại không được, hơi buồn: “Từ xa tới đây, ngay cả nhà cũng chưa vào sao?”

Tôi cười nói: “Bà cũng nói, cái kiến trúc ba gì nhỉ không có gì hay, chờ lúc cháu chuyển qua nhà mới sẽ mời bà tới, tuyệt đối là phong cách nhà ngói.”

Bà lão đưa tôi ra tới tận xe, nắm tay tôi nói: “Nhóc con, chăm đến thăm bà, nghe không.” Bà lão bỗng động tình: “Sau nay bà có hai đứa cháu rồi.”

Tôi vội phẩy tay, khom người nói: “Cần tuân ý chỉ của lão phật gia.”

....

Khi tôi chậm rãi lái xe ra khỏi biệt thự, còn có thể nhìn qua kính chiếu hậu bà lão đứng im tại chỗ, ngoại trừ kiến trúc kim bích huy hoàng đó, bà lão kỳ thật là một người già cô độc...

Tôi không có lưu lại ăn cơm vì tôi phát hiện lưu lượng xe bên ngoài bắt đầu nhiều, đây là một cơ hội hiếm có, bình thường sẽ không có nhiều xe qua đây, người trong biệt thự cũng không thể chính thức đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài. Tôi nhìn trên đường có rất nhiều quán ăn, tôi nghĩ tôi chỉ cần đi theo họ là có thể tìm được ông chủ hiện tại của Bát đại thiên vương.

Kết quả tôi mới đi được một lát, Lý Sư Sư đã gọi điện tới, cô bé vui sướng cơ hồ hét lên: “Anh, Kim Thiếu Viêm bỗng nhiên muốn tiếp tục quay phim.”

“Hả? Nhanh thế.” Tôi không thể tưởng tượng nổi thái hậu lại vội thế, chưa tới mười phút bà lão đã hạ thông điệp.

Lý Sư Sư nói: “Chỉ có điều anh ta yêu cầu gặp chúng ta một lần.”

“Chúng ta?”

“Đúng, là anh và em.”

Tôi nói: “Nó muốn quay thì quay, gặp anh làm gì?” Quan hệ tốt đẹp với Kim lão thái là một chuyện, nhưng tôi cũng không muốn có quan hệ với Kim 1. Nó thấy tôi không thoải mái, tôi thấy nó cũng khó chịu.

Lý Sư Sư nói: “Anh nói coi, liệu có phải anh ấy nhớ ra gì đó rồi không?”

Tôi bình tĩnh nói: “Sẽ không đâu - chắc em đang mơ hả?” Tôi không muốn cho Lý Sư Sư thất vọng, hơn nữa tôi cũng rất hiếu kỳ, Kim 1 muốn nói gì với tôi.

Chúng tôi được hẹn gặp ở một quán trà nổi tiếng, theo địa chỉ Lý Sư Sư cung cấp, tôi đỗ xe ở phía đối diện, tôi cũng không muốn lại xảy ra chuyện ở cửa hàng Khai Tát nữa. Trước kia không lo lắng là vì còn có Kim 2, giờ làm thế là không có thành ý, tôi thậm chí muốn lần hội đàm này thành công. Nó với Kim 2 dù sao là cùng một người chẳng qua ở hai thời kỳ, bản chất cũng không xấu.

Sau khi đi vào, tôi theo nhân viên đi vào phòng Kim Thiếu Viêm cùng Lý Sư Sư đang ngồi, từ xa nhìn lại vẫn là tuấn nam mỹ nữ một đôi. Nhưng hai người có chút lạnh nhạt. Kim Thiếu Viêm thanh tao lịch sự phẩm trà, Lý Sư Sư ngón trở nhàm chán xoay chén.

Khi tôi tới trước mặt họ, Kim Thiếu Viêm ngẩng đầu lên, lạnh lùng liếc tôi, sau đó bỗng lộ ra nụ cười khó hiểu.

Tôi biết chuyện hôm nay không kết thúc như tôi tưởng, nụ cười nhạt trên môi Kim Thiếu Viêm lộ rõ ý đồ, là đùa cợt cùng coi thường, tựa như một người thấy con chó ghê đã từng cắn mình một miếng. Mặc dù Tiêu Cường tôi hiện tại cũng có thân phận, có quán bar của mình, là quản lý trường học, nhân sĩ trong hành nghiệp còn biết tôi là Tán đả vương. Nhưng trong mắt

Kim thiếu gia chỉ là con số không, vô nghĩa, Tiểu Cường vĩnh viễn là Tiểu Cường (tiểu cường = con gián), vẫn là tên du côn đầu đường xó chợ mà thôi.

Nhưng nó vẫn đứng lên, cười tẻ nhạt bắt tay tôi, còn tự cho là rộng lượng trêu đùa: “Cường ca thế nào, không biết gọi tôi thế nào hả, anh có thể giống người ta gọi tôi là Kim tiên sinh, nhưng tôi lại hy vọng anh gọi tôi là Thiếu Viêm.”

Tôi nổi da gà, Kim Thiếu Viêm trước kia xem thường người luôn biểu lộ rõ trên mặt, khẳng định sẽ không giả mù sa mưa, nó rõ ràng có thể kêu ra Cường ca, nói cách khác, thằng nhãi này đã không còn là Kim 1 trước kia nữa rồi.

Tôi lạnh lùng nói: “Ngồi đi Kim tổng.”

Nụ cười cứng lại trên mặt Kim Thiếu Viêm, nó đại khái không ngờ tôi lại phản đòn như thế.

Nhưng nó rất nhanh trấn định lại, chúng tôi ngồi xuống, nó đi thẳng vào vấn đề: “Trước kia chúng ta còn thiếu chút là hợp tác rồi, hôm nay gọi hai vị tới là vì hòa ước, tôi quyết định tiếp tục quay bộ phim “Lý Sư Sư truyền kỳ”.

Tôi thản nhiên nói: “Tốt.”

Lý Sư Sư lặng lẽ kéo áo tôi, sau đó đẩy chi phiếu 15 vạn ra trước mặt Kim Thiếu Viêm.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68: Võ Tòng

Kim Thiếu Viêm nhìn thoáng quá tấm chi phiếu, hỏi Lý Sư Sư: “Đây là...”

“Đây là tiền bồi thường do phá hợp đồng, nếu đã quay tiếp, tiền này trả lại cho anh.”

Kim Thiếu Viêm cũng không thu lại, mà quay lại chủ đề cũ, nó nói: “Nói về bộ phim “Lý Sư Sư truyền kỳ”, phó tổng giám đốc của tôi có nói tháng 6 tôi có ký phê duyệt, kêu người ta bắt đầu làm, nhưng điều kỳ quái là tôi chẳng có chút ấn tượng gì.”

Tôi cùng Lý Sư Sư nhìn nhau, đều lắc đầu cười khổ, xem ra Kim 2 vẫn không thay đổi cái bản tính bay nhảy của nó, cũng chẳng biết nên nói là nó phòng ngừa chu đáo hay là tặc tâm bất tử, trắng trợn lợi dụng thân phận của mình nhắc nhở bản thân tìm Lý Sư Sư. Cho nên nó làm thế kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần thừa dịp Kim 1 không ở, lén vào công ty, thậm chí gọi cho thư ký 1 cuộc điện thoại là ok.

Kim Thiếu Viêm nói: “Vừa rồi tôi càng kêu các chuyên gia xem chút qua kịch bản, đây là một bộ phim khẳng định thua lỗ, không thể bán được. Quả thực giống như phim đen trắng những năm 80.”

Lý Sư Sư hỏi: “Vậy vì sao anh thay đổi ý kiến?”

Kim Thiếu Viêm nhìn tôi đầy ẩn ý: “Bởi vì bà của tôi vừa rồi đột nhiên gọi điện nói muốn xem một bộ phim tên là “Lý Sư Sư truyền kỳ”, thật là kỳ lạ, bà tôi trước nay không chỉ không xem ti vi, ngay cả điện thoại cũng chẳng dùng bao giờ.”

Kim Thiếu Viêm đột nhiên nói với tôi: “Tiêu tiên sinh, mặc kệ chúng ta trước kia có ân oán là gì, đó là chuyện riêng giữa hai chúng ta, tôi không hy vọng anh lại đi quấy rối bà tôi.”

Nhìn thấy ánh mắt bức người của nó, tôi chỉ cười khổ, dù sao thằng nhóc này lúc không hiểu chuyện cũng vẫn có hiếu tâm, thật là hiếm có, tôi cũng đành gật đầu.

“Cho nên...” Kim Thiếu Viêm đẩy tờ chi phiếu lại trước mặt chúng tôi: “Chúng ta có thể ký một hòa ước khác, khoản tiền này coi như tôi thay bà tôi cảm tạ hai vị.”

Hành động này của nó hoàn toàn chọc giận tôi. Ý của nó thực rõ ràng, coi chúng tôi thành bọn côn đồ đầu cơ trục lợi, hiện tại nó nghĩ tôi bám theo Kim lão thái hậu là vì muốn lấy tiền tiêu xài.

Tôi không lên tiếng, cầm lấy tờ chi phiếu, sau đó rút một điều thuốc, ngay trước mặt Kim Thiếu Viêm đang mỉm cười thắng lợi đốt nó, sau đó dùng lửa từ tấm chi phiếu châm thuốc....

Kim Thiếu Viêm ngạc nhiên biến sắc, nó đứng bật dậy, cuối cùng cười lạnh lùng, nói với Lý Sư Sư: “Tôi sẽ liên lạc lại với cô.” cũng không nói gì quay đầu đi ra ngoài.

Lý Sư Sư ngơ ngác nhìn bóng lưng nó, thật lâu mới quay đầu lại. Kinh ngạc hỏi: “Anh khóc cái gì.”

Tôi lau nước mắt: “Lấy chi phiếu châm thuốc quá đau lòng.”

Lý Sư Sư trừng mắt, cảm thấy mất mát: “Anh ấy thật sự không giống trước kia.”

Tôi nói: “Đúng thế. Nó trước kia chăm chăm giương mắt nhìn em, hiện tại chỉ biết nhìn vào bộ ngực của em, mặc dù rất muốn lên giường với em, nhưng ý tứ hoàn toàn khác biệt.”

Lý Sư Sư sớm đã miễn dịch với lời tôi nói, cô bé không thích: “Chùng nào anh mới giống một quân tử hả?”

Tôi cầm chén lên, ung dung nói: “Quân tử là cái thứ gì...”

Lý Sư Sư cười nói: “Mặc dù không phải như anh nói, nhưng ít ra cũng có chút đáng yêu.”

Tôi tiếp tục vô lại: “Vậy quân tử thanh toán tiền trà nhé?”

Lý Sư Sư: “....”

Tôi không đùa nữa: “Em còn định quay bộ phim này không?”

Lý Sư Sư cơ hồ chẳng chút nghĩ ngợi đáp: “Sao không đi?”

Tôi thở dài: “Kim Thiếu Viêm bây giờ đã hoàn toàn là một người làm ăn, hơn nữa hiểu lầm rất lớn đối với chúng ta. Trong tình cảnh này, không biết nó có cố ý chinh em hay không.”

Lý Sư Sư thản nhiên nói: “Em chỉ muốn làm tốt bốn phận của mình thôi.”

Tôi cau mày. Trầm mặc không nói gì.

Lý Sư Sư cẩn thận hỏi tôi: “Anh, anh nghĩ gì vậy?”

Tôi vượt lại tờ chi phiếu 15 vạn còn nửa tờ, chăm chú nói: “Em nói chúng ta mang nó tới ngân hàng đổi thành 75.000 NDT được không?”

Lý Sư Sư: “...”

...

Sau đó Kim Thiếu Viêm nói được thì làm việc, ngày thứ hai chủ động liên lạc Lý Sư Sư, song phương qua loa ký hợp đồng, “Lý Sư Sư truyền kỳ” rất nhanh được bấm máy, nhưng nhìn vẻ mặt cau có thường xuyên của con bé khi về nhà, xem ra đoàn làm phim khẳng định là gánh hát rong thôi, vốn đầu tư rất có hạn hiện tại lại bị cắt giảm một nửa, cảnh lầu các đều là dùng ván gỗ đập lên, ngoại cảnh nhiều chỗ lấy khu công viên, thường xuyên đột ngột xuất hiện một người hầu, che đi rác hoặc là ống phun nước trên bãi cỏ, đại bộ phận đạo cụ đều mượn của các xưởng phim, đóng phim cố trang lại lại bị rất nhiều người vây lại xem, bọn họ nghĩ đoàn làm phim của Lý Sư Sư xây đài đóng quý phi say rượu.

Kim Thiếu Viêm căn bản có chủ tâm chơi người ta, cứ theo ý tôi, không trở mặt nhưng lại ngáng chân cản đường. Nếu tôi là Lý Sư Sư chắc chắn sẽ phá cái phim này, quay bộ phim thành một thảm họa làng điện ảnh, dù sao cát xê vẫn lấy như thường. Tiếc là Lý Sư Sư không phải tôi, cũng không phải bộ phim “Tiểu Cường truyền kỳ”, nếu thật sự thảm họa điện ảnh như thế chắc chỉ có thể xếp vào thể loại phim phóng sự. Lý Sư Sư quả nhiên giống quân tử kiệt lực làm tốt bốn phận của mình, cho dù ngồi ở trên ghế bần vẫn thản nhiên, cố gắng đạt tới hoàn mỹ.

Hôm nay tôi nhận được điện thoại từ trường học, các hảo hán gọi tới, nói là Bát đại thiên vương lại hạ chiến thư, tôi chạy tới trường, các hảo hán đã tập hợp đầy đủ.

Chiến thư thông qua nhân viên chuyển quần áo mới tới, nội dung đơn giản, trên đó chỉ có một tên “Vương Dân”, thời gian là hai ngày sau, tiếp đó

còn viết: Chú Cường cùng các vị hảo hán Lương Sơn kính khải, giai đoạn trước mắt chủ yếu xử lý ân oán giữa các vị cùng Bát đại thiên vương, Tây Sở Bá Vương dũng mãnh, không có liên quan gì tới Phương Tịch, “Quan Công chiến Tào Quỳnh”, tốt nhất sau này không có xuất hiện, nếu không dù các người Lương Sơn có Tiểu Lý Quảng, Tiểu Ôn Hầu, anh cũng chẳng khó gì tìm tới Phi Tướng Quân cùng Lữ Bố, vậy quá loạn, xin cẩn thận.

-

Đúng là lời nói thêm vào này chọc giận các hảo hán, bọn họ cho rằng đối phương đang cười nhạo bọn họ Lương Sơn không có người, chỉ có thể dựa vào Hạng Vũ, cho nên lần này bọn họ tuyệt không cho phép người ngoài nhúng tay, hơn nữa đặc biệt nhiệt tình thỉnh chiến.

Lý Vân tính tình rất tốt lại đỏ mặt tía tai đứng trước Lữ Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dục, yêu cầu nhất định để mình xuất chiến. Cũng không khó hiểu, năm đó Lý Vân chết thảm dưới thương của Vương Dền. Nhưng Lý Vân võ công dù không kém, nhưng giao thủ với Vương Dền là chết chắc, cho nên các hảo hán không đồng ý, mấy người khuyên mãi.

Tôi kéo Lâm Xung qua bên hỏi: “Vương Dền võ công rất lợi hại hả?”

Lâm Xung ngừng trọng: “Chuyển Sơn Phi của người này, trong chưởng có cương thương, là mãnh tướng độc nhất vô nhị dưới tay Phương Tịch, còn vượt quá Sử Văn Cung khi xưa, hơn nữa được cao nhân chỉ điểm, bộ chiến quyền cước cũng không bại cho bất kỳ kẻ nào.”

Chúng tôi biết năm xưa Sử Văn Cung dùng lực một người đánh cho Lương Sơn lực bất tòng tâm, đại tướng Tào Minh mới đầu 20 hiệp đã bị lão Sử đâm rơi ngựa, cũng may đó là trên chiến trường, song phương là địch. Các hảo hán cũng có thể da mặt dày hợp lực giết chết người ta, hiện giờ Vương Dền “hơn cả” Sử Văn Cung, cho nên “không thua kém” bất luận kẻ

nào, không thể không nói Lâm Xung nói rất uyển chuyển – ý tứ đúng là đơn đầu không ăn lại người ta.

Cũng như lần trước, bản khoản thể diện của Lương Sơn. Các hảo hán ngoại trừ vài thằng khờ chẳng quản chuyện chi, không có bao nhiêu người nguyên ý tùy tiện tự tiến cử, năm xưa Lâm Xung dẫn đầu năm viên đại tướng vây sát mới giết được Vương Dần. Người này hãn dũng có một không hai, bản thân nếu giao đấu chỉ hai ba chiêu là bị người ta cắt cổ ném về nhà.

Lâm Xung nhìn quanh một vòng, vô cùng giận dữ: “Để anh đi đối phó hãn, anh bộ chiến cùng hãn so thương, cũng không để hãn chiếm lợi.” Trong đám tới đây thì công phu anh ấy là số một. Nhưng mọi người đều hiểu rõ trong lòng, đó chỉ là công phu mà thôi. Nếu để cho một mã chiến đại tướng cùng người ta đứng trên đất bằng so quyền cước, quả là chuyện hài. Nhưng trước mắt không có cách nào tốt hơn.

Trong lúc mọi người đang bị thương, Trương Thanh đang ngồi ở cửa sổ đột nhiên nói: “He he, bên ngoài có người đánh nhau.” Bọn thổ phỉ rất thích xem náo nhiệt, vừa nghe liền vây lấy cửa sổ, chỉ thấy nơi công trường phía xa có hai đám công nhân vì đoạt việc đánh nhau, trường Dục Tài hiện tại mỗi ngày dùng hết vài trăm tấn nguyên vật liệu, hấp dẫn cơ hồ toàn bộ thị trường làm thuê, nhiều người ít việc, đương nhiên không đủ phân, vì thế hai đám người đánh nhau.

Nhưng mà trong 2 đám có 1 đám vô cùng kỳ quái, đối phương tập thể lao lên, bọn họ lại đồng loạt lui ra sau, để cho một thanh niên to khỏe đứng trước, người này mày rậm mắt to, cơ bắp cuộn cuộn, mặc quần áo lao động cũ, cái quần cộc lộ ra chân đầy lông, người này cười cười nhìn mấy mấy người lao tới. Đợi đối phương tới gần, anh hạ thấp người quét chân một cái, đối phương ngã xuống ầm ầm, anh ta lại đứng dậy, tiện tay nắm cổ áo hai người ném đi, hai người kia nghiêng ngã, người nọ đâm đá đối thủ ngã lăn, căn bản đối phương không thể địch nổi. Bọn hữu phía sau anh ấy cười tùm

tìm nhìn coi, dường như sớm biết thân thủ anh ấy cao cường cho nên không ai tiến lên hỗ trợ.

Người nọ ra tay rất có chừng mực, chỉ đẩy người ta ra hoặc đánh ngã là được, đối phương mười mấy người chưa động tới chéo áo anh ta đã bị đánh lăn, nhưng cũng không ai bị thương.

Người nọ thấy không ai lên khiêu chiến nữa, cười ha hả nói: “Các bạn, thật xin lỗi, mọi người đều khổ, cũng không dễ dàng gì, bất quá chúng tôi từ rất xa tới đây, các anh em coi như nhường chúng tôi một lần đi, lần sau gặp lại cũng là quen biết.”

Anh ta nói, dưới ánh mặt trời lộ rõ khuôn mặt, Trương Thanh bắt đầu híp mắt thưởng thức võ công của anh ta, chợt kinh hoàng kêu lên: “Võ Tòng huynh đệ.” Nói xong không quản người khác, dẫn đầu chạy ra ngoài, những người khác nhe vạt đều dán mắt nhìn qua cửa thủy tinh, đều reo lên: “Chính là Võ Tòng huynh đệ.” Cả bọn nhảy qua cửa sổ, như ong vỡ tổ vọt qua.

Tôi cảm giác gió thổi thoáng qua, nháy mắt đã không có một bóng người nào cả, ngay cả Ngô Dụng cũng nhảy qua cửa sổ ra ngoài...

“Võ Tòng” mới đánh chạy một đám, bỗng thấy từ bốn phương tám hướng chạy ra bốn năm mươi người, vẻ mặt đau khổ: “Mẹ nó, sao hôm nay nhiều người đoạt việc thế?”

Người tới đầu tiên hiển nhiên là Đới Tung, Đới Tung vốn nghĩ cùng “Võ Tòng” thân mật chút, lại thấy một bàn tay to dùng chẳng chút khách khí đẩy thẳng tới ngực. Đới Tung lắc mình thoát trong đường tơ kẽ tóc vòng ra sau lưng “Võ Tòng.”

Người thứ hai tới là Trương Thanh, chạy trước mọi người một bước, anh ấy quơ tay bắt lấy tay “Võ Tòng”. “Võ Tòng” vội biến chiêu chụp thẳng tới mặt Trương Thanh, vốn nghĩ lấy tay khác lấy chụp Trương Thanh, ai ngờ

tay còn chưa lên đã bị Đồng Bình nhiệt tình nắm lấy, Lý Quỳnh chặt lấy hông, sau đó các hảo hán vây “Võ Tòng” ở giữa, “Võ Tòng” toàn thân ngoại trừ miệng có thể động còn lại thì bất động rồi. Anh ấy buồn bã hét bạn bè: “Mẹ nó, bọn tranh việc với chúng ta đều là xuất ngũ từ hiệp hội võ thuật.”

Các hảo hán cùng “Võ Tòng” thân mật. Trương Thanh hỏi: “Võ Tòng huynh đệ, anh sao tới đây?”

“Võ Tòng” lúc này mới nhìn ra bọn người này đại khái cũng không gây khó cho anh ta, anh ấy xoa cổ tay bị Trương Thanh cùng Đồng Bình xiết, không hiểu: “Võ Tòng gì?”

Hồ Tam Nương cười nói: “Võ Tòng huynh đệ, đừng náo loạn, cả bọn đều nhớ anh.”

“Võ Tòng” quay đầu lại hỏi đám bằng hữu: “Tên này sao nghe quen tai thế nhỉ?”

Bọn bạn bè của anh ấy, có một người nhỏ bé nói: “Là trong “Thủy Hử” thì phải?”

Bọn họ náo loạn, cả đám vây lấy, kể cả Đoàn Thiên Lang cùng Bảo Kim, tôi dò hỏi Đoàn Thiên Lang. Anh ta giương mắt nhìn chăm chăm “Võ Tòng”, bình tĩnh gật đầu với tôi. Xem ra mặc kệ người nọ có phải Võ Tòng hay không, chắc chắn người đánh Đoàn Thiên Lang bị thương là anh ta.

Một công nhân bạn “Võ Tòng” khoảng 40 tuổi thấy chuyện lớn thế, một đám người vây quanh bạn mình nói hắn là anh hùng đánh hổ trong truyện, cười nói: “Nó nếu là Võ Tòng, tôi liền là Phương Tịch!”

“Câm mẹ nó đi.” Bảo Kim bỗng vọt tới trước mặt người nọ. Tát cho anh ta một cái lão đảo. Tôi cũng sớm cảm giác được Bảo Kim khá rộng lượng,

nhưng lại kính trọng Phương Tịch như người trời, tuyệt đối không được khinh nhờn.

Thấy bạn mình chịu nhục, “Võ Tòng” giận tím mặt, anh ta nắm lấy cổ áo Bảo Kim. Bàn tay to tổ chẳng vả tới. Bảo Kim dùng một tay đâm qua. Hai người lực lượng tương đương, “rầm”, hai người đều văng ra vài bước. Bảo Kim lùi lại lại xoay chân đạp tới, “Võ Tòng” hơi hạ thấp người, để chân kê lên vai rồi bật lên, Bảo Kim bị hất bay, lão đảo rồi mới đứng vững nổi, trầm giọng nói: “Quả nhiên là người.”

“Võ Tòng” cũng miễn cưỡng mới đứng vững, anh ta đánh giá rất nhiều cường nhân đứng quanh, nói lớn: “Các người rốt cục là ai, muốn làm gì?”

Các hảo hán nhìn nhau, Lữ Tuấn Nghĩa bước ra, hòa nhã nói: “Vị huynh đệ này, cậu đã nói cậu không phải Võ Tòng, vậy cậu tên họ là gì?”

“Võ Tòng” nói: “Tôi tên Phương Trấn Giang.”

Tôi kéo Ngô Dụng qua bên, lặng lẽ hỏi: “Anh thấy người nọ là Võ Tòng thật hả?”

Ngô Dụng nói nhỏ, tôi nhìn qua, trên cánh tay Phương Trấn Giang có một cái bớt rõ ràng, đây là đặc điểm chỉ Võ Tòng mới có, nếu nói hai người giống nhau, võ công cũng tương đương, nhưng tuyệt không có cái bớt giống như đúc thế được.

Hiện tại không ai có thể luyện thành võ công như Võ Tòng hiện tại. Sơn Đông có câu nói: Đương liễu cá đương, đương liễu cá đương, thoại thuyết hảo hán võ nhị lang, học quyền đao quá thiếu lâm tự, công phu luyện tại liễu bát niên thượng... Thiếu Lâm Tự hiện tại chiêu mộ công nhân vận chuyển sao?

Vốn các anh em gặp nhau, hiện tại lại thành giường cung bạt kiếm, bị Bảo Kim tát một cái “Phương Tịch” ôm mặt nói nhỏ với Phương Trấn

Giang: “Trần Giang, chúng ta bỏ qua việc này hả?”

Ngô Dụng vội nói với tôi: “Không thể thả nó đi, trước cứ giữ họ lại cái đã.”

Tống Thanh khôn khéo bước nhanh tới nói: “Vừa rồi mọi người trêu đùa thôi, công việc vẫn cần nhờ các vị, tiền công chúng tôi trả cao hơn các công trường khác.”

Phương Trần Giang cùng các bạn tụ lại một chỗ thưởng lượng, lúc này mới lần lượt nhìn lại bọn tôi, miễn cưỡng lưu lại.

Ngô Dụng khuyên bảo, các hảo hán cẩn thận từng bước, lưu luyến rời Phương Trần Giang, bọn họ đứng từ xa nhìn anh ấy cùng các bạn làm việc, bó tay.

Ngô Dụng cân nhắc, bỗng kéo Đỗ Hưng qua bên nói nhỏ vào tai gì đó. Đỗ Hưng vui vẻ, chạy đi vội, chốc lát về mang theo hai vò rượu tới chỗ đám Phương Trần Giang: “Chuyện vừa rồi thật có lỗi, tôi mời các anh em uống rượu bồi tội.”

Đó là hai vò “Đỗ Tùng năm sao” ướp lạnh – cũng là “Tam Oản Bất Quá Cường” năm xưa. Đỗ Hưng khởi đầu đưa một bát cho Phương Trần Giang, rót cho anh ấy một ly đầy. Mùi rượu thoang thoang, đây quả là rượu ngon, thanh thuần hơn rượu bán ra thị trường.

Có thể nhìn ra Phương Trần Giang cũng là người tham rượu, anh ấy tùy ý thúc mấy người bạn rồi uống một hơi cạn sạch, cuối cùng thở dài lau miệng, bỗng sững lại, cúi đầu nhìn vò rượu: “Rượu này, rượu này...”

Đỗ Hưng khẩn trương hỏi: “Rượu này làm sao, có phải trước kia cũng uống qua rồi?”

“Cho tôi thêm bát nữa.”

Đỗ Hưng vội rót, Phương Trăn Giang lại một hơi cạn sạch. Lúc này vẻ mặt càng xác định, không cần anh ấy nói, Đỗ Hưng lại rót một bát. Cứ thế rót hơn mười bát, Phương Trăn Giang ngồi phịch xuống đất, chỉ vào bình rượu: “Rượu này....”

Đỗ Hưng hai tay đặt trước ngực, vô cùng khẩn trương nói: “Rượu này thế nào, anh nhớ lại rồi hả?”

Phương Trăn Giang mặt đỏ, say bí tỉ: “Rượu này ngon hơn nhiều rượu ở quán bar Nghịch Thời Không.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69: Vong Tình Thủy

Đỗ Hưng vẻ mặt buồn bã đi tới, trong tay hai vò rượu đã cạn veo, anh ấy chán nản ngồi xuống nói: “Võ Tòng ca ca không nhớ gì hết.”

Tôi lại hỏi lại bọn họ: “Các anh xác định đó là Võ Tòng?”

Các hảo hán đồng loạt nhìn xem Phương Trấn Giang đang nằm lăn ra đất say ngủ, đều gật đầu.

Lư Tuấn Nghĩa cười nói: “Cái dáng ngủ lười nhác cũng giống trước kia như đúc.”

Trương Thanh trầm tư: “Dù sao cũng phải nghĩ cách cho anh ấy nhớ lại mình là ai.”

Đỗ Hưng nói: “Nếu không tìm con hổ cho anh ấy đánh?”

Trương Thanh lắc đầu: “Không được, hổ trong vườn thú không chút dã tính, đánh nó chả khác gì lấy tạt a xít, anh thấy hay là tìm Võ Đại Lang ra nói chuyện với anh ấy.”

Đồng Bình nói: “Hay là tìm Phan Kim Liên cùng Tây Môn Khánh, thế mới dễ kích thích anh ấy nhớ lại.”

Hồ Tam Nương dậm chân hét lên: “Các anh nói gì hữu dụng chút được không, nghĩ biện pháp đi thay vì mấy cái ý kiến vớ vẩn đó.”

Đoàn Cảnh Trụ chỉ vào một người thấp lùn ở xa cười hì hì nói: “Tam tỷ, em thấy người kia giống Vương Anh ca ca, chị đi nói với anh ta chị là ai, hẳn anh ta chắc sẽ nghĩ hai người đời trước là vợ chồng.” Các hảo hán cười ha ha.

Ngô Dụng nghiêm mặt nói: “Mọi người đừng náo loạn nữa, giờ việc cấp bách là làm cho Võ Tòng huynh đệ khôi phục trí nhớ, anh thấy so ra việc đánh sống đánh chết với Vương Dần đành nhờ cả vào anh ấy đấy.” Ngô Dụng vừa nói, các hảo hán lại nhớ tới cường địch, hơi sững lại.

Ngô Dụng xoay người chấp tay với Bảo Kim: “Đặng Quốc Sư...”

Bảo Kim: “Gọi tôi là Bảo Kim.”

“...Được, Bảo Kim huynh đệ. Tôi muốn biết anh khi trước làm sao nhớ lại chuyện trước kia, đương nhiên, chúng ta song phương là địch, anh không nói cũng chẳng sao.”

Bảo Kim nói: “Không có gì là không thể nói, hôm đó tôi say, ngủ tới đêm phát hiện đầu giường có chén nước, tôi cũng chẳng nghĩ gì nhiều, uống hết rồi thì nhớ lại tất cả, đại khái nước có vấn đề.” Nói xong Bảo Kim lại thở dài: “Kỳ thực tôi tình nguyện quên sạch, chả nhớ lại được gì. Tôi muốn mình lại vui vẻ như lúc làm công nhân.”

Ngô Dụng nghĩ chút nói: “Nói thể trong nước có một loại thuốc đặc thù.”

Anh ấy quay đầu lại hỏi An Đạo Toàn: “An thần y, ngài có thể điều chế loại thuốc này không?”

An Đạo Toàn xoa tay: “Chưa từng nghe nói qua, anh ngược lại có thể phối chế loại thuốc mà uống vào thì quên sạch.”

Mọi người đồng loạt nhìn lão khinh bỉ.

Ngô Dụng thở dài: “Xem ra thuốc này chỉ có trong tay đối thủ mà thôi, bọn họ chắc chắn không cho chúng ta.”

Lúc này Phương Trấn Giang bỗng lặn lông lốc đứng lên, tiếp tục làm việc. Anh ấy bước đi hơi chao đảo, nhưng mỗi bước đều trầm trọng. Bao xi măng nặng nề người khỏe mạnh cũng bị ép thở hồng hộc, Phương Trấn Giang kẹp nách hai bao đi như bay. Trương Thanh ngạc nhiên: “Nhưng sao anh ấy còn nguyên võ công?”

Ngô Dụng nói: “Tốt nhất nên hiểu rõ chút tình huống trước đây của anh ấy.” Ngô Dụng chỉ công nhân trung niên bị Bảo Kim tát: “Người nợ có vẻ quen với anh ấy.” Lý Quỳnh kêu lên: “Em đi bắt hẩn tới.”

Tôi trừng mắt kêu gã trở về, cầm bao thuốc tới trước mặt người nợ, trước rút một điếu mời anh ấy. Trung niên công nhân vội cười lấy lòng tôi. Anh ta da bánh mật do phơi nắng mà thành, vì thường làm việc khổ từ nhỏ nên có vẻ già hơn tuổi thực, có thể nhìn ra cũng là do bôn ba vất vả. Anh ta cũng giỏi về giao tiếp, luôn cười, thích trò chuyện với người ta, là một nhân công khiêm cung khôn khéo.

Chúng tôi đi qua bên châm thuốc hút, tôi nhìn Phương Trấn Giang đi lại nơi công trường. Anh ấy cũng nhìn qua, cười nói: “Trấn Giang là đứa nhỏ tốt, người anh em của tôi.”

Tôi nhìn lại anh ta: “Không phải người thân à?”

“A a, không phải, người cùng khổ như chúng tôi thường nói thế, thân nhau như anh em ruột.”

Tôi nói: “Anh họ gì à?”

“Tôi hả? Tôi họ Vương. Ý vào đi làm sớm vài năm, mọi người đều gọi tôi Lão Vương.”

Tôi nói: “Vương ca, Trấn Giang là người địa phương chúng ta hả?”

Lão Vương nói: “Đúng vậy, bọn tôi làm chung đã hai năm nay rồi. Các anh sao lại hứng thú với nó?” Lão Vương nhìn qua bọn hảo hán ở bên kia, đúng lúc thấy Bảo Kim trừng mắt nhìn mình, vội đứng qua bên.

Tôi thuận miệng nói: “Đúng là thấy anh ấy giỏi võ, tính làm bạn.”

Lão Vương chế nhạo: “Nó thì võ vẽ gì, chẳng qua có chút sức lực.”

“Chẳng phải anh ấy có thể đánh nhau sao?”

Lão Vương gãi đầu: “Cậu nói thế tôi cũng mới phát hiện ra, trước kia dù cũng đánh nhau, nhưng có thể một mình chống lại nhiều người hăn cũng mới.”

Tôi vội hỏi: “Bắt đầu từ khi nào?”

“Cũng không rõ, chúng tôi mỗi ngày chỉ quan tâm kiếm cơm, ai có sức đâu mà quản chuyện người khác?”

Tôi lại hỏi một lúc, chẳng chút thu hoạch gì, kết luận Phương Trấn Giang giống Bảo Kim, chỉ có điều là nhớ lại một bộ phận – võ công.

Tôi nói lại cho các hảo hán, Lâm Xung thở dài: “Đã vậy, ngày mai để anh đi, chúng ta không thể để cho một người chẳng biết mình là ai đại biểu Lương Sơn xuất chiến.”

Bảo Kim nhìn Phương Trấn Giang bận rộn làm việc, cảm khái: “Tôi ngược lại hâm mộ anh ấy, ít nhất anh ấy biết mình chỉ là Phương Trấn Giang, là một người khỗ lực, cho nên anh ấy rất vui vẻ.”

Hồ Tam Nương vốn vẫn không thích Bảo Kim, lúc này liếc qua: “Anh là một tên hòa thượng, sao lại đa sầu đa cảm thế?”

Bảo Kim buồn rầu lắc đầu: “Tôi cũng không nghĩ thế, nhưng vấn đề là trí nhớ hai đời thật quá phiền nhiễu, đời trước là hòa thượng, mỗi ngày không tụng kinh ngủ không được, đời này làm công nhân, mỗi ngày không nghe nhạc không ngủ được, hiện tại thì: Mỗi ngày tối đọc “Kim Cương Kinh”, lại nghe rock and roll – tôi mất ngủ gần tháng nay rồi.”

Không ít người phì cười, Hồ Tam Nương chọc An Đạo Toàn: “An thần y, chẳng phải anh có thể phối chế thuốc làm người ta quên phiền não sao, cho anh ấy một liều.”

An Đạo Toàn nói: “Thuốc của anh uống xong phiền nào sẽ quên hết, chỉ sợ cả mình họ tên là gì cũng không nhớ nổi, dù là đời trước hay đời này.”

Bảo Kim lập tức chấp tay hành lễ: “Trảm đoạn trần căn đại triệt đại ngộ, An tiên sinh phát minh ra thuốc này công đức vô lượng, xin hỏi cách điều chế ra sao?”

An Đạo Toàn có chút mất tự nhiên nói: “Cũng chẳng phức tạp gì, thạch tín cùng dầu thơm pha vào uống, chỉ cần một ngụm là quên sạch.”

Tôi nói: “Chết hả?”

An Đạo Toàn bình tĩnh nói: “Không chết được, nhưng cũng không thể động dục, không nghĩ tới chuyện gì, vẫn còn thoi thóp.

Bảo Kim lẩm bẩm: “Không thể động dục, không thể suy nghĩ, chỉ còn thoi thóp? Con mẹ nó, sống thực vật.”

An Đạo Toàn nói: “A, tên này thực thỏa đáng.”

.....

Cuối cùng các hảo hán cứ thế ly khai Phương Trấn Giang, mặc dù họ nắm chắc 99% đó là người anh em Võ Tòng của họ, nhưng bọn họ không

có cách nào, là một người hiện đại – coi như là một công nhân chẳng có văn hóa gì, cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng cách nói chuyện thể đầu thai, mặc dù anh ấy bỗng nhiên có võ công một cách khó hiểu.

Nhưng bạn không thể bởi vì một người đẹp trai kêu kiếp trước là Tống Ngọc, càng không thể vì một người da đen kêu đời trước là Trương Phi. Không thể vì một người thích quay phim tự sướng thì đời trước là Đổng Đồ Tử, cũng không thể vì một người chụp ảnh hồ lại kêu người ta là Chu Chính Long...

Buổi tối, có một bữa cơm chẳng thích thú gì mà tôi phải tham gia: Kim Thiếu Viêm mời tôi cùng Lý Sư Sư ăn cơm.

Lần trước hòa đàm tan vỡ tôi liền không tin có thể gặp lại nó, Kim 1 hiện tại đã càng chạy càng xa theo một con đường khác. Tôi sau đó mới thanh tỉnh ý thức được nó cùng Kim 2 kỳ thật hoàn toàn là hai người khác nhau, cục diện thế này căn bản vì Kim 2 có thêm kinh nghiệm một lần tử vong, gặp phải hoàn cảnh đặc thù có thể hoàn toàn thay đổi một con người. Tần Thủy Hoàng vì vậy biến thành Chính béo, Lưu Bang vì thế biến thành Bang tử, cho nên tôi thật cũng không quá bất ngờ vì sao nó mời chúng tôi ăn cơm. Tôi không hiểu sao, chỉ có thể đoán rằng Kim lão thái hậu giật dây. Bộ phim của Lý Sư Sư vẫn thăm đậm, cũng không thấy Kim Thiếu Viêm có ý hối cải.

Khi tôi cùng Lý Sư Sư đi vào phòng ăn, Kim Thiếu Viêm quả nhiên thực không như bình thường, đứng dậy đón tiếp, mặc dù chỉ mang tính biểu tượng đứng ở phía xa, nhưng điều này cho thấy nó có thành ý.

Kim Thiếu Viêm cười mời chúng tôi ngồi, đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay mời hai vị tới là việc vui.”

Tôi cùng Lý Sư Sư ai cũng không đáp lời nó.

Kim Thiếu Viêm chỉ có thể cười trừ: “Chúng tôi quyết định gia tăng đầu tư cho bộ phim “Lý Sư Sư truyền kỳ”.

Tôi ngạc nhiên: “Anh có lẽ định mượn thêm ít nhân viên quần chúng để làm bối cảnh thật hơn chút hả? Dạng phim của anh tôi đã xem qua, Hoàng Gia lâm viên còn vô số tượng, các anh muốn quay cũng được, đổi tên phim thành “Xuyên qua tôi là Lý Sư Sư”.

Kim Thiếu Viêm hơi chút mất tự nhiên, cầm khăn ăn xoa miệng – còn chưa ăn gì.

Nó nói: “Chúng tôi định chi thêm 50 triệu.”

Lý Sư Sư mắt sáng lên, 50 triệu, tại quốc nội đã tính là đầu tư không nhỏ, cô bé vội hỏi: “Thật sao?”

Kim Thiếu Viêm lúc này mới bình tĩnh lại, mỉm cười: “Việc này quy công cho diễn kỹ tinh trạm của Vương tiểu thư, phim mà đoàn các vị quay được các nhà phê bình xem qua, phát hiện tiểu thư thật là một diễn viên tiềm năng, mà không phải...”

Tôi ngắt lời: “Mà không phải loại bình hoa muốn nổi danh mới quần lầy cậu.”

Lý Sư Sư đá tôi một cái, thản nhiên nói với Kim Thiếu Viêm: “Cảm ơn khách lệ.”

Kim Thiếu Viêm nói: “Có điều muốn sửa chút nội dung.”

Lý Sư Sư thực nghiêm túc nói: “A, không thích hợp chỗ nào sao?”

Kim Thiếu Viêm nói: “Cũng không phải không thích hợp, tình tiết phim kỳ thực không sửa gì nhiều, chỉ là thêm chút cuốn hút thôi.”

Lý Sư Sư đỏ mặt, hỏi: “Vậy muốn kéo dài thêm bao nhiêu phút?”

Kim Thiếu Viêm nói: “Đại khái 30 phút.”

Tôi hỏi Lý Sư Sư: “Tổng thời lượng phim của các anh dài bao lâu?”

Lý Sư Sư cúi đầu nói: “Không tới 80 phút.”

Tôi giơ 8 ngón, sau đó cụp 3 ngón lại, hỏi Kim Thiếu Viêm: “Định quay phim cấp III hả?”

Không chờ Kim Thiếu Viêm nói, tôi cũng cụp năm ngón lại: “Rõ ràng 50 phút này chả làm gì, 30 phút kia mới là chính, rõ ràng quay phim sex nặng.”

oOo

Được xếp ngang hàng với Phan An về "nhan sắc", Tống Ngọc là một trong hai đại mỹ nam nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc. Mặc dù luôn được hậu thế ca tụng về vẻ đẹp khác người nhưng rất khó tìm thấy trong sử sách những miêu tả cụ thể về vẻ đẹp của mỹ nam này. Tống Ngọc nghiêm nhiên được người đời trao vương miện và trở thành hình tượng lớn mỗi khi nhắc đến vẻ đẹp của phái mày râu.

Hai từ “mỹ nam” miêu tả Tống Ngọc duy nhất xuất hiện trong bài phú “Đăng Đồi Tử hao sắc”: Đăng Đồi Tử bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, rất biết ăn nói, nhưng bản tính hao sắc, nên đừng bao giờ để hấn đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đăng Đồi Tử ai hao sắc hơn.

Tống Ngọc nói: "Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở. Mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần. Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần Đông Lâm. Cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng.

Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt ba năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đãng Đồ Tử có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hụt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đãng Đồ Tử thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đãng Đồ Tử thích ngay, vì thế hẳn ta háo sắc hơn thần”.

Miệng lưỡi của Tống Ngọc phi phàm như vậy đã làm cho Sở Vương đúng sai lẫn lộn, phán Đãng Đồ Tử là kẻ háo sắc. Từ đó, Đãng Đồ Tử phải mang tiếng xấu muôn đời, đời sau thường nhắc đến ba chữ “Đãng Đồ Tử” để chỉ những phường háo sắc.

Chu Chính Long - kẻ làm giả ảnh hồ Hoa Nam - 2 năm 6 tháng tù giam, phạt hành chính 2.000 nhân dân tệ (300 USD) vì tội lừa đảo và tàng trữ vũ khí trái phép.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70: Đếm Tiền Đến Rút Gân

“Thuốc này gặp nước là tan, uống xong sẽ thấy hiệu quả lập tức.”

“Kéo dài trong thời gian bao lâu?”

“Cả đời!”

Tôi kêu lên: “Mẹ nó, không nên lừa người ta, chẳng lẽ xài rồi nửa đời còn lại sẽ từng từng sao?”

Lệ Thiên chán nản: “Tiêu chủ nhiệm, đừng nói giỡn, anh cũng biết đây là cái gì mà - đây là thứ có thể làm cho người ta khôi phục trí nhớ, chuyện Võ Tông chúng tôi đã biết, thủ lĩnh nguyên ý cũng cấp cho các anh một viên thuốc để Võ Tông cùng Vương thượng thư kết thúc, ông ấy biết Lương Sơn gặp vấn đề về chuyện cử người đi thi đấu, cho nên cũng không muốn chiếm lợi từ các vị.”

Tôi thế mới hiểu ra, cẩn thận cầm thấy viên thuốc, để lên mũi ngửi, có một mùi thơm ngát thực đặc biệt, khiến cho người ta vừa ngửi thấy đã thèm nhỏ dãi, tôi hỏi: “Nếu tôi ăn sẽ thế nào?”

“Sẽ nhớ lại chuyện kiếp trước, điều đó còn phụ thuộc kiếp trước anh là ai.”

Mọi người biết, tôi vẫn tuyên bố với người ngoài kiếp trước tôi là Triệu Vân, bất quá cũng chỉ là khẩu hiệu thôi. Sáu Lưu đã nói rồi, một người khi đầu thai còn lưu luyện kiếp trước, ít nhiều sẽ ảnh hưởng tới tính cách cùng

tướng mạo sau khi chuyển thể. Điều này được lịch sử minh chứng là những “cường nhân niệm” vô cùng nghiêm trọng, tính cách là trời sinh thì chẳng nói, nhưng tôi rất bất mãn với dung mạo kiếp này, hơn nữa tôi hoài nghi nghiêm trọng đời trước tôi có thể cũng là một thằng lưu manh, kém chút có khi là một tên nô tài hay là loại nhân vật như là cu ly, còn nếu là thái giám thì xong đời. Thực có thể gây ra hội chứng liệt dương về mặt tinh thần, cho nên tôi thật không có dũng khí nuốt nó - hơn nữa thuốc này cũng chẳng phải dành cho tôi.

Nhưng tôi vẫn không ngăn cản được ý nghĩ nuốt xuống, nó thật quá thơm. Tôi đưa nó lên mũi ngửi, Lệ Thiên hừ lạnh: “Lúc trước tôi mới thấy nó cũng giống anh vậy, thủ lĩnh của chúng tôi nói thuốc này có thêm một loại dược liệu đặc biệt “hấp dẫn thảo”. Thế giới này chỉ có ông ấy có thể trông, anh đang ngửi mùi thơm của nó đấy.”

“Hấp dẫn thảo?”

“Đúng, thủ lĩnh của bọn tôi nói một phần trí nhớ cũng đại biểu cho một phần hấp dẫn. Vì thế lấy tên này.”

Tôi nghe thấy thế, chỉ sợ không kìm lòng ăn luôn, cho nên cẩn thận để vào túi sườn áo khoác: “Thứ này nếu làm thành nước hoa xịt lên người, chắc không khác gì xuân dược dạng khí, tôi bán cho các phu nhân quý bà, một ounce 10000\$...”

Lệ Thiên: “...”

Tôi chợt ý thức được đối tượng nói chuyện của mình. Nói một cách nghiêm túc anh ta là địch nhân của chúng tôi, tôi nói: “Ngoài trừ Lệ Thiên, tôi còn có thể gọi anh là gì?”

Lệ Thiên bất đắc dĩ nói: “Cứ kêu tôi là Lệ Thiên đi, dù sao cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi, một thân phận khác của tôi là nhân viên văn thư của một cơ quan tuyên truyền.”

“Chẳng trách nói truyện văn vở thế, anh tiếp tục làm văn thư không tốt sao, sao lại cùng người ta liều mạng?”

Lệ Thiên sững người, thấy anh ta đang do dự không biết nên lấy thân phận của bát đại thiên vương hay là một anh văn thư thời hiện đại nói chuyện với tôi, tôi đã thấy Bảo Kim chuyển thế 2 lần làm người, có hai loại tính cách. Bảo Kim tốt hơn chút, dù sao thuộc hào phóng phái, Lệ Thiên thì có chút khổ sở. Tôi biết người giống như anh ta, bình thường vay mượn người ta vài ba đồng cũng phải ghi vào sổ sách, chột lại thành một người thô kệch giết người không gớm tay, đang từ một người một cúi hai khom, giờ lại dường như hai người đang chiến tranh, hơn nữa cũng sống hơn 30 năm rồi, rất khó phân cao thấp. Nhìn lại anh ấy rất chú trọng quần áo sạch sẽ, hẳn Lệ Thiên là người đã có gia đình.

Anh ta trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài: “Đây là số mệnh.”

Tôi nói: “Ân oán với Lương Sơn, anh tính thế nào, bắt buộc phải giết sạch họ sao?”

Lệ Thiên day day thái dương nói: “Tôi cũng chẳng biết nữa. Mới “tình” cũng thấy hận, kết quả đụng tới Trương Thuận tôi mới phát hiện, hơn 30 năm không giết người, không hạ thủ được. Anh biết hẳn cũng chẳng phải đối thủ của tôi, mà khi đó tôi chỉ nghĩ tới con gái của tôi. Anh nói coi, nếu tôi giết người con tôi làm sao đây. Chúng tôi còn đau đầu trả tiền học phí cho con.”

Tôi phì cười: “Thủ lĩnh các anh không cho tiền hả?”

Lệ Thiên nói: “Tôi cũng không muốn bị bắn chết.”

Tôi hỏi: “Vậy anh có hối hận nhớ lại không?”

Lệ Thiên vẫn câu nói cũ: “Ài, đây là số mệnh.” Sau đó anh ấy ngẩng đầu nhìn tôi, nhiều lần muốn nói lại lời. Tôi chẳng biết anh ấy có chuyện gì khó

xử muốn nói với tôi. Xem ra rất khó mở miệng, tôi đành cầm điện thoại bấm số chỉ vào anh ấy. Hiện tôi đọc tâm thuật của tôi đã rất cao, còn có hiển thị hình ảnh, kết quả màn hình trên máy tình hiển thị một cái bình ắc quy to đùng...

Tôi nói với anh ấy: “Lần sau tới trường Dục Tài tôi trả lại bình ắc quy cho anh.”

Lệ Thiên nghe thế mới thở dài nhẹ nhõm...

Lệ Thiên vừa đi, tôi lập tức gọi điện cho các hảo hán, nói cho bọn họ tôi đã có biện pháp cho Võ Tòng khôi phục trí nhớ. Tôi đi qua bây giờ, các hảo hán nhận được tin tức cực kỳ vui mừng. Có điều nhóm Phương Trấn Giang hôm nay nghỉ làm, Trương Thanh, Đồng Bình mấy người cực kỳ tự tin cam đoan ngày mai nhất định nghĩ biện pháp giữ Phương Trấn Giang lại. Họ càng vui vẻ khi tìm về một người huynh đệ. Tôi lại quan tâm tới chuyện luận võ, để Võ Tòng chiến, phần thắng lớn hơn chút, lại nắm giữ quyền chủ động, có thể khống chế tình hình. Cũng may thuốc có tác dụng nhanh, không ảnh hưởng tới việc luận võ.

Lúc này Tôn Tư Hân vác theo một túi tiền xu về, tôi vừa thấy thực là một nửa bao tải. Tôn Tư Hân thật là một nhân viên vô cùng thân thiện. Cậu ta đại khái đoán được tôi muốn cầm tiền này đi chơi người khác. Đối lấy một đồng tiền từng lẻ, vừa rách vừa nát, lộ ra vẻ ngậm đắng nuốt cay, thực cho người khác thấy là rơi lệ.

Tôi thấy hản là được rồi, gom tiền vào bao, lấy một cái dây thừng buộc lại, khiêng ra cửa. Tôn Tư Hân đi theo tôi: “Cường ca, cần tìm hai người đi cùng anh không?”

“Cùng anh làm gì?” Tôi vỗ vỗ bao tải trên vai: “Ai dám đoạt cái bao này của anh không chết cũng trọng thương, thứ này tác dụng mạnh hơn cả gạch.”

Đi được nửa đường, trời âm âm tiếng sấm rền. Mưa như trút nước, khi tôi tới cửa hàng ăn, nước mưa đã chảy thành dòng. Tôi định đợi chút nữa mới vào, nhưng mưa hắt không tạnh, tôi đành lấy áo khoác đội lên đầu, vác bao ải tiến tới cửa lớn nhà hàng. Kết quả tôi mới bước một chân tới, nhân viên đứng cửa đang tránh mưa giơ tay đẩy tôi, quát lên: “Mang thứ rác rưởi này tới chỗ khác đi.”

Tôi ném bao tải vào lòng hắt, lạnh lùng nói: “Ông cầm tiền đập chết mày.”

Nhân viên đứng cửa bị ném lung lay lão đảo, mở bao tải ra nhìn lại, sợ trợn mắt há mồm. Lúc này quản lý đi tới, anh ta đã gặp tôi hôm qua. Cẩn thận hỏi: “Tiêu tiên sinh, Kim thiếu đang đợi ngài.” Nói xong trừng mắt nhân viên coi cửa, sau đó cười lấy lòng giúp tôi bê bao tải. Kết quả là, quản lý cứ bê bao tải được hai bước lại phải nghỉ một chút, giống như sản phụ sắp sinh, tên quản lý mặt trơn trắng bóng vô dụng rồi.

Tôi cười tủm tỉm: “Thôi cứ để tôi, cho anh tiền anh cũng chẳng mang nổi.”

Tôi bê bao tải lên, thấy Kim Thiếu Viêm từ rất xa. Tôi đi qua ném bao tải xuống ghế đôn bên cạnh. Rầm, khiến thực khách xung quanh đều chú ý. Tôi cầm lên vài tờ giấy ăn lau nước mưa trên đầu cùng mồ hôi, thở dài: “Con bà nó, mệt thí mồ.”

Quản lý hỏi: “Tiêu tiên sinh, tôi giúp ngài hong khô quần áo nhé?”

Tôi ném áo cho anh ta, ngồi chễm chệ đối diện Kim Thiếu Viêm. Nhìn nó cười he he.

Kim Thiếu Viêm từ xa đã nhìn thấy tôi, đã biết hôm nay lại thua rồi. Thằng ku mặt xanh mét, rất nhanh, móc ra giấy chứng nhận hủy bỏ hợp đồng đẩy ra trước mặt tôi: “Thứ anh muốn tôi đã mang tới, anh đưa tiền cho tôi, chúng ta thanh toán xong, ai đi đường nấy.”

Muốn chạy sao? Không có cửa đâu.

Tôi nho nhả đẩy trả lại, vỗ vỗ bao tải nói: “Trước tiên kiểm tiền cái đã.”

Kim Thiếu Viêm cúi đầu như người Nhật Bản, hai tay cung kính đặt lại trước mặt tôi: “Không cần đếm, tôi tin được anh.”

Tôi cầm hai tờ giấy lên đặt vào tay nó: “Tôi cũng không tin nổi bản thân, vẫn nên đếm đi. Đỡ cho sau này người ta nói tôi trả thiếu.”

Lúc này người tới ăn cơm đã nhiều lên, hơn nữa vì ngoài trời mưa, rất nhiều người vốn phải về nhà cũng cải biến chủ ý, ngồi tại chỗ này dùng cơm. Bình thường nơi này xác thực vô cùng u nhã, nhưng hôm nay mọi người xao động, nơi này quả như một quán ăn vỉa hè. Cửa hàng cũng không thể đuổi khách đi, bận sứt đầu mẻ trán.

Kim Thiếu Viêm nhìn xem đám đông vây quanh, trịnh trọng đẩy hiệp ước lại, cơ hồ sắp khóc: “Tôi thật sự tin tưởng anh, tuyệt không khiêu kiện khó khăn. Tôi hiện tại có thể viết một tờ cam đoan cho anh...”

Tôi xua tay: “Thế là thế nào? Vẫn cứ ngay mặt thanh toán xong 500.000 NDT là tốt nhất nhỉ?” Tôi móc trong bao tải ra một cục tiền 10NDT, lớn tiếng đếm: “Năm, mười, mười lăm, hai mươi...”

Kim Thiếu Viêm rốt cục xụi lơ ngồi phịch xuống ghế. Khuôn mặt tỉnh bơ như thảng mất ngủ ỉu xù.

Lúc đầu, hành động của tôi không khiến bao nhiêu người chú ý, khi tôi rút ra cục tiền thứ 10 ném lên bàn, rốt cục có người để ý bọn tôi. Bắt đầu nhìn qua, cũng không lên tiếng. Dần dần lây ra đám đông xung quanh, khi mọi người đều cảm thấy khác lạ, cả nhà ăn yên tĩnh, chỉ có tiếng tôi trầm bổng du dương: “75, 80, 85, 90...” xuất phát từ thói quen, không ít người cũng lẩm bẩm theo, đồng loạt đếm theo tôi.

Tôi đếm tới 100, ném tiền lên bàn: “Đây là 1000...”

...Sau đó tôi lại phát hiện một vấn đề, đó là đếm nhiều tiền thật mệt, mặc dù tập tiền 100 cũng có, nhưng mà cũng có tiền 1 mao (10 mao = 1 NDT), tôi lôi ra mấy cộp 10 NDT, có mấy nghìn tờ, nhưng thế mới chỉ vài vạn, mà ngón tay phải của tôi cũng đếm tróc cả da, cổ tay đau mỏi.

Ôi mẹ ời, nên đổi lại ít tiền lẻ thôi, đây gọi là tự làm bậy không thể sống à.

Kim Thiếu Viêm xịu lơ ngơ yên, thời gian dài nhìn đông ngó tây, mắt vô thần.

Cứ thế nó nhìn tôi đếm, tôi đếm tới mức quên cả mình đã đếm được bao nhiêu....

Mọi người biết, tôi cũng không mẫn cảm với con số, khi còn bé, đứa nhỏ dù không biết số còn có ngón tay làm dấu, tôi cũng thế, nhưng cuối cùng tôi cũng chả nhớ mình đánh dấu tới chỗ nào rồi, thật hết cách.

Tôi ngẩng đầu, ngơ ngác hỏi trời: “Tôi đếm tới bao nhiêu rồi nhỉ?”

Không ngờ mấy người ở quanh đồng thanh nói cho tôi: “Sáu vạn bảy ngàn tám trăm NDT!”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71: Được Thủy

Sau đó, dưới sự nhắc nhở của mọi người, mỗi khi tôi quên chỉ cần ngẩng đầu lên sẽ nhận được đáp án chính xác, chúng tôi phối hợp tương đương ăn ý.

Đương nhiên, họ cũng không biết đang xảy ra chuyện gì. Chỉ nghĩ thấy một đám người đồng loạt đếm tiền rất kích thích, rất vui vẻ.

Nhưng chờ đến khi tôi đếm tới 30 vạn, tôi thật sự không đếm nổi nữa, lúc này mới đếm hết cọc tiền 5NDT, trong bao tải ngoại trừ tiền hào đúng là tiền xu nhiều nhất, nếu để mình tôi đếm, có lẽ phải tới khai mạc thể vận hội Olympic 2008 mới xong.

Thấy tôi ngừng lại, mọi người vây xem đều dùng ánh mắt khao khát nhìn vào tôi, thúc giục tôi tiếp tục. Đại khái họ rất muốn biết trong bao tải rốt cục có bao nhiêu tiền.

Tôi lấy từ bao tải ra từng xấp tiền hào, chột nhìn quanh hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ hỏi người bên cạnh: “Đếm giúp tôi được không?”

Người đầu tiên giúp tôi là một người đàn ông trung niên mặc vest. Anh ta cầm lấy một xấp tiền hào bắn nát lên đếm, vừa đếm vừa nói: “Anh không sợ bọn tôi cầm tiền chạy mất hả?”

Tôi nói: “Anh chạy đi, anh có giật cũng chẳng quá 20 NDT, bộ vest của anh một lần giật khô hết nhiều tiền?”

Trung niên cười, cầm một xấp tiền hào để trước mặt tôi: “Đếm rồi, là 3 đồng 4...”

Anh ấy khởi đầu, người bên cạnh đều hỗ trợ, tôi lấy một tờ giấy ghi lại. Mọi người ngồi quanh thấy thú vị, cũng nguyện ý hỗ trợ. Mấy nhân viên phục vụ cũng lấy ra mấy cái mâm lớn, đổ đầy tiền xu lên trên, mấy bàn tiền xu, tiếng tiền xu leng xeng....

Bạn hỏi tôi sao lại thấy dọa người (mất mặt)? Bỏ qua đi!

Làm thế này còn cân nhắc đối phương là ai, đối phương chơi tới cùng khẳng định người mất mặt là tôi. Nhưng hiện tại kẻ ngồi đối diện là Kim Thiếu Viêm, nó khẳng định mất hết thể diện.

Qua một giờ đếm, tổng số là : 50 vạn! Cả nhà ăn vỗ tay nhiệt liệt...

Quá thần kỳ, rõ ràng không thiếu một mao, ý của tôi không phải là không có người tham ô. Người ngồi ăn cơm ở đây dù vài trăm tệ cũng chẳng thiếu, tôi chỉ cảm khái trước thành quả lao động của tập thể. Khoản tiền này Tôn Tư Hân chưa từng đếm qua, cậu ta chỉ căn cứ quyển sách tới tính toán.

Tôi thu hết tiền vào bao tải. Sau đó mới cầm lên hai tờ hiệp nghị cất đi. Kim Thiếu Viêm đã ỉu xiu như cà héo. Tôi biết trải qua chuyện này nó tuyệt sẽ không tìm bợn tôi nữa. Tôi đặt bao tải trước mặt nó, nói: “Chúng ta sau này sẽ không gặp lại.” Nó ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi, vẻ mặt ủy khuất vô lực không thể làm gì khiến tôi nhớ tới Kim 2. Tôi nói nhỏ tới mức chỉ tôi có thể nghe thấy, bổ sung: “Người anh em...”

Tôi rời đi, đặc chí, tôi thậm chí cố tình ngồi ở trong xe chờ xem Kim Thiếu Viêm khiêng bao tiền thế nào.

Về nhà tôi tiếp tục vui vẻ một lúc, Bánh Bao trừng mắt nhìn tôi: “Cười ngốc ngếch thế?”

Tôi tiến tới trước mặt cô ấy, tỏ ra thần bí: “Cho em xem thứ tốt.”

“Cái gì vậy?”

“Thuốc.”

Bánh Bao đỏ mặt, nhìn xung quanh, hỏi nhỏ: “Nam ăn hay nữ ăn?”

Tôi biết cô ấy hiểu lầm ý của tôi: “Không phải xuân dược.”

“Vậy là thứ gì?”

“Ai ăn người đó biết..” nói xong tôi sờ vào túi ngực. Thấy chỉ mặc cái áo thun, tôi đổ mồ hôi. Viên thuốc vốn để ở túi áo ngoài, mà chiếc áo ngoài, vì vừa rồi chơi quá lỗ tôi quên ở nhà ăn rồi.

Tôi giống như con khỉ bị đốt đít nhảy dựng lên, lao như điên xuống nhà, Bánh Bao hét lên: “Anh chơi thuốc lắc hả?”

Tôi lái xe như một con trâu đực động dục, cửa xe không khóa không ngừng đập càn cạch vào xe. Thanh âm làm người ta phiền loạn. Sau đó cơ hồ nửa đầu xe tôi đâm vào nhà ăn, nhân viên coi cửa đang muốn mắng, vừa thấy tôi vội ngậm miệng. Tôi giữ chặt anh ta hỏi: “Quản lý của các anh đâu?”

Không chờ anh ta trả lời, tôi thấy quản lý giúp tôi hong khô áo rồi. Kim Thiếu Viêm đã đi rồi, phòng ăn lại khôi phục không khí trang nhã. Tôi bỏ qua nhân viên, vọt tới quản lý, nắm chặt tay anh ta hỏi lớn: “Cái áo của tôi đâu?”

Quản lý thấy tôi, cười theo lệ. Vẻ mặt bình thản của anh ta khiến tôi an lòng hơn chút. Quả nhiên, quản lý nói: “Áo của ngài đã hong khô, vừa rồi vì ngài đi vội nên chưa kịp trả lại.”

Tôi thở phào: “Đưa nó cho tôi.”

“Rất vui làm việc cho ngài.” Anh ta rất nhanh lấy cái áo khoác ra. Tôi đoạt lấy sờ vào túi áo bên sườn - mặc dù đa số độc giả đã dự liệu được, nhưng tôi còn phải nói, đúng thế, không có. Viên thuốc biến mất tăm. Tôi lại sờ các túi khác một lần, chỉ còn chút tiền mặt mà thôi.

Tôi rống lên: “Các anh động qua quần áo của tôi?”

Quản lý rất cục cựa không vui, mặt dù vẫn cười, nhưng lại dùng giọng không hữu hảo: “Ngài nói sao? Chúng tôi phục vụ theo tiêu chuẩn năm sao, nếu ngài không tin tôi có thể tìm cấp trên của tôi trình bày. Quản lý nơi cao cấp thế này dù biết trong quần áo của khách có vũ khí hạt nhân cũng sẽ không động vào, từ tập tiền của ngài cũng không mất, cho nên loại bỏ tình huống có người không phận sự động vào.”

Quản lý hỏi lại: “Ngài mất thứ gì sao?”

“A, không có gì, tùy tiện hỏi thôi, không cần để ý.” Tôi nhét tập tiền vào tay anh ta, quản lý ngạc nhiên nói: “Chúng tôi không thu phí.”

“Không phải phí, vừa rồi lúc vào cửa tôi đâm nát cái bình hoa lớn ở cửa...”

Tôi thần thờ đi về nhà, luôn nghĩ lại chuyện này: Viên thuốc rất cục cựa biến đi đâu?

Giải thích hợp lý nhất là lúc tôi chạy tới nhà hàng thì bị rơi. Viên thuốc chỉ bằng viên con nhộng, hơn nữa lại bóng loáng, quả thực rất dễ rơi ra.

Lệ Thiên nói cho tôi cách dùng thứ hai, nghe rất khủng bố: Anh ta nói thuốc gặp nước là tan, tôi nhớ lúc tôi dừng xe chạy vào nhà ăn, một đoạn này áo ngoài đã ướt đầm....

Tôi cầm cái áo ngồi ngơ ngác, ngay cả Bánh Bao cầm đi lúc nào tôi cũng chẳng biết. Khi tôi tỉnh lại, cô ấy đã ném nó vào máy giặt chung với mớ

quần áo bẩn. Bạn có biết, hiện tại quần áo trong nhà đều do Bánh Bao giặt, máy giặt mới quay hai vòng đã có một đồng lớn bọt đen nổi lên.

Chờ lúc bánh bao muốn thay nước tôi rửa cục giặt mình, tôi đi tới đây nhẹ cô ấy: “Em còn làm gì nữa, đi xem TV đi...”

Bánh Bao đẩy tay tôi ra, quay đầu hỏi: “Anh lại làm gì rất có lỗi với em hả?”

Máy giặt nhà tôi để trong bếp, tôi trốn vào, nhìn qua một lúc. Thấy tổ 5 người đều đang bận làm việc riêng, tôi vội chạy về, ném quần áo bẩn vào bồn, sau đó nhìn nước bẩn ngấn người. Lệ Thiên nói cho tôi, thuốc giặt nước là tan, phát tác cực nhanh. Nếu viên thuốc tan vào cái áo, kỳ thật cũng chẳng mất đi, chỉ là thay đổi về hình thái.

Nếu Bánh Bao không ném nó vào máy giặt, tôi có thể vứt vào chậu, vo vài cái, lấy nước bỏ vào chai chia làm vài lần để uống. Nhưng hiện tại không xong, bạn không thể gọi Phương Trấn Giang tới, chỉ vào đồng nước bẩn trong máy giặt nói: Cậu uống hết chỗ này sẽ nhớ lại cậu là Võ Tòng.

Hiện tại biện pháp duy nhất là để tôi thử trước. Được tính thế nào, theo Lệ Thiên nói. Được tính mạnh và nhanh, uống một ít vào hần có thể có chút tác dụng? Dù sao nhớ tới vài ba chuyện kiếp trước là ngon rồi, chỉ cần chứng minh có hiệu quả là được. Tôi sẽ bằng mọi giá cho Phương Trấn Giang uống.

Tôi tìm một cái bát, lúc mức nước bẩn trong máy giặt quần áo mới ý thức thật sự dư thừa, trong máy toàn là nước bọt giặt, hiện tại tôi uống là nước giặt quần áo à...

Tôi múc một bát đen ngòm, chưa uống đã nôn, thứ này này quá khó ngửi. Không chỉ màu sắc mọc từ rãnh nước nhà máy phân hóa học, hơn nữa còn tỏa ra mùi thối nồng nặc, bọt giặt dù có viết là không ăn da tay, nhưng người ta không có ghi là không tổn thương dạ dày...

Tôi vừa mới bóp mũi muốn uống...

Một thanh âm gần trong gang tấc hỏi : “Chú làm gì thế?”

Tôi càng hoảng sợ, Kinh khờ đang dán người lên tường, dùng ánh mắt đặc hữu của sát thủ, một mắt nhìn tôi, một mắt nhìn phòng khác.

Tôi giơ bát tỏ vẻ mời: “Anh Kha, làm bát không? Ngon lắm.” Tôi thầm nghĩ trước tiên cho Kinh khờ uống vài bát, như thế dù là chơi hơi đều, nhưng vì tốt cho anh ấy thôi, không chừng kiếp trước anh ấy lại là Quán Trạng ấy chứ lì.

Kinh Kha bình tĩnh nhìn tôi, bỗng nói: “Anh khi còn bé thấy một thằng ngốc uống nước bắn chết mẹ luôn.” Nói xong nhìn tôi đầy khinh bỉ, nghênh ngang rời đi.

Tôi: “....”

Cuối cùng, tôi đành quyết tâm ôm bát uống, vừa uống được hai hớp đã ói ra! Tôi phỏng chừng thật sự bắt Phương Trấn Giang uống, anh ta rất có thể ngựa quen đường cũ giết cả nhà tôi rồi viết lên tường: “Sát nhân giả, Phương Trấn Giang.” Sau đó chạy thẳng tới Afghanistan hay Iraq gì đó. Cuối cùng tôi đành buông tha quyết định này.

Nhưng là mọi người đừng khinh thường, nước này có được tính đó. Đêm tôi mơ mơ màng màng rất nhiều giấc mộng, nhưng là trong mộng, không chút ngoại lệ đều là đi tìm WC – tôi uống hồng bụng rồi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72: Bó Vải Ướt Thành Côn

Ngày thứ hai, thời tiết thật tuyệt, trải qua cơn mưa hôm trước, mọi thứ đều sung mãn, đầy sức sống, tất cả thực vật đều tươi tốt, mỗi phiến lá đều sáng loáng cứng cáp.

Nhưng mà tôi thì chẳng vui vẻ nổi, đêm qua tôi chạy vào WC tới 8 lần. Quan trọng nhất là tôi chẳng biết nói gì với các hảo hán đây.

Tôi tới trường, Phương Trấn Giang đã bị các hảo hán ép tới một gian phòng học. Họ ngồi thoải mái như bạn lâu năm nói chuyện tán dóc. Phương Trấn Giang thấy tôi vào, cười nói: “Các anh ấy đang nói chuyện với tôi, đang chờ anh biến tôi thành Võ Tòng đây.” Nhìn vẻ mặt anh ta là biết anh ấy coi đây là chuyện cười.

Nhưng các hảo hán lại khác, cả đám thấy tôi đều đứng dậy, vui mừng nhao nhao ầm ĩ: “Chú Cường, thuốc đâu?”

Tôi buông tay đau khổ: “Mất.”

Tôi kể chuyện trải qua một lần, khi nói xong câu cuối, Phương Trấn Giang rốt cục ngạc nhiên biến sắc. Anh ấy đứng bật dậy: “Các anh em, các anh không thấy trêu chọc tôi có chút quá đà không?” Xong rồi anh ấy đi thẳng ra cửa.

Các hảo hán cũng chẳng ai ngăn đón, hiện tại chuyện còn chưa rõ, lại cứ kéo Phương Trấn Giang thì anh ấy sẽ trở mặt.

Đoàn Cảnh Trụ thở dài: “Thế trận này chúng ta không đánh hả? Trực tiếp trả 100 vạn được rồi.”

Lâm Xung mặc dù tu dưỡng tốt, nhưng vẫn tức giận vỗ bàn, nhưng nghĩ tới Đoàn Cảnh Trụ vì an nguy của mình, đành ngồi lại.

Tôi cười khố nói: “Đối phương cũng chẳng phải vì tiền.”

Phương Trấn Giang đi tới cửa bỗng đứng lại, hỏi: “Các anh nói gì, còn có tiền độ nữa hả?”

Tôi nói: “Mỗi trận 100 vạn.”

Phương Trấn Giang quay ngoắt lại. Nhíu mày nghĩ một chút nói: “Nếu tôi giúp các anh đánh thắng trận này, có thể chia cho tôi một nửa không?”

Các hảo hán nhìn nhau, sắc mặt khó coi, mặc kệ Phương Trấn Giang có nhận bọn họ hay không. Bọn họ vẫn coi Phương Trấn Giang là huynh đệ, bọn họ không muốn thấy người anh em chính trực năm xưa vì tiền phải bán mình.

Phương Trấn Giang nhìn bọn tôi, cười nói: “Tôi hiểu, các anh là một đám nhàn rỗi thừa tiền, tôi đoán các anh đang chơi một trò chơi, hiện tại tôi muốn tham gia.”

Trương Thanh xua tay: “Không phải chuyện của anh, anh đi đi.”

Lâm Xung vẫn khó bỏ qua tình cảm xưa, anh ấy nói ôn hòa: “Phương huynh đệ, chúng tôi nói dù cậu không tin. Nhưng đều là thật, nếu cậu là người anh em Võ Tòng của bọn tôi. Trận này cậu có thể đánh, nhưng nếu cậu là Phương Trấn Giang, thực xin lỗi, chúng tôi không để cậu tham gia được.”

Phương Trấn Giang nói: “Chỉ cần 50 vạn. Đừng nói Võ Tòng, các anh có kêu tôi là con cuốc cuốc cũng được.”

Trương Thanh phần nộ, anh ấy đứng dậy đập bàn: “Mày đi đi, bọn tao không có người anh em như mày.”

Phương Trấn Giang thở dài, đi ra ngoài cửa.

Ngô Dụng chợt kêu lên: “Chậm đã.” Anh ấy nhìn quanh mọi người, nói nhỏ: “Trước để cho anh ta thắng trận rồi tính sau. Dù sao cũng là người của Lương Sơn chúng ta.”

Mấy người Trương Thanh, Đồng Bình vốn muốn nói gì. Nhưng thấy Lâm Xung sắp xuất chiến đều than thở ngồi về vị trí.

Ngô Dụng cười nói với Phương Trấn Giang: “VẬY cậu hiện tại là người anh em Võ Tòng của bọn tôi.”

Phương Trấn Giang: “Đúng, tôi là Võ Tòng.”

Hồ Tam Nương lạnh lùng hỏi: “Huynh đệ người vùng nào?”

Phương Trấn Giang liền ôm quyền: “Tôi là người huyện Dương Cốc, họ Võ tên Tòng, hiệu Hành Giả.” Dứt lời đặc ý nói: “Không cần hỏi, tôi vốn đã đọc qua Thủy Hử, từ nhỏ đã bội phục Võ Nhị Lang.”

Các hảo hán nhìn nhau, chẳng lạnh chẳng nóng đi qua Phương Trấn Giang, đều về làm việc của mình.

Ngô Dụng cùng Phương Trấn Giang nói: “Phương huynh đệ, trận tối nay cậu phải dùng hết sức bình sinh, đối phương sẽ không hạ thủ lưu tình, nếu không cẩn thận có thể sẽ...”

Phương Trấn Giang nói tiếp lời: “Tôi biết, chẳng phải là thế giới ngầm sao? Có thể bỏ mạng, tôi chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.”

Ngô Dụng vỗ vai anh ấy: “Tốt, anh đi nghỉ đi, lát nữa chúng ta sẽ xuất phát.”

Phương Trấn Giang cười he he: “Nghỉ làm gì, còn thời gian tôi vác vài bao xi măng lợi hơn.”

Ngô Dụng nhìn bóng lưng Phương Trấn Giang, lắc đầu: “Anh ấy sao lại biến thành thế nhỉ?”

Tôi nói: “Dù sao cũng hai lần sống mà...”

Trương Thuận lạnh lùng: “Lang vĩnh viễn là lang, sẽ không biến thành cầu.”

.....

Đối phương hẹn lúc gần tối, địa điểm là một công trường bỏ hoang, chúng tôi cho Thời Thiên tới trước tiến hành trinh sát sơ qua. Mọi người hiện tại đều cảm giác, đối phương dường như không dùng âm mưu quỷ kế. Vốn đối phương có thể ở một nơi bí mật, dùng mọi cách chơi xấu, nhưng rõ ràng lại đem thuốc khôi phục trí nhớ cho Võ Tòng, khẳng định là không sợ.

Đoàn người chúng tôi trừ Phương Trấn Giang cùng các hảo hán, Bảo Kim cũng theo tới. Dọc đường các hảo hán cùng Bảo Kim vẫn nói cười, Phương Trấn Giang lại chẳng chút phản ứng. Tôi không rõ, thích tiền chẳng lẽ là tội hử?

Chốc lát đã tới nơi, Vương Dần là một người nhanh nhẹn dũng mãnh, anh ta mặc một cái áo ba lỗ, bao thuốc giắt ở hông. Nếu không phải con mắt sắc bén thì nhìn chẳng khác gì một người lái xe tải thô kệch. Lệ Thiên đứng cạnh anh ta, dạ hành nhân thần bí cũng không lộ diện, còn có một người đàn ông nho nhã cầm camera đi theo.

Tôi hô lên với Lệ Thiên: “Thủ lĩnh của các anh đâu?”

Lệ Thiên: “Không tới...” Nói xong chỉ vào máy quay: “Ông ấy có thể xem qua nó.”

Tôi sửng sốt: “Mẹ nó! Để xem trực tiếp còn thuê vệ tinh hả?”

Không thể không phục đối phương rất chịu chơi. Tôi nghĩ đối phương không tới hiện trường là vì đảm bảo cảm giác thần bí cũng như sợ bọn tôi. Dù sao các hảo hán người đông thể mạnh, cũng có khả năng bắt hãn. Xem ra trước mắt lực lượng của hãn còn chưa đủ mạnh để chính diện đối kháng bọn tôi.

Vương Dần vẫn lạnh lùng nhìn bọn tôi, mắt anh ấy lóe lên cừ hận. Anh ta chẳng để ý tới Lệ Thiên ở bên cạnh, cũng chẳng để ý tới Bảo Kim - Đặng Nguyên Giác bên phe bọn tôi, anh ta đi nhanh ra trước, nói to: “Võ Tòng đâu?”

Phương Trấn Giang cũng bước lên một bước, hô lớn: “Gọi cái cu mày à.” Anh ta mặc dù không thức tỉnh thành Võ Tòng, nhưng cũng chẳng phải người dễ chơi. Hơn nữa anh ta nghĩ mình tới đấu võ phạm pháp, cho nên về mặt khí thế cũng không muốn bại bởi đối phương.

Vương Dần nhìn Phương Trấn Giang từ trên xuống dưới, mắt tỏa sáng lấp lánh: “Võ Tòng. Nghe nói mày dùng một tay bắt chủ công Phương Tịch, tao không tin, mày nói chút tình cảnh lúc đó coi.”

Phương Trấn Giang nói: “Ha ha, lợi hại chưa, ông còn mạnh hơn Dương Quá.” Nói xong anh ấy liếc nhìn bọn tôi, có chút không hiểu, anh ta không ngờ tới việc đấu võ phạm pháp lại còn phải nói lời thoái.

Nói xong, Vương Dần, Lệ Thiên kể cả Bảo Kim cũng chẳng thể hiểu rõ thế nào. Nhìn Phương Trấn Giang đều lộ vẻ hận thù, tôi cũng nhận ra. Những người này dù không chung hướng, nhưng đều một lòng vì Phương Tịch. Chỉ có người đàn ông nho nhã bình tĩnh giờ máy quay, tôi đoán chẳng

ra anh ta là ai. Nhưng có thể tới đây, khẳng định cũng không phải người thường.

Vương Dần hừ lạnh: “Võ Tòng, mày năm đó vì bảo vệ tính mạng đánh chết con mèo bệnh, sau vì muốn hưởng lạc cúi đầu làm tay sai, lạm sát người vô tội, trong mắt tao mày chẳng qua là thằng hề thôi.” Nhiều hảo hán bắt đầu chửi ầm lên.

Phương Trần Giang gãi đầu: “Mày nói cái khi gì thế.”

Vương Dần lại nói: “Năm xưa.”

Phương Trần Giang dậm chân: “Đại ca. Chúng ta tới đánh nhau không phải diễn kịch. Anh nói hết chưa?”

....

Vương Dần ngửa mặt lên trời, cười ha hả: “Tốt, nhớ năm xưa...”

Phương Trần Giang lao lên đâm thẳng một quyền về phái cằm Vương Dần: “Câm con mẹ mày đi, còn dài dòng hơn mấy thằng chủ thuê.” Có thể nhận ra nói nhiều làm cho công nhân xây dựng bó tay thấy chán.

Vương Dần không thể tưởng được đường đường Võ Tòng lại ra tay đánh lén. Tránh sang bên cạnh, ngạc nhiên nói: “Mày...”

Phương Trần Giang không để cho Vương Dần cơ hội mở miệng, trái một quyền, phải một cước liên tục ra đòn. Vương Dần thấy Phương Trần Giang lại ra một quyền về phía ngực của mình. Vương Dần không trốn, “hừ” giờ tay, đâm thẳng vào cổ họng Phương Trần Giang. Ra đòn tuyệt đối là nguy hiểm, Vương Dần mặc dù khó tránh khỏi bị thương, nhưng Phương Trần Giang khẳng định chết tại chỗ, các hảo hán đều sợ run.

Phương Trấn Giang vội xoay mình lui về, Vương Dần thấy thế không bỏ qua. Hai đấm toàn lực đánh thẳng tới gáy Phương Trấn Giang. Các hảo hán dù sao đồng khí liên chi (thổ phỉ một bọn), hét lên nhắc nhở: “Võ Tòng huynh đệ, cẩn thận phía sau.”

Tôi thường thấy người khác đánh nhau, người ở bên ngoài hô, muốn hỗ trợ người ta. Ở bên cạnh hô, rất nhiều người vì phân thần nghe người khác hô bị người ta đấm gục.

Cũng may Phương Trấn Giang chẳng những thừa kế võ công của Võ Tòng, lại có kinh nghiệm ẩu đả phong phú, không chút do dự tiến lên trước vài bước, rồi xoay mình đập lại. Vương Dần hét to, cúi đầu đâm thẳng tới. Chiêu này nhìn như vô lại, kì thực cực kỳ âm tàn độc ác. Phương Trấn Giang không kịp né, đành phải dùng hai tay đè đầu, hai chân búng lên như nhảy ngựa bắn ra phía sau Vương Dần, thuận thế bứt một nắm tóc.

Hai người này, một người lái xe tải đường dài, một người là công nhân làm thuê ở công trường, mặc dù hiện tại có võ nghệ, nhưng đánh nhau cũng chẳng bỏ qua mấy chiêu số đường phố.

Các hảo hán xem một lúc, mấy người Lữ Tuấn Nghĩa, Lâm Xung đều lắc đầu. Lý Quỳnh, Trương Thanh cao hứng hò hét đã ngiễn.

Hai người đều là tay to chân dài, ở trên bãi đất trống quần nhau huỳnh huỵch, nhưng rất nhanh mọi người nhận ra: Phương Trấn Giang dù mãnh, nhưng lại chỉ muốn đánh ngã đối phương. Vương Dần thì chiêu chiêu chí mạng, hận không thể bóp chết đối phương. Cũng chẳng trách, Phương Trấn Giang chỉ muốn tiền, Vương Dần thì cừu hận ngập đầu.

Phương Trấn Giang đương nhiên cũng nhìn ra, lùi ra xa, nhỏ toẹt mỗi bãi nước bọt xuống đất, mắng: “Con mẹ nó, đùa mà chơi thật hả.” Nói xong kéo áo xuống, tiện tai vắt vắt vài cái, thành một bình khí vụt tới. Áo đã ướt

đầm mồ hôi, hơn nữa còn cuốn lại, vụt ra tiếng “vùn vụt”, Vương Dần vội lui lại.

Lâm Xung cả kinh: “Bó vải ướp thành côn.”

Quả nhiên, Phương Trấn Giang cuốn áo thành vũ khí khiến Vương Dần phải liên tục tránh né. Tôi thầm nghĩ, mùa hè mặc ít, nếu mùa đông mặc áo khoác dày, vậy Phương Trấn Giang giờ chắc đánh cầm một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Dao?

Mặc kệ là một cái áo, nhưng Phương Trấn Giang xài có vẻ mất thể diện. Người ta Vương Dần tay không mà. Đương nhiên anh ta cũng có thể cởi trần ra đánh với Phương Trấn Giang. Nhưng mà mọi người biết, hiện tại áo ba lỗ rất co dãn, cởi ra cầm trong tay chẳng to hơn cái võ (tất) là bao, chỉ có thể cuốn vào tay dùng làm khiên đỡ....

Còn có một biện pháp là cởi quần. Có thể dùng như côn nhị khúc, nhưng mà tôi thấy có cho Vương Dần thời gian anh ta cũng chẳng có dũng khí kia.

Từ bó vải ướp thành côn, siêu nhân cùng Batman thường thích mặc đồ bó sát thêm cái áo choàng tựa hồ là giải thích hợp lý: Họ thực có thể nắm giữ công phu này để dùng trong tình huống khẩn cấp.

Cao thủ đánh nhau. Một phương có vũ khí hay không không đủ ảnh hưởng tới đại cục - những lời này hoặc là sai, hoặc là hai người không tính là cao thủ. Dù sao Phương Trấn Giang có cái “áo côn” bắt đầu cao hứng bồng bồng vụt Vương Dần tới tấp. Lão Vương hai tay đều sừng lên. Rốt cục anh ta mặc kệ gào lên, không để ý tất cả võ tới. Phương Trấn Giang cong eo, khủy tay đánh thẳng vào đùi đối phương. Vương Dần tung cước đá trúng vai của đối phương, mượn lực bay ra sau. Vai Phương Trấn Giang lập tức xanh đen, xem ra bị thương không nhẹ. Anh ấy cầm “côn” ném thẳng về phía mặt Vương Dần. Vương Dần hét lên, tay co hình xà mỗ tới.

Phông chừng dù là tấm sắt cũng bị mổ thủng, quần áo hiển nhiên cũng chẳng cần nói tới.

Nhưng anh ta tính sai một chuyện, vì đó là một cái áo, cho nên nó sẽ mở ra, khe lướn qua cánh tay Vương Dần, che mắt anh ta. Phương Trấn Giang đương nhiên không bỏ qua cơ hội này. Anh ấy nhảy lên hai quyền một cước đánh trúng ngực Vương Dần. Sau đó tiếp lấy cái áo, lau mồ hôi: “Bêu riều rồi. Đại ca.”

Vương Dần ngã phịch xuống đất. Nhưng rất nhanh anh ta đứng lên, nhổ máu trong miệng ra, muốn tiếp tục liều mạng.

“Dừng tay.” Lệ Thiên giữ Vương Dần lại, cầm điện thoại áp vào tai Vương Dần: “Thủ lĩnh nói không phải đánh, trận này chúng ta thua.”

Vương Dần bỏ qua lời Lệ Thiên, ho khan, tiếp tục tiến về phía Phương Trấn Giang: “Hắn không phải thủ lĩnh của ta.”

Lệ Thiên cau mày tiếp tục nghe điện thoại, anh ấy bỗng giữ chặt Vương Dần: “Người đánh với anh căn bản không phải Võ Tòng.”

“Gì?” Vương Dần đứng sững lại, do dự giương mắt hỏi Phương Trấn Giang: “Cậu rốt cục là ai?”

Lệ Thiên kéo anh ta qua một bên, đi ra trước nói với tôi: “Thủ lĩnh chúng tôi đã nhìn ra, vị này thay các vị xuất chiến, coi như là Võ Tòng khẳng định cũng chưa uống thuốc, hiện tại...” Anh ta móc từ trong túi ra một viên giống viên hôm trước như đúc nhét vào tay tôi: “Lại cho các anh một cơ hội nữa, để cho anh ấy chính thức trở lại đi.”

Tôi nhìn vào ống kính máy quay, thầm than người này ánh mắt thực độc. Hắn có thể theo lời nói cùng động tác của Phương Trấn Giang nhìn ra đây là một người hiện đại ngây thơ, nếu thật là Võ Tòng, căn bản ra tay chẳng chút băn khoăn.

Mà Phương Trấn Giang cũng đang muốn tìm tôi, đuổi tay ra: “Tính là thắng chứ hả, tiền của tôi đâu?” Lệ Thiên đứng lúc đặt một cái thẻ vào tay tôi: “Đây là 100 vạn, mật mã 6 số ...”

Tôi nói: “Trận anh đấu còn chưa giả nhé!?”

Lệ Thiên phi thường khó xử, anh ta nghe xong điện thoại nói: “Lần sau trả cho cậu.”

Tôi đặt thẻ vào tay Phương Trấn Giang: “Anh cũng nghe rõ chứ?”

Phương Trấn Giang cầm thẻ nói: “Tôi sẽ lưu lại 50 vạn cho cậu.”

Tôi xòe bàn tay lộ viên thuốc ra nói: “Anh có ăn thuốc này không? Chỉ cần anh ăn anh sẽ biết chúng tôi không lừa gạt anh.”

Phương Trấn Giang tử tử nhìn viên thuốc: “Nói thật trước đây tôi không tin chút nào, nhưng hiện tại thật khó nói, gần đây rất nhiều chuyện kỳ quái.”

Các hảo hán vây lên, kêu la: “Võ Tòng huynh đệ, đừng do dự, ăn đi.”

Phương Trấn Giang lại giương mắt nhìn viên thuốc, con mắt sáng lên.

Ngô Dụng đẩy mọi người ra, tiến lên: “Võ Tòng huynh đệ, không cần băn khoăn, chúng ta nếu muốn hại anh, căn bản không cần cho anh uống thuốc độc.”

Phương Trấn Giang cuối cùng cũng đuổi tay cầm viên thuốc, tôi thấy anh ấy run run.

Bỗng, một bàn tay to rắn chắc nắm lấy cổ tay Phương Trấn Giang, là Bảo Kim.

Bảo Kim nhìn thẳng vào mắt Phương Trấn Giang, nói từng chữ rõ ràng: “Người anh em, cậu nghĩ kĩ đi, nếu ăn, cậu sẽ là hai người, cậu phải đổi mặt với trí nhớ của hai kiếp, cậu có thể sẽ đánh mất bản thân, giống như tôi.”

Lệ Thiên nghe anh ấy nói vậy, cũng lộ vẻ suy tư ngần ngại.

Các hảo hán cũng không thúc giục nữa, yên tĩnh chờ Võ Tòng lựa chọn.

Phương Trấn Giang nhìn mọi người xung quanh, rút cục buông tay, anh ấy cười nói: “Thế này, tôi trước tin lời mọi người, từ giờ tôi là người anh em Võ Tòng của mọi người, nhưng viên thuốc này tôi chưa ăn, các anh để tôi nghĩ đã.”

Vương Dần lạnh lùng nói: “Võ Tòng, mày mà uống thuốc thì sẽ là người khác, bọn ta sẽ còn một trận chiến sinh tử, nhưng mày không ăn thì tao không gây khó dễ cho mày.”

Phương Trấn Giang liếc nhìn lại, cười nói: “Anh giai, tôi không sợ anh, tôi còn có việc phải làm.” Nói xong anh ấy ôm quyền nói với các hảo hán: “Tôi biết mọi người xem thường tôi, nhưng đã mọi người là huynh đệ, tôi cũng không ngại nói thẳng, mẹ tôi bị bệnh mắt phải mổ, em tôi học đại học, giờ đang cần tiền.”

Các hảo hán nhìn nhau, cũng cảm thấy hối hận.

Lư Tuấn Nghĩa bước ra khỏi cả đám, nói với Phương Trấn Giang: “Cậu đi làm việc của mình trước, tôi cùng các anh em chờ cậu.”

Phương Trấn Giang cười ha ha, ôm lấy Trương Thanh cùng Lâm Xung, sau đó vắt áo lên vai, rời đi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73: Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh

Sau đó, bất giác tôi nắm chặt viên thuốc trong tay. Tôi cố ý đi tới trước máy quay, quơ quơ hai tay nói: “Cứ thế nhé, bái bai.”

Lệ Thiên nghe chỉ thị từ điện thoại rồi nói: “Các vị xin chờ, thủ lĩnh của bọn tôi còn có điều muốn nói.”

Các hảo hán quay lại nhìn, Lệ Thiên nói: “Ý của thủ lĩnh chúng tôi, chúng ta hiện tại tiện thể chọn người cho trận kế tiếp đi, lần này phe chúng tôi đưa Bàn Vạn Xuân ra đấu.”

Bảo Kim nghe thấy lập tức hỏi: “Lão Bàn? Ở đâu.”

Lúc này người đàn ông nho nhã vẫn luôn cầm máy quay bỗng buông máy, nhìn Bảo Kim cười.

Bảo Kim nhìn kĩ anh ta hồi lâu, bỗng chạy tới, ôm chầm lấy: “Lão Bàn, thật là lão, lão không nhận ra ta hả?”

Bàn Vạn Xuân cười khê: “Là lão không biết ta ấy chứ.”

Bảo Kim kéo tay anh ta: “Lão hoàn toàn thay đổi rồi.”

Các hảo hán lúc này đều nhận ra người nọ, đều nói: “Quả nhiên là Bàn Vạn Xuân.”

Lâm Xung nói thầm vào tai tôi: “Người này là thần tiên dưới trướng Phương Tịch, tên hiệu là Tiểu Đường Do Cơ, đã đánh gục không ít huynh đệ của chúng ta.”

Tôi không ngờ thần tiên thủ đại danh鼎鼎 lại trông giống như ông chủ một sạp quần áo nào đó, càng hiếm thấy ở chỗ lệ khí bị che đậy hoàn toàn, chẳng trách ngay cả người rất thân với anh ta là Bảo Kim cũng không nhận ra.

Bàng Vạn Xuân chấp tay chào: “Năm ngày sau tôi sẽ cầm cung của tôi tới, các vị chọn vũ khí gì cứ tùy ý.”

Đoàn Cảnh Trụ nói nhỏ: “Chẳng phải là sĩ nhục người khác sao, nó xài cung, chúng ta lấy thuẫn ra chắc?”

Trương Thanh hét lên: “Họ Bàng đừng kiêu ngạo, mày cho rằng chỉ có mày biết bắn tên hả?”

Bàng Vạn Xuân cơ hồ là hơi thẹn thùng, xua tay liên tục: “Không phải thế, không phải thế. Không phải chỉ có tôi biết bắn tên, mà là tôi chỉ biết bắn tên thôi.”

Trương Thanh nói: “Được, chúng tao sẽ so bắn tên với mày, để mày thua tâm phục khẩu phục.”

Bàng Vạn Xuân cười nói: “Không cần, không cần. Mọi người ai đều có sở trường riêng, cần gì phải tức giận thế chứ?”

Bàng Vạn Xuân dù cười ra vẻ rất chân thành, nhưng mỗi câu nói lại chọc giận người ta. Các hảo hán nhiều người kích động, làm ầm ỹ lên: “Bọn tao so bắn tên với mày.”

Bàng Vạn Xuân cũng chẳng đáp lại các hảo hán, kéo tay Bảo Kim nói: “Đặng đại ca, nhiều năm không thấy, vẫn oai hùng như xưa.”

Bảo Kim nhìn Bàn Vạn Xuân, cười he he: “Hiện tại lão lớn tuổi hơn ta nhi. Đi, ta mời lão uống rượu.”

Bàn Vạn Xuân kinh ngạc: “Lão còn uống rượu hả?”

Bảo Kim cười nói: “Đời trước không uống được. Đời này thì tửu lượng cao.”

Bàn Vạn Xuân lúng túng; “Ta đời trước mỗi bữa không uống rượu thì khó chịu, đời này uống rượu là nôn, thôi để ta mời lão uống trà .”

Bảo Kim hàm hồ: “Trà có chó gì mà uống?”

Hai người hàn huyên một hồi, chẳng chút nào hợp ý. Cuối cùng Bảo Kim theo chúng tôi về trường.

Trên đường, Đoàn Cảnh Trụ hỏi: “Chúng ta thật sự so bắn tên với Bàn Vạn Xuân hả?”

Trương Thanh nheo mắt hỏi lại: “Làm sao?”

Bảo Kim xen vào: “Tôi nói câu này có lẽ các vị không thích, đơn giản luận bắn tên, chẳng ai trong các vị là đối thủ của anh ấy, lão Bàn đứng ngoài trăm bước có thể bắn rơi con côn trùng đang bị chuồn chuồn cắn lồi đi.”

Các hảo hán nhìn nhau, không nói gì.

Ngô Dụng hỏi tôi: “Chú Cường. Chúng ta đi đâu có thể luyện tập bắn tên?”

Tôi nghĩ chút rồi nói: “Còn chưa từng nghe nói nơi nào có câu lạc bộ bắn tên - công viên được không?”

Đồng Bình: “Chỉ cần có cung tiền là được. Anh cũng không tin không bắn được. Lúc nhỏ cũng từng luyện rồi mà.”

Tôi nói: “Vậy cũng phải chờ ngày mai, công viên hiện tại khẳng định đã đóng cửa rồi.”

Trên đường về. Tôi không ngừng sờ túi quần, viên thuốc an ổn nằm ở trong...

Vấn đề Bàn Vạn Xuân, các hảo hán lại phát bệnh cũ. Tôi hiểu ý của họ, họ đấu theo sở trường của đối thủ, là muốn diệt đi nhuệ khí của đối phương. Nếu để Bàn Vạn Xuân cùng Thời Thiên so kình công hoặc cùng Tiêu Nhượng so thư pháp vậy thắng cũng mất mặt.

Nhưng bọn họ cũng chẳng thêm cân nhắc họ có mấy cân mấy lạng. Tôi biết trong số họ khẳng định không ít người biết bắn tên, xem ra Đồng Bình ít nhất cũng là hành gia (người trong nghề), nhưng vẫn như trước, so với ai thì so, tôi mà thi đấu thì khẳng định không cần phải nói, có cho tiền hăn cũng không dám thi quét mìn với tôi. Cũng tương tự đạo lý ấy, đối phó Bàn Vạn Xuân, cần nghĩ một biện pháp điều hòa, ví dụ như để anh ta thi khiêu vũ với Lý Quỳ....

Hiện tại hết thầy đã muộn, thôi cứ để ngày mai rồi tính tiếp.

Kỳ thật cũng có một trường bắn tên được xây dựng trong khuôn viên Dục Tài, nhưng vì giáo viên chuyên trách thật sự khó tìm, hơn nữa cũng không nhiều người học. Môn bắn cung thì nước tôi cũng không mạnh gì trong các kỳ Olympic, nên cũng chẳng đủ lực lượng phân ra một phân bộ bắn tên tới đây.

Buổi tối, chẳng biết Bánh Bao tìm được tin tức gì, cùng Lý Sư Sư ngồi nói chuyện hồi lâu. Tôi hỏi ra mới biết, nguyên lai có một người sống thực vật trong một bệnh viện của thành phố, vì nhà nghèo không có khả năng cấp dưỡng, hiện tại đang thỏa thuận với bệnh viện bỏ máy thở nhân tạo.

Hiện tại chuyện này náo loạn ầm lên, thậm chí còn trở thành đề tài tranh luận về đạo đức luân lý.

Tôi cười nhạt, thảo luận cái trym ý, ai không đồng ý bỏ tiền túi ra, đừng nói nhiều điếc tai. Tôi đang sầu lo việc của mình, cũng chẳng chú ý tới.

Hôm nay lại là một ngày đẹp trời, đặc biệt thích hợp việc dẫn bọn nhỏ đi chơi công viên, mua chút bánh mì, xúc xích ngồi trên bãi cỏ ăn, thật hạnh phúc.

Thực tế nếu không phải các hảo hán chọc ngoáy tôi thực sự sẽ mang Bánh Bao cùng Tào Xung đi như thế. Nhưng hiện tại, công viên cũng tới, nhưng lại là hơn 50 người. Người qua đường đều đoán, công ty nào tổ chức cho nhân viên đi chơi à?

Tôi núp trong đám hảo hán, sợ bị người ta nhận ra, vất vả lắm mới dẫn họ tới trường bắn.

Nói thì là trường bắn cho oai, kỳ thật chỉ là một góc hàng vỉa hè ở công viên. Có hơn 6 cái bia ngắm, mấy cái cung nát, trước kia tôi cũng hay đi ngang qua, hình như chưa thấy ai chơi bao giờ.

Tôi tìm hồi lâu chẳng có ma nào, hô rất cổ, một thằng lười mới từ hàng bán đồ uống giải khát dưới bóng cây chậm rãi đứng lên, lười nhác nói: “Các vị muốn chơi hả?”

Tôi ném 500 NDT lên cái bàn: “Bọn anh bao sân.”

Ai ngờ, thằng lười nhìn thấy tiền, thông thả nói: “Các anh nhiều thế, thế sao đủ?”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Bọn tôi tính theo bó, một bó 100 NDT.”

Tôi hét lên: “Mẹ nó, mày đang lừa đảo hả.”

Thằng lười nọ cũng chẳng nói nhiều, nhìn tôi: “Thế có bắn không?” Hắn dường như nhận ra bọn tôi hôm nay không thể không bắn tên, cho nên bắt chẹt.

Tôi mắng: “Bắn, bắn vào mặt mày.”

Thằng lười thấy tôi tức, cười nói: “Á, hiểm có, đúng nghề của chàng.”

Tôi giao tiền: “Trước cứ thế, hết rồi tính tiếp.”

Thằng lười thu tiền vào túi, lập tức trở nên ần cần, đem một bó to cung đặt vào lòng tôi: “Kỳ thật đã ưu đãi rồi, bình thường thuê cung cũng phải thu phí.”

Đồng Bình vội cầm một cái, mở bó tiền: “Cung của mày thế này hả? Cái gì thế?”

Thằng lười cười nói: “Anh giai này nói gì vậy, hiện tại đều là do các tài liệu tổng hợp chế ra cung như thế, thế anh muốn cung làm bằng gì, bằng trúc chắc?”

Đồng Bình xua tay, bỗng lại nhìn lên tường thấy viết: “Bắn trúng 10 điểm thưởng 50”. “Bắn trúng trả tiền thật hả?”

Thằng lười cười giảo hoạt: “No vấn đề. Khăng định trả.”

Đồng Bình lắp tên, kéo căng tròn. Pằng, tên ngập bia. Mũi tên run cầm cập, thằng lười kinh hoàng: “Ái, anh giai luyện võ hả? Người bình thường chẳng thể kéo căng cung được.”

...

Đồng Bình ảo não lắc đầu: “Cung này khó điều khiển.” Anh ấy lại cầm một mũi tên, kém hơn trước, chỉ trúng 6 điểm.”

Lâm Xung cùng Nguyễn gia huynh đệ đều cầm cung, phân ra ngắm bia khác. Sau một hồi bắn tía lia, chẳng có ai bắn trúng hồng tâm. Nhiều người là tướng lĩnh cung mã thành thạo, nếu cho bọn họ cung thuận tay, tầm thập bộ bắn trúng bia không khó, nhưng trò chơi này cũng không phải thực tế, căn bản là dùng để lừa người ta, muốn luyện cũng rất khó.

Sau vài lượt bắn, đừng nói là hồng tâm, ngay cả 9 điểm cũng chưa một người bắn trúng. Lúc đầu là chọn lựa người ra bắn, sau đó đều hiểu là bắn tên chẳng ai chiếm ưu thế, đành cảm giác ai bắn tốt thì đi đấu với Bằng Vạn Xuân. Kết quả càng bắn càng không yên lòng, chẳng chút tin tưởng, đến cùng coi như là một trò chơi, ngay cả Tiêu Nhượng, Kim Đại Kiên mấy người cũng tham gia bắn vài phát.

Đồng Bình đặt cung vào tay tôi: “Chú Cường, chơi chút cho biết.”

Tôi tay trái cầm cung, cầm mũi tên đặt lên dây, lúc này cảm giác được cái cung không ổn. Dường như nó muốn phi ra trước, cùng lúc đó mũi tên trượt khỏi tay phải, tiền tự bay ra.... Thế mới biết đừng nói kéo căng, ngay cả cầm chắc tên đều rất khó khăn.

Mũi tên cong vẹo phiêu phiêu lung lay chạm vào bia, rõ ràng trúng hồng tâm.

Các hảo hán chẳng biết là ai bắn nữa, chỉ thấy rốt cục có người bắn trúng, lập tức hoan hô như sấm dậy, tôi hưng phấn nắm chặt vai thẳng lười hét lên: “Trả tiền, trả tiền.”

Thẳng lười vừa quay đầu lại, một trận gió nhẹ thổi qua, mũi tên rõ ràng rớt xuống.

Thẳng lười nhìn cái bia trống không, đẩy tay tôi ra: “Trả tiền gì?”

Trương Thanh then quá thành giận, cầm một mũi tên ném thẳng tới bia, trúng hồng tâm: “Mau trả tiền.”

Thằng lười thản nhiên nói: “Tay ném không tính.”

“Sao không tính?”

Thằng lười cười he he: “Làm gì có quy củ, ngồi trên xe thì chạy ma-ra-tông, lái máy bay thì nhảy cao, vậy chẳng phải chơi bắn sao?”

Mặc dù đây là nguy hiểm, nhưng chúng tôi thật sự không thể bác bỏ, cuối cùng cả đám cúi đầu ừ ừ ly khai. Thằng lười hô lên lưu luyến: “Các bạn thân mến, thường xuyên đến chơi nhé, bắn trúng ô 10 điểm trả 50 NDT, vĩnh viễn có hiệu lực...”

Hôm đó bắn tên mất 2.000 NDT, trước khi đi về, thật sự có thể dùng từ thê thảm để mô tả. Ngoại trừ Đồng Bình, Lâm Xung mấy người trên bia có tên, những người còn lại trên bia vô cùng sạch sẽ, mũi tên đều găm lên tường gỗ, tựa như có người đứng trước bia ngăn trở. Điều này làm tôi nhớ tới hình ảnh cuối cùng trong phim “Anh hùng”.

Chúng tôi trở lại trường, Đồng Viện bất mãn lôi kéo Hồ Tam Nương nói: “Các anh ngày ngày làm gì vậy? Chẳng tập trung giảng dạy lại đi chơi, lúc trước kêu em tới giúp, giờ thì ngay cả cái bóng cũng chẳng thấy.” Nhưng tức giận thì tức giận, nhưng một đám nữ hài được Đồng Viện dạy cũng có đường có nét.

Các hảo hán thường xuyên biến mất tăm hơi. Vấn đề này khiến người vui người buồn, Đoàn Thiên Lang chỉ mong tất cả bọn nhỏ đều theo anh ta luyện võ thôi.

Cũng may tôi có dự kiến từ trước, kêu Trình Phong Thu, Đoàn Thiên Lang bọn họ đều ở lại, nếu không thì không thể giảng dạy kiểu thả dê ăn cỏ. Tôi cũng phát hiện, thật sự là bọn tôi bị đối phương dắt mũi nằm đi. Bát

đại thiên vương trừ Bảo Kim còn có 5 người nữa, mấy ngày một trận đánh thế nào? Còn nữa, dù đấu xong Bát đại thiên vương thì còn thế nào nữa? Đối phương chỉ cần có thuốc trong tay, hôm nay biến ra một Lý Nguyên Bá, ngày mai lại tìm về Tần Thúc Bảo. Ngày sau nữa lại giúp Trương Phi chuyển thế lấy lại trí nhớ, nếu cứ đánh tiếp như thế, không tới hai ba năm, diễn viên quần chúng quay phim cổ trang trong thành phố cũng chẳng cần huấn luyện rồi...

Sáu Lưu chậm chạp không đưa thứ tôi cần cho tôi, đây cũng là vấn đề thực sự nghiêm trọng. So với đối thủ, tôi chỉ là một thằng mù, dù tôi không biết làm sao lão ta nhìn ra kiếp trước người đó là ai, nhưng tôi hiện tại thụ động bị áp chế mọi mặt. Tôi nếu có được cái kính mắt, đeo vào là nhìn ả, ai, người đang đi đường này kiếp trước là Đường Huyền Tông, con vẹo ngồi cạnh lão là Dương Ngọc Hoàn. Úi, tên bán dép kia chẳng phải Lưu Bị sao? Học sinh được 59 điểm lên xin chữ ký của mình chẳng phải là Lưu Thiện hả, Trương Liêu cùng Hứa Trử vừa đi xem phim...

Như thế tôi cũng có thể khoanh gọn được mục tiêu, đời trước Trương Tam Lý Tứ (lâu la tôm tép) tự nhiên chẳng cần để ý. Nhưng mà hiện tại dù Thẩm Vạn Tam cùng Phạm Lãi đi qua bên cạnh tôi cũng chẳng biết.

Tôi cùng các hảo hán vẽ mặt cau có đi vào phòng họp, bọn họ lo lắng luận võ với Bằng Vạn Xuân. Bằng trạng thái hiện tại của cả bọn, may ra ngồi trong xe bọc thép của lục quân mới ăn lại đối phương.

Hôm nay lắp TV cho khu giáo viên, ký túc xá cùng phòng học xong. Phòng họp giáo viên được lắp 4 chiếc, chúng tôi lúc về thì công nhân vừa lắp xong. Họ đưa điều khiển cho Đoàn Cảnh Trụ cho anh ấy thử rồi rời đi.

Chúng tôi ngồi thương lượng, Đoàn Cảnh Trụ ngồi cuối, đặt TV ở trạng thái mute (im lặng), đổi qua từng kênh.

Lư Tuấn Nghĩa nói trước, anh ấy lo lắng nói: “Anh thấy nếu so bản tên với Bàng Vạn Xuân, chúng ta khó thắng.” Mọi người đều hiểu, “khó thắng” là ưu mỹ hóa rồi.

Ngô Dụng thấy mọi người đều cúi đầu, chỉnh lại gọng kính: “Kỳ thật chúng ta vị tất phải so bản tên, hãn cũng nói rồi còn gì?”

Đồng Bình vỗ bàn nói: “Hãn nói thế là chê Lương Sơn chúng ta không người.” Trong lòng tôi nói, nhưng sự thật là Lương Sơn không người, trận đầu Hạng Vũ đánh, trận hai chó ngáp phải ruồi, đụng tới Võ Tòng mới nửa thức tỉnh, trận thứ ba làm sao? Chẳng lẽ nói với bọn Vương Dật Phu, kêu anh ta cầm mấy khẩu súng ngắn tới?

Lý Quỳnh kêu lên: “Thôi để Thiết Ngưu em lao lên băm nó.”

Ngô Dụng lắc đầu: “Chú còn chẳng tới gần được hãn, dù chú có ăn được cũng mất mặt.”

Lúc này Trương Thanh cùng Âu Bằng đều đứng dậy nói: “Tôi đi.” Trương Thanh Nhất vũ tiễn vang danh, Âu Bằng thiện xài ám khí, mọi người thấy hai người xung phong, mắt đều sáng lên.

Lâm Xung vỗ bàn: “Hai huynh đệ ngồi xuống, tay không sao có thể so với cung tiễn, Bàng Vạn Xuân kéo dài khoảng cách ra, các chú chẳng chút cơ hội.”

Mọi người nghĩ vậy, đều ảm đạm.

Đúng lúc này, Đoàn Cảnh Trụ vỗ đùi kêu lên: “Hoa Vinh, Hoa Vinh huynh đệ.”

Các hảo hán mặt càng khó coi, mấy người quát lên: “Câm miệng.”

Kỳ thật Bàng Vạn Xuân vừa xuất hiện, tên Hoa Vinh đã sớm được các hảo hán đọc thầm vô số lần, chỉ là Tiểu Lý Quảng cũng không ở đây, nói gì cũng vô ích. Càng thêm thương cảm, cho nên mọi người đều ăn ý không ai nói tới, lúc này Đoàn Cảnh Trụ hô lên, các hảo hán đều tức giận.

Ai ngờ Đoàn Cảnh Trụ chẳng những không ngừng, ngược lại chỉ vào TV kích động hét lên, giọng anh ấy lạc đi: “Hoa Vinh... Hoa Vinh ca ca lên TV kìa.”

oOo

Hoa Vinh (花荣), biệt hiệu (Tiểu Lý Quảng) (小李广), là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy Hử. Hoa Vinh là một trong 36 Thiên Càng Tinh. Ông được mọi người kính trọng do lòng trung thành và lòng can đảm trong chiến đấu. Trong tiểu thuyết, Hoa Vinh là người có môi đỏ thắm, răng trắng đẹp, mặt khôi ngô và trẻ trung, ngực nở nang, vai rộng. Hoa Vinh là bạn tâm giao của Tống Giang. Hoa Vinh có tài bắn tên, có thể bắn đôi lá liễu trong cách xa một 100 bước chân. Vợ là Thôi Xuân Yển, bạn với em gái Hoa Vinh, hai người rất vui vẻ. Hoa Vinh là con người cương trực, thẳng thắn, là một vị anh hùng hết lòng vì nghĩa, một con người tài hoa có đủ trí dũng song toàn.

[sửa]Kết thúc cuộc đời

Sau khi về triều, Tống Giang vì ngu trung, tự sát theo mệnh lệnh của vua, Lý Quỳ thấy thế cũng uống rượu tự sát cùng . Ngô Dụng và Hoa Vinh, sau khi mang xác Tống Giang và Lý Quỳ đi chôn, cũng treo cổ tự vẫn ở cùng chỗ 2 ngôi mộ.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74: Chúng Hảo Hán Cứu Hoa Vinh

Đoàn Cảnh Trụ vừa hô lên vậy, dù không ai tin tưởng, nhưng mọi người vẫn quay đầu nhìn về phía TV. Trạng thái mute, hình ảnh có vẻ lộn xộn, vô số cái đầu lô nhô. Một thanh niên đẹp trai đến mức mọi người đều phải ghen ghét an tĩnh nằm trên giường bệnh, không động đậy. Đại khái Đoàn Cảnh Trụ chỉ người này. Hẳn sẽ không chỉ cô gái thanh tú đang ở bên cạnh khóc rất thảm thiết.

Tôi nhìn lướt qua các hảo hán khi xem TV, đột nhiên phát hiện chẳng biết từ khi nào họ đã tập thể bất động. Tôi sững sốt, thẳng nhóc kia nếu không phải Hoa Vinh hẳn cũng giống Hoa Vinh như đúc. Tôi chuyển mắt nhìn lại TV, thẳng nhóc đó vẫn im lặng nhắm mắt nằm trên giường, bị sao vậy?

Thấy việc nghĩa hăng hái đi đầu hả?

Tôi lúc này mới nghĩ ra, gầm lớn: “Mở tiếng ra.”

Thật là người trong cuộc thì mê man, tôi vừa hô mọi người mới tỉnh ra: “Đúng, đúng, mau mở tiếng.”

Đoàn Cảnh Trụ vội cho volume hết công suất, “ông”, chúng tôi chỉ nghe thấy câu cuối cùng: “...hôm nay người nhà bệnh nhân đã ký cam kết miễn trách nhiệm với bệnh viện. Bệnh viện sẽ cắt toàn bộ cấp dưỡng...Tiếp theo xin nghe chum tin ngắn; xưởng thép công nghệ cao...” nguyên lai là các tin tức của thành thị trong ngày.

Các hảo hán thấy hình ảnh Hoa Vinh lóe qua, đều nhìn nhau hỏi: “Gì thế?”

Lúc đầu tôi cũng không hiểu, chậm rãi phân tích: Cam kết miễn trách nhiệm, cắt cấp dưỡng... kết hợp tin tức tôi nghe được từ Bánh Bao hôm qua, tôi vỗ bàn: “Em hiểu rồi, Hoa Vinh là người sống thực vật.”

Các hảo hán đều hỏi: “Là sao?”

Tôi nháy phóc lên bàn nói: “An thần y. Anh còn nhớ có lần anh nói có một loại thuốc làm cho người ta uống xong ngoại trừ thở thì không biết gì khác không. Huynh đệ Hoa Vinh hiện tại như thế đó.”

An Đạo Toàn nói: “Lúc đó khác gì người chết.”

Tôi nói: “Đúng.”

Các hảo hán đồng loạt hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Tôi cũng có tính toán từ trước: “Các anh đừng vội, vừa rồi tin tức cho biết là bệnh viện trung tâm đúng không ? Em trước tiên hỏi ông Trương đang nằm viện ở đó xem tình hình thế nào.”

Tôi gọi điện thoại cho ông Trương. Đầu tiên hỏi thăm sức khỏe, sau đó hỏi thăm bệnh nhân sống thực vật ở bệnh viện đó. Ông Trương nói từ đầu chí cuối một lần. Mọi người trong bệnh viện biết chuyện này lâu rồi.

Ra là thằng nhóc đó tên Nhiễm Đông Dạ, là người đưa thư của Cục bưu chính (bưu điện), bình thường thích nuôi bồ câu. Vết thương trên đầu nó là khi xem kiến trên tầng hai thì đứt dây té xuống tạo thành. Kể tới đây, ông Trương lại tái phát cái tính ham nghiên cứu của ông, nói một thôi một hồi về các tri thức chuyên nghiệp mà ông nghe được từ bác sĩ. Ông nói nào Nhiễm Đông Dạ bị tổn thương bình thường thôi, không giống người sống thực vật. Người sống thực vật kì thật là mất hẳn ý thức, cũng bảo trì trạng

thái thực vật. Người sống thực vật chỉ có thể phản xạ theo bản năng cũng như sự trao đổi chất để duy trì tính mạng. Nói cách khác không khác gì thực vật. Chỉ cần tưới nước bón phân là còn sống. Nhưng Nhiễm Đông Dạ rất đặc biệt, anh ta giống người sống thực vật, nhưng não lại bị tổn thương nặng hơn những người sống thực vật, ngay cả hít thở cũng phải dùng máy, không thể dứt được.

Cho nên muốn duy trì tính mạng của Nhiễm Đông Dạ, cần nhiều tiền hơn so với người sống thực vật để duy trì các máy hỗ trợ hiện đại. Gia đình chỉ có duy nhất một đứa con là Nhiễm Đông Dạ. Gia cảnh cũng được. Nhưng chỉ nửa năm qua đi đã tiêu hết tích cóp của gia đình, hiện tại đành buông tay.

Đây vốn là một chuyện rất bình thường. Dù có chút bi thảm nhưng không có gì khúc chiết để nói. Ông Trương cũng là người mắc bệnh nan y tuyệt chứng, lúc kể chuyện cũng rất bình tĩnh. Không ngờ giọng điệu lại thay đổi chớp nhoáng, cảm khái thở dài: “Chỉ đáng tiếc cho bạn gái của thằng nhóc đó, một cô gái rất tốt. Vốn người nhà thằng nhóc sớm muốn buông tay, nhưng là cô gái đó liều mạng ngăn cản, táng gia bại sản bù vào, kết quả là kết cục thế này.” Ông ấy kể tới đó tôi lại nhớ tới cô gái nằm gục khóc bên giường Hoa Vinh. Ông Trương cảm thương một lúc, đột nhiên hỏi: “Mà chú nghe chuyện này làm gì?”

Tôi nói: “Trước không đề cập tới, chú cứ an tâm dưỡng bệnh nhé.” Ông ấy mặc dù biết về các hảo hán, nhưng tôi cũng chẳng có thời gian nói tỉ mỉ.

Tôi treo điện thoại, lại nhảy lên bàn nói to: “Bây giờ, huynh đệ Hoa Vinh của chúng ta đang chờ chúng ta tới cứu.”

Trương Thuận trừng tôi: “Sao Hoa Vinh biến thành người sống thực vật mà chú lại vui mừng thế nhỉ?”

Tôi móc từ trong túi ra một vật nhỏ, ném lên rồi bắt lại. Khi tôi buông tay ra, viên thuốc màu lam lăn long lóc trên bàn, tản ra ánh sáng thần bí.

Ngô Dụng dụi mắt, nhìn mãi mới nói: “Đây là....” Khi anh ấy thấy viên thuốc thì cũng kích động: “Đây là thuốc giúp khôi phục trí nhớ hả.”

Lúc đầu các hảo hán sửng sốt, sau đó họ hiểu được nó có ý nghĩa như thế nào, cả bọn hoan hô. Lâm Xung cười: “Đã Hoa Vinh quên hết kiếp này, vậy cũng bớt phiền toái, chúng ta đi gọi cậu ấy về.”

Tôi cười: “Không vội, chẳng phải TV nói đó sao, chúng ta còn 24h...” Nói xong tôi cảm giác có gì đó không đúng, khi tôi cẩn thận nghĩ lại, hoảng sợ, tôi hét lên: “Đi mau.” Tôi chẳng nói gì nữa, chạy như điên ra ngoài.

Đây là vì tôi tỉnh ngộ, tin là tin hôm qua, 24h, chỉ sợ đã ....

Tôi lao qua xe, vừa đi vừa nói cho mọi người tình huống ra sao. Các hảo hán rợn tóc gáy, Đới Tung nhanh chóng đi giày: “Anh đi trước xem sao.”

Lư Tuấn Nghĩa: “Chỉ cần họ còn chưa bắt đầu, cậu nhất định phải khống chế được toàn cục ở đó.”

Ngô Dụng: “Chuyện này đã chấn động toàn thành phố, hiện tại bệnh viện khẳng định có không ít người tới xem, chúng ta làm sao tiếp cận Hoa Vinh ? xem ra cần phải nghĩ kế.”

Tôi vừa lái xe vừa nói: “Nếu không cứ cướp người, chỉ cần không gây nạn chết người thì tùy các anh.”

Lúc này trên xe đã có mấy người Đồng Bình, Trương Thanh. Đoàn Cảnh Trụ mấy người nữa muốn lên, tôi đẩy xuống hét lên: “Đi mấy người giỏi đánh thôi.” Không dây dưa, chúng tôi cần tốc chiến tốc thắng. Người nhà Hoa Vinh khẳng định nghĩ tới gặp phải xã hội đen.

Tôi kéo Lữ Tuấn Nghĩa cùng mấy vị tướng lãnh vũ lực mạnh của Lương Sơn vội vàng lao tới bệnh viện. Chưa tới cửa đã thấy đám đông vây lấy cửa bệnh viện. Đại khái là tới để thỏa trí tò mò, tôi sợ khiến mọi người chú ý, đỗ xe ở đối diện. Chúng tôi giả vờ là người nhà tới thăm bệnh đi vào trong.

Lúc đi ngang qua đám đông, tôi mơ hồ thấy trong cùng là một cô gái thanh tú đang khóc như trẻ con. Hơn nữa xem ra tâm thần bất ổn, ngồi phịch trong lòng cha mình, thỉnh thoảng cố giãy ra nhìn về phía phòng bệnh. Sau đó lại khóc nức nở, bố cô ấy không ngừng vỗ lưng nhẹ lời an ủi.

Đới Tung bỗng lóe ra từ đám đông, chúng tôi đồng loạt hỏi thăm: “Anh sao ở đây, Hoa Vinh đâu?”

Đới Tung lau nước mắt nói: “Hoa Vinh ở trong phòng quan sát tầng năm, con mẹ nó quá cảm động...”

Chúng tôi đều không hiểu, nghe Đới Tung nói: “Cô gái kia là bạn gái của Hoa Vinh, biết hôm nay rút ống, nửa đêm canh ở cửa phòng bệnh, nói ai muốn vào phải giẫm lên thi thể cô ấy. Vốn là 8h sáng đã rút ống, nhưng vẫn kéo dài tới giờ, vừa rồi mới xử lý xong.

Chúng tôi trước cổ không để ý tới chuyện này: “Hoa Vinh hiện giờ thế nào?”

Đới Tung điều chỉnh lại cảm xúc: “Nó tốt, hiện giờ bên cạnh chẳng ma nào, mọi người mau vào.”

Chúng tôi âm thầm lao lên tầng 5, tầng này không có phòng bệnh, rất yên tĩnh. Tôi nhanh chóng tìm được phòng quan sát, đẩy cửa vào nhìn. Hoa Vinh sống thực vật nằm trên giường đeo ống thở, tay còn truyền đường gluco, không có ai ở đây cả.

Tôi móc từ trong túi ra một viên thuốc, nhưng nhìn Hoa Vinh “toàn thân vô trang” không thể ra tay, tôi biết hiện tại tháo ống thở ra có lẽ nguy hiểm

tính mạng, cũng không biết làm sao để anh ấy nuốt thuốc. Tôi nghĩ tới lời Lệ Thiên nói với tôi, nói với Trương Thanh: “Chuẩn bị cho em một chén nước.”

Trương Thanh cầm chén đi ra ngoài, chẳng bao lâu mang về một ly nước lạnh. Tôi bỏ viên thuốc vào. “Xèo”, cái chén bay lên khói màu lam rất đẹp, sau đó trở nên như bình thường.

Tôi cầm chén, trịnh trọng hỏi lại Lữ Tuấn Nghĩa: “Các anh xem kỹ, đây có phải huỳnh đệ Hoa Vinh không, chén thuốc đổ ra, xảy ra chuyện cũng đã chậm.”

Đồng Bình nói: “Hoa Vinh huỳnh đệ trước kia thường nói, tên trên đây, không thể không bắt...”

Lý Quỳnh nói: “Nhanh lên đi, cắt đến lỗ đít rồi còn nói nhiều gì?”

Lâm Xung nói: “Tiểu Cường, làm đi, cho dù đó là ai, ít nhất chúng ta cũng cứu một mạng, đúng không?”

Tôi ném mấy thứ linh tinh trên đầu Hoa Vinh, bưng chén rót vào miệng....

Đới Tung đẩy phẳng cửa ra nói: “Xong chưa? Phía dưới có một đám phóng viên đang đi lên.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75: Tiễn

Tôi cạy mồm Hoa Vinh, ghé chén nước sát miệng rót vào, xem ra cậu ấy vẫn còn phản xạ nuốt, nhưng cứ theo tốc độ này ít nhất phải mất 10 phút.

Lúc này tôi đã nghe thấy thanh âm hò hét loạn từ dưới lầu truyền tới, tôi hét lên: “Mấy người bọn anh ngoài chặn đứng bọn họ lại, đừng cho bất luận ai tới đây.”

Trương Thanh cùng Đồng Bình lập tức lao ra ngoài, tôi giữ chặt Lý Quỳ dặn dò: “Đừng gây án mạng.”

“Em sẽ chú ý.” Lý Quỳ đơn giản vác một cái giường khác ở trong phòng lên vai, tựa như biến dị chiến sĩ vác vũ khí uy lực siêu cường.

Đới Tung: “Bọn họ thấy thì cũng có sao, dù sao chúng ta cũng không hại người anh em Hoa Vinh.”

Tôi nói: “Chúng ta nếu muốn hại cậu ấy thì cứ cho họ lên là được, chính vì chúng ta muốn cứu người mới không để cho họ thấy.” Tôi cũng không muốn phục sinh một người sống thực vật trước mặt bao nhiêu người, tôi bổ sung: “Đúng rồi, tốt nhất nên nghĩ ra lí do gì đó để họ hiểu được vì sao chúng ta cản đường. Chỉ cần các anh chế tạo hỗn loạn là được, đúng rồi - nói là bệnh viện nổi ngược chân, các anh là người nhà của người bệnh.”

Đới Tung lẩm bẩm: “Nổi ngược chân... thế chẳng phải thành chó hả?”

Tôi nói Lý Quỳnh: “Bỏ cái giường xuống, không thể để cho họ biết chúng ta đã tới đây.”

Lý Quỳnh đặt giường về vị trí cũ, chạy qua hành lang thuận tay tháo cửa nhà vệ sinh nữ xuống, tiếc là bên trong chẳng có ai...

Lúc này đám đông đã tới hành lang tầng 4. Lý Quỳnh cầm cánh cửa chặn dòng người. Tựa như cảnh sát chống bạo động chậm rãi đẩy lên, miệng ngoác ra mồm cười. Hết lên liền hồi em mình bị đứt chân, bệnh viện nổi lại ngược. Anh ta cứ thế cản lại đám đông, ai cũng không lên nổi. Các phóng viên đều bỏ máy ảnh, camera chụp quay liên tọi. Trương Thanh mò từ trong đồng rác ra một đồng bình thuốc kháng sinh, ném trúng vào máy ảnh và camera của các phóng viên. Lý Quỳnh thuận lợi dùng cánh cửa ngăn chặn đám đông ở hành lang tầng 4, nơi này trở thành mặt trận thứ hai. Trương Thanh đứng ở hành lang giữa tầng 4 và 5 cung cấp hỏa lực yểm trợ. Người lèn qua phòng tuyến số 1 đều bị mấy cái bình ném cho mặt mũi bầm dập.

Bên ngoài lung tung nhốn nháo tôi cũng chẳng để ý, vẫn cẩn thận bón cho Hoa Vinh từng chút nước vào miệng, không để rơi một giọt. Trí nhớ kiếp này của cậu ấy đã không còn, nếu mất vài giọt, sợ rằng lúc tỉnh lại sẽ ngu ngốc như Triệu mặt trắng.

Thời Thiên chui qua cửa sổ vào: “Các ca ca lục tục tới rồi, bên ngoài là gì vậy?”

Ngô Dụng giản lược lại cho Thời Thiên, sau đó phân phó: “Cậu đi kêu các anh em chia làm 3 nhóm, để Tiêu Nhượng, Kim Đại Kiên vác hoành phi kháng nghị. Mục đích chính là gây chú ý, làm cho bệnh viện không có thời gian quản chúng ta. Nhóm thứ hai, do anh em họ Nguyễn giả làm phóng viên đánh nhau với mấy người Trương Thanh. Mục đích là tạo ra vành đai cách ly ở tầng 4, không để ai tiến gần. Nhóm thứ ba để Lý Vân, An Đạo Toàn chỉ huy, tạm thời ẩn núp chờ quân lên, chuyện này xong họ sẽ giả làm người nhà khác của bệnh nhân, ra mặt dàn xếp ổn thỏa.

Thời Thiên đứng bên cửa sổ ôm quyền: “Tuân mệnh.” Nói xong lộn nhào biến mất. Vẫn kêu người ta là quân sư chuyên nghiệp, nhưng lại tính toán tới nguyên nhân hậu quả, đây là đạo của thủ lĩnh. Ngay cả chuyện chùi dít cũng an bài thỏa đáng.

Chẳng mấy phút, lại nghe phía dưới nhao nhao. Chẳng hiểu Tiêu Nhượng kiếm đâu ra bút lông. Viết lên một tấm vải trắng 3m2 một chữ thật to vô cùng giật mình “Oan” để hai người giơ lên đứng thị uy ở cửa bệnh viện. Người người tập nập vây xem, Tiêu Nhượng cầm bút lưu loát, thông thả ung dung nói: “Đừng vội, đừng vội, chậm rãi xem tôi viết là hiểu.” Rồi lại viết lên một tấm vải khác một chữ, dùng các kiểu chữ liên tục biết lên. Khi thì phiêu dật lúc thì đoan chính. Ngắn ngủi mười mấy chữ, bút thể đã thay đổi năm sáu loại.

Sau đó anh em họ Nguyễn cùng Thang Long cả đám tự xưng là phóng viên, nhất quyết đòi bọn Trương Thanh phải bồi thường camera. Rồi ra tay với bọn Đồng Bình, đánh nhau túi bụi, người ngoài đứng hòng xuyên qua họ để lên lầu. Mấy người cố tiến sát lại đều bị đánh sứt đầu mẻ trán. Mọi người đều bán tán: “Đây là phóng viên của tờ “Quân sự thiên địa” à, võ công cao thật.”

Các hảo hán không có nhiệm vụ thừa dịp náo loạn lên lầu vào phòng chúng tôi. Lữ Tuấn Nghĩa ra hiệu để cho tôi im lặng, mọi người không ai dám làm ồn, sợ làm phiền tôi bón thuốc cho Hoa Vinh.

Khi chén thuốc đã cạn, Hoa Vinh vẫn không có phản ứng. Tôi lo lắng rót nốt giọt cuối cùng. Hoa Vinh bỗng mở mắt, dọa tôi nhảy dựng, tay mềm nhũn, cái chén rơi xuống đất vỡ nát.

Tiếng chén vỡ hoàn toàn làm Hoa Vinh thức tỉnh, cậu ấy muốn ngồi dậy nhưng thấy vướng víu không thoải mái. Tiện tay rút mấy ống truyền ra. Ngẩng đầu nhìn lên thấy trong phòng đầy người, dụi mắt, cười nói: “Các ca ca đều ở đây hả, em sao vậy. Hôm qua uống nhiều hả?” Sau đó búng người

nhảy xuống đất, nhưng vì nửa năm không vận động, Hoa Vinh lão đảo, tự giễu: “Quả là uống nhiều, hiện giờ chân còn mềm nhũn. Ôi chao, các ca ca, sao các ca ca nhìn em như vậy?”

Hồ Tam Nương giữ chặt tay Hoa Vinh: “Huynh đệ, chú không biết mọi người nhớ chú chết mất.”

Hoa Vinh cười nói: “Các huynh đệ đang đóng kịch ả, ủa, tam tử? Đây chẳng phải... Chu Quý ca ca? Đỗ Hưng ca ca? Chẳng phải các huynh đệ đều bỏ mình rồi sao? Đệ ... đệ đang ở đâu đây?”

Người chúng tôi cứu quả là Hoa Vinh. Các hảo hán hoan hô, ôm lấy Hoa Vinh, có người cười người khóc, kẻ dấm ngực kẻ dậm chân. Ngô Dụng tiến lên cản lại: “Bây giờ còn chưa phải lúc ôn chuyện, chúng ta rời đi trước đã.”

Hoa Vinh lúc này đã có thể đứng vững, cậu ấy nghe bên ngoài hò hét, lập tức hỏi: “Đang có chiến tranh hả! Chúng ta bị vây sao? Người đâu, cầm thương cung của ta ra đây.”

Tôi nắm vai cậu ấy nói: “Hiện giờ cậu chưa thể lộ diện trước mặt mọi người, để anh nghĩ cách cho chú rời khỏi đây.”

Hoa Vinh đẩy tay tôi ra, nhú mào: “Người là người phương nào?”

Thấy không, thằng nhãi vô lương tâm, ông vì cứu mào thiếu chút phải hô hấp nhân tạo, mới nhảy nhót được tý đã không nhận người.

Lư Tuấn Nghĩa nói: “Đây là chú Cường, cũng là huynh đệ của chúng ta, hiện tại chú cứ nghe chú Cường đi.”

Hoa Vinh nhìn tôi nhớn miệng cười: “Cường huynh, người không biết không trách, đắc tội rồi.”

Tôi cảm thấy Hoa Vinh thoáng đạt lại lão luyện, mặc dù có chút khôn ranh nhưng không khiến người ta chán ghét. Đại khái trước kia làm quan trong triều rồi mới làm thổ phỉ nên thế, nhưng tôi vẫn giận cậu ta. Tôi giật mái tóc giả trên đầu Hồ Tam Nương xuống, làm bộ vì việc chung nói: “Hôm nay trước hết chịu thiệt chút, Hoa hiền đệ giả gái vậy.”

Hoa Vinh vô thức nghĩ muốn giật xuống, nhưng thấy mọi người nhìn chăm chăm. Biết chuyện khẩn cấp đành phải làm.

Nhưng cũng thật quái, Hoa Vinh đội tóc giả kết hợp ngũ quan tinh xảo, thật quá giống đại mỹ nữ. Nhưng tôi thấy có chút không tự nhiên, hỏi mấy người, không ai chỉ ra lý do. Tôi để Hoa Vinh đứng cạnh Hồ Tam Nương, cũng hiểu ra - Hoa mỹ nhân cũng không ngực tấn công mông phòng thủ, phẳng lì, chỉ có đội tóc giả chưa được, trông rất khó coi.

Tôi xé đôi cái gối đầu nhéo vào trong áo Hoa Vinh. Hai cái bao phình lên rất giống. Hoa Vinh ngượng ngập sờ ngực: “Cái này...cái này hình như lớn quá hả?”

Tôi nhìn thoáng qua cũng lớn bình thường, bất quá cỡ 36c thôi, xem ra Hoa mỹ nam nhân giới thật quá “Nhỏ”.

Hoa Vinh muốn bỏ ra ngoài. Tôi kéo lại quát: “Đừng nhúc nhích, với bộ dạng này ít nhất người ta còn nghĩ cậu là phụ nữ, cậu móc ra thì thành yêu nhân đó.” Hoa Vinh căn bản không ý thức được hiện đại giả gái còn có những tình huống oái oăm như vậy, hỏi: “Yêu nhân là gì?”

“...là thái giám giả thành phụ nữ lừa đàn ông lên giường.” Chu Quý dù sao cũng ở trong quán rượu, cũng rất hiểu chuyện.

Hoa Vinh mặt xanh mét, buông tay: “Vậy em cứ làm phụ nữ đi.”

Tôi đẩy cậu ta, dặn dò: “Không nói gì, chỉ đi theo là được.”

Hiện giờ bệnh viện đại loạn, lãnh đạo bệnh viện, y tá bác sĩ đang sốt đầu mẻ trán xử lý chuyện xảy ra. Các phóng viên bắt được tin tức sốt dẻo hơn người sống thực vật đều bu lại. Vội vàng chụp ảnh, chúng tôi thuận lợi ra ngoài bệnh viện, nhét Hoa Vinh vào xe. Ngô Dụng phát ám hiệu cho nhóm 3 của Lý Vân, lập tức Lý Vân đỡ An Đạo Toàn lão đảo vọt vào viện. An Đạo Toàn mở hết volume: “Lão tam, lão tứ, lão thất, lão cửu, lão thập tam, lão thập tứ... nhầm rồi, không phải bệnh viện này.” Đám đông vây xem đều bàn tán: “Nhà này có bao nhiêu anh em hả?”

Trương Thanh, Đồng Bình lung tung đáp lời. Bò ra cửa sổ, nhảy lan can chạy sạch. Tiêu Nhượng mới viết thư lên án được một nửa. Nghe An Đạo Toàn hô, nhanh chóng giơ vải trắng lên. Vừa chạy vừa la: “Ái mẹ ơi, ra là không phải bệnh viện này - đáng tiếc, đây là bức tự mình hài lòng nhất.” Nguyễn Tiểu Nhị mấy người đuổi theo Trương Thanh hét: “Bồi thường camera cho bọn tao...”

Nháy mắt, các hảo hán giải tán mất tăm tích, chẳng còn mống nào. Chỉ còn lại bệnh viện bị đập phá với đám đông sững người chết lặng...

Tôi vội khởi động xe, lao thẳng ra đường cao tốc. Hoa Vinh ngồi sau, chết sững: “Này... này...” Ngô Dụng: “Hoa Vinh huynh đệ, chú mới về, nghỉ ngơi trước đi, lát nữa giải thích tỉ mỉ với chú.”

Hoa Vinh trầm ngâm không nói, mãi sau mới nói: “Quân sư, ngài nói cho tôi biết, tôi hiện tại là người hay quý?”

Tôi nhìn cậu ta qua kính chiếu hậu, chế giễu: “Mình là người hay quý cũng không biết? Cậu căn Ngô quân sư phát xem anh ấy có đau không, chẳng phải biết liền hả?”

Ngô Dụng sợ bị căn thật, vội vỗ vai trấn an: “Là người, là người....”

Tôi để bọn Hoa Vinh trong phòng họp, nói với các hảo hán: “Các anh giáo dục cậu ta đi, em đi dạo chung quanh.”

Tôi châm điều thuốc, chấp tay sau lưng nhìn bọn tiểu Lục, đám du côn lưu manh từ ngày tới Dục Tài, mỗi ngày phải nấu cơm cho mấy trăm người. Bận bịu ngay cả thời gian đánh bài cũng chẳng có, thấy tôi tới, tiểu Lục hô: “Cường ca, ăn bát mỳ vằn thắn nhé, bọn em bê cả xoong nồi xài trăm năm tới.” Tôi xua tay - chắc cái nồi này nấu cả người rồi.

Sau đó, tôi lại nhìn bọn nhỏ, giờ bọn nhỏ đang học văn hóa bình thường, Chính phủ ra mặt tạm thời chuyển tới một nhóm giáo viên giỏi từ các trường thường quy. Nhan Cảnh Sinh không bao giờ bận bịu như một giáo viên nông thôn, lúc dạy lớp một, lúc dạy cấp ba nữa. Bọn nhỏ mỗi ngày đều tập thể dục buổi sáng, học văn hóa, buổi chiều là huấn luyện thể năng cùng như các hoạt động ngoại khóa. Kỳ thật là theo hứng thú gia nhập các nhóm học nhỏ, Trình Phong Thu, Đoàn Thiên Lang cùng Đồng Viện mấy người đều có một nhóm học sinh cố định.

Tôi thấy cảnh tượng vui tươi, tôi cũng tính sắp tới mời ông Trương tới xem. Vừa rồi bệnh viện não loạn, ông Trương chắc đoán được, gọi điện hỏi tôi làm gì. Chợt nghe tiếng Lý Bạch hô: “Ông nói cho chú ấy, tôi còn giúp chú ấy đốt đồng rác.”

Tôi nhìn lại đồng hồ, hẳn là đã xong, tôi quay về phòng họp. Các hảo hán xem ra đã hoàn thành phần giáo dục Hoa Vinh. Hoa mỹ nam ngồi cảm thán. Thấy tôi tới, cậu ta kéo tay tôi nói: “Tiểu Cường, anh đã cứu tôi một mạng, lại gây sự với nhiều người, huynh đệ xin lỗi.”

Tôi đỏ mặt: “Đừng nói vậy, vừa rồi tôi cũng không đúng. Vốn kế hoạch là cho anh giả làm bác sĩ rời đi, còn việc xảy ra là cố tình trả thù anh...”

Hoa Vinh ngẩn ra, tức giận đấm ngực tôi, các hảo hán cười ha hả, đều nói: “Không thể đắc tội Tiểu Cường.”

Cười xong, Ngô Dụng hỏi: “Hoa Vinh huynh đệ, chuyện Bằng Vạn Xuân bọn anh cũng nói với chú...”

Hoa Vinh xua tay, cho là đương nhiên: “Người này để em đi đối phó.”

Đồng Bình: “Chú nằm lâu thế, bản lĩnh không mất đi chứ?”

Hoa Vinh vặn vẹo tay chân: “Không đáng ngại, chân tay vẫn hơi mềm nhũn, ai có thể tìm cho em cái cung nhỉ?”

...

Công viên, thằng lười vẫn ngủ gật ở bên bãi bắn bia ngàn năm chẳng có ma xó nào tới, kết quả vừa thấy tôi hấn đã vui vẻ, không cần tôi nói, “Păng!”, ném ra một đồng lớn cung tên lên bàn nói: “Lần này tới đòi lại 2000 đồng hả.” Tôi ném 100NDT lên bàn nói: “Lần này bắn 100 tiền, bắn trúng 10 điểm trả thưởng 50 còn hiệu lực chứ?”

Thằng lười tự đắc nói: “Hữu hiệu, vĩnh viễn hữu hiệu.”

Hoa Vinh tùy tiện cầm lấy một cái cung, cũng hơi nhú mảy, nhưng nhanh chóng tập trung nghiên cứu. Chỉ mất nửa phút, cầm một mũi tên lắp lên dây, bắn, bắn trúng vòng 4 điểm. Tôi chán nản: Còn không bằng Đồng Bình?

Chỉ có thằng lười ở bên cổ động: “Bạn thân cố lên, bắn trúng có thưởng. Tiếp theo khẳng định trúng ô 10 điểm.”

Hoa Vinh mỉm cười: “Cảm ơn lời nói tốt của anh.” Vừa nói xong, hai mũi tên vun vút bắn ra. Trúng hồng tâm! Tôi thấy thằng lười vả mạnh vào miệng mình một cái.

Hoa Vinh: “Cung này có độ sai lệch lớn. Nhưng nếu điều chỉnh cũng có thể dùng.” Nói xong cầm ống tên quay lưng rời khỏi bãi bia.

Thằng lười hỏi tôi: “Các anh có bệnh hả, anh ta có bắn nữa không?” Nói xong đưa tôi 50 NDT, tôi không nhận: “Lát nữa tính một thế.”

Hoa Vinh đi ra khoảng 10 bước, sau đó dừng lại, xoay người kéo cung, “Păng...”, trường đoạn kinh điển thường thấy trong các phim hành động lại hiện ra: Mũi tên thứ hai của Hoa Vinh cắm đúng vào đuôi mũi tên trước, mũi tên trước như hoa nở vô cùng xinh đẹp.

Tôi vội kéo thẳng lưỡi lại hỏi: “Ai, đây có tính là lại ăn 50 không?” Tôi sợ nó nói tên phải trúng bia mới tính.

Thằng lười vẻ mặt đau khổ: “Tính hay không thì chưa nói vội, nhưng một mũi tên này giá mười mấy đồng đấy.”

Hoa Vinh bắn trúng hai phát, lại cầm ống tên đi ra xa, sau đó lại xoay người, bắn tên, “Viu...”, mũi tên thứ ba cũng bắn trúng đuôi mũi thứ hai. Hoa Vinh không chút do dự xoay người... mặc dù tôi không hiểu bắn tên, nhưng hiểu càng xa càng khó bắn, hơn nữa Hoa Vinh cũng nói, cung này là lâm thời chỉnh lại, thật không biết làm thế nào được, xem ra đã đạt tới cảnh giới chí cao, chỉ dùng cảm giác. Ví dụ như nói bóng đá của Trung Quốc, tôi thấy căn bản không phải vấn đề thể lực hay kỹ thuật, mà là cảm giác không chuẩn, sai lầm lớn nhất là chưa nhìn đã sút. Nếu nhìn kỹ rồi sút chắc Trung Quốc đã giành cup vô địch thế giới.

Hoa Vinh bắn một mũi lại một mũi, đều trúng hồng tâm, tên sau phá tên trước. Hồng Tâm giờ bị đóng toái tiền cảm chi chút. Mà Hoa Vinh giờ cũng đứng cách xa trăm bước, cơ hồ đã đứng tới cửa công viên. Chỉ có một bóng tiền lưu lại cùng tiếng gió xẹt qua.

Thằng lười lúc đầu xem ngây người, giờ bỗng phản ứng, kéo tay tôi, khóc lóc van lơn: “Đại ca, em sai, anh để cho đại hiệp dừng tay đi.”

Tôi nói: “Hiện tại kêu hản cũng không nghe thấy đâu.”

Thằng lười bỗng liều mạng nhảy lên che bia xua tay, hét lên: “Đừng bắn nữa.”

Các hảo hán đều kinh hãi, quát lên: “Tránh ra.”

Nhưng đã quá muộn, Hoa Vinh đã bắn. Cổ họng thẳng lưỡi đang che ngay trước hồng tâm, mọi người biết, bằng tiễn pháp của Hoa Vinh, nhất định là chết mất ngáp.

Hoa Vinh đứng ở xa xa, dù không nghe thấy chúng tôi nói chuyện, nhưng mắt sáng như đuốc. Thấy thẳng lưỡi nhào vào che ngay đường tên, cau mày, không chút lo lắng, lại lấy một tiễn, kéo căng, buông tay, mũi tên sau như rùa chạy thi với thỏ, bay nhanh đuổi theo mũi tên trước, hai mũi tên chạm nhau lệch đi một chút. Hai mũi tên xoẹt qua chớp mũi thẳng lưỡi rồi đồng loạt rơi xuống đất.

Thẳng lưỡi mắt tròn trũng như quả trứng luộc, mãi một lúc mới òa ra khóc....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76: Chuyện Lăng Mạn Nhất Có Thể Nghĩ Tới Là Ăn Bánh Kem Cùng Em

Hoa Vinh bắn xong mũi tên cuối cùng, cầm cung nói: “Cung này không chuẩn, trọng yếu nhất là không thể bắn liên châu, Thang đại ca, cung đệ dùng trước kia đại ca cũng thấy rồi, có thể làm 1 chiếc giống thế được không?”

Thang Long nghĩ ngợi, đầu kho nói: “A? Ngươi giác cung? Làm thì có thể, nhưng ít nhất cũng phải chờ vài tháng.”

Tôi hỏi: “Nguyên vật liệu không dễ tìm sao?”

Thang Long nói: “Cho dù có thể tìm được, nó cũng giống như ủ rượu, không phải cứ có thanh gỗ rồi buộc dây là làm cung được.”

Tôi chỉ vào cung tiễn trên bãi bắn: “Nói vậy mấy thứ này không dùng được?”

Hoa Vinh gật đầu: “Ngay cả tên cũng không hợp, bắn rất bay.”

Lúc này thẳng lười rớt cục cũng phục hồi tinh thần, ngồi khóc ròn: “Vậy mà còn bắn chuẩn thế?”

Tôi đẩy hẳn: “Đi, đếm xem bao nhiêu tiền.”

Đồng Bình nói: “Không cần đếm, 30 tên, ngoại trừ một mũi đầu tiên với 2 mũi cứu mạng không trúng. Trương Thanh nói: “Không đúng, cứu hẳn

chỉ cần tính 1 mũi thôi.”

Tôi nói với thằng lười: “Thế này đi, giảm giá siêu hời cho chú, chú đưa anh 1000 đồng được rồi.”

Thằng lười như được đại xá: “Thật hả?”

“Ừ, bọn anh lại mua 1000 đồng tên để bán, 500 thừa lại tính 50 là 1 vạn 5000, thế là mỗi tháng lương chú chắc hơn vạn rồi.”

Thằng lười lau nước mắt nói: “Em không cần cái cửa hàng này nữa, các anh buông tha cho em đi.”

Các hảo hán phì cười, tôi cười nói: “Chỉ đùa chút thôi, sau này bọn anh tới giảm giá chút được rồi.”

Thằng lười nín khóc mỉm cười: “Sau này mấy anh mà tới chơi thì toàn bộ miễn phí.”

Lúc chúng tôi về, Thang Long vừa đi vừa tìm kiếm, chỉ cần thấy thứ gì hơi cong là muốn tới xem xét xem có thể làm thành cung không. Đây gọi là “Công đức thiện kỳ sự tất tiên lợi kỳ khí”, mặc dù Hoa Vinh tùy tiện cầm cái cung cũng có thể bách bộ xuyên dương, nhưng nếu thật sự cần chống lại đối thủ cấp bậc cỡ Bàng Vạn Xuân, vậy không thể không cẩn thận. 300 Nhạc Phi quân lúc đi có lưu lại vài cái cung, nhưng là cung của bộ binh thường dùng, hiển nhiên không thích hợp để Hoa Vinh sử dụng.

Chúng tôi vừa mới về trường liền thấy Đới Tung mồ hôi mồ kê nhễ nhại chạy về. Ngô Dụng hỏi: “Bệnh viện thế nào rồi?” Nguyên lai Đới Tung lưu lại làm trạm quan sát.

Đới Tung nói: “Đã phát hiện chuyện huynh đệ Hoa Vinh, cảnh sát cũng tới, cảnh sát coi việc này là: Trộm cắp.”

Hoa Vinh ngạc nhiên: “Người đâu phải là vật, sao lại bị coi là trộm cắp?”

Tôi nói: “Việc này khác bắt cóc nhi đồng thiếu năng, bởi vì cậu chả khác gì chậu hoa cảnh. Không phải trộm thì là gì?”

Đới Tung xua tay nói: “Các huynh đệ nghe tôi nói đây này, điều nghiêm trọng nhất không phải vậy, là bạn gái của Hoa Vinh...”

Hoa Vinh nói: “Có ý gì?”

Tôi nói: “Là lão bà sau này của cậu.”

Hoa Vinh nói: “Sao, phu nhân của em cũng tới rồi hả?”

Tôi nói: “Không phải lão bà kia, là...” Nói xong tôi cũng rối loạn, tôi bỗng nghĩ. Hoa Vinh mà kết hôn với cô gái ở hiện tại này vậy có bị khép vào tội trọng hôn không. Tôi nói: “Cậu ngoại trừ là Hoa Vinh còn là Nhiễm Đông Dạ, cô gái nọ là lão bà của Nhiễm Đông Dạ.”

Hoa Vinh run rẩy: “Không liên quan tới em, em căn bản không nhớ rõ ai là Nhiễm Đông Dạ.”

Đới Tung đỏ mặt: “Phì! Sao không liên quan tới cậu, cô nương nhà người ta vì cậu mà táng gia bại sản, chẳng nói gì xa xôi, không có cô ấy, lúc sáng cậu đã bị rút ống thở, cậu còn sống tới được bây giờ chắc?”

Từ khi các hảo hán tới đây, tôi còn chưa từng thấy Đới Tung đỏ mặt. Xem ra Đới viện trưởng lòng nhân nghĩa a. Hơn nữa cô gái kia chúng tôi cũng đã thấy. Vì cứu Hoa Vinh, mà dửng dưng quên mình, thiên địa cảm động.

Các hảo hán cũng trầm mặc...

Ngô Dụng nói: “Chú nói tiếp đi. Vậy cô ấy sao rồi?”

Đái Tông nói: “Cô ấy tên Tú Tú. Tú Tú vừa nghe nói Hoa Vinh mất tích, quỳ xuống trước mặt viện trưởng, nói ống đã rút thì rút, chỉ xin giao người cho cô ấy. Cô ấy chỉ muốn gặp mặt lần cuối, viện trưởng dù giải thích thế nào cũng không nghe. Tú Tú cứ khẳng khẳng là bệnh viện lừa cô ấy. Cuối cùng may cha của cô ấy cùng cảnh sát cam đoan mới miễn cưỡng khuyên được cô ấy về.”

Đới Tung chọc Hoa Vinh: “Hiện tại đang ở nhà cậu đấy, nói là chỉ cần một ngày không thấy cậu sẽ không ăn uống, tới khi chết đói mới thôi.”

Hoa Vinh ngập ngừng: “Anh nhìn em làm gì, em ngay cả nhà mình ở đâu cũng không biết.”

Đái Tông nhét một tờ giấy vào tay Hoa Vinh: “Đây là tên, nghề nghiệp, gia đình, địa chỉ nhà của cậu hiện tại. Anh mất cả buổi mới tìm hiểu được đấy.”

Hoa Vinh vô ý thức lui về sau một bước, thấy các hảo hán nhìn mình trừng trừng, miễn cưỡng cười gượng: “Các ca ca, các ca ca muốn em trở về làm Nhiễm Đông Dạ hả?”

Các hảo hán cùng nói: “Ừ.”

Lư Tuấn Nghĩa đặt tay lên vai hấn, hòa nhã nói: “Hiền đệ, nếu không có Tú Tú đương nhiên chú có thể không quay về, huynh đệ chúng ta tiêu dao sung sướng, quản thẳng nhóc Nhiễm Đông Dạ sống chết làm gì, nhưng hiện tại cứu người quan trọng hơn...”

An Đạo Toàn cười xấu xa: “Anh nhìn rồi, cô ấy cũng rất xinh ý.”

Hoa Vinh liên tục lùi về sau: “Nhưng mà... em...”

Lý Quỳnh hét lên: “Nhưng cái rắm, họ Hoa, cô nương người ta vì người cả mạng cũng không để ý, người nếu dám làm chuyện thương tâm thì đừng

trách huynh đệ không nhận, ta đây hiện tại cho người nếm thử riu của hắc đại gia.” Nói xong theo thói quen sờ ra sau lưng, tiện tay nhắc lên hai cái ghế.

Hoa Vinh xua tay lia lịa: “Các ca ca, cho dù em có trở về, các anh dù sao cũng phải cho em vài ngày chứ...” Nói xong nhìn quanh, thấy trên bảng có viết công thức số học bèn nói: “Hiện tại em chả biết gì, đi ra ngoài như mù, chẳng phải sẽ lộ chuyện sao?”

Tôi thông thả nói: “Đừng nói cậu, cái kia đến tôi còn chẳng biết, vài ngày cũng không dài, nhưng lão bà của cậu cũng không phải gấu trong hang, một người ba ngày không uống nước sẽ chết chống vó, chú nghĩ chờ mấy ngày?”

Ngô Dụng nói: “Không cần lo chuyện lộ tẩy, giờ chú cứ đi về, ai còn để ý hỏi này hỏi nọ, chú lại nói vừa tỉnh lại không rõ ràng, thế chẳng phải xong sao?”

Hoa Vinh mắt tròn tròn, ngây người hồi lâu, cuối cùng cúi đầu, tôi thấy gã có hơi hướng chấp nhận. Tôi tiến lên ôm lấy gã nói: “Hoa lão đệ để người ta nói bọn mình là tiểu bạch kiểm vô lương tâm sao (bọn đẹp trai vô lương tâm).” Mọi người nhìn tôi khinh bỉ, tôi vẫn cứ ôm gã vào lòng, rồi hỏi Hồ Tam Nương: “Tam tỷ, tỷ thấy bọn em có đẹp trai hay không?”

Hồ Tam Nương nhìn tôi, lại nhìn Hoa Vinh, muốn nói lại thôi. Tôi ôm sát Hoa Vinh: “Đẹp trai hay không đẹp trai, không thể phân ra nói từng người.”

Hồ Tam Nương im hẳn.

Ngô Dụng cười ha hả: “Đây mới là ném chuột sợ vỡ đồ.”

Cuối cùng quyết định, tôi đưa “Nhiễm Đông Dạ” về nhà. Hoa Vinh rón rén đi cẩn thận từng bước, giống như muốn ra pháp trường vậy. Các hảo

hán cười tủm tỉm đưa tiễn. Thang Long hô: “Huynh đệ cứ đi đi, ca ca khẳng định làm cho đệ một cái cung thuận tay.”

Tôi lôi Hoa Vinh kêu hấn lên nhanh. Vừa kéo vừa trách: “Sợ cái gì mà sợ, kêu đi tán gái chứ có phải làm người sống thực vật đâu.”

Hoa Vinh mặt mày ủ rũ ngồi cạnh tôi trên xe: “Chẳng bằng em về sống đời sống thực vật tiếp đi.”

Tôi kinh ngạc: “Chú nói thế mà nghe được à, tỉnh dậy sau giấc ngủ là có huynh đệ bên người, trong nhà có lão bà đang chờ, còn muốn thế nào nữa?”

Hoa Vinh tò mò nhìn cảnh vật bên ngoài, vẫn không yên tâm: “Nhưng em căn bản không biết người ta. Em cứ thế về với cô ấy thì tính thế nào. Nói dễ hiểu thì là nối tiếp duyên, nói khó nghe thì em ... là thế nào?”

Tôi tổng kết: “Ăn thức ăn sẵn.”

Hoa Vinh mặt sạm lại: “Năng lực ngôn ngữ của anh thật mạnh.”

Tôi cười he he: “Cứ coi là nối tiếp tiền duyên là được, cô gái đó anh cũng thấy rồi, cũng là loại bảo thủ, cho dù không phải là xử nữ khẳng định cũng là bị chú... à, thân thể của chú “xử lý”. Không cần cảm thấy khó chịu, anh còn chưa thấy ai ngoại tình với vợ của mình đấy.”

Chờ lúc Hoa Vinh hoàn toàn hiểu được, ôm đầu thở dài: “Em mới lên thuyền giặc rồi.”

Đi ngang qua một cửa hàng bán hoa tươi, tôi hỏi: “Muốn mua bó hoa tặng em dâu như là quà gặp mặt không?”

Hoa Vinh rất bình tĩnh phân tích: “Mẫu chốt là nếu Nhiễm Đông Dạ về nhà. Anh ta sẽ mua gì?”

Cậu ta nhắc nhở tôi. Tôi bỗng ý thức được một vấn đề nghiêm trọng là chúng tôi chưa từng tiếp xúc qua Nhiễm Đông Dạ. Không biết tính cách thế nào. Tôi nghĩ chút rồi nói: “Thằng nhóc đó trước kia là người đưa thư, hẳn rất không thích mấy chuyện tầm phào này.” Tôi chỉ vào cửa hàng bánh ngọt cạnh cửa hàng bán hoa nói: “Chú đi mua hai cân bánh ngọt mang theo.” Tôi đưa tiền cho Hoa Vinh kêu nó đi mua. Đây là tôi cố ý rèn luyện năng lực sinh tồn của cậu ta. Không biết kiếm tiền cũng không sao, nhưng nếu ngay cả tiền cũng chẳng biết dùng thế nào thì kém cả Kinh khờ.

Trên đường, chúng tôi hỏi nhau như hỏi khẩu cung trong đồn cảnh sát. Tôi kêu Hoa Vinh nói là mình bỗng tỉnh lại, sau đó thấy bên người không ai bèn đi bộ ra ngoài bệnh viện. Nửa đường bắt đầu nhớ tới chuyện cũ, mà tôi là một người bạn đã gặp từ rất lâu trước kia, vừa lúc gặp phải nên đưa về nhà. Tôi nhắc nhở Hoa Vinh, nếu gặp việc gì khó có thể quang minh chính đại nói ra thì cứ giả ngu, một người sống thực vật dựa vào máy móc hơn nửa năm, hẳn không ai truy cứu.

Tôi theo địa chỉ tìm tới nơi, đây là một con phố cũ, nhà dân đều xây kiểu tứ hợp viện, nhà Hoa Vinh là độc môn độc hộ.

Tôi đỗ xe ở ngõ, Hoa Vinh vừa bước ra khỏi xe, một đám ông bà già ngồi hóng mát trên phố đều kinh ngạc không nói nên lời. Hoa Vinh càng không hiểu họ nói gì, chỉ cúi đầu đi theo tôi. Rốt cục có một ông lão dùng ngữ điệu kiêu ngạo lười nhác của trưởng bối nói: “Tiểu Nhiễm về rồi à.”

Hoa Vinh vội ôm tay, ngẩng thấy không đúng, lại sửa thành chấp tay, cẩn thận nói: “Vâng, vãn bối đã trở lại.”

Mấy ông bà già ở bên dùng quạt che miệng, nói nhỏ: “Biến ngu rồi.”

Ông già kia tiếp tục nói: “Tiểu Nhiễm, cháu về ba mẹ cháu đã biết chưa? Nghe nói hôm nay rút ống, ra khỏe thế này à? Ba mẹ cháu thật đáng thương, không chịu nổi, qua nhà cô cháu ở rồi.”

Hoa Vinh vội vàng khom lưng nói: “Vậy ạ, cháu sẽ đi báo tin cho bố mẹ, sáng mai cháu sẽ đi đón bố mẹ về.”

Ông già nhìn Hoa Vinh: “Đón gì, gọi điện thoại là được rồi, tiểu Nhiễm, cháu không nhận ra ông hai của cháu hả?”

Tôi vội kéo Hoa Vinh, tùy tiện đáp lời: “Làm sao có thể, tiểu Nhiễm vừa rồi dọc đường còn lăm nhăm, nói nhất định trong nhà có ngài chờ, con gái ông khỏe chứ ạ?”

Ông hai gật đầu, mãi lâu mới phản ứng lại: “Nhà mình sao lại có con gái nhỉ?”

Lúc này chúng tôi đã đi vào sân nhà Hoa Vinh. Sân không nhỏ, bất quá không tự nhiên, sườn tây trồng vài cây liễu rủ, một cô gái đang quét dọn, vẻ mặt bi thương. Bước chân lão đảo, nhưng vẫn không dừng lại. Chúng tôi tiến tới, cô ấy cũng không biết, vẫn quay lưng về phía bọn tôi quét tiếp. Đột nhiên, từ lầu hai có mấy con bồ câu trắng bay ra, dường như nhận ra chủ nhân trở về vui mừng bay xuống đậu trên vai Hoa Vinh.

Bồ câu vừa bay, cô gái đã lo lắng nhìn lại, rồi nhìn thấy Hoa Vinh...

Oa, bồ câu trắng, đứng nhìn nhau, giờ mà hai người đồng thời rút súng ra đối xạ thì thành phim của Ngô Vũ Sâm rồi, nếu đột nhiên một người nhắc chân ngựa người thì là “The Matrix” rồi (ma trận), nếu Hoa Vinh hất cái túi bóng ném bánh ngọt rồi lao tới ôm cô gái thì hẳn là phim truyền hình về tình yêu những năm 80 rồi....

Được rồi, hiện tại đến phiên gặp lại theo phong cách của Trương Tiểu Hoa...

Trên thực tế, Hoa Vinh đột nhiên thấy Tú Tú cùng Tú Tú đột nhiên thấy Hoa Vinh. Hai người đều vì nguyên nhân khác nhau mà không thể làm ngay ra những cử chỉ lãng mạn. Biểu hiện cụ thể là cả hai người đều không

nhúc nhích, đều giương mắt nhìn vào mắt người đối diện, ngón tay họ cứng lại, có lực.... đây là phong cách Cổ Long.

Người tỏ thái độ đầu tiên là Hoa Vinh, cậu ta ngay từ đầu đại khái muốn ôm quyền, sau đó lại muốn chấp tay thi lễ, khi cảm thấy hai dạng này đều không ổn, làm một chuyện ngoài dự liệu: Cậu ta cầm túi bánh giờ lên cho Tú Tú xem: “Ăn không?” cuối cùng bổ sung một câu: “Bơ đấy.” Siêu cấp lãng mạn.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77: Giường Đôi

Ngoài dự kiến của tôi, Tú Tú cũng không có lao tới ôm chầm lấy Hoa Vinh. Cô ấy đứng sững tại chỗ giường mắt nhìn, chẳng biết là muốn cười hay muốn khóc, dường như có chút tự điều. Sau đó tôi thấy cô ấy véo đùi thật mạnh, nước mắt cứ thế chảy xuống.

Lúc đầu tôi còn không hiểu, còn tưởng Tú Tú có khuynh hướng tự ngược, sau đó mới hiểu ra, cô ấy hoài nghi đang mơ.

Đây quả không phải là thói quen tốt, vừa gặp chuyện tốt đã tự véo mình, nếu thật là đang mơ thế thì véo tỉnh luôn à? Dù sao tôi không thể, từ khi ở cùng Bánh Bao đêm nào tôi cũng mộng xuân, cách làm của tôi là mặc kệ ba bảy hai một cứ đẩy ngã rồi tính. Thực sự mỹ nữ trong mơ khác hẳn mơ vì thực sự tôi đã cùng không ít mỹ nữ xảy ra “tình một đêm...”

Tú Tú lúc này không chút ngần ngại nhào vào lòng Hoa Vinh, cô ấy dựa đầu lên vai Hoa Vinh. Hai cánh tay ôm chặt, mắt nhắm lại, không động gì nữa, dường như muốn nửa đời còn lại đều thế.

Hoa Vinh khó xử, cứ đứng thế. Tôi ở bên đứng đợi một lúc, thấy Tú Tú không định buông ra, đành đi qua nắm hai tay Hoa Vinh đặt lên tay cô ấy. Sau đó cầm bánh ngọt vào nhà.

Tôi đi vòng quanh nhà, nhà cũng không nhỏ, thu dọn sạch sẽ -- ngoại trừ không có bụi đất, ngay cả một món đồ gia dụng điện cũng không còn. Xem ra gia đình vì cứu Nhiệm Đông Dạ đã tới mức sơn cùng thủy tận, trong

phòng chỉ còn một cái bàn cũ. Tôi ngồi tạm, tự rót cho mình chén nước uống. Thấy hai người vẫn ôm nhau đứng ở sân, tôi đứng ở bậc thang ho khan: “Tôi ăn trước nhé?”

Tú Tú lúc này mới phát hiện ra còn một người ngoài là tôi. Sợ hãi cả kinh, rồi Hoa Vinh quay lại nhìn. Hoa Vinh mặt đã đỏ như ớt khi, tôi nghĩ ác độc, thằng nhóc này nằm giường hơn nửa năm khẳng định không chịu nổi nữ sắc khảo nghiệm.

Tú Tú lau mắt hỏi: “Đây là bạn anh à?”

Hoa Vinh ngơ ngác đáp lời: “Đúng, anh ấy đưa anh về.”

Tú Tú vuốt mặt Hoa Vinh, nói vô cùng ôn nhu: “Thật là anh?”

Tôi xem ra Hoa Vinh muốn nói không phải, vội cười ha hả: “Không phải hẳn còn là ai? Chuyện của nó anh mới nghe, về mặt lâm sàng gọi là....” tôi nào biết gọi là gì, vì vậy bỏ qua: “Dù sao cũng tỉnh rồi.”

Tú Tú cười, kéo tay Hoa Vinh: “Đi, về nhà.”

Có thể nhìn ra được, cô gái này không chỉ chưa ăn gì, đi đường cũng lung lay, nếu không phải niềm vui vô bờ chống đỡ thì sớm đã ngã. Chẳng phải chúng tôi tới là để khuyên cô ấy cố gắng sống tốt sao? Tôi nói: “Em dâu. Chúng ta ăn trước đi.”

Tú Tú sững sốt đứng yên tại chỗ, ngại ngần nói: “Trong nhà ngoại trừ xong nồi bát đũa ra chẳng có gì, các anh chờ, em đi mua đồ ăn.”

Tôi vội xua tay: “Em đừng động, để anh.”

Một chiến sĩ có thể chịu được đêm lạnh tịch mịch, nhưng thường khi thấy tia sáng rạng đông đầu tiên lại gục ngã. Đạo lý này tôi biết, nếu giờ cho Tú Tú đi, thực dễ xảy ra chuyện xuất huyết não.

Tôi đi ra ngoài dạo một vòng cũng chẳng thấy chợ bán thức ăn. Sau đó nghĩ lại trong nhà chẳng còn chút dầu muối, còn mua đồ ăn cái trym á. Đơn giản là khiêng một thùng mì tôm và mấy quả trứng gà về. Tú Tú dường như vừa khóc, nắm tay Hoa Vinh không bỏ, đang nói gì đó. Hoa Mỹ nam đầu gối cũng đỏ mặt ngồi đối diện cô ấy.

Tú Tú thấy tôi tới, cũng vội vàng chuẩn bị. Cô ấy bật bếp, đặt nồi đun nước. Hoa Vinh đứng bên hỗ trợ đập hai quả trứng gà, xem ra thằng nhóc cũng rất đói. Chẳng trách được, Tiểu Lý Quảng bạn học sống nửa năm nhờ vào đường glucosơ, rời giường đã bị chúng tôi lôi tới công viên bắn tên. Ngay cả lon cô ca cũng chưa uống, thực tế bụng cũng đang sôi lên rồi. Từ sáng đến giờ chắc cũng chẳng có một hạt gạo dính răng.

Tiếp đó chúng tôi tiến hành một cuộc thi mở mì ăn liền, từng gói từng gói bị xé ra, từng bát từng bát mì tôm được úp. Từng bát từng bát vào bụng, ba người không nói chuyện, ôm bát cầm đũa giương mắt nhìn vào trong nồi. Mỳ tôm mềm nhũn đổ ra bát, thỉnh thoảng có hai quả trứng gà nữa.

Chúng tôi ba người ăn hết cái bánh ngọt, 12 gói mỳ, 3 quả trứng. Cuối cùng chúng tôi đều phưỡn bụng ngồi phịch trên ghế, vẻ mặt mỉm cười thỏa mãn. Mọi người đều nhìn nhau, không nói nên lời, xa cách gặp lại thực hạnh phúc - cũng thực đói điên cuồng.

Tôi ngậm tăm xỉa răng một lúc lâu mới có sức nói chuyện. Tôi thấy hai người không nói gì, dùng ánh mắt ra hiệu cho Tú Tú theo tôi ra ngoài. Ra cửa tôi cười tự giới thiệu: “Anh gọi Tiêu Cường, là Hoa... bạn của tiểu Nhiễm.” Tú Tú nắm lấy tay tôi, nói rất chân thành: “Cảm ơn anh, Tiêu Cường ca.”

Tôi nhìn Hoa Vinh bấu môi, nói nhỏ: “Thằng nhà em tỉnh thì tỉnh rồi, nhưng đầu có chút mơ hồ, nó hiện tại trừ em ra, chuyện trước kia cùng mọi người cũng không nhớ rõ.”

Tú Tú cúi đầu vâng vâng vạt áo: “Em đã nhận ra rồi....”

“Nó thế em không chê nó chứ?”

“Làm sao lại vậy?” Tú Tú kích động: “Anh ấy nằm trên giường hơn nửa năm, em chưa từng chê anh ấy.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi, còn một việc là nó giờ không khác gì đứa nhỏ, rất nhiều kỹ năng sinh tồn em cũng phải dạy cho nó. Bất quá anh cam đoan nó học là biết liền, em đừng mất kiên nhẫn.”

Tú Tú gật đầu.

Tôi nói: “Vậy thì hết rồi, hai người cứ thế nhé, bồi dưỡng tình cảm.”

Tú Tú vốn đang định giữ tôi lại, nhưng nhìn nhà chỉ có bốn bức tường, nói nhỏ: “Em tiễn anh.”

Tôi nói: “Không cần, để tiểu Nhiễm tiễn anh được rồi.” Nói xong tôi vẫy tay ngoắc Hoa Vinh, cậu ta vội chạy tới.

Tôi lên xe, cậu ta ngồi ở ghế phụ. Tôi quay qua nhìn, cậu ta cũng nhìn tôi, mắt lộ rõ vẻ không hiểu. Cuối cùng bị tôi trừng mắt cho sợ. Cậu ta vội kéo kính xuống xem xem mặt có vết bẩn không, xem ra chỉ mười ngày nửa tháng là thích ứng cuộc sống hiện đại.

Tôi không nhịn được hỏi: “Cậu đi theo anh làm gì?”

Hoa Vinh: “Trở về.”

Tôi chỉ vào Tú Tú đang đứng ở cửa nhìn hai người: “Đó mới là nhà của cậu.”

Hoa Vinh biến sắc: “Mẹ ơi, anh kêu để em ở chung với cô ấy? Nhưng cô nam quả nữ ...”

Tôi mắng: “Rảnh thôi! Đó là vợ chú đấy.”

Hoa Vinh tỏ vẻ đáng thương. Cầm lấy tay vịn nhưng vẫn không xuống xe.

Tôi nổi điên: “Chú mà đi thì không phải thằng đàn ông.”

Hoa Vinh nói: “Em tình nguyện ở chung với đàn ông, lúc chiến tranh cũng thường xuyên vậy mà?”

Tôi thở dài, xem ra thời đại ngăn cách thật không thể tiêu trừ trong chốc lát. Tôi vặn đầu cậu ta về phía Tú Tú: “Chú nhìn kỹ cô ấy xem, một cô gái vì chú mà suýt chết, cô ấy còn chờ chú về, chú nhẫn tâm thế hả?”

Tú Tú dựa khung cửa, nửa thân nghiêng về phía trước, mắt nhìn chăm chăm Hoa Vinh, sợ cậu ta lại biến mất. Hoa Vinh nhìn cô ấy, cuối cùng thở dài, mở cửa xe nói: “Được. Em về.”

...

Tôi vỗ vai, đưa cho trước 2000 đồng để mua giường: “Mua một cái giường đôi hay là hai cái giường đơn thì xem bản sự của chú.”

Hoa Vinh cho là đương nhiên: “Anh yên tâm, khẳng định mua hai cái giường đơn, em không như anh nghĩ đâu.”

Cậu ta làm tôi giận điên muốn đấm cho một phát. Bất quá nghĩ lại cũng chẳng trách được, nó vừa mới từ cái thời đại kia tới, tư tưởng đạo đức truyền thống thâm căn cố đế, việc này không vội được.

Tôi nhìn Hoa Vinh đi về bên Tú Tú, hai người vì ăn no mà ăn liền, nhìn qua cũng rất phấn chấn, cũng không chết ngay được. Nhiều nhất là bị chút bệnh dạ dày, cũng xem như hoàn thành một chuyện.

Tôi về hiệu cầm đồ thì gặp một người đồ Âu đi giày da từ trong đi ra. Cái mặt khốn khổ, như có chuyện gì không xong. Vừa vào đã thấy Lý Sư Sư đang ngồi tức giận. Tôi lập tức cầm cái túi có gạch ở trong tay, đứng ở cửa làm bộ đuổi theo: “Em gái, thằng vừa rồi đùa giỡn em hả? Anh đi đập chết con mẹ nó.”

Lý Sư Sư chống cằm: “Là người của Kim Thiếu Viêm.”

“Nó lại muốn làm gì, tiền cũng cho nó rồi, hợp đồng giải ước anh cũng còn giữ đây.”

Lý Sư Sư nói: “Nó muốn em trở lại tiếp tục quay phim.”

Tôi nhảy dựng lên: “Nó nghĩ cái shit gì thế, muốn ăn đòn hả?”

Lý Sư Sư tức bực: “Lúc này không phải như trước, là phim cũ, ngoại trừ đầu tư vốn gấp 10 lần ra, thì giống hợp đồng cũ như đúc.”

Tôi nói: “Thằng chó đấy nghĩ cách chơi chúng mình à?”

Lý Sư Sư nói: “Hợp đồng em đã xem rồi, nhưng em vẫn không dám ký, em biết anh cũng không giàu có gì, hì hì.” Thật đúng là không nên nói, hiện tại tôi lại tiêu không ít tiền, quán rượu tháng này xem như làm không công.

Tôi nói: “Lần trước anh đã làm tuyệt rồi, chúng ta phải đề phòng cẩn thận thằng này.”

Lý Sư Sư giả vờ không sao: “Em đã không hề nghĩ tới phim nữa, thời gian vừa rồi tiền làm người mẫu cũng gom lại được một khoản, em muốn đi du lịch cả nước.”

“Muốn đi đâu hả?”

“Trước tiên em muốn tới Lạc Dương ngắm mẫu đơn.”

Tôi nói: “Tháng mấy rồi mà ngắm mẫu đơn? Hay là lưu lại vài ngày xem hoa cúc đi.”

Lý Sư Sư lắc đầu: “Em không thích hoa cúc.”

Tôi nói: “Anh cũng không thích, cho nên có những quán anh chẳng bao giờ tới.”

Đang nói chuyện phiếm, điện thoại reo, tôi tiếp điện. Một giọng rất quen thuộc lại cố làm ra vẻ: “Tiêu tiên sinh hả, tối nay 9 giờ nhé, quán trà Hoa Tiểu Trúc, có thể gặp nhau không?”

“Ai đấy, gặp chuyện gì?”

Đối phương cười lạnh: “Nhanh thế đã quên tôi hả? Tôi Kim Thiếu Viêm.”

“Quái, hai ta có chuyện gì để nói hả?” Tôi cố ý khoa trương nhấn mạnh: “Tiền lần trước anh đưa cho mày không thiếu đồng nào chứ?”

Lý Sư Sư nghe tôi nói vậy đã biến sắc, cô nàng biết là ai rồi.

Quả nhiên Kim Thiếu Viêm trầm mặc một hồi mới nói: “Chúng ta bàn lại chuyện hợp tác đi.”

“Tìm tao đóng nude à?”

“... Mặc kệ mày tới hay không, tao chờ tới 9h30.” Kim Thiếu Viêm bỗng nói giọng lạnh lạnh: “Mày không tới thì sau này tao còn tìm mày.” Sau đó thẳng chó đó không chờ tôi đáp lời đã dập máy.

Tôi hét lên như sấm: “Con mẹ nó, dám uy hiếp lão tử .”

Lý Sư Sư ân cần hỏi han: “Nó nói gì?”

Tôi vung tay lên: “Em đừng quản, anh là loại sợ uy hiếp hả? Anh cứ đi gặp nó xem làm sao.”

Lý Sư Sư thở dài, che miệng cười: “Anh chẳng vừa nói không sợ uy hiếp sao?”

Tôi nói: “Đây là chuyện hoàn toàn khác nhau, anh đến nghe xem nó nôn ra được cái gì.” Tôi thật sự chẳng sợ Kim Thiếu Viêm, người như nó có uy hiếp thế, nhưng tôi biết loại người đó dù hận người ta cũng không vượt quá giới hạn, đây đại khái gọi là quân tử.

Lý Sư Sư cười nói: “Cố ý đi nghe người ta nôn, anh thật lịch sự tao nhã.”

“...Em lại sỉ nhục anh thì anh không đi nữa giờ.”

Lý Sư Sư lập tức lộ vẻ bối rối: “Anh không đi liên quan gì tới em?”

....

Tôi cùng Lý Sư Sư đều là người thông minh (giống như tôi và Hoa Vinh đều đẹp trai), ai cũng hiểu trong lòng cô bé “buông bỏ” là chỉ một loại bất đắc dĩ, chỉ cần có chút hy vọng cô bé sẽ toàn tâm làm. Giờ Kim Thiếu Viêm càng làm vậy, hy vọng xuất hiện trước mặt, chỉ có điều khẳng định có điều kiện phụ thêm, lúc này đương nhiên nên do tôi ra mặt dò xét. Tôi phỏng chừng Kim Thiếu Viêm lần trước bị mất thể diện trước mặt đám đông cũng muốn bỏ tiền ra mua lại thể diện, giống như lần đánh cược ngựa bị thua thì hy vọng dùng một chiếc xe thể thao thỏa hiệp với tôi.

Đương nhiên, tôi cũng có hạn, hạn của tôi là: Nude cùng lộ mặt đều có thể, nhưng tuyệt đối phải để người đóng thế thay vào...

Đúng hẹn, tôi đi tới địa điểm. Đúng giờ, bồi bàn dẫn tôi tới một phòng trang nhã gặp Kim Thiếu Viêm. Tôi ăn mặc chỉnh tề, bởi vì tôi nghe Kim 2 giới thiệu qua, Kim 1 ghét nhất người khác đến muộn. Hiện giờ chúng tôi

đang có cừu hận, lúc nói chuyện mà dùng mánh khóe cũng chẳng để làm gì. Đương nhiên, vì tôi mặc thế nên cái túi da của tôi cũng lộ rõ ràng, bên trong đương nhiên vĩnh viễn là - gạch.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78: Văn Hóa Phục Hưng

Tôi ngồi xuống, Kim Thiếu Viêm dùng cái anh mắt suy tư như trước kia nhìn tôi: “Tiên sinh, lại gặp rồi.”

Tôi vỗ tay nó, như là đã bắt tay, đi thẳng vào vấn đề: “Tìm anh mà có chuyện gì?”

Kim Thiếu Viêm chỉ vào menu trên bàn: “Không vội, trước tiên gọi đồ uống.”

Tôi cầm menu lật vài tờ, thấy trên bàn đều là mấy loại danh trà xa xỉ tên như sấm bên tai, tôi chẳng kiên nhẫn để xem hết, đóng menu: “Tùy tiện đi.”

Kim Thiếu Viêm thử tôi: “VẬY UỐNG RƯỢU NHÉ?”

Tôi vẫn như trước: “Tùy.”

Bồi bàn xoay người hỏi Kim Thiếu Viêm: “Tiên sinh, có thể mang rượu lên chứ?”

Xem ra thằng nhóc đã gọi từ sớm, còn giả vờ cho tôi gọi. Bất quá thằng nhóc hôm nay hơi lạ, đầu tiên người như nó không nên gọi rượu ở quán trà, tiếp đó quan hệ của chúng tôi cũng không thích hợp uống rượu.

Tôi lại càng cẩn thận, nói vài câu tầm phào, rượu được bê lên nhanh chóng, là một chai rượu ngoại, đã được ướp lạnh, được rót cẩn thận vào cốc

có đế cao, rượu màu đỏ sậm, cảm giác vô cùng tinh khiết, trong chén như một loại quả đông lạnh lẫn trong cốc.

Kim Thiếu Viêm nghiêng chén, quan sát rượu sóng sánh trong cốc, say mê ngửi mùi rượu nói: “Nếm thử đi, là tôi xách tay từ bóc đô về đây, mất không ít công sức mới quá cảnh được.” Nói xong ung dung nhấp một ngụm.

Tôi thầm mắng “Ngu tở ra nguy hiểm.”, mặc kệ bất kể ba bảy hai mươi mốt gì làm một ngụm lớn, nuốt xuống lập tức thấy cổ họng, mắt hơi cay. Tiếp đó cảm thấy khó chịu, như nhai phải hạt nho. Nhưng rất nhanh tất cả biến mất, sau đó là mùi thơm ngát từ cổ họng bay lên mũi, vị ngọt ở miệng. Làm cho người ta thấy bản thân gần sát tự nhiên – nó cũng xóa hết vị mì ăn liền để lại.

Tôi chơi một hơi cạn sạch bỏ cốc xuống bàn, Kim Thiếu Viêm mỉm cười rót cho tôi: “Xem ra Tiêu tiên sinh hiểu được phẩm tửu.”

Tôi thấy ghét cái điệu bộ này của nó: “Có gì nói đi.”

“A, là thế này.” Kim Thiếu Viêm thay đổi tư thế: “Trải qua công ty nghiên cứu, “Lý Sư Sư truyền kỳ” là bộ phim rất sáng giá. Cho nên muốn mời Vương tiểu thư quay lại tham gia.”

Tôi cười: “Người của công ty bọn mày rồi hơi hay sao mà ngày ngày lại nghiên cứu bộ phim đó?”

Kim Thiếu Viêm khó xử: “Chủ yếu là gần đây văn hóa phục hưng đang lên khiến chúng tôi quyết định làm...”

“Phục hưng? Tên gọi khoa học của phim con heo hả?”

Tôi phát hiện sau khi tôi nói xong câu này Kim Thiếu Viêm trong mấy giây ngắn ngủi lộ rõ vẻ quẫn bách. Không biết làm sao đành phải uống cạn

chén rượu, dùng khăn lau miệng, sừng sốt một chút rồi nhanh chóng lấy ra một bản hợp đồng đẩy ra trước mặt tôi: “Ngài có thể xem cái này, có gì không hài lòng chúng ta thương lượng.”

Mấy lần gặp mặt gần nhất chúng tôi dường như luôn liên quan tới giấy. Tôi cầm lên xem qua, các điều kiện đều rất ưu việt, rất có lợi cho chúng tôi, nhưng thực tế tôi còn chưa hiểu nó rốt cục muốn làm gì tiếp. Tôi ném hợp đồng lên bàn: “Thực tế thì Vương Tiểu thư đã hoàn toàn thất vọng đối với công ty bọn mày. Con bé quyết định vĩnh viễn không quay lại, sau này con bé sẽ sống chung với hoa cúc.”

Kim Thiếu Viêm khó xử lại xơi một chén, buồn bực: “Ngài không thể khuyên như cô ấy sao?”

Tôi phì cười: “Tao đúng là nên khuyên, khuyên nó rời xa mày, những tiểu nhân vật như bọn tao, sao lọt nổi tầm mắt của mày.” Tôi móc điện thoại, tôi không muốn chơi ú tim với nó nữa. Tôi muốn dùng phương pháp nhanh nhất biết nó đang suy tính gì.

Kim Thiếu Viêm đột ngột nhảy dựng lên chỉ mũi của tôi mắng: “Tiểu Cường, mày là thằng khốn, mày đã nói sau này tìm ông, kết quả mày chẳng những mặc kệ tao, còn nơi nơi chơi tao.”

Tôi không thể tưởng tượng nó cũng có lúc nổi điên, cảnh giác cầm lấy viên gạch nhìn nó. Kim Thiếu Viêm đuổi cổ ra nói lớn: “Đập, đập đi! Một gạch 500....”

Tôi sừng sốt, một gạch 500. Ý gì ?

Kim Thiếu Viêm thấy tôi không hiểu, vẻ mặt buồn xiu: “Cường ca, là em.”

Tiếng Cường ca... rất quen, rất quen... quen khiến mắt tôi khó chịu, trước kia có Kim 2 huynh đệ gọi tôi như vậy, dù Kim 1 cũng gọi, nhưng khẩu khí

khác. Lúc này thuật đọc tâm cũng cho kết quả. Tâm tư Kim Thiếu Viêm xem ra vô cùng phức tạp. Ba động mạnh. Màn hình điện thoại nhanh chóng hiện lên: “Ở cửa hàng cơm Âu uống Mao đài. Ở quán vỉa hè ăn thịt nướng, ở khách sạn đánh bài....”

Tôi ngạc nhiên đứng lên: “Là ... chú?”

Kim 2 mở tay lao về phía tôi: “Cường ca, em đã trở về.”

Tôi cười tủm tỉm vẫy tay, sau đó cũng giang tay ôm nos vào lòng.

Sau đó, Kim Thiếu Viêm không phòng bị bị tôi ôm cổ, tôi lắc như cuồng phong giật rèm cửa, gầm lên: “Trả tiền cho ông, trả lại cho ông mau....”

Kim Thiếu Viêm trợn mắt khinh bỉ: “Ặc... ặc....”

....

Chúng tôi “thân mật” một lúc, tôi cười hì hì hỏi Kim Thiếu Viêm: “Chú làm sao “trở về”?”

Kim Thiếu Viêm xoa cổ oán giận nhìn tôi: “Còn nhớ lần trước gặp nhau ở quán ăn anh trả em tiền chưa?”

Tôi đập bàn: “Cái gì kêu là trả lại tiền, đó là mày đòi ông đấy chứ.”

Kim Thiếu Viêm vội co rút lại: “Đúng, đúng, đúng, ngày đó thật là ác mộng, em tình nguyện nhận 50 vạn tiền giả còn hơn.”

Tôi nói: “Anh là công dân thủ pháp ... nhanh nói chính đề đi.”

Kim Thiếu Viêm nói: “Ngày đó trời mưa, anh đi vào đưa áo cho quản lý nhờ hong khô...”

Tôi lập tức hiểu ra: “Viên thuốc đó bị chú ăn hả?”

Kim Thiếu Viêm gật đầu.

“Làm sao vào tay chú?”

“Anh đi rồi thì quản lý phát hiện áo anh vẫn còn ở đây, anh ta thấy chúng ta ngồi chung, tự nhiên đưa quần áo cho em giữ.”

Tôi dòm nó: “Không thể tưởng người như chú cũng là trộm.”

Kim Thiếu Viêm vội xua tay: “Không phải vậy, quản lý đưa quần áo cho em, em còn không nhận lấy, viên thuốc đã rơi trên đùi em, em căn bản không...”

Tôi cười he he: “Coi anh là thằng ngốc hả? Chú thấy rơi sao không bỏ lại?”

Kim Thiếu Viêm đỏ mặt: “...Em vốn nghĩ trả lại, nhưng anh cũng biết thứ đó nhìn rất hấp dẫn...”

“Cho nên chú coi đó là thuốc lắc ăn hả?”

Không ngờ Kim Thiếu Viêm khẩn trương xua tay lia lịa: “Không phải, không phải. Em chỉ nghĩ nó là đồ ăn vặt, em sao biết là thuốc lắc mà ăn?”

Tôi đoán nó đang lo lắng gì đó, cười hỏi: “Sau đó nhớ tới Sư Sư hả?”

Kim Thiếu Viêm nói: “Nói thật em trước tiên nghĩ tới Cường ca, nhớ tới từng chuyện giữa hai ta...”

Tôi bữu môi khinh bỉ: “Tiếp đó mà lại nhớ tới Sư Sư, muốn Cường ca lại làm cho mày ít chuyện chứ hả?” Tôi hỏi: “Chú hiểu được lúc nào?”

Kim Thiếu Viêm nói: “Căn thuốc rồi ngủ một giấc là nhớ lại, đúng rồi, Cường ca, thứ của anh là thứ gì vậy?”

Tôi cũng hồ đồ, viên thuốc đó sau khi ăn xong sẽ nhớ tới chuyện đời trước mới đúng, tôi nói: “Chú còn nhớ cái gì. Đời trước chú là ai?”

Kim Thiếu Viêm không hiểu: “Đời trước cái gì?”

Tôi hơi hiểu rồi, xem ra viên thuốc hiệu lực mạnh, đại khái giới hạn ở một lần sinh tử. Kim Thiếu Viêm chết một lần, cho nên viên thuốc khiến nhớ lại kinh nghiệm của Kim 2.

Tôi giải thích sơ qua vài câu, Kim Thiếu Viêm cười nói: “Xem ra em cũng bỏ lỡ mất không ít chuyện vui.”

Tôi cốc đầu nó: “Thằng chóa này hăn sớm đã muốn đi nhưng vì sao giờ mới tới tùm?”

Kim Thiếu Viêm mất tự nhiên: “Em không biết nên đối mặt với mọi người thế nào, em gần đây luôn nghĩ, trước tiên xây dựng lại hình tượng tốt đẹp rồi mới xem xét xem có nói cho mọi người không.”

Tôi nhấp chén rượu: “Chú giả vờ giỏi đấy. Còn Tiêu tiên sinh, còn trào lưu phục hưng, chú sao không giả vờ nữa đi?”

Kim Thiếu Viêm lại uống cạn một chén rượu, mặt đỏ hồng hỏi: “Su Su thật sự giận em hả?”

Tôi khẽ thở dài: “Có chuyện chuyện không thể nói, làm hòa thượng mà mắng thẳng tọc thật làm người khác thương tâm.”

Kim Thiếu Viêm mặt biến thảm: “Viên thuốc của anh làm em nhớ tới mọi chuyện, sao không thể làm người ta quên bớt đi một vài chuyện chứ hả?” Nói xong lại lại cầm chai rượu nhưng bị tôi giật lại.

Kim Thiếu Viêm cười nhạt: “Em không sao.”

“Biết chú không sao, để anh ít.”

Tôi hiện tại mới hiểu được nó có dụng tâm hiểm ác. Tôi hỏi: “Rượu này chú đặc biệt chuẩn bị cho anh hả, nghĩ chuốc say bắt anh nói ra hả?”

Kim Thiếu Viêm cứng họng: “Cường ca, giờ em nên làm gì bây giờ?”

Tôi đầy bất thiện: “Mẫu chốt không phải chú nên làm gì mà là chú đến cùng muốn làm gì?”

Kim Thiếu Viêm cười khở: “Em biết anh vẫn không đồng ý em ở chung với Sư Sư, em cũng biết cô ấy không còn bao nhiêu thời gian, nhưng em thật sự yêu cô ấy.”

Tôi thở dài: “Vấn thể gian tình thị hà vật, trực giáo nhân sinh bất như tử.”

(*xem chú thích)

Kim Thiếu Viêm nói: “...Mấy từ cuối câu sau là “sinh tử tương hứa”.”

Tôi trừng mắt: “Hứa cái l..., đến lúc đó nó đi rồi mà làm sao? Treo cổ? Sư Sư hiện tại chỉ nghĩ tới bộ tự truyện của nó. Mà nếu thật muốn tốt cho nó thì giúp nó hoàn thành tâm nguyện này đi.”

“Em cũng muốn mà, nhưng mà giờ chẳng phải....”

“Cho chết, đều là mà làm ra! Đừng tưởng mà biến lại thành Kim 2 là xong, mà khác Bảo Kim, Lệ Thiên. Ông hiện tại nhớ lại lại muốn đập mà một trận.”

Ai ngờ Kim Thiếu Viêm lộn chết không sợ nước sôi, nhún vai: “Ai bảo anh mặc kệ em? Em trước kia đức hạnh thế nào anh cũng thấy rồi còn gì.”

Tôi: “....”

Hiện tại tôi lại hoài niệm Kim 1, Kim 1 ít nhất cũng không nói thế.

Kim Thiếu Viêm ngẩng cái chén nói: “Cường ca, mau nghĩ biện pháp đi. Trước tiên để Sư Sư vào đoàn làm phim. Cô ấy có thể tạm thời không thương em. Nhưng ít nhất em không muốn cô ấy hận em.”

Tôi bó tay: “Anh sẽ gọi nó tới, chúng ta cứ ký cái hợp đồng đã. Cứ chậm trễ mà con bé chẳng còn bao nhiêu thời gian.”

“Vậy nói thế nào?”

“Còn nói gì nữa, nói thật.”

Kim Thiếu Viêm lắc đầu quầy quậy: “Đừng mà, em không muốn cho cô ấy nghĩ em dựa vào một viên thuốc mới thay đổi.”

Tôi cười he he: “Nhóc con không uống thuốc thì không được.”

Kim Thiếu Viêm ủy khuất: “Anh cũng biết mà, em kỳ thực...”

Tôi xua tay: “Anh không biết, chẳng biết tí gì.”

Kim Thiếu Viêm vỗ đầu: “Hầy, cho dù chưa ăn thuốc em cũng hiểu rõ phương thức nghĩ của anh, không thể nói chuyện nghiêm túc với anh được.”

Tôi nghiêm mặt: “Nếu mày không nghĩ để cho con bé phát hiện ra, lúc nữa nó tới mày không thể quá lăm lờ, tiếp tục giả ngu đi.”

“Em hiểu.” Kim Thiếu Viêm chính là như vậy, giả vờ cao cao tại thượng. Tôi lại kêu nhân viên phục vụ dọn cốc chén, cũng dấu đi nửa chai rượu vang. Kim Thiếu Viêm không hiểu, tôi nói: “Quan hệ hai ta, chú sẽ mời anh uống rượu hả?”

“Cũng là anh nghĩ chu đáo.” Kim Thiếu Viêm gọi hai chén trà, còn cẩn thận đổ đi nửa chén tỏ ra chúng tôi luôn uống trà.

Chuẩn bị thỏa đáng, tôi nói với nó: “Anh gọi điện nhé.”

Kim Thiếu Viêm lo lắng sửa sang lại quần áo, hỏi: “Anh xem em có vấn đề gì không?”

Tôi quát: “Thả lỏng! Lát nữa chú ý ánh mắt của chú - à đúng rồi, không được lấy cố cứ giương mắt nhìn ngực người ta.”

Tôi gọi điện thoại cho Sư Sư tới, cô bé hỏi có chuyện gì tôi chỉ nói: “Anh bị trói gô lại rồi.” Rồi cúp máy, nói thật tôi cũng thấy mình nói lộ tẩy.

Không bao lâu Lý Sư Sư từ xa nhẹ nhàng đi bộ tới, cô ấy mặc một bộ áo váy màu tím, tai đeo một đôi vòng rất bình thường nhưng vẻ đẹp lại lộng lẫy. Cô ấy đi qua, bọn đàn ông đều lén lút đi cùng, Kim Thiếu Viêm cũng choáng, tôi ho khan, nó mới vội sửa lại thần thái.

Lý Sư Sư vừa tới đã nhíu mày: “Hai người uống rượu hả?”

Tôi cùng Kim Thiếu Viêm đồng thanh: “Trời, sao có thể?”

Lý Sư Sư tức giận ngồi xuống, Kim Thiếu Viêm rốt cục khôi phục thái độ bình thường. Nó lại như sói già gian ác vươn tay: “Vương tiểu thư, rất hân hạnh.”

Lý Sư Sư chỉ dùng ba ngón tay đáp lại, gạt đầu, tiện đà hỏi tôi: “Anh, gọi em tới có chuyện gì vậy?” Kim Thiếu Viêm thấy Lý Sư Sư lãnh đạm lập tức cúi đầu, nhưng rất nhanh chóng tỉnh lại đưa hiệp ước ra trước mặt Sư Sư. Sư Sư cũng nhìn qua, lại dòm tôi, tôi đáp trả bằng ánh mắt yên tâm.

Lý Sư Sư rốt cục quay lại đối diện Kim Thiếu Viêm: “Kim tiên sinh, việc là do người, kinh nghiệm của bản thân nói cho tôi biết, loại hiệp ước này cũng không thực đáng tin, hiện tại ngài chỉ cần nói cho tôi biết một điểm để tôi cởi bỏ bản khoán: Vì sao lại bấm máy?”

Kim Thiếu Viêm ngơ ngác suy nghĩ một hồi, cuối cùng đành bắt lấy cây rơm cứu mạng lúc trước: “Bởi vì... trào lưu văn nghệ phục hưng.”

Lý Sư Sư vuốt tóc ra sau tai, dùng ánh mắt dò xét nhìn tôi chờ trợ giúp.

Tôi nói: “Trào lưu văn nghệ...” Tôi thấy Kim Thiếu Viêm nháy mắt. Tôi đành nghiêm túc ho khan, như một thầy giáo dạy học sinh, bình tĩnh nói: “Ừ, là phục hưng.”

oOo

* Tiểu Cường chế thơ

Nhận khâu - Mô ngư nhi - Nguyên Hiếu Vãn

Vấn thế gian tình thị hà vật

Trực giáo sinh tử tương hứa

Thiên nam địa bắc song phi khách (trong TĐHL là song phi nhận)

Lão sí kỷ hồi hàn thử

Hoan lạc thú

Ly biệt khổ

Tự trung cánh hữu si nhi nữ

Quân ưng hữu ngữ

Điều vạn lý tăng vân

Thiên sơn mộ tuyết

Chích ảnh hưởng thùy khứ

Hoành Phần lộ

Tịch mạch đương niên tiêu cổ

Hoang yên y cựu bình Sở

Chiêu hồn Sở ta hà ta cập

Sơn quý ám đề phong vũ

Thiên dã đồ

Vị tín dữ

Oanh nhi yên tử câu hoàng thổ

Thiên sâu vạn cổ

Vi lưu đãi tao nhân

Cuồng ca thống ẩm

Lai phóng nhận khâu xứ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79: Tuyệt Thế Hảo Cung

Lý Sư Sư sau khi nhận được ám chỉ an toàn từ tôi mới cầm lấy bản hợp đồng đọc từng câu từng chữ. Kim Thiếu Viêm nhân cơ hội đưa mắt nhìn chăm chăm lên mặt cô bé. Chân của tôi dưới bàn đạp nó hai phát.

Lý Sư Sư bỗng ngẩng đầu hỏi Kim Thiếu Viêm: “Bỏ vốn đầu tư là 50 triệu? các anh tính quay thế nào?”

Kim Thiếu Viêm nói: “Đúng, đây chỉ là dự tính, sau đó có thể chi thêm, đã là phim màn ảnh rộng, chúng ta cần trang phục, đạo cụ phải tỉ mỉ. Chúng tôi chuẩn bị mời các nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế tới thiết kế trang phục, thẩm mỹ quan của họ hơn hẳn mọi người. Am hiểu về sử dụng các sản phẩm quý, các trang phục hoa lệ cũng như không khí kỳ quỉ dị.”

Lý Sư Sư nói: “Không cần, phục trang tôi có thể tự thiết kế.”

Kim Thiếu Viêm vỗ đầu: “Đúng rồi, tôi đã quên cô là....” Lý Sư Sư ngạc nhiên nhìn lại. Kim Thiếu Viêm lập tức ý thức được mình buột miệng, vội nói: “Cô ...học nghệ thuật mà, chúng tôi còn mời cho cô đạo diễn nổi danh trong nước cùng ê kíp hạng nhất nữa.”

Lý Sư Sư ngắt lời: “Tôi thấy vị đạo diễn kia cũng rất tốt rồi.”

Kim Thiếu Viêm xua tay: “Xin lỗi Vương tiểu thư, nói thật cho cô biết, vị đạo diễn lần trước chuyên quay phim phóng sự, anh ta đang tham gia

một tập phim quy mô lớn đầu tư vài trăm vạn, anh ta mới quay xong một bộ phim là “Du Ky Binh triều Tần.”

Tôi không khỏi hỏi: “Đạo diễn thì sao?”

Kim Thiếu Viêm tiếp tục nói: “Ngoại trừ đạo diễn, Vương tiểu thư còn có yêu cầu gì?”

Lý Sư Sư vẫn cố chấp: “Không có, tôi chỉ muốn đạo diễn cũ, nếu có thể có được nguyên ê kíp cũ là rất tốt rồi.”

Kim Thiếu Viêm cho rằng Lý Sư Sư đang giận, nhìn tôi chờ mong sự giúp đỡ.

Tôi nói: “Em gái, cho dù em cùng mấy người kia hợp tác tốt, nhưng em có nghĩ tới ảnh hưởng các rạp bán vé chưa, em không hy vọng bộ phim em bỏ bao công sức ra quay mà không ai xem hả?”

Lý Sư Sư: “Em chưa từng nghĩ tới. Em chỉ muốn quay một bộ phim hay thôi.”

Tôi trợn mắt: “Nghe lời em nói, dường như đạo diễn kia sẽ quay như em muốn.”

Kim Thiếu Viêm nói: “Vậy được rồi, ê kíp làm phim cũ sẽ xuất hiện ngày mai để tiện cho Vương tiểu thư, chúng ta cũng sẽ di chuyển địa điểm quay ngoài trời ra nơi khác để lấy cảnh.”

Tôi tức bực: “Các vị?”

Kim Thiếu Viêm cho là đương nhiên: “Đúng vậy, đây là dự án quan trọng trọng điểm nửa năm nay, do tự tôi theo dõi sát sao.” Tôi biết thẳng nhóc đang tìm cơ sáng tạo điều kiện có lợi cho mình, tới nơi đất lạ đêm dài lắm mộng, thực dễ ở chung một chỗ.

Kim Thiếu Viêm thấy mắt tôi xoay long xòng xọc, biết quỷ kế đã bị nhìn thấu, đỏ mặt: “VẬY HỢP ĐỒNG NÀY....”

Lý Sư Sư cầm lên nhìn lại một lần. Vẫn còn lo lắng, Kim Thiếu Viêm hiểu được, theo cách nói của tôi đây là việc hẳn phải làm, đành nói: “Hoặc là tiểu thư có thể tạm thời không ký, trước hết vào đoàn làm phim rồi tính sau.”

Lý Sư Sư lo nghĩ một lúc lâu, cuối cùng ký tên mình: Vương Viễn Nam

Kim Thiếu Viêm giả vờ không biết: “Tôi hôm nay mới phát hiện tên Vương tiểu thư dễ nghe đến vậy, tôi có thể gọi cô là Tiểu Nam không?”

Lý Sư Sư đứng lên, cười lễ phép: “Có thể, Kim tiên sinh.”

Lý Sư Sư chờ tôi ở cửa, Kim Thiếu Viêm ừ ừ cúi đầu: “Cô ấy vẫn không chịu tha thứ cho em...”

Tôi cũng đi cùng tới cửa: “Mới nói chuyện có tí, sau này tiếp tục liên lạc, đừng vội, cứ đi từng bước thôi.”

Kim Thiếu Viêm giấu diếm đưa tôi nửa chai rượu vang, nói nhỏ: “Gửi lời chào bọn anh Chính dùm em. Có rảnh qua thăm bà em, bà còn không biết chuyện em bây giờ, thường xuyên cố ý lăm bằm tên anh trước mặt em.”

Tôi chấp tay sau lưng đi cùng Lý Sư Sư xuống dưới lầu. Trên xe, Lý Sư Sư: “Anh có cảm thấy không, hẳn dường như không bình thường?”

Tôi cố ý tỏ ra không biết: “Có gì mà không bình thường, thương nhân là thế, thấy có lợi là cười giả dối.”

Lý Sư Sư cười lạnh: “Thật sự có lợi sao? Đầu tư 50 triệu đồng quay loại phim này, nếu không có kỳ tích xảy ra thì thu hồi 30% vốn đã tính là tốt

rồi.”

Tôi nhìn cô bé, cười ngượng, cho nên nói phụ nữ thông minh quá cũng chẳng phải chuyện hay.

“...Anh, có phải anh gạt em chuyện gì không?”

“...Không, thật sự không có, em vừa tới anh muốn nhìn lên em tắm, nhưng từ lúc chị em đóng đinh bịt lỗ hồng trên cửa lại thì anh liền bỏ ý nghĩ này đi rồi.”

Lý Sư Sư: “....”

...

Ngày thứ hai tôi dậy sớm đi gặp Hoa Vinh, Thang Long đã làm xong cung. Kêu cậu ta đi xem. Cái cung này có có ý nghĩa không tầm thường. Hai thần tiền đương nhiên sẽ không giống người bình thường, đứng ở rất xa bản bia. Tôi cảm thấy đây là một cuộc thi đấu rất hung hiểm. Không thể tùy tiện bỏ qua chuyện vũ khí.

Tôi dừng xe ở ngõ, lại do dự. Tôi phát hiện giờ còn quá sớm, vợ chồng son xa cách gặp lại, cũng chẳng biết đêm qua có phát sinh mấy chuyện “quá khích” hay không, đến quấy rầy gia đình người ta sớm thế này có chút không thích hợp.

Tôi đứng ở cửa, vểnh tai lên nghe. Bỗng nghe từ trong có tiếng đàn ông hô quát, tôi căng thẳng. Chẳng lẽ xảy ra bạo lực gia đình nhanh vậy? Tôi vội gõ cửa, liền nghe giọng Hoa Vinh rất cao: “Mời vào.”

Tôi đẩy cửa ra liền thấy Hoa Vinh đang mặc áo lót luyện quyền trong sân, cánh tay trắng múa võ cực lưu loát. Tú Tú đứng bên cười khanh khách đứng xem, Hoa Vinh thấy là tôi, dừng tay lấy khăn lau mồ hôi cười: “Chào buổi sáng anh Cường.”

Tôi cười hì hì: “Hai người dậy sớm thế.”

Tú Tú đỏ mặt: “Anh ấy còn dậy sớm hơn em.”

Tôi híp mắt nhìn vào phòng, thấy phía trong có một cái giường đôi mới tinh, tôi lập tức khinh bỉ thẳng nhóc Hoa Vinh, chỉ được cái ra vẻ. Tôi dấm mạnh, cười he he: “Thằng nhóc cũng giỏi.”

Hoa Vinh không hiểu: “Giỏi gì?” Cậu ta theo mắt tôi nhìn vào lập tức hiểu được, đỏ mặt: “Đó là....”

Tôi xua tay: “Không cần giải thích, hiểu cả mà.” Tôi nói nhỏ mấy câu, Hoa Vinh mắt sáng lên: “Đã làm xong rồi hả? Đi, cho em đi xem chút.” Nói xong cất bước ra cửa, Tú Tú ở trong vội kêu: “Anh đi đâu?”

Hoa Vinh cũng chẳng ngoái đầu lại: “Gặp mấy anh bạn.”

Nam nhân cổ đại vô cùng vô tâm làm tôi phải hâm mộ, trong lòng họ nữ nhân hoàn toàn là phụ thuộc phẩm. Tú Tú cũng ngủ với gã, giờ ra ngoài còn phải hỏi han mà gã lại lười tiếp lời. Tôi dám làm thế với Bánh Bao sao? Trên thực tế tôi cùng Bánh Bao mỗi lần thân mật xong còn phải nén cơn buồn ngủ để cùng cô ấy mặc sức tưởng tượng tương lai. Tôi nhớ chỉ cần nghĩ tới con chúng tôi lớn lên cũng cưới vợ sinh con, Bánh Bao luôn lấy thị giác ngôi thứ nhất giảng thuật cô ấy sẽ dạy cháu thế nào....

Hoa Vinh lên xe, Tú Tú đi theo sau, nói: “Anh về sớm chút.” “Anh đừng uống rượu nhé.” “Các anh làm bạn từ khi nào vậy?”

Tôi ngồi ở ghế lái chính rất mất tự nhiên, dường như tôi trở thành đồng lõa của Trần Thế Mỹ, tôi nói với Tú Tú: “Nếu không... em đi cùng nhé?”

“Được, được.” Tú Tú chẳng nói hai lời nắm khóa xe muốn mở ra, kết quả chỉ bắt được một cái khóa. Tôi nói với cô ấy: “Đi cửa kia đi, khóa rỉ sét rồi, chìa khóa anh cũng vứt đi rồi.”

Dọc đường, tôi cùng Hoa Vinh cũng có chút mất tự nhiên, có nhiều chuyện không thể nói, chỉ có thể cùng Tú Tú nói chút chuyện trước kia của “Nhiễm Đông Dạ”. Theo ý của Tú Tú, thằng nhóc họ Nhiễm tính hơi cô độc, ngoại trừ thích nuôi bồ câu, nói chuyện với cha mẹ cũng chẳng được mấy câu.

Tôi thử hỏi cô ấy: “Tiểu Nhiễm của bọn anh đã như thế, em vì sao còn thích?”

Tú Tú chớp mắt nhìn Hoa Vinh: “Đó là vì các anh không hiểu anh ấy, anh ấy kỳ thật là một người rất hiếu học, anh ấy có thể đọc thuộc lòng các bài thơ của các thi nhân thời trước giải phóng, còn chơi ghi ta rất hay.” Tôi thấy Hoa Vinh gặp chuyện không may rất sượng: “Người anh em, sau này chú bận lắm đấy.”

Tú Tú đặt tay lên vai Hoa Vinh, rất ôn nhu uyển chuyển: “Anh ấy tình lại em lại thấy anh ấy sáng sủa hơn rất nhiều.”

Tôi nói: “Vậy em thích nó lúc trước hay bây giờ?”

Tú Tú không chút do dự nói: “Mặc kệ ảnh biến thành thế nào em cũng thích cả.”

Tôi cùng Hoa Vinh đều nổi da gà.

Tôi nhìn kính chiếu hậu: “Tú Tú, giờ em đang làm gì?”

“Em dạy tiếng anh ở cung thiếu nhi. Giờ thì em đã bỏ việc.”

Tôi biết hẳn là vì chuyện Hoa Vinh mà bị đuổi việc. Tôi vốn muốn nói chủ đề công việc của cô ấy nhưng Tú Tú lại bỗng nhớ tới Hoa Vinh: “Đúng rồi, lãnh đạo đơn vị anh đêm qua tới nhà , biết anh đã khỏe hoan nghênh anh trở về làm việc bất cứ lúc nào.”

Hoa Vinh hỏi nhỏ: “Em đang làm gì vậy?”

“Đưa tin... giống như dịch lại ở dịch trạm ấy.”

Hoa Vinh nói: “Đây là nghề của em, anh mua cho em con ngựa là được.”

Tôi nghiêm mặt: “Chú có biết bao nhiêu tiền một con ngựa không? Cưỡi ngựa đưa tin, chẳng bằng chú chạy bộ đưa tin đi.”

Tú Tú hỏi Hoa Vinh: “Vậy ý của anh thế nào, trở về hả?”

Tôi cướp lời: “Về làm gì? Đi trường bọn anh, còn có Tú Tú, anh đang chuẩn bị mở lớp tiếng anh.”

Tú Tú nói: “Em dạy tiếng anh, vậy Đông Dạ làm gì?”

Tôi nói: “Nó dạy giang hồ hắc thoại.”

Tú Tú nghiêm túc: “A, giang hồ hắc thoại là cái gì?”

Tôi gật đầu: “Ừ, chỗ anh là một trường dạy văn cùng võ.”

Lúc chúng tôi tới. Hoa Vinh lợi dụng lúc Tú Tú xuống xe kéo tôi ra nói: “Em không muốn làm thương tổn Tú Tú. Nhưng mà em không thể ở cùng cô ấy. Bất luận là em cùng cô ấy hay là em cùng Nhiễm Đông Dạ đều có chênh lệch quá lớn. Còn nữa, bồ câu em cũng không biết nuôi - em chỉ muốn tháo dây đàn ghi ta xuống làm cung bắn thôi.”

Tôi vừa muốn nói, các hảo hán đã vây lên hô to: “Hoa Vinh huynh đệ đã trở lại.”

Lúc này Tú Tú vòng qua xe tới, không hiểu: “Hoa Vinh?”

Tôi vội nói: “Đây là ngoại hiệu của câu lạc bộ, bình thường mọi người đều xưng hô theo ngoại hiệu trong giang hồ.”

Tôi ra hiệu cho các hảo hán, tỏ vẻ không thể cắt đuôi.

Tú Tú cười nói: “Em không biết Đông Dạ còn tham gia một câu lạc bộ đó, em tham gia với được không? Em gọi là mỹ nhân Hồ Tam Nương.” (^^)

Hồ Tam Nương vỗ đầu trọc đứng ra: “Ai gọi tôi đây?”

Khi các hảo hán biết cô gái trước mặt là Tú Tú đều cảm thấy yêu thích cùng kính nể tận đáy lòng. Tú Tú nhìn quanh thờ dãi: “Trường này thật không nhỏ.” Ngô Dụng đẩy Hồ Tam Nương ra xử lý Tú Tú: “Em gái, chị dẫn em đi vài chỗ thăm quan trường một chút.”

Cả hai vừa đi, Hoa Vinh đã đuổi tay ra đòi Thang Long: “Cung của em đâu?”

“Chú gấp làm gì?” Thang Long nói xong đưa một cái thanh cong cong trong tay cho Hoa Vinh, thứ này anh ta cầm chẳng chút thu hút. Không giống như một cái cung, nhưng nhìn hơi quen mắt.

Hoa Vinh cũng chẳng chê, nhìn thấy mắt sáng lên. Cậu ta cẩn thận vuốt ve, như đang trao đổi cảm tình.

Để tôi mô tả cái đồ chơi này đi. Từ bề ngoài nó là một cây ống tuýp sáng loáng, mặc dù có chút cong, nhưng tuyệt đối không giống cung. Nhìn nghiêng rất đáng khinh, trên đó còn có hai cái lỗ, hai đầu hơi cong, vừa thô vừa vàng. Như là một con cá chạch mới bị bắt lên từ bùn.

Thang Long cười thần bí, hỏi tôi: “Có phải thấy quen mắt không?”

Tôi gật đầu.

Thang Long chỉ vào hai cái lỗ: “Nghĩ xem đây là cái gì?” Tôi thấy ánh mắt anh ta liếc liếc ra ngoài, nhìn theo lập tức hiểu là lấy từ xe đạp.

Thân cung lấy từ xe đạp ra, chẳng trách có hai cái lỗ. Tôi khi còn bé cũng thường ngồi trước xe, cúi đầu cái là thấy cái này.

Thang Long cười; “Đoán được chưa. Anh dùng hai cái xe đạp ghép lại đấy.”

Tôi mặc dù không hiểu nhưng cũng biết là cũng có yêu cầu riêng, tôi hỏi: “Vậy co dẫn thế nào?”

Thang Long nhận lại hai thanh gác xe đạp (tôi thật sự không thể công nhận đó là cung) nói với Hoa Vinh: “Thân cung anh đã xử lý qua rồi, bên trong có lắp thêm mấy thứ. Chú chỉ cần kéo dây, lực cung gấp 5 lần bình thường, dây cung dùng gân bò thêm vài sợi dây đàn. Cung chỉ có một từ để miêu tả: Cứng! Không có lực kéo 8 thạch trường cung không thể kéo cong.” Thang Long nói xong nhìn tôi đầy khinh bỉ.

Hoa Vinh cầm cái thanh xe đạp, ra sức kéo, lập tức phát ra tiếng két két dễ nghe, kéo cong. Vừa buông tay, nó lại trở thành cái ống tuýp xấu xí. Hoa Vinh thỏa mãn gật đầu, lại duỗi tay: “Tên”!

Thang Long cời túi tên đeo bên hông đưa cho Hoa Vinh. Tôi nhìn thấy rất quen mắt - sau đó Thang Long nói cho tôi biết là mấy que cời than trong nhà bếp làm ra.

Thang Long cầm lấy một quả táo đặt lên đầu, đứng ở rất xa nói: “Bắn quả táo trên đầu anh này. Anh rất tin vào kỹ thuật của Hoa hiền đệ, cũng rất tin vào cung của anh làm ra.”

Hoa Vinh kêu Lý Quỳ ghé tai qua nói mấy câu, Lý Quỳ nghe xong chạy tới trước mặt Thang Long, cầm quả gáo gặm vài miếng, chỉ để lại hạt táo rồi đặt lại trên đầu Thang Long. Sau đó chạy về nói: “Xong, bắn đi.”

Thang Long chân mềm nhũn, hai tay xua tía lia: “Chậm đã. Anh nhớ rồi. Hôm nay anh còn chưa hít đất ba cái. Thời Thiên huynh đệ, chú thông

minh, chú ra thay anh đi.”

Hoa Vinh căn bản mặc kệ. Dây cung rung lên, tia chớp xẹt qua, “ba”, hạt tảo bị bắn tung, quả thực như bị đạn bắn. Tên bay không ngừng, ghim vào thân cây, vụn gỗ bay tán loạn.

Thang Long vừa lau mồ hôi vừa mắng: “Thằng mặt trắng khốn kiếp, ông hảo tâm làm cho mày cái cung mà mày dọa ông.”

Các hảo hán đều phì cười, đều nhặt vài viên đá, kêu: “Hoa Vinh huynh đệ nhìn kỹ.” Nói xong đồng loạt ném lên trời, lập tức trên trời đầy đá như thiên nữ tán hoa rơi xuống.

Hoa Vinh bình tĩnh lấy tên, tay nhanh vô cùng, “viu viu viu” liên hoàn tiễn bắn ra, mỗi tiễn nhất định bắn nát một viên đá. Tiễn bay nhanh, cơ hồ thành một dây, viu viu liên tục. Quả thực như súng AK 47 bắn phá. Đá vụn tung đầy trời rơi xuống đầu mọi người.

Sau đó Hoa Vinh thấy liên châu tiễn còn chưa đã nghiền, vung tay nắm lên bốn năm mũi tên đồng loạt bắn, bốn năm mũi không tiễn nào trượt. Khi Hoa Vinh bắn ra tên cuối cùng, viên đá cuối cùng cũng vỡ vụn. Các hảo hán đều kêu hay, nhưng không biết ai kêu lên: “Còn một viên”.

Chỉ thấy một viên đá nhỏ bỗng nhiên từ rất cao rơi xuống, đại khái là Trương Thanh ném nên lực mạnh, lúc này mới rơi xuống. Hoa Vinh sờ, túi tên đã hết. Bỗng cái khó ló cái khôn, nhanh chóng giật áo, lấp cung, viên đá bỗng vỡ vụn. Không ngờ Hoa Vinh dùng một cái cúc áo.

Hoa Vinh vẫn chưa thỏa mãn, nhặt lên một cái tên ngẩng đầu nhìn trời, chỉ một điểm ở xa xa: “Thấy con chim trắng kia không, em bắn trúng mắt trái nó.” Kéo cung muốn bắn. Tôi liều mạng lao tới ôm chặt hô lên: “Đừng bắn! đó là máy bay...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 80: Bồi Dưỡng Nhân Tài Hải Hòa

Giỏi, thằng nhóc đủ ngông, chọn đại chẳng lẽ nó muốn bắn cả mặt trời? Thứ đó lớn hơn trái đất bao nhiêu lần, tôi cũng chẳng thể biết nổi.

Lúc này Hồ Tam Nương cùng Tú Tú đã quay lại, Tú Tú thấy lộn xộn, bèn hỏi: “Các anh làm gì vậy?”

Hoa Vinh cũng không có nhìn cô ấy, vác cung lên lưng, cùng các hảo hán trò chuyện vui vẻ, lơ đãng lộ ra tư thế oai hùng. Tú Tú ngơ ngác nhìn xem: “Em chưa thấy qua anh ấy như vậy bao giờ.”

Hồ Tam Nương vỗ vai cô ấy: “Em gái, thấy chưa, đây mới là đàn ông, chỉ biết đọc thơ đánh đàn có tác dụng gì.”

Tú Tú si ngốc nhìn Hoa Vinh, lẩm bẩm: “Nhưng ... anh ấy biến đổi rất nhiều, trước em cũng không biết anh ấy có nhiều bạn thế.”

Hiện giờ, cô ấy phải đứng trước một tuyến chọn tàn khốc, là tuyến thanh niên văn nghệ trước kia hay là tuyến một tên thổ phỉ. Chúng ta đều biết, Hoa Vinh đời trước kì thật là quân chính phủ, nhưng lại dứt khoát lên đầu nhập Lương Sơn, có thể thấy trong tâm cũng không muốn an phận, thuộc loại phỉ khí bốc mùi.

Vì chúc mừng Hoa Vinh trở về, chúng tôi quyết định trưa nay tổ chức tiệc, các viên chức của Dục Tài đều tham gia, bọn nhỏ được nghỉ nửa ngày.

Tối nhà ăn tôi ngất luôn, cả sảnh đông đúc náo nhiệt, các hảo hán gọi bạn ý ới. Đoàn Thiên Lang, Trình Phong Thu, Đồng Viện, Bảo Kim cũng đều cười nói vui vẻ, ngay cả Nhan Cảnh Sinh cũng bỏ bọng nhỏ tới đây, tranh thủ lúc chưa bắt đầu cố gắng phê duyệt gì đó. Từ Đắc Long cự tuyệt yêu cầu ngồi chung của Đoàn Thiên Lang, tự giác ngồi chung một bàn với các hảo hán. Anh ấy lão luyện thành thực, đại khái sợ rượu say nói lỡ lời khiến mọi người nhìn ra sơ hở.

Tống Thanh lại thao diễn nghiệp cũ, chỉ người đem từng vò Đổ Tùng năm sao đặt ở góc phòng. Tiểu Lục hút thuốc, múa xẻng xúc đồ ăn, tôi hét lên: “Tàn thuốc! Tàn thuốc rơi vào nồi giờ.”

Tiểu Lục cười he he. Hơi nghiêng đầu lập tức có trợ thủ cầm điều thuốc gõ tàn đi, xong rồi lại bỏ vào mồm tiểu Lục. Tiểu Lục quả thực quá trâu bò: Đầu bếp! Trợ thủ ở bên cũng nói với tôi: “Em trước kia học hộ lý.”

Nói thật cục diện hôm nay làm tôi đau đầu. Đây sắp thành thiên cổ kỳ sự, ngoại trừ Bảo Kim, người hiện đại như Trình, Đoàn cũng có võ công cao cường, lát nữa uống nhiều, các khách của tôi lại nói hớ, thật không biết bọn họ sẽ nghĩ như thế nào.

Lúc này đồ ăn đã bắt đầu được mang lên. Lữ Tuấn Nghĩa mấy đầu lĩnh ngồi một bàn, mọi người đều kêu tôi qua ngồi. Tôi đi qua thấy Ngô Dụng, Lâm Xung mấy người. Hoa Vinh cùng Tú Tú cũng ngồi đó, Từ Đắc Long cũng tính là bằng hữu của Lương Sơn cũng bị lôi qua. Một bàn, Hoa Vinh có tư cách ngồi, Tú Tú là ân nhân của thằng nhóc, cũng chẳng có gì lạ. Nhưng tôi bài danh 109, tôi chỉ bàn bọn Đoàn Cảnh Trụ cười hề hề: “Em vẫn ngồi đó đi.”

Lữ Tuấn Nghĩa kéo tay tôi: “Theo Lương Sơn thì chú là huynh đệ của bọn anh. Về mặt đại diện, chú là chủ nhà. Đừng khách khí, hơn nữa các anh em là người một nhà. Cần gì chú ý nhiều thế?”

Tú Tú nói nhỏ với Hoa Vinh: “Các anh chơi rất chính quy hả.”

Lư Tuấn Nghĩa nói lớn: “Tiếp theo, hoan nghênh Tiểu Cường phát biểu nào.”

Anh ấy vỗ tay mở đầu, mọi người Lương Sơn đều vỗ tay theo. Mấy bàn khác cũng hét lên ủng hộ.

Tôi ề hèm đứng lên, dùng giọng đầy cảm xúc nói: “Hôm nay, chúng ta gặp nhau tại trường Dục Tài, mảnh đất ....”

Đồng Bình nói nhỏ: “Đừng nói mấy thứ vô dụng, nói vào đề đi.”

Tôi ngạc nhiên, rồi nói lớn: “...sau này cứ 15 hàng tháng trường sẽ phát tiền lương.” Cả phòng ăn vỗ tay rầm rầm.

Hồ Tam Nương đang nói gì không rõ, cả bàn cười vang, cũng nhìn Hoa Vinh cười tủm tỉm. Tôi biết cô ấy đang tuyên dương chuyện xấu của Hoa Vinh. Ngày hôm qua thẳng nhóc với Tú Tú cầm tiền đi mua giường, Hoa Vinh muốn mua hai cái giường đơn, Tú Tú lại cố ý mua giường đôi. Hoa Vinh không lay chuyển được đành đồng ý, kết quả lúc về Hoa Vinh mượn cửa muốn cửa đôi giường. Tú Tú choáng, hỏi anh ấy vì sao, Hoa Vinh tự tin nói: “Anh hiểu được ý của em, mua cái giường đôi rẻ hơn mua hai cái giường đơn.”

Việc này lúc Tú Tú nói chuyện phiếm với Hồ Tam Nương thì nói ra, cô ấy tỏ vẻ lo lắng trước chỉ số thông minh của “Nhiệm Đông Dạ” sau khi tỉnh lại.

Tôi kéo Hoa Vinh, nói nhỏ vào tai: “Cô gái nhà người ta tỏ vẻ quyết tâm với chú, không phải vì bớt tiền.”

Hoa Vinh ỉu xiu: “Năm tới nửa đêm em mới ngủ được, chủ yếu là ngày xưa mấy cô gái không dùng phương thức trực tiếp như thế.”

“Vậy sau ngủ thế nào?” Tôi nghĩ cái giường đôi đang ngon lành, xem ra Hoa khờ không thành công.

“Em ngủ trên mấy tờ báo, lúc sáng thức dậy thấy lưng dính tin: Tìm người thân, đòi là khủng bố ở Afghanistan. Anh em họ Nguyễn cùng đi với em còn nói còn phát hiện em chẳng có chút tài văn nghệ gì.

Tôi phì cười đau cả bụng, hỏi: “Chú sau đó thế nào?”

Hoa Vinh lắc đầu: “Em cũng không biết, anh không nghe Tú Tú nói hả, họ Nhiễm gì đó đêm sẽ viết chữ đánh đàn ghi ta. Em dù không biết gì nhưng cũng học đòi văn vẻ phong nhã, nhưng không so với người ta được.

Tôi biết Hoa Vinh là tướng văn võ toàn tài hiếm có của Lương Sơn, nói vậy không phải vì không so được mà vì không rõ Nhiễm Đông Dạ giỏi văn nghệ có mấy phân lượng nên sinh ra tâm lý tự coi nhẹ mình.

Tôi nói: “Đừng nghĩ vậy, chú cùng nó vốn là một, hơn nữa cung cùng ghi ta chả phải đều có dây sao, như nhau mà.”

Trương Thanh ở đối diện làm ầm lên: “Hai người nói gì vậy?” Nói xong bưng bát rượu: “Hoa hiền đệ, bát rượu này chúc chú bình an trở về.”

Hoa Vinh cười ha hả: “Cảm ơn ca ca.” Nói xong uống cạn, Tú Tú vội la lên: “Anh mới khỏi bệnh, uống chậm chút.”

Đồng Bình cười ha hả: “Không được, nó mời chú rượu là rượu, chả lẽ anh mời chú lại phải mời nước lã.” Nói xong uống một hơi cạn sạch, lại nhìn Hoa Vinh. Hoa Vinh cũng một câu: “Cảm ơn ca ca”, lại làm một chén. Hai người bọn họ làm vậy, người cùng bàn đều chúc rượu Hoa Vinh. Sau đó là các hảo hán bàn bên, Trình Phong Thu mấy người không biết tình hình cụ thể, chỉ biết một bằng hữu bình an ra viện, đều cầm rượu tới chung vui. Tú Tú sợ sắp khóc nói: “Các anh muốn mỗi người chúc một ly chắc?”

Hồ Tam Nương bưng bát đứng sau Chu Quý, cười nói: “Đương nhiên không, một chén còn chưa đủ đánh ngã, hiển nhiên còn đợt thứ hai.”

Tú Tú giang tay che trước người Hoa Vinh, luôn miệng nói: “Em uống thay, em uống thay.”

Lư Tuấn Nghĩa bỗng đứng lên, nghiêm túc: “Em không thể uống thay.”

Tú Tú: “Vì sao?”

Lư Tuấn Nghĩa nâng cốc giơ lên trước mặt Tú Tú, nghiêm nghị: “Em là ân nhân của Lương Sơn, làm sao lại nói là thay, đây là anh đại biểu Lương Sơn một trăm lẻ... chín vị hảo hán kính em.”

Mọi người nghe được đều rùng mình: “Đúng vậy.” Nói xong đều cầm chén chúc Tú Tú, trong phút chốc hình thành biển rượu, thượng đẳng năm tinh Đỗ Tùng tửu trong thấy đáy, rượu sánh lẫn lẫn, Tú Tú nhìn thấy muốn xỉu luôn. Cô ấy uống hai chén, mặt đỏ ửng hồng, vỗ ngực cười nói: “Thật không uống nổi, em hát một bài cho mọi người nghe, các anh tha cho em.”

Các hảo hán vẫn bưng bát nói: “Hát xong rồi nói.”

Tú Tú hát: “One when i was very young...” ra là một bài tiếng anh, giọng cô ấy dịu dàng, ấm áp, các hảo hán đều gật gù. Ngô Dụng thở dài: “Hát hay thật, nhưng chả hiểu gì.”

Hát xong, các hảo hán lại trêu chọc: “Uống bát rượu cho ngọt giọng đi.” “Bát bưng lên không thể đặt xuống đây là quy củ...”

Tôi thấy Tú Tú khó xử, nói lớn: “Các ca ca, thế này đi, các anh ai có thể nói ra vừa rồi cô ấy hát có ý gì, cô ấy sẽ uống một chén.”

Các hảo hán hai mặt nhìn nhau, đồng loạt chỉ tôi: “Vậy chú nói cho bọn anh biết.”

Tôi ngửa mặt lên trời cười to: “Em cũng chịu.”

Tôi đúng là biết hát một bài tiếng anh, hơn nữa bài này có thể nói là thủy tổ của tất cả các bài hát, ca từ như sau: abcdefg .... hfgklmi.... cuối cùng hình như là i sing a song.

Vì trường phạt tôi phá đám, cả bọn chuốc xong rượu tôi mới đi, lúc này tôi liền thấy cả phòng ăn đã uống ầm ầm. Bảo Kim cùng An Đạo Toàn ngồi chung, Trình Phong Thu bị bọn Đoàn Cảnh Trụ giữ chặt lại chúc rượu. Đoàn Thiên Báo cùng Thời Thiên trèo lên đèn trần nói chuyện gì đó...

Hồ Tam Nương cùng Đồng Viện nói chuyện, bỗng Đoàn Thiên Lang cầm chén qua, nói với Đồng Viện: “Lĩnh đội, hôm đó trên đài cô làm khó tôi, tôi không nặng tay nhất định sẽ thua, xin cô thứ lỗi.”

Anh ta nói thế chả ra gì cả, chẳng giống như xin lỗi mà cũng như là nói xạo. Hồ Tam Nương tròn tròn mắt, Đồng Viện cũng là người thận trọng, mấy ngày qua chúng tôi cũng nhìn ra Đoàn Thiên Lang không giỏi giao tiếp, biết anh ta nói vậy là thực sự hối hận, hy vọng người khác hiểu nỗi khổ của anh ấy. Hơn nữa anh ấy làm vậy tất cả vì chấn hưng võ thuật, vì vậy Đồng Viện cười thản nhiên, chạm cốc: “Chuyện lúc trước không cần nhắc lại, cũng trách em hôm đó đầu cơ trục lợi, luận võ công, anh có thể làm sư phụ của em.”

Đoàn Thiên Lang cảm kích Đồng Viện, gạt đầu, ngay cả rượu cũng quên uống. Cứ thế đi trở về, người này cũng thật thú vị, chộc Đồng Viện cùng Hồ Tam Nương cười khanh khách.

Nhìn nhiều võ lâm hào kiệt cùng tinh anh xã hội bị tôi gom lại, tôi vô cùng vui mừng, bất giác mắt ươn ướt. Tôi trước kia không phải người đa sầu đa cảm thế này, lập tức hét lên: “Tiểu Lục thằng chó! Ông gọi đệ tử hành, thế đệ tử hử đâu?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 81: Bức Tường Berlin

Đang ăn uống, một người đàn ông đi từ ngoài vào, có người tinh mắt hô: “Võ Tòng ca ca”.

Phương Trấn Giang tiến vào, các hảo hán đều đứng lên, không nói hai lời lập tức chuốc rượu điên cuồng. Phương Trấn Giang cười ha hả, ai tới cũng không từ chối, uống hết 10 cân rượu mới kết thúc. Anh ta đi tới trước mặt nhét một cái thẻ vào tay tôi: “Tôi nói rồi, trả lại anh 50 vạn còn thừa.”

Tôi thấy anh ấy cầm mũ bảo hộ, hỏi: “Anh lại về công trường hả?”

Phương Trấn Giang gật đầu: “Không thể bỏ việc, tôi còn kiếm tiền dưỡng lão mà.”

Tôi đưa lại cái thẻ: “Vậy cầm đi.”

Phương Trấn Giang không lấy, nhìn tôi: “Anh nghĩ tôi là ai?”

Lúc này Hoa Vinh đứng lên, không hiểu: “Võ Tòng ca ca, anh từ đâu tới?”

Có người nói nhỏ vào tai: “Võ Tòng ca ca còn không khôi phục trí nhớ, viên thuốc cậu ăn thực ra của anh ấy.” Đồng thời, cũng có người nói cho Phương Trấn Giang người trước mặt là Hoa Vinh. Phương Trấn Giang cầm lấy một cái bát cụng với Hoa Vinh, nói: “Hảo huynh đệ, chuyện của chú anh nghe rồi, còn sống là tốt, chuyện khác đều là vô nghĩa.”

Hoa Vinh khó xử: “Ca ca, em nhất định nghĩ cách để anh khôi phục thân phận.”

Phương Trấn Giang khoát tay: “Khôi phục hay không thì sao? Anh hiện giờ rất tốt, không nợ nần, nhà có mẹ già, anh em khắp thiên hạ.” Phương Trấn Giang nhét vào mồm hai cái bánh bao, làm vài gắp thức ăn, đứng lên nói: “Mọi người uống tiếp, tôi về công trường - gói đồ ăn cho tôi nhé, bên kia nhóm anh em còn đói.”

Các hảo hán nghe anh ấy nói thế đều không dễ chịu, thứ nhất vì cuộc sống của Phương Trấn Giang hiện tại quần bách, thứ hai nghe khẩu khí hẳn là thân với các anh em làm công nhân hơn. Nhưng đó mới là bản sắc anh hùng của Võ Tòng. Anh ấy muốn là một nam nhân đỉnh thiên lập địa mà không phải kẻ tham an dật.

Lư Tuấn Nghĩa kéo tay anh ấy lại: “Đừng đi, kêu mấy anh em cũng tới uống rượu là được.”

Phương Trấn Giang cười: “Không cần, đều là đám người thô lỗ, không quen ăn tiệc.”

Lý Quỳnh nghe xong vỗ bàn rung lên. Tức giận: “Mày nói gì? Rõ ràng không coi bọn này là huynh đệ.”

Phương Trấn Giang cười, lơ đãng, tự mình gom đồ ăn trên bàn, bỏ vào mấy hộp cơm muốn mang đi. Bên kia, đồng môn, đệ tử của Đoàn Thiên Lang đều biết đây là người làm bị thương sư phụ của mình, nói nhỏ với nhau muốn ra tay. Phương Trấn Giang nhìn thấy chẳng buồn để ý. Đoàn Thiên Lang thấy mình không ra mặt thì tình hình có thể mất kiểm soát đành cầm một bát rượu đi tới. Phương Trấn Giang thấy, buông đồ trong tay, cũng rót một chén, nói với Đoàn Thiên Lang: “Vị đại ca này, ngày đó tôi lỡ mồm. Xin thứ lỗi.”

Nói xong cạch bát Đoàn Thiên Lang rồi một hơi uống cạn, quay đầu lại nói với tôi: “Tiểu Cường, người to con ngày đó trên lô đài là ai? Có thời gian giới thiệu để chúng tôi quen biết, tôi với anh ta uống rượu.”

Bởi vậy có thể thấy Phương Trấn Giang cuối cùng không quên lẽ sống giang hồ, người giang hồ chú trọng giết người không để đầu chỉ xuống đất. Anh ấy với Đoàn Thiên Lang giao thủ là cũng đánh đối phương rồi, lúc này nói vài câu là cho đối phương bậc thang để hạ. Nhưng không hề đề cập tới ai đúng ai sai. Vậy tỏ vẻ: Uống với người bát rượu này vì tất cả mọi người là giang hồ đồng đạo, nhưng bản thân cũng không phải là không hợp đạo. Anh ấy hỏi tôi Hạng Vũ, vậy càng biểu lộ rõ lập trường.

Đoàn Thiên Lang mặc dù võ công cao cường, nhưng cũng không phải người giang hồ chính thức. Nhất thời không biết phản ứng thế nào. Anh ta thấy người ta đã uống rượu, liền về chỗ cũ ngồi. Các đồ đệ đều ngồi xuống.

Phương Trấn Giang từ lúc vào cửa bắt đầu chỉ làm có hai việc, trả tiền, uống rượu. Nhưng sự hào phóng của anh ấy cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, trong đó có một người nhìn không chớp mắt, Hồ Tam Nương lấy tay xua xua trước mặt, cười nói: “Em gái, choáng rồi à?”

Đồng Viện lúc này mới ý thức được mình thất thố, cúi đầu đỏ mặt cắn đũa: “Em... uống nhiều quá.”

Hồ Tam Nương cười ha hả: “Có gì không được? Huynh đệ này của bọn chị vì em mà đánh Đoàn Thiên Lang, chả phải là thế sao?”

Đồng Viện kinh ngạc “A!”, nghe Hồ Tam Nương nói mới biết Phương Trấn Giang cùng Đoàn Thiên Lang ở quán rượu đánh nhau. Kỳ thật hôm đó cô bé mặc giáp, Phương Trấn Giang căn bản chưa thấy mặt cô bé.

Nhưng phụ nữ mà miên man suy nghĩ thì rất nghiêm trọng, chỉ cần không phải người như Bánh Bao thấy người ven đường đụng cột điện, khẳng định sẽ nghĩ: “Chẳng lẽ người ta vừa rồi nhìn mình.”

Đồng Viện thấy Phương Trấn Giang sắp đi ra cửa, lấy hết can đảm đứng ngăn trước mặt, mắt nhìn xuống chân: “Anh...ở lại uống nữa rồi hãy đi.” Nữ ma đầu tay không chém vỡ năm viên gạch trên lồi đài lúc này lại nhăn nhó ngượng ngập.

Phương Trấn Giang đang đi bỗng bị ngăn, nhìn lại, thấy một cô gái cao gầy tóc đen như mun có thể đi đóng quảng cáo được đứng trước mặt mình. Lông di dài, mắt nhìn đất, đúng là vưu vật xinh đẹp, cũng choáng, nhưng nhìn thứ trong tay cô bé, lăm băm: “Thứ này... thực không uống nổi.”

Đồng Viện nghe thấy có chút không vui, không giả bộ thực nữ nữa, nhúu mày: “Rượu của người khác bao nhiêu anh cũng uống, một chén của em mà anh cũng...” nói tới đây bỗng “Ai nha...” hét lên, che miệng, mặt đỏ bừng. Ra là cô bé đang cầm một bát dấm....

Hồ Tam Nương cười ha hả: “Võ Tòng huynh đệ cứ uống đi, em gái cũng muốn tốt mà, cố ý giải rượu đó.”

Đoạn Cảnh Trụ ranh mãnh hô lên: “Giờ ăn dấm chua (ghen), ai cho xin con cua...”

Đồng Viện cùng Phương Trấn Giang đều đỏ mặt, may là Tống Thanh tốt bụng thay bát rượu cho hai người, hai người cách một cái, vừa uống vừa chậm rãi nhìn đối phương. Mọi người trong sảnh mỉm cười nhìn hai người, tôi lại lạnh gáy, nói với hơn trăm người ở bên: “Anh hùng mỹ nữ -- quá con mẹ nó phim ảnh!” Tôi giơ tay hỏi một huynh đệ ở bên: “Họ gì hả?”

Người nọ bắt tay: “Để nhớ, Trương Tiểu Hoa.”

Chờ hai người uống xong, Hồ Tam Nương hỏi Phương Trấn Giang: “Huynh đệ, không đi hả?”

Phương Trấn Giang ngập ngừng: “Tôi... tôi còn có...”

Thật là anh hùng nan quá mỹ nhân quan, quyết tâm của Phương Trấn Giang đã dao động như răng tuổi 80.

Lúc này Đới Tung đẩy cửa sổ hô: “Vương Ngũ Hoa, Vương Ngũ Hoa...”

Đồ đệ Vương Ngũ Hoa của Đới Tung chạy tới hỏi: “Chuyện gì ạ sư phụ?”

“Đi, kêu các chú bên công trường qua uống rượu chung.”

Vương Ngũ Hoa giơ một tay trước mặt như đầu ngựa, tay kia vỗ hông: “giá, giá!” nhanh như chớp chạy mất hút. Đồng Bình cười nói: “Thằng nhóc này thật thông minh, biết ngựa thật chạy nhanh hơn ngựa giả.” Đới Tung trừng mắt đe dọa.

Hồ Tam Nương kéo Phương Trấn Giang ngồi lên ghế của mình: “Hai người nói chuyện đi, nếu ngại chỗ này âm ỉ thì về ký túc xá nói chuyện...” Đồng Viện híp mắt, Hồ Tam Nương nhắc tay kêu lên: “Tính chị lắm miệng, tính chị lắm miệng.”

Phương Trấn Giang thấy Hồ Tam Nương bỏ đi, không biết nói gì: “Em híp mắt thật đẹp.” Có thể thấy được anh ta chẳng biết đại tiểu thư này ngoại trừ gã ra, còn lại một khi Đồng Viện híp mắt là muốn “đại khai sát giới”, anh ta kêu thích xem, vậy sau này chỉ đành tự làm tự “chịu” thôi.

Tôi nhân cơ hội ngồi cùng nói với Phương Trấn Giang: “Trấn Giang, sau này đừng làm thuê nữa. Đến trường dạy bọn nhỏ luyện võ đi.” Đồng Viện nhìn Phương Trấn Giang, muốn nghe xem anh ta định thế nào.

Không ngờ Phương Trấn Giang không chút do dự nói: “Không được, tôi phải đi cùng các anh em, chúng tôi đi chung, hiện tại tôi bỏ dở nửa đường mặc họ khổ sở sao được?”

Tôi thầm khen: Đây mới là hảo hán! Đại tiết vững như thiết, Phương Trấn Giang là một người hiện đại 100%, nên thực sự hiểu được sự thật tàn khốc. Khổ lực cùng thầy giáo có bao nhiêu chênh lệch? Nhất là khi có nữ nhân âu yếm vẫn có thể lựa chọn như vậy, quả thực đáng yêu tới mức hơi cổ hủ hoặc là cổ hủ đáng yêu. Cho nên nói Võ Tòng là thần tượng của tôi, thần tượng là gì? Thần tượng có thể làm chuyện tốt mà không lưu danh, thần tượng có thể lao ra lấp lỗ châu mai, thần tượng ra sức vì không bại lộ đội ngũ mà che trước nòng súng không chút di động. Nói tóm lại, thần tượng làm gì chúng tôi cũng rất bội phục, nhưng làm không nổi - Võ Tòng chính là thần tượng của tôi.

Tôi phát hiện Đồng Viện đã nhìn Phương Trấn Giang đến mê ly quần quai, cô nàng đã phế rồi. Trước quốc khánh Trung Quốc chắc chắn sẽ bắt lấy Phương Trấn Giang.

Người khác cũng giơ ngón cái khen nghĩa khí. Tôi thấy Phương Trấn Giang đã quyết, thông thả ung dung nói: “Trường học sau này cũng cần rất nhiều người. Công trình thủy lợi, lao công, nấu rượu, không biết các bạn anh có hứng thú không?”

Phương Trấn Giang vỗ mạnh vào vai tôi: “Tôi thay họ cảm ơn anh.”

Tôi xoa vai ngược ngùng: “Vậy không quấy rầy nữa. Hai người tiếp tục nói chuyện đi.” Thằng nhãi này đánh tôi thiếu chút thành Dương Quá. Đồng Viện mà cũng muốn vỗ tôi cái nữa chắc tôi thành Venus.

Việc này giải quyết xong, tôi để cả bọn lại tiếp tục uống rượu, một mình chấp tay sau lưng đi dạo quanh vườn trường. Uống chút rượu tôi thấy đầu óc rối loạn, nhìn công trường thiên quân vạn mã bận rộn, tôi thậm chí còn sửng sốt một lúc. Hiện giờ trường Dục Tài mặc dù nhìn qua nhiều nhất vẫn là bê tông cốt thép, nhưng sồ hình (hình dáng của 1 con phượng – nói ẩn dụ) đã có. Sớm muộn cũng bay lên, không then với lương tâm khi nói trường học này ngoại trừ tôi không đâu không phải tình anh hàng đầu,

nhưng mấy tên tinh anh là những người nào: Cổ đại, hiện đại, nửa cổ nửa hiện đại, người sống đời sống thực vật biến ra, tôi thật không biết nên làm thế nào để họ ở chung. Dự Tài nếu thật là một tiểu học vùng quê còn tốt, nhưng hiện giờ đã có lực lượng của quốc gia rót vào, nó chắc chắn càng cường đại hơn, mà khách hộ của tôi cũng cuồn cuồn không ngừng đi tới. Dự tính ban đầu của tôi xây một nơi để họ sống thôi, nói cách khác còn có nguy cơ nghiêm trọng hơn cần tôi xử lý: Đại lượng khách hộ có thể không an toàn dung nhập vào xã hội.

Tôi nhìn giáo khu cũ cô đơn lẻ loi sừng sững người, bỗng ý nghĩ lóe lên: Vì sao không tách họ ra? Hiện tại các hảo hán cùng Trình Phong Thu, Đoàn Thiên Lang mấy người ở chung một tòa nhà. Giáo khu mới xây xong hoàn toàn có thể để họ chuyển qua, nếu là khách mới thì tiến khu cũ, mà các học sinh cùng những giáo viên quốc gia tập trung tới đều tiến khu mới. Lúc đó tùy tiện tạo ra một lý do, nghiêm cấm tất cả học sinh vào khu cũ, như vậy giảm bớt phần lớp tiếp xúc, giáo viên cùng khách hộ cũng sẽ không trao đổi nhiều.

Nhưng mà cũng có một chút vấn đề nhỏ, đó là người như Bảo Kim mà tới rất cục nên ở chỗ nào? Đương nhiên, tôi nghiêng hướng để ở bên các hảo hán. Nhưng thực tế khó giải quyết nhất không phải là anh ta hay loại người như anh ta, khó nhất là: Hoa Vinh cùng Tú Tú thì làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ để họ gần trong gang tấc lại sống riêng? Còn đứa con Tào Xung của tôi thì biết làm sao giờ? Lúc chúng tôi ăn cơm nó ló cái đầu nhỏ xíu ra, sau đó lại chạy đi chơi với các bạn học. Nó còn quãng đường dài phải đi, tôi hi vọng nó có thể quên đi thân phận kiếp trước, toàn tâm toàn ý làm con của tôi.

Còn nữa, Phương Trấn Giang biết rõ nhưng lại không khôi phục trí nhớ, nên xử lý thế nào, vạn nhất ở khu mới nói lời miêng thì biết làm sao? Ở khu cũ vậy anh ta mà kết hôn với Đồng Viện thì biết làm sao?

Tôi có một truyền thống tốt đẹp là nếu không nghĩ ra thì không thèm nghĩ nữa, tựa như năm đó tôi tham gia thi số học. Mang theo một quyển sách mỏng, điền lung tung cho xong, đúng là vì lúc đó tôi còn chưa có chuyện gì nghĩ không thông. Người ta lén lút lật sách vì làm bừa, tôi lén lút lật sách vì giải sầu - cho tôi sách tôi cũng chẳng tìm nổi.

Nhưng có một vấn đề tôi hiểu được, tôi cần một bức tường.

Lúc này tôi gặp được tổng công trình sư của Dục Tài -- Thôi Công đang ưỡn cái bụng bự xuất hiện trước mặt tôi. Chúng tôi hôm nay ăn chung, cố ý đưa cho anh ta ít rượu với thức ăn, Thôi Công xem ra đã uống không ít năm tinh Đỗ Tùng tửu của bọn tôi đưa cho. Mặt đỏ tai hồng, đang chống tay ngang hông chỉ huy mấy phó thủ.

Tôi chạy tới: “Thôi Công, thương lượng một chút, xây cho trường thêm một món đồ chơi nhé.”

Thôi Công nhận ra tôi, giương tay nói với mấy phó thủ, khí thế thôn sông núi: “...cứ thế, các chú làm đi.”

Thôi Công mắt lơ lơ nhìn tôi: “Chú muốn thứ đồ chơi gì?”

Tôi học dáng vẻ của lão cũng vung tay lên: “Từ chỗ này tới chỗ kia, tôi muốn một bức tường thật lớn thật lớn.”

Thôi Công còn không hiểu: “Chú nói là bình phong hả?”

Tôi nói mãi lão cũng chẳng thể hiểu nổi - chẳng phải trách lão, lão là một công trình sư mà không phải thợ xây.

Tôi rút thiết kế từ nách lão ra, trải ra, xòe tay ra: “Cho tôi mượn cái bút.”

Thôi Công hoàn toàn sững sốt, đưa một cái bút máy cho tôi, không hiểu: “Chẳng phải chú không xem bản đồ bao giờ sao?”

Tôi chẳng để ý, tìm khu nhà cũ trên bản thiết kế, sau đó dùng bút thô bạo vạch hai đường kẻ, cơ hồ cắt ngang qua cả trang giấy, sau đó tôi nói: “Xem hiểu không? Giữa khu cũ với khu mới tôi muốn một bức tường như vậy.”

Thôi Công giọng run run: “Chú đừng hại anh, chú rốt cục muốn làm gì.”

“Cái đó anh không phải lo, cứ chồng chất lên cho tôi là được.”

Thôi Công không nói gì cuộn bản vẽ lại rồi nhét vào hông, móc thuốc ra hút, không nói gì, chỉ nhìn tôi.

Tôi nói: “Cuộn làm gì, xem hiểu không?”

Thôi Công lẳng lặng: “Không cần xem cũng hiểu - bản vẽ này tôi không cần.” Sau đó dùng ngữ điệu đầy cảm xúc kích động nói với tôi: “Người anh em, tôi không biết chú muốn làm gì, nhưng trường Dục Tài là tâm huyết của tôi, chú đừng gây họa với nó nhé.”

Tôi kiên quyết nói: “Tôi mặc kệ, anh nhất định phải nghe tôi, tôi biết anh vì thanh danh mà suy nghĩ. Anh nếu không xây lên cho tôi, chờ anh xây xong tôi sẽ trưng vải đỏ vải xanh, trang trí thành biệt thự của bí thư chi bộ thôn, sau đó trên mỗi tấm vải xanh đều biết: Kiến Trúc Sư, Thôi ....”

Thôi Công mặt thật sự biến xanh biến đỏ, cuối cùng thở dài: “Chú trước nói với tôi chú nghĩ thế nào được không?”

Tôi nói: “Nghĩ thế nào anh cũng đừng quản, tôi nói cho anh bức tường này là vì ngăn cản người, phải cao, cao 2m5, cắt trường thành hai nửa, trung gian lưu một cái cửa ngách là được.”

Thôi Công nghi hoặc: “Chú muốn xây... tường Berlin hả?”

“Mặc kệ tường gì, tôi muốn có hiệu quả thiết thực, có thể ngăn người qua lại.”

Thôi Công xoa tay: “Chú định làm gì? Chú nếu ngại khu nhà cũ bị ảnh hưởng, chẳng phải tôi bảo chú từ trước là phá đi sao, anh xây mới cho chú.”

Tôi nói: “Chẳng phải đã sớm nói rồi sao, cái khu nhà cũ này ư lão bà của tôi, tôi muốn dùng tường vây lại , lúc này tôi - tôi vỗ đùi - đúng rồi, tôi đang kim ốc tàng kiều.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 82: Hiệp Ước Bất Bình Đẳng

Dùng tường ngăn cách người chưa từng bao giờ thành công, bức tường Berlin cũng thế.

Rời khỏi Dục Tài, tôi vốn định về nhà ngủ, lại nhận được điện thoại của Tôn Tư Hân, nói quán rượu có hai nhóm người tổng cộng ba người tìm tôi, trong đó bao gồm cả “Nhị đại gia” của tôi.

“Nhị đại gia của tôi?” Tôi lập tức tỉnh ngộ: Sáu Lưu.

Tôi kêu Tôn Tư Hân bằng mọi giá nhìn chăm chăm lão ta, đồng thời tăng hết tốc lực đi tới quán.

Tôi vừa vào cửa, thành linh thấy Sáu Lưu đang ngồi, thế mới yên lòng. Tôn Tư Hân chỉ một lão già đầu hạt táo ở bàn bên nói: “Người kia cũng tới tìm anh, xem ra hai người họ không quen biết.”

Tôi nói: “....Đó là cháu của anh.”

Sáu Lưu ung dung nói: “Tiểu Cường, nói bậy sau lưng người khác cũng chẳng tốt gì đâu.” Bên người lão còn một người, bất quá người này xem chừng đã xin, nằm bất động trên bàn.

Tôi nhảy tới trước hai cái bàn, vừa chỉ tay vào Sáu Lưu định chửi nhưng đứng nhau trước mặt người ngoài thật sự không nói nên lời - quá ảnh hưởng tới hình tượng của tôi! Cuối cùng tôi đành mỉm cười hỏi lão già còn lại: “Ngài có việc gì vậy?”

Ông lão mặc một bộ quần áo xám trắng, khoác trên lưng một tấm da cũ kỹ, như là xường trướng, ông ấy lễ phép chào mọi người, sau đó khiêm nhường với Sáu Lưu: “Ngài vôi thì ngài nói trước đi.” Sáu Lưu cười đáp lại: “Tôi không vôi.”

Sau đó hai lão già bắt đầu khách khí: “Ngài trước đi.” “Mời ngài...”

Tôi đứng bên chán nản, xem hai lão già coi tôi như em út ở bên, hai người thương lượng ai trước, mẹ cha nó, nếu không anh chơi cả hai?

Cuối cùng đầu hạt táo không lay chuyển được Sáu Lưu, lão bắt tay tôi, sau đó lấy ra một tập tài liệu từ cái cặp sách đen kiểu cũ, dùng giọng điệu không thể hoài nghi: “Tiêu chủ nhiệm hả? Anh ký cái này đi.”

Tôi cảnh giác. Nghe giọng điệu lão sao giống người tổng đạt (người triệu tập, dẫn độ tội phạm) của pháp viện? Cầm tài liệu lên nhìn, là một hiệp ước, bên A là chúng tôi, bên B là nhà máy rượu lớn nhất bản địa của nhà nước. Tôi chưa vôi nhìn điều khoản, nghi hoặc nhìn thoáng qua lão già đầu hạt táo. Lão già hạt táo “À.” một cái rồi nói: “Còn không tự giới thiệu, tôi họ Nghê - Nghê Trúc Lăng.” Nói xong đưa cho tôi danh thiếp, trên đó có hai dòng chữ lớn: Hương phiêu thiên hạ danh dương hải nội. Sau đó là tên: Giám đốc kiêm chủ tịch hội đồng quản trị công ty rượu Giai Nhường tửu. Giai Nhường tửu ở bản địa rất nổi danh, chỉ sản xuất rượu trắng nồng độ cao, từ đất tới rẻ có hết, cơ hồ lũng đoạn thị trường rượu trắng bản địa, ở tỉnh khác cũng có thị trường.

Tôi vôi bắt tay lần nữa với Nghê giám đốc: “Thất kính, thất kính, tôi từ nhỏ uống rượu từ xường ngài lớn lên - nhưng ngài tìm tôi có chuyện gì?” Giám đốc Nghê tỏ ý tôi đọc hiệp nghị.

Lúc này tôi cẩn thận nhìn lại. Đây là một hiệp nghị khó hiểu vô cùng, bên trên quy định: Chỉ cần song phương kí tên lập tức có hiệu lực, bên B là nhà máy rượu toàn lực giúp bên A đem rượu “Năm tinh Đỗ Tùng tửu” xây

dựng dây chuyền sản xuất, chế tạo thành rượu chai chào hàng cả nước. Trong quá trình này, bên A chỉ phụ trách cung cấp rượu thành phẩm, bí phương tự bảo mật.

Đây căn bản là một hiệp nghị bất bình đẳng. Chỉ có điều tôi vẫn là người được lợi cuối cùng, nhà máy rượu dường như không được lợi gì. Làm không công cho người khác, sao bọn họ lại chấp nhận chúng tôi cướp thị trường của họ. Tôi ngồi suy nghĩ mãi không hiểu. Không dám nghĩ, hiệp ước quá tự sướng hả. Tự sướng như có một con lợn sữa tự chạy tới bếp lửa, tự nướng chín mình rồi chạy tới trước mặt tôi: “Ngài ăn tôi đi!” - Ặc, tự sướng quá, tôi rốt cục cũng không thể nén nổi tò mò hỏi: “Xưởng rượu của ngài cùng tôi hợp tác sẽ nhận được lợi ích gì?” Tôi lật sang trang nhìn điều khoản, mới phát hiện một vấn đề lớn: Các điều ước này chẳng hề đề cập tới nhà máy rượu.

Giám đốc Nghê chậm rãi nói: “À, chúng ta hai nhà chỉ cần theo hợp đồng là được, tiền trà nước có người khác cấp - thực tế thì có người dùng tiền mời chúng tôi làm việc này... hết thấy, nhà máy rượu chúng tôi sẽ đóng gói cùng quảng cáo, cứ bán được một chai, chúng tôi sẽ nhận được hoa hồng.

Tôi ngạc nhiên.

Giám đốc Nghê cười ha hả: “Bạn anh nói anh ta nợ anh tiền, còn nói chỉ cần nhắc tới là anh hiểu.”

Tôi lập tức giật mình: Là Kim Thiếu Viêm, thằng nhãi này! Suy nghĩ lại tôi chẳng có chút lo lắng gì nữa, toàn thân thư thái, cầm bút vội vàng ký tên mình, chẳng trách ngay từ đầu giám đốc Nghê kêu tôi ký tên thì giọng điệu lại như thế, bởi vì lão biết đây là một hiệp nghị mà không ai có thể cự tuyệt.

Tôi cười hỏi: “VẬY ngài không sợ rượu của chúng tôi cướp đoạt thị trường của các ngài?”

Giám đốc Nghê cũng cười: “Không sợ, nhà máy rượu của bọn tôi chỉ sản xuất rượu trắng, rượu giá rẻ luôn có một thị trường ổn định, ảnh hưởng cũng không lớn. hơn nữa Ngũ tinh Đỗ Tùng tửu của Tiêu chủ nhiệm rất ngon, chúng tôi không làm sớm muộn cũng sẽ có người khác làm.”

Tôi phát hiện giám đốc Nghê trên bàn chỉ có một ly đồ uống, lập tức trách cứ Tôn Tư Hân: “Sao không cho giám đốc Nghe một ly rượu của chúng ta?”

Giám đốc Nghê vội xua tay: “Là tôi không cần - tôi chẳng uống rượu.”

Tôi ngạc nhiên: “Chẳng trách ngài làm giám đốc nhà máy.”

Nghê giám đốc đứng lên: “VẬY Tiêu chủ nhiệm tiếp tục làm việc, ngày mai tôi sẽ cho xe tới lấy rượu, sau khi có nguồn tiêu thụ, chúng ta có thể phân ra chi nhánh, trực tiếp sản xuất cùng tiêu thụ, đương nhiên, bí phương vẫn là các vị giữ.”

Chờ khi giám đốc Nghe đi rồi, tôi cầm hợp đồng cười ngây ngô: “He he, phát tài rồi.” Bởi vì tôi biết mức tiêu thụ rượu của chúng tôi chắc chắn không kém, ở bản địa đã có trụ cột vững vàng, nổi danh. Người mộ danh tới nhăm nháp nổi liền thành hàng dài không dứt, không ít người oán giận vì không mua được trên thị trường. Mùi thơm của rượu có thể thấm qua bình lọ ra ngoài, cho dù ở tỉnh ngoài cũng chẳng kém cạnh ai. Tôi sao không nghĩ ra biện pháp này từ trước nhỉ?

Sáu Lưu bỗng cười he he nói: “Hắn rốt cục đã ra tay.”

Tôi giờ mới nhớ lại Sáu Lưu, chửi luôn: “Đúng, lão lại có chuyện gì hả? Lão nói ai rốt cục ra tay rồi?”

Sáu Lưu bữu môi chỉ hợp đồng trong tay tôi: “Hắn, còn có thể là ai nữa?”

Tôi ôm chặt bản hợp đồng phát tài, cảnh giác hỏi lại: “Lão có ý gì?”

Sáu Lưu ung dung nói: “Chú không từng gặp “hắn” chú không biết, mỗi lần hắn coi một người là đối thủ chính thức, luôn nghĩ cách để cho đối thủ trở nên càng mạnh, thế chơi mới thích. Hắn tuyệt không đi nước cờ lỗi.”

“...thế nào là nước cờ lỗi? nói rõ chút.”

Sáu Lưu cười he he: “Dưới hạ giới, kim tiền vĩnh viễn là lực lượng lớn nhất, nhưng hắn thấy chú quá nghèo, cho nên tiếp tế chú, vậy mới có sức chơi với hắn.”

Tôi kinh ngạc: “Lão nói chuyện với nhà máy rượu là hắn đứng sau thao túng?”

Sáu Lưu gật đầu: “Hắn là vậy.”

Bây giờ tôi bỗng nghĩ tới, chuyện này không giống phong cách của Kim Thiếu Viêm, loại hoa hoa đại thiếu gia, nếu nói không có tiền, mấy trăm vạn vớt ra là chuyện thường. Giúp đỡ từ căn bản chấn hưng gia sản lại không có khả năng. Hơn nữa thằng nhóc đó cũng chả có rảnh mà nghĩ tới... Tôi lập tức gọi điện cho Kim Thiếu Viêm. Nó hoàn toàn không biết chuyện này.

Tôi thấy lạnh sống lưng, rõ ràng đối thủ của tôi đã coi tôi là một con trâu, chỉ có trâu được vỗ béo khỏe mạnh mới chơi vui được. Loại cách làm biến thái này tỏ rõ đối phương có thực lực vô cùng biến thái, tôi sớm hay muộn cũng bị thanh kiếm cắm vào tim...

Tôi vo hiệp ước đập đập, kêu to: “Lão tử không chơi, lão tử không chơi.”

Sáu Lưu nhìn tôi biểu diễn, cười he he: “Chú đập làm gì - xé nó đi.”

Coi lão tử ngu sao? Hiện tại có tiền cũng phải đấu, không tiền cũng phải đấu, xé nó xong lấy gì chơi?”

Tôi cẩn thận cắt hợp đồng đi, ngồi nghiêm túc xuống: “Đây là cho không, Lệ Thiên còn nợ tiền tôi mà.” Tôi chỉ người nằm trên bàn: “Đây là ai?”

Sáu Lưu: “Trước tiên nói chuyện của chúng ta.”

Tôi lập tức duỗi tay ra: “Kính mắt của tôi đâu?”

“...Kính gì?”

“Đừng giả vờ! Kính có thể nhìn rõ kiếp trước kiếp này, không có nó, tôi sao ngăn bản tên biến thái tiếp tục biến ra người?”

Sáu Lưu nghiêm túc: “Đơn xin kỹ năng bị bên trên nghiêm khắc trả lại, đây ảnh hưởng nghiêm trọng tới sự cân bằng tam giới: Là tối kỵ trên thiên đình, đừng có mơ nữa.”

Tôi nói: “Mẹ nó! Thăng chóa kia chơi thế nào cũng ok, chỉ có lão tử phạm vào tối kỵ?”

Sáu Lưu bó tay: “Cảnh sát cùng tội phạm đấu nhau, có hại luôn là cảnh sát, bởi vì chúng ta có cấm luật.”

Tôi cũng học điệu bộ bó tay: “Chúng ta làm tội phạm, thế nào?”

Sáu Lưu tỏ ra thần bí: “Nhưng, anh chuẩn bị cho chú lễ vật mới, khẳng định chú sẽ thích.” Nói xong, lão lừa đảo lấy ra một gói bánh quy đặt trước mặt tôi...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83: Đại Hán Sứ Thần

Tôi làm sao có thể dễ bị lừa thế chứ, đưa cái bánh quy đã muốn đuổi bố đi hả?

Tôi tiện tay cầm lấy một cái, cười nói: “Ồ, còn có nhân nữa này.” Nói xong, tôi định bỏ vào miệng, Sáu Lưu vội giữ chặt tay tôi lại: “Chú muốn chết hả?”

Tôi không hiểu: “Chẳng phải cho tôi sao?”

“Là cấp cho chú.”

“Thì chẳng thế thì sao?” Tôi lại định nhét vào miệng.

Sáu Lưu bỗng buông tay nói: “Chú không nghĩ lại xem bánh quy anh cho chú lại là loại thường sao?”

Tôi sững sốt, đúng, lão lừa này dù sao cũng là thần tiên đích thực, dù đáng khinh chút nhưng thật sự có thứ tốt, thuật đọc tâm cũng rất hữu dụng.

Tôi cẩn thận bỏ bánh quy xuống: “Cái này không giống bánh quy bình thường hả?”

Sáu Lưu cầm một cái lên, nhìn như nhìn bảo bối, mãi sau mới nói: “Chỗ khác biệt của nó với bánh quy bình thường là - bánh có nhân.”

Tôi chẳng thèm nói nữa lập tức cầm cái gạt tàn trên bàn muốn phang lão, may mà Sáu Lầu kịp thời nói tiếp câu sau: “Chú muốn có năng lực của ai?”

Tôi giơ cái gạt tàn nói: “Có ý gì?”

Sáu Lầu chậm rãi tách cái bánh quy làm đôi nói: “Ví dụ như, chú rất hâm mộ thần lực của Hạng Vũ, hoặc là tiền pháp của Hoa Vinh chẳng hạn.”

“Thế thì sao?” Tôi chú ý.

Sáu Lầu chia bánh quy làm đôi, đưa cho tôi nói: “Tên của bánh quy này là bánh quy tử mẫu (mẹ con), mỗi một cái đều do 2 miếng ghép lại, cho nên nhìn giống như có nhân ở giữa, một miếng chú ăn, một miếng khác cho người khác ăn. Trong vòng 10 phút, chú sẽ có được năng lực độc đáo nhất từ đối phương, nhưng đối phương phải ăn trước, nếu không không tác dụng.

Tôi mở cờ trong bụng, trình trọng nhận lấy hai miếng bánh từ tay Sáu Lầu, lại hỏi: “Đúng rồi, Hạng Vũ cùng Hoa Vinh còn dễ, bản sự rõ ràng, vậy nếu tôi cầm thứ này cho một người rất bình thường ăn thì sao?”

Sáu Lầu: “Chú nếu không sợ lãng phí cứ tìm một người như thế mà thử.”

Tôi đưa một miếng cho lão: “VẬY ăn đi.”

Sáu Lầu: “...Bọn anh bình thường có viết chữ tử (con) lên trên mặt, ý nghĩa đúng như vậy. Con có thể tiếp thu từ mẹ, nói đơn giản, là phục chế lại thân thể của đối phương lên thân thể chú, cho nên thân thể bình thường dùng cũng trở nên bình thường thôi.”

Tôi lại hỏi: “VẬY không có tác hại với người kia chứ, ví dụ tôi cùng Hạng Vũ cùng ăn xong. Anh ấy sẽ không bị tê liệt chứ?”

Sáu Lữ nói: “Tác dụng phụ cũng có chút, người bị chú “ăn” trong vòng 10 phút thì sẽ yếu hơn bình thường chút ít, nhưng cơ hồ chẳng có khác biệt gì, người ta chẳng biết đâu.”

Tôi đếm, tất cả có 10 cái bánh quy, tôi nghĩ thứ này vô hại. Tôi nghĩ đơn giản cùng Hạng Vũ “chia sẻ”, sau đó ai mà trêu chọc tôi, tôi trực tiếp nắm cổ áo ném tới trước cửa trạm gác Trung Nam Hải, cho bọn bảo tiêu thu thập.

Sáu Lữ dường như biết tôi đang nghĩ gì nói: “Bánh quy này trong vòng một tháng chỉ dùng trên cơ thể một người một lần thôi, chú đừng có nghĩ mấy ý xấu nữa. Anh khuyên chú trước tiên có thể chọn người có năng lực cho họ ăn trước một nửa, nửa kia chú giữ lại, lúc bảo vệ tính mạng đem ra dùng. Còn một điều quan trọng nhất anh phải nhắc nhở chú.”

Tôi nhìn Sáu Lữ.

Sáu Lữ cầm một miếng bánh quy chỉ cho tôi: “Có chữ viết là tử, không có chữ là mẫu.” Nói xong gói bánh lại: “Nhớ thật kỹ nhé, miếng có chữ chú ăn. Không chữ cho đối phương ăn, nếu làm ngược lại. Chú chẳng những không chiếm được sức mạnh, còn bị người ta phục chế -- đương nhiên, đối phương phục chế lại chú còn đen đủi xui xẻo hơn chú phục chế lại đối phương.

Tôi phải thật cẩn thận, trước tiên phải nhìn cẩn thận chút, thấy chính xác một mặt có chữ, có điều chữ như là hoa văn, hẳn là phù hiệu đặc thù của Thiên Đình. Tôi tham lam cất cẩn thận 10 cái bánh quy: “Hạn chế nhiều thế, không thể cho thêm được à...”

“...Đây là lương tháng này của chú, chú đã thấy có người nào chê lương ít còn thương lượng với chủ chưa?”

“Sao lại chưa thấy? Đi kháng nghị trước chính phủ còn có nữa là.”

“VẬY CHÚ TỚI NAM THIÊN MÔN NGỒI CHỜ ĐI.”

Tôi tìm cái hộp nhỏ cất cẩn thận mấy cái bánh quy, sau đó mới chỉ vào người vẫn gục trên bàn, hỏi Sáu Lữ: “Ai vậy?”

Sáu Lữ vỗ vai người nọ, nói với tôi: “Vị này từ lúc 30 tuổi đói ăn, dạ dày chả có thứ gì, uống một chén say túy lúy thế đấy.”

Người này say thật nhanh, tỉnh cũng nhanh. Sáu Lữ vỗ vai cái, người nọ lập tức ngồi dậy. Người này vừa ngồi đã làm tôi sợ kinh, tôi giờ mới thấy rõ, đang lúc trời nóng mà còn mặc áo da đen nhem, mặt đầy nếp nhăn, mũi hôi nồng nặc, râu mép dài ngoằng, mặt đầy bụi bẩn, nhưng đôi mắt cảnh giác nhìn dò xét tứ phương, tựa hồ thường ở trong nguy cơ nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ kiên định, khiến người khác không dám nhìn thẳng. Người nọ cầm một cây gậy, đại khái trước kia chắc là cành cây gì đó, nhưng giờ đã trở trụi chẳng còn cái khi gì.

Tôi lùi lại, kinh ngạc hỏi: “Ngài là Âu Dương Phong?”

Trời nóng thế còn mặc áo da, có thể thấy được nội công thâm hậu, còn cầm cái gậy, chắc là xà trượng thường dùng rồi.

Sáu Lữ Nói: “Cái gì mà Âu Dương Phong, đây là một vị hầu gia - Tô hầu gia.”

“...Tôn hầu gia? Tôn Ngộ Không hả?”

Sáu Lữ lắc đầu bó tay: “Tô Vô! Tô hầu gia.”

Tôi thấy tên này rất tục: “Tô Vô là ai?”

Sáu Lữ thở dài: “Lúc chú học tiểu học có ca hát không - Tô Vô, đi sứ người Hồ trung trinh liệt nghĩa, chịu khổ 19 năm...”

Tôi vội đứng liên, nghiêm cẩn kính trọng: “Đây là đại hán sứ tiết Tô Võ?”

Sáu Lưu nói: “Chính là ông ta, Tô lão gia tử bị Hung Nô giữ lại 19 năm, trải qua ba đời Hán Vương, cuối cùng ân tứ tước quan nội hầu.”

Tôi tức cười: “Làm hầu gia sao lại ..ặc... bộ dáng này?”

Sáu Lưu cảm khái; “Tô lão gia tử trở lại Hán triều không dám quên những khuất nhục mình đã trải qua, có nhà cao cửa rộng mỹ thực không hưởng dụng, vẫn ăn mặc như trước kia, một là kích thích mình, hai là cảnh báo hậu nhân. Ông ta vẫn nghĩ lấy thân phận đại hán sứ tiết đi sứ Hung Nô, bất quá không thực hiện được. Cái gậy ông ta cầm trong tay là cây gậy năm xưa.”

Tôi càng bội phục, duỗi tay ra sờ cây gậy của Tô Võ, Tô Võ lùi lại đề phòng: “Người làm gì vậy?”

Tôi bực mình: “Nhìn xem cũng không được sao?”

Tô Võ lạnh lùng: “Trừ phi ta chết.”

Sáu Lưu nói: “Đó mệnh căn của Tô hầu gia, ngoại trừ Hán triều hoàng đế, người khác đừng mong sờ vào.”

Tôi thầm nghĩ mệnh căn thì ở trong bụng chứ, nhưng tôi cũng không dám nói, dù sao nhìn cái gậy đó rất cứng, nếu mà đập vào đầu tôi chắc thành Nhiễm Đông Dạ thứ hai mất.

Tôi kéo Sáu Lưu qua bên hỏi nhỏ: “Sao lại kêu Tô hầu gia tới? Khách của tôi biết sắp xếp thế nào?”

Sáu Lưu nói: “Vốn tính là sau Tần Cối có mấy võ tướng tới, nhưng chỗ chú xảy ra chuyện, bọn anh cũng bận khoản khi sắp xếp khách tới. Mấy võ

tướng thì nhiều cừu nhân, đối phương có thể tìm nhiều người đối đầu tới, cho nên bọn anh hiện tại an bài khách tới đều là văn nhân, đa phần là mấy người không quan trọng. Tô hầu gia hẳn không có vấn đề gì, anh cũng không tin kẻ thù của chú có thể biến ra một dân tộc Hung Nô ra đây.”

Tôi nhìn Tô Vô cùng Sáu Lưu: “Tôi dẫn hầu gia đi tắm trước được không? Tô hầu gia rau mùi quá rồi.”

“VẬY cứ theo ý chú. Nhớ kỹ làm theo ý hẳn là được, Tô hầu gia nhiều năm chịu tội, đều nhìn ra cả, hiện tại hẳn vẫn không bỏ qua được chấp nhiệm, vẫn muốn báo đáp quốc gia.”

Tôi nói: “Được thôi. Vậy lão cứ đi đi.” Nói xong tôi cứ theo lẽ thường làm.

Sáu Lưu trước khi đi ôm vai tôi rất chân tình: “Chú Cường, anh đối với chú rất tốt hả?”

Tôi vội đẩy lão ra: “Thôi, thôi, có gì cứ nói thẳng.”

“...Chú coi, chú cùng nhà máy rượu ký hợp đồng này. Ít nhất mỗi tháng kiếm mấy trăm vạn rồi nhỉ?”

Tôi cầm bao da trong tay: “Lão muốn bao nhiêu?” Nói tóm lại, bạn bè tới là có rượu ngon, nếu là sài lang tới. Chờ đợi hẳn chỉ có súng săn thôi – lão nếu dám đòi 500 vạn tôi liền phang chết luôn.

Sáu Lưu dường như đã tính tới giới hạn của tôi, cẩn trọng giơ năm ngón tay, tôi rút ra 5 tờ 100 nhân dân tệ cho lão: “Đủ chưa?”

Sáu Lưu cười he he: “Quả là kẻ có tiền. Kỳ thật anh chỉ muốn 50, đúng rồi, cái xe mô tô chú cũng không dùng nữa nhỉ?”

Tôi lại móc túi mãi mới tìm thấy cái chìa khóa xe của trưởng thôn, ném qua cho lão: “Ở trước cửa cửa hiệu cầm đồ ấy, tự qua mà lấy.”

Sáu Lưu lại ném ngược lại chìa khóa cho tôi, cười hì hì: “Không cần, anh đã lấy thanh sắt mở rồi, giờ chỉ nói cho chú biết thôi.”

Tôi rất cục không nhịn nổi nữa, cầm chai bia ném tới. Sáu Lưu sớm đã nhảy lên xe, chập hai cái dây điện lại, khói đen phụt ra biến mất trước mắt tôi.

Tiền Sáu Lưu, tôi quay lại nói với Tô Võ: “Tô Hầu gia, ngài đi (tẩy táo) tắm chứ?”

Tô Võ không hiểu: “Tẩy táo - Tắm là gì?”

Tôi sờn gai ốc, nghĩ lại sống chần dề ở vùng lạnh giá 19 năm, chưa từng gặp qua nước, nên cũng bình tĩnh lại: “Là mộc dục - tắm.”

Tôi vốn tưởng lão sẽ cự tuyệt, không ngờ Tô Võ đồng ý luôn: “Được.”

Tôi đưa lão lên xe, phát hiện Tô hầu gia chẳng chút động lòng với cảnh vật bên ngoài, kiên định ôm chặt cái gậy đã ở cùng mình 19 năm khổ cực. Lão quên cả việc câu thông với thế giới bên ngoài, lão hiện tại vẫn sống trong thế giới của mình.

Tôi nghĩ chút rất nhanh phủ định ý nghĩ đưa lão đi tới nhà tắm, với cái hình tượng của lão bây giờ sẽ gây chú ý lớn. Tôi không muốn gây chuyện phiền toái, lại càng không muốn Tô hầu gia bị người ta khinh bỉ. Lão Tô vì bảo trụ khí tiết của dân tộc mà hy sinh rất lớn, chúng tôi không thể để cho anh hùng lại rơi lệ. Cứ nghĩ tới gian khổ lão trải qua, tôi lập tức so đo: Dẫn tới biệt thự của tôi! Tôi muốn Tô hầu gia sống vài ngày thoải mái, hiện ở đó chỉ có Tần Cối, quá tốt với lão gian thần kia.

Tôi mở cửa kính xe, tăng hết tốc lực, cho gió lạnh thổi vào (đỡ rau mùi) - Hầu gia thật sự là quá quái dị.

Chúng tôi tới nơi, tôi thuận lợi cầm chìa khóa mở cửa phòng. Trong phòng ngoại trừ mì ăn liền thì tất cả được thu dọn sạch sẽ, Tần Cối mặc áo ngủ ngồi trên sô pha đang khoái chí chuyển kênh TV, thấy tôi tới thì nhìn tôi cười thích ý vung tay thay cho lời chào. Tô Vô vừa vào cửa, Tần Cối đã sợ nhảy dựng lên: “Chú dẫn cái quái quỷ gì về vậy?”

Xem ra từ xưa trung gian đã không cùng đường, cho dù triều đại bất đồng, hai người chỉ cần nhìn nhau đã nảy sinh địch ý. Tô Vô liếc Tần Cối, hừ lạnh.

Tần Cối mặc kệ, đi chân trần tới trước mặt Tô Vô, cố gắng giật cái áo khoác của Tô Vô xuống, la lên: “Thay dép, thay dép.”

Tô Vô không nói gì, cầm gậy trong tay phang mạnh vào đầu Tần Cối. Tần Cối ôm đầu hét lên: “Sao mà đánh tao?”

Tôi nhìn cực vui, thật đúng là chuyện hay nhất lịch sử, đây gọi là tà bất thắng chính đây mà.

Chờ khi tôi báo danh Tô Vô, Tần Cối quả nhiên lập tức nín. Mặc kệ người ta nói Tần Cối thế nào, tóm lại hăn tự xưng mình là văn nhân, chỉ cần là văn nhân tất nhiên không dám bất kính với Tô Vô. Là thần tử coi Tô Vô là khuôn mẫu, đương nhiên Tần Cối có thể hoàn toàn không để ý tới mặt này.

Tôi đưa Tô Vô tới phòng vệ sinh, vặn vòi nước ấm cho lão. Đưa bộ quần áo mới mua từ tiệm về đặt cạnh lão, rất cung kính nói: “Hầu gia, mời ngài, có gì cần hỗ trợ trực tiếp gọi tôi.”

Tô Vô gật đầu, trước tiên cởi áo ra đưa cho tôi. Tôi cẩn thận cầm hai bảo bối của lão đi rồi thay lão đóng cửa. Áo khoác của Tô Vô rất thú vị, chỉ cần

nó không được mặc trên người, bạn tuyệt không thể nhận ra đó là quần áo, bóng loáng hơn cả bóng loáng nữa. Hơn nữa trên quần áo chẳng có một sợi lông, nghe nói khi Tô hầu gia dựa vào nó để chống chọi với mấy mùa đông. Hẳn là lông đã vào bụng Tô hầu gia rồi.

Bảo bối thế này tôi cũng không dám ném. đành phải tạm đặt ở trước cửa nhà vệ sinh, sau đó tôi phát hiện bộ quần áo này dĩ nhiên không xẹp xuống. Cứ đứng dựa tường như cũ, như một bộ khôi giáp kỹ sĩ thời trung cổ, trung thành và tận tâm đứng trước cửa bảo vệ chủ nhân - bộ quần áo cũng rất thẳng.

Thừa dịp Tô Vĩ tắm rửa, tôi xem xét xung quanh, thấy phòng ngủ của Tần Cối được thu dọn sạch bong, không thiếu sách ngoại văn tôi mua về đều được đặt lên trên giá, trên bàn còn có một quyển tiểu thuyết tiếng anh đang mở, tôi kinh ngạc hỏi Tần Cối: “Mày xem hiểu không?”

Tôi Cối: “Lật tra từ điển có thể biết “Trà hoa nữ”.” Lão thấy tôi kinh ngạc, vô cùng đắc ý hừ mũi: “Chú cho rằng gian thần dễ làm lắm hả?”

Tôi còn phát hiện một hiện tượng thú vị là chỉ cần những nơi tôi chạm tay qua Tần Cối sẽ cẩn thận dùng giấy lau sạch, ngay cả vân tay cũng không để lại, thật không nghĩ một tên gian mưu như Tần Cối lại thích sạch sẽ tới vậy! Lão cùng Tô Vĩ thật sự là một đôi tuyệt phối.

Chúng tôi xuống dưới lầu, tôi hỏi Tần Cối: “Mì ăn liền còn đủ ăn không?”

Nói đến việc này, Tần Cối nhăn nhó: “Chú dù sao cũng phải chừa cho anh ít tiền, TV cũng nói, cứ ăn mãi mì ăn liền thì sẽ thiếu dinh dưỡng, anh hiện tại ngửi mùi đã muốn ói ra rồi.”

Tôi cười tủm tỉm: “Được, lát nữa lưu lại cho Tô Vĩ.”

“Chú đưa anh cũng thế mà.”

Tôi trợn mắt: “Ông sợ mày tham ô.”

Tần Cối ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Chú cũng quá coi thường anh rồi, ít nhất cũng phải 10 vạn lượng anh mới cầm, hơn nữa chú lưu tiền lại cho anh chẳng phải để anh tiêu sao, làm gì có chuyện mình tham ô của mình?”

...Lúc này, tôi thấy Tô Võ đã xuống dưới nhà.

Vết bẩn trên mặt vẫn nguyên si như cũ, điểm chết người là lão vẫn mặc bộ da nát đó, Tô hầu gia từ lúc đi vào tới mặc lại xong quần áo chẳng mất tới 5 phút. Đại khái là tưới nước lên người rồi ra.

Tô Võ ra phòng khách, cũng không nói chuyện với bọn tôi, ngồi phịch xuống đất. Tần Cối nhảy dựng lên bịt mũi: “Không phải kêu ông thay quần áo mới rồi sao?”

Tô Võ lườm lại, lạnh lùng: “Cả đời này ta chỉ mặc thế này thôi.”

Lúc này tôi cũng sắp hết chịu nổi, dù sao đây cũng là căn nhà mới của tôi, Hầu gia mặc thế chắc chưa ở tới một tuần thì chắc cái nhà tui còn thơm hơn cái nhà cầu nữa.

Tôi nói với lão: “Nếu không thế này nhé, tôi mua cho ngài cái áo bông mới, (dù sao cái thứ mà Tô Võ mặc tới cũng chẳng phân biệt được là áo bông hay áo da), ngài thay bộ quần áo nhé? Nếu như ngài sau này đại biểu quốc gia chúng ta đi sứ một bộ lạc nào đó ở châu Phi, một khi hết lương thực ngài có thể dựa vào bông trong áo sống quá hai ba năm.”

Tô Võ lắc đầu: “Không đổi.”

Tần Cối nói nhỏ với tôi: “Thấy chưa, trung thần làm người ta thấy phiền, thấy chưa?”

Tôi hoàn toàn bó tay, tôi biết Tô Võ cứng mềm không ăn, là kẻ trung trinh, cuối cùng tôi đành nói: “Không đổi thì thôi, ngài cứ ở lại ăn đây, ăn uống không phải lo, có gì không hiểu cứ hỏi số 9527 (số tù của Tần Cối)”.

Tần Cối thấy tôi đi vội kéo tôi lại: “Đưa tiền, chú không thể để cho hai người sống phải dựa vào một thùng mì tôm sinh tồn chứ?”

Tôi thấy cũng phải, bèn móc ra một xấp tiền, Tần Cối hai mắt tỏa sáng đuổi tay ra nhận. Tôi đẩy ra đi tới trước mặt Tô Võ, nhét vào cái áo nạt của lão, chỉ vào Tần Cối: “Ngài cứ coi như đó là người hầu, xem tình huống mà cho hăn chút phí dịch vụ, không thể một lần cho hết.”

Tô Võ gật đầu: “Ta sẽ chú ý.”

Tần Cối ngồi rất xa đối diện Tô Võ, vươn hai tay kêu lên: “Chẳng phải trung thần các người luôn coi kim tiền như rác rưởi sao? Lão vứt hết cho ta đi.”

Tô Võ căn bản chẳng thèm để ý tới Tần Cối, cười he he, xem ra lão già cũng lười quan hệ với người khác, lão cũng chẳng ngốc.

Hai người thật thú vị, một cực trung, một cực gian; một cực bản, một cực sạch; một đậm bạc khó gần, một giao hoạt dẻo mép, chính là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Tôi lúc đi còn vui, tiền đặt trong tay Tô Võ thì còn an toàn hơn đặt trong két. Tôi không tin Tần Cối có dũng khí thò tay vào trong bộ quần áo của Tô Võ mà trộm tiền. Hơn nữa lão Tần Cối kỹ tính khẳng định sẽ không ngồi nhìn Tô Võ tùy tiện tiêu tiền tùy thích.

Có Tần Cối, như là đã thuê cho Tô Võ một bảo mẫu toàn năng.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84: Bữa Ăn Hồn Loạn Nhất Lịch Sử (Thượng)

Quay lại hiệu cầm đồ, Hạng Vũ đang nhàn nhã đứng cạnh cửa sổ nhìn trời, từ khi tới đây anh ấy thấy mịt mờ không biết làm gì, Ngu Cơ tìm được rồi, nhưng đã không phải người anh ấy yêu khi xưa.

Tô vô thức nắm chặt bích quy trong tay, nhiệt tình chào hỏi: “Anh Vũ, ăn cái này.” Nói xong tách bánh quy làm hai, đem phần không có chữ ra cho Hạng Vũ. Tôi mơ tưởng tới “Lực bạt sơn hề khí cái thế” đâu chỉ lúc một, đương nhiên, tôi làm vậy cũng không hay, bất quá Sáu Lưu đã nói, thứ này không có tác dụng gì lớn tới đối tượng sử dụng.

Hạng Vũ chẳng chút suy nghĩ bỏ vào miệng, nuốt xuống, tôi cẩn thận cất nửa còn lại, vừa cất vừa hỏi: “Anh Vũ, mùi vị thế nào?”

Hạng Vũ chỉ gật đầu: “Cũng được.”

Cứ thế, tôi rất thuận lợi trừ bị lực lượng của Hạng Vũ, điều này khiến tôi nhớ lại một bộ phim hoạt hình xem khi còn bé. Nhân vật chính trong phim có lực lượng của gấu, ánh mắt của ưng, tốc độ của báo và cái lỗ tai của sói. Hiện tại tôi chỉ cần phát hết số bánh quy, tất cả xem ra cũng chẳng khó khăn gì.

Tôi đang đắc ý, bỗng nhiên có một cái tay duỗi ra trước mặt tôi: “Cho anh một cái.”

Tôi quay sang, nhìn thấy con mắt phải một bên trái một bên của Kinh Kha đang đảo lia lịa nhìn tôi.

Tôi giấu hộp bánh quy đi: “Anh không cần phải ăn.” Tôi không muốn khi ăn xong nửa miếng bánh quy, dùng thuật đọc tâm ra số liệu là một loạt dấu chấm vô tận.

“Cho anh một miếng...” Kinh khờ vẫn không chịu nhất định xin.

Tôi nghĩ một chút, cũng phân cho một nửa cái, bởi vì Sáu Lưu nói chỉ có thể phục chế thân thể mà không phải tư tưởng, thân thủ của Kinh khờ tôi cũng nhìn thấy rồi, cũng coi như được.

Kinh khờ nhét bánh vào miệng, chớp cái tắc lẹm, rồi lại xin: “Cho thêm cái nữa.”

Tôi cũng rất hiếu kỳ: “Thật sự ngon thế hả?”

Kinh khờ: “Anh cho Tiểu Triệu một cái.”

Tôi còn có thể nói gì nữa? Bằng hữu tốt như vậy hiện tại thật khó tìm, tôi lại chia cho Kinh khờ một nửa cái, Kinh khờ lập tức đi tìm Triệu Bạch kiểm.

Tôi sững người, lập tức đuổi theo hét lên: “Quay lại.”

Triệu Bạch kiểm... tôi rất nhanh nghĩ tới bộ dáng gầy yếu của hắn, tôi sao có thể lãng phí thứ tốt nơi hắn chứ?

Nhưng mà... khi tôi xuống dưới lầu, Triệu Bạch kiểm đã đang nhai nhồm nhoàm, giống hệt như Kinh khờ, mặt cười thỏa mãn.

Tôi dậm chân ảo não: “Phí mất một cái rồi.” Thôi vậy, giữ lại để sau này hại người vậy.

Tôi cắt cẩn thận ba nửa cái bánh quy đã tách ra theo thứ tự cắt kỹ, trước là Hạng Vũ, thứ hai là Kinh khờ, thứ ba là Triệu bạch kiểm, lúc nguy cấp ít nhất cũng không lẫn lộn. Tôi bỏ thêm hai cái chưa tách ra vào cùng một chỗ, bỏ vào cái hộp nhỏ mang theo. Năm chiếc còn lại tôi cẩn thận khóa kỹ cắt vào két bảo hiểm, tôi cảm thấy vô cùng may mắn vì Tần Thủy Hoàng không phát hiện ra thứ này. Tôi tin chắc bằng thực lực của anh ấy có thể một miếng nhét cả 10 cái bánh vào miệng.

Tôi cũng thấy may mắn khi Sư Sư cùng Bánh Bao không có mặt. Con gái thích ăn vặt, một người đàn ông không thể cứ cầm một hộp bánh rồi giấu đi. Rất khó để tưởng tượng khi tôi cùng các cô ấy ăn chung một cái bánh quy, liệu có ngực tấn công mông phòng thủ không nhỉ....

Vì phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, tôi cố ý mua một túi bích quy bơ quang minh chính đại đặt trên bàn, Kinh khờ cùng Triệu bạch kiểm mỗi người lại ăn một cái, đều nói: “So với thứ vừa rồi ngon hơn nhiều.”

Lúc này thì Tần Thủy Hoàng cũng lao từ trong buồng ra. Cầm túi bánh dốc hết vào miệng...

Nguy hiểm thật.

Lúc này Hạng Vũ bỗng nói: “Ô, Sư Sư đã về, người đi bên cạnh hình như là Kim Thiếu Viêm.”

Tôi vội ghé nhìn qua cửa sổ. Lý Sư Sư cùng Kim Thiếu Viêm đứng hai bên chiếc xe Porsche 911, mặc dù rất gần nhưng hai người lại nhìn nhau có vẻ xa xăm, cũng mỉm cười rất câu nệ. Xem ra Lý Sư Sư muốn Kim Thiếu Viêm đi trước. Mà Kim Thiếu Viêm lại muốn nhìn Lý Sư Sư vào trong nhà đã.

Hai người đứng trước cửa nhường nhịn nhau một lúc, ai cũng không chịu rời đi trước. Hạng Vũ bỗng reo lên: “Kim Thiếu Viêm, lên đây ngồi chơi.”

Kim Thiếu Viêm ngẩng đầu lên, cười cười nhìn Hạng Vũ, nhưng vẫn không nhúc nhích, Hạng Vũ tức giận: “Thằng nhóc làm gì vậy, làm bộ không biết anh sao?”

Tần Thủy Hoàng chen vào giữa tôi với Hạng Vũ, cũng thò mặt ra hô: “Cưỡi ngựa ngọc chi rửa, đi lên coi, tiếp xúc cại coi. (thổ ngữ thiểm tây, ý là nhanh lên)”

Lý Sư Sư thấy bọn họ nói vậy, đành ra hiệu mời vào, Kim Thiếu Viêm ra vẻ như bất đắc dĩ khóa xe, đi theo sau Lý Sư Sư vào nhà.

Tôi nói với bọn Hạng Vũ: “Lát nữa hành sự tùy hoàn cảnh, không cần nói nhiều.” Sau đó vội chạy xuống lầu, Lý Sư Sư đi nhanh hơn Kim Thiếu Viêm chắc phải 10 bước, lúc đi ngang qua tôi cô bé nói rất nhỏ: “...em muốn về nhà xem qua thôi, anh ấy nhất định phải đưa em về.” Tiếp đó cô bé lướt sát qua tôi vào nhà.

Kim Thiếu Viêm từ xa đã nói lớn: “Tiêu tiên sinh, rất vui mừng được gặp ngài.”

Tôi thấy Lý Sư Sư đã lên lầu: “Thằng nhóc làm cái khi gì thế?”

Kim Thiếu Viêm buồn bã, nói nhỏ: “Hết cách, em hiện tại chỉ có thể dùng ngữ điệu thế này nói chuyện với cô ấy.”

Tôi dặm chân: “Thế chú tới làm gì?”

Kim Thiếu Viêm mắt đỏ lên: “Vốn không muốn vào, nhưng em thấy mọi người lại không nhận được.”

Tôi đành thở dài: “Đi lên đi, anh xem lát nữa chú nói gì?”

Kim Thiếu Viêm mới vừa lên lầu tôi đã nghe thấy hân hêt ầm lên: “Chào hai vị tiên sinh, xưng hô thế nào đây nhỉ?”

Rồi tiếng Hạng Vũ truyền tới: “Chú thật sự không nhận ra anh?”

Tần Thủy Hoàng: “Thặng ngọc này.”

Tôi lao lên lầu, thấy Lý Sư Sư đóng cửa phòng thay quần áo, đó là một cơ hội tốt thiên tái nan phùng, tôi vội hỏi Kim Thiếu Viêm: “Làm sao bây giờ, nói thật không?”

Kim Thiếu Viêm ôm chậm lấy Hạng Vũ: “Anh Vũ!” Sau đó lại ôm Tần Thủy Hoàng: “Anh Chính.”

Hạng Vũ tức giận: “Gì vậy?”

Tôi vội vàng ra hiệu đừng nói, nói nhỏ: “Tình hình cụ thể để khi khác nói với mọi người, hiện tại nó phải làm bộ như không biết mọi người, cứ như cho tới giờ chưa từng gặp.”

Lý Sư Sư đẩy cửa bước ra....

Tần Thủy Hoàng vỗ vai Kim Thiếu Viêm: “Chú đợi không hì?” Hạng Vũ nhìn Tần Thủy Hoàng, lập tức phụ họa: “Đúng, chú sao có thể không biết bọn anh?”

Tình hình hiện tại là Kim Thiếu Viêm phải giả bộ không biết bọn họ, mà Tần Thủy Hoàng cùng Hạng Vũ cũng thật sự gặp qua Kim Thiếu Viêm, cho nên bọn họ phải giả bộ không hiểu, nếu không giả vờ chắc chắn Kim Thiếu Viêm sẽ lộ tẩy, bởi vậy có thể thấy đầu óc Tần Thủy Hoàng vô cùng mau lẹ.

Lý Sư Sư: “Anh ấy không phải Kim Thiếu Viêm. Anh ấy là em song sinh của Kim Thiếu Viêm.”

Kim Thiếu Viêm sửng sốt, lập tức sửa lại: “Tôi không có em.”

Xem ra Lý Sư Sư muốn giúp Kim Thiếu Viêm hòa giải nên mới nói thế, nhưng hiện tại Kim Thiếu Viêm sắm vai Kim 1 mà không phải Kim 2, cho nên nó phải nói thế, bởi vậy có thể thấy, thằng nhóc này cũng rất lanh trí...

Tôi thấy Lý Sư Sư kéo áo Kim Thiếu Viêm nói nhỏ vào tai: “Trước cứ nói như em bảo, sau này em sẽ giải thích cho anh rõ.” Lý Sư Sư đang lo lắng cái gì, cô ấy sợ chuyện càng lúc càng phức tạp. Nên biết, tính tình Hạng Vũ không tốt. Theo tính cách của anh ấy, chỉ cần trở mặt là có tai nạn chết người! Nhưng vấn đề là: Chuyện hiện tại càng lúc càng phức tạp.

Kim Thiếu Viêm rõ ràng sửng sốt không thể nghĩ gì khoảng 5 phút, sau đó mới nói nhỏ với Lý Sư Sư: “Được, tôi đáp ứng cô.” Sau đó nó cười ha ha nói với Hạng Vũ cùng Chính béo: “Nói đùa mọi người thôi, em thường thích giả mạo anh em.”

Hạng Vũ cũng hơi chần chờ, rồi cười ha hả: “Chú giống hệt thằng anh chú.”

Sau đó, bốn người đều có ý nghĩ xấu xa nhìn nhau, không nói gì.

Tôi ôm đầu cúi mặt xuống đất, thật quá quý dị. Phương diện này, trừ tôi cùng Kim Thiếu Viêm, ba người còn lại có trình độ bất đồng. Góc độ bất đồng, bị che giấu bất đồng, tôi không biết Lý Sư Sư nghĩ thế nào mà nói thành em Kim Thiếu Viêm, chẳng lẽ nó không muốn nói thật tình? Nhưng Sư Sư biết Kim Thiếu Viêm đã uống thuốc, cô bé tin sao?

Kim Thiếu Viêm nhìn chỗ này ngó chỗ kia. Rốt cục làm một cử chỉ chính xác nhất cuộc đời này - nó nói: “Các vị, không làm phiền các vị nữa, cáo từ.”

Tôi nhảy dựng lên. Đẩy nó ra ngoài: “Kim tiên sinh không ngồi lại sao?” Lý Sư Sư định cũng đưa tiền, tôi xua tay: “Em đừng quản, để anh tiền được rồi.”

Xuống dưới nhà, tôi cùng Kim Thiếu Viêm đều lau mồ hôi. Tôi nói: “Nếu Sư Sư nhân cơ hội này nói chuyện khi xưa chú làm sao?”

Kim Thiếu Viêm: “Anh nói phải làm sao, Cường ca?”

“Mượn lửa xuống núi hả? Nhưng vấn đề là chuyện như vậy nói ai cũng không tin, nhất là với cái tính trước kia của chú.”

Kim Thiếu Viêm: “Đúng thế thật. Việc này khó xử quá, thật không biết Sư Sư sẽ nghĩ thế nào, cô ấy vừa rồi vì sao nói vậy?”

“Còn không rõ hả? Sợ Vũ ca oánch chú.”

Kim Thiếu Viêm mắt sáng lên: “Nói vậy Sư Sư vẫn quan tâm tới em hả?”

Tôi nói: “Nó gặp máu là ngất.”

Kim Thiếu Viêm trừng mắt: “Cường ca, anh đi thám thính cô ấy xem sao, xem cô ấy có thái độ thế nào.”

Tôi nói: “Trước mắt chỉ có thể làm vậy thôi.”

Chúng tôi đi ra ngoài, đâm đầu đụng phải Bánh Bao mang theo một đồng lớn rau củ, cô ấy hình như không nhìn rõ bên cạnh tôi là ai, cứ thế lướt qua chúng tôi. Tôi cùng Kim Thiếu Viêm nín thở dán sát người vào tường, tránh thoát sự chú ý của cô ấy.

Bánh Bao đi vài bước, rồi bỗng quay lại: “A, chú Kim (Chẹp chẹp...) hả?”

Kim Thiếu Viêm vội xua tay: “Không phải.”

Bánh Bao cười nói: “Chú nói gì thế? Mọi người thường nói về chú mà.”

Kim Thiếu Viêm ngập ngừng: “Nhưng.. em là em của em.” Có thể thấy, trong hiệu cầm đồ, trước mặt bạn cũ, nó cũng không thể khống chế được cảm xúc của chính mình.

Bánh Bao hỏi tôi: “Nó nói gì vậy?”

Tôi nói: “Đây không phải Kim Thiếu Viêm, nó là em song sinh của Kim Thiếu Viêm.”

Bánh Bao giật mình: “Là chú hả? Lần trước bọn chị ăn cơm cùng anh của em còn thấy lưng em đó.”

Kim Thiếu Viêm cười gượng: “Vậy hả?”

Bánh Bao nói: “Anh chú ở nước ngoài có khỏe không?”

Kim Thiếu Viêm thực tự nhiên nói: “Em không có anh trai.” Tôi kéo nhẹ, Kim Thiếu Viêm lúc này mới ấp bấp: “À , rất tốt.”

Bánh Bao cười nói: “Anh em hai đứa xích mích hả?”

Kim Thiếu Viêm lúc này đã thông minh hơn, liên tục nói: “Không có, không có, hai người bọn em tốt như một ấy.”

Bánh bao cười nói: “Thế là đúng, anh em ruột phải là anh em như thể tay chân chứ, tiền gì, nhà gì, tất cả đều là giả -- đừng đi nữa, ở lại ăn cơm chung.”

Kim Thiếu Viêm nói: “Không được, em còn có việc.”

Bánh Bao đứng ở hành lang nói: “Có phải không quen ăn cơm ở căn hộ nhỏ này không? Anh chú cũng không có như chú đâu.” Nói xong đi lên lầu.

Kim Thiếu Viêm xụ mặt: “Anh nói em làm gì bây giờ?”

Tôi hả hê: “Tự nghĩ biện pháp đi, bất quá chú mà đắc tội Bánh Bao thì chẳng khác gì đắc tội mẹ vợ, cô ấy thân với tổ năm người hơn cả anh.”

Kim Thiếu Viêm bỗng kinh hoàng, thật sự đi lên lầu, tôi hỏi: “Chú thật sự phải lên?”

Kim Thiếu Viêm vừa đi vừa nói: “Dù sao Sư Sư cũng ứng phó xong rồi, em không tin em không chịu nổi bữa cơm này, Lưu Bang năm xưa cũng dám tham gia Hồng môn yến - đúng rồi, Lưu ca đâu?”

“Đừng quan tâm chuyện người khác, cẩn thận lát nữa vạ miệng, chú nói xem chuyện chú cùng Sư Sư hôm đó là chuyện tốt hả?”

Kim Thiếu Viêm than thở: “Hiện tại nói gì cũng đã chậm.”

Lúc này Kinh Kha đi từ ngoài vào, Kim Thiếu Viêm thân mật kéo tay nói: “Anh Kha, anh...” tôi vội ghé vào lỗ tai nó: “Không thể nói thật với anh.”

Kim Thiếu Viêm đành buông tay, khách khí: “Chào anh.”

Kinh khờ dùng hai con mắt xiên xẹo mỗi cái nhìn một người, cười gian: “Hai người các chú có gì đó gạt anh hả?”

Chúng tôi trầm miệng một lời: “Không có!” Tôi giới thiệu: “Đây là em của Kim Thiếu Viêm.”

Kinh khờ bỗng tiến tới trước mặt Kim Thiếu Viêm, ngửi khịt khịt, cười he he: “Các chú coi anh là thằng ngốc hả?”

Tôi cùng Kim Thiếu Viêm á khẩu.

“Mùi trên người chú cùng Tiểu Kim giống hệt.” Kinh Khờ nói tiếp: “Còn nữa, chú lúc căng thẳng thường thích bóp tay.”

Chúng tôi đổ mồ hôi, một tên ngốc lại có sức quan sát không thể tưởng tượng nổi, có phải có quan hệ với nghề nghiệp sát thủ của anh ta không?

Kim Thiếu Viêm kéo tay Kinh Kha lắc lắc: “Kinh đại ca, lát nữa anh đừng nói vậy, coi như giúp anh em cái nhé.”

Kinh khờ nhìn chúng tôi, nói mập mờ: “Các chú có âm mưu gì hả?”

Kim Thiếu Viêm vừa định phủ nhận, tôi lập tức nói: “Đúng, bọn em có âm mưu.”

Kinh khờ sáng khoái vung tay: “Anh không nói.” Sau đó chạy hùng hục lên tầng.

Cuối cùng có lẽ tôi đã hiểu được Kinh khờ, bạn chỉ cần nói thật sau đó cầu anh ta làm việc thì rất dễ sai sử, đại khái cũng là vì cái gọi là hành vi nghĩa sĩ.

Kim Thiếu Viêm lau mồ hôi lạnh: “Em thấy hay là em đi thôi, quá tốn nơ ron thần kinh.”

Lúc này chợt nghe tiếng Bánh Bao từ trên lầu vọng xuống: “Tiểu Nam, em cùng Kim Thiếu Viêm còn có liên lạc chứ?”

Kim Thiếu Viêm nhảy dựng lao lên tầng: “Em phải nghe chút xem Sư Sư nói gì.”

Mãi một lúc lâu Sư Sư không nói gì, Bánh Bao lại nói tiếp: “Chẳng lẽ em lại thích em của nó?” Kim Thiếu Viêm nghe thấy vô cùng khẩn trương, lại tiến tới gần vài bước, Lý Sư Sư vẫn không nói gì, lại là tiếng Bánh Bao: “Gì, đang nói chú, chú đã quay lại?” Nguyên lai Kim Thiếu Viêm bị Bánh Bao phát giác.

Sự tình phát triển tới nước này, tôi cùng Kim Thiếu Viêm đành ngượng ngùng lên lầu. Lý Sư Sư yên lặng giúp Báo Bao nấu cơm. Hạng Vũ mấy người thấy Kim Thiếu Viêm, cũng chẳng biết nói gì, cười he he.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 85: Bữa Ăn Hồn Loạn Nhất Lịch Sử (Trung)

Tôi lên tầng, thấy Kim Thiếu Viêm đang mất tự nhiên đứng đờ tại chỗ, Hạng Vũ, Kinh khờ, Tần Thủy Hoàng ngồi thành hàng ở sô pha đối diện, cả ba nhìn như giám khảo.

Tôi đành nói: “Kim tiên sinh, mời ngồi.”

Kim Thiếu Viêm: “Cảm ơn, Tiêu tiên sinh.”

Bánh Bao bỗng xuất hiện ở cửa phòng bếp, hất cằm nhìn chúng tôi một lúc, tự nhủ: “Sao cứ là lạ?” Sau đó xoay lại nói với Sư Sư: “Em của Kim Thiếu Viêm dường như khó mà ở chung.” Bánh Bao đẩy Lý Sư Sư ra ngoài: “Em đi ngồi với mấy anh ấy đi, mọi thứ cứ để chị.” Nhưng mãi Lý Sư Sư vẫn chưa chịu đi ra.

Năm thằng đàn ông chúng tôi hai mắt nhìn nhau, cũng không dám mở miệng, tôi móc ra bao thuốc đẩy tới trước mặt Kim Thiếu Viêm, sau đó thấy nó giơ tay ra định nhận thuốc tôi nói nhỏ: “Đừng tiếp.”

Kim Thiếu Viêm ngạc nhiên: “Sao thế?”

Tôi bất chấp mấy người Hạng Vũ, nói: “Chú quên chú là ai hả? Chú hiện tại là không phải là Kim Thiếu Viêm có thể hòa nhập với bọn anh.”

Kim Thiếu Viêm giật mình, nó cố ý nói to: “Hừ, tôi không thèm hút thứ thuốc thấp kém thế.”

Tôi tức giận mắng: “Không biết nói tiếng người hả?”

Kim Thiếu Viêm nói: “Chẳng phải anh kêu em nói vậy hả?”

Tần Thủy Hàng ở bên nhìn một hồi cười tủm tỉm nói: “Chụ diễn qua nhập vai hì--”

Hạng Vũ không nhin được tò mò hỏi: “Hai người rốt cục làm gì vậy?”

Tôi đem chuyện Kim Thiếu Viêm làm khách hộ tới nói nhỏ cho cả bọn, nói tới lúc tôi đập nó ngất, Kinh khờ bỗng nhiên run rẩy hỏi: “Tiểu Kim là quý.”

Kim Thiếu Viêm lúng túng: “Không thể nói thế, em hiện tại hoàn toàn là người.”

Hạng Vũ: “Vậy sau này, nó sao lại có thể nhớ lại chuyện trước kia?”

Em nói: “Chuyện bát Đại thiên vương anh biết rồi nhỉ? Bọn họ đều ăn một loại thuốc...” Tôi giản lược chuyện rồi nói, không ngờ Hạng Vũ bỗng nắm chặt cổ áo tôi, gằn giọng: “Chú còn loại thuốc này không?”

Tôi nói: “Anh muốn thứ này làm gì? Đời này làm Hạng Vũ rất tốt à.”

Hạng Vũ lắc tôi: “Anh cho Trương Băng.”

Tôi vỗ đầu, việc này tôi hẳn nên sớm nghĩ ra. Nhưng mà thuốc này cũng không dễ kiếm, chuyện này không nên nói cho Hạng Vũ biết. Nhưng hiện tại giờ đã muộn chậm.

Kim Thiếu Viêm không hiểu: “Ai là Trương Băng?”

Tần Thủy Hoàng nói nhỏ: “Hình như tên là Ngu Cơ.”

Kim Thiếu Viêm vui mừng: “Anh tìm được chị dâu rồi hả?”

Tôi đầu to như cái đầu. Tôi phát hiện ra bọn tôi đã khiến Lý Sư Sư cảnh giác, tôi nói với Hạng Vũ: “Vũ ca, bình tĩnh nào.”

Hạng Vũ mặc kệ, lắc cổ tôi: “Giờ mang anh đi tìm người kia.”

Kim Thiếu Viêm cũng khuyên: “Vũ ca yên tâm, em nhất định nghĩ cách giúp anh.” Nó hỏi tôi: “Thuốc người nọ chịu bán không, bao nhiêu cũng mua?”

Tôi trừng mắt: “Người nọ không nghèo hơn chú đâu.”

Tôi nói với Hạng Vũ: “Em hiện tại đang tìm gã, em đáp ứng anh, lần sau khi có thuốc cấp cho chị dâu trước.”

Lúc này Lý Sư Sư đi ra. Cô bé xoa tay nhìn cả bọn, tò mò: “Mọi người đang nói chuyện gì vậy?”

Hạng Vũ thả tôi ra: “Không nói gì hết.” Ánh mắt anh ấy hùng hực khí thế, như có lại hi vọng.

Lý Sư Sư rót cho Kim Thiếu Viêm một chén trà: “Kim tiên sinh, uống nước đi.”

Kim Thiếu Viêm ân cần nhận lấy: “Sau này không cần gọi tôi là Kim tiên sinh, cứ gọi Thiếu...”

Chúng tôi đồng loạt trợn mắt. Sư Sư cũng khẩn trương, bởi vì hiện tại Kim Thiếu Viêm là em trai của mình, điều này tạo thành một trường hợp rất nực cười, mọi người đều biết hắn là ai, nhưng hắn phải giả làm em của mình...

Kim Thiếu Viêm cau có: “Ách, trước tiên cứ gọi Kim tiên sinh đi.”

Tiếp theo đó lại chẳng nói gì. Nhất là khi Lý Sư Sư gia nhập, chúng tôi có nhiều cấm kỵ. Thứ nhất, Kim Thiếu Viêm không thể nói mình là Kim

Thiếu Viêm. Thứ hai, Hạng Vũ mấy người không thể tỏ ra biết đó là Kim Thiếu Viêm. Lý Sư Sư lại phải tự lừa mình, nói đó là em của Kim Thiếu Viêm. Mà tôi, con mẹ nó khó nhất luôn. Tôi phải sắm vai một người cái gì cũng biết lại không thể nói gì, phức tạp hơn là: Kim Thiếu Viêm biết thân phận mấy người Hạng Vũ, cho nên luôn tự giác không nói mấy chuyện cổ phiếu cũng như thị trường. Hạng Vũ mấy người biết đó là Kim Thiếu Viêm, cho nên cẩn thận không nói tới chuyện “anh trai” của nó, hiện tại chúng tôi mỗi người sắm một vai hoàn toàn khác, không có đạo diễn, chỉ tự mình phát huy thôi.

Đáng tiếc, biểu hiện này không thể qua mắt diễn viên chuyên nghiệp như Lý Sư Sư. Cô bé chỉ tận chức trách rót nước cho Kim Thiếu Viêm, xem ra chỉ muốn nhét cả ấm nước vào miệng Kim Thiếu Viêm cho nó khỏi phải nói. Cô bé cũng là người phải bắn khoăn nhiều nhất, cô bé còn lo lắng giải thích yêu cầu hoang đường mình đặt ra cho Kim Thiếu Viêm.

Bánh Bao nghe bọn tôi mãi mà chả nhúc nhích gì, không nhịn được đi ra cửa phòng bếp nhìn cả bọn, không hiểu: “Kỳ thật, mấy người bình thường rất náo động mà? Đúng rồi, trong nhà hết rượu, ai đi?”

Cả bọn đều âm ỉ đứng lên, trăm miệng một lời: “Anh, anh.”

Bánh Bao phì cười: “Hôm nay tính tích cực cao nhỉ? Bình thường đuổi ra cửa mua chai dấm cũng từ chối liên tục.”

Tôi nóng lóng muốn chạy khỏi nơi thị phi này, trước tiên đặt Lý Sư Sư ngồi lên ghế: “Con gái đừng để ý.” Cũng dí Kim Thiếu Viêm về chỗ: “Làm sao để khách ra ngoài mua đồ?” Một mũi tên hạ hai con chim, lại nói với Hạng Vũ: “Vũ ca, lâm trận bỏ chạy cũng không phải phong cách của anh cả.”

Hạng Vũ nháy mắt với tôi: “Chú một mình đi được chắc? Nếu thế thật...” Anh ấy kéo dài thời gian như bộ đội đặc chủng dùng hai ngón tay

chỉ vào mắt, rồi hoa tay múa chân, nguyên lai ngôn ngữ của người câm là do Hạng Vũ phát minh ra.

Tôi cũng chẳng hiểu ý của anh ấy, phỏng chừng có thâm ý: “VẬY anh theo em.”

Tần Thủy Hoàng: “Ảnh cụng đi nữa.”

Tôi nói: “VẬY cả đám cùng đi.”

Lúc này thì Kinh khờ lại ngồi xuống: “Anh không đi.”

Lúc này tôi đã hiểu ý của Hạng Vũ, anh ấy muốn để lại không gian cho Sư Sư cùng Kim Thiếu Viêm nói chuyện, chúng tôi thoát ra khỏi tầm mắt của họ.

Tôi nói: “Anh Kha cũng đi chung.”

Kinh khờ: “Không đi! Bình thường toàn đuổi anh đi mua đồ.”

Hạng Vũ cùng Tần Thủy Hoàng cũng chẳng nói gì lôi anh ấy ra ngoài, Bánh Bao ở sau hô: “Anh Cường, mua rượu anh kéo theo nhiều người thế làm gì?”

Tôi nói: “Anh sợ anh không mang tiền.”

Bánh Bao giơ tay: “Đầu anh bị chó cắn hả? Mang đi chẳng phải được sao?”

Tôi vừa đi xuống lầu vừa hô: “Nhờ anh rơi tiền thì làm sao.”

Bánh Bao: “...”

Chúng tôi đi xuống dưới lầu, lập tức chọc nhau: “Đoán xem Sư Sư cùng Kim Thiếu Viêm nói gì?”

Không có đáp án.

Hạng Vũ: “Mọi người coi nếu Sư Sư nói thật với Kim Thiếu Viêm thì Kim Thiếu Viêm nên làm gì?”

Tôi nói: “VẬY cô bé chỉ có thể tỏ vẻ không tin, quá không logic - anh Chính nói coi, nếu có người nói cho anh, từng có hai người là anh cùng tồn tại một lúc, anh sẽ nghĩ thế nào?”

Lúc này Kinh khờ đang trầm mặc bỗng nói: “Anh đoán cô ấy sẽ nói với nó “Anh đi đi”.”

Chúng tôi nghĩ lại, điều này cũng có khả năng, vội đồng thanh hỏi Kinh khờ: “VẬY Kim Thiếu Viêm sẽ nói gì?”

Kinh khờ lấy cái nhìn kinh điển 45 độ ngó nhìn trời, tràn đầy tự tin: “Nó không đi.”

Chúng tôi thật vất vả mới nhận xuống cảm giác xúc động muốn táng anh ấy một trận, tôi phát tay: “Anh đi tìm tiểu Triệu chơi đi, lúc ăn cơm lại gọi anh - Bọn em còn chưa về anh cũng đừng vào.”

Kỳ thật siêu thị rất gần nhà, nhưng chúng tôi đi xuyên đường, qua ngõ tắt, coi như đi dạo, cấp cho Kim Thiếu Viêm cùng Lý Sư Sư không gian đối thoại. Cơ hội này nếu nắm chắc có thể trợ giúp hai người, cũng có nhiều khả năng xảy ra, tôi thiên về xu hướng Kim Thiếu Viêm chủ động nói thật với Lý Sư Sư, ngoại trừ chiêu này, mọi phương án khác đều là tử lộ.

Trên đường, Hạng Vũ hỏi tôi về loại thuốc đó, anh ấy thực sự sốt ruột, đầy băn khoăn, thời gian của anh ấy không còn nhiều, hơn nữa thuốc chỉ khôi phục trí nhớ kiếp trước, Trương Băng có phải Ngu Cơ hay không còn chưa chắc, cho dù phải, nhưng đã qua vài ngàn năm, vạn nhất cô ấy kiếp trước là đàn ông thì sao?

Chủ yếu là: Thuốc còn không có trong tay tôi.

Hạng Vũ vỗ vai tôi: “Lần sau luận võ nhớ mang anh đi cùng.” Sau đó anh ấy không bao giờ nói chuyện này nữa. Nhưng tôi biết, anh ấy thường chỉ biểu hiện như vậy khi đưa ra quyết định trọng đại.

Khi chúng tôi đi bộ về hiệu cầm đồ, Bánh Bao đã nấu xong vài món thức ăn, bàn cũng bày ra. Kim Thiếu Viêm ngồi cách rất xa Lý Sư Sư, dường như cả phòng đều lạnh tanh. Lý Sư Sư thấy bọn tôi trở lại cũng lấy cốc vào trong phòng.

Cơ hội khó được, chúng tôi lập tức vây lấy Kim Thiếu Viêm, đồng loạt hỏi: “Sư Sư nói gì với chú.”

Kim Thiếu Viêm ủ rũ cúi đầu: “Các anh vừa xuống nhà, cô ấy đã nói với em “Anh đi đi.””.

Chúng tôi “A...”, đồng loạt hỏi: “Thế chú nói thế nào?”

Kim Thiếu Viêm: “Em nói: Anh không đi!”

Chúng tôi đều trợn mắt há mồm: Kinh khờ đoán trúng phóc.

Kim Thiếu Viêm ỉu xiu: “Em biết em mà đi thì sau này sợ không có cơ hội gặp ại Sư Sư, cô ấy không có cách nào giải thích, chỉ đơn giản là né tránh em. Em nói với cô ấy, đóng vai em trai mình rất thú vị, em nguyện ý phối hợp.”

Tôi tóm cổ áo: “Chú là đồ ngốc, vì sao không nói thật?”

Kim Thiếu Viêm mếu máo: “Cường ca, em hiện tại đã cười hồ khó xuống rồi, Sư Sư chịu nhiều ủy khuất như thế, em còn lừa cô ấy, cô ấy sẽ thương tâm thế nào?”

Tôi lắc cổ nó: “Mày cũng biết hả?”

Lúc này chợt nghe tiếng Lý Sư Sư: “Anh, anh làm gì vậy?”

May mắn là lưng tôi cản đại bộ phận tầm mắt của con bé, cái khó ló cái khôn, tôi buông tay, làm bộ cúi đầu nghiên cứu: “Kim tiên sinh, cà vạt của ngài bao nhiêu tiền vậy?”

Kim Thiếu Viêm: “....vài ngàn đồng.”

Bánh Bao bưng đồ ăn từ bếp ra, tức giận: “Tiểu Kim, chẳng phải chú mặc áo thun sao – đeo cà vạt làm gì?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86: Bữa Ăn Hồn Loạn Nhất Lịch Sử (Hạ)

Bánh Bao vừa gọi mọi người tập trung chuẩn bị ăn cơm vừa hỏi tôi: “Anh có gọi điện cho Lưu Quý chưa?”

Tôi nói: “Gọi rồi, anh ấy đang giúp Phượng Phượng làm hàng giả, đang rất bận.”

Bánh Bao: “Anh cứ bảo mọi người ăn trước, em để lại hai phần đồ ăn.”

Tôi kêu mọi người trong nhà: “Ngồi đi - ai đi kêu anh Kha về cái?”

Kim Thiếu Viêm đang đứng bên cửa sổ, nó ghé cửa sổ mấp máy gì đó, cũng không biết nên nói thế nào, đành ngồi xuống. Tần Thủy Hoàng nhặt một cái bình ném xuống, lập tức nghe tiếng Kinh Kha ở dưới nhà vọng lên: “Ăn cơm hả?” Chốc lát sau đã chạy hùng hục lên.

Tôi thấy một bàn lớn đã đủ người, nhưng vẫn cảm thấy không ổn, đành nói: “Xin chính thức giới thiệu, vị này là em của Kim Thiếu Viêm - Kim Thiếu Viêm hân hạnh mọi người còn nhớ rõ nhỉ?”

Kim Thiếu Viêm còn giả vờ hỏi nhỏ Lý Sư Sư: “Trước kia mọi người thật gặp qua người giống hệt tôi hả?” Sau đó nhân cơ hội ngồi cạnh Lý Sư Sư.

Chúng tôi đều thầm nghĩ: “Giả tạo.”

Lý Sư Sư không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể mỉm cười cho qua.

Tôi cũng không biết nói gì, hỏi băng quơ: “Kim tiên sinh thích đua ngựa hả?”

Kim Thiếu Viêm nói: “Ngẫu nhiên cũng chơi, thời gian trước tôi... à, tôi còn giúp anh tôi đặt cược con “Càng thua càng đua”, Tiêu tiên sinh cũng biết về ngựa sao?”

“Càng thua càng đua”? Không phải là khi chạy trông nó như thỏ què chân sao? Tôi cùng Kim 2 lợi dụng nó tiếp cận Kim 1, hiện tại tôi vẫn cảm thấy hứng thú, hỏi: “Thế nào, cậu thật sự coi trọng nó?”

Kim Thiếu Viêm bất chấp đang giả ngu, lắc đầu: “Tôi mua nó vì nhìn thấy một tin tức, con “Càng thua càng đua” từ khi thắng một trận xong thì thành tích luôn bình thường, chủ nhân của nó muốn bán nó cho gánh xiếc, cho nên tôi bỏ giá cao mua về.”

Tôi nói: “Cậu muốn cho nó tham gia thi đấu nội địa?” Tôi thật sự chưa có nghe qua ở đại lục có hoạt động cá ngựa quy mô lớn.

Kim Thiếu Viêm: “Tôi không muốn cho nó tiếp tục thi đấu, hiện giờ nó ăn cỏ ở nhà tôi, cho chạy rông, còn hơn để tên hề cười trên lưng nó chọc cười cho mọi người.”

Lý Sư Sư biết tôi cùng Kim Thiếu Viêm lúc trước có cá cược đua ngựa. Lúc này cũng nói vào: “Vậy con đó làm anh mất thể diện, anh vì sao còn đối xử tốt với nó?”

Kim Thiếu Viêm nghiêm mặt: “Không liên quan tới thể diện, biểu hiện của nó tại trường đua thật sự làm tôi rung động, khiến tôi hiểu được đạo lý làm người.”

Lý Sư Sư sững sốt, quả nhiên đáp lại bằng một nụ cười thản nhiên.

Tôi biết thằng nhóc Kim Thiếu Viêm lại muốn mượn cơ hội này đề cao mình, nhưng tính toán thời gian, “Càng thua càng đua” thật sự được mua, cho thấy thằng nhóc này cũng có rung động gì đó, xem ra dù Kim Thiếu Viêm trước kia cũng không phải hoàn toàn vô dụng. Ít nhất trong lòng nó cũng có một mặt ôn nhu mềm mại.

Lúc này Bánh Bao bưng thức ăn từ trong bếp ra: “Anh Cường, rót rượu cho mọi người, sao hôm nay lại ngốc nghếch thế?”

Bánh Bao bỏ đồ ăn ra, Kim Thiếu Viêm tránh ra một đoạn, Bánh Bao thuận thế ngồi giữa nó và Lý Sư Sư.

Kim Thiếu Viêm nhìn tôi cười khố, nhún vai.

Tôi rót rượu cho mọi người rồi giơ chén: “Chúng ta lần đầu gặp mặt, làm một chén.” Mọi người kỳ thật đều phải lần đầu gặp mặt.

Chúng tôi cạn một ly, Bánh Bao buông chén hỏi Kim Thiếu Viêm: “À, đúng rồi, vẫn còn chưa hỏi chú tên gì?”

Kim Thiếu Viêm: “Em tên là Kim Thiếu...” cũng không thể nghĩ ngay ra cái tên mới.

Vẫn là Lý Sư Sư nhanh trí: “Anh ấy tên Kim Thiếu Miếu.”

“Miếu? Tên là Miếu?”

Bánh Bao hỏi lại.

Lúc này Kim Thiếu Viêm đã đoán ra Lý Sư Sư nói gì. Dựa theo thói quen đặt tên chữ của người Trung Quốc, anh em thường sẽ 1 tự chung nhau, còn 1 tự còn lại sẽ có bộ tương đồng. Hoặc là lấy theo một ý nghĩa nhất định, “Viêm” là 2 tự Hỏa. Em của Kim thiếu Viêm tên là Kim Thiếu Miếu cũng hợp tình hợp lý.

“Là Miếu trong Hạo Miếu...” Kim Thiếu Viêm giải thích.

“Viết thế nào nhỉ?” Bằng trình độ văn hóa của Bánh Bao, phòng chừng cô ấy chẳng biết chữ này viết thế nào.

Kim Thiếu Viêm đành nói: “Ba chữ Thủy”.

Kinh khờ đang gặm chân gà bỗng tùy hứng nói một câu: “Xung khắc như nước với lửa.”

Cả bàn đều sợ run. Một thằng ngốc lại nói một câu chém đinh chặt sắt như vậy. Ra vẻ hiểu rõ thiên cơ, làm không khí vốn cực súc lập tức khẩn trương - tôi nghĩ hần lời này là năm xưa thái tử Đan dạy cho gã.

Bánh Bao phúi bàn, bật cười: “Thật chuẩn xác! Nhưng mà ba chữ Thủy của chú chắc lợi hại hơn hai chữ Hỏa của anh chú.”

Hạng Vũ cười nói: “Vốn là thế, nhưng ở giữa thiếu một chữ, chẳng phải ý nghĩa liền trái ngược?”

May mắn là Bánh Bao chẳng có hứng thú với vấn đề này, cô ấy hỏi Kim Thiếu Viêm: “Anh chú ở nước ngoài rất tốt hả, mọi người đều rất nhớ nó.”

Kim Thiếu Viêm cười gượng: “Rất tốt....”

Bánh Bao nâng cằm nhìn Kim Thiếu Viêm: “Anh em bọn chú thật sự vì tài sản mới xích mích hả?”

“Không có chuyện đó, làm sao có thể?”

“Đúng, anh em thân không có thù hận, hơn nữa nhà hai đứa có thừa tiền, dù 100 người cũng đủ tiêu vài đời, tranh gì mà tranh? Chú gọi điện cho nó, để mọi người nói chuyện với nó.”

.....

Yêu cầu này vừa được nêu ra, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, hiện tại xuất hiện một cục diện vô cùng buồn cười: Hiện tại có một người không biết Kim Thiếu Viêm chính là Kim Thiếu Viêm.

Kim Thiếu Viêm sửng sốt mãi cũng không nhúc nhích, Bánh Bao không hiểu: “Chú chẳng lẽ không biết số điện thoại của nó? Hoặc là điện thoại của chú không thể gọi đường dài ra nước ngoài?”

Hiển nhiên hai lý do này không thông.

Hiện tại tình trạng thực sự rõ ràng, phải gọi cuộc điện thoại này. Bánh Bao không thích “Kim Thiếu”, cũng không phải vì nó nói chuyện không hợp, nguyên nhân lớn nhất vì tôi lúc trước thuận miệng nói bừa để ra cho Kim Thiếu Viêm một người em, trong ấn tượng của Bánh Bao. Kim Thiếu Viêm hòa ái dễ gần, nhưng “em” nó lại nhìn chăm chăm muốn đưa nó vào chỗ chết, nếu không gọi điện thì coi như nhận tội... theo tính cách yêu ghét rõ ràng của Bánh Bao, đương trường trở mặt cũng không phải không thể xảy ra.

Kim Thiếu Viêm run rẩy móc điện thoại, nhìn chúng tôi xin giúp đỡ, thấy không có đáp lại, đành phải bấm số, sau đó đặt điện thoại bên tai nghe. Tôi nghĩ tốt nhất nó nên gọi cho một bạn ở nước ngoài nhờ giúp đỡ, nói vài câu ngoại ngữ tùy hoàn cảnh. Không chừng có thể lừa được Bánh Bao.

Kim Thiếu Viêm: “Wuấy?”

Ngoại trừ Bánh Bao, mọi người trong bàn đều nhét thức ăn vào mũi: “Wuấy? Nói với ai vậy?”

Kim Thiếu Viêm nói như thật: “Anh, là em, anh đoán em đang ngồi cùng với ai? ... à, không phải, em với các bạn cũ của anh ăn cơm..”

Bọn tôi đều giơ ngón cái: Không hổ là tổng giám đốc công ty điện ảnh và truyền hình, thật giống.

Sau đó tôi thấy vẻ gian xảo lóe lên trong mắt Kim Thiếu Viêm: “A, anh muốn nói chuyện với mọi người hả?”

Chúng tôi đều ngất, thẳng nhóc này, chiêu di họa giang đông quá độc.

Kim Thiếu Viêm đưa điện thoại cho Lý Sư Sư: “Anh ấy muốn nói chuyện với em trước.”

Bánh Bao cười ha ha: “Thằng nhóc Kim Thiếu Viêm thật sự trọng sắc khinh bạn.”

Lý Sư Sư đành bối rối nhận điện thoại, cô bé phải tiếp tục diễn, bởi vì Kim Thiếu Viêm vì phối hợp với cô ấy nên mới làm vậy.

Lý Sư Sư cầm điện thoại, nói nhẹ nhàng: “Wuây, anh khỏe không? Ở bên ngoài phải bảo trọng...” Mặc dù chỉ nói mấy câu nhưng mang theo cảm xúc đau thương vô hạn, cả Kim Thiếu Viêm cũng rung động. Dường như thật sự có người muốn cùng nó tranh đoạt Lý Sư Sư, dường như Lý Sư Sư không nói, thời gian dài im lặng lắng nghe, dường như bên kia đang có một người đang dốc lòng nói chuyện vậy. Lát sau, cô ấy đẩy điện thoại cho tôi: “Anh...”

Tôi nói thầm: Rốt cục tới bố, tôi điều chỉnh lại nét mặt, vừa nhận điện thoại đã cười lớn: “Ha ha ha, cua được gái tây không?” Bên trong giọng một thằng nhóc trẻ tuổi đang gầm lên điên loạn: Đây là bộ phận phục vụ khách của công ty điện tử Quốc Mỹ, nhân viên số 250 vì ngài phục vụ. Xin ngài nói rõ tình huống...”

Tôi cố ý nói lớn: “Chẳng phải chú còn mơ tưởng em gái anh mà?”

Thằng nhóc: “...Em gái anh là ai vậy?”

Tôi cười ha ha: “Bên chú chắc trời sáng rồi hả? Bên này còn chưa có tối.”

Thằng nhóc đã hoàn toàn không dùng giọng điệu máy móc nói chuyện nữa, đại khái là đưa điện thoại cho người bên cạnh. Giọng khác nói: “Ôi chao, ôi chao, em nghe anh đây, em không phải thằng ngốc vừa rồi đâu.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 87: Yêu Người Ta Sẽ Biến Thành Người Ta

Kim Thiếu Viêm đi vào thì không một tiếng động. Chúng tôi nhìn nhau, muốn cười lại không cười nổi: “Nào, nào, ăn cơm, ăn cơm đi.”

Phượng Phượng đẩy Lưu Bang ra, ngồi lên ghế của anh ấy rồi dùng đũa của Lưu Bang gắp rau: “Anh ra bê thêm cái ghế nữa vào đây, chả biết nhìn gì cả.”

Lưu Bang vừa bê ghế vừa nói: “Dám để trẫm bê ghế cho ngồi, không sợ tổn thọ sao.”

Phượng Phượng vẫn ăn tiếp: “Anh cho rằng anh là hoàng đế chắc?”

Lưu Bang: “Chuyện đã qua không cần nhắc lại.”

Phượng Phượng gần đây thường tới chỗ chúng tôi ăn cơm nên cũng rất quen thuộc với cả bọn. Chị ấy chẳng để ý tới Lưu bang, kéo tay Bánh Bao: “Em à, tiệc cưới chuẩn bị thế nào rồi, đã mời đủ hết mọi người chưa?”

Bánh Bao liếc tôi: “Cũng không định làm lớn, bọn em mời mọi người tới chỗ gần đây làm bữa cơm ăn, cũng đơn giản thôi.” Từ khi tôi bỏ đồ sính lễ 5 vạn đồng ra, nếu thật sự dùng số tiền tích cóp trước kia của tôi để tổ chức đám cưới, hiện tại chắc tôi chỉ đành mời mọi người qua quán cơm bình dân làm một bữa cho xong việc.

Phượng Phượng trợn mắt nhìn tôi: “Chú làm gì vậy? Chú nghĩ đơn giản thế là đã lừa em gái chị về nhà hả?”

Lưu Bang: “Em bỏ tiền ra làm lớn đi.”

Phượng Phượng: “Em hả? Chuyện gì khác em mặc kệ, nhưng hai bộ âu phục của chú rể cứ để em.” Nói xong Phượng Phượng lại nói với tôi: “Chú Cường cứ yên tâm, chị may tuyệt đối không dùng hàng dỏm lừa chú, chị sẽ tính giá mỗi bộ 1 vạn.”

Lưu Bang bĩu môi: “Một vạn đã giỏi lắm hả? Chú Cường là huynh đệ của anh, quần áo chú ấy mặc bao nhiêu tiền vẫn không quý.”

Hạng Vũ liếc mắt nhìn Lưu Bang, vỗ bàn tỏ vẻ cảnh cáo. Hai người hiện tại dù không xích mích, nhưng dù sao cũng có ngăn cách, Hạng Vũ không thích nhìn Lưu Bang khoe khoang.

Nói tới danh vị, tôi bỗng nhớ tới Tô Vĩ, đến bên cạnh Lưu Bang nói nhỏ: “Quan Nội Hầu là quan to cỡ nào?”

Lưu Bang: “Không phải quan. Là tước vị.”

“Lớn cỡ nào?”

“Tính ra thì là loại tước vị thấp kém nhất, chú hỏi cái này làm gì?”

Tôi nghi ngờ: “Nói vậy không bằng Tịnh Kiên Vương của em rồi?”

Lưu Bang nói: “Kém xa, Tịnh Kiên Vương thì ngoại trừ anh là chú rồi.”

Tôi vỗ đùi thở dài: “Tô Vĩ thật sự đã chịu thiệt, bán mạng cả đời cho Lưu gia các anh, cuối cùng chỉ được phong một Tiểu Hầu nhỏ nhoi.”

“Ai là Tô Vĩ?”

Tôi nói: “Người trung thành với chặt trai của anh, vì nhà các anh mà phải chẵn dê cho người ta suốt 20 năm.”

Lưu Bang nói: “Còn có chuyện này nữa hả? Đại Hán vương triều của anh cuối cùng thế nào?”

Tôi nói: “Chuyện linh tinh này anh đừng hỏi, nếu mà truy cứu lại thì anh Chính đi tìm ai đòi hả?”

Lưu Bang gật đầu, bồng chỉ vào Hạng Vũ : “Thằng kia cũng có phần nữa mà.”

Hạng Vũ biến sắc, cầm chén nói với Tần Thủy Hoàng: “Doanh đại ca, em kính anh một chén.”

Tần Thủy Hoàng cười: “Uống rịa, uống rịa.”

Lưu Bang nhìn liếc Bánh Bao nói nhỏ: “Chuyện của chúng ta cũng dễ nói. Qua mấy tháng nữa bọn anh rời đi, nhưng chú vẫn định gạt Bánh Bao hả?”

Tôi nói: “Tùy tình hình thôi, các anh đi rồi em cũng không muốn dẫn người về nhà nữa, hồ đồ cả đời cũng tốt mà?” Nói tới đây, chúng tôi vô ý liếc nhìn Kinh Kha, Kinh khờ chẳng để ý cái khi gì cả, cầm đầu ăn uống.

Bánh Bao thấy bọn tôi thậm thà thậm thụt, hỏi: “Các anh đang nói gì vậy?”

Tôi thuận miệng nói: “Nói chuyện phù rế.”

Bánh Bao nói: “Định thế nào chưa? Em thấy anh to con cũng được.”

Mỗi lần Bánh Bao kêu Hạng Vũ đều là anh to con, tôi lại thấy sợ, có đứa cháu nào gọi tổ tông của mình như thế không?

Tôi quả quyết: “Không được! Bên người có một cái cột điện như thế, ai còn thấy anh?” Làm Hạng Vũ tức giận vỗ gáy tôi một cái.

Lưu Bang: “Để anh đi, anh làm được.”

Phượng Phượng lạnh lùng: “Anh làm cha của phù rể may ra còn được.”

Lưu Bang cười ha hả chọc tức Hạng Vũ: “Nghe thấy chưa, cô ấy nói tao giống cha mày.” Hạng Vũ không chút khách khí vỗ hăm một cái.

Bánh Bao thần bí nhìn lướt qua phòng ngủ: “Em thấy cả hai cũng được, phù rể cùng phù dâu đều có.”

Tôi lắc đầu liên tục: “Không cần người đẹp trai hơn anh.”

Nếu nói mấy thằng đẹp trai thì tôi có nhiều sự lựa chọn. Hoa Vinh, Tống Thanh ai chả được? Nhưng như thế liệu có người để ý tới tôi sao?

Tôi nhìn lướt qua mọi người: “Tìm người phải xấu hơn em.”

Mọi người đồng loạt lắc đầu: “Khó lắm.” Chỉ có Kinh Khờ tiếp tục cúi đầu ăn rau.

Tôi nói: “Anh Kha, anh nhé.”

Kinh khờ bất mãn: “Vì sao cứ có chuyện xấu chú lại gọi anh đi cùng?”

...Thằng ngốc này nói chuyện ngày càng có thiên cơ.

Lúc cửa phòng ngủ mở ra, Kim Thiếu Viêm cùng Lý Sư Sư cùng bước ra, Lý Sư Sư mắt đỏ hoe. Kim Thiếu Viêm ngượng ngùng cười nhìn bọn tôi.

Sau khi hai người đi ra, đều lộ vẻ khó xử. Nói chuyện với mọi người không yên lòng. Cứng ngắt, không nói gì với nhau. Bánh Bao nhìn trái nhìn phải, kéo Lý Sư Sư qua bên nói: “Chị ngồi giữa hai người từ lúc nào vậy?”

.....

Hôm nay là ngày Hoa Vinh cùng Bàn Vạn Xuân thi đấu, chiến thuật vẫn như trước, địa điểm là một con đường mòn trên núi, thời gian là 9h tối.

Tôi bực mình: “Đã so tài bản tên, vì sao còn quyết định vào buổi tối?”

Hạng Vũ vẫn yên lặng không nói gì đứng sau lưng tôi, trước khi xuất phát tôi muốn anh ấy đáp ứng tôi một điều là không được manh động mới dẫn theo, lúc này anh ấy nói: “Xạ thủ nhãn lực xuất chúng thì buổi tối vẫn bách phát bách trúng.”

Hoa Vinh cũng nói: “Đúng vậy, hẳn muốn so nhãn lực với em.”

Tôi nói: “Mắt chú tốt chứ?” Tôi nghĩ thằng nhóc Nhiễm Đông Dạ là thanh niên văn nghệ, dễ bị cận thị hay bệnh về mắt.

Hoa Vinh: “Vẫn giống như trước kia.”

Tôi cầm ra một cái bánh quy đưa cho gã: “Ăn bánh quy đi, tốt cho đường khí lực.”

Hoa Vinh cũng không để ý, thuận tay nhét luôn vào miệng, rồi lại kêu Thang Long kiểm tra cung. Nhìn cái miệng nó nhai bánh, tôi vui mừng khôn tả, về nhà tôi cũng phải làm cái cung, cũng có thể thử nghiệm cảm giác bách bộ xuyên dương.

Điều này khiến tôi nghĩ tới một câu hát: Yêu người ta sẽ biến thành người ta, hư hờ, la là....

Tôi phát hiện Hoa Vinh trước khi quyết chiến chẳng có chút nào khẩn trương, ngược lại rất hưng phấn. Tôi hỏi: “Năm chắc không?”

Hoa Vinh rất hứng thú: “Không tiện nói, nhưng năm đó hai người bọn em một là tiểu Dường Do Cơ, một người là tiểu Lý Quảng, đều là thiện xạ

nổi danh, trước khi chinh phạt Phương Tịch, chúng em đã âm thầm cân nhắc, đợi sau này có cơ hội so tài. Lại trăm phương ngàn kế muốn so tài với đối phương, nhưng tạo hóa trêu người, cuối cùng cũng chưa thực hiện được, hiện tại là cơ hội trời cho, rốt cục có thể hoàn thành tâm nguyện này, ai thua ai thắng cũng không trọng yếu.”

Tôi đỏ mặt hỏi: “Hai người muốn so đấu kiểu gì? Có thể xảy ra nguy hiểm gì không?”

Hoa Vinh nói: “Hắn cứ ra chiêu em tiếp là được, cho nên nguy hiểm khẳng định là có.”

Tôi nhìn bốn phía: “Tú Tú đâu?”

Hoa Vinh nói rất tùy tiện: “Quân sư phái tam tử kéo cô ấy đi dạo phố rồi.”

Tôi lo lắng giữ chặt Hoa Vinh: “Chú sẽ không chết chứ?”

Hoa Vinh cười ha hả: “Những người như bọn em, mạng đã không phải của chính mình, nếu để ý tới tính mạng linh tinh thì em lúc trước đã không lên Lương Sơn.”

Tôi lo lắng: “Mẹ cha nó, bọn liều mạng.”

Hoa Vinh cười khì khì: “Nói hay, ba chữ này mô tả bọn em rất thỏa đáng.”

Tôi vội nói: “Chú không được chết.”

Hoa Vinh cười: “Anh nói gì vậy, ai muốn chết chứ.”

Tôi gật đầu, vẫn lo lắng: “Bàng Vạn Xuân chú cũng không thể giết. Chú nên biết rằng hiện tại cũng không phải thời đại nhiệt huyết giang hồ khi xưa nữa.”

Hoa Vinh rút một mũi tên ra sờ: “Vậy phải xem hãn muốn so tài kiểu gì.”

Tôi hết nhìn đông lại nhìn tây: “Võ Tòng đâu, hãn có tới không?”

Hoa Vinh: “Quân sư đã cho người gọi anh ấy rồi.”

Ăn cơm chiều xong, đám Lương Sơn tập hợp, tôi thuê vài chiếc xe tới. Lúc cả bọn muốn đi, có hai người từ xa chạy tới, một là Bảo Kim, một là Phương Trấn Giang. Bảo Kim do dự mãi mới quyết định đi, vì anh ấy cùng Bàn Vạn Xuân khi xưa có quan hệ tốt nhất. Hiện giờ hai người so tài bắn cung, anh ấy không muốn tham gia nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại đi. Hiện tại xem ra rất cục không thể bỏ được. Phương Trấn Giang cũng tới, xử lý xong chuyện trong nhà rồi tới. Anh ấy cũng để tâm tới chuyện Lương Sơn, nhưng khuyết thiếu trí nhớ kiếp trước, cho nên vẫn cách biệt với các hảo hán. Phương Trấn Giang là người hiện đại nên không thể ý thức đây là một cuộc đấu sinh tử, dọc đường anh ấy mấy lần có ý bắt chuyện với mọi người, nhưng lại không nhận được sự đáp lại nhiệt tình. Tôi cũng luôn cảm thấy bi thảm, bánh quy chuẩn bị sẵn cho Phương Trấn Giang cũng quên bỏ ra dùng. Tôi đang tìm biện pháp tránh thương vong, nhưng cuối cùng cũng không nghĩ ra biện pháp triệt để, lần này vấn đề của Hoa Vinh khó giải quyết hơn, nó mới tỉnh lại có vài ngày, suy nghĩ hoàn toàn như Lương Sơn khi xưa.

Hiện tại đã gần lập thu, trời tối rất nhanh, con đường này không có đèn đường, duỗi tay cũng không thấy được năm ngón, gió núi dần mạnh lên. Vu Vu Vu Vu, đá hai bên đường rất nhiều, vẻ rất hoang vu, ai cũng không rõ đối phương vì sao muốn chọn một chỗ như thế này. Ngoại trừ đây là nơi ít có người lui tới thì làm gì thích hợp để thi bắn cung?

Chúng tôi tới nơi, thấy trên con đường núi gập ghềnh đã có một xe buýt ở đó chờ chúng tôi, đèn xe vẫn sáng, ánh sáng coi như đủ. Phe đối phương ngoại trừ Bàn Vạn Xuân còn có Lệ Thiên cùng Vương Dân, lần này người

cầm máy quay là Lê Thiên, Vương Dần ngồi bệt dưới đất dựa vào bánh xe, trừng mắt lạnh lùng nhìn Phương Trấn Giang.

Bàng Vạn Xuân là một trung niên mập mạp, hôm nay mặc một bộ đồ thể thao, dưới chân là đôi giày đá bóng, đi tất, giống như một đội trưởng đội bóng ở một công ty, dưới chân còn hai bao lớn, anh ấy thấy bọn tôi tới lễ phép vẫy tay, mỉm cười hỏi: “Hoa Vinh đâu?”

Hoa Vinh bước từ đám đông ra, Bàng Vạn Xuân đầu tiên nhìn cái cung trong tay nó. Tôi nói rồi, cái cung tương đối khó coi, ngoại hình xấu xí đáng khinh, nhưng Bàng Vạn Xuân vừa thấy mắt đã sáng lên. Hắn nhìn cái cung một lúc, cuối cùng bùi ngùi thở dài: “Lương Sơn nhân tài đông đúc, quả không giả, có thể làm ra cường cung như vậy, chắc là Thang huynh hả?”

Thang Long đặc ý: “Đúng thế.”

Lâm Xung khen: “Giỏi cho Bàng Vạn Xuân, chỉ liếc mắt đã nhìn ra diệu dụng của chiếc cung này.”

Ngô Dụng lo lắng: “Đúng vậy, nếu hắn nhìn thấy cây cung mà cười nhạo thì không đáng lo, người này không khinh địch không kiêu căng, quả là cao thủ thiện xạ.”

Bàng Vạn Xuân mở một cái bao bên chân, ung dung nói: “Cung này tuy thủ nghệ không tồi, nhưng cuối cùng vẫn thiếu linh tính do huynh đệ của mình làm.” Nói xong hắn lấy từ trong bao ra một cây đại cung phong cách cổ xưa, chỉ nhìn đơn thuần bề ngoài thì đẹp hơn cái cung làm từ khung xe đạp của Hoa Vinh không biết bao nhiêu lần. Hắn là dùng nhiều tiền thuê nghệ nhân làm cung tỉ mỉ chế tạo.

Hắn khoác cung lên, lại đá cái túi còn lại qua một bên, chế nhạo: “Trong thời gian ngắn Hoa Huỳnh chắc không tìm thấy mũi tên tiện tay, vì thế còn cố ý đặt làm, hiện tại xem ra thật sự thừa.” Lúc trước tìm được Võ Tòng

bọn họ biết trước, hiện giờ Hoa Vinh trở về họ cũng có chuẩn bị chu đáo nên cũng chẳng có gì kỳ quái.

Hoa Vinh ôm quyền mỉm cười: “Đa tạ thịnh tình của túc hạ.”

Bàng Vạn Xuân bình tĩnh nhìn Hoa Vinh, bỗng nói: “Hoa huynh hoàn toàn không cần nói với tôi như vậy, mọi người trong lòng đều rõ, anh với tôi tuy là cừu gia, nhưng năm đó cũng đã thân giao từ lâu, nếu nói tri kỷ trên đời này, ha ha, hẳn là anh – địch thủ của tôi.”

Hoa Vinh chống cung cười nói: “Đúng là vậy, tôi nghe nói anh năm xưa trước trận cũng gọi tên tôi. Đáng tiếc vẫn không thể gặp mặt, nói thật, ngày tôi nghe tin anh chết tôi cũng đã khóc một lúc lâu.”

Bàng Vạn Xuân cười nói: “Đúng vậy, thật may mắn tôi chết trước anh, cảm giác tịch mịch thật không dễ chịu nhỉ?”

Chúng tôi đều rét run, hai người anh hùng tiếc anh hùng kiêu này thật quá kinh dị. Nói theo kiểu thịnh hành ở thời hiện đại, bọn tôi đều buồn nôn....

Hoa Vinh có thể cũng hiểu được, mất tự nhiên: “Bàng huynh, chẳng biết anh định so tài thế nào?”

Bàng Vạn Xuân: “Chẳng biết anh nguyện ý so văn hay so võ?”

Tôi không kiên nhẫn nói thay Hoa Vinh: “Chẳng biết so văn thế nào, so võ lại như thế nào?”

Bàng Vạn Xuân nói rất nhẹ nhàng: “So văn thì đơn giản, giờ trời đã tối, tùy tiện tìm vài cái lá cây làm ký hiệu. Đại khái là bách bộ xuyên dương....”

Hoa Vinh không chờ hẳn nói xong đã cắt lời: “Thế biện pháp thứ hai.”

Chém gió sùi bọt mép, nói đi nói lại thương tiếc cái khi gì đều là giả, hai người này rốt cục vẫn là địch nhân, hiện tại nói chuyện đã đầy mùi thuốc súng.

Bàng Vạn Xuân dường như đã sớm biết tuyến chọn của Hoa Vinh. Nghe nó nói thế lập tức kéo từ trong xe ra một cái bao, mở ra. Lấy ra hai bộ quần áo gần rất nhiều thứ linh tinh, lại kéo ra hai cái màn hình. Chúng tôi không biết hẳn muốn làm gì. Đồng loạt đi lên ngó xem.

Bàng Vạn Xuân lấy một bộ mặc vào. Nói là quần áo chứ kỳ thực là mấy sợi dây cùng mấy cái bóng tròn tròn và tấm nửa hình tròn cầu thành, tất cả được khâu lên quần áo, phân bố ở đầu, hai vai, tim cùng chân.

Hoa Vinh tò mò: “Đây là gì?”

Bàng Vạn Xuân nhấn vào nút bên hông, mấy cái bóng tròn sáng lên. Bàng Vạn Xuân từ mơ hồ đã hiện rõ với 6 điểm nhỏ, mặc kệ đứng xa bao nhiêu vẫn có thể thấy rõ. Hẳn không lập tức trả lời bọn tôi đang náo loạn hò hét, lại mở một cái màn hình đặt trước mặt. Cuối cùng nhấn vào một điểm sáng trên ngực, màn hình bỗng hiện lên một số “10”. Sau đó hẳn lại ấn lên điểm sáng ở vai và chân, số liệu liền tăng lên 55.

Đến lúc này, tôi đại khái hiểu được. Bàng Vạn Xuân hiện tại là một bia ngắm sống, bất quá điểm số phân chia theo những bia mặc định.

Quả nhiên, Bàng Vạn Xuân nói với Hoa Vinh: “Bộ quần áo này là một bộ đồ cảm ứng, màn hình để hiển thị...” Nói xong giơ tay lên: “Hoa huynh, thấy hai ngọn núi kia không?”

Chúng tôi nhìn qua, hai bên đều có hai ngọn núi nhỏ bằng phẳng, xa xa đứng đối diện, đại khái khoảng 100m.

Bàng Vạn Xuân nói: “Anh tôi đều chọn một đỉnh để lên, mặc quần áo này bắn nhau, lấy giới hạn là 50 tên, phân thắng bại, anh dám không?”

Hoa Vinh: “Biện pháp này rất mới lạ và thú vị.”

Bàng Vạn Xuân nói: “Tôi nói quy tắc tỉ mỉ chút, bộ quần áo này rất tinh vi, chỉ bắn trúng điểm đỏ mới được điểm, hơn nữa cũng không bị thương, cái này tôi không nói nữa. Tôi chỉ nói, nếu bắn ngoài điểm đỏ, lực cung của anh và tôi, vậy chắc chắn sẽ xuyên thân, cho nên quy tắc cơ bản nhất của trò chơi này là: Chỉ cần có người bị thương, vậy lập tức tuyên bố người thất thủ bại, mặc cho người bị thương xử trí, anh dám chứ?”

Hoa Vinh cầm bộ quần áo đánh giá: “Nếu phía bị thương chết trước thì sao?”

Bàng Vạn Xuân nói: “Vậy người thua phải tự sát đền mạng.”

Hoa Vinh không nói gì mặc vào bộ quần áo: “Có thể tránh không?”

“Có thể, chỉ cần không xuống núi, chạy nhảy tùy ý.”

Hoa Vinh nói: “Thứ này chơi hay.”

Bàng Vạn Xuân nói: “Cuối cùng, tôi nói tới cách tính điểm” hắn chỉ vào một điểm nhỏ trên ngực: “Nơi này là 10 điểm, hai vai cùng hai chân (đầu gối) đều là 5, mà chỗ này...” Hắn chỉ vào trán: “Là 15 điểm! Sau nửa giờ thì xem điểm số trên màn hình phân cao thấp, Hoa huynh có gì không rõ không?”

Hoa Vinh cất cao giọng : “Không có.”

“Tốt! Mời!” Bàng Vạn Xuân mời Hoa Vinh lên núi.

Hoa Vinh khách khí cười nói: “Mời.”

oOo

*** Khi đi đánh Phương Tịch,, đến gần ải Dục Linh, Lữ Tuấn Nghĩa sai Sử Tiến, Thạch Tú, Trần Đạt, Dương Xuân, Lý Trung, Tiết Vĩnh dẫn 3000 quân đi trước dò đường, gặp tướng Giang Nam là Bàn Vạn Xuân. Bàn Vạn Xuân bắn Sử Tiến ngã ngựa, rồi hai bên sườn núi bắn tên như mưa, 6 tướng cùng 3000 quân cả người lẫn ngựa đều bị bắn chết.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88: Lộ Điểm Chi Chiến

Hai người kia từ lúc bắt đầu đối thoại tới giờ mỗi người một câu qua lại, không có người khác xen vào. Mãi tới khi hai người bắt đầu bước lên núi, tôi mới gờ tay chỉ Hoa Vinh nhưng cũng không nói được lời nào, tôi biết đây là một cuộc quyết đấu không thể ngăn cản.

Là liều mạng đó!

Hoa Vinh ấn nút cho các điểm trên người sáng lên, sóng vai đi cùng Bàn Vạn Xuân, tới chỗ rẽ tách ra hai người đều ôm quyền chào nhau rồi bước lên con đường của mình.

Bây giờ tôi rất cục cựa cũng biết đối phương vì sao chọn lựa chỗ này, đầu tiên nơi này cực kỳ yên tĩnh, bất luận chuyện gì phát sinh cũng không ai biết, tiếp đó là nơi này không có chỗ nào trống trải, hai người Hoa Bàn tự xưng thần tiễn, cũng có chỗ để so đấu nhãn lực.

Hai người kia càng chạy càng xa, lúc đầu còn mơ hồ thấy cái bóng, cuối cùng ngẫu nhiên nhìn thấy điểm đỏ lóe lên, đại khái là có người quay đầu lại quan sát đường. Chớp mắt, Hoa Vinh ở bên phía tay phải chúng tôi đã bò lên đỉnh núi, một lúc sau, 6 cái điểm đỏ có thể thấy được rõ ràng, nhưng thân thể của Hoa Vinh hoàn toàn chìm vào trong bóng đêm. Chỉ có điểm sáng lộ ra đang chuyển động nhịp nhàng lên xuống, hẳn là Hoa Vinh đang khởi động, thuận tiện quan sát địa hình, trông như là 6 con đom đóm đang bay múa vậy.

Bên cạnh chúng tôi là màn hình hiển thị điểm Hoa Vinh giành được, còn phía bên Vương Dần là màn hình hiển thị điểm số của Bàn Vạn Xuân. Chỉ cần nhìn qua là hiểu, bởi vì hiện tại không có gì để quay chụp, Lệ Thiên khiêng máy quay nhìn xung quanh chán chường, Hạng Vũ bỗng đi tới trước hẳn, cầm cái camera lên để trước mặt nói: “Ở đối diện nghe cho kỹ này, mà với Tiểu Cường có chuyện tao mắc kệ, nhưng tao hiện tại tao cần một viên thuốc trong tay mày cứu người, nếu mày đáp ứng thì tao cảm ơn, nếu mày không đáp ứng, tao chỉ có thể dùng thực lực của mình làm rồi tung rồi mù việc của mày lên.” Nói xong ném máy quay trả lại cho Lệ Thiên, dường như chả liên quan gì tới mình, chấp tay sau đít đi về. Tôi thật không ngờ Hạng Vũ đi theo tôi tới đây chỉ vì nói vài câu như vậy, bất quá tôi cũng nhìn ra, tuyệt không chỉ nói vài từ như vậy, đây là tối hậu thư của Hạng Vũ.

Lệ Thiên đã biết sự lợi hại của Hạng Vũ. Vương Dần chưa biết, lạnh lùng nói lại: “To còi, mày là ai?”

Hạng Vũ quay đầu lại nhìn Vương Dần, cũng cười lạnh đáp lễ: “Mày muốn thử hả?”

Phương Trấn Giang tiến lên kéo tay Hạng Vũ nói: “To con, tôi đã sớm muốn kết bạn với anh.”

Vương Dần thấy cường địch ra mặt, biết có ra tay cũng chẳng chiếm lợi thế gì, chỉ hừ lạnh cho qua.

Hạng Vũ cùng Phương Trấn Giang cũng không nhìn lại, ngồi xuống bên, trò chuyện râm ran.

Bát đại thiên vương cho tới nay mới tìm về 4 người. Bảo Kim còn đứng bên chúng tôi, vô luận từ nhân số hay khí thế thì bọn họ kém xa phía Lương Sơn.

Lúc này Bàn Vạn Xuân còn chưa lên tới đỉnh núi. Xem ra thể lực kém hơn một bậc, từ xa nhìn lại, điểm đỏ mới lên tới hai phần ba ngọn núi, qua

vài phút mới hiện rõ phía tay trái chúng tôi. Từ đầu gối trở lên, 4 điểm đỏ chuyển động, tựa hồ như là đang thở dốc. Anh ta đứng cách Hoa Vinh khoảng 100m, hai người lại cách xa chúng tôi đại khái 300 mét. Cũng là vì an toàn, Hoa Vinh khởi động làm nóng, lại nhấn vào nút bên hông. Điểm đỏ cũng tắt, đây là thỏa thuận từ trước, khi đèn tắt tỏ vẻ đã chuẩn bị sẵn sàng, khi điểm đỏ lại sáng lên đại biểu quyết chiến chính thức nổ ra.

Bàng Vạn Xuân ngồi trên đỉnh núi nghỉ khoảng 10 phút nữa, bỗng điểm đỏ cũng biến mất, biết trận chiến sinh tử sắp bắt đầu, tiếp theo đó, hai bên đỉnh núi đột nhiên đồng thời xuất hiện 6 điểm đỏ, hai màn hình sáng chói, hẳn là bắt đầu tính giờ, phía dưới là điểm số 0.

Bàng Vạn Xuân vừa phát tín hiệu, 6 điểm đỏ trên người Hoa Vinh khẽ chớp lên, đèn trên vai Hoa Vinh chuyển động, trong các hảo hán lập tức có người kêu lên: “Hoa Vinh kéo cung rồi.”

Quả nhiên, màn hình bên phía chúng tôi phát ra tiếng “Đỉnh”, màn hình chớp lên một số “10”, các hảo hán biết Hoa Vinh đã bắn trúng mũi đầu tiên, thuận lợi bắn trúng ngực Bàng Vạn Xuân.

Đồng Bình nhíu mày: “Không đúng, Hoa Vinh hiền đệ ở bên tay phải chúng ta, nếu cậu ta dùng tay phải bắn cung thì hẳn chúng ta không thể nhìn thấy điểm đỏ trên người chứ.

Tôi nghĩ, lập tức hiểu ra: Bắn tên phải nghiêng người, vậy Hoa Vinh dùng tay phải kéo cung thì hẳn nên quay lưng về phía bọn tôi, mà hiện tại mọi người đều nhìn rõ điểm đỏ, cho thấy anh ấy vì làm cho cả bọn thấy rõ, nên dùng tay trái kéo cung. Người bình thường thì lực tay phải sẽ lớn, Hoa Vinh cũng chẳng ngoại lệ, vậy anh ấy dùng tay trái kéo cung, vậy lực bắn sẽ yếu hơn bình thường một chút, đương nhiên với cấp bậc xạ thủ của cậu ta thì kéo tay trái phải cũng bình thường. Nhưng trong thời khắc mấu chốt này, đối mặt gió núi thét gào, thiếu một phần lực lượng là thiếu một phần chuẩn xác.

Đồng Bình trừng mắt nhìn Vương Dần: “He he, huynh đệ của bọn tao đại lượng, cho bọn mày chút lợi đó.”

Anh ấy còn chưa noi xong, bỗng xuất hiện một màn kỳ quái, điểm sáng trên người Bàn Vạn Xuân hoàn toàn biến mất trước mắt bọn tôi, chúng tôi còn chưa hiểu được chuyện gì, “Đình...!”, màn hình điểm của Bàn Vạn Xuân cũng xuất hiện một số “10” to đùng.

Mũi đầu tiên, hãn cũng đặc thủ, chỉ vì tỏ vẻ công bình, Bàn Vạn Xuân cũng dùng tay trái kéo cung.

Vương Dần nhếch môi cười lạnh nhìn lại bọn tôi.

Hai tên này, bắn rất êm, hiển nhiên hai người mới đang thử thích ứng hoàn cảnh.

Hoa Vinh bắn hết một tiễn, không chần chừ chút nào bắn tiếp ba phát, chúng tôi nhìn không thấy người cậu ta, chỉ thấy điểm sáng trên vai chớp lên liên tục, có người nói: “Hoa hiền đệ sử dụng liên châu tiễn.”

Tựa hồ mũi tên bắn trên người bọn tôi vậy, “đình đình đình” ba tiếng, màn hình chớp lên ba tiếng, điểm số từ 10 biến thành 25, lại biến thành 35, cuối cùng dừng ở 40. Tôi mặc dù dốt số học, cũng có thể đoán ra ba mũi tên phân biệt bắn trúng đầu, ngực cùng một điểm 5.

Hoa Vinh vừa bắn xong, 6 điểm sáng lại dao động mạnh, Lý Quỷ không kìm nén nổi kêu lên: “Sao nó chạy loạn thế, nếu họ Bàn bắn trượt, Hoa Vinh liệu còn sống được sao?”

Kỳ thật mọi người đều nghĩ tới điểm này, đều lo lắng, nhưng không ai đáp lời Lý Quỷ, Hạng Vũ ngồi dưới đất nói: “Chạy loạn, là vì muốn khiến đối phương bắn trượt, thế thì sẽ thắng trận này. Bọn họ là người như vậy, coi vinh dự cao hơn hết thảy, cái mạng cũng chẳng quan tâm.” Phương Trấn Giang vốn đang ngồi đối diện với Hạng Vũ, trận đấu này cực kỳ nguy

hiểm, anh ấy không muốn quay đầu lại, chỉ nhìn chăm chăm vào sau núi mà thôi.

Bàng Vạn Xuân trúng ba mũi tên của Hoa Vinh, chẳng run lên một chút, điều này cho thấy bia tròn chế tạo vô cùng tinh diệu, mấy quả cầu đều dùng thép chế tạo, lại dày. Mà vòng ăn điểm là nửa vòng tròn, lúc trúng tên lại phân bố đều lực ra. Đừng nói là tiễn, dù là đạn bắn cũng không có bao nhiêu chấn động. Làm thế là vì tránh cho khi bị trúng tên vì chịu chấn động mà ảnh hưởng tới năng lực. Bàng Vạn Xuân mất 30 điểm, nhưng cũng không vội vàng, vẫn vững vàng đứng yên quan sát đối diện.

Hoa Vinh thì chạy loạn như du long, liên tục chạy không ngừng nghỉ, vô cùng thoải mái, nhưng vẫn luôn lộ ra 6 điểm sáng. Hiển nhiên không có ý đầu cơ trục lợi.

Tôi cười gượng: “Hoa lão đệ thật đúng là quá phúc hậu, người ta lộ 3 điểm, nó lại lộ cả 6 cái.”

Tôi còn muốn nói tiếp, lại nghe ba tiếng “đình, đình, đình”. Màn hình hiển thị điểm của Bàng Vạn Xuân đã thay đổi thành 40. Tôi kinh ngạc: “Chuyện gì vậy, không thấy hấn động mà?”

Bàng Vạn Xuân vẫn đứng yên tại chỗ. Nhưng Hoa Vinh cũng không chạy nữa, hẳn là thấy chiêu này không ăn lại đối phương nên ngừng lại.

Các hảo hán thì thầm, đều lộ vẻ khó tin, Vương Dần cười đắc ý, cố ý kéo dài âm: “Để anh dạy cho các chú biết nhé - Hoa Vinh của các chú đeo tên ở lưng, lúc bắn thì lấy tên xuống, động tác kéo dài, mà tiễn của Bàng Vạn Xuân treo ở bên hông, lúc bắn chỉ cần nhắc tay là được, cho nên các chú không thấy bả vai động, thời gian bắn tên của hắn ít hơn Hoa Vinh nhiều, nếu đây là chiến trường thì Hoa Vinh của các chú thiệt thòi lớn.”

Mọi người giật mình tức tối, Trương Thanh cười ha hả: “Họ Vương kia, Tiểu Lý Quảng của bọn anh một lần bắn liên châu tiễn có thể bắn liền 27

mũi tên, tên sau sẽ bắn trúng đuôi tên trước, thủ hời trên chiến trường ai có thể thoát được một loạt tên điên cuồng đó hả?”

Vương Dần không nói nữa.

Trên thực tế, hai người nói không sai, Bàn Vạn Xuân bắn tên cực nhanh không sai, nhưng Hoa Vinh một lần có thể bắn liên tiếp 27 mũi tên, rải tiền liên tục quả là tuyệt kỹ độc môn - đâm liên tiếp 3. (1)

Bàn Vạn Xuân bắn trả Hoa Vinh ba tên, vô ý truy kích, tựa hồ chờ Hoa Vinh đáp lễ. Hoa Vinh đứng lại, kéo cung lắp tên nhưng vẫn chưa bắn ra, tựa hồ chờ Bàn Vạn Xuân ra tay.

Hai người tâm ý tương thông, Bàn Vạn Xuân bỗng nhảy dựng lên, từng vòng từng vòng điên cuồng chạy quanh đỉnh núi, hơn nữa còn không hề có quy luật, chạy một lúc lại ngừng lại nhảy, chớp cái lại chạy. Chúng tôi dù nhìn không rõ hình dáng, nhưng 6 cái điểm sáng chạy loạn cực độ, có thể đoán ra Bàn Vạn Xuân lúc này như gà chọi vào trận, đang liều mạng. Bọn tôi đều tưởng tượng trong đầu là có một thằng béo đang nhảy cẫng điên cuồng hoa tay múa chân.....

Tôi ung dung nói: “Tôi mà là Hoa Vinh liền không bắn, một bỏ mẹ.”

Lời chưa dứt, màn hình Hoa Vinh lại chớp lên điên cuồng, điểm số cộng thêm 10. Bàn Vạn Xuân cảm nhận được sự đả kích hung ác từ đối phương, càng di chuyển điên cuồng hơn, đột nhiên dừng hẳn lại, chúng tôi thót tim, chẳng lẽ Bàn Vạn Xuân bị thương?

Nhưng lập tức màn hình Bàn Vạn Xuân lại lóe lên, hẳn được điểm.

Nói cách khác, trong lúc di động tốc độ cao đã bắn trả Hoa Vinh một phát trúng ngực.

Hoa Vinh không cam lòng yếu thế, vừa chạy vừa bắn trả, lần này hai người phải đối mặt tình hình là, đối thủ di động không theo một quy tắc nào cả, bản thân cũng phải di chuyển, nếu không sẽ chịu thiệt.

Hiện tại điểm trên màn hình của Hoa Vinh là 190, điểm của Bàn Vạn Xuân chỉ là 80, nhưng cũng có người đang đếm. Hoa Vinh đã bắn 16 tên, Bàn Vạn Xuân mới chỉ bắn 6 mũi, cứ thế, người thiệt là Hoa Vinh, vì liên châu tiền không thể bắn liên tiếp vào một điểm, cho nên xác suất Hoa Vinh bắn trúng bia 5 điểm lớn hơn Bàn Vạn Xuân nhiều.

Hai người, một người bắn nhanh một người bắn nhiều, vừa chạy vừa bắn, điểm số trên màn hình không ngừng biến đổi. Điểm Số của Hoa Vinh cao hơn, tiếng “Đinh” liên tục. tiếng “Đinh” của Bàn Vạn Xuân lại rất có quy luật, “đinh – đinh –”. Điểm số của Hoa Vinh dù sao, nhưng dùng tên cũng nhanh, như tuần mã lực bộc phát cường hãn, truy cầu một hơi đột tiến. Bàn Vạn Xuân như một con lừa vô cùng dẻo dai, dù chạy chậm, nhưng bền bỉ, thủy chung theo sát ở sau. Cơ hồ cứ bốn năm mũi tên thì Hoa Vinh lại bắn trúng một bia điểm 5, số liệu tăng lên liên tục, nhưng Bàn Vạn Xuân đã bắn là ăn 15 điểm. Hai người tạm thời chưa phân ra cao thấp về tiền thuật, nhưng nếu đợi cho bắn xong 50 mũi tên, Hoa Vinh thua chắc.

Chúng tôi đứng rất xa dưới chân núi, chỉ có thể nhìn thấy số liệu biến hóa, vẻ mặt cùng động tác của hai người hoàn toàn không thấy, chỉ thấy 6 điểm sáng để phán đoán bọn họ đang di chuyển hay bắn tên, bởi vì cùng di chuyển, hai người muốn nhắm đối phương thì phải điều chỉnh tư thế cho nên càng về sau càng chậm. Ánh sáng lập lòe dù không chiếu rõ thân thể nhưng ngẫu nhiên chớp lên lóe sáng, sau đó con số màn hình sẽ có biến hóa.

Chúng tôi đều hiểu được, bọn họ đang di chuyển điên cuồng như Hạng Vũ nói, là vì kích cho đối phương thất thủ -- nói dễ chiều một chút, bọn họ biết rõ muốn tránh thoát tên của đối phương là không có khả năng, cho nên

bọn họ đang muốn đâm đầu vào mũi tên, hy vọng chịu một mũi tên giành lấy thắng lợi.

Nên xuất hiện một cục diện cực kỳ biến thái: ta muốn dùng tính mạng để chứng minh người không bằng ta!

oOo

* LIÊN CHÂU TIỀN(còn gọi là Băng Quyền Tam Tấn)

1. dùng quyền phải đâm vào ngực địch địch đưa tay phải đỡ.
2. lại đâm tiếp quyền trái ra, hấn lại đưa cổ tay phải đỡ
3. đâm tiếp theo quyền phải tất hấn không đỡ kịp nữa.

Chú ý: Lúc thực hành thì ba quyền bung ra nhanh như một thì dù địch nhân có nhanh tay đến đâu cũng khó bề đỡ kịp hết được, và có thể đánh 4 hay 5 quyền liên tiếp. Nhưng chính gặp phải đối thủ có tay quyền nhanh như điện này thì tốt hơn nên hóp ngực tránh đòn và lách mình sang bên phản công. Cái đó gọi là lấy công làm thủ..

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 89: Nhìn Rất Đẹp Mắt

Lúc Hoa Vinh bắn xong 30 mũi tên, thời gian mới trôi qua 10 phút, nhưng Bàn Vạn Xuân mới bắn 13 tên mà điểm số đã là 145 điểm, trừ đi một tiền lúc đầu, cơ hồ mỗi mũi tên đều được 10 hoặc 15 điểm.

Lúc này màn hình Hoa Vinh liên tục biến đổi, liên tục chớp lên 10 lần, Hoa Vinh bắn 10 tiền mới được 90 điểm, cậu ta đã bắn trúng 2 bia 5 điểm.

Trương Thanh vội la lên: “Hoa Vinh muốn làm gì vậy? Cứ tiếp tục bắn như thế nó thua chắc?”

Kỳ thật không cần tới cuối, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, Hoa Vinh chắc chắn thua trận. Trong ống tên của cậu ấy chỉ còn thừa lại 10 mũi tên, mà Bàn Vạn Xuân bắn thêm 2 phát nữa đã được thêm 25 điểm. Trong ống tên của hắn ta còn 35 mũi tên. Cứ tính là 350 điểm, hắn ta nhất định có thể kiếm được 520 điểm. Hoa Vinh dù mười mũi còn lại đều max điểm cũng chỉ được 495 điểm, hơn nữa hoàn mỹ là điều tuyệt không thể xảy ra. Bàn Vạn Xuân luôn bắn 2 tên liên tiếp vào trán và ngực.

Chỉ ngần ngừ chưa tới 3 phút, Hoa Vinh lại nghiêng người bắn liên 5 tiền, phân ra các bia, lần này không còn chút cơ hội gì chiến thắng rồi. Còn Bàn Vạn Xuân vẫn ung dung bắn liên 2 phát được thêm 25 điểm.

Hiện tại Hoa Vinh dù sao cũng đã được 405 điểm nhưng chỉ còn 5 mũi tên; Trương Thanh xoa mặt lạnh lùng nói: “Xong rồi, chỉ còn một lượt bắn cuối cùng.”

Lúc này một cơn gió thổi mây đi, mặt trăng chậm rãi lộ ra, ánh trăng bàng bạc khiến mọi người vốn đang quen với bóng tối cảm thấy chói mắt. Nhìn lại đối diện, điểm đỏ trên thân thể hai người bị ánh trăng che đi, mờ hồ ảm đạm, rất khó phân biệt, ngược lại thấy rõ thân thể hai người.

Ổng tên trên lưng Hoa Vinh chỉ còn lại vài mũi tên, cung cầm trong tay, mắt rực cháy nhìn phía đối diện. Xem ra không chuẩn bị bắn liên lượt cuối.

Bàng Vạn Xuân cũng không di động nữa, lấp tên kéo cung. Bình tĩnh đánh giá đối diện, dưới điều kiện ánh sáng này, bắn người rất thuận lợi, nhưng nếu nghĩ tình huống chút lại không dễ như thế.

Bàng Vạn Xuân kéo cung ngấm một lúc, bắn thử dò xét. Một luồng sáng lóe lên bắn ra ngoài, bắn thẳng tới Hoa Vinh. Bỗng nhiên Hoa Vinh hơi cúi đầu, mũi tên bay sượt qua đỉnh đầu Hoa Vinh, rơi ở hẻm núi rất xa.

Lập tức có người kêu lên: “Bắn trượt rồi.”

Đây là lần đầu xuất hiện kể từ khi trận chiến giữa hai người Hoa Vinh và Bàng Vạn Xuân nổ ra, bởi vì hiện tại sáng rõ, Hoa Vinh dựa vào nhãn lực xuất chúng tránh thoát một mũi tên, các hảo hán đều hò hét ủng hộ.

Ngô Dụng gật đầu nói: “Không sai, cứ để đối phương bắn đi.”

Lư Tuấn Nghĩa nói: “Sao lại nói thế?”

Ngô Dụng: “Tôi hiện tại mới hiểu được dụng ý của Hoa hiền đệ, nó ngay từ đầu thừa dịp bắn nhanh. Chỉ cần ăn điểm, thời gian còn lại không cần bắn khoản việc khác, chỉ cần né tránh hết sức là được.”

Quả nhiên, Bàng Vạn Xuân bắn hụt một tiễn, vẻ mặt ngưng trọng, hần lại lấy một mũi tên lấp lên cung, chậm rãi không bắn. Hoa Vinh mắt không nháy nhìn chăm chăm tay hắn ta. Cũng vững vàng bất động.

Cũng chẳng biết ai nói: “Thời gian không đủ rồi...”

Chúng tôi đồng thời nhìn màn hình, thấy thời gian đếm ngược chỉ còn lại hơn 15 phút, mà Bàn Vạn Xuân còn chưa bắn hết 20 mũi tên.

Ngô Dụng nói: “Xem ra ý định của Hoa Vinh là muốn so thời gian chênh lệch với Bàn Vạn Xuân, cậu ấy chỉ cần hết sức tránh né, Bàn Vạn Xuân sẽ phải giảm tốc độ bắn, như thế, không có cơ hội bắn hết số tên.”

Lâm Xung: “Hiện tại mặt trăng lộ ra, càng dễ tránh né, thật là trời giúp chúng ta.”

Vương Dân nhìn thoáng qua thời gian, cũng khẩn trương.

Bàn Vạn Xuân đại khái cũng ý thức được vấn đề này, không chút do dự, kéo cung, lần này mục tiêu là ngực Hoa Vinh. Hoa Vinh nhìn chăm chăm, đậm chân, người bay ra ngoài. Một mũi tên lại suýt sát qua người Hoa Vinh. Bàn Vạn Xuân chẳng chút chần chờ, tay khẽ động rút một mũi tên nữa từ túi tên ra. Chúng tôi hoa mắt, tên đã bắn ra, lần này chúng tôi có thể chân thực chứng kiến khoái tiễn của Bàn Vạn Xuân rồi. Nhanh hơn cả súng máy tự động.

Mũi tên thứ hai của Bàn Vạn Xuân bắn trúng trán Hoa Vinh, xem ra mũi tên đầu chỉ là nghi binh, mục đích chính là chờ Hoa Vinh di động không thể điều chỉnh tư thế mà bắn. Hoa Vinh dù tránh né được một tiễn, thân thể di động hướng nào, trước đó Bàn Vạn Xuân cũng đã dự đoán được bảy tám phần, Tiểu Dường Do Cơ thần kỳ, chẳng những tiên pháp mà đoán nhân tâm cũng rất chuẩn.

Mấy người bọn tôi dưới chân núi cũng vã mồ hôi hột, mũi tên thứ hai của Bàn Vạn Xuân bắn trúng Hoa Vinh đang ở trên không, chỉ cần sai một hai cm, thì chắc chắn xuyên đầu rồi.

Không đợi bọn tôi kịp bình tĩnh lại, Bàn Vạn Xuân lại bắn liên tục về phía trái phải của Hoa Vinh, hiện tại trắng sáng, muốn đục nước béo có đã không có khả năng. Bàn Vạn Xuân dùng biện pháp cũ, trước tiên dùng một tiền hoặc vài tiền thu hút chú ý của Hoa Vinh, sau đó nhân cơ hội ăn điểm, cũng vì vậy, điểm mất từ mũi tên lãng phí cũng được vớt lại. Vì phải bắn ít nhất 10 tên trúng ngực và trán Hoa Vinh, Tiểu Đường Do Cơ ngón tay chớp động liên tục. Người ngoài chỉ thấy ngón tay chớp lên, tên không ngừng bắn ra, điểm trên màn hình cũng liên tục tăng lên rất có quy luật. Chỉ là không biết hẳn cứ bắn như vậy, rốt cục có thể thắng Hoa Vinh hay không.

Dần dần, hết thảy không hề quan trọng, mọi người ở dưới núi đều chung một tâm tư, hi vọng trận đấu kết thúc nhanh chóng. Trước liên hoàn tiền của Bàn Vạn Xuân, Hoa Vinh tránh trái né phải, cậu ta xê dịch không phải vì né tên mà đại bộ phận cho thân thể của mình đỡ tiền - tôi nói rồi, bọn họ vì vinh dự cơ bản đã chẳng quan tâm tới tính mạng.

Căn cứ quy tắc, chỉ cần đối phương thất thủ lập tức bị coi là thất bại, nói cách khác tiền của đối phương cắm lên cơ thể mình thì đó là sự nhục nhã lớn nhất đối với đối phương. Hoa Vinh hiện tại đang có chủ ý này, cậu ta như thẳng điên đâm đầu vào mũi tên, quả thực tựa như đang lao lên công thành, giờ phút này, sinh tử sớm đã bỏ qua rồi.

Đây cũng là một trận đấu hung hiểm nhất, kể cả mấy tên thổ phỉ giết người như ngóe, trong mắt bọn họ, đứt tay gãy chân thậm chí rơi đầu cũng chẳng có gì lạ, nhưng hiện tại, đối diện là người anh em tốt, thân ở trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, ai cũng không có thể vui sướng đứng nhìn thẳng nhóc có thể gục ngã bất cứ lúc nào. Mà hết thảy đều do bản thân thẳng nhóc đó làm ra.

Chúng tôi hiện tại cùng một tâm tư nên không ai nói gì, đều im lặng. Chúng tôi thật hy vọng Hoa Vinh nhận thua, cho dù cậu ấy thật sự làm thế, mọi người ở đây hôm nay không ai khinh thường cậu ấy. Thậm chí kể cả

Vương Dần cùng Lệ Thiên, trước tình huống chưa từng xảy ra này, chúng tôi chỉ có thể thầm cầu nguyện Bàn Vạn Xuân bắn chuẩn chút - dù là anh ta thắng cũng tốt.

Mấy chục người, giờ khắc này không ai thở mạnh. Lệ Thiên cầm máy quay đứng bất động như trời trồng. Vương Dần ôm túi cung tiền dự bị, cũng quên hết xung quanh. Hạng Vũ cau mày lắc đầu. Phương Trấn Giang như gà gồ đứng lặng thinh, hai trận trước không có trận nào không phải liều mạng, nhưng so với trận này thật là đom đóm so với trăng sao.

Hoa Vinh lúc đầu bị phủ trong rừng tên, nhưng dần dần, Bàn Vạn Xuân bắn chậm lại. Sáu điểm sáng quanh thân hắn ta, lại có một điểm sáng rất kỳ quái - đó là mồ hôi trên chóp mũi hắn, xem ra hắn cũng không ngờ Hoa Vinh dám liều mạng như thế. Thật sự rõ ràng, dù là vì vinh dự hay là một người hiện đại, hắn ta cũng không muốn bắn trúng Hoa Vinh, Bàn Vạn Xuân khẩn trương.

Nhưng hắn cũng không dừng tay, càng cẩn thận bắn tên, tiếng cung càng đơn điệu: “Bằng --- bằng --- bằng ...” dường như từng chút từng chút một quấy nhiễu mọi người, mọi người càng khẩn trương, không khí càng lúc càng ngột thở.

Tôi muốn điên mất, vì vậy nói nhỏ: “Lúc hai người đối xạ nếu có một người nhặt tên lên đâm mình rồi nói đối phương bắn thì sao. Vậy chẳng phải thắng rồi hả? Dù sao vừa rồi trời tối đen thế, ai cũng chẳng nhìn thấy gì mà.”

Các hảo hán trừng mắt nhìn tôi, cũng không đáp lời. Bỗng một người vỗ đầu tôi: “Chú cho rằng ai cũng xấu xa như chú hả?” Tôi nhìn lại thấy là Hồ Tam Nương, tôi ngẩng đầu nhìn lên, ngay cả cô ấy tới lúc nào tôi cũng không hay.

Tôi hỏi: “Tú Tú đâu rồi?”

Hồ Tam Nương nói: “Chị đưa cô bé về trường rồi chạy ra đây.”

Tôi nhìn thoáng qua điểm của Bàn Vạn Xuân: 295. Tôi lại chọc Đồng Bình: “Bàn Vạn Xuân còn bao nhiêu tên chưa bắn?”

Đồng Bình nói: “16 tên?”

Tôi lại chọc Tiêu Nhượng: “Anh nhanh tính xem ai thắng?”

Tiêu Nhượng bất mãn: “Anh không biết xem bói.”

“Ai kêu anh xem bói, để anh tính toán xem.”

Tiêu Nhượng bất đắc dĩ: “Bàn Vạn Xuân bắn 18 tên đầu tiên được 195 điểm, 16 tiễn sau tổng cộng chỉ được 100 điểm, giờ trong tay còn 16 tên, vậy cần phải xem xem hắn bắn thế nào.”

Tôi xòe tay ra đếm và tính: “Bàn Vạn Xuân có 295 điểm và 16 tên, Hoa Vinh có 405 điểm còn 5 tên, nếu cứ tính mỗi mũi tên 10 điểm, chẳng phải là hòa sao?”

Đồng Bình trầm giọng nói vào: “Chuyện sau còn chưa biết thế nào, họ Bàn đã rối loạn, Hoa Vinh huynh đệ sẽ gặp phải nguy hiểm.”

Một xạ thủ mà tâm không yên tĩnh, nếu ở trên chiến trường, vậy địch nhân của hắn chắc chắn gặp may, nhưng tình huống trước mắt thì....

Lại không ai nói chuyện. Hoa Vinh vẫn phiêu diêu, xem ra còn chưa muốn ra tay. Hiện tại chỉ còn 5 phút trận đấu sẽ kết thúc, Bàn Vạn Xuân cần bắn mỗi phút 5 tiễn, thế nên Hoa Vinh càng hung hiểm....

Đúng lúc này, một người đứng bên Thời Thiên tinh mắt bỗng chỉ lên ngọn núi đối diện nói lớn: “Mọi người xem, sườn núi kia có người đang bò lên.”

Chúng tôi cũng kinh hãi, tôi quay nhìn qua, cách Hoa Vinh chưa tới 10 thước, một thân ảnh gầy gò đang cố sức leo trèo, không cần xem mặt tôi cũng biết đó là ai, Lâm Xung ở bên cạnh tôi cũng ngạc nhiên nói: “Là Tú Tú.”

Lập tức có mấy người sầm mặt hỏi Hồ Tam Nương: “Sao cô ấy lại tới đây?”

Hồ Tam Nương không hiểu nói: “Rõ ràng em đưa cô ấy về trường mà – em biết rồi, cô ấy bám theo em.”

Ngô Dụng nói: “Cô ấy nhất định cảm giác được chúng ta đang lừa gạt cô ấy chuyện gì đó, hôm nay lại không thấy Hoa Vinh ở trường nên lên đi theo Tam Nương tới đây.”

Tôi dậm chân: “Hiện tại đừng nói nữa, các anh nghĩ xem cô ấy muốn làm gì?”

Hồ Tam Nương: “Thế cũng hỏi, đương nhiên muốn giúp Hoa Vinh.”

Lý Quỳ hét lên: “Tú Tú, quay lại đi.”

So với hung hiểm vừa rồi, giờ phút này lại có thêm sự việc khẩn cấp bất thường. Ai cũng không biết Tú Tú muốn làm gì, các hảo hán đều sững sờ đứng yên. Chỉ có Lý Quỳ hét lên, rất nhiều người cũng phát tay gọi lên. Nhưng bọn tôi đứng cách 300 mét, gió núi gào thét, Tú Tú sao nghe thấy được?

Tôi cũng sững sốt chốc lát, vội đẩy mọi người ra chạy như bay lên núi, Vương Dần quát lên: “Làm gì vậy?” Rồi cũng chạy theo.

Trên sơn đạo gập ghềnh, tôi bước thấp bước cao chạy lên núi, mỗi bước chạy tôi lại liều mạng hò hét ra hiệu cho Hoa Vinh. Tôi hy vọng cậu ta có

thể phát hiện ra tôi hoặc Tú Tú, nhưng cậu ta không chút động lòng, một lòng ứng phó Bàng Vạn Xuân.

Chờ khi tôi chạy tới chỗ rẽ, tôi trơ mắt nhìn Tú Tú đã bò lên đỉnh núi. Tôi thấy cô ấy vừa tiếp tục bò lên, vừa si ngốc nhìn Hoa Vinh, ánh mắt kiên định, ôn nhu. Hoa Vinh hoàn toàn không chú ý tới dưới chân có người. Còn đang tiếp tục tránh tiền đang bay tới.

Tôi đã đoán ra Tú Tú muốn làm gì, tôi điên cuồng gào thét, vẫy tay. Người trên núi không ai phát hiện tôi, lúc này Đới Tung chạy vượt qua tôi, nhưng cũng đã chậm. Núi dù không cao, nhưng cũng hơn 20 mét, lại có khoảng cách xa thế, chờ khi anh ấy chạy tới thì Tú Tú cũng bị bắn thành cái sàng rồi. Tôi buông tay kêu lên gần như khóc: “Xong rồi.”

Vương Dần chạy tới sát cạnh tôi. Hắn cảnh giác nhìn tôi quát hỏi: “Mày định chơi trò bắn gì thế?”

Tôi bỗng nhiên liếc mắt thấy cái túi trong tay anh ta – đây là cung mà Bàng Vạn Xuân chuẩn bị cho Hoa Vinh, tôi nhanh chóng móc ra hộp bánh quy, duỗi tay ra nói: “Đưa cung cho tôi.”

Vương Dần nắm chặt cung, nói lớn: “Đùa hả, đương nhiên không đưa.”

Không còn thời gian nữa! Hiện tại dù cho các hảo hán đồng loạt lao lên bắt Vương Dần rồi đoạt cung cũng không kịp nữa rồi. Nửa thân trên Tú Tú đã vượt lên đỉnh núi, một mũi tên bật sát qua mặt cô ấy, lưu lại một mọt máu trên khuôn mặt xinh đẹp...

Tôi bất chấp hết thả đưa nửa cái bánh quy của Hoa Vinh ra để trước mặt Vương Dần, nói lớn: “Dám ăn không?”

Lúc này Vương Dần dù nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới tôi lại hỏi hắn một vấn đề biến thái đến vậy. Hắn ném bánh quy vào miệng, nhai hai cái nuốt luôn, cười lạnh: “Ông sợ mày sao?” Nhưng còn chưa nói xong, hắn

bồng cầm cung trong tay giơ lên đỉnh đầu, tư thế lấp tên khai cung, Vương Dần cũng sững sốt sợ run người. Dường như thân thể không phải do hấn ta khống chế. Hấn ta trừng tôi: “Mày cho ông ăn cái đệt gì thế?”

Tôi không có thời giờ trả lời, nhét một bó tên vào tay hấn nói: “Cũng không muốn tai nạn chết người phải không?” Tôi vỗ mạnh vào lưng hấn: “Phụ thuộc xem mày làm thế nào.”

Lúc này Tú Tú đã bò lên đỉnh núi, không ngoài dự liệu của tôi, cô ấy nhảy bật lên đứng trước mặt Hoa Vinh, dùng thân thể che cho thằng nhóc...

Tôi không kêu thảm cũng không che mắt, mà chậm rãi xoay người qua chỗ khác, chột nghe tiếng dây cung vang lên sau lưng --

So với tôi chậm một bước, các hảo hán theo tôi cùng Vương Dần đều lộ rõ vẻ kinh ngạc, khi tôi dựa vào vẻ mặt bọn họ phán đoán Tú Tú không có việc gì mới dứt khoát quay lại nhìn.

...Vương Dần vừa nhận được tiền từ tôi rất thuần thục cài tên kéo cung, trước mặt anh ta chỉ vài giây trước là một màn – Tú Tú nhào lên che cho Hoa Vinh, mà Bàn Vạn Xuân không kịp dừng tay. Một tổ tiểu liên hoàn hai mũi tên bắn thẳng đối diện. Vương Dần dùng ngón út cùng áp út kéo cung, đang đang bắn ra hai mũi tên. Tên như hỏa tiễn trải qua các chuyên gia tính toán chính xác, chuẩn xác bắn trúng và chặn lại tên của Bàn Vạn Xuân trên không, phát ra tiếng vang sắc nhọn. Sau đó, vài mảnh tiền đứt gãy rơi trên mặt đất.

Chúng tôi lúc này cơ hồ đều đứng ở chân núi, Bàn Vạn Xuân cùng Hoa Vinh cũng không nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì. Bàn Vạn Xuân thấy tên của mình bỗng dưng gãy, sững sốt, mà Tú Tú xuất hiện hoàn toàn làm Hoa Vinh chết sững. Tú Tú nhào lên trước mặt, cậu ta chỉ biết tiếng cung phía đối diện vang lên, mặt cũng tái đi. Cũng không để ý Tú Tú có bị thương hay không, không chút do dự rút ra 5 mũi tên cuối cùng, giương cung lên.

Vì Tú Tú ngăn cản trước nên cậu ta tay vòng qua lưng cô ấy, nghiêng người kéo cung. Thi triển liên châu tiễn bắn liền 5 tiễn về phía đối diện. 5 mũi tên tạo thành hình ngũ giác phân biệt bắn về trán cùng tứ chi của Bàn Vạn Xuân. Hoa Vinh mắt đỏ lên bất chấp tất cả, hiện tại chỉ có mạng của đối phương mới ngăn cản được cậu ta kéo cung.

Bàn Vạn Xuân còn chưa tỉnh táo lại không hiểu gì, vô thức dùng nốt vài tên cuối cùng bắn lung tung ....

Chuyện này vui lớn rồi, đầy trời loạn tiễn, Vương Dần hét lên, liên tục kéo cung bắn tên, như máy phóng rốc két, vừa nhanh vừa chuẩn, mỗi một tên đều bắn trúng một mũi loạn tiễn, tiếng binh binh bang bang liên tục, tia lửa khắp nơi. Xa xa nhìn lại như là khói lửa ngập trời.....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 90: Roi Da Được Chưa?

Tôi nhớ rõ khi còn bé đài truyền hình có đưa tin tức về chiến tranh vùng vịnh, hai bên liều mạng nã pháo, có rất nhiều thứ tôi cũng chả thể biết tên nhưng cứ gọi là pháo đi. Ánh sáng lập lòe theo đường vòng cung chậm rãi bắn lên trên không, rất là vô hại.

Sau đó chúng tôi đều biết tới hai cái tên mới: Phi mao thối cùng ái quốc giả, nhưng lại biết phi mao thối lại không thắng nổi ái quốc giả.(1)

Hiện tại cũng như thế, ba người như đã trải qua vô số lần suy diễn, ba luồng mũi tên tập hợp trên không bộc phát ra tia lửa chói sáng, chiếu xuống chân núi một trời toàn màu đỏ, so với ái quốc giả chặn lại phi mao thối chỉ có hơn chứ không có kém.

Bàng Vạn Xuân cùng Hoa Vinh đều vô thức sờ vào ống tên. Sờ soạng thấy trống không, lúc này thời gian đếm ngược cũng về không, điểm sáng trên thân thể hai người đều tắt ngúm....

Các hảo hán ở dưới chân núi gọi lớn, Bàng Vạn Xuân không hiểu nhìn quanh, hỏi: “Chuyện gì?”

Vương Dân kéo cung, vẫn chưa thấy đã, liên tục bắn tên về phía vách núi đối diện xếp thành chữ “W” thật to. Sau đó mới nhìn lại cung trong tay, vui vẻ nói: “I’m winner.” (Cái này thiếu text nên chém)

Tôi nói: “Đừng tự sướng, trải nghiệm khoái cảm liên châu tiền của Hoa Vinh huynh đệ bọn anh chưa?”

Vương Dân nói: “Ý gì vậy?”

Tôi cười he he: “Tự nghĩ đi - anh hy vọng chú có não và có thể giữ bí mật này.”

Vương Dân suy nghĩ một chút, lập tức nói: “Bánh quy mà cho tao ăn có dị thường hả?”

Tôi không trả lời trực tiếp, cầm một cái bánh chưa dùng tách ra làm đôi, đưa một nửa cho hắn: “Ăn chứ?”

Vương Dân dường như đã đoán được điểm mấu chốt trong đó, lắc đầu như trống bỏi: “Không ăn.”

Bàng Vạn Xuân xách cung xuống núi, vẫn không hiểu gì cả. Hắn ta thấy Vương Dân cầm cung hỏi: “Mấy tiền cuối cùng là anh bắn hả?” Rồi quay lại nhìn màn hình của mình, thấy trên đó có số to “370”, ít hơn 35 điểm so với Hoa Vinh. Bàng Vạn Xuân ngẩng đầu nhìn Hoa Vinh, không phục: “Tìm thời gian khác lại so tài.”

Vương Dân đấm hắn ta một quyền rồi nói: “So cái gì nữa, mà thua rồi.”

Bàng Vạn Xuân bất mãn: “Mày điên hả, vì sao phá đám - không ngờ tiền pháp của mày cũng rất giỏi nha.”

Vương Dân nói: “Mày không phát hiện có người ở phía đối diện sao?”

“Sao?” Bàng Vạn Xuân móc ra một lọ “nhuận khiết Traphaco”, nhỏ vào mắt vài giọt. Rồi nhìn qua đối diện, lúc này mới thấy Tú Tú đứng bên cạnh Hoa Vinh, giật mình: “Thảo nào mà không thấy mấy cái đèn sáng...”

Chúng tôi vã mồ hôi hột, hiện tại chúng tôi mới biết nguyên lai Bàn Vạn Xuân bị cận thị.

Hoa Vinh lẳng lẳng ôm Tú Tú, ai cũng không biết họ đang nói gì....

Các hảo hán cũng xông tới, vẻ mặt ngượng ngùng, vì vừa rồi dù sao cũng là Vương Dần cứu mạng Tú Tú. Hai bên đời trước có oán, đời này có ân, không biết sống chung kiểu gì đây.

Trong lòng tôi hiểu rõ, chuyện hôm nay dù sao cũng phải cảm ơn Vương Dần, mặc dù tiền pháp anh ta dùng cứu người là của Hoa Vinh nhưng ít ra nói rõ người này tâm địa không xấu. Hai tên đầu là vì cứu Tú Tú, điều khó là trong lúc song phương đối xạ anh ta cũng bắn hạ cả tên của Bàn Vạn Xuân.

Kỳ thật Bát đại thiên vương cùng Võ Tòng đều giống nhau, đời trước không nói tới, đời này đã yên bình sống được 30 năm. Hơn nữa cũng không phải Rambo, càng không phải 007, dù sao cũng là công nhân bình thường, cũng không thể coi rẻ nhân mạng.

Hoa Vinh đưa Tú Tú xuống núi, mắt hai người đều đỏ. Hoa Vinh lau mắt ôm quyền: “Vừa rồi huynh đệ nào trượng nghĩa ra tay? Xin nhận một bái của Hoa Vinh.”

Các hảo hán dù không tự nhiên, nhưng cuối cùng không thể nói dối, đều chỉ vào Vương Dần, Hoa Vinh sững sốt. Nhưng vì đã nói trước nên cúi người hành lễ bái Vương Dần: “Tôi vẫn nghĩ có cao nhân khác, nguyên lai là Vương thượng thư thâm tàng bất lộ, Hoa mỗ kính lễ.”

Bàn Vạn Xuân nói: “Đúng thế, tôi cũng không nhìn ra tiền pháp của lão Vương cao thế, nếu tính ra, còn mạnh hơn tôi gấp trăm lần.” Kỳ thật tôi cũng nhìn ra. Hắn ta cùng Hoa Vinh đều có tuyệt kỹ của riêng mình, cuối cùng vẫn là bên tám lạng người nửa cân. Hắn ta nói vậy chỉ là muốn đề cao huynh đệ của mình thôi. Ý tứ nói Vương Dần mạnh hơn ta gấp trăm lần,

Hoa Vinh dù tự xưng có thể thắng ta nhưng cũng không bằng huynh đệ của ta.

Nhưng Vương Dần lại hiểu rõ, anh ta nghe Bàn Vạn Xuân nói thế, trừng mắt nhìn lại. Sau đó đỏ mặt đáp lễ lại Hoa Vinh, nói tự đáy lòng: “Tiểu Lý Quảng danh bất hư truyền, hôm nay tôi đã được kiến thức rồi.” Chính xác, vừa rồi nhìn bộ dạng rầm thối của hăn hăn là chơi vui quên trời đất, nghiện làm thần tiên thủ rồi, tận sâu trong đáy lòng đã bội phục tiên pháp của Hoa Vinh.

Mọi người thấy Vương Dần bình thường ngạo mạn hôm nay lại vô cùng khách khí với Hoa Vinh, lại biết đỏ mặt, đều nghĩ ác độc: “Chẳng lẽ thắng nhãi này có ý xấu với Hoa Vinh? Nghĩ thế, lại nhìn Tú Tú cũng nghĩ: Gặp tình địch thế này xem như em đen đui....”

Tú Tú rúc vào lòng Hoa Vinh, mở to mắt ra lần lượt nhìn bọn tôi, tựa hồ như lúc mới quen. Hoa Vinh nói: “Các vị ca ca, em đã nói tất cả với Tú Tú rồi.”

Tôi kinh hãi, các hảo hán lại đồng thanh nói: “Đó là chuyện nên làm.”

Tôi rốt cuộc có cơ hội để hỏi Tú Tú vấn đề vẫn băn khoăn: “Tú Tú, em thích cậu thanh niên văn nghệ Nhiễm Đông Dạ hay là tên liều mạng Hoa Vinh?”

Tú Tú cười hạnh phúc: “Chẳng phải em đã nói rồi sao, mặc kệ là dạng gì em cũng thích.”

Tôi hỏi: “Thích cái nào hơn?”

Tú Tú ôm chặt Hoa Vinh: “Tên liều mạng.”

Mọi người đều cười.

Hoa Vinh nhìn lướt qua màn hình, tiện tay tắt đi nói: “Bàng huynh, trận so tài hôm nay coi là hòa, thế nào?”

Bàng Vạn Xuân nói: “Thua là thua, thắng là thắng, tôi ít điểm hơn cậu là tôi thua.”

Hoa Vinh nói: “Nhưng mà anh lại thừa lại nhiều tên hơn tôi.”

Bàng Vạn Xuân cười nói: “Bắn không trúng cậu thì cũng vô dụng, kỳ thật nếu cậu không có thói quen bắn liên châu tiền, lúc cuối cùng, bằng thể lực cùng sự nhanh nhẹn của cậu có thể thắng tôi rồi.”

Hoa Vinh xua tay: “Chúng ta hết thấy đều bắn, trên chiến trường nếu đồng thời bắn tên, thật sự anh nhanh hơn tôi ba phần.”

Hai người vừa trải qua một hồi quyết chiến sinh tử, chính thức kính trọng đối phương, lúc này lại khách khí rồi.

Vương Dần cùng Phương Trấn Giang đều là người nôn nóng, thấy hai người đưa đẩy, đều quát lên: “Tính hòa là xong rồi, nói nhiều thế làm gì?” Hai người liếc nhìn nhau, đều hừ lạnh. Vương Dần hỏi Phương Trấn Giang: “Mày nhớ ra mày là ai chưa?”

Phương Trấn Giang nói: “Cho dù không nhớ ra tao cũng không sợ đánh thêm trận nữa với mày.”

Vương Dần hừ lạnh nói: “Tao không làm khó mày nữa.”

Hai người xoay lưng, ai cũng chẳng để ý tới đối phương, cuối cùng vẫn là Vương Dần không nhịn được hỏi Phương Trấn Giang: “Mày kết hôn chưa?”

“...Chưa. Còn mày?”

“Tao có con rồi, đã 3 tuổi rồi á...”

Bàng Vạn Xuân vừa thu dọn đồ vừa nói với Bảo Kim: “Huynh đệ, hôm nào mời chú uống rượu.”

Bảo Kim: “Chẳng phải lão không uống được rượu hả?”

Bàng Vạn Xuân: “Cũng không có cách nào khác. Ai kêu đời trước chú không thể uống rượu? Đời này không nhậu một trận thực sự xin lỗi chút duyên phận này à.”

Đến tận lúc này, trận so đấu thứ ba giữa Lương Sơn cùng Bát đại thiên vương đã kết thúc với kết quả hòa. Chuyện ngoài ý muốn lần này khiến cừu hận giữa các hảo hán cùng Vương Dần mấy người đã giảm bớt. Đường nhiên, mấy người như Trương Thanh cùng Lê Thiên, Lý Vân cùng Vương Dần thì địch ý không dễ hóa giải như vậy.

Lúc xuống núi Vương Dần lại cầm cung, nghĩ lại lúc bắn chữ 'w' nên bắn thêm chữ 'y' sẽ thành tên viết tắt của anh ta. Nhưng giờ đã sớm hết 10 phút. Lực tay Vương Dần vẫn đủ, nhưng vì cách quá xa, chữ 'y' chả thấy mà nó giống chữ 'c'....

Cho tới bây giờ, ân oán cùng Bát đại thiên vương xem như đã kết thúc, Vương Dần mấy người lúc ra đi chưa nói trận tiếp theo diễn ra ở đâu, ngoại trừ dạ hành nhân thần bí, trận doanh của bọn họ dường như tôi đã gặp qua cả.

Tôi thật sự không muốn có liên quan gì tới Bát đại thiên vương nữa. Ba trận đấu, không có trận nào là không phải liều mạng. Nhất là trận vừa xong, đối phương hiện tại lại im lặng, hẳn là đi thu gom những thiên vương còn lại.

Tôi hỏi Bảo Kim: “Bát đại thiên vương các anh bản sự thế nào?”

Bảo Kim nói: “Mỗi người mỗi vẻ, cũng không ai kém ai bao nhiêu.”

Tôi đau đầu: “Chẳng phải anh rất thân Bàng Vạn Xuân sao? Anh hỏi anh ấy xem anh ấy ở đâu, tôi cùng với tên đối đầu nói chuyện cái, cứ thế này thì thật đau đầu à.”

Bảo Kim cười he he: “Chú muốn lão Bàng làm nội ứng cho chú để úp trợn ồ sao? Chú đừng có mơ, bọn anh tám người dù không cùng đường, nhưng cũng không phải người như thế -- hơn nữa, anh dường như cũng không phải người bên phe chú nha.”

Tôi nói nhỏ: “Bạch nhãn lang.” (2)

Bảo Kim cười ha hả: “Bất qua anh là người thế nào chú cũng hiểu đấy, luôn luôn chủ trương bỏ qua mấy cái chuyện trần tục. Đời trước là đời trước, anh cũng không hy vọng Bát đại thiên vương bọn anh bị tụt lại đầy đủ ở thế kỷ 21. Nhưng chuyện này anh không quản nổi, không chừng kẻ đối đầu kia đã tìm được bốn vị còn lại rồi ấy chứ? Tiểu Cường, chú nếu muốn tìm lối thoát thì chỉ có một biện pháp thôi.”

“Biện pháp nào?”

Bảo Kim nói rất trịnh trọng: “Tìm Phương Tịch.”

Tôi nói: “Anh ấy nhất định lại có thể dẫn dắt các anh tới con đường chết hả?” Tôi nghe nói qua một câu là: “Không sợ địch nhân như mãnh hổ, chỉ sợ bạn hữu xuân (ngu) như heo”, chẳng lẽ trong mắt Bảo Kim thì Phương Tịch thật là một quan chỉ huy nát bét, vụt đi tới vậy?

Bảo Kim trừng tôi: “Phương đại ca anh hùng hiệp nghĩa lòng dạ rộng lượng. Nếu anh ấy gặp mọi người tuyệt không dẫn người lằng nhằng chuyện một nghìn năm trước, chỉ cần anh ấy nói một câu, tám người bọn anh dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không nhú mảy.”

Tôi nói: “Ý của anh là để tôi đi tìm Phương Tịch rồi để anh ta đứng ra làm người hòa giải hả?”

Bảo Kim gật đầu cái rụp.

Lúc anh ta nói tới Phương Tịch, mấy người đi bên đều nghe thấy, lạnh lùng nhìn lại. Lúc này Trương Thanh thông thả nói: “Phương Tịch có tốt như mày nói hay không trước tiên không tranh luận, tao hỏi mày, làm sao tìm được hẳn?”

Tôi chẳng sốt, đúng vậy, đi đâu tìm Phương Tịch đây? Phương Tịch cũng có sự khác biệt nha, cửa hàng trang sức, cửa hàng bán sex toy đều không có thứ ấy - Phương Tịch không có. Roi da được không?

Các hảo hán xung quanh lập tức phân rõ giới tuyến với Bảo Kim, cũng không để ý tới anh ta nữa.

Ngô Dụng đột nhiên hỏi Phương Trấn Giang: “Võ Tòng huynh đệ, chú nghĩ lại xem lúc nào và ở địa phương nào chú khôi phục công phu?”

Mọi người mắt sáng lên, trước việc này mọi người đều lấy làm kỳ lạ hoặc khẳng định có quan hệ tới kẻ đối đầu với bọn tôi. Nhưng là trước kia mọi người đều xem nhẹ đầu mối này, trận chiến hôm nay làm mọi người vô cùng xúc động, các hảo hán cũng không sợ lại có mấy thiên vương xuất hiện, nhưng bọn họ cũng muốn ném đá dò đường. Ý của tôi đơn giản hơn, là muốn ngăn cản trò chơi biến thái này.

Phương Trấn Giang trải qua tràng cảnh Hoa - Bàng đối chiến, biết lúc này không phải chuyện đùa. Anh ta ngồi tại chỗ suy nghĩ một lúc, bất đắc dĩ nói: “Thật khó nói, tôi cho tới giờ không cảm giác có gì đặc biệt, đột nhiên có võ công thôi.”

Ngô Dụng nói: “Vậy chú ngẫm lại xem, lần đánh nhau cách đây lâu nhất là khi nào - chính là dựa một mình chú ấy?”

Phương Trấn Giang nói: “Hình như là hai tháng trước.”

“Khi đó chú đang làm việc ở đâu?”

Phương Trấn Giang cười nói: “Người như bọn tôi, thường thường một ngày chạy làm vài chỗ mà.”

Tôi bỗng có sáng kiến: “Núi Xuân Không thì sao, cậu trước kia có đi qua núi Xuân Không không?”

“Núi Xuân Không ?”

Tôi nói: “Nơi đó tất cả đều là biệt thự lớn đó.”

Phương Trấn Giang vừa nghe tới hai chữ biệt thự, mắt sáng lên nói: “Anh nói thế tôi nhớ ra rồi, tôi có qua đó làm, hơn nữa chỉ có một nhà.”

oOo

1. Chắc mọi người đều hiểu ở đây Phi Mao Thối là Irac còn ái quốc giả là America chứ nhỉ.

2. Ăn cây táo rào cây sung

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 91: Đông Phương Bất Bại

Phương Trấn Giang nói vậy, tôi kích động kéo anh ta lại: “Anh ngẫm lại xem có phải từ hôm đó đánh nhau rất giỏi không?”

Phương Trấn Giang nói: “Cũng không thể xác định, chúng tôi là nhân viên vận chuyển chứ không phải võ sĩ, sao có thể mỗi ngày đánh nhau chứ?”

Ngô Dụng nói: “Chú không cần nghĩ quá xa, từ khi rời khỏi biệt thự đó chú đánh nhau đã từng thua trận nào chưa?”

Phương Trấn Giang nhớ lại, lắc đầu.

Ngô Dụng nói: “Biệt thự ở đó là người có tiền mới ở, họ thuê các chú làm gì?”

Phương Trấn Giang nói: “Có vẻ như mới chuyển nhà tới, chúng tôi chuyển hai xe đá cẩm thạch vào trong, nói là muốn điêu khắc 12 bình phong nhỏ, sau đó còn một đồng dụng cụ, hôm đó mỗi người kiếm được 200 tệ tiền công, nói là tiền phát bổ sung khoản xe cộ.”

Lâm Xung nói: “Vậy chủ nhà họ gì?”

Phương Trấn Giang nói: “Cũng không nhớ rõ.”

Hạng Vũ bỗng đứng lên -- lập tức huých đầu vào Phương Trấn Giang, anh ấy vừa xoa đầu vừa nói: “Việc này không nên để chậm, chẳng bằng

chúng ta tối nay tới do thám thực hư?” Anh ấy hỏi Phương Trấn Giang: “Huynh đệ, chỗ đó ở đâu?”

Phương Trấn Giang xua tay liên tục: “Các anh đừng hỏi tôi, khi làm việc tôi luôn uống thêm ít rượu, chẳng nhớ nổi gì, các anh muốn hỏi thì tôi tìm người để các anh hỏi.”

Mọi người đều kêu lên: “Ai?”

Phương Trấn Giang cười nói: “Việc này các anh cứ tìm lão Vương, anh ấy là thủ lĩnh của bọn tôi, mỗi ngày đi đâu làm gì anh ấy đều ghi vào sổ, tiền công cũng là do anh ấy tính toán.”

Bảo Kim nói; “Xem ra người này rất có uy tín nhỉ?” Lão Vương chính là người thợ khuôn vác nói đùa mình là Phương Tịch bị anh ấy tát cho một cái, vì chuyện này Phương Trấn Giang cùng Bảo Kim đã xích mích một trận, giờ còn chưa giải quyết xong.

Có người hỏi: “Làm sao tìm lão Vương?”

Phương Trấn Giang nói: “Chờ ngày mai, nhà anh ấy xa đây lắm.”

Các hảo hán nhìn nhau, Hạng Vũ bỗng nói với Bảo Kim: “Mày không ngầm báo cho Bàng Vạn Xuân chứ?” Đây đúng là điều các hảo hán lo lắng, hiện tại trực tiếp bị Hạng Vũ hỏi ra.

Bảo Kim đỏ mặt: “Mày cũng quá coi thường tao, tao nói rồi không giúp bên nào, đã nói được thì làm được, nếu bọn mày không tin, cứ xử lý tao luôn đi.”

Mọi người đều biết Bảo Kim là người thẳng thắn, lúc này chuyên viên hòa giải Ngô Dụng, Đới Tung mấy người đều cười nói: “He He, nói đùa thôi, sao có thể như vậy chứ...”

Mọi người không nói gì một lúc. Chợt nghe thấy tiếng đôi tình nhân thì thầm trong xe, nhìn lại là Hoa Vinh cùng Tú Tú đang nói chuyện.

Tú Tú đã biết chuyện Hoa Vinh cùng các hảo hán cũng không quá giật mình, đại khái là cô ấy đã ở bên một người sống thực vật nửa năm, sau đó nhìn thấy tình nhân vui sướng. Một cô gái khi hết lòng yêu một người đàn ông thì thật đáng sợ, tôi nghĩ có lẽ còn kinh khủng hơn cả Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài trong truyền thuyết – tôi cùng Bánh Bao cũng hơi giống thế, chẳng phải tôi cũng tiếp nhận khuôn mặt của cô ấy sao?

Tú Tú dường như căn bản không ý thức được ngoại trừ vài người tôi, Bảo Kim cùng Phương Trấn Giang, mấy người còn lại trong xe kỳ thật đều là ma quỷ -- nghĩ vậy tôi rét run.

Còn Hoa Vinh thì sau khi trải qua trận chiến này đã thần phục trước nhu tình của Tú Tú, hai người gắn bó keo sơn, không chịu rời nhau dù chỉ một lát.

Trương Thanh nhìn Hoa Vinh đang ngọt ngào trong tay tình nhân, tức tối nói: “Chẳng qua chỉ là có vợ thôi sao? Nó thật sự chung thủy mãi sao?”

Đồng Bình: “Ôm vợ thì gọi là thủy chung, mà không thủy chung thì gọi là phong lưu – Hoa Vinh thật tuyệt, vĩnh viễn thủy chung.”

Bảo Kim bỗng nhiên cảm khái thở dài: “Tôi cũng nên tìm bạn gái rồi.”

Tôi nói: “Bạn gái lúc trước của anh đâu?”

Bảo Kim tức bực: “Anh làm gì có.”

“Chẳng phải anh nói lúc anh đi học cũng đã từng yêu sao?”

Bảo Kim đỏ mặt: “Thầm mẩn thôi....”

....

Cả đêm chẳng nói chuyện gì, ngày thứ hai tôi cùng Hạng Vũ lại tới trường, các hảo hán đã tập hợp đầy đủ. Bảo Kim cũng ở trong hội, ngày hôm qua anh ấy muốn ngủ chung với Lâm Xung để tỏ ra mình không báo tin cho bọn Bàn Vạn Xuân nhưng Lâm Xung lại cự tuyệt. Sau đó anh ấy cứ gặp ai lại kêu muốn ngủ chung, cuối cùng Lữ Tuấn Nghĩa phải ra mặt biểu thị hoàn toàn tin tưởng thì Bảo Kim mới thôi. Bởi vì lúc đó Bảo Kim đã đi tới trước mặt Hồ Tam Nương muốn nói chuyện.....

Phương Trấn Giang ra ngoài tìm lão Vương. Bọn lão Vương lúc này đang làm mấy việc khổ lực tại trường Dục Tài, mỗi ngày như nhân viên cứ đúng giờ tới làm. Mặc dù rất tốn sức, nhưng ít ra cũng không phải vì đoạt việc mà đánh nhau, cũng vui thích làm việc.

Chỉ trong chốc lát, Phương Trấn Giang đi vào, lại nghe tiếng lão Vương nói: “Trấn Giang, chú sao tỏ vẻ thần bí thế...” Anh ta vừa vào thấy trong nhà đầy người đều trừng mắt nhìn mình, sợ hãi nhảy dựng lên, chân chờ đi chậm lại: “Là...là có biểu diễn ca kịch hả?”

Phương Trấn Giang nói: “Lão Vương đừng sợ, bọn họ chỉ hỏi anh vài chuyện thôi.”

Tôi kéo lão Vương tới trước mặt, đưa cho điều thuốc, nói: “Vương ca ngồi đi.”

Lão Vương nhận điều thuốc, ngồi xuống ghế, vô cùng cảnh giác nói: “Kêu tôi là lão Vương được rồi.”

Tôi nhắc mờng ngồi đối diện anh ta: “Hai tháng trước các anh có làm việc tại một căn biệt thự tại núi Xuân Không đúng không?”

“Đúng.”

Tôi nói: “Vậy chủ nhà họ gì?”

Lão Vương nói: “Chủ nhà họ gì tôi cũng không biết, chỉ biết biệt thự vừa được bán trao tay, chúng tôi làm việc cho chủ mới mua nhà.”

“Vậy chỗ đó có xảy ra chuyện gì không?”

Lão Vương ngạc nhiên nói: “Là sao?”

Tôi nghĩ chút rồi nói: “Các anh lưu lại đó bao lâu, ăn cơm ở đó không?”

Lão Vương nói: “Chỉ vài giờ, không ăn cơm, cậu cũng biết kẻ có tiền rất chú trọng tiểu tiết mà. Cho dù làm lâu ở đó thì cũng chỉ cho bọn tôi ra ngoài mua cơm ăn, không cho chúng tôi động tới bất cứ thứ gì ở đó.”

Trương Thanh nói: “Anh không nhớ nhầm chứ, nếu không móc bản ghi chép ra xem sao?”

Lão Vương cười nói: “Cũng không phải chuyện gì khó nhớ, móc ra làm gì? Hơn nữa tôi gần đây năm làm việc thì nơi đó có ấn tượng sâu sắc nhất - thực sự là giàu có nha, phòng khách lớn như rạp chiếu phim, lại cao, đúng, cao như rạp chiếu phim ấy.” Cuối cùng lão Vương bỗng cảnh giác nói: “Các anh hỏi cái này làm gì, chẳng lẽ có tâm tư đen tối? Các anh em, tôi cũng không khoái mấy khoản đó nha.”

Phương Trấn Giang nói: “Anh còn không tin em sao? Ôi chao, lão Vương ngày đó em uống nhiều không nhớ rõ, em hỏi anh, lúc em làm việc ở đó ngay cả chút nước cũng không uống sao?”

Lão Vương nói: “Chú hỏi cái này làm gì?”

Tôi ngắt lời: “Trúng độc thôi.”

Lão Vương kinh hãi nhìn lại hỏi Phương Trấn Giang: “Thật hả?”

Phương Trấn Giang mỉm cười nói: “Gần đúng, anh không phát hiện từ hôm đó em chưa từng thua trận đánh nhau nào sao?”

Lão Vương mù mờ nhìn bọn tôi, cuối cùng phì cười nói: “Các cậu sáng sớm gọi tôi lại vì chọc cười tôi hả?”

Phương Trấn Giang tỏ ra nghiêm túc: “Không phải đùa đâu, thật đó”.

Tôi cũng nghiêm trang nói: “Hiện tại chúng tôi hoài nghi nơi đó là hang ổ của một tổ chức phi pháp, chuyên nghiên cứu một loại thuốc có thể kích thích tiềm lực thân thể, nhưng loại thuốc này sẽ phá hư nghiêm trọng tuyến thận, cuối cùng người dùng dù thiên hạ vô địch nhưng cũng trở nên bất nam bất nữ -- đúng, giống như Đông Phương Bất Bại ấy.” Tôi lại nói: “Anh nói cho chúng tôi biết nơi đó Phương Trấn Giang có uống nước ở đó không thôi.”

Lão Vương mặc dù chỉ là công nhân, nhưng hiển nhiên vô cùng cơ trí, anh ta cười xua tay: “Các anh đừng chọc tôi, tôi sống bằng này tuổi...” Chợt anh ta lại nghĩ lại câu nói sau của tôi, kinh ngạc nói: “Cái gì, cậu nói là nước hả?”

Chúng tôi đều bị thu hút.

Lão Vương ngồi phịch xuống, nhìn qua Phương Trấn Giang, nói nhỏ: “Các anh nói thật đấy hả?”

Chúng tôi đồng loạt hỏi lại: “Làm sao?”

Lão Vương xoa tay nói: “Nói tới chuyện uống nước, tôi thật sự nghĩ lại một chuyện ngoài ý muốn, Trấn Giang, anh nói chú đừng nóng.”

Phương Trấn Giang cũng thấy kỳ quái hỏi: “Anh nói đi, em không nóng vội đâu.”

Lão Vương nói: “Ngày đó trời nóng, chú còn nhớ là bọn mình mới đưa đồ vào phòng khách thì chú cầm chén nước của người ta uống sạch không?”

Phương Trấn Giang vò đầu bứt tóc: “Hình như có chuyện đó.”

Lão Vương nói: “Hôm đó cũng quá khát, thừa dịp trong lúc không có ai, rót chén nước uống. Cái chén đó có lồng thủy tinh chụp mà, lúc ấy chúng ta có ba người trong phòng...”

Phương Trấn Giang nói: “Đúng vậy, không phải còn mấy người các anh sao, các anh sao không có chuyện gì?”

Lão Vương nói: “Chú nghe anh nói kỹ -- chúng ta thấy chén cũng chưa biết đã bao lâu người ta không dùng, trước tiên dùng nước tráng cái chén, đang chuẩn bị đổ đi thì chú vào...”

Phương Trấn Giang mắt trợn ngược mồm há hốc: “Em uống hả?”

Lão Vương đến lúc này nhớ lại vẫn buồn cười không nhịn được: “Chả thế thì sao, chú vừa vào đã chẳng chờ bọn anh cầm chén ực cái sạch sẽ.”

Tôi cùng Ngô Dụng liếc nhau, cùng hét lên: “Đúng nó chính hằm.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 92: Duyên, Tuyệt Không Thể Tả

Sự tình hiện tại càng ngày càng sáng tỏ, loại thuốc này đã được pha vào trong nước. Xem ra là mấy người Vương Dân, Lệ Thiên tụ tập lại một chỗ rồi đồng loạt uống nước. Bằng tiền tài quyền thế của kẻ đối đầu với tôi thì tập trung họ lại cũng không khó, sau đó là tiến hành giống như nghi thức uống nước thánh của một tổ chức tôn giáo, tiếp theo đó là bọn họ tìm chúng tôi liều mạng.

Bởi vì bọn họ không cẩn thận, để quên lại một chén nước đã dùng qua, mãi tới khi Phương Trấn Giang tới uống phải chén nước bọn họ đã dùng....

Bởi vì cũng chỉ có chút ít, dược lực không đủ, cho nên Phương Trấn Giang chỉ có được một thân võ công của Võ Tông mà không nhớ được thân thể chính thức của mình.

Ngô Dụng hỏi lão Vương: “Vậy anh còn tìm được nơi đó không?”

Lão Vương ngập ngừng nói: “Các anh... muốn làm gì?”

Tôi nói: “Đòi bồi thường! Làm hư hỏng thân người ta mà không cần bồi thường sao?”

Lão Vương giữ chặt tay Phương Trấn Giang, vẻ mặt áy náy: “Huynh đệ, thật xin lỗi, anh xem tuổi chú còn trẻ thế... nếu không anh nhường đứa cháu lớn của anh cho chú làm con thừa tự nhé?”

Phương Trấn Giang cười nói: “Anh đừng nghe anh ấy nói bậy, không có sao đâu.”

Ngô Dụng nói: “Lão ca, anh có thể dẫn bọn tôi tới đó không?”

Lão Vương bắt đầu gật đầu.

Tôi hỏi nhỏ Ngô Dụng: “Không cần bố trí trước một chút sao?”

Ngô Dụng nói: “Để lâu chắc sinh biến, chúng ta cứ tới đó rồi tùy hoàn cảnh hành sự.”

Hạng Vũ liên tục gật đầu khen ngợi: “Ngô quân sư thực hợp tính ta, có phải ông năm xưa từng bày mưu tính kế giúp ai tranh giành thiên hạ không?”

Ngô Dụng nghĩ nếu mình có thể giao thủ cùng Trương Lương, Hàn Tín thì sẽ thế nào, vẻ tưởng tượng say mê lộ rõ trên mặt.

Khi tôi thuê xe về thì mặt trời đã lên cao, cấp trên đã đáp ứng sẵn cho trường tôi 4 cái xe lớn, hiện tại chỉ là trường còn chưa xây xong, hơn nữa trước mắt còn chưa có lái xe. Tôi bỗng ý thức được, sau này cần thêm một ban cơ khí, hiện tại thì người biết lái xe nhiều hơn hẳn so với người biết cưỡi ngựa.

Tôi lái chiếc xe bánh mì của mình, lão Vương đi theo dẫn đường. Lão Vương vừa đi vừa hỏi này hỏi nọ, sợ bị liên đới trách nhiệm. Đây là một tiểu nhân vật đã lịch lãm hết thói đời, anh ta đương nhiên có thể nhìn ra lần này chúng tôi tới là không phải đi ăn cơm.

Núi Xuân Không tôi đã qua đó một lần. Ở trong đồng biệt thự đó, tôi có gặp được bà nội của Kim Thiếu Viêm, sau đó ma xui quỷ khiến có qua lại với Kim Thiếu Viêm, cuối cùng thì Kim Thiếu Viêm trở về, người với người duyên phận thực vi diệu.

Chúng tôi rẽ vào một con đường rời xa biệt thự nhà họ Kim, vừa mới đi được hơn 10 dặm, lão Vương đã thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói: “Tới rồi, là nhà này.”

“Xác định chứ?”

“Xác định. Nhà bình thường sẽ không khắc bạch hổ lên cửa. Có cần tôi đi gõ cửa không, không chừng bọn họ còn có nhớ chút ấn tượng về tôi?”

Tôi gật đầu với Ngô Dụng, Ngô Dụng biết đã tới nơi. Anh ấy mở xe lao ra ngoài, theo đó các hảo hán từ trên hai chiếc xe kia cũng lao xuống. Anh ấy nói: “Tính theo đơn vị xe, xe thứ nhất vọt vào không chế cục diện, xe thứ hai bố trí không chế xung quanh, không để bất kỳ ai trèo tường đào thoát - Thời Thiên đi mở cửa.”

Thời Thiên không chờ Ngô Dụng nói xong đã nhảy lên đầu tường, sau đó biến mất. Tất cả các hảo hán đều nóng lòng muốn thử. Lão Vương thấy cảnh này đều sắp phát khóc, anh ta sống chết kéo chặt Phương Trấn Giang nói: “Trấn Giang, bọn bạn của chú muốn làm gì vậy?”

Phương Trấn Giang vỗ vai anh ta an ủi: “Không có gì, bọn họ là thổ phỉ...”

Tôi nghĩ anh ta đại khái nói vậy là muốn nhắc tới bọn tôi cũng có ý trộm cắp. Lão Vương vừa nghe thấy đã ngồi phịch xuống, lẩm bẩm: “Hết rồi, hết rồi, mình là tông phạm rồi...”

Chợt nghe một tiếng két, cửa lớn mở ra. Đồng thời có tiếng chửi bậy truyền ra từ bên trong. Lệ Thiên, Vương Dần chạy tới như bay, Bàn Vạn Xuân vội vàng cầm cung. Các hảo hán lúc này không quản tới đơn dả độc đấu nữa, ào ạt lao lên, Vương Dần né Lý Quỳ đang đâm đầu đâm tới, đá lui Nguyễn Tiểu Nhị. Lâm Xung cùng Đồng Bình quần tới, hai đại cao thủ ra chiêu, Vương Dần luống cuống tay chân, Trương Thanh ném một viên gạch rồi lui lại mấy bước, sau đó mấy hảo hán vây kín chặt đè xuống đất.

Lệ Thiên bị Dương Chí, Nguyễn Tiểu Ngũ, Lý Vân mấy người tập kích chính diện, bất ngờ không kịp phong bị, bị Trương Thuận ung dung vòng ra sau đá vào chân ngã lăn ra đất - cũng tính như trả mỗi hận một tiền năm xưa.

Uy hiếp lớn nhất đương nhiên là Bàn Vạn Xuân, hẳn ta thấy Hoa Vinh lạnh nhạt cầm cung đứng nhìn, đợi khi hẳn ta cầm cung xong liền kéo cung bắn thẳng một mũi về phía Hoa Vinh. Hoa Vinh cũng không vội vàng, liên tục bắn hai mũi tên, mũi đầu đâm vào đầu mũi tên đang phóng tới, hai mũi tên chạm nhau đồng thời rơi xuống đất. Mũi thứ hai bắn thẳng về phía Bàn Vạn Xuân. Bàn Vạn Xuân dù lẹ tay, nhưng cũng không kịp bắn, “phách”, cung trong tay bị bắn gãy đôi, khoái tiễn cùng liên châu tiễn rớt cục phân ra cao thấp.

Lần này tôi không ngăn cản hành động của các hảo hán, thứ nhất là tôi khẳng định trong tình huống này bọn họ sẽ ra tay có chừng mực, thứ hai - tôi muốn gặp mặt trực tiếp đại đối đầu của tôi.

Tôi cầm một viên gạch, dẫn đầu vọt vào biệt thự. Từ đầu tới cuối không gặp phải sự chống cự nào, nơi này ngoại trừ mấy người Bàn Vạn Xuân thì chẳng còn ai nữa! Hạng Vũ đi sát theo tôi - nếu không phải có anh ấy, tôi cũng không dám lao vào đầu tiên. Anh ấy nhìn thoáng qua xung quanh, kêu lên: “Bên kia.”

Tôi nhìn qua, thấy trên bàn tại phòng khách có một viên thuốc màu lam như quả ô liu...

Tôi hỏi: “Người đâu?”

Hạng Vũ đoạt lấy viên thuốc cầm trong tay, vui mừng nói: “Người nào? Anh đến chỉ vì nó thôi.”

Lúc này các hảo hán cũng xông vào, Ngô Dụng nhìn đại sảnh trống không, nói với Hoa Vinh: “Kêu toàn bộ anh em bên ngoài đi vào lục soát.”

Hoa Vinh bắn một mũi tên ra ngoài cửa sổ, chốc lát sau các hảo hán mai phục bên ngoài khống chế dẫn bọn Vương Dần đi vào. Lữ Tuấn Nghĩa vừa muốn hạ lệnh lục soát, Ngô Dụng bỗng thở dài nói: “Không cần lục soát, người đã chạy mất.” Nói xong cầm một tờ giấy trên bàn đưa cho chúng tôi xem.”

Tôi cầm lấy nhìn qua, thấy trên đó có viết: “Kính báo Tiểu Cường cùng các anh hùng Lương Sơn, tôi đã đoán được việc hôm nay, cho nên đã đi trước một bước, thất lễ xin đừng trách. Bát đại thiên vương mặc các vị xử lý, nhưng là họ đã theo tôi lâu như thế, tôi cũng nợ bọn họ nhiều, tôi đã có nói lúc trước, bọn họ giúp tôi một là vì chấm dứt ân oán, hai là tôi sẽ giúp hồi sinh Phương Tịch. Hôm nay mọi việc đã xong, cũng tới lúc tôi nên thanh toán sòng phẳng với Bát đại thiên vương. Để lại cùng với bức thư là một viên thuốc giải canh Mạnh Bà, Phương Tịch ăn vào sẽ nhớ lại mọi chuyện kiếp trước....

Lâm Xung ở bên nhìn xem: “Thằng chó đó thật đáng ghét, cho dù để lại thuốc, nhưng không biết Phương Tịch ở đâu mà?”

Bảo Kim dính sát sau lưng tôi nhìn, lấy tay chỉ vào nói: “Xem phía dưới cùng có còn chữ nhỏ gì không?”

Tôi trợn mắt, dí giấy vào mặt anh ta nói: “Vậy anh xem đi.”

Bảo Kim nhìn mãi một lúc lâu chán nản nói: “Không còn.”

Tôi lại lật qua trang khác nói băng quơ: “Đương nhiên làm gì còn, nhưng còn trang thứ hai...”

Mọi người trầm mặc một lúc, sau đó hét lên giận dữ: “Độc dê.”

Lúc này đến cả bọn Vương Dần và Bàn Vạn Xuân đều nhìn tôi chăm chăm, tôi cười hì hì đọc nhỏ: “Phương Tịch hiện tại sống ở khu Đông Thủy thành phố ta ....”

Phương Trấn Giang ngắt lời: “Khu của....”

Chúng tôi không nói gì, đều nhìn anh ta... Phương Trấn Giang vội đặt hai tay lên ngực: “Cậu đọc tiếp đi, tôi không quấy rầy.”

Tôi lại đọc tiếp: “Phố Nam Tường nhà số 99...”

Phương Trấn Giang không nói gì chỉ vỗ đùi mình cái đét.

Tôi đọc nốt ba chữ cuối: “Vương Đức Chiêu.”

Tứ đại thiên vương đương trường lặng yên nhớ kỹ cái tên này, sau đó đồng loạt hét lên: “Đi tìm nào.”

Phương Trấn Giang giống như mông bị đốt nháy dựng lên, không nói gì, vẻ mặt không rõ là thống khổ hay vui sướng. Vương Dần dù sao cũng từng làm thượng thư, tư duy nhanh nhạy hơn người khác nhiều, hồ nghi hỏi: “Võ Tòng, chẳng lẽ mày biết Vương thủ lĩnh của bọn tao?”

“Vương Đức Chiêu -” Phương Trấn Giang vỗ bàn: “Chính là lão Vương.”

Bàng Vạn Xuân cùng Lệ Thiên mặc dù đều bị trối, lúc này đều không để ý hỏi luôn: “Đó là ai?”

Chỉ có Bảo Kim trợn tròn mắt mê man nói: “Không thể nào...”

Tôi như trút được gánh nặng: “Thế thì tốt lắm - anh ta còn hút của tôi vài điếu thuốc.”

Ngô Dụng nói: “Lão Vương đâu rồi, chẳng phải lão đi cùng cả bọn chúng ta sao?”

Ngoại trừ Bảo Kim, tam đại thiên vương vui mừng nói: “Thật hả?”

Lâm Xung nói: “Hồng rồi, vừa rồi không ai quản lão, cứ căn cứ theo cái lá gan của lão có lẽ sớm sợ run người, không chừng đã đi báo cảnh sát rồi.”

Đới Tung lao ra ngoài: “Tôi đi bắt lão lại.”

Vương Dần hét lên: “Mày dám động tới một sợi lông chân của Phương đại ca, tao không để yên cho mày đâu.”

Bảo Kim chạy vòng vòng quanh phòng, tựa như thằng bị bệnh thần kinh, lẩm bẩm: “Không thể nào, không thể là hăn, nhất định mình đang nằm mơ...”

Đổi đầu của tôi để lại viên thuốc, tôi nghĩ đây không có khả năng là thuốc giả, hiện tại thì vui rồi: Phương Tịch ở cùng Võ Tòng... Kiếp trước là tử địch, kiếp này là anh em tri âm; mà hai hôm trước tiểu đệ Đặng Nguyên Giác của lão còn tát lão ta một cái tát....”

Lúc này tôi vừa đi vừa suy nghĩ một mệnh đề: Duyên, tuyệt không thể tả.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 93: Địch Nhân Muôn Thuở

Không bao lâu sau, Đới Tung đẩy lão Vương đi vào. Lão Vương cúi đầu, tựa hồ như bị một anh lính trinh sát chụp lấy, vừa đi vừa nói không ngừng: “Các anh em, nói thật, các anh em không nên làm chuyện này, đây là chuyện mất đầu đấy...” Anh ta vừa vào cửa đã thấy bọn Vương Dần bị trói thành bánh tét, lập tức luống cuống, nhắm mắt lại kêu lên: “Tôi không thấy gì hết, các vị thả tôi ra thì tôi cũng chưa gặp qua các vị.”

Bọn Vương Dần kinh ngạc không hiểu gì cả, Lệ Thiên nói: “Đây căn bản không phải Phương đại ca.”

Bàng Vạn Xuân nói: “Bộ dạng chẳng chút giống tí nào.”

Phương Trấn Giang kéo Đới Tung sang bên, cười nói: “Lão Vương, thật không ngờ hai ta đời trước là oan gia đối đầu nha.”

Lão Vương thấy Phương Trấn Giang, hơi yên lòng, kêu lên: “Trấn Giang, các cậu muốn làm gì vậy?”

Phương Trấn Giang nói: “Muốn biết đời trước anh là ai?”

Lão Vương nói: “Đừng trêu chọc tôi, các cậu định làm gì tôi?”

Phương Trấn Giang để lão Vương ngồi lên ghế, với tay đưa cho lão tờ tin nhắn. Lão Vương nhìn một lúc không hiểu gì cả, ném trang giấy lên bàn nói: “Chữ nó nhận ra tôi, nhưng tôi không nhận ra nó.”

Phương Trấn Giang nói: “Anh ăn viên thuốc này vào thì hiểu cả thôi.”

Lão Vương buồn bã: “Các cậu cho tôi xài thuốc lắc hả?”

Chu Quý quát: “Sống chết lão rồi.”

Lão Vương dấm ngực khóc than: “Hay là các cậu cứ cho tôi một nhát cho nhanh đi.”

Phương Trấn Giang giữ chặt lão nói: “Lão Vương, anh ngẫm lại xem em có thể hại anh sao? Anh cứ ăn viên thuốc này vào thì sẽ hiểu được thôi.”

Lão Vương vẫn không hiểu: “Thật sự là nếu tôi uống thuốc thì các cậu thả tôi đi hả?”

Phương Trấn Giang nói: “Nếu lúc đó anh vẫn còn muốn rời đi thì bọn em cũng chẳng cản anh.”

Lão Vương đuổi tay nhắm mắt: “Thuốc đâu?”

Các hảo hán đều nhìn Hạng Vũ, Hạng Vũ vốn nắm chặt tay, ngồi nghe nguyên nhân hậu quả, giờ nhìn thấy ánh mắt bức thiết của tứ đại thiên vương, cuối cùng hít một hơi thật sâu, bình tĩnh đặt lại viên thuốc lên bàn, nói: “Tôi không cần thứ của người khác .”

Phương Trấn Giang cầm lấy viên thuốc đặt lên tay lão Vương. Lão Vương mang theo vẻ mặt dù chết cũng không sờn lòng, ném thẳng viên thuốc vào miệng. Bảo Kim vội vàng kêu lên: “Cần uống nước....”

Lão Vương cũng chẳng quản mọi người nói gì, cố nhai, ánh mắt kiên định. Huyệt thái dương bành ra hóp vào, lão nuốt xuống. Đứng lên chạy vọt ra cửa: “Tôi đi đây.”

Trương Thanh ấn lão Vương ngồi xuống, lão Vương vội la lên: “Các vị nói không giữ lời?”

Trương Thanh hỏi Lệ Thiên: “Sau bao lâu thì thuốc này có công hiệu?”

Lệ Thiên lắc đầu: “Chúng tôi đều pha vào nước rồi uống, uống vào là thấy công hiệu liền, nếu ăn thì hơi chậm hơn một chút.

Phương Trấn Giang an ủi lão Vương: “Chờ khi thuốc có tác dụng, bọn họ tự nhiên thả anh.”

Lão Vương khóc: “Các cậu muốn linh kiện gì trên người tôi thì cứ lấy đi, lưu cho tôi cái mạng là được.”

Không một ai nói gì cả, một khoảng thời gian trầm mặc qua đi, mọi người lúc thì nhìn tứ đại thiên vương, lúc lại quay ra nhìn lão Vương. Đều là chuyển thế cả, nhưng cơ hồ hình dạng tứ đại thiên vương chẳng thay đổi, tính tình cũng đại bộ phận giữ lại. Nhưng xem lại lão Vương, nói lão là Phương Tịch, các hảo hán đều lắc đầu. Có một địch nhân như thế cũng chẳng phải chuyện vinh quang gì. Chúng tôi sợ nhất là lát nữa lão Vương biến thành Trương Tam Lý Tứ của trăm năm trước (nhân vật tôm tép). Nhưng ngẫm lại thì không có lý nào như thế, kẻ đối đầu của chúng tôi lưu lại một viên thuốc quý giá như thế chỉ để hồi sinh một tên tép riu, chẳng lẽ để chơi đùa bọn tôi sao?

Lão Vương cúi đầu ủ rũ, ngồi yên tại chỗ. Đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên, lại qua vài phút, Trương Thanh nóng nảy tát lão một cái: “Nhớ chưa?”

Lão Vương không hiểu ngẩng đầu lên hỏi lại: “Các cậu muốn tôi nói cái gì?”

Trương Thanh nói: “Các anh nói xem, liệu có phải thằng chóa này nó nhớ lại nhưng sợ chúng ta giết nên giả ngu không?”

Bảo Kim tức giận: “Nói láo!” Sau đó Bảo Kim đang lúc tức giận nắm cổ áo lão Vương nhắc lên, quát: “Mày rốt cục là ai?”

Mấy người Vương Dần cùng hét lên: “Dừng tay.”

Bảo Kim ủ rũ thở dài, thả lão Vương về chỗ cũ.

Mọi người cứ thế vây quanh lão Vương, lại trầm mặc gần 5 phút. Cơ hồ bắt đầu có người gật gà gật gù, đúng lúc này lão Vương chợt đứng lên, tiện chân đạp cho Bảo Kim đang buồn chán thất thần một phát, chửi: “Ông nói ông là Phương Tịch rồi mà, mày còn tát ông một cái.”

Bảo Kim bị đạp lão đảo, mặt biến sắc: “Phương đại ca hả?”

Cùng lúc đó bọn Vương Dần cũng kinh ngạc nhảy cẫng lên: “Đại ca, thật sự là đại ca sao?”

Lão Vương vẫn là lão Vương, thậm chí ngay cả thanh âm cũng chẳng biến đổi, nhưng ai cũng cảm giác được: Anh ta khác hẳn với vừa rồi, là một người hoàn toàn khác....

Dáng đứng thẳng tràn đầy khí thế, trên mặt vẫn đầy nếp nhăn vì nhiều năm làm công việc khổ lực. Nhưng con mắt lộ rõ vẻ tinh tế cùng cơ trí, lúc nói chuyện thường vênh mặt hất hàm sai khiến - đúng, đúng, chính là loại vương bát khí trong truyền thuyết.

Mọi người đang sững sốt chết lặng, lão Vương lại tiện chân đá đít Phương Trấn Giang một phát, cười nói: “Thằng chó Vĩ Tòng, ai bảo mày bắt ông.”

Phương Trấn Giang bị đá dở khóc dở cười, che miệng chạy vài bước, lão Vương lại đạp Bảo Kim: “Thằng hòa thượng họ Đặng khốn kiếp, chuyện hôm trước éo nói, vừa rồi vẫn còn muốn đánh bố.”

Bảo Kim cũng không tránh, ngơ ngác nói: “Đại ca, thật sự là đại ca đã trở về sao?”

Lão Vương cười mắng: “Bố không trở về để tiếp tục ăn vả của mày à.” nói xong nhìn bốn phía, ôm quyền với các hảo hán: “Các vị, chúng ta lại gặp mặt...”

Lâm Xung trợn mắt nhìn lão Vương một lúc, chậm rãi nói: “Đúng là Phương Tịch.”

Vốn cừu nhân gặp mặt phải mặt đỏ tía tai, nhưng chuyện quá đột ngột, các hảo hán sững sốt nhìn lão Vương - Phương Tịch, chẳng ai nhớ tới việc phải lao lên đánh hội đồng.

Lư Tuấn Nghĩa bật thốt lên: “Phương Tịch, bọn tao tìm mày thật khổ à.”

Phương Tịch cười he he: “Tao trốn bọn mày cũng khổ bỏ mẹ.”

Lư Tuấn Nghĩa nói: “Là sao?”

Phương Tịch lần lượt nhìn đám thổ phỉ Lương Sơn, khẽ gật đầu nói: “Quả nhiên đến đủ cả -- kỳ thật tao cũng bị ghi sai sổ sinh tử bộ, vốn tao cũng có thể tiêu dao vĩnh trym đi chơi 1 năm rồi đi đầu thai.”

Lư Tuấn Nghĩa nói: “Vậy sao mày không đi?”

Phương Tịch mỉm cười: “Chẳng phải là tại vì bọn mày sao? Các vị, Phương Tịch tôi là ai các vị đều biết cả, tôi cũng không phải sợ các vị mới trực tiếp đầu thai, các vị sẽ không nói tôi da mặt dày chứ?”

Mặc dù là địch nhân, nhưng các hảo hán cũng phải gật đầu đồng ý.

Vương Dần : “Đại ca, vì sao?”

Phương Tịch nhìn Vương Dần: “Chú hỏi vì sao hả? Chúng ta vốn đều là dân cùng khổ, vì có thể ăn no bụng mới khởi nghĩa vũ trang, cũng là anh quá mê muội, cuối cùng muốn làm hoàng đế. Còn các vị --” Phương Tịch chỉ Lư Tuấn Nghĩa: “Các vị cũng chả khác mấy, chúng ta vốn cùng một

loại người thôi, kết quả cuối cùng là liều mạng cá chết lưới rách cho triều đình xem chờ hưởng lợi. Thật là xấu hổ, quả thực như một giấc mộng. Tôi hồn quy địa phủ thì vạn niệm đều tiêu, nhất tâm nghĩ muốn làm một người dân bình thường. Diêm Vương đáp ứng đặc cách cho tôi có thể chuyển sinh kiếp sau, ở kiếp này tôi được sống thêm 10 năm, nửa đời trước lao động cùng khổ, lúc cuối đời được hưởng vui vẻ hạnh phúc điền viên - tôi cũng không đi xa, các vị vừa làm loạn lên là tôi đã nhớ ra hết rồi.”

Tôi bắt đầu hiểu được vì cái gì Phương Tịch mất đi tất cả đặc điểm khi xưa, Sáu Lưu đã nói qua “cường nhân niệm” có thể khiến người chết giữ lại hình dáng cùng tính cách. Phương Tịch khi chết căn bản không hề bán khoản kiếp trước, cho nên vị anh hùng Phương Tịch kiếp trước chuyển thể thành một anh công nhân bình thường kiếp này.

Phương Tịch nói rất rõ ràng, các hảo hán nhìn nhau trầm mặc.

Phương Tịch nhìn bọn Vương Dần bị trói, thản nhiên nói: “Sao, các vị lại đánh nhau hả?” Nói xong tự đi qua cởi trói cho bọn Vương Dần, cất cao giọng: “Tôi cùng các huynh đệ của tôi ở đây, các vị muốn chém muốn giết cứ tùy tiện.”

Bảo Kim cất bước đi tới, nói lớn: “Còn có tôi.”

Hiện tại nếu muốn động thủ, bọn Phương Tịch chỉ có thể bó tay chịu trói. Lữ Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng trầm ngâm một lúc lâu, cũng chưa biết nên làm gì.

Không đợi tôi hòa giải, Phương Trấn Giang đã đứng giữa hai bên nói: “Các vị ca ca Lương Sơn, đệ mặc dù cũng không thể khôi phục trí nhớ, nhờ các vị vẫn coi đệ như huynh đệ, đệ muốn nói đôi lời. Là Phương Tịch hay là Lão Vương cũng được, đệ chỉ biết đời này anh ấy đối với đệ như anh em ruột thịt, nói trắng ra là ân oán giữa chúng ta đều là chuyện kiếp trước, vì sao không thể nhìn thoáng một chút?”

Trương Thanh lạnh lùng nói lại: “Người không biết mình là ai không có tư cách nói lời này.”

Phương Trấn Giang không để ý tới anh ta, quay đầu lại nói với Phương Tịch: “Em kiếp trước bắt anh thật hả?”

Phương Tịch cười gật đầu: “Kiếp trước trên chiến trường, kiếp này trên bàn nhậu, anh với chú thật sự là có duyên.”

Lư Tuấn Nghĩa rốt cục cũng bước ra từ đám đông nói: “Phương Tịch, anh đã không muốn đấu, lại đã đầu thai chuyển thế. Lương Sơn chúng tôi nếu cứ quẩn lấy đánh đấm thì có vẻ chúng tôi hẹp hòi. Thủ hạ của anh đã cùng chúng tôi giải quyết ân oán, từ giờ trở đi, giữa tôi và anh coi như xí xóa. Đời này chúng ta không tiếp tục có liên quan, kiếp sau tiếp tục làm địch nhân.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 94: Âm Thất

Lư Tuấn Nghĩa nói thế, các hảo hán đều thoải mái, tôi có chút bội phục lão Lư. Hà Bắc Ngọc Kỳ Lân quả nhiên lỗi lạc, bình thường thì có chút lễ mễ, nhưng lúc mấu chốt, hảo hán vẫn là hảo hán.

Phương Tịch cũng cười nói: “Nói hay! Kiếp sau vẫn tiếp tục làm địch nhân.” Nói xong anh ấy vẫy tay với tứ đại thiên vương: “Đi thôi các anh em, sau này có thời gian uống rượu, chúng ta coi như bạn bè.”

Vương Dân nói: “Đại ca, anh thì sao?”

Phương Tịch: “Anh vẫn là anh - Vương Đức Chiêu.” Phương Tịch cười với tôi: “Tiêu chủ nhiệm, anh đã nói muốn thu lưu bọn tôi. Anh em bọn tôi còn biết làm nghề mộc, sau này bàn ghế trong trường cứ để bọn tôi.”

Tôi vội nói: “Vậy thì quá tuyệt rồi.”

Lệ Thiên nói: “Đại ca, để bọn em đi chung với anh, nói chuyện thêm một lúc nữa.”

Phương Tịch nhìn anh ấy hỏi ngược lại: “Chú còn đánh vợ không? Anh nhớ hai cô vợ bé của chú trước kia mỗi ngày bị chú đánh cho vô số vết bầm tím.”

Lệ Thiên lập tức xì mặt: “Đánh vợ? Cô ấy không đánh em đã là may lắm rồi, ngày thường ngoại trừ tiền xe, mỗi ngày em chỉ được cho có 3 NDT tiền tiêu vặt.”

Phương Tịch cùng tam đại thiên vương đều cười ha hả, nói: “Báo ứng!”. Các hảo hán đều phì cười.

Bàng Văn Xuân thở dài: “Vẫn là kiếp trước sống sướng, thấy thằng nào ngứa mắt là quất cho một trận, giờ thì ngon rồi. Con mẹ nó, giờ thì để làm trưởng phòng em phải đút lót cấp trên hơn 1 vạn.”

Vương Dần ngồi trên sàn nói: “Nói thế tôi còn sướng chán, mặc dù thường ngày đưa hàng đi Tân Cương với cao nguyên có chút mệt mỏi, nhưng không ai khiến tôi bức bối.”

Bảo Kim: “Chẳng phải còn có bọn cướp với chó vàng (cái này là chế, đúng ra là CSGT) làm khó sao?”

Vương Dần đưa cho Bảo Kim điều thuốc, bản thân cũng rít vài hơi rồi mới nói: “Bằng thân thủ của tôi bây giờ mà còn sợ cướp sao? Hai ngày trước đi qua Nội Mông, bị phạt chở quá tải trọng mất 1000 NDT, nửa đường gặp bọn cướp, tôi đập cho một trận rồi lục túi lấy hơn 2000 NDT.” Sau đó lại xụ mặt: “Nhưng thằng con tôi lại làm loạn hết cả lên, mới năm nhất đã viết thư tình cho bạn gái trong lớp, còn trộm thuốc cả của tôi hút, thầy giáo còn gọi tôi qua mấy lần.”

Bảo Kim nói: “Đánh nó.”

Vương Dần: “Tôi nào dám đánh thầy giáo. Con tôi còn trong tay người ta mà.”

Bảo Kim mắng: “...Tôi bảo anh đánh thằng con chó chết của anh ấy.”

Vương Dần ngồi trên sàn bức tức: “Cả tháng mới gặp được nó vài lần, tôi làm sao nữa đánh nó?”

Phương Tịch khinh bỉ: “Đó là do chú quản giáo không tốt. Nhìn con anh xem, mới lên lớp hai đã nắm tay bạn gái rồi.”

Mọi người: “-__-!”

Không có văn hóa thật là đáng sợ.

Tôi đi lên nói : “Các vị thiên vương, tất cả đã không hài lòng với công việc hiện tại. Vậy qua chỗ tôi làm đi. Cũng đưa tất mấy đứa con trai con gái của các vị qua. Trường Dục Tài là căn cứ bồi dưỡng nhân tài, như vậy các vị cũng thường xuyên thấy đại ca Phương Tịch của các vị. Đặng quốc sư cũng ở đó.”

Phương Tịch cùng Vương Dần nghe thế, nhìn qua các hảo hán. Trương Thanh hừ lạnh: “Tuấn Nghĩa ca ca nói bọn tôi đã không tính toán chuyện cũ, tôi cũng không để ý chuyện các vị muốn tới.” Trương Thanh bỗng nói to: “Họ Lệ, hai ta còn chưa xong đâu! Chờ tới lúc thích hợp, hai ta lại tái chiến một lần nữa.”

Lệ Thiên cũng hừ lạnh: “Anh lại sợ mày chắc?”

Vương Dần hỏi tôi: “Tôi đến đó thì làm gì?”

Tôi nói: “Anh trước tiên quản lý đội xe của trường, sau này sẽ mở ban cơ khí, anh là trưởng ban, tương đương với trưởng bộ môn.”

Vương Dần nói: “Ok, lái xe ở đâu cũng là lái.”

Tôi hỏi Lệ Thiên: “Anh có tới không?”

Lệ Thiên nói: “Việc này anh phải hỏi vợ anh trước đã...”

Tôi kéo anh ta lại nói nhỏ vào tai: “Trường em lúc phát lương sẽ tách ra phát vào thẻ ATM và tiền mặt.”

Lệ Thiên không hiểu nhìn tôi.

“...Em thấy nói thay vì mỗi tháng anh nhận vài đồng lẻ tiêu vặt thì mỗi ngày được 5 đồng.”

Lệ Thương bắt tay tôi: “Cứ thế nhé.”

Tôi nhìn Bằng Vạn Xuân: “Giờ còn lại mỗi anh thôi....”

Bằng Vạn Xuân kinh ngạc nhìn tôi, nhún vai: “Nhưng tôi là nhân viên công vụ.”

Tôi khinh bỉ: “Còn thương nhớ cái vị trí trưởng phòng của anh à? Là thầy giáo thì không phải là nhân viên công vụ chắc?”

Bằng Vạn Xuân suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Tôi trước tiên tạm thời nghỉ ở chỗ cũ, qua chỗ cậu xem thử .”

Đến lúc này, tứ đại thiên vương cuối cùng cũng bị tôi thu thập. Đương nhiên là tôi có tư tâm, cũng vì câu nói của Lâm Xung: “Bát đại thiên vương mỗi người đều vạn phu nan địch” lưu lại cho tôi ấn tượng quá sâu! Có những người này, ít nhất dù các hảo hán đi rồi thì trường Dục Tài cũng không biến thành cái thùng rỗng.

Phương Tịch lại cầm trang giấy lên đọc, ném lên bàn, nói với bọn Vương Dần: “Các chú không nên có quan hệ qua lại thường xuyên với vị tân đại ca này, người này chẳng ra gì.”

Cả bọn Vương Dần đều kêu lên: “Hắn không phải đại ca mới của bọn em.”

Lệ Thiên nói: “Thằng chó đó rõ ràng tính ra có người muốn tập kích nơi này, bỏ chạy một mình luôn, ngay cả báo một tiếng cũng không.”

Tôi hỏi: “Người nọ trông thế nào?”

Lệ Thiên nói: “Là một lão già. Bình thường chúng tôi hay gọi lão là thủ lĩnh, lão kêu là mới ở nước ngoài về, mỗi ngày đều rất thần bí, chúng tôi cũng không gặp thường xuyên.”

“Bên cạnh lão có một dạ hành nhân, các anh biết không?”

“Không biết, chúng tôi chỉ là công cụ của lão thôi, dạ hành nhân mới là tâm phúc của lão. Buổi sáng tôi còn thấy hai người ở chung, nhốt cái đã chẳng biết chạy đường nào, mà cũng chả biết chạy lúc nào.”

Tôi lóe lên một ý nghĩ, vội hỏi: “Anh nói xem lão trông ‘Hấp dẫn thảo’ ở nơi nào?”

Bàng Vạn Xuân ngắt lời: “Thứ đó tôi cũng thấy một lần rồi, trông trong một cái bồn to, đó là thành phần chủ yếu trong thuốc bọn tôi uống. Nhưng tôi cũng không biết bình thường để ở đâu.”

Ngô Dụng nói: “Nếu lão buổi sáng mới đi, chắc hẳn không có cơ hội bê cái bồn to như anh nói, nếu không các anh chắc chắn sẽ phát hiện ra.”

Tôi vỗ đùi: “Em cũng nghĩ giống anh.”

Bàng Vạn Xuân nói: “Nhưng tôi đã đi xem qua căn nhà này một lượt, không có.”

Lư Tuấn Nghĩa nói: “Phòng lớn như thế khẳng định có ám thất, hoặc là có nơi chúng ta không biết.”

Tôi cùng Ngô Dụng liếc nhau, đồng thời nói: “Lục soát.”

Hạng Vũ là người đầu tiên chạy ra ngoài, các hảo hán cùng bát đại thiên vương đều tản ra tự tìm. Nhìn khắp trong ngoài biệt hự, nhưng sau 30 phút cũng chẳng thu hoạch được gì. Tôi chấp tay sau đít chậm rãi đi bộ xung quanh, thử tìm xem có được gì hay không, thấy biệt thự này cũng rất khí

phách. Tôi ở trên lầu một lúc, không ngờ ở đó có một phòng trữ vật nhỏ, bên trong chất đầy dụng cụ vệ sinh. Một nơi xa hoa như thế này vĩnh viễn không nhiễm một hạt bụi. Nếu có thì người ta cũng cẩn thận từng li từng tí dọn sạch. Có thể biết, lúc hưng thịnh căn biệt thự này rất đông người, trong lúc chủ nhân đi ra ngoài thì người làm thuê mới tổng vệ sinh. Cảnh tượng phồn vinh, nhưng giờ đã không có người làm công, nghe Lê Thiên nói, vấn đề vệ sinh ở đây đều thuê công ty vệ sinh dọn dẹp định kỳ.

Tôi tùy ý đi qua đi lại, trong một ngăn tủ để khăn, tôi thấy có ánh sáng mỏng manh lóe lên. Tôi kéo ra, ra là một cái khung ảnh. Mặt thủy tinh bên ngoài chiếu xạ ánh sáng lóe lên vừa rồi. Bên cạnh là một con gấu bông. Nhìn qua cũng biết là hẳn là ảnh của trẻ con. Quả nhiên là ảnh một cô bé con đang cười, tuổi còn nhỏ nhưng nhìn đã có vẻ rất cẩn trọng cùng nét kiêu ngạo, giống như một chính trị gia, mặt mũi quen quen hình như tôi đã gặp qua ở đâu rồi.

Khuôn mặt giống ai nhỉ? Đại khái là có người thu dọn phòng nhét bừa vào ngăn tủ. Tôi mang bức ảnh ra chỗ sáng nhìn cẩn thận. Bỗng giật mình, tôi nói to hỏi Phương Tịch ở dưới nhà: “Lão Vương, anh nói là người thuê các anh là chủ mới hả?”

Phương Tịch nói: “Biệt thự là tên kia mua lại từ người khác, sao vậy?”

Tôi vui mừng dậm chân: “Em tìm được chủ cũ của căn nhà này rồi.”

Mọi người dưới lầu đều hỏi: “Là ai?”

Tôi cũng không để ý tới họ, trực tiếp lôi điện thoại ra bấm số, chẳng bao lâu bên kia vang lên giọng nữ rất lạnh đạm nhưng dễ nghe: “Wấy?”

“Trần tiểu thư phải không?”

“...Đúng, tôi là Trần Khả Kiều, a, là Tiêu tiên sinh à?”

Cô nàng mặc dù đang cười, nhưng chẳng có chút gì ấm áp. Vẫn cái đức hạnh như cũ, đúng, là bởi vì phần lãnh đạm cùng kiêu ngạo như vậy, tôi mới nhận ra cô bé trong ảnh là: “Trần Khả Kiều!”

Cô nàng họ Trần từ khi nhờ tôi mà quen biết Cổ gia đã bật tâm – đại khái là tiếp tục chuẩn bị tiền. Công ty bất động sản Trần Thị cùng Thanh Thủy gia viên đang chờ cô ta cứu vớt. Cho nên tôi rất dễ dàng suy đoán ra: Trần gia đang cần lượng lớn tài chính nên bán biệt thự cho đối thủ giàu có của tôi, tên thần tiên giải ngũ. Mặc dù đại bộ phận vật dụng tư nhân đều đã mang đi, nhưng trong lúc vội vàng vẫn để quên lại bức ảnh chụp. Sau đó thì bị người làm vệ sinh tiện tay ném vào kho hàng....

Tôi cười tủm tỉm hỏi: “Trần tiểu thư, có phải nhà cô ở biệt thự số 18 trong khu biệt thự núi Xuân Không?”

Trần Khả Kiều lạnh lùng nói: “Là chuyện trước kia.”

Tôi biết tôi vừa nói nhầm nghiêm trọng, vội nói: “Thực sự xin lỗi, thực sự xin lỗi, coi như câu vừa rồi tôi chúc mừng nhà cô rời đi vui vẻ, cô có biết người mua biệt thự của cô không?”

“Không biết, lúc tôi bán căn hộ mới biết tên khách hàng là Hà Thiên Đâu, nghe nói là hoa kiều.”

Phát hiện trọng đại, ít nhất thì giờ tôi cũng biết lão già đó tên là gì, nhưng tôi lập tức phát hiện tên của lão đồng âm với “Hòa Thiên Đẩu”.

Trần Khả Kiều nói: “Tiêu tiên sinh có việc gì tìm tôi sao?” Cô nàng này dù nói chuyện vẫn lạnh băng. Nhưng không có dáng vẻ thiếu kiên nhẫn như trước kia, xem ra cô ta cũng hiểu được bản thân nợ ơn tôi.

Tôi nghĩ một lúc rồi mới nói: “Nói thẳng thế này nhé, trong nhà cũ của Trần tiểu thư có bí thất không?”

Trần Khả Kiều cảnh giác hỏi lại: “Ngài hỏi vấn đề này làm gì?”

“...Không có thời gian để nhiều lời, tôi hiện tại đang ở nhà cũ của cô đây, tôi có phải người xấu hay không cô còn không biết sao?”

Trần Khả Kiều nở một nụ cười: “Trước kia ngài đương nhiên là người xấu, hiện tại cũng không biết, hơn nữa...” Trần Khả Kiều trầm giọng nói: “Tôi dường như có nghĩa vụ vì chủ mới giữ bí mật nhỉ?”

Tôi trắng trợn uy hiếp: “Đừng quên cô còn nợ tôi một ơn huệ đấy.”

Tôi nghe được tiếng thở dài của Trần Khả Kiều ở đầu dây bên kia, chúng tôi gặp nhau vài lần, mỗi khi tôi tỏ ra thẳng thắn thì cô nàng luôn phát ra thanh âm này.

Trần Khả Kiều hết chỗ nói, một lúc sau dứt khoát trả lời: “Có ám thất, cha tôi là người yêu sưu tập cổ vật thì không thể thiếu thứ đó, nhưng tôi tuyệt đối không nói cho ngài. Nhưng nếu ngài cũng có một căn phòng lớn, muốn xây một căn ám thất thì tôi có thể tư vấn.”

Tôi bức tức: “Cô nói cái gì vậy, tôi nào có phòng lớn? Phòng của tôi chẳng phải mua từ tay nhà các cô sao? Độ dày vách tường đó dù dẫu từ 500 NDT cũng khó....”

Trần Khả Kiều thở dài: “Tôi nói là nếu, nếu ngài có một căn biệt thự, cần làm một ám thất, tôi đề nghị ngài xây nó trong phòng khách...”

Tôi thế mới hiểu được ý tứ, Trần Khả Kiều sợ trực tiếp nói cho tôi vị trí căn ám thất sẽ gặp phiền toái, cho nên luôn ám chỉ tôi.

Tôi nhanh chóng xuống nhà: “Tiếp tục nói, tôi thực sự cần đề nghị phương diện này.”

Trần Khả Kiều chậm rãi nói: “ám thất nhất định phải làm ở nơi người ta không chú ý nhất, cho nên nó khẳng định không thể để đằng sau khung tranh, bởi vì trong phim ám thất đều ở sau khung tranh....”

Tôi vừa nghe vừa xua tay ra hiệu mọi người im lặng, bọn họ hiểu ý tôi đều đi sau tôi lắng nghe.

Tôi đi qua vài bức tranh tĩnh vật trên tường, đi tới bức tường bên cạnh lò sưởi giống thời trung cổ.

Trần Khả Kiều nói: "...Cũng không thể xây ở bức tường cạnh lò sưởi, ngẫu nhiên mới đốt lửa, nhiệt độ sẽ ảnh hưởng tới đồ vật giấu trong ám thất, hơn nữa vết khói ám vào khác nhau sẽ làm lộ vị trí ám thất....”

Tôi bước qua lò sưởi trong phòng, gấp đến điên lên: “Cô nói thẳng ở đâu... ách, nói tôi nên xây ở đâu là được rồi mà?”

Mặc dù nhìn không thấy, nhưng tôi cảm giác được Trần Khả Kiều đang cười cười duyên, cô nàng nói: “VẬY ngài trước hết nghĩ xem chỗ nào không thể xây?”

Mẹ nó, nàng sao thừa hơi trêu đùa mình.

Tôi nói: “Đương nhiên không thể xây trên tường cửa, bởi vì nơi đó mỏng nhất, nhà các cô khẳng định chẳng giấu nổi 500 NDT đâu nhỉ?”

Trần Khả Kiều khen ngợi: “Đúng hướng rồi.”

Tôi mắt trợn ngược, mồm há hốc, nhưng tuyệt không thể tưởng tượng được ở đó có thể đặt một cái bồn hoa to đùng, chẳng lẽ không giấu trong ám thất?

Trần Khả Kiều nói: “Kỳ thật ngài nói đúng, độ dày không thích hợp xây ám thất, nhưng sàn nhà cạnh tường đó thì sao.”

Tôi ngắt lời: “Cô nói là ám thất dưới đất.”

Trần Khả Kiều không để ý tới lời của tôi, tiếp tục nói: “Vì phòng ngừa không khiến cho phòng khách rối loạn, tôi đề nghị ngài nên xây ám thất ở phía bên ngoài nhà, sàn nhà chỉ là một cái cửa vào, đúng rồi, kỳ thật vị trí chính thức của ám thất là ở bên ngoài nhà, phía dưới bãi cỏ.”

Thời Thiên vênh tai nghe từ đầu tới cuối, bỗng nói: “Vậy chẳng phải bên ngoài đào vào cũng lấy được đồ sao?”

Trần Khả Kiều hiển nhiên nghe được lời này, đại khái tòa nhà này cũng là niềm tự hào của cô nàng, Trần Khả Kiều không phục nói: “Ngài yên tâm, nếu có người muốn đào vào, ngài có thể dùng thép dày 1,5m xây tường, nếu dùng lực phá hỏng, có dòng điện 100.000 vôn chờ hằm.” Thời Thiên lại chọc: “Nhà cô hết bao nhiêu tiền điện một tháng – đừng dài dòng, nói mau lối vào ở đâu?”

“Thấy bên phải có 3 cái cửa sổ chứ? Khi ánh sáng mặt trời chiếu một góc 30 độ và hình thành một vùng sáng, thì đó là lối vào ám thất - đây chỉ là đề nghị của tôi.” Trần Khả Kiều không quên bọc lót.

Tôi đi tới trước cửa sổ, cửa sổ ở trên cao, ước chừng 3 mét. Tôi dùng gậy tre ướm thử hồi lâu, chệch 30 độ rồi đại khái tìm ra lối vào: “Nói mau, làm sao mở cửa.”

“Đây là một thiết kế không khác gì một kiệt tác nghệ thuật, trước tiên ngài tìm trong phòng khách cái điều khiển từ xa vạn năng, chỉnh điều hòa về 28 độ, lại tới ga ra ....”

Tôi phát điên: “Cô nói chậm chậm một chút, cô rảnh việc hả, ngay cả tìm cái bí thất cũng phải chơi vui chạy vui thế hả.... cô nói xem “Hòa hiên đấu” có thể đổi mật mã thành chính TV tới kênh tiếp sóng, rồi chỉnh radio thành “Nửa đêm không tịch tịch”?”

Trần Khả Kiêu: “-_-!”

Chợt có tiếng nổ loảng xoảng vang lên, Hạng Vũ vác từ ngoài vào một bức tượng cẩm thạch nặng nửa tấn, nện thẳng vào cửa.

Trần Khả Kiêu vội hỏi: “Sao vậy?”

“...Được rồi, không có gì, chúng tôi tự mở.”

Tôi đã chứng kiến lối vào đen ngòm trên sàn nhà rồi....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 95: Hộ Hoa Sứ Giả

Lối vào vừa mở, Hạng Vũ liền muốn xông vào, tôi vội giữ chặt anh ấy lại: “Cẩn thận có cơ quan.”

Ờ trong phim thường hay có còn gì, trong bí thất luôn có cơ quan bắn ra tên độc, độc thủy , ...

Lúc này tiếng chuông báo động vang lên, Lý Vân nói: “Báo động kêu, chắc hẳn là không có việc gì.”

Tôi hỏi Trần Khả Kiêu: “Chúng tôi hiện tại có thể tiến vào được chứ?”

Trần Khả Kiêu khó tin nói: “Các anh làm thế nào mà mở được? Nếu dùng mật mã mở thì còn phải ấn một dãy số, nếu không dù vào trong phòng thì cửa cũng sẽ tự động đóng lại, nhưng hiện tại cửa bị các anh phá hỏng, nếu thế thì không sao hết, nhưng mà cảnh sát cũng tới ngay sau đó.”

Đúng vậy, ám thất dù sao cũng chỉ là bảo vệ, cha của Trần Khả Kiêu làm sao có thể tưởng tượng nổi có nhóm trộm có khả năng chuyển được vật nặng đến cả tấn, dùng biện pháp nguyên thủy nhất mở cửa.

Tôi nói với Trần Khả Kiêu: “Chuyện này xong xuôi coi như chúng ta hết nợ.” Cô nàng giúp chúng tôi thì coi như tôi và cô nàng xí xóa. Nếu điều tra ra, ám thất bí ẩn bị trộm, nàng là chủ cũ khẳng định cũng sẽ bị liên đới. Bất quá cô nàng chịu giúp tôi vì tất không phải không có tâm lý đen tối tác quái. Một thứ đồ tốt, là người ai cũng luôn hi vọng giữ được trong tay, nếu

vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà thành đồ chơi của người khác, chúng tôi chỉ mong nó đột nhiên hư hỏng. Giống như một người chồng trước khi bỏ vợ, trước khi nhận giấy ly hôn khẳng định sẽ hận người phụ nữ ngủ ngáy, lông chân dài, ăn cơm cũng tính toán....

Hạng Vũ cất bước tiến vào, ôm ra một cái chậu lớn, đại khái là cái bồn hoa mà Bàn Vạn Xuân nói. Bên trong có một bông hoa nhỏ bằng bàn tay, tôi hỏi: “Chẳng lẽ đây là hấp dẫn thảo? Nó sinh trưởng không cần ánh sáng sao?”

Bàn Vạn Xuân ngăn cản mọi người vây lại, cẩn thận vén bông hoa lên thấy một cái lá xanh, lá cây rất dày, giống như lá xương rồng, nhưng không có gai, lá cây vừa lộ ra, mọi người lập tức ngửi thấy một mùi thơm ngát lạ kỳ.

Bàn Vạn Xuân nói: “Phiến lá mới là chính chủ, mọi người thường nói là lá xanh chen hoa hồng. Thứ này thì ngược lại.”

Tôi nói: “Nhanh chóng mang nó rời đi, cảnh sát sắp tới rồi.”

Hạng Vũ vác lên vai muốn mang cả đi. Tôi vội kéo lại: “Trên xe không đủ chỗ, hơn nữa quá lộ liễu.” Tôi biết anh ấy vì Ngu Cơ nên mới để tâm tới vậy, tôi quay sang bên hỏi Bàn Vạn Xuân: “Một cái lá cây có thể luyện ra bao nhiêu viên thuốc?”

“Một viên! Một cái lá một viên thuốc.”

“Mẹ kiếp, chẳng trách “Hòa Thiên Đẩu” chiến với tôi bao lâu nay mới lôi ra được tứ đại thiên vương, nguyên lai là thuốc này không dễ chế tạo – có cỏ sau đó phải làm gì, anh biết cách điều chế không?”

Bàn Vạn Xuân nhún vai: “Anh làm sao biết được? Anh chỉ nghe lão nói là lá cây này là chủ nguyên liệu thôi.”

Lúc này mọi người ba chân bốn cẳng đào được hơn nửa rễ cây ra rồi. Một cái cây nho nhỏ, rễ cây lại dài cả mét, hơn nữa lại vô cùng nhiều rễ chùm. Hạng Vũ cẩn thận cầm hoa, rễ cây dài rủ xuống trông như một con mực. Chẳng trách nó có thể sống trong ám thất, xem ra nó cũng không cần ánh sáng sung túc, toàn bộ dựa vào chất dinh dưỡng sinh tồn.

Có người tìm ra một túi ni lông cho vào đó ít đất, cắm hoa vào trong, Hạng Vũ hỏi: “Sẽ không chết giữa đường chứ?”

Tôi nói: “Không quản được nhiều thế. Đi thôi.”

Mọi người vội chạy ra xe, xe đưa chúng tôi đến đã sớm trở về, hơn 60 người ngoại trừ Đới Tung có thể chạy, chỉ cần chạy là cảnh sát không bắt được, hơn nữa chỗ này còn không có chỗ đánh xe nữa.

Vương Dần cầm trong tay một cái chìa khóa vẩy vẩy: “Nếu các vị không sợ bẩn thì ngồi xe tôi.”

Chúng tôi theo tay anh ta chỉ, thấy một chiếc xe chở hàng dừng ở bên ngoài biệt thự. Tôi dẫn đầu mọi người bò lên thùng xe, kéo Trương Thuận đi lại bất tiện lên xe. Sau đó các hảo hán nhảy lên, xe vừa mới chở than đá về, bẩn thỉu, đen ngòm, sau đó số người dần dần tăng thêm, người lên trước đều phải co lại tránh, khó khăn lắm mới leo lên hết, thùng xe đã giống như hộp cá mòi (sardin)rồi.

Vương Dần cầm vải bạt trùm lên đầu bọn tôi: “Các vị chịu khó tí, đừng để người ta thấy thì lộ tẩy mất.”

Chúng tôi thấy tối sầm, không thấy gì nữa, có người cười hì hì nói đùa, chợt nghe Lý Quỳnh hô lên: “Ai cốc đầu ông thế?” Chẳng biết ai nói: “Không phải tao...” Lý Quỳnh lại nói: “Đệt, tao nghĩ không phải thằng họ Bàng thì là thằng nhóc Hoa Vinh, còn đeo nhẫn nữa chứ”. Bàng Vạn Xuân cùng Hoa Vinh ở xa đều kêu lên: “Không phải tôi.”

Hắc Toàn Phong ngạc nhiên: “Không phải hai thằng kia thì còn ai đeo nhẫn nhỉ?”

Có người tốt nhắc nhở: “Nói không chừng chị ba đeo nhẫn rồi cóc...”

Lý Quỳnh nói: “Chó má, cô ả cóc ông làm gì?”

Chợt nghe Hồ Tam Nương hung hăng nói: “Ai bảo mày sờ bà?”

Mọi người sững sốt, đều phát ra tiếng “à” thật dài, có người còn he he cười xấu xa.

Lý Quỳnh sợ run người, không dám nói gì, mở miệng ra lại không nói được gì. Chợt lại nghe hắn nói: “Mình vẫn đang nghĩ là ai, bộ ngực luyện được còn to hơn cả mình...”

Cứ thế, trong bóng tối, mọi người đâm chọc nhau, tôi chán nản ôm chân ngồi ở trong góc thùng xe, đây là anh hùng hào kiệt sao? Tôi nhớ rõ là khi chúng tôi kiểm tra sức khỏe thời tiểu học, lúc chúng tôi vào phòng tối để chụp X-ray mới làm thế.

Bất quá vẫn còn tốt hơn sự tưởng tượng của tôi nhiều, lúc đầu tôi thật sự sợ các hảo hán cùng tứ đại thiên vương nhân cơ hội này ra tay với nhau.

Lúc này bên cạnh người tôi có người kêu lên: “Tiểu Cường đâu, sao không lên tiếng?”

Tôi biết người này hẳn muốn chơi xỏ tôi, tôi không nói gì, lặng lẽ cầm cái nạng dựng ở bên cạnh lên, đâm thẳng tới chỗ người vừa nói. Người nọ hình như là Chu Võ, hắn che lưng hét lên: “Trương Thuận, mày chờ xuống xe ông tính sổ với mày.”

Tiếng Trương Thuận vang lên: “Tao có làm gì mày đâu.”

“Chó đẻ! Trừ mày còn ai chống nạng...”

Xe về tới trường, Vương Dần kéo bạt ra, mọi người nhìn như con khỉ đen vậy, dưới ánh mặt trời sáng sủa quay sang nhìn nhau, đều bật cười to.

Hạng Vũ ôm chặt cây hoa vào lòng, hiện tại vừa xuống xe cũng buồn chẳng rửa mặt, vội vàng chạy tới chỗ bồn hoa ở phía trước kí túc xá đào một cái hố sâu, cẩn thận trồng hoa vào. Sau đó lấy một cái ghế ra ngồi cạnh nhìn xem. Tôi vờ mờ hỏi, đi lên hỏi: “Vũ ca, muốn xem nó cũng không cần phải vậy chứ?”

Hạng Vũ mắt không chớp nhìn bồn hoa, nói với tôi: “Chú dặn người ta cho anh mấy cái bánh bao là được.”

Tôi nói: “Vậy anh xem tới khi nào thì xong, hơn nữa anh không đi WC à?”

Hạng Vũ nghĩ ngợi một lúc, không đáp lời tôi. Tôi thật sự sợ anh ấy lại vệ sinh luôn vào bồn hoa. Loại chuyện đó anh ấy có thể làm được, khi gặp vấn đề liên quan tới quan hệ với Ngu Cơ thì trí lực của Kinh khờ còn cao hơn anh ấy nhiều.

An Đạo Toàn đi tới, muốn lấy chút phấn hoa và lá cây để tiến hành nghiên cứu thì bị Hạng Vũ ngăn lại. Xem ra anh ấy cũng không quá tín nhiệm y thuật của An Đạo Toàn, nhưng đây là biện pháp duy nhất lúc này, bởi vì chúng tôi chẳng ai biết ăn lá cây rồi sẽ có tác dụng phụ gì nữa?

Tôi hết cách, đành phải về nhà một mình. Đi tới nửa đường, tôi thấy một đám đông vây quanh một đoàn quay phim, chỉ cần có đoàn làm phim thì đám đông vây xem rất nhiều. Đám đông muốn kiếm được một vị trí diễn viên quần chúng đương nhiên sẽ vây lên.

Tôi định bụng tùy tiện liếc sơ qua rồi đi, nhưng không ngờ trên bảng đen ở bên ngoài có viết: “Lý Sư Sư truyền kỳ”.

Tôi nhìn xem, từ khi Lý Sư Sư theo con đường nghệ thuật, tôi còn chưa qua xem đoàn làm phim. Tôi đỗ xe ở ven đường, định đặc đi tới, một bảo vệ cao 1m9 đuổi tay ra cản tôi: “Muốn vào à?”

Tôi biết anh bạn này đại khái bị đám đông làm phiền chết khiếp, cho nên cũng chẳng tức giận: “Tôi là bạn của Kim tổng giám đốc các anh.”

Bảo an nói: “Tôi không biết Kim tổng nào hết.”

Tôi nghĩ lại, nhân viên bảo vệ chắc không biết Kim Thiếu Viêm, hẳn là thuê địa điểm rồi gọi bảo vệ tại địa phương ra làm, tôi đang nghĩ nên gọi điện cho ai, chợt thấy Tiểu Mãn Đầu mà tôi đã từng mượn ngựa - phó đạo diễn “Du kỵ binh triều Tần” đi qua trước mắt tôi.

Tôi vội phát tay hô: “Mãn đạo diễn - Mãn đạo diễn”.

Bảo vệ hét lên: “Anh gọi cái gì vậy?”

Tiểu Mãn Đầu nghe có người gọi tên mình cũng cau mày nhìn qua, tôi tiếp tục quơ tay: “Mãn đạo diễn, là tôi!”

Tiểu Mãn Đầu đi nhanh tới, nhìn tôi một lúc rồi cười: “Là anh hả?”

Bảo vệ thấy chúng tôi quen biết, đành cho tôi vào.

Tôi kéo Tiểu Mãn Đầu ra hỏi: “Mãn đạo diễn, phim phóng sự lần trước quay xong rồi chứ hả?”

Tiểu Mãn Đầu tức bực: “Tôi không họ Mãn...”

Tôi cũng cười vui vẻ, trường quay vô cùng lớn, ánh sáng mờ ảo, trên mặt đất đầy thanh ray. Trên cao là một máy quay quay từ góc cao, tĩnh âm cùng ô phản sang khắp nơi, đại bộ phận hoàng cung, khách điểm mà chúng tôi xem trên phim đều quay ở những chỗ thế này. Tôi nhìn qua một vòng thấy hơi choáng, hỏi Tiểu Mãn Đầu: “Tiểu Nam quay ở đâu vậy?”

Tiểu Mãn Đầu không hiểu: “Ai là Tiểu Nam?”

“Vương Viễn Nam.”

Tiểu Mãn Đầu giật mình: “Anh biết cô ấy hả?”

Tôi cười nói: “Vô nghĩa, anh nghĩ xem tôi và Kim tổng giám đốc của các anh quen nhau như thế nào?”

Tiểu Mãn Đầu hiển nhiên giờ mới biết, nói nhỏ: “Tình yêu tay ba?”

Tôi đành nói cho anh ta, vì tôi thấy rất đề phòng tôi, anh ta đại khái nghĩ tôi vì thất tình nên tới chỗ quay của đoàn làm phim trả thù.

Cuối cùng, Tiểu Mãn Đầu cũng yên lòng nói cho tôi: “Nói vậy anh tới tìm đạo diễn của chúng tôi hả?”

Tôi nói: “Tôi không tìm đạo diễn của các anh, tôi tìm cô ấy...” Lúc này tôi đã thấy Lý Sư Sư. Thấy cô nàng đang mặc đồ cổ trang ngồi trong góc nghỉ ngơi, hai bên là hai cái quạt bật vù vù, thối tóc cô ấy bay toán loạn, giống như bạch phát ma nữ.

Tiểu Mãn Đầu cười nói: “Thì đúng là đạo diễn của chúng tôi rồi.”

Tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Chẳng phải trước kia các anh là đạo diễn sao?”

Tiểu Mãn Đầu nói: “Đoàn phim bọn tôi từ lúc thành lập tới giờ có mỗi một đạo diễn thôi.”

“...Thế còn người lớn tuổi hơn anh cũng tham gia quay bộ phim phóng sự lần trước đâu, anh ta không phải là đạo diễn hả?”

Tiểu Mãn Đầu chỉ: “Anh nói phó đạo diễn của bọn tôi hả?”

Tôi quay qua nhìn theo, thấy Đại Mãn Đầu cùng một người nữa ngồi ở xa, hai người vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, dường như đang nghiên cứu chiến lược gì đó, có phó đạo diễn đầy trách nhiệm như vậy, làm sao không quay ra phim hay được?

Nhưng tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, Lý Sư Sư trở thành đạo diễn từ lúc nào?

Lúc này Đại Mãn Đầu cầm lấy một quân cờ tròn tròn từ “bản vẽ” lên vỗ mạnh xuống: “Chiếu tướng, Tiền mã hậu pháo, xem cậu có chết không?”

Mồm tôi há hốc, hai người đang chơi cờ?

Tiểu Mãn Đầu cười giải thích: “Từ lúc ê kíp đoàn làm phim được lập ra, mọi cảnh, mọi chi tiết đều là Vương tiểu thư đích thân chỉ đạo, cho nên chúng tôi có thói quen kêu cô ấy là đạo diễn, mọi việc đều có người khác lo nên đạo diễn nhàn rồi mà.”

Lý Sư Sư còn không nhận ra tôi tới, vừa ngồi vừa chỉ đạo: “Tôi nói bao nhiêu lần rồi, gương không đặt ở đó – đó là nơi để chậu nước cho ngựa.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 96: Người Thường

Tôi lặng yên đi tới sau lưng Lý Sư Sư, vỗ vai cô bé. Lý Sư Sư nói: “Có chuyện gì, nói đi.”

“Vương đạo diễn, tìm được người đóng thế cho tiểu thư cảnh nude trên giường rồi?”

Lý Sư Sư bỗng quay phắt người lại, cười: “Anh, là anh hả?”

Tôi cầm một cái quạt điện, xoay chĩa về người mình rồi nói: “Vương đạo diễn thật có phong cách.”

Lý Sư Sư bất đắc dĩ nói: “Chẳng có cách nào khác, đều là mình em bận bịu.” Nói xong lại kêu lên: “Tiểu Ngô, Tiểu Ngô, cảnh tiếp theo là gì?”

Người đang đánh cờ với Đại Mãn Đầu lôi ra một quyển sổ, nhìn sơ qua rồi hô lên: “Lần đầu gặp Tống Huy Tông!”

Tôi hỏi: “Ai đóng vai Tống Huy Tông thế?”

Lý Sư Sư nói: “Ai đóng cũng được, cả bộ phim này hãn không lộ mặt, chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của vương quyền mà thôi.”

Tống Huy Tông trong phim “Lý Sư Sư truyền kỳ” không lộ mặt, đại khái chỉ có Lý đạo diễn của chúng ta mới có thể nghĩ ra được mà thôi.

Lý Sư Sư cười hỏi tôi: “Anh, anh có thích diễn một hồi Tống Huy Tông không?”

Tôi vội xua tay: “Thôi đi, chuyện không thể lộ mặt anh đã làm còn chưa đủ chắc?”

Lúc này có một hậu sinh, đại khái mới tốt nghiệp trường điện ảnh mặc hoàng bào chạy tới, đầu đội vương miện, khuôn mặt được trang điểm vàng vọt, Lý Sư Sư nói với người quay phim: “Lát nữa chỉ cần quay bóng lưng, chờ đến lúc ngồi lên trên giường lại chỉ quay một chút vương miện thôi.”

Tôi nói nhỏ: “Không đúng mà, lúc em thấy hăn lần đầu tiên thì hăn cũng mặc hoàng bào hả?” Mặc dù tôi không phải chuyên gia, nhưng tôi cũng biết người dám mặc long bào đi dạo kỹ viện hình như không có ai.

Lý Sư Sư thuận miệng đáp: “Chỉ là một loại hình thái ý thức thôi, người khác cũng chẳng biết hăn là ai.”

...Nói cái quái quỷ gì vậy, tôi nghe cũng chả hiểu, quay xong xem có ra hồn hay không? Dù sao thì tôi cũng chẳng xem.

Tôi ngồi cạnh bọn Đại Mãn Đầu xem đánh cờ, Đại Mãn Đầu cười nói: “Thế nào, Vương đạo diễn lợi hại không? Ý tưởng tuyệt đối là cấp đại sư.”

Đại Mãn Đầu nói nghe cũng có lý, dù sao hăn chuyên về quay phim phóng sự, xem ưu thế của hăn ngoại trừ đánh cờ ra thì chả biết làm gì. Lúc trước Kim Thiếu Viêm đáp ứng tôi quay bộ phim này vì chơi xỏ tôi cùng Lý Sư Sư, cố ý tìm một vị đạo diễn như vậy. Kết quả chó ngáp phải ruồi, giờ lại làm cho Lý Sư Sư có không gian để phát triển. Tôi hiện tại mới hiểu vì sao cô nàng nhất định yêu cầu hợp tác với Đại Mãn Đầu – bộ phim này mà do Phùng Tiểu Tài với Trương Nghệ Mưu làm đạo diễn quay thì làm quái gì còn có vị trí cho cô nàng?

Tôi nói: “VẬY anh cũng không thể nhàn rồi, nếu Kim tổng các anh biết thì sao?” Thông qua hai lần tiếp xúc, tôi thấy Đại Mẫn Đầu coi như cũng là một đạo diễn hết lòng vì nghệ thuật, làm như vậy cũng chẳng hay ho gì lắm cho anh ta.

Đại Mẫn Đầu nói: “Kim tổng của bọn tôi nói, nhiệm vụ hiện tại của tôi là đối phó với đám phóng viên tới dò xét, để đạo diễn Vương chuyên tâm quay phim, vài ngày nữa có phim phóng sự lớn để tôi làm.”

Tôi: “(_ _’)”

Lúc tôi rời đi thì chuyên viên đạo cụ vừa đi WC trở về, nhập vào với bọn Đại Mẫn Đầu vừa đủ 3 người, chuyển sang chơi Đế Chế theo thông lệ. Mấy thứ đạo cụ anh ta chuẩn bị thì Lý Sư Sư chả dùng đến, bất quá cũng chẳng lãng phí, toàn bộ cho đoàn làm phim “Bí sử Tây Môn Khánh 2” mượn để quay phim...

Mới ra khỏi trường quay, điện thoại réo lên, tôi tiếp điện thoại, thanh âm hấp hối vang lên: “Tiểu Cường, dẫn tôi đi...”

Tôi hỏi: “9527 hả?”

Tần Cối nghẹn ngào: “Sống không nổi, mang anh đi đi.”

Tôi hỏi: “Sao, cắt điện cúp nước hả?”

Tần Cối nói: “Cắt điện cúp nước còn may, chú tới ngay đi.”

Tôi hết kiên nhẫn: “Mai tao qua.” Tần Cối còn muốn nói gì thêm nữa, tôi trực tiếp cúp điện thoại.

Thằng chó đó ở trong biệt thự của tôi không sống ngoan ngoãn đi, còn làm trò quái quỷ gì thế không biết?

Khi tôi đi xe tới cửa tiệm cầm đồ, một chiếc xe hồng kỳ vô cùng quen mắt đã đỗ ở đó, chẳng đợi tôi nhìn biến số xe. Phí Tam Khẩu đã thò đầu ra nhìn tôi cười.

Tôi tự giác đi tới, ngồi vào ghế phụ hỏi: “Chuyện gì?”

Phí Tam Khẩu cười tủm tỉm: “Chuyện tốt.”

Tôi tức giận: “Anh lần nào tìm em cũng kêu chuyện tốt, nhưng chẳng lần nào đưa em vài đồng để tiêu cả.”

Phí Tam Khẩu nói: “Chú chẳng có chút thiện cảm nào với Quốc An cục bọn anh nhỉ?”

Tôi vội xua tay: “Em cũng không dám nhận vợ mấy cái tội danh này.” Chúng tôi xem phim cũng biết, chỉ có đặc công vô danh tiểu tốt mới giết người bằng súng, đặc công chính thức chỉ cần lấy ra một cái bút rồi ấn nút thì... thần không biết quỷ không hay. Tôi rất sợ Phí Tam Khẩu rút ra từ trong túi một vật gì đó rồi chỉ vào tôi, nhấn một cái.

Kết quả -- Phí Tam Khẩu rút ra một cái bút đặt trước mặt tôi nói: “Đây là cái gì?”

Điều này sao làm khó được tôi? Tôi xem bao nhiêu phim về điệp viên rồi mà.

Tôi không chút do dự nói: “Bút gián điệp ISO 3, đạn 5 li, dung lượng đạn 1 phút.”

Phí Tam Khẩu vò đầu nói: “ISO là cái gì? Cờ vũ khí gì?”

Tôi nào biết? Tôi thường nghe nói tiểu ISO (tiêu chuẩn quốc tế) gì gì đó, nên dùng tới nó, tôi bỏ qua thể diện, trước tiên hù dọa một chút đã.

Phí Tam Khẩu không hiểu, đưa cây bút máy cho tôi nói: “Tặng chú.”

Tôi nhận lấy, kinh ngạc hỏi lại: “Em phải giết ai hả?”

“...Chú cứ kiểm tra trước đi.”

Tôi cẩn thận tháo chiếc bút, từ ngòi bút tới phao mực, nắp bút đều rất bình thường, tôi khen tự đáy lòng: “Làm giống như thật, chẳng khác gì bút bình thường.”

Phí Tam Khẩu nói: “Đây là một cái bút bình thường, trong lúc đi đường anh mua với giá 10 NDT.”

Tôi cầm bút ngó đi ngó lại một lúc: “Không thể nào, anh tặng em cái bút làm gì?”

Phí Tam Khẩu: “Anh chỉ muốn chú hiểu, bọn anh cũng là người thường, đừng nghĩ Quốc An cục bọn anh thần bí đáng sợ như vậy.”

Tôi xấu hổ, gật đầu liên tục, luống cuống cầm lấy một hòn đá trang trí ngăm ngúa, tiếp tục nghe lão Phí giáo huấn.

Lão Phí nói: “Nói vào vấn đề chính đi, lúc này thật ngon lành đó.”

“Sao?”

“Singapore có giải thi đấu tán thủ, ý của bọn anh là không cần tuyển gì chọn nữa, chọn từ trường các cậu đi.”

Mắt tôi sáng lên, việc này tôi đã từng nghe Lý Hà nói đến, tuyệt đối là chuyện tốt, Singapore, nơi tốt, giống như đi du lịch? Chủ yếu là nhân cơ hội đuổi các hảo hán đi, như thế “Hòa Thiên Đấu” cũng mất đi mục tiêu công kích còn gì? Hơn nữa Phương Tịch hiện tại cũng ở trường bọn tôi, không thể xảy ra đánh nhau rồi.

Tôi hỏi: “Có thể cử bao nhiêu người?”

Lão Phí nói: “Tổng cộng 11 hạng cân, mỗi hạng cân 2 tuyển thủ còn có đội bác sĩ, đội trợ thủ, nhân viên công tác, cần bao nhiêu người đi bấy nhiêu.”

Tôi nói: “Ok, trường tôi cần khoảng 100 danh ngạch.”

“Hê hê, khẩu khí ghê gớm thật, đi ngàn đấy làm gì?”

Tôi nói: “Ngoại trừ thành viên tham gia thi đấu, không được đi học hỏi sao? Chúng ta dựa vào cái gì đi khắp thế giới – kinh nghiệm là rất trọng yếu mà.”

Phí Tam Khẩu xoa tay: “Chú cứ cho bọn anh cái danh sách chắc chắn rồi nói, dù sao bọn anh còn phải xét duyệt nữa mà.”

Tôi suy nghĩ chốc lát, nhanh chóng đưa ra một bản danh sách. Nói thật là hiện tại nếu không phải lúc rồi ren thì tôi còn muốn dẫn Bánh Bao qua Singapore du lịch. Tôi mở miệng muốn 100 suất là có mục đích, hiện tại thầy giáo trong trường không ít, trừ đi các hảo hán, Trình Phong Thu, Đồng Viện, Đoàn Thiên Lang, bọn họ đều có mục đích khi làm việc tại Dục Tài. Đồng Viện bị tình yêu bắt làm tù binh không nhắc đến, những người còn lại vì muốn phát triển môn phái, hoặc nghèo khổ không sống nổi mới đi theo tôi. Hiện tại tôi nhân cơ hội này cho họ xem, trường Dục Tài cũng không phải là miếu nhỏ, cũng có cơ hội ra nước ngoài tham gia thi đấu, sau này chẳng sợ bọn họ không một lòng một dạ làm việc?

Phí Tam Khẩu bỗng nhiên nói: “À, đúng rồi, thuận tiện hỏi chú chuyện này.”

Tôi lo lắng, tôi phát hiện, mấy lần trước khi nói chuyện với Phí Tam Khẩu, việc nếu là việc công thì cũng có thể coi là chuyện tốt, nhưng ngay sau đó việc 'thuận tiện' mới là mục đích chủ yếu.

Tôi máy móc nghịch viên đá hình sư tử hỏi: “Sao?”

Lão Phí nói: “Hai ngày trước bệnh viện trung tâm báo án có một người tên là Nhiễm gì gì đó là người sống thực vật...”

Tôi thuận miệng nói: “Nhiễm Đông Dạ.”

Lão Phí nói: “Đúng đúng, đúng là Nhiễm Đông Dạ, vốn đã sắp chết, bỗng dưng mất tích, sau đó lại phát hiện anh ta khỏe mạnh xuất hiện trong trường các cậu. Việc này cậu biết chứ?”

Tôi vô thức nói: “Không...” ngẫm nghĩ lại sửa lời: “Biết.”

“Thế rốt cục biết hay không?”

“Biết một chút, làm sao vậy?”

“À, bọn anh thấy điều này rất có giá trị để nghiên cứu, cho nên bọn anh ngăn phóng viên tới phỏng vấn, phòng ngừa tiết lộ ở quy mô lớn.”

Tôi gãi đầu nói: “Làm em vẫn thấy lạ là tại sao không thấy giới truyền thông tới.”

Phí Tam Khẩu đột nhiên nói: “Việc này không liên quan tới chú chứ?”

Tôi cười gượng: “Làm sao có thể liên quan tới em, em cũng không phải bác sĩ.”

“À, anh cũng nói cho chú, nếu chú thật sự có tài như thế thì chắc chắn không ở đây, đáng tiếc, dì ba anh bán thân bất toại, anh còn tưởng có hi vọng cơ.”

Tôi nói thầm, có biện pháp, chỉ sợ dì ba anh uống xong phát hiện mình là Từ Hi thái hậu, chắc sẽ giết chết ông chú anh á?

Lúc này tôi thấy Phí Tam Khẩu lẩm bẩm: “Vậy thì kỳ quái nhỉ, hôm đó vì sao có nhiều người trường chú xuất hiện ở đó?”

Tôi đổ mồ hôi ướt đầm áo sơ mi, tôi thừa nhận là tôi quá coi thường lực lượng của quốc gia, lão Phí rõ ràng đang gõ đầu tôi. Tôi tung hứng con sư tử đá trên tay, không còn gì để nói.

Lão Phí nhìn con sư tử trong tay tôi nói: “Chú tốt nhất đừng nghịch nó, thật ra nó là một quả bom plastic đó.”

Tôi vội vội vàng vàng cẩn thận đặt con sư tử lại chỗ cũ – còn nói mình là người thường, người thường sao có thể vô tư để quả bom trong xe?

oOo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 97: Cuộc Chiến Hai Người

Tiền lão Phí ra về, tôi cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, có một số việc không thể vì ở trong xe anh có đạn mà tìm ra được. Hoa Vinh thức tỉnh, nói chuẩn xác thì là trời biết đất biết - mình là thần tiền, để mặc người khác truy tìm người thực vật đi.

Tần Cối buổi tối lại gọi cho tôi hai cuộc điện thoại, giọng rất thống khổ, tôi không rõ lão có cái quái gì mà không hài lòng. Biệt thự của tôi có đầy đủ mọi thứ, hoàn toàn hiện đại, trước kia thì có người hầu hạ, hiện tại lại hoàn toàn do khoa học kỹ thuật thay thế. Tôi nghĩ mấy thứ đồ dùng chăm sóc còn đáng tin hơn mấy tên người hầu vụng về nhiều. Nếu nói thức ăn không đảm bảo, tôi chẳng phải đã để lại tiền cho lão rồi sao – nói thật ra thì tôi cũng không dám đắc tội thằng nhãi đó quá. Ông lão nhà tôi từ nhỏ đã dạy, thà đắc tội mười chú quân tử còn hơn đắc tội một thằng tiểu nhân, cho nên tôi đối xử với lão già đó rất tốt.

Sáng hôm sau, tôi lái xe đi vào biệt thự, bên cạnh nhà tôi là một biệt thự mới bán. Cửa sổ đã được thay mới, thậm chí còn có dấu vết được chăm sóc. Xem ra Trần Khả Kiêu cũng khá có hi vọng vực dậy được công ty gia đình.

Tôi mở cửa, thấy Tần Cối đã thu dọn mấy cái túi nhỏ nằm trong tay, khoanh tay đứng nhìn ra cửa, dường như đang ngóng trông tôi tới.

Tôi chán ghét hỏi: “Lão có chuyện gì?”

Tần Cối cay đắng nói: “Chú đừng hỏi nữa, anh đi đây.”

Lúc này tôi mới phát hiện điều hòa trong phòng bật lạnh hết mức, tôi rùng mình hỏi: “Mới sáng sớm sao đã bật điều hòa lạnh thế?”

Tần Cối ôm vai khịt mũi: “Chú mới phát hiện ra hả? Anh đã sống ở nơi băng thiên tuyết địa này vài ngày rồi.”

Lúc này có tiếng động từ phía cầu thang truyền tới, tôi lập tức vui vẻ. Tô Vô chỉnh tề ôm cái vải mền khoác trên người, đi từ trên lầu xuống, trong tay cầm cây gậy xấu xí.

Tần Cối chỉ vào Tô Vô, tức tối mắng: “Đều là do hăn làm, toàn nói mấy cái thứ như chỉ có nhiệt độ như thế này mới tạo cho lão cảm giác năm xưa, anh mỗi lần muốn điều chỉnh lại thì lão lại đánh anh một gậy.”

Tôi vui mừng: “Vậy may mặc thêm chút áo là được.”

Tần Cối: “Anh lấy đâu ra áo ấm, không thể cứ nằm mãi trong chăn không chịu chui ra.”

Tần Cối tiếp tục lên án sự tàn bạo của Tô Vô: “Điểm này thì anh vẫn nhìn được, nhưng ngay cả ăn cơm lão cũng không cho anh ăn no, quy định mỗi ngày chỉ được ăn một gói mì ăn liền.”

Tôi buồn bực nhìn Tô Vô. Tô Vô thản nhiên nói: “Đây là tổng tài sản của hai người chúng tôi, tôi cũng không ăn bao nhiêu. Ai biết được chúng tôi phải dựa vào nó để sống tới lúc nào?”

Tôi cười nói: “Tô hầu gia, hiện tại ngài sống yên ổn nhưng vẫn nghĩ tới những tháng ngày gian nguy là đúng, nhưng mà tôi cũng không lưu đầy ngài, cũng chẳng quản ngài. Hơn nữa, chẳng phải tôi có để lại tiền cho các vị sao?”

Tần Cối lau nước mũi nói: “Đừng nói nữa, lão đưa anh có một chút tiền còm, ngay cả cái bánh bao cũng không mua nổi.” Nói xong, Tần Cối đưa

vài hào nhăn nheo ném xuống đất: “Đây là tiền hăn phân cho anh.”

Điều này thì Tô Võ cũng không đúng, mặc kệ là trung hay là gian (thần), đã là hai người ở chung, ăn mảnh thì luôn luôn không tốt.

Ai ngờ Tô Võ thản nhiên nói: “Tiền này là của chung hai người, ý của tôi là chia làm hai phần bằng nhau, tiền ai người đấy giữ, nhưng hăn nói không cần.”

Tôi lập tức nhìn Tần Cối với con mắt khác: “Chú em giác ngộ từ khi nào vậy?”

Tần Cối nghiêm mặt không nói.

Tôi ngạc nhiên: “Rốt cuộc là sao?”

Tô Võ móc ra đồng tiền tôi đưa cho, lấy ra 1 tờ 100 NDT, lật qua lật lại nói: “Hăn nói tiền này càng lớn càng không đáng giá, chỉ có tiền nhỏ thì mới quý. Hăn nói tôi vừa mới tới nên cần tiền, vậy thì để hăn giữ tiền nhỏ, còn tiền lớn cứ đưa cho hăn là được, tôi sao có thể làm thế. Thế nên tôi đưa tất cả tiền nhỏ cho hăn.”

Tôi sững người lại một chút, rồi dậm chân cười lớn, chỉ vào Tần Cối nói: “Đúng lắm!”

Lúc này tôi mới biết cái gì gọi là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, hiện tại rốt cuộc cũng rõ ràng, Tần Cối muốn đánh quả lẻ, lão lợi dụng Tô Võ không hiểu tiền mặt, nghĩ cách lừa gạt tiền, ai dè khéo quá hóa vụng.

Chuyện xảy ra ngoài dự tính, Tô Võ lại thông thả nói: “Mặc dù tôi ở với dê 19 năm, nhưng tôi cũng không ngốc.”

Tôi hầu gia hiểu được! Điều này khiến tôi nhớ tới câu nói của Bao Long Hưng: “Muốn đấu với gian thần, phải gian hơn cả gian thần.”

Tần Cối sừng sốt, dậm chân: “Anh không ở đây dù chỉ một ngày nào nữa.” Tần Cối chỉ thẳng mặt Tô Võ mắng: “Không cho tắt điều hòa, không cho ăn cơm no còn không nói, nhưng mày đi WC còn không xả nước. Hơn nữa lại ngồi luôn ở bồn cầu....”

Tô Võ vẫn nhìn Tần Cối thản nhiên như không.

Tôi cười chỉ Tần Cối: “Có thời gian tao giới thiệu Lưu Bang cho mày làm quen, mày cứ thoải mái mà gièm pha.”

Tô Võ lập tức cung kính chấp tay cúi đầu nói: “Ngài gặp qua Hán cao tổ của chúng tôi?”

“Bang tử hử? Ngày nào tôi chả gặp, tôi còn được anh ấy phong là Tịnh Kiên Vương.”

“Thật hả?”

“Lừa ngài làm gì?”

Tô Võ ai cha, xem ra muốn lập tức hành lễ, tôi ngăn lão lại: “Thôi, thôi, thôi, thủ hạ của ngài đều là tổ tông của tôi, dọa chết tôi mất.”

Tần Cối thấy bọn tôi tạo dựng quan hệ, cẩn thận kéo tôi lại nói: “Tiểu Cường, anh đi có được không?”

Tôi trừng mắt với lão: “Đi đâu?”

“Thì rời khỏi tên chuyên chặn dê Tô Võ. Đi đâu cũng được.”

“Đem mày cho Nhạc gia quân hả?”

Tần Cối mặt xanh lét.

Nói tới Nhạc gia quân, tôi lại nghĩ tới 300 chiến sĩ. Giờ chỉ còn mỗi Từ Đắc Long ở lại, lão Từ ngoài việc ngày ngày ba lần tới nhà ăn, ở ký túc, ra thao trường. Tuyệt đối không đi qua chỗ khác, mà hiện tại thì khu ký túc xá mới cũng có thể miễn cưỡng ở lại, giờ bỏ Tần Cối qua cũng ok.

Tôi suy nghĩ sơ qua một chút, nói trước mặt hai người: “Đi, kiếm cái gì ăn trước rồi tính sau, xong rồi hai người không phải gặp lại nhau nữa.”

Tôi lái xe mang theo hai người ra khỏi khu biệt thự, đi vào một con đường nhỏ mua sữa đậu nành, bánh dầu điều. Tần Cối mấy ngày nay đói ăn, cầm lên nhai nhồm nhoàm, nuốt vội, vừa ăn vừa nói: “Ngon, ngon, ăn ngon, thứ này là cái gì vậy?”

Tôi nói: “Bánh dầu điều thôi, còn có thể gọi là gì nữa?”

Tần Cối vừa nhét bánh vào mồm vừa nói: “Anh trước kia chưa từng ăn thứ nào ngon như vậy, thứ này có từ khi nào?”

Lúc này một ông lão ở bàn bên nói: “Thứ này hả? Là từ triều Tống mà có, căn cứ vào tên Tần Cối đặt ra.”

Tần Cối giật mình: “Có quan hệ gì tới Tần Cối?” Nói xong còn đặc ý nói nhỏ với tôi: “Xem ra còn có người nhớ đến anh.”

Ông lão: “Dầu điều lúc trước gọi là dầu rán gậy – rán cối, ý muốn đem Tần Cối ném vào vạc dầu”. Nói xong xé một miếng bánh ra, chỉ vào đó, vừa ăn vừa nói: “Đây là Tần Cối.” Sau đó chỉ vào nửa cái bánh còn lại: “Đây là lão bà của hắn.”

Tần Cối trợn mắt há hốc mồm, tay cầm nửa cái “bản thân”, ăn cũng không được mà nôn cũng không xong, cuối cùng nói mà như khóc: “Vẫn không để cho người ta sống sao, là dầu cháo quấy rồi lại là dầu điều, tôi thật sự phạm tội lớn vậy sao?”

Tôi cười he he: “Không sao, trong lịch sử còn có hai người làm người ta hận hơn cơ.”

Tần Cối phẫn chấn hỏi: “Ai vậy?”

Tôi nói: “Một người là Vương Trí Hòa, là một miếng đậu hủ thối, còn một người tên là Đường Tăng.”

“...Đường Tăng làm sao?”

“Ai ai cũng đều muốn ăn thịt hắn.”

Tô Võ cầm lấy bánh đậu điều, nhìn sang Tần Cối, hung hãn cắn một miếng. Tôi thấy Tần Cối run rẩy, xem ra từ xưa trung gian (thần) luôn có chiến tranh.

Chờ khi chúng tôi ăn xong, muốn rời đi, có một xe bánh bao đi qua gào lên: “Cầu bất lý, ăn cầu bất lý nào...”

Tần Cối sắp khóc, chỉ vào hàng bánh bao: “Cũng là chỉ anh hả?”

....

Khi tôi lái xe về biệt thự, Tô Võ bỗng đổi ý, lão không muốn về, lão tới đây không phải là vì muốn hưởng thụ, mỗi ngày được ăn một gói mì ăn liền với lão đã rất xa xỉ, rất phụ hoàng ân rồi.

Cho nên tôi đành đưa cả hai tới trường. Tần Cối cố ý ngồi ghế sau, còn bốc phét chém gió chút thường thức cuộc sống lão học được: “Ngồi phía trước lái xe tương đương với xa phu, có thân phận thì phải ngồi sau.”

Tôi chưa từng nghĩ, một cái xe bánh mì nát, cho dù ngồi trên nóc thì cũng có thân phận gì chứ?

Ngồi sau thân phận là chủ nhân, gió thổi qua, lông trên áo Tô Vĩ bay ra sau, chọc cho muốn hắt hơi.

Tối trường học, Tần Cối nhanh chóng dàn xếp xong. Khi tôi nói tiểu giáo úy Từ Đắc Long ở tòa nhà đối diện, lão hận không thể trùm chăn ở chung với Tô Vĩ.

Nhưng Tô Vĩ thì lại phiền toái, lão không muốn ở trong nhà. Ấn ý của lão là dựng cho lão một túp lều cỏ, chuyện ăn uống không cần lo cho lão. Tô hầu gia muốn tiếp tục khiêu chiến cực hạn sinh tồn.

Tôi làm sao chuẩn bị lều cỏ cho lão được? Hơn nữa trường tôi không phải là công viên, chẳng lẽ làm triển lãm bộ lạc nguyên thủy? Cuối cùng tôi bực mình nóng nảy chỉ vào một căn nhà nhỏ: “Lão xem thấy được không?”

Tôi chỉ vào một đoạn tường “Berlin” đã có chút hình dáng, dựa theo ý tôi, Thôi Công sẽ cho xây một phòng thường trực nhỏ ở đó, tôi nghĩ sau này ban ngày sẽ an bài một người trực ở đây, ngăn cản hai bên qua lại. Hiện tại tôi liền đặt một chiếc giường ở đó, để Tô hầu gia quản lý. Cũng lấy thân phận Đại Hán Tịnh Kiên Vương ra lệnh lão canh giữ ở đó, không cho một người nào đi qua lại giữa hai giáo khu.

Lúc đầu Tô Vĩ còn chưa hiểu ý tôi, cuối cùng tôi đành chỉ tay vào giáo khu mới nói: “Ngài coi bên kia là dân tộc Hung Nô.” Lão mới dứt khoát nắm chặt cây gậy trong tay nói lớn: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Như thế, Tô Vĩ rốt cục lại tìm được cảm giác trách nhiệm về sứ mệnh, từ một người chuyên chăn dê thành một vị tướng quân.

oOo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 98: Thảo Gian Nhân Mạng

Thật vất vả mới dàn xếp xong cho hai người, tôi lập tức triệu tập toàn bộ nhân viên của trường Dục Tài làm đại lễ xuất chiến sang Singapore.

Ước chừng 15 phút sau, tất cả các lộ nhân mã mới tập trung đầy đủ. Hội trường đầy ắp người, kể cả đám thổ phỉ Lương Sơn, Phương Tịch cùng Tứ Đại Thiên Vương, Trình Phong Thu cùng Đoàn Thiên Lang còn kéo theo cả môn đồ, Đồng Viện cùng với Phương Trấn Giang, Nhan Cảnh Sinh, Từ Đắc Long cũng có mặt.

Ngoại trừ bọn Tiểu Lục ở nhà bếp, nhân viên cố định của Dục Tài đều đến đông đủ. Đây cũng là lần hội nghị đông nhất từ trước tới nay do tôi tổ chức, những người này kể cả xuyên qua, bán xuyên qua, dân bản xứ, thổ phỉ, khởi nghĩa nông dân, quân đội chính quy đều có cả....

Đối mặt tình hình như vậy, tôi không biết nên nói gì, sững sờ nhìn xung quanh tầm hơn 5 phút cũng không biết nên xưng hô thế nào - Các vị huynh đệ? Các vị anh hùng? Lady and gentlemen?

Cuối cùng, tôi tuyển chọn một cách xưng hô ai cũng gọi được: Các đồng chí!

Tôi e hèm một cái cho thanh cổ họng, mở miệng nói: “Các đồng chí, mấy ngày sau đây chúng ta có một hạng mục phải đi Singapore. Trường học của chúng ta có 100 slot, hiện tại bàn bạc lựa chọn người đi.”

Lập tức cả hội trường ồn ào, tiếng thảo luận ông ông, Đoàn Thiên Lang, Đồng Viện cùng đám Lê Thiên, Bàn Vạn Xuân đều biết đó là một quốc gia xinh đẹp, mở giọng nghị luận: “Singapore, nơi tốt.” Các hảo hán tuyệt đại bộ phận chưa từng nghe nói qua, hỏi nhau: “Singapore? Ở đâu, cách Thập Tự Pha bao xa?”

Tôi vỗ bàn nói: “Đó là ở ngoại quốc, phong cảnh rất đẹp, bởi vì danh ngạch có hạn, hiện tại ai muốn đi báo danh, cuối cùng sẽ nghiên cứu quyết định.”

Các hảo hán thảo luận một lúc rồi đều nói: “Nếu là chỗ tốt thì bọn anh đi hết.”

Đám mấy người bọn Đoàn Thiên Lang cùng Trình Phong Thu ngồi yên bực tức, bọn họ đại khái không biết rõ vì sao tự nhiên lại có chuyện tốt như vậy.

Tứ Đại Thiên Vương đồng loạt quay sang nhìn Phương Tịch, dường như đang chờ ý kiến của đại ca. Phương Tịch suy nghĩ một lát rồi đứng lên hỏi: “Tiêu chủ nhiệm, tôi có thắc mắc, sao tự dưng phải sang Singapore. Do ai tổ chức?”

Tôi vỗ vỗ đầu, tôi mới chỉ nghĩ tới việc để bọn họ ra nước ngoài để tránh phiền toái, đâm ra quên bég mất, quên không nói chính sự.

Tôi vội vàng đáp lại: “A, đúng, chúng ta đi tới đó không phải để đi chơi. Thuận tiện thi đấu vài trận.”

Cả đoàn người đi, đi thi đấu mà kêu là “thuận tiện” đâm vài trận hả?

Vương Dân đứng lên nói: “Vậy chúng tôi cũng đi hết.” Anh ta nhìn Phương Trấn Giang khiêu khích: “Hai nhà chúng ta lại so tài cao thấp một lần, xem ai lấy được nhiều huy chương vàng hơn.”

Tôi vừa nói tới chuyện thi đấu, bọn Trình, Đoàn cũng đều tỏ ý muốn đi, lập tức hội trường náo động, tôi cầm bút ghi danh, vỗ bàn kêu lên: “Chờ chút, chờ chút, từng người nói một thôi.”

Ngô Dụng bỗng nhiên phát tay nói: “Tiểu Cường, chú đừng ghi vội – tổng cộng hiện tại chúng ta có bao nhiêu người?”

Tôi sững sờ, cầm bút đếm một lượt. Tổng cộng mới có 98 người....

Ngô Dụng cười nói: “100 xuất mà mới chỉ có 98 người, tất cả mọi người đang ngồi đây đều có thể đi, hiện tại chỉ cần tính xem ai không đi.”

Từ Đắc Long đứng lên đầu tiên nói: “Tôi không đi. Mọi người cứ đi đi, tôi chỉ huy bọn nhỏ tập thể năng.”

Tôi biết anh ấy nói vậy thôi, anh ấy lưu lại để giúp 299 Nhạc gia quân phối hợp tác chiến, nhưng mà cũng không đủ cẩn thận và tinh ý – Nhạc phi chẳng lẽ sẽ không thể trọng sinh tại Singapore? Dù sao quốc gia đó cũng có người Hoa sinh sống.

Nhan Cảnh Sinh đứng lên nói: “Tôi cũng không đi, cuộc sống hàng ngày của bọn nhỏ không thể không có tôi, hơn nữa tôi cũng không giúp được gì.”

Tôi nói: “Vậy cậu đi chơi thôi.” Tận sâu trong đáy lòng tôi cảm kích Nhan Cảnh Sinh, tên một sách nhiệt tình dồn tâm sức cho bọn nhỏ, nếu không có cậu ta, trường học sẽ không được như bây giờ, nhân cơ hội này thưởng cho cậu ta.

Nhan Cảnh Sinh lắc đầu. Ngồi xuống. Lúc này, một văn một võ của Dục Tài đã quyết định ở lại.

Tôi lại nhìn hỏi: “Còn ai không muốn đi nữa không? Ít đi một người là có thể giúp quốc gia bớt thêm vài vạn đồng, mọi người suy nghĩ kỹ lại đi.”

Dù sao anh hùng hào kiệt có tính giác ngộ cao, tôi không nói những lời này ra thì thôi, vừa nói ra .... ngay cả một người giơ tay cũng không có.

Tôi nói: “Vậy được rồi, giờ xác định tiên phong.” (trường đoàn)

Có không ít người ở dưới hét lên: “Cậu không đi hả?”

Tôi thầm đắc ý, xem ra tôi ở Dục Tài cũng có được sự tín nhiệm.

Nhưng... khi bọn họ biết tôi không đi, lập tức bắt đầu đề cử người của mình làm tiên phong. Các đồ đệ của Đoàn Thiên Lang nhất trí hô: “Chúng tôi bầu sư phụ của chúng tôi.”

Người bên phe Trình Phong Thu hô: “Trình đại ca mới là sự lựa chọn thích hợp.”

Các hảo hán hò hét, có người hô Lâm Xung, có người hô Lư Tuấn Nghĩa, ... Tôi bỏ bút xuống bàn, hét lên: “Các anh không thể đoàn kết một chút sao?”

Mọi người đồng thời im lặng, đều trở lại đoàn mình, nhìn bốn phía xung quanh, thấy mọi việc bình thường thì lại đồng thanh một lời: “Chúng tôi rất đoàn kết...”

Rơi vào đường cùng, tôi đành nói: “Đồng Viện, làm phiền em đi một chuyến.” Cân nhắc mãi, tôi nghĩ thấy đây là sự lựa chọn tốt nhất, đầu tiên là Đồng Viện không có thế lực gì, nhân duyên lại tốt, kế tiếp là chỉ có cô ấy có kinh nghiệm phong phú, cuối cùng, để mỹ nữ dẫn đội còn có thể thu hút sự chú ý, khiến đối thủ buông lỏng cảnh giác.

Đồng Viện hào hứng đáp lời: “Được.”

Tôi nói: “Tới Singapore chú ý cử chỉ lễ nghi, tôi nghe nói quốc gia đó còn có hình phạt đánh mông, cụ thể thế nào, sẽ có người huấn luyện các vị

trong thời gian ngắn, còn có vấn đề gì không?”

Phương Trấn Giang bỗng đứng lên nói: “Có thể mang theo người nhà đi không?”

Mọi người sững sốt, hiện tại ở trường Dục Tài cơ hồ không có ai là không biết chuyện anh ta với Đồng Viện, hai người ngày ngày quấn lấy nhau anh anh em em.

Tôi kinh ngạc hỏi: “Đồng Viện là tiên phong rồi còn gì, chú còn muốn mang thêm ai?”

Mọi người đều cười he he nhìn anh ta, Đồng Viện híp mắt....

Phương Trấn Giang lúng túng nói: “Em... hỏi thay hộ lão Vương.”

Tôi giật mình: “Muốn mang người nhà thì nói với tôi một tiếng, chúng ta tùy tình hình mà bố trí.” Tôi nhìn lướt qua Hoa Vinh, bình thản nói: “Người nhà biết tiếng Anh thì ưu tiên, tôi còn thiếu phiên dịch.” Hoa Vinh gật đầu cảm kích – Tú Tú đúng là giáo viên tiếng Anh.

Sau đó mãi tới khi xuất phát tôi mới phát hiện ra rằng trường Dục Tài nhân tài thực sự đông đúc, từ đội trưởng tới đội viên đều tinh thần sung mãn, ngay cả phiên dịch, bác sỹ, lái xe đều tự cấp tự túc, đặc biệt Phương Tịch, lấy thân phận thợ mộc dẫn vợ đi cùng Dục Tài qua Singapore du lịch một chuyến.

Xử lý xong tôi mới phát hiện ra vẫn không gặp Hạng Vũ, tôi giữ Phương Trấn Giang đang bước qua tôi lại hỏi: “Vũ ca đâu?”

Phương Trấn Giang nói: “Trước khi anh mở hội nghị thì em thấy anh ấy nằm trong phòng.”

Tôi giật mình hỏi: “Từ hôm qua đến giờ anh ấy vẫn ngồi nhìn hoa cả đêm hả?”

Phương Trấn Giang gật đầu: “Em nói để em đổi cho anh ấy nhưng anh ấy không chấp nhận.”

“Vậy sao giờ anh ấy không trông nữa?”

Phương Trấn Giang nói: “Hoa đó – không, là cây cỏ tự rơi xuống, An thần y nói là vì cây đã thành thực, Vũ ca mới an tâm.”

Tôi vội vàng chạy tới phòng Phương Trấn Giang, Hạng Vũ đang nằm trên giường lăn qua lăn lại, đại khái không ngủ được, nghe tiếng có người mở cửa liền bò dậy, vẻ mặt cảnh giác.

Tôi duỗi tay ra nói: “Cỏ đâu, đưa em xem cái coi.”

Hạng Vũ thấy là tôi mới bình tĩnh, cẩn thận đặt lá “hấp dẫn thảo” như lá xương rồng lên tay tôi, một mùi thơm dễ chịu tràn ngập căn phòng.

Hạng Vũ nói: “Thứ này thật kỳ lạ, đặt bên gối ngủ một lúc, thì liền mơ một giấc mơ kỳ lạ, tất cả đều là chuyện lúc anh còn bé.”

Tôi nói: “Xem ra nó thật sự làm người khác thức tỉnh trí nhớ, nhưng mà anh tính làm sao, không thể cứ để nguyên thế này đưa cho Trương Băng ăn?”

Hạng Vũ buông tay: “Thế có cách nào khác không?”

“...Không chết người chứ?”

“An Đạo Toàn đã kiểm tra rồi, không có độc tố, nhưng có tác dụng phụ hay không thì rất khó nói.”

Có thể nhận ra, Hạng Vũ đang do dự, tôi cầm cây cỏ để trước mặt anh ấy nói: “Thứ này hình như đã bắt đầu khô đi, anh đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Hạng Vũ đoạt hấp dẫn thảo lại, dứt khoát nói: “Chỉ có thể làm thế, A Ngu nếu có chuyện gì xảy ra thì cũng lắm anh chết cùng cô ấy – đi, theo anh tìm cô ấy.”

Tôi run lên. Hạng Vũ nói: “Chú sao vậy?”

Tôi nói: “Em nghĩ tới một câu cổ ngữ.”

“Gì?”

“...Thảo gian nhân mạng.”

Lúc tôi cùng Hạng Vũ vừa lên xe, điện thoại vang lên, tôi vội tiếp: “Ai vậy?”

Phía bên kia có tiếng cười ha hả: “Tiểu Cường hả?”

“Là tôi đây, ai vậy?”

Đối phương vẫn cười nói: “Tôi họ Hà, Hà Thiên Đâu.”

oOo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 99: Hàn Tín

Vừa nghe tên này tôi đã muốn tắt máy: “Tao bảo mày này, Hòa Thiên Đậu thì quần lấy tao làm gì? Chẳng phải là mày giàu lắm sao, mua vệ tinh cùng tên lửa đẩy của Trung Quốc đẩy lên vũ trụ đi. Nếu không thì mua cho mỗi người dân Trung Quốc một cái Audi, dù đi tắm rửa hay đi Wc đều nổ máy, như thế tầng khí quyển sẽ nhanh chóng bị phá hư, trời cũng sập xuống mà.”

Hà Thiên Đậu cười tủm tỉm: “Đúng là một biện pháp tốt.”

Hạng Vũ cẩn thận cầm cây “hấp dẫn thảo”, nhìn tôi bức tức.

Hà Thiên Đậu nói: “Các cậu trộm từ nhà tôi một cây “hấp dẫn thảo” phải không, nó hẳn là cũng chín rồi?”

“...Sao lão biết?”

“Sao anh lại không biết, cỏ đó là anh mang từ trên thiên đình xuống mà. Chú cùng Hạng Vũ giờ định đi tìm Ngu Cơ đúng không?”

Tôi cảnh giác nhìn xung quanh, Hà Thiên Đậu dường như biết tôi đang làm gì: “Không cần nhìn, anh chỉ đoán thôi. Tiểu Cường, anh tặng chú một cây cũng chẳng có gì, nhưng chú cũng biết thứ này không dễ kiếm, anh cũng chỉ có một cây đó thôi, chú có thể trả lại cho anh không?”

Nghe lão nói nghiêm trang như vậy, tôi vui vẻ nói: “Được, vậy lão kêu người tới lấy hay là tao gửi qua?” Hạng Vũ cười lạnh.

Hà Thiên Đậ giả vờ thở dài: “Thôi bỏ đi, anh biết chú cũng không đồng ý, nhưng thuốc này anh chuẩn bị dùng để cứu người, chú lấy đi ... he he, thì khó cho anh à.”

Tôi mắng: “Lão đừng có lừa tao, thuốc này mà trị được bệnh hả? Chẳng lẽ là chữa cho bọn dâm đảng....”

Hà Thiên Đậ cười he he: “Cũng không khác lắm, nhất đại kiêu hùng hiện tại sống không bằng chết - chú đi đến xem cho biết, đây là địa chỉ...”

Tôi vội hét lên: “Đợi chút, sao lão không đi?”

“Anh đã không còn bao nhiêu thuốc, chú em cũng đừng có không biết tốt xấu, nếu không phải anh cho qua, Hoa Vinh của các chú ngay cả tro cốt cũng chẳng còn đâu, nếu anh không đoán sai thì Hạng Vũ muốn dùng hấp dẫn thảo cho Ngư Cơ ăn. Nhưng các chú không sợ rằng chưa qua điều chế thì hấp dẫn thảo có tác dụng phụ hả?”

Lão nói mấy lời này thì tôi cùng Hạng Vũ đều sững sờ. Hà Thiên Đậ rền sắt khi còn nóng, lưu lại địa chỉ cùng cái tên, rồi cúp máy.

Tôi nhìn Hạng Vũ: “Làm sao bây giờ?”

Hạng Vũ nhìn hấp dẫn thảo trong tay: “Cứ đi qua xem là chuyện gì - nhưng cây này thì dù thế nào cũng không cho.”

Tôi gật gật đầu, lái xe tới địa chỉ được cho.

Đó là một con đường ở ngoại ô, lòng đường rất rộng, nhưng dân cư thưa thớt. Từ xa cũng nhìn thấy một bãi rác khổng lồ, xe to xe nhỏ qua lại, thỉnh thoảng dừng lại mua nước uống.

Ven đường có một quán giải khát, xếp khoảng hơn chục cái bàn, ở chỗ thâm sơn cùng cốc này mua bán vẫn tốt. Mấy người nông dân trẻ tuổi chờ

rau vào thành phố bán thường có thói quen tạt qua đây làm vài chai bia. Bên cạnh quán nước giải khát, có vài cậu thanh niên chạy qua chạy lại, xem ra là mấy tên côn đồ. Một lão già lưng hơi còng đi qua đi lại thu nhặt những cái chai do người qua đây bỏ lại, vừa thấy có người vứt vỏ chai cocacola hoặc lon bia thì lập tức đi tới giẫm bẹp, cẩn thận bỏ vào bao.

Nơi Hà Thiên Đậ nói là nơi này, Hạng Vũ xuống xe nhíu mày: “Đây là nơi nào, loạn xà ngầu.”

Một người phục vụ chạy qua tiếp chúng tôi dặn dò: “Không muốn gặp phiền toái thì nói nhỏ nhỏ một chút, ăn đòn đấy.” Nói xong bữu môi hướng bọn côn đồ ngồi bên vệ đường.

Hạng Vũ hừ lạnh không nói, mấy thằng côn đồ ranh con anh ấy chẳng thèm để ý, nhưng giờ đang cầm bảo bối trong tay, phải đề phòng bị hư hại. Cho nên hôm nay Bá Vương không muốn động tay động chân.

Tôi cười tỏ vẻ cảm ơn phục vụ viên, lại hỏi: “Sao nơi này đông 'người' vậy?”

Phục vụ viên liếc mắt nhìn tôi, đại khái nghe giọng điệu xem ra tôi là cũng từng “trên đường”, biết tôi hỏi gì, chỉ một chỗ rất xa: “Cũng là vì ở chỗ kia mới mở một quán karaoke có “hàng”, buổi tối có việc làm, hai vị cứ thoải mái, bọn họ bình thường cũng không quấy rầy khách. Ông chủ của chúng tôi cùng bọn họ cũng có quen biết.”

Tôi cùng Hạng Vũ gọi một cốc kem cùng một chai bia. Lần lượt dò xét mấy tên côn đồ, côn đồ nơi này cũng rất đặc sắc, cả đám mũi đều đeo khuyên, tóc xanh đỏ tím vàng như chim anh vũ, quần dây xích, chân đi giày cao su.

Hạng Vũ cười nói: “Chẳng lẽ trong đám này còn cất dấu tuyệt thế anh hùng?” Tôi nhìn anh ấy, cả đời anh ấy luôn chịu thiệt vì quá kiêu ngạo, xem thường tất cả. Cũng vì thế mà bị đánh bại.

Lợi dụng lúc phục vụ mang bia lên, tôi nói với cậu ta: “Tôi muốn hỏi thăm cậu một người.”

“Anh nói đi, người ở đây tôi cũng đều quen cả.”

Tôi móc tờ giấy ra nhìn qua: “Cậu có biết vùng này có người nào tên là Vương Tịch Cực không?”

Phục vụ vuốt cằm nhìn trời: “Vương Tịch Cực... tên thật bá đạo?”

Tôi nói: “Có người này chứ?”

Phục vụ nghĩ một lúc: “Vương Tịch Cực... Vương Tịch Cực ... ài! Anh đang nói tới Vương rác rưởi à, chắc là đúng rồi.” Nói xong chỉ vào lão già đang còng lưng nhặt rác, cười nói: “Nghe danh mà tới hả?”

Tôi hỏi: “Là sao?”

Phục vụ cười khanh khách không đáp, đi về phía Vương rác rưởi nói: “Cứ chờ xem.”

Tôi cùng Hạng Vũ không rõ, đành nhìn qua phía Vương rác rưởi. Tôi hiện tại mới hiểu tại sao Hà Thiên Đẩu nói với tôi là ý gì. Không phải Vương Tịch Cực mà là Vương rác rưởi, tên như nghĩa, đây là ngoại hiệu của lão.

Vương rác rưởi đại khái khoảng 50 tuổi, hơn nữa lưng hơi gù, quần áo mặc đầy vết chắp vá, từ xa đã ngửi thấy mùi thối, nhìn lại khuôn mặt --- Vết bẩn đầy mặt, gỉ mắt đóng thành đóng, nhưng dù vậy, lão vẫn cười khiêm tốn, vừa đi vừa không ngừng gật đầu, dường như đang chào ai đó.

Vương rác rưởi rất cần mẫn, chốc lát đã thu mấy cái vỏ chai vỏ lon mà khách uống ném xuống đất vào bao, cười càng lúc càng tươi. Đúng lúc này

một tên côn đồ tóc đỏ hô lên: “Vương rác rưởi, hôm nay thu hoạch thế nào? Qua đây.”

Vương rác rưởi ngấn người ra, nhưng lập tức lại tươi cười, vác bao đi tới trước mặt tóc đỏ, vừa đi vừa bỏ cái bao ra trước mặt bọn du côn.

Phục vụ quán giải khát kéo tôi, vui vẻ nói: “Mau nhìn xem, kịch hay tới rồi.”

Tóc đỏ đá cái bao. Các loại vỏ chai vỏ lon lập tức văng ra đầy đất, tóc đỏ hét lên: “Oa, lão Vương rác rưởi sắp phát tài rồi.”

Vương rác rưởi cúi đầu: “Đâu có, đâu có...”

Tóc đỏ nói: “Đùa cái con mẹ mày, quy củ cũ – một vỏ chai cocacola thì đập đầu gọi ông nội một tiếng, một vỏ nước giải khát thì tay ôm đầu nằm xuống đứng lên. Tự đếm đi.”

Tôi cùng Hạng Vũ không hiểu, tiếp tục nhìn xem. Vương rác rưởi bỏ chai lọ ra, 8 bình cocacola, 12 chai nước khoáng. Sau đó Vương rác rưởi quỳ gối trước mặt tóc đỏ, quát lên: “Ông nội.”, đứng lên, lấy một vỏ chai cocacola, lại quỳ xuống. Lại hô một tiếng ông nội, lại lấy một cái chai...

Hạng Vũ sầm mặt: “Mấy tên rác rưởi đáng ghét, ăn hiếp người khác làm gì.”

Tôi nói nhỏ nhắc nhở: “Biết Hà Thiên Đẩu vì sao kêu chúng ta tới đây rồi chứ? Là muốn cho chúng ta xem một cái thế anh hùng giờ trở thành cái dạng này.”

Hạng Vũ nắm chặt lá cây hấp dẫn thảo trong tay, nói nhỏ: “Chú không hỏi thằng họ Hà đó người kia kiếp trước là ai hả?”

Tôi nói: “Đã hỏi qua rồi, lão không nói rõ, nhưng ít nhất đây là một nhân vật thanh danh hiển hách.” Hang Vũ thấy mắt tôi vô ý liếc qua cây hấp dẫn thảo, quả quyết nói: “Chú đừng có mơ, cỏ này anh dành cho A Ngu.”

Tôi ngượng ngùng: “Em không nói gì hết...”

Lúc này đại khái Vương rác rưởi đã gọi 8 tiếng ông, lão lau mồ hôi xếp chai lọ vào bao, hai tay ôm đầu nằm lăn ra đất. Sau đó đếm lớn: “Một!”, sau đó lại đếm “Hai” 12 chai nước khoáng thì là 36 lần ôm đầu nằm xuống đứng lên, chờ khi làm xong thì Vương rác rưởi đã thở hồng hộc rồi.

(Thiếu text, tưởng tượng tạm đi, Tiểu Cường và Hạng Vũ cho ăn lá cây hấp dẫn thảo)

oOo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 100: Nhất Thế Kiều Hùng

Tôi cùng Hạng Vũ nhìn Vương rác rưởi bò tới chỗ tóc xanh, cũng cảm thấy ngạc nhiên, Hạng Vũ nói: “Chẳng lẽ hấp dẫn thảo không có tác dụng?”

Tôi giật mình: “Anh nghĩ xem họ Hà có phải là chơi chúng ta hay không, khiến chúng ta dùng mất được liệu, tùy tiện bỏ ra cho một người đáng thương?”

Hạng Vũ cũng sửng sốt, nói: “Dù vậy, người này đời trước là chó hay là voi thì cũng nên hiện hình đi chứ.”

Trong lúc nói chuyện, Vương rác rưởi đầu đã tiến tới háng tóc xanh, đang sắp sửa chui qua, Vương rác rưởi bỗng duỗi tay ra nắm đũng quần của tóc xanh. Tóc xanh đang chống hông nhìn trời, không phòng bị hét lên đau đớn, Vương rác rưởi chậm rãi đứng lên, nói: “Gọi ông nội.”

Tóc xanh vừa sợ hãi vừa tức giận, lại thêm bất ngờ vì người nắm đũng quần mình là Vương rác rưởi. Mặt hắn vì thế mà biến dạng, thét lên: “Buông ra.” Tóc vàng cùng tóc đỏ hơi sửng sốt, rồi đều cười rộ lên, vì liên quan tới vấn đề tử tôn hậu đại, mấy thằng ranh đều muốn tiến lên giúp tóc xanh, nhưng không dám khinh động ra tay, đứng một bên mắng: “Muốn chết hả?”

Tôi hỏi Hạng Vũ: “Trong lịch sử có vị anh hùng nào giỏi chui đũng quần người khác không?” Hạng Vũ dờ khóc dờ cười lắc đầu.

Vương rác rưởi quay lưng về phía bọn tôi, cho nên không thấy rõ vẻ mặt của lão, chỉ nghe thấy tiếng lão nói với tóc xanh: “Gọi ông nội, mau.”

Tóc xanh mở miệng định mắng, đại khái là Vương rác rưởi lại bóp mạnh hơn, câu chửi không thốt ra nổi mà trở thành hít hà đau đớn, tóc đỏ tóc vàng lúc trước cười hì hì đứng xem, giờ bọn chúng cũng biết chuyện càng lúc càng vui rồi.

Vương rác rưởi hiển nhiên đã mất kiên nhẫn, bỗng nói lạnh lùng: “Thôi, mày không cần gọi, lẽ ra thì mày còn có thể làm cháu trai của tao, nhưng giờ chỉ có thể làm cháu gái thôi...”

Tóc xanh hiểu được ý của lời này lập tức kêu gào: “Ông nội, ông nội.”

Vương rác rưởi cười nói: “Ngoan.” Nói xong thả tóc xanh. Dùng cái tay vừa nắm đũng quần vỗ mặt tóc xanh rất thân mật.

Bọn tôi đều hồ đồ rồi, vốn tôi nghĩ Vương rác rưởi vẫn giữ tóc xanh chờ lúc an toàn rồi tính tiếp, lão lại thả ra ngay lúc này khác gì muốn chết?

Tóc xanh vừa được thả ra thì ngơ ngác nhìn Vương rác rưởi – con người là thế, nếu bị chó cắn, ý định đầu tiên là cầm gậy đập chết, nhưng nếu là một con chó nhìn đáng yêu dễ thương lao tới cắn mất miếng thịt. Bạn nghĩ xem, mình đụng phải con chó thành tinh hay là đang mơ, cho nên sững sốt là khó tránh khỏi.

Vương rác rưởi không thèm nhìn tóc xanh, quay mặt sang nói với tóc vàng và tóc đỏ: “Cháu tao gọi tao là ông nội, bọn mày mà không gọi thì đừng hòng mong lẫn lộn ở vùng này, không phải cháu tao thì tao không thương, hai thằng mày cũng gọi tao một tiếng đi.” Lão nói cứ như là chuyện là đương nhiên, tựa như sư phụ đang giảng dạy đạo lý cho học sinh, giống như vừa đấm vừa xoa.

Tóc đỏ cùng tóc vàng cười ầm lên. Bọn nó cười vì tóc xanh vốn không cùng bọn với chúng, xem thì hả hê, nhưng bọn chúng tuyệt không ngờ mình lại gặp họa.

Tóc đỏ giơ một ngón tay chỉ Vương rác rưởi. Đại khái chưa kịp nghĩ, bình thường nó hay mắng chửi thô tục thì giờ ngay cả một câu mắng chửi cũng không nghĩ ra. Vương rác rưởi nhanh chơp chớp dùng ngón trỏ tay phải chọc vào miệng hắn, sau đó kéo mạnh. Tóc đỏ cúi gập người, hai tay ôm miệng.

“Cấm động.” Vương rác rưởi lại kéo mạnh hơn, uy hiếp: “Có phải muốn tao xé cái miệng mày rộng tới mang tai không? Vậy sau này mày ăn bánh cũng không phải cuốn lại đâu.”

Hạng Vũ không hiểu: “Vì sao sau này ăn bánh không cần cuốn lại?”

Tôi giải thích; “Miệng rộng tới mang tai, có thể bỏ nguyên cái bánh vào mồm à.”

Hạng Vũ: “....”

Wương rác rưởi cứ thế dùng một ngón tay khống chế tóc đỏ, cao giọng: “Gọi ông nội.”

Tóc đỏ thống khổ khom người. Nước miếng chảy tí tách, nhưng hoàn toàn không có cách nào phản kháng, nếu nó dăm lùi Vương rác rưởi thì miệng nó rách ngay. Mặc dù không đến mức khoa trương như Vương rác rưởi nói nhưng ít nhất không ăn cơm hút thuốc được. Bọn còn lại cũng không dám vọng động, tóc xanh cùng tóc vàng không tiện quản, hiện tại xông vào tuyệt đối là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, hơn nữa còn đắc tội tóc đỏ.

Không biết tính khí Vương rác rưởi trở nên mạnh động từ lúc nào, lão quát tóc đỏ: “Kêu một tiếng ông nội khó thế sao?”

Tóc đỏ nước mắt nước mũi lã chã: “Ông nội....”

Vương rác rưởi chuyên chú ghé tai vào, hỏi: “Mày nói gì?”

Tóc đỏ hít một hơi, mãi một lúc lâu sau mới chỉnh lại miệng lưỡi, nói: “Ông nội...”

Vương rác rưởi rút tay ra, tóc đỏ ngã lăn ra đất. Vương rác rưởi lau tay lên người tóc đỏ, cười mắng: “Nói cũng không rõ ràng, có đứa cháu như mày thật mất mặt.”

Tóc đỏ bò trên đất, mắt nhìn Vương rác rưởi đầy sợ hãi.

Lúc Vương rác rưởi lau tay, thoải mái như ăn một xiên thịt dê giữa trời đông giá rét, lão cầm áo lau mồ hôi trên trán, cười nói với tóc vàng: “Tới phiên mày, gọi đi.”

Lúc này tóc đỏ cùng tóc xanh đã được tự do, hai nhóm người cùng lên thì Vương rác rưởi không phải đối thủ, nhưng người là loại động vật kỳ quái, hai người chịu nhục trong tay Vương rác rưởi, lúc này chỉ còn tóc vàng bình yên vô sự, hai người lại không vội, không lên tiếng đứng sau nhìn xem chuyện vui.

Tóc vàng cũng phân tích ra tình trạng trước mặt, nó vội lui lại, cười gượng: “Lão Vương, trước kia anh em chỉ đùa chút thôi, lão đừng để ý.”

Vương rác rưởi căn bản chẳng thêm để ý, tay ngoáy lỗ tai: “Gọi nhanh lên, tao đang đợi đây.”

Tóc vàng vỗ vai Vương rác rưởi tỏ vẻ rộng lượng: “Ha ha, lão Vương thật thích nói đùa.”

Vương rác rưởi tiếp tục nhắc lại: “Gọi ông nội.”

Tóc vàng rốt cục không nhin được nữa, nó lấy từ bên hông ra con dao dài hơn 30cm: “Thật không thức thời.”

Vương rác rưởi nhìn, phì cười: “Ái dà, còn mang theo cả dao, mà mày có biết chơi không?” Lão duỗi tay bắt lấy cánh tay tóc vàng. Tóc vàng run lên, dao suýt rơi xuống. Vương rác rưởi bóp tay tóc vàng cho nắm chặt chuôi dao, cười hề hề nói: “Đừng sợ, tao dạy mày làm sao giết người.”

Vương rác rưởi cầm tay tóc vàng gác đao lên cổ mình, sau đó nghiêng đầu, vỗ vào cái cổ đầy gân xanh của mình nói: “Nhìn thấy không, chỗ này có một mạch máu cực to, cắt một phát, thần tiên khó cứu.”

Dao của tóc vàng cực sắc. Lưỡi dao sáng loáng, cổ Vương rác rưởi cũng lộ rõ. Tóc vàng mấy lần thiếu chút nữa ném dao, nhưng Vương rác rưởi lại giúp nó nắm chắc.

Vương rác rưởi nhìn tóc vàng run rẩy, kinh ngạc: “Sao, xem thường sao? Để tao dạy mày một chiêu khác.” Vương rác rưởi nắm tay tóc vàng dí vào ngực trái mình nói: “Biết đây là chỗ nào không, là tim, đâm vào đây cũng một dao chết luôn.” Vương rác rưởi kéo cái tay không cầm dao của tóc vàng lên để lên ngực mình: “Vuốt thấy xương sườn không, biết đao thứ nhất đâm kiểu gì không - đừng dùng lực quá mạnh, đâm trúng xương sườn thì rất khó rút ra. Phải đâm nhẹ nhàng thôi.”

Vương rác rưởi vừa nói vừa cầm tay tóc vàng làm mẫu, tóc vàng lúc này đã thành tượng gỗ, đứng ngây ngốc để mặc Vương rác rưởi bày bố. Vương rác rưởi dạy xong cho tóc vàng, sau đó lui một bước nói: “Đều dạy cho mày rồi đó, nào, chẳng phải muốn giết tao sao?”

Tóc vàng giơ dao, đứng yên bất động. Vương rác rưởi đứng thẳng ngẩng đầu nhìn tóc vàng. Quả thật giống như một cử nhân đang nhìn xuống thiên hạ.

Vương rác rưởi thúc giục: “Nhanh đê, mày có giết không? Tao còn có bạn đang chờ.”

Hạng Vũ nhìn hồi lâu, nói với tôi: “Người này võ công không cao, nhưng đủ tàn độc, anh thật không nghĩ ra trong lịch sử có ai lại có phẩm tính này.”

Tôi khinh bỉ: “Đương nhiên anh không thể nghĩ ra, trước anh có bao nhiêu năm lịch sử chứ?”

Hạng Vũ nói: “À, vậy chú biết đó là ai không?”

“... Em cũng không biết, em chỉ hiểu lịch sử năm nay thôi.”

Phía bên trong, Vương rác rưởi vẫn thúc dục mấy lần, tóc vàng vẫn không ra tay. Vương rác rưởi chán nản: “Để tao giúp mày nhé?” Lão bỗng ôm lấy dao trong tay tóc vàng, chúng tôi đều nghĩ lão muốn đoạt đao, ai cũng không ngờ lão đâm mạnh vào vùng tim mình...”

Cuối cùng tóc vàng sợ hãi hất đao lệch ra, dao đâm sâu vào vai Vương rác rưởi. Máu đỏ tươi thấm ướt hết áo, tóc vàng tê liệt, hai tay che mặt như một cô gái hét ầm lên. Vương rác rưởi quát lớn: “Gọi ông nội.”

Tóc vàng khóc lóc vội hô: “ông nội, ông nội ông nội.”

Toàn bộ bọn côn đồ đứng sững sờ sững sốt, đừng nói tới chuyện ra tay, ngay cả sức để chạy cũng không có. Vương rác rưởi cười hài lòng, lần lượt chỉ vào mặt từng thằng: “Bọn mày nếu muốn tìm lại thể diện tao sẵn sàng đón tiếp bất kỳ lúc nào, thích thì cứ đến mà giết tao, chỉ cần tao còn một hơi thở, tao sẽ cho bọn mày thấy mạng của cả nhà bọn mày không phải của bọn mày nữa.”

Vương rác rưởi nói xong, không thèm liếc mắt nhìn lại, tươi cười đến ngồi xuống bàn cùng tôi và Hạng Vũ, vung tay nói với chủ quán: “Cho chai

bia.” Ông chủ bưng bia tới, cung kích đặt trước mặt Vương rác rưởi. Vương rác rưởi chỉ bọn tôi: “Cứ tính tiền của hai huynh đệ này cho tôi, bao nhiêu tiền?”

Ông chủ khom lưng cúi đầu: “Ngài cứ nói vậy, quen nhau bao lâu rồi, sao còn nói giá cả...”

Wương rác rưởi vỗ bàn: “Thế này thế nọ, ông uống không của mầy chai bia chắc? Bao nhiêu tiền?”

Ông chủ sợ hãi lùi lại: “Tổng cộng 9 đồng...”

Wương rác rưởi cởi đai lưng ra, mò từ bên trong tuồn ra một bó to tiền hào thúi hoắc, đếm đủ 10 đồng vứt xuống đất: “Không cần thối lại.” Ông chủ nhặt tiền lên, chạy vội như chạy nạn.

Wương rác rưởi dùng răng mở chai bia, uống một hớp lớn, sảng khoái ợ một hơi, cười cười nhìn bọn tôi: “Hai vị là ai?”

Tôi chỉ vào con dao vẫn găm lại trên vai Vương rác rưởi nói: “Xử lý trước được không, tôi nhìn không sướng.”

Wương rác rưởi nhổ dao ra, tiện tay ném lên bàn, thản nhiên nói: “Chê cười.” miệng vết thương lập tức trào ào ạt máu, Vương rác rưởi xé áo buộc lại, không thèm để ý.

Tôi hiện tại rất hiếu kỳ, lão biến thái trước mặt thân phận là gì, vì thế hỏi: “Xưng hô như thế nào?”

Wương rác rưởi đại khái biết tôi hỏi gì, trực tiếp đáp lời: “Liều Hạ?”(1)

Tôi gãi đầu: “Liều Hạ? Họ quen quen, Liều Hạ Huê...”(2)

Liều Hạ: “Đó là anh tôi.”

Tôi giật mình: “Gái ngồi trong lòng mà tâm không loạn, Liễu Hạ Huệ là anh ông thật à?” Đánh chết tôi cũng không ngờ nổi quân tử nổi tiếng như vậy lại có một người em như thế.

Liễu Hạ khinh thường: “Nói tới làm gì, một tên ngụy quân tử.”

Tôi cẩn thận: “Vậy nữ nhân đó ông đã gặp qua chưa?”

Liễu Hạ ngạc nhiên: “Nữ nhân nào?”

“Là người ngồi trong lòng anh ông ấy, có phải bởi vì cô nàng quá xấu...”

Liễu Hạ tức giận cắt lời: “Vì sao ai gặp tao cùng nói về nó nhỉ? Tao cũng có tên có họ mà.” Nói xong Vương rác rưởi tự hào giới thiệu: “Tao là một ác nhân.”

Tôi cười làm lành: “Đã nhìn thấy rồi.”

Hạng Vũ vẫn lạnh lùng dò xét Vương rác rưởi, nhưng thủy chung chướng mắt, lúc này bỗng nói: “Có phải mày có tước hiệu là Đạo?”

Liễu Hạ vỗ đùi: “Có người biết! Chính là tại hạ, ngài là vị nào?”

“Tao họ Hạng... thôi đi, tao có nói mày cũng không biết.”

Liễu Hạ tư duy rất nhanh, cười nói: “Xem ra là sau tôi?”

Tôi giới thiệu: “Vị này là Hạng Vũ, Vũ ca.”

Liễu Hạ nói: “Đúng rồi, Liễu Hạ chính xác không biết Hạng Vũ, nhưng Vương rác rưởi thì dù không có văn hóa nhưng cũng từng nghe nói qua Tây Sở Bá Vương.”

Hạng Vũ cười nhạt chỉ Liễu Hạ, nói với tôi: “Người này năm xưa đại danh鼎鼎 - Đạo, dẫn ngàn người hoành tảo chư hầu, không chuyện ác

nào không làm, còn mắng chửi biện luận của Khổng Khâu.”

Tôi cả kinh đứng lên: “Khổng Khâu? Là Khổng thánh nhân hả?”

Liễu Hạ nói: “Đúng là lão già đó. Tôi thấy lão cũng giống anh tôi nên mới hạ mình gặp lão, ai biết lão già kia nói lảm quá, đúng lúc trưa muốn ăn cơm, tôi liền kêu “mang bàn gan người hấp lên”, lão già đó lập tức cúp đuôi bỏ chạy.” Nói tới đây Liễu Hạ cười ha hả: “Khổng lão nhị bị tôi dọa chạy, ha ha.”

Tôi bó tay, đủ buồn nôn! Giật mình, bỗng thốt ra: “Thiên đại dã chí hợp bả thanh trọc phân biện. Khả chấm sinh hồ đột liễu đạo nhan uyên – Đạo, tôi nhớ ra rồi. Lúc học “Oan Đậ Nga” của Quan Hán Khanh, có một câu như thế, nói vậy ông là người xấu?”

Liễu Hạ sừng sốt: “Ông đéo phải anh hùng cũng đệt phải người xấu, đúng rồi, ông là hùng, nhất thể kiêu hùng.”

“Phỏng vấn chút, từ Vương rác rưởi biến thành nhất thể kiêu hùng có cảm nghĩ gì?”

Liễu Hạ: “Đúng rồi, còn chưa hỏi cậu, mọi chuyện có phải do thứ cậu cho tôi ăn?”

Tôi gật đầu, kể giản lược vài câu về hấp dẫn thảo, đối với người như vậy, có một số việc giữ bí mật cũng vô nghĩa.

Liễu Hạ nghe xong cảm khái, cuối cùng thở dài: “Tôi cũng hiểu được, nhân thiện bị nhân khi (làm người tốt thì bị người khác khi dễ), làm người, phải làm ác nhân.”

Tôi cùng Hạng Vũ liếc mắt nhìn nhau, cười khố. Vị này bị người ta ắp hiếp nửa đời, xem ra đã cáo biệt nhân sinh quan thế giới quan chính xác.

Tôi hỏi Liễu Hạ: “Đạo ca, anh sau này định làm gì, nếu không thì trước đi theo em làm chút việc, không thể cứ lại sống nát bét nữa.”

Liễu Hạ hào khí can vãn: “Ngã ở đâu thì đứng dậy ở đó.” Lão chỉ vào ba thằng tóc xanh, vàng, đỏ nói: “Thấy không, đó là sinh lực quân của anh, thấy câu lạc bộ đêm kia không, nhiều nhất một tháng nữa nó sẽ là của anh. Quán bia này cũng sẽ là của anh.”

Tôi vội vàng bắt tay anh ấy: “Chúc anh thành công.”

Tôi thấy thế cũng không nói gì thêm, đứng lên: “Đạo ca, vậy anh em bọn em cáo từ, dù sao anh làm gì cũng cẩn thận một chút, lúc nào cảnh sát tìm tới thì thì đừng hù dọa người ta...”

Liễu Hạ bắt tay tôi: “Huynh đệ, cảm tạ thì anh không nói nữa, anh dù là ác nhân, nhưng trong lòng cũng hiểu, ai đối tốt với anh thế nào anh trả lại gấp mười gấp trăm, cái này gọi là đạo cũng có đạo của mình – đúng rồi, những lời này là anh sáng tác ra đó.”

Lúc chúng tôi sắp rời đi, Liễu Hạ bỗng nhiên nhìn vết thương trên vai, vẻ mặt hoảng sợ, bối rối che đi nét uể oải, tôi hỏi Hạng Vũ: “Hắn sao thế, mất máu nhiều quá sao?”

Hạng Vũ nói: “Chút máu đó thì cũng chưa đến mức.”

Liễu Hạ ngẩng đầu nhìn bốn phía, đau khổ: “Mình sao thế, mình sao lại chảy máu?” Tôi thầm nghĩ vừa rồi là giả vờ sao, Tiểu Cường giả bộ một đám cho Đoàn Thiên Lang học máu, lão thì giỏi rồi, tự đâm tự chịu, đáng đời.

Liệu Hạ ngồi phịch xuống đất, than thở: “Tôi là ai?”

Tôi bước lên nói: “Đạo ca, anh sao thế, anh không phải là Liễu Hạ sao?”

Liễu Hạ ngẩng đầu nhìn tôi một lúc lâu, cười gượng nói: “A, Tiểu Cường huynh đệ, còn có Bá vương, hai người chưa đi sao?”

“Định đi...”

“A ha, đi đường cẩn thận – cần mấy cái chai không?” Liễu Hạ chỉ vào chai bia chúng tôi uống ở trên đất.

“...Không cần.”

Liễu Hạ run lấy bấy đứng lên, cẩn thận thu từng cái chai vào bao, cuối cùng cười khiêm tốn với chúng tôi.

Chờ khi lão quay lưng lại chúng tôi rời đi, tôi mới phát hiện lưng lão càng còng hơn. Khí thế bức người vừa rồi đã biến mất tăm, bộ dáng lại về kiểu uất ức đáng thương.

Tôi không hiểu: “Nhất thế kiêu hùng là sao, chẳng lẽ người như thế còn sợ máu tới ngất?”

Hạng Vũ bỗng nhiên nói: “Là tác dụng phụ.”

Tôi lập tức giật mình, hấp dẫn thảo chưa thông qua điều chế có tác dụng phụ trí mạng, đó là: Một thời gian sẽ mất đi dục tính, hoàn toàn quên mất chuyện kiếp trước, giống như Liễu Hạ. Lúc lão thu phục bọn côn đồ thì là Liễu Hạ, nhưng vừa rồi, lão lại biến thành Vương rác rưởi ai ai cũng có thể lăng nhục. Một chút dục tính cuối cùng giúp lão nhận ra tôi cùng Hạng Vũ, nếu hiện tại qua hỏi, lão khẳng định không nhớ rõ chúng tôi, hơn nữa cũng quên đời trước mình là ai. Chẳng biết khi nào lão lại biến thân thành đại ác nhân kia...

Trên xe, tôi tự nhủ: “Vậy Liễu Hạ làm sao dạy dỗ “tam mao”(3), có thể thành công chiếm lĩnh câu lạc bộ đêm không?”

Hạng Vũ trợn mắt: “Chú lo lắng cái gì?”

Tôi cười: “Em nghĩ Đạo ca rất tốt, ít nhất cũng không xấu, người như thế ai lại ghét được?”

“Hừ hừ, nắm đũng quần, xé miệng, cũng dám xưng là kiêu hùng. Anh mà biết trước như thế thì dù nói thế nào cũng không bỏ ra hấp dẫn thảo.”

Tôi khinh bỉ, đây gọi là điển hình của việc chiếm tiện nghi rồi còn khoe, tác dụng phụ của hấp dẫn thảo cũng không dễ nhận biết, ví dụ như Bảo Kim. Anh ấy chỉ có tính cách khác biệt rất nhỏ, hơn nữa tự mình đều hiểu rõ, ăn hấp dẫn thảo sẽ có triệu chứng nhận cách phân liệt. Nếu cho Ngu Cơ ăn, trong lúc ngọt ngào thân mật, hai người biết thời biết thế tụt quần cởi áo, tới lúc mấu chốt Ngu Cơ bỗng biến sắc kêu to hiệp dâm thì còn giải thích được không?

(Hết quyển 2)

1. Đạo Chích (chữ Hán: 盜跖 hay 盜蹠), còn gọi là Kiệt Chích (桀跖 hay 桀蹠), nhân vật hư cấu xuất hiện trong nhiều kinh, thư trước đời nhà Tần, được cho là sống vào đời Xuân Thu. Đạo Chích còn được gọi là Triển Hùng, Liễu Hạ Chích, hiệu là Cổ Vương.

Ngày 26/02/1974, “Trung Ương Đảng Hiệu Biên Tả tổ” (tổ Hiệu đính – biên soạn - ghi chép Trung ương Đảng) dưới sự chỉ đạo của Tứ Nhân Bang, trên Nhân Dân nhật báo lấy bút danh Đường Hiếu Văn, có bài viết Liễu Hạ Chích thống mạ Khổng lão nhị (Tạm dịch: Liễu Hạ Chích mắng mỏ Khổng lão nhị). Đây là bài thứ 3 trong loạt bài đả kích Khổng Tử. Trong bài viết này, Đường Hiếu Văn ca ngợi Đạo Chích là anh hùng phản đối lễ giáo phong kiến, lãnh đạo nô lệ khởi nghĩa chống lại giai cấp thống trị.

Tác giả Ô Mông trên tờ Nghiên cứu lịch sử, số thứ 2, năm 1977 có bài viết Đạo Chích khảo biện, phê phán bài viết của Đường Hiếu Văn là biến không thành có

Từ hình tượng xấu xa trong ghi chép của giới học giả, Đạo Chích được xem là tổ nghề của bọn trộm cướp. Và từ câu chuyện ngụ ngôn của Trang Tử, Đạo Chích bắt cóc vợ và con gái người ta, ông còn được xem là tổ nghề của bọn kỹ nữ, tôn làm Bạch mi thần (thần mày trắng).

Tiêu Vân Sơn Nhân, Trảm Quỷ truyện [3] kể rằng: Hàm Oan lại hỏi rằng: “Vị thần này từ đâu đến, khi còn sống họ nào tên gì?” Liễu Kim Nương đáp: “Tiểu phụ nhân cũng không biết rõ, chỉ nghe những người lớn tuổi nói chuyện gọi là Đạo Chích.”; lại kể rằng: Bạch Mi thần nói: Ta từ (đời) Xuân Thu về sau, cho đến ngày nay, trong nghề con hát, nhà nhà kính ngưỡng, lớn nhỏ thờ phụng, xem như một bức tổ tông.”

2. Liễu Hạ Huệ (tiếng Hán: 柳下惠, 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triển Cầm (展禽), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Có người hỏi, ông trả lời: "Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi đâu mà không bị ba lần truất. Nếu lấy đạo cong thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ". Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa 聖之和). Nguyễn Du trong Bắc hành tạp lục đã làm bài thơ viếng mộ ông.

Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

2. Tam mao ở đây là chỉ 3 thẳng còn đồ tóc vàng, tóc xanh, tóc đỏ -- hoàng mao, lam mao, hồng mao

Quyển 3

[Chương 1: Lang Đồ Đăng](#)

[Chương 2: Chế Phục Dụ Hoặc](#)

[Chương 3: Chì Muốn Làm Nữ Nhân](#)

[Chương 4: Không Yêu Hồng Trang Yêu Vũ Trang](#)

[Chương 5: Tạt Kỳ Bố Nặc](#)

[Chương 6: Niên Hội](#)

[Chương 7: Sửa Cờ](#)

[Chương 8: Tẩy Bút Trì](#)

[Chương 9: Báo Đáp](#)

[Chương 10: Đơn Đào Phó Hội](#)

[Chương 11: Trư Nhục Câu Kê](#)

[Chương 12: Thiết Đầu Công](#)

[Chương 13: Nhị Béo](#)

[Chương 14: Tìm Ngựa](#)

[Chương 15: Chuy Bất Thệ](#)

[Chương 16: Rèn Thương](#)

[Chương 17: Đấu Họa](#)

[Chương 18: Trùng Quan Nhất Nộ Vi Hồng Nhan](#)

[Chương 19: Đánh Úp](#)

[Chương 20: Đế Vương Tâm Thuật](#)

[Chương 21: Đàm Phán](#)

[Chương 22: Đặc Lạc Y](#)

[Chương 23: Thổ Phi Trờ Vê](#)

[Chương 24: Hội Nghị Nội Bộ](#)

[Chương 25: Bá Vương Thương](#)

[Chương 26: Tổ Nhân Biểu Thái Lữ Bố](#)

[Chương 27: Báo Ngân](#)

[Chương 28: Trâu Tinh Trì](#)

[Chương 29: Hán Gian Vs Hán Gian](#)

[Chương 30: Quyền Đa Tướng Môn Thần](#)

[Chương 31: Thái Tín](#)

[Chương 32: Ta Là Vô Địch Thiên Hạ](#)

[Chương 33: Tam Quốc Hào Nam Nhi](#)

[Chương 34: Hôn Lễ Tiền Tấu Khúc.](#)

[Chương 35: Công Thủ Đồng Minh.](#)

[Chương 36: Chụp Ảnh Cưới](#)

[Chương 37: Đại Hôn \(Thượng\)](#)

[Chương 38: Đại Hôn \(Trung\)](#)

[Chương 39: Đại Hôn \(Hạ\)](#)

[Chương 40: Kinh Hỷ](#)

[Chương 41: Nhập Gia Tùy Tục](#)

[Chương 42: Tàn Vương Lăng](#)

[Chương 43: Khai Môn Ấp Đạo](#)

[Chương 44: Siêu Cấp Model](#)

[Chương 45: Biến Sắc](#)

[Chương 46: Truyền Thông Phòng Vấn](#)

[Chương 47: Túng Tử Hiệp Cốt Hương](#)

[Chương 48: Tiểu Cường](#)

[Chương 49: Nữ Nhân Đẹp Nhất](#)

[Chương 50: Tái Nhập Sử Sách](#)

[Chương 51: Mafia - Hắc Thủ Đảng](#)

[Chương 52: Air Force 1](#)

[Chương 53: Tiếp Ban Nhân](#)

[Chương 54: Kiếm Chi Lư](#)

[Chương 55: Cầu Trợ](#)

[Chương 56: Thúc Thủ Vô Sách](#)

[Chương 57: Nghịch Tập, Nguy Cơ Của Lôi Lão Tử](#)

[Chương 58: Tập Kết](#)

[Chương 59: Mãn Thành Tản Đà Lôi Lão Tử](#)

[Chương 60: Trao Đổi Con Tin](#)

[Chương 61: Sửa Hết Hạn](#)

[Chương 62: Việc Công Việc Tư](#)

[Chương 63: Quyền Thổ Trọng Lai](#)

[Chương 64: Bàn Gia Công Tư](#)

[Chương 65: Kiểm Thân Cái Nhiếp](#)

[Chương 66: Tuyệt Đình Cao Thủ](#)

[Chương 67: Uống Thuốc](#)

[Chương 68: Cùng Phiến Thổ Địa, Cùng Một Mộng Tương](#)

[Chương 69: Vị Cục Nhân Thân](#)

[Chương 70: Chỉ Kim Tư Hạng Vũ](#)

[Chương 71: Thuyết Khách](#)

[Chương 72: Không Dứt](#)

[Chương 73: Quân Bán Nước](#)

[Chương 74: Ngọc Quan Âm](#)

[Chương 75: Áo Chống Đạn Kiểu Tô Vô](#)

[Chương 76: Sự Khác Biệt](#)

[Chương 77: Thiên Bôi Bất Túy](#)

[Chương 78: Tạm Biệt, Tổ Năm Người](#)

[Chương 79: Mở Màn](#)

[Chương 80: Trục Nhân Giới](#)

[Chương 81: Sai Số](#)

[Chương 82: Lại Gặp](#)

[Chương 83: Đi Theo Ta, Có Thịt Ăn](#)

[Chương 84: Phim Màn Ảnh Rộng](#)

[Chương 85: Nhất Tiểu Tám Quân Sư](#)

[Chương 86: Đường Kiếm Cơm](#)

[Chương 87: Người Yêu Thích Mùa Đông](#)

[Chương 88: Thần Phong Thuật](#)

[Chương 89: Thuốc Trường Sinh Bất Lão](#)

[Chương 90: Tình Ca Độc Thân](#)

[Chương 91: Vương Giả Trở Về](#)

[Chương 92: Tiêu Công Quán](#)

[Chương 93: Phó Ước](#)

[Chương 94: Gặp Lại Kinh Khờ](#)

[Chương 95: Sinh Con Ít, Trồng Cây Nhiều](#)

[Chương 96: Diễn Viên Quần Chúng](#)

[Chương 97: Đạo Cụ](#)

[Chương 98: Hiệu Trưởng, Giết Hay Không](#)

[Chương 99: Bánh Nướng Nữ Gà Chồng](#)

[Chương 100: Kinh Kha Thứ Tân Vương](#)

[Chương 101: Bánh Bích Quy Của Triệu Bạch Kiếm](#)

[Chương 102: Cái Chết Của Kinh Kha](#)

[Chương 103: Sơn Trại Phiên Bản Super Mario](#)

[Chương 104: Vị Khách Xui Nhất](#)

[Chương 105: Máy Đọc Thẻ](#)

[Chương 106: Điểm Từ Biểu](#)

[Chương 107: Bức Thương Lương Sơn - Đánh Lên Lương Sơn](#)

[Chương 108: Nhất Linh Bách Cửu Ca](#)

[Chương 109: Kính Mắt](#)

[Chương 110: Ăn Chưa](#)

[Chương 111: Em Yêu, Sao Em Không Ở Bên Anh](#)

[Chương 112: "Bình" Phương Tích](#)

[Chương 113: Bỏ Phiếu Dân Chủ](#)

[Chương 114: Giả Chiêu An](#)

[Chương 115: "Người Minh"](#)

[Chương 116: Bán Cáng](#)

[Chương 117: Thái Cực Phương Trấn Giang](#)

[Chương 118: Cuộc Chiến Một Người](#)

[Chương 119: Chiêu An](#)

[Chương 120: Cơ Mật](#)

[Chương 121: Đi Với Anh, Trời Sáng Liên Xuất Phát](#)

[Chương 122: Chơi Không Nổi Bát Đại Thiên Vương](#)

[Chương 123: Gọi Nhíp](#)

[Chương 124: Tha Đạo Kế](#)

[Chương 125: Không Thể Nói](#)

[Chương 126: Chứng Hôn](#)

[Chương 127: Sự Kiện Nhà Vệ Sinh.](#)

[Chương 128: Tuần Trăng Mật.](#)

[Chương 129: Xin Hối Đường Đi Ở Nơi Nào](#)

[Chương 130: Nhân Sinh Mạnh Mẽ, Không Cần Lý Do](#)

[Chương 131: Thực Thân](#)

[Chương 132: Biên Chung](#)

[Chương 133: Phạm Tăng](#)

[Chương 134: Nữ Tam Đại, Ôm Kim Khuyên](#)

[Chương 135: Ký Sự Wc](#)

[Chương 136: Huyền Trang](#)

[Chương 137: Không](#)

[Chương 138: Tuệ Căn](#)

[Chương 139: Thà Học Đào Nguyên Tam Kết Nghĩa, Chớ Học Ngọa Cương Một Lô Hương](#)

[Chương 140: Chạy Cất Trâu](#)

[Chương 141: Ba Họ Gia Nô](#)

[Chương 142: Tam Anh Chiến Lữ Bồ](#)

[Chương 143: Suy Diễn Báo Cáo Cuộc Chiến Giữa Lịch Sử Đen Nhất Mãnh Tướng Và Đại Luyện Cường Thiết](#)

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Lang Đồ Đằng

Chào mọi người, tôi tên là Tiểu Cường, muốn nghe từ đầu chuyện của tôi không?

Tôi rất đen đui, thật sự đen đui....

Chính xác, khởi đầu của quyển 2 cũng là như thế này, lúc đó nếu các bạn muốn nghe lại từ đầu thì cần 40 vạn chữ, hiện tại mà muốn nghe lại từ đầu thì phải là 80 vạn chữ, tôi đang để một hòm phiếu ở khu phê bình sách - các bạn có thể đến một hiệu sách bất kỳ để đặt mua.

Đoạn trước đang nói đến việc tôi cùng Hạng Vũ thiên tân vạn khổ mới tìm được "Hấp dẫn thảo" để thức tỉnh một thiên cổ đạo tặc tên là Liễu Hạ, anh trai hần chính là người vẫn luôn được ca ngợi có người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn – Liễu Hạ Huệ, hai huynh đệ này tại sao lại đều biến thái như thế, tôi kết thúc của chuyện này để rút ra rằng giáo dục thời đại ấy đã thất bại.

Nói đến giáo dục, tôi thủy chung vẫn không thể quên thân phận mới của mình, tôi là một thành viên trong trường Văn Võ Dục Tài quang vinh, nói thật, trước kia thì có đánh chết tôi tôi cũng không tưởng tượng ra được là mình cuối cùng lại dẫn thân vào sự nghiệp giáo dục, ngay cả cái lần tôi uống đến mức phải đến nằm ở bệnh viện tâm thần tôi cũng không nghĩ tới!

Phí Tam Khẩu nói với tôi, Văn Võ Dục Tài hiện tại trực thuộc Bộ giáo dục, hiệu trưởng của Văn Võ Dục Tài cùng hiệu trưởng của Bắc Đại Thanh

Hoa (trường Đại học Thanh Hoa – Bắc Kinh) về tính chất là như nhau, nói cách khác, hiệu trưởng của Văn Võ Dục Tài có thể ngồi ngang hàng với thị trưởng Bắc Kinh, nhưng bởi vì việc xây dựng Văn Võ Dục Tài hoàn toàn là một việc ngoài ý muốn, cho nên đến hiện giờ tôi cũng không chính thức mang chức danh hiệu trưởng, tôi một lòng nghĩ rằng nên để người vì sự nghiệp giáo dục mà tận tụy cả đời là lão Trương ngồi lên vị trí này, nhưng mà với thân thể của ông ấy thì xác thực là không thể kham nổi, lão Trương đã xuất viện về nhà nghỉ ngơi, mà người đứng ra đại biểu tư cách pháp nhân của Văn Võ Dục Tài chính là tôi, cho nên, tôi, Tiêu Cường, lại trở thành chủ trì môn nhân của Văn Võ Dục Tài, là một người lái một chiếc xe bánh mì đã báo hỏng từ lâu, thích hút thuốc khạc đờm ở công trường, cầm nước xong xuôi thích hỏi số điện thoại của cô gái nhân viên phục vụ, sau đó hỏi lại giá hóa đơn cắt cỏ đến mức không thể không đánh lộn, tôi tức - côn đồ. Một người về lý thuyết có thể ngồi ngang hàng với thị trưởng của chúng ta: Tôi tức..... lưu manh.

Nhưng mà Phí Tam Khẩu cũng nói với tôi, bởi vì Văn Võ Dục Tài liên quan đến cơ mật của quốc gia, hơn nữa còn có sự tham gia của cả quân đội, cho nên hiệu trưởng như tôi nhất định sẽ không thể xuất hiện ngoài ánh sáng giống như những người lãnh đạo các trường khác. Nhiều nhất là có thể tham gia xây dựng một chút trong phạm vi thị trấn hiện nay, có thể tham dự một vài hội nghị vào ngày khai giảng cùng ngày kỷ niệm thành lập Đảng, nhưng việc này cũng đủ để tôi sặc sụa rồi, con người của tôi chỉ cần tham gia một buổi họp có nhiều hơn ba người, niềm yêu thích lớn nhất là có thể ngồi trên bàn hút thuốc chém gió, nếu là quy định chỉ có thể ngồi trên ghế, không quá 10s tôi sẽ ngủ. Mặc dù chỗ chúng tôi chỉ là một địa phương nhỏ, nhưng mà thị trưởng đang phát biểu mà trong đầu anh cảm thấy buồn ngủ thì cũng không thích hợp lắm, cần phải giao tiếp với người khác. Tần Cối cùng Tô Vũ đều có kinh nghiệm phong phú, nhưng mà một người bề ngoài thì vinh quang nhưng trong người đều tràn đầy tâm tư tủi nhục vì mất nước, để cho Tần Cối đại biểu Văn Võ Dục Tài bàn bạc công việc thì tôi thật sự sợ hãi rảnh rồi tham gia mấy cái đại hội phụ nữ, liên

theo giá của phòng phúc lợi đem bán trường của chúng tôi cho một cái doanh nghiệp tư nhân khác. Chính trực như Tô Vũ là đủ rồi, đúng là hình tượng chẳng ra sao, một đại biểu thoát chết được cứu trợ tạm bợ qua loa đứng lên phát biểu cảm nghĩ.

Các hảo hán cùng tứ đại thiên vương tuần trước đã xuất phát sang Singapore, theo như lời Vương Dân nói, đám anh ta cùng với các hảo hán sẽ so tài xem ai có thể lấy được nhiều huy chương vàng hơn, đối với đề nghị này tôi cực lực ủng hộ. Quá tốt rồi, cứ hiếu thắng như vậy, hăm hở tích cực tiến bước về phía trước, giống như mấy đứa trẻ nhỏ thi xem ai đoạt được nhiều phiếu bé ngoan hơn, tôi không nên nói gì thêm. Tôi nói đoạt được nhiều hay ít huy chương vàng tôi không quan tâm, hai bên bọn anh hãy so kè với nhau xem ai đem đến cho tôi ít phiền toái hơn, kết quả là các hảo hán liền mặc kệ, bọn họ kêu la là bọn họ nhiều người, như vậy thì không công bằng, ý tứ như vậy thế nào cũng phải đặc cách phê duyệt thêm mấy hạng mục gây họa.

Cùng đi theo đoàn còn có Tào Xung, hiện tại nó dính vào Trình Phong Thu như hình với bóng, đừng nói là thân hơn so với tôi, tôi thấy so với Tào Tháo cũng chẳng kém bao nhiêu. Cơ hội này cũng là một việc tốt để cho tiểu tử kia ra ngoài trải đời, còn có một người nữa là vợ của Phương Tịch, người con gái lao động chất phác này phá lệ chiếm được sự kính trọng của tứ đại thiên vương, không biết là do Phương Tịch nói không rõ hay là anh ta không hiểu tình huống bên Singapore, Phương đại tẩu hôm xuất phát mang theo một cái túi lớn, bên trong đựng theo một bình quân dụng siêu lớn chứa đầy nước cam. Bánh mì, jăm-bông, còn có một đồng dưa chuột cùng hồng đã gọt vỏ, đáng vẻ hoàn toàn như một người tham gia một buổi du lịch do công ty tổ chức. Cuối cùng trước khi đi tôi còn thu lại nửa phong kẹo cao su của Hồ Tam Nương, bởi vì tôi nghe nói tại Singapore hình như có văn bản rõ ràng quy định cấm nhai kẹo cao su, mang nó theo thì vô hình trung liền cấp thêm cho Lương Sơn một hạng mục gây họa.

Những người này vừa đi khỏi, trường học nhất thời trở nên yên tĩnh, trống vắng. Mỗi ngày chỉ có Từ Đắc Long từ sáng sớm đã đưa bọn nhỏ ra thao trường, thời gian còn lại thì tùy ý Nhan Cảnh Sinh an bài cho bọn nó học văn hóa.

Cho nên vì sao có nhiều lỗ hổng như vậy, hoàn toàn không có kết quả, tôi đoán việc này có liên quan đến việc hấn mất đi mục tiêu chiến lược. Việc này nói rõ tôi đưa các hảo hán ra nước ngoài quả thật là một quyết định sáng suốt, hơn nữa, tôi đoán thuốc trong tay hấn cũng không còn*.

(*: Đoạn này Tiểu Cường muốn nói đến việc Hà Thiên Đậu cũng ko còn thuốc hấp dẫn thảo trong tay để hồi phục trí nhớ người khác đến gây sự.)

Cho nên trong khoảng thời gian này tôi sống rất yên ổn, cơ hồ khôi phục tới trạng thái vô công rồi nghề như trước kia, mỗi ngày ngồi ngẩn người dưới tầng 1 hiệu cầm đồ, chơi phá mìn (win XP có đấy), tiếp theo thì xem Nhị Ngốc Kinh Khờ cùng Triệu Bạch Kiểm cầm chổi đánh loạn một hồi, Lưu Bang cùng Hắc quả phụ song túc song phi, ngẫu nhiên đưa ra chủ ý giúp Phượng Phượng, mơ hồ dưới sự trợ giúp mưu lược vĩ đại của Hán Cao Tổ, Phượng Phượng đã chiếm đoạt 7 thành thị trường sách lậu cùng quần áo, theo ý Phượng Phượng, tiểu phú tắc an, nhưng Lưu Bang lời lẽ đánh thép nói cho nàng biết, chỉ có bản thân mình chính thức lớn mạnh mới là vương đạo, cho nên hai người bắt đầu giao thiệp với bản chính, từ nước ngoài mua về một máy may mật độ cao, mời đến rất nhiều thợ lành nghề, chất lượng quần áo làm ra giống y như đúc so với bản chính --- kỳ thật vẫn là hàng lậu.

Gần đây tinh thần Hạng Vũ sa sút điên cuồng, mặc dù thường xuyên lái chiếc Kim Bôi (xe bánh mì) rách nát của tôi ra ngoài hóng gió, anh ấy dường như đã buông tha kế hoạch phục hồi trí nhớ cho Ngu Cơ, trên đường trở về hôm đó, anh ấy chỉ nói với tôi đúng một câu: "Đây là ý trời."

Còn về Tần Thủy Hoàng, hiện tại quá trình anh ta chơi trò chơi quả thực có thể quay lại thành video post lên trên mạng rồi, mượn trò Super Mario để nói, từ cửa thứ nhất tới cửa cuối cùng, anh ấy có thể không ăn vàng không ăn nấm chỉ chạy một mạch tới lúc qua cửa, nhưng lại là theo một khuôn mẫu chuẩn xác, chỗ này sẽ có rùa bay, khi ném búa hay cái gì đó hoàn toàn nằm rõ. Có đôi khi chơi Contra, tôi ngồi xem sẽ thấy lúc nào nên nổ súng thì hấn nổ súng, rồi, nhìn lại Chính béo, anh béo lại từ từ nhắm hai mắt lại chơi. Một người chơi trò chơi đến mức quen thuộc đến loại này thì đương nhiên là chẳng còn gì thú vị nữa, cho nên Chính béo bắt đầu trở nên vô cùng buồn chán, thường xuyên vung vẩy cánh tay xuống dưới nhà đi bộ, tôi nghĩ sắp tới nên tìm cho hấn cái gì để làm, nếu không người như thế mà nhàn rồi thì thực sự dễ dàng xảy ra chuyện, anh ấy mà lại nhớ tới chuyện để cho tất cả những người không nói tiếng Hán "Thộng nhật hết lại", nói dễ nghe thì là cực đoan với dân tộc chủ nghĩa, kỳ thật anh béo đúng là một người cuồng chiến tranh, hơn nữa lý do phát động chiến tranh của Chính béo so với Hít le còn phát xít hơn, tôi đoán chừng anh ấy xuống dưới nhà đi bộ chính là đang tìm binh hùng tướng mạnh.

Hôm nay tôi đang ngồi dưới nhà, nhận được điện thoại của Lý Sư Sư. Nói cô bé cùng Kim Thiếu Viêm đã tới chỗ chuẩn bị quay ngoại cảnh trước tổ quay phim một bước.

Việc này thật kỳ quái, đã chuẩn bị quay ngoại cảnh, lại còn đi trước tổ quay phim một bước? Nghe xong thì đúng là quỷ kế của tên tiểu tử Kim Thiếu Viêm.

Lúc này Bánh Bao từ trên tầng đi xuống chuẩn bị đi làm, nghe nói là điện thoại của Lý Sư Sư, liền ngồi trên đùi tôi nghe kè, tôi hỏi Lý Sư Sư: "Kim Thiếu Viêm có ở bên cạnh em không?"

"Không có ở đây, anh ấy đang đi lấy chìa khóa phòng. Sao vậy anh?"

"Hai người bọn em thuê mấy gian phòng?"

Lý Sư Sư: "Hai gian...."

Tôi dằn dò nói: "Nhớ kỹ, ngàn vạn lần phải thuê hai phòng, ngoài ra, có là phòng tổng thống cũng không được!"

Bánh Bao véo tai tôi một cái: "Anh quản nhiều như vậy làm gì, có tâm thì dầu có thuê 20 phòng cũng vẫn ngủ cùng nhau." Kỳ thật có ngủ cùng hay không thì đối với người trưởng thành không phải là vấn đề mấu chốt, tôi chỉ sợ cô bé cùng Kim Thiếu Viêm làm loạn đến mức thật sự không thể thu thập được.

Lý Sư Sư hiển nhiên là nghe được lời của Bánh Bao, bất đắc dĩ nói: "Anh chị, nhớ em đó nha...." Tắt điện thoại luôn.

Tôi buông điện thoại. Cười nói: "Em họ của anh vẫn còn biết thẹn thùng."

Bánh Bao bỗng nhiên nói: "Ông xã, sao anh lại đẩy em?"

Tôi dang hai tay ra: "Đâu có đâu."

Bánh Bao khom người trong lòng tôi, nhìn kỹ, mặt đỏ bừng lên, mạnh mẽ nhảy xuống đất.

Tôi vẫn giang hai tay như trước. Vẻ ngây thơ vô tội nói: "Không phải là anh đẩy mà?"

Bánh Bao liếc mắt nhìn tôi, mập mờ nói: "Đúng là anh đấy!"

Tôi nhìn xuống theo ánh mắt của Bánh Bao, nguyên lại là chỗ nàng vừa ngồi nổi lên một cái lều vải nhỏ....

Hóa ra là tại cái chân thứ 3 của nam nhân không an phận, tôi nhìn chỗ đấy, cười hăng hắc xấu xa: "Hóa ra không phải là đấy, là đá mà." Tôi nháy mắt ra hiệu hỏi Bánh Bao: "Sao em lại không ngồi?"

Bánh Bao nhìn xung quanh thấy không có ai, dùng cái khẩu khí khiêu khích, rất khó miêu tả bằng lời nói: "Ngồi hồng thì lão nương lại phải sống thủ tiết."

Tôi kéo nhẹ một cái ôm Bánh Bao vào trong lòng, tay trái để trên hông nàng vuốt ve. Cười dâm dăng mấy tiếng nói: "Đâu phải là chưa từng ngồi qua...." Cái hông của Bánh Bao thật sự hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức bàn tay của tôi không cần phải tận lực mở rộng, cũng không cần phải tận lực co lại, lấy loại hình thái tự nhiên thoải mái nhất đặt vào là vừa vặn dính chặt, tôi cắn lỗ tai Bánh Bao nói: "Em họ cũng không có tâm như vậy. Có phải em có tâm như vậy không, đúng lúc cô ấy không có ở nhà, hôm nay hai ta có thể viên phòng (viên mãn phòng the) rồi, buổi tối anh sẽ cởi quần áo cho em ngồi (Để cho vận động hài hòa, chỗ này cắt bớt 37 chữ - lời tác giả)...."

Bánh Bao nghe thấy mặt đỏ hồng lên, quay nhìn đồng hồ, muốn đẩy tôi ra, tôi không cho, Bánh Bao nói giống như là cầu khẩn: "Đến muộn.." tôi cứ mặc kệ, tiếp tục giở trò. Đột nhiên, Bánh Bao bắt đầu dùng sức lấy tay đẩy tôi ra, tôi nhìn lại, nguyên lai là Nhị Ngốc đang cùng một người từ bên ngoài tiến vào, tay tôi thả Bánh Bao ra, tôi hiểu rõ Bánh Bao, thời điểm chỉ có hai người thì thế nào cũng được, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn là một nữ nhân truyền thống, trong lúc có mặt người ngoài, uống say thì nhiều nhất cũng chỉ có thể hôn môi.

Bánh Bao làm bộ đứng bên cạnh tôi xem máy tính, sau đó khom người cúi xuống nhẹ giọng nói cạnh lỗ tai tôi: "Buổi tối, em....(Để cho vận động hài hòa, chỗ này che bớt 6 chữ - lời tác giả)" rồi đứng thẳng dậy, nói với Kinh Kha: "Anh Kha đâu rồi, buổi tối muốn ăn gì?"

Diễn quá tuyệt! Tuyệt đối là diễn quá tuyệt! Đừng nói là Nhị Ngốc, cho dù Gia Cát Lượng ở đây, ai có thể nghĩ được Bánh Bao vừa rồi nói với tôi là.... (che bớt - lời tác giả) đây?

Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn thân thể nổi bật của Bánh Bao đi khỏi hiệu cầm đồ, không hiểu vì sao nhảy lên một cỗ tình cảm mãnh liệt, chính xác, thời gian vừa qua bọn tôi đã rất lâu rồi không ****, từ lúc tôi đảm nhận cái chức thần tiên dự bị vứt đi này, liên thường xuyên không ở cùng Bánh Bao trong trạng thái riêng biệt, khó trách những triết học gia nói: Trong lúc Ngọc Đế đóng lại cánh cửa trước mặt anh, kỳ thật đang mở ra ở một góc nào đó cho anh một cái cửa sổ. Có thể cái cửa này đối với tôi mà nói thì không dễ đi, tôi đâu có cửa sổ mà đi?

Không được, phải nhanh chóng kết hôn, lúc nào kết hôn tôi lập tức từ bỏ cái công việc này, đối với tôi như vậy đối với lão Hách cũng đương nhiên, còn có đối với Bánh Bao, tất cả đều có lợi. Mọi người thường nói cái nghề nghiệp làm hiệu cầm đồ này thì ba năm thất thu một vụ ăn ba năm, nhưng đối với tôi thì đó là một phương pháp không thực tế, căn bản không có cơ hội để phát lên, chưa kể công việc của Bánh Bao, cũng bỏ luôn, mức lương ở trường học của chúng tôi mà theo như chi phí trong một thành thị lớn, kể cả chỉ làm dọn WC, chỉ cần được biên chế, thì so với điều kiện nơi này của chúng tôi còn lớn hơn nhiều.

Tôi ngồi tại chỗ không nôn nóng không được, ở trên mạng search một vài (tư thế) "Tả thực" xem, có Bách Chi, có A Kiều, có Magic. (Được rồi, còn rất nhiều - lời tác giả)..... Sau đó đương nhiên là càng xem càng phát hỏa, tôi đơn giản dấm 2 cánh tay lên bàn, cúi xuống rồi khởi thân, ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng: "Ngao....ô...."

Đúng lúc này Sáu Lưu đẩy cửa đi vào, phía sau anh ta còn có một người tay cầm chuỗi kiếm nói: "Dân tộc các chú cũng lấy Lang làm Đồ Đằng à?"

oOo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Chế Phục Dụ Hoặc

Tôi nhìn thấy Sáu Lưu, hất hàm nói với lão: "Ngồi đi." Hình như phía sau lão còn có người, tôi hỏi: "Vừa rồi là ai nói vậy?"

Sáu Lưu tránh ra bên cạnh, nói: "Đến đây, hai người làm quen đi."

Sáu Lưu chợt nhích người, làm lộ ra người đang đứng phía sau, người đó mặc một bộ quân phục, đầu đội khôi giáp, bên hông đeo trường kiếm dài 3 thước, mặc dù đang cúi đầu nên không nhìn rõ mặt, nhưng có thể cảm giác được đó là một vị tướng lĩnh còn trẻ, một chân hấn bước về phía trước một bước nhỏ, để hai tay hợp lại trước bụng, đại khái là đang làm động tác chào tôi, tôi vội vàng ôm quyền về phía hấn. Giở giọng oán trách nói nhỏ với Sáu Lưu: "Sao lại đưa đến một võ tướng, anh không biết bây giờ đang là thời kì miễn cảm à?"

Sáu Lưu cười hề hề nói vào tai tôi: "Nhìn kỹ đi."

Vị tướng quân trẻ tuổi thi lễ xong, khôi phục lại tư thế đứng nghiêm, phịch một tiếng, miếng sắt trên đầu vai cùng giáp phục phía dưới kêu leng keng, quả thực rất gọn gàng sạch sẽ, hiển nhiên là một vị quân nhân chân chính, lộ ra tư thế oai hùng mạnh mẽ, hấn để tay dè lên chuôi kiếm, lập tức ngẩng đầu lên, tôi liền liếc mắt nhìn mặt hấn, chỉ thấy người này có hai hàng lông mày nhỏ kéo dài tới tận thái dương, bởi vì chiến đấu trên sa trường lâu năm, màu da có chút giống như chocolate, nhưng vẫn phi thường nhẵn nhụi, đường nét môi nhu hòa, khóe miệng hơi vểnh lên, có vẻ ngang ngạnh cùng tinh nghịch, làm một người quân nhân, tướng mạo hấn

dường như có hơi ảo lá, nhưng việc thường xuyên chém giết trên chiến trường đã che đậy đi điểm này, trong ánh mắt hắt ánh lên một loại phong thái tự nhiên như muốn khám phá sinh tử, chuôi kiếm của hắn cũng đã hơi cũ nát, tôi đã tiếp xúc qua rất nhiều chiến sĩ như vậy, giống như 300 Nhạc Phi quân cùng các hảo hán Lương Sơn, nên có thể nhìn ra được, đây là một quân nhân đã chính thức kinh qua chiến trường.

Tôi nhìn hắn nửa ngày, càng nhìn càng thấy lạ, Sáu Lưu đang ngồi bên cạnh cười hắc hắc, hơn nữa tôi có một tia cảm giác nhạy cảm, giống như động vật đến kỳ động dục - tôi vẫn đang ngồi chồm hồm như chó trên ghế dựa. Rốt cục tôi ngửi ra một hương vị đặc thù, tôi kéo Sáu Lưu, nhỏ giọng hỏi: "Là con gái à?"

Không đợi Sáu Lưu trả lời, khách hộ mới của tôi đã ôm đầu khôi vào trong ngực, cười nói: "Nhân lực thật tốt, đồng bọn của chị 12 năm nay vẫn chưa phát hiện ra." Trong lúc nói chuyện, một mái tóc dài đã rủ xuống, choàng lên trên giáp vai. Một cổ hơi thở đặc biệt ôn nhu đập vào mặt.

Kỳ thật nếu không phải là nàng cố ý phát ra thanh âm, với dáng vẻ hiện tại cũng không có khả năng dễ dàng đoán ra giới tính của nàng, bởi vì người cổ đại thường ngược lại với người hiện đại. Ngoại trừ một vài người làm nghệ thuật còn đầu mặc kệ là nam hay nữ thì đều để tóc dài. Có người nói những người làm nghệ thuật tiếp xúc với công chúng nhiều thì mới cạo trọc đầu, thanh âm của vị nữ tướng này đã không còn trong trẻo, nguyên nhân có thể do nhiều năm qua giả giọng nam, hiện tại nàng nói ra lại có một loại hấp dẫn rất đặc biệt.

Tôi hỏi Sáu Lưu: "Đây là vị nào vậy?"

Sáu Lưu nói: "Chú đoán đi"

Tôi đoán - nữ tướng nổi danh trong lịch sử Trung Quốc chỉ có vài vị. Mấy đại biểu nữ quyền của vài dân tộc thiểu số thì không giả mạo giới tính

của mình, còn có vài vị thiết nường tử thì đều quang minh chính đại lấy thân phận nữ nhi đến đáp quốc gia, tận lực giả dạng nam nhân thì chỉ có.....

"Mộc Lan?" Tôi hỏi thử.

Hoa Mộc Lan mỉm cười gật đầu với tôi. Rồi lại buồn bực nói: "Sao chú lại biết chị?"

Tôi la lên: "Làm gì có ai không biết chị, chít chít phục chít chít ma, ngày xưa em viết chính tả chính là dùng câu này."

Tôi lặng lẽ hỏi Sáu Lữ: "Sao Hoa Mộc Lan lại đến đây?"

Sáu Lữ đắc ý nói: "Việc này tốt mà, trong đám đàn ông có ai không biết xấu hổ lại đi động thủ với Hoa Mộc Lan? Anh cũng không tin là Hà Thiên Đậu có thể mang Mộc Quế Anh với Lương Hồng Ngọc sang làm khó chú." Thật là không biết xấu hổ mà, đã bị người ta bức đến mức này lại còn đem ra để khoe?

Tôi nói: "Thế rốt cục ý bọn anh là sao, vì sao phải phí công với họ Hà như vậy?"

Sáu Lữ cao thâm mặt trầm nói: "Yên tâm, hắn cũng sắp gặp phải thiên kiếp rồi."

Tôi hưng phấn nói: "Cửu lôi oanh đỉnh à?"

"Cũng không khác biệt là mấy."

Tôi lo lắng nói: "Vậy nhớ khi đánh cho hắn xuyên qua luân thì làm sao giờ?" (đọc truyện xuyên qua thì đừng thắc mắc chỗ này)

Sáu Lữ: "...Chú nhàn rồi thì làm nhiều chuyện chính sự đi, chú sắp sửa lằm mồm hơn cả anh rồi đấy."

Tôi cũng rất muốn lắm mồm, sau khi để Hoa Mộc Lan ngay trước mắt bạn, bạn có thể lắm mồm sao?

Tôi nhìn bọn họ, hỏi: "Giữa ban ngày ban mặt thế này mà các anh có thể đến đây được?"

Sáu Lưu nói: "Anh đặc biệt khai thông một con đường từ điện ảnh và truyền hình đi đến đây, như vậy vừa vặn có thể quay phim cổ trang."

Hoa Mộc Lan cười tủm tỉm đánh giá tôi: "Tiểu Cường phải không, chú là người dân tộc nào thế?"

Tôi lúng túng ngồi trên ghế nói: "Dân tộc Hán."

Hoa Mộc Lan một tay cầm mũ, một tay vuốt cằm nói: "Cũng giống chị mà, chị cũng phải ngồi giống chú à?"

Sáu Lưu nhỏ giọng nói với tôi: "Mộc Lan vẫn luôn quan hệ tốt với những dân tộc thiểu số xung quanh, đối với lễ tiết của mỗi dân tộc đều cố gắng ghi nhớ."

Tôi lắp bắp nói: "Chị.... muốn ngồi như thế nào cũng được." Hoa Mộc Lan nghĩ là tôi đang khách khí với nàng, cũng học theo tôi ngồi như chó ở trên ghế sofa.

Sáu Lưu nói: "Vậy hai người cứ trò chuyện đi, Tiểu Cường cẩn thận chiếu cố cho Mộc Lan, một người con gái vừa nếm nhiều đau khổ ở bên ngoài như vậy, ngoài miệng nói là không sao, nhưng trong lòng mang nhiều ủy khuất đó nha."

Hoa Mộc Lan ngồi trên ghế sofa nói: "Lưu đại ca lại chém gió rồi...."

Sau khi Sáu Lưu đi, hai chúng tôi cứ ngồi như vậy, giương bốn mắt nhìn nhau, sau cả buổi tôi mới có khả năng tìm được chủ đề: "Mộc Lan, chị năm

nay bao nhiêu rồi - em đang nói đến tuổi thực của chị."

Hoa Mộc Lan suy nghĩ một lúc, nói: "17 tuổi chị thay cha tòng quân, trải qua 12 trận chiến. Tính đi."

Chẳng lẽ là môn toán học Hoa Mộc Lan còn xếp sau tôi? Nhưng rất nhanh tôi liền hiểu ra, thì ra nữ nhân từ cổ chí kim đều không muốn người khác biết tuổi, cũng giống như nữ nhân hiện đại, thật sự cùng đường mặt lộ mới che che đây đây nói mình tuổi chuột, cùng là tuổi chuột, 24 hay 36 thì mặc kệ cho người đoán.

29 tuổi, ở thời cổ đại mà nói thì tuyệt đối là một thanh niên siêu cấp lớn tuổi, nhất là con gái như Mộc Lan thì lại càng không chịu nói thẳng ra.

Tôi vội vàng nói: "Vậy em phải gọi chị một tiếng tỷ - nhìn chị giống như là 18 vậy, không phải là chị lừa em để em thuận miệng khen tặng đấy chứ." Bất quá Hoa MM (Mei mei – muội muội) nhìn qua thì thực sự là rất trẻ.

Hoa Mộc Lan cười tươi như hoa: "Không có, chị đâu có nói dối." Xem ra vào thời của các nàng còn chưa lưu hành khen ngợi con gái trẻ tuổi, cho nên cách vỗ mông ngựa này khiến nữ anh hùng của chúng ta rất vui vẻ, có phải là nàng không nói dối hay không vẫn khiến tôi rất hoài nghi, có vẻ nàng nói năm ấy 17 tuổi là nói dối.

Tôi nhìn Hoa MM mặc một thân quân phục ở trên thân người, tư thế của nàng có vẻ rất oai hùng to lớn, kỳ thật theo như tay nàng có thể thấy được, vóc người của Hoa Mộc Lan cũng không cao lớn, một mái tóc dịu dàng khoác trên bờ vai, khiến cả người nàng tràn ngập một loại vẻ đẹp trung hòa, đúng vậy, bên trong có sự thiện lương ôn nhu của nữ nhân, đồng thời có đầy đủ sự kiên cường cùng quyết đoán của nam nhân, vì vậy mới nói là vẻ đẹp trung hòa, nam sinh nữ tướng uốn éo ẻo trên cái ghế dựa, sau hai năm trở thành ngự nương.....

Chúng ta xem TV, gái đóng giả trai dường như chỉ cần quần tóc lên trên đầu thì mọi việc liền ok, ví dụ như vẽ kẻ mắt, vẽ đánh phấn, son môi cũng không cần phải quan tâm, nếu bại lộ cũng chỉ có hai cách: Mũ trên đầu bị lật ra hoặc là bị người khác sờ ngực. Đối với chuyện này, chúng ta chỉ có thể hiểu là xuân thu bút pháp của đạo diễn, chúng ta không thể coi cổ nhân đều ngu ngốc, sự việc mà người hiện đại có thể liếc mắt nhận ra thì cổ nhân cũng không hề kém, Hạng Vũ nói với tôi, ở trên đường ném bao tiền cho bạn nhặt sau đó lại lừa tiền của bạn, những mảnh khố đó của bọn họ cũng không hề thiếu....

Cho nên Hoa MM trước mặt tôi, đỉnh. Một quan quân anh tuấn, nhiều năm giả trang như vậy, khiến cho bất luận theo vẻ bề ngoài hay tâm lý bên trong nàng cũng cực kỳ giống nam nhân, ngồi xồm, long bàn hổ bộ cứ ở chỗ đó, khí thế thực trang nghiêm.

Tôi ngây người một hồi mới nói: "Hoa tử, nếu không trước tiên cứ đi tắm rửa thay quần áo đã?"

Hoa Mộc Lan xoẹt một cái nhảy lên mặt đất, nói: "Đi."

Hoa MM khiến tôi sợ nhảy dựng lên, Hồ Tam Nương tuy là xuất thân thổ phỉ, nhưng từ bề ngoài đến nội tâm vẫn mười phần là một nữ nhân, chỉ có điều là hơi mạnh mẽ một chút, ý vào một thân hảo công phu, vào lúc không có việc gì thì cũng giống như một tiểu thư khuê các, một nữ nhân gọn gàng như vậy thì cũng là lần đầu tiên tôi thấy.

Tôi dẫn đường đi phía trước, Hoa Mộc Lan liền đi theo tôi, qua mỗi bậc cầu thang giáp phiến đều kêu leng keng, vang đến mức lòng tôi thấy ngứa ngáy.

Trên tầng chỉ có Tần Thủy Hoàng, trong lúc thay quần áo tôi một mình nói thầm, nên đưa cho Hoa MM loại quần áo nào nhỉ? Quần áo của Bánh Bao ở trong ngăn tủ, nhưng bạn phải biết là quần áo của con gái nói đơn

giản thì rất đơn giản, nói phức tạp cũng cực kỳ phức tạp, một thân quần áo từ trong ra ngoài, chẳng lẽ muốn tôi làm mẫu cho nàng xem? Tôi chỉ cời chứ không mặc nha..

Hay là trực tiếp ném cho nàng để nàng mặc vào bằng cảm giác? Lúc trước Lý Sư Sư chính là như thế, mặc dù mặc áo ngực ở bên ngoài, thật ra cũng không có sai lầm lớn gì, nhưng mà Lý Sư Sư nhìn một biết mười, có những thứ vừa thấy đã có thể hiểu được, Hoa Mộc Lan nửa đời ngồi trên lưng ngựa, làm như vậy không phải là làm khó nàng sao?

Tôi nghĩ cả nửa ngày, hay là đưa nàng sang phòng ngủ của tôi, từ ngăn tủ lấy ra một cái áo sơ mi cùng cái quần jean, cái này thì không phải nói nhiều, ai cũng có thể hiểu được, tôi tỏ vẻ nàng cứ tự nhiên, Hoa Mộc Lan đưa đầu khôi cho tôi, thản nhiên cười với tôi, duỗi tay phải cời bỏ cái khăn lụa trong cổ, tôi vội vàng ra khỏi phòng ngủ đóng cửa lại, đứng trước cửa tim đập thành thịch, hiện tại tôi rốt cục hiểu được vì sao vừa rồi cảm thấy ngứa ngáy, đây mới là chế phục hấp dẫn chứ!

Mọi người đều biết, y tá, nữ cảnh sát, nữ quân nhân bình thường có thể kích thích những liên tưởng đặc thù của nam nhân, nhất là hai loại sau, đại khái là loại chức nghiệp này có thể phá lệ thỏa mãn dục vọng muốn chinh phục của nam nhân, đem nữ nhân cường đại hơn so với mình để ở dưới thân, việc này đại khái là cảm xúc nguyên thủy của hết thảy động vật giống đực.

Nhưng mà chỉ có một chút, bình thường sắc lang chúng ta trong tầm mắt nhìn thấy nữ cảnh sát cũng được mà nữ quân nhân cũng tốt, đều là loại ưu trang của nữ nhân, không cần người động thủ, nàng sẽ ngồi xuống trên giường và bắt đầu cời quần áo, một điểm khiêu chiến cũng không có, nhìn các nàng cos (cosplay) không bằng nhìn nữ na-zi (*), nhân viên điện tín đặc vụ trong quốc dân đảng trong phim.

Kỳ thật tôi vẫn cho rằng chế phục hấp dẫn chính thức bao gồm cả hai loại, một là mặc chế phục, hai là chế phục mặc chế phục (*), cái gọi là hấp dẫn, đương nhiên là có lợi ích thúc đẩy, còn phải có thêm kích thích mạo hiểm, giống như ngồi tán gái trong quán bar ở Thailand. (Tán không phải gái tán đúng chuyên giới)

Được rồi, trở lại trên vấn đề chế phục hấp dẫn, hiện tại trong phòng ngủ của tôi, có một vị nữ tướng quân đang cởi quần áo, điều này có thể làm cho đáy lòng người ta không dưng trào? Đặc biệt lại là một nữ tướng quân chân chính, cái loại mà đã trải qua chém giết trên chiến trường!

Đương nhiên, một điểm tối hậu nhất khiến cho tôi tỉnh táo hơn rất nhiều, hiện tại chế phục đã có, tôi cũng không nhất thiết phải vọt vào, chế phục vẫn sẽ có... He he, cái chế phục hấp dẫn mà tôi nói tới kỳ thật không thích hợp với tôi, tôi vẫn thích cô giáo tiểu học, đánh đàn pi-a-nô, cùng với Bánh Bao đóng cửa biểu diễn.

oOo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Chị Muốn Làm Nữ Nhân

Một lúc sau, Hoa Mộc Lan sửa sang lại vạt áo đi ra, khôi giáp của nàng được nàng gấp chỉnh tề xếp chồng gọn gàng đặt ở đầu giường, nàng cúi đầu nói: "Quần áo này cũng không tệ lắm, có điều nút thắt hơi khó buộc một tí."

Tôi cầm mũ giáp cùng khải giáp của nàng đặt cùng một chỗ trên nóc tủ, chúng khiến tôi nhớ tới kiếm của Kinh Kha cùng với Bá vương giáp của Hạng Vũ, hiện tại tôi là một con rận không hơn không kém, dù sao cũng đã bị người ta để ý đến, yêu trộm thì không ăn trộm vậy.

Tôi vừa quay đầu lại, không khỏi bật cười, bởi vì Hoa Mộc Lan dùng sai hết khuy áo sơ mi rồi, vốn là dùng lỗ khuy để cài khuy áo, nàng thì sao, để toàn bộ lỗ khuy trở thành những cái lỗ để xỏ, quần trên một cái nút thắt (chỗ này khó, chả biết miêu tả thế nào, đại loại là túm áo lại rồi xỏ qua cái lỗ khuy, hình như thế), tôi nghĩ chuyện này chắc là phù hợp so với thói quen mặc quần áo của các nàng ngày đó? Ngày xưa các nàng có khuy áo sao?

"Chị mặc sai rồi." Nói xong tôi lấy tay vuốt trước ngực định hướng dẫn nàng một lúc, vuốt xong mới phát hiện tôi đang mặc áo phông.

"Sai rồi? Thế như thế nào mới là đúng?" Hoa Mộc Lan cúi đầu hí hoáy, hướng về phía tôi tìm kiếm sự trợ giúp.

Tôi vô ý thức vươn tay ra định giúp nàng, lập tức rút tay trở lại: Ngoại trừ cái áo sơ mi này, bên trong Mộc Lan không mặc cái gì cả, bây giờ mà

cởi bỏ vài nút thắt thì sẽ lộ ra cảnh xuân, Mộc Lan dù sao cũng là nữ nhân, đến lúc đó nàng then thùng quá giết tôi luôn thì làm sao bây giờ?

Tôi chỉ đành vào lấy một món quần áo có khuy ra làm mẫu cho nàng xem: "Chị nhìn này, làm thế này...."

Mộc Lan giật mình nói: "Chị đã bảo mà, sao lại khó khăn thế chứ." Nàng tùy ý quay lưng cài lại khuy áo, tôi liếc mắt quan sát nàng, vóc người của Hoa Mộc Lan quả nhiên cũng không cao lớn nhưng rất thon thả, nhiều năm chinh chiến khiến thân thể nàng vẫn được bảo trì rất khá, vẫn đang như một thiếu nữ khỏe mạnh. Khi cởi bỏ quân phục Hoa Mộc Lan vẫn để lại ấn tượng trong mỗi người là một cảm giác nhanh nhẹn, mặc một áo sơ mi nam rộng thùng thình, lại có một loại phong tình khác.

Hoa Mộc Lan sửa lại quần áo, ngựa quen đường cũ ngồi xổm lên trên sofa, đầu tôi toàn ý nghĩ xấu xa nói: "Hoa tử, chị cũng bị chấn thương à?"

"Chấn thương?" Hoa Mộc Lan thuận miệng hỏi.

"10 nam nhân thì chín người (gay - quân đội mà), chị.... à, chị là nữ mà." Tôi nói: "Em quên mất."

Ai ngờ những lời này hình như đâm đúng vào chỗ đau của Hoa Mộc Lan, nàng nhẹ nhàng thở dài một cái, hỏi: "Ở đây tắm rửa kiểu gì?"

Tôi đưa nàng đến phòng vệ sinh, trước tiên tôi cho nước vào bồn tắm lớn. Sau đó dạy nàng dùng vòi sen như thế nào, tôi thò người ra lấy cho nàng đồ dùng để tắm rửa, Hoa Mộc Lan cầm một cây bàn chải đánh răng gõ gõ vào vách tường hỏi: "Chỗ này thì có thể chứa được bao nhiêu nước?"

Tôi nói: "Chị cứ yên tâm dùng đi, tẩy trợt cả da cũng không hết được nước."

Tôi lấy xà phòng tắm cùng dầu gội đầu để trước mặt nàng, nói cho nàng cách dùng, nói: "Chị tắm rửa đi, lúc nữa em đưa chị đi dạo xung quanh, Sáu Lưu đã nói với chị chưa. Chỗ này của bọn em kỳ thật không phải là tiên giới."

Hoa Mộc Lan gật đầu nói: "Chị biết rồi, nếu là tiên giới chị còn không đến - tên béo trong phòng đối diện kia không bị bệnh chứ, sao lại cứ lăm bằm một mình thế?"

Tôi nói: "Cái tên có bệnh không ở nhà, lúc nữa em giới thiệu chị với anh béo."

Tôi vừa mới ra khỏi cửa toilet thì bên trong liền truyền đến âm thanh thân thể chìm vào bồn tắm - cửa chưa từng đóng! Tác phong nam nhân của Mộc Lan tỷ tỷ quả thật quá là cường hãn.

Tôi đi đến cửa phòng Tần Thủy Hoàng nói với hắn: "Doanh ca. Trong khoảng thời gian này tạm thời đừng đi WC nhé." Tôi sợ hắn thấy việc không nên nhìn mà chịu đả kích, Hoa anh hùng đối với Trung Quốc đệ nhất hoàng đế hình như rất thiếu kính ý.

Tôi ngồi ở lầu dưới đợi không tới 10 phút, cửa cầu thang lộ ra cái đầu đầy bọt của Mộc Lan - nói: "Tiểu Cường, như thế nào lại hết nước rồi?"

"A, không thể nào?" Tôi vừa chạy lên lầu vừa nói, đột nhiên dừng lại hỏi Hoa Mộc Lan: "Chị mặc quần áo rồi chứ?"

Hoa Mộc Lan lộ người ra, nguyên lai đã ăn mặc chỉnh tề. Chỉ là trên tóc rất nhiều bọt xà phòng, tôi thở phào một hơi, đi theo nàng đến phòng vệ sinh, tôi tưởng nàng không biết dùng nước nóng, kết quả nhìn qua đã thấy: Mẹ nó rõ ràng là hết nước!

Siêu cấp bơi lội thế kỷ 21! Vừa mới hawaii xong, thời khắc mấu chốt lại đứt xích.

Hoa Mộc Lan sờ tóc dính đầy bột xà phòng nói: "Cái này thì làm sao bây giờ?"

Tôi chỉ đành nhắc một thùng nước tới nói: "Chị ngồi xổm xuống. Em dội giúp chị."

Hoa Mộc Lan ngồi bên cạnh bồn tắm, vừa để tôi giúp nàng dội nước vừa nói: "Bình thường bọn em tắm rửa cũng cần phải có hai người à?" Những lời này không biết có thể khiến cho giám đốc nhà máy nước nghe thấy tự nhận trách nhiệm mà từ chức hay không nữa.

Mộc Lan vừa nói vừa vò tóc nhè nhẹ, có một chút xà phòng dính trên cổ, tôi ngắt lời nói: "Hoa tử, năm đó ở trong quân đội thì chị tắm rửa như thế nào vậy?"

Hoa Mộc Lan nói: "Việc này, thời điểm đi lính mỗi ngày bốn ba thì mệt mỏi muốn chết, đều là trộm tìm một chỗ không người dội một cái cho xong việc, sau lại làm quan tiên phong, một mình một trưởng bông, lúc này mới tốt hơn một chút. Ngày ấy trong đầu mỗi ngày đều phải nhớ kỹ cùng người liều mạng, đâu ai có thời gian mà để ý trên người bẩn hay không bẩn?"

Tôi sững sờ, một nữ hài tử, ngồi trên lưng ngựa không biết đến ngày tháng, chẳng những mỗi ngày phải cùng với các dân tộc Hung nô cùng hung cực ác chém giết, còn phải đề phòng chiến hữu nhìn thấu giới tính của mình, làm sói đội lột cừu đã khó, làm cừu khoác da sói lại càng khó khăn.

Hoa Mộc Lan giương mắt nhìn tôi, hỏi: "Sao chú không đỡ nữa?"

Thì ra tôi đang ngăn người nên cũng ngừng dội nước, tôi vội vàng tiếp tục dội lên tóc nàng, nói: "Em đang cảm khái, kinh nghiệm của hai ta cũng không sai biệt lắm..."

Hoa Mộc Lan kinh ngạc quan tâm nhìn tôi, không để ý liền đứng dậy: "Em cũng là con gái sao?" Còn không chờ tôi lên tiếng đã đưa tay sờ soạng

ngực tôi một cái, sau đó lăm băm: "Còn phải hơn cả chị, quần ngực kiểu gì nhỉ?"

Tôi bỏ tay nàng ra, buồn bực nói: "Em là chuẩn men, không phải hàng giả!"

"Vậy sao chú lại nói....."

Tôi cúi đầu nói: "Trong hội diễn văn nghệ thời tiểu học, lớp chúng em thừa ra 2 nam, đội ngũ xếp đặt không đều, em thì để tóc dài, đến ngày biểu diễn cô giáo liền tô son đánh phấn, thắt bím cho em rồi lôi em xếp vào bên nữ, dù sao khán giả cũng cách sân khấu một khoảng xa nên cũng không có ai phát hiện được."

Hoa Mộc Lan cười ha ha: "Vậy cũng xem như chú đã vì tập thể lập công rồi."

"Vâng, nhưng uối cùng cô giáo còn cố ý mở một cuộc họp phê bình cho em."

"Phê bình? Không phải em là tiểu công thần à?"

"...Nếu em không đưa một nữ sinh trường khác đi WC thì chính xác là công thần."

"Chuyện thế nào?"

"Một bạn gái trường khác muốn đi WC mà không biết đường nên nhờ em dẫn đường tới."

"Vậy thì bị sao, không phải chú đang giúp đỡ người khác à?"

Tôi cảm khái sâu sắc nói: "Ngàn không nên vạn không nên, em không nên đi vào theo cùng..."

Mộc Lan không hổ là xuất thân quân nhân, thần kinh khá vững, hỏi: "Vì sao chú lại đi vào?"

"Đến tận lúc đó cũng chưa từng vào qua, tò mò." Tôi hồi ức lại chuyện cũ, chân thành nói: "Kỳ thật ngay từ đầu em cũng không nghĩ sẽ đi vào, nhưng mà bạn nữ học sinh trường khác kia nói không quen một mình đi vào, muốn em đi cùng cô ấy."

Mộc Lan nghĩ nghĩ nói: "Ừ đúng, lúc ấy chú ăn mặc theo kiểu con gái, vậy về sau tại sao lại bị người ta nhìn thấu thế, chú.... sẽ không đái đứng chứ?" (:) không nhịn nổi cười).

Tôi vò đầu thống khổ nhớ lại: "Em không đi tè - sau khi em đi vào mới phát hiện WC nữ căn bản không có máng nước tiểu (cái máng để đứng tè =.=), chủ yếu là cô giáo hóa trang cho em đang ngồi ở bên trong..."

Mộc Lan sửng sốt một lúc, cười phá lên, nàng tiện tay cầm khăn mặt lau tóc, vỗ bả vai tôi nói: "Chị nói này, nữ hài tử vẫn còn chưa lớn mà em như vậy thì làm sao lập được gia đình."

Tôi nhỏ giọng nói thầm: "Đấy là chị chưa gặp Bánh Bao nhà chúng em thôi."

"Cái gì, ai là Bánh Bao?"

Tôi vể mặt đau khổ nói: "Vợ chưa cưới của em."

Mộc Lan vội hỏi: "Có phải tiểu cô nương nhờ chú dẫn đường (đi tè) kia? Chị thấy ngoài em ra thì cũng không thể gả cho ai khác."

Một câu làm người trong mộng bừng tỉnh, tôi vượt cảm suy nghĩ: Ừ nhỉ, cô gái lúc trước bây giờ nhìn thế nào, sao lại quên mất tiêu rồi - xem ra vẫn là cổ đại tốt hơn, một nữ nhân sau khi bị nam nhân vén tay áo thì không tự sát sẽ gả cho nam nhân này, tôi nếu mà sinh hoạt tại cái thời đó thì mỗi

ngày nhắc vương bát quỳ đi dạo hai vòng trên đường, mấy tháng thì thu được mấy trăm lão bà?

Tôi cười tủm tỉm nói: "Hoa tử, theo như lời chị nói thì lúc chị tắm rửa bị em nhìn rồi có phải hay không chỉ có thể gả cho em?"

Hoa Mộc Lan không một chút tức giận, dí dỏm nói: "Không đem cái bệnh vào WC nam sửa lại thì chị vẫn không thể lập gia đình." Nàng hỏi tôi: "Có phải chú sắp kết hôn không?"

Tôi nghiêm mặt nói: "Đúng rồi, vừa lúc nói chuyện này, bà xã em trở về thì chị hãy nói với cô ấy rằng chị là chị họ của em, từ nơi khác đến đây tham gia hôn lễ của bọn em, cô ấy cái gì cũng không biết...." Tôi đem tình huống của Bánh Bao nói với nàng một lần, Hoa Mộc Lan gật đầu nói: "Được, vậy sau này chú gọi chị là tử đi."

Bọn tôi đi xuống dưới lầu, Hoa Mộc Lan ngồi khoanh chân trên ghế sofa, lấy tay vuốt tóc cho hết ẩm, tôi hỏi nàng: "Tử, một năm này có tính toán gì không?"

Hoa Mộc Lan lập tức bị đình trệ, mang một nỗi buồn không tên, nói: "Chinh chiến nhiều năm như vậy, cơ hồ đã quên chính mình là ai rồi, hiện tại, chị muốn trở lại làm một hồi nữ nhân." Hoa Mộc Lan thấy ánh mắt tôi khác thường, lập tức co lại một chân, chống cánh tay trên đùi đỡ cằm, khí thế mười phần giống đàn ông, tự điều cười nói: "A, có phải rất khó không?"

Tôi vội vàng vàng nói: "Chị kỳ thật rất được, tuyệt đối là một mỹ nữ!"

Hoa Mộc Lan vung tay lên: "Chém, chú đã nhìn thấy hắc mỹ nữ như chị sao?"

Nguyên lại nàng không có tự tin với màu da của mình, nói thật ra thì, nàng so với làn da của một vài lãnh đạo đô thị có đen hơn một ít, nhưng

phối hợp với tác phong quân nhân lão luyện hào sảng của nàng, lại phá lệ hiện ra một vẻ đẹp thành thực cùng dã tính, so với mấy cái cá tính phô trương kia, mấy nha đầu lỗ mãng không ồm mà cũng rên thì phải cao hơn không chỉ một cái cấp bậc.

Thông qua nói chuyện phiếm tôi mới biết được, Hoa Mộc Lan sau khi nhập ngũ 12 năm trở về nhà không lâu sau liền bị nhiễm một loại bệnh mà vào thời điểm chiến tranh lúc đó cực kỳ nghiêm trọng là bệnh dạ dày, cho nên mặc dù đỉnh như nàng nhưng vừa mới rời chiến trường thì liền ly khai nhân thế, chỉ để lại một cái thiên cổ mỹ danh cùng với cấp cho Hoa gia mấy đời vinh quang, căn bản chưa kịp hưởng thụ tí gì, cái gọi là "Đương song lý vân tẫn, đối kính thiếp hoa hoàng" chỉ là một loại tưởng tượng tốt đẹp của thi nhân đời sau mà thôi, chứ đừng nói là lập gia đình hay là cái gì khác. Cho nên, Mộc Lan mới có một nguyện vọng như vậy: Làm một nữ nhân.

Vấn đề là làm nữ nhân thì tôi không chuyên nghiệp gì cả. Nếu mà có Lý Sư Sư ở nhà thì có lẽ còn có thể giúp được một chút việc, cách ăn mặc, lễ nghi, mấy cái này đều là thế mạnh của nàng.

Tôi chỉ có thể an ủi nàng nói: "Yên tâm đi, đừng nói chị vốn là nữ, cho dù chị là nam em cũng có thể để cho chị làm một hồi nữ nhân."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Không Yêu Hồng Trang Yêu Vũ Trang

Trong lúc đang nói chuyện, Hạng Vũ từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, anh ấy nhìn thấy trên ghế sofa có người ngồi thì hơi gật đầu chào, sau đó chạy thẳng lên tầng.

Tôi vội vàng giới thiệu với Hoa Mộc Lan: "Vị này chính là Hạng Vũ, tên mập trên gác lúc này là Tần Thủy Hoàng."

Hoa Mộc Lan đứng lên, hơi gật mình nói: "Tây Sở Bá Vương á?" có thể thấy được, là một võ tướng, lòng hiếu kỳ của Hoa Mộc Lan đối với Hạng Vũ còn sâu sắc hơn nhiều đối với Tần Thủy Hoàng.

Hạng Vũ thấy tôi giới thiệu như vậy, lại một lần nữa liếc mắt nhìn Hoa Mộc Lan, hỏi tôi: "Khách trọ mới tới à?" Nói xong cũng không hỏi nhiều, đi thẳng lên trên tầng.

Mắt tôi sáng lóe, lao vọt tới giữ chặt lấy Hạng Vũ...

Trong tích tắc đầu tôi xuất hiện ý nghĩ khiến ngay cả tôi cũng phải cảm thấy hoảng sợ: Hoa Mộc Lan muốn làm nữ nhân một hồi, việc khác tôi không thể giúp, nhưng có thể giới thiệu Hạng Vũ làm bạn trai nàng được không? Không phải là có câu nói sao, nữ nhân đẹp nhất trong khi yêu, nữ anh hùng phối với Sở Bá Vương, nhìn kiểu gì cũng có thể thấy được là xứng lứa vừa đôi, dù sao thì Ngu Cơ cũng không có bóng dáng trước kia, Hoa Mộc Lan so với Trương Băng thì một điểm cũng không kém.

Đúng vậy, tôi thừa nhận cái ý nghĩ này của tôi rất khả thi, nếu là Mộc Quế Anh hay Lương Hồng Ngọc thì cái gì tôi cũng không nói, nhân phẩm tôi còn không kém đến mức lão bà của các anh hùng cũng dám làm mai, nói tiếp ra thì làm như vậy chính là phá hoại hôn nhân gia đình, là hành vi phạm pháp... Nhưng mà chẳng phải Hoa Mộc Lan vẫn còn độc thân sao?

Tôi giữ chặt lấy Hạng Vũ, trình trọng giới thiệu với hắn: "Vũ ca, đây là Hoa Mộc Lan, thay phụ thân nhập ngũ, trung hiếu song toàn, là một cô nương rất tốt nha!"

Hạng Vũ à một tiếng, quay sang hỏi Hoa Mộc Lan: "Quân nhân à?"

Tôi vội nói: "Đâu chỉ có vậy, đây là nữ tướng quân có một không hai của Trung Quốc ta!" Bình Dương công chúa, Dương Gia nữ tướng, Hồng Ngọc tử tử đừng trách tôi nói như vậy, vì hạnh phúc của Mộc Lan, các người trước hết tạm lui về tuyến hai nhé...

Hoa Mộc Lan có một chút không tự nhiên, khiêm tốn nói: "Đâu phải là tướng quân gì chứ. Làm tiên phong có vài năm mà thôi."

Hạng Vũ không nhịn được hỏi: "Cô nương ở triều đại nào, chiến tranh sao lại dựa vào nữ nhân?"

Hoa Mộc Lan nghe thấy điều này thì không vui, nhú mày nói: "Nữ nhân thì làm sao vậy? Thân ta trải qua mấy trăm trận chiến lớn nhỏ, không nói tới chuyện bị quân địch vây lại như trong thùng sắt!"

Nét mặt Hạng Vũ trầm xuống, lời nói này có chút ngoan độc đối với gã, có thể thấy được Mộc Lan cũng kế thừa được truyền thống quang vinh của phụ nữ Trung Quốc - mỗ nhọn, cãi nhau giỏi, biết cách lợi dụng tử huyệt của người khác..... nếu nàng không phải là con gái, chắc Hạng Vũ đã sớm động thủ. Cuối cùng gã trầm giọng nói: "Đừng để cho tôi gặp cô trên chiến trường!"

"Gặp thì làm gì nhau?" Hoa Mộc Lan cũng không cam lòng yếu thế nói thêm: "Kỵ binh của Nhu Nhiên (địch nhân của Hoa MM) so với Hán quân của Lưu Bang thì chỉ có mạnh hơn chứ không yếu."

Ý tứ đã quá rõ ràng. Chính là địch nhân của chị đây so với của chú còn cường đại hơn nhiều, nhưng mà chị lại thắng còn chú lại thua, bởi vậy có thể suy ra: Chị mạnh hơn chú nhiều lắm.

Hạng Vũ khoát tay, hừ một tiếng: "Tranh đoạt vô vị, công phu miệng lưỡi!" Nói xong làm bộ như một hảo nam nhân không thèm đấu với nữ nhân, nhấc chân định rời đi, Hoa Mộc Lan khinh bỉ nói: "Không phục thì cứ thử xem, không phải là ngay cả thôi diễn binh pháp chú em cũng không biết chứ?"

Hạng Vũ "Di" một tiếng, không thể không đánh giá lại nữ nhân đang đứng trước mắt một lần nữa. Duỗi tay về phía tôi nói: "Tiểu Cường..."

Hai người này vừa gặp mặt đã gây gổ, hiện tại tôi mới có phản ứng, định đi tới can ngăn, một tiếng hô này của Hạng Vũ làm tôi sợ hãi nhảy dựng: "Làm gì, không phải là anh định động thủ cùng với nữ hài tử chứ?"

Hạng Vũ trừng mắt lên nhìn tôi nói: "Lấy giấy bút cho anh."

Hồn tôi bay lên 9 tầng trời: "Không phải hai người định lập giấy sinh tử trạng chứ?"

Hạng Vũ mất kiên nhẫn, với tay cầm lấy một tờ giấy trắng cùng hai cây bút trên bàn tôi đi đến trước mặt Hoa Mộc Lan. Đưa cho nàng một cây, lập tức vẽ lên trên giấy, chỉ chốc lát trên giấy liền xuất hiện núi, sông, đường mòn và có cả bình nguyên, Hạng Vũ vẽ một vòng tròn giữa tờ giấy, nói với Hoa Mộc Lan: "Tại hạ và cô nương mỗi người lĩnh năm nghìn bộ binh, tranh đoạt điểm này."

Hoa Mộc Lan cầm lấy cây bút nói: "Được!" Sau đó tò mò nghịch nghịch cây bút máy.

Tôi vội vàng tiếp cận quan sát, thấy hai người đang mỗi người một đầu bày binh bố trận, chỉ chốc lát trên giấy đã vẽ đầy điểm đại biểu binh lính -- nguyên lai thời cổ đại có trò chơi thời đại đế quốc này rồi. (chắc là AOE - Age of Emprice)

Hạng Vũ vẽ một vòng trong bên cạnh một bờ sông, sau đó nói: "Tại hạ coi đây là doanh trại. Hướng đến mục tiêu phát động hành quân cấp tốc..."

Hoa Mộc Lan không khách khí vẽ vài vòng trên con núi mà gã phải đi qua: "Chị cách chỗ này gần hơn so với chú, chia binh thành bốn đường như vậy phục kích chú, xem chú có thể qua được hay không?"

Hạng Vũ cười khinh miệt: "Chỉ có năm nghìn người mà cô nương còn muốn chia làm bốn đạo, cô nương có biết dùng binh không thế?" Nhưng theo như giải thích của Hoa Mộc Lan, sắc mặt Hạng Vũ dần dần ngưng trọng lên, có thể thấy được theo như kế sách này thì gã đã bị tổn thất nặng nề.

Hoa Mộc Lan vẽ một vòng tròn vào binh lính của Hạng Vũ. Sau đó kéo một mũi tên đi qua sơn đạo, nói: "Sau khi ra khỏi ngọn núi này, nhiều nhất chú chỉ còn lại 500 quân, cho dù có tặng cho chú điểm đích, chú có thể thủ được sao?"

Hạng Vũ trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng đành phải nói: "Cho dù tại hạ chỉ còn lại 500 quân cũng có phần thắng..." Nói xong lấy bút gạch gạch trên giấy, nói "Chỉ cần tại hạ cầm đầu chạy qua chạy lại vài lần, tuyệt đối có thể đánh tan người của cô nương."

Việc này ai cũng có thể thấy được Hạng Vũ đang chơi xấu, bạn nghĩ thử xem, bạn đang chơi starcraft, đột nhiên kỳ dị xuất hiện một hero max lv. Chẳng phải là chơi xấu sao?

Hoa Mộc Lan quăng bỏ cây bút, tỏ vẻ khinh thường, không thèm chơi với Hạng Vũ.

Hạng Vũ then quá hóa giận nói: "Chiến tranh cũng không phải chỉ là lý luận suông, Hạng mỗ một địch vạn người, chẳng lẽ sợ năm nghìn bộ binh này của cô nương?"

Kỳ thật nếu thật sự đánh nhau, tôi hoàn toàn tin tưởng Hạng Vũ chỉ mang 500 quân đủ để chiến thắng hết thủy tướng lãnh bình thường mang 5000 người, nhưng mà mọi việc đều phải nói đến quy tắc, không thì trở lại thời chiến quốc đi, ném cho hai quả tên lửa Tomahawk, trăm vạn đại quân Tần trong doanh trại của Chính béo chẳng phải sẽ chết sạch rồi sao?

Phải nói có hai nguyên nhân chủ yếu khiến Hạng Vũ ăn phải quả đắng như thế, thứ nhất là tiên phong đội của Hoa Mộc Lan chỉ có ba nghìn người, am hiểu nhất chính là tính toán chi li chiến dịch cục bộ, mà Hạng Vũ chỉ huy thì chiến dịch nhỏ bé nhất quân số cũng phải mấy vạn, lớn nữa thì phải hơn mười vạn, dưới tay gã không thiếu chiến tướng tinh thông binh pháp, mấy cái vấn đề nhỏ nhất này hẳn không cần quản; tiếp theo, hai người cách nhau mấy trăm năm lịch sử, trong lúc này binh pháp chiến lược lại tiến bộ một bước lớn, Ngõa Nhĩ Đức Nội Nhĩ vì sao lại không qua được Vương Lịch Cần, không phải vì hãn già, bởi vì hãn không theo kịp bước tiến của thời đại, vương triều nhà Thanh vì sao lại xuống dốc, đó là bởi vì bọn họ giậm chân tại chỗ, bóng đá Trung Quốc vì sao tụt tệ -- đó là bởi vì liên tục tụt tệ. (VN cũng thế - đến nản)

Hai người này trừng trừng mắt to mắt nhỏ, gườm gườm nhìn nhau, anh xem cô không vừa mắt, chị nhìn chú cũng thấy khó chịu, tôi vẫn không hiểu, kế hoạch cặp đôi hoàn hảo của tôi xịn như thế, vậy mà vừa thấy mặt lại biến thành cái thể loại này. Cuối cùng Hạng Vũ vẫn không mở miệng nói, xem ra loại đại nam tử chủ nghĩa như gã cần phải có loại nữ nhân giống như Ngu Cơ, làm con chim nhỏ nép vào người gã hầu hạ. Mộc Lan mang cảm xúc vinh dự cùng sứ mạng cao cả thì tốt nhất tìm cho nàng một

nam nhân mà cả nhà trung liệt đi, nhưng mà cho dù tôi có cấp cho nàng cả nhà trung liệt thì sao?

Hạng Vũ khoát tay đi rồi, đến cửa cầu thang vẫn nhìn không được quay đầu lại nói: "Nếu tại hạ không đi qua sơn đạo thì sao?"

Hoa Mộc Lan nói: "Vậy khẳng định chú sẽ đến đích chậm hơn chị rồi, 5 nghìn đấu 5 nghìn, chị ở trên thành chú ở dưới thành, hậu quả gì thì chú tự biết?"

Hạng Vũ hừ một tiếng, nghiêm nhiên biến mất. Đến tận hôm nay tôi mới phát hiện ra Vũ ca cũng có một mặt của tiểu hài tử.

Đánh chạy Hạng Vũ, Hoa Mộc Lan liền khoanh chân ngồi xuống ghế sofa. Nhìn tôi cười bất đắc dĩ.

Tôi nói: "Chị à, em đưa chị đi dạo xung quanh 1 vòng." Tôi phải đem tri thức cuộc sống hàng ngày dạy cho nàng, không thể để cho Bánh Bao thấy biểu tỳ này của tôi cái gì cũng không biết, ngay cả cửa cũng không biết mở. Tôi bắt đầu từ cái đồng hồ quả lắc đang treo trên tường, tất cả giới thiệu cho nàng, lên đến tận các loại đồ điện ở trên lầu.

Tần Thủy Hoàng đang chơi game, cũng không quay đầu lại hỏi: "Có người mới đến à?"

Tôi vội vàng giới thiệu với Hoa Mộc Lan: "Đây là Tần Thủy Hoàng, sau này chị cứ gọi là Doanh ca là được."

Hoa Mộc Lan cười với Tần Thủy Hoàng. Sau đó gãi đầu nói: "Tần Thủy Hoàng... Vừa rồi người kia là Hạng Vũ, vậy có...."

Tôi vội vàng làm cái thủ thế chớ có lên tiếng với nàng, sau đó mới nhỏ giọng nói cho nàng: "Kính Kha đang ở dưới lầu kia."

Hoa Mộc Lan ngừng lại một chút, nói: "Chỗ này của chú... cũng quá nóng nhiệt nhỉ?"

Tôi gật gật đầu: "Vẫn còn. Buổi tối Lưu Bang về còn nóng nhiệt hơn."

Hoa Mộc Lan bật cười khanh khách: "Chỗ này của chú... còn có những người nào?"

Tôi nói: "Tô Vĩ đang giúp em canh cửa, bọn trộm thì đang ở vùng ngoại thành thu phí bảo kê, những người còn lại chị cũng không biết, chờ sau này có cơ hội em sẽ giới thiệu tiếp cho chị."

Tôi kể sơ lược sự tích của Hoa Mộc Lan cho Tần Thủy Hoàng nghe, mập mạp nghe xong để tay 1 (tay 1 tay 2 trong PS) vào trong tay Hoa Mộc Lan: "Nữ tử ngoan, cầm lấy mà chơi này." Chính béo lấy hành động này để biểu đạt kính ý của một vị hoàng đế đối với một nữ tử trung dũng.

Trán tôi toát đầy mồ hôi, kéo Hoa Mộc Lan đi ra ngoài: "Doanh ca anh cứ chơi đi, cố gắng nhắm mắt cũng phá đảo Super Mario."

Tôi nói với Hoa Mộc Lan: "Đồ vật trong phòng trên cơ bản là như thế, đối với bọn chị cũng không có gì khó khăn cả. Lại còn tiện lợi hơn xưa một chút, nên sống thế nào thì cứ thế mà sống."

Hoa Mộc Lan nói: "Đúng là rất mới mẻ, tiện lợi thì chưa thấy đâu – trước kia bọn chị tắm rửa vốn chỉ cần 1 mình là được."

Thôi rồi, xem ra hiện đại đối với Hoa Mộc Lan cũng chỉ có cái bóng đèn, sau này không có ai rảnh rỗi ở cạnh có lẽ ngay cả tắm nàng cũng không dám tắm sạch.

Tôi nói với Hạng Vũ đang ngồi hút thuốc ở bên trong phòng khách: "Vũ ca, anh lái xe đưa Mộc Lan tử ra ngoài đi dạo đi."

Hạng Vũ dập tắt thuốc. Cầm lấy chìa khóa xe ngoắc ngoắc đầu ngón tay với Hoa Mộc Lan: "Đi."

Xem ra Hoa Mộc Lan thực sự không muốn ngồi cùng một chỗ với Hạng Vũ, nói: "Cưỡi ngựa là được rồi, sao phải ngồi xe?"

Hạng Vũ đứng ở cửa cầu thang nói: "Nói nhảm ít thôi, cưỡi ngựa có thể chạy được 100 không?"

Hoa Mộc Lan theo sau hăn đi ra ngoài: "Bảo cái gì lý....."

Đến tận khi bọn họ đi ra khỏi cửa tôi mới kịp phản ứng: "Hạng Vũ, anh lái con Kim Bôi rách nát mà còn dám chạy đi xa!" Anh tức, trên công tơ mét của con Kim Bôi có 100? Vậy kim chỉ vận tốc cũng phải chỉ đến tận đù rồi...

Tôi áp sát vào cửa kính điên cuồng gào thét với Hạng Vũ: "Vũ ca, anh đi chậm một chút!" Lời còn chưa dứt, Hạng Vũ cùng Hoa Mộc Lan đã biến mất tăm mất tích, chỉ lưu lại một làn khói đen xì.

Không thể không nói, mặc kệ trong lịch sử đánh giá Hạng Vũ như thế nào, Vũ ca cuối cùng cũng không hổ danh là đàn ông chân chính, đặc điểm lớn nhất của gã không là coi thường mạng sống của mình, khuyết điểm lớn nhất của gã là: Tính mạng của người khác gã cũng không quan tâm.

Tôi ngồi ngủ gà ngủ gật ở dưới lầu, mở mắt ra đã thấy trời bắt đầu tối sầm, Bánh Bao cầm theo túi rau quả đi về, quay đầu lại nói: "Kha tử, gọt vỏ rồi hãy ăn...." Chỉ thấy Kinh Kha đang ở phía sau nàg cầm quả hồng cắn một miếng, ngó đầu dáo dáo nhìn xung quanh.

Bánh Bao bước vào cửa, hỏi tôi: "Nghe Kha tử nói chiều nay có một người con gái đến nhà à?"

Tôi dựa theo kịch bản nói dối đã dựng sẵn: "Chị họ của anh, đặc biệt tới tham dự hôn lễ của chúng ta."

"Chị ý đâu?"

"Vừa cùng Vũ ca ra ngoài rồi..."

"Trước kia sao không thấy anh nói anh có nhiều tỷ tỷ muội muội như vậy?"

Tôi nói: "Chờ xem, biết đâu không chừng ngày nào đó còn có thêm người tới, Tiêu gia chúng ta cũng là danh gia vọng tộc cơ mà."

Bánh Bao khinh bỉ nói: "Không phải anh nói với em là anh họ của ông nội anh làm ăn phi pháp bị bắt rồi sao?" Nàng hỏi tôi: "Cũng nên tính người đi, anh nói xem hôm đấy 10 mâm có đủ không?"

Tôi lắc đầu: "Chắc đủ."

Buồn cười, 10 mâm, 300 Nhạc Phi quân ngày đó khẳng định sẽ về, hơn nữa còn cả đám hảo hán Lương Sơn thì nhiều hay ít?

Không lâu sau khi Bánh Bao lên tầng, trước cửa vang lên tiếng tắt máy, ngay sau đó truyền đến tiếng tranh cãi ầm ĩ, tiếng của Hạng Vũ: "...Cánh phải của anh có 2 nghìn kỵ binh thì xe cô làm sao đánh anh?" Tiếng của Hoa Mộc Lan: "Hai nghìn kỵ binh của anh đã sớm bị em dùng lợi thế lao xuống cho đi rồi!"

Tiếng không phục của Hạng Vũ: "Cô nói cho anh nghe xem có cách nào chỉ bằng không đến ba nghìn bộ binh của cô có thể ăn tươi nuốt sống kỵ binh của anh?"

Hoa Mộc Lan đứng bên cạnh dùng bả vai mở cửa, đưa tay ướm ướm thử: "Em không phải đã nói với anh sao. Tại trước lúc tổng tiến công em đã

đánh lén kỵ binh doanh của anh, kỵ binh của anh cũng không là phải ngủ luôn ở trên ngựa chứ?"

....

Xem ra hai người này dọc đường đi chẳng làm cái gì cả, thay đổi bản đồ tiếp tục chiến đấu, tôi lập tức thấy khó chịu, đã chinh chiến quá nửa đời người rồi, còn đánh chưa chán sao?

Hai người nhao nhao ầm ầm ỉ ỉ tiến đến, Hạng Vũ rõ ràng trên mặt binh pháp lại bị thua thiệt, vì vậy gã lại giở ra món ngũ. Anh hùng biến thái lại tái xuất giang hồ, lấy một địch vạn phá tan vòng vây...

Hoa Mộc Lan dùng khẩu khí giáo huấn nói: "Sao anh lúc nào cũng kiêu thế, chiến tranh không phải là việc một người hai người, phải chú trọng...."

Tôi tiếp lời nói: "Đoàn đội hợp tác."

Hoa Mộc Lan vỗ tay một cái: "Đúng, đúng là đoàn đội hợp tác, anh thì luôn nhấn mạnh..."

Tôi lại tiếp lời: "Chủ nghĩa anh hùng cá nhân."

Hoa Mộc Lan: "Chuẩn, chủ nghĩa anh hùng cá nhân là không được!"

Hạng Vũ khoát tay nói: "Vậy lúc trước em luôn nhấn mạnh âm mưu quỷ kế có phải không? 10 người giết 1 người sao? Thủ hạ của Hạng mỗi người nào mà chả là dũng tướng tinh nhuệ, lấy một địch trăm, hai ngàn kỵ binh của anh cho dù dùng mông đánh cũng phải ăn ba nghìn bộ binh của cô."

Hoa Mộc Lan hằm hừ nói với tôi: "Chú nghe xem người này có nói lý không? Trước thì nói chỉ luận binh pháp. Sau lại nói người của anh cũng không phải là giấy, dựa vào cái gì mà quân của anh có thể một người địch lại hai người của em?"

Tôi nghe đến mức đầu to như thúng, liên tục phất tay nói: "Hai người đừng tranh cãi nữa, nếu bàn về chiến tranh anh chị ai cũng không phải là đối thủ của em. Em chỉ cần phái 100 bộ đội cầm pháo hoa đứng ở mặt trước nghi binh, sau đó phái một chi bộ đội đặc chủng 2 người rơi từ trên trời xuống bộ chỉ huy của anh chị, tiến hành bắn bắn giết giết mọi hồi thì mọi sự liền được giải quyết."

Hoa Mộc Lan nghe xong chẳng biết đầu của tai nheo gì, Hạng Vũ thì lại sững sờ, lập tức nói: "Bọn anh làm gì có bộ đội pháo hoa hay lính trên trời rơi xuống?"

Tôi thả lỏng: "Chẳng phải đều là xong rồi sao? Cho nên cái thứ chiến tranh này không có cách nào lý giải, trận Quan Độ người ta đánh như thế nào, trận Thủy Chi đánh như thế nào, chiến dịch giải phóng lúa mì cùng với súng trường đánh thế nào, lấy yếu thắng mạnh còn nhiều mà."

Lúc này Bánh Bao nghe thấy có người nói chuyện, thò đầu từ cửa cầu thang ra hỏi: "Chị họ đã về rồi?"

Tôi vẫy vẫy tay với Bánh Bao: "Đến đây anh giới thiệu cho em."

Tôi kéo Bánh Bao đến trước mặt Hoa Mộc Lan nói: "Chị họ. Đây là vợ chưa cưới của em, Bánh Bao."

Hoa Mộc Lan kéo Bánh Bao ôm vào trong ngực, tay phải mạnh mẽ vỗ bả vai nàng vài cái, tôi nghĩ có lẽ đây là quân lễ trong quá khứ của bọn họ.

Bánh Bao cười nói: "Không biết trước là chị họ sẽ đến, nên em chưa có chuẩn bị gì cả, buổi tối chị muốn ăn gì?"

Hoa Mộc Lan nói: "Gì cũng được. Đồ ăn nóng hổi là được, nhiều năm nay ăn uống vợ vẫn, dạ dày bắt đầu không tốt."

"Ăn mì được không chị?"

Hoa Mộc Lan nói: "Được!"

Bánh Bao xoa xoa bả vai nhỏ giọng nói với tôi: "Chị họ quả là tàn bạo." Nói xong đi lên lầu.

Chính xác là quá tàn bạo, Hoa Mộc Lan mặc một bộ quần áo của nam nhân, sẫm rền gió cuốn, tôi đoán trong lúc ôm Bánh Bao có thể cảm thấy Hoa Mộc Lan bên trong không mặc gì cả ...

Tôi nói với Hoa Mộc Lan: "Chị họ, nhìn thấy vợ chưa cưới của em có thấy bản thân tự tin hơn rồi chứ?"

Hoa Mộc Lan liếc mắt nhìn tôi nói: "Chú thì biết cái gì, thế này mới là nữ nhân, chị thích cô nương này!"

Tôi độc ác nghĩ, có thể là người xấu xí thì nhân duyên với những người cùng giới tính luôn rất tốt. Nói như vậy quan hệ tốt đẹp của bọn tôi cùng tướng mạo cũng có quan hệ? Kim Thiếu Viêm, Hoa Vinh, Tống Thanh cùng một chỗ với tôi còn chưa nói -- vậy vì sao Lý Quỳ cùng Dương Chí lại cũng thân thiết với tôi như vậy?

Tôi nhìn vẻ tiếc hận của Hoa Mộc Lan nói: "Đáng tiếc Sư Sư không có nhà, nếu không để nàng dẫn chị đi mua vài bộ quần áo trước."

"Sư Sư là ai? "

Tôi dừng một chút, hàm hồ nói: "Phi tử của Hoàng đế."

Hoa Mộc Lan nói: "À, hoàng đế của bọn em có phải vừa tuyển phi tần không, vừa rồi chị đi ra ngoài còn nhìn thấy."

Tôi ngạc nhiên: "Cái gì?"

Hạng Vũ liền nói: "Biểu diễn người mẫu ngoài trời ý." Lúc này tôi mới giật mình.

Giờ ăn cơm, sau khi mì sợi được bưng lên Hoa Mộc Lan cho thêm ít tương ớt, dùng đôi đũa cuốn sợi mì lên ăn, giống như đang gặm đùi gà, tôi vừa mới cho tương ớt dưa chuột xong thì nàng đã ăn xong rồi, khiến bọn tôi cả kinh cảm thán không thôi, thấy cả bàn đang nhìn nàng, Hoa Mộc Lan có chút ngượng ngùng nói: "Thói quen thôi, quân lệnh không đợi người, được ăn thì liền nhanh chóng ăn cho xong, lâu dần thành quen."

Bánh Bao hỏi: "Chị họ từng tham gia quân đội?" Hoa Mộc Lan gật đầu.

Bánh Bao mắt sáng như sao: "Thảo nào em cứ thấy trên người chị có khí chất đặc biệt, chị tham gia quân ngũ như thế nào?" Bánh Bao không chỉ một lần nói với tôi giấc mộng lớn nhất của nàng trước khi nàng 20 tuổi là đi lính, nhưng không còn chỗ trống, lại chẳng có người quen nên căn bản là không vào được, Bánh Bao vẫn cố chấp không buông tha, nhiều lần trốn nhà đi, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả...

Hoa Mộc Lan thuận miệng nói: "Bởi vì cha chị nên chị mới đi."

"À, bác là thủ trưởng quân khu nào thế?" Khẩu khí Bánh Bao mập mà mập mờ, không tự chủ được mang theo một chút xu nịnh, xem ra là tặc tâm bất tử, còn muốn gây họa cho quân đội nhân dân của chúng tôi, Bánh Bao thậm chí còn trừng mắt cảnh cáo tôi, đại khái là trách tôi có loại người thân thích như thế này sao lại không nói sớm cho nàng.

Tôi lập tức trừng mắt lại: "Trong quân đội có kỷ luật, phải giữ bí mật!"

Bánh Bao giữ chặt tay Hoa Mộc Lan nói: "Chị họ là quân thương hay là quân nhạc?"

Hoa Mộc Lan chưa bao giờ nghe qua mấy thứ này, gãi gãi đầu nói: "Chị nhận chức tiên phong."

Lần này thì đến lượt Bánh Bao khó chịu: "Tiên phong? Là quân hàm gì vậy?"

Tôi vội vàng nói: "Đại khái là tương đương với Đại tá - trung đoàn trưởng."

Bánh Bao bán tín bán nghi nói: "Nữ đoàn trưởng 29 tuổi là lần đầu tiên em nhìn thấy." Có gì là kỳ quái, trong lịch sử Trung Quốc nữ tư lệnh quân đoàn có mấy người, nữ tổng thống có một người, nhưng mà cuối cùng lại bị người Tiết gia vạch tội (quốc hội một số nước vạch tội những người cầm quyền).

Hoa Mộc Lan thấy Bánh Bao có ý thành khẩn, vỗ tay nàng nói: "Nếu chị có thể trở về sẽ mang em theo, nhưng mà em phải chịu được khổ mới được."

Bánh Bao lập tức ưỡn ngực: "Đương nhiên em có thể chịu khổ, biết vì sao em làm người đón khách ở cửa không?"

Tôi nói: "Bởi vì em không làm được những việc khác .."

Bánh Bao trừng mắt nhìn tôi: "Ai bảo anh thế? Năm đó có mấy xí nghiệp quốc doanh qua mời em em còn không thèm đi."

Việc này thì đúng là nói thật, trong đó có một nhà là nhà máy đóng thùng thiếu người đếm thùng, công cơ bản 400, sau đó đi ký văn kiện, tôi giúp nàng tính, một tháng nếu có thể đếm hơn 50 vạn thùng còn có thể kiếm được 200 NDT tiền thưởng; còn một nhà rất tốt khác, không là cơ quan, cục văn hóa huyện thiếu người trông xe...

Bánh Bao tiếp tục nói: "Mỗi lần em đứng ở cửa liên tưởng tượng chính mình là một vệ binh, bảo vệ tốt mỗi một tập người! Như vậy liên không có chút cảm giác mệt mỏi nào."

Tôi nói: "Thôi đi, em đã thấy vệ binh mặc sườn xám bao giờ chưa?" Tôi đoán chỉ có như Bánh Bao thì mới không thích mặc hồng trang, yêu thích mặc võ trang, bởi vì là mặc hồng trang cũng chả ra cái thể thống gì.

Hạng Vũ thở dài: "Đáng tiếc bọn anh cũng không thể quay về, nếu không anh sẽ cho Bánh Bao một cái chức vị, anh tin tưởng nhất định Bánh Bao sẽ là một tướng quân tốt."

Tần Thủy Hoàng nhìn Bánh Bao, do dự một lúc mới nói: "Anh sẽ cho em chức Tư Mã." "Tư Mã, Bộ trưởng bộ quốc phòng?"

Tôi liếc mắt khinh bỉ nhìn bọn họ, lại còn cả một lũ YY, lão tử là cái này Đế, cái kia Vương, danh hiệu còn hư ảo hơn so với mấy cái xí nghiệp kia nhiều, mà quyền lợi lại còn không bằng cả chủ tịch công hội đóng hộp, phi!

Tôi ôm bả vai Bánh Bao nói: "Để cho anh đi anh cũng không đi, quân nhân thời hòa bình vẫn tốt hơn."

Bánh Bao đẩy tôi ra, có chút hưng phấn nói: "Vậy thì có ý tứ gì, em thích được mang quân phục, đeo khẩu súng aka ..."

"Trên trán em có dán thuốc hay không thế? Em cho rằng em là tư lệnh cảnh vệ chắc?" Lập tức người tôi phải chịu một trận cấu véo của Bánh Bao, tôi xoa xoa người nghĩ: "Em cứ chờ đấy, sách này của anh tuyệt đối không có nhân vật sau năm tân hợi (1911)..."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Tọa Kỳ Bồ Nặc

Trong lúc ăn cơm tôi nói với Bánh Bao: "Ngày mai em có thể xin nghỉ được không, em đưa chị họ đi mua ít đồ đi."

Bánh Bao khó hiểu nói: "Anh cứ đi mua cùng chị thôi, chẳng phải chỉ là đi dạo phố thôi sao?", đại khái là Bánh Bao đã cho rằng vị chị họ này của tôi mới đến đây, muốn lượn lờ thăm quan một chút, nàng đâu có biết rằng Hoa Mộc Lan có tâm tư muốn làm nữ nhân?

Nhưng mà có rất nhiều thứ đồ chơi đặc thù mà tôi đi cùng thì không tiện cho lắm.

Cơm nước xong, mọi người lại bắt đầu bận rộn, Hạng Vũ châm điều thuốc, tiện tay lôi ra cái bản đồ lúc trước cùng với cái bút bi vẽ bừa bãi lên trên đó, mấy ngày nay gã không có việc gì làm nên đi dạo lung tung, tôi đoán có thể là gã đang cố nhìn xem có kế nào khác để đi qua hay không, thấy tư thế gã như vậy, thật sự là tôi cũng có chút mong đợi.

Hoa Mộc Lan đang bơ vơ không có việc gì làm, thấy gã đang xem bản đồ, tiến lại gần nói: "Thế nào, anh lại muốn đánh thêm một trận?"

Mắt Hạng Vũ sáng lên: "Đánh một trận thì đánh một trận." Có thể thấy được gã cũng đang nhàn hạ đến mức đáng sợ.

Hạng Vũ đưa cho Hoa Mộc Lan một cây bút bi, vẽ trên bản đồ nói: "Bây giờ chúng ta tranh đoạt trường tiểu học Nam Nhất."

Hoa Mộc Lan tìm trên bản đồ cả nửa ngày, mới xác định được mục tiêu, đối với chữ giản thể thì nàng cũng chỉ nửa biết nửa không, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến việc nàng quan sát bản đồ.

Hạng Vũ nói: "Mỗi người mang 1 vạn tinh binh, em chọn một điểm xuất phát đi."

Hoa Mộc Lan nhìn vào bản đồ nói: "Em sẽ xuất phát từ doanh trại quân đội phía tây."

"Được, anh sẽ xuất phát từ cục bưu chính."

Hoa Mộc Lan nhìn thoáng qua nói: "Ừa? Cái chỗ anh chọn còn xa hơn nhiều so với chỗ của em."

"Nhưng mà tất cả đều là đường lớn, có thể đi xe, thời gian đi đến cũng không khác biệt lắm."

Hoa Mộc Lan chỉ vào một chỗ nói: "Xem ra thì kiểu gì cũng phải gặp nhau ở đây."

"Chuẩn, nhất định sẽ gặp nhau ở phố Chuyển Bàn."

Tôi thò mồm vào xấu xa nói: "Anh chị bị dở hơi à, phố Chuyển Bàn vốn luôn tắc đường...."

Hai người cũng chẳng thèm để ý đến tôi, vùi đầu vào chiến tranh. Hạng Vũ nhả khói thuốc chỉ vào bản đồ nói: "Anh cứ đi dọc theo đại lộ Cường Thiết. Có thể bảo đảm hậu cần cung cấp thông suốt, mà cô thì toàn là đường nhỏ, nếu không thì đổi lại điểm xuất phát khác đi, nếu không thì thiệt thòi cho em quá."

Tôi ngắt lời gã nói: "Không sao đâu, từ doanh trại quân đội phía tây đi đến phố Chuyển Bàn có một cái Nhân Nhạc với cả một cái Gia Nhạc Phúc,

có thể bổ sung lương thực ở đây, thật sự không được nữa thì đi cướp cửa hàng bán thịt..."

Hoa Mộc Lan đẩy tôi ra một phát, nói: "Không cần. Chị chỉ cần mang lương thực đủ dùng trong 3 ngày, hành quân cấp tốc, tranh thủ tới phố Chuyển Bàn trước."

Hạng Vũ vuốt cằm nói: "Ý của em là gì, vạn nhất anh tới trước em rồi chỉ cần phòng thủ giao lộ trong vòng 3 ngày không phải em sẽ chết sao?"

Hoa Mộc Lan cười ha hả nói: "Anh sẽ thủ vững không ra à?"

Hạng Vũ hỏi lại: "Sao em biết là anh sẽ không?"

" Binh pháp nói, biết người biết ta – trăm trận trăm thắng, em đã biết đối thủ của em là Tây Sở Bá Vương, cũng biết rằng với tính cách của anh thì anh nhất định sẽ không chịu thủ vững, anh kiểu gì cũng sẽ quyết chiến với em ở phố Chuyển Bàn, em không cần hậu cầu, chỉ dẫn theo khinh binh, nhất định tới trước so với anh."

"Vậy cũng không được. Nhiều nhất là bước trước bước sau, nếu mà em muốn tránh đi mũi quân của anh giành quyền vào trường tiểu học Nam Nhất trước thì bản thân anh cũng không thể không cản cái mộng của em mà theo vào."

"Cho nên em sẽ lưu lại 2 ngàn người cho anh ăn, chỉ cần ngăn được anh một lát, quân tiên phong của em sẽ thẳng tiến đến tiểu thành phía nam. Em lại lưu lại thêm năm nghìn người bố trí phòng ngự dọc theo đường phố, từ phố Chuyển Bàn đến trường tiểu học Nam Nhất nhất định phải đi qua Tứ Đạo Hạng, đây là một con đường nhỏ ngoằn ngoèo, một người canh giữ vạn người không qua được, chờ anh đã thông được, em đã sớm đến trường Nam Nhất, một lần nữa lấy được tiếp tế, hơn nữa đã đóng quân xong rồi."

Tôi nhin không được nói: "Từ Chuyển Bàn đến trường Nam Nhất, trèo qua một bức tường cũng có thể tới, trường tiểu học của em chính là Nam Nhất, chơi điện tử xong chủ nhiệm của bọn em đứng chặn ở Tứ Đạo Hạng, em liền trèo tường chạy."

Hạng Vũ giương mắt nhìn bản đồ nói: "Anh ăn tươi của em hai ngàn mỗi nhử. Như thế còn một vạn đánh tám ngàn, cô còn có phần thắng sao?"

Tôi lại lẩm mồm nói: "Hai ngàn người của Mộc Lan cũng sẽ không cứ đứng im một chỗ cho anh giết."

Hạng Vũ cùng Hoa Mộc Lan đồng thanh mắng tôi thật to: "Câm mồm!" Tôi vội vàng ngậm mồm lại.

Sau cùng tôi cũng suy nghĩ cẩn thận lại, việc này cùng với đánh nhau có chung một đạo lý, mười người vây lại đánh hai người, hai người kia cho dù có liều mạng cũng không làm nên cơm cháo gì, nhiều nhất cũng chỉ là làm cho mười người kia có mấy người rách áo mà thôi.

Hoa Mộc Lan vừa nghe Hạng Vũ hỏi như vậy. Tin tưởng mười phần nói: "Chờ anh qua được Tứ Đạo Hạng rồi hẵng nói tiếp, lúc đó nhiều nhất anh cũng chỉ còn ba nghìn người, mà em đã chiếm được trường Nam Nhất, lúc đó thì thành thế anh công em thủ...."

Mẹ kiếp. Tôi dám thề rằng nếu mà thầy trò trường Nam Nhất chống cự lại thì quân của Hoa Mộc Lan không tan tác chim muông không được, tôi từ nhỏ học tại cái trường học đó, biết rõ phong cách hung ác của nó, từ lão hiệu trưởng đến học sinh năm nhất tiểu học, cũng đều có sở trường dùng bàn chân.

Hạng Vũ vuốt bản đồ cảm khái nói: "Trận ác chiến ở trường Nam Nhất này ,chẳng lẽ phải dựa vào thiên mệnh sao?"

Tôi rất cục không nhịn được nữa. Quay người khinh bỉ nói: "Quên đi, hai người nghĩ rằng Sở công an Cửa Nam sẽ trở mặt đứng nhìn anh chị chiếm lấy đóa hoa của tổ quốc sao?" Nhưng mà cũng khó nói, nếu thật sự có một vạn người dùng binh khí đánh nhau, một cái Sở cảnh sát chỉ phái ra vài người cầm súng cùng với mấy tên cảnh sát cầm côn thì dùng được cái rắm!

Hoa Mộc Lan lần này lại quan tâm đến sự tồn tại của tôi, hỏi: "Sở cảnh sát là chỗ nào?" Tôi giải thích đơn giản cho nàng một chút, Hoa Mộc Lan trầm tư nói: "Nói cách khác thì nơi này cũng đang hùng cứ một chư hầu, còn phải ganh đua với bọn họ, tình huống này sẽ phức tạp hơn...."

Đến lúc tối, chuẩn bị đi ngủ, tôi an bài Hoa Mộc Lan ở trong phòng của Bánh Bao, kế hoạch thân mật của tôi cùng Bánh Bao tuyên bố hoàn toàn phá sản, nhưng mà Hoa Mộc Lan cũng rất lạ lùng, theo như Hoa MM nói, đây là lần đầu tiên nàng ngủ cùng một chỗ với nữ nhân.....

Sáng hôm sau, Bánh Bao đã dậy sớm đi làm, kế hoạch ngày hôm nay của tôi là đóng gói Hoa Mộc Lan, Mộc Lan đã hình thành thói quen ngủ không cởi quần áo, sáng hôm sau áo sơ mi đã nhăn nheo mấy chỗ, mặc dù nhìn không xấu, nhưng bộ quần áo này lại do một nữ nhân mặc thì quả thật là có vấn đề.

Bản thân Mộc Lan lại không thèm để ý, dưới sự chỉ đạo của tôi, dùng bàn chải đánh răng đánh răng xong, quay sang cười mập mờ với tôi, nói: "Tiểu tử chú phúc khí tốt thật, nhìn bo đỳ của Bánh Bao như vậy, tuyệt đối là nguyên liệu tuyệt hảo để sinh con."

Tôi không biết nói gì để đáp lại, Hoa Mộc Lan thấy tôi có vẻ không được tự nhiên, vỗ bả vai tôi cười ha ha nói: "Thẹn thùng rồi à? Chú vẫn chưa thấy qua bo đỳ của nàng đúng không?"

Tôi rất muốn nói với nàng là đối với tôi thì thân thể của Bánh Bao tôi còn hiểu rõ và quen thuộc hơn chính thân thể của mình - bởi vì thân thể của

mình còn có một vài bộ phận nào đó không thể nhìn thấy được, mà người khác thì lại không giống như vậy. Nhưng mà tôi sợ là sau khi nói ra sẽ khiến cho tình cảnh trở nên khó xử, dù sao quan niệm của bọn tôi cũng hoàn toàn bất đồng, tôi sợ nàng lại nghĩ chúng tôi là đạo đức bại hoại.

Tôi trịnh trọng nói với nàng: "Chị, hôm nay chúng ta sẽ hoàn thành bước đầu tiên của việc làm nữ nhân, đóng gói chính mình."

"Đóng gói?"

"Chuẩn. Chính là cách ăn mặc."

Hoa Mộc Lan nhất thời trở nên lo lắng, nhìn quanh bốn phía nói: "Chỗ này của chú có phẩn không, làm gì có nữ nhân nào đen như chị?"

Nói thật tôi vẫn chưa phát hiện ra nàng đen chỗ nào, đó là một màu vàng r ám nắng khỏe mạnh, hình như một mảng lớn tầng lớp nữ nhân trên thế giới vẫn thường xuyên cố ý muốn chính mình trở thành như vậy, giống như vừa mới đánh nhau cùng với báo xong, nhìn thực sự đặc biệt gợi cảm.

Tôi gỡ cánh tay đang che ở trước mặt của nàng xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng nói: "Không phải chị là một quân nhân sao? Phải biết cảm thấy kiêu ngạo chứ. Có một câu nói như thế nào nhỉ - đầu bếp không muốn làm thợ may không phải là một lái xe tốt."

Hoa Mộc Lan trợn mắt há hốc mồm: "Có ý gì?"

"Sặc.....nhầm rồi, binh lính không muốn làm tướng quân không phải là binh lính tốt."

"Nhưng mà chị đã là tướng quân rồi, hiện tại chị chỉ hi vọng làm nữ nhân. Trước tiên chúng ta đi mua phẩn nhé?" Xem ra Hoa Mộc Lan tuyệt đối không có chút tự tin nào đối với màu da của mình.

Tôi vung mạnh tay lên nói: "Giờ đánh phấn thì không còn kịp nữa, trước tiên chúng ta bắt đầu từ làm tóc." Tôi nhìn vào tóc Hoa Mộc Lan, bởi vì có thời gian dài không được chăm sóc đã có dấu hiệu chẻ ngọn, cho nên tôi quyết định trước hết đưa nàng đi làm tóc.

Lên xe xong tôi phát hiện Hoa Mộc Lan đang nhăn nhó thống khổ ôm bụng, tôi cẩn thận hỏi: "Không phải là chị đang đến ngày chứ?"

Hoa Mộc Lan cau mày nói: "Đau dạ dày, căn bệnh từ thời chiến tranh." Một tay nàng ôm dạ dày, tay kia đau quá đập vỡ cả cửa xe. Tôi dừng xe trước cửa một hiệu thuốc, mua cho nàng một lọ thuốc cùng một túi sữa đậu nành nóng, lên xe đưa vào tay nàng nói: "Chị uống hai viên."

"Đây là cái gì?"

"Thuốc trị đau dạ dày."

Hoa Mộc Lan dùng sữa đậu nành uống hai viên thuốc, chỉ trong chốc lát quả nhiên vô cùng dễ chịu. Nàng thoải mái lau mồ hôi, cảm kích liếc mắt nhìn tôi nói: "Chị mà thực sự có một đệ đệ như chú thì tốt rồi."

Tôi nghĩ thầm chị có một người em như tôi thì đương nhiên là tốt, chiến tranh chị sẽ không cần phải đi.

Xe đang chạy trên đường, tôi hỏi nàng: "Chị thấy nơi này thế nào?"

Hoa Mộc Lan mục bất hạ tiếp(*), nói: "Xem ra thì tốt hơn chỗ bọn chị khi xưa, có điều là nữ nhân ăn mặc hơi ít một chút - chú nhìn nữ nhân kia mà xem, lộ cả đùi ra rồi."

"Ở đâu ở đâu?"

Hoa Mộc Lan chỉ cho tôi nhìn, một cô nàng mặc váy ngắn, mỏng cong tón ngĩnh nhiên đi qua trong tầm mắt của chúng tôi. Lần này là lần đầu

tiên tôi cùng với một nữ nhân nhìn nữ nhân khác, nếu không có ánh mắt nhạy cảm của Hoa tiên phong, thiếu chút nữa tôi đã mất đi cơ hội nhìn thấy tuyệt thế vũ vương, không nghĩ tới dẫn Hoa Mộc Lan đi trên đường phố còn có cái chỗ tốt này nữa...

Hai đứa tôi cùng nhau ngẩng hết đầu của nữ nhân, tôi nói: "Không phải ngày hôm qua chị đã nhìn rồi sao?"

Hoa Mộc Lan nói: "Ngày hôm qua chị đang cố gắng cãi nhau cùng Hạng Vũ."

Tôi vội hỏi: "Chị thấy Hạng Vũ thế nào?" Kỳ thật hôm nay tôi đặc biệt muốn cho Hạng Vũ đưa Hoa Mộc Lan đi, nhưng mà thứ nhất là Hạng Vũ tỏ ra không mấy nhiệt tình, thứ hai là dựa vào trách nhiệm với Hoa Mộc Lan, nữ nhân mà Hạng Vũ đóng gói có thể chấp nhận được sao?

Đánh giá của Hoa Mộc Lan đối với Hạng Vũ chỉ có 5 chữ: "Có thể làm huynh đệ."

Xong rồi, xong rồi. Kế sách "Anh là người tốt" của tôi, sau lần thứ hai trở thành vũ khí giết người vô hình: "Em chỉ coi anh là anh trai." Xem ra hai người lúc đó căn bản không bị điện giật nha.

Tôi tìm một cửa hiệu làm tóc có trang trí nội thất đẹp nhất, dẫn Hoa Mộc Lan đến trước mặt cô thợ cắt tóc có trang phục mộc mạc: "Em sửa theo tiêu chuẩn hoa hậu thế giới cho anh, cái gì mà uốn ion uốn phân số, cần dùng gì thì cứ dùng hết."

Cô thợ cắt tóc lùi lại một bước, ngẩng ngó Hoa Mộc Lan, lại dùng tay vén vén tóc của nàng, mỉm cười nói: "Vị tiểu thư này thích hợp kiểu gợn sóng lớn."

Tôi nói: "Gợn sóng lớn không phải đã lỗi một rồi sao?"

Cô thợ cắt tóc cười nói: "Việc này không phải nói đến là mất hay không, mà phải nhìn khí chất cùng điều kiện cơ."

Tôi khoát tay: "Vậy em đi chuẩn bị đi, dù sao nếu nhìn không đẹp thì anh cũng không trả tiền."

Cô thợ cắt tóc mỉm cười cứng ngắc, thừa dịp tôi không chú ý trừng mắt liếc tôi.

Hoa Mộc Lan giữ lấy tay tôi nhỏ giọng hỏi: "Kiểu gì cũng phải uốn à, có phải sẽ rất đau không?" Nói xong nàng nhìn thoáng qua một loạt khách hàng ngồi thành một hàng uốn tóc, nghi kị nói: "Em xem nhiều người bị thương như vậy."

Tôi đặt nàng lên trên ghế nói: "Chị yên tâm đi, so với việc bó chân (*) thì thoải mái hơn nhiều"

Cô thợ cắt tóc bắt đầu làm tóc cho Hoa Mộc Lan, tôi liền bị sung quân vào đội ngũ ngồi ghế đọc báo chờ, giờ từ trang đầu tiên xem minh tinh Giáp thích minh tinh Bính, rồi xem chuyện về sau họ chia tay, nguyên nhân do thời điểm ở trong WC minh tinh Giáp cùng minh tinh Bính - ở đây còn có cả chuyện đồng tính luyến ái sao? Liếc qua Hoa Mộc Lan thấy vẫn còn đang làm tóc, tôi không có nơi nương tựa ngồi gáp cả ngày, đành phải cầm lấy kỳ thứ 2 của tạp chí này, trong kỳ này minh tinh Giáp cùng minh tinh Bính trở mặt thành thù, minh tinh Giáp bèn tuyên bố với bên ngoài là tình nhân hay là lão bà thì tốt hơn, rốt cuộc kết hôn cùng với minh tinh Ất. Sau khi hai người tu thành chính quả, Hoa Mộc Lan rốt cuộc cũng bị nhét vào dưới một cái lồng hấp.

Bên cạnh tôi có hai nữ nhân thuộc tầng lớp trí thức, ăn mặc thời thượng, đại khái là cũng đang đợi người, từ lúc nhìn thấy Hoa Mộc Lan đi vào, hai người liền nhìn chăm chăm, thỉnh thoảng còn nhỏ giọng bàn luận vài câu, còn so sánh thử với khuôn mặt non nớt của mình.

Hoa Mộc Lan đối với làn da màu đen của mình vốn có chút miễn cảm, giờ thấy có người ở bên cạnh thầm thì nên nhất thời trở nên vô cùng quần bách, nữ anh hùng của chúng ta ở trên chiến trường chẳng hề sợ hãi, nhưng nữ nhân nào mà không yêu thích cái đẹp? Tướng quân khôi phục lại trang phục nữ nhi, lại thành dạng người phải sợ hãi đối diện với dung mạo của chính mình.

Tôi thấy vậy liền cảm giác tương đối khó chịu, đang định tiến lên gây sự, ai ngờ hai nữ trí thức này đột nhiên đứng lên, chạy chậm chậm thẳng đến trước mặt Hoa Mộc Lan, trong đó có một người sợ hãi hỏi: "Tiểu thư, xin hỏi làm như thế nào mới có thể tẩy nắng thành màu sắc như làn da của chị vậy? Một người khác thì lấy tay để trước lòng. Hình dáng cực kỳ si mê.

Hoa Mộc Lan sững sờ, sau khi nhận thấy được đối phương không phải đang cố ý châm chọc mình mới ngơ ngác nói: "Tẩy nắng thành như vậy làm gì, đẹp mắt lắm sao?"

Hai nữ trí thức hiện lên thần sắc say mê trên mặt, đồng thanh nói: "Đương nhiên. Đẹp quá đi chứ!" Trong đó một người còn nói: "Bọn em cũng đã thử tẩy nắng, nhưng mà phơi nắng xong không ra màu da như vậy a." Một người khác lập tức nói: "Đúng, cứ như là bị trúng độc."

Hoa Mộc Lan dở khóc dở cười nói: "Trắng trắng sạch sẽ như hai người không phải là rất tốt sao?"

"Tốt cái gì thế? Nhìn như bị bệnh ý, không mặc váy ngắn ngồi ở quán rượu thì chẳng có ma nào thèm để ý, đâu có giống chị, vừa nhìn đã thấy cá tính cùng thành thực." Một người khác thì nói đơn giản nũng nịu với Hoa Mộc Lan: "Tỷ tỷ, chị nói cho bọn em biết đi. Bọn em tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài."

Cá tính? Thành thực? Nguyên lai hiện tại sắc thái chủ đạo đã không còn là trắng nữa rồi? Chẳng trách cô thợ cắt tóc kia khinh bỉ tôi rồi.

Tôi ho khan một tiếng đứng lên, cất cao giọng nói: "Hai người muốn biến thành như vậy sao?" Hai tiểu trí thức lập tức đem ánh mắt tập trung vào tôi..., tôi thông thả ung dung nói: "Việc này..chủ yếu được quyết định bởi ông già của hai người..."

Một người trong đó lập tức hiểu lầm ý tứ của tôi, che miệng kinh ngạc nói: "Hóa ra tỷ tỷ là con lai, chẳng trách lại xinh đẹp như vậy." Hai người lập tức tỏ vẻ vô cùng mất mát. Lúc này mới lưu luyến rời đi.

Hoa Mộc Lan nhìn tôi, nhún vai, dường như bất đắc dĩ, nhưng mà tôi phát hiện ra nàng thừa dịp không ai chú ý sờ sờ mặt, ai, nữ nhân a...

Được rồi, tiếp tục xem tạp chí, kỳ thứ 3 tiêu đề: Minh tinh Giáp nhiều lần trải qua tang thương thấy rõ nhân gian trăm vẻ, thẳng thắn nói yêu đương không bằng nuôi chó... Ta mừng..., việc này đã kéo dài đến tận giống loài khác rồi.

Sau đó một lúc, một Hoa Mộc Lan hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt của tôi. Chỉ có thể dùng một chữ: Anh tuấn.

Một đầu gối sóng lớn tung bay ngang ngược không kiêng kị, hiện lên vẻ vô hạn đường hoàng, nhưng mà phối hợp với cặp mắt trong suốt cùng với tính cách hồn nhiên của Hoa Mộc Lan, chính là như hai tiểu trí thức nói: Cá tính, thành thực, đây là một loại anh tuấn của nữ nhân, cơ hồ làm cho nam nhân đều có thể sinh ra cảm xúc dựa dẫm, việc này đại khái có quan hệ cùng với việc nàng từng lãnh binh.

Vẻ nữ tính của Hoa Mộc Lan đã bộc lộ ra, chỉ là còn thiếu một chút, thì phải là bộ trang phục này của nàng có phần quá tùy tiện, nhìn như vừa mới từ đội địa chất trở về, như vậy lại chẳng ra gì, cứ như là một nữ nhân xinh đẹp như thiên tiên, nếu nàng không mặc quần áo vậy thì thành một nữ nhân chẳng ra hồn.

Nhưng mà chuyện này lại có chút khó khăn, chẳng lẽ tôi phải dẫn Hoa Mộc Lan đi dạo cửa hàng nội y? Tôi là một thanh niên thời đại, tôi thề tôi hứa tôi đảm bảo rằng tôi tuyệt đối không có một chút tư tưởng thối nát nào, đưa theo Bánh Bao thậm chí là một mình tôi đi dạo địa phương như vậy đi chẳng nữa thì tôi tuyệt đối cũng không có nửa phần mất tự nhiên, thậm chí còn có thể đưa ra ý kiến, chỉ là hiện tại tôi gặp phải một vấn đề lớn nhất là: Có phải tôi sẽ phải dạy nàng mặc như thế nào không?

Đi ra khỏi cửa hàng uốn tóc đầu tôi bắt đầu xuất hiện đầy mồ hôi, Hoa Mộc Lan hỏi: "Chú làm sao vậy?"

"Không có việc gì, trước tiên mình đi nghỉ ngơi một chút, chờ trời mát rồi tiếp tục đi dạo." Tôi phải lợi dụng thời gian này suy nghĩ lại.

Tôi đưa nàng vào một quán cafe cao cấp, Hoa Mộc Lan u lỉnh, tôi trước hết cho nàng làm quen cuộc sống bạch lĩnh đã, cũng thích ứng hơn một chút với thân phận mới, trước kia loại địa phương này tôi rất ít đến, hiện tại cũng xem như là kẻ có tiền, thôi thì xa xỉ một phát đi.

Một người phục vụ ngoại trừ không đội mũ còn lại ăn mặc hoàn toàn như tiếp viên hàng không đưa quyển menu dày cộp cho tôi -- ở đây có thể không gọi là menu, gọi là mục lục? Uh, đưa mục lục cho tôi, tôi vì không muốn để lộ sự sợ hãi liền phất tay, làm bộ như thực sự thành thạo nói: "Không cần, trước tiên cho tôi một ly Tạt Kỳ Bốt Nặc." Trước đây nghe cái gì Bốt Thập Sao Nặc, hôm nay tôi phải nếm thử.

Tiểu thư phục vụ vẫn tươi cười như trước, chậm rãi nói: "Tiên sinh, ngài nói là cappuccino [Tạt Kỳ Bốt Nặc] sao?"

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Niên Hội

Mệ nó! Quá dọa người, loại cà phê khi gì lại có tên dài thế, tôi đành gọi món nước yến sào có tên ngắn nhất - tốc đông tước sào, giá cũng là bốn chữ số.

Tôi ngẩng đầu lên, phất tay đuổi nhân viên phục vụ đi: “Cho thêm ly sữa tươi.” Hoa Mộc Lan dạ dày không tốt, cho nên tôi không dám cho cô ấy uống cà phê.

Tôi hỏi Hoa Mộc Lan: “Chị chưa từng mặc nữ trang lần nào sao?”

“Chưa. Sao vậy?”

Tôi vuốt cằm: “Dù sao cũng phải tham khảo trước, vậy chị thích ăn mặc kiểu gì?”

Hoa Mộc Lan nhìn chung quanh, bỗng chỉ vào một cái ghế dài ở phía đối diện: “Muội muội kia thật đẹp.”

Tôi nhìn theo phía tay cô ấy chỉ, thấy một tiểu mỹ nữ mắt ngọc mày ngài đang ngồi trầm tư, tôi vội kêu: “Tiểu Vũ.”

Nghê Tư Vũ ngẩng đầu nhìn, tôi vẫy tay, hô tiếp: “Nghê Tư Vũ, bên này.” Mấy người ngồi bên nhìn tôi, tôi cũng chẳng quan tâm, tôi uống capuchino mà người ta còn để ý cơ mà.

Nghê Tư Vũ rút cuộc trông thấy tôi, cô bé cầm cốc của mình chậm rãi đi tới, cười nói: “A, Anh Tiểu Cường.”

“Không biết lớn nhỏ, đánh vào mông giờ.” Cô bé cười khanh khách, đây là phương thức chào hỏi đặc thù giữa tôi và cô bé. Tôi nói: “Em không cố gắng tập luyện, chạy tới đây làm gì, đi với bạn trai hả?”

“Không phải.” Nghê Tư Vũ nhìn thấy Hoa Mộc Lan, không cười nữa: “Là ai vậy anh? Chị Bánh Bao đâu?” Nhìn mà xem, tôi biết là Bánh Bao rất có duyên nhận được sự đồng tình của mọi người.

Tôi cốc đầu cô bé một cái: “Cái đầu nhỏ này lại nghĩ cái gì vậy, đây là chị anh.”

“Thật à?” Nghê Tư Vũ bán tín bán nghi.

Hoa Mộc Lan cười nói: “Thật, chị hôm qua còn ở chung với Bánh Bao tỷ của em đó.”

Lúc này một lão già mập mạp, đầu hói đi tới nói với Nghê Tư Vũ: “Tiểu Vũ, cô hãy suy nghĩ kỹ việc tôi nói với cô, rồi nhanh chóng trả lời tôi nhé.” Nói xong xách cặp rời đi.

Tôi khảo tra Nghê Tư Vũ, trầm mặt nói: “Chuyện gì vậy em?” Một lão già mập mạp nhìn như giám đốc, kêu một cô gái xinh đẹp trả lời nhanh, rất dễ khiến người khác liên tưởng tới chuyện không tốt, Nghê Tư Vũ cũng chẳng khác được.

Nghê Tư Vũ đâm tôi: “Cái đầu to của anh lại nghĩ linh tinh gì thế, ông ấy là huấn luyện viên.”

“Huấn luyện viên đưa đội viên tới quán cà phê huấn luyện sao? Đãi ngộ với vận động viên thật cao à nha.” Ngoài miệng tôi âm dương quái khí chọc

tức Nghê Tư Vũ, nhưng biết lão già kia cũng chẳng phải người xấu - lão đi ra cửa tự đánh xe đi rồi, bọn giám đốc mà đi của gái sao phải tự lái xe?

Nghê Tư Vũ cúi đầu nói: “Ông ấy là một huấn luyện viên nước ngoài. Muốn em tới đội bơi của họ phát triển.”

Tôi nói : “Chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Nghê Tư Vũ gẩy móng tay: “Nhưng mà phải sửa quốc tịch.”

Giờ thì tôi đã hiểu, từ khi Nghê Tư Vũ học nghề chỗ Trương Thuận cùng anh em họ Nguyễn thì thành tích đột nhiên tăng vọt, khẳng định là đã khiến cho không ít huấn luyện viên nước ngoài chú ý, hiện tại họ đề nghị cô bé chuyển đội, là đào góc tường nhà người khác.

Kỳ thật việc đổi quốc tịch thay nước khác thi đấu cũng không lạ, một vài quốc gia có thể mạnh ở một vài môn thể thao, thậm chí họ còn phái người giúp nước khác phát triển, lý do rất đơn giản, trường kỳ độc tôn cũng không phải chuyện tốt. Người ta thua mãi thì khỏi chơi nữa, đến lúc đó còn ai để mà ăn hiếp chứ?

Nhưng vấn đề là môn bơi của nước tôi cũng không mạnh, cần nhiều nhân tài. Nếu người ta đào góc tường, điều kiện hẳn là hậu hĩnh. Con nhỏ này có tâm lý mâu thuẫn cũng là rất bình thường.

Tôi hỏi: “Ý kiến của bố em thế nào?”

“Bố em nói tôn trọng lựa chọn của em.”

Xem ra bố Tiểu Vũ có thiên hướng muốn cho cô bé ra nước ngoài, kiếp sống của vận động viên chỉ vài năm ngắn ngủi, không kể lợi ích kinh tế, ai mà chẳng muốn được coi trọng? Hơn nữa ông ấy cũng là huấn luyện viên một đội, hẳn là có hiểu biết rất rộng.

“Vậy em nghĩ thế nào?”

Nghê Tư Vũ căn môi: “Em đang rất mâu thuẫn, thành tích hiện tại của em nhìn lên chẳng thấy bằng ai, nhìn xuống cũng thấy chẳng ai bằng mình, cần phải có huấn luyện viên giỏi cũng như phương pháp tập luyện hợp lý, nhưng mà nghĩ tới việc phải đổi quốc tịch thì lòng em lại thấy khó chịu.”

Hoa Mộc Lan lặng lẽ hỏi tôi: “Sửa quốc tịch là ý gì?”

Tôi nói: “Là biến từ người nước này thành người nước khác.”

“Vậy khi đánh trận đầu quân cho bên nào?”

Đây hiển nhiên là kết quả của 12 năm quân ngũ, khi suy nghĩ một vấn đề luôn luôn bén nhọn thẳng thừng. Nhưng điều này đương nhiên là lại làm vấn đề đơn giản trở nên phức tạp, hô khẩu hiệu thể thao là không phân biệt biên giới, nếu muốn ném người ta vào chiến tranh, vậy mời người ta vào là muốn mình đi giúp người ta.

Hoa Mộc Lan thấy tôi im lặng một lúc lâu còn chưa trả lời, đành liếc mắt nhìn Nghê Tư Vũ.

Nghê Tư Vũ cười nói: “Trước tiên đừng nghĩ tới mấy chuyện này, Tiểu Cường, sao anh chị lại tới đây?”

“Anh dẫn chị họ đi mua ít quần áo - ôi chao, chiều nay em có bận gì không?” Có một cu ly tốt thế này, không xài thì thật hổ thẹn với lương tâm.

Nghê Tư Vũ tự giác nói: “Em đi với mọi người, còn có thể góp ý nữa.”

Tôi cười nói: “Vậy tốt quá, tỷ tỷ mới vừa rồi còn khen em xinh đẹp.”

“A, tỷ tỷ mới xinh đẹp.” Con nhỏ bỗng nhiên hỏi: “... Đại ca ca có khỏe không?”

“Rất khỏe, đang lúc lòng tự trọng bị tổn thương trong một chiến dịch nhỏ.”

Nghe Tư Vũ suy nghĩ, lập tức hiểu được tôi đang nỗ, sự hứng khởi cũng giảm đi.

Tôi nói nhỏ với Hoa Mộc Lan: “Fan của Hạng Vũ.”

Hoa Mộc Lan ngơ ngác không hiểu, tôi đành giải thích với chị ấy fans là gì...

Tôi vốn tưởng sự gia nhập của Nghê Tư Vũ sẽ khiến cuộc hành trình mua đồ lót của tôi không gặp vấn đề gì khó xử, nhưng mà khi vào cửa hàng chuyên kinh doanh đồ lót phụ nữ tôi mới phát hiện mình sai lầm lớn rồi, chuyện khó xử này bắt nguồn từ tổ hợp 3 người, trên thực tế, một nam một nữ đi dạo cửa hàng nội y, ai cũng không biết chúng tôi quan hệ thế nào, nhưng mà một nam hai nữ đi chung tới chỗ này, vậy khó mà giải thích, tôi tiếp nhận ánh mắt mập mờ của nhân viên quầy hàng, tay chân luống cuống chẳng biết làm gì.

Tôi còn sai ở một điểm nữa, tôi nghĩ Hoa Mộc Lan đến chỗ này sẽ mất tự nhiên, dù sao với quan niệm của chị ấy mà đi mua đồ lót trước mặt mọi người chắc hẳn sẽ ngượng ngùng, không ngờ chị ấy thấy những Bra rực rỡ muôn màu liền hứng khởi xông tới, lăm lăm: “Giáp ngực đẹp thật, ngày hôm qua thấy Bánh Bao đeo một bộ.” Nói xong tiện tay cầm một hàng mẫu lên ướm thử.

Chị ấy nghĩ đây là cửa hàng bình khí. Xem ra lát nữa mua túi phụ nữ cần phải nói trước với chị ấy đó là túi tiền.

Đồ lót mặc ra bên ngoài chỉ là một hiện tượng phản cổ mà thôi, bởi vì loại chuyện này bất luận là Kinh Kha hay Lý Sư Sư cũng đều trải qua. Thói quen thống nhất của họ là mặc thứ nhỏ ra ngoài.

Tôi nói nhỏ vào tai Hoa Mộc Lan vài câu, Hoa Mộc Lan nghe xong lấy làm lạ: “Đồ mặc bên trong, nội giáp?”

Tôi: “...”

Nội giáp thì nội giáp đi, chỉ cần chị ấy mặc bên trong là được. Tôi cũng không muốn dẫn một phụ nữ mặc bra ở ngoài đi bộ khắp thành phố.

Hoa Mộc Lan cầm lấy một cái bra vỗ vai tôi, tôi chỉ vào phòng thử đồ, rồi dẫn chị ấy tới chỗ Nghệ Tư Vũ: “Đi vào giúp chị ấy.”

Nghệ Tư Vũ ngẩng đầu lên nhìn tôi tỏ vẻ hơi khó hiểu, tôi vỗ nhẹ vào lưng cô bé, Nghệ Tư Vũ không hỏi lại nữa, tiến vào cùng. Không bao lâu cô bé thò cái đầu nho nhỏ ra ra hiệu “ok”, tỏ vẻ rất hợp.

Tôi nói với nhân viên nữ bán hàng: “Là cái này.” Nói xong tôi nhìn lướt qua nhãn hiệu kích cỡ đóng gói, nguyên lai kích cỡ của Hoa Mộc Lan là... óa, không thể nói, đây là bí mật quân sự.

Hoa Mộc Lan đi ra, tôi lại kêu chị ấy căn cứ loại cỡ vừa rồi chọn vài cái khác, rồi quay lại nói với Nghệ Tư Vũ: “Con nhỏ này thì sao, cỡ bao nhiêu?”

Nghệ Tư Vũ trừng mắt nhìn tôi: “Sắc lang.”

Tôi ra vẻ vô tội: “Anh muốn mua tặng em vài món nên em phải nói cho anh biết.”

“Không cần.”

“Nếu không anh tặng em áo tắm hai mảnh nhé.”

Nghệ Tư Vũ kéo Hoa Mộc Lan ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đi, không để ý tới tên dê gái kia.”

Cách cửa hàng nội y không xa là cửa hàng chuyên kinh doanh giày nữ. Channel, Belle,... rất nhiều nhãn hàng tiếng anh mà tôi cũng chả biết là gì, hiện tại không ít chủ quán vì quảng cáo sản phẩm nên cố ý không dán tiếng Trung, làm người mua hận nghìn rã nghìn lợi. Nhưng đại bộ phận đều là giày trung, cao cấp.

Nghê Tư Vũ hỏi: “Tỷ tỷ cần mua giày không?”

Tôi không chút do dự đi tới: “Mua.”

Đã cho phụ nữ mặc thì phải chăm sóc từ đầu tới đuôi, nam nhân thì không giống, nghe nói có 3 thứ thể hiện nam nhân thành thực: Giày da, dây lưng cùng ca la vát, quyến tạt chí tôi vừa xem nói thế, thậm chí chỉ còn nói thế này ... đó là ba địa phương làm một nam nhân trở nên hoàn mỹ, còn lại mặc gì không quan trọng - không biết rằng liệu cõi trường có được không.

Có vài đôi giày cao gót kinh điển bày đặt ở vị trí bắt mắt nhất, trong suốt, sáng long lanh, tản ra khí chất cao quý, Hoa Mộc Lan chớp tay sau lưng thưởng thức một lúc, từ sâu trong đáy lòng thốt ra: “Thật là đẹp - dùng làm gì vậy?”

.....

Khi Hoa Mộc Lan đi thử mấy lần giày cao gót, lắc lư lắc lư đi lại thất bại, chị ấy xoa xoa đôi bàn chân nhỏ phàn nàn: “Không phải em nói ở chỗ em không phải bó chân sao?”

Lúc này điện thoại của tôi réo chuông, tôi nhận điện thoại, còn chưa hỏi là ai, bên kia đã trực tiếp nói: “Nhị đại gia của anh.”

Tôi giận tím mặt, bất kể hậu quả thế nào mắng: “Nhị đại gia của mày, ông của mày, tổ tông của mày.”

Bên kia cẩn thận nói: "...Cường ca, em là Tôn Tư Hân, nhị đại gia của anh lại tới nữa rồi."

"Lão tới có chuyện gì?"

"Chưa nói gì, xem ra là đang đợi anh."

Tôi một tay cầm điện thoại, chần chừ liếc qua Hoa Mộc Lan. Nghê Tư Vũ nói: "Anh có chuyện cần đi thì cứ đi đi, em đi với tỷ tỷ được mà."

Hoa Mộc Lan cũng phát tay: "Em đi đi."

Trước khi đi tôi nắm chặt tay Hoa Mộc Lan: "Em tin tưởng chị nhất định sẽ đứng lên được."

Tôi lưu lại thẻ ngân hàng cho Nghê Tư Vũ, lại nói cho cô bé địa chỉ hiệu cầm đồ, kêu cô bé nếu bận thì trực tiếp đưa Hoa Mộc Lan về.

Tôi tới quán bar, đầu tiên là thấy sáu bảy người người bên cạnh bục nhảy uống rượu, hiện tại đã hơn 1h chiều, bình thường thời gian này tuyệt đối chẳng có ma nào tới, bởi vì không bật đèn, cả đám nhìn lơ mà lơ mờ chả thấy rõ được bao nhiêu. Tôi nói với Tôn Tư Hân: "Kinh doanh tốt nhỉ, giờ đã mở cửa. Sáu Lưu đâu?"

Tôn Tư Hân chỉ vào một người bên bục nhảy. Tôi thế mới thấy nguyên lai Sáu Lưu đang uống rượu với mấy người kia.

Tôi chợt có dự cảm xấu, chậm rãi đi tới gần mới yên lòng, thấy xung quanh Sáu Lưu có tổng cộng 6 người đang ngồi, tất cả đều là lão nhân, mỗi người râu tóc đều bạc phơ, vẻ mặt phiêu dật, nói chuyện tuy không nhiều nhưng đều có phong phạm quy củ, tôi hoài nghi bọn họ phân biệt là đại lưu, nhị lưu, thất lưu.

Trước tiên tôi ôm quyền với bọn lừa đảo này, cười nói: “Các vị lão ca đến mấy người?”

Mấy lão già rất cẩn trọng, không ai để ý tới tôi.

Mà mẹ nó, lừa ăn uống của ông lại còn hồ báo thế à.

Tôi kéo Sáu Lưu qua bên hỏi: “Đây hẳn là các lão ca xem bói bên cửa thiên kiều hả?”

Sáu Lưu uống hơi nhiều, lão kéo tay tôi tới đồng lừa đảo, lè nhè: “Tới..anh giới thiệu cho chú, vị này là...”

Tôi cũng chẳng quản lão đang nói gì, cầm tay lão lừa đảo số một, nhiệt tình: “Hoan nghênh, hoan nghênh, sau này thường tới chơi nhé.” Dù sao cũng dễ nói, người ngoài mà. Dù sao cũng phải cho Sáu Lưu chút thể diện, tôi cũng lăn lộn xã hội, cũng không thể làm người ta mất mặt được....

Ai ngờ lão lừa đảo thứ nhất thấy tôi giơ tay ra, xuất thủ nhanh như điện bắt lấy mạch môn của tôi, lão dùng hai ngón tay đặt lên mạch môn của tôi, nhắm mắt ngưng thần một lúc, sau đó giương mắt nhìn tôi: “Chú tỳ lực không đủ, gan hỏa thượng kháng.”

Tôi phì cười: “Thầy tướng số cũng xem thế nào nữa cơ à?”

Lúc này Sáu Lưu cũng lè nhè giới thiệu người thứ hai: “Đây là Liễu Công Quyền.”

Liễu Công Quyền ? Nghe quen tai nhỉ.

Sáu Lưu lại chỉ lão già thứ ba: “Đây là Ngô Đạo Tử.”

Tên này càng quen tai, hình như là vẽ tranh rất đẹp...

Sáu Lưu lại chỉ lão già thứ tư: “Đây là Vương Hi Chi.”

Tôi kính hâi, Liễu Công Quyền mà Sáu Lưu vừa giới thiệu đứng lên, vái chào Vương Hi Chi, vô cùng kích động: “Tiền bối, thật sự là ngài? Thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

Vương Hi chi không hiểu: “Lão là?”

Liễu Công Quyền nói: “Hậu bối sau ngài, hậu bối cũng thích viết chữ.” Lão già này liếc thấy thần tượng, lập tức dùng tay chấm rượu viết lên bàn, Vương Hi Chi chấp tay sau lưng nhìn vài lần, cũng vội đứng lên, nói lớn: “Ai nha, ngài viết chữ thể trung phong rất đẹp, khắc đá phủ tạng, cốt ý ngang nhiên.” Liễu Công Quyền không chút siểm nịnh cười nói: “Hỗ thẹn, hỗ thẹn, đó cũng là tiền bối sáng tạo ra thư pháp mà thôi.”

Hai người càng nói càng tâm đầu ý hợp, lại dùng ngón tay viết chữ, lão già thứ năm móc từ trong ngực ra một đồng lớn bút lông to nhỏ đủ loại đưa cho hai người mỗi người một cây: “Dùng cái này.”

Vương Hi Chi gật đầu tỏ ý cảm ơn, lại hỏi: “Không dám thỉnh giáo...”

Người đưa bút cho Vương Hi Chi thi lễ: “Tại hạ Diêm Lập Bản, rất tôn sùng Vương đại gia.”

Vương Hi Chi không cảm thấy ngạc nhiên, Ngô Đạo Tử nhảy dựng lên: “Diêm đại sư? Thật không ngờ lại có thể gặp ngài tại đây. Lúc ngài tiên thệ tôi mới bảy tuổi, a.”

Diêm Lập Bản nhìn tay Ngô Đạo Tử nói: “Cũng vẽ hả?”

“Vâng, vâng.”

Hai lão già càng trò chuyện càng rối rắm, không để ý tới người bên ngoài.

Bây giờ còn một lão già cuối sùng tôi không biết là ai, nhưng tôi hiểu được, cấp bậc cũng không thấp, tôi hiện tại cũng đã hiểu ra, đây là một đám khách, Ngô Đạo Tử, Diêm Lập Bản, Vương Hi Chi, Liễu Công Quyền, tên mỗi người đều như sấm nổ bên tai.

Sáu Lưu giới thiệu lão già cuối cùng cho tôi: “Vị này chính là Hoa Đà.”

Mẹ kiếp! Anh biết mà. Hoa Thần y!

Tay tôi cơ hồ dí sát mũi lão: “Thần y, xem mạch giúp tôi đi.”

Lão già đầu tiên mất hứng nói: “Chẳng phải tôi đã xem cho chú rồi sao – chú tỳ lực không đủ, can hỏa thượng kháng.”

Tôi quay đầu lại tưởng tượng cấp bậc của vị này, vị này nhất định cũng không kém, vừa rồi âm ỹ quá nên không nghe rõ tên vị này là gì, vội vàng cung kính hỏi: “Tôn tính đại gianh của lão nhân gia?”

Lão nhân thân nhiên nói: “Tần Việt Nhân.”

Nha, mắc lừa rồi, thật chẳng có chút danh khí gì.

Hoa Đà run lên, đứng thẳng dậy nói: “Tần Việt Nhân, là thần y Biển Thước sao?”

Biển Thước: “Không dám, một thầy lang tầm thường mà thôi.”

Biển Thước! Oa ha ha, tôi ôm cổ lão nhân kêu lên: “Biển thần y, cha ruột, ngài nhất định xem giúp tôi xem tôi có bệnh gì không, dù không chữa trị được nhưng cũng không được đi.”

Trẻ nhỏ ai mà chẳng biết, Biển Thước gặp Hoàn Công, lão khốn kiếp Hoàn Công vì bệnh nặng sắp chết mà hoang mang, Biển lão sư vừa thấy không thể cứu nổi liền quay đầu bỏ chạy.

Tôi thấy Biển sư phụ nhìn tôi mà vẫn ngồi rất ổn định, phỏng chừng tôi còn sống.

Khách tới lần này được thống kê như sau: Hai viết chữ, hai vẽ tranh, còn có hai đại phu, có thể nói đều là phần tử trí thức, tôi nhìn thoáng quá Sáu Lưu. Lão gật đầu: “Ừ, trước bởi vì Hà Thiên Đâu làm ảnh hưởng tới một nhóm khách, mấy ngày này anh chỉ có thể đưa cho chú vài vị không có đối thủ, đặc biệt là văn nhân.”

Tôi nhìn vài vị đang ngồi, học y là khởi tử hồi sinh, viết chữ là ngàn chữ ngàn tiền * (không chỉ thế thôi đâu), vẽ tranh thì tùy tiện vẽ một chút là có thể bán được vài tỷ cũng chẳng thành vấn đề.

Đối mặt với tình cảnh này, tôi chậm rãi sinh ra cảm giác ngây ngất: Các đại thần trong lịch sử đều tới, hẳn là nên tổ chức niên hội thôi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Sửa Cờ

Sáu vị đại thần nâng cốc ngôn hoan trong quán bar của tôi, không khí vô cùng náo nhiệt, đáng tiếc không có dàn nhạc, Sáu Lưu kéo tôi tới trước mặt mọi người: “Đây là Tiểu Cường, sau này chú ấy sẽ chiếu cố chuyện ăn uống cùng cuộc sống hàng ngày cho các vị.”

Sáu lão già đều khách khí chào hỏi tôi, mặc dù không phải thật lòng, nhưng tôi rất thỏa mãn, đây đều là quốc bảo à.

Sáu Lưu nói với tôi: “Chú cứ đi làm việc đi, anh phải chạy đi làm thủ tục cho một nhóm người, mấy lão văn nhân tới chỗ chú thì Hà Thiên Đậu cũng bó tay.”

Lúc này nội dung câu chuyện phiếm của các vị đại thần đã phát triển tới trình độ phức tạp hơn. Ngô Đạo Tử kéo Liễu Công Quyền: “Này cậu viết chữ đẹp, lần sau tôi vẽ xong cậu đề cho tôi vài chữ.” Từ xưa thư họa không phân biệt, đại sư hội họa chữ viết thường cũng không kém, nhưng thuật nghiệp có chuyên môn hóa, Ngô Đạo Tử cố gắng đạt tới hoàn mỹ nên thỉnh cầu Liễu Công Quyền.

Ở đây Liễu Công Quyền nhỏ tuổi nhất - đại khái chỉ tầm 1200 tuổi, những người khác đều là tiền bối của lão, vì vậy lão khiêm tốn nói: “Vô cùng vinh hạnh.”

Diêm Lập Bản cùng Hoa Đà hàn huyên: “Đại phu, tôi gần đây cứ thấy hoa mắt, ngồi lâu thì đầu vầng mắt hoa, ngài nói là bị sao?” Hoa Đà bắt

mạch một lúc rồi nói: “Ngài khí huyết hơi kém, hơn nữa thời gian dài không vận động, nếu rảnh rồi tôi sẽ dạy ngũ cầm hí cho.”

Tôi xoa tay nói: “Các vị tổ tông, mọi người đều mệt rồi nhỉ? Chúng ta đi tìm chỗ nghỉ ngơi nhé.”

Vương Hi Chi: “Tiểu Cường, uống rượu lâu rồi, khát nước quá, chú đi tìm thứ gì thông hòng cái.”

Tôi gặp vấn đề khó rồi, tôi đã từng thấy trường học của tôi mời một nhà nghệ thuật nổi tiếng tới tham gia ngày kỷ niệm trường, người đó không phải rượu ngoại không uống, cuối cùng hiệu trưởng nhà trường phải bảo giáo viên chủ nhiệm chạy ra ngoài mua. Hầu hạ nhân vật cấp bậc cao như Vương Hi Chi, không biết ông ấy thích uống gì?

“Vương lão gia tử, tôi chẳng bán trà, nếu không ngài chịu khó nhịn một chút, tôi đưa ngài tới trà lâu.”

Vương Hi Chi khoát tay: “Không cần, đồ giải khát là được.”

Tôi vội chạy ra quầy bar hỏi: “Chúng ta có gì giải khát tốt?”

“Nước khoáng...” Tôn Tư Hân liếc mắt nhìn tôi kỳ quái.

“Không được.” Tôi lập tức phủ quyết, không thể để các vị đại sư cho rằng tôi lấy nước lạnh ra chiêu đãi bọn họ.

“Vậy chỉ còn đồ uống thôi.” Tôn Tư Hân ôm ra một đồng chai C2, trà xanh không độ, sting ... tôi vơ cả đồng đưa tới trước mặt các vị lão nhân, Diêm Lập Bản lấy một chai Sting dâu nói: “Thứ này cũng có thể dùng để vẽ.” tôi vội vàng nói cho lão đây không phải thuốc màu. Rồi giúp lão mở chai, Diêm Lập Bản uống một hớp, cũng không đánh giá gì.

Biển Thước nếm một hộp CocaCola nói: “Hương vị rất kỳ quái, được liệu gì phối xứng vậy?”

Nói đùa, tôi mà biết thì cũng chẳng phải ngồi đây, cách điều chế cocaCola là bí mật hơn 100 năm qua, có người tính ra phương pháp phối chế đó giá trị ít nhất cũng vài trăm triệu đô la Mỹ.

Tôi hỏi lão: “Ngài cảm thấy thế nào?”

Biển Thước lắc đầu, rồi nói: “Có vài vị thảo dược tôi chưa từng thấy qua, nếu có thời gian cũng không khó để tìm hiểu.”

Ừ, phòng chường tương lai không biết thế nào, chờ lão tính ra lại có thêm nước có ga cùng cà phê. Các lão nhân uống nước giải khát, dường như cũng hài lòng. Cũng dễ hiểu mà.

Một lát sau, tôi đưa các quốc bảo lên xe, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, tôi chạy vội lại quán rượu, Tôn Tư Hân đang thu dọn bàn, tôi xông về phía trước lấy tay áo lau sạch bàn - lau sạch tác phẩm do các vị danh gia dùng rượu vẽ lên, phòng chường có khi chỉ một cái bàn này cũng bán được vạn đồng, tôi hỏi Tôn Tư Hân: “Vừa rồi vài vị kia không có lưu lại tờ giấy hay gì đó tương tự chứ?”

“Không có.” Tôn Tư Hân thấy tôi nói năng hơi lộn xộn.

“Vậy là tốt rồi...” Tôi lại chạy vội ra xe, lúc này tôi mới nhớ ra. Bọn họ sáu người, phương tiện giao thông của Sáu Lưu là chiếc xe thùng mà tôi thải loại, vậy bọn họ làm sao tới được, chẳng lẽ lại trình diễn hồ lô thất huynh đệ trên một chiếc xe? (xem phim hoạt hình là biết)

Liễu Công Quyền giải thích cho tôi: “Sáu Lưu đi trước dẫn đường, còn thuê cho chúng tôi một chiếc xe.”

A, ra vậy, Sáu Lưu thật to gan, lão cũng chẳng sợ lái xe bỏ chạy giữa đường, bắt cóc sáu hoạt bảo (bảo vật sống) này đáng giá hơn Bill Gates nhiều, chỉ cần cho ăn ngon, uống ngon, bọn họ tiện tay viết ra vài ba thứ cầm đi bán cũng được tiền triệu - cho dù chỉ là thư cầu cứu.

Xe tới cổng trường, bởi vì bên trong còn đang làm đường, cho nên từ đó vào trong chỉ có thể đi bộ, cả đám lục tục xuống xe. Ngô Đạo Tử liếc mắt thấy cờ hiệu của trường chúng tôi, chỉ lên lá cờ treo trên cột hỏi: “Đó là thứ gì vậy?”

Cờ hiệu thường bị mọi người hiểu lầm là ê ke. Trước mặt người khác tôi còn có thể hùng hồn nói đây là tác phẩm nghệ thuật trừu tượng, nhưng trước mặt mấy vị lão ca này tôi sao dám làm càn, thẹn thùng: “Đó là cờ hiệu của trường chúng ta.”

Ngô Đạo Tử giơ một tay lên che trên đầu, tựa hồ trên trời có đồng cút đang rơi xuống, nói: “Chú đến kéo nó xuống đi, thật là mất thể diện.”

Tôi lập tức làm theo, túm dây kéo lá cờ xuống, Ngô Đạo Tử cầm lấy hỏi tôi: “Chú vẽ cái gì vậy?” Vương Hi Chi ở bên ngắt lời: “Chữ viết còn xấu kinh đi được.”

Tôi thành thật nói ra: “Đây là một đứa nhỏ vẽ, còn đây là một người lớn viết, bởi vì trường chúng ta là văn võ học giáo, cho nên đại biểu cho sự không sợ hãi cùng không thỏa hiệp với cái ác....”

Dù sao cũng là đại sư nghệ thuật, Ngô Đạo Tử rất nhanh đã hiểu ý của tôi, nói: “Ngụ ý thì được, nhưng họa công quá kém, người vẽ tranh này chưa đến 10 tuổi hả?”

Nghệ thuật tương thông... là không có biên giới, không phân biệt chủng tộc, hiện tại xem ra, thời gian cũng không phải là vấn đề. Ngô Đạo Tử mắt sáng lên như đuốc.

Ngô Đạo Tử tìm chỗ bằng phẳng, trái lá cờ xuống, tự mình ngồi xếp bằng trên mặt đất, lấy từ trong lòng ra một cây bút cùng một hộp mực, miệng lầm bầm: “Ta thật sự không đành lòng nhìn người ngày ngày mất thể diện, giúp người vài nét bút.”

Tôi tiến lên lấy lòng: “Ngài giúp tôi vẽ một bức là xong.”

Ngô Đạo Tử chẳng ngẩng buồn đầu lên nói: “Không có thời gian.” Lão thấy xung quanh không có nước, liền lấy nửa chai cô ca còn thừa đổ ra, mài mực vài cái, chấm bút, cẩn thận vẽ thêm vài nét quanh thẳng người nhỏ cùng thái dương, trong phút chốc đã có thêm một chút ý cảnh núi sông, khiến hai người cùng vật trên cờ trông có vẻ phối hợp, phụ trợ nhau, Ngô Đạo Tử vẽ xong đưa bút cho Diêm Lập Bản: “Còn phải vẽ người, không khác được, phải để Diêm đại sư ra tay.” Tôi vừa nghe bọn họ nói chuyện phiếm tâng bốc nhau, cũng biết Diêm Lập Bản vốn là một họa sĩ giỏi vẽ người nhất, nhất là thần thái.

Diêm Lập Bản cười nói: ‘Không cần một tiếng đại sư hai tiếng đại sư, ta chỉ lớn hơn lão vài tuổi, mặt dày tự nhận là hơn, gọi lão là hiền đệ đi.’

Ngô Đạo Tử rất muốn thấy phong thái của Diêm Lập Bản, vội để bút lên: “Diêm huynh, mời.”

Diêm Lập Bản không nhận bút, vươn tay phải dùng ngón út chấm vào mực, vẽ vài nét lên trên mặt hai nhân vật, sau đó xoa tay: “A, đại công cáo thành.’

Nhìn hai người trong bức họa, một người mắt trợn trừng, một người thể thái hận thiên, hình thần bừng bừng sống động, Ngô Đạo Tử cầm bức họa si ngốc nhìn, không ngừng nói: “Hay, hay a...” Diêm Lập Bản cười nói: “Ngô hiền đệ cũng vẽ những nét bút thần kỳ đó thôi?”

Vương Hi Chi tiếp nhận bức họa, lại cầm một cây bút tới, nói: “Bức họa được rồi, nhưng chữ thì thực sự quá xấu, Hi Chi bất tài, tự chủ trương giúp

chú sửa lại một chút.”

Tôi nói thầm: “Đó là bản gốc của Lý Bạch viết...”

Ngô Đạo Tử nghe được cười ha hả: “Là Tiểu Bạch viết hả, chẳng trách phiêu dật như thế, chú yên tâm, anh với nó là người quen, chú cứ nói anh có chủ trương sửa là được, nó tuyệt không trách chú đâu, hơn nữa còn có thể thấy được nét bút của Hi Chi huynh, đó là chuyện tam sinh hữu hạnh.”

Sau đó thì tôi mới biết, Ngô Đạo Tử chẳng những biết Lý Bạch, còn lớn hơn Lý Bạch 20 tuổi, gọi Thi Tiên là Tiểu Bạch....

Vương Hi Chi chấm bút, mỉm cười sửa chữ trên nét của của Lý Bạch, bởi vì kích cỡ có hạn, không đủ chỗ viết, hơn nữa nhìn cũng không giống, chúng tôi là trường Dục Tài văn võ học giáo, cũng không phải Dục Tài văn võ học giáo, diện tích có lớn hơn nữa cũng không thể sửa tên.

Cho nên Vương Hi Chi chỉ sửa một chút ở góc, khiến mỗi chữ nhìn như viết lại, Vương Đại Thần xem ra đã uống đủ rượu, tâm tình sướng khoái, tiện tay sửa chữ “vong nguyệt” liền lại, khiến trường chúng tôi trở về cái tên vốn có của nó, chỗ cuối lại đề khoản, sửa “Tài văn” hai chữ, nhìn lại đã là ba chữ: “Dục Tài văn” -- tôi cũng không nhìn ra hơn kém thế nào, nhưng ít ra cũng có cảm giác hồn nhiên thiên thành, Vương Hi Chi nói: “Được, hôm nay viết ba chữ, vừa lòng hơn cả “Lan đình tự”. Lão đặc ý đang muốn viết nốt mấy chữ cuối, liếc nhìn Liễu Công Quyền đứng ở bên đang nóng lòng muốn thử, liền đưa bút qua: “Còn lại nhờ Liễu lão đệ vậy.”

Liễu Công Quyền gật đầu, cũng không nói gì, đề bút viết, xem ra đã sớm có ý muốn viết, vì vậy ba chữ “Võ học giáo” dưới tay lão lại một lần nữa tân tố “tự”. Tôi hiện tại mới nhớ ra, người ta thường nói “nhan cân liễu cốt”, tôi chỉ biết là điển cố nói tới hai người có thư pháp tốt, cho nên dù không hiểu rõ hai người, nhưng tôi đoán mò “liễu cốt” chắc là Liễu Công

Quyền, ba chữ được lão sửa lại, cao chót vót, ngay cả tôi là người ngoài nghề cũng si mê, chữ “vô” như gương cung bặt kiếm.

Bốn lão nhân thi triển tuyệt kỹ xong, đều cười, sau đó cùng nói với tôi: “Chú treo lên cho bọn anh nhìn xem.”

Tôi cẩn thận cầm lá cờ từ trên mặt đất lên...

Dưới sự giám thị của họ, tôi đau khổ treo lá cờ lên, đại kỳ của chúng tôi đón gió phấp phới, trên cờ, hai người thành thế nước lửa, hay nhất là bình phân thu sắc rõ ràng làm cho người ta cảm nhận được sự hăng hái của tiểu nhân, độ chân thật đã vượt quá ảnh 4D, từ xa nhìn lại, quả thực đúng như hai người thật - rất khủng bố. Còn mấy chữ, người ngoài nghề thì không bình luận, nhưng sau này dù là treo phục chế phẩm, cờ hiệu của chúng tôi vẫn luôn bị trộm cắp, loại nhả tặc này bọn tôi bắt được không ít, nhưng lại không thể đánh, bởi vì đều là mấy người thường xuyên xuất hiện trên TV, cuối cùng chúng tôi đành phải đem rất nhiều danh nhân vào danh sách không chào đón của trường...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Tây Bút Trì

Các lão nhân thường thức lá cờ một lúc, đều rất hài lòng, Ngô Đạo Tử tiếc nuối: “Được rồi, nếu không thì phú một bài thơ cho tận hứng, chẳng phải sẽ thành một chuyện lưu danh thiên cổ sao?”

Tôi nói: “Em không lôi lão Bạch về được, lão đang ở chung với Đỗ Phủ.” Khi lão Trương chuyển về nhà thì Lý Bạch cũng đi theo, hai lão già giờ dính nhau như hình với bóng.

Tôi mang theo đám đại sư đi vào khu nhà cũ, trên đường còn được chiêm ngưỡng Tô Vỹ lão gia tử, Tô hầu gia rất vừa lòng với cuộc sống sung quân, khoác cái áo lông dê yêu quý, tay nắm chặt cây gậy của mình, ngồi ở cửa cùng một cái nồi nhỏ, mỗi ngày lão tới nhà bếp lấy đồ ăn rồi tự nấu nướng, cuộc sống tương đối vui vẻ.

Các hảo hán đã sang Singapore thi đấu, hiện tại khu nhà cũ cơ bản là người đi nhà trống, tôi làm mẫu vài việc thường ngày, sau đó tìm Từ Đắc Long, nói cho các đại sư rằng là khi có việc gì cần thì hỏi cứ hỏi anh ta. Từ Đắc Long tuy là võ quan, nhưng cũng tỏ ra kính ý đối với các vị danh túc triều trước, còn các vị lão gia tử thì cơ bản chẳng biết Nhạc gia quân là cái gì, cũng chỉ gật đầu tỏ ý biết.

Đây là một trong những vấn đề mà trường Dục Tài chúng tôi gặp phải, những người tới đây ngoại trừ Tần Cối, đều là anh hùng, danh sĩ, lãnh tụ khởi nghĩa, toàn bộ đều là nhân sĩ đại kiệt xuất, tôi thấy họ ở lại hòa thuận, nhưng trước mắt họ vẫn khuyết thiếu những hiểu biết cơ bản, nhất là đối

với hậu đại; thứ hai, mỗi một người tới đây tôi đều phải dạy cho họ từ đầu về thường thức cuộc sống, còn phải trả lời những vấn đề kỳ quái của họ, riêng chuyện chiếc xe đạp và bóng đèn tôi đã giải thích không dưới 20 lần, điều này khiến tôi lao lực quá độ.

Cho nên tôi nghĩ tất yếu là phải thành lập một ban điều hành để họ tiếp xúc với người hiện đại, kể cả tự giới thiệu cùng truyền thụ những thứ dùng hàng ngày..., nhân tuyển tốt nhất vốn là Lý Sư Sư, nhưng hiện tại cô bé khẳng định là không rảnh rồi, tôi còn phải xem xét tìm một giáo viên dạy lớp vỡ lòng, người này phải ở phe tôi, quen thuộc cuộc sống hiện đại - Tôi còn cần phải thông báo tuyển dụng một người có từ ba tới năm năm kinh nghiệm? Sau đó người này phải hiểu biết lịch sử, nói vậy hẳn phải là khách hàng ở hai triều Minh - Thanh, người như Chính béo phù hợp với điều kiện thứ nhất, nhưng muốn anh ấy quen thuộc với danh nhân các triều là chuyện không thực tế, hơn nữa nếu để anh ấy dạy lịch sử, bài giảng đầu tiên của anh ấy là Lưu Bang đoạt thiên hạ của gã thế nào, điều này dường như bất lợi cho tình đoàn kết của tổ năm người, anh ấy có thể bình an vô sự sống cạnh Kinh Kha, là vì căn bản anh ấy có lỗi với Kinh khờ trước, hơn nữa đây là ân oán cá nhân, khác hẳn chuyện quốc gia, thiên hạ. A, đúng, Hạng Vũ còn diệt tuyệt con cháu của Chính béo, thời gian mới đi qua một nửa, không thể lộ ra chuyện này.

Tôi chợt sửng sốt. Biển Thước vẫn trầm mặc ổn trọng lại đột nhiên giống như Kinh khờ version 2, đứng lên bấm nút bật đèn rồi ngậy ngốc nhìn trần nhà, chẳng trách lão được, dù sao Biển đại phu đã sống cách đây 2400 năm, tôi mà xuyên qua tới 2400 năm sau, nhất định cũng sẽ ngu ngốc như thế.

Vương Hi Chi cực kỳ hứng thú với vòi nước, lão mở vòi, lấy bút, muốn rửa bút. Bổng trịnh trọng hỏi tôi: “Nước anh tẩy bút chảy xuống dưới nhà hả?”

Tôi không hiểu, gật đầu, Vương Hi Chi lập tức thu bút lại nói: “Vậy thì không thể rửa, chẳng may người dưới lầu uống phải thì làm sao?”

Ha ha, chẳng trách người ta viết chữ đẹp, tư tưởng quá cứng nhắc. Người ta nhổ nước bọt trúng người phía dưới. Chẳng biết người đó có đỏ mặt hay không - dù sao mình cũng đỏ mặt.

Tôi vội giải thích mặc dù nước chảy xuống dưới nhưng là đi một đường ống khác, không sao cả, Vương Hi Chi mới tiếp tục rửa bút, vừa rửa bút vừa nói: “Thế không cần đi tới hồ nước để rửa, chú không biết chứ, tôi quanh năm suốt tháng rửa bút ở hồ nước, ếch nhái trong hồ cũng đen luôn, bốn chân còn viết chữ triện được....”

Mọi người: “...” Tây bút trì của Vương Hi Chi, đây giống như chuyện rất nhẽ nhạt.

Liễu Công Quyền đi vòng quanh, chỉ vào hai chữ “Nam - Nữ” ở cửa WC nói: “Chữ này cũng khó coi thế, đi nhà xí mà nhìn chữ xấu thế cũng khó mà sượng cho nổi, để anh đổi lại cho chú.”

Không cần tôi đáp lời, Ngô Đạo Tử lại hỏi: “Đây là trường tư thục cậu mở hả?”

Tôi chỉ có thể gật đầu, Ngô Đạo Tử bĩu môi: “Không có chút không khí học thuật gì cả, còn nữa, bọn nhỏ không đọc sách, lại còn cứ đứng trên cỏ múa may cái gì kia?”

Tôi thấy bọn nhỏ đang luyện quân thể quyền đời Tống, chẳng biết nói gì, đành trả lời: “Đây là một ngôi trường dạy cả văn và võ...”

“Vậy sao, văn võ học giáo, văn trước võ sau, đọc sách mới là chính đạo.”

Nhìn xem, mẫu thuẫn nảy sinh rồi, may mắn hiện tại chỉ có Từ Đắc Long ở đây, nếu để bọn Lý Quỳ, Hồ Tam Nương nghe thấy mấy lời này thì đánh nhau là cái chắc?

Ngô Đạo Tử nói tiếp: “Thế này đi, chú có đại diện được không, anh trước tiên vẽ mấy cái lư đình, chú cứ theo đó mà làm là được.”

Diêm Lập Bản nói: “Trên vách tường anh vẽ cho chú Khổng Tử 72 hiền.”

Tôi kinh sợ: “Chỗ em hiện tại chỉ có hành lang cùng đại lễ đường là lớn nhất - kỳ thật còn có tiểu lễ đường, không biết có hợp pháp nhân nhị vị không, các vị có thời gian sao?”

Diêm Lập Bản cùng Ngô Đạo Tử đồng loạt gật đầu: “Có.”

Tôi tò mò, vừa rồi kêu họ vẽ hộ cờ hiệu thì kêu không rảnh, giờ lại kêu có thời gian, tôi hỏi: “Các vị trong thời gian này có tính toán gì không?”

Diêm Lập Bản liếc nhìn mấy người Ngô Đạo Tử, đại biểu đứng ra nói: “Thư họa càng làm càng thấy thâm ảo - đương nhiên, y thuật cũng vậy, mấy người bọn anh, đời trước còn có vài vấn đề chưa hiểu được, mặc dù thời gian một năm cũng làm chẳng được gì, nhưng tóm lại là không bỏ được, tới nơi mới thì có cảm giác mới, anh hiện tại lại muốn vẽ, trong một năm mà anh vẽ được một bức cảm thấy vừa lòng, vậy coi như cũng không vô ích rồi.” Vài người còn lại đều gật đầu.

Tôi hiểu, là nghệ thuật gia, tác phẩm vừa lòng nhất vĩnh viễn là tác phẩm kế tiếp, xem ra vài vị này đều có ý nghĩ đến đây sẽ tiếp tục sáng tác, kể cả hai vị thần y cũng vậy, y học tiến bộ rất nhanh, thời bọn họ 18 phần 19 úy còn chưa tổng kết ra, hiện tại thì sao? Nhân bản người cũng sắp thành công rồi.

Tôi thốt lên: “Đối với yêu cầu của các vị, tôi nhất định sẽ cố...” vừa mới nói một được nửa, tôi bỗng ý thức được: Văn nhân luận tài sẽ không gây tai nạn chết người. Võ tướng đánh một trận là xong, mà Vương, Ngô, Diêm vài vị danh gia thư họa mà truyền ra ngoài, chỉ cần những người yêu thích, lại có chút trình độ nhập môn mà biết được thì cực kỳ hỗn loạn, người chơi

thư họa ở Trung Quốc nhiều không kể xiết, nhưng tứ đại gia là riêng một phái. Nói ví dụ đơn giản dễ hiểu, tại sao mọi người đều ăn bánh bao, vì cái gì người ta hết đời này qua đời khác ăn bánh bao? Tôi nhớ là khi tôi mới quen Bánh Bao tôi đã nảy ra một ý nghĩ: Là vì mọi người thích ăn bánh. Sao tôi lại không phát minh ra một loại bánh mà chỉ có vỏ ngoài, đến lúc đó chắc chắn đắt hàng, cô nàng Bánh Bao ngốc nghếch ngay hôm sau đã nói tư tưởng tuyệt diệu của tôi với quản lý của cô ấy, khiến tôi tức giận, suýt chút nữa đánh cô ấy. Tôi còn định dùng ý tưởng này làm giàu, sau đó Bánh Bao nói lại bình luận của quản lý tôi mới thôi, quản lý nói loại này người ta gọi là: Viên thuốc.

Tôi nói với các vị đại sư đang có mặt ở đây: “Các vị đại đại gia, các vị sáng tác trong trường thì không sao. Nhưng nhất định phải chú ý giấy đã viết, tranh đã vẽ phải thu giữ lại, bảo quản cẩn thận, tuyệt đối không để truyền ra ngoài.”

Mấy người đều hỏi: ‘Vì sao?’

“Tác phẩm của các vị thực sự quá trân quý, toàn thế giới chỉ có vài bảo tàng quốc gia có được, vạn nhất chảy ra ngoài. Nhẹ thì sút đầu mẻ trán, chuẩn bị không tốt là chiến tranh nổ ra.”

Vương Hi Chi kinh ngạc hỏi: “Thực sự đáng giá thế sao?”

“Sao lại nói là thật đáng giá, chính là cực kỳ đáng giá.”

Ngô Đạo Tử vội hỏi: “Đáng giá cỡ nào?” Xem ra các vị đại thần cũng có lòng hư vinh.

“Nói thế này.” Tôi chỉ ra ngoài cửa sổ: “Thấy trường này của em không, đến bây giờ bỏ hơn 1 tỷ nhân dân tệ vào, các vị chỉ cần tùy ý phui vài cái là kiếm được.”

Bốn lão nhân đặc ý, Ngô Đạo Tử hỏi: “Bọn anh vẽ tranh tường trong trường không sao chứ?”

Tôi nói: “Chắc hẳn là không sao” Vương vưu thì sao? Người ta từ xa tới không thể ngay cả bút cũng không cho dùng, tôi bỗng phát hiện ra một điều: Tôi rất thích Lâm Đại Ngọc, mặc kệ là viết bao nhiêu. Trước khi đi châm một môi lửa đốt hết.

Liễu Công Quyền nhìn công trường rộng lớn, nhìn không thấy điểm cuối ở bên ngoài, thở dài: “Lượng công việc không nhỏ”

Tôi nói: “Ngài chỉ cần đề tự ở mấy chỗ, chỗ khác không cần quan tâm.”

Biển Thước bỗng nói: “Xem ra tôi cùng Hoa lão đệ không giúp được gì?”

Hồng rồi, chăm chú hầu hạ đại gia thư họa, lại bỏ quên mất hai vị thần y, tôi còn chờ họ phá phương thức pha chế cocacola cơ mà, tôi vội nói: “Hai vị đừng lo. Hiện tại các bệnh viện tại nước ta đâu đâu cũng có hình vẽ hai vị.”

Hoa Đà cười ha hả hỏi: “Vẽ có giống không?”

Tôi cười lắc đầu, tượng Hoa Đà ở trong bệnh viện, kể cả tượng của Biển Thước hay Trương Trọng Cảnh, thậm chí tượng Khổng Tử, căn bản chỉ là một lão nhân thay đổi kiểu tóc.

Diêm Lập Bản nói: “Có thời gian tôi tự mình vẽ hai vị, vẽ xong tặng bọn họ treo.”

Biển Thước nói: “Chúng ta cũng không cầu danh lợi, cậu chỉ cần chuẩn bị cho chúng ta một gian phòng, trước tiên nghiên cứu cách điều trị phong thấp đã.”

“...Đã nghiên cứu ra rồi.”

“A?” Biển Thước vừa mừng vừa sợ, duỗi tay ra hỏi: “Cho tôi phương thuốc.”

“À...em cũng không có, anh muốn biết, kiến thức y học duy nhất em biết là có bệnh thì đi bệnh viện.”

Mục tiêu mong nhớ ngày đêm của Biển Thước đã không còn, vui mừng quá lại thành mất mát, tôi vội nói: “Không sao, bệnh AIDS, bệnh ung thư còn chưa chữa được, chữa được thì sau này lấy giải Nobel y học cũng chẳng có gì khó.”

“HIV, ung thư?” Đại khái là vì bệnh nghề nghiệp, Biển Thước vừa nghe thấy hai cái tên này liền hưng phấn. “Chú đem tất cả bộ sách y học hiện có ra đây.” Xem ra Biển Thước cũng ý thức được mình đã tách rời thời đại, 2000 năm trôi qua, y học đã có bước phát triển nhảy vọt, kỳ thật chỉ về tri thức lý luận, Biển Thước có thể kém cả một học sinh trung y, nhưng dù sao căn cơ vẫn có, tôi tin rằng lão khi học được cách đọc chữ giản thể, rất nhanh chóng sẽ vượt lên dẫn đầu, nhưng là, hai bệnh này có thể dùng trung y chữa trị sao?

Từ biệt sáu vị đại đại gia, tôi thấy có hai công nhân vừa mới bỏ một đồng biển xuống, có dài có ngắn, chế tác rất nho nhã, tôi hỏi: “Dùng làm gì vậy?”

Một công nhân nói: “Đây là cắm ở bãi cỏ, một bộ phận là biển đánh dấu WC.”

Tôi nói: “Sao biển lại trắng thế này, chữ bên trên đâu?”

Công nhân nói: “Chữ còn chưa làm, chờ khu lớp học mới xây xong thì mới viết biển cụ thể chỉ đường thế nào.”

Tôi gặt đầu: “Mang tất cả biển báo WC cho tôi.” Nghĩ lại, tôi lại lấy đi vài tấm dài, sau đó xách theo thùng sơn đen tìm Tần Cối.

Từ khi Tần Cối tới trường học càng nhàn rồi, cả khu ký túc xá to như vậy ngoại trừ lão chẳng còn ai cả, bởi vì còn chưa chính thức đưa vào sử dụng, cũng không có TV. Mặc dù Từ Đắc Long không quản bên này, nhưng Tần Cối cũng không dám thoải mái ra ngoài hóng gió, trong lúc nhàm chán thấy tôi tới tìm, nghĩ là có chuyện tốt, vội vã bò từ trên giường xuống.

Tôi đưa đồng biển cùng thùng sơn đặt dưới chân hăn, nhét bút lông vào tay hăn: “Mày cũng cố gắng viết một chút cho trường đi, viết hai chữ.”

Tần Cối xoay cổ tay: “Viết gì?”

Tôi đặt mấy tấm biển trước mặt hăn: “Mấy cái này, viết “Ái hộ hoa thảo thụ mộc”.

“Còn cái này?” Vừa nói tới viết chữ, Tần Cối nóng lòng muốn thử, xem ra rất tự tin vào bản thân, tôi cũng nghe nói hăn viết chữ rất đẹp.

Tôi chỉ vào đồng biển không dưới trăm cái: “Mấy cái này một nửa viết chữ ‘Nam’, nửa kia viết chữ ‘Nữ’.”

“Nam nữ?” Tần Cối nói thầm, kêu lên: “Chú muốn treo nó lên WC hả?”

“Đúng, làm sao?”

Tần Cối ủy khuất: “Chú không thể để anh đề chữ ở nhà vệ sinh được, có Hồng Vũ Điện hay Dưỡng Tâm Cung gì gì đó cho anh đề chữ được rồi, đảm bảo tuyệt đẹp.”

Tôi quát lớn: “Nói linh tinh ít thôi, như mày chỉ được đề tự ở nhà xí thôi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Báo Đáp

Tôi trở về hiệu cầm đồ thì đã hơn 4 giờ, Hoa Mộc Lan cùng Nghê Tư Vũ cũng vừa về đến nhà không lâu, guốc dép vứt linh tinh, Hoa MM đang ngồi trên sô pha, cố gắng xoa bóp chân, tay còn cầm đồng lớn túi lớn túi bé ném xuống một bên chân, từ điểm này có thể thấy Hoa MM này không giống phụ nữ, nếu đó là Bánh Bao, về đến nhà dù mệt đến mấy cũng sẽ phải thử toàn bộ quần áo một lần.

Hiện tại Hoa Mộc Lan nghiêm nhiên có hình dáng của một quản lý cấp cao của một công ty nước ngoài, áo sơ mi trắng, đồ công sở phẳng phiu, nhìn đầy mị lực, lại có kinh nghiệm làm quân nhân, bộ quần áo rất hợp với cô nàng, xem ra con nhóc Tư Vũ cũng chú trọng tới việc tạo phong cách thời trang cho Hoa Mộc Lan, nhưng hình tượng nữ cường nhân dường như cách xa giấc mộng của Hoa Mộc Lan, trong ấn tượng của tôi, nữ cường nhân là một loại vật nhỏ hơn nam nhân và lớn hơn nữ nhân, các nàng đại khái là nhân yêu.

Nghê Tư Vũ thấy tôi về liền nói: “Em nghĩ ra rồi, em không đi nước ngoài nữa.” Tôi nhìn Hoa Mộc Lan đang ngồi trên sô pha, hỏi: “Vậy tỷ tỷ đã dạy em bài học yêu nước hả?” Tôi tuyệt đối tin tưởng dù Hoa Mộc Lan chưa từng học qua lý luận tư tưởng đạo đức chính trị nhưng có thực lực trong thời gian vài ba giờ thuyết phục con nhỏ đang lưỡng lự này.

Nghê Tư vũ cười nói: “Em nghĩ rồi, năm nay em mới 19 tuổi, dù sao sau này đi cũng không muộn.” Ánh mắt Nghê Tư Vũ đảo tới đảo lui, tôi nói:

“Đại ca ca của em ở ngoài.” Con nhỏ đỏ mặt, chạy vội ra ngoài.

.....

Hai ngày sau Sáu Lưu cũng không để tôi nhàn rỗi, lại mang đến thêm hai người, cứ thế trường Dục Tài chúng tôi đã tụ tập đủ thư thánh, họa thánh, trà thánh, thi tiên, cầm tiên, một đồng nghệ thuật đại sư. Bất quá tôi cũng không có hứng thú với mấy danh xưng này, khi còn bé ba tôi tự xưng nổi hứng, đưa tôi tới cung thiếu nhi cầm bút tập viết một tháng câu “Học tập Lôi Phong thúc thúc.” Sau đó thì nghỉ. Mà thầy dạy vẽ của tôi cũng là họa sĩ nổi danh trong dân gian, lão là người đầu tiên gợi ý cho tôi vẽ trứng, cứ đến giờ học vẽ là vẽ trứng, nói thật chứ trình độ vẽ trứng của tôi là số một số hai trong khối, tôi không vẽ một, hai quả trứng nhìn như mấy đĩa nhỏ khác, tôi không nên bỏ thêm một thứ vào giữa hai quả trứng, sau này bị giáo viên chủ nhiệm báo phụ huynh - mãi tới khi tôi lớn, bất kỳ chi phiếu có tổ hợp 010 tôi đều kinh hồn táng đờm.

Cho nên nói trà đạo, cầm cơ, mấy thứ này không nên nhắc lại, Diêu Ngọc trong Hồng Lâu Mộng nói gì nhỉ? Uống một bô nhỏ bảo phẩm, còn hơn trâu uống nước, tôi thích uống trà đá, thêm cái kẹo lạc giá hai đồng rưỡi, vừa uống vừa huýt gió,... cho nên tôi chẳng có chút tiếng nói chung với hai vị Lục Du. (Trà thánh cùng cầm thánh)

Hôm nay tôi lại bơ vơ không nơi nương tựa, gật gà gật gù ở hiệu cầm đồ, nói thật là tôi thích công tác này, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì tôi nguyện ý sống như vậy cả đời, nhưng lại cảm giác có lỗi với lão Hách, hiệu cầm đồ buôn bán ảm đạm, có một nửa nguyên do là vì thái độ hết ăn lại nằm chờ chết của tôi, cho nên tôi đã quyết tâm, kết hôn xong sẽ từ chức, tôi bây giờ còn mượn chỗ lão Hách ở vài ngày, thế mới có thể khiến Bánh Bao bất ngờ vui sướng hôm cưới.

Đang lúc mơ màng, một cuộc điện thoại khiến tôi giật mình, tôi cầm điện thoại nổi giận đùng đùng nói: “Uy!”

Thanh âm vui cười hớn hở của lão Hách vang lên: “Cường Tử hả?”

Tôi đỏ mặt, nghe khẩu khí lão Hách dường như hiểu rõ tình trạng gần đây của tôi, nói cha Tào Xung thì cha Tào Xung tới.

“A, a, lão đại.”

“Gần đây bận bịu lắm hả?”;

“...cũng tạm.” Tôi càng đỏ mặt, ông chủ nói vậy, viên chức bình thường rất khó trả lời, tôi cũng bận chết khiếp đây, còn lương nghiệp vụ thì sao?

“Chuyện trường của cậu tôi đã nghe nói tới rồi, làm tốt lắm, lần sau kỷ niệm ngày thành lập trường nhớ kêu tôi.”

“Hách tổng, tôi...”

“Cường Tử, không cần nói gì cả, tôi là một doanh nhân, người tuổi trẻ thế nào tôi cũng hiểu, thấy cậu làm nên sự nghiệp tôi cũng rất vui mừng, nói buồn nôn chút, tôi vẫn coi cậu như con mình.”

Lời nói này ngoại trừ bố tôi, nếu người khác nói thì đúng là buồn nôn thật, nhưng lão Hách có tư cách nói vậy, ngoại trừ buôn bán chiếc xe Passat second hand kiếm chút tiền cho lão Hách, ngay cả cái cái lọ triều Tống bị tôi tham ô, lão Hách cũng chưa từng hỏi.

Lão Hách nói vào trọng tâm: “Không cần băn khoăn, cậu chừng nào muốn đi tôi lập tức thả người – chú không phải lặn tăn, anh vĩnh viễn hoan nghênh chú.”

Dù sao việc này sớm muộn cũng cần phải làm rõ, tôi lắp bắp nói: “Em làm hết tháng này được không?”

Lão Hách lập tức đáp lời: “Được.”

Tôi cảm động: “Cám ơn lão đại, sau này có chuyện gì cứ nói, chỉ cần em có thể làm, tuyệt đối không hai lời, em thiếu nợ ngài, nhất định sẽ báo đáp.”

Lão Hách cười he he, cười khiến tôi nổi da gà: “Hiện tại có cơ hội báo đáp đó, chỉ xem chú có dám làm hay không thôi...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Đơn Dao Phó Hội

Lão Hách muốn làm gì? Cướp ngân hàng? In tiền giả? Nghe khẩu khí của lão thì việc này chắc chắn là không nằm trong khuôn khổ pháp luật, nếu không cũng chẳng cần thần bí như vậy? Tôi lần đầu tiên bị người khác nói với giọng điệu thế này là năm tôi 8 tuổi, năm tôi đang học lớp ba, thằng Nhị béo (hắn từ nhỏ đã trêu chọc tôi) hỏi tôi: “Mày có dám theo tao vào vườn hái trộm táo không?” Sau đó tôi, cậu, nhị béo ba thằng chạy thi, tôi thua cậu nhưng thắng Nhị béo...

“Lão đại, có việc gì cứ nói thẳng.”

Lão Hách cười he he: “Tốt, anh cũng không lòng vòng, có người nợ anh một khoản chưa trả, hơn nữa cũng không định trả, anh không biết hắn có quên thật hay không, cho nên chuẩn bị tìm người nhắc nhở hắn một chút.”

“Thiếu anh bao nhiêu?” Tôi thở phào, dù sao cũng là hợp pháp.

“500.000”

...

Tôi gằn giọng: “Mặc kệ là người khác thiếu anh hay anh thiếu nợ, 500 vạn cũng không dễ dàng quên như vậy. Xem ra việc này lại phức tạp.”

“Người nợ đang làm gì?”

“Người trong giới gọi hắn là Lôi lão tứ.”

“Xã hội đen?”

“Ha ha, xem ra chú đã lâu không đi lại giang hồ, Lôi lão tứ không đơn giản chỉ là giang hồ, nếu không sao có thể mượn anh nhiều tiền thế được?”

Chờ đã, Lôi lão tứ, tên này rất quen tai, dường như tôi đã nghe qua ở đâu đó rồi. Đúng rồi, lúc tôi mới tiếp nhận quầy bar, tên Liễu quản lý có nói qua, ngoại trừ Lôi lão tứ ra, hẳn chẳng ngán ai cả, vậy cũng rõ Lôi lão tứ cũng là nhân vật số má tên tuổi trong giới.

Tôi cũng tinh tường, lão Hách cũng không thể không có quan hệ với người trong nghề. Cho nên lão cùng Lôi lão tứ có quan hệ kinh tế vắng lai cũng chẳng có gì kỳ quái.

Tôi hỏi: “Vậy ý của Lôi lão tứ là gì? Không muốn trả hay là vì nguyên nhân khác?”

“Anh không biết, chẳng phải anh cần cậu tìm hẳn nói chuyện sao, tối nay 9h anh hẹn gặp nó ở quán bar Đại phú quý, chú đại biểu anh đến gặp, xem xem nó nghĩ thế nào, anh cũng biết việc này cũng khó giải quyết, chú nếu không tiện anh cũng không ép.”

“Giao cho em.” Nói tới mức này, không đi không được, nói một lúc lâu, cuối cùng là nhờ tôi đi làm chuyện này, tôi còn có thể từ chối sao? Chủ yếu là , chuyện này mà xong, tôi cùng lão cũng thanh toán xong, lão chưa nói rõ nhưng cũng có ý này.

Lão Hách thấy tôi đáp ứng, rất hào sảng nói: “Việc xong chú có 50 vạn.”

“Không được, Tiểu Cường em không thể làm chuyện thương tâm hoại phế như thế được.” Thật sự tôi không thể nhận tiền, cầm thì lại khác. Hơn nữa bây giờ tôi cũng chẳng thiếu 50 vạn, kỳ thật nếu số lượng không lớn như vậy, tôi có thể tự bỏ tiền ra đưa cho lão Hách.

“Vậy sau này nói tiếp sau, anh phải nhắc chú, Đại Phú Quý là đất của Lôi Lão Tứ, chú đi được thì đi, không đi được thì để anh còn nghĩ biện pháp khác, không cần băn khoăn.”

“Lão đại, anh cùng Lôi lão tứ...” Tôi phải biết rõ tình huống. Là chuyện giữa bằng hữu hay là tranh giành lợi ích, đến lúc gặp mặt cho dễ tính.

“Anh với nó mới gặp nhau một lần, cũng chẳng có giao tình, lần trước vì không thể né tránh mới cho nó vay, ai ngờ nó dễ quên vậy, anh chưa thân nó tới mức mà chưa nói một câu đã bay mất 500 vạn.”

“Em hiểu rồi, anh có giấy vay nợ không?”

“Không có, Lôi Lão tứ mà hỏi chú giấy vay nợ thì chú về luôn cũng được, anh nghĩ hắn chưa tới nỗi chối bay chối biến, bọn họ vay tiền không trả thì không sao, hắn mà không thừa nhận chuyện này thì anh cũng chẳng còn gì để nói.”

“Được, em biết phải làm thế nào.”

Ngắt điện thoại, tôi lại cân nhắc một lúc, tôi thấy tất yếu phải hiểu rõ Lôi Lão tứ. Người đầu tiên tôi nghĩ tới là Lão Hồ, hắn quen thuộc mà. Lão Hồ thời gian trước thường có mặt ở Dục Tài, ngoại trừ Đồng Bình, còn có Trình Phong Thu, Đoàn Thiên Lang cũng như là cục nam châm thu hút hắn. Mặc dù giao tình giữ Đoàn Thiên Lang cùng sư huynh của Lão Hồ không thoải mái cho lắm, nhưng tôi cũng đã điều hòa rồi.

“Cường ca.” Lão Hồ mau lẹ chào tôi, thời gian này bọn tôi cũng thường liên lạc.

“Chú Hồ.” Tôi cũng chào lại, kỳ thật tính theo bối phận thì tôi còn là sư thúc của hắn: “Hỏi thăm chú một chút, chú biết Lôi Lão Tứ không?”

“Anh hỏi hắn làm gì?” Lão Hồ nói với giọng không thích.

“Không có gì, chuyện làm ăn ý mà, nhân tiện thì hỏi thăm thôi.”

Lão Hồ: “Mặc dù em cũng có bằng hữu trong giang hồ, nhưng bọn em khác, em dù sao cũng coi như chuyên tâm làm ăn buôn bán, Lôi Lão Tứ em gặp vài lần, cũng không thâm giao, trước kia dựa vào đánh giết để làm ăn, vài năm nay hẳn làm thực nghiệp, nhưng vẫn còn chút cứt chưa chùi hết, em nói với anh này, anh không có việc gì thì đừng trêu nó, thằng già đó rất ác ôn, là người không theo quy củ.”

“Xã hội đen hả?”

“Đúng rồi, đúng là xã hội đen.”

...Hiện tại sự tình đã sáng tỏ, lão Hách muốn tôi tìm xã hội đen đòi nợ, mà vị gia gia thiếu nợ kia, là một người không thể dây vào - lão Hồ tài đại khí thô, công phu cũng cứng, mấy năm xông xáo đã quen, thấy Lôi Lão tứ cũng phải né, tôi thì càng không cần phải nhắc đến.

Đương nhiên là chuyện tôi đã đáp ứng người khác, đi là phải đi, tôi chỉ tính nên đi thế nào, muốn sống sót, tôi phải xem kinh nghiệm của người khác: Bảy phần cứng, ba phần mềm. Bạn mà tươi cười dễ nghe, ngon ngọt thì chẳng bằng ở nhà cho xong, người ta vừa thấy đã thay đổi chủ ý.

Nhưng tôi hiện tại muốn cứng cũng không cứng nổi, đúng vào lúc các hảo hán bị đuổi đi, cả tứ đại thiên vương cũng chẳng ai ở lại. Từ Đắc Long không thể rời trường, chuyện tôi lo lắng nhất đã xảy ra: Trong lúc tôi cần hỏa lực yểm hộ thì trường lại trống rỗng, không ai có chiến lực! Chính là lúc cần người lại không có, tựa hồ giang xuân thủy hướng đông lưu...

Tôi không thể không nghĩ tới tổ năm người, nhưng mà việc này cũng không thể thực hiện được, Hạng Vũ - vạn nhân địch từ trước tới nay không hứng thú với việc này. Trong mắt anh ấy chuyện của người khác giống như tiểu hài tử chơi với gia gia, hai thằng nhỏ chơi đùa giận dỗi, kêu người lớn đi đánh thì khác gì hủy thân phận của mình, hơn nữa tôi cũng không dám

dùng anh ấy. Hạng Vũ đang bức tức, có khuynh hướng thảo gian nhân mạng - coi mạng người như cỏ rác.

Kinh khờ thì không thành vấn đề, nhưng để anh ấy đi không dễ, anh ấy là một sát thủ, đáng quý nằm ở tinh thần thấy chết không sờn, nếu bàn về đánh nhau, chỉ sợ đơn chưởng không địch được quần hùng, lần trước đánh nhau với Tiểu Lục thiếu chút nữa đã tuột xích, lần này đối thủ còn là xã hội đen.

Tôi ngồi trên ghế sofa rầu rĩ, Hoa Mộc Lan thấy vậy hỏi: “Em làm sao vậy?”

Tôi nói chuyện này với Hoa Mộc Lan. Hoa Mộc Lan nói: “Nếu không để chị giả nam đi thay em?”

Tôi lập tức xua tay: “Quên đi, em cũng không phải cha chị.” Không hưởng thụ đãi ngộ này tốt hơn là hưởng thụ nó, nông dân ngày ngày ngồi văn phòng có khi bị trĩ liền, hơn nữa Hoa Mộc Lan đã muốn an phận làm phụ nữ, tôi không giúp được gì thì cũng không nên gây trở ngại.

Tôi nghĩ lại, cuối cùng quyết tâm: Nói chuyện với người ta.

Xã hội đen cũng là cha sinh mẹ đẻ, tôi lấy tình lý thuyết phục hẳn – nói không phục cũng hết cách, ai bảo các lộ chư hầu của tôi đều tại Singapore xa xôi. Không biết họ có thể thấy khói báo động từ hòn ngọc phương đông Thượng Hải này không nữa.

Lúc này điện thoại lại vang lên, tôi chán nản tiếp điện thoại: “Alo” Tôi đang chán, biết rõ là một cuộc đàm phán đặc biệt, lại còn phải thành công, ai cũng khó chịu mà thôi.

Tôn Tư Hân nghe thấy giọng điệu tôi bất thiện, cẩn thận nói: “Cường ca, Nhị đại gia của anh lại dẫn người tới.”

“Người lão dẫn đến trông thế nào?” Hỏi xong lại phì cười, Tôn Tư Hân làm sao biết được tôi nói gì? Tôi hỏi: “Lão già đó còn ở đấy không?”

Tôn Tư Hân nói: “Đã đi rồi, Cường ca, anh xem xem...”

Tôi nói : “Anh đi qua giờ.” Tôi nhìn lại đồng hồ, vẫn còn sớm, đưa vị khách này tới trường rồi đi gặp Lôi Lão Tứ cũng không muộn. Hiện tại tôi không có nổi một chút hứng thú với vị khách mới này, tóm lại không phải cầm kỳ thi họa thì cũng là danh gia này đại gia kia, bọn họ mang tới di sản văn hóa cùng lịch sử phong phú tôi cũng chẳng quan tâm. Mấu chốt là bọn họ không vội vàng, mà tôi thì cũng chẳng giúp được gì.

Tôi đi nhanh tới quán rượu, vọt tới quầy bar hỏi Tôn Tư Hân : “Người đâu?” Tôn Tư Hân chỉ lên trên tầng, hiện tại quán rượu chuẩn bị tiếp khách, cho nên cậu ta bố trí lên phòng riêng trên tầng.

Tôi vỗ vai cậu ta, tỏ vẻ rất hài lòng với năng lực làm việc của cậu ấy, bước nhanh lên tầng vào phòng số 1.

Vừa mở cửa ra tôi đã kinh hãi, vị khách mới tới ngồi quay lưng về phía cửa. Bóng lưng rộng lớn như núi, trên bàn có một vò rượu, người này phong thái ung dung, thông thả uống rượu, từ đằng sau nhìn lại tóc đã hoa râm, tuổi hẳn đã hơn 50.

Người này vừa nghe thấy có người tiến đến cũng chẳng buồn quay đầu lại, vẫn ngồi vững như thái sơn, bưng bát rượu chậm rãi kề bên miệng, lúc cánh tay cử động cơ bắp qua lại như quả bóng chuyển động, tôi thật không nghĩ ra trong lịch sử có vị văn nhân mặc khách nào có vóc người khôi ngô như vậy, hẳn xuất thân là một người gõ trống.

Tôi thấy lão gia tử lớn tuổi, đành đi vòng tới phía trước, nhờ ánh đèn tù mù thấy người này mày rậm, chòm râu phiêu sái trước ngực, mặc dù không còn trẻ nhưng vẫn mang theo uy phong và sát khí kinh người...

Tôi đứng ngây ra như phỗng, chằm như cắm chặt xuống đất không động đây, đầu óc trống rỗng, sau đó mới không tự chủ cúi mình căng thẳng nói: “Quan nhị... nhị gia?” Tôi muốn gọi nhị ca nhưng không dám.

Đừng hỏi tôi vì sao dám khẳng định đây là Quan nhị ca, mắt phượng mày rậm có nhiều, nhưng tôi dám cược rằng bọn họ không thể có nửa phần khí chất của lão gia tử, Quan Vũ là Quan Vũ, quả nhiên lại thêm một vị thánh nhân tới - Võ Thánh nhân.

Quan nhị gia liếc mắt nhìn tôi, cười nói: “Ha ha, không dám.” Ngoài miệng nói vậy, nhưng lão cũng chẳng có ý đỡ tôi, tôi đành đứng thẳng lưng, ân cần thăm hỏi: “Nhị gia, sao ngài lại tới đây?”

Nói tới đây, nhị gia cũng bất mãn: “Hắn là đã tới đến từ trước, nhưng không biết sao lại bị bọn hậu bối toan nhao chen chân tới trước.”

Tôi biết rõ, xem ra nhị gia cũng tranh chút hơi tiếng, địa phủ cũng không dám đè ép chuyện Hà Thiên Đẩu lâu, cuối cùng cũng cho Quan Vũ tới.

Nhị gia vừa mắng, lập tức khiến tôi thấy thân thiết hơn nhiều, dù sao trong dân gian Quan Vũ được thờ như thần đã lâu, bạn không thể tưởng nổi một vị thần thảo luận chuyện vải dày hay vải mỏng mặc sướng hơn – bọn họ không hút thuốc lá, mỗi ngày chỉ hít hương khói đủ rồi.

Tôi bưng bình rót đầy bát của Quan vũ, hỏi: “Nhị gia, ăn cơm chưa?”

Quan Vũ: “...Chưa.”

“Rượu này, nhị gia uống ít thôi, em trước tiên tìm chút đồ nhắm, ngài muốn ăn gì?”

“Tùy chú.” Quan Vũ đại khái còn chưa từng nói chuyện với người khác như vậy.

“A, đúng, ngài là thánh nhân, không quan tâm đến chuyện ăn uống. Em mang cho ngài mấy món đặc ý ra, tối nay ngài thích đọc Xuân Thu hay Tôn Tử binh pháp?”

Quan Vũ xua tay: “Xem cả đời còn xem nữa làm gì? Có Tam Quốc Diễn Nghĩa không?”

Tôi: “....”

Quan Vũ vuốt râu: “Ở địa phủ anh nghe thấy nói đến, nhưng cũng chưa nhìn qua, chẳng biết biến anh thành dạng gì nữa?”

“Em đoán chắc La Quán Trung sắp tới, chờ hẵn tới ngài tự hỏi hẵn.”

Quan Vũ đứng lên đuổi lưng: “Ta đi ăn gì đi?”

Tôi khó xử: “Hôm nay ăn trước mấy thứ đơn giản vậy, tí nữa em còn bận vài việc.”

Quan Vũ tỏ vẻ thoải mái: “Tốt.”

Tôi nghĩ thấy không ổn, đây là Quan nhị gia, Nên nói thêm: “Mặc kệ, kêu bọn họ chờ đi. Tiếp đón Nhị gia là đại sự.” Tôi cũng chẳng muốn ăn khổ.

Ai ngờ vỗ mông ngựa như vậy lại không đúng chỗ, Quan Vũ trầm mặt nói: “Việc chú đã đáp ứng, làm sao có thể thất ước, chứ cứ đi đi.”

Tôi vỗ đầu: Nhị gia sao được người tôn kính? Luận đánh, ngài không bằng Lữ Bố, luận mưu kém Gia Cát Lượng, tôn kính là vì trung nghĩa! Xem ra hôm nay ăn khổ là cái chắc.

Tôi cúi đầu nhận sai: “Vâng vâng, nhị gia nói rất đúng. Vậy em...” tôi lại vỗ đầu, quả thực hận sao không tự đập mình hai phát: Có Quan nhị gia đi cùng, ai dám chơi anh? Tôi chạy tới trước mặt nhị gia tỏ vẻ đáng thương,

tôi còn là người sao? Quả thực là không tôn kính Quan nhị gia. Hiển nhiên là không phù hợp với ý độc giả rồi, đó là sự phản bội lịch sử, phản bội chủ nghĩa anh hùng, phản bội tinh thần tự sướng.

“Nhị gia, nếu không ngại đi với em. Dù sao cũng chỉ là một hồi yến hội.”

Đi đâu thì đi, làm cái gì, Quan Vũ căn bản cũng không quan tâm, gật gật đầu.

Tiếp đó chúng tôi nói chuyện phiếm một lúc, tôi phát hiện kỳ thật Quan Vũ rất thích trò chuyện với người khác, bề ngoài có chút cao ngạo, nhưng trong tâm lại nóng...

Trong cả buổi chuyện phiếm, tôi hơi khoa tay múa chân. Tôi thấy Gia Cát Lượng chẳng qua cũng vậy mà thôi, vận trù duy ác trong trường, quyết thắng ngoài ngàn dặm, trong lúc nói cười Lôi Lão Tứ tan thành tro bụi – tôi bỗng nhớ tới một chuyện rất quan trọng, vội hỏi Quan Vũ: “Nhị gia. Ngài xem dáng vẻ tôi có giống Triệu Vân - Triệu Tử Long không?” Nói xong, tôi lại thấy mình kiếp trước là Triệu Vân.

Quan Vũ lắc đầu: “Không giống, anh thấy chú em có một chút giống Bàng Thống.”

“Thần cơ diệu toán?” Bàng Thống cũng tốt, ngọ long phượng sồ, vậy cũng là số một.

“Tặc mi tử nhân!” Quan Vũ ném ra một câu rồi chẳng để ý tới tôi nữa.

Tôi nhìn đồng hồ hẳn đã tới giờ, đứng lên nói: “Nhị gia, đi thôi.”

Tôi hóa trang cho Quan vũ một chút, cho ngài đeo một cái mũ to, sau đó dựng cổ áo lên che hàm râu, nếu không quá bắt mắt rồi.

Quán ca múa nhạc “Đại phú quý” không quá náo nhiệt. Mặt tiền cũ nát, nửa bên chữ phú đã không sáng, trong đêm nhìn thành “Đại điền quý”, nhưng lượng khách nơi này cơ bản cố định – trên cơ bản đều là thủ hạ của Lô Lão Tứ, nơi này không có cờ bạc gái gú hút chích, kỳ thật là một địa điểm tụ tập của xã đoàn.

Tôi lái xe chờ nhị gia phi như điên, bởi vì tôi sợ nửa đường ngài lại đổi ý, đợi cho tới nơi là ok. Một khi đánh nhau tôi cũng không tin nhị gia có thể khoan tay đứng nhìn, nghĩ vậy tôi cũng hơi sợ, tôi đang chơi xỏ Quan vũ! Khác với Hạng Vũ, chúng tôi chưa có giao tình sâu nặng, vạn nhất ngài trở mặt....

Đến cửa quán Đại Phú Quý, tôi ngoắc một tên thủ hạ tép riu nói: “Lôi lão đại đến chưa?”

Tên kia liếc tôi hỏi: “Mày là ai?”

“Hách lão bản phái tao...”

Chẳng chờ tôi nói hết, thẳng ranh đã đi trước dẫn đường: “Đi theo tao.”

Vừa mới vào cửa, lập tức có mười mấy tên thủ hạ xông tới, cả đám chẳng chút cố kỵ đưa mắt quét tới quét lui trên người tôi, tôi nghĩ bọn họ sẽ soát người, nhưng chờ mãi vẫn không thấy chút động tĩnh. Lục soát tôi chẳng sợ, gạch cũng ném ở cửa rồi, đi dự tiệc với Quan nhị gia, nếu động thủ mà cầm viên gạch thì thật mất mặt, nhị gia tức giận sẽ thu thập tôi trước cũng là chuyện có thể xảy ra.

Tên kia dẫn tôi tới một mảnh đất trống sau đó rời qua bên nói: “Quý củ trên đường, trước tiên bái Quan nhị gia.”

Tôi quá bất ngờ, môn quy cổ xưa như vậy còn giữ lại? Tôi ngẩng đầu nhìn thoáng qua tượng đất Quan Công, còn lớn hơn người thật một cái đầu,

một tay vuốt râu, một tay chống Thanh Long Yển Nguyệt Dao, cũng là mắt phượng mày rậm - giống hệt vị đi sau tôi như song bào thai vậy.

Tôi sững sờ, tên tép riu kia lại đẩy tôi quát: “Nhanh lên, dám bất kính với nhị gia.”

Hắn dù nói vậy, nhưng tôi nhìn vẻ mặt cung thấy vẻ hỉ hả, tôi hiểu được làm gì mà quy củ, đây là hạ mã uy mà thôi.

Tôi không để ý, đây là cơ hội tốt để vỗ mông ngựa – tôi ra vẻ trang nghiêm chậm rãi đi tới trước mặt tượng đất Quan nhị gia, cung kính vái ba vái, vừa vịn cho vị ở đằng sau nghe thấy tiếng lẩm bẩm vừa tôi: “Nhị gia, hôm nay dựa cả vào ngài đó.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Trư Nhục Câu Kê

Từ khi kết giao với đồng hộ khách từ cổ đại tới, tôi vẫn luôn phạm phải một sai lầm giống nhau, coi bọn họ là đồ ngốc, nãi tử, ngu ngốc chả hiểu gì, luôn luôn thấy họ không thông minh bằng tôi, cũng vì niên đại của họ không có ô tô, không cần điện thoại, chẳng biết xài internet. Sự thật đã chứng minh đây là sai lầm vô cùng nghiêm trọng, khoa học kỹ thuật của thời đại cũng không có quan hệ quá lớn tới tổ chất của con người. Nếu Gia Cát Lượng lớn lên ở xã hội hiện đại, đến tuổi tôi ít nhất cũng đã là viện sĩ trung khoa viện (Viện hàn lâm khoa học Trung Quốc), ít nhất môn số học người ta cũng không chỉ ăn 26 điểm, cho nên lấy nhân vật hiện đại xài ở thời đại ngày nay là không khoa học, nhưng nếu tình huống này thực sự xuất hiện thì đại biểu cho việc tôi đã bình bại như núi lở, chẳng còn chút thể diện rồi.

Tôi mới vừa nói câu kia xong thì giấu đầu đã lòi toàn thân rồi, tôi chợt nghe thấy tiếng Quan Vũ cười “he he” sau lưng tôi. Điều này nói rõ ông ấy đã nhìn thấu quỷ kế tá đao sát nhân của tôi, lão gia tử mã chiến cả đời, trên bàn đàm phán cũng hợp tung liên hoành, tình huống gì cũng chỉ cần nhìn qua lập tức hiểu rõ, ông ấy đại khái đã nhìn ra cái việc gọi là dự tiệc thực chất là một bữa tiệc không có rượu ngon, bây giờ nhị gia mà quay đầu rồi đi thì tôi ăn đủ rồi.

Nhưng Nhị Gia đúng là Nhị Gia, thời khắc mấu chốt không vứt bỏ tôi, sau khi cười lạnh, chỉ nhìn tượng mình một chút rồi khoát tay xem như đã thấy rồi, sau đó im lặng đi theo sau tôi.

Người của Lôi Lão Tứ thấy bọn tôi nhu thuận nhún nhường, còn tưởng bọn tôi đã sợ, vẻ mặt thoải mái, vừa nói chuyện vừa dẫn đường, không thèm liếc bọn tôi một chút, quả thực coi bọn tôi như ba ba trong rọ.

Càng đi tôi càng kinh hãi, cả một khu nhà rộng như thế mà khắp nơi bàn ghế vứt lung tung, bọn vai u thịt bắp ngồi búa xua, đại khái có hơn 50 tên. Đèn laser trên sàn nhảy chớp nháy liên tục, nhưng cũng chẳng có người biểu diễn, có thể nhìn ra nơi này bình thường không mở cửa buôn bán. Hôm nay lại cố ý thay đổi bố trí, hơn 50 người tương đương với đao phủ thủ, chỉ có điều mai phục ngay trước mắt, tôi cũng không nắm chắc. Lần đầu tiên tôi gặp phải bày trận thế thế này. Trước kia dù trong lòng có quý nhưng về ngoài vẫn có chút khách khí, hôm nay trực tiếp khai trận nói chuyện.

Tôi liếc về phía sau lưng mình, mỉm cười vui vẻ, Nhị Gia cũng không tức giận, tôi còn băn khoăn làm gì. Đúng thế, người hù dọa Quan Nhị Gia, xem thử xem hắn có may mắn không? Xem ra đối phương cũng không nói lý khiến tôi càng có lợi, tôi thật sự chỉ mong bọn họ dán trên cửa dòng chữ “Xuyên việt nhân sĩ cùng cầu” không được đi vào, thế thì quá tốt.

Mấy tên bặm trợn dẫn tôi tới bên một cái bàn trống nói: “Ngồi xuống chờ đi.”

Tôi lui ra cung kính nói nhỏ: “Mời Nhị Gia.” Mặc dù trên danh nghĩa đây là tiểu đệ tôi dẫn theo, nhưng thực sự tôi có can đảm coi Quan Vũ là tiểu đệ sao? Mặc dù bình thường trong tiểu thuyết YY đều có thể làm thế, nhưng đáng tiếc đây là văn tả thực, phải nghiêm túc.

Ai ngờ Nhị Gia cũng không quan tâm, ông ấy gật đầu nói nhỏ: “Ngồi đi.”

Tôi đành ngồi xuống. Bọn xung quanh nhìn tôi như đang xem thằng ngu, sống trong giang hồ, chú trọng thể diện, nhường chỗ cho 'tiểu đệ' thì bọn họ

chưa thấy bao giờ.

Bàn trống không, ngay cả chén trà cũng không đưa lên, Lôi Lão Tứ cũng chả thấy đâu. Cứ thế để tôi cùng Nhị Gia ngồi không một lúc lâu, khoảng 15 phút sau một người tầm 40 tuổi tới, vừa ra liền được cả bọn tiếp đón nồng nhiệt. Hắn có vẻ vô cùng hồ báo, đi đến trước mặt chúng tôi ngồi chễm chệ xuống hỏi: “Các người có việc gì?”

Biết rõ còn cố hỏi, hiển nhiên muốn tiếp tục thử hạn mức chịu đựng của tôi, hẳn có thể nghĩ tới trận thế lớn thế này thì hiện tại đã là lúc thu lưới, tôi cũng muốn chẳng có việc gì vô mong rồi đi là toại nguyện.

Nhưng Nhị Gia lại đứng phía sau tôi. Tôi lo lắng, liền nói thẳng vào vấn đề: “Tôi đến thu nợ hộ ông chủ Hách, chẳng phải Lôi lão đại nợ ông ấy 500 sao?”

Tên lưu manh giơ tay ra: “Đưa giấy vay nợ ra tao xem coi.”

Tôi ngạc nhiên, chuyện tôi lo lắng nhất đã xảy ra, tên khốn này trực tiếp quýt nợ, xem ra hẳn cũng không ngu như lão Hách nói, tên xã hội đen này chả khác gì lưu manh.

Tên lưu manh thấy tôi không nói, thu tay lại, ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười tí nào: “Không có giấy vay nợ thì làm sao bây giờ. Đưa tiền cho mày thì tao không thể trả lời với lão đại phải không?”

Tôi kinh ngạc: “Mày không phải Lôi lão Tứ?”

Tên lưu manh trầm giọng: “Cấp bậc của mày cũng xứng đáng gặp lão đại của bọn tao sao?”

Hồng rồi, xôn xao cả buổi mà chính chủ chưa tới! Thế thì khó nhai rồi, mọi người đều biết, dù là Triệu Tử Long cùng Lưu Bị qua sông lấy vợ hay Quan Vũ đơn đao phó hội, trên bàn tiệc đều gặp chủ tướng của đối phương,

không quan tâm đối phương mai phục bao nhiêu đao phủ thủ, người này nếu dám ném cốc, tôi lập tức mặc kệ tất cả đều cầm tặc trước tiên cầm vương, cùng lắm cá chết lưới rách, cho nên Tồn Quyền hay Lỗ Túc rốt cục cũng không thể lấy thân mình nhập vào hiểm cảnh, tình huống hiện tại là: Chung quanh là đao phủ thủ, đến đàm phán với bọn tôi ... vẫn là đao phủ thủ.

Tôi đành nói: “Mày sợ không trả lời được thì gọi điện thoại cho ông chủ Lôi của mày hỏi rõ chẳng phải xong sao, lão nói một câu thì chúng ta chả phải ngồi đây xâu xé.” Lôi Lão Tứ mặc dù không có mặt nhưng cũng chẳng ngại ném chuyện khó nhằn này cho hắn.

Tên lưu manh không ngờ tôi ra chiêu này, sững sốt một lúc, rồi nói: “Vậy mày hiểu tao nói gì chứ, chuyện này tao có nghe được, tiểu huynh đệ đã tới, tao cũng không thể cho mày đi công toi –” Tôi không nói gì, xem hắn làm gì bây giờ, hắn nếu thật sự muốn trả thì đưa trước cho tôi hai ba trăm vạn cũng được.

“Đi, mang cho vị tiểu huynh đệ này vài bình rượu ngon cho đỡ sợ.” Tên lưu manh vung tay lên cho mấy tên thủ hạ mang tới vài chai rượu, cơ hồ khiến tôi tức xì khói – nếu nó mang ra chai rượu Hoa Sĩ còn đỡ, mẹ nó là Thanh Đảo.

Không phải tôi xem thường rượu Thanh Đảo, càng không xem thường rượu sản xuất trong nước, nhưng bạn thấy có ai lại tặng bia lấy lòng? Đây là ăn hiếp, nó còn ác hơn xé rách da mặt.

Tôi nhìn thoáng qua, thấy Quan Nhị Gia lại bình tĩnh, chấp tay sau lưng cười xem, đại khái thấy việc này rất hay, không ngờ lão gia tử còn rất thích chơi mưu kế.

Tôi chẳng đổi sắc mặt nhìn vài chai rượu trên bàn, xem ra đối phương còn có thể làm ra những hành động thiêu thân, tên lưu manh này dùng

giọng điệu lừa trẻ con nói: “Tiểu Cường hả? Anh nghe nói tới chú rồi, lúc nào cũng mang theo một viên gạch, ha ha, trước kia cũng nghe tên chú trong giới, hoan nghênh chú thường tới chơi.” Nói xong đẩy ghế muốn đi.

Đừng nói hiện tại tôi xem như là người có thân phận. Cho dù là Tiểu Cường trước kia cũng không thể coi như vậy, đây là xem thường người khác, hẳn nói rõ nguồn căn của tôi là có ý: Chú chỉ là tiểu lưu manh thôi, không có tư cách chơi với anh, nhanh chóng rút đi. Kỳ thật hẳn nói vậy tôi cũng chẳng làm sao được, người trong giang hồ ăn mềm không ăn cứng, không đánh mặt cười, mục đích tới đây cũng đã nói rõ. Tôi cũng muốn lấy lại 500 vạn, hoặc cũng chỉ cần nhắc lại ý của lão Hách là hoàn thành nhiệm vụ, nhưng hiện tại đã khác. Tôi mà rời đi bây giờ, phỏng chừng chưa cần ra cửa Quan Nhị Gia đã trở mặt, sau đó rơi vào tai các hảo hán tôi còn sống thế nào? Đây là buộc tôi đi vào tuyệt lộ rồi.

Tôi gõ bàn: “Ngồi xuống! Tao cho mày đi rồi hả?”

Tên lưu manh mới rời ghế sững sờ quay đầu lại: “Mày, ... mày vừa nói gì?” Nó có thể nghĩ mình nghe lầm, trong sân của mình còn có người nói vậy, ngay cả bọn đệ tử ở bên cạnh ngồi xem trò vui cũng lú lờ.

Tôi lạnh lùng: “Thiếu nợ thì trả tiền. Thiên kinh địa nghĩa –” Nói xong tôi sửa phong cách lạnh lùng, xoay mặt cười hì hì nói với Quan Vũ: “Phải không nhị gia?” Tôi thấy sắp phải đánh trận, tôi phải mượn hơi cường viện là Nhị Gia cái đã.

Vốn tưởng trung nghĩa can đảm Quan Công khẳng định sẽ gật đầu, không ngờ nhị gia cũng nhăn nhó, lúng túng: “Cái này... he he.”

Tên lão lưu manh bị tôi gọi lại đặt mông ngồi lên ghế, dường như không biết làm sao, mãi sau mới hung hăng nói: “Tiền bọn tao vay, nhưng sẽ không trả, sao không?” Thấy chưa, người thường và xã hội đen không giống nhau, quyệt nợ cũng thừa nhận luôn.

Giờ thì tôi cũng chẳng khách khí, mở một chai rượu: “Vây kêu Lôi lão đại của bọn mày tới.”

Điều này làm lão lưu manh kinh ngạc, hăn lắp bắp: “Thằng nhóc này mày muốn chết hả?” Tôi thấy Quan Vũ lặng lẽ giơ ngón cái với tôi, nên tiếp tục vỗ bàn: “Hoặc trả tiền, hoặc là kêu Lôi Lão Tứ tới gặp tao, nếu không hôm nay tao không đi.”

Tôi nói rõ là muốn đánh, đại khái khiến lão lưu manh nhớ lại nghề cũ, nó trấn tĩnh hơn nhiều, cặp mắt hình tam giác tròng lên, cười lạnh: “Chỉ sợ mày muốn chạy cũng không được.” Dứt lời liền phất tay ra hiệu, hơn 50 tên xung quanh đứng lên, tên dẫn đường lúc này lao tới tấn công Nhị gia trước, tôi bắt lấy tay hăn, cười lấy lòng: “Dám bắt kình với nhị gia.” Nói xong cầm chai rượu phơ bề gáo thẳng nhóc, lần này toàn trường xôn xao, bọn lưu manh như thủy triều ào tới vây công bọn tôi, tôi cẩn thận hầu hạ chiếm được thiện cảm của nhị gia, Võ Thánh thở dài. Một cước đập bay hai tên – lúc này, kế hoạch Trư Nhục Câu Kê đã thành công.

Tôi lại tiện tay xách hai chai rượu, phang hai thằng đang lao tới, lúc này nhị gia đã bắt được thanh đơn đao của một thằng lưu manh – cũng là thằng lưu manh cầm đao múa may hồi lâu nhưng thấy không thuận tay, lóng ngóng tới trước mặt Quan Vũ, liền bị tước mất Thanh Long Yển Nguyệt đao trong tay – kỳ thật là một cái ống tuýp đầu gấp thêm phóng.

Tôi vội la lớn: “Nhị gia, cẩn thận tai nạn chết người.”

Nhị gia trái đập phải quét, vô cùng hoa mỹ, tôi hoa tay múa chân xem, sau đó liền bị trúng một cước vào eo, tôi chẳng cần quay đầu lại, một cái bình bay tới, tôi nghiêng đầu né, lập tức nghe tiếng kêu thảm từ sau vang lên.

Tôi lại ăn một trọng quyền vào vai trái, tôi ý thức được mình lại gặp phải một sai lầm không thể vãn hồi: 50 đánh 2, theo lý thuyết là 25 đánh 1...

Mặc dù xem ra Nhị Gia dư sức đối phó, nhưng bạn không thể nói với 25 người xông về phía mình: “Có giỏi tìm người khác đừng tìm tao.” Trên thực tế là: Vốn Quan Vũ đối phó 25 người nhưng lại thấy vị này xài đại đao xuất quỷ nhập thần nên cả đám đều xông tới oánh tôi...

Ngàn tính vạn tính không tính được cái này! Nhân tính a! Xã hội đen cũng bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh.

... Gạch của tôi còn ở ngoài cửa, chai rượu đập ra nhiều cạnh sắc dễ làm thương bản thân, hơn nữa khả năng dùng nhiều lần quá kém, trong tay còn lại đúng hai cái chai, nếu muốn lấy thêm thì không có, mấy chai rượu cách vài chục bước bị bọn lưu manh gom đi hết rồi, ngay cả cái chén nhựa cũng không lưu lại cho tôi một chiếc.

Bọn chúng đạn được sung túc, hơn nữa lúc này cũng đã cho tôi Thanh Đảo rồi, tôi vừa tránh thoát mấy phát công kích tầm xa, lại có 10 người đồng loạt lao lên cận chiến – cũng có thể nói là mười mấy người bắt đầu đánh tôi.

Trời thấy liên thương, từ lúc tôi làm thần tiên dự bị tới nay đã rất lâu rồi không có bị đánh như vậy rồi, trong cái rủi có cái may là: Tôi đã từng luyện được tố chất quân sự cứng cựa. Tôi hét lên: “Suya!”, sau đó ôm đầu nằm xuống, muốn đánh sao thì đánh đi! Hiện tại tôi chỉ có thể chờ Nhị Gia tới cứu mạng.

Nhưng tôi nghĩ sai rồi. Tình huống hiện tại không phải đánh nhau trên đường phố, người ta đánh người một trận thì thôi, đây là đại bản doanh của xã hội đen, bọn nó chẳng có chút cố kỵ nào cả, xông lên muốn phết tôi, tôi mới ngồi xổm xuống đã ăn hai chai, tiếp đó là vài thứ bén nhọn đâm vào, may là không phải đao, đại khái là chân ghế hay gì gì đó. Không bao lâu sau tôi liền ăn không tiêu, mắt hoa lên, mơ hồ nghe tiếng Quan Vũ hét lên, xem ra chờ ông ấy giết qua tôi cũng xuyên việt rồi, trong lúc tôi cảm thấy

tuyệt vọng, ngực tôi rơi ra một thứ, mặt tôi đã dán sát đất, cho nên nhìn thấy liền, là một bao bánh bích quy.

Bánh bích quy! Lương tháng này của tôi, có thể dùng lực lượng của người khác, tôi sao lại quên chứ nhỉ! Tôi hai tay ôm đầu, con người lại cẩn thận phân biệt bánh quy, may là thứ tự chưa có loạn, tôi nhớ rõ lúc tôi tặng người thì tôi đã sắp xếp theo thứ tự, thứ nhất là Hạng Vũ, thứ hai là Kinh khờ, thứ ba là Triệu mặt trắng, thứ 4 là miếng của Hoa Vinh đã dùng, thứ năm là Phương Trăn Giang! Trước khi cậu ta đi Singapore tôi đã đưa một miếng cho anh ta.

Đúng là nó! Có bảo bối này tôi không luống cuống, tôi thu lại mấy cái bánh quy khác, chân thành đem miếng cuối cùng vào miệng nhai, sau đó quát lên một tiếng, bất chấp tất cả vùng đứng lên.

Các bạn tuyệt đối đoán không được chuyện gì phát sinh, tôi không thể không thừa nhận là tôi cũng chẳng đoán ra nổi: Tôi mới đứng lên đã bị đánh ngã...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Thiết Đầu Công

Vì lý do gì mà tôi bị đánh ngã, tôi xin giải thích thế này, miếng bánh quy này căn bản chưa phát huy tác dụng, tôi chưa biến thành Võ Tông, nếu biến rồi thì chịu vài đấm vài đá chẳng khác gì muối đốt inox?

Còn vì sao nó lại không có tác dụng, giải thích duy nhất là: Bởi vì miếng bánh bích quy chưa trôi xuống dạ dày, tôi còn đang nhai đã đứng lên, bị đánh là đáng đời.

Lúc tôi ngã xuống, tôi đã cảm giác được lực lượng rồi.

Trong nháy mắt, cảm giác nóng bỏng toàn thân xuất hiện, càng lúc càng phình to lên, tựa hồ như có người khác đang xô đẩy tôi, ngũ quan của tôi cũng có cảm giác khác thường, cảnh vật xung quanh trong phạm vi 10 bước nằm rõ trong lòng bàn tay, đây hẳn là nhãn quan sáu tai nghe tám hướng trong truyền thuyết rồi, chỉ trong chớp mắt cơ thể tôi đã được cải tạo thành Võ Tông - không biết Phương Trấn Giang có giật mình hay không?

Lúc này thân thể của tôi càng đang tiếp tục đổ xuống, tôi không chờ tiếp lập tức đứng lên, đột ngột phi lên không, sau đó như có một người đỡ tôi đứng dậy, dù vội vàng vẫn ung dung tránh một quyền, né qua một cái chân ghế phang tới, sau đó dùng một cái tát quất bay một thằng lưu manh xa hơn 3m, tôi phỏng chừng thằng nhóc này có xem kịch câm thì cũng có cảm giác như cả khán phòng đang vỗ tay.

Mọi người đang vây tôi chột ngẩn người.

Tôi không nhàn rồi, tôi biết thời gian không nhiều, chỉ có 10 phút thôi, phải đánh gục 25 người, tôi giang hai tay như diễn viên ba lê, từng tiếng bốp bốp vang lên, bọn vây xung quanh tôi từng thẳng bị tát bay ra, tay tôi cũng đau chết mẹ, cho dù là có võ công của Võ Tòng, nhưng thân thể vẫn là của tôi. Tôi vội thu tay xoa xoa ngực, bắt đầu dùng chân, vốn định đá vào chân nó nhưng lại hơi nhấc lên trên. Tôi chợt cảm giác như đá nát trứng, lúc thu chân còn cảm thấy ghê tởm, thuận thể quét chân tiếp, tôi liền hối hận, nên chờ bọn nó ôm mình rồi mình nhấc chân đá cao vào đầu nó, màn ảnh này vừa xuất hiện trong phim là tôi đã muốn ghen ghét chết đi được.

Chớp mắt tôi đánh gục bảy tám tên, hưng phấn như gà chọi nhảy loi choi, miệng la hét: “Đến đây, đến đây.”

Quan Vũ dùng chuôi đao đánh gục hai người, liếc mắt sang nhìn tôi, bất ngờ: “Tiểu Cường võ công cao nha.”

Tôi nhảy lên nói: “Cẩn thận sau lưng.”

Quan Vũ cũng chẳng thèm nhìn lại, dùng đại đao đập gục tên định đánh lén, cười nói: “Đúng là hơi không thành thật, lừa anh tới giúp chú đánh nhau.”

Tôi nghe cười he he, Quan Vũ nhắc: “Phía sau.”

Tôi sớm đã cảm giác thấy có thằng nhóc định đánh lén, nghe nói vậy tôi cũng chẳng lúng túng. Xoay người quét ngang sườn, thằng nhóc trong tay còn cầm một cái chai bị tôi đá vỡ, mảnh vỡ thủy tinh đâm vào bụng. Tôi nhảy nhót, tay lau mũi, vừa nhảy vừa la hét, sau ngẫm lại thì không đúng, mình rõ ràng dùng võ công của Võ Tòng, liên quan chó gì tới Lý Tiểu Long?

Thấy tôi phát uy, lập tức có người hô lên: “Lấy hàng ra.” Mấy tên chạy nhanh ra sau lấy vũ khí. Lấy hàng? Lấy hàng anh cũng không sợ, hình như

Võ Tòng xài song đao. Tôi giẫm nát một cái ghết dựa, cầm hai chân gỗ chờ bọn nó, mặc dù là xã hội đen, nhưng hàng của bọn chúng chỉ là gậy bóng chày cùng đao thô, tôi cũng phải cảm tạ chính phủ, không thể để hơi tý là có bắn nhau bùm bụp tại Trung Quốc. Tôi cầm hai thanh côn gỗ chỉ đông đánh tây vô cùng đẹp mắt, lập tức lại có mấy người bị loại khỏi vòng chiến. Tôi cảm giác chưa đủ đã, chợt nhớ tới Võ Tòng xuất thân từ Thiếu Lâm tự, khẳng định có luyện qua Thiết Đầu Công, vì vậy tay gạt ra hai đao bổ tới, tôi dùng đầu đập thẳng vào một chai rượu đang vung tới - điều này cho thấy tôi còn không ngu ngốc. “Bộp!” Chai rượu vỡ nát, thẳng nhóc cầm chai đập tôi ngay người sưng sốt. Tôi nhe răng cười, đánh phủ đầu.

Giết chóc! Giết chóc! Giết chóc! Thiếu Lâm tự thiết đầu công! Thiếu Lâm tự thiết đầu công! Không thể cho người của Lôi lão tứ bất cứ cơ hội nào.

Hảo hán Võ Tòng vĩ đại của Lương Sơn! Hãn kê thừa truyền thống quang vinh của Thiếu Lâm. Đạt Ma, Giác Viễn, Trương Tam Phong lúc này đang phụ thể vào hãn, Tiểu Cường đại biểu cho lịch sử cùng truyền thống của võ thuật Trung Hoa, lúc này không phải tôi một mình chiến đấu, tôi không phải một người.

Đánh gục thẳng nhóc xong, tôi phát hiện cả bọn đều đình chỉ chiến đấu, kể cả Quan Vũ, cả đám đứng ngơ ngác nhìn tôi, tôi ngửa mặt lên trời cười dài: “Ha ha ha... ái ôi!”

Lúc này tôi mới phát hiện ra chai rượu nát, đầu cũng nát mẹ rồi...

Mẹ nó, bây giờ tôi mới bi ai nhớ ra: Võ công là của Võ Tòng, nhưng đầu là đầu của mình.

Tôi bĩu môi, thiếu chút nữa khóc thét, bất quá vẫn còn chịu được, Thiết Đầu Công đựng chai, đầu tôi nát thì cái chai cũng nát, chỉ có điều chảy một chút máu thôi.

Trong lòng tôi tràn đầy lửa giận không có chỗ phát tiết, gia tăng tốc độ thu hoạch bộ hạ của Lô lão tứ, thử tưởng tượng coi, dưới sự nỗ lực của Võ Tông cùng Quan Vũ, hơn 50 tên tay chân nhanh chóng bị đánh gục, tôi cũng không cố dùng Thiết đầu công - dù sao Võ Tông cũng trâu bò hơn tôi nhiều.

Cuối cùng không chờ tôi nói gì, Quan Vũ đi trước một bước dẫm lên ngực tên trùm sò nói: “Nói, vậy 500 vạn có phải trả hay không?”

Tên trùm sò: “... Đừng.”

Tôi nhảy cao tới ba trượng - xem ra khinh công của Võ Tông cũng rất cao, hô lớn: “Nhị gia, ngài lắm rồi, là hãn nợ chúng ta.”

Có khả năng nhị gia đang đỏ mặt, đương nhiên, cảm xúc này không thể biểu hiện ra trên mặt, chỉ có điều tôi thấy ngài nhăn nhó, có trách thì trách điển cố, tôi chỉ biết đơn đao phó hội, còn không hiểu tình hình lúc đó, tình huống lúc đó là: Nhị gia trấn thủ Kinh Châu, Tôn Quyền đã nói để cho Lưu Bị tạm thời mượn Kinh Châu, kết quả bị Nhị Gia vừa lừa vừa đoạt lại thêm vừa nhờ vả cướp lấy, trong chuyện này Nhị Gia trung với Lưu Bị không có gì đáng trách, nhưng cũng chịu thiệt, cho nên tôn chỉ của nhị gia luôn là “thiếu nợ trả tiền”, bằng phong cách hành sự của ngài, đương nhiên chỉ cho ngài đoạt của người khác, trong tiềm thức Nhị Gia vẫn nghĩ lần này chúng tôi tới là quýt nợ.

Nhị gia ngượng ngùng thối lui qua một bên, lúc này tới lượt tôi dẫm lên ngực tên lưu manh: “Nói, Có trả tiền không?”

“ Em.... Em gọi điện thoại.”

“Cho mày nửa tiếng.” Trong vòng nửa tiếng Lô Lão Tứ còn không triệu tập được đội ngũ quy mô lớn hơn thế này, dù sao tôi cũng đi thu nợ thay người khác, không thể làm mình bị cuốn vào, vì an toàn tôi lại sử dụng đọc

tâm thuật đối với lão lưu manh trùm sò, thẳng chó đó tâm loạn như ma, không nghĩ ra chủ ý gì xấu xa, tôi mới cho nó gọi điện thoại.

Lão lưu manh nói qua tình hình nơi này, hẳn cũng không nói bọn họ có hơn 50 người. Hai người đánh ngã tất cả, bất quá bằng sự khôn ngoan của Lôi Lão Tứ thì từ giọng điệu của lão lưu manh có thể nghe ra một ít tin tức, điện thoại gọi chưa được 20 phút, Lôi Lão Tứ đã phái một người cầm theo một tờ chi phiếu tới, không nói một lời. Tôi cũng hiểu, tôi cùng Lôi Lão Tứ đã kết thù, kể cả lão Hách, vì gây ra chuyện lớn vậy, cũng không biết là phúc hay họa với lão.

Sự tình tới mức này, cả hai nhà không cần nói gì, là gió hay là mưa phải chờ sau này mới biết.

Lúc đi ra, Quan Vũ nhét Thanh Long Yển Nguyệt đao vào tay tượng đất, hơi lo lắng đi sát theo tôi nói: “Chú nói thử xem bọn họ mà biết anh làm thế này, sẽ không ngược đãi bài vị của anh chứ?”

Tôi: “....”

Ra khỏi quán, tôi chính thức cúi cung vái Quan Vũ, lo lắng nói: “Nhị gia...”

“Gọi nhị ca đi, Dực Đức cùng Tử Long đều gọi như vậy.”

Tôi vừa nghe được Nhị Gia hình như không có ý trách tội, lập tức hoạt bát, vội nhả nói: “Nhị ca, thật sự xin lỗi, tiệc rượu tẩy trần lại thành đơn đao phó hội.”

Quan Vũ nhân hậu xua tay: “Chú cũng là người chịu nhờ vả.”

Chúng tôi lên xe, đi ngang qua một quán ăn bên phố, tôi hỏi: “Nhị ca còn chưa ăn cơm nhỉ, hôm nay cũng muộn rồi, trước tiên chúng ta ăn gì đó một chút, lát em đưa anh đi tới trường.”

Nhị Gia ngồi xuống ăn mấy xiên thịt dê nướng, bỗng dốc chén thở dài, tôi hỏi: “Nhị ca có tâm sự sao?”

Quan Vũ im lặng hồi lâu, nói: “Không biết đại ca cùng tam đệ thân ở nơi nào?”

Tôi cẩn thận hỏi: “Đại gia cùng Tam gia... có thể tới sao?”

Quan Vũ ảm đạm lắc đầu: “Phán quan phá lệ nói cho anh biết, đại ca đều thai ở Bắc triều, mà tam đệ tới một nơi gọi Tỳ Triêu.”

Tôi tiếc nuối nhún vai, thật sự hết cách. Hai người này nếu ở hiện đại tôi còn có thể xem tình huống tìm cách chơi đùa Hà Thiên Đẩu lấy thuốc, nhưng thế này quá khả năng của tôi. Nghĩ tiếp tôi lại kinh hoàng, Quan Vũ tới rồi, lão gia tử này đời trước tâm khí cao ngạo, trong tam quốc cơ hồ khắp nơi là địch, Hà Thiên Đẩu có thể nhân cơ hội này, tìm tới Hoa Hùng, Nhan Lương, Hề Văn, ..., có khi còn xúi dục ngũ quan lục tướng, tùy tiện tìm mấy vị tới cũng là một trận ác đấu.

Tôi rót cho Quan Vũ một chén. Chú ý quan sát sắc mặt ngài nói: “Nhị ca, em nói vô tâm nhưng anh đừng giận.”

Quan Vũ nhìn tôi.

Em nói: “Đại gia cùng tam gia đều đều thai tới đời Đường, anh cần gì một mình tới đây chịu tội một năm, lẻ loi hiu quạnh.”

Quan Vũ không giận, chậm rãi gật đầu, xem ra rất đồng ý với ý kiến của tôi. Chờ tôi nói xong, ngài mới cười nhạt: “Có thể nhớ thêm về họ một năm cũng tốt.”

Mắt tôi ngấn lệ, cơ hồ sắp khóc, thứ gì gọi là nghĩa khí? Vì bằng hữu mà không tiếc mạng là tiểu nghĩa, trong tuyệt cảnh bảo vệ hai vị mỹ nữ như hoa như ngọc là trung nghĩa, cách xa thiên sơn vạn thủy, thậm chí biết vĩnh

viễn không gặp lại vẫn si tâm không thay đổi, đây mới là cao nghĩa. Đào viên ba người giao tình thật sự không gì so sánh nổi, mọi người biết hậu nhân đánh giá Lưu Bị thường ra vẻ trung thiện, kỳ thực ra cực kỳ gian xảo, nhưng tình cảm hân đối với hai vị huynh đệ, nhị gia bị Đông Ngô lừa giết thì Lưu Bị không tiếc tất cả, phát động toàn lực báo thù là một ví dụ. Ngoài ra, hẳn vì thu mua Triệu Vân mà ném A Đẩu xuống đất ở Trường Bản, có thể thấy được hẳn là người chả ra gì.

Nghĩ tới Triệu Vân, tôi lại hỏi: “Nhị ca, anh xem em thật sự không giống Triệu Tử Long sao?”

Quan Vũ liếc nhìn tôi rồi lắc đầu quây quây: “Không giống.”

“Hai người bọn em thì ai đẹp trai hơn ?” Tôi mặt dày hỏi tiếp, từ nhỏ tôi chưa bội phục ai, chỉ phục mỗi Triệu Vân, thứ nhất kính hân thần thương cái thế, thứ hai hâm mộ hẳn đẹp trai, một nam nhân có hai điểm này, còn có thể lấy tật gì ra để chê ?

Quan Vũ nhìn tôi, nói: “Chú trắng hơn nó một tí chút.”

Tôi giật mình: “Sao ạ! Triệu Vân không đẹp trai sao?” Da tôi không tính là đen, nhưng cũng tuyệt đối không trắng, không phù hợp với hình tượng “Triệu Vân” mặt như ngọc trong suy nghĩ của tôi.

Quan Vũ: “Tử Long nhìn mặt tuấn mỹ không sai, nhưng chỉ trắng hơn tam đệ tí tí tí xiu thôi, ha ha.”

Mẹ kiếp, Quan Vân Trường nói ra sự thật: Triệu Vân nguyên lai là tướng quân mặt đen. Bất quá tôi đoán bừa rằng rất có thể là do phơi nắng, Hoa Mộc Lan đánh trận 12 năm giống như người Châu Á hỗn huyết, Triệu Vân cũng có thể thế.

Tôi tò mò hỏi tiếp: “Nhị ca nói vậy thì em còn đẹp trai hơn Tử Long một chút?”

Quan Vũ nhìn tôi rồi ung dung nói: “Tướng mạo anh không bình luận, bất quá ít nhất Tử Long đánh giặc xong dù trên người có máu thì cũng là máu của người khác.”

Tôi đang buồn bực thì Nhị ca lại nói câu này, cảm giác trên đầu lạnh lạnh nhóp nhóp - là do vừa rồi luyện Thiết đầu công.

Tôi lau máu, lúng túng: “Uống rượu, uống rượu.”

Lúc này tôi bắt đầu cảm giác được, ngoại trừ đỉnh đầu, tay chân giờ cũng như sắp gãy, xem ra nguyên lý lực học “tác dụng tương hỗ của lực ” là chân lí, không chọc tay vào chảo cát nóng vài năm mà đi vả miệng kẻ khác cũng là không sáng suốt, có kinh nghiệm đau đớn này sau đó tôi sẽ thận trọng chọn mục tiêu, tốt nhất là sử dụng binh khí. Lâm Xung là một đối tượng tốt, còn ai có công phu quyền cước cao phải kính nhi viễn chi, đáng tiếc trong lịch sử chỉ trừ Tương Như hình như không có vị nào thích dùng bản chuyên - gạch, không thể tiến hành diễn xuất có bản sắc.

Uống một chai bia, ăn mười mấy xiên thịt dê nướng, tôi cầm lấy tờ báo nát trên bàn, không hiểu do ai vứt lại, đọc lướt qua mấy tên lừa đảo ở mục tìm bạn trăm năm, tin đầu khá là thú vị, một nông dân ở Hà Nam tự xưng là mình có thể nhớ tới chuyện kiếp trước. Theo lời ông ấy, đời trước ông là một võ tướng thời Tam Quốc, tên là Chu Thương, từng dẫn ngựa mang đao cho Quan Vũ hơn mười năm...

Từng dẫn ngựa mang đao cho Quan Vũ mười năm? Tôi cười: “Chuyện này thú vị nha, he he.” Loại chuyện này trong quá khứ cũng nghe nói vài lần. Đương sự nói bài bản hẳn hoi, cả đời trước họ gì tên gì quê ở đâu đều nói rành mạch, cuối cùng rất nhiều kẻ lừa đảo vì phô trương nên tỉ lệ bệnh thần kinh rất cao, tất cả đều không xong. Mặc dù bên người tôi không ít ví dụ, nhưng tôi hiểu, nếu không làm có thuốc của Hà Thiên Đẩu trợ giúp, loại chuyện này ít có khả năng xảy ra.

Quan Vũ hỏi: “Chuyện gì?”

Tôi đặt báo chí trước mặt ông ấy: “Có người nói đã phục vụ cho anh vài chục năm.”

Quan Vũ cầm lấy tờ báo, chăm chú đọc cùng xem tấm ảnh chụp mơ hồ trên báo, lập tức buông báo nói: “Chu Thương hả.”

Tôi nói: “Đúng vậy, ông ấy nói mình là Chu Thương, thú vị, nói gì hay không nói, lại nói mình là tên dốt ngựa. Anh xem em, Triệu Vân...”

Quan Vũ thản nhiên nói: “Đừng nói Chu Thương thế, anh với nó là huynh đệ.” Nhị gia lại làm một xiên thịt, hỏi: “Người ở đâu?”

“Hà Nam, địa chỉ cụ thể chưa nói.”

Quan Vũ gật đầu, xé trang giấy lau miệng, tôi hỏi: “Nhị ca ăn no rồi sao?”

“À, ăn no rồi.”

“Vậy ta đi thôi.” Tôi thanh toán tiền, cầm chìa khóa đi ra xe ở bên cạnh đường. Quan Vũ không lên xe, mỉm cười chấp tay với tôi: “Tiểu Cường, chúng ta tạm biệt ở đây.”

“Cái ... cái gì?”

Quan Vũ: “Anh phải đi.”

Tôi thấy Nhị ca không có ý nói đùa, vội la lên : “Nhị ca, không, nhị gia, tôi dù đắc tội với ngài thì ngài cũng đừng so đo với tôi.”

Quan Vũ cười khoát tay: “Không phải...”

Tôi vừa thấy nửa tờ báo trong tay ông ấy, lắp bắp hỏi: “Ngài... muốn đi Hà Nam?”

Quan Vũ gật đầu.

“Nói vậy... người nọ thực sự là Chu Thương?”

Quan Vũ giơ báo lên trước mặt, vuốt ve tấm ảnh chụp mơ hồ, lầm bầm: “Chắc là nó, không thể tưởng tượng được nó còn nhớ anh, đời trước chiến tranh xem nhẹ lão hữu bên cạnh mình, hiện tại anh có rất nhiều thời gian hàn huyên với nó.”

Tôi không nghĩ được gì, mãi sau mới nói: “Nhị ca, đi tới Hà Nam ngàn dặm xa xôi, ngay cả Xích Thổ cũng không còn, đi sao được?”

Quan Vũ: “Anh có thể hỏi.”

“...Ngài tính đi đâu? Đừng nói là một năm, hơn nữa ngài làm sao tìm được Chu Thương? Thế này đi, ngài cho tôi hai ngày, chờ tôi giải quyết xong việc rồi mang ngài đi, ta đi máy bay.”

Quan Vũ vuốt mái tóc hoa râu: “Máy bay?”

“Uhm, chỉ là vài giờ... ah, là canh giờ mà thôi.”

Quan Vũ mắt sáng lên: “Thật sự thế? Chú hiện tại có rảnh không?”

Tôi xua tay: “Hiện tại ngài đừng nghĩ tới, cho dù tôi có rảnh rồi ngài cũng không có chứng minh thư - chứng minh thư hiệu không? Tương đương với yêu bài xuất nhập quan!” Tôi thật không biết giải thích với ông ấy thế nào.

Quan Vũ nghĩ nói: “Có cách khác không?”

Tôi nói: “VẬY đành ngồi xe lửa, nhưng như thế thì chậm, đại khái một hai ngày.”

Quan Vũ đặt tay lên vai tôi: “VẬY Tiểu Cường, chú giúp anh, anh đi xe lửa.”

Tôi phát điên lên: “Anh nghĩ thế nào vậy, muốn đi là đi, bằng anh bây giờ đi làm sao? Anh biết vào ra ga không, anh biết nhận ra trạm không, hai ngày cũng không chờ được sao?”

Quan Vũ kiên quyết nói: “Hoặc chú giúp anh, hoặc anh tự đi.” Nói xong giữ lại một người qua đường hỏi: “Làm phiền chú, tôi muốn đi Hà Nam thì đi lối nào?” Người nọ lườm ông ấy một cái rồi đi.

Tôi nhảy dựng lên nói: “Lão già này sao lại khó chơi thế nhỉ?”

Quan Vũ cười ha hả: “Lão phu cả đời khó chơi thế đấy, đâu chỉ có hôm nay?”

Tôi dựng một ngón tay: “1 ngày, anh chờ em 1 ngày được không?”

Quan Vũ giữ lại một người qua đường: “Làm phiền...”

Tôi thở dài, lên xe trước, mở cửa bên ghế phụ, Quan Vũ cười cười, bước lên xe hỏi: “Đi đâu?”

Tôi sầm mặt nói: “Nhà ga.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Nhị Béo

Dọc đường đi tôi buồn bực không nói gì, dám khó chịu cả với Quan nhị ca, chắc tôi là người đầu tiên, cũng bởi vì tôi bất mãn với lão già này, về phương diện khác thì tôi lại đang lợi dụng khoảng thời gian này nghĩ biện pháp. Để khách hàng ngay ngày đầu tiên tới, chưa biết đầu cua tai nheo gì đã đi tới Hà Nam xa xôi là không hay, lúc đầu tôi hi vọng khi đến ga thì hết vé, nhưng đây là chuyện không thực tế, tôi biết Hà Nam là trạm trung chuyển lớn nhất nước, mỗi ngày 24/24 xe cộ tàu bè ra vào liên tục không dứt. Tôi lại nghĩ tới phương án hay là chỉ mua vé tới trạm tiếp theo, nhân viên soát vé kiểm tra thấy không có vé sẽ đuổi xuống, tôi sẽ chờ ở trạm thứ hai để đón, nhưng mà khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn rất lớn, quan nhị gia là loại người gì, đuổi lão xuống là lão xuống sao?

Quan Vũ thấy tôi lăm lè không nói gì, cười nói: “Anh biết chú trong lòng đang mắng anh, nói lão già này thật chẳng trượng nghĩa tí nào, cố ý gây khó khăn cho chú.”

Tôi sầm mặt: “Em đâu dám, nhưng mà nói đi thì nói lại, ngại vì sao không thể chờ thêm một ngày?”

Ai ngờ Quan Nhị Gia thở dài: “Chú hỏi thì anh cũng nói, anh lẻ loi hừ quanh quanh năm, kỳ thật một người còn sống là vì những người xung quanh, chú nghĩ thử mà xem, nếu đặt chú ở một nơi cấm y ngọc thực, nhưng bên người chẳng có đến một người thân, cũng không có một người bạn, chú nguyện ý sao?”

Tôi vuốt cằm nghĩ ngợi, không thể không thừa nhận Nhị gia rất có tiềm chất của một triết gia, nhưng vấn đề là lão nông dân Hà Nam kia tám phần không điên thì cũng ngốc, đến đó thì sao có thể giải quyết vấn đề?

Quan Vũ lại nói tiếp: “Kỳ thật vấn đề chủ yếu nhất là anh nợ Chu Thương.”

Tôi “à” lên một tiếng, chẳng lẽ Quan Vũ cùng Chu Thương từng có tranh cãi giữa chủ và thợ? Đúng đúng, he he, tôi đi tới khách sạn thì phục vụ đón tiếp tôi tôi còn phải boa, Chu Thương dắt ngựa cả đời cho lão Quan, thế thì phải thiếu bao nhiêu tiền nhỉ?

Quan Vũ : “Anh nói rồi. Đời trước anh chỉ chăm chăm đánh đấm, xem nhẹ ông bạn già bên cạnh mình, một mực lẻo đẹo đi theo anh xuất sinh nhập tử vài chục năm, anh lại chưa từng để ý nói chuyện với nó vài câu, anh trong lòng vẫn coi nó là huynh đệ, nhưng mãi tới lúc chết cũng chưa có cơ hội nói với nó. Người bên ngoài nhắc tới Chu Thương, đều nói là nô tài của anh, nhưng anh không nghĩ vậy, dù vậy mà nó vẫn nhớ anh, đây là ân đức.”

Tôi cũng thở dài, tôi hiện tại lại thay đổi chủ ý. Tôi biết giờ nếu không đưa lão già này tới trước mặt Chu Thương thì chắc chắn lão sẽ không để yên.

Bọn tôi tới nhà ga, hỏi quầy vé mới biết chuyến gần nhất đến Hà Nam là 12h đêm, hơn nữa còn không có chỗ ngồi, tôi cầm thẻ ra cây ATM rút 1 vạn đồng rồi quay về xe đưa tiền cho Nhị gia. Giải thích qua loa về tiền tệ cho Nhị Gia, sau đó tôi ghi số điện thoại của tôi cho ông ấy, dặn dò: “Nếu như anh tới Hà Nam thuận lợi, trước tiên học cách dùng điện thoại, có gì gọi lại cho em một tiếng. À còn nữa, Hà Nam có rất nhiều chỗ làm chứng minh thư, anh làm một cái chứng minh thư trước...”

Quan Vũ cười nói: “Được rồi, anh mặc dù không phải là Gia Cát quân sư, nhưng không ngổ.”

Tôi đánh giá lại nhị gia một lần nữa, dường như có gì đó không đúng, nhưng cuối cùng chỉ là lo lắng suông, dậm chân nói: “Em đi với anh đi.” Nói xong xuống xe lạch bạch đi mua vé, Quan Vũ lại giữ tôi lại: “Đừng làm loạn, chú làm vậy nhị ca sẽ giận đó.”

“Vậy nhớ gọi điện cho em. Còn nữa, tiền ở chỗ bọn em là thứ tốt...”

Quan Vũ ngắt lời: “Tiền ở chỗ bọn anh cũng là thứ tốt.”

“...Cho nên mấy chuyện linh tinh vớ vẩn anh đừng có quá trọng nghĩa khinh tài. À mà còn nữa, anh đi ra trạm xe mà có nữ nhân lôi kéo thì đừng có mà đi theo, không miễn phí đâu.”

Quan Vũ: “...”

Đứng thêm một lúc nữa, tôi nhìn đồng hồ rồi nói: “Đi thôi, em đưa anh vào ga.”

Thành phố của tôi nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, người người đi lại như nước. Lúc này mặc dù là nửa đêm nhưng vẫn đầy người ở ga, tôi dẫn nhị gia tới phòng chờ, ông ấy sẽ ngồi toa thứ ba gần đầu xe lửa, chúng tôi tới ngồi ở ghế số mấy trăm gần phía trước đợi, nhìn xung quanh có đủ loại người mang theo bao lớn bao nhỏ, đồ ăn thức uống có cả, hai người bọn tôi lại chả cầm gì, tôi kêu nhị gia ở yên chờ tôi. Tôi chạy nhanh ra ngoài mua một đồng đồ ăn, rồi mua thêm cả mớ đồ ăn vặt, đến lúc tôi quay về người ta đã bắt đầu soát vé. Đoàn người đã đi xa rồi, tôi cầm vé dắt Quan vũ tới chỗ soát vé, chờ cắt phiếu rồi tôi nhét vé vào tay ông ấy cùng đồng đồ ăn. Quan Vũ ôm theo một bao đồ lặt vặt vẩy tay chào tôi: “Được rồi, chú đi đi.” Nói xong là ra sân ga.

Tôi gọi lại: “Nhị ca, anh không thể đi như vậy.”

Quan Vũ cười ha ha: “Tiền quân thiên lý chung tu nhất biệt, hiền đệ đưa ta tới đây thôi.”

Tôi gọi: “Anh ngồi sai tàu rồi...” tàu đi Hà Nam ở đường ray số hai, Quan Vũ đang đi theo thang đến đường ray số 1.

Tôi đợi đến khi thấy ông ấy lên tàu mới đi, Quan Vũ đứng bên cửa sổ nhìn ra, ngoắc tay với tôi, tôi hét lớn: “Lát nữa anh nhớ kéo cái giường nằm trên tàu xuống...”

Cứ như thế, tôi tổng biệt Quan nhị gia, may mắn có tôi đi theo, nếu không lão già đã phi thẳng xuống Quảng Châu.

Ra khỏi ga, lòng tôi cảm thấy không thoải mái, mặc dù ở chung với nhị gia không lâu, nhưng lão già hậu đức cao nghĩa đích xác khiến người khác phục, đáng tiếc nhị gia chỉ ở chỗ tôi vài giờ, giúp tôi đánh một trận, tôi cũng chưa mời được bữa cơm cho ra hồn, chỉ ăn mấy xiên thịt dê rồi đi. Điều này khiến tôi chua xót, nếu không phải vì tối nay có chuyên, tôi nhất định sẽ đưa ông ấy tới Hà Nam, bởi vì tối nay tôi mà đi, Lôi Lão Tứ không tìm thấy tôi không chừng sẽ gây ra những phiền toái khác.

Tôi trở về hiệu cầm đồ thì mọi người đã đi ngủ cả, bước vào phòng ngủ tôi thấy Hạng Vũ ngồi trên giường đọc sách, anh ấy thấy bộ dáng sứt đầu mẻ trán của tôi, phì cười, vui sướng nói: “Lại đi đánh nhau với người ta hả?” Hạng Vũ chọc làm tôi tức điên lên, bạn nói xem anh ấy là người thế nào vậy hả? Tôi thiếu chút nữa lôi miếng miếng bánh quy của anh ấy ra ăn rồi tấn lại anh ấy một trận. Ngẫm lại tôi không dám, hôm nay tôi đã chịu nhiều thiệt thòi rồi, kỳ thật mặc dù tôi không ăn miếng bánh của Phương Trấn Giang thì cũng chỉ chịu một trận đòn, nhị gia khẳng định sẽ cứu tôi, nhưng tôi biến thành Võ Tòng đường như lại xấu hơn, hiện tại đầu thì sứt, tay thì sưng, chẳng bằng ôm đầu cho người ta đánh. Cho nên sau này bánh quy phải sử dụng cẩn thận, Hạng Vũ khổ người cao lớn, lực cử ngàn cân không sao, tôi mà cử một cái không chừng gãy xương. Tôi băng bó qua một

lát rồi đánh một giấc ngon lành tới tận lúc mặt trời lên cao bằng con sào mới lồm cồm ngồi dậy, cảm giác toàn thân như bị đao bổ, bấp đui, mạng sườn bỏng rát, tôi nhớ tới chuyện ngày hôm qua, hình như ngoại trừ môn thiết đấu công ra tôi còn luyện đá cao, ngày hôm qua là mới chỉ phá cơ, hôm nay là đau ngoài da, xem ra là bị thương nhiều chỗ.

Tôi nghĩ lại chuyện hôm qua liền rút ra một vấn đề: Một con Audi lắp động cơ của Ferrari có chạy được hay không? Đáp án là có thể! Nhưng chạy tầm mười phút thì xe hỏng.

Tôi khập khiễng như một tượng gỗ mất sạch răng, người tê liệt dựa trên ghế không muốn động dậy.

Đại khái tới khoảng tầm 10h30, có một người đẩy cửa tiến vào gặp tôi: Xinh, mặt tròn vành vạnh, da rất trắng, là một người trung niên mập mạp, vóc người cũng không thấp, đại khái cao khoảng gần 1m9.

Tôi cố ngồi thẳng dậy, làm bộ hỏi: “Tôi có thể giúp gì cho ngài?” Tôi hiện tại vẫn là quản lý của hiệu cầm đồ, tranh thủ làm phát trước khi đi.

Tên mập ú đóng cửa lại, khách khí: “Cậu là Tiểu Cường hả?”

“Đúng..tôi đây.” Tôi nhìn tên mập, thấy quen quen, lại nhìn thêm vài lần, khẳng định là đã từng gặp qua, nhưng không nhớ nổi gặp ở đâu.

Tên mập cũng hiện ra vẻ mặt như vậy, ngón tay chỉ chỉ vào tôi, gãi gãi đầu, đúng là cũng nhớ không nổi là ai.

Tôi đứng lên giơ tay ra, hơi khó xử: “Hình như chúng ta đã từng gặp mặt?”

Mập mạp bắt tay tôi, do dự nói: “Tôi cũng cảm giác như thế.”

Tôi gật đầu, cuối cùng hỏi: “Khi còn bé nhà anh ở đâu?”

Mập mập: “Đồng môn đường cái...”

“Tôi cũng thế!” Tôi nhìn tên mập cao lớn như bức tường, bỗng vỗ đùi cái đét: “Nhị béo! Mà là Nhị béo hả?”

Cơ hồ cùng một lúc khi tôi bật thốt lên tên hã, Nhị béo cũng kinh ngạc hô lên: “Tiểu Cường.”

Chúng tôi cười ha hả, nắm tay nhau, tôi nhìn cái bụng phưỡn ra của nó, mắng: “Thằng ôn này, mà chuyển nhà đi rồi không gặp nữa, cũng không tới tìm bọn tao chơi.”

Nhị béo cười cười, hơi mất tự nhiên: “Năm tao chuyển đi thì cũng sắp thi đại học, tao cũng không rảnh, lúc quay lại tìm thì bọn mà cũng chuyển đi hết.”

Tôi rút thuốc ra mời nó: “Khi còn bé hai thằng luôn chơi xỏ nhau.”

Nhị béo nhận thuốc, cười nói: “Thì thế đó.”

Hai đứa ngồi trên sô pha, nhìn nhau, bỗng thấy không tìm được chủ đề để nói, chỉ ngồi cười khúc khích.

Đây là Nhị béo mà tôi thường nhắc tới, lớn hơn tôi 3 tuổi, hai đứa từ nhỏ đã trêu chọc nhau, lớn lên cũng thế, coi như là bạn nối khố từ bé. Giờ hai thằng gặp lại, chuyện lúc bé hiện ra trước mắt, chuyện không vui cũng hóa thành mây khói, chỉ cảm thấy thân thiết. Đúng là không tìm ra chủ đề câu chuyện để nói, tôi nhìn nó, nó nhìn tôi, vừa buồn cười lại vừa khó xử.

Cuối cùng Nhị béo phá tan bầu không khí yên tĩnh: “Tao còn tưởng là Tiểu Cường nào, hóa ra là mà.”

Tôi cũng hỏi: “À, đúng, mà tìm tao làm gì?” Mọi người đều biết, hiệu cầm đồ không phải căng tin, người bình thường sẽ không tới chỗ này.

Nhị béo nghe tôi hỏi, mặt biến sắc: “Tao đến tìm mày là do có người khác nhờ.”

“Ai vậy?” Tôi hồn nhiên hỏi.

Nhị béo không trả lời tôi luôn, một lúc sau mới hỏi: “Quan Vũ đâu?”

Tôi chưa kịp phản ứng lại, hỏi ngược lại: “Mày nói cái gì cơ?”

“Tao hỏi mày Quan Vũ đâu, chẳng phải hôm qua nó tới sao?”

Tôi bỗng dưng muốn cắn lưỡi tự sát, lắp bắp hỏi: “Sao mày biết?”

Nhị béo bỗng ngượng ngùng nói: “Tao... là Lữ Bố.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Tìm Ngựa

Nhị béo là Lữ Bố? Tôi cùng với Lữ Bố chơi xỏ nhau mà lớn lên? Tôi có nên nói theo một cách khác: Lữ Bố là loại người đức hạnh này?

Không có chút chém gió nào khi tôi nói rằng mặc dù khi còn bé tôi đánh không lại hắn, nhưng khi lên cấp 2 tôi đập nó suốt, Nhị béo hồi học trong trường thật ra cũng coi như là một học sinh ngoan, hắn vô tâm với giang hồ thì tôi đạt tới thời kỳ đỉnh phong, hơn nữa tía nó quản nó rất nghiêm, chỉ cần biết nó ở bên ngoài đánh nhau thì về sẽ lấy dây lưng quật nó - các bạn nói liệu tía nó có phải là Đồng Trác không?

Mặc dù biết đây là sự thật, tôi cũng không nhịn được mở mồm ra nói móc nó: “Bộ dạng mày thế này cũng giống Lữ Bố sao?” Tôi nhéo nhéo cái bụng mỡ của nó: “Lữ Bố mà thế này à...?”

Nhị béo hóp bụng lại, cúi đầu nói: “Đời trước tao không phải thế.”

Tôi thuận miệng nói: “Mày nếu là Lữ Bố thì tao là...” Nhưng nghĩ mãi cũng không nói nên lời, trong Tam Quốc Lữ Bố hoàn toàn xứng danh nhân tài kiệt xuất, nói tới ai cũng phí công, tặc ngữ nói nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố. Tôi không thể nói tôi là Xích Thố chứ?

Tôi nhìn nó, lại hỏi: “Hà Thiên Đẩu kêu mày tới à?”

“Mày biết cả à?”

“Cà dốt. Mày tìm Quan nhị ca làm gì?”

Nhị béo nhún vai: “Mày nói có chuyện gì? Dù sao cũng là công chuyện, nó đâu rồi?”

Tôi nói: “Hôm qua đến một lúc rồi đi rồi, đi nơi khác.”

Nhị béo: “Thật à?”

“VẬY MÀY CHO RẰNG QUAN NHỊ GIA SỢ MÀY SAO, LÃO ẤY MÀ Ở ĐÂY ĐÃ SỚM LAO RA RỒI.” Tôi bực tức: “Hơn nữa mày mặc dù đã đánh nhau với Nhị gia, nhưng dường như cũng chẳng có bao nhiêu cừ oán nhỉ? Mày muốn tìm thì tìm Tào Tháo ấy, tìm Lưu Bị cũng được, mày tìm Nhị gia chẳng phải là hỏi một đằng trả lời một nẻo?”

Nhị béo nói: “Mày cứ nói cho tao bao giờ nó về là được, được không?”

Tôi trừng mắt: “Tao nói rồi mà đéo nghe, mày thích tìm phiền phức nhỉ?”

Nhị béo cười he he: “Đừng dọa tao. Hiện tại tao chấp mày một tay mày cũng vãi đái ra quần.”

...Cũng đúng, cho dù nó không phải Lữ Bố, chỉ bằng khổ người này thì tôi cũng chẳng đánh lại nó, thằng chó này mấy năm không gặp càng lúc càng béo khỏe.

Tôi ngửa người ra sô pha, bộ dáng như lợn chết không sợ nước sôi nói: “Dù sao Quan nhị gia cũng chẳng có ở đây, tao cũng không liên lạc được, mày thích làm gì thì làm đi.”

Nhị béo kinh ngạc: “Nhiều năm qua không gặp, thằng nhãi này vẫn như ngày xưa?” Nó cầm điện thoại: “Tao gọi cho lão bản một cuộc, hỏi chút xem lão có ý kiến gì.”

Một chốc lát điện thoại thông, Nhị béo nói vài câu bông đùa điện thoại cho tôi: “Lão muốn nói với mày.”

Tôi nhận điện thoại, ề hèm: “Uy, lão Hà à?”

Hà Thiên Đâu: “Quan Vũ đâu?”

Tôi nói: “Chẳng phải là lão biết bấm độn sao, xem thử 1 quẻ đi.”

“Tao không tính, hôm qua hai người bọn mày còn dọn dẹp hơn 50 người, giờ sớm đã lan truyền xôn xao, ngoại trừ Quan Vân Trường, ai có bản sự này?”

Tôi nói: “Có người còn có bản lĩnh còn cao hơn, lão làm sao biết nhất định là nhị gia?”

“He he, đừng cho là anh không biết rằng thời gian này chú tiếp những người nào, trong khi chịu áp lực lớn như vậy vẫn gửi tới một võ tướng, chỉ có Quan Vũ mà thôi.”

“Ôi, lão xem nhiều Sherlock Holmes quá rồi, vậy lão lại suy luận thử xem nhị gia đi đâu, lúc này tao còn nhớ lão ấy đây.”

Hà Thiên Đâu im lặng một lúc mới nói: “Nó không ở đó cũng tốt, kỳ thực tao rất bội phục cách làm người của Vân Trường, cũng không muốn làm khó nó, thế này đi, Quan Vũ không ở thì Hạng Vũ ở đó đúng không?”

Tôi nói: “Mày có bị thần kinh không, hai người bọn họ có cừu oán gì?”

Hà Thiên Đâu nói: “Tao mặc kệ. Dù sao tao vất vả tìm được Lữ Bố, chú mày làm gì thì làm cũng phải cho anh thắng một trận, hơn nữa thắng nhóc Hạng Vũ xông tới nhà đập vỡ ám thất của anh mày, thù này anh còn chưa báo mà.”

Tôi mắng: “Có giỏi thì mày đi ra, chúng ta vương bài đấu vương bài, tao không lấy gạch đập vỡ mặt mày đâu.”

Hà Thiên Đậu cười nói: “Chú mày mà là vương bài cái cứt gì, vương bài có thằng nào xài gạch không? Không thèm nghe mày chém nữa. Đưa điện thoại cho Lữ Bố đi.”

Tôi đành trả điện thoại cho Nhị béo, nó lại thì thầm xì xụp với Hà Thiên Đậu một lúc mới cúp máy, hỏi tôi: “Hạng Vũ có ở đây không?”

“Đi ra ngoài còn chưa về.’

Nhị béo ngồi phịch xuống sofa, gác chân lên bàn: “Tao chờ nó về.”

Tôi không nói gì, tình hình này như là bị người ta tới cửa đòi nợ vậy, chạy không cũng thoát, mà đuổi cũng không xong, tôi cùng Nhị béo mắt nhắm mắt mở nhìn nhau, lâm vào tình cảnh khó xử, vốn dĩ là 2 thằng bạn nổi khố gặp lại nên tay bắt mặt mừng, nhưng chưa nói được hai câu lại phát hiện hai thằng thuộc trận doanh đối địch, thật hí kịch hóa, thật như film, thực là tuyệt đại song kiều.

Rốt cuộc cuối cùng tôi cũng không nén nổi tò mò hỏi: “Giờ mày ở đâu?” Dù sao trước mắt cũng là một thằng bạn nổi khố, hỏi thăm tí chút. Nhị béo nhét điện thoại vào cái bao da cá sấu đeo bên thắt lưng, tôi rất khó mà liên hệ hình ảnh nó trong tiềm thức với Lữ Bố.

“...Tao mở một cửa hàng sửa xe.” Nhị béo dường như chưa thể thích ứng với cách nói chuyện như vậy.

“Chẳng phải mày...”

Nhị béo dường như biết tôi hỏi gì, then thùng nói: “Thi đại học áp lực lớn quá, tao trượt, sau đó cứ thế.” Chính xác tôi rất khó mà hiểu nổi, thành tích học tập của Nhị béo trước kia rất tốt. Nghe nó nói vậy tôi cũng cảm

thấy lằng nhằng, nói thế nào thì nó cũng là nhân vật kiêu dũng quán tam quân, đi thi bị trượt vô chuối, nếu thời tam quốc cũng thi tuyển đầu vào là toán lý hóa chắc Lữ Bố cũng chỉ đi đóng móng ngựa cho người ta, tương đương với sửa chữa xe hiện tại.

Tôi đi tới trước mặt nó, ra vẻ thần bí: “Ài, tao hỏi mày chuyện này.”

“Gì?”

“Điều Thuyền đẹp thật hả?” Mặc dù trước mặt là thằng béo đánh nhau với tôi từ bé, nhưng nó dù sao cũng là Lữ Bố, cơ hội khó có được, cho nên không thể bỏ qua vấn đề hỏi thăm mấy chuyện giật gân.

“Ặc.. đẹp.” Nhị béo sững người, mất khả năng ngôn ngữ.

Tôi bỗng lùi lại về phía sau, nhìn hẩn chăm chăm: “Mẹ ời, vậy thằng họ Hà lấy Điều Thuyền áp chế mày, buộc mày đến tìm tao gây chiến tranh hả? Tao biết ngày mà, cái thằng nhóc này, mày đời trước chịu thiệt vì đàn bà còn chưa đủ sao?”

Nhị béo dở khóc dở cười: “Đừng nói cái này, tao kết hôn rồi, để vợ tao nghe thấy thì đập chết tao luôn đó.”

Tôi phì cười: “Lữ Bố mà cũng sợ vợ hả? Mày đánh không lại sao?”

Nhị béo lạnh nhạt: “Thằng ku nhà tao cũng đã hai tuổi rồi, còn đánh cái gì mà đánh?”

“...mày vừa nói mới kết hôn năm vừa rồi mà? Sao lại lòi ra đứa nhỏ hai tuổi?”

“Cái thai đầu tiên mà không phá giờ đã 3 tuổi.”

Tôi không nói gì, hỏi đơn giản: “Vì sao mày giúp thằng họ Hà?”

Nhị béo khoát tay: “Mày đừng hỏi tao chuyện này.”

“Vì 100 vạn đặt cược hả??”

Nhị béo ánh mắt rực lửa nhìn tôi: “Mày cho rằng Lữ Bố này là loại dùng tiền là có thể dễ dàng mua chuộc sao?”

Tôi lui ra sau một bước, không thể không nói thẳng chó này trừng mắt lên rất có uy thế, tam quốc mãnh tướng như mây, nhưng làm đệ nhất thiện chiến thì không phải chém gió ra rồi. Nghĩ thế nhưng mồm tôi vẫn nói: “Mày cho rằng mày là cái chim gì, có tí sữa tưởng là đàn ông chắc.”

Nhị béo nắm chặt tay lại: “Tao với mày dù sao cũng là bạn từ nhỏ, mày nói tao cũng được, nhưng không được nói Lữ Bố, nếu không đừng trách tao không khách khí.”

Con mẹ nó, còn làm bộ với bố, mày có cái của khi gì, một tên béo sửa xe. Hơn nữa mày chẳng qua chỉ là Lữ Bố thôi sao?

Nghèo hèn không thể thay đổi, uy vũ không khuất phục, Tiểu Cường tôi là người dễ bị dọa sao? Tôi mở két sắt, lấy từ bên trong ra một cái hộp, cẩn thận đưa ra cho nó: “Ăn bánh quy không?”

“...” Nhị béo bó tay, thiếu chút nữa thua cả bàn, đối phó với mập mạp tôi có kinh nghiệm phong phú, cho dù hấn là Lữ Bố. Sĩ nhục hấn thì cũng là ngựa quen đường cũ thôi.

Đúng lúc này Hạng Vũ đi về, anh ấy ném chìa khóa xe lên bàn, nói: “Anh đồ đây xăng rồi đó.”

Nhị béo nhìn thấy một tên to con, thanh thế kinh người, không nhịn được hiếu kỳ hỏi: “Hạng Vũ?”

Hạng Vũ nhìn nó, nói: “Mày là ai?”

Nhị béo vội giới thiệu chính mình: “Hạnh ngộ, hạnh ngộ, ta Lữ Bố - Lữ Phụng Tiên.”

Tôi thấy nhị béo sắp ăn bánh quy giờ lại buông xuống, ảo não dấm ngực dậm chân, thuận miệng nói: “Đây là tam quốc đệ nhất mãnh tướng.” tôi hy vọng câu tâng bốc này sẽ làm tên béo thư thái để nó vào khuôn khổ. Đến ngày nào đó nó mà làm tôi bực mình, tôi lôi bánh quy ra ăn rồi đập nó như năm xưa.

Hạng Vũ nghe nói là một viên võ tướng, gật đầu với Nhị béo tỏ vẻ chào hỏi, sau đó muốn đi lên lầu, Nhị béo vội vàng bỏ lại miếng bánh quy: “Hạng Vũ, tao đánh với mày một trận.”

Hạng Vũ quay đầu lại, bực tức đánh giá Nhị béo. Lại nhìn về tôi, tôi chỉ Nhị béo nói: “Đây là người của Hà Thiên Đẩu.”

Hạng Vũ lại nhìn Nhị béo: “Anh đã không liên quan tới Hà Thiên Đẩu, muốn đánh đi tìm người khác đi.”

Đây là chuyện tôi sớm nghĩ tới, Hạng Vũ là một người dễ để người khác dắt mũi sao? Tây Sở Bá Vương tâm cao khí ngạo, trong mắt căn bản không có người khác. Cái gì mà “đệ nhất mãnh tướng”..., trong mắt anh ấy thì chỉ là một bãi cứt, tâm tình tốt thì gật đầu chào, không buồn để ý thì cho dù chạy tới khiêu khích cũng lờ đi. Cho nên Hà Thiên Đẩu muốn đấu với Hạng Vũ tôi cũng chẳng vội.

Nhị béo thấy Hạng Vũ lại muốn đi, gân cổ nói: “Uy, tao là Lữ Bố đó.” Mặc dù cách mấy đời, hẳn lúc đó còn chưa xuất quan (mẹ còn chưa có bầu ý chứ) nên bị người khác không thèm để ý đến.

Hạng Vũ chẳng buồn quay đầu lại hừ lạnh: “Lữ Bố là cái thứ gì?” Tôi giơ ngón cái, đúng tâm khảm của tôi.

Nhị béo nhìn Hạng Vũ đi thêm vài bước nữa muốn lên lầu, vội vươn tay bắt lấy vai Hạng Vũ. Hạng Vũ không quay người lại, vai húc tới định hất ngã, Nhị Béo trầm người ngừng khí. Rắc, rắc, hai viên gạch trên sàn vỡ tan.

Tôi đau lòng, vỗ bàn quát lên: “Hai người ra ngoài đánh nhau.”

Hai người đều dừng tay, đồng loạt nhìn tôi....

Tôi dọn dẹp một chút, trấn định: “Vậy nếu không thì tôi ra ngoài?”

Nhị béo cùng Hạng Vũ ghì tay nhau: “Mày có thể không đánh với tao, chẳng lẽ ngay cả Ngu Cơ mày cũng không muốn?”

Hạng Vũ buông tay ra: “Mày nói gì?”

“Ông chủ của bọn tao nói, chỉ cần mày thắng tao, ông ấy sẽ giúp mày tìm lại Ngu Cơ.”

Tôi vội nói: “Ngu Cơ chúng ta đã tìm ra rồi.”

Nhị béo giương mắt nhìn Hạng Vũ: “Mày tự tính toán thế nào rồi làm, tao nhắc mày một câu, Ngu Cơ bọn mày tìm ra rốt cục đúng hay không cũng khó nói, nhưng ông chủ của bọn tao cam đoan nhất định giúp mày tìm được Ngu Cơ chính thức.”

Hạng Vũ biến sắc: “Mày có ý gì?”

“Không có ý gì cả, về phương diện tìm người ông chủ của bọn tao khá chuyên nghiệp.”

Hạng Vũ dứt khoát: “Mày muốn đánh thế nào?”

Tôi vội nói: “Vũ ca, không thể đáp ứng.”

Nhị béo nói: “Đương nhiên là kỵ chiến, mày cũng là người giống tao, chẳng lẽ muốn lăn trên mặt đất cấn xe như bộ binh?”

Tôi ngắt lời: “Nhưng bọn tao không có ngựa.”

Nhị béo nhìn tôi: “Tiểu Cường, ông chủ bọn tao nói, ông ấy bán rượu giúp mày không phải là để mày phát tài.” Nhị béo viết một dãy số đưa cho Hạng Vũ: “Khi nào mua được ngựa, liên lạc tao.”

Nhị béo đi rồi, tôi hỏi Hạng Vũ: “Anh sao lại đáp ứng, anh đã không muốn tìm Ngưu Cơ nữa rồi còn gì?”

Hạng Vũ bình thản nhìn tôi: “Chú nói.. có thể Trương Bàng không phải là Ngưu Cơ, chúng ta tìm sai người rồi sao?”

Tôi vội nói: “Em cho anh xác định mấy lần, anh nói nàng tướng mạo cùng thói quen thậm chí là dáng điệu đều giống hệt Ngưu Cơ mà.”

Hạng Vũ lẩm bẩm: “Anh nói buông tha không tìm nữa là vì sợ thất vọng, nếu thật sự có thể tìm được A Ngưu, anh vì sao không tìm? Mặc kệ thế nào, anh nhất định phải đánh thắng trận này.” Nói xong anh ấy kéo tôi ngoài, tôi vội kêu lên: “Anh bị điên à?”

“Theo anh đi kiểm ngựa.”

Lên xe, tôi xoa tay nói: “Anh nghĩ lại đi, ngoài ngựa chiến còn cần thêm gì nữa, chúng ta mua một lần thôi.”

“Ngoại trừ ngựa, cần đánh cho anh 1 cái thiết thương 130 cân (65kg)”

“Khôi giáp thì sao, bộ của Mộc Lan tỷ anh mặc được không?” Hỏi cũng chẳng khác gì không hỏi, bộ giáp của Hoa Mộc Lan mà khoác lên người Hạng Vũ thì không khác gì đồ lót.

Hạng Vũ: “Không cần khôi giáp, chém giết thế này không cần phòng tiền, cũng không cần khôi giáp để phân biệt hướng đi của chủ tướng - chủ yếu nhất là tên mập đó không gây thương tổn cho anh được.”

Tôi nói: “Anh đừng sơ ý, mập mập sống sau anh mấy trăm năm, cũng được cho là mãnh tướng số 1, trước khi em 13 tuổi đánh nhau với nó chưa từng thắng.” Một câu cuối cùng nói quá thừa, Hạng Vũ cười ha hả: “Bọn đạo chích, anh sợ sao?”

...Nhị béo là bọn đạo chích, thế tôi là cái gì? Shi**.

Tôi gãi đầu: “Thiết thương thì đơn giản, phụ huynh học sinh trường ta có một người làm thợ rèn, có thể lập tức chuẩn bị? Mà ngựa tốt, ngựa giống của nước Anh, Đức, Thổ cũng tốt, nhưng mà mua về phải mất ba tháng tới nửa năm, hơn nữa thủ tục cũng rườm rà, không biết thu thuế thế nào nữa.”

Hạng Vũ sầm mặt: “Đừng nói phí lời, gần đây nhất chỗ nào có ngựa?..”

Tôi bó tay: “Đó là công viên, nhưng mà...” Hạng Vũ ngồi vào xe: “Đi mau, đi mau.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Chuy Bất Thệ

Ngựa là một loại động vật, đương nhiên rồi, nhưng nói thế nào đây nhỉ, tôi thân thuộc với nó hơn mọi người bình thường nhiều. Lúc nhỏ bên nhà hàng xóm có nuôi một con ngựa kéo xe bán đồ ăn, ngày ngày nó kéo xe ra đường cái, cứ đến mùa hè thì lại nhao nhao, những năm 80 cũng không ít người dùng ngựa kéo xe đi bán đồ ăn, tôi rất thân quen với ngựa, mãi tới khi tôi lên 9 tuổi, tôi chụp một bức ảnh ở công viên, vì sợ hãi nên tôi trẻ môi, nhìn giống như muốn khóc, thiên sinh tôi đã có tâm lý sợ hãi cái loại động vật cao lớn có móng đó, bởi vì dù họ nhà mèo có to lớn hung mãnh thế nào chẳng nữa thì cũng luôn giấu móng vuốt của nó mà không để lộ, ít nhất nhìn bộ lông xù của chúng thật đáng yêu.

Trường đưa ngựa trong chỗ công viên tôi cũng chẳng xa lạ -- lúc nhỏ tôi cũng tới rồi, điều bất đồng là khi còn bé nơi này chỉ dùng để chụp ảnh, bây giờ còn có thể cưỡi ngựa đi vòng vòng, mặc dù một vòng chẳng đủ 30 mét.

Cả bãi đất trống chỉ có hai con ngựa, bên cạnh là bảng báo giá chụp ảnh, hình như ông già coi bãi là ông chú đã chụp ảnh cho tôi lúc còn nhỏ, càng kỳ lạ hơn nữa là hai con ngựa cũng giống hệt hai con tôi đã từng cưỡi năm tôi 9 tuổi...

Tôi đi qua hỏi: “Ông ơi, ngựa cưỡi được không ạ?”

Ông già thấy có khách tới lập tức hưng phấn: “Có thể cưỡi, có thể cưỡi, đương nhiên là có thể cưỡi, con của tôi là ngựa Mông Cổ chính tông, chạy nhanh như gió ấy.”

Tôi hoài nghi lời ông lão nói là thật, vì tôi cũng nghe nói ngựa Mông Cổ tuy nhỏ gầy nhưng nổi trội ở sức bền, lại nhìn hai con ngựa, gầy như chó, nếu cho thêm cái vòng cổ rồi dắt đi dạo trên đường có khi cũng có người tin là chó thật.

Tôi nói: “Vậy ngựa của ông có cho thuê không?”

Ông lão nhìn tôi: “Chú trả bao nhiêu?”

Tôi nói: “Hai con ngựa, mỗi ngày trả ông 1000.”

Ông lão hớn hờ nói: “Cho thuê!”

Hạng Vũ khoanh tay trước ngực, đi qua đi lại đánh giá hai con ngựa, do dự nói: “Anh thấy quá già, cười được sao?”

Ông lão vỗ lưng anh ấy nói: “Cậu cứ cười đi một vòng chẳng phải sẽ biết sao?” Sau đó ông ấy nói với tôi: “Cười một vòng 20 đồng...”

Hạng Vũ đi tới trước mặt một con, nhắc chân ngồi lên lưng, ép con ngựa người lắc la lắc lư, thế còn chưa tính, điều buồn cười là Hạng Vũ ngồi trên lưng ngựa nhưng chân vẫn chấm đất, tựa hồ đang ngồi trên lưng một con la. Hạng Vũ quay sang nhìn tôi cười khố: “Thế cũng được hả?”

Ông lão vì kiếm tiền nhanh chóng đi tới đằng sau con ngựa rồi hô lên: “Chú ngồi ổn chưa?” Sau đó vỗ vào mông ngựa, con ngựa lão đảo đi bộ, đừng nói là chạy, đi cũng là miễn cưỡng lắm, có mấy lần thiếu chút nữa nằm gục xuống, nếu không phải Hạng Vũ chống chân giúp thì chắc nó sụm lưng luôn.

Tôi vội nói với Hạng Vũ: “Vũ ca xuống đi! Con ngựa đó còn lớn hơn anh mấy tuổi, kính lão đắc thọ đi.”

Tôi đã nhận ra rồi: Chính là con tôi lúc bé đã từng cười.

Hạng Vũ nhảy tót xuống ngựa, dắt về, tiếc thương vuốt đầu ngựa: “Con ngựa này nên sớm dưỡng lão.”

Ông lão nói: “Nó dưỡng lão thì tôi làm sao? Tôi dưỡng lão còn nhờ vào nó đấy.”

Hạng Vũ nhét vào tay ông 200 đồng: “Hủy cái khu này đi, ngựa của ông mà tiếp tục chạy thì chết là cái chắc.”

Tôi nói: “Vậy không thử con kia nữa sao?”

Hạng Vũ nhìn con còn lại, lắc đầu: “Còn đó có vẻ chẳng ít tuổi hơn con này là mấy.”

Ông lão nói: “Con này là do con kia sinh đó.”

Trở lại trong xe, tôi cùng Hạng Vũ cúi đầu ủ rũ, tôi nói: “Nếu không mình đi tới công viên khác xem, không chừng có ngựa tráng niên.”

Hạng Vũ lắc đầu: “Không cần, ngựa dù có non hơn chút cũng không đánh trận được.”

Tôi nói: “Vậy làm sao bây giờ? Xem ra đành mua từ nước ngoài, một cái xe tốt giá 100 vạn, ngựa tốt giá ít nhất cũng 400 500 vạn. Lão Hà tính toán chi li thật.” Tôi nói như vậy vì nhà máy rượu chào hàng rượu Đỗ Tùng năm sao của chúng tôi giờ mới vừa kiếm được vài trăm vạn.

Hạng Vũ nói: “Ngựa ngoài việc có huyết thống tốt còn phải chịu qua huấn luyện. Nếu không cũng không thể gọi là chiến mã.”

Điểm này tôi cũng nghĩ tới, một con ngựa tốt, hẳn là huyết thống tốt, được huấn luyện bài bản, ngựa và xe hoàn toàn khác nhau, bạn muốn mua một chiếc xe? 2 vạn hay 2000 vạn cũng có thể mua được, hơn nữa chúng

nhìn qua chả có gì khác biệt, đều là bốn bánh, nhưng cảm giác đi xe thế nào chỉ có mình biết mà thôi.

Ngựa là một loại động vật rất có linh tính, là một trong những gia súc con người nuôi từ sớm nhất, từ trước tới nay trong lịch sử phát triển của nhân loại đã có tác dụng cực kỳ quan trọng. Một con ngựa tốt, có thể cứu mạng mình trên chiến trường, trong cuộc sống hàng ngày cũng quan trọng như bạn. Muốn có được niềm vui thú chơi ngựa phải bỏ ra một khoản tiền lớn, ở thành thị hiện đại, nuôi một con ngựa là chuyện không thể tưởng tượng nổi, ví dụ cụ thể là: Một phú ông gia sản ngàn vạn, ông ta có thể bỏ 100 vạn mua một chiếc xe, nhưng người có tài sản 1000 vạn tuyệt đối không dám thích thì mua một con ngựa. Cho nên, người có được ngựa nếu không phải cự phú thì đừng mơ - vị hàng xóm bán đồ ăn của tôi là ngoại lệ.

Cho nên hiện tại chỉ vấn đề mua ngựa thì Hà Thiên Đậu đã chế tạo cho tôi một nan đề, mặc kệ là quốc nội hay nước ngoài, chỉ cần là một con ngựa chạy nhanh giá đã rất đắt, 400 500 vạn chưa chắc đã mua được, bởi vì chúng nó chỉ cần thắng một cuộc đua thì giải thưởng đã hơn thế nhiều rồi.

Chờ chút, cự phú, cuộc đua... tôi lập tức nhớ tới một con ngựa mang tới cho tôi vận may: Thỏ thọt - con thỏ què chân, tên là càng thua càng đua hay càng đua càng thua, chẳng phải là Kim Thiếu Viêm đã mua nó về và để ở biệt thự Kim gia hay sao?

Tôi hưng phấn vỗ vai Hạng Vũ: “Vũ ca, em tìm cho anh một con ngựa tốt, thỏ què chân.”

Hạng Vũ né tránh bàn tay thối của tôi, tức giận nói: “Thỏ? Có thể cười thỏ sao, thỏ thành tinh hả?”

Tôi chẳng buồn để ý tới, trực tiếp gọi cho Kim Thiếu Viêm, bên kia vang lên tiếng lộn xộn loảng xoảng, xem ra đang ở phim trường, giọng Kim Thiếu Viêm: “Cường ca hả?”

Tôi hô lên: “Kiểm tra phòng! Lập tức xuất ra chứng cứ chứng minh chú với Sư Sư không cùng trên một giường.”

Kim Thiếu Viêm cười nói: “Đừng chọc em, Cường ca, anh nghe chút xem có tiếng động gì.”

Tôi cũng cười: “Nhóc con, chú vẫn chưa thành công?”

Kim Thiếu Viêm cười khố: “Em thật không ngờ Sư Sư lại liều mạng như vậy, vì quay một bộ phim mà ngày chỉ ngủ 4 tiếng, anh nói em làm sao còn tâm tư nghĩ tới chuyện đó?”

Tôi cười khẩy: “Anh nói với chú chính sự đây, con ngựa gọi là càng gì gì đó, thật sự là chú mua lại rồi à?”

“Anh nói con càng đua càng thua hả? Đúng, đang ở nhà em, anh hỏi làm gì?”

“Anh lấy về chơi.”

“...Chơi?” Tôi dùng từ ngữ vô cùng không chuyên nghiệp khiến Kim Thiếu Viêm cảnh giác: “Anh định cho nó đi kéo cái gì hả? Ai lại buộc anh làm vậy, Thần nông hả?”

Tôi kể sơ qua chuyện xảy ra gần đây với nó, cuối cùng kết lại: “Là Vũ ca, hiện tại anh ấy cần một con ngựa. Chú có cho mượn không?”

Kim Thiếu Viêm cười: “Anh còn hỏi em làm gì, trực tiếp tới dắt đi là được chứ sao. Trong nhà em chỉ có bà nội ở, anh cũng biết mà, bà giờ nhắc đến anh còn nhiều hơn em nhiều. Cũng chẳng biết ai mới là cháu ruột của bà.”

Tôi nói: “Được rồi, chú tiếp tục đi - Tống Huy Tông còn chưa lộ diện hả?”

“Sư Sư không cho lộ diện, cô ấy quay theo trường phái trừu tượng mà, em cũng rất lo...”

Tôi cũng không quản nó nói gì tiếp, cúp máy luôn, khởi động xe, phóng vù vù, Hạng Vũ hỏi: “Đi đâu?”

“Tìm thỏ tinh.”

Tôi chạy một mạch tới biệt thự Kim gia, Hạng Vũ nói: “Nghe chú nói thì hình như đi tìm cho anh một con ngựa. Thế nào?”

Tôi nói: “Đã từng tham gia thi đấu ở trường đua, chạy rất nhanh.”

Hạng Vũ lạnh nhạt: “Chú là dân ngoài nghề, ngựa chạy nhanh chưa hẳn đã là ngựa tốt, một con ngựa nếu chỉ biết chạy thì còn kém xa chiến mã.”

Tôi nói: “Ai nói là nó chỉ biết lao đầu về phía trước đâu, nó còn biết va chạm.” Tôi hút thuốc nhớ lại chuyện cũ, nói: “Kể ra cũng kỳ lạ, con ngựa này rõ ràng chạy nhanh thế, cũng chẳng hiểu vì sao chỉ thắng có một trận, cuối cùng thiếu chút nữa bị bán cho đoàn xiếc.”

“Nhất định là do kỵ sĩ không tốt, người cưỡi ngựa cũng cần câu thông, nếu ngay cả một chút này cũng chưa làm được, vậy thì tiềm lực của ngựa không được khai quật, đáng tiếc mọi người chỉ biết đánh giá con ngựa là lao nhanh hay chậm, cũng rất ít chú ý tới việc kỵ sĩ có đúng mực hay không.” Nói xong lại ảm đạm: “Trên đời có bao nhiêu người dùng ngựa, lại có mấy người biết thưởng thức ngựa như Bá Nhạc, cũng không biết là bi ai của người hay là bi ai của ngựa.”

Tôi phát hiện Hạng Vũ nói đúng, ngựa tốt hơn người thật, kể cả hai con ngựa già ở công viên cũng rất đáng tiếc. Nếu là một ông lão bị người ta cười hần hần cũng sẽ mặc kệ, ở bên cạnh hiệu cầm đồ có một lão già thường bị cháu của ông ta cười, hần cũng chưa từng quản.

Tôi nói: “VẬY ý của anh là ngựa đua không xài được?”

Hạng Vũ: “Cứ đi xem thử, hy vọng không lớn, nếu là việc khác còn có thể qua loa, nhưng ngựa thì không thể qua loa, mười phần lực lượng mà không có ngựa tốt thì chỉ xuất ra được ba phần thôi.”

Hạng Vũ nói vậy làm tôi cũng lo lắng, con thỏ thọt là một con ngựa sinh ra để đua, chưa từng học qua các chiến thuật, trong đoàn xiếc thú vài ngày cũng không biết đã học được cách nhảy qua vòng lửa chưa, như thế dùng được à? Bọn Lâm Xung cười ngựa chỉ biểu diễn tiết mục trong vài giây bấm máy, đó chỉ là tạm thời, mà đối thủ của Hạng Vũ là Lữ Bố.

Cuối cùng, tôi nói: “Nếu không thì ... lái xe ô tô thay cũng được hả?”

Hạng Vũ: “...”

Ước chừng nửa giờ sau, chúng tôi tới trước cửa biệt thự Kim gia, tôi nhấn chuông, camera trên cổng xoay loạn, tôi vội lộ đầu ra, lập tức cửa mở, xem ra bảo vệ còn nhận ra tôi, không biết là nhận ra tôi hay là nhận ra cái khóa cửa xe của tôi.

Tôi lái xe thẳng tới trước cửa nhà, Kim lão thái thái đã nhận được tin, phe phẩy cái quạt to dùng đi ra đón, reo lên: “Tiểu Cường, cái thằng nhóc con, lâu thế mới đến thăm bà.”

Tôi cười cười bước xuống xe, trước tiên mời bà một điều thuốc, rồi nói: “Cháu sợ bà thả chó cắn cháu.”

Lão thái thái vỗ vai rồi nháy mắt với tôi, nói nhỏ vào tai tôi: “Trải qua chuyện này thằng Kim giờ nhìn thuận mắt thật.” Xem ra Kim Thiếu Viêm chuyển biến bà cũng biết.

Tôi giới thiệu Hạng Vũ: “Đây là bạn cháu.” Sau đó nói nhỏ: “Không cần giấu anh ấy chuyện gì, người mình.”

Bà cũng bị điệu bộ ra ám hiệu của tôi chọc cười, nhìn qua Hạng Vũ thờ dài: “Ôi, cậu to cao này, hẳn không thấp hơn Yao Minh (*)?” Hạng Vũ cũng cười.

Bà nói lớn: “Hôm nay đã tới thì đừng đi vội, vừa lúc bà mới thu hoạch ít cà chua, mấy đứa phân ra mà ăn.”

Tôi cùng Hạng Vũ: “...”

Tôi cùng Kim lão thái vào trong chòi hóng mát: “Lão thái thái, hôm nay cháu tới là có việc cầu bà đó.”

Kim lão thái trừng tôi: “Bà biết ngay mà, cái thằng nhóc con này không có việc thì cháu không tới. Lại muốn đóng phim hả, là cậu to con này hả? Muốn đóng vai gì?”

“Chúng cháu không đóng phim, lúc trước Tiểu Kim có mua lại một con ngựa để ở chỗ bà phải không ạ?”

Ai ngờ lão thái thái vừa nghe vậy lập tức cẩn trọng: “Bọn cháu muốn mượn hả?”

“Vâng.”

“Để cười hả?”

“Thật sự là muốn cười, sao vậy lão thái thái, không nở hả?”

Kim lão thái bĩu môi: “Đừng nói là không nở, thường ngày cũng chả có ai ở với bà. Bà toàn trò chuyện với Tiểu Hắc, coi nó như cháu ruột - hai người ai cười, to con hả? Cháu đừng có đê chết Tiểu Hắc nha.” Thở thọt lại có tên mới.

Hạng Vũ cười ha ha nói: “Cháu cũng nhìn thử xem, hơn phân nửa là không vừa ý, bất quá cho dù cháu không cười cũng có thể giúp bà xem

ngựa, xem có bệnh tật gì không.”

Kim lão thái thái thấy anh ấy nói vậy, do dự một lúc rồi mới kêu người giúp việc: “Đi, dắt Tiểu Hắc ra cho hai đứa nhìn.”

Người giúp việc đi, chúng tôi ba người ngồi trong chòi hóng mát chẳng nói được gì. Kim lão thái nhìn Hạng Vũ hỏi: “To con tên là gì...”

Tôi vội nói: “Bà cứ gọi là Tiểu Vũ được rồi.”

“A, cháu biết cưỡi ngựa hả?”

Hạng Vũ mỉm cười: “Biết cưỡi ngựa.”

Đang nói thì người giúp việc đã dắt thỏ thọt tới, con ngựa này hiện tại hưởng phúc, trên người không có yên, cả móng ngựa cũng không có mang, người giúp việc chỉ dùng một cái khăn dài quấn quanh cổ dắt nó ra, lúc đi lại gần nhìn mới rõ con thỏ thọt vô cùng cao lớn. Lông đen tuyền trơn mượt, bờm ngựa cũng được chải chuốt rất uy phong, nhìn xa xa thấy bóng lộn như bơi mỡ. Thực sự thần tuấn, tựa hồ như một con hắc kỳ lân, khi đi lại gần phát hiện ra con ngựa như đã quen thuộc hết thảy, nhịp bước lười nhác, ánh mắt bất cần đời, giống như một tiểu thiếu gia bị dạy hư.

Chúng tôi đang nhìn, bỗng nghe ầm một tiếng. Hạng Vũ đứng bật dậy, ấm trà bàn trà trong chòi hóng mát đều bị hất tung đầy đất, tôi ngẩng đầu muốn hỏi anh ấy, anh ấy mắt nhìn chăm chăm con thỏ thọt, tay chân run nhè nhẹ, tôi nói thầm hồng rồi. Hạng Vũ hẳn bị con ngựa béo phì này câu dẫn tham niệm, ông nội của tôi lúc trước khó khăn chưa được ăn qua thịt, sau này lúc ở nông thôn thấy được con heo thì cũng có ánh mắt như thế này.

Cũng lúc đó, con thỏ thọt cũng cảm giác được, dừng bước, tính cảnh giác của ngựa rất cao, nó đại khái đã cảm thấy được cái gì, sau đó nó thoáng nghiêng đầu nhìn Hạng Vũ....

Tôi kinh ngạc phát hiện ánh mắt con súc sinh này cũng biến đổi! Lúc đầu nó nháy mắt vô tội, sau đó cúi thấp đầu. Dường như có chút kinh hãi lại ủy khuất, còn mang theo chút kính sợ, nó hơi chút cúi mình, đi tới vài bước, như muốn đi tới gần nhưng lại không dám.

Hạng Vũ bỗng hét lớn: “Truy tử!!!”

Tôi càng hoảng sợ: “Truy ai?”

Thỏ thọt nghe tiếng hô, lập tức vui mừng nhảy lên chạy tới chỗ chúng tôi, nó cũng chẳng quản thế nào, lao thẳng tới, đầu ngựa gác lên vai Hạng Vũ, cọ cọ cực kỳ thân mật.

Kim lão thái sững sốt, tôi trợn mắt há mồm, lúc lâu mới hỏi: “.. Cả hai quen nhau?”

Hạng Vũ thân mật vỗ đầu con thỏ thọt, cũng không nói chuyện với bọn tôi, bỗng nhiên xoay người nhảy lên lưng ngựa, chỉ vào đồng cỏ thoáng dang rộng rãi trước mặt hô: “Sách.” Thỏ thọt hai chân trước nhấc lên, chân sau bắn ra, nháy mắt lao đi ba bốn mét. Kim lão thái ở sau lo lắng hô: “Uy – to con, còn chưa lắp yên ngựa đó.”

Hạng Vũ cười ngựa nhảy ra ngoài, anh ấy một tay đặt lên sườn ngựa, một tay đặt lên lưng ngựa, lập tức ngồi vững vàng như đóng đinh, thỏ thọt như gặp được chủ nhân, mừng rỡ chạy âm âm, lúc đầu thì hơi phập phồng, nhưng sau một lúc thì càng ngày càng ổn, hai chân trước hơi co, chân sau đẩy mạnh lại bay về trước mấy bước, cuối cùng tần suất càng lúc càng nhanh, rầm rầm trên bãi cỏ, nhanh như tiễn, mỗi lần lướt qua trước mặt chúng tôi như một tia chớp xẹt qua, hoa lệ mà hùng vĩ, Hạng Vũ cũng như một con gió lướt qua...

Kim lão thái mãi lúc này mới hết kinh ngạc, bà nhìn một lúc mới cầm chén uống nước, nói rất chậm rãi: “Bà chưa từng thấy Tiểu Hắc chạy nhanh như vậy.”

Tôi cười gượng: “Thật ạ?” Nói thật tôi cũng chưa từng thấy qua, so với lúc nó thẳng trận thì bây giờ còn nhanh hơn nhiều.

Kim lão thái thân nhiên: “Xem ra không giữ được Tiểu hắc của bà rồi.”

“Ha ha .. bọn cháu chỉ cười vài ngày, xong rồi lại dắt về cho bà.”

Kim lão thái uống trà, ung dung thong thả nói: “Đừng cho là bà không hiểu ngựa, ngựa tốt cũng giống như phụ nữ, theo một người thì sẽ không tuyến người khác.”

Hạng Vũ lại cười thỏ thọt mười vòng, đi tới trước mặt chúng tôi, hai chân kẹp bụng ngựa, thỏ thọt phóng lên như cầu vồng, trong mắt nó đã lộ ra vẻ vui sướng vô hạn. Hạng Vũ nhảy xuống ngựa, nắm cổ thỏ thọt ngựa lên trời thét dài, trong mắt lộ quang long lánh.

Một người một ngựa thân mật một lúc lâu tôi mới nói: “Được rồi, lão thái thái định tặng con thỏ tinh cho anh.”

Hạng Vũ vội đứng nghiêm, cúi mình thi lễ: “Đa tạ lão nhân gia, Hạng mỗ cảm đại đức.”

Tôi ghé vào tai anh ấy nói nhỏ: “Là Ô truy hả?” Hạng Vũ gật đầu.

Thỏ què tinh nghịch ló đầu ra từ bên vai Hạng Vũ, Kim lão thái thấy cảnh này, cười khê: “Chỉ sợ là vật quy nguyên chủ - to con, cậu trước kia đã biết nó phải không.”

Hạng Vũ gật đầu nói: “Tên nó là Ô .”

Kim lão thái thở dài: “Bà tìm người làm cho nó một bộ yên ngựa thật tuyệt, nhưng cũng chưa dùng, tặng luôn cho cậu, đúng rồi, cậu có chỗ nuôi ngựa chưa?”

Tôi nhìn Hạng Vũ rồi nói: “Trường Dục Tài có chỗ, muốn đất có đất, muốn đồng cỏ có đồng cỏ.”

“Vậy hai đứa đi thế nào?” Kim lão thái lo lắng hỏi lại.

Hạng Vũ lắp bộ yên ngựa mới tinh lên lưng ngựa, thắt chặt đai, nói: “Cháu cười nó về.”

Tôi phát điên: “Anh mắc hội chứng chạy hả, anh có giấy phép không, bị bắt thì làm sao?”

Kim lão thái nói: “Nói là dùng để quay phim, không được gọi cho bà.” Nói xong bà đi tới trước mặt thỏ thọt, âu yếm vuốt má nó.

Hạng Vũ vỗ lưng thỏ thọt: “Mau cảm ơn bà bà.” Thỏ thọt linh tính vô cùng, tựa hồ cũng ý thức được tới lúc ly biệt, liếm liếm tay Kim lão thái, lưu luyến không rời.

Tôi nói với Hạng Vũ: “Không thể không đổi tên gọi sao? Tên có một chữ giống phim Hong Kong quá” Dù sao tôi từng xem TV, có người ta gọi vô cùng yêu thương tên Phong, Lăng, Huệ, tên một chữ làm tôi ớn nổi da gà luôn. Hơn nữa – tên một chữ cũng không tiện cho việc câu chữ. Các bạn xem, người ta tên Tây Môn Xuy Tuyết là mấy chữ? Bạn lại xem Maria Ozawa là mấy chữ? Nhìn xem người ta cứ đặt tên là ta tả một tiểu thứ lang là mấy chữ hả....

Tôi vuốt mũi Ô nói: “Trước kia gọi mày là càn đua càn thua, thấy không hay lắm, tao đặt tên cho mày là thỏ thọt, hiện tại chân mày không thọt, tao gọi mà là thỏ tử nhé?”

Thỏ thọt nhắc chân nhìn tôi đầy khinh bỉ, quay đầu qua chỗ khác, tôi vội thương lượng với nó: “Vậy không gọi là Tiểu Qua Qua (què què), Tiểu Thối Thối?” Thỏ thọt phì phì, cúi đầu ăn cỏ.

Hạng Vũ nhìn Kim lão thái đầy cảm kích: “Sau này gọi nó là Tiểu Hắc đi.” Thở thọt ừ nhĩ gật đầu, con súc sinh này đúng là thành tinh cmnr.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Rèn Thương

Trên đường về trường Dục Tài, Hạng Vũ thật sự cười thoải mái, may mà đường từ khu biệt thự tới trường đủ rộng, hơn nữa cũng chẳng có xe cộ, hai bên tất cả đều là đất hoang, nếu không chắc chắn sẽ bị mọi người tò mò vây lại xem.

Tôi duy trì tốc độ 40 tới 50km/h, con thoải mái dễ dàng theo kịp, còn thừa cả thời gian nhàn rỗi chốc ngoáy tôi, cứ thỉnh thoảng nó lại nhìn tôi phì phì, bởi vì tôi vẫn gọi nó là con thoải mái, xem ra nó rất để ý tới chuyện này.

Trên đường vắng chẳng có bóng người, tôi hạ cửa kính xe xuống, đi song song với Hạng Vũ và hỏi: “Vũ ca, anh và con thoải mái sao quen biết? Em nhớ là trong đám khách của em không có một con ngựa nào mà.”

Hạng Vũ thỏa mãn: “Không biết, chỉ cần Tiểu Hắc có thể ở cùng anh là đủ rồi, nói thật anh nhớ nó chẳng kém nhớ A Ngu bao nhiêu đâu.”

Tôi nghĩ cũng phải, cả hai đều bị anh cười rồi mà, con thoải mái cũng đủ xúi quẩy, đời trước là ngựa, đời này vẫn là ngựa, lại bị cùng một người cười, khổ người còn lớn như thế, tại sao không làm ngựa cho Thời Thiên có phải tốt hơn không?

Lúc này đèn đỏ ở ngã tư phía trước sáng lên, tôi vội đi chậm lại, hô lên: “Con thoải mái, chạy chậm lại một chút.” Tới ngã tư Hạng Vũ nhẹ nhàng giảm cương, con thoải mái lập tức dừng lại, so với tôi tiện hơn nhiều, nhưng tôi phát hiện Hạng Vũ bất giác đưa tay phải ra phủi lưng ngựa.

Tôi cười nói: “Vũ ca vẫn nhớ tới về số xe hả?”

Hạng Vũ lúc đó mới ý thức động tác của mình, đỏ mặt nói: “Đều tại thằng nhóc này, lúc trước dạy anh lái xe, nói là như cưỡi ngựa, hiện tại làm anh vẫn nghĩ tới kéo cần số, nếu không sẽ cảm giác xe bị trôi.”

Chạy qua chỗ đèn đỏ một đoạn, tôi hỏi: “Có cần nghỉ không? Dù sao anh cũng đang xài mã lực chân chính đó.”

Hạng Vũ ngạo nghễ: “Mới chạy bao xa? Xe của chú phải cố gắng lên mới đúng, không có xăng thì một thước cũng chả chạy được. Ngựa của anh đói bụng thì vẫn chạy được vài trăm dặm đường.”

Tôi hỏi: “Các anh cứ cưỡi ngựa, nó cũng có trạm xăng riêng, sau khi đi vào - trả 50 đồng tiền mua nhiên liệu.”

Hạng Vũ cười nói: “Thì dịch trạm cũng như thế.”

“Vậy có cho hút thuốc cùng gọi điện thoại không?”

“.. hút thuốc khẳng định không được, vì sẽ khiến gia súc khác kinh sợ, cũng không thể ồn ào lớn tiếng.”

Xem ra từ cổ chí kim dịch trạm với cây xăng là đại đồng tiểu dị.

Tôi nói: “Thật sự không cần nghỉ ngơi một chút sao?”

Hạng Vũ: “Không cần, anh thấy trạng thái của Tiểu Hắc còn chưa được như xưa, chắc là do ít chạy.”

“Hiện tại tìm được con thỏ thọt, chuyện ngựa cũng xong xuôi rồi. Còn cây thương của anh có yêu cầu cụ thể gì không?”

“Đủ nặng là được.”

Chuyện này không làm khó được tôi, kỹ thuật rèn thời Tần Mạt sao có thể làm khó người của thế kỷ này? Mặc dù thương của Hạng Vũ khi xưa mời người thợ tỉ mỉ chế tạo, nhưng tôi phỏng chừng chất lượng cũng chả hơn thợ rèn thời này.

Về tới Dục Tài, tôi cùng Hằng Vũ tới xưởng rèn trong thôn báỉ phỏng, đưa nhỏ con ông thợ rèn được Dục Tài thu dưỡng, hơn nữa còn học nghề với Thang Long, lúc đầu tôi cho rằng Thang Long làm vậy là hại đệ tử: Bạn thử nghĩ xem cái thời đại khoa học kỹ thuật hoành hành thế này mà có tay nghề rèn cao có ích gì? Nhưng tôi phát hiện tôi cực kỳ sai lầm, thế giới này vẫn có thợ rèn. Hơn nữa tên gọi của họ hiện tại là: Chú tạo đại sư. Phần lớn họ phục vụ cho các nhà máy quân sự hoặc công ty chế tạo ô tô, một chú tạo đại sư nổi danh làm một thanh đao có thể bán tới mấy vạn đồng, nếu là những vật đặc thù hoặc hàng mẫu thì giá còn cao hơn nữa. Hơn nữa, những chiếc xe siêu sang trên thế giới này vẫn lấy làm bằng “thủ công” để dùng làm mảnh lối tăng giá, ngoại trừ nội thất cùng các đồ trang sức, bọn họ đương nhiên phải cần thợ rèn, trải qua thời đại công nghiệp điên cuồng, mọi người lại bắt đầu mê tín “thủ công”, nhất là người có tiền, chỉ có những thứ làm thủ công mới đáng tin cùng linh tính. Có thời điểm nó không tinh chuẩn như máy móc, nhưng vừa thích lại an toàn, cũng đáng để đem ra khoe.

Cho nên có thể nói làm thợ rèn cũng rất có tiền đồ, nhưng thủ nghệ ít nhất cũng phải làm ra mấy thứ cung cấp cho xe ô tô, xe tự hành. Còn cái có thể học với Thang Long là một môn kỹ thuật khác...

Người thợ rèn hiển nhiên nhận biết tôi, biết tôi là lãnh đạo của đứa nhỏ nhà ông ta, chẳng nói hai lời lôi kéo chúng tôi cảm ơm, bởi vì Dục Tài thi hành chính sách hoàn toàn miễn phí, tôi ở phụ cận được người dân kính yêu nhiệt tình, có nhiều lần bị gia trưởng kéo ra ngoài ăn cơm, hiện tại nông dân cũng có chút tiền, mời người khác ăn cơm cũng không phải lại giết lợn,

mổ trâu mà đánh xe trực tiếp tới Bát Tiên Lâu, uống một chai rượu năm sáu trăm đồng chẳng buồn chớp mắt lấy một cái.

Tôi nâng chén nước trà vị thợ rèn đưa cho, nói thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn tìm người rèn một cái thương.”

Thợ rèn khỗ sở: “Muốn rèn cũng được, nhưng ngài có đạn không?”

Tôi sửng sờ, mới hiểu được ông ấy hiểu lầm, chán nản: “Tôi nói là thương thời cổ ấy.” Nói xong hoa tay múa chân: “Phía trước có mũi nhọn thế này này.”

Giải nha, ông thợ rèn cho rằng tôi muốn làm gì, lại còn dám đáp ứng, tôi nói cái là lão đáp ứng, phỏng chừng mang chút Uranium 235 cho lão lão cũng dám dùng sắt tây chế tạo cho tôi bom nguyên tử không chừng.

Thợ rèn lập tức thoải mái nói: “Loại thương này hả?”

“Có thể tạo không?”

“Chuyện nhỏ, hiện tại nêu yêu cầu đi.”

Tôi nói: “Thương nặng khoảng 130 cân.”

“Sức nặng không thành vấn đề, chỉ cần cán thô hơn là được - nặng thế ai dùng nổi?”

Hạng Vũ nói: “Ta!” anh ấy đưa chén trà cho thợ rèn xem: “Cán thương thô như thế là được, tốt nhất là linh hoạt một chút.”

Thợ rèn vỗ ngực nói: “Cứ để tôi lo, tay nghề tổ truyền, kháng chiến cũng chế tạo thương cùng đại đao, trợ giúp tiền tuyến không ít lần.”

Tôi cười nói: “Xong việc tôi tặng anh vài bộ giáo phục ‘tinh trung báo quốc’.” Đó là giáo phục đời đầu, sửa từ trang phục tù cải tạo lao động,

trong kho còn thừa nhiều mà.

Vị thợ rèn vội xua tay: “Thôi, thôi, tôi xin tâm lĩnh, làm cho ngài mà tôi còn nhận đồ thì chẳng còn mặt mũi nào.”

Tôi cười: “Khi nào tôi có thể lấy.”

Thợ rèn vuốt cằm nói: “Nếu là người bình thường, thì cũng phải mất cả tháng, nhưng chuyện Tiêu sư phụ đã nói thì tôi không thể chậm trễ.”

Hạng Vũ hài lòng gật đầu, anh ấy biết dù có làm liên tục cũng phải mất ba ngày. Tôi thật không ngờ kiếp này tôi cũng có thể trải nghiệm tư vị vui vẻ được nghiền ép phụ huynh học sinh, nhớ năm xưa thầy giáo tiểu học của bọn tôi làm không biết mệt, năm đó ông được lên chức nhưng lúc trước đó bị ngã gãy chân. Con của một vị chủ nhiệm khoa chỉnh hình bệnh viện tỉnh chúng tôi được nhận chức lớp trưởng, nhưng năm sau đã được Lý nhị mao con của một vị quản đốc xưởng thực phẩm thay vào, Lý nhị mao cũng chẳng hưởng phúc bao lâu, nguyên nhân là người yêu của thầy giáo tôi có thai ngoài tử cung, chuyện này mặc dù không phải lỗi của Lý nhị mao nhưng ai bảo mẹ nó không phải là bác sĩ sản phụ khoa? Vì vậy Hoàng Tam Nha với thành tích học tập thứ hai đếm ngược từ dưới lên tiếp nhận đại kỳ lớp trưởng, càng khiến chúng tôi đau khổ hơn là gia đình thầy giáo chủ nhiệm lớp đáng kính của chúng tôi liên tục gặp bất hạnh, năm đó Hoàng Tam Nha liên nhậm lớp trưởng...

Bởi vì cha tôi chỉ là một công nhân bình thường, cho nên trong suốt những năm dài lê thê học tiểu học ở vào cục diện không ai yêu cũng chẳng ai thương. Sau đó tía tôi thông minh linh động, nói thân thích của tôi có người là lãnh đạo: Bác tôi là lãnh đạo nhà hóa thân Hoàn Vũ - tôi cũng không dám nói với thầy tôi.

Tôi đặt 2000 đồng lên bàn.

Thợ rèn cực kỳ kinh sợ: “Không thể thu tiền của thầy, hơn nữa thế cũng nhiều lắm.”

Tôi kiên quyết lưu tiền lại: “Không thể ngay cả tiền nguyên liệu cũng bắt anh trả.” Không nên chạy theo vết xe đổ, chiếm tiện nghi của học sinh mà không sản xuất ra đĩa nhỏ, tôi với Bánh Bao cũng đã già, chẳng trẻ trung gì, không chịu nổi xóc nảy.

Ra khỏi nhà vị thợ rèn, Hạng Vũ nói: “Ba ngày này anh ở chung với Tiểu Hắc. Tăng lên độ ăn ý.”

Tôi nói: “Thuận tiện anh sửa cái tật kia đi.” Nếu như lúc động thủ với Lữ Bố, quay đầu ngựa còn một tay cầm thương một tay lại gạt cần số thì chắc chắn bị đâm ngã ngựa.

Lúc này điện thoại của tôi vang lên, là từ quán rượu gọi tới, tôi nói: “Xem ra là người mới tới. Anh có đi cùng không?”

Hạng Vũ nói: “Anh không đi, anh dắt ngựa đi rong, lát nữa em về thì đón anh luôn.”

Tôi đi tới quán, Tôn Tư Hân đã thành thói quen, chẳng cần tôi hỏi đã duỗi tay chỉ.

Lúc này có hai lão nhân cùng tới, còn có một hán tử khôi ngô tuổi cũng không trẻ, Sáu Lưu cũng ở bên đó.

Tôi bước nhanh tới thi lễ, tôi biết nhóm người gần đây đều là phần tử trí thức. Biết ý vậy nên tôi cố gắng lưu lại ấn tượng tốt.

Sáu Lưu chỉ tôi nói: “Các vị, đây là Tiểu Cường.”

Một lão nhân vui vẻ đáp lễ lại, một lão nhân khác không biết nghĩ gì, chậm hơn nửa nhịp, một nam nhân khôi ngô hai bên mai tóc cũng đã điểm

bạc. Đại khái khoảng 50 tuổi, bất quá so với hiện đại cũng chỉ coi như trung niên, một tay đặt trên bàn, gật đầu chào tôi.

Cho dù tôi đã tiếp đãi qua hơn trăm khách hàng, nhưng vẫn hiếu kỳ, dù sao đều là những cái tên như sấm bên tai, nhiều năm nghe giờ đã chết lặng, hơn nữa giờ còn nghiệm nữa là khác, tôi hỏi lão nhân thứ nhất: “Xin hỏi ngài xưng hô như thế nào?”

Lão nhân này tu dưỡng vô cùng tốt, có thể nhìn ra khách khí với tất cả mọi người, là đại nho có phong cốt. Lão cười ha ha nói: “Kẻ hèn họ Nhan tự Thanh Thần.” Sáu Lưu nói với tôi: “Đó là Nhan Chân Khanh.” Sau đó nói với Nhan Chân Khanh: “Nhan lão, đây là một dân thường, sau này cứ nói tự với nó được rồi.”

Tôi bất ngờ: “Nhan Chân Khanh? Liễu Công Quyền cũng tới vài ngày rồi.” Tôi không ngờ nhanh như vậy đã kiếm đủ “Nhan Cân Liễu Cốt”, hai người nổi danh, không chừng là quen thân, không ngờ Nhan Chân Khanh hỏi: “Liễu Công Quyền là ai?”

Sáu Lưu khách sáo liếc tôi, nói: “Hai người kém nhau vài chục tuổi.”

Chưa từng gặp nhau thì nói chung với nhau làm qué gì? Mấy thứ lịch sử này thật sự không coi vài chục năm ra gì hết.

Một lúc sau, một lão nhân khác nghe tên Nhân Chân Khanh đứng lên cung kính thi lễ, rất câu nệ nói: “Không thể tưởng tượng được là Nhan Lão Công ở đây, văn bối thất lễ.”

Bộ dạng của lão còn lớn tuổi hơn Nhan Chân Khanh, hẳn người này thành danh ở đời sau, tôi hao tâm tổn trí mới nói: “Tới chỗ tôi chỉ so tuổi không so triều đại, sau này mọi người có thể xưng huynh gọi đệ -- xin hỏi ngài họ gì?”

Lão nhân chỉ lo nói chuyện với Nhan Chân Khanh, xem ra cũng là một người yêu thích thư pháp cuồng nhiệt, nghe tôi hỏi, thuận miệng nói: “Trương Trạch Đoan.”

“Trương Trạch Đoan - Thanh minh thượng hà đồ?”

Dù tôi là dân thường cũng biết! Thành thật ra mà nói, mấy ngày này người tới cơ bản đều toàn là người vang danh, đều là minh tinh trong lịch sử, nhưng minh tinh cũng khác minh tinh. Ngô Đạo Tử cùng Diêm Lập Bản vốn được ca tụng bởi vì cống hiến của họ hơn là khai sáng một lưu phái, mà Thanh Minh Thượng Hà Đồ của Trương Trạch Đoan dù bất cứ ý nghĩa gì cũng được xưng là thần phẩm, dựa vào một bức họa, lão có thể chêm chệch lấp đi quang mang của chư họa sĩ thời đại Bắc Tống.

Tôi lại sững sờ một lúc, thấy Trương đại thần chẳng buồn để ý tới tôi, lão nhân mặc dù vẽ tốt, nhưng tôi phát hiện lão cũng khô khốc, không thông dung hiền hòa như Nhan Chân Khanh.

Tôi đành chuyển sang lão nhân choai choai cuối cùng, làn da hồng hắc, mái tóc dài thả trên vai, mắt sáng hữu thần, nhưng lờ ra vẻ gian hoặc sắc bén, lại còn kèm thêm nét狡 hoạt. Nếu như lần trước, một người viết, một người họa, còn lại hẳn là đại phu, nhưng xem lão nhân chẳng giống Tôn Tư Mạc, càng không giống Lý Thời Trân, nhìn lão dùng tay điểm loạn trên bàn, tôi giật mình, ra là đánh cầm.

Tôi khom mình hỏi lão: “Vậy cao tính đại danh ngài là?”

Người ngày tiếp tục gầy gò bàn, liếc mắt nhìn tôi, thuận miệng đáp: “Ngô Tam Quế.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Đấu Họa

Nghe xong tên này gáy tôi lạnh lạnh, vô ý thức hỏi: “Ngô Tam Quế nào?”

Ngô Tam Quế tỏ vẻ không thích, trầm giọng nói: “Là Ngô Tam Quế có Trần Viên Viên.”

Lão hán gian! Lại còn hồ báo trâu bò như vậy! Thật sự muốn đấm lão một phát.

Nhưng nhìn lão hình như cũng muốn đấm tôi, tôi giương mắt nhìn tới nhìn lui rồi kéo Sáu Lưu lại hỏi: “Hắn tới làm gì?”

Sáu Lưu vui vẻ nói: “Nói tóm lại hắn cũng là danh nhân, chú không thể yêu cầu đưa người tới không có một vết đen, hơn nữa cũng chẳng có người nào mà không có chút vết đen.”

“Vậy lão cũng không nên bất thành linh đưa tới đây một tên hán gian, hơn nữa Ngô Tam Quế nhiều cừu nhân lắm nha.”

Sáu Lưu vui vẻ nói cho tôi: “Đây là khảo nghiệm của bên trên dành cho chú, lúc anh giúp chú chuẩn bị 500 vạn thì sao chú không kêu oán?”

Tôi kháng nghị: “Lúc trước chỉ nói là muốn tiếp khách, muốn làm theo hợp đồng, dám bảo hán Lương Sơn tôi tiếp đãi rồi, Tứ Đại Thiên Vương cũng không phải thuộc trách nhiệm của tôi tôi cũng quản rồi, hiện tại lại tới thêm một Ngô Tam Quế, Hà Thiên Đẩu mà dẫn Lý Tự Thành cùng một

đám người từ trong xó ra thì tôi biết làm sao? Các vị đang đơn phương vi phạm ước định, nên tăng thù lao.”

Sáu Lưu thông thả nói: “Vậy không cần phải chờ Hà Thiên Đâu nữa, anh đưa luôn Trần Cận Nam tới, theo quy củ chú cũng phải quản hả?”

Tôi: “...”

Sáu Lưu thấy tôi á khẩu, vỗ vai tôi nói: “Thời gian nhiệm vụ rất gấp gáp, chú có bức tức cũng là chuyện thường, nhưng không thể tiêu cực lười biếng. Kỳ thật anh cũng giúp chú nhiều, anh an bài họ tới lúc năm mới, trọng trách của chú càng nhẹ nhàng hơn đúng không? Cho nên, tổ chức chẳng những tín nhiệm chú, hơn nữa luôn cam đoan đảm bảo công việc của chú tiến triển thuận lợi.....

Tôi nói: “Nghe lão nói vậy là yêu cầu tiền hoa hồng hả. Nếu không lão ăn miếng bích quy phục chế Triệu mắt trắng đi này?”. Cuối cùng tôi cũng nghĩ tới chuyện tỏ thọt, nói với Sáu Lưu: “A, hỏi lão chuyện này...”

Sáu Lưu cắt lời tôi: “Còn chưa tới lúc lĩnh lương.”

“Không phải vậy.”

“Tiền anh mượn chú tháng sau anh trả lại.”

“...Cũng không phải cái này.”

“À? Vậy chú hỏi đi.”

Tôi cố nén ý muốn muốn bóp chết lão: “Một con ngựa còn nhớ rõ chủ nhân đời trước, đây là chuyện gì?”

Sáu Lưu thản nhiên trả lời: “Chuyện bình thường. Ngựa, trâu, còn có mèo chó đều là động vật thông linh, tức là như người ta nói là âm khí trọng, mặc dù không phải tất cả đều nhớ đời trước là gì, nhưng mà chúng khác với

các động vật khác. Trí nhớ kiếp trước bọn chúng bất diệt vài đời có xác xuất phi thường lớn, mọi người đều nói ngựa già thuộc đường, nhưng vì sao ngựa non cũng biết đường? Vì sao chó mèo vẫn rất ngoan ngoãn đột nhiên lại nổi điên cắn người?”

Tôi sợ hãi: “Bởi vì chúng nó có oán với người đó đời trước?”

Sáu Lưu gật đầu: “Ừ, đương nhiên - cũng có thể vì bị bệnh.”

Tôi: “....” Tôi đột nhiên nhớ ra, có mấy năm tôi rất hay bị chó cắn, mỗi năm 4 lần làm tôi trở thành kỳ nhân ở khu, ngang hàng với mức độ tăng trưởng GDP của thành phố. Tâm tôi chợt lạnh lạnh, chẳng lẽ đời trước tôi là thằng bán thịt chó? Cho dù kiếp trước không phải như vậy thì giờ có khi cũng nên đi tiêm vắc xin phòng dại, thời kỳ ủ bệnh dài nhất là 20 năm, cũng chẳng biết giờ tiêm có tác dụng không. Tôi thật sự sợ hãi có ngày tôi sợ ánh sáng, sợ nước, đứng dưới cột điện đi đái, thấy người tới thì chạy lại liếm người ta....

Tôi lại hỏi Sáu Lưu: “Người thì sao? Người xuất hiện tình huống như thế cao không?”

Sáu Lưu: “Cũng không phải là không có, nhưng ít đến khó tin, trên cơ bản vài trăm triệu người mới có một, hơn nữa - người như thế bình thường đều vô cùng cố chấp không chịu quên chuyện trước kia, bọn họ khi uống mạnh bà thang ra sức chống lại dược tính, nói vậy khẳng định sẽ bị tổn thương đầu óc đến một trình độ nhất định, sinh ra sẽ bị thiếu năng. Cho dù lớn lên không đơ cũng ngốc, có thể thành công bảo toàn trí nhớ kiếp trước cơ hồ là không có.”

Vậy tên tự xưng Chu Thương kia cũng quá khủng?

Tôi giữ Sáu Lưu lại: “Vậy còn câu hỏi cuối cùng.”

Sáu Lưu như biết trước: “Chú cứ hỏi, trên trời dưới đất, còn không có chuyện gì mà Sáu gia gia của chú không biết.”

“Tiền tôi cho lão vay tháng sau lão trả lại thật hả?”

Sáu Lưu lão đảo, lão lừa đảo giả say bỏ trốn.

Tôi nhìn Nhan Chân Khanh cùng Trương Trạch Đoan, cung kính nói: “Nhị vị đi theo ta.” Sau đó nhìn Ngô Tam Quế, lão dường như phát hiện tôi chẳng thích thú gì lão, lạnh lùng nhìn lại tôi, tôi đành miễn cưỡng nói: “Lão cũng cùng đi luôn.” Ngô Tam Quế hừ lạnh, đứng lên đi theo chúng tôi.

Không có cách nào khác cả, văn hán gian như Tần Cối tôi có thể vừa đánh vừa chửi, những võ hán gian như Ngô Tam Quế thì tôi không tiện xử lý. Nhìn qua cũng thấy lão già chẳng khó khăn gì có thể đánh gục năm ba thằng như tôi, hơn nữa tôi nghe nói lão hán gian mặc dù đầu hàng nhưng cuối cùng cũng bị Thanh chính phủ tiêu diệt, cuộc đời mang binh hiểm bại tích. Ngay cả Khang Hy cũng khen ngợi lão già này dũng không thể đáng.

Nhan Chân Khanh biết Trương Trạch Đoan chuyên về mỹ thuật, lập tức vỗ tay nói với Ngô Tam Quế: “Còn chưa thỉnh giáo vị nhân huynh này?”

Ngô Tam Quế thản nhiên: “Ngô mỗ bất quá là một võ phu, vì một nữ nhân không tiếc làm vài vạn binh sĩ chảy máu đầy đất, cuối cùng cũng lưỡng diện tam đao, khiến người ta xem thường.” Nói xong trừng mắt hung hăng nhìn tôi.

Đó là thái độ nhận lỗi sao?

Nhan Chân Khanh nghe qua không hiểu, chỉ nói cho có lệ: “Ha ha, chỉ có anh hùng mới có bản sắc. Ngô huynh thật khí phách.”

Trương Trạch Đoan nói với tôi: “Tiểu Cường thân là người phát ngôn của Tiên Đình, tất là thư thi song tuyệt, chẳng biết có tác phẩm gì truyền

thế cho chúng ta được chiêm ngưỡng học tập?”

Sĩ nhục tôi? Tôi lúng túng nói: “Sao lại nói vậy, tôi chỉ là một dân thường...” có người nào thi thư song tuyệt tên Tiểu Cường sao? Trương lão đầu thật quá ngây ngô.

Trương Trạch Đoan lại muốn hỏi, Nhan Chân Khanh đã thấy tôi không tự nhiên, vội hòa giải: “Tiểu Cường hiền đệ thật khiêm tốn, ngày sau lĩnh giáo thêm.”

Lên xe tôi quay đầu lại nói với Trương Trạch Đoan: “Trương lão, bức Hà Đồ của ngài truyền tới hậu nhân đã không được đầy đủ, ngài có định vẽ lại một bức không?”

Trương Trạch Đoan dứt khoát lắc đầu: “Cùng một người nhưng không cùng bức họa, đó là nguyên tắc cơ bản của họa sĩ.” Sau đó tôi lại cân nhắc ý của lão, đại khái nói một họa sĩ nếu thành công bằng một bức tranh rồi thì không ngừng vẽ lại một bức tranh là lãng phí tính mạng nghệ thuật. Dù sao nghệ thuật gia cần sáng tác chứ không phải chế tác, xem ra muốn lão nhân tái hiện “Thanh minh thượng hà đồ” là không thực tế, cho dù có thể vẽ ra cũng không đủ linh khí.

Trương Trạch Đoan nhìn xe cộ nườm nượp bên ngoài ngõ ngác hỏi: “Nơi này phồn hoa, có thể nhập họa.”

Tôi càng hoảng sợ, vội nói: “Ngài đừng lãng phí linh cảm, muốn đi chỗ nhiều người lát tôi mang đi tới phú quý lộ, hoặc tới phố quán bar.” Ngẫm lại cũng rất thích thú, Trương đạo sư dưới sự dẫn đường của tôi vẽ “Phú quý lộ đào hóa đồ” hoặc “Quán bar phố tầm mỹ đồ”. Tôi ... tôi thành tội nhân của dân tộc rồi.

Trương Trạch Đoan căn bản không nghe tôi nói, chỉ nhìn bên ngoài ngần người, Nhan Chân Khanh nói: “Đừng quấy rầy nó, hội họa chú trọng hồn nhiên thiên thành, cơ hội.”

Trương Tranh Đoan mỉm cười tỏ vẻ cảm tạ Nhan Chân Khanh, lại ngẩn người.

Tới trước cửa trường, Nhan Chân Khanh bỗng hét lớn: “Dừng lại.”

Tôi vội phanh gấp, Ngô Tam Quế biến sắc. Vô thức rút đao bên hông, cảnh giác nhìn bốn phía, hỏi: “Có mai phục sao?”

Trương Trạch Đoan cũng từ trầm tư tỉnh lại, xoa đầu hỏi: “Sao vậy?”

Nhan Chân Khanh thò đầu ra cửa xe, nhìn giáo kỳ của trường say mê: “Là người phương nào vẽ? Thật xứng là thư họa song tuyệt. À, một hàng chữ dùng hai loại bút thể, ba chữ đầu là bắt chước thư thánh Vương Hữu Quân, ba chữ sau không biết là của vị thánh thủ nào, nhưng tụ thành nhất thể...”

Trương Trạch Đoan nhìn đến xuất thần, tiếp đó nói: “Cái khó là họa cũng có thần vận, trường cường như Ngô Đạo Tử, thần thái giống như Diêm Lập Bản, tuyệt diệu.”

Tôi phục sát đất: “Hai vị nói đúng, lá cờ này do bốn vị đại gia hợp tác, ba chữ trước không phải bắt chước mà là do đích thân Vương Hi Chi viết, ba chữ sau do Liễu Công Quyền sửa. Còn về họa...”

“A, thực sự là Vương Hữu Quân ở đây?”

Không chờ tôi nói xong, Nhan Chân Khanh vốn ổn trọng kêu lên.

Chúng tôi mới vừa xuống xe thì thấy một lão nhân đi qua, tôi lập tức chỉ cho họ: “Đó là trà thánh Lục Vũ.” Không chờ tôi chào, tôi lại chỉ vào một lão nhân đeo kính cầm bút ký đi cùng bọn nhỏ vừa tan học nói: “Vị kia là thần y Biển Thước, một vị thần y khác là Hoa Đà ở trong phòng giáo viên.” Biển Thước hiện tại đi học đánh vần cùng chữ giản thể với các học sinh lớp dưới.

Đi ngang qua Đại lễ đường chúng tôi gặp Ngô Đạo Tử, lão nhân đội một cái mũ gập bằng giấy báo đang đứng trên thang vẽ lên trần nhà. Diêm Lập Bản đứng bên tường vẽ Khổng môn 72 hiền, tôi thấy nên giới thiệu Trương Trạch Đoan cho mọi người biết. Diêm Lập Bản ngoắc bợn tôi: “Đợi chút, tôi vẽ xong Nhan Hồi, thêm vài bút nữa là xong.”

Nhan Chân Khanh cảm thán: “Chỗ cậu thật là quần hiền hội tụ.”

Tôi kéo ông ấy: “Đi, tôi dẫn ngài đi gặp Vương Hi Chi.”

Tới phòng học, Vương Hi Chi cùng Liễu Công Quyền đang bận tối mắt tối mũi. Vương Hi Chi viết: “Học, học nữa, học mãi”, Liễu Công Quyền viết: “Thi đua dạy tốt học tốt”. Mấy tác phẩm này mỗi phòng treo một đôi, đây cũng là kế quyền biến, chữ viết có tốt nhưng nội dung như vậy đại khái cũng không bị nhận ra? Đương nhiên đây cũng không phải là nhiệm vụ chủ yếu của họ, tân giáo khu có mấy bức tường chờ bọn họ viết, hiện tại cũng là luyện chữ.

Chỉ chốc lát Ngô Đạo Tử cùng Diêm Lập Bản cũng tới, chư vị đại sư gặp nhau náo nhiệt một hồi, nơi này chỉ có Trương Trạch Đoan nhỏ nhất, lão thi lễ với từng người, xoa tay nói: “Các vị huynh trưởng, chúng ta gặp nhau cũng không dễ, đệ ra một đề mục.” Có thể thấy Trương đại sư rất hưng phấn, không còn khô khốc ngây ngô như vừa rồi.

Diêm Lập Bản cùng Ngô Đạo Tử đều nói: “À, hiện đệ thỉnh giảng.”

Trương Trạch Đoan nói: “Thời của đệ, Thánh Thượng Huy Tông từng ra một đề “đạp hoa quy lai mã đề hương”, lấy họa để biểu lộ tình cảnh, nhất là chữ “hương”, nhị vị huynh trưởng có lương sách?”

Ngô Đạo Tử cười nói: “Không bằng ba người chúng ta đều vẽ một bức, sau đó mời các vị bình luận, thế nào?”

Vương Hi Chi vừa nghe tam đại thánh họa muốn đấu họa, đây là chuyện trăm ngàn năm khó gặp, cùng với đám Nhan Chân Khanh, Liễu Công Quyền vỗ tay khen hay. Ngô Tam Quế không kiên nhẫn được nói: “Các người cứ đấu, ta ra ngoài đi dạo” Tôi cũng chẳng thèm để ý.

Trong phòng học, bút mực màu đều có sẵn, ba vị hội họa đại sư mỗi người một bàn, Diêm Lập Bản nói: “Chúng ta lấy thời gian một nén hương làm hạn định nhé?” Nhị vị gật đầu.

Đi đâu kiếm hương cho họ đây? Cuối cùng tôi châm một điếu thuốc, lộn lại để lên bàn nói: “Các vị lão gia tử, vậy thế này đi, ba điếu thuốc làm hạn định, hẳn là cũng không sai lệch nhiều lắm.”

Vì vậy, trong khói trắng lượn lờ, ba vị đại sư múa bút vẩy mực, nếu có thêm chút nhạc thì tốt, đáng tiếc Du Bá Nha đập vỡ cây đàn rồi.

Vương Hi Chi mấy người dù không tinh hội họa nhưng có tạo nghệ nghệ thuật rất cao, vây quanh ba người xem mê mải.

Ba vị bút pháp khác nhau, Ngô Đạo Tử vẽ nhanh nhất. Nháy mắt vẽ lên một con tuần mã khí thế bừng bừng, kỵ sĩ cúi rạp mình, mắt nhìn phía trước, vô cùng sinh động, chữ hương này biểu hiện thế nào còn chưa nhìn ra mảnh khoe.

Diêm Lập Bản thông thả ung dung vẽ một đứa nhỏ, bất quá ngay cả ngựa cũng không thấy đâu, càng khó hiểu hơn.

Chỉ có Trương Trạch Đoan đang chậm rãi vẽ ngựa, nhưng hương từ đâu cũng chưa thấy điểm báo gì.

Hai điếu thuốc đã cháy hết, trên giấy của Ngô Đạo Tử đã xuất hiện tiên y nô mã, Diêm Lập Bản vẽ mười mấy đứa nhỏ, vẫn không thấy bóng ngựa, Trương Trạch Đoan lại tiếp tục vẽ nhân mã đồ. Lúc này ba bức tranh đã

xem như quốc họa tinh phẩm. Bút pháp thuần thực cặn kẽ, nhưng mà còn chưa xuất ra chữ “hương”.

Tôi đặt điều thuốc cuối cùng lên bàn – may mắn là nói trước một nén hương, các vị đại sư mà muốn chậm rãi tinh tế thì đấu thì chắc chắn trúng độc ni cô tin rồi.

Tôi vội, đám Vương Hi Chi dường như cũng thiếu kiên nhẫn, mặc dù vẫn chấp tay sau lưng nhàn nhã đi dạo, nhưng rõ ràng bước chân đã nhanh hơn, đi tới đi lui quanh mấy vị họa sĩ.

Đến khi điều thuốc cuối cùng còn chưa được một phần ba, Ngô Đạo Tử bỗng ưỡn lưng lau mồ hôi. Tôi nghĩ lão đã vẽ xong, ai ngờ lão lau một hồi rồi mắt mở lớn, nằm sấp xuống, tựa hồ tiến nhập vào lúc chạy nước rút cuối cùng, chỉ thấy lão lắc cổ tay, điểm mực liên tiếp trên giấy, nước mực khuyếch tán. Tôi cũng nhìn ra, kỳ thật đó đại biểu rất nhiều cánh hoa, như vậy bức họa thành một kỵ sĩ cưỡi ngựa giơ roi, mặc dù từ kỵ sĩ không nhìn ra mùa nào nhưng không cần nói cũng biết từ cánh hoa có thể khiến người khác nổi lên xuân ý. Lúc này Ngô Đạo Tử mới thở ra một hơi dài, xem ra đã chân chính thu công.

Lúc này thuốc đã cháy tới cuối, giấy của Diêm Lập Bản lại chỉ có một đũa nhỏ trợn mắt há mồm. Tôi cũng trợn mắt há mồm – xem ra ý của Diêm lão là muốn nhận thua. Nào biết Diêm Lập Bản bỗng vẽ tại xa xa một con ngựa sắp biến mất trong tầm mắt, sau đó lại điểm bên bọng nhỏ vài nụ hoa...

Lại nhìn bức họa này, cảnh giới lập tức không giống, nụ hoa đã biểu lộ thời gian, hơn nữa hiện tại nhìn có thể nhận ra vẻ mặt bọng nhỏ kỳ thật rất vui vẻ, đó cũng là một kiểu mùi hương, Diêm Lập Bản vẽ thần của người là nhất tuyệt, quả danh bất hư truyền.

Mà Trương Trạch Đoan căn bản chẳng chú ý tới thời gian, vẫn như một học sinh tiểu học nghiêm chỉnh vẽ từng nét người cùng ngựa. Ngựa nhịp

bước nhàn nhã, người không có gì đáng nói, nhưng đóa hoa cùng hương hoàn toàn nhìn không ra, chẳng lẽ Trương đại sư ngoại trừ “Thanh minh thượng hà đồ” thì không vẽ được cái khác? Vậy mà lão lại là người ra cái đề này cơ đấy.

Ai cũng không ngờ, vài giây cuối cùng, Trương Trạch Đoan nghiêm mặt chằm vào chung quanh móng ngựa vài con bướm đang nhảy múa...

Sau đó, điều thuốc thứ ba hoàn toàn tắt.

Vương Hi Chi sửng sốt hồi lâu, sau đó mới khen: “Tuyệt.”

Bởi vì Trương Trạch Đoan vẽ xong cuối cùng, Ngô Đạo Tử cùng Diêm Lập Bản cũng đứng bên người, đợi khi nhìn xong nét bút cuối cùng, hai người đều kêu lên: “Ta thua.”

Trên tranh của Trương Trạch Đoan, một người một ngựa thản nhiên đi ở trên đường, hai con bướm bay quanh móng ngựa, lại phối xứng thơ văn: “Đạp hoa quy lai mã đề hương.” Kẻ khác xem đã thấy hương, thật sự là tuyệt phẩm.

Ngô Đạo Tử cùng Diêm Lập bản nâng bức họa lên ngắm nghía hồi lâu mới nói: “Trương lão đệ ý tưởng mới lạ, bố cục xảo diệu, so với chúng ta cao hơn đâu chỉ một bậc.”

Trương Trạch Đoan đỏ mặt: “Hỗ thẹn, hỗ thẹn, kỳ thật ý tưởng này lúc trước là do có một vị đồng liêu nghĩ ra, đệ hôm nay chỉ vẽ theo cho hai vị huynh trưởng xem thôi.”

Diêm Lập Bản: “Dù vậy, có thể chứng kiến bức họa thế này chúng ta cũng thấy đủ rồi.”

Ngô Đạo Tử lấy bức họa của mình tới nhìn một hồi rồi tự giễu: “Bức của ta “đạp hoa quy lai”, đáng tiếc chỉ có thể nói là “đạp hoa quy lai mã đề

khoái”, không liên quan tới chữ Hương.”

Diêm Lập Bản bày tác phẩm ra, lắc đầu: “Cho nên bức này của ta, hương thì hương thật, lại nhìn không ra đập hoa chi cốt, thất bại thất bại”

Tôi thấy lão vô cùng uể oải bèn nói: “Kỳ thật chỉ cần thêm hai bút là nhìn ra.”

“Sao?” Diêm Lập Bản mắt sáng lên, đặt bức họa trước mặt tôi: “Chú nói thêm chỗ nào?”

Tôi cầm bút như cầm chân gà nướng, vẽ sau móng ngựa ba làn sóng, sau đó quăng bút nói: “Chẳng phải nhìn ra rồi sao?”

Diêm Lập Bản nhìn ngang nhìn dọc nhìn trên nhìn dưới: “Đây là gì?”

Tôi chỉ vào ba đường sóng uốn lượn: “Đây là hương khí.”

“Có thể thấy... hương khí sao?”

Tôi nói: “Đúng vậy, đây là chủ nghĩa siêu hiện thực.”

“...chủ nghĩa siêu hiện thực?”

“Đúng. Là đem thứ vốn nhìn không thấy được dùng hình thức thực vật biểu hiện ra ngoài, ví dụ mùi thơm, tâm tình, chán, ghét...”

... ba vị đại sư chán nản đi tới nghe tôi cao đàm khoát luận, mặc dù không hiểu được hết, nhưng cuối cùng cũng tỏ ra có hứng thú nhất định, Diêm Lập Bản cười nói: “Cũng rất thú vị, xem ra Tiểu Cường không đơn giản.”

Trương Trạch Đoan cầm lên nói: “Chả trách tôi nghĩ, người phát ngôn của tiên đình sao có thể không có bản lĩnh, hôm nay xem ra về ý tưởng, Tiểu Cường thắng chúng ta một bậc.”

Quá tuyệt, tôi tự hào.

Tôi vẫn cho là tôi vẽ ba lượn sóng đã là chủ nghĩa siêu hiện thực, còn tự nhận là đang cầu nối giữa văn hóa Trung Tây, sau đó mới biết không phải, cuộn sóng cũng chẳng phải chủ nghĩa siêu hiện thực, càng không đại biểu cho họa phái phương tây, bởi vì trong các bức tranh kinh điển của phương tây không có mấy thứ này, “bữa tối cuối cùng” cũng không thấy thực vật bốc khói cuộn cuộn, trong “nụ cười của mô na li za” cũng không thấy mô na li sa đoan trang thỏa mãn trên đầu còn có mấy cái mặt cười, thứ lớn nhất trong bức họa là một khuôn mặt tươi cười...

Sau đó tôi mới ý thức được: Ba đường sóng chỉ có trong phim hoạt hình cùng truyện tranh, ví dụ “tiểu trư hô lỗ lỗ” cùng “hồ lô tiểu kim cương”, lúc tỏ vẻ nổi giận lôi đình có thể vẽ trên đầu một ngọn lửa nhỏ.

Cho nên sau đó tôi nhìn lại bức họa của Diêm Lập Bản, ba đường sóng lượn sau móng ngựa còn được, vẽ sau móng ngựa, lại vẽ trên mặt bọn nhỏ đang vui vẻ kia, rất khó nói rõ. Thế cho nên sau này ai thấy cũng nói: Tiếc cho một bức họa tốt, đáng tiếc làm cho con giun bò.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Trùng Quan Nhất Nộ Vi Hồng Nhan

Tôi rời khỏi phòng, nhìn thấy Hạng Vũ đang dắt con thỏ thọt trò chuyện nhiệt tình với một người, người nọ chẳng phải ai khác chính là Ngô Tam Quế.

Hai người bọn họ có gì để nói chuyện? Xem ra còn nói chuyện rất vui vẻ, Ngô Tam Quế tay vuốt lưng con thỏ thọt, Hạng Vũ tay nắm dây cương, hai người mặt mày hớn hờ, lúc tôi đi qua lại nghe được một trận cười to sảng khoái.

Tôi giả vờ hỏi: “Hai người nói chuyện gì vậy?”

Hạng Vũ cười thản nhiên: “Nói chuyện ngựa, nói chuyện chiến tranh.”

Ngô Tam Quế hừ lạnh: “Còn có cả gái nữa.”

Tôi sững sốt: “Thật sự có nhiều chủ đề chung nha, Vũ ca, anh chờ em một chút, em an bài vị Ngô lão huynh này rồi chúng ta đi.” Tôi định an bài Ngô Tam Quế ở chung với Tần Cối, hai người khẳng định có nhiều tiếng nói chung.

Hạng Vũ nói: “An bài làm gì, lão Ngô đi với anh.”

“Sao?” Tôi đau đầu (chủ nghĩa siêu hiện thực). Liếc Ngô Tam Quế đang tùm tùm cười không nói gì, hiển nhiên hai người sớm đã thương lượng tốt rồi.

Hạng Vũ nói: “Dù sao tên nhóc Lưu Bang cũng thường xuyên không về, lão Ngô ngủ phòng của nó cũng được, còn nếu không bọn anh chen chúc một chỗ cũng được.”

Chẳng lẽ tôi để Trần Viên Viên với Ngô Tam Quế chen chúc?

Lão già này thấy tôi khó xử cũng định chơi xỏ xem tôi xử lý ra sao, đi trước một bước ngồi lên xe, tôi hỏi Hạng Vũ: “Con thỏ thọt thì sao?”

Hạng Vũ nói: “Anh vừa nói với Từ Đắc Long rồi, tiểu Hắc sẽ do cậu ta chiêu cố.”

Tôi đành khởi động xe, thỏ thọt thấy Hạng Vũ phải đi, chạy ra đuổi theo chúng tôi, đại khái chạy hơn 1 dặm thì Hạng Vũ hạ cửa kính xe, thò đầu ra hô lớn: “Trở về.” thỏ thọt mới mất hứng quay về.

Tôi nói: “Giỏi thật, anh thuần ngựa cứ như thuần chó ấy.”

Ngô Tam Quế ngắt lời: “Có gì đâu, cảnh giới ban đêm nhiều lúc phải dựa vào ngựa.”

Hạng Vũ gật đầu: “Đúng vậy.” Sau đó còn nói: “Vừa rồi bọn anh nói chuyện một lúc. Lão Ngô nguyên lai cũng là tướng quân nắm binh quyền, khả năng chiến tranh rất khá, lúc về nên cùng cô gái nhỏ Hoa Mộc Lan luận bàn.”

Tôi nói rất nhỏ: “Anh có biết hãn là người thế nào mà xưng huynh gọi đệ.”

Hạng Vũ chẳng thềm để ý: “Lão Ngô đã nói với anh, chẳng qua là vì Trần Viên Viên trở mặt với tên họ Lý sao?” Hạng Vũ oán than: “Anh lại hâm mộ hãn, nếu có cơ hội, vì Ngu Cơ anh cũng nguyện ý làm thế.”

Tôi không nhịn được nói ra: “Đó là cuộc chiến phản quốc.”

Ngô Tam Quế lạnh lùng: “Cái mày nói quốc sự là chỉ Chu gia hay Lý gia? Lão phu cũng làm qua cả rồi.”

Hết chỗ nói, phản đồ mở mồm ra nói thản nhiên chính trực như thế tôi mới gặp lần đầu.

Tôi nói: “Lão cùng Lý Tự Thành liều mạng vì hãn bá chiếm tiểu tình nhân của lão, nhưng sau này lão phản Thanh cũng là vì Trần Viên Viên sao?” Thật vô lý, coi như Khang Hy thích ngự tử (phụ nữ thành thực hơn tuổi) thì cũng chưa đến nỗi ra tay với Trần Viên Viên hơn mình mười tuổi, trừ phi hãn thích ngự thắm, ngự nãi (thích bà, thích cô, thích phụ nữ già.)

Ngô Tam Quế cười ha hả nói: “Điểm ấy tao nói với huynh đệ Hạng Vũ rồi, hảo nam nhi sao có thể ràng buộc không rõ ràng với một nữ nhân, vì Trần Viên Viên không phải là giả, nhưng cũng chỉ là vì tao tranh chút danh khí. Lý Tự Thành bất nhân, đừng trách tao bất nghĩa, cho nên sau này phản Thanh đó là vì thằng nhóc Huyền Huyền Tử kia cực lực tước phiên. Nếu để tùy hãn làm như vậy, tao sớm muộn cũng thành thịt cá trên thớt, chờ nó lôi ra đâm cho một đao, không bằng tao phấn khởi đánh cược một lần, cuối cùng cũng được oanh liệt một thời.”

Tôi bất chấp tất cả mắng: “Mày mà cũng gọi là oanh liệt? Mày để tiếng xấu muôn đời.”

Ngô Tam Quế nói: “Cũng đúng.”

Tôi hoàn toàn bó tay toàn tập rồi.

Ngô Tam Quế ngồi sau nói với tôi: “Tao thừa nhận tao ích kỷ, tự đại, gian trá狡 hoạt, trung liệt tiết nghĩa đối với tao chả bằng cái rắm, ai tốt với tao tao tốt với người đó. Nhưng cũng phải chú trọng tới công bình, mày kính tao một bước, tao trả mày một bước, ai dám lấy của tao một tấc, tao không cướp lại một trượng không được! Tao là kẻ hai mặt nhưng thế thì sao? Tao ít nhất cũng không chết uất ức giống như Nhạc Phi cùng Viên

Sùng Hoán. Tao sống vì tao, thế nhân có chửi mắng tao, nhưng tao cảm thấy thế rất sướng, rất thoải mái.”

Tôi không thể không thừa nhận, lúc này tôi đang gặp một tên hán gian đại nghĩa lắm liệt. Loại hán gian này có đặc thù cụ thể là: Căn bản không thừa nhận mình là hán gian. Lão không giống với Tần Cối, Tần Cối biết mình có ngấm mình trong thuốc tẩy cũng rửa không sạch tội, hành vi của hắn thuộc loại đứng ở đội ngũ này liếc mắt đưa tình với đội ngũ khác, cho nên khi đối mặt chỉ trích chỉ có thể che mặt chạy trốn, nhưng Ngô Tam Quế thì khác, lão nếu phát hiện đội trưởng bất công sẽ trực tiếp chạy tới đội khác, thậm chí cuối cùng tự tạo một đội. Cho nên tôi nghĩ lão căn bản chẳng có chút áy náy nào, cho nên cũng chẳng nói lại được lão.

Bất quá ngẫm lại lão già này nói cũng có lý nhất định, lão già này đánh trận cả đời, cơ bản không sợ chết, nhưng vì một vài nguyên nhân khó tin luôn đầu hàng, lịch sử nhiều lần cho lão cơ hội lựa chọn, nhưng lão cũng thật thần kỳ, mỗi lần đều không chút chùn bước, không chút do dự lựa chọn sai lầm....

Đối mặt với lời lẽ khẳng khái của Ngô Tam Quế, tôi chỉ có thể tổng kết lại: “Loại chân tiểu nhân như lão ở hiện tại rất phổ biến.” Đây là một chuyện tình rất quang vinh, ví dụ như tôi... ách, tôi không phải là chân tiểu nhân, chẳng phải Lý Sư Sư đã nói đó sao, tôi là quân tử.

Tôi rất quân tử châm ngòi Hạng Vũ: “Nghe thấy chưa, lão vừa nói anh không phải là người đàn ông tốt.”

Về tới nhà, ngoại trừ Lưu Bang cùng Bán Bao chưa về, mọi người đều có mặt, Hoa Mộc Lan đang nói chuyện phiếm với Tần Thủy Hoàng, chị ấy cần hiểu rõ một chút kiến thức trụ cột từ Chính béo, mà Chính béo cũng đã chơi hết mọi trò, xem ra chơi chán rồi.

Ở một căn phòng khác, chẳng biết Kinh khờ nhặt từ đâu về một mảnh gương nhỏ hứng ánh mặt trời chiếu lên tường. Triệu mặt trắng đuối theo ánh sáng, mỗi lần sắp tới lại bị Kinh khờ chuyển góc tránh đi, hai thằng ngốc chơi trò rất ngu, xem ra bọn họ luôn làm cho người ta phì cười, làm tôi nhớ lại chuyện hồi nhỏ.

Hoa Mộc Lan cùng Tần Thủy Hoàng thấy người mới đều ra chào hỏi, tôi giới thiệu đầy dụng ý: “Đây là Ngô Tam Quế.” Lúc nói còn cố nhấn mạnh ba chữ “Ngô Tam Quế”, ai ngờ Hoa Mộc Lan cùng Tần Thủy Hoàng chẳng buồn để ý, nhiệt tình bắt tay với Ngô Tam Quế, Hoa Mộc Lan còn mang theo lão già đó đi lại chung quanh dạy lão những kiến thức cuộc sống hàng ngày.

Tôi sai lầm rồi, trong tiềm thức của tôi dù là ai cũng rất miễn cảm với hai cái tên Tần Cối cùng Ngô Tam Quế, nghe được tên sẽ nhỏ nước miếng mắng: “Phi, hán gian.”

Tôi quên bém chuyện niên đại, thời đại của Hoa Mộc Lan cùng Tần Thủy Hoàng, chưa chắc đã có họ Ngô. Xem ra rất khó để tìm ra một đồng minh phản Ngô rồi.

Lúc trời tối hẳn Bánh Bao mới trở về, tôi chú ý tới cô ấy không mua thức ăn. Thấy Ngô Tam Quế cũng chỉ gật đầu, vẻ mặt không tốt nói với tôi: “Tiểu Cường, anh và mọi người hôm nay ra ngoài ăn đi, em hơi mệt, đi nằm một lát.” Nói xong vào phòng ngủ luôn.

Hạng Vũ nhìn theo Bánh Bao, hỏi tôi: “Bánh Bao hôm nay hơi bất bình thường nhỉ.”

Tôi cũng nhìn ra, nếu như bình thường có khách tới nhà Bánh Bao sẽ không lộ ra vẻ mặt này, tôi nói: “Có lẽ là bị bệnh.” Tôi tới cửa phòng ngủ, hỏi vọng qua: “Bánh Bao, em sao vậy?”

“Không sao, em nằm một lát là được.” Tiếng rất rõ ràng, không giống như thân thể khó chịu. Tôi cười nói với Hạng Vũ: “Khăng định là cãi nhau với khách.” Cái quán nhỏ của cô ấy thường xuyên xảy ra chuyện này, mặc dù chủ quán hiện tại luôn nói coi khách hàng là thượng đế, nhưng thượng đế cũng yêu cầu thế này yêu cầu thế kia khá phiền phức.

Ngô Tam Quế trầm mặt: “Có phải bởi vì lão phu...”

Không ngờ lão già có bề ngoài bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, nhưng lại rất miễn cảm, tôi nói: “Thôi đi, Bánh Bao nhà tôi chắc gì đã biết một người như lão.” Kiến thức lịch sử của Bánh Bao cũng quá nát, cô ấy chỉ nghĩ tới người kết bái với Quan Vũ và Trương Phi tên Lưu Bang, nhân vật lịch sử Thanh Triều cô ấy cũng chỉ biết Kỷ Hiếu Lam (*), mà đó cũng là do nhờ công của Trương Quốc Lập.

Bọn tôi nhìn nhau. Không nói cũng biết mặc dù Bánh Bao không biết thân thể của nhóm năm người, nhưng chúng tôi chưa từng coi cô ấy là người ngoài. Trên thực tế Bánh Bao còn thân cận với bọn họ hơn tôi. Hiện tại cô ấy mất hứng, chúng tôi cũng cảm giác không được tự nhiên.

Hoa Mộc Lan cuốn tóc đứng lên nói: “Đến em đi xem sao.”

Hoa Mộc Lan vào phòng, Ngô Tam Quế hỏi tôi: “Nữ tử vừa vào phòng là gì của mày....”

Tôi nói: “Chính thất.”

Hạng Vũ nắm vai tôi hơi phát lực, dùng khẩu khí uy hiếp giọng rất mỉa mai nói: “Hơn nữa Tiểu Cường cũng không định nạp phòng nhì, phải không Tiểu Cường?”

Tôi đau khổ: “Quốc gia không cho phép.”

Ngô Tam Quế kinh ngạc: “Quốc gia quản cả chuyện này sao?”

Lát sau Hoa Mộc Lan đi ra, vẻ mặt ngưng trọng nói với chúng tôi: “Đúng là cãi nhau với khách.”

Tôi liền thoải mái: “VẬY không sao, muộn lắm thì sáng mai lại như thường.”

Hoa Mộc Lan nói: “Cái khác là một người của đại bang, cũng đập phá tiệm của Bánh Bao.”

Tôi ần ần cảm giác chuyện không ổn, vội hỏi: “Bánh Bao còn nói gì nữa không?”

“Bánh Bao nói bang đó hình như là xã hội đen, tên thủ lĩnh trước khi đi còn nói lại, hắc tên là Lôi Minh. Ai không phục có thể đi tìm hắc.”

Mặt tôi xanh đen, mắt trợn trừng, hỏi Hoa Mộc Lan: “Bánh Bao sao rồi?”

“Bánh Bao bị đẩy ngã khi giằng kéo, vai bị thâm.”

“Rắc!”, gạt tàn bị tôi bẻ gãy một miếng, mắt tôi đỏ gầu, cổ họng phát ra thanh âm gừ gừ, răng nghiến lại: “Mẹ kiếp! Lôi Lão Tứ!”

Mọi người lần đầu thấy tôi thế này, đều nhìn nhau kinh ngạc, Hạng Vũ biết chuyện này có ẩn tình, dè tôi lại hỏi: “Chuyện gì?”

Quai hàm tôi run rẩy, không nói nên lời, Hạng Vũ châm một điếu thuốc nhét vào miệng tôi: “Đừng gấp, nói chậm thôi.”

Tôi rít vài hơi, cảm thấy ngay cả cốc nước cũng cầm không vững, tôi mất một lúc mới bình tĩnh lại, sau đó mới kể chuyện đòi nợ thay lão Hách mà đả tộ Lôi lão tứ.

Ngô Tam Quế nghe xong hỏi: “Nói tới cùng Lôi Lão Tứ là ai?”

Tôi nói: “Xã hội đen.”

Ngô Tam Quế: “Xã hội... đen?”

Tôi giải thích đơn giản: “Giống như Thiên Địa Hội chỗ các vị đó.”

Ngô Tam Quế nói: “A, là bọn tạo phản, bọn họ vì sao phản, vì quốc gia không cho phép nạp thiếp sao?” Cuối cùng lão còn nói: “Còn làm khó một cô gái, xã hội đen cũng chẳng ra gì.”

Hoa Mộc Lan đặt hai tay lên ngực nói: “Đúng, hẳn thật không nên động tới Bánh Bao.”

Tôi móc điện thoại gọi cho Lão Hồ: “Lôi Minh là Lôi Lão Tứ hả?”

Lão Hồ chưa từng nghe tôi nói chuyện với giọng điệu như vậy, một lúc mới nói: “Là con của hẳn.”

“Làm sao tìm được nó?”

“...Trong địa bàn của Lôi Lão Tứ có ba câu lạc bộ đêm, ba quán rượu, Lôi Minh mỗi tối sẽ tới mấy chỗ này giải trí, em cũng chẳng biết nhiều hơn. Em cũng không thâm giao với Lôi gia.”

“Hồ ca, nói cho tôi biết tên mấy địa điểm đó được không?”

“... Được, anh ghi lại đi, em nhớ mấy lần đi chơi bọn nó đều cho danh thiếp, vì việc buôn bán của Lôi gia đều theo dây chuyền.”

Tôi lấy bút ghi lại 6 cái tên, cuối cùng Lão Hồ cũng hỏi: “Anh muốn đi gây sự với Lôi Lão Tứ hả?”

“Tôi muốn tìm Lôi Minh nói chuyện trước.”

Lão Hồ nói: “Có gì cần cứ nói em một tiếng, chuyện Lôi Gia làm việc không theo quy củ thì mọi người đều biết, bọn họ dám quá phận thì cho bọn chúng một bài học.”

“Cám ơn Hồ ca, huynh đệ lĩnh tình.” Lão Hồ nói mấy câu làm tôi cảm động, tôi cùng lão kỳ thật cũng chỉ qua lại xã giao, nhưng lúc này lão lại có thể nói như vậy thật sự coi tôi là người mình.

Tôi cúp điện thoại, mặt không đổi sắc nói với Hạng Vũ: “Lôi Minh là con của Lôi Lão Tứ.”

Ngô Tam Quế: “Để hiểu, nó mượn Bánh Bao cảnh cáo mày, cũng thuận tiện xem căn cơ của cậu.”

Tần Thủy Hoàng cười tủm tỉm: “Căn đế của Tiểu Cường quạ nông, nhưng mùi họ Lôi sờ lộn chộ rồi.”

Hạng Vũ hỏi tôi: “Tiểu Cường định làm sao?”

Tôi dí thuốc vào gạt tàn : “Còn sao nữa, đánh thôi.”

Hạng Vũ cùng Hoa Mộc Lan cười. Ngô Tam Quế kêu lên: “Tốt, giống tao.” Tôi trừng mắt với lão.

Tần Thủy Hoàng nói không sai tí nào, căn cơ của tôi thiên (nông), tâm vô chí lớn. Bình thường chịu thiệt thì tôi cũng không có cách nào. Tôi là tiểu nhân vật, mặc dù tôi quen một đồng thổ phỉ, một đám liều mạng, chưa kể còn một mớ quân nhân thân mang tuyệt kỹ, nhưng cho tới giờ tôi không từng nghĩ tới thống nhất hắc đạo, tôi thực sự vừa lòng với cuộc sống hiện tại. Tôi chưa từng nghĩ cười lên đầu người khác, tôi còn sợ lúc đó mình sẽ té ngã bắn người nữa là khác.

Nhưng bọn hăn không nên ăn hiếp Bánh Bao. Tôi nói rồi, tín niệm của tôi chỉ có một, không ai có thể động tới người phụ nữ của tôi! Tôi không

thể nhin, không phải lão hán gian Ngô Tam Quế cũng thế sao? Hạng Vũ mấy người khẳng định cũng đang nhìn tôi, đầu tôi bị đánh chảy máu bọn họ cũng không để ý, nhưng đặc tội Bánh Bao chỉ có đường chết. Tổ năm người kể cả Hoa Mộc Lan tới sau, ẩm thực cũng như sinh hoạt hàng ngày đều do Bánh Bao lo liệu, về mặt cảm tình là huynh đệ tử muội, trong nội tâm họ coi Bánh Bao như một người mẹ. Nên biết, tiểu huynh đệ của mình đánh nhau cùng đứa nhỏ khác bị ăn hiếp khác hẳn mẹ mình bị người ta ăn hiếp.

Hạng Vũ hỏi: “Giờ chúng ta làm thế nào?”

Tôi ký hiệu 6 địa điểm trên bản đồ, nói: “Chúng ta đi tìm Lôi Minh trước.”

Hoa Mộc Lan cầm bản đồ: “Trước tiên tính xem đã, cần làm một lần cho sạch sẽ, làm cho bọn họ không dám tái phạm.” Tôi lạnh người, không thể tưởng được đại tỷ tỷ bình thường rất hòa thuận cũng có một bộ mặt khác, nhưng mà nghĩ lại cũng phải, chị ấy từng mang binh cùng Hung Nô chiến tranh 12 năm, chẳng phải cũng chỉ truy cầu quân địch không xâm phạm biên cương sao?

Hạng Vũ cũng nhìn xem bản đồ nói: “Lôi Minh ở chỗ nào?”

Tôi nói: “Em không biết, chỉ có thể tìm từng bước.”

Ngô Tam Quế nói: “Nếu đủ nhân thủ thì đồng loạt hợp vây sáu nơi, không sợ nó mọc cánh bay thoát.”

Tôi nói: “Vốn là đủ, nhưng hiện tại không ở đây.”

Hạng Vũ nói: “Chú ngẫm lại xem trong Dục Tài còn có người nào có thể sử dụng không?”

Tôi lắc đầu: “Ngoại trừ Từ Đắc Long, còn lại đều là những vị lão phu tử -- anh xem liệu ai có khả năng giúp đỡ?”

Hạng Vũ nhú mày: “Không cần tìm người khác, gặp mặt lại không thích.”

Ngô Tam Quế cầm bản đồ nghiên cứu một hồi nói: “Mấy địa phương này có bao nhiêu thủ bị?”

Hạng Vũ bật cười nói: “Chẳng phải là cứ điểm quân sự, chỉ là nơi cho một ít người chơi đùa, cho dù Lôi gia thế lực to lớn nhưng mỗi nơi này chẳng qua cũng chỉ có mấy chục tên coi trường.” Hạng Vũ dù sao cũng ở đây một thời gian dài rồi, phân tích rất chuẩn.

Ngô Tam Quế nói: “Thế còn chờ gì nữa, chỉ bằng mấy người chúng ta cũng đủ rồi.”

Hạng Vũ nói: “Tôi hiểu được ý của anh, nhưng mà chỉ sợ dả thảo kinh xà, chúng ta đập một quán, nếu không bắt được thằng nhóc đó thì nó chạy mất.”

Ngô Tam Quế cười nói: “Xem ra lão đệ không hiểu loại bang phái này, nếu đánh trận thì bọn người này không lo chạy, bọn chúng sẽ nghe điều lệnh bên trên như quân nhân.” Ngô Tam Quế cầm bút chậm rãi vẽ ra một hình bát giác: “Nếu mấy địa điểm này đều là cứ điểm của anh, mà bọn nó đánh bại từng người của anh, anh sẽ làm sao?”

Hạng Vũ dứt khoát: “Đương nhiên tụ tập binh lực ưu thế, ở một điểm đợi một trận quyết chiến.”

Hoa Mộc Lan nói: “Dù sao còn phải xem có bao nhiêu nhân mã, nếu biết không địch lại, lui lại là tất yếu.”

Ngô Tam Quế nhìn chị ấy đầy khen ngợi, tiếp tục nói: “Nếu chỉ có mấy người bọn ta, phá một hai địa điểm của hắc thì bọn chúng nhất định sẽ tụ hợp lại một nơi thương lượng việc đối phó chúng ta, cho nên - cho dù chúng ta từng bước ăn xuống, cuối cùng cũng có thể bắt được thằng nhóc họ Lôi kia.”

Lại nghe một người thở dài nói: “Mọi người mà biết nó ở đâu thì tốt, tất cả cứ giao cho tôi.”

Bọn tôi nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào Kinh Kha đã đứng sau lưng bọn tôi.

Ngô Tam Quế: “Vài vị trong chúng ta ai am hiểu cận thân chém giết, đây không phải một trận nhân mã chém giết, chỉ cần mấy người là được.”

Hoa Mộc Lan cười nói: “Tiểu muội mạo muội tự đề cử mình, mặc dù không hỗ trợ được gì, nhưng cũng không kéo chân mọi người.”

Ngô Tam Quế do dự hỏi lại: “Cô?”

Hạng Vũ nói: “Còn chưa giới thiệu cho cậu, vị này chính là Hoa Mộc Lan, nghe Tiểu Cường nói đã từng làm tướng quân.”

Ngô Tam Quế thoáng bất ngờ, nhìn xem Hoa Mộc Lan tóc mượt mà cuộn sóng nói: “Thất kính thất kính.”

Kinh Kha bình tĩnh nhìn Ngô Tam Quế: “Tôi cũng đi.” Cuối cùng còn giới thiệu chính mình: “Ta là Kinh Kha.”

Ngô Tam Quế bị anh ấy nhìn chăm chăm vội hô lên: “Nguyên lai là thiên thu đệ nhất nghĩa sĩ.”

Mọi người quan hệ phi thường thân thiết, nhưng dù sao trước mặt mọi người khen Kinh Kha thì ý của hắc là Tần Thủy Hoàng thật đáng chết. Ngô

Tam Quế vội vàng khách khí với Tần Thủy Hoàng. Cuối cùng lão nhìn lại tôi hỏi: “Tiểu Cường, thân thủ của chú cũng không kém chứ?”

Tôi.. tôi nên nói thế nào đây ? Theo cách nói của Hoa Mộc Lan là khẳng định chẳng giúp được gì, hơn phân nửa còn kéo chân mọi người.

Hạng Vũ cười nói: “Không cần quản nó, nó chỉ phụ trách dẫn đường là được.”

Tôi cũng chẳng nói gì, rốt cục là chuyện của ai? Bất quá Hạng Vũ cũng có tư cách nói vậy, Bánh Bao dù sao cũng là cháu gái đời thứ n của anh ấy.

Tôi thấy Ngô Tam Quế từ lúc xảy ra chuyện hứng khởi bốc phừng phừng, nghiêm nhiên thành quan chỉ huy toàn bộ hành động, tức giận: “Lão thì sao, chẳng lẽ chỉ biết nói mà không biết làm?”

Ngô Tam Quế cười ha hả: “Mãn châu binh có dừng hay không? Lão phu lấy một địch mười dễ như ăn cháo.”

Tôi liếc nhìn lão: “Đừng có để lát nữa bị đập bẹp dí nhé.” Giống hệt như bạn học của tôi cùng chị của nó, chị nó ở Bắc kinh, nói là đã từng gặp Trương Di Ninh, hai người còn thi đấu bóng bàn, trở về tán dóc với bọn tôi: “Tao đã thi đấu với Trương Di Ninh, chỉ mới thua 0-3 thôi.” Bọn bạn tôi khen nức nở, ngay cả tôi cũng không thể chịu nổi: “Tao muốn thi đấu với Trương Di Ninh.” Nhưng Ngô Tam Quế chẳng thèm để ý tới lời chế nhạo của tôi: “Lão phu giúp người, là vì thấy người có điểm giống với lão phu năm xưa. “Trùng quan nhất nộ vi hồng nhan”, he he, khi đó huyết khí phương cương, đúng là những năm tháng tuyệt vời.”

Hạng Vũ lẩm bẩm: “Trùng quan nhất nộ vi hồng nhan”, nói rất hay.”

Hoa Mộc Lan cảm khái: “Nữ nhân gả cho nam nhân như Ngô Đại Ca, cũng thấy hạnh phúc một đời rồi.”

Tôi tức giận, đây là tiêu chuẩn đạo đức gì thế này? Ngô Tam Quế thành anh hùng? Nhưng mà nói đi thì nói lại, tóc tôi dựng đứng hả, đang yên đang lành sao lại dựng đứng.

Trước khi xuất phát, tôi chỉ vào phòng ngủ của Bánh Bao hỏi Ngô Tam Quế; “Trần Viên Viên mà có vẻ ngoài giống cô ấy ông có nguyện ý vì cô ấy dẫn Thanh bình nhập quan không?”

Ngô Tam Quế sửng sốt, rốt cục nhìn lướt qua ảnh chụp Bánh Bao, ho nhẹ: “Nói thực...chú giỏi hơn anh nhiều.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Đánh Úp

Cả đám chúng tôi gồm có tôi, Hạng Vũ, Hoa Mộc Lan, Kinh Kha. Tần Thủy Hoàng cũng đi góp vui, bản đồ thì do Ngô Tam Quế cầm. Mặc dù hành động lần này do một hán gian chỉ huy khiến tôi có cảm giác khó chịu, nhưng mà hệ số an toàn đã tăng lên không ít. Hạng Vũ lỗ mãng, Hoa Mộc Lan không thiện công, chỉ có Ngô Tam Quế mưu kế sâu xa gian xảo cự hoạt, lão mà thiết tình giúp người thì loại việc cón con này hẳn không có gì đáng ngại.

Chúng tôi làm bộ muốn đi ăn cơm, bởi vì tôi biết Bánh Bao khẳng định chưa ngủ, tôi gõ cửa nói với cô ấy: “Em muốn ăn gì, anh mua về cho em.”

Bánh Bao nói: “Có mì vằn thắn thì mua cho em một bát.”

...thực quỷ dị, bọn tôi đằng đằng sát khí đi báo thù cho cô ấy, cô ấy lại muốn ăn vì vằn thắn. Theo bình thường thì nữ chính sẽ xuất hiện 2 tình huống, một là phái chủ chiến, nữ chính nên nhìn chăm chăm dựa vào lòng nam chính (tức là tôi đó), nói thật ôn nhu: “Em chờ anh về...” Hai là phái chủ hòa, nữ chính sẽ giữ chặt tay nam chính (cũng tức là tôi đó), nhu tình uyển chuyển nói: “Vì em, không đáng...” Nam chính không nghe dứt khoát muốn đi. Hoặc là trực tiếp một chút, giống như người phụ nữ Sparta (trong phim 300) nhét một tấm chắn vào tay nam nhân của mình, một lời hai nghĩa nói: “Nếu không thắng lợi, em nguyện nằm trên anh * (ám chỉ chết trận).”

...Nhưng mà cô nàng rõ ràng muốn ăn mì vẫn thẫn. Xem ra Bánh Bao cũng không chịu bao nhiêu tổn thương tinh thần, xét thấy vậy, tôi thấy chỉ cần bắt được Lôi Minh kêu nó xin lỗi là được.

Đi xuống lầu, Ngô Tam Quế lại mở bản đồ ra nói: “Chúng ta đi từ tây sang đông, thu thập từng địa điểm một, cũng cho bọn nó thời gian chuẩn bị.” Tôi vừa thấy phía tây là một quán bar, các địa điểm của Lôi Lão Tứ cũng không gần nhau, vị trí rất tốt. Tấn công rải thảm là một chủ ý không tồi chút nào.

Chúng tôi nhanh chóng đi tới nơi, vừa đến cửa, Ngô Tam Quế nói: “Lại phân công thêm một chút, lát nữa đi vào bốn người chúng ta phụ trách đánh, Tiểu Cường coi chừng, đừng để thằng nhóc họ Lôi chạy thoát, Thủy Hoàng huynh phụ trách quan sát động tĩnh của quan binh.”

Tôi hiểu ra: “Đúng vậy, Chính ca coi chừng cảnh sát. Thiếu chút nữa đã quên mất việc này.”

Sau khi đi vào, Hạng Vũ thấy bên trong u ám liền nhíu mày: “Bên trong hơi tối, cẩn thận để ý đừng để thằng nhóc đó thừa dịp loạn chạy thoát.”

Tần Thủy Hoàng bò lên bục nhảy, huých móng đánh bay cô em nóng bỏng, cầm micro nói: “Bọn anh tới chiến tranh, không phải đùa đâu hì.”

Lập tức có một nửa người bên dưới nghe không hiểu anh ấy nói cái gì, còn theo nhạc lắc mông, có người hô Tần Thủy Hoàng mau xuống. Cũng có người tưởng rằng là tiết mục mới do quán Bar an bài, bắt đầu hò hét, vỗ tay.

Kinh Kha nhảy phốc lên đài, đoạt lấy micro hét lên: “Giết người rồi, không muốn chết đều cút.”

Cả đám phía dưới ồn ào, chuyện này xảy ra ở quán bar như cơm bữa, người thông minh nhanh chân chạy ra cửa, số còn lại theo sát sau, còn có

chút người uống rượu hơi xỉn cũng len vào đám đông chạy rầm rập.

Kinh Kha khinh bỉ Tần Thủy Hoàng: “Lần tới nhớ nói tiếng phổ thông nha mày.”

Lúc này hai bên bục bắt đầu có người đi ra, phục vụ thu tất cả cốc chén lại, xã hội đen làm kinh doanh nên phục vụ cũng thường xuyên thấy khách đánh nhau với bọn tay chân.

Kinh Kha chiếm cứ cao điểm dùng nắm đấm nện xuống bọn tay chân muốn lên đài, Tần Thủy Hoàng tránh phía sau, tranh thủ thời gian cầm micro đập vào đầu bọn lao lên.

Hạng Vũ duỗi tay nắm lên hai tên côn đồ chạy qua ném tới quầy bar, Ngô Tam Quế kẹp một phục vụ vào nách, xuất lực, thẳng nhóc lập tức nhắm mắt gục ngã.

Hoa Mộc Lan lại bày ra một bộ quyền thế xinh đẹp, đá cao, đá ngang, không ai có thể tới gần. Hiện tại chị ấy đã thích ứng với giày cao gót, thật đáng thương cho đôi giày Gucci.

Ba người vừa ra tay, người ngoài đều gục ngã, mười mấy người chạy tới vây lấy Kinh khờ cùng Chính béo thì một nửa bị hấp dẫn tới, bởi vì điểm đánh lộn bộc phát bên cạnh người tôi, nên dù tôi không có bại lộ nhưng vẫn có tên cầm gậy chạy tới đánh tôi, nếu bình thường tôi sẽ nhấc gạch vô giúp vui, hiện tại có tứ đại cao thủ tọa trấn nên tôi cũng lười nhúc nhích, vô tội nhún vai với tên cầm gậy: “Tao căn bản không quen bọn nó.”

Tên cầm gậy nhìn tôi đầy hoài nghi, rốt cục cũng quay đầu đi tìm người khác, nó khẳng định rằng là những tên tới đá quán đều là cao thủ cờ Hạng Vũ thì chắc chẳng thèm nói dối hần làm gì.

Chờ lúc hần vừa quay mặt đi tôi liền cầm chai rượu đập thẳng vào gáy hần – các bạn muốn tôi chính diện đánh hần, tôi cũng lười làm vậy, nhưng

tôi không ngại lửa hăn rồi phang một phát vào đầu.

Lúc tên cầm gậy ngã xuống còn nhìn tôi vô cùng u oán, miệng giật giật, có lẽ đang chất vấn vì sao tôi lửa gạt hăn, nhìn vào ánh mắt đó tôi thấy áy náy vô cùng.

Nhưng mà khi tôi đánh lén người khác cũng không ngờ rằng mình cũng bị người khác đánh lén, một phục vụ nhìn qua cũng văn nhả ôm lấy tôi từ phía sau, muốn quật ngã tôi, tôi giãy dụa tìm cách thoát ra. Nó không khỏe bằng tôi, thấy tôi sắp vùng thoát thì một tên khác lao tới, không hỏi gì liền nhặt lên cây gậy rơi trên đất vung lên đập tôi, lần này tôi ăn đòn chắc rồi.

Chợt một cái tay trắng kiện che trước mắt tôi, “Bốp!” một cái cây gậy gãy nát, là Ngô Tam Quế. Thằng nhóc đập tôi ngẩng đầu lên, ánh mắt như nhìn thấy một dị nhân đang hung hăng cười lạnh he he, mắt tròn tròn. Ngô Tam Quế nắm tóc hăn ấn vào bàn.

Tôi gạt ngã phục vụ đánh lén tôi, vẫy tay với Ngô Tam Quế: “Cảm ơn ... Tam ca.” Ngô Tam Quế cười ha hả, lại gia nhập chiến đoàn.

Không thể không thừa nhận lão hán gian mặc dù khốn kiếp, nhưng một khi đứng chung chiến tuyến thì lão cũng quên mình vì người. Điều này cũng giải thích đại khái vì sao lão tạo phản hết lần này tới lần khác vẫn còn có nhiều người nguyện ý đi theo lão. Mặc dù tôi thực sự có thành kiến với lão, nhưng người ta cứu mình thì không chối vào đâu được, thể loại câu nói chó má: “Lão tử không cần người giúp” đó tôi không nói nổi.

Tôi nhìn bốn phía, lúc này người tới uống rượu đã chạy sạch, bọn bảo kê cũng ngã gục hơn nửa, phần còn lại cũng không dám tiến lên, không có người ngoài nữa rồi.

3 phút sau đó, chiến đấu hoàn toàn chấm dứt, tôi xách cổ một tên phục vụ đầu đầy máu, hét lên: “Lôi Minh đâu?”

Phục vụ sinh hoảng sợ: “Cậu... cậu ấy chưa bao giờ tới chỗ bọn tao...”

“Vậy nó thích đi đâu?”

“Lôi thiếu... bình thường ở tại mấy câu lạc bộ đêm còn lại.”

Ngô Tam Quế móc ra bản đồ: “Xem ra phải tới nhà tiếp theo. Ừ, câu lạc bộ đêm phú hào, thật phù hợp.”

Hạng Vũ nói: “Nếu nói thế chúng ta không cần đi vài quán bar hả?”

Bọn bảo kê bị tôi đánh gục trợn mắt há mồm nhìn bọn tôi, Ngô Tam Quế trợn mắt nhìn lại: “Nhìn gì mà nhìn, mau thông báo cho Lôi thiếu của bọn mày, kêu nó rửa sạch cổ chờ bọn tao, mấy người bọn tao đang tìm nó.” Ngô Tam Quế thấy không ai động đậy vỗ bàn quát lên “Còn không đi mau?”

Tôi nói nhỏ vào tai lão: “Kỳ thật gọi điện là được.”

Hoa Mộc Lan nói: “Chúng ta cứ đi, tự bọn nó sẽ làm thay chúng ta.”

Ra cửa lên xe, Hạng Vũ nói: “Xem ra muốn bọn nó tập hợp lại chúng ta phải đập ít nhất một nhà nữa, bằng không không khiến bọn nó coi trọng, tốc độ phải nhanh, chúng ta đến thẳng câu lạc bộ đêm phú hào.”

Ngô Tam Quế nói: “Vừa rồi anh nghĩ rồi, đáng tiếc không biết tính tình thằng nhóc họ Lôi thế nào, nếu thích đánh nhau thì tốt. Nó sẽ chờ chúng ta ở Phú Hào, nếu nó sắc sảo một chút, hơn phân nửa sẽ ở chỗ khác bàn đối sách.”

Tôi cầm tay lái hỏi: “Vậy giờ đi đâu?”

Ngô Tam Quế nói: “Chỉ có thể dĩ bất biến ứng vạn biến, vẫn đi Phú hào.”

Tôi trợn mắt: “Nói vô dụng.”

Chờ khi bọn tôi tới câu lạc bộ đêm Phú Hào. Nhạc vẫn mở lớn, nơi này thực là nhạc viện của bọn du thủ du thực, lưu manh, côn đồ. Từ đầu phố xa xa, nơi nơi đều là bọn côn đồ. Nhìn hết đông tới tây, xem ra Lôi gia nhận được tin liền không nhàn rồi, điều không ít binh tôm tướng cá tới, mới 10 phút mà đại khái đã có mấy chục tên côn đồ tụ tập. Không thể không phục thể lực của Lôi gia, mặc dù xem ra bọn lưu manh có phân nửa là không liên quan, chỉ tới xem trò hay, nhưng nếu không có tài lực hùng hậu cùng lực hiệu triệu thì cho dù đi lại trên đường có danh tiếng cũng không có khả năng gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Ngô Tam Quế nhìn thoáng qua bên ngoài cười nói: “Lôi gia quả nhiên có chút lai lịch.”

Tôi hơi ngờ vực, xem ra bên trong càng đông, chúng tôi lại chỉ có 6, trên cơ bản mỗi người phải đối phó hơn 20 người, trừ tôi cùng Tần Thủy Hoàng, nhiệm vụ phải đặt lên vai bọn họ. Mặc dù Hạng Vũ được xưng là vạn nhân địch, nhưng tôi không tin phục loại cách nói này - bóp nát 1 vạn quả cà chua đâu có dễ.

Nhưng mà đối mặt tình huống như vậy tôi phát hiện bọn họ vẻ mặt nhẹ nhàng. Tôi hỏi thử: “Chúng ta đánh từ ngoài vào hay trước lần vào rồi tính sau?”

Ngô Tam quế nói: “Trực tiếp vào tìm Lôi Minh, kéo thời gian càng dài thì quan binh sẽ tới can thiệp.”:

Vấn đề này thì không cần lo lắng, làm xã hội đen nếu biết có người tới thanh trừng còn báo cảnh sát, Lôi Lão Tứ sao còn có thể sống tiếp? Khi đó không cần tới tôi, bọn côn đồ trong giang hồ cũng sẽ tạo phản.

Chúng tôi xuống xe, làm bộ tới giải trí chấp tay sau lưng đi vào. Kỳ thực cho dù vậy cũng khiến người ta chú ý, vì loại hình giải trí này sẽ không xài tư thế này đi vào, đương nhiên, cũng không ai dám xác định chúng tôi tới

gây chuyện, đại khái chưa ai thấy qua tổ hợp đá quán như bọn tôi, chẳng những không mang theo gì, hơn nữa nam nữ già trẻ đủ cả, thậm chí có cả một tên mập phì lũ...

Chúng tôi tới cửa, hai tên thủ vệ xuất hiện, khác với việc nghênh đón bình thường, cửa câu lạc bộ là một cửa xoay tròn, hai tên đứng thẳng ở ngoài cửa, vừa nhìn là biết bảo kê, Hạng Vũ dẫn đầu đi tới, bọn bảo kê vai u thịt bắp không mở cửa lại đứng chắn trước mặt, thái độ rất khách khí, cười còn khó coi hơn làm khó: “Các vị tới chơi sao?”

Hạng Vũ ừ bừa, tiếp tục đi tới, một tên đứng ra: “Các vị tới lúc khác, bây giờ không tiện.”

Tôi đứng sau lưng Ngô Tam Quế nói: “Gái của bọn mày hôm nay kinh nguyệt tập thể à?”

Vai tu thịt bắp nén giận: “He he, tiên sinh thật biết nói đùa, vài hôm khác các vị tới đi...”

Ngô Tam Quế mất kiên nhẫn: “Nếu bọn tao không đến chơi thì sao?”

Một tên trong 2 giật mình: “Bọn mày là...”

“Tìm người.” Hạng Vũ hai tay nắm gáy hai tên vai u thịt bắp, hai tên xiêu vẹo uể oải gục trên mặt đất.

Cứ thế, bọn lưu manh côn đồ sau lưng tôi ối a ôm tôi. Hạng Vũ chẳng thèm để ý, dẫn đầu đi vào trong, chúng tôi đi theo, Kinh khờ đoạn hậu. Chúng tôi đều tiến lên, bọn lưu manh du côn phía sau cũng muốn vọt vào. Hạng Vũ nắm lấy cửa dùng sức, cửa xoay trông như một con quay. Bọn lưu manh như chuột trong lồng la hét, mấy lần tôi thấy bọn họ bị quay chóng mặt đập đầu, có lẽ vì quán tính mà không ra được, lại quay vài vòng, thừa dịp thân thể bọn họ còn ở bên ngoài. Hạng Vũ tay bắt lấy cửa xoay, vài vị

lập tức giống như hắt xì hơi bay ra ngoài, sau đó bắt đầu lão đảo chạy loạn như say rượu.

Người bên ngoài không dám chạy lại, tôi cùng Tần Thủy hoàng canh giữ ở cửa. Chính béo bắt đầu học bộ dạng của Hạng Vũ xoay xoay cái cửa.

Mấy người Ngô Tam Quế xông vào đại sảnh xem xét, bên trong đều là người trung niên, mặc dù quần áo cũng không có gì đặc biệt, nhưng vẻ mặt tàn nhẫn lão luyện, có thể nhìn ra đây mới là phần tử tinh anh trong đoàn bảo kê. Hạng Vũ cười khẩy: “Thế mới có chút giống xã hội đen chứ.”

Những người này dù thấy bọn tôi tới nhưng đều không tùy tiện ra tay, một người khoảng 40 đứng lên nói: “Bằng hữu, có chuyện gì ngồi xuống chậm rãi nói chuyện, thiếu chủ của chúng ta đặc tội các vị thế nào, cứ nói ra, tôi cũng có thể đại diện lão gia trả lời, nếu thiếu chủ của bọn tôi không đúng, tôi sẽ chuyển cáo lão gia, đến lúc đó chúng tôi sẽ tự xử lý nội bộ...”

Tôi lại thấy một bộ tiền lễ hậu binh. Nhảy ra hết lên: “Bớt nói nhảm đi mày, Lôi Minh đâu?” Nói thật tôi cảm thấy mất mặt, gặp nhau một lúc lâu mà người ta còn chưa biết đối thủ là ai, điều này nói rõ tôi còn chưa đủ phân lượng.

Đối phương đã chuẩn bị tốt để đánh nhau, cho nên cũng không kiên nhẫn. Trung niên thủ lĩnh chỉ vào mũi tôi nói: “Tao thấy mọi người tốt nhất ngồi xuống nói chuyện, bọn tao cũng không muốn lấy nhiều hiếp ít...”

Hoa Mộc Lan cau mày chặn họng hẳn: “Lôi Minh đâu?”

Người nọ nhìn thoáng qua Hoa Mộc Lan, lập tức thay đổi sắc mặt, vẻ mặt vô cùng dâm dăng: “Thiếu gia của chúng ta không có, chẳng lẽ cậu ấy...”

Ngô Tam Quế hét lớn: “Không có thì có gì mà nói, đánh.” Lão xung phong lao lên trước, bọn Hạng Vũ cũng lao tới tấn công đối phương. Đối

phương là xã hội đen nhiều năm, nhưng lần đầu gặp kẻ còn không nói lý hơn cả mình, não loạn ứng phó không kịp. Bọn họ căn bản không ngờ đối phương ít người vẫn dám chủ động gây chuyện, sừng sốt đôi chút, vài vị đang ngồi sô pha chưa kịp đứng lên liền trúng vài chưởng từ bàn tay to khổng lồ của Hạng Vũ. Lập tức người ngã ngựa đổ, lúc này bên phía đối phương đại khái có hơn 30 người, xem ra mỗi người đều là thân kinh bách chiến, biểu hiện cụ thể là: Bên chúng tôi lộ ra võ công cao cường, đại khái trong thời gian một chén trà những người này bị đánh gục lăn ra đất nhưng vẻ mặt vẫn không phục.

Ngô Tam Quế lau mồ hôi giờ bản đồ xem một lúc rồi nói: “Kế tiếp tới câu bộ bộ Tiền Nhạc Đa - tên khi gì thế này?” Ngô Tam Quế thu bản đồ, chỉ vào bọn đang nằm dưới đất: “Bọn mày tốt nhất kêu Lôi Minh chờ bọn tao ở Tiền Nhạc Đa, bằng không bọn tao nện từng chỗ một, nó hôm nay không lộ diện, mai bọn tao tiếp tục tới phá quán.”

Hạng Vũ nhìn quanh nói: “Chúng ta chẳng có thời gian rảnh rồi mỗi ngày đều tới, anh thấy chúng ta đi mỗi nhà cho một mồi lửa mới đúng.” Xem ra, nếu nói tới công thành chiếm đất thì bản tính thiêu sát của anh ấy lại trỗi dậy, cuối cùng vẫn là Hoa Mộc Lan mềm lòng: “Thôi đi, đốt thì đáng tiếc, lần tới chúng ta mang thêm ít người tới, chuyển hết đi.” Ý này cũng phù hợp tinh thần tiên phong mở đường.

Bon thủ hạ của Lôi lão tứ: “...”

Lúc bọn tôi ra cửa, Chính béo còn đang căng thẳng quay tròn cái cửa, kỳ thật cho dù anh ấy không xoay cũng chẳng ai vào được, chuyện bên trong bên ngoài thấy rành mạch, không muốn chết thì ai còn lao tới trước họng súng?

Bọn tôi nghênh ngang lên xe trước mắt bao người, leo lên xe rời đi. Ngồi trên xe Ngô Tam Quế cởi áo quạt quạt: “Đánh một lúc khát nước thật, tìm

chỗ nào uống chút nước rồi đi tiếp.” Hạng Vũ cùng Hoa Mộc Lan đều tỏ ý tán thành.

Tôi nói: “Tốt, tới đường kế tiếp em mua chút nước.”

Mắt tôi tròn tròn chớp chớp liên tục, bỗng nói: “Mua nước làm gì, trong mục tiêu của chúng ta có quán rượu cơ mà - em muốn uống Heiniken.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Đế Vương Tâm Thuật

Kinh khờ chợt nói: “Anh muốn đến quán rượu!”

Đối với đề nghị của Kinh khờ, mọi người không có ý kiến, nhưng tôi hơi băn khoăn: “Người ta còn đang ở quán Tiễn Nhạc Đa chờ bọn tôi đó sao?” Để người khác chờ lâu là không tốt - tôi phát hiện ra từ khi tôi ở cùng bọn họ thì trở nên thiện lương hơn trước, quả thực đúng là khiêu chiến lớn nhất đối với ngạn ngữ “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng!”

Đương nhiên, tôi rất nhanh đã phát hiện ra nguyên nhân: Trừ tôi ra, mỗi người trên xe đều là người giết người như ngóe, Doanh ca không cần cười với vẻ vô tội như vậy, chính anh là đứa giết nhiều nhất!

Xe chạy được một nửa đường, Hoa Mộc Lan vỗng ôm bụng nhăn mày, tôi biết chị ấy lại tái phát bệnh cũ, bèn đạp hết tốc lực tới mục tiêu - quán rượu thứ hai của Lôi Lão Tứ.

Xem ra tạm thời nơi này còn chưa bị bọn tôi ảnh hưởng tới, vẫn gió yên biển lặng như trước, bởi vì loại địa phương như quán rượu không giống hộp đêm, nơi này có nhiều chỗ bán thuốc, chẳng có lý do gì để biến nó thành một cứ điểm quân sự trọng điểm phải đả kích, hơn nữa mỗi lần bọn tôi đi đâu cũng nói mục tiêu kế tiếp cho người của Lôi Lão Tứ, cho nên nơi này còn không có bị kinh động.

Phục vụ hơi cúi mình giơ tay lễ phép hỏi chúng tôi muốn gì, tôi gọi cho Hoa Mộc Lan một ly Bích Loa Xuân, đương nhiên trà trong quán rượu

giống như quán ăn vỉa hè, chúng tôi chủ yếu vì cho Mộc Lan uống thuốc mới làm vậy.

Nghĩ thế nên lần đầu tôi cùng Ngô Tam Quế lần đầu uống rượu với nhau, tôi cố ý gọi hai chai rượu vodka thuần khiết, tôi nghĩ nơi này chỉ có loại rượu này mới hợp với tính tình của lão Hán gian, phát tay đuổi đi phục vụ muốn rót rượu cho bọn tôi, tôi rót cho Ngô Tam Quế một bát lớn, bưng lên huých với lão già: “Uh... tâm lĩnh, he he, uống rượu.” Tôi thấy khó xử, không biết nên xưng hô với lão thế nào. Vừa rồi lão cứu tôi một mạng, lúc đó tôi cũng không nhận được mà gọi một tiếng Tam ca, nhưng hiện tại sự cảm kích đó đã qua đi.

Ngô Tam Quế uống cạn, cười nói: “Ngay cả tiếng ca cũng không kêu sao?”

Tôi cười khan: “Tam ca...”

Ngô Tam Quế tự rót đầy cho mình, thở dài: “Ài, các chú xem thường anh anh cũng chịu, ai bảo chuyện đã rồi. Nhưng mà Tiểu Cường, anh hỏi chú, chú nói lúc đó anh nên làm gì? Thằng khốn Lý Tự Thành ngoài miệng kêu anh đầu hàng, lại bá chiếm phụ nữ của anh, hãm hại phụ thân anh, anh còn trở về làm nô tài cho nó sao? Không phải anh không có tư tưởng trung quân, nhưng có người nào đáng để anh trung, Chu gia tự làm suy sụp giang sơn, anh mang binh tới Bắc Kinh cứu nó. Mới đi được nửa đường thì thằng nhóc Sùng Trinh đã treo cổ trên cây, lúc đó ý định đầu tiên của anh mặc kệ thế nào cũng không để cho Thanh binh nhập quan, anh liền mang binh về trấn thủ Sơn Hải Quan, sau đó thì tiến thoái lưỡng nan. Anh nếu tử trung, thì mang binh tử chiến với Lý Tự Thành, Thanh binh nhập quan, anh nghĩ tới nghĩ lui, vậy họ Lý vẫn là Hán nhân, đầu hàng thì đầu hàng, nhưng hẳn làm chuyện gì chú cũng biết, anh lúc đó đang tử chiến với Thanh quân tại Sơn Hải Quan, người khác thì bó tay rồi, nhưng anh không thể chịu nhận nổi thì làm sao? Nói tới đó, Tam ca của chú không sợ chết, nhưng vì sao

anh còn sống, để người đời chửi mắng.” Nói tới đây Ngô Tam Quế càng kích động, uống một hớp rượu lớn.

Tôi vội nói:: “Chuyện trước kia không đề cập tới, hiện tại 56 dân tộc một nhà. Anh không thấy bây giờ vô nghĩa sao.” Có thể thấy, Ngô lão đầu cũng không thần nhiên đối diện với những hành vi mình làm như tôi nghĩ, nếu là tôi thì tôi nên làm gì? Ngẫm lại xem, tôi đang chuẩn bị đầu hàng, Bánh Bao bị người bá chiếm, tôi trong hoàn cảnh đó làm gì? Nhịn nhục sao? Đợi chút, các bạn nói thẳng đui mù nào bá chiếm Bánh Bao? Nói đi nói lại, câu “hồng nhan họa thủy” vẫn có đạo lý nhất định.

Tần Thủy hoàng cũng đã biết chuyện phát sinh với Ngô Tam Quế, anh ấy nâng chén nói: “Nếu đệ anh nọ, đương thời chụ nên lập môn hộ.”

Ngô Tam Quế nói: “Chẳng phải là lúc đó em cũng không có nơi dung thân sao, khi đó dân nghèo ủng hộ Lý Tự Thành, phần lớn kẻ có tiền đều là thế lực Minh triều sót lại, em mà đứng giữa có khi còn chết còn nhanh hơn.”

Tần Thủy Hoàng cười ha hả: “Thệ Chu gia kia cộ hậu nhân không? Người nghèo có sợ Thanh binh không?”

Ngô Tam Quế ngạc nhiên: “Là ý gì?”

Hạng Vũ vỗ bàn tán thưởng nói: “Doanh ca giỏi thật, quá chu đáo, anh ấy có ý là cho chú bồi dưỡng một hậu nhân của Chu gia, nêu chiêu bài diệt Thanh, cũng tranh thủ sự ủng hộ của dân nghèo, cuối cùng thiên hạ chẳng phải của chú sao?”

Hoa Mộc Lan hồn nhiên nói: “Không đúng, nếu nói vậy cuối cùng đánh được thiên hạ cũng là hậu nhân của Chu gia.”

Chị ấy vừa nói vậy, Tần Thủy Hoàng, Ngô Tam Quế, Hạng Vũ đều mỉm cười nhìn tiểu muội muội thiên chân thanh thuần. Kỳ thật không chỉ riêng

mấy người đế vương kiêu hùng bọn họ, ngay cả tôi đều biết nên làm gì bây giờ, lúc sắp chiếm cả giang sơn thì cũng đã có một đồng lớn bạn bè, ai có thể cam đoan vị Chu gia hậu nhân không mắc bệnh kỳ quái một đêm bỏ mạng? Loại chuyện này còn ít thấy trong lịch sử sao? Tào Tháo hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu, Tư Mã Chiêu chi tâm người qua đường đều biết, kỳ thật Tần Thủy Hoàng vì chính thức nắm giữ quyền bính trong tay đã bức tử Lã Bất Vi, Hạng Vũ lập nghiệp nắm lấy Sở Hoài Vương, đây cũng là giống nhau, một chính trị gia thành thực tự nhiên biết có chừng mực nắm lấy cùng đá văng hòn đá cản đường.

Ngô Tam Quế cân nhắc một lúc bỗng nói: “Vậy Trần Viên Viên thì sao?” Rồi quay sang chọc Hạng Vũ: “Hạng huynh đệ, nếu Ngu Cơ của huynh đệ bị cướp đi, huynh đệ có thể nhin xuống từ từ giải quyết sao??”

Hạng Vũ cứng người lại, lắc đầu cười khổ: “Nếu trước kia có người hỏi ta muốn giang sơn hay là muốn A Ngu, ta nhất định sẽ nói chắc như đinh đóng cột là ta muốn giang sơn, nhưng trải qua sinh ly tử biệt, hiện tại ta không tiện nói.” Cuối cùng Hạng Vũ nói: “Anh cùng Ngô đại ca đều là măng phu hành động theo cảm tính, nói cái qué gì giang sơn bá nghiệp, đều khiến người cười chê.”

Tần Thủy Hoàng mỉm cười không nói đến chủ đề này nữa.

Nói từ đầu tới cuối, Hạng to con lòng mang thiên hạ nhưng nhi nữ tình trường khiến anh hùng hụt hơi, lão Ngô lại không có dã tâm chỉ muốn sống oanh liệt một đời, lão bị tình cảnh bức tới bức lui, trong lòng luôn không muốn chủ động làm gì, chỉ có Chính béo thành công, thống nhất thất quốc, xây xong Vạn Lý Trường Thành, nhưng cảm thấy cuộc sống buồn tẻ, hợp với câu ca: Đại nam nhân bất hảo tổ tái tân khổ dã bất thuyết, nhi nữ tình trường đo tàng tại tâm oa...

Tôi nắm vai Kinh khờ nói: “Bọn họ đều là người xấu, chỉ có hai ta thuần khiết, làm chén rượu.”

Kinh khờ đẩy tôi ra, khinh bỉ: “Chú nói chuyện thật ấu trĩ.”

Mọi người cười rộ lên, Hạng Vũ hô: “Lại mang tới hai chai vodka.”

Tôi dần giãn mày: “Tỷ, rảnh thì em mang chị tới trường Dục Tài để Hoa Đà cùng Biển Thước xem xem, người ta còn tưởng chị là Tây Thi cơ.”

Hoa Mộc Lan cười nói: “Tây Thi hẳn là rất đẹp, mà chị thật đẹp vậy sao?”

Tôi khinh thường:: “Chị đẹp hơn Tây Thi, nói thật đó.” Sau đó tôi lại hỏi người bên cạnh: “Các anh đã ai thấy Tây Thi chưa?” Mọi người đều lắc đầu.

Tôi nói: “Chờ sau này nàng tới rồi hai người so.”

Nói tới Dục Tài, trong đầu tôi bỗng xuất hiện các hảo hán Lương Sơn cùng tứ đại thiên vương, đã một thời gian dài không gặp tôi cũng nhớ. Tôi cầm điện thoại bấm số, Singapore cùng Trung Quốc không có chênh lệch múi giờ, hiện tại đã hơn 10h đêm, bọn họ hẳn đã từ sân đấu trở về, Đồng Viện nhận điện, đại khái ra hiệu mọi người chớ lên tiếng, nói: “Way, là Tiểu Cường.” Cô bé nói chưa dứt, bên kia đã loạn lên, mấy tiếng la hét ầm ầm: “Anh nói với nó, để anh nói với nó.”

Cuối cùng điện thoại rơi vào tay Phương Trấn Giang, xem ra cậu ta đứng gần Đồng Viện nhất – còn vì cái gì gần tôi không nói đâu.

Phương Trấn Giang hô to: “Uy, Tiểu Cường hả! Sao giờ mới gọi điện cho bọn tôi.”

Tôi cười nói: “Một bọn vô lương tâm, còn nói nữa. Tôi mà không gọi cho các anh chắc bọn anh đã quên bếng em hả?”

Lập tức bên kia trầm mặc, sau đó là tiếng binh binh bang bang, xem ra đang cướp đoạt điện thoại, Trương Thanh thở hỗn hển: “Tiểu Cường, chú còn chưa chết hả?”

Tôi cười mắng: “Phui phui cái mồm của anh, trận đấu thế nào? Không bị người ta đánh cho răng rơi đầy đất chứ?”

Trương Thanh vô cùng kiêu ngạo nói: “Chú không xem TV à?”

“Xem TV làm gì, các anh bị Interpol truy nã hả?”

Trương Thanh nói: “He he, nói ra sợ dọa chú thôi. Từ khi thi đấu tới giờ tất cả các huy chương, dù là huy chương đồng cũng chưa từng để bọn khi ngoại quốc giật được một cái.”

Bên cạnh Trương Thanh vang lên giọng Vương Dần chế nhạo: “Còn có thể diện nói thế cơ đấy, lúc mày gặp người Nga chẳng phải bị dọa cho nhũn như con chi chi đứng bất động là gì?” Mọi người cười vang.

Trương Thanh ngượng ngùng: “He he, thật sự lão tử mới gặp lông vàng mắt xanh lần đầu, anh còn tưởng là yêu tinh.”

Tôi cười: “Mọi người đều khỏe cả chứ?”

“Đều khỏe, à hôm qua Phương Trấn Giang tham gia trận chung kết gặp vấn đề ngoài ý muốn, thiếu chút nữa thua.”

“Sao vậy?”

“Nó nói đang đánh bỗng như bị người phụ thân, người lành lạnh. Khí lực cũng không lớn như bình thường, nhưng 10 phút sau lại ổn rồi.”

Tôi đổ mồ hôi, hồ thẹn: “Nói với Trấn Giang, lúc về em mời chú ấy ăn bánh bích quy cho đỡ sợ -- các anh khi nào thi đấu xong?”

“Nhanh thôi, chờ lúc bọn anh về cho chú kinh ngạc, ở nhà vẫn tốt chứ?”

Tôi vội vàng nói: “Rất tốt, nhiều người mới tới trường, Quan nhị ca cũng tới, đáng tiếc đã đi Hà Nam rồi.” Tôi cũng không dám nói với bọn họ chúng tôi đang đi đập phá địa bàn của người khác, theo bản tính của bọn thổ phỉ, biết có chỗ nào nhiệt chắc chắn sẽ gấp rút trở về.

Sau khi tôi cùng Lữ Tuấn Nghĩa và Phương Tịch hàn huyên vài câu thì cúp máy.

Ngô Tam Quế biết tôi đang nói chuyện với các hảo hán Lương Sơn thì vô cùng say mê, cuối cùng cũng hơi lo lắng: “Chú nói xem bọn họ mà biết chuyện của anh thì có xem thường anh không?”

Tôi vỗ vai Ngô Tam Quế: “Tam ca, sau này em không nói chuyện này, nỗi khổ của anh em cũng rõ, thôi tùy cho hậu thế đánh giá đi.”

Hạng Vũ nói: “Hiện tại cũng đã là hậu thế rồi”

Tôi nhìn thoáng qua Hoa Mộc Lan: “Kỳ thật người đang ngồi đây ngoại trừ Mộc Lan tỷ thì chẳng ai đâu không đội trời hoặc chân dẫm cứt cả, đâu có thể nhất trí đánh giá?”

Hôm đó bọn tôi uống khá nhiều rượu, thế cho nên bọn tôi cơ hồ quên mất đang đi làm gì, thậm chí khi phục vụ tìm tôi đang nửa say nửa tỉnh, tính tiền tôi cũng chẳng nhớ tới, theo thói quen gọi tính tiền, nhìn thoáng quá hóa đơn tôi thét lên: “Mẹ kiếp, 3k8?” Tôi đổ mồ hôi, cũng tỉnh rượu hơn nữa, nói với mấy người Hạng Vũ: “Các vị, tới lúc làm việc rồi.”

Người phản ứng đầu tiên là Kinh Kha, anh ấy quen việc nhảy lên vũ đài, hét to: “Giết người rồi...” Mà tôi, trước tiên bất chấp tất cả đoạt lấy hóa đơn xé tan.

Sáu người bọn tôi như cùng suy nghĩ, phối hợp ăn ý, thanh tràng thì thanh tràng, chủ công thì chủ công, nháy mắt đánh gục bọn bảo kê tới duy trì trật tự, một tên ra vẻ là chủ quán ở đây thấy tình huống bất thường lập tức giữ chặt tôi lại năn nỉ: “Giảm giá 40%, giảm giá 40% được không?”

Tôi tức giận: “Mày còn không biết vì sao bọn tao muốn đập quán hả?”

Một thằng bảo kê vừa bị Ngô Tam Quế đánh thì cũng nghĩ ra, chỉ vào bọn tôi: “Bọn mày đập Phú Hào hả?”

Xem ra quản lý cũng nghe chuyện bọn tôi, run rẩy hỏi lại: “Chẳng phải các vị nói kế tiếp đi Tiền Nhạc Đa sao, sao lại chạy tới chỗ của bọn em?”

Tôi đỏ mặt, vội nói: “Chỉ ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi, vốn bọn tao định đến uống chút rồi đi.” Điều này làm tôi rất ngượng, kỳ thật nếu không vì quán rượu chém quá đẹp tôi cũng định trả tiền là xong, dù sao chúng tôi hành động cũng không giống trống khua chiêng. Cũng không muốn khiến người ta coi rằng chúng tôi giương đông kích tây.

Quản lý hay tay vắt chéo giơ lên cao khua loạn: “Đừng đánh, đừng đánh nữa.”

Lúc này chiến đấu đã sắp kết thúc, hãn vừa hô, còn lại rải rác vài tên bảo kê cũng chạy trốn, chủ quán cười nói với tôi: “Đã vậy, tôi không làm chậm việc của các vị đi Tiền Nhạc Đa, các vị ra đi thông thả.”

Chúng tôi: “...”

Không thể không nói tên chủ quán biết co biết duỗi, rất giỏi xem tình huống.

Nói tới quán rượu tôi mới nhớ: Hình như tôi cũng kinh doanh một cái, tôi cũng không phải Tiểu Cường khi xưa, tôi đập quán người khác mà quán của tôi bị đập thì quá chó chết rồi. Dù gì thì chính mình cũng là hòa thượng

có miếu, tôi vội gọi cho Tôn Tư Hân, câu đầu tiên là: “Nếu có người tới quán bọn ta gây sự cũng đừng nói gì, cũng đừng làm gì, mang người của bọn ta rời đi là được.”

Tôn Tư Hân đạt được mệnh lệnh cũng tự nhiên hiểu “Chiến hỏa phân phi”. Nó nghe tôi nói vậy cũng lập tức đáp lại: “Em biết nên làm thế nào.” He he, quản lý của tôi cũng chẳng kém quản lý của Lỗi Lão Tứ.

Chúng tôi được người của quán rượu khách khí đuổi ra, lái xe chạy thẳng tới Tiền Nhạc Đa.

Trên xe Hoa Mộc Lan nói: “Các vị nói đối phương sẽ nghĩ chúng ta sợ bắt đầu ra tay đánh lén?”

“Em cũng đang lo chuyện này” tôi nghiêm mặt nói: “Hôm nay ai gọi Bàu Đá?”

Mọi người nhìn nhau, Kinh khờ cười he he, tôi biết chắc anh ấy nghe nói trên radio, hôm nay tự mình tới thể nghiệm, tôi trừng mắt nói với anh ấy: “Em vẫn không hiểu sao lại dặt thế.”

Hoa Mộc Lan nói: “Không sao, dù sao rốt cục cũng không phải trả tiền?”

Tôi tức giận: “Là vì chuyện tiền – cứ mãi nói chuyện với mọi người. Quên không xem đường.”

...

Tiền Nhạc Đa rất dễ tìm, vị trí cũng đẹp, trên thực tế tôi nghe tới Tiền Nhạc Đa còn nhiều hơn Phú Hào, nhưng trước kia không biết là trụ điểm kinh doanh của Lôi lão tứ thôi, hiện tại chỗ này như lâm phải đại địch, chỉ thiếu mỗi cái là không có bọn côn đồ tới giúp vui. Nhưng mà từ cái cửa lớn tiêu điều cũng như đóng chặt có thể biết bên trong đã bố trí tốt.

Bọn tôi xuống xe nối đuôi đi vào, bên trong toàn bộ là đàn ông, một người chắc là xuất thân chiêu đãi viên mở lời chào hỏi: “Các vị tới ca hát hay là...” Xem ra đối phương mặc dù chờ chúng tôi, nhưng cũng không ngừng chuyện kinh doanh, hiện tại phải một tiểu đầu mục đứng trước chiêu đãi, tên đó còn chưa nói xong Hạng Vũ đã vào. Thằng này liếc nhìn Hạng Vũ đầy ngưỡng mộ, bỗng móc từ trong túi ra một tờ giấy, liếc nhìn vào, thì thào: “To con, phụ nữ, lão già,... còn có một tên mập?”

Tần Thủy Hoàng vào cuối cùng cười ha hả: “Cái miệng gẹt thật.”

Tôi lấy làm kỳ, thằng này tới trước mặt thấy bọn tôi thì liền vui vẻ, nó lấy ra tờ giấy có vẽ sáu bức chân dung, giống như lệnh truy nã thời cổ đại, chỗ khó là còn vẽ được thần thái của bọn tôi, xem ra bên chỗ Lôi lão tứ nhân tài đông đúc.

Thằng kia xem xong, thu hồi giấy cười nói: “Chúng tôi chờ các vị đã rất lâu, mời đi theo tôi.”

Tôi liếc nhìn mấy người Hạng Vũ, giữ chặt thằng kia lại hỏi: “Lôi Minh đâu?”

Thằng kia vẫn cười tủm tỉm nói: “Xin mời đi theo tôi.”

Hạng Vũ gật đầu, tỏ vẻ không phải lo.

Đối phương thay đổi một trương bài, thật sự khiến tôi sửng sốt, nếu hiện tại hô to gọi nhỏ đánh nhau thì có vẻ bọn tôi nhút nhát sợ sệt, lúc này chỉ có thể bình tĩnh xem kỳ biến, cũng không chừng chúng dẫn bọn tôi tới thao trường, gặp mặt là mấy vạn người giơ nỏ tiễn hô “Đại phong” chờ bọn tôi.

Thằng kia dẫn chúng tôi tới một phòng hội nghị sáng sủa, hai bên bảy tám tên tiểu đệ mặc âu phục đứng coi, thằng tiếp đón bọn tôi nói: “Mời ngồi.”

Xem ra không muốn đánh nhau với bọn tôi, chúng tôi cũng không nghĩ bọn họ ấu trĩ tới mức chỉ có mười mấy người mà có tiền vốn để khai chiến với bọn tôi?

Thằng tiếp đãi kêu người mang trà thuốc, tôi thật sự không có kiên nhẫn chờ đợi: “Mày kêu Lôi Minh ra đây, bọn tao cũng không ra tay.” Bởi vì có thể thấy đối phương muốn nói chuyện, mà mục đích của bọn tôi cũng chẳng phải là làm gì thằng nhóc họ Lôi, tôi chỉ muốn nó xin lỗi Bánh Bao, riêng cái tật ăn hiếp phụ nữ không được. Nếu như muốn tôi nói về tâm trạng của mình lúc này, hào tâm vạn trạng chiến đấu trong tôi đã đã tán đi gần hết, đập tới giờ cũng có cảm giác sảng khoái thoải mái, di chứng của việc ăn bánh bích quy Phương Trấn Giang cũng đã tốt hơn nhiều, không còn đau lưng nữa, chân cũng chẳng đau nữa, một mạch đập 5 chỗ cũng không uống công.

Thằng tiếp đãi ân cần đặt gàn tàn thuốc tới trước mặt tôi, cười thân thiện: “Cái này... chờ tôi đi hỏi, Lôi thiếu vì sao lại đắc tội các vị?”

Tôi gõ bàn nói: “Chuyện này đừng hỏi tao, mày kêu thằng nhóc đó tự nghĩ đi.”

Thằng kia cười he he: “Vài vị, tôi thấy chúng ta cứ nói thẳng đi, các vị rốt cục muốn cái gì, nói ra đi – chúng ta đã giao đạo nhiều, nhiều bằng hữu trong nghề không phải không thể thương lượng, vài vị rất lạ mặt, có thể là người ngoài hoặc là chiêu số của bằng hữu khác. Hơn nữa Lôi lão bản của bọn tôi xem như cũng có số má, không phải không có cách xử lý sáu vị, ông ấy lập đi lập lại nhiều lần nhường nhịn cũng xuất phát từ ái tài...”

Lúc này tôi rốt cục hết nhịn nổi, nghiêm mặt ném thẳng cái gạt tàn vào tường: “Không nói nữa, đánh.” thằng chó Lôi Lão Tứ ra vẻ đại nhân không chấp tiểu nhân, các bạn xem tôi dẫn một đám Hoàng đế, anh hùng thậm chí cả hán gian mất cả đêm, rốt cục ngay cả con hăn cũng chưa ra mặt nói một

lời, còn tưởng bọn tôi sợ hấn? Cho dù không vì Bánh bao tôi cũng thấy mình khó mà chịu nổi.

Ngô Tam Quế lười nhác đứng dậy, nắm lấy bọn mặc âu phục, bọn âu phục lại không muốn động thủ, nhìn nhau, ngoan ngoãn đứng yên. Hạng Vũ đành lấy ghế dựa đập vỡ bàn.

Thằng kia thấy việc không phát triển như dự kiến, tranh ở bên gọi điện thoại, tôi đập nát cái TV ngay cạnh nó, nó đưa tôi điện thoại: “Lôi thiếu của chúng tôi...”

Tôi nhận điện, bên kia một người trẻ tuổi hét lên như điên: “Lão đại, em nghĩ một đêm rồi cũng không biết đả tặc anh chỗ nào.”

Tôi lạnh lùng đáp lời: “Vợ tao vai còn đang thâm tím kia.”

Đại khái bên cạnh Lôi Minh có người, chợt nghe tiểu tử kia mê mang hỏi lại: “Em đánh phụ nữ ? “ Có thanh âm đứt quãng vang lại: “Chúng ta... ban ngày...”

Lôi Minh áp tai vào điện thoại nói: “Vâng, ban ngày bọn em có đập hai quán - có người ở đó là vợ anh ạ?”

Quả nhiên không phải người tốt! Rảnh quá đi đập quán người khác chơi, ngoại trừ Bánh Bao xui xẻo động phải, không biết còn ai xui xẻo trên chóc hấn.

Không chờ tôi nói, Lôi Minh hỏi: “Tiếng gì ở bên kia vậy?”

Tôi cười quái dị: “Tao đang đập quán của mày – mày tốt nhất nên chờ tao ở một câu lạc bộ đêm, bằng không nhà chúng mày đừng có mở quán kinh doanh.”

Lôi Minh cũng không thể nhịn được nữa rồi, rít gào như thần kinh: “Người đâu! Người đâu! Lão tử mà không xử đẹp bọn mày thì lão tử là con mày.”

Tôi cúp điện, búng tách nói: “Vũ ca, đi.”

Hạng Vũ mấy người đều hỏi tôi: “Đi đâu?”

Tôi nói: “Em mới thu đứa con nuôi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21: Đàm Phán

Xem ra Lôi Minh cũng nổi điên, tôi biết mà, xã hội đen cũng có chút khí khái, ở Tiền Nhạc Đa không quyết chiến với bọn tôi là vì thằng nhóc họ Lôi cũng không hiểu được lý do tại sao bọn tôi làm vậy, kỳ thật tôi còn không hiểu nổi chứ riêng gì nó - chẳng lẽ ban ngày bọn nó không đẩy ngã Bánh Bao?

Mặc kệ nói thế nào, thế cục đã định. Trên xe Hạng Vũ cùng Ngô Tam Quế đều hưng phấn, Hoa Mộc Lan lại cầm bản đồ cẩn thận nghiên cứu địa thế, cuối cùng ngẩng đầu lên nói: “Câu lạc bộ Richmond là một địa điểm vô cùng thích hợp quyết chiến, nơi này yên tĩnh, địa thế bằng phẳng, dù triệu tập mấy trăm người cũng không khiến người khác chú ý.”

Ngô Tam Quế nói: “...Richmond? Đây lại là cái gì, người Mãn Châu mở sao?”

Tôi lẩm bẩm phát hiện kỳ thật Richmond phát âm giống như “Richman”, có ý là người có tiền. Phú Hào, Tiền Nhạc Đa, giờ lại Richmond, Lôi Lão Tứ theo truy kim chủ nghĩa, vẫn là vẻ mặt muốn bóc lột địa chủ, tổ chức của xã hội đen Trung Quốc thật sự quá thấp, xã hội đen ở những nước phát triển đã khái hóa sản nghiệp, nghe nói một vài đám mafia nổi tiếng cứ cách một thời gian sẽ công khai thông báo tuyển dụng thành viên, ngoại trừ yêu cầu về tuổi tác và giới tính thì một yêu cầu bắt buộc là có học vị thạc sĩ. Lại xem lại Lôi Lão Tứ toàn dùng bọn lưu manh tiểu thủ công làm chủ, đúng là không có tiền đồ.

Trên đường đi tới Richmond tôi cũng lo sợ, tôi khác các vị trong xe là các cuộc hỗn chiến tôi tham gia chưa vượt quá 20 người. Tính trước tính sau, tôi đỗ xe ở phía sau tòa nhà, kinh nghiệm lịch sử giáo huấn cho chúng tôi biết: Làm người tốt nhất nên lưu lại cho mình một đường lui.

Tôi nói: “Vũ ca, anh xuống trước.” Tôi rất sợ anh ấy lại chơi đập nổi dìm thuyền, ở trong cho một mối lửa đốt xe thì bỏ mẹ luôn?

Hạng Vũ nhảy xuống xe, làm vài động tác giãn cơ khởi động, ý chí chiến đấu sục sôi. Chờ khi mọi người xuống, tôi nói với Tần Thủy Hoàng: “Doanh ca, anh đừng xuống.”

Tần Thủy Hoàng bất mãn: “Phải xuống, chụ xem ạnh không giúp được gì hị?”

Tôi nói: “Không phải vậy, xe này không thể tắt máy, anh là hậu thuẫn kiên cường của bọn em, hơn nữa lúc anh diệt lục quốc cũng tọa trấn phía sau là gì?”

Tần Thủy Hoàng nghĩ ngợi một chút, biết tôi cũng không có khinh anh ấy, cũng gật đầu.

Tôi cũng xuống xe, đột nhiên tôi có được cảm giác khác lạ, hiện tại đêm đã khuya, ánh đèn đèn đường ảm đạm, bốn phía tĩnh lặng, tôi rất cục thấy vô cùng quý dị.

Hạng Vũ vẻ mặt chờ mong, đi ra khỏi ngõ nhỏ, đứng ở đầu phố ngậy đại. Anh ấy nhìn về đằng trước nói: “Con mẹ nó.” Tôi lo lắng, điều gì có thể khiến cho Sở bá vương biến sắc?

Ngô Tam Quế theo sát sau đó dừng bước bên Hạng Vũ, cũng sửng sốt, lúng túng: “Mẹ...” Tôi lại càng lo lắng. Lão liều mạng này cũng là tên chẳng sợ trời đất mà.

Tôi chạy chậm lao ra, rốt cục cũng bị cảnh tượng trước mặt làm sợ ngây người, không tự chủ được mắng: “Con mịa nó.”

... Xuất hiện trước mặt chúng tôi là câu lạc bộ đêm Richmond tối đen không một ánh đèn, ngay cả cửa sổ cũng đóng chặt... bọn họ đóng mẹ nó quán rồi.

Nói thật chuyện này còn đáng khiếp sợ hơn việc xuất hiện trước mặt bọn tôi là mấy trăm người cầm đao nhật đầu cột dây băng trắng, thẳng chó Lôi Minh kêu loạn lên lại làm ra trận thế thế này, chẳng trách tên là Lôi Minh (tiếng sấm), thật sự là chẳng có chút mưa gió gì.

Tôi hiện tại rốt cục biết vì sao có cảm giác quỷ dị: Tại nơi như câu lạc bộ đêm trong vòng trăm mét căn bản không nên xuất hiện tình cảnh “kín cổng cao tường”

Hoa Mộc Lan cùng Kinh Kha chạy đến cũng chẳng biết làm sao, quay sang nhìn nhau, chúng tôi hoàn toàn bị Lôi gia lôi tới, bọn nó thân là xã hội đen, sao có thể làm ra chuyện khiến cho người khác giận sôi gan thế chứ? Hơn nữa còn nói trước muốn quyết đấu mà.

Chúng tôi lưu lại một lúc, Hoa Mộc Lan nói: “Hiện tại làm sao, nếu không chúng ta lại về Tiền Nhạc Đa hoặc Phú Hào?”

Hạng Vũ lắc đầu: “Hai nơi đó hẳn đã đi sạch, hơn nữa chúng ta muốn giết bằng được thì có vẻ tỏ ra tính toán chi li.”

Ngô Tam Quế nói: “Không sai, tàn sát hàng thành cũng vô ích, đối phương vì chộc giận chúng ta mà chạy cũng là vì bảo tồn thực lực, chúng ta chỉ có thể chờ họ thò ra lại đánh - về đi.”

Lúc chúng tôi vừa muốn quay đầu đi, đột nhiên từ phía đường đối diện có một bóng người đi ra, Kinh Kha cảnh giác: “Có người.”

Người nọ giấu trong một mảnh bóng tối chậm rãi đi tới, không thấy rõ mặt, bất quá xem bộ dáng hắc không gầy gò. Gió đêm thổi qua làm tóc hắc bay bay làm người này càng có vẻ cô đơn lẻ bóng, có một cảm giác tịch mịch không nói nên lời.

Hạng Vũ nhìn sơ qua cười lạnh: “Chẳng lẽ bọn họ chỉ phải một người đến chặn chúng ta?”

Hoa Mộc Lan chăm chú cân trọng: “Không được sơ ý, tất là cao thủ.”

Ngô Tam Quế mặt không đổi sắc, cũng nói: “Uh, người này nên bước thật sự có vài phần khí thế đế vương.”

Mồ hôi lạnh theo cổ áo tôi chảy xuống, chẳng lẽ là Diệp Cô Thành? Lại nhìn vạt áo người này, quả nhiên có một chuôi kiếm dài chỉ thẳng xuống đất, hơn nữa cuối chuôi kiếm còn có một cái lỗ tròn.

Là Diệp Cô Thành! Chỉ có kiếm khách như vậy mới có thể sử dụng một thanh kiếm khác thường như vậy.

Lúc này, tôi chiến thắng sợ hãi đi tới trước một bước, tôi không thể để bằng hữu hy sinh vô vị vì tôi, cũng may tôi biết nói vài câu thiết khấu của tuyệt thế cao thủ -- tôi đi ra phía trước, khuôn mặt lãnh tuấn, chậm rãi nói: “Người không nên tới.”

Đối phương cười ha hả nói: “Đói chết anh rồi...”

Khi người này rời khỏi bóng tối thì bọn tôi đều chết lặng: Chính béo tay cầm cái cờ lê sửa xe vui vẻ đi tới...

Tần Thủy Hoàng vác cờ lê trên vai, đi tới nói: “Đói quạ, thật các chú đi lâu mà chưa về, đện xem xem.” Anh ấy cũng không ngốc, còn biết đi từ một con đường nhỏ khác vu hồi bao vây, hù dọa tôi suýt chết.

Tôi ử rữ cúi đầu: “Về thôi.”

Cứ thế, hành động của tổ 6 người chúng tôi mở đầu thì hồ báo kết thúc lại cáo chồn, vô công phản hồi cứ điếm.

Trên xe, Ngô Tam Quế nói: “Tên Lôi Lão Tứ là người lợi hại, hẳn là còn có âm mưu quỷ kế chờ chúng ta.”

Hoa Mộc Lan nói: “Chúng ta không có gì phải sợ, chỉ sợ bọn họ xuống tay với Bánh Bao.”

Hạng Vũ gằn giọng: “Không sai, chúng ta gây chuyện rõ ràng là vì Bánh Bao, về mặt chiến lược, chú càng nên để ý những thứ trở thành mục tiêu đả kích của đối phương.

Bọn họ nói khiến tôi kinh sợ. Tôi vừa lái xe vừa nói với Kinh khờ: “Anh Kha, mấy ngày tới anh chịu khó vất vả một chút, để ý Bánh Bao.”

Ngô Tam Quế nói: “Còn nói cái gì, kêu nàng đi làm chỗ khác.”

Tôi nói: “Hiện tại cũng khó giải thích, chờ giải quyết xong việc này nói sau, cho dù nghỉ việc ở nhà thì anh bắt cô ấy không ra ngoài được sao?”

Về nhà, TV trong phòng ngủ vẫn bật, giường chiếu lộn xộn, không thấy Bánh Bao đâu.

Tôi hét lên: “Bánh bao.”

Hạng Vũ lao tới bảo vệ cửa sổ, Ngô Tam Quế đứng bên cửa, Hoa Mộc Lan cùng Kinh Kha theo sát bên người tôi, Bánh Bao nhô đầu ra từ một gian phòng ngủ khác: “Anh về rồi à?” Cô ấy nhìn qua bọn tôi đang cẩn trọng lo lắng nói: “Mọi người làm gì vậy?”

Tôi thở dài nói: “Em không sao chứ?”

Bánh Bao tức giận: “Em thì có chuyện gì, đây là...” Ban ngày trong lúc giận dữ đại khái chưa từng để ý tới Ngô Tam Quế, giờ mới hỏi.

“...Đây là lão Ngô. Em cứ gọi là Tam ca được rồi.”

“Á.” Bánh Bao chào hỏi Ngô Tam Quế rồi nói với tôi: “Tiểu Cường, anh có nhớ album ảnh của em ở chỗ nào không?”

Tôi nghĩ lại lúc tôi cất khỏi giáp của Hoa Mộc Lan hình như tiện tay nhét vào: “Em xem xem trong ngăn kéo của anh đó.”

Chỉ chốc lát Bánh Bao mang theo một quyển album đi ra: “Không biết ông chủ thần kinh hay sao nữa, bảo ngày mai mỗi người nộp ảnh của mình, còn phải tự gọi điện thoại qua.”

Tôi cười nói: “Có phải muốn đề bạt em làm quản lý?” vừa nói tôi vừa ôm thắt lưng Bánh Bao vào phòng ngủ, sau đó quay lại phòng khách nháy mắt với mọi người. Bọn họ đều tỏ ra hiểu ý, làm bộ bận việc, Hoa Mộc Lan làm bộ tìm đồ vật trong phòng, lúc ra ngoài còn đóng cửa lại.

Tôi ôm Bánh Bao đang lật tìm ảnh, hỏi cô ấy: “Ban ngày họ đánh em thế nào?”

Bánh Bao cầm tấm ảnh nàng thấy xấu nhất ném trên giường nói: “Đừng nói nữa, bây giờ vẫn còn tức, mấy thằng đó gặp ai đánh người đó, quản lý của bọn em cũng định đánh chảy máu miệng.”

Tôi xoa vai cô ấy: “Cho anh em vết thương chút.”

Bánh Bao cười áo: “Đau.”

Tôi thấy hõm vai cô ấy thâm lại, tôi nói: “Đẩy một cái mà thế à?”

Bánh Bao hầm hừ: “Bọn nó cầm gậy đập.”

Tôi lại tức điên: “Bọn chó này phải xử lý, việc này không thể để như vậy được.”

Bánh Bao biết tính tôi, sợ tôi thật sự đi đánh nhau với người ta nói: “Thôi đi, cũng chả có gì, nghe nói là thằng nhóc đầu lĩnh là dân xã hội đen, đập vô số quán rồi.”

Tôi xoa vai cô ấy ôn nhu: “Anh xoa giúp em.” một tay lại chạy trên người cô nàng.

Bánh Bao đỏ mặt liếc nhìn cửa, đánh tay tôi: “Đừng sờ loạn – văn thân anh mua cho em đâu?”

Tôi: “...”

Ngày thứ hai, Kinh Khờ cùng Bánh Bao vừa đi ra, mấy người bọn tôi lại tụ tập thương lượng, dựa theo kế hoạch bọn tôi chuẩn bị đêm nay tiếp tục thăm các câu lạc bộ đêm của Lôi lão tứ, mặc dù chúng tôi không biết đối phương có âm mưu gì, nhưng đi đá quán cũng đã làm rồi, không khác gì vả vào miệng hăn. Việc này tuyệt đối là một biện pháp hiệu quả, song phương hiện tại đã không thu tay lại được, không giải quyết đối phương thì không thể ngủ yên giấc, tóm lại muốn chiến thì tôi cũng chả thèm đếm xỉa, Bánh Bao bị thương dấy lên lửa giận trong lòng tôi, còn nữa - không cần phải nói, nghiện đá quán luôn rồi, tay chân tôi luôn ngứa ngáy.

Hoa Mộc Lan khoanh tay trước ngực: “Bọn họ sẽ không treo miễn chiến bài nữa chứ?”

Tôi châm điếu thuốc nói: “Em hỏi chút.” Tôi thông qua hỏi đáp thắc mắc tra được điện thoại quán bar Phú Hào, kết quả không chờ tôi nói đối phương đã nói lại lạnh lùng: “Thực xin lỗi, chúng tôi đang sửa chữa, ngừng kinh doanh ba ngày.”

Tôi ngẩn người, Hoa Mộc Lan hỏi: “Sao vậy?”

“...Miễn chiến bài đã treo lên rồi.” Tôi lại gọi cho Tiền Nhạc Đa, người ta trực tiếp nói cho tôi: “Chúng tôi không mở cửa 3 ngày.”

Tôi chẳng biết làm sao buông điện thoại, Hạng Vũ nhìn vẻ mặt tôi, lười nhác nói: “Chờ xem, bọn họ tìm tới chúng ta thì chúng ta đỡ tốn sức.”

Ngô Tam Quế cùng Hoa Mộc Lan nghiên cứu đối sách, tôi sững sốt một lúc rồi gọi cho Tôn Tư Hân, biết quán bar Nghịch Thời Không vẫn bình an, buôn bán còn tốt hơn bình thường – đúng mà, khách từ các quán khác đều đổ tới Nghịch Thời Không rồi.

Đến trưa tôi cũng không ngồi yên được nữa, cảm giác chờ người tới trả thù không dễ chịu chút nào, hơn nữa còn biết rõ đối phương nếu ra tay thì sẽ xuất đại chiêu, cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Đang lúc tôi chẳng biết bầu víu vào đâu, ngồi thu lu vắt chân trên ghế thì đột cục tôi cũng nhận được điện thoại của Lôi Lão Tứ. Đối phương đi thẳng vào vấn đề, tự giới thiệu mình, sau đó dờ khóc dờ cười nói : “Con tao nghĩ suốt một đêm đến cùng cũng ko nghĩ ra đặc tội ai, tao nghĩ cũng không đơn giản như vậy, suy nghĩ một đêm đột cục tìm ra ai ra chiêu, tìm mày khó thật, Tiểu Cường.”

Tao nói: “Vậy mày muốn tìm tao thế nào?”

Tiếng Lôi Lão Tứ hơi khàn khàn, nhưng rất rõ ràng: “Hình như không chỉ hôm qua mày đập quán của tao, hôm trước mày đập quán Đại Phú Quý thì có người nhận ra mày.”

Tôi tức bực: “Thế sao muộn thế này mày mới biết được là tao?”

Lôi Lão Tứ nói: “Thiếu nợ thì trả tiền. Hôm trước mày đập quán của tao là có đầy đủ lý do, nhưng hôm qua bọn mày tới tìm chuyện, trách là tao không có nghĩ tới sự liên quan mà thôi.”

Tôi nói: “Ngày hôm qua đập quán mày cũng có đầy đủ lý do.”

“Ừ, tao cũng nghe nói rồi, Lôi Minh thật sự phang vợ mày?”

“Thật.”

“Vậy được, tao mời vài vị nhân chứng tới, còn có mấy vị tiền bối trong hắc đạo, chúng ta sẽ nói chuyện này, mày đến Tiên Nhạc Đa đi, bọn tao chờ mày ở đó.”

Tôi cúp điện: “Đi thôi. Người ta chịu nói chuyện rồi.”

Hoa Mộc Lan nói: “Nói chuyện? Hồng Môn Yến sao?” Sau đó chị ấy lại xua tay nói với Hạng Vũ: “Thật xin lỗi, không phải nói anh.”

Hạng Vũ nói: “Nói thật, nếu không tìm Lưu Bang về đi với chú?”

Tôi nói: “Thôi đi, hai người đi thế thì chạy thoát thế nào được?”

Ngô Tam Quế cùng Hạng Vũ hình như đã có chủ ý giống nhau: “Dù sao chúng ta không thể cùng chú tới bàn nói chuyện, hơn nữa chúng ta đi đập quán, nếu đi theo thì có chút ý thị uy, chúng ta không thể thua lý trước.”

Tôi nói: “Tới đó rồi tính.”

Đến dưới quán Tiên Nhạc Đa, tôi quay đầu lại nói với họ: “Thế này đi, các anh ở trên xe chờ em, cứ cách 10 phút em sẽ nhắn cho Vũ ca một tin nhắn, nếu không thấy thì các anh giết vào, mạng em giao cho các ca ca – còn có tỷ tỷ nữa.”

Tần Thủy Hoàng nói: “Mau đi. Chưa từng thấy chụ thệ đây.”

“Thấy việc phải lập thế, không chuẩn bị sẵn sàng lao về phía trước là tự sát.”

Xuống xe, tôi cầm miếng bánh bích quy đã chia sẻ với Hạng Vũ đặt ở chỗ dễ móc ra nhất trong túi áo, lại xác nhận lại thời gian với họ -- biết tôi vì sao lấy hạn là 10 phút sao? Đi vào mà có nguy hiểm trong vòng 10 phút tôi là Hạng Vũ, tôi đang đi đàm phán với nhân vật đệ nhất giới xã hội đen. Tất yếu phải cẩn thận.

Thằng tiếp đãi vẫn là thằng hôm qua, phòng hội nghị cũng là phòng hôm qua, cái TV vỡ vẫn là cái TV hôm qua – thời gian dài như vậy cũng không thêm thu dọn. Chẳng biết là cố ý muốn làm tôi khó chịu hay không, nhưng điều này càng khiến tôi phải đề phòng.

Nhưng mà bọn họ vừa tiến vào lập tức tôi biết hôm nay khẳng định không đánh nhau - Một người đi đầu bước vào lại là Cổ Gia, sau ông ấy là lão Hồ, lão Hồ làm mặt quỷ với tôi, ra vẻ bội phục tôi sát đất, hiển nhiên tôi chỉ dựa vào mấy người đập mấy chỗ của Lôi Lão Tứ, trong mắt hẳn quả là công tích vĩ đại. Mấy lão nhân đi sau vô cùng điệu bộ, nhưng có thể thấy bọn họ đều đi theo Cổ gia. Mấy lão già ngồi vào chỗ, một người mặt chỉnh trang cẩn thận sáng sủa, tên tiếp đãi vội giới thiệu: “Đây là “Lôi lão bản” của chúng tôi.” Nguyên lai hẳn là Lôi Lão Tứ, Lôi Lão Tứ quét ánh mắt sắc lẹm nhìn tôi, rồi tới nói chuyện với Cổ gia.

Bọn họ ngồi xuống một lúc thì một người trẻ tuổi, ăn mặc rất sạch sẽ, trên tay còn đeo dây xích, xem ra chẳng phải tên đứng đắn gì. Mặt nó nhìn hao hao Lôi lão tứ, khóe mắt liếc ngang liếc dọc, nhưng trước mặt Lôi Lão Tứ không dám làm gì, nhìn tôi rồi ngoan ngoãn ngồi xuống sát tường, tên này hẳn là Lôi Minh.

Phía sau Lôi Minh có hai người, hai người này xem cử chỉ cách ăn mặc không giống người trong giang hồ mà giống như người an phận làm ăn, tuổi cũng khoảng 40, vẻ mặt khó coi, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn bọn tôi, lại vội vàng cúi đầu.

Từ lúc nhập trường, tôi liền cảm thấy buồn bực, cũng chẳng biết Lôi Lão Tứ muốn làm gì, người chủ trì hội nghị là tên nhỏ con tiếp đãi viên, hăn cao giọng bắt đầu giới thiệu từ Cổ gia, hăn vừa muốn giới thiệu lão già bên cạnh Cổ gia thì Lôi Lão tứ bỗng đứng lên cắt lời, đi tới hai vị trung niên đi vào cuối cùng nói vô cùng hòa nhã: “Hai ông chủ không phải sợ hãi, tôi mời hai vị tới là nhờ các vị giúp một việc nhỏ, hay là nói chính xác hơn, là muốn nói lời xin lỗi hai vị.”

Hiển nhiên hai người biết xuất thân của Lôi Lão Tứ, sợ hãi xua tay liên tục: “Không dám, không dám, có việc gì ngài cứ nói.”

Lôi Lão Tứ cười ha hả, bỗng vỗ mạnh bàn nói: “Đứng lên.”

Tôi bất ngờ không kịp run run muốn đứng dậy, Lão Hồ mặt không đổi sắc khẽ kéo tôi. Lôi Minh chậm rãi đứng lên, tôi mới biết không phải gọi tôi. Tôi lau mồ hôi, thầm nói, thiếu chút mất hết thể diện.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Đặc Lạc Y

Còn có người bị dọa sợ hơn cả tôi, hai ông chủ trực tiếp sợ đá ra quần, vội vàng khom lưng. Lôi Lão Tứ vội nói: “Không phải nói hai vị, thật xin lỗi.” Nói xong Lôi Lão Tứ lơ đãng nhìn tôi, bộ dáng chật vật của tôi cũng bị hắn thấy là cái chắc.

Tôi thầm tự mắng mình, tôi biết tôi phải đương đầu với một vị lão đại của xã hội đen, hẳn thích thị uy, nghe như là đang quát con mình, kỳ thực là muốn cho tôi mất thể diện, nếu nói tới đánh nhau thì tôi không sợ, nhưng hẳn lại dùng giọng điệu lạnh lùng thì ai mà chịu nổi? Xem ra Lôi Lão Tứ cũng chẳng có bao nhiêu thành ý.

Lôi Minh đứng lên, Lôi Lão Tứ lại đổi vẻ mặt giả dối nói với hai ông chủ: “Sự tình là thế này, hôm qua thằng nhóc không nên thân của tôi chạy tới quán hai vị giường oai, tạo thành tổn thất nhất định với hai vị, mà vị huynh đệ Tiểu Cường –” nói xong chỉ vào tôi “Nghe nói phu nhân của Tiêu huynh đệ làm việc dưới quyền hai vị, vì chuyện này, Tiêu huynh đệ dẫn người trong một đêm đập phá liên tiếp 4 địa điểm kinh doanh của tôi.” Hai ông chủ hoảng sợ ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt họ vừa lo sợ vừa bội phục, sau đó cuống quýt cúi đầu.

Lôi Lão Tứ nói tiếp: “Hôm nay tôi tìm vài vị tới là ấn chứng lời nói của Tiêu huynh đệ, tôi bảo các vị mang ảnh chụp đến cả rồi chứ?”

Thế tôi mới hiểu hóa ra hai vị lão bản là người chịu hại hôm qua, xem ra họ bị Lôi Lão tứ bức hiếp tới đây, chẳng trách Bánh Bao nói rằng ông chủ

nửa đêm hôm qua tự mình gọi điện kêu mọi người nộp ảnh chụp cá nhân.

Hai người vợ vàng móc từ trong túi ra một phong thư đặt trên bàn, Lôi Lão Tứ mới muốn duỗi tay ra, Cổ gia thông thả nói: “Lão Tứ, việc này không vội. Ta hỏi Tiểu Lôi trước.”

Lôi Lão Tứ cười giả lả nói: “Cổ gia cứ hỏi.”

Cổ gia từ lúc tới đây vẫn chưa từng liếc nhìn tôi, lúc này cũng không để ý tới tôi như trước, chuyển qua Lôi Minh, nhấp nhấp chén trà rồi nói: “Tiểu Lôi, vì sao đập quán của người ta.”

Lôi Minh đứng đó lúng túng: “Cháu...cũng không nói gì, ngày hôm qua cháu với mấy huynh đệ uống say.”

Cổ gia cười ha hả, lại nói với Lôi Lão Tứ: “Trước tiên đừng nói việc khác, việc này Tiểu Lôi không đúng. Chú nói sao?”

Lôi Lão Tứ nghiêm mặt: “Vâng vâng, trách em gia giáo không nghiêm, lúc về em sẽ giáo dục thẳng nhóc này.”

Cổ gia ừ, vẫn tiếp tục phẩm trà: “Hiện tại lại nói chuyện của chú, chú kêu Tiểu Cường đi nhận người xem người nào là vợ nó, nếu không có vậy là nó lấy cớ đập quán, lúc đó lại là chuyện khác.”

Lôi Lão Tứ nghiêm mặt cầm xấp ảnh từ phong thư đầu tiên lên ném lên bàn. Ra hiệu mời tôi xem.

Tôi cũng không biết ai là ông chủ của Bánh Bao, tôi cũng không ngờ lần đầu gặp thủ trưởng của vợ là trong hoàn cảnh này, tôi cầm ảnh chụp lên xem, lão Hồ cũng rất hiếu kỳ, nhìn qua giúp tôi xem ảnh, Lôi Minh cũng muốn biết người phụ nữ có thể gả cho một “cường nhân” như tôi có bộ dạng gì, liền tiến tới hai bước đứng trước bàn nhìn tôi xem ảnh.

Lão Hồ chọn ra mấy cô gái thanh tú đặt trước mặt tôi: “Người nào là chị dâu?”

Tôi nhìn ảnh mấy lần, không có Bánh bao, điều này nói rõ người mặc áo lục không phải ông chủ của Bánh Bao, tôi cầm một cái phong thư khác đổ tất ra, lão Hồ không tự tin nói nhỏ vào tai tôi: “Chị dâu thật sự đi làm thuê cho người khác?” Có thể cậu ta cho rằng tôi tùy tiện tìm cơ hội chơi khó Lôi Lão Tứ. Tôi cũng xem như là một nam nhân có chút thành tựu, lão bà sao lại làm công cho một quán cơm nhỏ, loại ý nghĩ này không chỉ mình hẳn, ngay cả mấy lão già bên cạnh Cố gia cũng dùng vẻ mặt không tin nhìn tôi, giống như xem tôi diễn hài. Tôi nhanh chóng tìm thấy ảnh chụp Bánh Bao trong tập thứ 2 vứt lên bàn.

Lão Hồ nhìn qua ảnh chụp, vẻ mặt phức tạp: “...Anh biết người này?” Tôi có thể không biết sao, ảnh này là tôi tìm giúp cô ấy.

Lôi Lão Tứ nghe nói chính chủ xuất hiện, vội nhận lấy ảnh chụp từ tay lão Hồ. Chỉ nhìn lướt qua nhanh chóng ném ảnh lên bàn, lấy tay ôm ngực hỏi tôi: “Không đùa chứ?” Xem ra Lôi Lão Tứ cũng có chỗ yếu mềm, bị tướng mạo của Bánh Bao làm lộ ra.

Tôi đại nghĩa lắm liệt nói: “Đùa cái gì mà đùa, đó chính là vợ tao.”

Lôi Lão Tứ suy sụp ngồi xuống ghế, vầy vầy ông chủ mặc sơ mi vàng nói: “Mày tới đây.”

Ông chủ Bánh Bao vội vàng đi tới, Lôi Lão Tứ cẩn thận đặt ảnh trước mặt ông ta hỏi: “Đây là nhân viên của quán mày?” ông chủ của Bánh Bao gật đầu. Lôi Lão Tứ nhìn ông ta đầy oán độc, sau đó nói với tôi: “Vậy mày nói một chút... cô ta tên gì.”

Tôi lập tức nói một hơi luôn: “Hạng Tử, năm nay 26 tuổi, chuyên nghề đón khách – thật xin lỗi. Ba vòng của nàng ta mặc dù biết nhưng không tiện nói cho các vị.”

Ông chủ của Bánh Bao cũng gật đầu: “Đúng, không sai chút nào.”

Lôi Lão Tứ ngồi phịch trên ghế, có muốn nói gì thì cũng không nói nên lời, mọi người cũng cảm thông cho hắn – vì một phụ nữ như vậy mà một đêm tổn thất 4 quán, quá khó chịu. Kỳ thật từ xưa tới nay chiến tranh xảy ra vì phụ nữ không ít, gần nhất là Ngô Tam Quế trùng quan nhất lộ vì hồng nhan, chiến tranh thành Troy chẳng phải vì một mỹ nữ tên Hellen đó sao, còn đánh liên tiếp 10 trận, liên quân Hy Lạp cùng thành Troy kịch chiến, vô số anh hùng hiện ra, hàng vạn quân đội ngã xuống, cuối cùng đoạt lại Hellen – may mắn là chỉ đánh một năm, nếu mà đánh liên tục bốn năm mười năm thì cuối cùng chỉ đoạt về một lão thái bà, khi đó người Hy Lạp không thể không nhận, nhưng mà cũng phải nói người ta là mỹ nữ, mà Bánh Bao thì sao?

Lôi Minh thật sự sốc, tò mò nhìn thoáng qua bức ảnh Bánh Bao trong tay ông chủ, nhất thời đau khổ nói: “Đại ca chơi khó em rồi, em sao nghĩ tới vợ anh lại bộ dáng đó?”

Lôi Lão Tứ giận dữ: “Câm miệng! Hạn cho mày chiều nay tới xin lỗi người ta, cả hai nơi đều phải đi, nhất là vị Hạng tiểu thư này, nghe thấy không?”

Lôi Minh bó tay gật đầu.

Ông chủ mặc áo lục cùng ông chủ Bánh Bao vội nói: “Không cần, không cần...”

Lôi Lão Tứ vung tay lên: “Không liên quan tới bọn mày, trở về mà lo việc buôn bán đi, sau này chuyện này sẽ không xảy ra nữa.” Hai ông chủ vâng dạ lui ra.

Lôi Lão Tứ xoay mặt hỏi tôi: “Tao làm thế mày vừa lòng chưa?”

Hiện tại chuyện tình rất cục hoàn toàn được làm rõ, quán của Bánh Bao bị Lôi Minh đập, nhưng không phải chuyên môn hướng về phía Bánh Bao, còn tôi mang Quan Nhị Gia đập Đại Phú Quý, Lôi Lão Tứ sớm tính nợ lên đầu lão Hách, dù sao đây là ân oán cấp Boss.

Chỉ trách thằng khốn Lôi Minh, tôi lại phải ra mặt làm một trận, bất quá tôi cũng không có hối hận, Bánh Bao cũng đã bị đánh, quán tôi cũng đập rồi. Trong đó dù có hiểu lầm tôi cũng sẽ làm vậy. Hiện tại đã Lôi Lão Tứ tỏ thái độ, tôi nói: “Không ý kiến.”

Lôi Lão Tứ gật đầu nói với Lôi Minh: “Tiêu huynh đệ đã không có ý kiến thì mày cũng rút đi.”

Cổ gia cười ha hả: “Sự tình giải quyết như vậy cũng rất tốt.”

Tôi khoát tay thò tay vào túi nói: “Lôi lão bản đại nhân đại lượng, tôi cũng không thể không hiểu chuyện, đã là Lôi huynh đệ đã nhận sai, vậy vậy những tổn thất tôi gây ra tôi cũng xin trả tiền thuốc men cho các huynh đệ, 10 vạn đủ chứ?” Nói xong tôi đẩy ra chi phiếu. Tôi nghĩ chút tiền này hẵn là đủ, gọi là đập quán chỉ là đánh bị thương mấy người thôi, cũng chưa giết người phóng hỏa. Mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, chiến tranh là so tiền, đại quốc cùng nước khác cắt đất bồi khoản, nhỏ là tư nhân ân oán, chỉ cần phù hợp lợi ích, hôm qua đánh nhau chết đi sống lại vị tất hôm nay không thể hài hòa ở chung.

Lôi Lão Tứ xua tay: “Tiểu Cường nói sao vậy, việc này vốn là chúng ta sai trước, có thời gian mang vài vị bằng hữu hôm qua tới ăn một bữa cơm. Ha ha, sáu người đã đánh bại gần 100 người của ta. Toàn bộ đều rất tuyệt! Được rồi, sau này chúng ta còn gặp lại – Cổ gia, các vị, Lão Tứ đi trước.”

Cổ gia phất tay, xoay lại nói với tôi: “Tiểu Cường, mấy người đi theo cậu đánh trận cũng rất giỏi. Bọn nhóc con khốn kiếp kia cũng không đi thăm Cổ gia, có phải cho là ta chết rồi không?”

Tôi vội nói : “He he, không phải à, bọn họ đã xuất ngoại thi đấu.”

Lôi Lão Tứ bỗng quay đầu lại hỏi: “Mọi người quen nhau?”

Cổ gia cười: “Quen biết đã lâu.”

Lôi Lão Tứ cười khan, đi ra cửa. Các vị lão nhân còn lại đều từ biệt Cổ gia rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại ba người, tôi nói: “Cổ gia, Hồ ca, đi, tôi mời mọi người bữa cơm.”

Cổ gia nói: “Thôi đi, lão quan tài như ta thì thôi vậy. Thằng nhóc này giỏi, mang mấy người đánh cho Lôi Lão Tứ sứt sứt, nhóc con tìm đâu ra mấy tên không có đầu óc đó?”

Tôi cười nói: “Rảnh rồi nhất định tới thăm ngài, một thời gian dài không nghe ngài kéo đàn tam huyền rồi.”

Cổ gia vừa đi, Lão Hồ vỗ tôi: “Em cũng không đi, anh cẩn thận, người như Lôi Lão Tứ ngoài mặt hào sảng đại công vô tư, trong tâm cũng không rộng rãi đâu! Lão không thu tiền của anh thì là muốn chơi anh.”

Tôi bắt tay Lão Hồ, hai vị này hôm nay giúp tôi, đầu tiên là Cổ gia si nhục Lôi Minh, trước mặt Lôi Lão Tứ làm rõ quan hệ tôi và ông ấy khiến Lôi Lão Tứ có cổ kị, lại tới Lão Hồ, tới nói vài câu tri âm, đây là nhân tình lớn.

Chờ hai người đi, tôi vừa định ra xe liền thấy một người ở bên cạnh kéo tôi lại, tôi nhìn qua là ông chủ của Bánh bao.

Tôi nói rồi, đánh chết tôi cũng không thể tưởng tượng được lần đầu tiên gặp mặt lãnh đạo của vợ lại trong hoàn cảnh đó, lưu lại ấn tượng không tốt

cho người ta, cho nên tôi rất khó xử, sừng sốt vài giây mới bắt tay với người ta: “Xin hỏi họ tên?”

“Họ Hồ.” Xem ra Hồ lão bản cũng rất khó xử, bắt tay tôi lắc mạnh: “Trách tôi không hiểu rõ nhân viên, nhà hàng này thật là đầm rồng hang hổ.”

Tôi đỏ mặt, các bạn coi xem tôi nên nói thế nào, sau này Bánh Bao làm ăn thế nào. Trong lòng ông chủ Hồ, tôi khẳng định đã thành một đầu lĩnh lưu manh, sao bọn họ còn dám để Bánh Bao làm việc trong quán?

Kỳ thật tôi mặc dù không biết ông chủ của Bánh Bao họ gì, nhưng cô ấy bình thường cũng không nói tới họ, chỉ nói “ông chủ bọn em”, hơn nữa mỗi lần cô ấy nói vậy đều rất tự hào, ví dụ “Ông chủ bọn em, dừng xe một lần đưa 10 đồng cũng chẳng cần tiền thối lại”, tựa hồ cũng vinh quang, khiến tôi trong một thời gian dài cũng coi “người đàn ông đưa 10 đồng không cần thối lại là tiêu chuẩn của sự thành công”, trong lòng cũng thấy êm ấm, dựa vào cái gì cùng là đàn ông mà người phụ nữ của tôi phải làm công cho người khác? Việc kinh doanh của công chủ Hồ tôi cũng hiểu rõ chút ít, ông ta có ba quán bánh bao, hơn nữa cũng chơi cổ phiếu. Hàng tháng thu vào khoảng 10 vạn, ở chỗ bọn tôi chắc chắn được liệt vào hạng có tiền, hơn nữa không có sở thích bất lương gì, làm người rất thành thực, thuộc loại người đàn ông tân tiến.

Chẳng chờ ông chủ Hồ nói, tôi nói thẳng: “Tôi hiểu rõ sự khó xử của ông, trở về cho Hạng Tử thôi việc đi, lấy cớ dễ chịu là được. Tôi không giận ông, dù sao tôi cũng không muốn cho cô ấy làm trong cửa hàng bánh bao.”

Ông chủ Hồ nghe nửa câu đầu của tôi đã kinh sợ: “Làm sao dám, sao dám.” Tôi nói nốt câu cuối ông ta lại nói: “Hiểu, hiểu”. Cuối cùng hai tay nắm chặt tay tôi nói: “Tiêu lão đệ, thương lượng với lão đệ chuyện này.”

“Tôi đã đáp ứng ông khai trừ Bánh Bao rồi còn gì?”

“Không phải vậy...tôi muốn chuyển nhượng của hàng cho cậu.”

Tôi phì cười: “Vì sao? Ông sợ tôi dẫn người đập luôn quán của ông hả?”

Nói tới đó, Hạng Vũ thò đầu ra hỏi: “Còn đập nhà ai?” Ông chủ Hồ run sợ, tôi vội kêu Hạng Vũ trở về, nói với ông chủ Hồ: “Kỳ thật tôi cũng không giống ông nghĩ đâu.”

Ông chủ Hồ nắm tay tôi cúi đầu lạy nói: “Tôi... biết mà...vậy cậu nói thế nào?”

Tôi không vui: “Tôi nói rồi còn gì. Tôi không muốn cửa hàng của ông.”

“Tiêu lão đệ, cậu giúp tôi một cái đi.”

Tôi xem ra lão có lời khó nói: “Có thể nói vì sao không?”

Ông chủ Hồ vẫn sợ hãi: “Vừa rồi cậu cũng thấy đó, đập quán của tôi là công tử của ông chủ Lôi.”

“Ấy da. Đây là chuyện giữa tôi và bọn họ, ông chỉ cần khai trừ Bánh Bao là xong, bọn họ sẽ không xử lý một người ngoài cuộc.”

Ông chủ Hồ hoảng sợ: “Không phải...cậu không thấy ánh mắt ông chủ Lôi nhìn tôi, ông ấy hận tôi thấu xương.”

Tôi nghĩ lại, cười, thật sự đúng như vậy, ông chủ Hồ bị Lôi Lão Tứ trừng mắt, có thể là vì ông ta đã thu một nhân công như Bánh Bao, nhưng Lôi Lão Tứ dù sao cũng là trùm sò hắc đạo, sao lại thật sự cùng một ông chủ quán bánh bao nhỏ nhoi so đó, ông chủ Hồ cũng quá cẩn thận rồi.

Tôi cười nói: “Vậy ông muốn làm sao?”

Ông chủ Hồ vừa nói vừa móc túi: “Tôi nghĩ ra rồi, tôi hoàn toàn chuyển nhượng cửa hàng cho cậu, nơi này chỉ có nhân tài như cậu mới chơi được -- - đừng hiểu lầm, tôi không phải nói cậu là người xấu.”

Tôi nói: “VẬY ông nói cái giá đi.” Tôi nghĩ cũng chẳng có gì xấu, Lôi Lão Tứ cấp bậc đủ nặng. Nhưng thẳng nhóc Lôi Minh không chừng thật sự sẽ tìm ông chủ Hồ giở trò, hơn nữa sau khi kết hôn với Bánh Bao cô ấy cũng phải đi làm, tặng cô ấy một nơi cô ấy từng làm công chẳng phải cũng rất tuyệt sao?

Ông chủ Hồ vội nói: “Lúc này còn nói giá cả gì nữa, tùy tiện cho vài đồng là được.”

Tôi sao có thể làm thế, tôi mà làm vậy thì lợi dụng lúc người gặp khó khăn rồi sao?

Rất nhanh tôi lại thấy vui, ông chủ Hồ vừa nói vừa móc ra một tờ giấy biên nhận, giấy chứng nhận, chứng minh kinh doanh... không thiếu giấy tờ gì, giấy tờ bất động sản cùng các loại biên nhận đặt ở trên cùng, ý tứ của ông ấy tôi cũng hiểu được: Tôi nếu thật sự không muốn chiếm lợi thì cũng trả đủ cho ông ta. Bánh Bao làm việc thời gian dài như vậy cho vị Hồ lột da này cũng thật là khó khăn cho cô ấy.

Tôi tính qua, cửa hàng giá trị 40 vạn, sửa chữa phần cứng mất 30 vạn, còn lại cũng chẳng mất nhiều, hàng năm nộp một phần phí cho liên minh là được.

Tôi vừa kiểm tra biên nhận vừa nói: “Sao lại mang mấy thứ này tùy thân?”

Ông chủ Hồ đau khổ nói: “Ông chủ Lôi kêu tôi đến phòng chừng chẳng có chuyện tốt đẹp gì, cũng sớm mang sẵn theo, chúng tôi nhát gan, tôi mà bị bắt lại thì sẽ mất sạch” Xem xem cái danh tiếng của Lôi Lão Tứ này.

Tôi viết chi phiếu 70 vạn đưa cho ông ta: “Tôi không tính hao mòn phí với ông, ông cầm đi, có thời gian chúng ta đi công chứng, thuận tiện chuyển giao quen hệ cho tôi.”

Ông chủ Hồ không có ý kiến về giá tiền, đưa giấy chứng nhận bất động sản cho tôi nói: “Vậy cậu cầm trước đi.”

Toi thuận tay nhét giấy vào túi, kỳ thật có mua hay không cũng chẳng sao cả, tôi sợ gì mà không mua, nhưng mà giấy tờ cầm trong tay cũng có cảm giác khác: Từ giờ trở đi, tôi là ông chủ của Bánh bao.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Thổ Phỉ Trở Về

Ông chủ vừa muốn rời đi, tôi giữ chặt tay ông ta lại nói: “Có chuyện này nhờ ông, ông đừng nói gì cả, cái cửa hàng bánh bao này ông vẫn làm chủ nhé.”

Ông chủ Hồ suy nghĩ một chút mới hiểu ý, cười nói: “Được, coi như tôi làm thuê cho cậu.”

Tôi nói: “Tôi nào dám?” Nói thế nào thì ông chủ Hồ cũng là thần tượng của tôi một thời gian tương đối dài, hôm nay tôi cũng phải thử cảm giác trả 10 khối mà không cần tiền lẻ, nhưng mà..., được rồi, theo giá là 1 tiếng 2 đồng, giờ đi vào tắm rửa gọi thêm xoa bóp chân, đi ra sợ rằng 10 đồng không đủ trả à.

Tôi mở cửa xe, Hạng Vũ đã ngồi xuống ghế lái, tôi đẩy anh ấy qua bên cạnh: “Thời gian này anh không cần lái xe, nếu không lúc cười con thỏ thọt lại quen vào sổ.”

“Sao chú lại nói vậy?” Hoa Mộc Lan hỏi.

“Không có gì.”

Hạng Vũ thấy tôi cười tủm tỉm, hỏi: “Người vừa rồi là ai thế?”

“Ông chủ của Bánh Bao, nhưng hiện tại đã không phải.” Tôi lấy giấy chứng nhận bất động sản (kiểu sổ đỏ ở Việt Nam) ra cho anh ấy xem, Hạng Vũ nhìn qua hỏi: “Mua lại hết bao nhiêu tiền?”

“70 vạn, em chưa từng tính tới phí hao mòn.”

Hạng Vũ nói: “100 mét vuông mới có 70 vạn, không đắt.”

Tôi nghĩ, thật sự đúng vậy, 40 vạn là giá mấy năm trước, bây giờ là khoảng 100 vạn, tôi chỉ nghĩ mình không tính phí hao mòn, ông chủ Hồ cũng quên tính chuyện bất động sản tăng giá, tính tới giờ tôi mới biết là mình chiếm được chút lợi, trực tiếp vui mừng phi thẳng về nhà.

Buổi tối, Bánh Bao đi làm về vô cùng đặc ý: “Tên nhóc hôm qua đập phá của hàng thì hôm nay mua mấy giỏ hoa tới xin lỗi bọn em, còn cố ý tặng em một hồng bao, nghe nói địa điểm kinh doanh của thằng nhóc kia hôm qua cũng bị người đập, mọi người đều đoán là ông chủ của bọn em thuê người làm. Ông chủ của bọn em có bản lãnh chưa?”

Tôi nói: “Ông chủ của bọn em có bản lãnh, tuyệt đối là người đàn ông vĩ đại nhất thế giới.”

Vài ngày tiếp theo, Hạng Vũ mỗi ngày đi Dục Tài ở chung với con thỏ thọt, tôi được vài ngày rảnh rỗi hiếm hoi, chuyện khẩn yếu nhất là trận chiến của Hạng Vũ với Nhị béo.

Hôm nay tôi ngủ thật ngon, khuấy tay múa chân đi xuống lầu, gặp Hoa Mộc Lan cùng Ngô Tam Quế đang nghiên cứu binh pháp trên bản đồ. Hạng Vũ mấy ngày này bận bịu, Ngô Tam Quế thuận thế tiếp nhận vị trí của anh ấy. Trên bản đồ đã bị hai người vẽ đầy, mặt trên những vòng tròn mũi tên đại biểu quân đội giao nhau tán loạn, một thành phố hòa bình thế này bị bọn họ cho lâm vào trạng thái chiến hỏa liên miên.

Tôi cầm cốc nước đứng bên cạnh, nhìn thoáng qua hỏi: “Cướp đoạt thế nào rồi?”

Hai người chẳng ai nói chuyện, Hoa Mộc Lan tranh thủ thời gian chỉ bản đồ, tôi thiếu chút nữa phun nước, Hoa Mộc Lan đang chỉ vào tòa nhà

UBND thành phố.

Tôi vội nói: “Các vị đoạt trường học nhà xưởng thì thôi, chỗ đó không thể đoạt.”

Hoa Mộc Lan dùng binh vây lấy UBND: “Nơi này là vùng binh gia tất phải tranh.”

Tôi che bản đồ: “Không nên không nên, không thể đoạt chính phủ nhân dân.”

Giỏi nha, nếu như muốn phản công đoạt lại thì phải sao, nếu để Phí Tam Khẩu thấy tấm bản đồ này thì chắc chắn tôi sẽ được mời đi uống trà. Nghe nói những quốc gia miễn cảm chịu sự tàn phá của chủ nghĩa khủng bố, người ta mua vài chai thuốc diệt trùng về cũng bị đặc công theo sau mông điều tra. Bởi vì thứ đó có thể chế tạo bom.

Tôi chỉ vào cửa hàng của Bánh Bao trên bản đồ, hỏi: “Hai người tranh đoạt nơi này, ai đoạt được có thưởng.”

Tôi xuống lầu không được bao lâu thì có ba người tiến vào, đi đầu mà một người mặc quần áo màu đen, đeo kính râm không thấy rõ mặt, thân thể rất tráng kiện, người này vừa tiến vào đã nhìn đánh giá tôi, dường như không quá thân thiện, tôi thầm kêu hồng rồi. Lão Hồ kêu tôi đề phòng Lôi Lão Tứ, nhưng không ngờ lại nhanh vậy.

Người nọ đánh giá tôi một lúc, đột nhiên hỏi: “Còn nhận biết tôi không?”

Tôi cầm túi gạch lên, lại thấy thanh âm của người này rất quen tai, tôi ngẩng đầu nhìn lại khuôn mặt, người này bỗng mỉm cười, giơ tay tháo kính râm: “Tiêu đại ca.”

Tôi đứng phắt dậy: “Ngụy Thiết Trụ, Trụ tử”.

Ngụy Thiết Trụ cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, cậu ta đi nhanh tới ôm chặt lấy tôi, tôi dấm nó: “Thằng nhóc chết tiệt, dọa Cường Ca nhảy dựng lên.” Tôi lại nhìn lại hai người sau lưng nó, đều là những thằng nhóc khỏe mạnh, Ngụy Thiết Trụ giới thiệu cho tôi: “Đây là bọn nhóc cùng em mở công ty.” Ngụy Thiết Trụ cười ha hả chỉ tôi: “Đây là Cường ca mà tôi vẫn nói với các cậu.” Hai thằng nhóc rất thành thật chào tôi: “Cường ca.”

Tôi nghe Từ Đắc Long nói rồi, Ngụy Thiết Trụ hợp tác với người mở một công ty bảo an, lúc đầu chỉ có vài người, chỉ là trên đường sắt bảo vệ hàng hóa, sau đó ngày càng chính quy, hiện tại chính thức đã thành lập công ty, Ngụy Thiết Trụ cũng xem như người sáng lập, giờ Ngụy tổng cũng vang danh rồi, hai đứa đi theo nó hiển nhiên là “tiểu đệ” của nó.

Mặc dù Thiết Trụ hiện tại cũng là người có thân phận, nhưng vẫn là thằng khờ khi ở chung với tôi, ôm tôi một cái lại cười khúc khích, tôi cảm thấy may mắn là nó không có hồ báo chỉ vào mặt tôi rồi bảo bọn tiểu đệ: “Kêu đại ca.” Mặc dù như vậy cũng chẳng có gì xấu, mỗi thành viên của Nhạc Phi quân đều bảo lưu lại sự thuần chân, điều này càng khiến tôi say mê.

Tôi hỏi nó: “Chú sao lại trở lại, có tin tức của người khác không?”

Ngụy Thiết Trụ nói: “Anh kết hôn sao em lại không về, Lý Tĩnh Thủy cũng đang trên đường về.”

Tôi vỗ đầu: Chuyện của mình còn phải chờ cho người khác nhắc nhở, tôi lại chỉ nhớ tiếp đãi khách cùng trận quyết đấu của Hạng Vũ, chuyện kết hôn với Bánh Bao vẫn dừng lại, cho dù là tiểu gia tiểu hộ cũng nên có chiêm trống, nhìn lại cũng không tới mười ngày nữa thôi.

Tôi liếc nhìn Ngụy Thiết Trụ, kéo nó qua bên hỏi: “Có phải các chú tìm được Nhạc nguyên soái rồi không?” Bởi vì tôi biết, trong mắt 300 Nhạc Phi quân không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này, hiện tại còn cách thời

điểm tôi kết hôn còn 10 ngày, nếu Nhạc Phi còn chưa tìm được thì khẳng định họ sẽ không có thời gian trở về.

Ngụy Thiết Trụ nhìn tôi đầy khó xử: “Em còn không về Dục Tài, trực tiếp đi tới chỗ anh...”

Tôi thông cảm vỗ vai: “Được rồi, đừng nói nữa, anh hỏi Từ giáo úy.” Thiết quân luật của Nhạc Gia Quân không thể phá, 300 Nhạc Phi quân dù có tâm với tôi nhưng dường như luôn có lời khó nói, Ngụy Thiết Trụ trước khi gặp Từ Đắc Long quyết không nói cho tôi biết.

Ngụy Thiết Trụ hỏi: “Tiêu đại ca, chị dâu đâu?”

Tôi nói: “Chị dâu hiện tại không có nhà, tối cô ấy mới về.”

“Em về Dục Tài báo danh đã.”

Tôi nói: “Anh đi cùng luôn, thuận tiện bàn bạc vài việc tư.”

Ngô Tam Quế cùng Hoa Mộc Lan vừa nghe tôi muốn đi Dục Tài cũng theo xuống. Tần Thủy Hoàng cũng chạy nhanh tới: “Chợ anh đi vội.”

Tôi cười nói: “Doanh ca không chơi game nữa à?”

“Chơi cả ngày chán lắm.”

Chúng tôi vừa mới ra cửa, Kinh khờ thấy tôi kéo đội ngũ, vội vàng lon ta lon ton theo sát đằng sau, vừa đi vừa gọi Triệu mặt trắng: “Lần này nó đi với anh.”

Triệu mặt trắng nghe vậy lại dính sát theo Kinh Kha., dường như sợ không để ý tới sẽ mất tích.

Tôi hô: “Kha tử, lần này không phải đi đá quán đâu.”

Kinh khờ mặc kệ, túm cửa xe tôi, chờ tôi mở, tôi còn nói: “Thế Tiểu Triệu không phải đi đâu.” Tôi thấy nếu thêm ba người bọn Ngụy Thiết Trụ thì không đủ chỗ.

Nào biết Triệu mặt trắng lắc đầu, rất kiên định nói: “Tôi phải đi.”

Ngụy Thiết Trụ nhìn ra sự băn khoăn của tôi, đi tới nói:

“Mọi người đều đi cả đi, bọn em cũng lái xe tới.”

Cậu ấy nói tôi mới nhìn lại thấy cạnh chiếc xe nát của tôi có một chiếc Land Rover mới cồng. Tôi bật cười: “Được đó nhóc, ai lái?”

Ngụy Thiết Trụ cười ngượng ngùng: “Ai cũng lái được, em cũng có thể.”

Tôi nghĩ lại chuyện cấp cho cậu ấy chứng minh thư giả, cầm chứng minh thư giả làm giấy phép lái xe thật. Phỏng chừng cả nước chỉ có cậu ta như vậy.

Chúng tôi chia làm hai nhóm lên xe, tôi đi trước mở đường, trên đường tôi gọi điện thoại cho cha mẹ, nói cho họ tôi sắp kết hôn, chuẩn bị mở tiệc chiêu đãi thân bằng, tất cả đều tổ chức tại Dục Tài, cuối cùng tôi nói với mẹ: “Danh sách khách mời bố mẹ nghĩ đi, không cần vội.”

Bố tôi quát qua điện thoại: “Nghĩ cái rắm à, tao đã sớm viết ra giấy rồi, chờ mày phát ngân rồi.” Xem ra hai vị thúc dục lâu rồi, không thể chờ được nữa, thật là ngượng, các vị lão nhân vất vả cả đời vì con cái, đến giờ cũng không được tiêu dao, từ lúc tôi có được quán rượu đã gửi về trong nhà không ít tiền, tôi biết giai cấp vô sản thế hệ trước khẳng định không có tâm tư xuất ngoại, chỉ cần đi mấy chỗ Bắc Kinh, Đại Liên chơi là được. Tôi mua cho họ một tour du lịch, nhưng hai vị lại một là quen thói tiết kiệm, hai là con sắp kết hôn nên cũng nóng lòng, nói gì cũng không nghe. Tôi cũng chưa dám làm vậy với cha mẹ Bánh Bao, không phải là bất công mà là vì muốn làm Bánh Bao bất ngờ, lão kế toán thì tôi tín nhiệm tuyệt đối, nhưng

mẹ của Bánh ao lại không phải người giữ bí mật được, chắc chắn sẽ lộ tẩy. Dù sao cũng còn nhiều cơ hội để con rể hiếu kính bố mẹ vợ.

Bố tôi xuất thân là công nhân, lúc trẻ tính tình táo bạo, giờ hò hét âm ỉm: “Còn phần mày, nhanh viết đám hồ bằng cầu đảng của mày ra, ông cũng viết thiệp mời cho.”

Tôi vội cười làm lành: “Ba đừng vội, ba cứ gửi danh sách tới, con tìm người chuyên nghiệp viết.”

Cha tôi thỏa hiệp: “Vậy thì được.”

“Như vậy đi, bố không cần làm gì cả, thằng nhóc con chú hai dưới lầu mở cửa hàng photo in ấn còn gì, bố cứ viết danh sách ra giấy kêu nó làm giúp là được.”

Chẳng chờ tôi nói hết, bố tôi lại hét lên: “Được rồi, được rồi, ai là con ai hả”

Tôi: “....”

Đến Dục Tài thì đã có khoảng 200 người tới, tôi thấy trường học chiêng trống vang trời, pháo nổ âm ỉm, tôi đang không hiểu chuyện gì, Tổng Đan Đan muốn ký hợp đồng bán truyện với tôi sao? Người xem trò chẵn chúng tôi ở cửa, tôi đành xuống xe chen qua đám người, người nhận biết tôi đều nói: “Chúc mừng Tiêu chủ nhiệm.”

Tôi càng mê hoặc, dẫn mấy người Ngụy Thiết Trụ đi vào, trong vườn trường có một đám đông bị một đám đông khác vây quanh, đám bên ngoài cầm các loại bảng tên dài ngắn, có người còn vác một bó vũ khí có to có nhỏ, song phương ở thế giằng co – các hảo hán bị phóng viên vây lấy. Một người ở trong trùng vây sợ hãi, kinh hô: “Nói chậm chậm thôi, nói chậm chậm thôi.” Đúng là Trương Thanh.

Trương Thanh hét lên khi thấy tôi tới, vội kêu lên: “Các vị phỏng vấn anh ta, đó là phụ trách của chúng tôi, thủ lĩnh của Dục Tài.”

Mấy chục phóng viên nhìn qua, lập tức như cá mập ngửi thấy mùi máu vọt tới tôi, như sét đánh không kịp bưng tai, thế như chẻ tre vây lấy tôi, bọn họ cầm đủ thứ gậy dài ngắn bất đồng dí vào miệng tôi, đều hỏi: “Xin hỏi ngài có vừa lòng với kết quả đánh trận vừa rồi không. Ngài có cảm nghĩ gì?”

Ngô Tam Quế thấy nhiều người đánh tới, vô cùng cảnh giác, nói nhỏ: “Cái gì mà đánh trận, chuyện chúng ta đập quán họ cũng biết rồi à?” Hoa Mộc Lan dựa lưng vào anh ấy nói: “Xem ra không có địch ý.” Đám Chính béo dù sao cũng ở đây thời gian dài, đối với loại phỏng vấn liều mạng của giới truyền thông giờ đã nhìn cực kỳ quen mắt.

Tôi đương nhiên biết các phóng viên đang hỏi chuyện thi đấu ở Singapore, nhưng tôi còn thật không biết nên trả lời họ thế nào, bởi vì xem ra mức độ hưng phấn không chỉ đơn giản là đoạt huy chương vàng, nhất là ở hạng mục tán thủ có thể gây chú ý lớn như vậy, chẳng khác gì tập thể vận động viên xài Doping.

Tôi nhìn thoáng qua Trương Thanh ở xa xa, hi vọng có thể được thông tin hữu dụng, nhưng mà tên kia vừa được giải cứu căn bản chẳng thèm để ý tới tôi, mang theo bao lớn bao nhỏ chạy vội vào ký túc xá, đám khác thấy tôi liều mạng trong đám ông liền cười hả hê bỏ trốn.

Đối mặt với những máy ghi âm micro san sát, tôi rống lên, nghiêm trang: “Kết quả như ngày hôm nay không phải thành tựu, chúng tôi đã cố gắng. Xin tổ quốc cùng nhân dân yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của các vị, lấy được thành tích càng tốt hơn.” Sau đó mặc kệ phóng viên hỏi tôi thế nào, chen vào giữa các phóng phẩm phẩm đi vào trường, các phóng viên dường như không có gì bất mãn, chỉ có một nữ phóng viên khi thu micro lại tự nhủ: “Còn có thành tích nào tốt hơn nữa sao?”

Đuổi được đám phóng viên đi, tôi lập tức đi tìm các hảo hán tính số. Đi vào ký túc xá thấy cả đám đã rửa mặt tắm rửa xong, đang phấn chấn đi ra tản bộ. Lư Tuấn Nghĩa, Lâm Xung, Phương Tịch, Phương Trấn Giang, Trình Phong Thu, Đoàn Thiên Lang, cả đám ầm ĩ náo nhiệt bắt tay, ôm hôn nhau, tôi còn thiếu chút nữa ôm hôn Hồ Tam Nương, bị nàng ký đầu. Tôi không biết nên nói chuyện với ai trước, đành phải bắt lấy tay Trương Thanh, mắng: “Lúc này anh chơi em, có anh em nào như mấy người không?”

Trương Thanh cười ha hả: “Không phải là chuyện tốt sao, cơ hội lộ diện tuyệt vời hả?”

“Sao mọi người về không nói với em một tiếng?”

Đồng Bình nói: “Không phải đã nói cho chú bất ngờ sao, bọn anh vốn định hôm chú kết hôn đột nhiên xuất hiện, nhưng mỗi ngày ở Singapore đều phải đối phó phóng viên các nước, có những người tóc vàng mắt xanh, nhìn thấy quái quái nên quyết định trở lại.”

Đoàn Cảnh Trụ đột nhiên chui ra từ xó xinh bất mãn: “Tóc vàng thì sao, anh không thấy nhiều người cố ý nhuộm vàng sao?”

Tôi hỏi: “Nói thật, thành tích thi đấu của các anh thế nào?”

Phương Trấn Giang cười nói: “Thành tích kém thì sao có nhiều người đi theo vậy, Viện Viện đâu, mau báo cáo với Tiểu Cường một chút đi.”

Tôi cùng Ngô Tam Quế trăm miệng một lời hỏi: “Viện Viện là ai?”

Đồng Viện ngượng ngùng đi tới, cầm trong tay một cuốn sổ nhỏ đưa cho tôi: “Tự anh xem đi.”

Không xem không sao, xem xong tôi sốc, lần này tới Singapore thi đấu tổng cộng có xx quốc gia tham gia, phân 11 cấp bậc cùng đoàn chiến.

Trung Quốc đại biểu giành toàn bộ huy chương vàng, tới lúc tôi gọi điện cho Đồng Viện, đúng như Trương Thanh nói chưa từng cấp cho nước ngoài một chiếc huy chương nào kể cả huy chương đồng, sau đó vì phân tổ ngẫu nhiên mới có ba huy chương bạc cùng hai huy chương đồng tuột mất, là do bỏ mất mà không phải mất, không biết nên nói là kỳ tích hay là tai nạn lịch sử, một đoàn ngoại quốc chạy tới Singapore, kết quả ngày ngày xem cờ Trung Quốc kéo lên, ngày ngày nghe quốc ca Trung Quốc, cuối cùng “Hành khúc Nghĩa dũng quân” thành hit.

Việc này oanh động quốc tế, một ít quốc gia không hứng thú với tán thủ cũng phái phóng viên tới Singapore, hiệp hội tán thủ quốc tế dự định sắp xếp một loạt quy định hạn chế địa vị bá chủ của tuyển thủ Trung Quốc, kể cả: Găng tay nhỏ sửa thành găng tay lớn, nghe nói như vậy có thể làm giảm tốc độ ra quyền, người xem cũng không bị hoa mắt, cải chế luật 3 lần gục loại khỏi vòng thi đấu, cứ thế gia tăng rất nhiều tính tùy cơ với luật không xác định, khiến hai vị tuyển thủ thực lực cách xa cũng không đơn điệu rườm rà nữa.

Đề nghị cuối cùng bị chịu phê bình lớn nên không chọn dùng, nội dung của nó là ngăn cản xuất chiêu: Từng tuyển thủ trước khi công kích phải hô to thủ đoạn công kích cùng mục tiêu, ví dụ: Tao muốn dùng năm tay đập bể đầu mày, tôi muốn giơ chân đá ngực cậu....

Lần thi đấu này không chỉ gây khiếp sợ cho thế giới như vậy, trong lúc một vị phóng viên Singapore phỏng vấn vô ý biết được: Đoàn tuyển thủ đại biểu Trung Quốc đều tới từ một trường học.

Đây không đơn giản là mảnh lối mà mang theo sắc thái thần bí, nghe nói khi phát hiện này được công bố, bọn họ lập tức sinh ra hứng thú đối với đoàn, 24/24 giờ bám riết chụp ảnh quay phim. Vì chứng thực điểm này, cho nên khi chính thức nói ra vấn đề này, lãnh đội Đồng Viện chỉ nói đơn giản: “Đúng, chúng tôi đi ra từ một trường học, nhưng đó có gì đặc biệt?”

Vì vậy cả thế giới xôn xao, ngẫm lại xem, cũng giống như chúng tôi biết Brazil đá rất tuyệt, nhưng một ngày đột nhiên biết Pele trong quá khứ, Ronaldo hay là Ronaldinho đều tốt nghiệp một trường, chúng tôi sẽ nghĩ sao?”

Dục Tài dùng lực một trường đối kháng cao thủ toàn thế giới, hơn nữa trường ma pháp Howard khi so với bọn tôi cũng đã mất đi sự huyền ảo sáng chói.

Đối mặt với từng khuôn mặt tươi cười, tôi ngất, tôi không biết thế có tính là làm bừa không. Lúc trước quên không nhắc nhở họ im hơi lặng tiếng một chút, bất quá rất nhanh tôi lại thấy thân nhiên: Chuyện quan hệ tới vinh dự quốc gia, hơn nữa huy chương vàng cũng là dùng thực lực chân thật kiếm về, cũng không cùng đóng băng thời gian hay là các siêu năng lực gì gì đó.

Trương Thanh ném một huy chương vàng vào tay tôi: “Cho chú giữ lại làm kỷ niệm.”

Tôi cúi đầu nhìn Tào Xung. Nó đang chăm chú sắp xếp một đồng gì gì đó, tôi ôm nó hôn lên mặt, huy chương vàng treo lủng lẳng trên cổ nó, trình trọng đeo huy chương lên cổ nó: “Con, ba ba tặng cho con, hy vọng khi con lớn lên, ba ba sẽ được tận mắt nhìn con giành được nó.”

Tào Xung cau mày nói: “Ba ba, con không cần...” Sau đó nó kéo từ trên cổ ra một đồng huy chương vàng bạc các loại: “Thêm cái nữa thì con đi không nổi.” Các hảo hán mặc kệ huy chương gì tiện tay cho Tiểu Xung làm đồ chơi.

Hồ Tam Nương đuổi tay với tôi: “Chú không cần cho chị, chị kiếm đủ vàng làm cái vòng tay bằng vàng.

Tôi: “...”

Xem ra bọn thổ phỉ toàn lực kiếm huy chương về chỉ là biểu hiện tranh cường hão thắng, bọn họ căn bản không có chút vinh dự cũng như tinh thần thể thao.

Ngô Tam Quế cùng Hoa Mộc Lan đều đi tới hỏi tôi: “Con cậu từ đâu ra thế?”

Tôi nhìn quanh thấy không có người ngoài. Cũng nói thật với họ, thuận tiện giới thiệu: “Đây là các hảo hán Lương Sơn.” Ngô Tam Quế vội ôm quyền: “Hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Tôi lại giới thiệu với các hảo hán: “Đây là Ngô Tam Quế, Tam ca cũng hay tạo phản, đây là Hoa Mộc Lan.” Hồ Tam Nương giữ chặt tay Hoa Mộc Lan nói: “Mộc Lan tỷ, chị là thần tượng của em.”

Đồng Bình hỏi tôi: “A, đúng rồi, mấy lão già viết chữ vẽ tranh trong trường là ai thế?”

Tôi còn chưa kịp trả lời, Nhan Cảnh Sinh đã chạy tới nói: “Tiêu chủ nhiệm, có việc cho anh này.”

Ngụy Thiết Trụ vui mừng hô lên: “Nhan sư phụ.”

Nhan Cảnh Sinh nhìn lại, lập tức nhận ra: “Ai da, Thiết Trụ, đã về rồi hả?”

Tôi đầu óc hỗn loạn, tìm Lữ Tuấn Nghĩa cùng Phương Tịch nói: “Mấy người đi thì có nhiều bạn mới tới, chúng ta phải tổ chức hội họp để làm quen, mọi người trước lạ sau quen, có gì chiếu cố lẫn nhau.”

Ngô Dụng liếc Trình Phong Thu cùng Đoàn Thiên Lang nói: “Vậy có cho bọn họ tham gia không?”

Tôi nói nhỏ: “Chỉ có người của chúng ta thôi, Ngô quân sư nghĩ biện pháp lừa họ đi.”

Ngô Dụng gật đầu, đám bọn họ tại dị quốc tha hương, thường đi với nhau nên quen biết. Đi đến chỗ nào cũng là có người có ta, cho dù Tứ Đại Thiên Vương cùng các hảo hán hiện tại ra về cãi nhau, nhưng nếu thật kêu họ liều mạng sống mái với nhau, có lẽ không hạ thủ được.

Tôi vỗ vai Phương Trấn Giang: “Còn về Viên Viên nhà cậu thì cậu tự nghĩ biện pháp đi.”

Phương Trấn Giang nói: “Nghĩ biện pháp gì, em đã nói hết với cô ấy rồi.”

Tôi nhìn cậu ta, cười nói: “Chú nói cô ấy tin hả?” Đồng Viên khác Tú Tú của Hoa Vinh, tôi thấy việc này phải tính kế lâu dài. Phương Trấn Giang liền đi tìm Đồng Viên.

Tôi nói với Lữ Tuấn Nghĩa: “Chúng ta tập hợp ở hội trường lớn sau 5 phút nữa.”

Sau đó tôi bắt đầu đi thu thập đám khách hộ, trước tiên tới đại lễ đường tìm Ngô Đạo Tử, Diêm Lập Bản, Trương Trạch Đoan đang vẽ, nhưng mà mấy lão không vẽ bích họa, từ hôm đến trường chỉ nhìn qua, xã hội hiện đại phần hoa mang lại ấn tượng sâu sắc cho Trương Trạch Đoan, ông ấy dùng hơn mười trang giấy nối lại, dự tính vẽ một trường quyển, tôi tùy tiện nhìn vài tờ, liên tục gật đầu, mặc dù liếc mắt nhưng người xe như nước vô cùng sống động, nhìn lại cây cầu thứ ba tôi thiếu chút nữa vã mồ hôi, trên trụ cầu còn viết: 135.

Sau đó tôi vào trong phòng y tế trường tìm Biển Thước, Hoa Đà, điều kỳ quái là trà thánh Lục Vũ cũng ở đây, sau đó hỏi lại mới biết là lão Lục tới cầu vài vị thuốc khử tạp vị trong nước, tôi hỏi: “Anh tìm được chưa?”

Lục Vũ đưa chén trà duy nhất cho tôi: “Chú uống thử xem.”

Tôi uống một ngụm, trà thơm mang chút mùi thuốc, nhưng cảm giác thấm lòng người không phải bất kỳ một chuyên gia pha trà ở các quán trà có thể chế ra, thêm chút đường hóa học rồi bán ra thị trường tuyệt đối có nguồn tiêu thụ không kém cocacola tí nào.

Tôi vừa uống vừa đi xung quanh, chuyện này thật mệt chết tôi, tôi thiếu chút nữa quên Tô Võ lão gia tử thành phòng thường trực của mọi người, cơ hồ sai mấy người đi mở hội nghị, hiện tại tôi nghĩ đi nghĩ lại xem đó có phải khách hộ không, điều kỳ quái là Hạng Vũ mời vừa xuống ngựa đã hỏi tôi làm gì, tôi quả quyết không nhớ gọi anh ấy tham gia hội nghị -- trong tiềm thức của tôi đã coi anh ấy là người hiện đại.

Cuối cùng tôi hao hết sức lực mới tập trung mọi người vào hội trường, lúc này mới phát hiện Lý Tĩnh Thủy cũng tới, thành nhóc hiện giờ ăn mặc như một công tử đô thị hiện đại, mặc vest vô cùng đẹp trai, lúc đi đứng vô cùng chú ý tới cà vạt. Tôi cùng cậu ta và Ngụy Thiết Trụ có một thời gian rất thân mật: “Chúng ta trước tiên khai mạc hội nghị, lát nữa tôi và Từ giáo úy của các cậu sẽ nói chuyện.”

Lý Tĩnh Thủy nói nhỏ vào tai tôi: “Tiêu đại ca, Nhan sư phụ không phải khách hộ của anh mà?”

Tôi nhìn lại, thấy Nhan Cảnh Sinh đang ngồi hàng đầu tiên, tiếp đó bên trái là Ngô Tam Quế, bên phải là Nhan Chân Khanh. Tôi vã mồ hôi, thiếu chút nữa phạm sai lầm, Nhan Cảnh Sinh chắc là cho rằng tôi mở hội mừng công, cậu ta rất có ý thức trách nhiệm tự nhiên sẽ tới tham gia, hiện tại toàn bộ trường Dục Tại, cơ bản cậu ta xếp thứ hai, bất luận hội nghị gì cũng tới tham gia rất tự nhiên.

Lý Tĩnh Thủy tinh nghịch nháy mắt với tôi: “Giao cho em.” Cậu ta đi qua nói vài câu vào tai Nhan Cảnh Sinh, hai người nhanh chóng trò chuyện

rời ra ngoài lúc nào không biết.

Tôi lau mồ hôi rồi lên đài nói: “Không có người sau cách mạng Tân Hợi chứ?”

Phương Tịch cùng Tứ Đại Thiên Vương, thê cả Phương Trấn Giang với Tú Tú đông loạt hô lên: “Có, cậu cũng vậy.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Hội Nghị Nội Bộ

Mọi người cười âm ỹ, tôi lần đầu tiên triệu tập hội nghị quy mô lớn, các anh hùng danh sĩ của các lĩnh vực, các triều đại đều có mặt dự thính, mặc dù vì nguyên nhân đặc thù Lưu Bang, Lý Sư Sư, Quan Vũ, Lý Bạch cùng Liễu Hạ không thể có mặt, nhưng quy mô đã là lớn chưa từng có. Còn về Tân Cối, mặc dù chỉ cách chúng tôi nửa bước thôi, nhưng lo lắng tới vấn đề hài hòa nên tôi không dám thông tri lão - Từ Đắc Long cùng hai chiến sĩ ngồi theo đúng tiêu chuẩn quân đội ngay phía dưới.

Trước lúc hội nghị bắt đầu, có rất nhiều người đã thông báo tính danh, trong hội trường khắp nơi vang lên “Ai da, nguyên lai là ngài à”, “A, tôi bình sinh ngưỡng mộ ngài” điển hình nhất là Thánh Thủ Thư Sinh Tiêu Nhượng kéo tay Vương Hi Chi không chịu bỏ, còn có An Đạo Toàn vô cùng cung kính đuổi theo bên cạnh Biển Thước, Hoa Đà.

Tôi gân cổ lên gào, nhìn xem bên dưới ồn ào, thật không biết nên nói gì. Cuối cùng tôi cầm micro kêu “Ây, ây.” Phía dưới dần dần im lặng, nhìn các hào kiệt trong hội trường, tôi cảm thấy hơi khó xử: “Vậy tôi nên nói theo triều đại hay là theo thứ tự tới đây trước sau?”

Trương Thuận kêu lên: “Cái gì mà theo thứ tự, cứ từ trước tới sau, mọi người tự giới thiệu, Tiểu Cường bổ sung.” Mọi người đều gật đầu phụ họa: “Đúng, đúng, đúng, mọi người tụ hội một chỗ không có gì mà trước sau, cứ từ trước tới sau đi.”

Tôi nghĩ cũng phải: “Vây lần lượt nhé, niên đại trước sau mọi người không cần so đo.” Mọi người đồng loạt gật đầu ủng hộ.

Tôi nhìn lại ngời đầu tiên, dở khóc dở cười - người thứ nhất là Triệu mặt trắng, kỳ thật tôi sớm đã thấy nó, nhưng cũng chẳng muốn nó tránh đi, thứ nhất nó đi thì Kinh Kha cũng không ở. Thứ hai nó là một thằng ngốc thì tiết lộ được cái gì?

Tôi chỉ Triệu mặt trắng rất mất tự nhiên nói: “Đây là...vị này là hàng xóm của tôi, nó không tính, kế tiếp, anh Kha anh giới thiệu đi.”

Nào biết Triệu mặt trắng bình thường ngơ ngơ ngác ngác, lúc này lại ngược lại hiểu chuyện, nó chậm rãi đứng lên, xoay người qua nhìn lại, thân nhiên nói: “Các vị có thể gọi tôi là Tiểu Triệu.” Sau đó chậm rãi ngồi xuống, mọi người đang cảm thấy khó hiểu. Triệu mặt trắng bỗng cười hì hì, cùng Kinh khờ kích chường tỏ vẻ chúc mừng, giống như một đôi trẻ nhỏ tinh quái. Mọi người đều chết lặng...

Tôi chống tay xuống bàn bàn suy yếu nói: “Kha tử, đến lượt anh.”

Kinh Kha nghe tôi gọi, vội tỏ ý bảo Triệu mặt trắng ngồi xuống, điều chỉnh lại vẻ mặt đứng lên nói: “Tôi là Kinh Kha.” Toàn trường đều vang lên tiếng hô nhỏ “Oa!”, thân phận của Kinh Kha cũng chỉ có các hảo hán đã từng ở chung mới biết. Tứ đại thiên vương, Phương Trấn Giang cùng các lão phu tử còn chưa biết. Vốn thấy anh ấy nửa ngốc nửa khờ nên mọi người đều nghĩ là một tên vô danh tiểu tốt, không ngờ lại là thiên cổ đệ nhất sát thủ, tất cả đều cảm thấy tiếc nuối, Kinh khờ ngồi xuống lại kích chường ăn mừng với Triệu mặt trắng...

Nhan Chân Khanh cách ghế bắt tay với Kinh Kha: “Kinh tráng sĩ, tam sinh hữu hạnh.” Vương Hi Chi cùng Liễu Công Quyền cũng muốn chạy tới nói chuyện với Kinh Kha, tôi vội nói: “Chú ý trật tự, muốn trò chuyện riêng thì chờ tan họp đã.” Các vị văn nhân tay trái gà không chặt, nhưng lúc nào

cũng viết không ít văn chương về các vị thích khách, sát thủ, từ Tư Mã Thiên tới Lý Bạch, chưa ai viết ít tác phẩm về loại người này, ngược lại, bọn họ lại luôn tồn tại tâm tình bảy phần hận ba phần yêu đối với các vị đế vương, tâm tình thật mẫu thuẫn.

Vốn tôi chỉ nói đơn giản hai câu, nhưng mà nói nữa sẽ nhắc tới mâu thuẫn năm xưa giữa anh ấy và Chính Béo, dù sao mọi người cũng đều biết anh ấy, vì thế tôi nói: “Vị tiếp theo.”

Ngồi bên Kinh Kha là Hạng Vũ, Hạng Vũ đứng lên, giản ý mà sâu xa báo danh: “Hạng Tịch tự Vũ.” Người biết anh ấy cũng ít hơn, mọi người đều nhiệt tình vỗ tay, tỏ vẻ kính ý với Bá Vương, chỉ có Tô Vĩ là hờ lạnh.

Kế tiếp chính là Hoa Mộc Lan, Mộc Lan gọn gàng ôm quyền, nói giống dục: “Tôi tên Hoa Mộc Lan, thật cao hứng nhận biết mọi người.” Lại là một loạt vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt, Hồ Tam Nương cùng Tú Tú thật tình ngưỡng mộ, vỗ tay to nhất. Tôi mỉm cười nói: “Vị này xem ra mọi người đều biết, đại phụ nhập ngũ. Vị tiếp theo...”

Tôi chưa dứt lời, Biển Thước đã bất mãn: “Cái gì mà mọi người đều biết, sao tôi không biết? Còn có vừa rồi Kinh Kha cùng Hạng Vũ làm gì? Đại phụ nhập ngũ là mang theo cha tham quân sao?”

Hồ Tam Nương vừa nghe có người dám bất kính với Hoa Mộc Lan, lập tức không vui: “Người ta công bố đi học, lão thì có gì tốt, mang theo phụ thân đi tham quân – lão cũng muốn cảm động Trung Quốc sao? Lão cũng giỏi thật khi nghĩ ra thế đó.” Sáu đó nói với người bên cạnh: “Lão già kia là ai, đáng ghét.”

Điều này thật sự là nên trách tôi, tôi chỉ nghĩ Hoa Mộc Lan thay cha nhập ngũ là thiên cổ mỹ đàm, nên đã xem nhẹ: “Mấy vị khách của tôi có ai không thiên cổ lưu danh”

Hơn nữa tôi cũng biết, lão già Biển Thước dù hơi cao ngạo, nhưng cũng không so đo ai coi trọng lão hay không, lão cũng chỉ đơn thuần là tò mò muốn biết, điều này cũng liên quan tới tinh thần học hỏi của một thầy thuốc, là lo lắng tới phương diện học thuật.

Tôi vội tỉ mỉ kể lại diễn cố Hoa Mộc Lan thay cha nhập ngũ, cuối cùng kết thúc: “Mộc Lan tỷ 12 năm chịu không ít khổ cực, cuối cùng bị bệnh dạ dày, một lát nữa còn phải thỉnh Biển thần y xem qua.”

Biển Thước nghe sự tích Hoa Mộc Lan có vẻ vô cùng kích động, đứng lên nói: “Nha đầu, ta mà không trị tốt cho mi thì không có mặt mũi gặp người.” Hoa Đà phụ họa: “Không được còn có thể giải phẫu mà.” An Đạo Toàn vội nói: “Lưỡng vị tiên bối đừng trách tôi mạo muội, tôi từng theo quân lâu năm, cũng có vài phần nắm chắc trị bệnh này.” Biển Thước trầm ngâm: “Một lát ba chúng ta nhìn bệnh cho nha đầu kia rồi tính, tóm lại trị bệnh tốt là chủ.” Tam đại danh y cứ thế quyết định kế hoạch hội chẩn cho Hoa Mộc Lan.

Hoa Mộc Lan cười thản nhiên: “Cảm ơn.”

Hồ Tam Nương nhìn thoáng qua lâm bẩm nói: “Không thể tưởng tượng được lão già kia là một đại phu.”

Biển Thước ngồi sau Hồ Tam Nương nói: “Cô nương, tỳ khí của cô không tốt.”

Hồ Tam Nương nói: “Tỳ khí của tôi vốn không tốt, cũng chẳng phải một năm hai năm.”

Biển Thước nói: “Tôi nói là tỳ, khí, không phải là tỳ khí.”

Hồ Tam Nương: “...”

Ngồi bên Hoa Mộc Lan là Chính béo, tôi cất cao giọng: “Vị tiếp theo, là đệ nhất đế trong lịch sử Trung Quốc, Tần Thủy Hoàng, Doanh ca.”

Lại là một loạt tiếng kinh hô, Tú Tú che miệng: “Tần Thủy Hoàng là một tên béo sao?”

Hoa Vinh kéo lại: “Nhỏ giọng thôi, đừng để người ta nghe thấy.”

Nhưng mà mọi người đều nghe thấy rồi, Doanh ca đứng lên nhìn đôi tiểu tình lữ, chỉ vào Hoa Vinh cùng Tú Tú cười ha hả nói: “Chờ nọ tới tuổi anh lại xem cọi, năm xưa ạnh cũng đẹp trai ngời ngời hị.” Mọi người cười phá lên, Tú Tú đỏ mặt dúm vào lòng Hoa Vinh.

Nhan Chân Khanh ngồi bên Tần Thủy Hoàng cũng không ngờ tên béo này là thiên cổ nhất đế, vừa rồi còn hứng thú bắt tay với Kinh Kha, cho nên lão Nhan ngượng ngùng cười với Tần Thủy Hoàng. Chính béo căn bản chẳng để tâm, bắt tay với lão Nhan.

Sau đó tôi tiếp tục giới thiệu, hết Nhan Chân Khanh tiếp đó là Ngô Tam Quế, tôi hơi khó xử, lão già này xú danh kinh thiên, mà hiện trường không ít người hiểu rõ lịch sử, Lệ Thiên cùng Bàng Vạn Xuân đều là phần tử trí thức, cho dù Vương Dần cùng Bảo Kim đều xuất thân công nhân sợ rằng cũng đã nghe qua tiếng xấu của đại hán gian Ngô Tam Quế. Tôi ở chung với lão Ngô vài ngày, nghĩ tới lão cũng không tệ, nhưng đôi khi cũng cực đoan, tính cách hơi mâu thuẫn. Đối với chuyện lão đã làm, dù đứng trước mặt trách lão lão cũng chẳng thỏa hiệp, nhưng nếu độ lượng với lão thì lão lại rất hối hận, cho nên tôi không muốn làm cho lão khó coi.

Tôi giới thiệu qua loa: “Vị này là...là Tam Ca của bọn tôi, he he, vị này vì phụ nữ của mình dẫn hơn 10 vạn huynh đệ cùng một tên họ Lý liều mạng.”

Quả nhiên, quần tình rung động, Tứ đại thiên vương góp lại nghi hoặc: “Đó có phải là Ngô Tam Quế không?”

Ngô Tam Quế đứng phắt dậy, nói lớn: “Lão phu chính là Ngô Tam Quế. Vì Trần Viên Viên đầu Lý phản Lý, sau đó hàng Thanh phản Thanh, hơn mười vạn người vì ta mà tử, Mãn nhân vì ta mà nhập quan.”

Vương Dần lườm lại: “Bọn tao chưa nói gì mà, mà hô to thế làm cái đệt gì?”

Tôi vội nói: “Đừng kích động, tất cả mọi người đừng kích động. Chuyện quá khứ không nói nữa, trong lịch sử thiếu gì chư vị ngồi đây đã làm vậy, nếu không thế sao có chúng ta hôm nay – tôi nói là vài vị sinh ở thế kỷ 20.”

Phương Trấn Giang gật đầu: “Đúng, Đồng Viện cũng là người Mãn mà.”

Hồ Tam Nương nghe được say mê, đứng bật dậy reo lên: “Ngô lão ca, anh quá tuyệt, em ủng hộ anh.” Ngô Tam Quế cười ha ha với cô ấy.

Tôi hết chỗ nói rồi, lão Ngô vì Trần Viên Viên dường như rất được phụ nữ thích, từ Hoa Mộc Lan tới Hồ Tam Nương, cho dù từ nhỏ được giáo dục phẩm đức là Tú Tú cũng nhìn Ngô Tam Quế với ánh mắt nồng nhiệt. Phụ nữ là loại động vật hành động theo cảm tính, chỉ cần đối xử tốt với cô ta, cô ta chẳng quan tâm bạn phản bội ai, làm chuyện gì xấu.

Tiếp đó tôi giới thiệu thuận lợi hơn, những người còn lại không đại nho cũng là hào kiệt, chủ yếu là, không có nhân vật nào miễn cảm, bất quá dù là vậy, hội trường vẫn liên tục vang lên tiếng than sợ hãi cùng tiếng vỗ tay cắt đứt lời giới thiệu, các tiền bối danh nhân luôn được các khách hộ hậu nhận truy phong, mà bọn họ cũng nịnh nọt bọn tiểu bối, tôi cùng Tú Tú là đáng thương nhất, mấy người đang ngồi đều đã mấy ngàn tuổi, ít cũng mấy trăm, dù là vài vị sinh thập kỷ 70 cũng có thân phận khác.

Cuối cùng một vị tự giới thiệu là Tô Vỹ, lão nhân thực tự giác ngồi ở cuối cùng trong góc, khoác áo lông, cầm cái gậy, Tô hầu gia chẳng thích trao đổi với người, cũng có người tìm tới nói chuyện nhưng Tô hầu gia thật

chẳng thú vị, căn bản chẳng ai có thể ngồi nói chuyện với lão quá 5 phút, dù cho mọi người đều tỏ ra kính nể với khí tiết của lão.

Đại hội đứt quãng nhưng kéo dài gần 3 giờ, cuối cùng mọi người tiếc nuối, khó khăn lắm mới hợp lại, bọn họ trong xã hội này cũng không có bằng hữu có thể nói chuyện thoải mái như vậy, tôi nói: “Nếu không tôi phải vài đại biểu lên nói vài câu?”

Mọi người quay sang nhìn nhau, đều ngượng ngập không muốn lên, cuối cùng đều cười hì hì. Phương Tịch nói: “Chú kêu bọn họ nói làm gì?” Anh ấy dù khôi phục trí nhớ kiếp trước, nhưng vẫn tự coi mình là người hiện đại.

Tôi nói: “Nói gì cũng được, tốt nhất nói như thế nào để ở chung với người hiện đại, trong vòng một năm mọi người không thể ở lì trong trường được, cho dù ở trong trường cũng phải quan hệ với người khác, nói tới đây tôi phải nhắc nhở mấy vị mời từ Singapore trở về, từ ngày mai bắt đầu phải tăng cường dạy học bọn nhỏ, dù sao đây là trường học, còn có mấy lão gia tử viết chữ vẽ tranh cũng đừng có chỉ lo việc mình, tập trung dạy con cháu chúng ta, những thứ các vị truyền lại tới đời nay đều mất hết, cứ tiếp tục như thế thì không ai thưởng thức tác phẩm của các vị đâu.”

Các lão nhân nghe vậy vã mồ hôi, liên tục gật đầu.

Tôi nhìn thoáng qua phía dưới, liền thấy Lý Tĩnh Thủy, thẳng nhóc này giờ ăn mặc như một quan to ngồi vô cùng nghiêm chỉnh, tôi chỉ nó: “Lý Tĩnh Thủy, lên nói vài câu.”

Lý Tĩnh Thủy ngạc nhiên: “Vì sao là em?”

Tôi nói: “Thẳng nhóc mi ăn mặc còn thể kỷ 21 hơn cả anh mày, không chọn mày chọn ai?”

Lý Tĩnh Thủy cũng không từ chối, bước lên đài, lúc đi qua bên tôi, tôi căn dặn: “Nói chút nhận thức tâm đắc, làm cho mọi người mới tới thoải mái khoan khoái vào.”

Lý Tĩnh Thủy đứng trên đài nhìn phía dưới, con mắt nóng chảy, chậm rãi nói: “Lúc mới tới, tôi cũng giống các vị, cảm thấy mê mang thất lạc, không thể hòa nhập, trong mắt đều là những thứ quang mang rực rỡ, tôi như bị người ta vứt bỏ, không phải tôi không rõ, nhưng thế giới này biến hóa quá nhanh...”

Tôi nghe ý nó cũng chưa thể động gì, ngồi dưới nhân cơ hội uống vài ngụm nước, tôi thật chưa từng nói nhiều như vậy, vốn muốn để Lý Sư Sư lên nói nhưng không ngờ tôi lại phải làm trước, tôi uống trà, quay lại nhìn thoáng qua các khách hộ đầy ắp, một loại cảm giác vui sướng sinh ra trong lòng. Xưng huynh gọi đệ với các vị hoàng đế cùng bọn thổ phỉ cũng không có gì, điều khó làm hơn là để Tần Thủy Hoàng cùng Kinh Kha ngồi chung một chỗ, để hảo hán Lương Sơn cùng Tứ đại thiên vương của Phương Tịch cùng ngồi chung phòng hội nghị, điều càng khó là tôi còn ngồi ở hàng ghế đầu...

Mọi người hiện tại nhìn nhau coi như quen biết, mặc kệ trước kia có nghe nói qua hay không, có phải cùng nghề hay không cũng bắt đầu nói chuyện, Nhan Chân Khanh tìm cơ hội hỏi Kinh khờ tình cảnh khi đó, Ngô Đạo Tử cầm cái tờ giấy lại muốn vẽ, đại khái muốn trở lại khí khái xưa kia ngồi vẽ tranh.

Bất quá đại bộ phận bị bài diễn thuyết của Lý Tĩnh Thủy hấp dẫn, vốn cậu ấy cũng là khách hộ tới đây, rất nhiều kinh nghiệm cũng rất tương tự với các vị đang ngồi đây, thường thường câu đầu tiên là khiến mọi người cười hiểu ý, cuối cùng Lý Tĩnh Thủy khẳng khái nói: “Cho nên, chúng ta tuyệt không nên buông bỏ, tuyệt không nản chí, đã là chúng ta tuyển chọn, phải vượt lên phía trước tiếp tục sáng tạo kỳ tích - thế giới sẽ vì chúng ta mà thay đổi, cảm ơn.”

Phía dưới vỗ tay như sấm, rất nhiều người hưng phấn đứng cả lên, ngay cả Hạng Vũ cũng nói: “Thằng nhóc này nói hay lắm.”

Tôi cũng “Ừ” rồi vỗ tay: “Chắc hẳn lúc trước thằng nhóc này từng bán hàng đa cấp.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Bá Vương Thương

Lý Tĩnh Thủy xuống đài, tôi lại lên đài nói tiếp, vẻ hơi ngại ngùng: “Hội nghị hôm nay kết thúc ở đây, cuối cùng tôi có chút việc tư muốn mời vài vị đang ngồi ở đây hỗ trợ.” Tôi móc ra bản fax Nhan Cảnh Sinh giao cho tôi nói: “Vài ngày tới tôi muốn kết hôn, tôi mới nghĩ một chút, thiệp mời này nhờ Vương Nhan Liễu ba vị sư phụ quan tâm, có vài vị tại trường mà tôi dùng máy in ấn thì không thích hợp.”

Nghe nói tôi muốn kết hôn mọi người lại nhắc lên sóng to gió lớn, mấy vị nghe tôi điểm danh đều vui vẻ khoan khoái vượt râu, để vài vị đại thần viết thiệp mời giúp tôi, thứ nhất là vì tôi là một phần tử của Dục Tài, thiệp mời cũng cần chú trọng một chút nên hẳn phải xuất ra nhân văn cùng thực lực. Nói tới viết thiệp mời, còn một chuyện khiến tôi thương tâm, tôi có một vị bằng hữu kết hôn, nhà hắn cũng nhiều bạn bè, trước lúc kết hôn tìm tôi nhờ viết giúp thiệp mời, nhưng là có một vị khách tên giống hệt tên quán cơm, tôi cực kỳ hứng thú viết giúp 20 tấm, cầm lại quan sát hồi lâu mới chấp tay sau lưng hứng khởi rời đi, sau đó tôi vô tình nghe thấy một ông già nói với bạn tôi: “Có hơn 20 người gọi điện cho bố thông tri...” sau đó 20 tấm thiệp mời tôi tiện tay viết giúp bị đốt, ông ta còn lẩm bẩm: “Nếu mà mọi người đều hiểu lầm, mất hết thể diện rồi?” Từ đó về sau tôi cố tình giả bệnh, ngoại trừ đi ngân hàng cần phải ký tên, còn không sẽ không chịu viết tay, còn về giá thị trường thì chữ của tôi tuyệt đối kém hơn cái giá 1 vạn đồng xa, hơn nữa xét thấy hai chữ “Tiêu Cường” có rất nhiều nét, tôi đặc biệt hâm mộ vị bạn học “Đinh Nhất” học cùng trung học với tôi.... (丁 — đinh nhất)

Đương nhiên là mời các đại sư viết thiếp dùm tôi thì tôi không lo lắng thân phận của họ bị nhìn ra, đây là giới hạn. Kỳ thật tôi vẫn luôn mâu thuẫn, cũng sợ tác phẩm của các đại sư chảy ra ngoài gây phiền toái, nhưng phương diện khác lại không nghĩ là để họ mất đi liên hệ với thời đại này, bao nhiêu người yêu mến thư pháp đều sao chép lại các tác phẩm của họ bao nhiêu lần, nếu để mấy người Vương Hi Chi sáng tác ra chút tác phẩm, đó là cống hiến cỡ nào với văn hóa truyền thống? Cho nên tôi nghĩ biện pháp điều hòa dùng bút pháp của chính bọn họ viết một loạt nội dung không liên quan, ví dụ như là “Học, học nữa, học mãi”.

Mấy lão nhân mặc dù rất hài lòng hỗ trợ, nhưng tôi vẫn lo lắng tới việc bọn họ còn chưa quen chữ giản thể, tôi liền nhắc Tiêu Nhược hỗ trợ công tác của họ, các hảo hán đều la hét ầm ỹ, hôm đó cho bọn họ uống thả cửa, thế mới không lo có người chuốc rượu tôi.

Vừa mới tan họp, tam đại danh y liền tiến hành hội chẩn cho Hoa Mộc Lan, hơn nửa tiếng nghiên cứu cùng tranh luận cuối cùng cũng không thành công, nguyên nhân là họ kiên trì mình mới đúng. Bọn họ gặp khác biệt lớn ở vài vị dược thảo, cuối cùng Hoa Đà rời khỏi, quyết định dùng châm cứu trợ giúp Hoa Mộc Lan, Biển Thước cùng An Đạo Toàn mỗi người viết một phương thuốc, tùy người bệnh lựa chọn lấy làm quyết định cuối cùng. Về mặt niên đại, Biển Thước trước hai vị kia, Hoa Đà cùng An Đạo Toàn cũng rất tôn trọng ông ấy, nhưng khi liên quan tới bệnh lý cụ thể ba lão già này đều tỏ ra “Ta kính tiền bối, nhưng ta càng yêu chân lý”.

Tổng thể hội nghị lần này làm các vị hộ khách hiểu nhau sâu sắc hơn, bồi đắp thêm cảm tình, đương nhiên là cũng giúp mọi người mở rộng tri thức lịch sử, khiến họ chính thức làm được “Trước thông 500 năm, sau rành 500 năm”, xét thấy sự thành công của hội nghị, chúng tôi quyết định mỗi tuần tiến hành một lần hội nghị khách hàng, nếu có người mới tới sẽ triệu tập một hội nghị hoan nghênh cỡ nhỏ, hơn nữa dần dần trở thành một thường lệ.

Khi tôi vừa gọi điện với Lưu Bang, thuận lợi truyền lời hỏi thăm ân cần của Tô Vĩ tới anh ấy thì đứa con của vị thợ rèn chạy hùng hục vào. Nhìn thấy tôi vội nói: “Tiêu sư phụ, ba con nói thương của thầy đánh xong rồi.”

Hạng Vũ không nói hai lời sai bước đi ra, các hảo hán đều hỏi tôi: “Chú muốn đánh thương làm gì?”

“Vũ ca cùng Nhị béo quyết đấu.” Tôi vừa nói vừa đi theo Hạng Vũ tới cửa hàng rèn.

“Nhị béo là ai?” Trương Thuận không hiểu.

“Lữ Bố!”

Các hảo hán đều sôi trào, vừa chạy theo vừa hét lên: “Hai người bọn họ có cừ oán gì?” Ngay cả Nhan Chân Khanh, Ngô Đạo Tử cũng chạy theo ra, Sở Bá vương đại chiến Lữ Bố, chỉ cần biết tới hai cái tên này thì dù là văn hay võ cũng không thể bỏ qua.

Bọn tôi tới cửa hàng rèn, thấy một cái thương còn cao hơn người đang dựng ở đó, Hạng Vũ chạy tới nhắc lên, xem tỉ mỉ, thợ rèn vô cùng tự tin với tay nghề của mình, ngồi một chỗ cười tủm tỉm: “Thế nào, vừa lòng chưa?”

Hạng Vũ đặt thương ngang ngực, cúi đầu vuốt ve thân thương, xem ra anh ấy rất vừa lòng về sức nặng, nhưng những cái khác thì chưa biết.

Chiếc thương này, đầu thương còn dài gấp rưỡi bình thường, bên trên có vô số vân văn, thương thân thô như miệng chén, cổ thương cùng vĩ thương có một vòng hoàng kim, nhìn nó đã thấy uy phong lẫm lẫm.

Thang Long xông ra, duỗi tay với Hạng Vũ: “Tôi xem xem.” Anh ấy cầm thương, khen: “Phân lượng tốt.” lại nhìn đầu thương, kinh ngạc: “Đây là thép damascus, loại thép này bọn tôi không có, có loại này chém sắt như chém bùn.” Anh ấy lại nhìn thân thương: “Ừm, độ kim.” Tôi nghe ra anh ấy

nói mới hiểu được ông thợ rèn bỏ toàn bộ 2000 đồng tiền mua vật liệu ném vào đó.

Vị thợ rèn đứng lên, hơi kích động: “Hành gia nha.”

Con vị thợ rèn kêu lên: “Đó là sư phụ của bọn con.”

Thang Long nhìn một lúc lâu còn chưa buông, cân nhắc kỹ rồi bữu môi: “Đáng tiếc thương này không dùng cho chiến tranh được.”

Thợ rèn ngạc nhiên nói: “Chiến tranh? Hiện tại ai còn dùng nó chiến tranh? Đầu thương dùng thép tốt tôi mài ra.”

Thang Long nói một câu trúng tâm Hạng Vũ, anh ấy đặt tay lên vai Thang Long hỏi: “Vậy chú xem có thể sửa không?”

Thang Long nói: “Đương nhiên có thể.”

“Cần thời gian bao lâu?”

Thang Long vừa cởi áo ngoài vừa nói: “Một giờ là xong.” Anh ấy nói với các hảo hán đang đứng xem: “Cần hai người khỏe mạnh tới.”

Hạng Vũ nói: “Ta tính một cái.”

Lý Quỳ xắn tay áo lao ra: “Cần em làm gì?”

Thang Long: “Kéo bể.”

Vị thợ rèn nông thôn vẫn sử dụng lò luyện với ống bể, Hạng Vũ cùng Lý Quỳ một trái một phải bắt đầu quạt gió, cũng may việc này không cần kỹ thuật gì, chỉ cần liều mạng kéo là tốt rồi.

Thang Long thấy than trong lò dần sáng chói, bỗng cầm lấy nửa đoạn dưới thương thả vào, vị thợ rèn kinh sợ: “Anh làm gì vậy?”

Thang Long chẳng buồn để ý tới, lẳng lặng xem thân thương dần biến đỏ, sau đó kéo ra, vốc một đồng mạt thép để bên miệng, cẩn thận thổi mạt thép lên thân thương. Thân thương lóe lên máu đen màu đỏ, lấp láy không ngừng, thổi một lúc, Thang Long đẩy phần thân thương đã thổi vào nước, mọi người kể cả thợ rèn đều không biết anh ấy muốn làm gì, chỉ đứng bên nhìn xem.

Nửa đoạn trước đã hết đỏ, Thang Long lại cầm nửa đoạn sau dùng cách vừa rồi, chờ khi toàn bộ thương đều được gia công, cán thương đều đầy tro thép rất nhỏ, tôi sờ cũng có cảm giác rách tay, tôi hỏi: “Thương này còn có thể dùng sao?”

Thang Long giơ thương quăng ra miếng đất bên ngoài, lấy đất cát cọ xát một lúc, cầm lên dùng áo lau một lần, lại nhìn mạt thép đã biến thành từng viên nhỏ hợp nhất với thân thương, hơn nữa nhìn lại, mạt sắt lung tung lại uốn lượn thành khúc, hiện tại nhìn giống như một con ô long uốn lượn dọc theo thương, cứ thế, thân thương thật dài không còn vẻ đơn điệu nữa, trọng yếu nhất là nó đã biến từ một tác phẩm nghệ thuật thành một vũ khí đẳng đẳng sát khí.

Vị thợ rèn lập tức không biết hồ thẹn hỏi: “Vị sư phó này, ngài làm vậy ngoại trừ đẹp còn có tác dụng gì?”

Thang Long đưa thương chỉ cho ông ta: “Làm thế có thể gia tăng sự ma sát giữa tay cùng cán thương, trọng yếu nhất là thân thiết thương không rời tay, hơn nữa có thể ngăn ngừa nó dính nước rồi đông lạnh cắm chặt vào đất.

Vị thợ rèn nghe trợn mắt há mồm, ông ta vỗ đùi con cũng đang trợn mắt há hốc mồm nói: “Sau này cố gắng học tập sư phó, nghe chưa?”

Thang Long mỉm cười, cẩn thận mài lưỡi, trình trọng giao cho Hạng Vũ: “Hạng đại ca, anh xem vừa lòng không?”

Hạng Vũ ngẫm thương một lúc, cuối cùng trầm giọng nói: “Có thương này nơi tay, tên mập xui xẻo rồi.” Nói xong, Hạng Vũ tiện tay quăng cây thương cho tôi, lấy điện thoại ra gọi, tôi nhanh chóng nghe được tiếng Nhị béo: “Uy?”

“Ngựa tao tìm được rồi, thương cũng có, khi nào chiến?”

Nhị béo suy nghĩ chút rồi nói: “Mày nói sao?”

Hạng Vũ hừ lạnh: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, tao thấy hôm nay cũng tốt.”

Tôi: “...”

Nhị béo nói: “Mày chờ chút, tao hỏi ý ông chủ bọn tao đã.”

Tôi đỏ mặt tía tai: “...”

Lát sau, Nhị béo nói: “Được, ông chủ bọn tao đồng ý, hai giờ nữa gặp ở biệt thự Xuân Không, mày tìm được chứ?”

Tôi lão đảo lắc lư: “....”

Hạng Vũ nói: “Một lời đã định.”

Anh ấy cúp điện thoại, nhìn thoáng qua bốn phía hỏi: “Oài, thương của tôi đâu?”

Tôi hấp hối: “...”

Hạng Vũ nhìn thoáng qua mặt đất, cầm cây thương đang dè trên ngực tôi lên, cười nói: “Tiểu Cường, chú nằm dưới đất làm gì?” Anh ấy thấy tôi không đứng dậy cúi xuống ghé vào tai tôi nói nhỏ: “Chú vừa rồi có gì muốn nói, chú muốn nói gì?”

Tôi thở dốc một lúc mới nói: “Đề... đề chết ông rồi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Tổ Nhân Biểu Thái Lữ Bồ

Thực sự may mắn vũ khí Hạng Vũ dùng đi quyết đấu không phải Bát đại chùy, nghe nói quả chùy đó không phải 400 cân mà là 800 cân, ít nhất cũng nặng tầm 100 200kg.

Có lẽ có một số người không rõ cảm giác bị 130 cân đè lên là thế nào, kỳ thật 130 cân (65kg) cũng không nặng lắm, tương đương với sức nặng của một người bình thường, nhưng dù gì người ta có đè toàn bộ cơ thể lên cũng không tập trung ở một điểm, dù sao người còn có đầu, có cổ, có ngực, có đùi.

Nhưng mà thương của Hạng Vũ ném ra lúc tôi không đề phòng, 130 cân tương đương với một người trưởng thành lao thẳng vào ngực làm tôi ngã ngối xuống, hơn nữa còn bị động năng tác động, tôi không nằm lăn ra mới lạ -- nếu các bạn không phục thì cứ thử xem, tôi cũng khoảng 130 cân, rất vui lòng hỗ trợ.

Hạng Vũ cầm thương vào tay, tùy ý múa mấy thương, thương trong tay anh ấy như một cái côn nhựa, tôi hiện tại cũng tin tưởng cách nói là anh ý vạn nhân địch, cầm cái vũ khí giết người biến thái này, chiêu pháp không cần tinh diệu cỡ nào, trong đám đông chỉ cần quét ngang thì cũng là một cái máy xay thịt rồi.

Lam Xung, Đồng Bình, Trương Thanh đều là cao thủ dùng thương, nhưng nếu để họ dùng Bá Vương thương này, vậy cũng không múa nổi, bởi vậy bọn họ rất tin tưởng vào khả năng Hạng Vũ thắng trận này.

Đoàn Cảnh Trụ tiếc nuối: “Đáng tiếc Tiểu ôn hầu Lã Phương ca ca không ở đây, nếu không để anh ấy mớm chiêu cho Hạng đại ca, giúp đại ca hiểu thêm về Phương Thiên họa kích.”

Trương Thanh vỗ vai anh ấy: “Hạng đại ca là anh hùng hảo hán, sao lại thèm chiếm chút tiện nghi này chứ?”

Lâm Xung lão luyện thành thục nói với Hạng Vũ: “Hạng huynh, thương mặc dù có rồi, nhưng anh còn chưa xem thuận tay hay không, hôm nay chiến có vội vàng quá không?”

Tôi vừa mới lấy lại chút sức lực nói: “Đúng vậy Vũ ca, có vội vàng quá không?”

Hạng Vũ không nói gì, quay lưng đi lẩm bẩm: “Anh không còn nhiều thời gian...”

Hạng Vũ cảm thương, trở lại trường tìm con thỏ thọt. Anh ấy xoay người lên ngựa, ôm quyền nói với chúng tôi: “Các vị, Hạng mỗ đi đây.”

Phương Trấn Giang vội la lên: “Không nên như vậy, chúng ta cũng đi theo quan chiến.”

Ngô Tam Quế cũng nói: “Hạng lão đệ, đại chiến sắp tới phải chú ý tiết kiệm mã lực.” Anh ấy vừa nói vậy mọi người đều ý thức được vấn đề này, từ đây tới núi Xuân Không cũng hơn 30 dặm (15km), con thỏ thọt mặc dù thần tuấn nhưng chở anh ấy cùng đại thương cũng hơn 400 cân, chạy hết quãng đường cũng không dễ dàng.

Hạng Vũ sững sờ: “Không sao đâu.”

Vương Dần xông về phía trước kéo cương con thỏ thọt lại nói: “Thế này đi, tôi lái cái xe chở than đá chở ngựa cùng thương đến. Hạng đại ca cùng mấy người Tiểu Cường ngồi xe tới.” Xe tải của Vương Dần để lại ở trường

Dục Tài khi đi Singapore, thân phận hiện giờ của anh ấy là đội trưởng đội xe của Dục Tài, lần này có lẽ là lần cuối cùng lái xe chở than.

Hạng Vũ nghĩ lại, lập tức xuống ngựa, giao thương cho Vương Dần: “Làm phiền rồi.”

Wang Dan đặt thương ở thùng xe, khó xử hỏi: “Nhưng con ngựa lên xe kiểu gì?”

Thùng xe cách mặt đất khoảng tầm 1m5, người bò lên còn phải vịn tay à.

Bảo Kim kéo Lý Quỳnh nói: “Đến, tôi ôm chân trước cậu ôm chân sau. Hai ta đưa ngựa lên.”

Mọi người: “...”

Thời Thiên chui từ đám đông ra, không ngừng kêu lên: “Tôi có biện pháp, tôi có biện pháp.” Anh ấy nhảy lên xe, móc ra một quả táo lắc lắc trước mặt con thỏ thọt: “Ngựa ngoan, lên nào.” Vẫn là bộ dáng trộm gà cắp chó, con thỏ thọt khinh miệt nhìn anh ấy, mũi phì phì, nước mũi văng lên mặt Thời Thiên.

Hạng Vũ mỉm cười, hai ngón tay đặt lên miệng huýt gió, kêu lên: “Tiểu Hắc, lên.”

Con thỏ thọt nghe thấy chủ nhân gọi, đi lùi ra sau vài bước, chạy chậm chậm lao lên. Hai chân trước nhẹ nhàng nhấc lên đặt lên thùng xe, hai chân sau nhẹ nhàng lẳng không hạ xuống. Vững vàng đứng trên thùng xe, sau đó trừng mắt đối thị với Thời Thiên một lúc, cúi đầu ăn quả táo trong tay Thời Thiên, mọi người cười ha hả, đều khen: “Súc sinh giỏi lắm.” Trong lòng tôi nói thầm: Không hổ là đã từng chui qua vòng lửa.

Sau đó tôi kêu Ngụy Thiết Trụ cùng Lý Tĩnh Thủy lái hai chiếc xe khách lớn của trường chở mọi người đi, tôi cùng Hạng Vũ với Tần Thủy Hoàng

vẫn đi chiếc xe bánh mì nát, lao thẳng tới biệt thự núi Xuân Không.

Lúc này trên xe chúng tôi có thêm một thằng nhóc – Tào Tiểu Xung, thằng nhóc này rất thích Bánh Bao, tiếp đó nó thân với Tần Thủy Hoàng nhất, bá bá mập mập của nó từng vô tư đưa bí tịch hồn đầu la truyền cho nó, hai người cùng sóng vai chiến đấu một thời kỳ, tiếp đó nó thích dán lấy Hạng Vũ, Hạng bá bá mặc dù chưa từng tỏ ra thân thiện, nhưng dạy nó những thứ mới mẻ kích thích, hiện tại Tiểu Xung thích Ngô Tam Quế, lão hán gian dối với người khác luôn như thâm cừu đại hận, nhưng chơi với Tào Tiểu Xung rất vui, một già một trẻ thỉnh thoảng cười khanh khách.

Ngô Tam Quế cảm khái: “Lúc anh chết... cháu anh cũng lớn bằng Tiểu Xung.”

Tôi nói thầm lão kiếm đâu ra cháu, Ngô Ứng Hùng chả bị Kiến Ninh công chúa thiến là gì?

Tôi vừa lái xe vừa hỏi Tiểu Xung: “Hạng bá bá đấu với Lữ Bố, con hy vọng ai thắng?”

Tào Tiểu Xung không chút hàm hồ đáp: “Đương nhiên hy vọng Hạng bá bá thắng, cha nói Lữ bố không phải người tốt.”

Tôi cười nói: “Cha con đánh giá Lữ Bố thế nào?”

“Cha con thường nói với mấy người Hứa Trử thúc thúc rằng, làm người không cần làm Lữ Bố.”

Cả xe đều cười, Hạng Vũ cũng cười nói: “Đứa nhỏ này nói chuyện rất có duyên nha.”

Tôi nói: “Vũ ca, nhân duyên thì nhân duyên, nhưng Lữ Bố quả thực là kình địch.”

Hạng Vũ ngừng cười nói: “Anh chỉ không thích nó thôi, cho dù vì A Ngu anh cũng sẽ không khinh địch.”

Tôi trầm mặc một lúc nói: “Anh cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, nơi này cách thời đại các anh mấy ngàn năm, chị dâu vị tất có thể cùng thời đại chúng ta, Quan nhị ca cũng thế là gì, huynh đệ có ba người thì đại gia cùng tam gia đi Bắc triều với Tùy triều.”

Hạng Vũ gật đầu: “Anh hiểu.”

Chờ khi chúng tôi tới biệt thự, thằng nhóc Nhị béo còn chưa tới, lần trước chúng tôi tới đây làm to chuyện nên tới giờ vẫn không ai ở, cỏ sắp mọc đầy rồi, trên lầu vẫn lộn xộn. Ngô Tam Quế giả bộ đi dạo chung quanh, kỳ thật là quan sát bốn phía có phục binh không, lão già này lục đục với người khác cả đời rồi, đến đâu cũng phải cẩn thận, tôi kêu lão về: “Muốn biết có mai phục hay không cần phải phiền toái thế sao?” Tôi quay lại hỏi Triệu mặt trắng: “Tiểu Triệu, có sát khí không?”

Lúc này đám đông đi theo chúng tôi ồn ào xuống xe, Ngô Đạo Tử cầm theo giấy chuẩn bị sẵn, bút vẽ cũng cầm sẵn trong tay. Vẻ mặt vô cùng hưng phấn, ngay cả mấy vị văn nhân cũng không muốn bỏ qua tràng cảnh Hạng Vũ chiến Lữ Bố. Tôi tiếc nuối nói: “Nếu có camera thì tốt.”

Các hảo hán lấy điện thoại cầm tay ra: “Điện thoại của bọn anh quay được.” sau đó bắt đầu thảo luận: “Điện thoại của chú mấy megapixel?” “Của em 3.0, của anh thì sao?”

Tôi: “...”

Vương Dần vì không khiến con thỏ thọt cảm thấy mệt nên đi rất chậm, tới nơi sau cùng, đằng sau anh ấy là một chiếc xe container lớn, hoàn toàn đóng kín, cái xe này chạy tới giữa đồng cỏ, cửa sau chậm rãi nâng lên. Từ phòng điều khiển có mấy người chạy ra bắt đầu dựng cầu.

Chúng tôi cũng không biết đây là ý gì, vậy tới xem nào nhiệt. Chờ cho cầu nhỏ đáp xong, lái xe lại ấn một cái nút, bên trong cánh cửa cuối hiện lên một hàng rào nhỏ, chúng tôi nhìn qua, nguyên lai trong container có một con ngựa.

Con ngựa này so với cao thỏ thọt cao to hơn một chút, toàn thân trắng phau, không một sợi lông tạp. Bờm ngựa không cần chỉnh sửa, khẳng định phải bỏ tiền chăm sóc bộ mã nhiều hơn cả David Beckham, nhìn cứ như mây trắng.

Xem vẻ con ngựa được hầu hạ cẩn thận, đám công nhân vội vàng giúp nó xây thang, nó chẳng thèm nhìn lại bọn tôi, chỉ liếc đông ngó tây, chờ khi cái thang dài đáp xong, nó mới thử giẫm một móng lên xem sao, sau đó gật gù đặc ý hồ báo bước xuống xe, công nhân vội vàng đặt lên lưng nó một tấm thảm mỏng, cẩn thận xoa lông. Trương Thuận nhìn qua xe container: “He he, là xe điều hòa.”

Con thỏ thọt đứng trên xe chờ than đá thấy vậy cũng choáng. Khi nó đưa ngựa cũng chưa từng hưởng thụ đãi ngộ như vậy. Nó nhòm nhòm con bạch mã kia, con ngựa trắng cũng đang dò xét nó, nó thấy con thỏ thọt nghèo nàn đứng trên xe than đá, kêu phì phì, tựa hồ đang cười nhạo con thỏ thọt, con thỏ thọt hất đầu phì phì, cũng chẳng biết là hâm mộ hay tức giận, nó nhảy thẳng từ trên xe chở than xuống.

Trận đấu còn chưa đánh mà so về mặt khí thế đã kém một bậc, mọi người đều khó chịu, thấy một con ngựa như vậy, không biết Lữ Bố sẽ kiêu ngạo mức nào.

Kết quả khi Lữ Bố tới bọn tôi được mở rộng tầm mắt, thẳng nhóc đi tới bằng một chiếc xe 250 phân khối nát be nát bét.

Lữ Bố thấy đám công nhân còn chưa làm xong, cười Phương Thiên họa Kịch ra, tôi móc điều thuốc qua mời – trong mắt người khác hẳn là Lữ Bố,

trong mắt tôi nó là Nhị béo đánh nhau với tôi từ nhỏ, không thể không chào hỏi một câu.

Tôi đưa thuốc cho nó: “Tới rồi hả?”

Nhị béo nhìn thuốc trong tay tôi đầy do dự: “Vì lần quyết chiến này tao cũng đã cai thuốc rồi.”

“Cai thuốc bao lâu rồi?”

“...Mới sáng hôm nay bắt đầu cai.”

Tôi đá vào hông nó, cười mắng: “Hút đi! Hút có một điều mà chết à?”

Nhị béo ngượng ngùng châm lửa: “Bọn mày đến sớm rồi hả?”

Tôi nói: “Vừa tới.”

Sau đó hai chúng tôi lại chẳng có gì để nói, chung tôi hiện tại thuộc hai trận doanh đối địch.

Nhị béo nắm Phương Thiên Họa Kích trong tay chờ các công nhân hoàn thành công việc, mấy người kia chỉ lo làm việc, cẩn thận cọ rửa từng chỗ một, cuối cùng Nhị béo không thể chịu nổi nữa, hét lên: “Bọn mày xong chưa? Đó là ngựa chứ có phải động cơ đâu, lau cái gì mà lau, sơn mà tróc tính đầu ai đây?”

Mấy công nhân nghe vậy vội làm nhanh hơn, sau đó vội lên xe rời đi.

Nhị béo cầm cây kích trên cỏ, cưỡi xuống từ xe máy một đồng lớn mở ra, nguyên loại là một bộ bì giáp chế tác tinh xảo, bất quá vừa thấy là biết đồ thủ công hiện đại, chắc cũng là do Hà Thiên Đẩu đầu tư.

Nhị béo mặc áo giáp che ngực, rồi mặc áo choàng, tôi phì cười: “He he, thanh đồng thánh đấu sĩ, còn chưa tạo xong thập nhị cung hoàng đạo hả.”

Nhị béo ngượng ngùng cười cười, ném tàn thuốc xuống đất, cẩn thận kiểm tra yên ngựa, sau đó xoay người lên ngựa. Hạng Vũ thấy thế cũng lấy Bá Vương Thương từ trên xe than đá xuống nhảy lên con thỏ thọt, hai người ngồi trên lưng ngựa đi vòng vòng.

Chạy qua chạy lại, con ngựa kia dù kiêu căng nhưng thật sự cùng con thỏ thọt một đen một trắng lao đi như tên rời khỏi cung.

Tôi không hiểu: “Bọn họ làm gì vậy?”

Lâm Xung: “Trước tiên dắt ngựa đi rong, hai người kia lúc động thủ không qua ba năm trăm chiêu khẳng định không phân thắng bại, nhất định phải bảo đảm mã lực.”

Một lát sau, các hảo hán cùng Tứ đại thiên vương đều ngồi vào vị trí, tôi biết sắp bắt đầu rồi, quả nhiên, hai người dần dần giảm tốc độ, quay nửa vòng, sau đó Nhị béo bên trái Hạng Vũ bên phải đứng sẵn sàng, nhị béo ôm quyền với Hạng Vũ; “Anh trước tôi, tôi xưng một tiếng Hạng huynh, anh vị tất có thể biết tên tôi.”

Hạng Vũ thi lễ: “Không cần khách khí, tôi biết cậu là đệ nhất mãnh tướng của tam quốc.”

Nhị béo nói: “Anh tôi giao chiến, chỉ có thể nói đều vì việc riêng, nhưng vô thù oán, trên chiến trường đao thương không có mắt, chúng ta dùng hết sức là được. Không cần tử chiến, ý Hạng huynh thế nào?”

Trong đám đông có người hô: “Còn chưa đánh mà thắng nhóc này đã sợ.” Tôi quay đầu lại trừng mắt, biết hẳn là người của đám hảo hán nói, tứ đại thiên vương bọn họ sẽ không nói loại lời nói này. Hai phương giao chiến, mỗi người hiện đại thức tỉnh thì từ trình độ nhất định sẽ nhận từ nương tay, bình thản hai ba mươi năm, bọn họ đã không muốn thấy máu nữa. Kỳ thật đừng nói là hai thế làm người, cho dù một người mà đã sống

vài chục tuổi, có vợ có con, dù kiếp trước là kiêu hùng cũng không động nổi đao.

Hạng Vũ nghe nhị béo nói vậy, mỉm cười: “Tao cũng không muốn mạng của mày hay ném mạng ở chỗ này.”

Tôi thở dài một hơi, đoạt lấy đồ ăn vặt của Tú Tú ăn ngẫu nhiên, hiện tại tôi có thể thoải mái xem trận đấu này rồi.

Hạng Vũ nói tiếp: “Chỉ là tao có một yêu cầu.”

Nhị béo: “Mời nói.”

“Nếu tao thắng, bọn mày đáp ứng tao tìm Ngu Cơ phải không?”

“Uh.”

“Vậy được, yêu cầu của tao là nếu tao thắng, bọn mày trước không kinh động cô ấy. Chỉ cần mang tao đi để tao nhìn thấy cô ấy, tùy quyết định của tao khi nào khôi phục trí nhớ của cô ấy.”

Nhị béo nói: “Không vấn đề, tao thay ông chủ của bọn tao đáp ứng mày.”

Hạng Vũ hoành thương : “Mời.”

Nhị béo đặt Phương Thiên Họa Kích ngang trước mặt nói: “Mời.”

Các hảo hán đều tập trung nhìn xem. Mọi người đều mở điện thoại, khẩn trương chờ hai người khai chiến. Chỉ sợ một phút không lưu ý sẽ bỏ lỡ mất đoạn phấn khích. Ngô Đạo Tử tay nắm bút, có vẻ đang giết thời gian, nhưng tôi phát hiện mắt ông ấy không nháy một chút, chờ vẽ lại hình ảnh.

Nhìn lại Hạng Lữ hai người thấy bọn họ đồng thời giục ngựa lao tới đối phương, con thỏ thọt dù sao cũng là chiến mã có trí nhớ của kiếp trước, tương thông tâm ý với chủ nhân, Hạng Vũ hơi khom lưng nó đã hiểu chủ

nhân muốn công kích, chưa cần có hiệu lệnh đã lao thẳng tới, Hạng Vũ một tay nắm thương, thét dài, chờ khi cách Nhị béo hơn mười bước bỗng nhiên dùng hai tay nắm thương, lao thẳng tới đập Nhị béo. Nhị béo vừa mới khởi động, thấy thương tới giờ ngang Phương Thiên Họa Kích đón đỡ, “rầm” một tiếng nổ to, hai con ngựa lướt qua nhau, Hạng Vũ kéo cương, con thỏ thọt xoay người vô cùng xinh đẹp, mắt hổ chăm chăm chuẩn bị lần công kích thứ hai.

Nhị béo đỡ một thương, thái độ vô cùng khó hiểu nhìn lại con ngựa, nó thử kéo cương, nhưng con ngựa không nhúc nhích.

Kỳ thật vừa rồi trong nháy mắt bọn tôi cũng thấy rõ, Hạng Vũ nện xuống một thương, con ngựa lão đảo, khi đó, thắt lưng con ngựa tựa hồ sụp xuống phân nửa, hiện tại Nhị béo kéo dây cương, con ngựa vô lực phản ứng, không thể tưởng tượng nổi con ngựa nhìn qua uy phong lại là cái giàn hoa giấy.

Vì vậy một màn khiến mọi người phát điên xuất hiện: Hạng Vũ cầm thương chờ Nhị béo quay đầu, nhưng Nhị béo chậm chạp không nhúc nhích. Mông người cùng mông ngựa đều quay về phía Hạng Vũ.

Một lúc lâu sau, con ngựa mới hồi lại được chút lực, bắt đầu động đậy, hai chân trước của nó chồm ra, hai chân sau cũng chồm ra nốt, chậm rãi lay động chuyển đầu lại, tựa hồ như khi còn bé tôi ngồi ngựa gỗ.

Con thỏ thọt thấy con ngựa kia đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm, cũng đáng đời, thờ phì phì nhe răng cười.

Hạng Vũ nhìn Nhị béo, nói: “Chờ mày thay ngựa rồi tái chiến.”

Nhị béo cúi đầu, không biết đang nghĩ gì, lát sau “hừ” một tiếng sau đó nhảy xuống ngựa lên xe máy đi luôn, tôi không hiểu gì cả hô: “Mày không dắt ngựa đi à?”

Tiếng Nhị béo từ xa vọng lại: “Tặng cho bọn mày đấy.”

Sau đó trận quyết đấu này cứ vậy đã kết thúc.

Cổ đại sư nói rất hay, cao thủ quyết chiến thường một hai hiệp, lời ấy tôi không thể phản đối.

Trận đại chiến này từ lúc chuẩn bị đã khiến mọi người chú ý, mặc dù là cuộc chiến của hai người, nhưng tuyệt không kém trận chiến giữa hai nước, bởi vì thanh danh khủng bố của Sở bá vương cùng Lữ Bố, người ta nghe qua đều phải nhú mày, kết quả là một trò cười, chẳng có gì đáng chú ý, ngay cả cơ hội tìm quân y cũng không có.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 27: Bảo Ngân

Nhị béo đi mất hút chúng tôi vẫn chưa thích ứng được, thiên cổ đệ nhất Bá vương quyết đấu với tam quốc đệ nhất mãnh tướng lại kết thúc qua loa như vậy, ngay cả tôi là một thằng sợ chọc phiền toái cũng cảm thấy rất bất mãn, không đấu võ thì vật tay cũng được mà.

Còn có một phiền toái nữa là con ngựa mà Nhị béo lưu lại, hôm nay con súc sinh này đoạt hết danh tiếng, đáng tiếc thời khắc mấu chốt lại tuột xích, thằng Nhị béo vỗ mông bỏ chạy, vút vị gia gia này lại cho chúng tôi. Đại bạch mã một lúc sau cũng đứng thẳng lên được. Tôi chỉ vào mặt nó mắng: “Nhà ai thiếu ngựa kéo xe thì lôi nó đi.”

Đoàn Cảnh Trụ tới xem qua nói: “Không sao, nuôi thì cũng chạy được, nhưng không đánh trận được thôi.”

Đại bạch mã cũng biết mình mất thể diện, không còn vẻ kiêu ngạo nữa, cúi thấp đầu mặc chúng tôi xử lý, Hạng Vũ cũng không nhìn nổi nữa nói: “Kéo về nuôi chung với Tiểu Hắc đi.”

Con thỏ thọt thấy việc đã xong, ngựa quen đường cũ nhảy lên xe than đá, đại bạch mã thấy xe điều hòa của mình mãi chẳng thấy đâu, biết mình bị vứt bỏ rồi, nó dùng ánh mắt thương cảm nhìn con thỏ thọt, rồi cũng nhảy lên xe, mọi người cười mắng: “Mả mẹ nó, ra là nó cũng biết nhảy.” Từ đó về sau đại bạch mã có tên mới: Đại bạch thỏ.

Mọi người đi dạo trên bãi cỏ một lúc, Phương Trấn Giang không xem được trận quyết đấu tức giận vô cùng, dậm chân bình bịch, nhìn thấy 12 bức bình phong cẩm thạch hầm hừ: “Mịa nó chứ, lão Vương (Phương Tịch) chuyển đi đi, em không thể đi về một chuyển tay không, kéo hết về Dục Tài đi.” Tôi hài lòng gật đầu, tinh thần vì trường Dục Tài của Phương Trấn Giang khiến tôi rất cảm động.

Phương Trấn Giang gọi Vương Dần ở phía xa: “Anh đánh xe tới, em chuyển lên.”

Wang Dần mắng: “Chú mày có thể chỉ huy anh từ khi nào đời?” Nói vậy, nhưng vẫn đánh xe tới, chẳng tới mấy phút đã cùng với Phương Trấn Giang chuyển toàn bộ đồ lên trên xe.

Tôi cũng nhìn bọn họ cười nói: “Đúng là oan gia.”

Hoa Vinh cùng Bàng Vạn Xuân ngồi dưới đất thảo luận tiền pháp. Hai người bọn họ thuộc loại có tiếng nói chung lại chẳng có cừu oán, cho nên thường xuyên ngồi một chỗ tâm sự.

Lệ Thiên cùng Phương Tịch ở chung một chỗ, bọn họ quay lưng về phía đám hảo hán Lương Sơn nói chuyện gì đó, nhưng đứng quay lưng cho đối phương, nói rõ bọn họ đã không có địch ý gì rồi, hiện tại chỉ còn chuyện Bảo Kim cùng Lỗ Trí Thâm là chưa kết thúc thôi.

Tôi vỗ vai Bảo Kim: “Anh cùng Lỗ hòa thượng không thể không đánh nhau sao?”

Bảo Kim lắc đầu khẳng định: “Anh với nó thì không được, gặp mặt là phải đánh nhau chết sống luôn.” Tôi biết rõ Bảo Kim là người thế nào, bình thường rất tùy tiện nhưng lại cứng rắn, nếu chuyện gì muốn làm thì phải làm bằng được, điều này khiến tôi vô cùng đau đầu.

Chợt điện thoại của Bảo Kim vang lên, anh ấy nhận điện không nói hai lời, vẻ mặt vô cùng vui mừng, hét lớn: “Thật hả, mấy giờ tối tàu tới?”

“Ai?” chờ anh ấy cúp máy tôi mới hỏi.

“Huynh đệ của tôi, vẫn ở bên ngoài. 9 giờ tối nay xe lửa trở về, ha ha.”

Tôi nói: “Có cần vui sướng thế không, em còn tưởng rằng mỗi tình đầu của anh còn giữ tấm thân xử nữ tới cậ nhờ anh cơ.”

Bảo Kim cười nói: “Đây là thân nhân duy nhất của anh trên thế giới này, bọn anh đã nhiều năm không gặp mặt rồi.”

Tôi nói: “Nó đang làm gì vậy?”

“Cũng là công nhân - duy tu sân bay.” Bảo Kim vừa nói vừa móc ra ví tiền giơ ra ảnh chụp người em của mình, tôi thật sự lần đầu thấy có người anh nào đem ảnh chụp của em mình nhét vào ví tiền để lúc lúc có thể nhìn thấy. Xem ra hai anh em cảm tình thật sự vô cùng thân thiết.

Bảo Kim vừa nhìn vừa nói tiếp: “Anh với Lỗ Trí Thâm, không chỉ là ân oán đơn giản, bọn anh là...” Anh ấy nói tới đây đột nhiên ngừng lời. Khuôn mặt như bị người ta dùng giấy xanh dán lên mặt, biến sắc sầm thảm.

Tôi vội hỏi: “Sao vậy?”

Bảo Kim cầm ví tiền sững sốt nhìn mãi không nói gì. Vẻ mặt đối tôi đối lui, tròn mắt như muốn nổ ra. Qua một lúc lâu, anh ấy mới thì thào: “Đệt con mịa nóa.”

Sau đó mặc kệ tôi hỏi thế nào cũng chỉ lăm bắm đi lăm bắm lại “Đệt mịa...”, tôi tức điên, tát anh ấy một cái nói: “Con mịa nó, rốt cục thua bao nhiêu tiền?”

Một cái tát của tôi cũng khiến anh ấy sống lại, Bảo Kim chẳng buồn để ý tới tôi, kéo Thời Thiên ở bên cạnh tới, dí ví tiền vào mũi anh ấy hét lớn: “Mày biết nó không?”

Thời Thiên hoa tay múa chân hồi lâu bỗng ngẩn ngơ, giọng the thé: “Đây chẳng phải là Trí Thâm ca ca sao?”

Tôi lập tức chết sững, đứng nguyên tại chỗ vò đầu bứt tai không ngừng. Các hảo hán Lương Sơn vừa nghe được Thời Thiên nói vậy, ồ ạt vây lấy, nhìn vào ảnh chụp trong ví tiền Bảo Kim, như cá mập thấy máu la hét: “Trí Thâm ca ca.”

Lư Tuấn Nghĩa đặt tay lên vai Bảo Kim hỏi: “Chú gặp qua Trí Thâm huynh đệ rồi hả? Ảnh chụp này từ đâu tới vậy?”

Bảo Kim không trả lời, ngồi phịch xuống đất, tự nhủ: “Không thể tin nổi, không tin nổi, 30 năm là anh em, hóa ra đời trước là cừu nhân...”

Các hảo hán âm ỉ: “Đây là em cậu à?”

Bảo Kim cầm ví cười mỉa: “Lỡ Trí Thâm, ngày ngày tao nhớ tới mày, ai ngờ được lại là mày - Ngân Tử?”

Hồ Tam Nương nghi hoặc: “Ngân Tử?”

Ngô Dụng nói nhỏ: “Huynh đệ của Bảo Kim tất nhiên gọi là Bảo Ngân.”

Tôi lấy ví tiền nhìn qua bức ảnh chụp, Bảo Ngân cũng mày rậm mắt to, mũi củ tỏi, có một hai phần tương tự Bảo Kim, nhưng điểm khác biệt cũng rất lớn, Bảo Ngân còn khờ hơn Bảo Kim mấy phần, ánh mắt ngơ ngơ, hần cũng là một hảo hán ngay thẳng.

Tôi cẩn thận hỏi kỹ lại Bảo Kim: “Ngân Tử giống Lỗ Trí Thâm như đúc, thế ngày anh khôi phục trí nhớ nên nghĩ tới anh ấy à.”

Lúc này đại thể mọi người cũng đã hiểu được khúc chiết trong đó: “Sao có thể liên hệ người phải trả thù với huynh đệ sớm chiều ở chung chứ? Huống chi hai đứa lớn lên với nhau từ nhỏ.” Mọi người không rõ, Hoa Mộc Lan là người ngoài mới nói rõ được mấu chốt.

Tôi không thể không thừa nhận Hoa Mộc Lan nói có lý, kỳ thật thân nhân lớn lên từ nhỏ với mình nên mình rất xem nhẹ tướng mạo của họ, ví dụ đệ đệ khó đánh giá tỷ tỷ là mỹ nữ hay không, mặc kệ là xấu hay đẹp, thì vẫn luôn thích khuôn mặt trời sinh. Bảo Kim cùng Bảo Ngân tách ra nhiều năm, nếu không bỏ ra ảnh chụp nhìn thoáng quá thì còn không ý thức được đệ đệ của mình giống Lỗ hòa thượng.

Bảo Kim ngồi dưới đất như bị thần kinh lăm bắm: “Không ngờ, thật không ngờ -- chẳng trách khi bé mình luôn thích ăn hiếp nó...”

Các hảo hán vừa tức vừa cười: “Đệ đệ của cậu hiện ở đâu?”

Bảo Kim lặn lông lốc đứng lên: “Tối nay 9h xe lửa tới. Tôi phải đi đón nó.”

Các hảo hán còn vội hơn anh ấy: “Bọn tao cũng đi.”

Bảo Kim ngạc nhiên: “Bọn mày đi làm gì? Đó là anh em của tao.”

Các hảo hán không vui: “Bọn tao làm huynh đệ với nó còn sớm hơn mày đấy.”

Ngoại trừ Tứ Đại Thiên Vương ra, các hảo hán thấy việc này rất khôi hài, kiếp trước là đối thủ thì đời này biến thành anh em ruột. Chuyện này còn náo nhiệt hơn con gái ruột yêu bố đẻ ở Nhật Bản nhiều, mấy người Hạng Vũ không đi theo họ.

Chúng tôi trước tiên đưa hai con ngựa thả ở Dục Tài, sau đó tập hợp một đội mới tới nhà ga, khi chúng tôi tới vừa lúc 9 giờ kém 5 phút, cả đám ầm

ầm lao tới vây lấy cửa nhà ga, đã nghe được tiếng loa nhắc nhở chuẩn bị tiếp đón khách tới ga.

Tất cả mọi người đều hứng phần nghị luận, Phương Trấn Giang nói: “Một lát nữa có nói cho Lỗ Trí Thâm - hay là nói cho Bảo Ngân chân tình không?”

Tôi nói: “Em thấy đừng nói vội, mặc kệ cậu ta tin hay không, dù sao anh trai của cậu ta đời trước đánh nhau với cậu ta, tái tục tiền duyên hay không là chuyện khác.” Tôi thấy Tứ Đại Thiên Vương cùng Phương Tịch tránh ở một bên lo lắng thảo luận gì đó, liền hỏi: “Lão Vương, mọi người nói cái gì vậy?”

Phương Lạp lau mồ hôi nói: “Bọn anh đang nghĩ lại xem trong đám thân nhân có ai là cừu gia đời trước không – anh có đứa em họ xa giống hệt Tống Giang.” Các hảo hán đều nói: “Thật à, kéo đến cho bọn tôi gặp mặt.”

Lệ Thiên âm đạm không nói, tôi hỏi: “Lệ ca, anh cũng nghĩ ra gì rồi à?”

Lệ Thiên âm ừ một lúc lâu mới nói: “Mọi người đều chưa xác định. Không giống anh, nhà của anh thật có một cừu nhân kiếp trước.”

Mọi người ngạc nhiên: “Ai?”

“Vợ anh, anh sức nhớ ra cô cợ giống hệt một tên huyện lệnh anh từng giết. Chẳng trách kiếp này cô ấy ác với anh thế.”

Mọi người lạnh gáy - vợ của Lệ Thiên bộ dạng thế nào?

9h10, người ra trạm bắt đầu nhiều, mọi người mặc kệ có biết Lỗ Trí Thâm hay không đều nhón chân nhìn quanh.

Không bao lâu, từ chỗ soát vé một người cao to đi ra, mày rậm mắt to, lộ rõ vẻ khờ khạo thô hào thẳng tính, vừa đi vừa nhìn quanh tìm kiếm. Các

hảo hán vui vẻ kêu lên: “Tối rồi, quả nhiên là Trí Thâm ca ca.”

Bảo Kim lúc này mới sững sờ, tôi đẩy anh ấy: “Đi đi, tìm thân huynh đệ của anh đập nhau sống chết đi.”

Bảo Kim như lạc trong mây mù chậm rãi đi tới, Bảo Ngân liếc thấy anh ấy, lao ra sân ga. Ném túi hành lý xuống đất, thân mật ôm vai Bảo Kim: “Ca.”

Còn không chờ Bảo Kim nói chuyện. Các hảo hán đã vây lấy Bảo Ngân , đều la hét: “Anh có biết tôi không?”

Bảo Ngân nhìn lần lượt từng người, chợt cười ha hả: “Biết, biết cả.”

Các hảo hán vui mừng: “Thật biết cả à nha?”

Bảo Ngân cũng bắt tay với bọn họ: “Các anh vừa cùng anh tôi đi Singapore thi đấu còn gì?”

Các hảo hán từng người từng người quay lại vây lấy Ngô Dụng hỏi: “Quân sự, ông xem đó thật sự là Trí Thâm ca ca hả?”

Ngô Dụng nâng cằm quan sát thật lâu nói: “Tuyệt đối chính xác, anh thấy dáng nó đi, rồi tính cách cũng chẳng thay đổi nhiều, ngoại trừ trí nhớ cùng võ công kiếp trước, nó vẫn là nó thôi.

Tôi thoải mái nói: “Bảo Kim thành thoi rồi.”

Mọi người ôm Bảo Ngân đi ra, Bảo Kim bị đẩy tới cuối cùng, Bảo Ngân quay lại hô lên: “Ca, chúng ta đi đâu đây?”

Tôi tiến lên nói: “Đi ăn cơm trước, buổi tối về trường học ở, anh cậu giờ là thầy giáo ở trường Dục Tài rồi.”

Bảo Ngân bắt tay tôi: “Tôi biết anh, tôi đã từng xem anh thi đấu một trận ở giải toàn quốc.”

Lần thi đấu đó tôi cũng từng đánh một trận, là lần tôi đánh Đoàn Thiên Lang học máu, cho nên Bảo Ngân đại khái cũng cho rằng tôi là cao thủ hiểm có, tay lắc mạnh làm nó cứ bay lên bay xuống. Lỗ Trí Thâm thật sự là một tên ngốc.

Chờ khi nó thả tay tôi ra thì tay tôi đã đau nhức lắm, tôi chỉ tay vào một gốc cây to bằng nửa người nói : “Bảo Ngân, chú có thể rút cây kia lên không?”

Bảo Ngân cười nói: “Nói đùa gì vậy, đời trước em là Lỗ Trí Thâm còn tạm được.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 28: Trâu Tinh Trì

Ra khỏi nhà ga, Bảo Ngân cứ quay đầu lại nhìn Bảo Kim: “Ca, mau lên chứ, sao chậm chạp thế?”

Phương Tịch ôm vai Bảo Ngân nói: “Chú cần thông cảm với anh chú, nó đang mâu thuẫn lắm.”

Bảo Ngân ngạc nhiên: “Anh ấy phân vân gì?”

Bảo Kim dường như nghĩ thông suốt, bước tới lôi tay Bảo Ngân: “Đi, đi uống rượu.”

Bảo Ngân không hiểu: “Cơm còn chưa ăn, uống rượu làm gì?”

Bảo Kim ôm quyền với bọn tôi: “Các vị huynh đệ, hai anh em chúng tôi đã lâu chưa gặp mặt, muốn có chút riêng tư, cơm nước xong chúng tôi sẽ trở về trường.”

Bảo Ngân bị Bảo Kim lôi đi, vừa đi vừa nói chuyện: “Kêu mọi người cùng đi đi...” chốc lát hai người đã đi xa.

Trương Thanh nói: “Các anh nói xem Bảo Kim liệu có nhân lúc Trí Thâm ca ca uống say hại mạng anh ấy?”

Vương Dần khinh thường: “Bảo Kim mà muốn hại Lỗ Trí Thâm cần phải dùng rượu sao?”

Trương Thanh cả giận: “Mày nói gì, chẳng lẽ hảo hán Lương Sơn bọn tao không bằng Bát đại thiên vương bọn mày sao?”

Tú Tú nói nhỏ: “Các anh đừng ồn ào nữa, nào có ca ca hại đệ đệ của mình?”

Vương Dần: “Lỗ Trí Thâm bây giờ kém Bảo Kim xa.”

Trương Thanh nói: “Có bản lĩnh không uống thuốc thử coi.”

Vương Dần hừ lạnh: “Không uống thuốc sao tao nhận ra mày hả đồ ngu.”

Phương Tịch cười ha hả nói với Lư Tuấn Nghĩa: “Tuấn Nghĩa huynh, lần này nếu không có chúng ta, sợ là đám Lương Sơn các vị tới đây một năm cũng chẳng có việc gì làm nhĩ.”

Lư Tuấn Nghĩa cũng cười nói: “Nói thế cũng phải.”

Tới lúc này, tôi rốt cục cũng xem như giải quyết được một mối quan ngại. Từ biệt mọi người, nguyên ban nhân mã chúng tôi lao thẳng về hiệu cầm đồ. Ở trên xe Hạng Vũ bỗng nói: “Kỳ thật anh thật sự hâm mộ Bảo Kim, mặc kệ là cừu nhân hay huynh đệ, ít nhất cậu ta rốt cục cũng gặp được người ngày đêm mong nhớ.”

Tôi bỗng nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi, Vũ ca, lúc nãy anh nói gì với Nhị béo? Tìm được chị dâu thì không vội kinh động là có ý gì?” Tôi đoán đây đại khái là Hạng Vũ thận trọng, vạn nhất Ngu Cơ là một hot girl chuyên khoe hàng tạo scandal trên internet thì tốt nhất không nên nhận.

Ai ngờ Hạng Vũ thản nhiên nói: “Anh chỉ muốn nhìn cô ấy một lần rồi rời đi, anh không sống được vài ngày nữa, không đáng lại làm cho A Ngu thống khổ.”

Oa ha ha, thế kỷ 21 rồi vẫn có nam sinh ngây thơ thuần khiết thế, tựa hồ trong sách cũng nói: Mỹ lệ, anh chỉ dám tránh ở trong xó y y (quay tay)...

Tôi nói: “Anh sao phải khổ vậy chứ. Nhìn Trương Băng không phải cũng thế sao, anh coi như là cô ấy là chị dâu chuyển thế, bề ngoài cũng giống mà.”

Hạng Vũ chậm rãi lắc đầu.

Tôi nói: “Anh cũng hiểu được cô ấy không phải Ngu Cơ mà?”

Hạng Vũ cười khổ.

Buổi tối Bánh Bao cũng bắt đầu nói với tôi: “Cường tử, anh nói em có nên nghỉ làm ở quán bánh bao không? Mong 10.10 thì cưới mà giờ cũng cuối tháng 9 rồi.” Tôi gật đầu.

“Còn có xe cộ nữa, thêm nữa ít nhất phải mua thêm ít gia cụ, dù sao sofa phải thay.” Tôi gật đầu, tôi cũng không định trong ngày cưới người ta thấy tôi còn xài cái sofa ba chân, hơn nữa phòng tân hôn cũng không nên ở hiệu cầm đồ.

Cuối cùng Bánh Bao vẫn lo lắng nói: “Ngày mai em xin nghỉ, cùng anh đi chọn mua đồ đi.”

Tôi vội xua tay: “Không được, anh không phê chuẩn.” Có cô ấy đi theo tôi không làm được gì cả.

Bánh Bao cười nói: “Anh lại không phải ông chủ của em, anh phê chuẩn hay không phê chuẩn gì?”

Tôi cười cao thâm mặt trắng: “Bánh Bao, em hâm mộ việc của ai trong cửa hàng nhất, muốn làm quản lý không?”

Bánh Bao không cho là đúng: “Làm quản lý làm gì? Chẳng qua nhiều hơn em 1000 đồng lương mà mệt chết.”

Ha ha, tâm tư rộng nhỉ, lương hơn có 1000? Sao cô ấy không nói tiền lương tổng cộng chưa tới 1000?

Tôi nói: “Vậy kế toán. Thoải mái chứ.”

Bánh Bao bĩu môi: “Quá phí nơ ron thần kinh, còn phải quan tâm hóa đơn đúng sai.”

“... Vậy em hâm mộ ai?” Xem ra Bánh Bao mưu đồ không nhỏ, có thiên phú làm đại chương quỹ.

Bánh Bao đặt tay lên ngực: “Nói thật nha. Em hâm mộ người bóc hành trong quán bọn em, ngồi ở ghế dài chỉ để ý lột vỏ hành, lại chẳng cần quan tâm việc khác, mà cũng không mệt nữa.”

Tôi: “....”

Quên đi, chuyện này không thể đáp ứng cô ấy, cô ấy lột hành một tuần chắc phòng tân hôn của hai đứa sặc mùi hành mất.

Nhưng mà ngày thứ hai tôi thật sự vội rồi, trước tiên gọi điện cho các khách sạn lớn, kết quả hỏi qua, sáu thành đã đầy, còn mấy nhà chỉ có một hai phòng, vừa nghe tôi muốn tổ chức một bữa tiệc quy mô 500 người ăn là cúp máy. Cũng chẳng trách bọn họ, kết hôn mời 500 người thì chúng tôi ít nhất cũng là công tử của lãnh đạo cấp cục trở lên, công tử của lãnh đạo tháng 10 cưới thì không thể nào cuối tháng 9 mới vội vã tìm khách sạn – kỳ thật 500 người cũng không nhất định đủ chỗ ngồi, đám hảo hán Lương Sơn thêm cả Nhạc gia quân đã gần 400, nhà chúng tôi là tiểu gia tiểu hộ, 10 bàn thân bằng bạn hữu vẫn là có, thêm ý tứ của bố Bánh Bao là hai nhà làm chung...

Chẳng mấy chốc đã tới trưa, nhanh thật, nếu không tìm khách sạn thì chúng tôi đành phải tổ chức trên đường thôi, ai bảo chưa từng có kinh nghiệm kết hôn chứ.

Cuối cùng tôi đành gọi điện thoại xin Kim Thiếu Viêm trợ giúp, mấy khách sạn lớn thì nó chắc chắn biết hơn tôi, ai ngờ Kim Thiếu Viêm nghe xong cũng lấy làm khó xử, mấy ngày này là đỉnh điểm mùa cưới, muốn tìm một khách sạn lớn có thể tiếp nhận trừ phi đặt trước mấy tháng, điều này cũng vô cùng khó khăn. Kim Thiếu Viêm chột nói: “Nếu không làm ở dã ngoại theo mô hình như tiệc rượu, kiểu đám cưới phương tây nhé?”

Tôi nói: “Cái mà “em nguyện ý, anh nguyện ý” hả?”

Kim Thiếu Viêm hưng phấn: “Đúng rồi, đúng rồi, anh mà đồng ý thì không cần lo lắng, em phái người chuyên phụ trách tới, tuyệt đối cho người ta vừa thấy liền nghĩ đây là nghi thức của nữ hoàng Elizabeth.”

“Được rồi! Elizabeth tới Trung Quốc làm quái gì – chú muốn quay “Ngô Tam Quế” không? Chủ ý của chú còn chẳng bằng bọn anh tới quán cơm nhỏ làm bữa cơm thân mật.”

Kim Thiếu Viêm bị tôi mắng, hạ giọng: “Vậy được, em chỉ có thể phụ trách đoàn xe, anh nghĩ nhanh đi, nếu không thiệp mời không phát được, đúng rồi, thiệp mời cho em một cái, tốt nhất cho vài vị đại gia viết vài nét bút.

Tôi cúp điện, không nghĩ ngợi vài phút, điện thoại lại vang lên, tôi tiếp điện nghe, đối diện là một thanh âm lén lút: “Tiểu Cường hả, mau tới đón anh rồi đi.”

Tôi hỏi: “9257?”

“Là anh.”

“Mày sao vậy?”

“Không nói nhiều, chú mau tới đi.”

Lúc tôi tới Dục Tài mới biết chuyện gì, Ngụy Thiết Trụ cùng Lý Tĩnh Thủy trở về như là một tín hiệu, gần gũi nửa ngày đã có hơn 50 chiến sĩ trở về, còn lại đại khái đang ở trên đường, các chiến sĩ trở về mấy ngày này thấy cảnh vật mới lạ, thường đi chung quanh trường xem xét, Dục Tài trong mắt tôi dường như chẳng có gì thay đổi, đó là vì tôi luôn ở đó, kỳ thật nó sớm đã từ một khu nhà giáo học hoang vu bị virus đánh phá siêu tốc biến thành một con cự long. Các chiến sĩ từng tham dự kiến thiết nó, cũng có thể nói là chủ nhân của nó, hiện tại trở về dường như muốn đi lại một lần mỗi tấc đất.

Nói cách khác, Tần Cối không dám ra khỏi cửa một bước nếu không sẽ bị tử sĩ của Nhạc phi phát hiện, cho dù lão ở trong phòng không ra sợ rằng cũng không có cảm giác an toàn – tựa hồ con chuột trong lồng sắt bị 50 con mèo vây quanh.

Cho nên Tần Cối yêu cầu lập tức rời đi, đối với yêu cầu này tôi vô pháp cự tuyệt, tôi cũng không muốn trước khi kết hôn phải xử lý bầm thây án, 300 binh sĩ không cần làm nhiều, mỗi người chém một đao thì Tần Cối sẽ biến thái giống hệt như người máy cơ khí dạng hóa lỏng trong “Terminator 2”

Tôi đi vào phòng Tần Cối, thằng già này đã sợ tới đáng thương, màn che kéo chặt, sắc mặt tái nhợt, tôi đi qua nhìn xuống dưới lầu, ngẫu nhiên có bóng các chiến sĩ đi qua, hiện tại dù muốn đem Tần Cối rời khỏi đây cũng rất trắc trở.

Tôi trừng mắt với lão: “Trước kia không làm chuyện tốt, giờ hối hận rồi chứ?”

Tần Cối run rẩy: “Đừng nói lời vô dụng, mau dẫn anh rời khỏi đây... , kiếp sau anh làm người tốt.”

Tôi khinh bỉ: “Làm người tốt? Mà cho rằng người tốt dễ làm lắm sao, không nhạt của rơi, gái ngồi trong lòng mà tâm không loạn, không sợ khi ngồi trong phòng tối, mấy việc này lão làm được sao?”

Tần Cối cúi đầu không nói gì, mãi sau mới ngẩng đầu hỏi tôi: “Thế chú làm được sao?”

Tôi: “Ách...”

Tần Cối cười ha hả đứng lên bắt tay tôi: “Kiếp sau chúng ta cùng cố gắng nhé.”

Vì cải trang cho Tần Cối nên tôi mất nhiều công sức, đầu tiên là cho lão mang cái kính râu, lại mượn một cái mũ bảo hộ lao động cho lão đeo, cuối cùng tôi cũng cắt luôn chòm râu dưới cằm lão, chỉ lưu lại râu mép, hơn nữa cắt thành hình chữ bát, tôi lui ra sau nhìn lại lão rất vừa lòng: “Tốt, hiện tại lão mới giống Hán gian.” bởi vì lão Tần Cối này vẫn rất đẹp trai, tôi sớm cảm thấy không tự nhiên.

Trước lúc ra cửa, tôi rất trịnh trọng nhắc nhở : “Đi ra ngoài phải thoải mái như không có gì, mà cứ lắp la lắp ló sợ sệt run rẩy nếu bị Nhạc Gia Quân bắt tao cũng không cứu mày.”

Sau đó tôi phát hiện tôi nhắc nhở dư thừa, các bạn xem lại cái lão Hán gian này ở nhà thì run rẩy sợ hãi, nhưng mà vừa ra cửa lập tức trở nên lững thững, tôi cũng không thể không phục, tôi phát hiện, gian thần Hán gian bị người ghen ghét thì luôn có bản lĩnh hơn so với người thường, có lẽ cũng là do thân phận của bọn họ nếu biến chất thì mang lại tai nạn thật lớn cho chính phủ cùng nhân dân.

Tới xe, Tần cối tránh sau cửa kính xe màu tối, bỏ mũ quạt mát, hình dáng thanh nhàn làm cho tôi hận không thể một cước đá bay, tôi tức tối: “9527, tố chất tâm lý tốt đấy, sao lão lại làm được giỏi thế.”

Lão hán gian nhàn nhã: “Chuyện nào đáng nói tới, anh coi mình là Trâu Tinh Trì đang tránh né fan nữ là được.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 29: Hán Gian Vs Hán Gian

Ngoài việc làm tôi không nói được gì thì tình thần tự sướng của lão hán gian còn khiến tôi cảm thấy hay hay. Đã là người, khi còn sống thì phải vui vẻ, dù sao chuyện đã làm rồi, giống như tôi đã tìm một người vợ là Bánh Bao thì còn nói gì nữa?

Nghĩ tới đây, tôi quay lại trừng mắt với lão: “Nhanh lên đi, tao còn có việc.”

Tần Cối: “Quay lại chỗ lần trước anh ở đi.”

Tôi: “Mơ à mày, đó là nhà mới của ông, mày muốn ra đó phá hoại à.”

Lão hán gian xua tay: “Vậy chú tính đi rồi làm, dù sao anh ở với ai cũng được.”

Lúc này có hai chiến sĩ Nhạc gia quân vừa đi qua cổng trường, từ xa họ đã thấy tôi vội chạy tới chào hỏi, tôi không dám xuống xe, chỉ nói vài ba câu rồi kêu họ về trước. Quay lại nhìn, Tần Cối đã nép xuống sàn xe từ lúc nào.

Không thể ở nơi này lâu hơn.

Hôm qua, Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ tới tôi đã cảm thấy có gì không đúng, nhưng tôi cũng không cố hỏi Từ Đắc Long, tôi vừa lái xe vừa hỏi: “Nhạc gia quân mà tìm được Nhạc Phi thật thì thăng nhóc mày cứ chờ thiên đao vạn quả đi (băm ngàn nhát).”

Tần Cối chui ra, nói rất thoải mái: “Tìm được thì được, anh còn mong gặp mặt Nhạc Phi cơ.”

“Trước kia mày hại chết Nhạc Phi mà chẳng chút hối hận hả?”

Tần Cối bĩu môi: “Chưa tính tới chuyện anh hối hận hay không hối hận, Nhạc gia quân muốn giết anh là chuyện bình thường, nhưng Nhạc Phi là người hiểu chuyện, hẳn khẳng định biết hẳn chết là vì phạm vào cấm kỵ của hoàng thượng, hẳn thật sự muốn làm trung thần thì đừng có oán trách, người muốn sống thế nào là do mình chọn mà.”

Lão hán gian nói một hồi tôi cũng sững sờ, ngẫm lại cũng phải, một vị nguyên soái bách chiến bách thắng, cuối cùng chết vì tội “Mạc tu hữu” (Không cần có). Chắc hẳn ông ấy hiểu được là chuyện gì, cho dù không có Tần Cối, Tống Cao Tông mà đưa ra một chén rượu độc trước mặt Nhạc Phi và nói “Người chết đi!”, Nhạc Phi chắc hẳn sẽ không cau mày uống vào, đây là vận mệnh bi thảm. Kỷ luật thép của Nhạc gia quân đã tạo thành một đội quân chỉ biết Nhạc Phi mà không biết đến hoàng đế, đây là sai lầm trí mạng trong xã hội phong kiến, đây là công cao chấn chủ gặp phải ghen ghét, kỳ thật mỗi một đội quân được mang danh “Nào đó gia quân” rồi, các tướng lĩnh hơn phân nửa sẽ không được kẻ thống trị ưa thích, từ Lưu Bang giết Hàn Tín tới Triệu Khuông Dận dùng rượu tước binh quyền, rồi tới Nhạc gia quân, Thích gia quân bị ghẻ lạnh đã nói rõ điểm này.

Đương nhiên, một câu cuối cùng của lão hán gian “người sống thế nào đều do mình chọn” cũng rất có lý, đổi chỗ Nhạc Phi với Ngô Tam Quế, lão Ngô sẽ không chút cau mày phản lại tiểu Triệu, mà Nhạc Phi chắc hẳn sẽ vừa khôi phục Đại Minh vừa tử thủ Sơn Hải Quan, cũng không khó để lưu danh thiên cổ.

Nghĩ tới Ngô Tam Quế, tôi cười nói: “9527, cứ tạm thời như vậy, chờ tao kết hôn rồi tính.”

“Gì cơ?”

“Trước tiên mày đừng hỏi vợ, nói mày mày cũng không biết, hai người khẳng định là có tiếng nói chung.”

Tôi hưng phấn, vợ vàng lái xe về nhà, hiện tại niềm vui cuộc sống của tôi là nghe những người ở các triều đại bất đồng ở cùng một chỗ tranh luận, chẳng biết hai lão tặc này gặp nhau giữa biển người mệnh mang sẽ phát sinh kiểu đối đáp gì.

Về tới nơi, Tần Cối xuống xe: “Chú ở chỗ nát thế này hả?”

Tôi vừa đóng cửa xe vừa nói: “Bớt nói nhảm đi, đây là đầm rồng hang hổ đó – Anh Kha, dẫn đường.” Nhị ngốc đi tới liếc nhìn Tần Cối: “Tao nhận ra mày.” Chúng tôi đã gặp nhau trong lần Trương Băng mời cơm.

Lên lầu, Hoa Mộc Lan cùng Ngô Tam Quế đang ngồi chơi cờ, Hạng Vũ ngồi một bên xem cuộc chiến. Hoa Mộc Lan cùng Ngô Tam Quế một người cầm quân đen một người cầm quân trắng. Đều là người giỏi đánh cờ, bộ dáng vô cùng cao thâm, đợi Ngô Tam Quế hạ cờ, Hoa Mộc Lan bỗng đập một quân cờ trắng lên bàn, cười nói: “Em bắt sống 3. Anh thua rồi.” Ra là hai người chơi cờ năm quân – khẳng định là Bánh Bao dạy cho họ, kỳ thật bộ cờ vậy chúng tôi mua về giờ còn đúng 5 quân.

Trong cả đám, Hạng Vũ đã gặp Tần Cối, thấy lão đi lên, hướng lão gật gật đầu, tôi nói: “9527”

Tần Cối lại phát bệnh nô tài nịnh hót, kéo tay Hạng Vũ cười nói: “Tiểu đệ mới đến, thỉnh chiếu cố nhiều.”

Tôi lại giới thiệu Hoa Mộc Lan: “Vị này là nữ anh hùng thay cha nhập ngũ Mộc Lan tử.”

Tần Cối chẳng quan tâm tới người vô quyền vô thế, chỉ gật đầu với Hoa Mộc Lan, tôi chỉ Ngô Tam Quế nói: “Đây là bằng hữu tao giới thiệu cho mày - Ngô Tam Quế, sau này mày cứ gọi Tam ca.”

Ngô Tam Quế nghe tôi nói biết Tần Cối là người một nhà, vừa đánh cờ vừa hỏi: “Tiểu Cường, vị lão huynh này xưng hô thế nào?”

Tần Cối thấy Ngô Tam Quế khí thế vô cùng, cười nịnh nọt: “Tại hạ Tần Cối, đã từng đảm nhiệm tể tướng vài năm.”

Ngô Tam Quế vẫn tiếp tục đánh cờ, chỉ “à” một tiếng, hiển nhiên toàn tâm toàn ý suy nghĩ làm sao thắng Mộc Lan.

Tôi chỉ vào phòng ngủ nói: “Anh béo đang chơi game là Tần Thủy Hoàng.”

“Ai gia” vội chạy lại: “Thủy Hoàng bệ hạ, nô tài tại đây cung nghe thánh huấn.” Lão mới chạy tới cửa phòng ngủ, Ngô Tam Quế cũng tỉnh lại, ngẩng phắt đầu qua: “Mày nói mày là ai?”

Tần Cối quay đầu lại nói: “Tại hạ Tần Cối.”

Ngô Tam Quế buông quân cờ, hỏi: “Là Tần Cối Tần Hội Chi thời Nam Tống dưới sự cai trị của Cao Tông hả?”

Tần Cối thấy có người biết rõ tên tự của mình, vui mừng nói: “Đúng, đích thị...”

Lúc này tôi thấy Triệu mặt trắng đi cùng Kinh Kha lên lầu bằng làm một động tác rất kỳ quái, nó cầm một tờ tạp chí che mặt.

Sau một giây, Ngô Tam Quế đột nhiên nổi điên, anh ấy ném hộp chứa quân cờ về phía Tần cối, gầm lên: “Cầu hán gian! Để mạng lại.”

Mọi người trong phòng đều bất ngờ không kịp đề phòng, thấy hai người đang nói chuyện an lành, ai dè nhoáng cái choảng nhau? Ngô Tam Quế chinh chiến cả đời, tay vô cùng khỏe, ném hộp đựng cờ vô cùng chuẩn xác, đập trúng thái dương Tần Cối, quân cờ trong hộp bay lung tung, trúng vào mặt cũng đau vô cùng – tôi giờ mới hiểu vì sao Triệu mặt trắng làm vậy, quân cờ đập vào tạp chí kêu cộp cộp chẳng thương tổn tới nó chút nào.

Tần Cối máu chảy đầy mặt, sừng sốt, xoay người chạy xuống dưới lầu, Ngô Tam Quế đứng phắt dậy giơ hai tay giữ lại, mắng lớn: “Lão tặc chạy đâu?” Hạng Vũ giữ lão lại, ngạc nhiên: “Lão Ngô, chuyện gì?”

Tôi thấy lạ, vội kêu Hạng Vũ ngăn cản Ngô Tam Quế, cũng chạy xuống lầu, thấy Tần Cối đứng cạnh cửa xe đập đập kêu cha gọi mẹ, tôi vội mở cửa xe cho lão vào, sau đó vào xe nhấn ga rồi đi khỏi hiệu cầm đồ, vẫn nghe tiếng Ngô Tam Quế mắng chửi điên cuồng: “Cẩu hán gian” còn có thêm cả: “Quân bán nước” nữa chứ.

Chờ khi rời xa khỏi “hiểm địa”, Tần Cối kinh hồn, rút ra một đồng giấy bịt trán, mãi một lúc mới kêu lên: “Lão điên đó sao vậy, chẳng phải chú giới thiệu bạn cho anh sao?”

Tôi cũng tức điên: Đều là hán gian, bình thường là phải chí hợp đồng đạo chứ.

Tần Cối nói: “Ngô Tam Quế... tên thực lạ, chẳng lẽ là dư đảng của Nhạc Phi?”

Tôi nói thực: “Sau lão, cũng chẳng phải thứ tốt gì.” Tôi kể sơ qua sự tích Ngô Tam Quế cho lão.

“Vậy vì sao nó đánh anh?” Tần Cối nước mắt nước mũi sục sục, bị đệ tử của Nhạc Phi bố còn đỡ, nhưng giờ bị một hán gian hậu bối phỉ nhổ, 9527 cũng không thể kìm nén nổi uất ức này.

Tôi cũng uất ức thay cho lão, các bạn nghĩ xem ngồi cùng bàn với Hạng Vũ, Tần Thủy Hoàng đều an lành, hiện lại bị Ngô Tam Quế đánh, giờ tìm ai đòi công lý? Hai người đều bị bêu danh, tôi cũng nghĩ: Hai người này một người bán mạng cho quân Kim, một người thả Thanh binh nhập quan, đó đều là Mãn tộc mà.

Cuối cùng tôi vỗ đùi cái đét nói: “Biết rồi, lão Ngô căn bản không coi mình là Hán gian.”

Tần Cối hét lên: “Sao nó không là Hán gian?”

Tôi cười khẩy: “Mày khác người ta, lão Ngô khi đánh trận xung phong đi trước sĩ tốt, người hận lão chỉ một đao chém đầu lão, còn mày?”

Tần Cối ngạc nhiên: “Anh thì sao?”

“Mọi người hận mày vô cùng, nghĩa là dù mày rơi vào tay ai thì người ta cũng sẽ băm nát mày – tao nói thế mày đã hiểu chưa?”

Tần Cối tức tối: “Chú đang chơi anh phải không, lúc trước cho lão Tô Vô chơi anh, sau lại lôi anh tới đây để bị oánh một trận – hay là chú lấy gạch đập chết anh đi.”

Tôi cười nói: “Đi giày mới không đập cứt chó.”

Tần Cối: “....”

Nói thật, tôi cũng không nghĩ vậy, vốn tưởng Lý Sư Sư không có mặt thì không ai biết Tần Cối là cái thứ gì, nhưng Ngô Tam Quế khẳng định sẽ cùng lão tâm tâm tương tác, kết quả Ngô Tam Quế chẳng thèm mặc chung một quần, cứ xem lão Ngô mắng dữ dội là “Cẩu Hán gian”, “Quân bán nước” như vừa rồi, chẳng khác gì hòa thượng mắng bọn đầu trọc, cũng chẳng quản xem đầu mình cũng láng o như ai.

Tần Cối xụ mặt: “Hiện giờ chú định đưa anh đi đâu?”

Tôi dừng xe ở ven đường nghỉ ngơi một lúc, ngoại trừ Dục Tài cùng hiệu cầm đồ, tôi muốn an bài một người kỳ thật không khó, võ quán của lão Hồ hay là trà lâu của Cổ gia đều được, nhưng Tần Cối không phải Tô Võ, Tô Võ ở bản một chút nhưng cái tâm thanh tịnh, Tần Cối là tên có tính bức xạ lớn, thấy người có gia thế phải hại người ta, cũng có thể đưa tới chỗ bà nội Kim Thiếu Viêm, nhưng chỉ sợ sau đó sẽ trở mặt với tôi.

Tần Cối thấy tôi khó xử, vội vãi đá nói: “Chú đừng nghĩ nữa, trực tiếp ném anh vào một nơi mà bại hoại sống thành đàn đi.”

Nghe lão nói vậy, tôi lập tức nghĩ ra, đúng là có một chỗ....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 30: Quyền Đả Tướng Môn Thần

Nói đến chỗ mà bại hoại sống thành đàn là không sợ lão phá hoại, tôi nghĩ ngoại trừ ở chỗ của Liễu Hạ ra thì còn ở đâu nữa.

Tôi vừa lái xe vừa hỏi Tần Cối: “Biết Liễu Hạ Huệ không?”

Tần Cối kinh ngạc: “Chú định đưa anh tới chỗ lão hả?”

“Lão nghĩ gì thế, là đệ đệ của lão ta.”

“Đệ đệ của lão là...” Lão già này không hổ là gian thần hiểu rõ lịch sử: “Liễu Hạ - Đạo à?”

Tôi cười nói: “Hợp với tính lão chưa?”

Tần Cối lắc đầu nói: “Không cùng phong cách với anh....”

....

Tới chỗ cũ, quán bia vẫn ở đó, bồi bàn vẫn là đứa lần trước, cảnh vật chung quanh cũng không có gì thay đổi, tôi kéo Tần Cối ngồi xuống, cảm giác cũng có chút lo lắng.

Tại bất cứ nơi nào nếu người quản lý thay đổi thì chắc hẳn sẽ có biến hóa, nhưng hiện tại chỗ này vẫn như cũ cho thấy Liễu Hạ hẳn là chưa đứng chân ở đây được. Bằng đức hạnh của lão, cuồng ngôn đã nói rồi, vàng xanh

đỏ ba thằng lông xanh lông đỏ cũng đặc tội rồi, nếu không trấn trường được thì chỉ có chết mà thôi.

Cũng trách tôi không chú ý tới lão, nếu tính bản lĩnh thì thiên cổ đệ nhất đại đạo chiếm một cái trấn cũng chẳng có gì khó, nhưng bạn học Liễu Hạ lại không ăn hấp dẫn thảo đã qua gia công, thân phận lúc là tên ăn mày lúc là gã đại đạo, trong lúc đá trường của người ta lại đột nhiên biến thành Vương rác rưởi thì không dễ coi đâu.

Lúc này tôi thấy một người quen – lông đỏ đang dẫn theo mấy tên thủ hạ đi bộ tới, tôi vội nói với Tần Cối nói: “Cúi đầu!” Trước khi hiểu rõ mọi chuyện tôi không muốn chọc mấy tên côn đồ này.

Tránh được lông đỏ nhưng không tránh được đứa bồi bàn, cậu ta đi tới định hỏi tôi muốn uống gì, liếc nhìn tôi rồi bỗng kêu lên: “Chẳng phải là Cường ca đây sao? Ông chủ bọn em thường nhắc tới anh đó.”

Tôi vui mừng: Quán bia thật sự đã rơi vào tay Liễu Hạ rồi.

Đã là địa bàn của người nhà, tôi ngẩng đầu nói vô cùng thông dong: “Ông chủ của các cậu đâu?”

Bồi bàn hô lớn: “Lông đỏ, Vương lão bản đâu?”

Lông đỏ cũng đã nhận ra tôi, vội chạy tới, cúi đầu khom lưng mời tôi hút thuốc. Đây là lần đầu tôi nhận thức được cảm giác làm lão đại, nhận lấy một điều thuốc nói: “Lão Vương đâu, kêu lão tới gặp tao.”

Lông đỏ cười làm lạnh: “Lão đại của bọn em...” nói tới đây lông đỏ tựa hồ có gì đó khó nói, ngập ngừng một chút gãi đầu mới nói: “Ông ấy... đi tập thể dục.”

“Tập thể dục?” Tôi đang cảm thấy khó hiểu thì Liễu Hạ từ xa xa đi tới, vẫn cái lưng còng như thế, nhưng mà ăn mặc xa hoa, áo sơ mi bằng lụa tơ

tầm, quần tây phẳng phiu, chấp tay sau lưng rất hào sảng đi tới, lại còn mang theo một cái túi nhỏ mà chả ai biết trong đó đựng cái gì.

Tôi hỏi lông đỏ: “Sự nghiệp của Vương lão bản các chú phát triển rất thuận lợi hả?”

Vừa hỏi tới lông đỏ liền lộ vẻ khâm phục: “Cường ca đừng nói, bọn em không phục không được, hôm đó các vị vừa đi lão đại của bọn em đã dẫn bọn em tới câu lạc bộ đêm bên cạnh. Anh biết đấy, người như bọn em đi vào chỉ là để kiếm chút chỗ tốt, người bảo kê đều là kẻ có tên tuổi trong giang hồ, lão đại bọn em vừa tới đã nói luôn “Sau này chỉ có anh độc đại, các vị xin cứ tự nhiên”. Kết quả thế nào anh đoán thử xem?”

Tần Cối nói: “Kết quả thế nào?”

Lông đỏ nói: “Đối phương vừa lên đã đánh lão đại của bọn em.”

Tôi nói : “Rầm thối! Sau đó thì sao?”

Tần Cối hỏi: “Liều... ông chủ của các cậu đánh chạy bọn họ hả?”

Lông đỏ hai mắt tỏa sáng: “Lão đại của bọn em căn bản không hoàn thủ, bắt đầu cởi quần, sau đó anh đoán xem?”

Tôi mắt chữ o mồm chữ a: “Đối phương đặc ý hả?”

Lông đỏ trừng tôi cùng Tần Cối: “Lão đại của bọn em vạch quần đái trước mặt mọi người, mặc kệ đối phương đánh đấm ra sao, thậm chí chém ông ấy, ông ấy cũng không dừng, lão đại đái hết mới như không có việc gì mặc quần vào...”

Tôi vỗ ngực : “Dừng!” Thật sự quá buồn nôn.

“Từ đó về sau rốt cục không ai đoạt lợi nhuận từ câu lạc bộ đêm nữa.”

Tôi nói: “Thật không, dọc theo đường đi mấy chỗ WC thu phí cũng đã về tay các cậu hả?”

Lông đỏ tức lắm trừng mắt với tôi, giận dữ rời đi. Xem ra Liễu Hạ giờ đã là người trời trong mắt bọn nó, không thể khinh lờn.

Liễu Hạ thấy tôi từ xa, vui mừng đi tới cười nói: “Tiểu Cường tới rồi hả?”

Tôi tò mò nhìn vào cái túi trong tay lão, hỏi: “Nghe nói anh đi tập thể dục. Anh cầm cái gì vậy?”

Liễu Hạ ngại ngần móc mấy cái vỏ lon bị vứt đi ra, tôi thấy bốn phía vắng lặng, nói nhỏ: “Bệnh cũ chưa sửa hả, anh có biết giờ anh là ai không?”

Liễu Hạ nói: “Lúc đầu mơ mơ màng màng, mấy lần thiếu chút nữa lộ ra, sau đó cũng dần dần minh bạch.” Liễu Hạ móc từ trong túi ra một đồng giấy, tôi lấy ra thấy bên trên viết: “Người là Liễu Hạ.” Còn có vài tờ viết: “Người không chỉ là Vương rác rưởi, người còn là Liễu Hạ hùng tàn”. “Vương rác rưởi cùng Liễu Hạ là một người” .....

Tôi đọc một lúc phì cười: “Có tác dụng không?”

Liễu Hạ: “Tác dụng không lớn, Vương rác rưởi không biết chữ.”

“Vậy sau đó thì sao, anh sẽ không nói là anh không biết tôi chứ?”

Liễu Hạ nói: “Chưa tới mức đó, có một thời gian chuyển đổi liên tục, lúc nóng lúc lạnh, có đôi khi một phút đảo qua đảo lại mấy lần, dần dần rồi cũng quen, hiện tại nặng nhất khi biến thành Vương rác rưởi là không thể thấy máu thôi, nhưng trong lòng vẫn tỉnh tường, còn nữa - ” Liễu Hạ giơ túi rác trong tay lên: “Thói quen nhiều năm, muốn sửa cũng không dễ, đơn giản coi như đi bộ xung quanh tập thể dục, một đồng hai đồng cũng là tiền mà.”

Phải nói trong lịch sử có vô số các loại boss, có người thích eo nhỏ, có người thích chân nhỏ, có người có thể làm thơ, nhưng kẻ thích nhất đồ đồng nát thì lần đầu tôi mới nghe nói.

Tần Cối biết mình sau này sẽ ở với tên nhặt ve chai này liền nịnh nọt: “Liễu Hạ tiên sinh có biện pháp tăng thu giảm chi thực đặc biệt nha.”

Liễu Hạ nhìn thoáng qua Tần Cối, hỏi tôi: “Đây là...”

Tôi vội nói: “Đây là một vị bằng hữu em mang tới cho anh, sống nhờ ở chỗ anh một thời gian.”

Liễu Hạ vội bắt tay Tần Cối: “Hoan nghênh, hoan nghênh, sau này mày phụ trách quán bar cùng trạm thu mua phế liệu.”

Tần Cối: “....”

Tôi nói nhỏ vào tai Liễu Hạ: “Người này đầu óc linh hoạt, nhưng anh không thể tin toàn bộ lời lão.” Lòng đỏ vàng xanh cũng không phải thứ gì tốt, nhưng tôi thật sự sợ Tần Cối xúi giục bọn họ tạo phản Liễu Hạ, hoặc là vì thu phí WC mà đánh nhau.

Thật vất vả mới dàn xếp được chỗ ở cho lão hán gian, tôi lái xe trở về hiệu cầm đồ, từ khi rời khỏi chỗ Liễu Hạ tôi đã phát hiện một chiếc Mustang đi theo đằng sau. Tôi đảo vài lần thì nó vẫn chậm rãi theo sau đuôi, chờ khi tôi rời khỏi đường cái bỗng chiếc xe vọt lên trước xe tôi, rồi đảo lái ép tôi vào vệ đường.

Tôi đạp chân đạp phanh, thân thể như bay ra khỏi xe, chờ khi xe dừng lại ổn định, tôi liền thò đầu ra mắng: “Thằng điên biết lái xe không thế?”

Không ngờ đối phương còn chẳng thèm để ý đến, mở cửa nhảy ra khỏi xe, cũng chẳng thèm đóng cửa, chỉ vào mặt tôi mắng: “Mày xuống đây.”

Người này đại khái lớn hơn tôi một hai tuổi, lại để râu quai nón, cũng cao bằng tôi thôi, nhưng mà nhìn cường tráng hơn tôi nhiều.

Tôi “hừ” lạnh cầm theo túi đựng gạch chui ra khỏi xe. Hẳn mặc dù trâu hơn tôi chút, nhưng tôi không sợ, tôi cũng là một tên có số má trong trường. Tỷ lệ thắng trong 1 vs 1 của Tiểu Cường ca là rất cao đó.

Tên râu quai nón nhìn tôi một lúc thật lâu, mới hằm hừ hỏi: “Mày là Tiêu Cường?”

Nguyên lai đối phương biết tôi là ai, tôi thoáng lo lắng, chẳng lẽ tôi đắc tội ai nên tới trả thù? Nếu thật vậy thì hỏng rồi, người ta chắc chắn có chuẩn bị sung túc.

Nhưng mà tôi nhìn mãi, ngoại trừ tên râu quai nón nhảy từ trên xe xuống, bốn phía hoang vu, cũng không có mai phục.

Râu quai nón quát: “Nhận ra tao không?”

Tôi lắc đầu.

Râu quai nón lại hỏi: “Vậy mày là Tán đả vương hả?”

Tôi gật đầu, hẳn đã biết tôi là Tán đả vương, nên khách khí một chút chứ nhỉ?

Nào biết tôi không gật thì không sao, vừa gật đầu hẳn đã tức điên lên: “Tán đả vương cái cứt.”

Tôi cũng tức điên, đành dùng điện thoại đọc xem hẳn nghĩ gì, thấy trên đó xuất hiện tràng cảnh đại hội võ lâm. Râu quai nón đứng lĩnh thưởng, một tay cầm cúp, tay kia cầm giấy chứng nhận, trên đó viết: Tán đả vương.

Tôi sững sờ rồi hiểu được: Trận chung kết tán đả vương tôi cùng đám hảo hán Lương Sơn đều không tham gia, mà người có khả năng tranh đoạt

nhất là Đoàn Thiên Lang, Đoàn Thiên Lang vì thu hút sự chú ý còn đưa ra chiêu bài “Đánh khắp thiên hạ vô địch thủ”, cuối cùng trong đoàn chiến bị tôi một quyền đánh học máu, phần phần khích của đại hội võ lâm đã xong, sau đó Trình Phong Thu dẫn Hồng Nhật võ giáo rời khỏi trận chung kết, các hảo hán bị Tứ đại thiên vương tập kích, Đồng Bình là người có khả năng giành chức vô địch nhất cũng không tham gia ngày cuối cùng, mà Đoàn Cảnh Trụ gặp Vương Dần ở tứ cường. Trong tứ cường thì ba người không đấu, danh xưng Tán đả vương biểu không cho đối thủ của Đồng Bình - tức là tên râu rậm trước mặt tôi đây.

Cho nên nói một cách nghiêm túc thì “Tán đả vương” không phải là tôi, cũng không phải Đồng Bình mà là tên râu quai nón này. Nhưng là, nói thật những trận đấu sau đó chả có gì thú vị, tất cả mọi người chỉ nhớ là tôi chỉ xuất trận vài giây, một quyền chấn Đoàn Thiên Lang, cho nên tại dân gian nói tới tán đả vương thì mọi người đều nhớ tới tôi, chính vì thế râu quai nón ngoại trừ nhận được cú cơ hồ bị mọi người quên tuột.

Đây là tất cả nguyên nhân hệ quả, râu quai nón tức giận tôi có thể hiểu – một màn cuối cùng tôi xem từ độc tâm thuật là râu quai nón bốc lửa, biểu thị hấn rất phần nộ, cực kỳ uất ức.

Tôi phì cười: “Thực sự xin lỗi huynh đệ, nguyên lai anh mới là Tán đả vương chân chính.”

Râu quai nón lạnh lùng: “Mày nhớ được tao à?”

Tôi cố nhịn cười – thằng quỷ này mà đụng phải Lý Quỷ thật thì: “Thất kính, thất kính, hôm nào mời anh ăn cơm.” Nói xong tôi liền muốn vào xe, ai ngờ râu quai nón cũng không có ý nhường đường, tay vẫn chống hông nhìn tôi, tôi bất đắc dĩ nói: “Vậy anh muốn sao?”

Râu quai nón trừng mắt với tôi, bỗng nhiên nhảy dựng lên hét lớn: “Uất ức chết ta mất! Hiện tại ngoại trừ mẹ ta còn ai biết ta là Tán đả vương?”

Tôi vội an ủi: “Nếu không thế này đi, anh chi chút tiền để đài truyền hình quay lại nghi thức trao giải vài lần, tôi thấy anh nên quảng cáo ở giờ vàng ấy – năm mới nhất định sẽ có trao giải, sau trao giải sẽ là giờ vàng quảng cáo, lúc đó chiếu cảnh anh lĩnh thưởng.” Tôi sờ dĩ chế giễu như vậy vì thật sự thấy cái gọi là Tán đả vương chỉ là hư danh rầm chó mà thôi, tôi không có bốn sự thì không nhắc đến, cho dù có bản lĩnh thực sự thì sao? Mua đồ ăn cầm giấy chứng nhận ra người ta bán một cân thịt giá 8 đồng cho anh chắc?

Nào biết râu quai nón khởi động tay nói: “Không được, tôi phải đánh với anh một trận, tôi buộc anh phải mang giấy chứng nhận và cúp về nhà cho tôi, tôi muốn thắng vinh dự. Đến đây đi.”

Tôi chạy nhanh lui về sau vài bước, tựa ở cửa xe nói: “Anh thật sự muốn đánh nhau thì tôi tìm cho anh vài vị, ý anh sao?” Tứ cường võ lâm đại hội tôi biết ý nghĩa là gì, tên râu quai nón trước mặt không thể là đối thủ của Vương Dân, cũng không thể đánh lại Đồng Bình, nhưng quan trọng là – hăn thu thập tôi thì thừa sức.

Râu quai nón tiến lại gần nói: “Tôi đánh với anh, ai kêu anh là tán đả vương?”

Tôi lấy ra một điều thuốc đưa tới trước mặt hăn: “Anh hút điều thuốc cho tỉnh táo cái đã.”

Râu quai nón đẩy ra: “Hôm nay mày đánh thì đánh, không đánh tao bắt mày đánh...”

Tôi không để ý, ném vào tay hăn một thứ nhỏ nhỏ: “Ăn bánh bích quy.”

Râu quai nón: “...”

Hăn bị lối suy nghĩ của tôi làm choáng, tiện tay nhét bánh bích quy vào mồm: “Cho dù mày báo cảnh sát bắt tao, tao sớm muộn cũng sẽ ra ngoài,

đời này tao sẽ đuổi theo mày.”

Tôi nhét nửa miếng bánh tử mẫu bích quy của thiên đình vào miệng, nở nụ cười âm hiểm.

Tôi biết phải giải quyết chuyện này trong hôm nay, râu quai nón là một tên võ si. Không đuổi hăn đi sớm muộn cũng có phiền toái, mà biện pháp duy nhất đánh hạ hăn là dùng đường ngang ngõ tắt, tôi cũng muốn lừa hăn tới Dục Tài. Nhưng đó cũng không phải cách giải quyết, thằng chóa này dù bị người khác giày vò cũng chẳng giải quyết được gì, hăn ngăm vào tôi – cái này gọi là gì nhỉ, mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi! Nói một cách văn nhã hơn là người sợ nổi danh lợn sợ béo (nhân phạ xuất danh trư phạ tráng).

Còn nữa, tôi không dụng miếng bánh quy của Hạng Vũ là vì thấy không đáng, không cần miếng bánh của Kinh khờ là vì không an toàn, còn miếng của Triệu mặt trắng nữa....

Dù sao cùng dùng một miếng bánh bích quy, tôi chọn cách gậy ông đập lưng ông – hăn chỉ cần ăn bánh bích quy, trong vòng 10 phút không phải đối thủ của tôi.

Bánh bích quy mới vào dạ, tôi cảm thấy khớp xương toàn thân crack crack, không khác cảm giác phục chế Phương Trấn Giang, xem ra tên râu quai nón võ công không thấp.

Râu quai nón thấy tôi di động liền cảnh giác thủ thế, hai mắt tỏa sáng: “He he, quả nhiên có phong phạm, tới đi.”

Tôi dựa vào xe, nắng chiều bốn năm giờ để lại trên mặt đất một cái bóng dài, trong cảnh sắc rực rỡ tráng lệ này, tôi cười lạnh lùng: “Tôi hỏi vấn đề cuối cùng.”

“Nói.”

“....Không đánh được không?”

Râu quai nón lao tới.

Tôi không muốn đánh nhau với hắn là bởi vì tôi sợ đau, cho dù nắm tay nện vào mặt đối phương, mặt người ta có mềm thì cũng là mặt người khác, mà tay lại là của mình, một quyền đấm vỡ bàn bát tiên thẳng tiến cũng là phim ảnh, mặt bàn mà là nhựa đánh rầm cái cũng vỡ, còn đánh vỡ bình rượu trong phim thì thường thường mà thôi. Bất quá sau đó tôi phát hiện, nếu có thể sử dụng tay đấm vào mặt đối phương thì cũng không khó chịu, râu quai nón thực sự không phải đối thủ của tôi, bởi vì hai người chúng tôi dùng cùng một loại võ công, lại có thể chất tương đương, vốn chỉ là tương đương thôi, nhưng nắm tay của tôi nhanh hơn hắn một chút, khí lực lớn hơn một chút, nên việc duy nhất hắn phải làm là dùng cái mặt của mình tiếp nhận nắm tay của tôi, tự khiến mình vô cùng chật vật.

Râu quai nón cuối cùng cũng phải chuyển từ công về thủ, như thế tôi cũng hơi bất đắc dĩ, tôi cũng không muốn đánh hắn chút nào, hơn nữa tôi tiến công cũng hơi bất lực, râu quai nón lại lao tới, hắn tấn công bên trái tôi chẳng nhúc nhích, tôi nghĩ đó là hư chiêu, hắn cứ lao lên, tôi đấm cái cho nó lui về, hắn vừa động, tôi lại đập một cước vào đầu gối hắn, hắn lại động, tôi không để ý tới hắn, bởi vì đó là hư chiêu. Tôi nhìn đồng hồ, sắp hết mười phút rồi....

Thử mấy lần, râu quai nón rốt cục chán nản ngồi phịch xuống đất: “Phục, lúc này không có gì để nói, cũng giải được tâm sự của tôi.”

Lúc này cũng vừa hết 10 phút, tôi cảm thấy người đau nhức, bất quá so với lần trước đỡ ngực, đá chân vân vân thì ngoài việc không thể ngã xuống đất thì thân thể tương đương khang kiện.

Tôi kéo râu quai nón lên, nói tự thâm tâm: “Huynh đệ, võ công được đó.” Mặc dù tôi không phải hành gia nhưng dù sao cũng đã ở cùng bọn thổ

phỉ, ít nhất nhân lực cũng phải có, võ công của râu quai nón đủ dùng ở hiện đại, mạnh hơn lão Hồ nhiều.

Đại hồ tử nghe thấy tôi không châm chọc, nắm tay tôi đứng lên, xấu hổ: “Tiêu ca, tôi đã nhìn ra, anh còn chưa sử toàn lực.”

Tôi cũng thẹn thùng: “Tôi không dụng sức của mình...”

Râu quai nón tự nhiên không hiểu được ẩn ý, kéo tay tôi nói: “Tiêu ca, sau này huynh đệ sẽ thường tìm tới thỉnh giáo.”

Tôi xua tay liên tục: “Không dám, không dám.” Tôi có vài miếng bích quy thôi.

Râu quai nón đưa cho tôi một tấm danh thiếp: “Bên trên có điện thoại của tôi, 8 tháng 10 tôi khai trương cửa hàng, Tiêu ca phải tới nhé.”

Tôi thấy danh thiếp viết: “Giám đốc đại tửu điểm Khoái Hoạt Lâu”, nhìn xuống tên: “Tưởng Môn Thân”

Tôi lẩm bẩm: “Tưởng Môn Thân... Tưởng Môn Thần à?”

Tưởng Môn Thân cười ngượng: “Đám bạn bè tôi cũng nói như vậy, sau đó cũng thành quen, vì thế tôi mở quán Khoái Hoạt Lâm.”

Tôi lại nhìn danh thiếp : “Quán của anh rộng cỡ nào?”

“Ba tầng.”

“...Tiếp đãi năm sáu trăm người ổn chứ?”

Tưởng Môn Thân khinh thường: “Năm sáu trăm tính là gì, một tầng hai sảnh, một cái có thể tiếp đãi 300 khách, anh tự tính xem.”

Tôi vỗ vai hắn, mắt đầy kỳ vọng: “Đừng 8 tháng 10 nhé, chú giúp Cường ca một chuyện, khai trương 2 tháng 10 đi.”

Tường Môn Thân vừa nghe tôi muốn kết hôn, vô cùng sảng khoái: “Vậy thì xong, hoa quả cùng thuốc rượu anh tự chuẩn bị, đồ ăn tôi lo.”

“Thế sao được, hết bao nhiêu tính bấy nhiêu, anh chịu giúp tôi là tốt lắm rồi.”

Tường Môn Thân xua tay: “Đừng nói nữa.”

Tôi biết hắn cũng chẳng để ý mấy đồng đó, cũng không tranh cãi nữa, từ xưa cùng văn phú võ, rảnh rồi cũng nên luyện chút võ công có hỏa hầu, khẳng định sẽ không thiếu tiền, nhìn hắn đã thấy là kết hợp thể của Kim Thiếu Viêm cùng lão Hồ: Một tên ăn chơi trác táng háo võ.

Không ngờ đánh một trận còn giải quyết một vấn đề lớn, tôi đầy vui mừng, bỗng tôi vã mồ hôi lạnh, sau đó thấy may cho Tường Môn Thân: May mà Phương Trấn Giang không thức tỉnh, nếu không thì chắc chắn lao vào đập chết mày.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 31: Thái Tín

Tôi trở về hiệu cầm đồ thì Bánh Bao đã về rồi, mấy người Hạng Vũ không thấy đâu, Bánh Bao nói: “Lúc em về thì đã không có ai ở nhà.”

Tôi cầm chén nước lên uống nói: “Chúng ta sẽ tổ chức đám cưới ở nhà hàng Khoái Hoạt Lâm, em thông báo phía bên nhà em đi.”

Bánh Bao: “Ở đâu cơ”

Tôi đưa danh thiếp của Tường Môn Thân cho cô ấy, Bánh Bao cười nói: “Bạn của anh còn làm tổng giám đốc cơ à? Mở quán cơm nhỏ nhỏ chứ gì, có thể ngồi 10 mâm không?”

Tôi vung tay: “Em cứ qua xem đi là biết.”

“Được, vừa rồi ba anh có gọi điện thoại hỏi chuyện này, còn nói...”
Bánh Bao ngồi trên ghế vừa nhặt rau vừa gượng gạo nói: “Còn tặng cho em một đại hồng bao.”

Tôi uống nước nói tiếp: “Cho em à, ông cho nhiều tiền lắm hả.”

Bánh Bao trừng mắt nhìn tôi: “Chẳng phải là ba anh cũng giống ba em, cả đời làm công nhân, làm gì có tiền?”

Tôi cười he he: “Đàn ông mà, luôn luôn có tiểu kim khố riêng.”(Quỹ đen)

Bánh Bao vừa cười vừa nói: “Vậy còn anh?”

Tôi đột nhiên vọt tới trước mặt Bánh Bao, cười vô cùng thâm dâng: “Tình khổ của anh còn nhiều hơn nữa, chẳng phải là đều chuẩn bị cho em sao?”

Bánh Bao nghe tôi chém gió biết ý, mắng: “Sao em lại gả cho một tên lưu manh như anh nhỉ?”

Tôi cũng ngồi xuống sát lại, thân mật sờ nắn Bánh Bao: “Hiếm khi chỉ còn hai ta, he he.”

Bánh Bao đứng dậy nói: “Anh tước đồ đi, em đi nấu cơm.”

Bánh Bao đứng ở phòng bếp, thò đầu ra nói: “Anh Cường...”

“Sao?”

Bánh Bao muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng lắp ba lắp bắp hỏi: “Sau khi chúng mình kết hôn, bọn to con có phải rời đi không?”

Tôi cảnh giác: “Em hy vọng bọn họ rời đi sao?”

Bánh Bao thở dài: “Đương nhiên là không muốn, em thấy chúng ta như người một nhà vậy. Cứ như vậy rất tuyệt.” Từ khi Lý Sư Sư đi quay phim tới nay, Bánh Bao không còn rầu rĩ về chuyện thức ăn, nhưng dù cô ấy có khờ cũng biết thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan, biệt thự của tôi có đủ phòng cho mọi người ở nhưng cũng không lưu họ lại lâu hơn thời hạn 1 năm được.

Nghĩ thế tôi cũng hơi buồn: “Không sao, bạn bè là cả đời, sau này chúng ta có thể qua lại mà.”

Tôi còn có thể đi lại với họ nữa sao?

Bánh Bao ngừng chủ đề này, nói với tôi: “Anh mà thực sự có tiểu kim khối, trước tiên là phải thay cái sô pha nhé.”

Tôi ngồi trên sô pha, xoay mông, sô pha vang lên tiếng rắc rắc: “Em không cần quan tâm, đồ gia dụng, đồ nội thất đã xong cả rồi.”

“Thật hay giả đó? Mà anh đừng đó tàn phá cái sô pha nữa, nghe.... khó chịu lắm.”

“Rắc rắc” tôi lấy hết sức để chơi nó, cười he he: “Nếu không em cũng làm đi, hai chúng ta cùng phá nó hả?” Sau khi Lưu Bang mất tích thần bí, Lý Sư Sư đi quay phim, Ngô Tam Quế cùng Hoa Mộc Lan thay thế hợp tác với các thành viên cũ thành tổ 5 người mới, tôi và Bánh Bao nằm trong tầm giám thị nghiêm mật một thời gian dài, ngẫu nhiên thì mới vụng trộm thân mật. Hiện tại quả là cơ hội tuyệt hảo.

Bánh Bao cười ha ha: “Bà cô hiện tại là tân nương tử, không quá môn tốt nhất ít gặp mặt.”

Tôi bừa môi, đắp chung một cái chăn 2 năm rồi còn tân nương tử gì cơ chứ, tôi nói: “Nếu không làm gì sao có thể có hai đứa con được?”

Bánh Bao: “Phi!”

Tôi tiếp tục: “Nếu như song sinh thêm 2 lần là 4, nếu như đẻ sinh 5 một lần nữa thì đủ một đội bóng rồi. Đánh trận thân huynh đệ, cho bọn nó đi đoạt World Cup, đỡ phải chán khi xem bóng đá Trung Quốc.”

Bánh Bao: “Phạt chết anh.”

“Không thể nào, con của chúng ta tuyệt đối cách xa bọn Lý Tĩnh Thủy ra. Không học người ta đá tờ rim.”

“...Em nói là quốc gia phạt chết anh. Anh còn muốn đá tờ rim trong sân bóng sao?”

“Phạt thì phạt thôi, anh cái gì cũng thiếu chỉ không thiếu tiền, hơn nữa siêu chủng loại do Tiêu Cường anh sinh ra đều là tinh anh. Quốc gia nên tặng anh một phòng đầy Viagra, anh chẳng làm gì cả ngoài việc tạo nhân.”

Bánh Bao ném một quả mướp đắng ra: “Nếu không bà cô đây sinh cho một giải maratông việt dã, theo số báo danh từ 1 tới 10000 đều là người Tiêu gia.”

Tôi vuốt cằm: “Sinh một đội bóng thì thực tế hơn, từ thủ môn tới tiền đạo đều là con mình.”

....

Cơm sắp chín thì Bánh Bao nói: “Anh gọi điện cho to con đi, sao còn chưa về?”

Tôi lấy điện thoại gọi cho Hạng Vũ, xe không còn, hẳn là anh ấy dẫn tổ năm người đi dạo phố.

Người tiếp điện thoại là Hoa Mộc Lan, tôi hỏi họ ở đâu, Hoa Mộc Lan nói: “Lữ Bố tìm được ngựa rồi. Anh ấy đang muốn quyết chiến với hãn.”

Tôi đứng bật dậy, thấy Bánh Bao nhìn mình tò mò chỉ nói nhỏ: “Lúc nào bắt đầu?”

“Bọn chị vừa tới chỗ cũ, Hạng đại ca đang dắt ngựa đi rong, Lữ Bố còn chưa tới.”

Tôi dậm chân, may mà quyết đấu chưa bắt đầu, tôi che điện thoại nói nhỏ: “Em tới liền.”

Bọn Hạng Vũ ngày càng bất thường, chuyện lớn như vậy cũng không nói cho tôi một tiếng, kể cả Triệu mặt trắng. Hôm nay Ngô Tam Quế nổi điên ném cờ, hẳn chỉ biết giờ tạp chí bảo vệ mặt mình mà không bảo tôi, giờ trên trán tôi còn vết cờ đỏ đây này.

Bánh Bao bừng thức ăn lên nói: “Họ đâu?”

Tôi nói: “Họ ăn ở ngoài, không cần phải chờ.”

Bánh Bao chỉ à một tiếng, nhìn tôi tỏ vẻ không hiểu: “Anh còn đứng đây làm gì, rửa tay ăn cơm.”

Hiện tại tôi đang nóng lòng, nào có tâm tình ăn cơm?

Nhưng mà lúc này tôi cũng không có cách nào giải quyết, nếu nói thật đi tìm Hạng Vũ thì chẳng có lí do gì không dẫn cô ấy theo, đến lúc đó Bánh Bao sẽ chứng kiến tổ tông của mình ngồi trên lưng ngựa cùng một tên mập mạp đối chiến...

Hiện giờ đồ ăn nóng hổi mang lên bàn, không có cơ nào thỏa đáng để đi, hiện tại dù tôi mặc sịp đỏ siêu nhân, quần áo spider man, hoặc lái xe của Batman, trên tay cầm văn kiện của liên hiệp quốc nói muốn đi cứu giúp thế giới thì khẳng định Bánh Bao vẫn nói: “Ăn cơm rồi đi.”

Tôi vội vàng vọt vào phòng bếp kéo Bánh Bao đang làm món cuối ra ngồi cạnh bàn cơm, Bánh Bao kêu lên: “Còn chưa xong mà.” Tôi thuận tay tắt bếp, đặt cô ấy ngồi trên ghế đối diện, lấy từ tủ lạnh ra nửa chai rượu đỏ hảo hạng còn thừa khi uống với Kim Thiếu Viêm, rót đầy hai ly cao.

Bánh Bao thấy tôi như điên, cười nói: “Anh bị thần kinh à?”

Tôi nâng chén, chân thành: “Hiếm khi có thế giới riêng của hai người, cụng ly.”

Chúng tôi uống một hơi cạn sạch, Bánh Bao bỏ chén xuống cười nhẹ nhàng, hai gò má đỏ ửng. Mỗi nữ nhân trong lòng đều chờ mong một khung cảnh lãng mạn, mặc kệ biểu hiện ra lạnh như băng hay tùy tiện, trước kia chúng tôi đều chưa từng tạo cho mình một không khí lãng mạn như vậy, sinh nhật thì đều chạy tới quán sủi cỏ ăn qua loa cho xong chuyện.

Tôi lại rót rượu, kéo tay Bánh Bao nói: “Hai năm nay... em vất vả rồi.” Tôi muốn đi về phía trước, đưa hai tay ôm chặt lấy Bánh Bao như trong phim ấy, cũng phải nói rất chân tình, nhưng ngẫm lại hai năm qua – Bánh Bao vất vả, ngày đi làm tối nấu cơm, không danh phận thị hầu tôi như nông nô và địa chủ, tôi vô cùng cảm kích cô ấy, nhất là cô ấy còn giúp tôi chiêu cố tổ 5 người, nếu là cô gái bình thường, đã sớm không chịu nổi rồi.

Bánh Bao quả nhiên không thể chịu nổi những lời này, cô ấy nhăn nhó cầm chén rượu, mãi cũng không biết nói gì.

Tôi vuốt tay cô ấy: “Sau này anh sẽ đối xử tốt với em, cố gắng làm việc, sau đó giống như trong truyện cổ tích: Tiểu Cường cùng Bánh Bao từ nay về sau sống cuộc sống ngồi ăn chờ chết vô cùng hạnh phúc...”

Bánh Bao vui vẻ, uống thêm rượu.

Tôi lại rót rượu cho cô ấy: “Đúng rồi, tặng cho em một lễ vật nhỏ.”

“Gì vậy?” Bánh Bao đã bị tôi câu hồn rồi, vô cùng ôn nhu.

Tôi cầm điện thoại, suy nghĩ một lúc, dùng điện thoại độc tâm thuật của bản thân, màn hình điện thoại hiện lên một trái tim chớp chớp.

Tôi đưa điện thoại tới trước mặt Bánh Bao.

Bánh Bao bites miệng...

Tôi đặc ý nói: “Thích không?”

Bánh Bao cẩn thận nhận lấy điện thoại, không nói gì, nhìn cái trái tim như muốn đập tan màn chắn, tôi hoài nghi cô ấy sẽ khóc, sau đó bổ nhào vào lòng tôi khóc òa như phim vậy....

Kết quả Bánh Bao nhìn một lúc lâu mới nói: “Cái điện thoại nát của anh cũng có màu à?”

Tôi: “...”

Mọi người đọc tới đây chắc cũng minh bạch dụng ý của tôi: Đúng vậy, tôi muốn chuốc say Bánh Bao rồi chạy đi xem Hạng Vũ quyết chiến.

Nhưng vấn đề là chỉ dựa vào nửa chai rượu đỏ muốn chuốc say hai người trưởng thành là không thực tế, cho nên tôi đành bật thêm vài chai bia, cứ thế cùng Bánh Bao em một cốc anh một cốc uống, bình thường chúng tôi hai người đi ra ngoài ăn cơm chỉ uống một chút, nhưng lần đầu uống như vậy, dường như nói không ít những từ buồn nôn mà bình thường khó nói. Sở dĩ nói giống như, là bởi vì, tôi còn say trước cả Bánh Bao.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 32: Ta Là Vô Định Thiên Hạ

Uống đến cuối, tôi lắc lự, say mềm nhìn Bánh Bao, Bánh Bao đứng lên: “Anh không sao chứ? Ài, em vừa nhớ ra, vô duyên vô cớ hai ta uống nhiều thế làm gì?”

Quá dọa người rồi! Bài học xương máu, ngàn vạn lần không đấu rượu với đàn bà.

Bánh Bao đỡ tôi lên giường, dọn đồ ăn trên bàn, rồi cũng về phòng nằm nghỉ, sau một ngày mệt mỏi lại uống rượu, chỉ chốc lát đã vang lên tiếng ngáy.

Tôi có tâm sự nên không ngủ, nghe tiếng cô ấy ngáy, rón ra rón rén đi ra ngoài, chạy vào bếp lấy bánh rồi phi thẳng xuống cầu thang.

Tôi lao ra đường, tiện tay chặn lại một chiếc taxi, tôi say mềm chui vào trong xe, vừa gặm bánh vừa nói: “Đi.. khu biệt thự núi Xuân Không.”

Lái xe là một người đàn ông cắt đầu đinh 3 phân, nghe thấy nơi tôi muốn đi, chần chừ không muốn đi: “Anh đổi xe được không? Tôi sắp tới giờ trả xe rồi.”

Tôi không nói gì cả ném ra 200 NDT, tôi biết bọn lái xe cũng không thích đi mấy chỗ này, đường xa không nói làm gì, chủ yếu là lúc về xe không có khách. Bọn mà cho bọn nó cả tiền về thì dù bọn muốn tới mũi Hảo Vọng cũng được.

Quả nhiên, tay lái xe thấy tôi rộng rãi, lập tức đạp ga lao đi, chúng tôi nhàn nhã dạo chơi trên giao lộ đông đúc, tôi nhìn lại đồng hồ, hạ gục Bánh Bao – hay là nói là bị Bánh Bao hạ gục khiến tôi đã mất khá nhiều thời gian, có lẽ Hạng Vũ đã đánh nhau rồi.

Tôi nói với lái xe: “Bác tài, có thể nhanh hơn không, tôi rất vội.”

Người nọ vỗ vai: “Đi được có 200, quá tốc độ phạt 1.500, làm sao tôi dám đi nhanh được?”

Tôi nghe cũng biết là đòi tiền, cũng vẫn như cũ nhanh chóng ném ra 500 NDT.

Lái xe thấy tiền, cười nói: “Được rồi. Hôm nay anh cũng làm “Đua xe thú”.”

Người nọ dừng xe cạnh đường, xoa tay nóng lòng muốn thử, tôi tò mò nhìn lão, hỏi: “Sao, anh muốn đổi tay lái hả?”

Tôi thấy anh ta nhét một cái đĩa vào máy nghe nhạc, tôi còn tưởng là nhạc gì làm người ta phấn chấn, không ngờ là tiếng xe đua nổ vang, nhìn lại bác tài, anh ta hai mắt sáng lên, hai tay vào vị trí, vừa mới bắt đầu cài liền ba số, cứ thế tiếng xe đua gầm vang. Một hơi vượt hơn vài chục chiếc xe, lúc đèn đỏ vừa mới sáng lên đã lao qua đường, nói thật ở trong nội thành mà lái nhanh như vậy lần đầu tôi gặp phải, nhất là taxi.

Tôi phục sát đất: “Bác tài xuất thân từ dân đua xe hả?” Trong đầu tôi cũng lặp đi lặp lại câu “Tuổi già chí chưa già. Tuổi cao chí càng cao”, xem ra dân gian thật là ngọa hổ tàng long.

Anh ta cười ha hả: “Không phải chuyên nghiệp, chỉ là dân nghiệp dư thôi.”

Thanh âm bọn tôi nghe hẳn là tình cảnh thi đấu năm xưa của bác tài: “Lão binh bất tử, chỉ là ẩn thân”, có lẽ chỉ có bài nhạc trên quý được lưu lại mới khiến vị xa thần nghỉ hưu này lấy lại nhiệt huyết?

Nhưng chỉ một lúc, ngoại trừ tiếng xe đua trên đường, tôi lại nghe thấy âm thanh kỳ quái “Đình, đình”, tôi hỏi bác tài: “Bác tài, đây là tiếng gì?”

Người nọ nghe chút rồi nói: “A, ăn kim tề mà.”

Tôi ngạc nhiên: “...xe cán phải đình hả?”

Con mẹ nó thật là say mịa nó rồi. Không nói nữa, tiếp tục ăn.

Bác tài trêu chọc tôi: “Muốn nhanh hơn, cứ coi như đang chơi game ấy.”

Tôi biến sắc. Người trong trò chơi dù đâm ra sao cũng không chết, nhưng sự thật có thể nổ xe. Chẳng lẽ chỉ biến từ da trắng thành da đen thôi chắc?

Vừa lên tới đường cao tốc, bác tài chưa bao giờ đi dưới 160km/h, tựa hồ giới hạn nhân vật trong đua xe thú, nhưng vị lái xe còn tự nghĩ mình đang đội mũ giáp chơi trò chơi, tôi thấy ghế sau lão còn để một quả bowling, tôi thật sự sợ lão sẽ kêu tôi lấy nó làm bom ném về xe phía sau.

Tôi thương lượng với bác tài: “Bác tài, chậm chút đi, quá tốc độ là phạt 1.500 sao, phía trước có camera...”

Bác tài cười: “Không sao, anh xài biển giả”

Tôi xuống xe liền phun hết các thứ trong bụng ra, mất 700 NDT, kịp thời gian, lại còn tỉnh rượu, sướng hơn cần thuốc.

Các hảo hán đều quay lại nhìn tôi, nhưng không ai chào hỏi, tập trung nhìn vào trong trận, tại đây, Nhị Béo cười một con ngựa cao lớn trên mông còn dấu hiệu đang giao thủ với Hạng Vũ.

Tôi nhàn nhã đi tới trước mặt Hoa Mộc Lan, hỏi: “Đánh lâu chưa chị?”

Hoa Mộc Lan cau mày nhìn hai người, nói: “Một lúc rồi.”

Tôi giơ tay lên cổ vũ: “Vũ ca cố lên.”

Kết quả là chẳng mấy người hưởng ứng, các hảo hán và cả Phương Tịch với Tứ đại thiên vương đều lo lắng xem thế cục.

Tôi thấy nghi hoặc, kéo Ngô Tam Quế hỏi: “Sao vậy?”

Ngô Tam Quế chép miệng: “Hai người đang liều mạng.”

Tôi hét lên: “Sao lại thế?” hai người này lần trước gặp mày còn rất hòa đồng mà.

Ngô Tam Quế: “Cao thủ so đấu, không xuất toàn lực thì chết chắc, đánh tới mức này, liều mạng hay không đã không phải bọn họ định đoạt nữa rồi.”

Tôi nhìn thoáng qua Triệu mặt trắng, thấy nó vẫn ngồi xếp bằng dưới đất, một tay nắm chân, vẻ mặt dè chừng và sợ hãi, hẳn là cảm ứng được sát khí thấu xương từ Hạng Vũ cùng Nhị Béo.

Con ngựa của Nhị Béo hôm nay đại khái là quân mã đã được huấn luyện, mắt con ngựa lộ rõ vẻ tàn nhẫn, mặc dù xấu hơn con thỏ, nhưng vô cùng dã tính.

Lúc này hai ngựa xẹt qua, Nhị Béo một tay cầm cương, một tay nắm phương thiên họa kích, kéo ngựa quay đầu như hùng ưng giương cánh chăm chăm nhìn Hạng Vũ, tam quốc đệ nhất mãnh tướng đã hoàn toàn kích phát khí thế của mình, hôm nay nó mặc một bộ quần áo thể thao, đại khái sau khi tôi nói móc, nó ngượng không mang bộ bì giáp nữa. Con ngựa này chở thân thể béo ú của Nhị Béo lao tới tấn công, đại kích chớp lóe, xem ra nó không nhẹ hơn Bá Vương thương của Hạng Vũ bao nhiêu. Nhị Béo đã

hoàn toàn thay đổi thành người khác, dù sao tôi cũng không thể nào liên tưởng tới một thằng béo ngồi hút thuốc ở cửa mấy tiếng trước được.

So với Lữ Bố, Hạng Vũ vẻ mặt trầm tĩnh, quay ngựa, một thương đâm ra, Lữ Bố dùng kích gạt qua giữ lấy.

Cán thương trượt xuống, chiêu pháp thuần thực như nước chảy mây trôi. Hạng Vũ nắm thương, hai tay như linh xà xoay chuyển: “Cổ hòng” nói một tiếng rồi đẩy phương thiên họa kích của Lữ Bố ra.

Lâm Xung quan khán đã lâu, thở dài: “Tôi vẫn nghĩ Bá Vương huynh bách chiến bách thắng là vì khí lực hơn người, không ngờ chiêu số cũng tinh diệu như thế.”

Tôi khẩn trương bắt lấy tay Lâm Xung hỏi: “Ca ca, vậy anh xem ai có thể thắng?”

Lâm Xung lắc đầu: “Không giao đấu năm ba trăm chiêu không biết được, nhưng lưỡng hổ tương đấu, chỉ sợ cuối cùng đả thương địch thủ 1000 tự tổn thương 800.”

Lúc này Hạng, Lữ đã dừng ngựa, ngồi trên yên chém giết, người một thương ta một kích, ánh sáng lạnh lừng bên tập tới, Lữ Bố phùng mồm trợn mắt, hận không thể một kích bổ đôi Hạng Vũ, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng “ai..” “a” ngâm dài như phát bóng qua lưới. Xem ra đánh giết đầy khoái cảm, Hạng Vũ không nói gì, nhưng tay không chút nhún nhường. Múa thương 130 cân như mưa rào xối đất, vun vút vun vút.

Tôi lo lắng, lần trước Hoa Vinh đấu tiền với Bàng Vạn Xuân đã đủ hiểm. Nhưng tiền không bắn trúng đầu cùng tim thì chỉ lưu lại một cái lỗ nhỏ, hai người này dùng hai cây gậy sắt hơn 100 cân tới chọc nhau, đâm trúng là chết đó.

Lại đại chiến một lúc, Lữ Bố như cuồng hóa, phương thiên hạo kích ào ào tấn công Hạng Vũ, Hạng Vũ giống như không chút hứng thú, lưỡi nhắc ngăn cản, trong 10 chiêu thì cũng có ba bốn chiêu tiến công.

Có người nói: “Hạng đại ca dường như không hung phấn.”

Tôi nhận ra là Bảo Kim, tôi hỏi: “Lỗ Trí Thâm đâu?”

Bảo Kim nói: “Anh không cho nó tới.”

“Đêm qua hai người uống thế nào?”

Bảo Kim mặt đỏ bừng: “Nó công anh về, giờ anh còn đau đầu đây nè.”

Tôi cười: “Xem ra về mặt rượu thì anh thua nó một trận.”

Chợt nghe có người kinh hô. Nhìn lại trong trận, Lữ Bố mãnh công liên tục cũng lộ sơ hở, Hạng Vũ bắt lấy cơ hội thương đâm thẳng tới ngực. Lữ Bố thu tay không kịp, quát lên nằm ngang trên lưng ngựa. Mũi thương đã đâm tới bụng Lữ Bố.

...một thương này nếu là gặp phải Lữ Bố kiếp trước chỉ có thể lướt qua thôi, nhưng Lữ Bố phiên bản Nhị Béo, động tác vẫn nhanh, phản ứng cũng nhanh, nhưng cái bụng như bà chửa năm sáu tháng. Hạng Vũ đâm thương phá rách khóa áo, nội y lộ ra giống như bụng bị đâm thủng, vô cùng đáng sợ.

Lữ Bố béo ú dù không bị thương, nhưng vẫn ở trên lưng ngựa, không thể lăn tránh. Hạng Vũ nhân đó dè cán thương xuống, thân thương hoàn toàn dè xuống Lữ Bố. Lữ Bố hai tay nắm kích đẩy ra, thương kích cọ xát, rung động, đột nhiên, đầu thương của Hạng Vũ bị một cái tai của phương thiên hạo kích giữ lấy, hai ngựa lướt qua, Lữ Bố dựng thẳng dậy, quét đuôi kích hét lớn: “Lấy tới.” Hạng Vũ cũng gầm lên: “Cho ta.” Nguyên lai hai người đều muốn nhân cơ hội này đoạt được binh khí của đối phương. Lần so đoạt

này đã phân cao thấp, Hạng Vũ lực địch vạn quân, lại có mã lực, “rắc”, tai kích của Lữ Bố bị hai người kéo gãy, tay hai người đều tứa máu, máu nhuộm đỏ tay áo.

Hai người cùng quay ngựa lại, trừng mắt nhìn đối thủ, Lữ Bố mắt đỏ lòm, Hạng Vũ giận điên người, lần này đại khái cũng khơi dậy ý chí chiến đấu của anh ấy, người cũng lộ vẻ hưng phấn.

Kỳ thật tôi biết Hạng Vũ vì sao không phấn chấn, trận này cũng là vì Ngu Cơ, nhưng Ngu Cơ dễ tìm vậy sao, mấy lần hy vọng đều tiêu tan, Hạng Vũ đại khái biết đây là nhiệm vụ bất khả thi, anh ấy tới đánh là vì bọn họ lấy Ngu Cơ bắt buộc.

Nhưng lần xuất lực này, lòng kiêu ngạo vạn nhân địch đã bị kích phát, nghe nói to con cả đời không có đối thủ, cuối cùng dù binh bại Ô Giang cũng là vì tâm tử đèn tắt mới tự vẫn. Lưu Bang dẫn mấy chục vạn đại quân cũng không vây nổi, hôm nay gặp Lữ Bố, lúc đầu đại khái còn khinh địch, nhưng lại phát hiện đối phương có thể đánh ngang tay nên vô cùng hứng trí, nam nhân vĩnh viễn không có khả năng chỉ sống vì nữ nhân, sự nghiệp, tôn nghiêm, thể diện đôi khi chỉ vì trò chơi mà sẽ đặc biệt cố sức. Hạng Vũ tưởng niệm con thỏ của anh ấy, tôi nghĩ cũng không đơn giản chỉ vì cảm tình, trong đáy lòng anh ấy, có lẽ vẫn còn khát vọng rong ruổi chiến trường.

Lữ Bố thì khỏi nói, Tam Quốc ai xếp thứ hai còn phải tranh luận, nhưng Nhị Béo hoàn toàn xứng đáng là đứng đầu, mặc kệ nhân phẩm thế nào, thắng bại ra sao, nhưng đơn đấu thì chưa từng bại, trong thời đại Tam Quốc mãnh tướng như mây, quả thực đã là một thần thoại. Hôm nay đánh lâu không thắng đã gây cho hắn cảm giác sỉ nhục cùng kích thích, sau nửa giờ ác chiến, Nhị Béo hoàn toàn đã quên tất cả cố kỵ. Thậm chí đã quên mình đã chết, nó lại thành Lữ Ôn Hầu oai phong một cõi.

Hai người lại giao thủ, hung ác gấp mười. Hạng Vũ phát uy, trận đánh càng nhiệt, có qua có lại, thương kích tương giao đình tai nhức óc, không ít

người phải lùi lại.

Tôi thấy Lữ Bố dùng một cái tai ngắn trên phương thiên hạo kích như chiến phủ bổ một vết trên ngực Hạng Vũ, Hạng Vũ dùng bá vương thương lột một miếng da đầu của Lữ Bố. Tôi xoay tay dặm chân, liên tục hỏi mọi người đang quan chiến: “Các ca ca, nghĩ biện pháp đi, cứ thế là tai nạn chết người đó.”

Hoa Vinh cầm cung, tiễn cũng cầm ra: “Hai người quá nhanh, nếu muốn ngăn cản chỉ có thể bắn ngựa.”

Bắn ngựa? không thể bắn con thỏ? Thế bắn con ngựa kia thì sao, nhờ hảo hán Lương Sơn bắn lệch thì sao? Đừng nói là Hoa Vinh không chịu làm, cho dù chịu bắn, chỉ sợ ngoại trừ các hảo hán xem thường tôi, Hạng Vũ cũng trở mặt với tôi, tôi quá biết cái đức hạnh anh hùng của mấy người bọn họ cỡ nào.

Hai ngựa tương giao, Hạng Lữ hai người đều quát lớn, chắc là cũng bị thương không nhẹ, chỉ một lát sau Lữ Bố đã kêu rầm trời: “Hạng Vũ thất phu, ta Lữ Phụng Tiên lực địch Lưu Quan Trương, viên môn xạ kích, người há có thể là đối thủ của ta?”

Lâm Xung ngạc nhiên: “Người này đánh nhau hứng khởi, nhập ma rồi (điên mẹ nó rồi).”

Hạng Vũ không trả lời, hừ lên giận dữ, tăng thêm lực đâm tới Lữ Bố, chỉ chốc lát nơi hai ngựa quần thảo đã xuất hiện chút ươn ướt, cũng không biết là máu hay là gì.

Lại một lát sau càng lúc càng ẩm ướt, người xem thấy mà giật mình.

Tôi rất cục không nhịn được nữa, giơ tay cướp cung tiễn của Hoa Vinh: “Hoa huynh đệ, để anh bắn, bắn trúng ai anh cũng không chắc. Anh chỉ cầu hai người bình an vô sự.” Nói xong tôi bỗng phát hiện tôi rất có cảm tình

với Nhị Béo, dù sao cũng là bạn nối khố, muốn tôi giúp Hạng Vũ cũng khó mà làm, nên tôi đành nghĩ biện pháp – để tôi bắn tên, đó là công bình nhất, bởi vì dù móc tim tôi ra cũng không thể biết tôi sẽ bắn trúng ai.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng la dài khiến mọi người chú ý:

“Đại vương....”

Người nọ vừa kêu vừa chạy tới, bóng nàng đơn bạc, vì hoảng loạn mà bước chân lảo đảo, gió đêm thổi mái tóc dài của nàng, lúc chạy tới gần, khước mắt vẫn thấy vương ấn lệ.

Tôi hoảng sợ hỏi lại: “Ngu Cơ sao?”

Tiếng “Đại Vương” khiến Hạng Vũ liếc nhìn, anh ấy mỉm cười âm áp, thỏa mãn: “Là A Ngu” sau đó anh ấy ngồi ngơ ngác trên lưng ngựa, chờ Ngu Cơ nhào vào lòng mình.

“Hô”, kích của Lữ Bố đâm tới, đâm sâu vào vai Hạng Vũ, nếu không phải con thỏ thông minh tránh ra, một kích này đã đâm thủng tim Hạng Vũ. Nhưng Hạng Vũ tựa như không nghe thấy, vẫn chuyên chú nhìn Ngu Cơ chạy tới, vai còn ghim kích làm anh ấy thấy bị quấy rầy, nhẹ nhàng lấy tay đẩy ra, không để ý máu chảy xối xả.

Lữ Bố thấy đắc thủ mà địch nhân còn ngồi trên ngựa, giận dữ như cuồng, vung kích lên đâm thẳng tới cổ Hạng Vũ, các hảo hán đều gầm lên: "Dừng tay."

Đương nhiên cũng không chỉ hô không, Hoa Vinh, Bàng Vạn Xuân, Trương Thanh, Âu Bạng đều ra tay, có bắn tên, có phóng ám khí, “xuy xuy” bắn tới Lữ Bố.

Lữ Bố vung phương thiên họa kích, đánh văng toán loạn, không chút tổn thương. Chút ngập ngừng đó, Hạng Vũ vì mất máu quá nhiều mà ngã

xuống ngựa, Lữ Bố thấy đối phương đã không còn trên ngựa, ngựa mặt lên trời cười lớn; “Ta đã là vô địch thiên hạ rồi, ha ha ha... ai ôi..”

Một cái dép lê nện thẳng vào mặt hăn, cũng kéo Lữ Bố xuống ngựa. Lữ Bố ném kích, mặt sung lên, lăn lông lốc rồi đứng bật dậy, tiếp tục cười điên cuồng: “Ta đã là vô địch thiên hạ, ta đã là vô địch thiên hạ...” Vết thương trên đầu chảy máu đầy mặt, nhưng hăn vẫn mặc kệ chẳng để ý, vòng qua vòng lại chỉ hô: Ta đã vô địch thiên hạ! Người ta nhìn vào không rét mà run.

Các hảo hán cùng tứ đại thiên vương là người kinh lịch sa trường, thấy bộ dáng như vậy đều sợ hãi: “Không hay, thoát lực rồi.”

Lâm Xung nói: “Lập tức khống chế, nếu không một lát sau kiệt lực mà chết.”

Tôi hai tay ôm quyền, vái mọi người: “Các ca ca...”

Lư Tuấn Nghĩa cùng Phương Lạp đồng thanh nói: “Không cần nhiều lời.” Hai người đều quay lại nói với các huynh đệ: “Cùng xông lên.”

Xông vào đầu tiên là Lý Quỳ cùng Vương Dần, hai người đều nóng tính, xông lên một vì cứu người, nhưng hai là vì chẳng thích Lữ Bố.

Vương Dần nhanh hơn một bước, nắm lấy vai Lữ Bố muốn quật ngã, Lữ Bố nắm thắt lưng túm Vương Dần đang ôm tay mình ném ra xa, khừ tay quật thẳng vào mặt Lý Quỳ. Sau đó là Phương Trấn Giang cùng Bảo Kim. Giới cho Lữ Bố, một chương bức lui Phương Trấn Giang, thuận thế một quật qua vai ném bay Bảo Kim, hăn vừa đánh vừa vung tay múa chân hò hét, lực đạo vô cùng lớn là một chuyện, nhưng chiêu số còn không loạn, Lữ Bố cường hãn quả nhiên đáng sợ.

Ngô Dụng đứng bên la lên: “Các vị huynh đệ, phải nhanh, nếu cứ đánh tiếp thì không được đâu.”

Các hảo hán từng nhóm lao lên, từng nhóm từng nhóm bị Lữ Bố đập bể bay ra, người như bột nước bay tung bại lui, kỳ thật nếu muốn mạng Lữ Bố thì hẳn đã sớm không đứng tới lúc này, nhưng các hảo hán nhất tâm muốn cứu, hơn nữa thẳng nhóc này điên lên quá mạnh, không gì không làm được.

Các hảo hán tấn công phía trước, tôi lạng lẽ vòng tới sau lưng Lữ Bố, chậm rãi tiếp cận, tung chiêu, tôi dán vào lưng, đuổi tay bắt lấy một đồng thịt béo dưới nách ....

Tất cả mọi người đều biết Tiểu Cường tôi là một tên nhị bách ngũ (chán sống), đều hét lên: “Tiểu Cường nguy hiểm.”

Chuyện kỳ quái đã xảy ra, Lữ Bố đang điên cuồng bỗng chậm lại, hẳn muốn xoa người đánh tôi nhưng lực bất tòng tâm, tay mới giơ lên đã nhũn xuống, sau đó dần uể oải.

Tôi ôm lấy, chậm rãi để hẳn nằm xuống đất, chờ hẳn nhắm mắt, mới thở phào, lau mồ hôi nói: “Lại giải quyết một lần nữa.”

Các hảo hán cùng tứ đại thiên vương vừa sợ vừa bội phục, đều hỏi: “Tiểu Cường, sao chú làm được?”

Hắc hắc, mấy tên này là người ngoại đạo, trong mắt người khác hẳn là Lữ Bố dũng quán tam quân, nhưng trong mắt tôi, hẳn chỉ là Nhị béo đánh nhau với tôi từ bé - các bạn cho là sao tôi có thể đánh bại hẳn? Đó là vì tôi phát hiện bí mật của Nhị Béo, hẳn có chỗ thịt ngửa bí mật, nếu nắm lấy, hẳn sẽ lập tức tê liệt, người nhũn như con chi chi.

Đón ánh mắt tò mò của mọi người, tôi bỗng ngửa mặt lên trời cười to: “Ta đã là vô địch thiên hạ rồi.”

Hổ Tam Nương đi tới đá tôi một cái lăn ra đất, kẹp đầu tôi vào nách, tay ký đầu tôi nói: “Chú đã là vô địch thiên hạ hả?”

Tôi vội vàng xin tha, sau đó nhặt cái dép lên, nhìn chung quanh hô: “Của ai đây?” Chủ nhân của cái dép này có thể lấy thủ cấp thượng tướng giữa vạn quân, điểm vũ lực có thể so với Tiểu Cường tôi rồi.

Sau đó tôi thấy Kinh khờ đang giúp đỡ bạn thân như hình với bóng của hăn nhảy lò cò tới trước mặt tôi, Triệu mặt trắng duỗi tay ra trước mặt tôi: “Trả tôi.”

Tôi cúi đầu nhìn lại, thấy chiếc dép trong chân Triệu mặt trắng, bất thành linh cùng chiếc trong tay tôi là cùng một đôi.

Xử lý xong, chúng tôi cũng có thời gian xem vị Ngu Cơ đang ôm lấy Hạng Vũ bộ dáng ra làm sao....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 33: Tam Quốc Hảo Nam Nhi

Hạng Vũ rơi xuống ngựa, vẫn thanh tỉnh, si ngốc nhìn Ngu Cơ đang chạy tới trước mặt, bật thốt lên: “Là nàng?” Xem ra anh ấy cũng bất ngờ.

Người tới đúng là Trương Bàng (Tôi mà nói sai chắc Bánh Bao bắt tôi diện bích).

Trương Bàng mặt đầy lệ, chạy tới quỳ xuống trước mặt Hạng Vũ, dùng đôi tay thon bịt miệng vết thương của Hạng Vũ, sau đó không chút chậm chạp xé rách áo ngoài, băng lấy bả vai của Hạng Vũ.

Hạng Vũ nhìn Trương Bàng, vẫn không động đậy, lẩm bẫm: “A Ngu?”

Trương Bàng thấy Hạng Vũ không sao, vừa khóc vừa cười: “Đại vương, là thiếp.”

Hạng Vũ khoác tay lên vai Trương Bàng, mắt nhìn nàng. Trương Bàng nhu tình nhìn lại Hạng Vũ, đích xác nàng đã không giống cô nàng kiêu kỳ lúc trước, trong ánh mắt của nàng, có thêm sự cuồng nhiệt cùng vẻ quần quýt si mê. Hạng Vũ cười lớn, ôm Trương Bàng vào lòng.

Lúc này tôi mới vừa hạ gục Nhị Béo, nhìn lại thấy là Trương Bàng bèn ngạc nhiên. Mọi người vây quanh hai người Hạng Vũ Trương Bàng, đều chào hỏi Trương Bàng, người vui nhất là Trương Thuận cùng huynh đệ họ Nguyễn, đêm trong quán rượu, mọi người đều thấy được thâm tình Hạng Vũ dành cho Ngu Cơ.

Trương Băng gật đầu với mọi người, vùi đầu vào lòng Hạng Vũ. Tôi tới trước mặt Hạng Vũ, nói nhỏ vào tai anh ấy: “Vũ ca, anh khẳng định đây là chị dâu chứ?”

Hạng Vũ quay lại nhìn tôi, chưa kịp nói gì thì Trương Băng đột nhiên hỏi: “Đại vương, đêm đó Hắc Hồ giết ra trùng vây chứ?”

Hạng Vũ nói: “A Ngu, nàng hồ đồ rồi, Hắc Hồ đã chết trong trận Bành Thành rồi.”

Trương Băng nói: “Vậy sao, thiệp đã quên.”

Tôi hỏi: “Hắc Hồ là ai?”

Hạng Vũ: “Là một thiên tướng thủ hạ của anh.”

Tôi lại quay hỏi Trương Băng, cố ý nói: “Người này dùng binh khí gì?”

Trương Băng cười nhạt: “Binh khí của hắn rất hiếm, là một bả Lưu tinh chùy.”

Đến lúc này, Hạng Vũ không nghi ngờ gì nữa, bỗng nhiên xoay người lên ngựa. Duỗi tay ra với Trương Băng: “Tới.”

Trương Băng cười khanh khách, cầm tay Hạng Vũ nhảy lên ngựa, thân thủ cực kỳ lanh lợi.

Hạng Vũ chở Trương Băng chạy hai vòng lớn, lại kêu to: “Ha ha, ta thật sung sướng.”

Tôi kéo tay Lữ Tuấn Nghĩa nói: “Không tốt, Vũ ca cũng vừa đánh giết thoát lực, chúng ta có nên giúp anh ấy một tay không?” Các hảo hán đều biết tôi không thích Trương Băng, đều cười nhìn tôi.

Tôi lại kéo Triệu mặt trắng: “Tiểu Triệu, cho hắn một dép.”

Triệu mặt trắng đẩy tôi ra, ánh mắt nhìn tôi như nhìn một thằng ngốc: “Đừng nháo!”

Tôi không nói được gì.

Nói thật tôi thật không nghĩ Trương Băng là Ngu Cơ. Dù Hạng Vũ cùng Lưu Bang đều nói nàng giống Ngu Cơ năm xưa như đúc, nhưng thông qua mấy lần tiếp xúc, tôi thấy người phụ nữ này rất có tâm kế, mặc dù tôi chỉ hiểu Ngu Cơ qua vài câu nói của Hạng Vũ, nhưng sự bất khuất của cô gái đó đã đi vào lòng người. Dù cho tới lúc này, tôi vẫn không thể chấp nhận việc Trương Băng chính là Ngu Cơ.

Dù tôi biết tám phần là không giả -- bất cứ cô gái nào cũng có thể nói mình là Ngu Cơ, nhưng không phải cô gái nào nhìn thấy máu cũng có thể bình tĩnh như vậy được, hơn nữa vì sao cô ấy biết tên cùng vũ khí của một thiên tướng bên người Hạng Vũ khi xưa. Việc này chắc không giả.

Còn một vấn đề tối quan trọng: Trương Băng làm sao nhớ lại được chuyện xưa? Vì sao đột nhiên xuất hiện tại đây? Hiển nhiên giờ không phải lúc hỏi mấy chuyện này, Hạng Vũ dẫn Trương Băng vẫy chào mọi người, rồi chạy về nơi xa.

Tôi vội la lên: “‘Cẩn thận cảnh sát giao thông.’”

Hạng Vũ đi rồi, mọi người đều cảm khái, không chỉ được xem một trận đại chiến kinh tâm động phách, còn được chứng kiến một cặp tình nhân trở về bên nhau, Tú Tú mắt long lanh ngấn lệ, hôm nay không cần xem phim Hàn nữa rồi.

Tôi thấy mọi chuyện tạm thời kết thúc ở đây, nhìn quanh hỏi: “Tên ‘thiên hạ vô địch’ kia tỉnh chưa?”

An Đạo Toàn nói: “Vừa mới tỉnh, đang ngồi ở kia đó.”

Tôi nhìn lại, Nhị Béo ngồi ôm chân trên bãi cỏ, Ánh mắt vẫn còn mê man. Tôi chạy lại đá hắt rồi nhảy bật ra ngoài ba trượng, sợ hãi dè chừng hỏi: “Nhớ ra mình là ai chưa?”

Nhị Béo cười ngượng ngùng, nói thều thào: “Cảm ơn, mày cứu tao một mạng.”

Tôi mới ngồi xuống bên cạnh, rút bao thuốc ra mời một điếu rồi hỏi: “Lữ Bố trong lịch sử cũng sợ bị nắm chỗ ngựa hả?”

Nhị Béo gật đầu: “Uh, kiếp trước cũng sợ.”

Mẹ kiếp, Lữ Bố sợ bị bắt chỗ ngựa, tin tình báo này bán cho thời Tam Quốc không biết giá nhiều nhĩ, năm xưa tam anh chiến Lữ Bố gian nan là thế, ai không muốn bắt hắt chứ? Chẳng trách Nhị Béo làm cho mình một bộ nhuyễn giáp, nguyên lai là để phòng hộ tử huyết đó. Nhưng may là hôm nay nó không mặc.

Tôi thấy mặt nó đầy mồ hôi và máu, nhớ lại bộ dạng liều mạng khi này, hỏi nó: “Rốt cục là mày vì cái gì, sao phải cố sức thế?”

Nhị Béo cúi đầu: “Hà Thiên Đậ đã đáp ứng với tao, nếu tao thắng trận này, các cửa hàng xe máy trong hai dãy phố xung quanh chỗ cửa hàng xe máy của tao đều về tao.”

Tôi suýt nhảy dựng lên: “Chẳng phải mày nói không làm vì tiền sao?”

Nhị Béo ôm đầu: “Tao nói thế bao giờ?”

Tôi nói: “Hôm đó tao hỏi mày, mày nói với tao - mày nói rằng Lữ Bố là loại người dễ bị tiền mua chuộc sao?”

Nhị Béo ngượng ngùng nói: “Tao không nói vậy - ý tao là không dễ mua được, mà không dễ thế nào thì khó mà nói.”

Tôi tức tối mắng: “Mày là thằng liều mạng vì tiền.”

Nhị Béo nghiêng người lại nhìn tôi: “Tiểu Cường, tao hỏi mày, tao có tính là người có bản lĩnh không?”

Tôi lắp bắp, cuối cùng vẫn nói: “Tính.” Tại điểm này tôi thấy không cần tranh cãi vô vị, kiếp trước huy hoàng không tính, đêm nay Nhị Béo lực địch Hạng Vũ, có thể nói là đánh ngang tay, đương nhiên, khi nó thoát lực thì Hạng Vũ không bị ám toán vẫn còn ngon, khi đó cũng nên nói là Nhị Béo thua về lực lượng một chút, nhưng về chiêu pháp thì Hạng Vũ lại kém Nhị Béo một bậc. Cuối cùng Nhị Béo còn đánh cho bọn hảo hán Lương Sơn cùng Tứ đại thiên vương ngã trái ngã phải, nói gì thì Tứ đại thiên vương của Phương Tịch cũng là vạn nhân địch, lại bị Nhị Béo lúc nở mạnh hết đà đánh gục cả, có thể thấy vạn nhân địch cũng chia làm nhiều loại. Người ta có bản sự như vậy thì không cần tranh cãi nữa.

Nhị Béo nghe tôi nói vậy cười khố:

“Tao có bản lĩnh thì làm gì, cướp ngân hàng sao?”

Tôi phì cười: “Sao lại nói có bản lĩnh nhất định phải đi cướp ngân hàng? Chẳng phải tao không cần đi làm thế sao?”

Nhị Béo nhìn tôi, bỗng nói rất trịnh trọng: “Ai lại không nghĩ tới ngày ngày yên lành chứ? Thực tế tao là một người có gia đình. Chỉ dựa vào sửa xe là không đủ, mày cũng biết, tao đời trước uống rượu là loạn lên. Gặp chuyện thì mê, từng bước lâm vào bất nhân bất nghĩa, tao cũng không có gì lưu luyến, kiếp này sửa xe không có gì, ai ngờ giờ lại có cơ hội biến thành Lữ Bố, tao sao không thể dùng bốn sự của mình khiến người nhà sống tốt hơn chút chứ?”

Tôi gật đầu: “Không tưởng tượng được mày là một người đàn ông của gia đình.”

Hiển nhiên, Lữ Bố lúc chết cũng không có ý niệm của cường nhân, cho nên đời này biến thành Nhị Béo sửa xe máy, nhưng là độ luyện thể rất giống Lữ Bố, Lưu An sát thể, Lữ Bố luyện thể. Lưu Bị thì thôi, Lưu An mới bị xử bắn mấy hôm trước - trên báo chí còn đăng, thằng nhãi kia giết vợ rồi ném ra bãi đất hoang.

Nhị Béo còn nói: “Đương nhiên, tao liều mạng còn vì đối thủ của tao là Hạng Vũ. Không phải chém gió, kiếp trước tao chưa từng bại.”

Tôi liếc qua hai sườn Nhị Béo vài lần, cười he he.

Nhị Béo vô ý thức khép sách lại: “Tao đã gặp vô số anh hùng, chưa từng có một tên nào lúc đánh nhau lại chuyên chọc chỗ ngứa của người khác.”

Tôi cười gian: “Ý của mày là tao không tính là anh hùng hay là miễn cường không tính là anh hùng?”

Nhị Béo dập thuốc, vuốt mặt: “Đúng rồi, vừa này ai ném dép lê vậy?”

Tôi chỉ Triệu mặt trắng, hai người Triệu mặt trắng cùng Kinh Kha cũng đang chụm đầu nghịch cổ, Kinh Khờ dậm chân, Triệu mặt trắng chống hông cúi đầu nhìn vào cái hang nhỏ.

Nhị Béo nhìn một lúc lâu, mặt còn trắng hơn Triệu mặt trắng: “Không thể tưởng tượng được tao lại bị một người như vậy đánh cho rơi xuống ngựa.”

Tôi nói: “Mày phải thấy may là dép lê, thằng ngốc đó mà đi giày đinh thì mày phá tướng rồi.”

....

Nhị Béo lại nghỉ một lúc, đứng dậy muốn đi, tôi nói: “Mày đi nói với họ Hà là mày thắng, Vũ ca có Ngu Cơ cũng không so với mày. Tao thấy mày

cứ cầm được con phốt đó rồi nói sau.”

Nhị Béo do dự: “Thế cũng được sao?”

Tôi nói: “Chẳng có gì không được cả, dù sao anh ấy cũng rơi xuống ngựa trước.”

“Nhưng mà tao thắng không đẹp.”

“Có gì mà không đẹp, một tiếng đại vương đã làm anh ấy thất thần. Vậy thì bốn quả bắn đá thành bom thì anh ta mất mạng rồi sao?”

Nhị Béo nói: “...chơi cheat để chế hả?”

Tôi đỡ Nhị Béo lên xe máy: “À phải rồi, ngày 2 tháng 10 tao kết hôn. Mà phải tới nhé, mang cả vợ tới.”

Nhị Béo gật đầu: “Chắc chắn.”

Tôi lại vỗ hông nó: “Đi đi, mà nhớ thông báo cho mọi người ở nhà cũ giúp tao.”

Nhị Béo: “...”

Sự tình cũng chấm dứt, tôi vẫy tay: “Én thôi, tất cả đều én đi – ai dẫn con ngựa này đi đây?”

Đồng Bình nhảy lên lưng ngựa: “Mọi người đi trước, tôi cưỡi ngựa theo sau.”

Tôi triệu tập mọi người rồi lên xe về tiệm cầu đồ.

Trên đường về, Ngô Tam Quế nhìn tôi âm trầm: “Tiểu Cường, tâm tình chú có vẻ không tốt, Hạng huynh đệ tìm được Ngu Cơ mà chú không vui thì phải?”

Lúc này tôi mới tỉnh ngộ, phì cười, tự cảm thấy không đúng, tôi vẫn còn chưa chấp nhận được chuyện Trương Băng là Ngu Cơ. Hạng Vũ đều xác nhận, sao tôi còn có ý kiến?

Hoa Mộc Lan nói: “Chỉ có con nhỏ Tiểu Vũ là đáng thương, mỗi lần ở với chị đều đại ca ngắn đại ca dài, con nhỏ đó thật sự thích Hạng đại ca.” Nghe Tư Vũ từ khi gặp Hoa Mộc Lan đã thích, lấy Hoa Mộc Lan làm thần tượng, thường tìm Hoa Mộc Lan, đương nhiên, có thể là vì thuận tiện gặp được Hạng Vũ.

Tôi nói: “Có thể để nó bỏ ý nghĩ đó đi, đại khái đây là điểm tốt nhất khi Vũ ca tìm được Ngu Cơ.”

Ngô Tam Quế nói: “Cô nàng Trương Băng đó làm sao chọc giận chú?”

Tôi vò đầu, nếu nói tới chọc giận, Trương Băng dường như chưa từng đắc tội tôi, nhưng mà mọi người gặp qua cô nàng đều có cảm giác, cô gái này không quá chân thành.

Tôi nói: “Anh hỏi Doanh ca là biết.”

Tần Thủy Hoàng nghĩ lại nói: “Đụng, anh thấy cô gái đó thực nóng cán, anh mặt mao mao (rất khó giải thích, có ý là phóng điện) hị.”

Hoa Mộc Lan cười: “Doanh đại ca nói rất đúng, em cũng thấy vậy, cô gái đó nhìn Hạng đại ca rất chăm chú, đều là phụ nữ cả, có thích một người khác hay không là có thể cảm giác ra.”

Tôi cười đắc ý: “Tỷ, chị còn chưa từng yêu nhĩ, em tìm bạn trai cho chị nhé?”

Hoa Mộc Lan cười: “Tốt, chị cũng muốn coi xem em có thể tìm ai cho chị.”

“Còn phải nói? Đương nhiên là anh hùng cái thế.” Hoa Mộc Lan vừa tới, tôi cũng không tin trong một năm không có mấy anh hùng hay đế vương để ý tới.

Hoa Mộc Lan bĩu môi: “Chị lại không thích anh hùng cái thế.”

Tôi lại thấy hứng thú: “Vậy chị thích kiểu gì?”

Hoa Mộc Lan nhìn trần xe, suy nghĩ một lúc nói: “Chân thực, thiện lương.”

Cũng phải, Hoa mỹ nữ là một anh hùng rồi tìm anh hùng làm gì? Không kết hôn cũng phong quang vô hạn sao? Tìm David Beckham, thành thiếu phụ luống tuổi, không nói nữa, bi thảm nhất là mua chút đồ lót đều để bọn nhỏ mặc, chuyện bi thảm nhất là: Mọi người đều nói bọn nhỏ mặc đẹp hơn nàng mặc...”

Tôi nói: “Thiện lương, trung thực, không cần cái thế anh hùng, còn có yêu cầu khác không?”

“Không có.” Hoa Mộc Lan nói.

Tôi nghĩ một lúc, vượt cảm rồi đưa ra tổng kết: “Ngoại trừ thiện lương, trung thực ra, mọi điều kiện còn lại em đều phù hợp.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 34: Hôn Lễ Tiền Tấu Khúc.

Lúc về đến nhà thì Bánh Bao vẫn đang ngủ, bọn tôi ăn tạm vài bát cơm nguội rồi đi ngủ.

Ngủ tới nửa đêm, hình như có người nằm bên cạnh người tôi đang cười ngây ngô, tôi mở mắt ra, lại thấy một tên to con đang ngồi đầu giường, Tần Thủy Hoàng nằm im không động đậy, tiếng nói cũng là do người đó phát ra.

Tôi sờn tóc gáy, vô thức chuồn ra khỏi chăn vươn tay bật đèn, chợt nghe Hạng Vũ nói: “Tiểu Cường, là anh.”

Tôi kinh ngạc: “Vũ ca?”

Chợt nghe trong bóng tối tiếng “bộp”, Tần Thủy Hoàng vỗ lưng Hạng Vũ, mắng: “Chụ dọa chệt anh em!” Ra là Chính béo đã sớm tỉnh dậy.

Tôi bật đèn, ngạc nhiên hỏi: “Anh không đi thuê nhà nghỉ hả?”

Hạng Vũ ngồi bên cạnh Tần Thủy Hoàng, mặt tươi cười, vết thương trên vai đã được băng bó cẩn thận, lúc này Ngô Tam Quế cùng Kinh khờ nghe được tiếng động cũng chạy tới.

Tôi hỏi Hạng Vũ: “Trương Băng đâu?”

“Về trường rồi.”

Tôi thấy vậy, hai mắt sáng lên, hỏi lại: “Anh đưa cô ấy về kiểu gì?”

Hạng Vũ nói: “Cưỡi ngựa.”

“VẬY CON THỎ ĐÂU?”

“Anh cũng cho nó về trường học rồi.”

Mọi người: “....”

Tôi nói: “Anh xác định chắc chắn chưa, Trương Bổng là Ngu Cơ hả?”

Hạng Vũ gật đầu, cười: “Bọn anh nói rất nhiều chuyện trước kia, đúng là A Ngu.”

Tôi ngồi bệt xuống sàn hỏi: “Làm sao cô ấy nhớ ra anh?”

Ngô Tam Quế nghe tới chỗ mấu chốt, cũng vội vàng ngồi xuống với tôi, Chính béo cũng nhảy xuống ngồi với bọn tôi thành một hàng, giương mắt nhìn Hạng Vũ.

Hạng Vũ phì cười: “Mọi người làm gì vậy, tôi nghĩ đại khái là Hà Thiên Đậu giở trò, A Ngu cũng đột nhiên nhớ ra. Sau đó nhận được một tờ giấy viết tên tôi cùng địa điểm.”

Chúng tôi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó nàng tới.”

Bọn tôi đồng thanh: “Hết?”

Hạng Vũ buông tay: “Hết rồi.”

Tôi thở dài: “Quả nhiên đủ bất ngờ.”

Lúc này Bánh Bao tỉnh dậy đi WC, thấy phòng tôi đèn vẫn sáng, thò đầu vào. Nhìn bọn tôi ngồi thành một hàng chỉnh tề, thắc mắc hỏi: “Mọi người....?”

Tôi vội nói: “Thương lượng chuyện kết hôn của chúng mình.”

Bánh Bao ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, dụi mắt: “Sao lại ngồi muộn thế, sao không để ngày mai.”

Bánh Bao nói xong, cũng quên đi WC, liêu xiêu về phòng. Sáng hôm sau còn kể với tôi, nói hôm qua cô ấy mơ thấy bọn tôi ngồi trong phòng, cả đêm không ngủ thương lượng chuyện hôn sự của bọn tôi...

Nhưng mà chính xác cũng phải thương lượng, địa điểm tổ chức đã xong, hơn nữa đó chỉ là chuyện nhỏ, chuyện lớn là: Tôi muốn tổ chức hôn lễ với tầm 500 khách mời. Mà 500 người này nếu chỉ là ăn cơm đáp lễ thì dễ, nhưng 500 người này có quá nửa là khách trọ, bọn họ đến từ các triều đại khác nhau, sắp xếp ngồi thế nào cũng đủ khiến tôi đau đầu.

Cho nên sáng sớm tôi liền gọi đám Ngô Tam Quế đi tới Dục Tài, nếu không hợp mưu tính kế làm đám cưới thì phiền toái to. Hơn nữa tôi cũng phải nhờ bọn họ giúp tôi.

Hạng Vũ đi đón Trương Băng, có thể nhìn ra được, Sở bá vương đang hạnh phúc ngất ngây. Đi đường như đang cưỡi gió đạp mây, tưởng như đang trong mây mù, về phần Trương Băng rất cục có phải Ngu Cơ không, tôi cũng chẳng có hơi đâu mà suy nghĩ, đến Hạng Vũ còn nói là phải, hẳn là không có chuyện gì, dù sao cũng không thể kiểm tra ADN để xem một cô gái xinh đẹp nào đó có giả mạo Ngu Cơ lừa Hạng Vũ không.

Kết quả chúng tôi mới vừa ra khỏi cửa liền đụng phải Lý Sư Sư về gấp, cô ấy ngồi trên xe của đoàn làm phim quay “Lý Sư Sư truyền kỳ” về nhà. Thấy bọn tôi, cô ấy bảo tài xế: “Anh về đi.”

Lái xe khách khí: “Vâng, Vương đạo diễn.”

Tôi cười: “Đại minh tinh đã về.”

Lý Sư Sư giận tôi. Đã lâu không gặp cô ấy, tóc đã quăn lên như trong tranh vẽ, hơi không hòa hợp với khung cảnh chung quanh, lại gầy đi nhiều, xem ra quay phim rất vất vả.

Lý Sư Sư thấy bên cạnh tôi có hai người xa lạ, bắt tay khách sáo: “Xin chào, tôi là Tiểu Nam, là biểu muội của Tiểu Cường.”

Hoa Mộc Lan càng không biết thân phận của Lý Sư Sư, chỉ khách khí đáp lại: “Tôi là ...chị họ của Tiểu Cường.”

Hai người này, một người là em họ, một người là chị họ, lần đầu gặp mặt, đều nhìn nhau, sợ thân phận của mình bị vạch trần, cẩn thận nhìn về phía tôi.

Tôi cười to: “Cái gì mà chị họ em họ...” Tôi giới thiệu cho Lý Sư Sư: “Đây là Hoa Mộc Lan.”

Lý Sư Sư ôm lấy Hoa Mộc Lan: “A, Mộc Lan tử, em từ nhỏ đã thích nghe truyện về chị.”

Hoa Mộc Lan lúc này cũng hiểu ra, cười nói: “Em là Sư Sư hả, chị thường nghe mấy người Tiểu Cường nói về em.”

Tôi ôm Ngô Tam Quế: “Đây là Tam ca, Ngô Tam Quế.”

Lý Sư Sư thận trọng bắt tay Ngô Tam Quế, hỏi nhỏ tôi: “Ngô Tam Quế có Trần Viên Viên hả?”

Tôi cùng Ngô Tam Quế đồng thanh nói:

“Đúng là Ngô Tam Quế có Trần Viên Viên.”

Bất quá tôi rất ngạc nhiên, nếu nói Lý Sư Sư biết Tần Cối thì không có gì lạ, nhưng giờ cô ấy lại biết người hậu đại qua sách vở.

Lý Sư Sư nhìn Tần Thủy Hoàng, cười duyên nhào vào lòng anh ấy, nói ngọt xớt: “Doanh đại ca, nhớ anh.”

Tần Thủy Hoàng vỗ lưng cô ấy, cười nói: “A a, cô bệ ngọc.”

Lý Sư Sư thoát khỏi Tần Thủy Hoàng, mở tay ra cười nhìn Kinh Kha, Kinh khờ giống như đứa nhỏ bốc đồng xoay người qua chỗ khác: “Không ôm, không ôm, ôm em người lại có mùi của em...”

Tôi cùng Ngô Tam Quế đồng loạt hô nhỏ: “Thật là tên ngốc.”

Trên xe, tôi hỏi Lý Sư Sư: “Kim Thiếu Viêm đâu?”

Lý Sư Sư nói: “Đang giúp anh kiểm đoàn xe, xe nhà họ ở bản địa không đủ, đành điều một ít từ tổng bộ Thượng Hải về, còn có vài chiếc xe dài nữa.”

Tôi nói: “Cũng đừng dài quá, dài quá không hay, nhà Bánh Bao không rộng, không đỗ xe ở đầu hồi được thì phải đỗ ngoài đường đó.”

Tôi cùng Lý Sư Sư hàn huyên những chuyện gần đây, chẳng mấy chốc đã tới Dục Tài, dừng ngay phải Lý Tĩnh Thủy đang dạy võ thuật cho một đứa nhỏ, tôi vẫy tay: “Tĩnh Thủy, gọi mọi người họp.”

Lý Tĩnh Thủy gật đầu bước đi, lập tức chạy tới, hỏi nhỏ tôi: “Nội bộ hay toàn thể?”

Tôi nghĩ chút: “Nội bộ đi...”

Lý Sư Sư nhìn qua bốn phía, thở dài: “Thật sự là không nhỏ, trường quay của đài truyền hình và điện ảnh cả nước cũng không thể so sánh với nơi này.”

Dục Tài hiện tại là một công trình khổng lồ với phần cơ bản đã hoàn tất, còn lại chỉ là chút việc đòi hỏi tỉ mỉ tinh tế, cũng là vì quốc gia đầu tư theo chủ đề văn hóa phục hưng, hơn nữa có Lý Vân tổng công trình sư Lương Sơn trợ giúp, kiến trúc chủ đạo của Dục Tài đều theo phong cách phục cổ, rường cột chạm trổ kiểu hành vân lưu thủy, nghiêm nhiên là một công viên phục cổ khổng lồ, đương nhiên, không thể thiếu công lao của các vị đại thần, tân giáo khu bốn diễn võ trường, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ là do Vương Hi Chi, Nhan Chân Khanh mấy người đề tự, bích họa chủ đề đương nhiên không thể thiếu Diêm Lập Bản cùng Ngô Đạo Tử, mặt khác vùng mới giải tỏa còn thiết lập một nơi là “Bách Thảo Viên”, Biển Thước, Hoa Đà bọn họ trồng chút ít thảo dược, đây cũng là giáo y thất, học sinh bị bệnh gì cũng không cần đi bệnh viện. Vùng mới giải tỏa còn mở hai nơi là Phẩm Trà Hiên và một nơi là Linh Cầm Các, khiến cho Lục Vũ cùng Du Bá Nha thể hiện tay nghề, có người biết, có người không biết là nơi đẹp dễ, dù sao nhàn rồi thì vẫn nhàn rồi.

Lý Sư Sư nhìn một hồi, bỗng nhiên chỉ một bức tường thật dài nói: “Đây là cái gì?”

Tôi nhìn thoáng qua, nói: “Đó là bức tường Berlin” sau đó tôi giải thích nhỏ công dụng của bức tường, so với sự hoành tráng hùng vĩ của giáo khu mới, giáo khu cũ quả thực như khu nhà hoang sơ sài, theo ý tưởng cũ, nơi này hoàn toàn là “người mình”, cũng là cuộc sống của nhóm khách hộ, nhiệm vụ dạy học toàn bộ chuyển tới tân giáo khu, mặt tường này xây lên chỉ để người bên này đi qua, người khu bên kia không thể qua bên này, ngoại trừ đi học, cấm tất cả thầy trò vắng lai, trấn thủ nơi này là Tô Vô hâu gia đại công vô tư.

Nghe xong tôi tưởng tượng, cô nàng Lý sư Sư cũng dùng giọng điệu đậm chất Âu Mỹ nói: “A, em quả thực không tưởng tượng nổi biện pháp nào tệ hơn biện pháp này”. Khiến tôi tức điên, thật sự là nên mặc kệ Kim Thiếu Viêm cho nàng quay phim “CAV”.

Lý Tĩnh Thủy vừa nói hội nghị “nội bộ”, đương nhiên là có rất nhiều người vừa nghe đã hiểu được, đều đi tới phòng họp, nhưng trước khi giáo khu mới đưa vào sử dụng, tất cả mọi người đều ngồi phịch xuống đất, cũng có nhiều đồ đệ của Đoạn Thiên Lang và Trình Phong Thu muốn nghe xem hội nghị, không quản nội bộ hay ngoại bộ, đều vội vã đi theo.

Phương Trấn Giang muốn rời Đồng Viện đi tham dự hội nghị, nhưng không biết nói kiểu gì, Đồng Viện tỏ vẻ không vui, oán giận nói: “Các anh sao cứ lén lút thế, lần trước mở hội nghị cũng không cho em tham gia, anh vào Dục Tài còn sau em, tại sao anh lại được đi?”

Phương Trấn Giang bó tay, cười he he, sau đó cậu ta thấy tôi, vội ngoắc tôi lại: “Tiểu Cường, em chịu không nổi, em phải nói à...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 35: Công Thủ Đồng Minh.

Đồng Viện thấy tôi, lại tức lây sang, cô nàng là đại gia khuê tú, nhưng tính tình lại thẳng thắn bộc trực, thấy cô ấy hí mắt lại, nói rất chậm rãi: “Tiểu Cường, em có tính là người của Dục Tài không?”

Tôi vừa thấy cái mắt hí hí của cô nàng vội lùi một bước dài ra đằng sau Ngô Tam Quế: “Sao lại không tính, hộ khẩu của em là nhờ làm việc ở Dục Tài mới chuyển qua – kỳ thật sau khi em kết hôn với Trần Giang rồi làm cũng chả muộn mà?”

Đồng Viện đỏ mặt: “Vậy vì sao cứ có hội nghị là lại đều bài xích mấy người bọn em ra ngoài?”

Đoàn Thiên Lang cùng Trình Phong Thu cũng đứng xa xa nhìn lại, tôi dậm chân: “Không có gì, cùng đi, mở hội nghị.”

Đồng Viện giờ mới hỏi Phương Trần Giang: “Vừa rồi anh muốn nói gì?”

Phương Trần Giang: “...Không có gì, đi thôi.”

Chờ lúc tới phòng họp, mẹ ơi, mọi người hôm nay đến quá đủ, cánh quân Lương Sơn, cánh quân Phương Tịch, cánh quân Nhạc Phi, Nhan Cảnh Sinh cùng vài vị giáo viên dạy văn, Đoàn, Trình mang theo đồ đệ, huynh đệ Bảo Kim Bảo Ngân, theo chức nghiệp thì có thần y đội, họa sĩ đội, thư pháp đội cùng với các đội khác, bởi vì chưa tới giờ cơm nên Tiểu Lục Tử cũng dẫn đám đầu bếp tới góp vui, ngồi hai bên phòng học hút thuốc.

Thấy cả đám ồn ào, tôi ném hai hộp phấn xuống đất, hét lên: “Ai đang nói chuyện thì đừng nói nữa, đang hút thuốc thì dập thuốc đi, các đồng chí đang đứng thì mau ngồi xuống ghế.”

Trong đám này bọn Trình Phong Thu là nhân viên của Dục Tài, thấy lãnh đạo nói cũng không nói chuyện phiếm nữa, nhưng bọn thổ phỉ Lương Sơn thì mặc kệ nói gì, bọn họ được gọi là sư phụ đều kiểu chơi bời, vẫn hô hét loạn cả lên: “Không phải khai hội sao, chuyện gì?”

Tôi đập bảng: “Đều yên lặng, yên lặng cái nào, lão tử (ông) sắp kết hôn.”

Vừa nói xong, phía dưới quả nhiên im lặng...

Tôi dám đánh cược là các vị sư phụ dậy văn, toán lần đầu nghe tới cái hội nghị kiểu này, lần đầu tiên thấy một vị lãnh đạo như tôi. Mà các khách hộ của tôi lại muốn nghe xem tôi nói gì tiếp, sau đó, cũng không biết là ai khơi mào vỗ tay, khiến đại hội còn náo nhiệt hơn miếu hội nữa.”

Tôi điên tiết, đập bảng: “Nghe tôi nói...”

Trương Thanh hô: “Chẳng phải lần trước nói rồi sao, tiếp mời cũng viết giúp cậu còn gì.”

Vương Hi Chi mấy người cũng giơ tay lên: “Đúng, chúng tôi chưa từng lười biếng.”

Tôi cầm Mic hét lên: “Đều nghĩ giúp tôi xem, còn nên mời ai, cần mua gì?”

Lãnh đạo vội vàng triệu tập hội nghị. Kết quả là lại thương lượng việc này, không thiếu người cười, mấy vị thầy giáo lại nói thầm với nhau: “Đây là quản lý nhân tính hóa hả?”

Nhan Cảnh Sinh nhanh chóng lĩnh ngộ ý của tôi, cậu ta ngồi hàng đầu nói: “Chúng ta nên mời các vị lãnh đạo tới?”

Tôi gật đầu, xem ra mở đại hội toàn thể là cũng có lợi. Điểm này tôi không nghĩ tới, tôi nhìn quanh hỏi: “Ai làm thư ký ghi lại chút xem cái coi?”

Lý Sư Sư thiện giải nhân ý nói: “Em làm cho.” Cô ấy vội nói với mấy vị đại thần, mấy văn nhân là nàng ngưỡng mộ từ lâu. Thậm chí đã từng gặp Trương Trạch Đoan. Lý Sư Sư lấy bút từ Liễu Công Quyền ghi lại, tôi dặn dò: “Viết chữ giản thể nhé.”

Tôi nói: “Phía dưới ai đang ngồi mà chưa nhận thiệp mời thì tìm mấy người chỗ sư phụ Vương Hi Chi lấy, tôi không thống kê danh sách.”

Phương Trấn Giang nói với Đồng Viện: “Em đi lấy một tấm”

Đồng Viện: “Đến lúc đó đi là được mà? Mỗi ngày đều gặp nhau lấy thiệp mời làm gì?”

Phương Trấn Giang cười he he, nói đầy ẩn ý: “Cứ lấy một tấm đi, có giá trị kỷ niệm.”

Phương Tịch rốt cục cũng đã trải qua chuyện cưới xin, nói: “Lễ tứ sắc, thuốc lá rượu, giấy đỏ mấy cái này mua chưa?”

Tôi xoa tay: “Đúng, đúng, ghi vào.”

Đỗ Hưng: “Rượu anh có, đồ tùng năm sao được không?” Nói xong nháy mắt nói nhỏ với Phương Trấn Giang: “Võ Tòng ca ca, bí phương rượu này cũng là năm xưa anh mang về đó.”

Phương Trấn Giang gãi đầu: “Vậ hả?”

Vương Dần tới Dục Tài thường kiếm rượu uống. Lúc này nghe được bữu mô: “Rượu đó ngon thì có ngon, nhưng nhẹ quá, dường như không thích hợp dùng hôm kết hôn.”

Đỗ Hưng cười đắc ý: “Tôi có hàng cất kỹ. Rất nặng đó.” Vương Dần mắt tỏa sáng, tiến tới trước mặt Đỗ Hưng thương lượng: “Lát cho ném thử hé...”

Tôi nói: “Hiện tại đã giải quyết xong chuyện rượu. Ai biết chỗ nào bán thuốc lá?”

Tiểu Lục vội giơ tay: “Em biết mấy tên bán thuốc lá giả?”

Tôi ném một niêm phẩn vào đầu nó: “Tao khó khăn lắm mới kết hôn, mà cho khách hút thuốc giả hả?”

Tiểu Lục ủy khuất: “Bọn bán thuốc lá giả chắc gì đã không có hàng thật, hơn nữa ý em là nhờ bọn nó giúp phân biệt.”

Tôi vung tay lên: “Vậy giao cho mày chuyện thuốc lá, Vinataba cùng Thăng Long, mua 20 tút, về rồi báo cáo thu chi.”

Tiểu Lục lẩm bẩm: “Chẳng phải anh muốn làm 50 mâm sao?”

“Bớt nói nhảm, cho phép mày tham ô 1 điều Thăng Long.” Đại bộ phận 500 khách tôi muốn mời dường như đều không hút thuốc, các bạn có thể tưởng tượng chuyện đám Nhạc phi quân hút thuốc thế nào không?

“Còn nữa” Tôi nói: “Hôm đó ai trong các vị theo tôi đi đón dâu?”

Phía dưới lập tức hò hét loạn lên “Tôi đi tôi đi”, không phải 200 thì cũng có hơn 100.

Tôi hớn hởi: “Tốt tốt, đều đi hết, phải nhờ các vị đập vỡ cửa nhà Bánh Bao rồi.”

Nơi bọn tôi đến hôm lấy vợ, người nhà mẹ vợ sẽ dùng hết toàn lực trêu chọc con rể, riêng cửa lớn không có mười mấy tên khỏe mạnh là không thể luồn vào, đương nhiên song phương đối địch nửa thật nửa giả, nhưng bởi vì thế cũng có khối người phải tức giận hồi phủ.

Hoa Mộc Lan ngồi trong đám người, cười nói: “Ngày đó tôi sẽ tới nhà gái tọa trấn, không thể trơ mắt nhìn mấy người ăn hiếp Bánh Bao muội muội.”

Hoa Đà đang ở bên nín hơi ngưng thần ghim kim vào đầu cô ấy, tôi bi phẫn: “Hoa thần y, đâm cô ta bán thân bất toại đi.” Thật không ngờ, đường đường cân quắc nữ hào kiệt lại có phản cốt tử như Ngụy Diên.

Hồ Tam Nương nhảy dựng lên: “Bánh Bao dù sao cũng là muội muội của ta, Tiểu Cường, muốn lấy em ấy dễ thế à, tôi nói cho chú biết, đừng hy vọng chuẩn bị vài chiếc xe nát là đón được người ta đi nhé.”

Tôi buồn bực: “Vậy chị nói đi bằng cái gì xem coi?”

“Nếu là tôi thì phải dùng kiệu tám người khiêng.”

Mọi người nghe xong, đều hò hét kêu hay, đại bộ phận đang ngồi không phải người thời này, bình thường đi xe còn chưa tính, lấy vợ vẫn có ý là khoác lụa hồng cưỡi ngựa lớn.

Hồ Tam Nương vừa đề nghị, cả đám khách hộ đều giúp vui, kiệu tám người khiêng chỉ thấy trên phim, ai không muốn thấy tận mắt chứ -- tâm địa thật bẩn.

Tôi cười tủm tỉm: “Cỗ kiệu cùng ngựa kiếm đâu ra”

Mọi người cười nói: “Ngựa có, kiệu thì mua.”

Tôi vã mồ hôi: “Ai khiêng?”

Mọi người cười: “Không cần cậu khiêng là được.”

Tôi xem như đã hiểu, bọn họ mặc kệ tới từ đâu, lúc này phải quyết chí chơi chết tôi, tôi chưa bao giờ cho rằng chú rể đi xe và cười ngửa dạo phố thị chúng có gì không giống nhau, dù sao người bình thường cũng cười xem mà thôi, bọn họ cũng mặc kệ anh bạn tốt cục là ra pháp trường hay là vào động phòng – tôi xem ra hẳn cũng vậy.

Tôi đau khổ: “Tới tới lui lui cũng không gần hả.”

Ngô Tam Quế bỗng móc ra một tấm bản đồ đặt ra bàn, đây là công cụ trò chơi của anh ấy và Hoa Mộc Lan, mặt trên vẽ lung tung, Tú Tú kêu lên: “Sao phía trên đều là vòng tròn vẽ lung tung?”

Mọi người đều quay đầu lại, che miệng cười xấu xa, Tú Tú không hiểu hỏi Hoa Vinh: “Bọn họ cười gì vậy?” Hoa Vinh còn hồ đồ hơn cô ấy, kéo Bàn Vạn Xuân ở bên cạnh hỏi: “Tú Tú nói sai gì sao?”

Ngô Tam Quế khó xử ho khan, chỉ vào bản đồ: “Theo bản đồ, Dục Tài rất gần nhà Bánh Bao, cho nên đại đội nhân mã có thể theo Dục Tài xuất phát, xông về nhà Bánh Bao rồi mới về phòng tân hôn, sau đó lên xe đi khách sạn.”

Hoa Mộc Lan nói: “Anh đừng mong dễ dàng xong việc, tôi sẽ xây dựng phòng tuyến trước cửa Bao gia.”

Ngô Tam Quế trầm ngâm một lúc; “Ừ, vậy sẽ phát sinh giao chiến ở chỗ này.” Nói xong vẽ một vòng quanh nhà Bánh Bao...

Lúc này mở hội, tôi mặc dù không thể cười ngửa đi lấy Bánh Bao, nhưng cuối cùng cũng giải quyết nhiều chuyện, từ hoa quả thuốc rượu cho tới chuyện nhỏ nhặt đều có người phụ trách, kỳ thật ngẫm lại còn không tính xui xẻo, dù sao cũng là tôi cười ngửa đi cưới Bánh Bao, cô ấy chỉ cần ngồi

trong kiệu là được, nếu cô ấy cười kị mã còn tôi ngồi kiệu, thì tôi thà chết đi còn hơn.

Trên đường trở về, tôi nói với Lý Sư Sư: “Biểu muội, anh còn có chuyện này muốn muội hỗ trợ, anh mua biệt thự chị dâu còn chưa biết, sau khi từ nhà Bánh Bao về cứ về trước hiệu cầm đồ, cuối cùng anh cho cô ấy một điều bất ngờ, cho nên hiệu cầm đồ cần em bố trí.”

Lý Sư Sư cười nói: “Hiểu rồi.”

Tôi lại xoay lại nói với Hoa Mộc Lan: “Tỷ, chị muốn trợ trụ vi ngược giúp Bánh Bao cũng được, nhưng chuyện cổ kiệu chị phải giữ bí mật thay em.”

Hoa Mộc Lan: “...Được.”

“Bây chúng ta có thể ước định công thủ đồng minh rồi.” Tôi vuốt cằm nghĩ thầm, kỳ thật cũng muốn Ngô Tam Quế đi nằm vùng tại Bao gia cũng là chuyện tốt, thời khắc mấu chốt có thể giúp mình mở cửa...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 36: Chụp Ảnh Cưới

Cưới hỏi, đại khái mọi người có kinh nghiệm đều biết, cũng không phải là chỉ thấy hợp mắt, dẫn đi đăng ký kết hôn, mời mọi người ăn bữa cơm là xong, thực tế bạn phải trải qua những chuyện chưa từng thấy, khiến mình vô cùng phiền lòng, việc khiến đàn ông vừa thống khổ vừa sung sướng là hai chuyện xảy ra cùng lúc, nhìn có vẻ cao hứng kỳ thực lại là vô cùng thống khổ: Chính là kết hôn.

Cũng may Tiểu Cường ca cũng nhiều bằng hữu, mấy cái đèn đỏ, song hỉ, pha trà đều có người giúp đỡ, nhưng có một việc người khác không giúp được, đó là chụp ảnh cưới, rất nhiều anh bạn nghe việc này đều cười hiểu ý, đúng vậy, chụp ảnh cưới đúng là bắt đầu của ác mộng.

Phụ nữ trời sinh đã thích soi gương, đây là chuyện không cách nào tránh khỏi, nhất là lúc trẻ, đi dã ngoại mà coi, quay camera đều là nam, nhưng chụp ảnh đều là nữ, nam thích chụp sơn thủy, nữ thích đứng ở giữa sơn thủy cho nam chụp, tự cho là trời đất nảy sinh hiền tài giúp mình thêm phần sắc thái, kỳ thật rất nhiều khi chụp ảnh sơn thủy chỉ nhếch miệng cười ngốc nghếch thì bản thân cũng chả biết.

Bánh Bao coi như cũng khắc chế điểm này, đi ra ngoài chơi thay vì chụp ảnh cô ấy lại khắc chữ lên cây “xx đã đến đây” để lưu niệm, nhưng việc này cũng không thể ngăn cản cô ấy cuồng nhiệt với việc chụp ảnh cưới.

Chúng tôi chọn một gói giá trung bình, nhưng dù vậy tôi cũng thay đổi hơn mười bộ quần áo, trừ ảnh cưới chính ra, còn phải chụp ảnh mặc quần

áo địa chủ, quần áo tài tử giai nhân, cuộc sống hàng ngày, làm mặt quỷ, khi thì bị Bánh Bao kéo lỗ tai xin tha thứ, khi thì như thân sĩ nhìn vô cùng thâm tình, khi thì như thanh niên cấp tính đeo kính có khăn quàng cổ, cuối cùng, thợ chụp ảnh còn túm bọn tôi đứng trước các bức bích họa. Chúng tôi lần lộn qua đại thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ, hôn môi trước thác Nicaragua, đứng như bay lượn trước mũi thuyền Titanic...

Xong việc tôi tê liệt gục ngã xuống ghế. Thực ra nếu thợ chụp ảnh muốn chụp, kêu Bánh Bao nằm lên người tôi, gọi là bức “Tình bì lực tẫn”, hoặc trực tiếp gọi là “Quả phụ hào tang (quả phụ khóc chồng)” cũng được .

Tôi mà là thợ chụp ảnh, tôi liền phát minh ra một loại biện pháp, cho tân nương ôm ma nơ canh mà chụp, cuối cùng dung photoshop lắp đầu chú rể vào, đến lúc đó sẽ được các bạn trai vô cùng hoan nghênh. Tôi thực hâm mộ cha mẹ mình ở cái thời đại trước, tôi đã xem ảnh cưới của họ lúc trẻ. Cũng nhìn về phía máy ảnh, không cần nói cười, nếu đứng ở bên nhìn vào còn không cảm giác được là ảnh hai người, bây giờ còn trẻ nữa sao? Dù có chuyển từ ảnh đôi sang ảnh đơn cũng không thể thiếu nửa lỗ tai hay cái miệng.

Tôi cùng Bánh Bao chụp ảnh xong, kéo tay nhau đi trên đường, tôi hỏi: “Kết hôn xong muốn đi tuần trăng mật không?”

Bánh Bao bĩu môi: “Chúng ta còn tiền sao?”

Tôi cũng bĩu môi: “Tiền thì có, chỉ sợ lúc đó không có thời gian.”

Bánh Bao lại bĩu môi: “Chém gió. Lại coi mình như đại nhân vật.”

Tôi bỗng phát hiện, mình dường như đã biến thành loại người có tiền mà không có thời gian rồi, hiệu cầm đồ không làm nữa, tôi sắp sửa chính thức đối mặt với khách trọ, nếu rời đi thì không biết là sẽ xảy ra chuyện gì, nếu không tôi thật sự muốn dẫn Bánh Bao ra ngoài đi dạo.

Về nhà, Lưu Bang cùng Phượng Phượng cũng có mặt, ôm theo mấy cái mấy hòm nặng trĩu, bên trong là âu phục. Hai người mang tới cho tôi cùng Kinh khờ mặc hôm kết hôn.

Kinh Kha đã mặc một bộ âu phục phẳng phiu, tay áo rủ xuống, đứng trước gương cố tạo dáng. Bạn đừng nói, không xem không biết, Kinh khờ vai rộng eo thon mặc âu phục nhìn đẹp trai ngời ngời, tôi vẫn không phát hiện ra tên ngốc này là một tên đẹp trai thế.

Tôi lặng lẽ hỏi Lý Sư Sư: “Em thấy anh mặc bộ nào cười ngửa đi lấy vợ thì thích hợp?”

Lý Sư Sư cười nhẹ: “Đã sớm chuẩn bị cho anh rồi.”

Tôi nói: “Vậy chị dâu em thì sao?”

Lý Sư Sư trừng mắt với tôi: “Anh đừng bận tâm.”

Hoa Mộc Lan cười nói: “Ngày mai chị sẽ mang cho Bánh bao, nhưng mà hiện giờ phải giữ bí mật.”

Chúng tôi đồng loạt nhìn Bánh Bao, thấy nàng vẫn thản nhiên vô tri, cả đám đều ôm nhau cười gian.

Bánh Bao không hiểu: “Mọi người sao vậy, ăn nhầm thuốc à?”

Tôi kéo Tần Thủy Hoàng: “Doanh ca, ngày đó anh phải thay em làm chủ, đặc biệt là khách “phương xa” của chúng ta, anh chiếu cố giúp em.”

Tôi nghĩ mập mạp làm hoàng đế rồi, người cũng hiền hòa, bọn họ sẽ cho anh ấy chút thể diện, Tần Thủy Hoàng cười ha hả: “Được.”

Hạng Vũ cũng trở lại, đằng sau còn dẫn theo một người vóc dáng thon thả - Trương Bổng.

Đây là lần thứ hai Trương Băng gặp mặt Lý Sư Sư kể từ sau bữa tiệc tối không vui, mặc dù Lý Sư Sư biết thân phận của Trương Băng, nhưng thấy tình huống khó xử, không ai chào hỏi trước cả.

Trương Băng lần đầu thấy Lưu Bang, chúng tôi biết Ngu Cơ từng theo Hạng Vũ tranh đấu nam bắc, không lạ gì Lưu Bang, hơn nữa Ngu Cơ cũng do Sở Hán tranh hùng, vừa gặp mặt, Trương Băng đã chần chờ: “Lưu... Lưu...”

Lưu Bang cũng biết chuyện Trương Băng, thấy cô ấy phản ứng như vậy, lập tức trốn ra sau lưng Kinh khờ, Hạng Vũ mỉm cười nói với Trương Băng: “Ân oán giữa anh và nó xong rồi, gọi đại ca đi.”

Trương Băng lúc này mới gọi: “Lưu đại ca.”

Lưu Bang chậm rãi thò đầu ra.

Anh ấy nói: “Không dám, không dám, gọi Lưu Quý được rồi.”

“Hoa tử tử cũng ở đây?” Tiếp đó là giọng hỏi vô cùng thanh thoát, một tiểu mỹ nữ ôm một cái hòm thật to cố hết sức bò lên trên tầng, là Nghê Tư Vũ.

Tôi sầm mặt, thật là loạn mà.

Hoa Mộc Lan tuyên bố ra ngoài mình là Hoa Mộc Lệ, Nghê Tư Vũ từ hồi nhận tử tử này thường xuyên tới đây tìm cô ấy chơi, dễ dàng nhận ra con bé này thật sự thích khí chất trầm ổn trên người Hoa Mộc Lan, hơn nữa đôi khi Hạng Vũ còn ở đây, hai người nói chuyện không nhiều, nhưng con nhóc có thể nhìn trộm đại ca ca vài lần cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Nghê Tư Vũ vừa ngẩng đầu lên đã thấy Hạng Vũ, cười nói: “Đại ca ca cũng ở đây à.”

Trương Băng vốn đứng cách Hạng Vũ bốn năm bước, lập tức như quỷ mị dán lên, cô ả khoác tay lên tay Hạng Vũ, cười hỏi: “Tiểu Vũ tới à?”

Mặc dù cô ả động tác rất nhanh, nhưng những người ở đây là ai? Đế vương, kiêu hùng, hán gian, bọn bán sách lậu tụ tập dưới một mái nhà, không ai là không nhìn ra dụng ý của cô ả. Hạng Vũ yêu thương Ngu Cơ, thấy có chút không ổn, vô thức đứng lệch sang cạnh, nhưng Trương Băng vẫn đang khoác lên tay anh ấy.

Nghê Tư Vũ thấy Trương Băng, sửng sốt một lúc.

Trương Băng đứng cạnh cười nói như không có việc gì: “Tiểu Vũ, đại ca ca thường xuyên nói về em.” Cô ả nói vậy khiến bọn tôi cũng không ngờ, đều nghĩ thầm: Chẳng lẽ Hạng Vũ được voi đòi Hai Bà Trưng?

Trương Băng tiếp tục: “Đại ca ca thường kêu chị, kêu chị kiểm cho em bạn trai, nếu không thì không xong.” Nói lại ôm Hạng Vũ cười khanh khách.

Mọi người trong phòng nhìn dáng vẻ hồn nhiên của cô ả, chẳng ai thấy cô ả đáng yêu, ngược lại thấy lạnh gáy, cả lão Hán gian Ngô Tam Quế cũng khó chịu, vỗ nhẹ lên bàn.

“Ồ, vậy sao?” Nghê Tư Vũ trầm tĩnh, lại quay qua tôi, vẫn bộ dáng tươi cười: “A ha, Tiểu Cường, nghe nói anh sắp tổ chức đám cưới, nên em tới tặng quà.”

Tôi vội đoạt lấy cái hòm: “Không biết lớn nhỏ, đét đít bây giờ.” Tiếp đó ăn ý, cô bé giả bộ chờ tôi đánh, mượn cơ hội ghé vào vai tôi tôi: “Chúc anh cùng chị Bánh Bao bạch đầu giai lão (Sống tới khi đầu bạc răng long).”

Cô bé đứng dậy, tôi cảm thấy trên vai có hơi ướt.

Cô gái nhỏ tới tặng lễ, cười cười chào bọn tôi: “Em còn phải luyện tập, phải đi về đây, chào mọi người.” Nói rồi quay người xuống lầu, chân cô bé không tiện xuống lầu mọi người đều biết, thấy cô bé đang khập khễnh đi xuống, Hoa Mộc Lan nhanh trí đi theo nói: “Em đi tiền cô ấy.”

Hoa Mộc Lan đi rồi, tôi cũng nhìn lại Hạng Vũ, thấy Hạng Vũ mặt xanh đen, không biết là vì tức giận hay thất vọng, vai anh ấy run lên đẩy Trương Bổng ra, lạnh giọng: “A Ngu, anh hiện tại nói cho em biết, Tiểu Vũ là cô bé đáng thương, anh hy vọng em coi cô ấy như em ruột.” Có thể nhìn ra được, bá vương đang cố nhẫn nhịn, nếu không phải trước mặt có nhiều người hẳn sẽ dùng giọng điệu nghiêm khắc, Hạng Vũ cao lớn, nhưng không phải không tinh tế, tự nhiên đã sớm nhận ra ý đồ của Trương Bổng.

Trương Bổng cười gượng: “Em đối xử với cô ấy kém sao?”

Cùng lúc đó, Bánh Bao bực tức hỏi: “A Ngu là ai?”

Lý Sư Sư che miệng cười: “A Ngu là bạn cũ của Hạng đại ca, buột miệng nói ra, Trương Bổng không nên ghen.” Mọi người lại trừng mắt, cô nàng này đang dìm hàng Trương Bổng, xúi giục Hạng Vũ, không thể tưởng tượng nổi Lý Sư Sư cũng khắc nghiệt như vậy, có thể thấy cô bé rất giận Trương Bổng. Cái khó là cô nàng giận người cũng không biểu lộ ra mặt, vẫn nói cười, so với đứa nhỏ cời truồng trong tranh châu âu còn thuần chân hơn.

Không thể đắc tội phụ nữ! Mọi người đều ghi nhớ, đều nói phụ nữ là hổ, đó là nói lão, Võ Tòng ba quyền hai cước đánh chết Hồ Vương, nhưng kiếp này gặp Đồng Viện thì bị trói chân trói tay? Ngô Tam Quế nói tới chiến tranh thì khí thôn sơn hà, nhưng khi nói tới Trần Viên Viên thì lão cũng nhũn như con chi chi? Tiểu Cường tôi, quyền đả Đoàn Thiên Lang, dạ chọi Lôi lão tứ, cũng phải ngoan ngoãn đi chụp ảnh cưới với Bánh Bao là gì?

Trương Băng hừ lạnh, thấy mọi người lạnh lùng nhìn mình, đành nói: “Em còn có việc, đi trước.”

Hạng Vũ thấy cô ả xuống lầu, ôm quyền với bọn tôi: “A Ngu với anh trải qua nhiều khúc chiết, tâm tính thay đổi là khó tránh khỏi, mọi người thứ lỗi.” Nói xong thở dài đuổi theo.

Bánh Bao nhìn trái ngó phải chả hiểu gì, lớn tiếng hỏi lại: “Rốt cục là sao?”

Tôi kéo cô ấy qua bên: “Đừng để ý, coi Tiểu Vũ tặng quà gì nào.”

Tôi mở hòm, thấy bên trong là một quyển album lớn cực tinh mỹ, ngụ ý sâu xa, chính xác là muốn tôi cùng Bánh Bao có thể sống tới đầu bạc răng long có thể nhớ về chuyện xưa, nhưng nghĩ lại chuyện Nghê Tư Vũ si tình, mọi người đều buồn vô cớ.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 37: Đại Hôn (Thượng)

Ngày tháng thoi đưa (dường như đây là lần đầu dùng những lời này trong quyển sách – lời tác giả), ngày 1 tháng 10 quốc khánh Trung Hoa, Bánh Bao sáng sớm đã có điện thoại gọi về nhà, cô ấy vốn đang muốn tham gia uống rượu đêm, kết quả là bị cha mắng té tát: “Nào có khuê nữ như thế, còn thương lượng với người ta đám cưới thế nào?”

Kỳ thật lão kế toán không xấu, nhưng quá sĩ diện, nếu không phải Bánh Bao đi làm xa, đại khái vài ngày trước lão đã lôi Bánh Bao về nhà.

Bữa rượu đêm, tức là hai ngày trước khi lấy vợ tổ chức tụ tập ăn một bữa, mọi người làm bắt đầu vào buổi tối, nhưng là vì chúng tôi vẫn ăn muộn, địa điểm ở Dục Tài, sau khi tập trung đủ quân số, nhà ăn ở khu giáo học cũ đã không thể tiếp nổi đám đông, tôi kêu mọi người bày ra ngoài trời hơn 10 bàn rượu, giấc mộng của tôi cũng thành sự thật - thành bữa tiệc dây chuyền. Quốc có quốc tình, giáo có giáo tình, Dục Tài cảm rễ sâu ở mảnh đất này, phong cách trường vô cùng thuần phác, đồng hương ở đây nghe nói tôi sắp kết hôn, cũng không quản mình có con nhỏ học ở Dục Tài hay không, đều tới chúc mừng, công nhân trên công trường cũng được mời tới, thêm đám học sinh của tôi, các hảo hán cũng chẳng quản lễ giáo, bày rượu ra bàn là uống, trong vòng 20 dặm bất luận lớn nhỏ đều uống đến mặt đỏ phừng phừng.

Cái bọn này không giữ lời, trước đã nói không chuốc rượu tôi, kết quả tôi vẫn là người đầu tiên gục ngã, chuốc rượu mà chẳng quan tâm mai ai

phải kết hôn, đáng ghét nhất là Phương Tịch, bưng một bát rượu đầy chân thành nói với tôi: “Tiểu Cường, chú uống ít một chút.” Tôi kích động, chưa kịp gật đầu lão đã giơ bát: “Nào, cạn.”

Đương nhiên, buổi tối tôi vẫn học bọn đạo tặc. Canh bên cạnh lu nước, ai uống với tôi tôi lấy nước lã thay vào, nhưng sau đó tôi phát hiện ra mình tính sai rồi -- mấy trăm người, dù mỗi người kính tôi một bát, thì uống mấy trăm bát nước tôi cũng bó tay, tôi quả thực trở thành một cái máy lọc nước, đi đi về về giữa bàn nhậu cùng WC, phải hạ hỏa, hạ hỏa.

Trong sân trường, mọi thứ cho đám cưới ngày mai đã chuẩn bị tốt, kiệu đỏ tám người khiêng, Nhị béo mang tới đại bạch thỏ (con ngựa trong lần thi đấu đầu tiên) đã được cọ rửa sạch sẽ, rõ ràng con thỏ không dùng cho chiến tranh được, nhưng mã ngoài quả là tuyệt, cũng xứng danh bạch mã vương tử rồi. Hiện tại vương tử tuy xấu giai một chút, nhưng mã thì đủ trắng rồi.

Uống rượu tới 12h đêm, tôi thấy đã sắp kết thúc, không ngờ Lão Hồ lại dẫn một đoàn 10 xe tới hỗ trợ tôi, tôi an bài bọn họ ngày mai đi tiếp khách của cha tôi. Các lái xe sợ muộn giờ nên mới tối đã tới – kết quả bị chuốc say gục tại mảnh đất Dục Tài.

Bọn thổ phi uống nhiều rượu. Cả đám nóng máu, luyện quyền luyện cước, 300 Nhạc phi quân cùng tứ đại thiên vương đồng loạt trợ hứng, trong chốc lát quyền đi cước lại đánh nhau túi bụi, Lão Hồ mắt đăm đăm nhìn sân đấu, kéo chặt tay tôi hỏi: “Cường ca, em đóng cửa võ quán, tới đây làm lao công quét rác được không?”

Đại đệ tử của Đoàn Thiên Lang phụ trách quét rác lạnh lùng nói: “Vậy mà đoạt bát cơm của tao à?”

Lúc trước trên lôi đài ở đại hội võ lâm, lão Hồ bị vị này đánh bại, cả kinh hỏi: “Mày quét rác ở đây? Đi đến võ quán của tao làm giáo viên đi. Lương tháng 15.000.”

Đại đệ tử nói: “VẬY còn mÀY?”

Lão Hổ: “Tao tới đây quét rác.”

Đại đệ tử: “...”

Trình Phong Thu cũng sớm uống đến mặt đỏ tía tái, lắc lư đi tới trước mặt Đoàn Thiên Lang: “Lão Đoàn, hai ta cộng sức cũng lâu rồi. Còn chưa có cơ hội luận bàn, sao. Nóng người tí chứ?” Đoàn Thiên Lang tuy uống ít rượu, nhưng tửu lượng thấp, lúc này cũng đã váng đầu, cười hiểm có: “Tốt, mời.”

Kỳ thật nếu tôi không mang theo các hảo hán chặn một chân, á quân hẳn sẽ là một trong hai người, éo hiểu thế nào hai người không đụng mặt. Cả hai ở Dục Tài một thời gian dài, dốc lòng dạy học, một lòng muốn phát dương nghề nghiệp, hơn nữa Đoàn Thiên Lang bình thường khó gần, cho nên hôm nay hai người mới tìm cơ hội quyết đấu.

Đoàn Thiên Báo ôm quyền với Thời Thiên, cười nói: “Thiên ca, thời gian này tôi cũng không nhàn rồi, hai ta lại so thân pháp, thế nào?”

Thời Thiên đột ngột như phiêu từ mặt đất lên một nhánh cây nói: “Mời.”

Vương Dần thấy ngửa tay, kêu lớn: “Phương Trấn Giang.”

Phương Trấn Giang thò đầu ra từ sau gốc cây: “Gọi cái t’rim”. Sau đó cái đầu nhỏ của Đồng Viện cũng thò ra nhìn quanh, Vương Dần phì cười: “Mày cứ xong việc đi, tao không sao.”

Đồng Viện đỏ mặt lại chui vào, một lát sau Phương Trấn Giang bị đẩy ra.

Tôi thấy đều là đối thủ cũ, vô thức nhìn lại Hoa Vinh, may mà Hoa đại soái ca cùng Bàng Vạn Xuân đang ngồi trước bàn đối ẩm, hai người bọn họ thuộc loại bắn tia trên chiến trường, quả nhiên tới giờ vẫn duy trì phong độ,

tôi sợ hai người đều thử tên bắn lung tung các bằng hữu. Tú Tú ngồi bên Hoa Vinh, lật từng trang tiểu thuyết tiếng anh, miệng thì lẩm bẩm: “One night in yuca – anh đừng uống nhiều rượu, mặc kệ anh yêu hay không yêu thì lịch sử cũng đã phủ đầy bụi....”

Tôi phì cười: “Tú Tú on night in Dục Tài à?”

Tú Tú: “A?”

Tôi noi: “Đúng, có chuyện này phải nhờ, em chuyển qua ban khác.”

“Ban gì, bồi dưỡng tiếng anh à?”

“Không” Tôi nói nhỏ: “Sau này có “người mới” tới, em mở ban bồi dưỡng về thường thức cuộc sống, chuyên môn phụ trách họ sử dụng những thứ hiện đại, việc này em phù hợp nhất.”

Tú Tú: “Được.” sau đó đẩy Hoa Vinh: “Hôm qua em dạy anh phân biệt đồ trang điểm, anh học được chưa?”

Hoa Vinh kéo tôi nói: “Đúng rồi, Cường ca, đây cũng là thường thức cuộc sống sao?”

Tôi đồng tình: “Đối với một người đàn ông sắp kết hôn thì là đúng.” Cuối cùng tôi nắm tay cậu ta nói: “Nam nhân sớm muộn đều có một ngày như vậy.” Hoa Vinh sững sốt, lập tức đẩy tay tôi ra: “Vậy ngày mai anh... ài, thành thật chia buồn.” Lập tức bị Tú Tú đánh cho.

Hoa Vinh: “Còn có chuyện này, sau này em làm gì? Các ca ca đều có sở trường, sở trường của em là bắn tên, dường như cũng không có tác dụng mấy.”

Tôi chỉ vào giáo khu mới: “Chú chạy qua xem một chút, sau này chú với Bàn ca phụ trách dạy bọn nhỏ bắn tên. Chú ý, phải đặc biệt định hướng

bồi dưỡng. sau này tất cả những người tham gia Olympic môn bắn tên đều là người của Dục Tài.”

Tối hơn 1 giờ sáng, tôi thật sự không chịu nổi, đi tìm gian phòng ngủ, hai lần mót đá phải tỉnh dậy, thấy bên ngoài vẫn sáng choang, cả đám vẫn uống suốt đêm.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng đã có người tới gọi bọn tôi, thấy Kinh khờ ăn mặc chỉnh tề, cùng Lý Sư Sư, Ngô Tam Quế, Tần Thủy Hoàng đều có mặt, tôi dụi mắt: “Không cần sớm thế chứ?”

Lý Sư Sư: “Đừng có nói nữa, anh muốn dùng quầng mắt thâm đó đi lấy chị dâu à?” Nói xong cô bé đi ra bên. Kim Thiếu Viêm cười tủm tỉm đi tới bắt tay tôi: “Cường ca, cung hi.”

Tôi nói: “Cùng vui, trời sáng gọi anh nhé.”

Kim Thiếu Viêm chặn cửa, vung tay lên, tiếp đó một đám xông vào, lôi tôi vào trang điểm. Dẫn đầu nghe nói là thợ hóa trang của công ty Kim Đình, đã hóa trang cho Tứ Đại Thiên Vương - Tứ Đại Thiên Vương của Hồng Kông.

Hóa trang xong nhìn lại, Tiểu Cường tôi quả là một Lưu Đức Hoa, ngay quả Lệ Quyên cũng không thể phân biệt thật giả. Sau đó có người mặc cho tôi bộ quần áo đỏ của chú rể, ngực có một bông hoa, cả đám vây quanh kéo tôi ra ngoài.

Cả đám ngoài thao trường đã sớm ăn cơm hay là uống từ đêm qua tới tận giờ, thấy tôi đi ra đều lao tới cười hỏi, con thỏ cũng được trang trí cực kỳ xinh đẹp, trên trán gài một bông hải đường đỏ thắm, nó không thích cứ lắc đầu quây quây, tôi ngồi lên lưng ngựa, Từ Đắc Long phân phó một tiếng: “Lý Tĩnh Thủy, thôi kèn rồi giường.”

Lý Tĩnh Thủy nghiêm: “Vâng” theo đó lấy một cái kèn đồng, thổi lên, mọi người ngạc nhiên: “Đây là kèn rời giường của Nhạc gia quân sao?”

Từ Đắc Lăng vò đầu cười: “Đổi lại cách gọi, nhập gia tùy tục mà.”

Nhưng Lý Tĩnh Thủy thổi cũng chẳng hay tí nào, chẳng bao lâu sau cả đám đều tỉnh lại -- tiếng kèn quá khó nghe. Vì vậy lúc đó đám hảo hán, Tứ Đại Thiên Vương, 300 binh sĩ cùng đám văn nhân tập hợp đầy đủ tại thao trường. Lại cả thêm một đám đông đi xem náo nhiệt, kiệu tám người khiêng đông nghìn nghịt xuất phát.

Bên trái tôi là Ngô Tam Quế, bên phải là Hạng Vũ, phía sau là Từ Đắc Long cùng các hảo hán, mọi người đều cười ngựa, ngựa đều do Kim Thiếu Viêm mang tới từ đoàn làm phim, càng khiến tôi ngạc nhiên là thằng nhóc còn mang tới hơn mười cỗ xe ngựa, cung nữ trẻ đẹp ngồi trên xe. Nếu chú rể cưỡi ngựa mà đằng sau là vài chục chiếc xe thì chẳng ra thể thống gì. Hiện tại, đội ngũ của chúng tôi như một đội quân viễn chinh. Chính béo sôì trào cười ha hả, giờ phút này anh ấy ngồi trên xe ra vẻ trang nghiêm, đại khái nhớ lại năm xưa ngồi xe đi tấn công lục quốc, anh ấy từng gia phong tôi là Tề Vương cùng Ngụy Vương, Bánh Bao cũng được phong làm Trịnh Vương cùng Đại Tư Mã, lần xuất chinh này thuộc loại chiến dịch bình loạn.

Ban nhạc gồm 300 chiến sĩ cùng vài hảo hán hợp thành, chủ yếu là loa cùng kèn Xô na, cũng không thấy bọn họ biết thổi cỡ nào, dù sao cứ ra sức thổi là được.

Chúng tôi vừa ra khỏi trường học đã khiến đám đông vây xem, chuyện này quá khác thường, ai gặp qua chuyện này? Hơn nữa hôm nay người kết hôn cũng nhiều, gặp một đoàn xe đám cưới hàng hiệu, mấy chú rể thò đầu ra hỏi tôi: “Anh giai, anh đi hỏi cưới nhà nào thế?” Hỏi ngu vãi, định kết hôn mấy lần đây?

Từ Dục Tài tới nhà Bánh Bao không xa, chúng tôi đi được nửa lộ trình, Ngô Tam Quế nghiêm nghị nói: “Hoa Mộc Lan không biết bày âm mưu gì, chi bằng cứ coi chừng.” Hạng Vũ cười nói: “Ngô huynh đừng đề cao người khác mà hạ thấp nhuệ khí của mình, tinh binh mãnh tướng ở bên ta, cô bé đó làm gì được chứ?”

Từ Đắc Long: “Không thể khinh địch.”

Đang nói, thám mã báo lại: “Phía trước phát hiện thôn khẩu có lượng lớn quân địch tụ tập.”

Hạng Vũ nói: “Có thể tiến lên không?”

Thám báo cười nói: “Có lẽ khó xông qua, đối phương là một đám nhóc con.”

Từ Đắc Long: “Tiếp tục dò xét.”

Chiến sĩ căng thẳng: “Rõ.” Chạy vội đi.

Ngô Tam Quế bi phẫn: “Không thể tưởng được, con nhóc kia dụng tâm hiểm ác như vậy, mấy chục đồng tử quân, đánh cũng không được, lao qua cũng không xong...”

Lâm Xung: “Quả nhiên không thể khinh địch, đối phương nếu không có Hoa Mộc Lan, chẳng biết quân ta sâu cạn, chưa chắc đã lao sư động chúng như vậy.”

Ngô Tam Quế móc ra bản đồ, mọi người lại chụm đầu thương lượng: “Hiện tại chỉ có cách, đi đường vòng vào từ sau thôn.”

Phương Tịch: “Chỉ sợ sau thôn có phục binh.”

Ngô Tam Quế: “Hết cách, binh quý thần tốc, chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

Lưỡng quân chưa giao phong. Chúng tôi đã thua mặt tính toán, sĩ khí giảm sút, đang muốn cải lộ. Bỗng một người thò đầu ra từ trong xe nói: “Chậm đã.”

Người này mặt như quan ngọc, khí độ phi phàm, một tay còn cầm quyển sổ phê học sinh, rất có hương vị khăn chít đầu, tay cầm quạt lông, là Nhan Cảnh Sinh, mọi người thấy là một bạch diện thư sinh, đều nhú mày. Nhan Cảnh Sinh phân phó: “Tĩnh Thủy, cậu đi mở một thùng lễ vật ra, tôi có vũ khí bí mật chuyên trị đồng tử quân.”

Lý Tĩnh Thủy mở thùng hàng cuối cùng ra, thấy thơm nức mũi, là một thùng chocolate cùng sữa đường...”

Mọi người thấy đều vui mừng. Hạng Vũ bái phục: “Nhan sư phụ thần toán.”

Nhan Cảnh Sinh nhìn bọn tôi, khinh bỉ: “Cho dù tôi đọc sách thành ngu nhưng cũng biết mang chút kẹo đuổi bọn nhóc.” Mọi người ngượng ngập.

Ngụy Thiết Trụ bước ra, nói: “Tôi muốn dẫn mười người làm đội cảm tử xông sục phòng tuyến địch.”

Từ Đắc Long: “Đi đi, nhớ kỹ, chỉ được thắng không được bại, nếu không theo quân pháp xử trí.”

“Rõ.” Ngụy Thiết Trụ dẫn mấy chiến sĩ, mỗi người đều rắn chắc, khởi xướng xung kích la lên lao về phía địch, tựa như hổ vào bầy dê, gặp người là phát, gặp người là phát...

Không bao lâu thám mã báo lại: “Quân địch tháo chạy.”

Các tướng lĩnh đồng loạt phát tay: “Các huynh đệ, thừa thắng xông lên.”

Kiếp cùng ngựa chúng tôi vào thôn. Tao ngộ chống cự linh tinh, đều bị chocolate bãi bình, chỉ chốc lát đã thuận lợi tới trước một bức tường thấp. Trên tường có một chỗ khuyết đủ để bọn tôi thông qua.

Tôi thấy liền ngựa mặt lên trời cười to. Mọi người đều hỏi: “Tiểu Cường, sao lại bật cười?”

Tôi chỉ vào bức tường thấp nói: “Thường nghe nói Hoa Mộc Lan thiện dụng binh, hôm nay thấy cũng bình thường, cô à chỉ cần thiết hạ mấy người phục binh, chẳng phải chúng ta toàn quân bị diệt?”

Lời chưa dứt, đột nhiên nghe tiếng chém giết nổi lên bốn phía, đầu tường bên trái một tướng xuất hiện, không phải ai khác chính là chú hai của Bánh Bao, cầm một tráng pháo dài ngoằng, bên phải là một người cũng quen biết, tam thúc của Bánh bao cũng cầm một tràng pháo nổ, hai người vờ xuất hiện dùng pháo che kín tường.

Mọi người đều mắng tôi: “Mồm thôi.”

Đến tận đây, chúng tôi rốt cục tao nghệ quân chính quy của đối phương, Hoa Vinh cùng Bàng Vạn Xuân phân kỵ lao ra, “chiú chiú” hai tên, bắn đứt hai tràng pháo, chú ba của Bánh Bao sừng sốt, chú hai dù sao cũng có huyết thống thích đánh nhau, không chút chần chờ đốt một quả ném qua, kiêu ngạo gào lên: “Bọn mày cứ bắn, pháo anh có nhiều mà.”

Hoa Vinh lại muốn bắn, tôi vội ngoắc lại, vội vàng cầm lên đầu mũi tên của Hoa Vinh cùng Bàng Vạn Xuân một bao đở, chú hai cùng chú ba của Bánh Bao thấy hồng bao, gật đầu, đứng qua bên, cười tủm tỉm: “Qua đi.”

Lại đi lên, mọi người đều xoa tay khởi động, rốt cục bình tới dưới thành, không biết sẽ ác chiến thế nào, đi vào tới cửa nhà Bánh Bao, thấy chữ hỉ đỏ chói, cửa thành đóng chặt, trên tường thành, cô dì của Bánh Bao đang gia tăng tuần tra.

Ngô Tam Quế chỉ nói: “Chúng tướng sĩ, đắp khởi thang leo thành, chuẩn bị công thành.”

Thời Thiên: “Đừng động thủ, tôi có một kế không phí người nào có thể mở cửa thành. Trước tiên tôi ở sau nhà thả mồi lửa, các ca ca thừa dịp loạn mà vào...”

Mọi người: “Đi chết đi...”

Nhất thời giương cung bạt kiếm, tôi thấy sắp thành đại chiến, hét lớn: “Trước tiên để tôi thử xem.”

Tôi xuống ngựa, đi tới trước cửa, vỗ cánh cửa gọi lớn: “Ba, mở cửa đi.”

Lão kế toán ung dung đáp lại: “Mày gọi ai đấy?”

Tôi nói: “Xem ngài nói gì kia, ngoại trừ ngài còn có thể gọi ai cơ chứ?”

“A, vậy mày tới làm gì?”

“Con tới lấy Bánh Bao về nhà.”

Hai người bọn tôi đối đáp khiến hàng xóm cười nghiêng ngả, nghi thức của chúng tôi đã khiến toàn thôn rung động, hiện tại người trong thôn đều vây quanh cửa nhà Bánh Bao bàn tán, đều than thở: “Sao Bánh Bao mệnh tốt thế chứ?” Có người vỗ vai: “Vậy mà còn nói không gả được...”

Người nọ gãi đầu: “Tôi nói bao giờ?”

Tôi dám thề, cha Bánh Bao đóng chặt cửa là vì nghe lời này, từ lúc Bánh Bao sinh ra đến giờ, tất cả buồn bực cùng ủy khuất của lão kế toán rốt cục cũng bài tiết hết ra. Lão lại dán vào cửa hỏi: “Tao không thả người đâu, mày vẫn vào hả?”

Tôi muốn nói tôi dùng thành ý làm rung động loại người như lão là đánh rằm, la lớn: “Vậy không được, con đành đập đổ cửa lớn, hôm khác tới tạ tội, hôm nay con phải lấy bằng được Bánh Bao.”

Hạng xóm láng giềng phì cười: “Lão Hạng mở cửa đi, gần đây xi măng tăng giá rồi đó.” Tôi liên tục chấp tay với bốn phía: “Cám ơn các vị, giữa trưa đều tới nhà hàng ăn cơm.”

Lão kế toán thỏa mãn thở dài, chậm rãi mở cửa, sau đó lão sững người, trước mặt là kiệu hồng, mấy chục con ngựa, hơn mười chiếc xe ngựa cùng mấy trăm người, tôi thấy lão kế toán mắt lóe lên vẻ gì đó, tôi cũng không tin cha Bánh Bao sẽ vì thế mà khóc -- chẳng lẽ bị dọa? Nói thật đoàn người bọn tôi nhìn bề ngoài hay thực lực, tấn công một tòa thành nhỏ đều dư sức.

Lão kế toán làm bộ điềm nhiên: “Ai da, nhiều người nhỉ.”

So với lái xe tới lấy vợ, tôi nghĩ nhiều cô gái sẽ chờ mong kiệu tám người khiêng. Tại cổ đại, phụ nữ không có địa vị, cả đời đại khái chỉ có một lần phong quang như vậy, lại xuất hiện trên người Bánh Bao, chỉ sợ người sướng không phải Bánh Bao mà là lão kế toán, vì tướng mạo của Bánh Bao, lão già ghen khuất cả đời, cho nên tôi vừa dùng vài câu nói cứng còng chọc lão già vui, vậy mới nói rõ con gái lão quý hóa, phỏng chừng tôi nên phát ngôn bữa bãi diệt lão cả nhà lão mới sướng, hiện tại thêm kiệu, lão già tự cảm thấy công đức viên mãn, cũng ứng câu: “Khuê nữ của ta thì sao, khuê nữ của ta tự có người lấy kiệu tám người khiêng rước về.”

Vào cửa là khách, chúng tôi không bị khó khăn gì, nhưng phải ăn một chén sủi cảo sống, lúc ăn sẽ có người hỏi: “Sống hay chín? “ Chú rể sẽ nói “Sống”, ý là sớm sinh quý tử cát tường.

Lão kế toán đại khái thấy tôi biểu hiện tốt, vụng cho tôi một chén sủi cảo chín, người khác hỏi tôi lại che chở, nói: ‘Siêu sinh.’

Chợt nghe Bánh Bao nói từ trong nhà vọng ra: “Siêu sinh, còn nhớ tới đội túc cầu của ba sao?”

Sau đó chúng tôi thấy cô ấy đội khăn trùm đầu đỏ, váy áo đỏ, hai tay vịn tường đi ra, giống như người mù đang sờ đường, vừa đi vừa nói: “Nghe nói bên ngoài có cổ kiệu đang chờ hả? Mình cứ nghĩ mãi sao phải mặc thế này.” Hoa Mộc Lan chạy từ trong ra đỡ cô ấy, phì cười: “Tân nương tử không được nói.”

Nếu bình thường, cha Bánh Bao đã sớm quát lên, lúc này lại nói rất từ ái: “Đã là ngôi kiệu thì đi sớm chút.”

Bánh Bao được Hoa Mộc Lan dìu đi, bước thấp bước cao đi ra ngoài: “Cổ kiệu ở bên ngoài, sao không bỏ khăn ra tí nữa đội vào, dù sao cũng gặp mặt...” mấy lời sau bị Hoa Mộc Lan bịt miệng.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 38: Đại Hôn (Trung)

Hoa Mộc Lan đợi Bánh Bao chui vào kiệu ngồi yên ổn mới phân phó: “Khởi kiệu”, sau đó quay sang nói với tôi: “Chị cũng chiếu cố chú nhỉ?”

Tôi bữu môi: “Cũng chẳng có gì, bọn em cũng không phải phí nhiều sức.”

Hoa Mộc Lan trừng mắt nhìn tôi: “Thật không biết thế nào là đủ, sông hồ thành trong kế hoạch chị còn chưa đào cơ.”

Tôi: “....”

Lần này chúng tôi thuận lợi diễn tấu sáo và trống lên đường, đoạn đường dù có hơi xa nhưng mấy người trâu bò chúng tôi lại chả thiếu, nói vậy nhưng cuối cùng tôi cũng không thể chịu nổi, lúc xuất phát tới nhà Bánh Bao, mặt trời vừa lên cao, giờ đã thấy nóng, trang phục cưới cổ đại là áo ba lớp, ô che khiến tôi mướt mồ hôi, tôi không ngừng kéo bông hoa đỏ trước ngực, chợt thấy điện thoại rung rung, trộm lấy ra xem, ra là Bánh Bao nhắn tin: “Cưỡi ngựa thích không? Ngồi kiệu sướng lắm...”

Tôi không nói được gì, đương nhiên là cô ấy thư thái, cỗ kiệu đó rất thoáng, có thể đặt cả một bàn Bi-a, gió thổi thoải mái, chỉ có tôi là chịu khổ.

Nhưng tôi cũng không dám nhắn tin lại, tôi đi theo đoàn, hiện tại tôi như một bạch mã vương tử, phải làm giống hệt chú rể thời cổ đại, bạn thấy bạch

mã vương tử nào nhắn tin chưa? Hiện tại bao nhiêu người đang ngó nhìn tôi chứ.

Nhưng thế cũng còn chưa xong, Bánh Bao không thấy tôi đáp lại, lại gọi điện thoại tới, tôi đành tiếp điện nói nhỏ: “Em có bệnh à?”

Bánh Bao tức điên nói vô cùng hùng hồn: “Sao anh không trả lời, còn nữa, cái này xài hết bao nhiêu tiền?”

Tôi nói: “Em không phải lo.”

Bánh Bao: “Còn nữa, hôm qua khi em đi anh nói đã mua đủ đồ gia dụng, chuẩn bị mang tới hiệu cầm đồ, thiệt hay giả, anh mua đồ gia dụng sao không bảo em?”

Hoa Mộc Lan cười ngửa đi cạnh cổ kiệu nghe thấy có người nói chuyện bên trong, tưởng Bánh Bao có chuyện gì, dán tai vào kiệu nghe một lúc, thấy tôi cũng cũng đang dùng điện thoại liên quát lớn: “Hai người có cúp điện thoại không, có cô dâu chú rể như hai người sao?”

Tôi thuận tay tắt điện thoại, Bánh Bao lại nhắn mấy tin nhắn làm phiền nhưng tôi chẳng thèm để ý tới.

Đi hơn một giờ, lúc sắp tới đường vào hiệu cầm đồ tôi lại gặp một đám binh lính tản mạn quây rầy, tôi gọi các chiến sĩ phát kẹo tới tập, từng gói từng gói thuốc ném qua, rồi cục tới phía dưới hiệu cầm đồ, cũng không biết là ai đặt chậu than trước cửa kêu Bánh Bao nhảy qua, còn nói đây là theo quy củ báo hiệu cuộc sống sau này ngày càng hạnh phúc. Bánh Bao đương nhiên chẳng chút ngần ngại, hạ kiệu nhảy qua, muốn chạy lên lầu, lại bị mọi người ngăn cản. Bàng Vạn Xuân đưa cho tôi một cây cung, nói theo quy củ phải bắn mũi tên về phía Bánh Bao, ý là phải khu tà trừ yêu.

Tôi run rẩy cầm lấy cung, quay sang hỏi Bàng Vạn Xuân : “Nếu tên bắn xuyên tim thì sao?”

Bàng Vạn Xuân cười nói: “Chú có bản sự thế sao, không bắn trượt là may lắm rồi.” Nói xong đưa cho tôi một mũi tên đã được bao đầu bằng vải, tôi mới yên tâm, kéo cung cài tên, nghĩ lại chuyện Bàng Vạn Xuân cùng Hoa Vinh so tiền, hai người đứng cách 100 thước có thể bắn trúng, hẳn cũng không khó.

Kết quả một mũi tên chẳng chút lệch lạc - băng thẳng vào đùi Lý Quỳ, Thiết Ngưu vỗ tay cười ngây ngô: “Anh bắn em làm gì?”

Hết cách, đành phải nhặt về bắn lại, lúc này trúng ngực rồi. Nhưng lại bắn trúng Lữ Tuấn Nghĩa, tên lại về lên tay tôi, đám đông xem náo nhiệt thật tự giác rời khỏi trăm bước -- Triệu mặt trắng đã chạy ra xa từ lúc tôi nhận được cung rồi.

Bánh Bao đứng yên, không kiên nhẫn: “Nhanh, rốt cục anh có biết bắn không đấy?”

Mấy tên vô lại trong đám đông bùm miệng gian xảo cười he he.

Tôi đỏ mặt, một tiễn bắn đúng hông Bánh Bao, mọi người đều nói: “Thế là được, chờ chú bắn đúng mục tiêu có qua tết âm lịch.”

Việc này làm xong, Bánh Bao vào hiệu cầm đồ thì vợ đã tới tay, tiếp theo vốn là nên bái thiên địa, uống rượu hợp cần, nhưng vì cha mẹ tôi không có ở đây cho nên gọi điện thoại cho hai vị một chút, sau đó đưa vào động phòng, mọi người cười đùa một hồi rồi tự giác xuống lầu.

Người vừa đi Bánh Bao đã kéo khăn che mặt xuống, tôi tức điên: “Sao em tự kéo xuống, đội lên.”

Có lẽ trước kia lễ tiết quá đủ, Bánh Bao cũng bị lây, vội đội lên, ngoan ngoãn ngồi trên giường, tôi xoa eo uống chén nước, rồi mới đi tới trước người Bánh Bao, lúc này tôi mới bỗng phát hiện tay tôi ướt mồ hôi, có phải

tôi chơi quá đà không? Khăn trương mở khăn che mặt một phụ nữ đã ngủ với tôi hai năm rồi.

Tôi nhẹ nhàng vén khăn che, thấy mặt cô ấy ửng đỏ nhìn giày mình, tôi nói: “Được rồi, giờ em nói được rồi.” Kỳ thật dọc đường cô ấy cũng nói nhiều rồi. Bất quá có thể nhận ra cô ấy hơi thẹn, tôi ngồi bên cạnh kéo tay: “Bánh Bao, thật sự là quá nhiều khúc chiết.”

Bánh Bao thẹn thùng vô hạn, bỗng nhắc váy giơ chân đạp tôi, nói dụ hoặc: “Lão nương vẫn bị người dùng vài món đồ gia dụng nát lừa tới tay rồi.”

...Thế tôi mới phát hiện ra, hiệu cầm đồ được Lý Sư Sư bố trí sáng bừng lên, không khí vui tươi rất đậm đà, nhưng đồ gia dụng mới tôi hứa cho Bánh Bao không có bày ở đây, cho nên không khí dù tốt, nhưng cái ghế sofa 3 chân được chống bằng một viên gạch vẫn sừng sững không ngã, cửa tủ lạnh phải kẹp một tờ giấy mới đóng được....

Tôi xí xóa: “Em cũng thấy đấy, nghi thức thì cần tiền mà, đồ điện gia dụng phải chậm rãi mới có.”

Bánh Bao trừng mắt với tôi, thở dài: “Quên đi, cũng rất đáng giá, em coi như trên đường đi ngồi cái sofa mới, còn anh cười cái tủ lạnh là được.”

Tôi vỗ vai cô ấy: “Hai ta hiện tại phải động phòng, phải làm gì chứ nhỉ?”

Bánh Bao đẩy tôi ra nói: “Động cái nhà xí! Còn nhiều người đang chờ chúng ta, nên đi tới nhà hàng rồi?”

Chính xác, để mấy trăm người chờ động phòng thì khẳng định chẳng sung sướng gì rồi, vì không để mọi người hiểu lầm, chúng tôi nhanh chóng đi ra.

Cỗ kiệu cùng đội nghi thức đã rời đi, dưới nhà là đoàn xe của Kim Thiếu Viêm cùng lão Hồ, Bánh Bao quay lại nhìn đội xe hỏi: “Quán cơm anh đặt chỗ chưa từng nổi danh, nhiều người thế đủ chỗ không?”

Tôi cũng quay lại nhìn nói: “Hẳn là đủ.”

Xe còn cách quán ăn nửa dặm tôi liền thấy một hoành phi thật lớn: Cung chúc Tiểu Cường cùng Bánh Bao tân hôn đại hỉ.

Xem bút pháp hẳn là Vương Hi Chi, chữ đó chắc hẳn dùng giẻ lau viết.

Bánh Bao cười ha hả: “Chữ đẹp thật.”

Tôi bực tức: “Em cũng có thể nhận ra chữ tốt xấu sao?”

Bánh Bao nói: “So với chữ Tiêu tiên sinh thì Hạng tiểu thư viết chữ thì chắc chắn đẹp hơn nhiều.”

Khi chúng tôi mới tới, bỗng tiếng pháo rung trời, cửa khách sạn Khoái Hoạt Lâm bày mười hai pháo lễ vàng rực. Tôi bực tức: “Tôi không cần pháo lễ.”

Bánh Bao bịt tai: “Có nhầm đám cưới không thế?”

Đây là lần đầu tiên tôi tới Khoái Hoạt Lâm, dù chỉ có ba tầng nhưng cao vút trong mây, bề ngoài kim bích huy hoàng ngoài sức tưởng tượng, tôi không nghĩ tới nơi này được chú trọng như vậy, hẳn là bình thường có thể tổ chức bốn năm đám cưới một lúc.

Tôi nhìn qua cửa, là một rừng xe, ngoại trừ vài chiếc đi đón cha mẹ tôi cùng cha mẹ Bánh Bao thì đại bộ phận chưa từng thấy, không thuộc đoàn xe của Kim Thiếu Viêm cũng không phải lão Hồ mang tới, hẳn là nhà khác cưới ở đây mang tới.

Tôi không vui, đã nói là tôi bao cả, chẳng lẽ Tường Môn Thân thấy có lợi liền cho người khác thuê?

Tôn Tư Hân, Lưu Bang cùng Phượng Phượng đứng ở trước cửa giúp tôi tiếp khách, hiện tại có thêm thêm một Tần Thủy Hoàng chuyên môn chiêu đãi khách trọ.

Trong tiếng pháo mừng vang rền, tôi kéo Tôn Tư Hân qua hỏi: “Mọi người trong quán tới cả rồi chứ?”

Tôn Tư Hân cười nói: “Chương quây kết hôn đương nhiên đám nhân viên phải tới, đều ở bên trong mà.”

Tôi nói: “Pháo lễ là sao?”

“Anh phải hỏi Tường tổng – à, anh ấy tới rồi.”

Tường Môn Thân nghe tiếng pháo vang, đi từ trong ra đón, mặc âu phục phẳng phiu, tóc mới cắt sáng loáng, mặt mày rạng rỡ, ôm quyền: “Cường ca, chúc mừng.”

Tôi cảm tạ hỏi: “Hôm nay trừ tôi còn mấy nhà đặt tiệc ở đây?”

Tường Môn Thân bất mãn: “Anh nói gì vậy, Cường ca kết hôn sao có thể làm chung với người khác? Hôm nay chỉ tiếp một mình anh, thấy pháo lễ không, còn có một loạt cô gái tiếp lễ, em dùng tất cả chiêu thức khai trương cho anh đấy.”

Tôi vỗ vai hắn: “Rất có ý tứ.”

Chỉ một lát, sau từ bên trong tuôn ra mấy trăm người, đứng chặn cửa không cho vào, tôi vội khiêng Bánh Bao lên vai xông qua. Phòng thay đồ ở tầng ba, các hảo hán che chở tôi xông lên tầng, trong toàn quá trình cơ hồ qua mỗi tầng chúng tôi đều bị mấy chục thậm chí hơn trăm người vây chặn

– tôi bức tức: Bọn họ đại bộ phận nhìn qua quen mặt, nhưng không nhớ nổi là gặp ở đâu. Tôi vội vội vàng vàng đi lên, cũng không xem kỹ quan hệ gì, rất nhiều người đích xác là bằng hữu hoặc trước kia là hàng xóm, còn những người khác từ đâu tới?

Tôi thay âu phục trong phòng thay đồ rồi đi ra, gặp ngay Bạch Liên Hoa – đúng là vị Bạch Liên Giáo Chủ bán cho tôi biệt thự, Bạch Liên Hoa thấy tôi cười nói: “Tiểu Cường ca, tâm hồn vui vẻ, Trần tổng của chúng tôi kêu tôi chuyển lời chúc phúc tới anh, lẵng hoa trước cửa là một phần tâm ý.”

Tôi cười nói: “Trần tổng các vị tặng hoa? Lần trước trường học của tôi khai trương cô ấy cũng tặng tôi một lẵng hoa.”

Bạch Liên Hoa ghé sát vào tai tôi: “Tiểu Cường ca, hôm nay không ít khách quý tới nha.”

Tôi nhìn thao mắt cô ấy, thấy phòng đóng chặt, ra vẻ cao thâm khó lường, tôi hỏi: “Ai vậy?”

Bạch Liên Hoa cười: “Anh đi thì biết, có vài vị không dễ dàng xuất hiện trước mặt đám đông, em nghĩ anh phát tài rồi.”

Lục này Bánh Bao cũng thay áo cưới bước ra, tôi dẫn cô ấy đi gõ cửa gian khách quý thứ nhất, quả nhiên là khách quý chậ nhà, cầm đầu là Lưu thư ký, lúc võ lâm đại hội là anh ta chiêu cố, bất quá người này cũng nhận được chức khu trưởng, bên cạnh là cục trưởng cục giáo dục, bên cạnh là các lãnh đạo khác, tôi cùng Bánh Bao vừa tới họ đã cười đứng lên, thân phận của tôi hiện giờ không bình thường nên mọi người đều lộ vẻ thân cận, tôi vội rút bao thuốc ra mời, mấy người này thường xuất hiện trên TV, mỗi người cầm một điếu, cười ha hả trò chuyện, trước khi đi Lưu thư ký còn đại biểu chính phủ tặng cho tôi một hồng bao, bọn họ cùng với Dục Tài quật khởi, đường làm quan cũng trôi chảy hơn đồng liêu.

Tôi mang Bánh Bao qua gian phòng thứ hai, trong phòng chỉ có hai người, một ông già cùng một bà già, ông già mặc áo lụa dài nhiều nếp nhăn, đang ung dung uống trà, là Cổ gia. Bà già mặt đầy nếp nhăn, giống như một bà mẹ chồng ở nông thôn, nhưng giơ tay nhắc chân rất khí độ, là Kim lão thái hậu bà nội của Kim Thiếu Viêm.

Chúng tôi vừa vào cửa, hai lão yêu tinh đã giương mắt nhìn Bánh Bao, cuối cùng đều gật đầu: “Ừ, là cô gái tốt.” Tôi không nói gì, xấu là tốt sao?

Cổ gia trực tiếp nhét cho tôi một lọ thuốc hít: “Thằng nhỏ kết hôn, hút cái này sướng, cho nhóc một lọ.”

Tôi thấy lọ thuốc trong sáng, tuyệt đối là đồ quý, gật đầu nói: “Đa tạ Cổ gia.”

Kim lão thái hậu hiền lành vẫy Bánh bao: “Con nhóc, tới đây.” Bánh Bao đi qua bóp tay lão thái hậu một lúc lâu, cuối cùng lão thái hậu cười tủm tỉm nhét cho Bánh Bao một cái hộp nhỏ, tôi tò mò đi lại. Bánh Bao mở ra, là một đôi nhẫn kim cương, không thể tưởng nổi lão thái thái lại thích đồ chơi này, Bánh Bao thấy quá quý, định từ chối: “Bà bà, chúng con không thể nhận được.” Tôi cũng nói: “Nhẫn kết hôn bọn cháu đã mua rồi.”

Lão thái thái khoát tay: “Cầm đi, cháu đừng mơ tùy tiện mua rồi đeo cho người ta, bây giờ các cô gái cũng chú trọng kim cương lớn nhỏ đó.” Thật đúng là bó tay, nhẫn kết hôn tôi tùy ý mua, chỉ vài trăm đồng tiền.

Tôi cũng biết là không từ chối được, tiện tay nhét vào túi: “Cám ơn lão thái thái, sang năm chúng cháu sẽ đi chúc tết bà.”

Kim lão thái hậu nói: “Đi đi, lát cứ lo việc của mình, mấy người già bọn ta ở trong phòng này là được.”

Khi bọn tôi đi ra, Bánh Bao đã cảm giác không đúng, kéo tay tôi nói: “Chuyện này...”

Không chờ cô ấy nói, Lương thị trưởng cùng chuyên gia bán sách lậu Phượng Phượng đi tới, Phượng Phượng tự nhiên không biết nhân tình của mình là hoàng đế, cho nên vẫn có thể cùng Lương thị trưởng có chân trong chân ngoài mà kiêu ngạo, vẫn ân cần dẫn Lương thị trưởng tới. Lương thị trưởng giờ đã lên tình công tác, nhưng đã làm thị trưởng chỗ tôi ba năm, cơ bản mọi người đều biết, Bánh Bao trông thấy cũng kinh ngạc: “Lương thị trưởng?”

Lương thị trưởng cười nói: “Tốt tốt, tân nương tử thật có phúc tướng.” Sau đó kéo tay tôi nói: “Nói thật là tôi cũng bận việc, nhưng tôi vì hai chữ này phải tới một chuyến.” Nói xong đưa thiệp mời cho tôi xem: “Lát nữa có thể cho tôi gặp người viết hai chữ này sao?”

Tôi thấy hẳn là Liễu Công Quyền viết, cũng chỉ là một tấm thiệp bình thường không có gì lạ, nhưng cái khó là Lương thị trưởng nhìn ra cái đẹp, vẫn biết lão thích thư pháp, vốn nghĩ cũng chỉ là ứng đối công việc, không ngờ là si mê thực.

Tôi vội đáp ứng lát giới thiệu ông ta với Liễu Công Quyền, Phượng Phượng dẫn ông ta đi tới bàn đàm Lưu thư ký. Bọn họ đi rồi, Bánh Bao nghĩ hoài không ra hỏi: “Hai ta kết hôn anh mời Lương thị trưởng làm gì?”

Tôi cũng thấy kỳ quái, đại bộ phận danh sách chưa từng qua tay tôi, có thể là Nhan Cảnh Sinh nhớ tới, cậu ta phát thiệp mời cho Lưu thư ký, phát cho Lương thị trưởng là biểu tượng thôi? Ai ngờ huyện thái gia tới thật?

Thế này không ổn rồi, tôi liền gặp Tôn Tư Hân đang dẫn vài người lên, bên trong có một hòa thượng đầu trọc cùng một lão đạo, thời buổi này, muốn có cơm ăn phải hạ vốn gốc, Tôn Tư Hân cũng vậy, cấp chút tiền đuổi đi là xong, hòa thượng tới làm gì? Tôi vừa muốn nói, liếc qua thấy người quen - chủ tịch đại hội võ lâm, hòa thượng cùng lão đạo không phải người khác, là vài vị ủy viên trong đại hội võ lâm, tôi vội vàng đi tới tiếp, đi theo

vài vị ủy viên là một đám người hò hét: “Tiêu đội trưởng, còn nhớ bọn tôi không?”

Trong đó mấy người có quen biết, đầu trọc là quán trưởng của cái gì mà Tinh võ hội quán đánh trận đầu trong đoàn chiến, bên cạnh là Quyền đạo đông bắc, lại bên cạnh là quản lý trường Dục Tài Bắc Kinh, người phía sau đại khái đều có gặp mặt tại đại hội võ lâm, Phương Tiểu Nhu đấu với Hồ Tam Nương cùng người luyện Túy Quyền đấu với Nguyễn Tiểu Nhị đều có mặt.

Tôi phì cười, đây quả là đại hội võ lâm loại nhỏ, đám đó có giao tình với các hảo hán, ngày đó các bằng hữu mới quen đều kêu anh anh em em, giờ thành trường hợp này, khó trách tôi thấy quen mà không nhớ tên.

Vừa xếp đặt xong các võ lâm hào kiệt chợt nghe tiếng Nhan Cảnh Sinh dưới lầu nói: “Trương lão sư, ngài tới rồi..”

Bánh Bao như gió chạy xuống, nghe giọng Nhan Cảnh Sinh cung kính, cô nàng tự biết là ai tới.

Tôi cùng cô ấy chạy xuống lầu hai, thấy lão Trương được Lý Bạch dìu, đang nói chuyện với mọi người, lão gầy hơn trước kia, nhưng tinh thần rất tốt, mọi người vây quanh nói đại nho lão kính danh đã lâu, khiến khuôn mặt tái nhợt của lão Trương đỏ lên, tựa như lão già thả dê trên cao nguyên. Hiện tại lão đang kéo tay Ngô Đạo Tử kính lễ, Ngô Đạo Tử cũng nắm chặt tay lão: “Chẳng phải là Tiểu Đổ (Phủ) sao?”

Có thể nói, không có lão Trương sẽ không có Dục Tài, là lão nhân vì một mảnh đất cho bọn nhỏ mà có Dục Tài hôm nay, cho nên mặc kệ là các vị khách trọ hay người khác, chỉ cần nghe qua chuyện lão Trương cũng kính trọng lão, ngay cả các quan viên chính phủ trên lầu cũng chạy xuống.

Lão nhân thấy tôi đi cùng Bánh Bao, lại dùng ngữ điệu uy hiếp như lão quân phiệt: “Thằng nhóc, đối xử tốt với lão bà của mày đó.”

Tôi cười làm lành: “Nhất định, nhất định.”

Lão nhân kéo tôi qua, nói nhỏ: “Cậu định giấu con nhỏ cả đời hả?”

Tôi nói nhỏ vào tai lão: “Cháu cũng chưa nghĩ ra, đi một bước xem một bước vậy.”

Lão Trương gật đầu giữ chặt tay Bánh Bao: “Tiểu Cường có hơi khốn kiếp, nhưng tâm địa cũng không xấu, sau này con phải đối xử tốt với nó nhé.”

Bánh Bao cảm giác lão Trương như đang nói hậu sự, lau nước mắt gật đầu.

Trải qua một hồi náo loạn, Bánh Bao cũng quên hỏi tôi, chỉ đi theo tôi quanh các bàn, hôm nay thật nhiều khách tới, hơn nửa phần lớn đều không ngờ tới, chuẩn bị không kịp, ngoại trừ bằng hữu thân thích, các hảo hán, Nhạc gia quân, Phương Tịch cùng Tứ đại thiên vương, Nhan cân liễu cốt, viên chức Dục Tài kể cả đám Đoàn Thiên Lang, Trình Phong Thu, bọn họ cùng gia trưởng học sinh gần một nghìn người, hiện tại thêm đại hội võ lâm, Khoái Hoạt Lâm đầy người, thế cho nên vội vàng cấp rập, Nhị béo cũng phụ trách tiếp đãi bạn bè lúc còn bé của tôi, ghi trưởng tôi buộc phải nhờ Ngô Dụng cùng Tiêu Nhượng, hiện tại phải lâm thời phái Lệ Thiên cùng Bàn Vạn Xuân là công chức ra làm việc.

Hách lão bản cũng tới, từ ngày mai trở đi, tôi không là nhân viên của lão nữa, sau đó là bằng hữu rồi.

Cứ thế không đầu không đuôi bận rộn tới gần 12h, chủ trì hôn lễ mới nói: “Bây giờ mời chú rể cùng tân nương cùng gia trưởng tới lầu một cử hành nghi thức, xin mời...”

Tôi vội kéo Bánh Bao chạy xuống, Bánh Bao ngây ngất: “Chúng ta rốt cục tới làm ở lầu mấy?”

“Đừng hỏi...” Tôi vừa chạy vừa hô: “Anh Kha, em gái..” Tôi lúc này mới phát hiện phù rể phù dâu không thấy đâu.

Cuối cùng tôi tìm được Kinh khờ bên cạnh Triệu mặt trắng, Triệu mặt trắng cũng mặc quần áo mới, đi theo Triệu đại gia, Lý Sư Sư còng khoa trương, mang theo kịch tổ “Lý Sư Sư truyền kỳ” tới, hiện giờ đang chỉ đạo chụp ảnh, chụp hôn lễ thế nào, còn đặc biệt dặn dò: Nhất định vào cố gắng chụp tất cả mọi người.

Kết quả chờ tôi tìm đủ mọi người, vừa chạy lên tầng hai đã bị đám người đông nghịt trong đại sảnh chặn lại, Tống Thanh hét lên, tôi túm Bánh Bao cố len về phía trước, mọi người ầm ỹ: “Đừng chen, đừng chen lấn.”

Tôi điên cuồng hét lên: “Nhường chút, nhường chút, tân lang đây...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 39: Đại Hôn (Hạ)

Tôi vất vả lắm mới len được về phía trước, dành cho chúng tôi là một bụi trái thảm đỏ, còn có mấy trăm người cầm pháo giấy cười bại hoại....

Tôi cúi đầu nói nhỏ với Bánh Bao, Kinh khờ cùng Lý Sư Sư: “Lát nữa âm nhạc vang lên thì đi cho nhanh.” Bọn họ còn chưa hiểu gì thì Tống Thanh đã phát nhạc, tôi vội kéo Bánh Bao. “Bùm, bùm, bùm, bùm!” trong hành khúc hôn lễ tôi bước nhanh lên bụi.

Trương Thanh ở gần tôi nhất nhìn thấu quỷ kế của tôi, vịn pháo giấy: “Phanh”, pháo giấy bao phủ chúng tôi – tôi cảm thấy may mắn vì anh ấy không coi pháo giấy như ám khí ném tôi.

Trương Thanh dẫn đầu, những người khác đều làm theo, lập tức pháo giấy nổ tung trên đầu chúng tôi, tôi kéo Bánh Bao lướt nhanh, không thể ngờ được là Bánh Bao lại thầm giật tôi lại, ý tứ là muốn tôi đi chậm một chút, sau đó tôi cũng hiểu, hôm nay Bánh Bao nhà tôi mặc nhiều áo cưới, đáng vẻ khinh linh như công chúa, ai muốn chạy lung tung theo tôi như một mù điên?

Chậm thì chậm, dù sao cả đời có một lần, hậu quả là chúng tôi dần dần bị chôn, tôi không ngờ nhiều người như vậy, lại còn có nhiều pháo giấy thế chứ, mỗi người một cây, có người còn thủ sẵn 2 cây, căn bản không nhìn rõ người chung quanh, khi chúng tôi lên đến bụi, trên đầu mỗi người chắc có tới nửa cân giấy vụn, Tống Thanh bật cười: “Bây giờ xin mời hai vị phu thê nói, ai trước?”

Tôi cầm mic, nhưng dọc đường bị bắn nhiều, lại không nhớ nổi muốn nói gì, đành nhìn phía dưới: “Mọi người... đều ăn rồi hả?”

Mọi người cười: “Còn chưa ăn, chờ chú nói đó.”

Tôi đưa mic cho Bánh Bao: “Anh nói xong rồi.”

Tựa hồ Bánh Bao sớm đã muốn nói, nhận mic liền hỏi: “Mọi người đều tới tham gia hôn lễ của chúng tôi sao?”

Mọi người cười: “Đúng.”

Bánh Bao nhét mic cho Tống Thanh đứng bên nói nhỏ: “Đông thật – tôi cũng nói xong rồi.”

Mọi người: “...”

Tống Thanh bị bọn tôi làm sững sốt một lúc lâu mới phản ứng lại, trừng mắt với chúng tôi, sau đó tiến hành hạ mục kế tiếp: “Cho mời gia trưởng đôi bên. Mời bốn vị lão nhân gia đi tới phía trước.”

Dựa theo tục lệ, âm nhạc lúc này là Trư Bát Giới công vợ, cha tôi công mẹ tôi, vèo vèo đi tới bục, lão kế toán cũng không chậm, ôm mẹ của Bánh Bao đi song song với cha tôi lên tới bục. Mọi người đều hoa mắt, không dám cười đùa hai lão già, hai lão già đứng vững vàng trên đài chủ tịch, đều cười đắc ý.

Thời Thiên cùng Đoàn Thiên Báo đều nói: “Khinh công cao cường.”

Bọn họ đâu có biết, đây là thành quả trí tuệ của người dân lao động, hai lão già cả đời đã tham gia không biết bao nhiêu hôn lễ, hiểu được nếu chậm một bước chắc chắn bị ngược đãi, giờ tới lượt chúng tôi kết hôn, gia chủ ưu tiên được chú trọng.

Tống Thanh cười nói: “Hai lão nhân gia thật là tuổi cao chí càng cao, bây giờ mời hai vị cùng bạn già trên lưng trả lời tôi ba vấn đề.”

Hai lão già rất mưu mẹo, biết là bị chơi, đồng thanh nói: “Chỉ cho phép hỏi ba câu, hơn nữa không được hỏi danh nhân – Trung Quốc có 1,3 tỷ dân, tên họ sao mà phân biệt được.”

Tống Thanh cười nói: “Sao cháu có thể thất đức thế chứ, nào, câu đầu tiên.”

Hai lão già đành tiếp tục công bạn già, Tống Thanh hỏi cha tôi: “Lương Sơn có bao nhiêu hảo hán?”

Cha tôi trả lời rất thoải mái: “Người địa cầu đều biết, 108.” Tôi chọc ba tôi: “Sai rồi, 109.” Tôi cũng tính là một mà.

Tống Thanh nói: “Cho là bác trả lời chính xác.” Sau đó hỏi lão kế toán: “Trong đó có bao nhiêu thiên cương, bao nhiêu địa sát?”

Lão kế toán: “36 thiên cương, 72 địa sát, tổng 108 người, tôi không kể được đầy đủ.”

Tống Thanh cười ha hả: “Hiện tại, cho mời phù rể phù dâu nói.”

Hai lão già cũng chỉ đành giương mắt nhìn.

Kinh khờ cầm mic vô cùng khẩn trương: “Cho tôi hỏi chút, phải chăng làm phù rể phù dâu cũng tính là kết hôn?” Nói xong lại nhìn Lý Sư Sư nói: “Tôi không bằng lòng kết hôn với cô ấy. Người cô ấy có mùi làm tôi choáng váng.” Khiến Lý Sư Sư tức giận đập anh ấy, Kim Thiếu Viêm thì nhảy căng lên, mọi người cười nghiêng ngả.

Mic tới tay Lý Sư Sư, cũng phải có người nói vài câu, bằng không thì không ra gì cả, cuối cùng Lý Sư Sư thản nhiên nói: “Thiên ngôn vạn ngữ

nói không hết sự cảm ơn đối với cảm tình của mọi người – nhưng thay mặt hai vị gia chủ, tôi chỉ có thể nói vậy” Mọi người cười, hai lão già cảm động rơi nước mắt: “Thật là một cô gái tốt.”

Tống Thanh cầm lại Mic nói: “Bây giờ xin hỏi hai vị vấn đề cuối cùng, nhất định phải trả lời chi tiết.”

Hai lão già gật đầu, họ đã chịu thiệt một lần, không dám xem nhẹ Tống Thanh.

Tống Thanh bỗng cầm mic hỏi: “Đêm qua ngủ có ngon không?”

Hai lão già: “..Ngon.”

Tống Thanh cười nói: “Được rồi, hiện tại có thể thả hai vị lão phu nhân xuống rồi.”

Hai lão già tức giận đánh tôi, đồng loạt nhỏ giọng chất vấn: “Mày quen thằng bạn chơi đều thế từ bao giờ hả?”

Tôi nói thầm, là hai người chiếm lợi, người khác muốn làm quen cũng chả được.

Tiếp đó là cô dâu chú rể cải khẩu, tôi mặt dày mày dạn, đã ăn cơm trước kẻo rồi, dễ dàng gọi cha mẹ hai tiếng là có hai hồng bao vào sổ. Bánh Bao vẫn tùy tiện như mọi khi, hai năm trước cũng nhiều lần theo tôi về nhà, nhưng xác thực là lần đầu gọi ba mẹ, mặt đỏ au gọi ba mẹ, nhị lão vui mừng vô hạn đặt hai hồng bao đỏ chót vào tay cô ấy, hồng bao dày cộp, hẳn không có 1 vạn cũng tám ngàn, người thế hệ trước chọn con dâu “có thể lực làm việc” là đệ nhất, từ khi Bánh Bao lần đầu về nhà chúng tôi thì cô ấy đã đuổi mẹ tôi ra khỏi bếp, mau lẹ nấu nướng sắp ra một mâm đồ ăn khiến nhị lão thích luôn cô ấy, hiện tại cười tươi như hoa.

Trường hợp hôm nay, bốn lão nhân cảm giác như ở trong mây mù, nhất là vợ chồng lão kế toán, bọn họ cũng giống như Bánh Bao, vẫn nghĩ đại bộ phận đám người là từ ngoài tới xem náo nhiệt, sau đó lại nghe ra là bạn của tôi, đều kinh ngạc lú lười.

Nghi thức xong, yến hội chính thức bắt đầu, 6 đại sảnh của khoái hoạt lâu đầy người.

Nói cách khác lúc đầu tôi còn lo lắng khách hộ cùng bằng hữu bình thường ngồi thế nào, sau đó thì mặc kệ. Thích ngồi thế nào cũng được – không quản.

Vì vậy Nhan Cảnh Sinh ngồi giữa tứ đại thiên vương, các hảo hán phân biệt tới ngồi các bàn người tham gia đại hội võ lâm, văn nhân luôn có gia trưởng của học sinh Dục Tài ngồi bên, phó quản lý trước kia của tôi, lão Phan, chính là người giám định đồ cổ, được tôi an bài tới bên bàn người thân, bởi vì lão thực sự là một nhân vật nguy hiểm, ngay cả thiệp mời cho lão cũng là tôi tự mình viết.

Tôi cùng Bánh Bao lại thay một bộ lễ phục truyền thống gọn gàng, bắt đầu kính rượu các bàn, mấy phòng đều kín hết. Tôi kéo cô ấy tiến tới phòng cửa tổ năm người, tổ năm người nguyên thủy thêm Ngô Tam Quế cùng Hoa Mộc Lan ngồi chung, Kim Thiếu Viêm, Phượng Phượng cùng Tào Tiểu Xung đều ở cùng, Tiểu Xung thấy chúng tôi tới liền nói: “Chúc Ba Ba cùng Bánh Bao tử tử tâm hôn vui vẻ.” Tất cả mọi người đều cười vui.

Bánh Bao lấy hồng bao nhét vào tay bàn tay nhỏ của nó, cười nói: “Bảo bối.”

Tôi bưng chén chúc Tần Thủy Hoàng vẫn ngồi cạnh chúng tôi: “Doanh ca, hôm nay người vất vả nhất là anh. Kính anh một ly.”

Tần Thủy Hoàng cười nói: “Người mệnh không cận xạ giao.”

Bánh Bao lúc này mới nhớ tới một chuyện, hỏi Hoa Mộc Lan cùng Lý Sư Sư: “Chị, em. Sao hai người không ngồi chung bàn người thân?”

Hoa Mộc Lan cùng Lý Sư Sư liếc nhau. Cũng không biết nên nói thế nào, tôi vội nói: “Quản gì chuyện thân hay không thân, chỗ nào náo nhiệt chỗ đấy ngồi.” May mắn Bánh Bao đủ qua loa, nếu không nàng sẽ không ngấm lại xem sao chị gái lại tới tá túc ở nhà tôi, chỉ sợ mẹ tôi lần đầu gặp hai cháu ngoại này rồi.

Hơn nửa năm qua chúng ta sống một chỗ vô cùng vui vẻ, tựa như người một nhà, Bánh Bao trong trường hợp này khó mà nhẫn nại, bưng chén rượu nói: “Em có ý này...không biết mọi người thích không. Nhưng vẫn muốn nói...”

Tất cả mọi người nói: “Nói đi.”

“...Cái kia, chúng ta sống chung rất vui vẻ, em nghĩ.. mọi người đừng cười em. Em muốn chúng ta không bao giờ rời xa..”

Những người ở đây ngoại trừ Phượng Phượng, có thể nói là đều hiểu rõ nhau. Họ tuyệt đại bộ phận không còn thời gian tới nửa năm...

Mọi người sửng sốt, Lý Sư Sư là người vỗ tay đầu tiên: “Tốt, tốt, chúng ta sau này không bao giờ rời xa.” Bánh Bao cười nói: “Đại minh tinh cũng đồng ý, mọi người thì sao?” Mọi người vì không làm cô ấy mất hứng đều nói: “Đồng ý.”

Bánh Bao vẫn mặc sức tưởng tượng: “Em với Cường tử khi kết hôn tất cả mọi người còn đang ở hiệu cầm đồ, chờ khi bọn em kiếm đủ tiền, mua nhà lớn, mọi người đều cố gắng, chúng em cũng mua phòng cho mọi người, chờ mọi người cưới vợ, lấy chồng, chúng ta sống chung nhé.”

Mọi người thấy cô ấy mơ mộng đẹp vậy, cũng cười nói: “Như vậy cũng tốt.”

Bánh Bao hưng phấn, uống liền một chén: “Em đi vệ sinh ...”

Lưu Bang kéo tôi qua nói nhỏ: “Tiểu Cường, chú đối đãi với Bánh Bao tốt vào, cô ấy là tình nhân trong mộng của anh đó, kết quả bị thằng nhóc mi lừa đi, Lưu mỗi một đời chưa từng bị ai cướp như vậy...”

Lúc này tôi thấy hần như muốn thăng thiên, Lưu Bang vẫn khoa chân múa tay: “Mẹ nó, lại đâm vào chỗ đau của ai đó.”

Hạng Vũ ném hần qua bên, bưng chén rượu, hơi mất mát nói với tôi: “Tiểu Cường, vẫn là câu nói kia, anh không cho chú gì...”

Chính xác, trong nhóm năm + 2, trừ anh ấy không giúp gì được hôn lễ, Hạng Vũ cho tới giờ vẫn rầu rĩ không vui, sau khi tìm được Ngu Cơ tôi thấy anh ấy chỉ vui vẻ chốc lát, giờ thì vẻ mặt vẫn buồn buồn, có thể thấy được mất rất khó nói rõ, Trương Bàng không hợp với nhóm chúng tôi, cho nên hôm nay anh ấy cũng không dẫn cô ấy tới.

Tôi huých chén anh ấy: “Vũ ca, đừng nói...”

Lúc này hồng rồi! Cha Bánh Bao thấy khách quý chật nhà, cả lãnh đạo thành phố cũng tới mấy vị, dù khuê nữ nhà mình lộ mặt, nhưng nhà ông bà ngoại hiển nhiên càng bị chèn ép một bậc, bệnh sĩ diện lại tái phát, ý vào chút hơi men, loạng choạng đi lên bục, móc ra một tấm ảnh chụp nói: “...Kỳ thật Tiểu Cường lấy kiệu tám người khiêng cưới con tôi chẳng chút quá phận, gia đình tôi cũng là hậu nhân của danh môn...”

Mọi người đều gào lên: “Danh môn gì hả?”

Lão kế toán giơ ảnh chụp: “Hạng gia chúng tôi là hậu duệ của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, ảnh chụp này là ông nội tôi đem hộ chỉ tổ truyền cấp cho chính phủ -- đây là hộ chỉ Sở Bá Vương từng dùng.”

Tôi che mặt, thở dài...

Hạng Vũ khiếp sợ chạy ra coi. Đẩy mọi người ra nhìn xem, chấp tay sau lưng mỉm cười trở về: “Thật đúng là thứ anh từng dùng.” Anh ấy vỗ vai tôi. Vẻ buồn thảm lúc này biến mất sạch: “Tiểu Cường, xem ra lễ vật trên quý nhất là anh tặng.”

Không phải sao, tân nương là anh ấy tặng.

Tôi đau khổ: “Anh là tổ tông của em, cả nhà anh đều là tổ tông của em.”

Hạng Vũ cười ha hả: “Cứ gọi anh đi.”

Bánh Bao trở về, chúng tôi tiếp tục đi chúc rượu bàn khác, nhưng quá đông, bắt buộc phải uống, không biết uống bao nhiêu rượu, vì vậy tôi đột nhiên nhớ tới một biện pháp cũ: Lấy nước thay thế.

Thân thích cùng lãnh đạo đều kính rượu rồi. Theo thứ tự, tôi dẫn Bánh Bao tới bàn Nhạc Gia Quân cùng các hảo hán, Từ Đắc Long cùng mấy hảo hán, còn mấy vị giáo viên Dục Tài đều ngồi ở đó, chúng tôi tự nhiên nhận được lời chúc liên hồi, tôi cùng Bánh Bao cũng cạn chén với họ. Vừa uống, kết quả là Bánh Bao không biết tôi thay rượu bằng nước, lúc ở tổ năm người là uống rượu thật. Vừa uống đã ngạc nhiên nói: “Rượu này...” May mà cô ấy cũng không ngốc, biết đây là trò gian, vì vậy khoa trương: “...rất ngon.”

Diễn quá kém? Nào có ông chủ nào tự khen mình? Đồng Bình, Dương Chí thấy có gian trá, đoạt lấy chai hô lên: “Lấy nước lã thay rượu, mọi người nói phải làm sao đây?”

“Phạt!” Mọi người cười hét lớn.

Trái một ly, phải một ly, đều phải uống hết, Bánh Bao trắng liệt gục xuống tại bàn này.

Tú Tú đỡ cô ấy đi nghỉ, mọi người không làm khó tôi nữa.

Từ Đắc Long ngồi cạnh tôi. Móc ra một bức tự: “Tiểu Cường, đại hỉ tân hôn anh thay mặt Nhạc nguyên soái cùng toàn thể Nhạc gia quân tặng lễ cho chú.”

Tôi nhìn bức tự ngẩn người. Lập tức hiểu ra, kích động: “Là Nhạc nguyên soái viết?”

Từ Đắc Long gật đầu. Lúc này hơn 300 binh sĩ ngồi tản mát ở các nơi tập thể đứng dậy, dọa mọi người nhảy dựng.

Tôi trịnh trọng tiếp nhận bức tự, mở ra nhìn, trên viết tám chữ lớn: “Giữ mình trong sạch chính khí lưỡng nhiên”. Đã là Nhạc Phi đích thân viết, là mong muốn tha thiết nhắc nhở hậu bối. Xem giấy cùng chữ, đều là vật phẩm hiện đại, nói cách khác: Nhạc gia quân đã tìm được Nhạc Phi.

Từ Đắc Long biết tôi có lời muốn hỏi, vỗ tay tôi nói: “Sau này giải thích tỉ mỉ với chú, giờ chú cứ làm việc của mình đi.”

Tôi gật đầu.

Tân nương dù đã say, nhưng không thể thất lễ, tôi bưng nước lạnh tiếp tục giả danh lừa bịp, các hảo hán cũng lười chẳng buồn vạch trần, tôi thấy Lệ Thiên xấu hổ ngồi bên một phụ nữ ăn mặc rất mát, rượu cũng không dám uống, không ngừng gấp rau. Ngồi giữa hai người có một cô bé khoảng 10 tuổi, mặt tròn, mắt to long lanh rất đáng yêu. Tôi đi qua bên đó, Lệ Thiên vội giới thiệu, bên cạnh đúng là lão bà của hã, cũng không giống hã nói, vẻ ngoài rất đẹp mắt, nữ nhân của hã lễ phép chào hỏi tôi, nói nhỏ vào tai Lệ Thiên: “Đã là chú rể tới thì anh cũng nên uống một chén.”

Lệ Thiên như được đại xá, tham lam cách một chén với tôi, tôi nhìn cô bé con hã nói: “Tôi với anh làm chuyện hôn sự, Tiểu Xung thì anh cũng gặp rồi, rất thông minh.”

Lệ Thiên khinh bỉ: “Có hay không mà nói, thằng nhóc mới bao nhiêu?”

Tôi nói nhỏ: “Kết thân đi, anh được làm thông gia với Tào Tháo đó.”

Lệ Thiên: “....”

Đúng lúc này, nghe ngoài sảnh lầu một cô người hô lớn; “Tiểu Cường, Bánh Bao hạnh phúc, thành đôi ngày Quốc Khánh. Sớm sinh quý tử, mọi sự như ý.”

Các hảo hán nghe vậy, đồng thanh: “Là nhị tỷ cùng Trương Thanh(1).” Rồi đồng loạt chạy xuống, câu cuối cùng tôi biết là vài vị bán thuốc tăng lực ở đại hội võ lâm tối, lúc đó các hảo hán cảm thấy cặp vợ chồng này giống Tôn Nhị Nương cùng Trương Thanh, không ngờ gặp Tứ Đại Thiên Vương náo loạn, thế mới biết có chuyện chuyển thế, xem ra hai vợ chồng hẳn là vợ chồng Thái Viên Tử tại Lương Sơn rồi.

Quả vậy, dưới lầu, hai vợ chồng cùng lão già với hai đứa nhỏ đã lập sàng biểu diễn côn bổng, các hảo hán ủa tới, túm vài vị lên lầu uống rượu, vợ chồng họ cố giả dục, nghĩ là gặp quản lý đô thị.

Trong lúc đại loạn, một người lạng lẽ túm lấy tôi, tôi nhìn ra, là Phí Tam Khẩu, tôi lau mồ hôi: “Anh làm tôi sợ chết, sao giờ mới tới?”

Phí Tam Khẩu nói: “Tôi tới lâu rồi, vừa rồi còn xem lễ cơ.”

“Sao tôi không phát hiện... a, hiểu rồi, công tác cần, lúc nào cũng phải che dấu đúng không?”

Phí Tam Khẩu cười, cho tôi cái bật lửa: “Chú kết hôn anh tặng chú món đồ chơi.”

Tôi cầm lên xem kỹ: “Đây là camera hay máy nghe trộm?”

Phí Tam Khẩu chán nản: “Chỉ là bật lửa bình thường, nhưng có thể chống thấm mà thôi.”

Tôi ngượng ngùng: “Cảm ơn, chừng nào anh mới tặng tôi thứ có thể biến kẻ khác thành ngu ngốc?”

Phí Tam Khẩu: “...anh thấy không cần, anh hoài nghi chú đã từng bị người ta dùng thứ đó lên người rồi đó.”

Khi nhóm khách đầu tiên tan cuộc, có một người ung dung đến muộn, người nam nhân nhỏ thó trực tiếp tìm tôi: “Anh là Tiểu Cường? Tân hôn đại hỉ.”

Xem bộ dạng nam nhân này rất bình thường, mặt vĩnh viễn khiến người ta cảm giác nụ cười rất âm áp.

Giờ tôi đã có thói quen hỏi thăm ân cần, vội nói: “Chào, chào, mời vào ngồi.” Tôi vẫn hỏi lại: “Ngài là....”

Người này nói nhỏ: “Tôi là Mao Toại (2).”

Tôi vò đầu: “Nghe quen quen.”

Mao Toại đề tỉnh tôi: “Là Sáu Lưu mang anh tới.”

Tôi vỗ tay! Mình vẫn thấy có gì đó là lạ, đúng là không thấy Sáu Lưu. Tôi biết ngay lão già đó không để tôi yên, tôi kết hôn lão tặng lễ, tặng người tới.

Tôi hỏi: “Những người khác đâu?”

Mao Toại: “Ông ấy nói ông ấy không vào được, kêu anh tự vào tìm chú.”

Khách hộ tới, không thể đuổi đi, tôi nghĩ chút rồi nói: “Mao Toại – là vị tự thiện hả?”

Mao Toại bó tay: “Tự tiến.. tự tiến...”

Tôi ngượng ngùng: “Thực xin lỗi, tôi mang anh đi ăn cơm, lát nữa giới thiệu cho anh một người, cô ấy sẽ phụ trách chăm sóc anh.”

Mao Toại nói: “Cậu cứ đi làm việc đi, muốn gặp ai cứ bảo tôi, tôi tự đi tìm, đây là sở trường của tôi rồi.”

“...Tốt, anh lên lầu tìm Tú Tú.”

Uống rượu tới 3h chiều, người cũng đi gần hết, cha mẹ chúng tôi cũng rời khỏi chiến trường từ lúc 1h30 chiều. Không ngừng có người được khiêng lên phòng nghỉ, thế cho nên tôi tìm mấy gian phòng mới tìm được Bánh Bao vừa tỉnh ngủ, cô ấy còn hơi mơ hồ, miệng lầm bầm nói gì đó, tôi kéo cô ấy ra chào mọi người, đi ra ngoài khách sạn, một chiếc xe limosine đang chờ chúng tôi ở đó.

Bánh Bao mơ màng: “Chẳng phải là kết hôn sao, sao còn phải đi đâu nữa?”

Tôi đưa cô ấy vào xe, mình cũng nằm ra ghế, chúng tôi lần đầu nằm cùng trên xe, Bánh Bao thanh tỉnh hơn chút, cô ấy tò mò ngồi xuống, vạch tú rượu ra nhìn, lại dùng chân đo khoảng cách, kinh ngạc: “Xe dài vậy sao, gặp ngã ba thì quay đầu kiểu gì?” Vẫn còn say khướt.

Quả nhiên, nói xong Bánh Bao lăn quay ra ngủ tiếp.

oOo

(1) Trương Thanh, tên hiệu Thái viên tử (Người làm vườn), là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Ông là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

Trương Thanh vốn làm nghề cướp bóc quanh đồi Thập Tự ở Mạnh Châu để sinh sống. Cha của Tôn Nhị Nương một lần đi qua đồi Thập Tự, bị Trương Thanh chặn lại. Vốn hồi trẻ cũng từng đi cướp bóc, ông đánh bại

được Trương Thanh, thấy anh ta nhanh nhẹn nên đem về dạy võ nghệ, rồi gả con gái cho.

Sau đó, hai vợ chồng mở quán rượu ở đồi Thập Tự. Gặp các khách thương qua đường bất cẩn, họ đánh thuốc mê, cướp tài sản, xả thịt để bán như thịt trâu bò, nhồi thịt vào bánh bao. Tôn Nhị Nương trông quán chủ yếu còn Trương Thanh đi loanh quanh kiếm củi, nghe ngóng tình hình.

Khi gặp Võ Tòng, họ đã kết làm huynh đệ và cùng lên Nhị Long Sơn cùng Lỗ Trí Thâm để tụ nghĩa tại đó.

Sau này, khi đại quân Lương Sơn Bạc đến cứu giúp Tam Sơn (Đào Hoa Sơn, Bạch Hổ Sơn, Nhị Long Sơn) thì họ đã cùng đầu quân về với Lương Sơn Bạc.

Khi định ngôi thứ tại Lương Sơn Bạc, vốn làm chủ quán rượu, vợ chồng Trương Thanh được giao nhiệm vụ quản lí quán rượu phía tây để dò xét, thu thập tin tức.

Sau khi nhận chiếu an của triều đình, ở chiến dịch đánh Phương Tịch, trong trận đánh tại Hấp Châu, khi hỗn chiến, Trương Thanh bị quân của Phương Tịch giết chết.

(2) Mao Toại – Môn khách của Bình Nguyên Quân thời xuân thu chiến quốc, nổi danh tự tiến cử, giỏi về ăn nói

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 40: Kinh Hỷ

Chúng tôi lên xe, bác tài liền lái đi rất chậm, tôi thấy thật sự giống như lời Bánh Bao nói, lái như rùa bò, còn lâu mới tới nơi. Nhưng đại khái bác lái xe cũng trải qua huấn luyện nên ngoại trừ nghe theo mệnh lệnh cùng mỉm cười với khách, tuyệt đối không gào lên ca hát, tôi cũng đành chịu.

Nhưng ngồi một mình thực sự chán, đưa mắt nhìn Bánh Bao đang ngủ, có lẽ Bánh Bao cảm thấy có người đang nhìn mình, đột nhiên mở trừng mắt, dường như cũng thanh tỉnh hơn, cô ấy vuốt mắt: “Về phòng tân hôn hả?”

Tôi nhìn cô ấy, mỉm cười: “Ừ.”

“Oa, xe dài ghê.” Bánh Bao hoàn toàn hiểu được, cô ấy sung sướng hạ cửa sổ nhìn ra ngoài, kêu hô loạn xạ. Hơn nữa lúc này cũng phát hiện vấn đề: “Không đúng đường, đi đâu thế?”

“Phòng tân hôn.” Tôi mỉm cười nói với cô ấy.

Qua cả một ngày, Bánh Bao dường như đã có chút lực miễn dịch, cô ấy hỏi lại tỉ mỉ: “Không phải về hiệu cầm đồ sao?”

Tôi nói: “Không.”

Xe chậm rãi đi tới gần khu biệt thự Thanh Thủy gia viên, từ xa đã thấy hoành phi treo trên cửa tiểu khu: Chúc mừng Tiêu tiên sinh - Hạng tiểu thư tân hôn vui vẻ cùng đời đến hạnh phúc.

Chữ này không phải Vương Hi Chi viết, thực tế tôi cũng không ngờ tới thấy nó ở đây, xem giọng điệu là công ty quản lý Thanh Thủy gia viên vì nghiệp vụ mà đặt làm, có thể là do Trần Khả Kiêu phân phó, tôi chợt thấy ấm lòng. Dù tôi liên lạc cùng cô ta đều do có quan hệ làm ăn, nhưng lúc nào cô ấy cũng để tâm tới chuyện của tôi.

Bánh Bao cũng thấy tấm biển, thò đầu ra nhìn: “Dời đến hạnh phúc? Chúng ta chuyển nhà hả, sao em không biết?”

Limosine chậm rãi lái qua bãi cỏ, mặt hồ nhân tạo xa xa sáng lấp lánh, Bánh Bao bỗng trầm mặc, sau đó cô ấy nắm chặt lấy bả vai tôi: “Nơi này có phòng của chúng ta. Nơi này có phòng của chúng ta hả?”

“Sắp tới, sắp tới rồi.” Tôi chán ngán, người phụ nữ nào cũng thấy có phòng lớn là sướng, thế là sao?”

Lái xe dừng xe trước cửa biệt thự, đi xuống mở cửa xe cho chúng tôi, rất nho nhã làm lễ: “Chúc thái thái cùng tiên sinh tân hôn hạnh phúc.”

“Cảm ơn.” Tôi như thân sĩ đáp lễ lại, đưa cánh tay cho Bánh Bao, Bánh Bao phụ nhân cầm tay tôi xuống xe.

Lái xe đi rồi, tôi bắt đầu tìm chìa khóa...

Bánh Bao giờ đã hoàn toàn thanh tỉnh, mắt chớp sáng như cái đèn điện hồng tặc te, hơn nữa lại không đặt câu hỏi, cũng không có chạy loạn chung quanh vài vòng. Cô ấy nguyện ý hưởng thụ giờ phút này với tôi.

...Vấn đề là, chìa khóa đâu?

Mẹ nó, uống nhiều, quên không mang chìa khóa.

Bánh Bao bại lộ bản tính, thầm ấn tôi: “Anh không chọc cười em đấy chứ?”

Lúc này tôi cũng tìm thấy chìa khóa. Mở cửa ra quăng Bánh Bao vào.

Bánh Bao kinh ngạc che kín miệng, đối diện chúng tôi là tấm ảnh chụp tân hôn. Bên cạnh đó là giấy chứng nhận quyền sử dụng đất – tôi biết cảnh này xuất hiện trong phim sẽ phá hư mỹ cảm, nhưng tôi muốn cho Bánh Bao an tâm, tôi nghĩ đây cũng vẫn có thể xem là một kiểu lãng mạn.

Quả nhiên, Bánh Bao lao tới giấy chứng nhận quyền sử dụng đất, khi cô ấy nhìn thấy tên trên đó, hò hét loạn xạ lao vào lòng tôi, tôi ôm cô ấy quay hai vòng, sau đó buông ra: “Đi, anh mang em đi nhìn chung quanh, chắc chắn em sẽ thích rạp chiếu phim gia đình cùng ban công của chúng ta.”

“A?” Bánh Bao nhìn một vườn trẻ nhỏ trong góc, kêu lên kinh ngạc.

Đó là tôi cố ý dặn dò Lý Vân mua tới, tôi nhớ có lần tôi cùng Bánh Bao dạo phố, cô ấy rất thích thứ này, cho nên tôi mua về. Dù sao cũng không chiếm bao nhiêu diện tích.

Bánh Bao chậm rãi đi tới, cô ấy chết lặng rồi. Tôi nắm bả vai cô ấy: “Uy, lúc trước em chỉ nói chơi thôi, kỳ thật không thích hả? Người ta cũng không cho trả hàng lại đâu.”

Bánh Bao bỗng nhiên ôm chặt lấy tôi, tôi cảm giác ngực ươn ướt, cô ấy khóc.

Tặng một phụ nữ cả một căn nhà lớn, tất nhiên sẽ được cô ấy thích, có thể nhớ kỹ từng câu nói của cô ấy làm thành hành động, kể cả thích cũng chẳng nói ra được, Bánh Bao cứ thế dựa sát vào tôi, nhắm mắt nhìn một đồng hồ chơi, cầu trượt một lúc lâu.

Tôi nói: “Giờ em có thể chơi, chờ sau này chúng ta có con, em mang nó cùng chơi...” Nói rồi tôi nói nhỏ vào tai Bánh Bao: “Nói tới con cái, chúng ta cũng nên cố gắng, anh dẫn em đi xem giường của chúng ta.”

Bánh Bao bẹo hông tôi.

Kết quả cô ấy vẫn dựa vào vai tôi đi thăm toàn bộ căn nhà, chỗ biệt thự này đã tiếp đãi Trương Thuận cùng Tần Cối, lại còn có Tô hầu gia, cho nên sau khi họ đi tôi chẳng những tìm người dọn dẹp lại một lần, còn thay đổi lại một bộ phận đồ gia dụng. Hiện tại căn nhà sáng lên, hơn nữa có nhân khí, lầu một có ba gian phòng ngủ cùng phòng kho, còn có phòng ăn tổ hợp lại. Lầu hai bốn phòng ngủ, có thể dùng như thư phòng, phòng tập thể thao hoặc phòng trưng bày, ban công nhỏ trên mái có thể làm một sân bóng rổ, đúng như Bạch Liên Hoa nói, chờ con tôi lớn tôi có thể cùng chúng chơi bóng rổ, nhưng hiện tại tôi còn chưa nghĩ ra dùng tới làm gì.

Bánh Bao thấy sung sướng, hạnh phúc dâng trào, biểu hiện cụ thể chỉ là chẳng ừ chẳng hử, cô ấy chỉ biểu hiện thế lúc đặc biệt vui sướng.

Cuối cùng chúng tôi về tới phòng ngủ, tôi có dụng tâm khác nói với cô ấy: “Phòng này cách âm rất tốt.”

Bánh Bao ngồi xếp bằng trên giường, ngọ ngoạy cái mông: “Giờ anh nói đi, hết thầy là thế nào -- rốt cục chúng ta còn thiếu nợ bao nhiêu?”

Tôi phì cười: “Chẳng lẽ đến giờ em còn không nhận ra, người đàn ông của em là người có tiền.” Tôi ngồi bên cạnh cô ấy: “Đây là sự bất ngờ anh dành cho em, bất ngờ lớn nhất là: “Chồng của em hiện giờ chẳng những không thiếu tiền, mà còn là phú ông ngàn vạn.”

Bánh Bao mắt tròn tròn hỏi: “Lấy đâu ra thế?”

Nói gì vậy, cái gì mà lấy đâu ra?

Tôi ôm cô ấy: “Phải nói lại từ đầu...” Có thể nói từ đầu sao? Tôi hiện tại cũng không định nói cho cô ấy chuyện tôi tiếp khách hộ, vậy bỏ qua mấy chuyện này, khoản tiền đầu tiên của tôi tới thế nào nhỉ? Thính phong bình? Quán rượu? Tôi nghĩ một chút nói cho cô ấy: Nói một cái thính phong bình

chỉ có giá 200 vạn, vỡ sau thành rác vứt đi, vừa lúc tôi biết hàng nhặt về, tôi lại có một người bạn biết sửa đồ. Vì thế tôi nhờ anh ấy sửa giúp bán lấy tiền mua một cái quán bar, sau đó một người bạn khác của tôi lại biết một loại phương pháp nấu rượu, vì thế tôi lấy rượu của anh ta tới bán ở quán. Đúng là loại rượu Ngũ Tinh Đỗ Tùng nổi tiếng, cuối cùng tôi đưa Ngũ Tinh Đỗ Tùng lên dây chuyền sản xuất, kết quả là, một phú ông mới ra đời...

Tôi cứ thế kể, chợt phát hiện thực ra tôi chẳng mất chút công sức nào. Đường nhiên, tài chính khởi động chính thức là 500 vạn của Kim Thiếu Viêm. Nhưng mà Thính Phong Bình cùng Ngũ Tinh Đỗ Tùng cũng thật sự nhận nhiều hỗ trợ, cứu Kim Thiếu Viêm cũng không có khó khăn gì, chỉ có cái chai là Lý Sư Sư giúp tôi đánh giá. Lúc này mới khiến tôi thoát ly tầm mắt của ông chủ, làm vỡ rồi nhờ Kim Đại Kiên sửa lại.

Chuyện bán thì càng không cần phải nói, nhưng vì chuyện quyết đấu với Tứ đại thiên vương, tôi thật sự xuất lực. Tôi như một con ruồi không đầu lao lung tung mở ra một mảnh thiên địa, tôi có dễ chịu sao -- kỳ thật rất dễ chịu. Tôi chỉ nói thế thôi.

Cũng may tôi vẽ ra câu chuyện vô cùng kín kẽ lừa Bánh Bao, hơn nữa những chi tiết trong đó tôi kể rất hùng hồn, thừa sức lừa một phụ nữ có trí lực như Bánh Bao.

Bánh Bao nghe được kinh hãi, nhú mày, cuối cùng cô ấy phát hiện một sơ hở trí mạng: “Không đúng, hiện giờ anh giàu như thế, lúc trước những bằng hữu giúp anh sao không lộ mặt?”

Phúc hậu a! Đây là phúc hậu, nữ nhân bình thường đều có cảnh giới tư tưởng thế sao? Nhưng mà Bánh Bao hoài nghi là đúng, nàng khờ, nhưng không ngốc, người hiện đại vì tiền vắt óc tính toán người khác, nào có ai cam tâm tình nguyện vì người khác may áo cưới? Nói 200 vạn một cái bình, ít nhất cũng phải chia cho người sửa một nửa. Còn rượu nữa, người ta ra bí phương ta ra thiết bị, ít nhất cũng phân cho họ mấy phần? Mấy

nguyên tắc cơ bản trong giới kinh doanh nhưng các khách hộ của tôi chưa từng dùng. Các bạn nói xem Kim Đại Kiên cùng Đỗ Hưng đòi tiền làm gì cơ chứ?

Tôi chỉ đành lừa dối: “Bọn họ hiện tại cũng giàu có, hôm nay còn tới nữa mà. Anh không có giới thiệu với em thôi.”

Bánh Bao bán tín bán nghi nhìn tôi, lúc này, chuyện trêu chọc cô dâu chú rể cũng tới rồi, mọi người cố ý cho hai người một thời gian, hiện tại đã truy sát tới cửa.

Chuông vang lên, Bánh Bao ngơ ngác nhìn tôi, tôi vỗ mông cô ấy: “Nhìn gì, đi mở cửa, giờ em là bà chủ nhà này rồi.”

Chúng tôi vừa đi xuống lầu đã nghe tiếng Phương Trấn Giang: “Nhanh mở cửa, làm gì thế?”

Đồng Viện nói nhỏ: “Có phải hai người đang thân mật?”

Bánh Bao đỏ mặt mở cửa, mọi người cười tùm tùm nhìn chúng tôi, đám tới là một bộ phận hảo hán, Kim Thiếu Viêm cùng Lão Hồ, còn có bọn Nhị Béo.

Đồng Viện vừa tới đã thở dài: “Oa, nhà đẹp thật.” Sau đó kéo Phương Trấn Giang: “Khi nào chúng ta cũng mua một cái như thế, không cần biệt thự, chỉ cần có một tầng to thế này được rồi.”

Tôi cười nói: “Nhanh thôi, bên trường có xây nhà ở cho công nhân viên, không nhỏ hơn nhà này là bao, lúc đó mỗi người một căn.”

Đồng Viện cùng Tú Tú vui mừng: “Thật hả?”

“Đương nhiên là thật.”

Dù sao hiện tại chúng tôi có rất nhiều đất, xây vài toà nhà so với khoản bỏ ra xây Dự Tài chẳng đáng là bao, các hảo hán mặc dù không cần, nhưng Tứ đại thiên vương lưu lại cùng Phương Trấn Giang, Hoa Vinh đều là nhân vật cấp quốc bảo, cũng nên cho họ chút phúc lợi.

Tôi kéo Tú Tú qua bên nói: “Mao Toại đâu?”

Hoa Vinh ngắt lời: “Anh đừng nhắc đến, người nọ quá năng nói chuyện, đứng xem cái gì cũng không hiểu, nhưng nói làm người ta chết sống, không biết bị ai lôi đi uống rượu, tóm lại đi đâu mất tiêu.”

Ngô Dụng xua tay: “Đó không phải nói linh tinh, mỗi câu đều nói đúng căn bản, năm đó chỉ hai ba lời nói khiến Sở Vương phái binh cứu Triệu, đó là khoác lác sao?” Ngô Dụng kêu người mang hai cái thùng to vào: “Đây là tiền mừng hôm nay, danh sách cũng ở trong đó.”

Tôi nhìn thấy Tường Môn Thân cũng tới, vẫy tay gọi: “Huynh đệ, tới đây.”

“Chuyện gì?”

Tôi nói: “Tiền cơm dù thế nào cậu cũng phải nhận, tôi không ngờ có nhiều người tới thế, nhiều người thế ăn chú về niên đại 70 mất.”

Tường Môn Thân cười nói: “Cường ca đừng nhìn bên ngoài thế, ăn cơm có tốn tiền mấy đâu?”

Tôi nói: “Đừng cãi, tôi không biết là bao nhiêu, 2000 người ăn thả cửa, mỗi bàn đều cao cấp, bữa cơm này cũng phải mấy chục vạn.”

Ngô Tam Quế nói: “Người mình đừng nói đến chuyện tiền, anh kéo rượu qua uống còn một nửa, lưu lại cho Tiểu Tường bán là được rồi hả?”

Tôi hỏi Ngô Dụng: “Hôm nay chúng ta uống bao nhiêu rượu?”

Ngô Dụng: “Mang đi 10 khối, uống hết hơn 5 khối.”

Tôi: “...”

Đề nghị của Đỗ Hưng không làm được, anh ấy kéo ra mấy chục bình tinh nương, rượu này mới đủ cho bọn Lương Sơn uống đỏ mặt thôi, cho nên cuối cùng trực tiếp theo dây chuyền sản xuất lấy ra 10 tấn Ngũ Tinh đồ tùng, như thế cũng mấy chục vạn rồi.

Tường Môn Thân nói: “VẬY CỨ THẾ NHÉ, RƯỢU EM LƯU LẠI, TIỀN THÌ THÔI.”

Tôi chỉ vào hai cái rương lớn nói: “Ý tôi là chú lấy vài cái đi.”

Mọi người cười: “Tiểu Cường giờ tài đại khí thô rồi.”

Tôi kéo Lão Hồ nói: “Sau này chú cùng Tường huynh đệ thân cận, hẳn là ‘tán đả vương’ chân chính đó.”

Chính xác nên thân cận, một Lão Hồ thêm một Tường Môn Thân, đều bị Võ Tòng đánh.

Tường Môn Thân nói: “Anh đừng chọc em, em sớm đã muốn đem cúp cùng chứng thư mang tới tặng anh, nhưng bận quá nên quên.”

Bánh Bao vẫn vội vàng rót nước pha trà cho mọi người, Tú Tú ôm cô ấy nói: “Bánh Bao tử thật hạnh phúc, Tiểu Cường ca của em vẫn võ song toàn.”

Mọi người đều ngạc nhiên: “Vẫn võ song toàn? Tiểu Cường?”

Tôi thấy Hồ Tam Nương không có mặt, tay chống eo cười đắc ý. Lữ Bố cũng bị tôi đánh bại, chẳng lẽ tôi không song toàn?

Lúc này điện thoại vang lên, tôi thấy một số lạ, tiện tay nhận điện, phía bên là thanh âm tang thương già nua: “Tiểu Cường, tân hôn vui vẻ.”

Tôi sợ run người, vui mừng nói: “Nhị ca? Sao anh biết em kết hôn?”

Quan Vũ cười nói: “Hôm tiền anh chú cũng nói qua, anh còn đáp ứng tới thăm chú, đáng tiếc Nhị ca giờ không thể quay về, đành thất tín với chú.”

Tôi hỏi nhỏ: “Anh tìm được Chu Thương rồi hả?”

Mọi người nghe tôi nói thế, biết là Quan nhị gia gọi điện tới, cả đám hưng phấn chúm đầu vào nghe, chỉ nghe thanh âm thô hào nói: “Tiểu Cường, ta là Chu Thương, sớm sinh quý tử nhé.”

Tôi trốn tránh vô số cánh tay giơ tới, giãy dụa nói: “Nhị ca, một đám đông đang tranh nhau báo cáo công tác với ngài...”

Quan Vũ cười nói: “Trước tiên khỏi phải nói, qua vài ngày anh liền về thăm mọi người.”

Nhị Béo bỗng nhiên lao ra từ đám đông: “Tôi nói với Nhị ca vài câu...” Nói xong giật lấy điện thoại: “Nhị ca, là ta... ta là nhị... Ách, Lữ Bố.”

Chúng tôi đều chán: Hai người bọn họ nói gì? Lại đánh nhau?

Chỉ thấy Nhị Béo ngồi ở cửa, nói khách sáo với Quan Vũ vài câu, sau đó nói nhỏ chuyện gì đó, chúng tôi nghe được đứt quãng, chỉ nghe được Tiểu Thuyền... Xích Thố.., đại khái hỏi năm đó sau khi hãn chết xảy ra chuyện gì, Quan Vũ cùng Lữ Bố mặc dù không có đại cừ, nhưng cũng có ngăn cách, bất quá lúc này hai người đều bảo trì tâm khí bình tĩnh, thời đại này, bọn họ muốn tìm đồng bọn tâm sự thật không dễ, cuối cùng, tên béo nói thương cảm, kém chút cùng Nhị Ca ôm nhau khóc.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 41: Nhập Gia Tùy Tục

Mọi người ngồi một lúc, Đồng Viện nói: “Một khắc đáng giá nghìn vàng, chúng ta phải để Cường ca cùng Bánh Bao tởn nghỉ ngơi sớm đi.” Mọi người cười he he đứng dậy, cùng nói: “Chí phải, chí phải.”

Tôi dùng giọng điệu lãnh đạo nói với cô bé: “Tốt, cô với Trần Giang cũng đi nghỉ sớm đi.”

Đồng Viện đỏ mặt, miệng hậm hừ trách tôi.

Chúng tôi tiễn mọi người ra cửa, Kim Thiếu Viêm nói với Lý Sư Sư: “Ngày mai anh tới đón em đến đoàn phim.”

Lý Sư Sư quay đầu lại nhìn thoáng qua: “Hôm nay chúng ta về đoàn làm phim đi.”

Bánh Bao ngạc nhiên: “Sao mọi người đều phải đi?”

Lý Sư Sư cười nói: “Bọn em sẽ quay lại, nhưng tối nay phải nhường cho chị dâu và anh trai.”

Tần Thủy Hoàng cũng nói: “Nhớ lưu chỗ cho anh hị.”

Kỳ thật lúc tôi mua nhà cũng vô thức tính cả tổ năm người vào. Bánh Bao thì khỏi phải nói, vừa rồi vẫn thảo luận với tôi xem ai ở phòng nào, thái độ với cuộc sống của Bánh Bao luôn qua loa, chỉ cần náo nhiệt thì cao hứng, trước kia không có tiền thì nghèo vẫn vui vẻ, giờ thì có tiền, cô ấy

thấy chả có lí do gì để mọi người tách ra. Kỳ thật tôi là ông chủ một gia đình, an bài như vậy có vẻ không thích hợp, dù sao chẳng phải là do không là người một nhà mà khó sống với nhau cả đời, nhưng tôi biết dù có muốn tiếp tục sống cuộc sống như vậy cũng không thể nào, bọn Kinh khờ cũng sắp kết thúc cuộc sống rồi....

Tiền khách đi, Bánh Bao làm việc mà một tân nương Trung Quốc truyền thống phải làm - cô ấy vô cùng then thùng... đi bóc phong bì.

Ngô Dụng đem tới hai thùng tiền lớn, nhìn qua cũng phải một hai trăm vạn, cơ hồ không thể đếm hết được, cũng may có danh sách. Tôi lấy cái máy tính, trước tiên cộng qua số tiền trên danh sách, tổng cộng là 150 vạn.

Bánh Bao ngơ ngác nhìn số tiền này, lầm bầm: “Tiền đâu mà nhiều thế, cho dù tới ăn cơm, mỗi người tặng 200 thì cũng chưa tới 50 vạn.”

Cô ấy nhìn danh sách, giật mình: “Có chút thân thích mừng hơn 200, nhưng thế không đúng. A, Lão Hồ một người đã mừng 5 vạn (50 000), Phượng Phượng một vạn, oa, Hách lão bản của anh.”

Tôi biết Hách lão bản là đáp lễ, vốn ông ấy phải cho tôi 10% số đòi được.

Bánh Bao lại lật sang trang khác bỗng hỏi: “Ồ? Cái này...”

Tôi hỏi: “Sao thế?”

Bánh Bao chỉ vào một cái tên trên danh sách: “Người này cũng mừng 5 vạn. Nhưng không lưu lại tên.”

Tôi cười nói: “Bạn tốt nào lại không lưu danh nhỉ?” Tôi lấy danh sách nhìn lại, thấy số tiền mặt 5 vạn không có tên cụ thể, chỉ viết một cái: “Trên tầng cao chịu ân nhân, chúc Tiểu Cường tân hôn khoái nhac”, Bánh Bao nói: “Tầng cao? Trên lầu nhà ta còn có người ở sao?”

Tôi nghĩ ngợi một chút, vỗ đùi nói: “Anh biết là ai rồi. Anh còn cứu nó một mạng.”

Tôi nhớ rõ có lần tôi cùng Hạng Vũ, Lý Sư Sư đi thăm ông của Trương Bổng, trên đường gặp một anh bạn muốn nhảy lầu, tôi dùng độc tâm thuật khuyên ngăn anh ta bình tĩnh lại. Lúc ấy anh ta cho tôi một số điện thoại nhưng tôi chẳng để trong lòng, sau đó cũng không biết vứt đâu mất, không ngờ hôm nay chúng tôi kết hôn anh ấy lại lặng yên tới.

Bánh Bao nghe tôi nói, kinh ngạc: “Anh còn có sự tích anh hùng thế sao?”

Bánh Bao tiện tay lật danh sách, bỗng kinh ngạc chỉ vào một tên người: “Hà Thiên Đậu là ai, tặng 20 vạn.”

Tôi lo lắng, đoạt lấy danh sách, thấy trên đó viết rõ ràng: “Hà Thiên Đậu 20 vạn.”

Tôi vội vàng gọi điện cho Ngô Dụng, anh ấy trả lời là: Không nhớ rõ. Hôm nay bốn người giúp tôi thu lễ đều biết tên người này. Bàn Vạn Xuân cùng Lệ Thiên thậm chí còn gặp bản thân lão, nói một cách đại khái Hà Thiên Đậu cũng không có lộ diện, tiền mừng thừa dịp loạn nhét vào. Việc nhỏ đó tự nhiên không làm khó được lão, nhưng điều tức tối là cơ hồ mình đã quên lão đi rồi lão lại hiện ra, điều này lại khiến tôi lo lắng.

Bánh Bao hỏi: “Người này có quan hệ gì với anh, vì sao mừng nhiều thế?”

Tôi chỉ đành thuận miệng nói: “Bằng hữu trên thương trường, sau này anh sẽ giới thiệu với em.”

Bánh Bao lại lật danh sách nhìn xem: “Em vừa nghĩ lại, những bằng hữu của anh dường như nhiều người trước đây em cũng chưa gặp qua, tựa hồ từ trên trời rơi xuống.” Nói quá đúng. (Chuẩn CMNR)

Bánh Bao ngồi trên ghế sofa, chất vấn tôi: “Ngoài trừ bán rượu, còn có chuyện gì mà em không biết, đều nói hết đi.”

Tôi cười he he: “Nào có, chẳng phải hai ta ngày ngày ở chung, anh sao giấu em chuyện gì được?”

“Thật?” Bánh Bao giương mắt nhìn tôi, con mắt lộ rõ vẻ nhạy cảm hiểm có: “Cho anh một cơ hội nữa để nói chuyện thẳng thắn.”

Tôi lo lắng, chẳng lẽ cô ấy phát hiện ra dấu vết gì?

Bánh Bao chỉ vào mũi tôi quát hỏi: “Nói, cái nhà này mua lâu như vậy anh có dẫn người nào khác tới đây không? Người đó rốt cục có quan hệ gì với anh? Là nam hay nữ?”

Tôi: “....”

Tôi không nói gì, đơn giản ôm lấy Bánh Bao đưa lên phòng ngủ: “Mang hay không mang phụ nữ tới, lão tử cho mục nhìn xem “hàng tồn kho” của lão tử là minh bạch thôi.”

Bánh Bao giãy dụa: “Mịa kiếp, sao ông giống tên lưu manh thế, làm bao nhiêu năm rồi...”

Chúng tôi vào phòng ngủ, không bao lâu sau tôi hô: “Mịa ơi, sao em giống tên lưu manh thế, chúng ta đã làm thế bao nhiêu năm...”

Đêm đó, chúng tôi thức rất khuya, tiến hành một lần linh hồn thâm nhập vô cùng sâu, thân thể cùng thân thể đối thoại - đương nhiên là cái sau nhiều hơn chút ít.

Ngày thứ hai, tôi vừa mở mắt đã thấy ánh mặt trời xuyên khe cửa chiếu vào, bụi bay trong không khí chậm chậm, trần nhà cao cao, tôi nghĩ, tôi đã có một cuộc sống hạnh phúc.

Tôi quay đầu nhìn Bánh Bao, thấy cô ấy nhắm mắt, da mặt chuyển liên tục, tôi biết cô ấy đã sớm tỉnh, khẽ đáp nhẹ cô ấy: “Sao hôm nay em không đi làm?”

Bánh Bao vẫn không muốn mở mắt, khóe môi mỉm cười: “Người đàn ông của em là phú ông, chẳng lẽ còn muốn em đi làm tiếp viên ở cửa hàng?”

Nhìn xem, nhập gia tùy tục, cô ấy sa đọa thật nhanh hả?

Tôi không chịu tha, tiếp tục lay cô ấy: “Không được, hôm nay em phải đi.”

Bánh Bao bất mãn đẩy lại: “Vì sao?”

Tôi nói: “Nào có chuyện ngày đầu đi làm chủ lại tự khoảng công của mình?”

Bánh Bao mở choàng mắt: “Anh nói cái gì?”

“Cửa hàng bánh bao của bọn em ông chủ Hồ đã bán cho anh rồi, giờ em mới là chủ quầy, mau đi đi, nhân viên của em đang chờ em đó.”

Bánh Bao sững sốt nhìn tôi, khi cô ấy nhận thấy tôi không nói đùa, vội vàng mặc quần áo, vừa mặc vừa tự nhủ: “Em biết là anh không để em nhàn rồi, em phải chạy nhanh, nếu không để người ta nói kên kiệu là không được.” Bánh Bao bỗng ngừng lại, hỏi tôi: “Em gặp họ thế nào, trước kia đều là người làm thuê, giờ thành chủ rồi, cảm giác không cùng loại.”

Tôi không nói gì, cứ tưởng đầu óc cô ấy đơn giản, nhưng tôi phải thừa nhận, đúng là tôi còn không hiểu được lối suy nghĩ của cô ấy, làm ông chủ thì không thể liên hệ với người ta sao? Tôi đành nói: “Em có thể tăng lương cho họ.”

Bánh Bao gật đầu thật mạnh, lập tức cười ha hả: “May mắn em làm tiếp tân, lại tuyển một người thì dễ, em mà làm trong bếp thì khó rồi.”

Tôi bó tay.

Bánh Bao vừa mặc áo ngoài vừa hỏi tôi: “Chúng ta đi mấy chuyến xe bus mới tới cửa hàng bánh bao?”

Tôi: “...cứ đi đi đã, lúc rảnh anh dẫn em đi mua một con xế.”

Bánh Bao ra ngoài, bỗng nói: “Chiếc xe dưới nhà là sao, sao lại dừng ở cửa nhà chúng ta?”

Tôi vạch một khe cửa nhỏ nhìn ra, quả nhiên, là một chiếc Ferrari màu đỏ chót đang lẳng lặng đậu ở đó.

Lạ nhỉ, nhà ở chỗ này đều có gara, sao lại đỗ xe trước cửa nhà mình? Bánh Bao nói: “Có thể là trong đám hôm qua tới có người quên lái về không?”

Tôi phì cười, nếu thật vậy, người này còn hồ đồ hơn cả Bánh Bao rồi.

Chợt điện thoại vang lên, tiếng Lý Sư Sư cười khanh khách vang lên: “Chị dâu, anh trai ngủ ngon không? Có thấy cái xe trước cửa không?”

Tôi tức cười: “Là bọn em mang tới hả? Nhanh lái về đi, may mắn gặp phải anh không nhặt cửa rơi, nếu không đã sớm chuyển xe em vào gara rồi.”

Lý Sư Sư cười: “Thì đó vốn là Thiếu Viêm lấy đó làm quà mừng tặng cho hai người, nhưng cụ thể là cho chị Bánh Bao, chìa khóa ở trên bàn trà dưới lầu đó.

Bánh Bao nghe bọn tôi nói chuyện, chạy vội ra, chốc lát đã xuất hiện trên bãi cỏ, cô ấy đi tới cạnh xe lấy chìa khóa mở cửa, nhanh chóng lái xe

rời đi tiểu khu. Xem bộ dạng thoải mái ưu nhã, tuyệt đối là hàng chuẩn, giá tiền sao? Thứ Kim Thiếu Viêm mua thì chả bao giờ xem giá tiền, nhưng tuyệt đối cũng chẳng rẻ.

Bởi vậy, chiếc xế làm cô nàng động lòng, hôm nay lại trở nên xa hoa đậm dạt vậy sao? Xem ra biệt thự danh xe đã khiến Bánh Bao vô cùng vui sướng, lần sau còn muốn khiến cô ấy la to, ngoại trừ trên giường, chỉ có thể là để cô ấy xuất hiện tại hiện trường tuyển cử Tổng Thống Mỹ thôi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 42: Tàn Vương Lăng

Bánh Bao đi rồi tôi lại nằm thêm một lúc nữa mới dậy xem đồng hồ mừng, đáng giá nhất là đồ mừng của Cổ gia cùng Kim thái thái tặng lọ thuốc hít với cả chiếc nhẫn kim cương, bát lửa Phí Tam Khẩu tặng cũng khá đặc biệt, điều có ý nghĩa kỉ niệm nhất của tôi là tấm tự do nguyên soái của 300 nhạc gia quân viết: “Giữ mình trong sạch chính khí lâm liên”, tám chữ này tôi cất giữ cẩn thận.

Ngồi đếm tiền mừng, tôi cũng không ngờ lại thu được nhiều thế, các bằng hữu khác mừng tiền không nói, tôi thật không ngờ 300 Nhạc Phi quân cùng hảo hán Lương Sơn cũng mừng tiền, tôi thấy vậy là vì tôi vẫn nghĩ bọn họ căn bản không có tiền. Nhớ lúc 300 Nhạc Phi quân đi tìm Nhạc nguyên soái mỗi người cầm 1000 đồng, trước mắt bọn họ là thế giới họ không hề hiểu rõ, cũng không biết đã phiêu bạt bên ngoài bao lâu, hiện tại khi họ trở về tôi mới biết, đại bộ phận trong số họ đều có công việc cùng cuộc sống riêng, đương nhiên là không kể tới cảm tình, bọn họ là thuộc hạ của Nhạc Phi nên cũng có giác ngộ, ví dụ như Lý Tĩnh Thủy, đối mặt nữ thủ trưởng phong tao xinh đẹp chủ động mời chào nhưng lại không chút động lòng.

Hiện tại đã tìm được Nhạc Phi, xem ra bọn họ không có ý rời đi, từ ngày họ tới đông đủ, các chiến sĩ lại trở hành một chỉnh thể, bọn họ ngoại trừ đi dạo ở vườn trường thì dạy công phu cho bọn nhỏ, vài ngày qua đi, hiệu quả thấy rõ rệt.

Nhưng tình hình cụ thể của Nhạc Phi, tôi còn chưa kịp hỏi rõ Từ Đắc Long, từ ngày đầu họ tới trình diện đã lộ vẻ thần bí rồi.

Nói tới các hảo hán, bọn họ tuyệt đối là nhà giàu, đợt thi đấu ở Singapore, riêng khoản tiền thưởng của chính phủ cũng mấy trăm vạn, không thể thì sao bọn họ có thể mỗi người một cái điện thoại?

Chỉnh lý xong toàn bộ quà mừng tôi mặc áo ngủ, lê dép lệt quẹt ra bãi cỏ, vốn nghĩ cả khu biệt thự to thế này chỉ có mình tôi, không ngờ cũng có hàng xóm tới ở. Thanh Thủy gia viên từ khi bắt đầu chào bán tới nay hình như chỉ bán được 2 căn.

Hàng xóm của tôi đang nghỉ dưỡng và chăm sóc cỏ, đó là một lão nhân tuổi quá ngũ tuần đang dùng một cái cào nhỏ chăm đất, ông ấy mặc một bộ quần áo lao công rộng thùng thình, nhưng nhìn mái đầu bạc chải chuốt cùng làn da hồng hào, còn cái phong thái ung dung thư thả đó, có thể biết lão nhân hẳn là một quý tộc chính cống, không có giống một tên nhà giàu mới nổi như tôi. Ông ấy thấy tôi, gật đầu cười thân thiện.

Tôi cùng ông lão cười chào nhau, móc ra điều thuốc đưa qua mời. Ông lão nhún vai hài hước, tỏ vẻ mình không hút thuốc.

Vì vậy tôi liền ngồi ở trên ghế, híp mắt nhìn mặt trời, làm bộ dáng trời cao hân thưởng, ngàn năm hạnh phúc. Có nhà ở, có vợ, hàng xóm đều là quý tộc. Chờ khi đứa con sinh ra đi học, câu đầu tiên không phải là “con mẹ mày” mà sẽ là “How are you?”

Lúc này tôi thấy từ phía chân trời xuất hiện mấy bóng người, một tên mập cặp nách cái máy chơi game cỡ nhỏ, nhìn không kỹ còn tưởng là bàn phím, giống như người thú trong world of warcraft, bên cạnh là một người đàn ông mặt vàng vọt, không ngừng nói gì đó với người bên cạnh, xem vẻ mặt biết là đang chém gió, nhưng mà người bên cạnh căn bản chẳng thèm để ý, chỉ cầm một cái đài bán dẫn áp vào lỗ tai. Đi ngay sau đó là một tên to

con vĩ đại chấp tay sau đít, bên cạnh tên to con là hai cô nàng xinh đẹp mỹ miều đang nói giỡn với nhau, một lão nhân mặc áo choàng vô cùng phong cách nhìn hồ nước hơi thất thần....

Đúng thế. Tổ 5+2 đã trở lại, đây là theo góc nhìn của tôi. Ánh mặt trời chói mắt, 7 người đâm đầu tới, thật có mỹ cảm hoành tráng bi sảng như cảnh trong một bộ phim cao bồi miền tây.

Nhưng mỹ cảm đó nhanh chóng biến mất, 7 người thấy bộ dáng giang tay chân phơi nắng của tôi đều cười lẫn lộn, Chính béo còn chia vào tôi nói: “Phơi da”.

Lưu Bang nhanh chân chạy lên lầu: “Đoạt phòng tốt.” Mọi người đều hi hi ha ha theo sát, chỉ có Tần Thủy Hoàng thong thả dừng lại: “Doanh ca, sao không lên chọn phòng?”

“He he.”

Tần Thủy Hoàng ôm máy chơi game, loay hoay với cái TV treo tường mãi mà không thấy chỗ cắm, tức giận ngồi thừ trên sofa, tôi cười nói: “Doanh ca, đợi vài hôm nữa em mua cho anh một cái TV nhỏ nhỏ bỏ vào phòng anh, anh chỉ cần ngồi trong phòng chơi rồi.”

Lúc này một chiếc hồng kỳ cũ nát đi đến đỗ ở cổng nhà, Phí Tam Khẩu bước từ trên xe xuống đánh giá biệt thự của tôi.

Tôi vội vàng ra ngoài nghênh tiếp, Phí Tam Khẩu cười nói: “Anh lại tới chúc mừng chú, thuận tiện nói lời từ biệt.”

Tôi dẫn anh ấy vào lại lấy làm kinh ngạc: “Sao lại từ biệt?”

Nhà mới của tôi tôi chưa từng nói cho gã biết, nhưng tôi chẳng thấy kỳ quái khi anh ta có thể tìm tới, chỉ cần còn ở trên địa cầu, anh ta sẽ tìm thấy tôi.

Phí Tam Khẩu vào phòng khách, trước tiên ca ngợi phòng của tôi, sau đó ngồi ở trên sofa nói: “Anh gần đây phải ra ngoài một chuyến, công trình xây dựng trường Dục Tài cũng đã tới cuối, công tác sau đó anh đã sắp xếp xong cả rồi, sinh viên cũng đã tuyển, hôm khánh thành chính thức anh sẽ lại tới. Thời gian này chú có chuyện gì thì có thể tìm vài vị đồng chí chúng ta đã gặp mặt, cũng có thể trực tiếp gọi điện cho tôi.”

Bởi vì tính chất công tác của anh ta, tôi không dám hỏi kỹ, nhưng xem ra hẳn cũng không đi quá xa, hơn nữa đại khái chuyện đó cũng không quá phức tạp.

Tôi mời anh ấy điều thuốc, lão Phí móc ra một cái bật lửa giống y chang cái tặng tôi ra châm lửa, anh ta thấy tôi nhìn bật lửa, giơ lên trước mặt tôi nói: “Bên trên thống nhất phát cho mỗi người vài cái, dù trong lòng đất thiếu dưỡng khí cũng có thể cháy rất lâu, còn có thể kiểm tra nồng độ CO₂, a, cậu đương nhiên không thể sử dụng, nhưng tính năng của nó thì tốt hơn hàng vỉa hè nhiều.”

Tôi ngạc nhiên: “Vậy anh lấy làm gì, chẳng lẽ làm công tác “dưới đất” sao?”

Không ngờ Phí Tam Khẩu gật đầu: “Lần này tôi đi Hàm Dương, vùng nông thôn nơi này phát hiện vài mộ huyệt, chuyên gia dự đoán là một quần thể mộ cổ.” Phí Tam Khẩu bỗng nói nhỏ: “Có thể là Tần vương mộ chính thức.”

Tôi càng hoảng, nhìn qua Tần Thủy Hoàng đang ngồi cố gắng lắp máy chơi game, hỏi lão Phí: “Công tác khảo cổ liên quan gì tới anh, kêu anh đi làm gì?”

Phí Tam Khẩu cười khở: “Điều đáng châm chọc là người đầu tiên phát hiện không phải người Trung Quốc chúng ta.”

“Là ai?”

“Nghe nói là mấy người ngoại quốc tới Trung Quốc du lịch, nhưng khó làm người ta tin tưởng được, đến Trung Quốc du lịch, lại tới nơi vắng vẻ, còn mang theo công cụ thăm dò tiên tiến, - Interpol gửi thông báo tới có một nhóm trộm mộ quốc tế đang tiềm nhập Trung Quốc.”

Tôi gãi tai: “Đã tại địa bàn chúng ta, còn phải đề phòng sao?”

Phí Tam Khẩu giận dữ: “Kinh phí hoạt động của bọn họ sung túc hơn chúng ta, thủ đoạn công nghệ cao cũng không kém, kỳ thật tư liệu chúng ta cũng có nhiều, bọn họ cũng không phải những tên trộm mộ thường, mà là những nhân vật mafia cùng phần tử khủng bố, bọn họ chủ yếu buôn bán các đồ cổ quan trọng, sau lưng họ là một số quốc gia cho nên năng lực của họ không thể xem nhẹ.”

Tôi nói: “Vậy thì đơn giản, bắt lại, sau đó kéo thời gian.”

Phí Tam Khẩu mỉm cười bí ẩn: “Không được, chúng ta còn phải cần bọn chúng giúp chúng ta tìm bảo bối.”

Thật buồn cười, một đám bại hoại ngoại quốc dùng thủ đoạn công nghệ cao đi đào trước, vệ sĩ quốc gia chúng ta ở phía sau thu, rõ ràng là hận thấu xương nhưng lại sợ dả thảo kinh xà.

Phí Tam Khẩu nói: “Lần này không có nông dân địa phương mật báo, thật sự không biết bọn họ đã đào tới mức nào, cho nên dù bắt mấy tên lâu la cũng chẳng làm nên chuyện gì, chỉ cần bọn họ tặc tâm bất tử, quốc bảo của chúng ta sẽ không được an toàn. Cũng không cần nhiều, chỉ cần bọn họ mang ra nước ngoài một miếng kim loại, một mảnh ngói thì chúng ta đã là tội nhân của dân tộc.”

Tôi không biết anh ấy nói “chúng ta” có bao gồm tôi không – không thể không nói người của Quốc An cục làm công tác tư tưởng quá tuyệt, trong lúc vô ý đã kéo tôi vào trận doanh của họ.

Tôi nói: “Chẳng phải Tần Vương Lăng tìm được rồi sao?”

“Chú nói là mộ Ly Sơn?”

Không chờ Phí Tam Khẩu nói gì, Tần Thủy Hoàng bỗng nói: “Anh đừng vội, độ là mộ giả”.

Phí Tam Khẩu nhìn Tần Thủy Hoàng, gật đầu nói với tôi: “Đúng, đó là mộ giả.”

Chúng tôi đối thoại, Tần Thủy Hoàng nghe được vài câu, nói xong lại cúi đầu chơi game, cái máy cầm tay của anh ấy hơi chậm chạp, anh ấy đang tìm cách sửa.

Tôi trừng mắt với Tần Thủy Hoàng, nói nhỏ với Phí Tam Khẩu: “Anh nói xem tên béo đó chết thì chết mẹ rồi, còn chôn nhiều nơi thế gây tai họa cho hậu nhân làm gì?”

Phí Tam Khẩu không hiểu: “Sao? Mập mập chết bầm nào?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 43: Khai Môn Ấp Đạo

Chẳng có chỗ nào trong lịch sử ghi lại Tần Thủy Hoàng là một gã mập, chỉ có trong quyển sách này là có nhắc đến, cho nên không cần lo là lão Phí hoài nghi người tôi nói tới là chủ ngôi mộ mà hẳn muốn đào.

Tôi nói rất cẩn trọng: “Chuyện anh nói với em đều là cơ mật đấy hả?”

Lão Phí: “Cũng không tính là cơ mật, một thời gian nữa trên TV với báo chí cũng sẽ đầy ra, cho nên chúng ta với mấy người kia cũng chẳng phải lo, cũng chỉ đành phú quý hiểm trung cầu, bọn họ cũng chẳng phải thiện nam tín nữ, mọi người thường nói vũ khí cùng thuốc phiện là hai món lãi kếch sù, lại thường xem nhẹ buôn lậu đồ cổ, nguồn cung Ak47 trên thị trường quốc tế rất ổn định, chỉ có đồ cổ là vô giá, hơn nữa chú muốn buôn vũ khí thì cần tàu, cần xe, cần máy bay, mà buôn đồ cổ thì chỉ cần một cái bao tải là đủ, nhưng lợi nhuận không kém tí nào, cho nên so với buôn đồ cổ, buôn vũ khí với thuốc phiện chỉ là thứ vứt đi.”

Tôi nghe được nhúu mày đau đầu.

Phí Tam Khẩu tiếp tục nói: “Nhưng buôn đồ cổ thì không được phép làm, càng khôn thể tuồn ra ngoài, điều này sẽ khiến một quốc gia đối mặt với những mối nguy hiểm không ngờ được, Trung Quốc, Ai Cập, Ấn Độ các nước chỉ để người Mỹ lấy được những đồ cổ niên đại không quá 300 năm.”

Tôi cười.

“Trong sổ đen buôn lậu của các nước, những đồ cổ từ thời Tần triều đều đứng đầu danh sách. Hiện tại có cả một tòa Tần Vương mộ thì chú biết hiệu ứng của nó thậm chí có thể ảnh hưởng tới toàn thế giới. Đây là kết luận bọn anh đưa ra: Bằng mọi giá phải bảo vệ lăng Tần Thủy Hoàng.”

Không biết vì sao, tôi chợt sờn tóc gáy – vì tôi nhớ tới mấy thứ đang nằm trong tay tôi, có kiếm của Kinh Kha, có Bá Vương giáp của Hạng Vũ. Trước kia tôi vẫn coi “tiền tài không để lộ ra”, không ngờ những thứ này lại có thể ảnh hưởng tới thế cục thế giới. Nhưng may mà mặc dù Hà Thiên Đậu là một thằng khó chơi, mặc kệ lão là người hay thần thì ít nhất vẫn là một người Trung Quốc, nên chưa đến nỗi làm ra những chuyện khiến người ta tức giận.

Tôi hỏi kỹ lại: “Chúng ta không bảo vệ mộ sao?”

Phí Tam Khẩu: “Bảo vệ thì bảo vệ, nhưng không nói chắc được, có khi lại là một mộ giả, đối phương tuyệt sẽ không chỉ phái một nhóm tới chỗ chúng ta, hiện tại chúng ta phải chạy đua với thời gian, nhưng khó khăn rất lớn, đối phương có chuẩn bị mà tới, còn có tài lực khổng lồ thâm thấu, chúng ta chỉ có thể bị động phòng ngự, nói tới cùng, giống như ôm cây đợi thỏ.”

Tôi hỏi: “Anh nói bọn họ có thiết bị tiên tiến, rốt cục là cái gì?”

Phí Tam Khẩu bất đắc dĩ: “Cũng không rõ là tiên tiến cỡ nào, nếu không bọn chúng đã ra tay từ mấy năm trước.”

Tôi ngạc nhiên: “Vậy mà các anh mất mấy chục năm tìm kiếm sao?”

Phí Tam Khẩu gật đầu: “Chỉ sợ phải hơn mười mấy năm, hơn nữa không chỉ có một nhóm, chẳng phải anh nói rồi sao, Trung Quốc chúng ta là một cổ quốc với lịch sử lâu dài luôn sẽ gặp vấn đề.”

Tôi cười nói: “VẬY Ể BỌN HỌ TIẾP TỤC TÌM ĐI THÔI, CHÚNG TA CỐ Ý TUNG TIN DẪN HỌ VÀO NÚI, CÒN CÓ THỂ GIÚP DÂN MIỀN MÚI TU SỬA ĐƯỜNG LỘ V.V... CHỜ LÚC CHÚNG TÌM HẾT NỔ CHÚNG TA TRAO GIẢI NGU CÔNG DỜI NÚI (2) LÀ ĐƯỢC.”

Phí Tam Khẩu phì cười: “Nếu có một tên trộm biết nhà chú có thứ đáng giá nhưng chỉ nhất thời không tìm thấy, chú có nguyện ý giữ hẩn ở nhà để hẩn tiếp tục tìm không?”

Tôi nói: “VẬY THÌ ĐUỐI ĐI LÀ ĐƯỢC.”

Phí Tam Khẩu bó tay: “VẬY LẠI QUAY LẠI VẤN ĐỀ KIA -- CHỦ NHÂN CŨNG KHÔNG BIẾT THỨ ĐÁNG GIÁ ĐẶT Ở ĐÂU, VẬY NHẤT TÊN TRỘM TÌM ĐƯỢC, CŨNG COI NHƯ GIÚP CHỦ NHÂN GIẢI QUYẾT VẤN ĐỀ.”

Tôi cũng cười vui: “Xem ra các anh thật mâu thuẫn, cho nên các anh hiện thời cần tìm được Tần Vương mộ trước, cũng khiến người khác không còn ham hố?”

“CÓ THỂ NÓI THẾ, SỐ BỊ PHÁT HIỆN CHÚNG TA ĐÃ ĐUỐI VỀ, BỌN HỌ CŨNG ĐANG GIÚP CHÚNG TA TÌM KIẾM, SỐ CÒN CHƯA PHÁT HIỆN RA CHÚ MUỐN ĐUỐI VỀ CŨNG CHẢ ĐUỐI ĐƯỢC, ĐÂY LÀ MỘT VẤN ĐỀ NGUY HIỂM. CHO NÊN CUỐI CÙNG VẪN LÀ THỪA DỊP NÀY NHANH CHÓNG TÌM RA TẦN VƯƠNG MỘ ĐỂ BẢO VỆ, ĐÂY GỌI LÀ CHẠY ĐUA VỚI THỜI GIAN ĐÓ.”

Tôi lại nhìn thoáng qua Tần Thủy Hoàng, nhìn xem anh ta gây cho hậu nhân bao nhiêu phiền toái. Nhưng mà tôi rất nhanh đã phát hiện ra một điểm: Muốn cởi chuông cần nhờ người buộc chuông, làm gì có chủ nhân nào không biết thứ đáng giá đặt ở đâu trong phòng. Có thể vị chủ nhân không biết, cho dù là trí nhớ mơ hồ, nhưng đại khái cũng rõ phương vị, ví dụ như: “Anh giấu nó ở trong WC chả hạn”, vì vậy vào nhà tắm tìm coi, tìm trong bồn cầu, cũng không cần loay hoay trong phòng ản.

Phí Tam Khẩu hàn huyên với tôi một lúc cũng mệt, cúi đầu uống nước, tôi lặng lẽ đi tới bên Tần Thủy Hoàng, hỏi nhỏ: “Doanh ca, lúc trước anh

tạo cho mình mấy cái mộ giả?”

Tần Thủy Hoàng cũng không nghi ngờ gì, tiếp tục chơi game: “4 cái.”

Tôi liú lười, nói vậy ngoại trừ mộ ở Ly Sơn còn có tới 3 cái mộ, Tần Thủy Hoàng đã nói chính mình an nghỉ thế nào.

Nhưng tôi thấy không vấn đề gì, vị trí thật giả cũng chỉ là ở đó có di thể Tần Thủy Hoàng không mà thôi, những cổ vật đều là thật cả, cho nên dù là toàn tiền giả - cũng là tiền giả thời Tần Triều! Đối với di thể, bản thân tôi chả hứng thú gì, ngày ngày vẫn gặp người sống, ai hơi đâu còn thích ngắm cái xác làm con khi gì?

Tôi lại hỏi Chính béo: “Vậy anh có nhớ đại khái vị trí mấy cái mộ không?”

Tần Thủy Hoàng: “Nhớ.”

Tôi tiến tới sờ mó người Phí Tam Khẩu hỏi: “Anh có mang bản đồ theo người không?”

Phí Tam Khẩu ngạc nhiên: “Làm gì?”

Tôi thuận tay lấy từ trên giá sách xuống một tấm bản đồ, nói với Phí Tam Khẩu “Không cần nữa”, sau đó quay lưng về phía gã rồi mở bản đồ cho Tần Thủy Hoàng xem: “Anh Chính, chỉ vị trí chung chung một chút.”

Tần Thủy Hoàng buông game, cười hỏi: “Chụ muộn chi? Kêu ạnh chỉ mộ cho chụ đi đào hị?”

Tôi sững sốt. Tôi thật không ngờ. Nghĩ lại thì tên béo này hao người tổn của làm nhiều thứ như thế là vì mê tín muốn khi xuống âm phủ tiếp tục thống trị thiên hạ nên có rất nhiều kiêng kỵ, hiện tại muốn hấn tự chỉ phần mộ để đào, có lẽ không dễ thế.

Tôi kéo áo Tần Thủy Hoàng: “Anh Chính, anh nghĩ thoáng lên chút, hiện tại không đào sau này sớm muộn người ta cũng đào, hơn nữa nếu là người mình đào ngoại trừ lộ ra, những thứ bên trong sẽ không thay đổi gì, nhưng mà chẳng may bọn ngoại quốc đào lên, ôm bỏ chạy mất, anh cho dù có hồ báo thế nào, cường long không áp địa đầu xà, người ta cũng chả sợ mình, anh chỉ có thể đi tha hương chịu khinh miệt thôi.”

Tần Thủy Hoàng cười mắng: “Mịa kíp, mấy cái tượng đặt đâu cọ xinh như mấy con háng, thật chịu chịu, anh chị trêu chị thôi.”

Tôi vỗ đùi: “Anh nói đúng.” Sớm biết như vậy thì nói luôn từ đầu đi, Tần Thủy Hoàng cũng qua âm phủ rồi, biết binh mã dũng của gã làm cũng chỉ là bài trí thôi, đương nhiên sẽ chẳng cố kỵ, lại khiến tôi nói dông dài hồi lâu. Đừng thấy tên béo không yên lòng, nhưng tôi biết gã đã đoán ra bọn tôi phải làm gì, chỉ là anh ấy chịu hỗ trợ dễ dàng thế sao?

Tôi thấy Tần Thủy Hoàng xem bản đồ, nhíu mày: “Đây lạ cái chi?” Xem ra bản đồ hiện đại anh ấy không rõ.

Tôi lại quay lại hỏi Phí Tam Khẩu: “Anh có thể tìm ra bản đồ thời Tần không?”

Phí Tam Khẩu còn đang không hiểu: “Sao, chú cần làm gì?”

Tôi xua tay, chỉ vào một điểm trên bản đồ nói với Tần Thủy Hoàng: “Đây là Ly Sơn.”

Tần Thủy Hoàng lắc đầu: “Khộng biết.”

Tôi hiểu, hai điểm trên bản đồ thành tạo thành lộ tuyến, hiện tại chỉ có Ly Sơn, lại là bản đồ lạ, Tần Thủy Hoàng khó mà chỉ rõ.

Tôi với với Phí Tam Khẩu: “Hiện tại anh chỉ cần nói chỗ mộ địa mới phát hiện ở địa phương nào là được.”

Phí Tam Khẩu lúng túng: “Có lẽ chuyện này tạm thời chưa tiện nói với chú.” Rồi lại hỏi: “Rốt cục hai người đang làm gì?”

Tôi vội khép bản đồ lại nói: “A, không có chi, là dân chúng nhàm chán nói phét ấy mà, nói không chừng còn có thể tìm ra vị trí thật.”

Phí Tam Khẩu cười nói: “Vậy chú mà tìm ra thì nói cho anh, không chừng bọn anh còn tham khảo.” Chúng tôi đều cười.

Tôi biết Phí Tam Khẩu coi tôi nói đùa, nếu tôi nói với hắn là tên béo xấu xí này là Tần Thủy Hoàng, chẳng hiểu hắn có cho tôi bị điên không....

Xem ra mộ mới phát hiện đang bí mật đào móc, cho nên anh ta không thể nói cho tôi biết, chuyện này cũng chỉ có thể dừng lại tạm chỗ này, nếu tôi hỏi quá sâu, vậy thì tôi lại phải giải thích vấn đề tên béo này là ai. Tôi cũng dần nguội lạnh, bởi vì tôi lại nghĩ tới một giả thiết: Nếu ba mộ còn lại đều tìm được mà không thấy xác Tần Thủy Hoàng thì làm sao? Chẳng lẽ cho Chính béo vào đó nằm?

Phí Tam Khẩu bắt tay tôi lúc về: “Đúng rồi, chuyện Tần Vương đình khi trước còn chưa chính thức cảm ơn chú.”

Tôi cười bắt tay, tôi cũng cảm giác được, tên đặc công này vô cùng yêu nước, tôi không kìm nén nổi nói: “Chúc anh sớm thành công, bất quá nếu thật sự tìm không thấy...” Phí Tam Khẩu bỗng nhìn tôi đầy kỳ quái. Tôi khiếp vía, cười ha hả: “Vậy tìm tiếp.”

oOo

(2)Chuyện Ngu công dời núi: Ngu Công dời núi không phải là một chuyện thật, nhưng nó ai ai cũng biết tại Trung Quốc. Chuyện này ghi chép trong “Liệt Tử”. “Liệt Tử” là một cuốn sách do nhà triết học tên là Liệt Ngự Khẩu viết vào thế kỷ thứ bốn, thứ năm trước công nguyên.

Chuyện kể rằng, có một ông lão, tên là Ngu Công, đã gần 90 tuổi rồi. Trước cửa nhà ông có hai ngọn núi lớn, một ngọn tên là Thái Hàng Sơn, một ngọn là Vương Ốc Sơn, mọi người ra vào rất không tiện.

Một hôm, Ngu Công triệu tập tất cả người trong nhà lại nói: “Hai ngọn núi này đã ngăn cản trước cửa nhà ta, ta ra cửa phải đi nhiều đường vòng oan uổng. Chi bằng chúng ta cả nhà ra sức, di chuyển hai ngọn núi này, mọi người thấy thế nào ?”

Các con, cháu Ngu Công nghe nói đều nói: “Ông nói đúng, từ ngày mai chúng ta bắt tay vào làm.” Thế nhưng, vợ Ngu Công cảm thấy dọn hai ngọn núi này khó quá, nêu ra ý kiến phản đối nói: “Chúng ta đã sống nhiều năm tại đây, làm sao lại không thể tiếp tục sống như thế này ? Huống chi, hai ngọn núi lớn như vậy, cho dù có thể di dời từng tí một, nhưng nơi nào có thể đổ nhiều đất đá xuống như vậy ?”

Lời nói của vợ Ngu Công lập tức khiến mọi người bàn luận, đây quả thực là một vấn đề. Sau cùng họ quyết định: Chuyển đất đá trên núi đổ xuống biển.

Ngày thứ hai, Ngu Công dẫn cả nhà bắt đầu dọn núi. Láng giềng của ông là một bà goá, bà có một đứa con trai, mới mười bảy, mười tám tuổi, nghe nói dời núi cũng vui vẻ đến giúp. Nhưng công cụ di dời núi của nhà Ngu Công chỉ là cuốc và gùi địu trên lưng, hơn nữa giữa núi và biển cả cách nhau xa xôi, một người một ngày không đi được hai chuyến. Một tháng làm việc, ngọn núi xem ra chẳng khác gì ban đầu.

Có một ông lão tên là Trí Tẩu, ăn ở đối xử rất tinh ranh. Ông thấy cả nhà Ngu Công dọn núi thì cảm thấy nực cười. Có một hôm, ông nói với Ngu Công rằng: “Ông đã nhiều tuổi như vậy, đi lại đã không dễ dàng, làm sao có thể dọn được hai ngọn núi này ?”

Ngu Công trả lời rằng: “Tên ông là Trí Tẩu, nhưng tôi thấy ông còn không giỏi bằng con nít. Tôi tuy đã sắp chết, nhưng tôi còn có con trai, con trai tôi chết, còn có cháu, con cháu đời đời truyền cho nhau, vô cùng vô tận. Đất đá trên núi dọn đi chút nào thì ít đi chút ấy, không thể mọc thêm được. Chúng tôi ngày nào, tháng nào, năm nào cũng dọn, làm sao không thể dọn nổi ngọn núi ?” Trí Tẩu tự cho là thông minh nghe nói cũng không nói thêm được lời nào.

Ngu Công dẫn cả nhà, bất kể mùa hè nóng nực, hay là mùa đông giá lạnh, hàng ngày đi sớm về tối, không ngừng đào núi. Việc làm của họ cuối cùng đã cảm động Thượng Đế. Thượng Đế đã cử hai vị thần tiên xuống trần gian, dọn hai ngọn núi này, Thế nhưng chuyện Ngu Công dời núi luôn lưu truyền đến nay. Nó nói với mọi người, bất kể gặp phải việc khó khăn ra sao, miễn là có quyết tâm có nghị lực làm thì có thể thành công

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 44: Siêu Cấp Model

Chuyển sang nhà mới, hai cô gái chiếm một phòng, Lưu Bang mặc dù ngoài miệng kêu chiếm phòng sáng sủa trước nhưng không mấy khi ở nhà, cuối cùng vẫn ở cùng với Kinh khờ một gian. Hạng Vũ lúc đoạt phòng cũng chạy rất nhanh, đáng tiếc là bị Chính béo ngáng chân, đành cạnh tranh phòng cuối cùng trên lầu với Ngô Tam Quế, nếu nói là kính lão đắc thọ thì thật không biết là Hạng Vũ kính Ngô Tam Quế hay là Thanh Triều lão hán gian kính Tần mạt Sở Bá Vương, cuối cùng vẫn là Hạng Vũ biểu hiện phong cách, ở dưới nhà, đơn giản là lại ở chung phòng với Tần Thủy Hoàng.

Tuy nói ngoài Ngô Tam Quế ở riêng, tôi cùng Bánh Bao ở một phòng, những người còn lại cũng không có biến hóa gì, mấy đại nhân vật vẫn tuyển chọn đồng bọn cũ khi mà phòng ở vô số, nhưng mà sau đó tôi cũng nhìn ra, bọn họ làm vậy không phải vì tiết kiệm tiền mua giường cho tôi, bọn họ không nguyện ý đổi chỗ vì muốn dành 2 phòng làm thư phòng cùng nơi họp mặt, tâm tư phi thường cẩn thận, ví dụ Lý Sư Sư có thể ngồi đọc sách viết chữ xem kịch bản, nếu hứng trí lại cùng Lưu Bang chơi mạt chược, Hoa Mộc Lan cùng Ngô Tam Quế còn có thể tiếp tục ngồi đàm luận sông.

Giữa trưa, Bánh Bao đã quay về, chiếc xe lặng yên đậu ở cửa. Bao tử xuống xe, rút chìa khóa đi vào, nhìn rất có phong vị của một quý bà, lúc xuống xe lại cầm theo một bao tải linh kinh cũng rất giống dáng vẻ của một quý tộc đặc biệt chẳng giống ai.

Mọi người đều cười nhìn cô ấy: “Cảm giác làm chủ thế nào?”

Bao tử nhíu mày: “Chẳng có gì cả, trước kia cùng họ đứng chung, giờ biến thành mình đứng nói, bọn họ ngồi nghe.”

Tôi trêu chọc: “Mọi người không khen nam nhân của em có bản lĩnh sao?”

Bao tử trừng mắt: “Không, họ nói nam nhân có tiền thì sẽ hư hỏng, kêu em dành thời gian đi quản anh. Chuyện ở trong cửa hàng em không phải lo.”

Tôi âm trầm: “Ai nói lời này phải khai trừ lập tức, nào có nhân viên nào chân thành với chủ thế chứ, khẳng định là em tăng lương cho họ chứ gì?”

Bao tử vừa cười giãy vừa nói: “Hôm nay em mới nghĩ lại. Anh mua nhà từ bao giờ, đã giấu em bao lâu rồi?”

Tôi lập tức không nói gì, loại vấn đề này bình thường nữ nhân sẽ hỏi khi động phòng hoa chúc, thừa dịp ôn nhu tình ái chứ nhể? Thật không biết tôi đã thích ứng với lối suy nghĩ chậm nửa nhịp của Bao tử từ bao giờ.

Lưu Bang: “Đi, chúng ta ra ngoài làm choác ăn mừng đi.”

Bao tử lập tức nói: “Làm thế sao được, bữa cơm đầu tiên ở nhà mới phải tự mình làm chứ.”

Tôi tới giờ mới phát hiện cô ấy cầm thức ăn trong tay, nhưng cấp bậc đã đề cao hơn nhiều, đều là đồ ăn siêu thị đóng gói cẩn thận.

Lưu Bang nói: “Hay là đi ra ngoài ăn, cùng lắm thì anh mời.”

Bánh Bao tức giận lao vào nhà bếp, rồi lại thò đầu ra nói: “Không ai được vào, phòng bếp hôm nay là của mình em.”

Mọi người ngồi trong phòng ăn bánh uống trà chờ, Hạng Vũ vỗ bàn nói: “Bao tử quả là một cô gái tốt.”

Nếu bình thường có ai nói vậy, nhất định sẽ có người hòa vào, nhưng lúc này chúng tôi đều cười tủm tỉm nhìn Hạng Vũ. Ai cũng không nói, vì chúng tôi biết anh ấy nói thế là có dụng ý khác – Bao tử là cháu n đời của anh ấy, chúng tôi không khen, cũng chẳng chọc anh ấy.

Hạng Vũ không thấy ai ủng hộ, lại cộc chén: “Để anh nghĩ xem nào, Bao tử là hậu đại của người phụ nữ nào trong đời anh nhỉ...” Chúng tôi vẫn chẳng quan tâm.

Hạng Vũ chột ngắc đầu, nhìn tôi: “Tiểu Cường, anh nói câu này chú đừng giận, trước khi anh biết A Ngu anh có hai thị thiếp, nhưng chẳng có ai giống Bao tử cả.”

Mọi người: “...”

Hạng Vũ nói tôi tin, mặc kệ từ góc độ nào thì Sở Bá Vương cũng không có lí do tìm một thị nữ có bộ dáng giống Bao tử, nếu nói là di truyền thì không đáng tin, giải thích hợp lý nhất là nhà lão Hạng đột biến gen, cho nên đến đời Bao tử dù không có “lực bạt sơn hề” thì cũng có một lớp ngoài tự vệ được.

Lý Sư Sư cười nói: “Các anh không thấy sao, Bao tử kỳ thật không xấu, ngũ quan cũng không tính xuất chúng, nhưng cũng không khó nhìn, mặt có chút khó coi nhưng các lão nhân đều nói là phúc tướng đó.”

Mọi người đều gật đầu.

Tôi tuyệt vọng: “Nhìn qua dù có phẫu thuật làm đẹp cũng không thể nào.” Tôi bỗng phát hiện Lý Sư Sư nói đúng, Bao Tử mặt không nhỏ, mũi cũng không quặp, lông mi hơi dày, nhìn qua cũng không có gì, cuối cùng tôi chỉ có thể hình dung là: Ngũ quan hợp lý xuất hiện một điểm sai lầm.

Nhưng tôi cũng không định kêu cô ấy đi thẩm mỹ viện, Bao tử da mặt không tốt, nhớ lưu lại vài vết sẹo thì bỏ mịa....

Mộc Lan thở dài: “Bao tử mới là nữ nhân chân chính, nào có giống chị, có lúc chẳng ai chú ý tới vẻ xấu đẹp của chị.”

Lý Sư Sư cũng thở dài: “Vậy cũng còn tốt hơn những kẻ chỉ thích cái mặt.”

Tần Thủy Hoàng nghe hai cô gái đều nhắc tới chuyện cũ, lại nhớ lại mình, lặng lẽ không nói gì, dường như họ chẳng có gì vui vẻ cả. Chính béo cả đời tranh quyền đoạt vị với cha ruột, Hạng Vũ ném bỏ giang sơn, Lưu Bang bị nhà vợ chèn ép, Ngô Tam Quế lưu lại thiên cổ xú danh, Kinh khờ bị người ta lừa gạt quên mình vì nghĩa, bọn họ đều có phiền não, tình huống của tôi là: Đủ thứ làm người hiện đại phiền não đều tới nơi này, làm người ta vô cùng phiền não.

Tôi cười khan: “Đều là người có chuyện mà.”

Lúc này Bánh Bao mang mâm đồ ăn thứ nhất lên, thuận tiện hỏi: “Ai có chuyện?”

Ngô Tam Quế đột nhiên nói: “Tiểu Cường, thân phận của bọn anh chú định giấu tới khi nào?”

Bao tử ngạc nhiên: “Các anh có thân phận gì?”

Ngô Tam Quế lắc đầu: “Bao Tử, kỳ thật tên anh là Ngô Tam Quế.” Bao Tử biết lão họ Ngô, nhưng nếu là người có hiểu biết lịch sử, lập tức sẽ bật thốt tên lão hán gian, nhưng Bao tử lại cười nói: “Vậy có gì lạ, em nhận biết mấy người tên là Tam Quế kia, bọn họ rất buồn cười, hai người họ Vương, một người tên Vương Thất, một người tên Vương Cửu Ca.”

Lưu Bang thì thầm: “Em của Vương thất và anh của Vương Cửu ca - vậy chả phải là Vương Bát sao?”

Bao Tử vỗ đùi: “Thế có buồn cười không?”

Ngô Tam Quế pó tờ rym...

Tôi chỉ phòng bếp: “Em mau đi đi, mang đồ ăn lên.”

Bao Tử đi rồi tôi nói với Tam Quế: “Tam ca, làm gì phải nói với cô ấy, cứ hồ đồ chả phải tốt hơn sao?”

Lý Sư Sư nói: “Em cũng không đồng ý nói cho chị ấy lúc này.”

Ngô Tam Quế nói: “Anh thấy Tiểu Cường cứ thế không hay, thứ hai là Ngô mỗ đi không đổi tên ngồi không đổi họ, mọi người đều là bằng hữu, nên để cô ấy biết anh là ai.”

Tôi biết Ngô Tam Quế có chút cố chấp, nếu là người lão xem trọng thì nhất định sẽ báo tên trước, miễn cho tương lai người ta có cảm giác bị lừa gạt. Nói cũng phải, lão hán gian cũng hơi tự ti.

Tôi nói với Ngô Tam Quế: “Không sao, một lát nữa anh nói trực tiếp với cô ấy, anh tên Ngô Tam Quế, xem cô ấy có phân biệt được Ngô Tam Quế với Ngô Tam Thuận không?”

Ngô Tam Quế thấy ý kiến của mình bị phản đối liền ảm đạm, lại nói với tổ tông của Bao tử: “Hạng huynh đệ, chú không muốn hưởng thiên luân chi nhạc sao? Bao tử coi như là cháu gái của chú mà?”

Hạng Vũ nói: “Em 30, nó 27, thiên luân chi nhạc có thể thôi sao?”

Vì vậy chủ đề này stop here.

Lý Sư Sư nói với Hoa Mộc Lan: “Mộc Lan tỷ, gần đây có cuộc thi miss, chị có tham gia không.” Lý Sư Sư biết Hoa Mộc Lan có điểm tiếc nuối cùng mong muốn, muốn thông qua phương thức này làm cô ấy hoàn toàn trở thành một phụ nữ.

Hoa Mộc Lan xua tay: “Là lộ đời cho người ta xem hả, chị không làm nổi.” Lý Sư Sư gật đầu, tỏ vẻ thông cảm, dù các nàng đến từ thời đại bất đồng, thân phận cũng không giống nhau, nhưng quan niệm bảo thủ đã thâm căn cố đế, mặc đồ bơi lên đài biểu diễn cũng đã khó tiếp thu nổi -- mặc dù bản thân tôi thì cực kỳ thích ... ngắm.

Lý Sư Sư nói: “Vậy chị đi làm giám khảo nhé.”

“Chị là ai chứ, còn đòi làm giám khảo?”

Lý Sư Sư cười nói: “Thân phận thì tùy tiện, đến lúc đó gán mác người mẫu nổi tiếng thế giới, hoặc là nhà thiết kế trang phục.”

Lúc này tôi đã hiểu, thi miss hẳn là công ty Kim Thiếu Viêm tổ chức, tôi vội nói: “Em cho anh đi cùng, gán cho một thân phận tùy tiện, nói anh là nhân viên làm pano áp phích cũng được, chỉ cần cho anh làm giám khảo.” Đến lúc đó tôi sẽ để chìa khóa phòng khách sạn trên cửa, nửa đêm hẳn không ít hàng gằm cao máy thoáng chân dài tới nách tiến vào làm ấm chăn, oa ha ha, nghĩ đến cũng sướng muốn chết.

Lý Sư Sư trừng mắt với tôi: “Bọn em chỉ cần nữ giám khảo.”

Tôi nói: “Vậy thì được cái gì, hai người còn không có nam người mẫu phải không?”

Hoa Mộc Lan cười nói: “Chị đi xem cho vui thôi.”

Tôi nhắc nhở cô ấy: “Nhớ kỹ, miệng phải độc, không cần quan tâm tốt xấu, vừa đăng trường là nói “Em quả thực đang tra tấn ánh mắt của chúng

tôi” hoặc là nói “Chỉ với vóc người của em, đứng trước gương biến dạng mới miễn cưỡng nhận ra là người bình thường.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 45: Biến Sắc

Người ta vẫn nói người đàn ông sau khi kết hôn sẽ có nhiều áp lực trên vai, nhưng tôi lại cảm thấy, từ khi về nhà mới, rất hiếm khi tôi ngủ ít hơn 12 giờ.

So với tôi thì những người khác đều vội vàng, phim của Lý Sư Sư đã tiến vào giai đoạn chế tác hậu kỳ, Hoa Mộc Lan thật sự chạy đi làm giám khảo thi người đẹp, nhưng lại làm ngược hăn lại với đề nghị của tôi, quả thực đúng là một giám khảo tốt, gặp ai cũng khen, trên bàn trước mặt mỗi vị giám khảo có một nút, chỉ cần ấn nút sáng lên là đồng ý tuyển thủ tiến vào vòng sau, đèn của Hoa Mộc Lan chưa từng tắt một lần.

Hạng Vũ tự nhiên khỏi phải nói, mỗi ngày đều đi cùng Trương Băng, có đôi khi còn mang cô em về nhà tôi một lúc, nhưng theo quan sát của bọn tôi hai người cũng chẳng có nhiều kịch tính lắm, giống như một đôi đang yêu bình thường, nhưng việc này cũng bình thường, cuộc sống là thế, khiến người ta biến đổi dần thoát khỏi hoàn cảnh sinh tồn của họ, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ rời khỏi giang hồ thì cũng phải sống cuộc sống dưa cà mắm muối chứ, vương tử cùng công chúa kết hôn rồi thì vương tử dần cũng biến thành lão vương hói đầu, công chúa sẽ biến thành hoàng hậu ghen tuông, cho tới lúc họ vô ý đắc tội một nữ tu chân giả nào đó bị nguyên rủa, sau đó tiểu công chúa hoạt bát đáng yêu của họ chỉ có thể chờ vương tử nước khác vượt mọi chông gai tới dùng thân mình làm nàng tỉnh lại, truyện cứ tuần hoàn như vậy, truyện tây phương cũng dùng số lượng ngôn từ để nuôi sống mình mà thôi.

Người có cuộc sống ít cải biến giống tôi chỉ có Tần Thủy Hoàng, anh ấy vẫn bảo trì quỹ tích sống cũ. Như người khác nói đổi hoàn cảnh, làm chút việc khác cũng rất thú vị, nhưng mà làm hoàng đế thì không giống vậy, từng kinh qua thương hải tang điền, khó khăn vất vả, hơn nữa anh ấy không giống Lưu Bang, Lưu Bang dựng cọc tre làm nên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, cho nên Lưu Bang rất hứng thú với chính sách chiếm lĩnh thị trường sách lậu, Chính béo đối với loại việc thu mua mấy cuộc khởi nghĩa nông dân thì chả hề hứng thú.

Nhưng mà tôi còn phải nhìn xa một chút, tìm cách đưa đồ uống mà Lục Vũ nghiên cứu ra thị trường, bắt đầu thế nào còn chưa biết, nhưng Mao Toại vừa mới tới được vài ngày thì rất hào hứng. Mao bạn học cũng rất cố gắng phân tích bối cảnh thời đại, hơn nữa tự định thân phận là một môn khách, khi lão hiểu được hiện tại không cần công thành chiếm đất tung hoành khai hợp thì bắt đầu nghĩ biện pháp giúp tôi kiếm tiền, Mao bạn học tổng kết kinh nghiệm bản thân, biết cần phải tạo thương hiệu từ sớm, hơn nữa cũng không có nhiều thời gian để thi triển tài năng, vì vậy lão nhanh chóng tìm thời cơ đẩy ra thị trường hàng loạt được trà do Lục Vũ cùng Hoa Đà nghiên cứu. Mao Toại còn chẳng biết mở cửa xe thế nào nhưng cũng đi khắp nơi đàm phán, đánh giá phản hồi cũng không tệ. Rất nhiều doanh nghiệp đều gọi Mao Toại là người sáng khoái xen lẫn giáo hoạt, khẩu tài đại sư, biết rõ quan hệ với lão là chịu thiệt nhưng vẫn không thể không hợp tác, đúng là đôi khi thích dùng giọng uy hiếp tới nói chuyện -- chuyện này thì tôi có thể lý giải, thuyết khách Tần triều trước kia cùng mưu sĩ đều am hiểu chiêu này, từ Tương Như tới Tào mạt, lại tới Mao Toại vân vân... nhất là bọn môn khách như Mao Toại, đều thích thao thao bất tuyệt. Đường nhiên là gặp người đặc biệt am hiểu thì cũng không dễ lừa, tình huống như vậy vừa xuất hiện, các thuyết khách sẽ then quá giận, có người rút kiếm cầm gậy tàn thuốc lá nói với quân chủ đối phương: Ông nói cả nửa ngày, mà mày nước đổ lá khoai, chộc ông thì thôi kết thúc hết chuyện (tương đương với nguyên văn máu tươi văng năm thước). Bảo tiêu của đối phương đứng

xa không dám tiến lên, vì vậy đành phải kí hợp đồng (huyết vi minh), cứ thế mua bán thành.

Dược trà của chúng tôi đưa ra thị trường nhận được phản hồi rất tốt, lợi nhuận không kém rượu Đỗ Tùng năm sao. Dù sao rượu ngon cũng có cực hạn, đồ uống thì khác, có thể sản xuất dây chuyền. Mao Toại nghiên cứu cổ phần khổng chế nước khoáng, cũng đề nghị tôi in trên bao bì “Tinh tuyển nguồn nước chất lượng tốt nhất”. Nhưng tôi thấy làm vậy không chuẩn, chủ yếu là không trải qua kiểm nghiệm, hơn nữa, dự tính ban đầu cho thêm dược liệu vào chẳng phải đã làm cho vị giác biến đổi sao? Cho nên tôi trực tiếp đổi thành “Tinh tuyển nguồn nước công cộng” (nước nhà máy), Mao Toại nói nếu in thế càng muốn giấu càng lộ, sửa thành viết: Tức tự lai thủy. Điều này khiến người tiêu dùng cảm thấy rất thú vị, lượng tiêu thụ dược trà ngày một tăng.

Hôm nay Sáu Lưu tìm tôi, trực tiếp đưa cho tôi một phong kẹo cao su: “Đây là lương tháng này của chú.”

Kẹo cao su giống hệt kẹo trên thị trường, vừa đúng 5 thanh. Có tiền lệ bánh bích quy, tôi cũng không dám tùy ý nhét vào miệng, cẩn thận hỏi: “Tác dụng?”

Sáu Lưu: “Khi chú nhai, chú có thể biến thành hình dáng như trong tưởng tượng.”

Tôi không hiểu: “Cái... cái gì?”

“Nói đúng ra, trước khi nhai chú nghĩ tới dung mạo một người, sau đó mặt chú sẽ biến thành mặt người này, ví dụ chú muốn biến thành hình dáng của anh...”

Tôi vội nói: “Muốn biến thành bộ dáng của lão còn khó sao, nhảy lên xe lao 80km/h vào tường là thành mà.”

Sáu Lưu chẳng buồn để ý tôi nói móc: “Mặt chú biến sắc, nhưng cao thấp gầy béo là hình dáng của chú hiện tại, cho nên xin nhắc nhở chú đừng có biến thành Hạng Vũ, có thể vì dáng người không hợp mà bị lộ.”

Tôi hỏi: “Còn hạng mục gì phải chú ý không, chỉ cần nhai là vĩnh viễn thay đổi sắc mặt sao?”

Sáu Lưu nói: “Đương nhiên không phải, thứ này chỉ hữu hiệu khi nào còn có vị ngọt, hơn nữa anh đưa chú một phong kẹo, mỗi lát chỉ có thể biến thành một khuôn mặt, bọn anh còn có vị chanh sau khi ăn có thể không ngừng biến đổi, so với đại sư hóa trang vùng Tứ Xuyên còn lợi hại hơn.”

“Vậy lão vì sao không cho tôi mấy viên vị chanh?”

Sáu Lưu: “Chú da mặt dày quá, biến đổi một lần là được, biến nhiều quá có khi không thể có đủ ngũ quan chỉnh tề.”

Tôi nói: “Con mịa nó, da mặt dày còn ảnh hưởng tới tốc độ lướt net hả?” Tôi vốn định nhai một viên biến mặt mình thanh minh tinh rồi chụp ảnh lưu niệm trong phòng cơ.

Tôi nhìn kẹo cao su, bỗng nghĩ tới một vấn đề, tôi hỏi Sáu Lưu: “Vậy... tôi giờ mới nghĩ tới, thứ này dùng làm khi gì?” Tôi phát hiện Sáu Lưu cho tôi mấy thứ này rất cổ quái, đọc tâm thuật coi như thực dụng, rảnh rồi còn đem ra giải buồn, tính cực hạn của bánh bích quy khá lớn, không nói tới số lượng hơi ít, cho dù tôi có vô số thứ, vậy có ích lợi gì? Ngoại trừ tình huống cực kỳ đặc thù, tôi biến thân thành người khác làm gì? Lúc này tốt rồi, trực tiếp phát cho một bao da mặt, thứ này ngoại trừ làm Bao tử biến thành Lâm Chí Linh ra thì chả còn giá trị thực dụng gì cả.

Sáu Lưu có chút khó xử, lắp bắp: “Có lẽ.. có lẽ sau này chú sẽ cần dùng, đừng có lãng phí nhé.” Chẳng lẽ lão đã nhìn ra tôi định dùng nó làm xuân dược? Đúng rồi, lão nên cũng biết độc tâm thuật, tôi lặng lẽ xuất điện thoại quay về lão lừa đảo nhấn nút, nhìn vào màn hình điện thoại, bên trên viết:

Ngài sử dụng đối với khách hộ cao cấp số hiệu 7474748, cảnh cáo một lần, hành vi của ngài lần này coi như vết đen bị ghi vào hồ sơ, chúng tôi sẽ bảo lưu quyền sử dụng kỹ năng của ngài cho tới khi có quyết định cuối cùng của viện kiểm sát Thiên Đình...

Tôi há hốc mồm: “Mịa kíp, không cần phải thế chứ?”

Sáu Lưu cười nói: “Thằng nhóc, bằng chút kỹ năng đó mà muốn chơi anh hả?”

Tôi nói: “Không có gì, bọn anh ngay cả việc quy định sử dụng cũng không cho, giờ trực tiếp kêu phạm quy, đây là điều khoản bá vương a.”

Sáu Lưu cười he he: “Không sao, bình thường nếu anh không kiện thì bọn họ cũng lười quản, hôm nào anh mời thằng quản lý phòng tài liệu bữa cơm, cũng xóa vết đen cho chú.”

Tôi nhìn lại lão: “Từ lúc nào lão tốt với tôi thế? Có phải lại có chuyện muốn tôi lao vào?”

Sáu Lưu trịnh trọng thở dài hiếm có: “Xem ra, rất nhanh sẽ có một lần đại loạn rồi.”

“Sao thế?”

“Anh không rõ, cái này ... là dự cảm của anh.”

Tôi buồn bực: “Lão chẳng phải thần tiên sao, là bị trời phạt hay độ kiếp à?”

Sáu Lưu âm thầm: “Có một số việc thần tiên cũng không thể khống chế nổi, chuyện này mà không xong, vậy chính là thiên kiếp.”

Tôi nói: “Chỉ số thiên đình cũng rơi xuống dưới 1300 điểm hả.”

Sáu Lưu lắc đầu: “Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung cũng rơi xuống 1500 – anh nhớ ra rồi, rượu ngũ tinh đồ từng của chú đưa ra thị trường vốn cho anh chút cổ phiếu gốc, hiện tại bán chả ai dám mua, nhất là ngành ăn uống, nói không chừng lúc nào đó kiểm tra có độc được thì bỏ mịa.”

Tôi: “....”

Sáu Lưu đi rồi, Nhan Cảnh Sinh gọi điện cho tôi, nói trung ương, tỉnh cùng thành phố gửi xuống công văn yêu cầu Dục Tài chuẩn bị tiếp đón bạn bè quốc tế tới thăm, kể cả các đoàn thi đấu võ thuật cùng giới truyền thông thế giới tới, lần viếng thăm này là do trong kỳ thi đấu ở Singapore gây mầm tai họa, không ai là không muốn biết rốt cục là một loại trường học gì có thể bồi dưỡng ra lượng lớn nhân tài như vậy.

Nhan Cảnh Sinh hỏi: “Chúng ta có nên tổ chức một ít học sinh làm nghi thức hoan nghênh không?”

Tôi nói: “Không cần, bọn họ muốn tới cũng chả phải chúng ta mời, chú cũng không cần nói cho học sinh biết, bọn họ khi nào tới thì tới, chúng ta vẫn cứ làm việc như bình thường.”

“Nhưng dù sao cũng phải mời một ít lãnh đạo liên quan chứ?”

“Vậy chú xem mà làm, à phải, mời Trương hiệu trưởng tới.”

Nhan Cảnh Sinh cười nói: “Tất nhiên, hiệu trưởng danh dự mà, nhất định phải mời chứ.”

Tôi nói: “Bỏ hai chữ danh dự đi, nhân lúc náo nhiệt làm ông lão vui vẻ đi.”

Nhan Cảnh Sinh sững sờ, cũng thương cảm: “Em hiểu rồi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 46: Truyền Thông Phỏng Vấn

Sáng sớm hôm sau tôi định bảo Bánh Bao đưa tôi tới Dục Tài, nguyên nhân đơn giản là con xe bánh mì không để ra ngoài được, mà tôi thật sự cũng không muốn lái cái xe nát tươm đó xuất hiện.

Dù sao tôi không tính là cự phú, nhưng cũng là kẻ có tiền, triệu phú \$ cũng là chuyện sớm hay muộn, kỳ thật phương diện xe cộ tôi cũng không có gì để nói. Mặc dù tôi quen biết Kim Thiếu Viêm có tài sản vài chục triệu thậm chí hơn trăm triệu \$, thường xuyên ngồi trong xe sang, nhưng tôi lại chả hứng khởi với túi khí hay GPS, trong thành phố tốc độ tối đa có 50km/h, đi qua đi lại chỉ sợ toàn gặp người địa phương, tại cái nơi này dù là hai sư đoàn kỵ binh của Hitle cũng chưa chắc tìm ra tôi - hơn nữa, GPS có thể chỉ đường khi tôi ở dưới cống sao?

Cho nên chuyên mua một cái xe mới là vô cùng cấp bách, nhãn hiệu tạm được một chút, dù là công năng chả khác gì cái xe bánh mì. Nhưng dù sao hiện tại tôi có thân phận đặc thù, là đại biểu cho một trường, hôm nay còn đại biểu cho quốc gia, lái cái xe nát cũng chả sao, dù sao cũng là cái xe, nhưng trên cửa còn có cái khóa thì vô cùng chuối. Mặc dù trên thế giới có nhiều danh nhân vĩ nhân đều có thói quen mộc mạc giản dị, nhưng cũng không có ai lái một cái xe nát tanh bành thế này, bởi vì từ một góc độ khác người ta đánh giá là không để ý tới tính mạng, bộ ly hợp của xe đã bị Hạng Vũ đạp vụn vỡ từ lâu rồi, trong quá trình luyện lái xe cũng bị long sòng sọc, còn chủ yếu là nó là một cái xe nát, một chiếc xe đã trải qua bao nhiêu năm không đi bảo trì, có lẽ là xe cho Hồng quân từ những năm chiến tranh,

có lẽ nên chạy tới bên bờ vực, chèn ga cho nó lao xuống vực là kết thúc tốt nhất với nó.

Kết quả kế hoạch thất bại thê thảm, từ sáng sớm Bánh Bao đã lao đi đầu mất, bà mẹ này vài ngày qua làm một đồng lớn thẻ tập thể hình, thẻ mỹ viện, spa. Xem ra chuẩn bị làm tiểu phu nhân, nhưng mà chắc vài ngày nữa lại chán. Còn chuyện nữa mà cô ấy chả làm nổi là sau đó lại đi làm điều tra thị trường quái quỷ gì đó, đợi lúc tôi giúp cô ấy sắp xếp xong thì cô ấy sớm quên sạch sành sanh rồi, vì vậy nữ cường nhân cũng không thành, tôi khuyên cô ấy không nên tức giận, Edison cũng thí nghiệm hơn ngàn lần mới tìm được dây tóc bóng đèn von-phram - hai lần trước thất bại nói rõ Bánh Bao không thích hợp làm tiểu phu nhân cùng nữ cường nhân mà thôi.

Cho nên tôi chỉ có thể lái cái xe nát, kế hoạch của tôi là tới cửa trường liền giấu đi, giấu càng xa càng tốt.

Nói mới để ý trước không quan tâm, cái xe này giờ ngồi thấy rõ để lọt khí. Qua chỗ ổ gà ổ chuột thì xóc nảy long trời lở đất, chẳng những đầu đập tới nóc xe, cái cửa xe cũng loảng xoảng choeng choeng.

Nhưng tôi còn không phát hiện ra là cách cửa chính Dục Tài hơn 50m đã có hơn mười chiếc xe chở khách lớn đỗ tại đó, bọn Tiểu Lục đang chỉ huy đỗ xe. Tôi còn muốn lùi, lập tức bị xe của vài đài truyền hình đè lên, đằng sau là mênh mông biển xe, trong đó có cả nhân viên chính phủ tới tiếp đón.

Tiến thoái không được, tôi đành lặng yên lái vào bãi đỗ xe, mong là không có ai phát hiện ra. Lúc đầu còn thuận lợi, chiếc xe nát của tôi cắm thẳng vào chỗ mọi người không chú ý, nhưng vừa vào bãi đỗ xe, đã thấy một đồng phóng viên nước ngoài tóc vàng mắt xanh đang giơ máy ảnh, Tú Tú đang hướng dẫn tham quan cùng phiên dịch. Nhan Cảnh Sinh cùng mấy giáo viên trong trường đang phụ trách tiếp đãi, lúc thấy xe tôi đến thì đều sôi trào, đồng loạt chỉ sang bên này, tôi ngồi trong xe khoát tay nháy mắt ra hiệu, nhưng có lẽ họ tưởng là tôi đang chào họ. Nhan Cảnh Sinh dẫn đầu vỗ

tay giới thiệu với phóng viên, cả đồng phóng viên hung hãn không sợ chết leo lên che bốn phía chụp ảnh lia lịa. Tôi chú ý còn có phóng viên chụp cái khóa trên cửa xe của tôi, chắc cho vào thư mục hài hước bá đạo trên báo cười nào đây.

Xong rồi, tôi làm mất mặt đất nước rồi, năm đó thủ tướng Chu Ân Lai sử dụng một cái bút sắt khắc đều bị phóng viên ngoại quốc trách móc, may mắn thủ tướng cơ trí, nói đây là thu được từ chiến trường, tôi thì nói sao đây? Công ty đại chúng sản xuất xe con à?

Tôi xuống xe bùm mặt xấu hổ vẫy tay với mọi người theo sát, một người to cao tóc vàng đi tới bắt tay với tôi: “Xin chào, tôi là phóng viên Johnson, thật hân hạnh biết ông, hiệu trưởng Tiêu.”

Tôi cười; “Ai, ngài nói tiếng Trung tốt thật.”

Johnson ngượng ngùng: “Tôi ngoại trừ là phóng viên còn là một người cuồng nhiệt võ thuật, từng ở Trung Quốc 7 năm học võ. Nhiệm vụ của tôi lần này là toàn lực tới đây tìm hiểu, tôi vô cùng hiếu kỳ, là cái gì khiến các vị lấy được thành tích kinh người như vậy.”

Không đợi tôi nói, một đám bên phóng viên nước ngoài đã khinh thường; “Nếu là đấu võ tự do, chúng tôi cũng có thể thu toàn bộ huy chương vàng.”

Johnson nháy mắt: “Dù thế, quán quân cũng không đến từ một trường học.” Johnson cười giới thiệu: “Vị này là Thomson đến từ báo Washington Post, chúng tôi là bạn bè.”

Tôi vò đầu: Tờ báo bên Zim, hình như nghe nói qua rồi.

Tú Tú nói nhỏ với tôi: “Đây là hai tạp chí đi đầu về truyền thông, các tạp chí, báo, radio, truyền hình ở địa phương khác cũng tới, rất nhiều đó.”

Tôi chấp tay sau lưng không chút lo lắng nói: “VẬY là tốt.” Tôi quay đầu hỏi Nhan Cảnh Sinh: “Phái người đi đón hiệu trưởng Trương chưa?”

Nhan Cảnh Sinh nói: “Em phái rồi — đến rồi kìa anh.”

Một chiếc xe của trường Dục Tài chậm rãi đi tới, mấy chiến sĩ Nhạc gia quân cùng Lý Bạch đỡ ông Trương xuống xe.

Ông Trương chân vừa chạm đất đã đẩy mọi người ra, quả nhiên là quân phiệt điển hình, phất tay thăm hỏi mọi người. Các phóng viên lao tới chụp ảnh, Tú Tú cũng giới thiệu: “Bây giờ, hai người khởi xướng trường Dục Tài đã tới đông đủ, bắt đầu đi thăm.”

Lão Trương hôm nay khí sắc rất tốt, thậm chí còn tốt hơn trước kia, ông ấy đi tới trước mặt tôi, bắt chặt tay tôi: “Cậu an bài sao rồi?”

Tôi nói: “Cháu không an bài, bọn họ cũng chả biết được.”

Ông Trương gật đầu: “Cậu làm đúng.”

Trong đám người hiện đại thì có ông Trương cùng Tú Tú là người hiểu được chi tiết về trường, kỳ thật họ cũng giống tôi, gắng sức đối diện tình huống này. Cảm thấy mê hoặc không biết nên cố ý che dấu hay là khoa trương tuyên truyền, hiện tại đành thuận theo tự nhiên.

Chúng tôi vừa đi vài bước. Một người cao trắng chui từ đội ngũ phía sau ra, ngăn tôi lại dùng tiếng Hán không thuần nói: “Nghe nói hiệu trưởng Tiêu là vua tán thủ quốc nội, lần này không thấy ngài đi tới Singapore thi đấu, không biết tôi có vinh hạnh luận bàn cùng ngài?”

Tôi nhìn anh ta, nhú mày: “Người Nhật bản?”

Người nọ khom người: “Tại hạ Uchida, là quán quân karate ba lần liên tiếp, tôi có xem toàn bộ hành trình thi đấu tại Singapore, lần này tới đây là

kính các hạ.”

Tuy anh ta nói khách khí thế, nhưng con mắt tam giác trợn lên, rõ ràng đang khiêu khích. Trên cơ bản lại giơ tấm biển “Bệnh nhân Đông Á” trong phim ra đây mà.

Tôi vỗ vai người đàn ông hơn 40 tuổi này nói hòa ái: “Tiểu tử giỏi lắm, ha ha, sẽ có cơ hội, hiện tại chúng ta không nên làm chậm trễ mọi người, hay là đi thăm trường trước đi.”

Sau đó tôi đi qua, mặc dù trong túi tôi còn bánh quy, nhưng đánh hạ hẳn cũng rất giá của tôi. Tôi thân phận là gì? Lúc đi qua tôi nói nhỏ: “Chú trong nước tính là cái gì? Giỏi hơn anh sao?”

Uchida: “....”

Dục Tài trải qua kiến thiết, hiện tại đã cơ bản thành hình, diện tích thực tế hơn 3000 ha, có bốn khu lớp học lớn, mã trường, trường bắn, khu bơi, khu đấu trường, cả khu lớp học chia ra Đông môn cùng Chính môn, Đông môn bên trong có xây cổng thành, vườn trường có thủy tạ đài các bối cảnh, diện tích xanh hóa hơn 65%. Hiện tại trường có hơn 2700 học sinh, kể cả 300 đứa nhỏ Trình Phong Thu mang tới từ Thương Châu, học sinh đều là các em nhỏ đến từ các khu nghèo khó toàn quốc, tuổi từ 7 tới 14. Miễn phí hoàn toàn chi phí học tập.

Tôi dẫn đám người đi từ cửa chính vào thăm quan, đi tới Đông môn. Tôi từng đề nghị mọi người ngồi trên xe đi thăm, nhưng đều bị nhất trí cự tuyệt.

Chúng tôi đi xuyên qua bãi cỏ dài dằng dặc, phía trước là Chu Tước diễn võ trường. Trên đường đi thỉnh thoảng có tiểu đình hóng mát cùng giả sơn điểm xuyết, phối hợp ý cảnh, có tấm bia đá ghi rõ tên nơi này cùng thời gian hoàn thành, tự thể khi thì tú lệ khi thì hào phóng, người ngoại quốc mặc dù không hiểu, nhưng không ít phóng viên quốc nội nhìn ra, mặc dù không quá chuyên nghiệp nhưng cũng không lấy làm kỳ lạ, người nước

ngoài lần đầu gặp được trường học thế này, nhìn thấy mới mẻ, ngạc nhiên chụp loạn, giống như trong rừng cây u ám có một con đom đóm biến dị khổng lồ.

Tú Tú cầm loa đi trước không giải thích quá tỉ mỉ, chúng tôi nhanh chóng tới Chu Tước diễn võ trường, trong diễn võ trường có võ bị để luận võ, lúc này bọn nhỏ đều do sư phụ dẫn đầu vây thành năm ba nhóm nghe giảng, thỉnh thoảng còn điểm danh một vài đứa nhỏ lên làm mẫu.

Đám người nước ngoài tới, bắt đầu chụp ảnh, Johnson hiếu kỳ: “Bình thường đi học thế này sao?”

Tôi nói: “VẬY anh nghĩ sao?”

Johnson: “Tôi nghĩ phải có mấy ngàn người, mặc đồng phục màu trắng, thét lên như biển gầm.”

Tôi nói: “Văn Võ Dục Tài là một trường học cả văn và võ, không phải chỉ là hư danh, võ thuật cũng không thể hết lớn, hơn nữa mặc đồ trắng thì ai giặt quần áo?”

Tôi nói hươu nói vượn dường như chịu sự gợi ý của Johnson, vội vàng móc máy ghi âm đặt trên miệng tôi, lại vội vàng cúi đầu viết lên giấy gì đó, Thomson cũng cười nhạt nhìn vào phương pháp dạy học bọn tôi, chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ, chụp ảnh bốn phía không ngừng tay.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 47: Túng Tử Hiệp Cốt Hương

Nhóm dịch: Lưu linh hội

Biên: Lão Sầu

Mọi người chú ý tới vài người ở trong sân, ngoài mấy đệ tử của Trình Phong Thu còn có cả Phương Trấn Giang cùng Bảo Kim, hai người này đang giúp bọn nhỏ có kinh nghiệm thực chiến, tự thân đứng làm mẫu đối chiến, cả hai đều dùng chiêu số cương mãnh, lại có thêm vài phần âm độc, đánh nhau vô cùng sống động. Bảo Kim vỗ một chưởng vào ngực Phương Trấn Giang, Phương Trấn Giang lui nửa bước tá lự, rồi đánh về phía mạch môn đối phương, một tay khác thì lại trực chỉ đánh vào tâm tạng Bảo Kim...

Uchida nhìn tới đây biến sắc nghĩ thầm: “Công phu hai người kia dùng trong thực chiến rất lợi hại.”

Một phóng viên hỏi nhỏ tôi: “Dạy bọn nhỏ như thế có phù hợp không?”

Tôi nhìn anh ta nói: “Nếu muốn thi đấu, tất nhiên sẽ có sư phụ khác dạy bọn họ quy tắc cùng luật cấm trong thi đấu, nhưng lúc học phải theo thực chiến, chờ khi thành đại sự, lại cầu hoa mỹ cũng không muộn.” Lời này là Phương Trấn Giang nói với tôi, bởi vì tôi cũng từng hỏi qua vấn đề này.

Rời khỏi Chu Tước võ trường, tôi dẫn đoàn đi ngang qua phẩm trà hiên của Lục Vũ, sau khi nghiên cứu ra được trà ông cũng không nhận rồi, bởi

vì sau đó lại nghiên cứu ra nhiều phẩm loại mới, ông ấy đang bận nghiệm chứng phương pháp nén ga vào đồ uống như thời hiện đại, muốn phát huy ra toàn bộ ưu điểm của trà, vì vậy cái nhà này không thiếu các loại trà ngon, chén lớn chén nhỏ, còn có nhiều loại trà được ngâm trong nước ấm ở các nhiệt độ khác nhau.

Uchida đứng ra chỉ trích đây không hợp trà đạo, còn nói bằng hữu Takeshi (dây thường tứ lang) của hãn mới là trà đạo đại sư, có phải hay không thì tôi cũng chả biết, dù sao bằng hữu của hãn hãn là mạnh hơn hãn, ngay cả đứa nhỏ cũng không có. Còn tên là cái gì dây thường, dễ nghe lắm sao?

Vừa ra cửa chính đã thấy Vương Dân lái cái xe của trường tới, tôi vội kêu: “Lão Vương. Qua đây.”

Vương Dân thò đầu ra hỏi: “Gì thế?”

Tôi nói: “Giao cho anh một nhiệm vụ -- có tên đáng ghét.”

Tôi nói với Uchida: “Chẳng phải cậu muốn ẩn chứng công phu với người của tôi sao, tôi tìm cho cậu một người.”

Vương Dân đi tới bên cạnh tôi, hỏi: “Nhiệm vụ gì?”

Tôi chỉ vào Uchida nói: “Anh tỉ thí với vị tiên sinh này.”

Vương Dân giật phăng áo ngoài ném lên xe, nói với Uchida: “Vậy thì nhanh lên, tôi còn phải về đội.”

Uchida cũng hiểu ra, tức giận: “Anh lại tìm cho tôi một tên lái xe để luận võ?”

Tôi chỉ vào đại đồ đệ của Đoàn Thiên Lang nói: “Vậy không đánh với thằng kia, nó là thằng lao công quét rác.”

Uchida quát lên: “Khinh người quá đáng.” Nói xong không nói gì, một quyền đâm thẳng tới mặt tôi, Vương Dần đánh giá tình hình cực nhanh, vỗ vào cổ tay hăn kéo qua.

Tôi cảm giác lông tơ trên mặt như rạp xuống. Mặc dù mặt vẫn cười tùm tùm, nhưng toàn thân ứa mồ hôi lạnh.

Uchida xem ra không phải tay vừa, vừa ra tay cùng Vương Dần đã chiếm tiên cơ, vừa đá vừa đập, Vương Dần lôi vài cái ấn ngã xuống đất.

Nên biết ba lần vô địch Karate cũng có bản sự, phòng chừng đá gãy tấm gỗ cũng không cần đao cụ, thật sự cũng có chút bản lĩnh, nhưng mà đó là so với người khác, trong đám ở đây thân thủ Vương Dần là nhất lưu, không dạy học sinh vì anh ta không am hiểu giảng bài, bất quá đám Bảo Kim cùng Phương Trấn Giang nếu thấy đồ đệ nào vừa lòng cũng sẽ đưa qua học vài chiêu.

Hai người đấu một hồi, Vương Dần hai ba chiêu giải quyết vấn đề, nhưng cũng không ra tay quá nặng, kéo ngã hoặc chỉ điểm tới thì ngừng, mặt còn lộ vẻ có chút bất đắc dĩ, giống như đại ca đang chơi đùa cùng tiểu đệ. Trong bát đại thiên vương Vương Dần dừng mãnh số một, hơn nữa dù đời này làm lái xe, đời trước cũng là kẻ giết người như ngóe. Đừng nói là đối phó Uchida, dù là Takeshi cũng không thành vấn đề.

Lại đánh một hồi, Uchida uể oải nói: “Tôi thua - nhưng tôi không tin anh ta là một lái xe.”

Vương Dần mặc áo, cũng không nói nhiều, nhảy lên xe lái đi. Tôi nói với Uchida: “Anh may đấy, đây là một lái xe, tôi còn biết tên sửa động cơ còn ác hơn.”

Phóng viên đi theo bọn tôi thấy Uchida đại bại lui binh đều chú ý, thái độ vô cùng cẩn thận, hiện tại bọn họ đã hiểu sâu câu cổ ngữ Trung Quốc “đầm rỗng hang hồ” là gì rồi, bọn họ tận mắt thấy quán quân karate bị một lái xe

trường tôi đánh cho rằng rơi đầy đất, truyền thuyết Phương Đông thần bí cũng dần dần hiện lên trong đầu họ.

Tiếp đó tôi dẫn bọn họ đi thăm hai diễn võ trường Thanh Long cùng Huyền Vũ, thấy Trương Thanh phi thạch, còn thấy trong diễn võ trường cả Hoa Vinh cùng Bàng Vạn Xuân hai người bắn liên châu tiễn, cách bia hơn 50m bắn ầm ầm một mạch, lại còn xếp thành hình “Welcome to YUC” (chắc là Duc Tai Union College - đoán bừa - lời biên tập) thì vô cùng kinh ngạc, đám phóng viên quay toàn bộ quá trình coi như chí bảo.

Ngay cả Thomson vốn coi thường cũng rất hưng phấn, bấm máy lia lịa, bỗng nhiên ôm bụng kêu đau, tôi thấy liền biết là cũng bị đau dạ dày như Hoa Mộc Lan, đám phóng viên bọn họ thường bỏ bữa, tôi giữ lại một học sinh đi qua: “Đi tới giáo y vụ nói cho vài vị đại phu chuẩn bị một gói thuốc chữa cho Hoa tử tử chờ thầy.”

Đứa nhỏ ôm quyền: “Tuân mệnh.” lập tức chạy như bay, đại khái hẳn là một trong ba mươi đứa học sinh của Đới Tung.

Thomson ôm bụng nhú mào: “Anh muốn cho tôi uống trung dược hả?”

Johnson nói: “Trung y rất tốt, vợ của Thomson khó sinh cũng là nhờ trung y giúp đỡ.”

Tôi vội giải thích; “Trung dược... trung dược, đừng lẫn lộn giữa trung y và trung dược.”

Chúng tôi tới Bách thảo viên, Biển Thước đã mang một chén thuốc đặt sẵn ở đó, tôi bưng lên nói với Thomson: “Truyền thống của nước tôi, khách nhân tới phải mời uống rượu, mời uống thuốc là lần đầu, nhưng cũng không cần để ý.”

Thomson lần ra xa: “Tôi nghe nói trung dược của các vị đều làm từ cỏ cây.”

Tôi nói: “Anh thử xem xem, cũng có hương vị cola như các vị.”

Thomson nửa tin nửa ngờ, uống một hơi cạn sạch, cắn răng nói: “Còn ngon hơn coca cola.” Anh ta bỗng đặt tay lên chỗ dạ dày, vẻ mặt khó tin: “Trời ạ, tôi thấy cảm giác dạ dày được tu bổ, ấm áp dễ chịu, thích thú thật.”

Biển Thước xem qua mạch, lại nhìn khí sắc: “Anh có bệnh bao tử, theo phương thuốc này phục ba tháng có thể trị tận gốc.” Nói xong viết lia lịa lên giấy một phương thuốc. Thomson trịnh trọng tiếp nhận: “Chúa ơi, phối phương này giá trị bao nhiêu tiền vậy?”

Biển Thước hỏi nhỏ tôi: “Chúa là ai vậy?”

Tôi cũng nói nhỏ: “Tương đương với Bàn Cổ của họ.”

Biển Thước à lên: “Chú nói cho cậu ta, tứ chi nội tạng của anh ta cũng không khác gì chúng ta, hẳn cũng là do Nữ Oa tạo ra.”

Tôi vội nói: “...Vấn đề này để sau, chuyện này là tranh cãi tín ngưỡng đó.”

Nghỉ ngơi ở Bách thảo viên xong, chúng tôi tới thăm Bạch Hồ đại sảnh, tòa đại sảnh này có bể bơi lớn nhất Dục Tài, lúc này không có ai, phóng viên chụp vài tấm rồi đi. Vừa chuẩn bị đi, bỗng từ trong nước chui ra một đứa nhỏ, vui vẻ bò lên bờ, bọn tôi đều sửng sốt, một phóng viên nữ lúc này mới phản ứng lại, cô ta vội nhìn đồng hồ: “Lúc chúng ta vào đứa nhỏ đã ở dưới nước, nói cách khác đã ở trong nước gần 3 phút...”

Mọi người nhìn nhau, mấy phóng viên nước ngoài không tin: “Ba phút. Còn lợi hại hơn người nhái đặc chủng nữa?”

Lúc này, bỗng một thằng nhóc lại chui từ dưới nước lên, cũng không phát hiện bọn tôi, bơi vào bờ với đứa nhỏ thứ nhất: “Ê, mà y thua nín thở rồi nhé, nhớ mời tao ăn chocolate.”

Đang lúc mọi người lộ vẻ kinh dị, đứa thứ ba trồi lên, nó vừa lên thấy đông người như vậy, then thùng: “A, nơi này thật náo nhiệt, mình tiếp tục lặn.” Nói xong lại ngụp xuống biến mất.

Nữ phóng viên thét lên: “Ai có thể nói cho tôi biết trong nước còn bao nhiêu đứa nhỏ?”

Cô ta vừa dứt lời thì liên tiếp có đứa nhỏ từ trong nước chui ra, tất cả đều ướt nhẹp. Cả đám mặc quần bơi đi qua bên cạnh tôi, vừa nói giỡn vừa tò mò nhìn bọn tôi, ít nhất có bốn năm mươi đứa, lập tức tiếng người ồn ào như một hồ bơi công cộng, chỉ có đám phóng viên đứng sững.

Nữ phóng viên kéo tay tôi hỏi: “Có thể cho tôi gặp sư phụ của bọn nhỏ không?”

Tôi nói với cô ấy; “Sư phụ của bọn nó không vài ba tiếng thì không chui ra đâu, chúng ta đi ăn cơm trưa hẳn sẽ gặp.”

Mọi người: “....^_^!!!!”

Bốn võ trường đi thăm hết rồi, cũng không có gì cần giới thiệu trọng điểm, lúc này mọi người đều mệt mỏi nên tiếp nhận đề nghị của tôi, chúng tôi ngồi xe trực tiếp đi về cửa chính. Đi một vòng thấy trước mặt bọn tôi là một bức tường dài vô biên, mấy phóng viên đồng loạt hỏi: “Tiêu hiệu trường, nơi này làm gì vậy?”

Tôi nói: “A, đối diện là ký túc xá của giáo viên, vì phóng ngựa bọn nhỏ quấy rầy nên xây tường, học sinh bình thường không thể qua bên kia...” Nói xong tôi sững sốt, xe chạy một lúc thấy rất nhiều đứa nhỏ ngồi trên đầu tường, có đứa gặm bánh mì, có đứa nằm, cái tường này đã thành chỗ chơi của bọn nhỏ, cũng không biết làm sao bọn nó leo được tường cao thế.

Tôi kêu lái xe dừng lại, vì không dọa bọn nhỏ, tôi làm bộ vui vẻ nói: “Mấy anh bạn nhỏ xuống đi, các anh là học sinh của ai vậy?”

Mấy đứa nhỏ trên tường vừa thấy tôi đã la hét: “Tiêu hiệu trưởng tới rồi, chạy mau a...” nói xong cả bọn nhảy xuống, tôi vội la lên: “A,... cẩn thận ngã.” Nên biết tường cao 2,5m, gần bằng lầu hai rồi.

Ai ngờ mấy thằng nhỏ nhẹ nhàng hạ cánh, trong chớp mắt chạy sạch. Tôi vừa chuẩn bị lên xe lại thấy không thích hợp, mấy đứa nhỏ nhún mình như nai, bay nhảy trực tiếp qua đầu bọn tôi chạy, thân thủ kém thì thêm vài bước lấy đà, vắt chân lên cổ chạy, vừa chạy vừa hô: “Chạy mau, nếu để các giáo viên biết bọn ta sẽ bị phạt đó...”

Mấy chục đứa chạy thoát, rốt cục tôi bắt được một đứa, tôi quát hỏi: “Mấy đứa là học sinh của ai?”

Đứa nhỏ sợ hãi cúi đầu: “Sư phụ của bọn em là Đoàn sư phụ.”

...Tôi hẳn nên sớm nghĩ ra chứ, Thời Thiên cùng Đoàn Thiên Báo dạy dỗ ra.

Đứa nhỏ nói nhỏ: “Tiêu hiệu trưởng, lần sau em không dám, thật sự là trong trường không chỗ nào để luyện khinh công, chỗ thì cao quá chỗ thì thấp quá...”

Tôi vuốt đầu nó tức giận nói: “Em có biết sai ở đâu không?”

“....Không nên leo tường.”

“Sai. Sư phụ của các em dạy các em thế nào? Thầy nói cho em, leo tường nhảy tường được. Nhưng không nên bị người ta bắt được, nhớ kỹ, sau này mà bị bắt được là bị xử phạt.”

Đứa nhỏ lanh lợi nói “Vâng”. Vai rụt lại thoát khỏi tay tôi, lắt hông luôn qua háng tôi chạy mất. Tôi vỗ vai đám phóng viên đáng há hốc mồm: “Khiến mọi người chê cười.”

Một phóng viên trong nước nói: “Tiêu hiệu trưởng, tôi biết công phu này giống Thê vân túng của Võ Đang cùng Bích hồ du tường của võ tăng Thiếu Lâm, có thể thỉnh ngài làm mẫu một lần không, vừa rồi chúng tôi chưa kịp chụp ảnh.”

Tôi cười nói: “Chuyện này dễ làm.” Nói xong thuận tay bắt lấy một đĩa nhỏ vừa nhảy qua chỉ vào tường ra lệnh: “Lại nhảy về.”

Đĩa nhỏ lui về sau vài bước, chạy lên tường như giẫm trên đất bằng, nhảy tót biến mất qua bên kia tường. Các phóng viên vỗ tay, cuối cùng đồng loạt nói: “Tiêu Hiệu Trưởng tự mình làm mẫu một chút đi.”

Tôi xua tay cười nói: “Chút tài mọn, không đáng. À, không đáng.” Vừa nói vừa mắng thầm quá vô sỉ rồi, hai mét rưỡi, cho dù mình có bò lên được, nhưng xuống kiểu gì đây?

Vì sợ bọn họ tiếp tục yêu cầu làm mẫu. Tôi vội đẩy mọi người lên xe tiếp tục đi, còn chưa đi được năm phút, Johnson cùng Thomson đã quang quác cãi nhau. Tôi liếc nhanh nhìn qua, thấy bức tường phía trước bị người dùng bút lông vẽ lung tung, dính đầy mực, tôi bó tay, rốt cục có chỗ xấu xí rồi, cần phải hưng phấn thế sao?

Xe còn chưa dừng hẳn Johnson đã chụp ảnh lia lịa bức tường, tôi đau khổ hỏi: “Johnson, anh nên hiểu, dù sao tường quá dài. Quản lý không nổi, bọn nhỏ nghịch ngợm nên không thể làm gì...”

Johnson nắm tay tôi hô lớn: “Ngài biết không, nơi này sẽ xuất hiện bao nhiêu nghệ thuật gia?”

Thomson cũng vừa chụp vừa nói: “Đúng vậy, ý nghĩa của nó không kém bức tường Berlin, ngài xem sức sáng tạo của bọn nhỏ phong phú cỡ nào này.”

Tôi xem tường, lại nhìn hai người, nguyên lai không phải muốn bêu xấu à? Máy người phương tây này sao lại nghĩ đến nghệ thuật trước mấy cái bức hình vẽ loạn cào cáo đó chứ.

Nhưng tường thật là nơi tốt để chơi, mấy bức này hẳn là tác phẩm của học sinh cấp ba, viết thành chữ: Hôm nay bánh bao trong nhà ăn giảm giá lớn; không rõ ai dùng chữ đại triện viết xuống dưới: Tôi thấy cũng được; xuống tí nữa, có chữ nhỏ viết: Lâu chủ nói hôm nay là mồng mấy? Cuối cùng là chữ: Thiếp này hẳn là xóa đi...

Bên cạnh thiếp, một người mở một chuyên mục hội họa, trên vẽ một đĩa nhỏ mặt uế oải, bên cạnh ghi rõ: Hôm nay em bị Trình sư phụ mắng không khắc khổ, sau này nhất định phải cố gắng. Xem phong cách giống Diêm phái, đĩa nhỏ kế tiếp vẽ mặt khinh bỉ, viết: Trình sư phụ bình thường không mắng chửi người, xem ra mày thật sự không khắc khổ (chuyên cần). Lại một đoạn có một bộ thị nữ đồ, có câu ghi: Vương sư phụ của chúng tôi (có lẽ là nữ sư phụ dạy văn hóa) nói không nên vẽ bậy lên tường... nhìn ra có chút giống học sinh của Ngô Đạo Tử.

Đương nhiên, ngoại trừ mấy bức có hàm lượng nghệ thuật, cũng có nhiều bức vẽ hài đồng xấu xí, nhưng may mà phong cách trường tôi thuần phác, không xuất hiện mấy chữ “Vương Tiểu Hồng là chó” “Lý Nhị Đản là Vương Bát”, “Trương Tiểu Hoa đổi mới quá chậm”.

Nhìn các chủ đề trên bức tường, tôi đau đầu rất lâu, từng có lần muốn xóa đi, nhưng bức tường Berlin như vạn lý trường thành không thể phòng ngừa, đừng nói là một mặt tường, nhưng mà bức tường Berlin cùng vạn lý trường thành dường như có ý nghĩa rất trọng yếu, vậy đơn giản, tôi quy định: Bức tường tiếp tục đảm nhiệm chức năng phân cách khu giáo vụ cũ mới, nhưng người nào có bốn sự nhảy qua thì chuyện cũ bỏ qua (cũng không quản nổi). Thứ hai, ngoại trừ chửi bậy thô tục, các học sinh có thể tự do sáng tác trên tường, một tháng xóa một lần, mỗi tuần chọn một tác phẩm tốt nhất có thể giữ lại một tháng... vì thế, đề nghị kiến thiết “Dục Tài

tường” sau này thành một cảnh quan vô cùng đặc sắc độc đáo của Dục Tài. Thế cho nên ngay cả Trương Trạch Đoan cũng cải biến chủ ý, ông ấy chuẩn bị vẽ toàn bản Thanh Minh Thượng Hà Đồ lên tường.

Cuối cùng, chúng tôi tập hợp toàn thể học sinh tại Thanh Long diễn võ trường, biểu diễn võ thuật tập thể, tình cảnh như trong dự đoán của Johnson, trong lúc nghỉ trưa có qua tới phòng ông Trương, trong tiếng hò hét vang trời, ông Trương trang nghiêm vỗ tay vui mừng, đem thủ thế kinh điển lão quân phiệt lưu lại lần cuối cùng ở Dục Tài, mảnh đất mà ông yêu thương tha thiết.

Một tuần sau, ông Trương qua đời, tôi lập một bia kỉ niệm đặt trước cửa chính Dục Tài, trên đó ngoại trừ nói rõ thân phận cùng tên tuổi, chỉ có một câu bình luận, là một câu thơ của Lý Bạch trong Hiệp Khách Hành:

Túng tử hiệp cốt hương

Bất tầm thể thượng anh.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 48: Tiểu Cường

Nhóm dịch: Lưu linh hội

Biên: Lão Sầu

Đến Trung Quốc ngoại trừ Trường Thành cùng Cố Cung, nhất định phải tới xem Dục Tài, nếu đang ở Trung Quốc thì hãy nhích người tới đó nào.

Time Magazine - báo Zim.

Dục Tài là một nơi thần kỳ, ở đó hội tụ toàn bộ thiên tài chiến đấu cùng nghệ thuật toàn quốc, chúng tôi có lý do hoài nghi: Đây là nơi hội tụ tất cả nhân tài trong lịch sử Trung quốc.

The Times - báo Anh.

Không nên xem nhẹ bất kỳ một đứa nhỏ nào đi qua bên cạnh bạn, mặc kệ là sau này nó có trở thành quán quân hay không, ít nhất có thể khẳng định bạn không chạy nhanh hơn nó và cũng chẳng nhảy cao hơn nó, nếu bạn có thể nín thở dưới nước được hơn ba phút, vậy đã có thể cùng tâm sự với chúng.

Đông Á nhật báo - Hàn quốc.

Hiệu trưởng đương nhiệm của Dục Tài là Tiêu hiệu trưởng, là một lãnh tụ độc đáo đầy mị lực, tập hợp đầy đủ sự bảo thủ của Phương Đông và sự

hài hước của Phương Tây, uhm, tôi không thể không thừa nhận: Tôi ca tụng ông ta như vậy còn là vì ông ấy đã chữa khỏi bệnh dạ dày cho tôi.

Washington Post.

Không cần hỏi lại, tôi đích thật đã bị đả bại, nhưng vì sao lại nói đối thủ mạnh nhất của tôi là một tài xế chứ?

Quán quân karate ba năm liên tiếp của Nhật Bản nói.

Trừ phi đưa con của chúng ta đến Dục Tài học tập, nếu không sau này chuyện toàn bộ huy chương vàng bị đoạt mất sẽ không ngừng tái hiện, chúng ta không có chung điểm xuất phát.

Ban tổ chức đại hội tán thủ Singapore phát biểu trên trang web chính thức.

Truyền thông thế giới đều bình luận về Dục Tài, có thể nói sau khi đi thăm Dục Tài họ mới chính thức rung động, nhưng lời Thomson phát biểu trên Washington Post khiến tôi không thích, tôi thật sự nghĩ rằng mình bảo thủ. Có trời đất chứng giám, tôi cũng không bài xích người da trắng tóc vàng mắt xanh. Còn về hài hước, có lẽ là chỉ cái xe bánh mì nát bươm nát bét của tôi, thằng nhóc Thomson thật sự đăng ảnh hân chụp chung với tôi lên trang đầu, hơn nữa câu cuối còn khiến tôi gặp phiền toái lớn, nông dân từ gần tới xa, từ quanh Dục Tài tới Âu Châu Bắc Mỹ đều cầu tôi chữa bệnh dạ dày. Mọi người đều biết dạ dày dễ bị bệnh, có khi là ăn uống không điều độ, có khả năng thủng dạ dày, có khi là nồng độ a xít trong dạ dày quá cao, đương nhiên cũng có thể là đói. Ngoại trừ bệnh dạ dày cuối cùng chữa bằng cách nhét cho hai cái bánh bao, phương thuốc của Biển Thước không thể trị bách bệnh về dạ dày. Lão ta lại là một người thầy thuốc đầy trách nhiệm, sau này dành một thời gian dài chuyên tâm nghiên cứu bệnh dạ dày, sau đó lại khiến Dục Tài ngoại trừ là một trường học nổi tiếng, còn có tuyệt kỹ chữa bệnh dạ dày....

Còn có trường chúng tôi nhiều lần xuất hiện trên các tạp chí có tiếng đã trở thành thắng cảnh du lịch. Mỗi ngày có đủ loại khách, đủ quốc tịch mang máy quay, máy ảnh tới thăm quan. Tôi nghĩ nếu là trường đại học khác đã đóng cửa trường, treo cái biển to tướng không phận sự miễn vào rồi. Tôi thậm chí còn muốn xây tường bịt luôn cái cổng, dù sao đại bộ phận người Dục Tài đều có thể nhảy cao qua tường, nhưng kinh nghiệm lịch sử cho thấy, bế quan tự thủ không phải biện pháp, cũng may du khách tuy nhiều, nhưng cũng không cần chúng tôi tiếp đãi, tới giờ cơm cũng tự bỏ tiền túi mua cơm từ nhà ăn, coi như là một thủ đoạn thu ngoại tệ, còn có một chỗ tốt là bọn nhỏ mỗi ngày tiếp xúc với bọn họ, được mở rộng tầm mắt cùng tự tin giao tiếp, dù là học sinh ngưng ngữ nhất cũng phải học được vài câu ngoại ngữ để đối đáp với khách nước ngoài, học sinh Dục Tài lúc tốt nghiệp tiếng anh cũng phải cấp 6 (6.0 IELTS, mình giờ chắc 2.5 – lời biên tập).

Kỳ thật nếu nói về bí mật, trường tôi chả có bí mật gì, tất cả đều là bản lĩnh thật sự, mấy người có bản lĩnh thật sự mới là bí mật lớn nhất, nhưng bí mật này được giữ kín trong lòng mỗi người, tuyệt không vì ấn nhâm vào chỗ nào đó trên hòn giả sơn lại lộ ra một cánh cửa bí mật, cho nên tôi mới yên tâm thuận theo tự nhiên.

Không lâu sau đó, phim của Lý Sư Sư khởi chiếu tại Thượng Hải, dưới lực hiệu triệu khổng lồ của Kim Thiếu Viêm, đám minh tinh từ khắp đại lục với Hồng Kong, Đài Loan đều lục tục kéo tới, tôi không thể thoát thân, cũng phải mang Bánh Bao đi góp vui, người của tổ năm người cũng đi theo.

Phim chỉ dài 80 phút nhưng đầu tư tới 67 triệu nhân dân tệ, toàn phim không có một minh tinh, nam chính thậm chí còn không lộ mặt, bộ phim nhựa như vậy không dám nói tuyệt hậu, nhưng khẳng định là chưa từng có. Chỉ có tôi hiểu bộ phim quái thai này có thể sinh ra là do Kim Thiếu Viêm dành cho sự ủng hộ vô cùng lớn từ ý tưởng tới tiền bạc, nếu không phải là

Lý Sư Sư quay phim, cho dù mấy vị đạo diễn nổi tiếng trong nước cũng không kiếm nổi một nhà tài trợ -- một bộ phim không có minh tinh, không có đại trường cảnh lại tiêu rất nhiều tiền.

Tôi dù không thể đích thân tới hiện trường, nhưng Kim Thiếu Viêm cũng an bài người phục vụ tôi cùng Bánh Bao, sau màn minh tinh vào rạp cùng biểu diễn văn nghệ, phim nhựa bắt đầu bằng tràng cảnh hỗn loạn với một cô gái sắp sinh, một mở đầu hoàn toàn vô cùng bình thường, đứa trẻ nhỏ sắp sinh chính là Lý Sư Sư. Đứa trẻ lớn lên thành đứa nhỏ, phụ thân chết oan trong tù, Lý Sư Sư được lão bảo của kỹ viện thu dưỡng...

Tôi xem phim mới hiểu được nguyên lai trước kia Lý Sư Sư vốn họ Vương, cả bộ phim tôi không cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, cũng không ngáp cả ngày, đây là một câu truyện thực sự bình thường, thậm chí còn không có kỹ xảo đặc biệt diễn tả nội tâm chua xót của kỹ nữ, giống như Lý Sư Sư bình thản ngồi trước mặt tôi nói về quá khứ của cô ấy, phim nhựa kết thúc khi loạn Tống Kim chấm dứt, bóng hình Lý Sư Sư nhoáng lên rồi biến mất, đại khái nói sinh tử cũng không trọng yếu, tóm lại biến mất trong loạn thế.

Khi màn hình bắt đầu chuyển động, hiện danh sách đoàn làm phim, Bánh Bao vừa ăn bỏng vừa tuôn lệ: “Tiểu Nam diễn hay quá, em cơ hồ đã nghĩ nó chính là Lý Sư Sư.”

Tôi hỏi vặn lại: “Hay à? Hay chỗ nào? Không có đại tràng cảnh, vì sao ngày cả hôn hít cũng không có?”

Tôi lại bực tức hỏi Bánh Bao: “Em khóc cái gì?”

Chính xác không có gì để thương tâm, nhân vật chính kết thúc cũng không bị ung thư máu, không bị xe đâm, không dần bị đông cứng chìm xuống đáy biển trước cái nhìn đăm đũa của tình nhân...

Bánh Bao trừng mắt nhìn tôi: “Lý Sư Sư đáng thương mà.”

Tôi cười: “Đáng thương chỗ nào? Chỉ thấy cô ấy ăn ngon uống sướng lại khiêu vũ trong phòng lớn.”

Bánh Bao: “Một phụ nữ, không có một ai chân chính để yêu, mỗi ngày chỉ sống lay lắt, còn không đáng thương sao?”

Oa, nguyên lai đây là nội tâm thoại? Bánh Bao từ lúc thành bà chủ quán bánh bao, năng lực thưởng thức nghệ thuật cũng tăng trưởng à? Nhưng tôi quá hiểu Lý Sư Sư, thật không thấy gì thương cảm, cảm giác mà bộ phim gây cho tôi là trang phục cùng đạo cụ vô cùng tinh mỹ, vô cùng đặc biệt -- 67 triệu hần đều chi cho khoản này.

Phim hết, đèn sáng, lúc này tiếng vỗ tay vang lên – dù là quay cục cút đi nữa, cũng phải cho Kim Thiếu Viêm mặt mũi, nhưng không phải toàn trường vỗ vạy, nói chung là thế. Kim Thiếu Viêm dẫn đầu vỗ tay, nhưng hôm nay ngoại lệ. bộ phim này nó bỏ nhiều công sức, cũng giống như tác phẩm của bản thân, cho nên Kim Thiếu Viêm là người vỗ tay đầu tiên nhưng không có ai vỗ theo.

Lý Sư Sư nhìn không chớp mắt tới khi bộ phim kết thúc, lúc này cô ấy nhìn quanh, cười khố với Kim Thiếu Viêm, có lẽ kết quả này cô bé đã sớm đoán được. Nhưng không ngờ mọi người lại phản ứng thế, Lý Sư Sư cười cười rời đi, có chút tự giễu nhưng cũng thấy thoải mái. Mặc kệ thế nào, cô ấy đã làm xong việc muốn làm, Kim Thiếu Viêm nắm lấy tay cô bé.

Nhưng lúc này, tiếng vỗ tay đầu liên tiếp vang lên, cả phòng chiếu nổi sóng, rất nhiều minh tinh đứng dậy vỗ tay nhìn qua bên này. Vài vị đạo diễn nổi tiếng đều tranh cướp bắt tay với LÝ Ý Sư Sư, có thể nhận ra được họ thực sự thán phục tài hoa của cô gái trẻ tuổi này.

Xem ra bọn họ không vỗ tay lúc trước là vì bộ phim này quá rung động - tôi còn không hiểu, hay thế sao? Nhưng ngay cả loại người như Bánh Bao

đều có thể khóc, phỏng chừng cũng rung động, cũng có điểm làm người động lòng, ít nhất đây cũng là một bộ phim cộng hưởng nhã tục thuần túy.

Danh sách diễn viên đã kết thúc, nhiều người đều lấy làm kỳ: “Vì sao không có tên đạo diễn?” Đại đa số không biết vai chính đồng thời là đạo diễn, vừa nói xong, một loạt chữ rất lớn chậm rãi hiện lên màn hình: Đạo diễn - Lý Sư Sư...

Mọi người đều nghị luận: Lý Sư Sư là vị đạo diễn nào? Là trùng hợp? có thể là cố ý lấy nghệ danh vì phim này?

Lý Sư Sư căn bản không để ý mọi người nói gì, cô bé mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Kim Thiếu Viêm, Kim Thiếu Viêm chỉ cười nhìn cô bé, nói thầm vào tai: “Đây là lễ vật duy nhất mà anh có thể tặng cho em.”

Mắt Lý Sư Sư ầng ậng nước, nếu không phải bận tâm đến xung quanh thì đã lao vào lòng Kim Thiếu Viêm, cả bộ phim dù không cho thấy phá vỡ cái gì, nhưng hoàn toàn cải biến đánh giá đơn giản của mọi người với “Danh kỹ Lý Sư Sư”, Lý Sư Sư đã có đủ sắc của một cô gái bình thường, nhưng vẫn có hương vị truyền kỳ. Cuối cùng vài chữ đạo diễn Lý Sư Sư là có ý giải thích huyền diệu, ít nhất Lý Sư Sư cũng hiểu, hơn nữa lúc đầu Kim Thiếu Viêm nói “Lý Sư Sư chính là một kỹ nữ”, hai người ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đã có khúc mắc, lúc này Lý Sư Sư đã hoàn toàn tha thứ cho nó.

Kim Thiếu Viêm kéo tay Lý Sư Sư nói lớn: “Vương Viễn Nam tiểu thư vốn là đạo diễn của phim này, một tên gọi khác của cô ấy là Lý Sư Sư...”

Tiếng vỗ tay cùng ngợi khen lại lần nữa bao phủ phòng chiếu.

Sau đó, Lý Sư Sư truyền kỳ chính thức đổi tên thành Lý Sư Sư, đồng loạt chiếu trên cả nước, đạo diễn minh tinh thật giả thối phòng, phòng bán vé diễn trò lại như lửa cháy, là bộ phim ngôn tình lớn chỉ sau Titanic, trở thành bộ phim được các cô gái yêu thích nhất năm 2007, Lý Sư Sư trở thành tiêu

chuẩn phán đoán một đôi có phải là tình lữ hay không. Đường nhiên trong đó tự nhiên không thiếu một nam cùng mấy nữ đi xem, hay là một nữ được mấy nam hộ tống đi xem đều là ví dụ điển hình....

Còn có một điểm kỳ quái, các nhà phê bình điện ảnh cũng đánh giá cao, bộ phim này tham gia nhiều hạng mục bình chọn, giành nhiều giải thưởng, đáng nhắc tới là dù tham gia liên hoan phim nào, thì giải “thiết kế trang phục đạo cụ tốt nhất” đều là phim này, có vài vị học giả lịch sử cũng nghiêm túc nói rằng: Họ không phát biểu gì về nội dung phim, nhưng trang phục cùng lễ nghi cũng như bố cảnh phim là chính xác theo lịch sử.

Một nhà phê bình điện ảnh nổi tiếng đánh giá “Lý Sư Sư”: Đạo diễn quay phim là một người bình thường có con mắt của thượng đế, cô ấy chỉ giảng thuật lại truyện trước kia của mình mà thôi.

Tán dương Lý Sư Sư sáng tạo độc đáo, thủ pháp quay chụp độc đáo... hằm bà lằng gì cũng có. Còn có cả một nhà phê bình điện ảnh nói: Dù là ai, dùng phương thức vô ưu vô sầu ghi lại đời mình cho mọi người hiểu rõ, đó là gợi mở, theo đó, “Lý Sư Sư” là một hành trình bi thảm.

Nghe xong vị lão huynh nói tôi vã mồ hôi, tôi nghĩ: Nếu ai có thể dùng thủ pháp này diễn tả cuộc đời tôi, vậy bộ phim này nên gọi “Tiểu Cường”, có cảm giác như phim tài liệu ấy nhỉ? Phân nó vào thể loại gì đây?

Cũng chẳng nên nghĩ nhiều, Bánh Bao đang chờ tôi trong chăn - dù sao tối nay Đoàn hoàng gia khẳng định không thả cho đi rồi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 49: Nữ Nhân Đẹp Nhất

Nhóm dịch: Lưu linh hội

Biên: Lão Sầu

Thời tiết vào đông lạnh dần, cả đám chúng tôi ngồi vây quanh nồi lẩu, ngoại trừ Phượng Phượng còn có cả Trương Băng cùng Tào Xung, chúng tôi thường xuyên tổ hợp ăn chung kỳ lạ như vậy, Trương Băng bây giờ cũng chưa có nói gì nhiều với chúng tôi, nhưng dù sao cô ấy cũng là phụ nữ của Hạng Vũ, Lưu Bang từng vài lần thử qua hỏi han những chuyện thời bọn họ, kể cả chuyện ân oán giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, Trương Băng trả lời rõ ràng như trong lòng bàn tay, cơ bản có thể xác định cô ấy là Ngu Cơ thật.

Lý Sư Sư sau khi nổi tiếng lập tức tuyên bố rời màn bạc, ngoại trừ ngẫu nhiên tham gia vài hoạt động từ thiện thì chỉ ở nhà, sau khi “Lý Sư Sư” phát hành cô bé dành một phần tiền kiếm được mở một phòng chiếu phim ở Dục Tài, số còn lại đều quyên tặng, mỗi lần gặp Kim Thiếu Viêm đều trang điểm kỹ càng, Kim Thiếu Viêm thường đi công tác Hong Kong và Thượng Hải, thời gian hai người ở chung rất ít, nhưng tôi biết rõ, Kim Thiếu Viêm cũng không thể quên được. Trước kia bên cạnh nó vô số gái, giờ thì thư ký cũng đã đổi thành nam, chẳng lẽ đây là tình yêu lí trí trong truyền thuyết?

Còn nói về Hoa Mộc Lan thì thực sự vui vẻ, chị ấy hiện tại nổi tiếng không kém Lý Sư Sư, trong ngày thi cuối cùng của cuộc thi hoa hậu do công ty Kim Thiếu Viêm tổ chức, có 8 mỹ nhân tranh ngôi quán quân, có

một thí sinh bốc đúng câu hỏi: Xin nói ra sự tích nữ anh hùng Hoa Mộc Lan của nước ta, kết quả không chờ vị thí sinh trả lời, một phóng viên Hàn Quốc đã đứng lên kháng nghị: “Vấn đề các vị hỏi không đúng, Hoa Mộc Lan là người Hàn quốc.”

Ngay lúc đó từ trên ghế giám khảo, giám khảo Hoa vốn luôn ôn hòa bỗng cầm cái cúp thủy tinh đứng phắt dậy chỉ thẳng vào phóng viên kia hét lên: “Con mịa mày lập lại lần nữa coi.”

Phóng viên kia nói: “Hoa...” Không chờ nói xong, Hoa mỹ nữ ném hăm vỡ đầu chảy máu, tiếp đó tức giận rời khỏi ghế giám khảo biến mất tăm. Kỳ thật rất nhiều người chủ trì yêu nước gặp phải tình cảnh này, đều cũng đã làm chuyện này, nhưng làm chuyện này tới mức này thì chỉ có Hoa giám khảo mà thôi. Khán giả tại hội trường nói, phóng viên Hàn Quốc cách Hoa Mộc Lan tới hơn 10 m, nhưng chiếc cúp nặng 3,7kg, tương đương khoảng 7 cân (cân Tàu) cho nên phóng viên bị Hoa Mộc Lan quát hỏi quá nhỏ, tên xui xẻo này nghĩ dù Hoa Mộc Lan nổi giận cũng không đủ sức cầm cúp đập mình nên mới lỗ mãng, không ngờ giám khảo cuộc thi sắc đẹp lại có thân thủ cao thế, sau đó Trương Thanh còn thừa nhận, một ném kinh diễm đó ngay cả bản thân mình cũng không nắm chắc làm được....

Việc này sau đó cũng không yên lặng chìm xuống. Phóng viên đương nhiên được ban tổ chức cấp cứu, nhưng vị y tá xử lý miệng vết thương lại là fan ruột của Hoa Mộc Lan. Kết quả là lại ấn mấy mảnh vụn thủy tinh vào da thịt - đây là một chút bày tỏ thái độ của tôi, tôi không hề xướng tới nhé, nhưng quả thực là chuyện này không đúng với đạo đức nghề nghiệp, tôi đề nghị trao giải thưởng cho y tá này, bất quá cũng chả có gì to tát, phóng viên cả nước sao có thể dung thứ.

Sau đó có người hiểu chuyện liền đăng một topic, chủ đề là ai là người đẹp nhất đêm đó, lại có tên bụng dạ khó lường bỏ thêm Hoa Mộc Lan vào danh sách. Kết quả có thể nghĩ, số phiếu Hoa Mộc Lan được nhiều hơn người thứ hai tới hơn 1 triệu, Hoa Mộc Lan được dân chúng coi là người

phụ nữ xinh đẹp nhất Trung Quốc, sau đó còn có các hãng tới mời đóng quảng cáo, làm đại sứ nhãn hiệu, dù sao Hoa Mộc Lan cũng được tặng một câu Slogan: Đừng cho là tôi chỉ nói suông mà thôi.

Tới đây Hoa Mộc Lan thực sự trở thành phụ nữ, không làm thì thôi, đã làm thì phải đẹp nhất nước, cũng xem như hoàn thành một tâm nguyện.

Lúc này, chúng tôi vui vẻ ấm áp ngồi quây quần quanh nồi lẩu, Tào Xung uống hết một ly nước trái cây lại đưa cái tay nhỏ ra lấy một chai, Hạng Vũ đoạt lấy ném qua bên: “Thằng nhóc uống ít nước hoa quả thôi.” Chúng tôi không ngờ Sở Bá Vương còn có một mặt cẩn thận chu đáo thế, đều mỉm cười gật đầu -- Hạng Vũ rót đầy cho Tào Xung một bát rượu Mao Đài nói: “Uống chút rượu đi.”

Chúng tôi đều không nói gì nhìn anh ấy, Hạng Vũ nhìn quanh xoa tay: “Lúc anh bằng nó cũng có thể uống một vò rồi.”

Tào Xung hào khí can vãn: “Cạn.” Nói xong một hơi cạn sạch, sau đó ngồi ghế hai tay khua khua, dựa đầu vào lòng Ngô Tam Quế, chúng tôi vừa tức vừa buồn cười, Bánh Bao ôm Tiểu Xung về phòng ngủ đắp chăn cẩn thận, lúc về thuận tay mở TV, hiện lên hình ảnh một công trường hỗn loạn, có một phóng viên đội mũ bảo hộ lao động hưng phấn quay về phía máy quay nói gì đó, Bánh Bao đổi lại mấy kênh đều thấy vẫn thế, cô ấy vừa định tắt TV, tôi chợt nhớ ra, vội nói: “Nghe xem nói gì nào?”

Bánh Bao về chỗ ngồi, kín đáo đưa điều khiển từ xa cho tôi, tôi bật quay lại lại kênh kia, thấy phóng viên nói: “Tin tức đặc biệt, tại Hàm Dương a huyện b thôn c phát hiện quần thể mộ lớn, có chuyên gia dự đoán, đây có lẽ là di chỉ mộ đời Tần, rất có thể chính là nơi chôn cất Tần Thủy Hoàng..”

Ngoại trừ Phượng Phượng cùng Bánh Bao, mọi người đều quay qua nhìn Tần Thủy Hoàng, Chính béo xem TV lăm lăm: “Thệ nà thệ ẻo nào?”

Tôi hiểu rồi, kỳ thật đây chính là việc Phí Tam Khẩu nói với tôi, xem ra hôm nay là công bố chính thức.

Tôi càng hiểu kỳ, lấy ra bản đồ Hàm Dương, tiến đến trước mặt Chính béo nói: "Doanh ca, anh chỉ em phương hướng đại khái coi?" Tôi lại tìm huyện Hàm Dương, cùng với dãy núi kéo thành một tuyến, Tần Thủy Hoàng lấy bút, đến nhìn cũng chả thèm, cứ thế vẽ ra một hình thang; "Năm đó anh tuyển chợ nạy nạy – Bánh Bao, chợ anh thêm phận bụn đi."

Tôi vội vàng gấp bún trong nồi cho vào bát Chính béo, vội vàng nói: "Tiểu Cường kính hoàng thượng."

Tôi cũng nghe ra, năm đó Tần Thủy Hoàng tuyển bốn mộ trên bản đồ tạo thành hình thang, hiện tại có Ly Sơn cùng A huyện, có thể căn cứ vào đó tìm được hai cái mộ còn lại, tin tức này mà bán cho bọn đào mộ thì giá trị cỡ nào?

Lúc này chuông điện thoại reo, tôi vội nghe máy, là một thanh âm cười cười mang đầy vẻ mệt mỏi: "Tiêu hiệu trưởng, anh đã về, báo với cậu một câu." Là Phí Tam Khẩu, xem ra nhiệm vụ của họ đã hoàn thành.

Tôi cười nói: "Chúc mừng anh, công đức viên mãn."

Phí Tam Khẩu cười khố: "Công đức viên mãn? Phải nói là khó khăn vừa mới bắt đầu."

"A, sao thế?"

Phí Tam Khẩu thở dài: "Không thể không bội phục trí tuệ cổ nhân, làm mộ như vậy, căn bản không thể ra tay, nếu mạnh mẽ làm nổ tung, chỉ sợ không lấy được thứ gì trong đó."

Tôi nói: "Vậy đừng cho nổ, anh đào ra được rồi mà."

Phí Tam Khẩu: “Nói thì dễ, nhưng có cơ quan tự hủy trong mộ, nếu đào sai là nó tự sụp.”

Tôi trừng mắt với Chính béo: Anh xem anh gây bao nhiêu phiền toái cho quốc gia.

“Làm sao bây giờ, hiện tại cũng lộ rồi, không thể vậy chứ?”

“Thì cứ thế, hiện tại có mấy quốc gia phát triển đã thông báo muốn cùng khai quật, nhưng điều kiện rất đáng giận, cái gì mà phân chia ba bảy bốn sáu, quả thực là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà.”

Tôi hỏi: “Thế bọn gián điệp được phái tới thì sao?”:

Phí Tam Khẩu: “Mặc kệ có thật hay không, tóm lại là có tặc tâm, chú nghĩ một khối thịt béo lớn thế ai mà chả muốn cắn một miếng chứ?”

Tôi đầy căm phẫn: “Vậy anh cũng không thể đáp ứng.”

Phí Tam Khẩu phì cười: “Còn phải cần chú nói sao? Không phải anh không đáp ứng, là căn bản quốc gia ta chưa từng nghĩ tới.”

Tôi bật điện thoại, nói nhỏ với Tần Thủy Hoàng: “Doanh ca, hỏi anh một câu nhé, làm sao có thể đạo mộ phần của anh mà không bị hỏng?”

Tần Thủy Hoàng liếc tôi: “Chú nội hừ nói vượn, ạnh vật vạ xây dựng giang sơn lạ đệ đạo sao.” Anh ấy nói khiến tôi sùng sốt, Chính béo năm xưa xây nhiều mộ như vậy là vì để có thể ở âm phủ tiếp tục làm hoàng đế, không phải vì làm để lưu lại di sản phong phú cho hậu nhân, tự nhiên phải đề phòng người lạ phát hiện đào móc, cho nên bày ra cơ quan vô cùng nham hiểm, cũng đúng như Phí Tam Khẩu nói là cơ quan tự hủy. Vậy thì cũng chưa nói tới tìm hai mộ còn lại, nếu không tìm ra cách mở cái mộ này tất cả đều công cốc.

Tôi cúp điện, kéo Tần Thủy Hoàng nói: “Anh cũng thấy đó, mộ này không đào ra thì người ta không dừng tay, anh có bí quyết gì không?”

Chính béo thấy tôi nói vậy, dừng đũa, gấp mấy miếng đặt ra đặt thành hình lập phương, ướm thử chút rồi nói với tôi.

Thời cổ đại không có điện, hết thảy cơ quan phát động đều dựa vào cát, cát gặp chấn động sẽ khởi động máy móc, mộ của Tần Thủy Hoàng là một chỉnh thể dựa trên các cơ quan này, nếu có người kinh nhiễu tới sự an bình của mộ, cát sẽ chảy, đỉnh mộ sẽ đè xuống hủy diệt tất cả, vì phòng ngừa cát vì để lâu năm đóng thành khối, mộ Tần Thủy Hoàng dùng Kim Sa - cát vàng.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 50: Tái Nhập Sử Sách

Chính béo dùng đậu phụ đập lên hình lập phương, mỗi lớp cát qua ngàn năm có thể kết thành khối hay không là một vấn đề, nhưng mạo hiểm thì không thể nói trước được.

Bánh Bao dùng đũa gõ nồi lẩu nói: “Mau ăn đi, thịt đều chín rồi, mọi người làm gì vậy?”

Tần Thủy Hoàng nhặt một miếng đậu bỏ vào nồi, tôi lập tức hiểu: “Nếu chúng ta nhắc cái nóc lên, thế thì an toàn rồi còn gì?”

Hạng Vũ khiêm tốn hiểm thấy: “Làm sao nổi? Không phải dựa vào vài đại lực sĩ lực bạt vài ngàn cân mà làm được, một cái mộ phạm vi vài dặm, đỉnh nó nặng cỡ nào?”

Tôi thấy Tần Thủy Hoàng luôn cười tủm tỉm, không nói gì, lập tức hỏi kỹ: “Doanh ca, anh có biện pháp phải không?”

Lý Sư Sư không hổ là người đã nghiên cứu “Lịch sử kiến trúc”, giơ tay chỉ đạo: “Kỳ thực chỉ cần lợi dụng kỹ thuật nổ định hướng thời bây giờ, nổ hai điểm ở mỗi mặt tường, sau đó dùng thép chịu lực chống, đỉnh cũng sẽ không rớt xuống, đến lúc đó chẳng còn biết nó là cát vàng hay cát bạc, chảy thì cứ chảy, chúng ta cứ tiếp tục chậm rãi đào xuống.”

Ngô Tam Quế: “Bốn mặt tường cần tám điểm tựa, hơn nữa phải đồng thời nổ cũng lúc, lại cùng lúc chống giữ. Chính xác thì không thành vấn đề,

cái khó là người làm việc này phải nắm rõ bố trí trong mộ như lòng bàn tay, bằng không chỉ cần một chút sai lầm thì trần sẽ sập xuống, nhưng kiếm đâu ra người như vậy?”

Lý Sư Sư cười nói: “Người thế trước không có, sau đó cũng không có, nhưng bây giờ trước mặt chúng ta có một vị.”

Tần Thủy Hoàng mỉm cười không nói gì. Tôi liếc qua nhìn lại: “Doanh ca....”

Tần Thủy Hoàng nói: “Được rồi, được rồi, anh tự đi đạo mộ mình vậy. Dù giở khộng cợ đạo, người tạ vận nhợ kỵ không tha.”

Kỳ thực chuyện này ngay từ đầu tôi chỉ hỏi đùa một chút, không ngờ Tần Thủy Hoàng lại có thể thông hiểu thế, sáng khoái đáp ứng đi đào bảo bối của mình. Nhưng bây giờ chính anh ấy đồng ý thì tôi còn phải suy nghĩ, quốc gia phái nhiều chuyên gia đều bó tay đắp chiếu, tôi tùy tiện tìm một tên béo cùng mấy khối đậu phụ đã giải quyết được sao? Tôi giải thích thế nào đây? Chẳng may Phí Tam Khẩu hoài nghi tôi làm gián điệp thì sao.

Trong lúc tôi nghĩ thì màn ảnh ti vi lại lóe lên, trên công trường thấy một ông lão đầu đội mũ bảo hộ tràn đầy tự tin đứng trước ống kính, phía dưới có phụ đề, chuyên gia khảo cổ của đại học xyz hào hùng vạn trượng nói với phóng viên: “Tôi đã cùng các nhà địa chất học nghiên cứu, hiện tại phương án thứ nhất đã có kết quả. Chúng tôi thử đào một lỗ nhỏ đủ 1 người qua, trước tiên quan sát rõ bên trong đã.”

Chúng tôi ngạc nhiên nhìn ti vi: Đây mà là một phương án hả?

Hạng Vũ phì cười: “Chuyên gia sao lại nói như người ngoài nghề thế kia?”

Lý Sư Sư nói: “Nghịch nước tưởng biết bơi, dờ hơi tưởng thiên tài đó mà. Từ xưa đến nay đều là mấy tay hành gia tự cho mình là siêu phàm phá

hủy đại sự.”

Trong TV, ký giả hỏi chuyên gia: “Xin hỏi ngài khi nào thì bắt đầu?”

“Hiện tại đang chuẩn bị, đại khái ngày mai sẽ triển khai.”

Ký giả cũng hưng phấn, chuyển ống kính qua nói: “Các quý vị đang ngồi trước máy thu hình thân mến, lần khai quật này khả năng là lần phát hiện và khai quật lớn nhất từ khi thành lập nước. Chúng tôi sẽ tiếp tục đưa tin, xin các vị chú ý theo dõi truyền hình trực tiếp tại hiện trường....”

Ngô Tam Quế bỗng nhiên kêu lên: “Hồng rồi, không thể để họ làm thế. Nếu mà đào thì cát chảy xuống sẽ chôn sống bọn họ.”

Hoa Mộc Lan đẩy tôi: “Tiểu Cường, mau nghĩ cách đi, sững sờ cái gì?”

Tôi quên mất còn có một kẻ có chủ nghĩa yêu nước cực đoan ở đây, tôi cau có: “Chị kêu em nói sao với chính phủ?”

Hoa Mộc Lan nói: “Sự tình có phân nặng nhẹ, trước tiên ngăn trở bọn họ đã.”

Tôi cầm điện thoại, nghĩ một hồi, chỗ tôi quen mà làm cấp cao phòng chừng chỉ có thị trường Lương cùng bí thư Lưu, nhưng chuyện này họ cũng không nhất định giải quyết được....

Cuối cùng tôi quyết định gọi điện cho Phí Tam Khẩu, việc này dù sao cũng rất nhạy cảm, anh ta mới có thể giải quyết.

“Lão Phí, trước kêu chuyên gia của mấy người dừng tay.” Tôi đi thẳng vào vấn đề, có chút giống cướp pháp trường kêu “Đào hạ lưu nhân”.

Phí Tam Khẩu chắc đang giải lao, nói lè nhè: “Gì vậy?”

Tôi nói: “Anh không xem truyền hình trực tiếp hả? Có một lão già muốn đào mộ.”

Phí Tam Khẩu “A”: “Có người muốn trộm mộ hả?”

Tôi nói lời ít mà ý thì nhiều: “VẬY nói cho anh đây, tôi tìm cho anh một chuyên gia đào mộ, lần này đào móc mộ Tần Vương nếu như do anh ta đến chỉ huy tôi đảm bảo các anh có thể lấy được bảo tàng hoàn chỉnh.”

Phí Tam Khẩu cười nói: “Chú đùa à? Bao nhiêu chuyên gia thảo luận đều không tìm ra sách lược vẹn toàn, hơn nữa, chuyện đào bọn anh cũng không xía vào.”

Tôi nghe ra ý lão Phí, vội hỏi: “Anh đã quên chuyện Tần Vương định sao? Người nói cho các anh dưới đỉnh có vết chém đó?”

Phí Tam Khẩu giật mình, tôi nói chuyện Tần Thủy Hoàng nói ra với lão một lần, càng nói ra phương án của bọn tôi, Phí Tam Khẩu không thể tin nổi: “Đây thật là suy nghĩ kỳ lạ, mộ mấy nghìn năm còn sợ sập bẫy hả?”

Kỳ thật nếu không có Tần Thủy Hoàng nói cho, tôi cũng thấy biện pháp của chuyên gia là hay nhất, ...ít nhất... có vẻ hệ số an toàn càng cao – tôi cũng chẳng nghĩ ra nổi thế đâu.

Phí Tam Khẩu lúc này không buồn ngủ nữa, nói với tôi: “Chú chờ chút, anh đi tới chỗ chú.”

Tôi vội hỏi: “Chờ một chút, anh tốt nhất mang theo một tấm bản đồ triều Tần, tôi có việc.”

Lúc này lão Phí không nói gì thêm, đáp ứng rồi cúp máy.

Khoảng 20 phút sau, lão Phí mang theo vài người lái một xe chỉ huy tới chỗ tôi, chúng tôi cũng đã cơm nước xong, tôi chỉ có thể lại dùng bao thuốc

lá làm mẫu về cấu tạo mộ huyết, anh ta minh bạch việc này không thể tùy ý thực hiện, kinh ngạc nhìn Tần Thủy Hoàng: “Vị này là....”

Tôi nói: “Anh ấy vẫn luôn nghiên cứu mấy thứ này, chỉ là không có đất dụng võ.”

Phí Tam Khẩu nói: “Chuyện Tần Vương Đình cũng là anh ta nói cho cậu hả?” Tôi gật đầu.

“Sao hẳn biết?”

Tôi lập tức ý thức được đã lỡ lời, có một số việc chỉ cần để ý nghiên cứu là tra ra được....

Tôi nói vào tai lão Phí: “Đều là tổ truyền cha ông để lại.”

Phí Tam Khẩu sợ hãi nói: “Chú nói là... những bí mật này đều là từng thế hệ truyền lại cho nhau?” Tôi chỉ đành gật đầu.

Phí Tam Khẩu nắm tay Tần Thủy Hoàng nói: “Tôi đại biểu quốc gia và nhân dân cảm tạ anh.”

Tôi nói: “Anh có mang bản đồ tới không?”

Phí Tam Khẩu móc từ trong ngực ra một tờ giấy trải ra nói: “Đây là bản phôi bản đồ thời Tần từ bảo tàng quốc gia, tuyệt đối không sai, còn có địa hình và địa danh diễn biến đồ nữa.”

Khi anh ấy trải ra bản, Tần Thủy Hoàng mắt sáng lên, xem ra là năm xưa đã xài qua, anh ấy chỉ chính xác bốn địa điểm có mộ, lão Phí biết tôi khẳng định có dụng ý, căn cứ diễn biến đồ chỉ ra bốn nơi trên bản đồ năm 2007, sau đó tôi nói với anh ấy: “Ngoại trừ Lý Sơn và huyện A, hai nơi khác lại có hai Tần Vương mộ.”

Phí Tam Khẩu há hốc mồm sững sờ, tuy rằng anh ta dù thấy núi sập mà mặt không biến sắc, nhưng vẫn kêu lên khoa trương: “Đùa lớn nha?” Anh ấy nói vậy, tay lại run rẩy chỉ vào hai nơi, dùng bút vòng tròn nói: “Ừ, đây là huyện B.” Khi tay anh chỉ vào điểm cuối, lão Phí đờ ra nói: “Sân bay Hàm Dương?”

Tôi nhìn qua, quả nhiên là điểm cuối cùng mà Tần Thủy Hoàng chỉ vừa lúc trùng với sân bay Hàm Dương, huyện B còn dễ cũng không sao, nhưng mà chỗ này thì làm sao bây giờ? Dù là Tần Thủy Hoàng không chỉ sai, nhiều năm qua thương hải tang điền, vỏ quả đất vận động, có đáng vì thế mà làm to chuyện không?”

Tôi vỗ vai lão Phí: “Mặt khác hai nơi trước không cần nghĩ, đào hết bảo bối ở Huyện A đã.”

Phí Tam Khẩu nghĩ một chút, gật đầu, lấy ra bật lửa đốt đi địa đồ. Tôi nói: “Sân bay Hàm Dương thì thôi, nhưng anh nhanh tìm người không chế huyện B lại, tôi sợ tôi không nhìn được vác xẻng đi đào trộm đó.”

Cuối cùng, Phí Tam Khẩu trang trọng nắm tay Tần Thủy Hoàng: “Đồng chí Doanh, toàn bộ nhờ anh, dọn đồ chúng ta đi luôn.”

Tần Thủy Hoàng trở lại phòng mình, kẹp máy chơi game vào nách, cũng không đánh động ai cả, chỉ vỗ vai tôi nói: “Anh đi hệ.” Cuối cùng lại nói: “Chụ nói với Tiểu Xung, trước khi anh về máy chơi game là cựa nó.”

Tôi hơi buồn: “Không có việc gì, Tiểu Xung cũng chơi PSP mà.”

Tôi cố ý dặn Phí Tam Khẩu: “Doanh ca có bệnh tiểu đường, đừng cho anh ấy ăn nhiều đồ ngọt, quan trọng nhất là, trước khi năm mới dù có xong hay chưa, nhất định phải cho anh ấy về đoàn tụ với bọn tôi.” Thời gian tổ năm người phân ly sắp tới, thực sự cũng chỉ còn mấy ngày, tôi không muốn chia tay Chính béo.

Phí Tam Khâu cười nói: “Nếu như thuận lợi, đồng chí Doanh sẽ tái nhập sử sách, đến lúc đó các chú có thời gian đoàn tụ.”

Tôi thản nhiên nói: “Đồng chí Doanh đã không có hứng thú với tái nhập sử sách rồi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 51: Mafia - Hắc Thủ Đảng

Hôm nay tôi nhận được một cuộc điện thoại kỳ quái, đối phương là một người mà tôi không nhận ra khẩu âm, nói thẳng rằng muốn làm ăn với tôi.

Tôi nói: “VẬY cụ thể ngài muốn hợp tác với tôi trong hạng mục nào?” Gần đây tôi tiếp rất nhiều cuộc điện thoại, chủ yếu là tôi nắm trong tay rất nhiều hạng mục, kể cả Ngũ tinh Đồ Tùng tửu cùng các loại dược trà, thậm chí có người muốn đưa thuốc bào chế chữa dạ dày của tôi ra thị trường, nhưng Biển Thước cùng Hoa Đà đều là lương y như từ mẫu, nào có loại từ mẫu nào lại kiếm tiền của bọn nhỏ chứ?

Đối phương: “Tôi nói là một chút tài nguyên đặc biệt trên tay Tiêu tiên sinh, không biết tiên sinh có thể đi ra chỗ nào nói chuyện được không?”

Tôi lo lắng, cố ý giả vờ: “Ngài đang kiểm tra trí lực tôi hả, nếu mà nghiên cứu tôi thấu triệt chắc là nền văn minh sẽ tiến bộ 20 năm.”

Đối phương cười nói: “Tiêu tiên sinh thật khôi hài, tôi nghe nói ngài trước kia buôn bán đồ cổ?”

“Đồ cổ? Không có à.” Thật sự không có, chuyện duy nhất liên quan tới đồ cổ là tôi bán một cái Thỉnh phong bình đời Tống, tôi cũng không buôn bán đồ cổ nha, nhưng người này hiển nhiên không bình thường, tôi càng phải cẩn thận.

“Tiêu tiên sinh không cần khẩn trương, chúng tôi vô cùng có thành ý nói với ngài, không biết có thể có một cuộc hẹn, vì tỏ vẻ chân thành của chúng tôi, thời gian địa điểm tùy ngài chọn.”

Tôi vội nói: “Nếu là chủ đề này, chúng ta tất yếu không phải nói, tôi chưa buôn bán đồ cổ bao giờ.”

Đối phương bỗng nhiên cười he he: “Tôi biết Tiêu tiên sinh vì sao không muốn hợp tác với chúng tôi. Thứ nhất thực ra là có thể là chưa tin chúng tôi, chuyện này tôi có thể hiểu. Thứ hai cũng có thể thân phận cùng địa vị của ngài giờ đã khác, không muốn mạo hiểm nữa. Hơn nữa trên tay ngài có các hạng mục khác kiếm tiền, nhưng mà theo chúng tôi biết, Tiêu tiên sinh kỳ thật cũng chẳng có nhiều tiền - còn vấn đề thứ ba?”

Tôi ngừng một chút rồi mắng to: “Bố mẹ mày đâu, sao không quản mày hả?” Tôi lập tức hiểu, rõ ràng là có thằng nhóc đang giở trò. Cũng không biết làm sao tìm được số điện thoại của tôi, còn giả giọng mafia chứ, chuyện này hồi bé tôi cũng làm, tùy tiện gọi một số rồi kêu mình là công an - thấy không, đây là sự khác biệt, chúng tôi giả mạo người tốt, thằng nhóc này lại giả mạo bọn bại hoại.

Tôi vừa muốn tắt điện thoại, đối diện bỗng có người tiếp máy: “Tiêu lão đệ, là tôi.”

Lúc này thanh âm rất thô, tôi cười nói: “Đúng là phí công, còn sử dụng kỹ thuật giả giọng. Sao mày thông minh thế mà không tu chí học tập thi vào đại học cho tốt đi...”

Đối phương dở khóc dở cười nói: “Tiêu lão đệ, là tôi, Lôi lão tứ đây.”

“Mày Lôi...” Tôi sửng lại, bởi vì tôi nhận ra đó có thể là lão đại xã hội đen bị tôi đập quán: “Lôi lão bản? Tôi còn tưởng là thằng nhóc nhà nào phá quấy. Tìm tôi có chuyện gì phân phó vậy?”

Lôi lão tứ nói: “Vị bằng hữu bên cạnh tôi sợ cậu lo lắng, cho nên tìm tôi làm nhân chứng, anh ta tuyệt đối không có ác ý, cho nên anh ta muốn nói chuyện gì với cậu thì tôi cũng không tham gia, chỉ hy vọng chú cho anh chút thể diện.”

Tôi sinh nghi, Lôi lão tứ có xích mích với tôi còn nói khi gì thể diện? Đối phương là ai, còn có thể sai sử Lôi lão tứ, cũng khiến hãn kính sợ, xem ra đối phương mời lão ra tay cũng không phải là dùng chiêu tình cảm, mà thông báo cho tôi: Đừng có trêu bọn tao...

Lôi Lão tứ nói tiếp: “Tiêu lão đệ, ra ngoài gặp mặt thế nào?”

Tôi nói: “Đã là Lôi lão bản phân phó, vậy nói địa điểm đi.”

Lôi lão tứ nói: “Vẫn là Tiêu lão đệ chọn địa điểm đi.”

Tôi vội nói: “Thôi, tôi tin anh, không bằng gặp nhau ở Tiền Nhạc Đa nhé?”

Tiền Nhạc Đa là địa bàn của Lôi Lão Tứ, tôi cũng không tin hãn không biết xấu hổ mà dở mảnh khoe, tôi cũng không muốn chơi ú tim với bọn họ cho nên không muốn gặp bọn chúng ở địa bàn của mình.

Lôi lão tứ suy nghĩ chút rồi nói: “Được, sáng khoái, một giờ nữa chúng ta gặp mặt.”

Ngồi trên xe tôi hơi rối loạn, hiện tại chỉ cần nhắc tới “đồ cổ” tôi đã run rẩy. Hà Thiên Đâu một ngày chưa lộ mặt, tôi cũng không biết mấy thứ này là hãn chuẩn bị hay thế nào, việc này lại liên quan Lôi lão tứ, vậy khẳng định là không đơn giản. Người này tôi mặc dù chỉ thấy qua một lần, nhưng cũng có đôi chút hiểu biết, nếu không có lợi ích thật lớn, hãn sẽ không vì chút thể diện hay đạo nghĩa mà tự thân xuất mã.

Tới nơi, người tiếp đãi tôi vẫn là tên nhỏ con, chúng tôi từng gặp nó một lần trong lúc phá quán, nó nói cho tôi biết lão bản của bọn nó đang chờ tôi, xem ra đối phương còn vội hơn tôi.

Tiến vào phòng hội nghị, tôi liền thấy Lôi lão tứ kính cẩn với một người khoảng 30 tuổi, mà người kia là người ngoại quốc đang vui vẻ nói cười, thấy tôi tới liền tiến lên bắt tay tôi: “Tiêu tiên sinh, hạnh ngộ.” Thanh âm giống với tiếng trong điện thoại gọi cho tôi.

Tôi miễn cưỡng bắt tay, tiến lên nói nhỏ với Lôi lão tứ: “Mày sao lại có quan hệ với bọn nước ngoài?”

Mặc dù tôi cùng hắn từng có xích mích, nhưng tôi cho rằng cùng là người Trung Quốc, hiện tại là lúc đoàn kết nhất trí đối ngoại, đây là đại nghĩa dân tộc.

Lôi lão tứ chỉ vào người nước ngoài giới thiệu với tôi: “Vị này có tên trung quốc là Cổ Đức Bạch, Cổ tiên sinh lần này tới Trung Quốc là muốn gặp mặt cậu. Tiêu lão đệ không ngờ còn dương danh tại hải ngoại.

Tôi dò xét Cổ Đức Bạch, đây là một người rất bình thường, giống như ngàn vạn du khách tôi gặp ở Dục Tài, chỉ là vóc người hơi thấp hơn người Âu Mỹ chút.

Tôi cười nói: “Cổ Đức Bạch - tên này theo tiếng Hán thì không may mắn lắm.”

Cổ Đức Bạch dùng trung văn thuần thực nói: “Thật à, đây là thầy tướng số đặt cho tôi, tôi vốn tên là Cách nhĩ Bì Tư.”

Tôi nhú mày: “Cách thi thí tử? Từ mặt nghĩa mà tính ra chính xác còn kém cả Cổ Đức Bạch.”

Lôi Lão Tứ đứng lên nói: “Đã tâm đầy ý hợp như vậy, vậy các vị cứ trò chuyện đi.” Nói xong đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi thấy Lôi lão tứ lộ ra thân phận là đàn em sai vặt lại càng cẩn thận, trực tiếp hỏi Cổ Đức Bạch: “Dù sao tiếng Hán của ngài tốt vậy, có chuyện gì nói thẳng đi.”

Cổ Đức Bạch nói: “Tiêu tiên sinh, chúng ta minh nhân không nói ám thoại, trong tay ngài có rất nhiều thứ chúng tôi thấy hứng thú, cho nên tôi tìm tới ngài. Nếu có thể thì bây giờ thảo luận giá tiền, đương nhiên nếu ngài không tín nhiệm chúng tôi, đây là một lý do hợp lý, cho nên điều kiện do ngài đưa ra, ngài cũng tùy chọn cách chuyển tiền, chúng tôi có thể giao tiền trước mới nhận hàng....”

Tôi vội xua tay: “Đợi chút, ngài nói gì tôi chả hiểu, các người rốt cục muốn gì?”:

Cổ Đức Bạch đại khái rất giàu kinh nghiệm giao thiệp, cho nên không chút phiền não, rất nhẹ nhàng nói: “Đồ cổ.”

Tôi hỏi: “Mày rốt cục là ai?”

Cổ Đức Bạch nói: “Tôi không phải một mình...” Hẳn nói rõ hẳn không chỉ một mình, Cổ Đức Bạch nói tiếp: “Chúng tôi là một nhóm người thích đồ cổ tụ tập lại, hơn nữa lại rất có lòng hâm mộ với đồ cổ Trung Quốc, hiện tại chúng tôi đang làm công tác thu thập đồ cổ dân gian, bởi chúng tôi thấy chúng tôi có nghĩa vụ chiếu cố tốt những đồ cổ trân bảo, cho nên giá tiền ngài cứ yên tâm. Chúng tôi có tiền, lại không bạc đãi bất kỳ bằng hữu nào, tuy chính phủ Trung Quốc còn có nhiều điều lệ của hạn chế giao dịch, vì thế sẽ có một số phiền toái nhỏ. Nhưng ngài không cần lo lắng, chỉ cần ngài giao cho chúng tôi thì chuyện này đã hoàn toàn không liên quan tới ngài, cho dù bị chất vấn chúng tôi cũng tuyệt đối không nói ra ngài, đây là danh

dự của tổ chức chúng tôi, nếu có người dám phá hư danh dự này, người của chúng tôi sẽ xử lý cùng vãn hồi tất cả tổn thất do kẻ thứ ba tạo thành.”

Con mịa nó, tôi hiểu rồi, đừng xem tên “Cách nhi thí tử” này nói chuyện rất văn nhả, nhưng vẫn không che giấu sát khí, đúng thế, thằng chóa này đúng là Mafia - hắc thủ đảng.

Tôi đột nhiên hỏi: “Chú học cái gì?”

Cổ Đức Bạch sừng sốt đôi chút, không hiểu gì nói: “Hai bằng thạc sĩ chuyên ngành công trình điện tử cùng quản lý kinh tế, ngài hỏi cái này làm cái gì?”

Đúng rồi, đúng là Mafia đó có sai, bằng cấp thạc sĩ là yêu cầu thấp nhất để gia nhập, chẳng trách Lôi lão tử chỉ có thể làm tay chân, đây là xã hội đen cùng Mafia chênh lệnh.

Tôi lập tức nghĩ tới lời Phí Tam Khẩu, xem ra đúng là bọn này, bọn chó đẻ này chạy tới Trung Quốc làm loạn, không ngờ đụng phải tôi - một thần tiên dự bị -- tôi quyết định rồi, hấn mà rút súng tôi làm bộ đáp ứng.

Tôi vừa đẩy điện thoại vừa nói vu vơ: “Ngài từ đây nghe được trong tay tôi có đồ cỡ?”:

Cổ Đức Bạch không phát hiện ra động tác nhỏ của tôi, mắt hấn co rút lại, nhưng không có hành động gì, hấn đại khái phán đoán ra thứ tôi lấy ra không uy hiếp tới hấn. Nhưng từ tốc độ phản ứng của thằng nhãi này cho thấy nó không đơn giản.

Tôi ấn dẫy số, làm bộ xem thời gian dùng độc tâm thuật, kết quả làm tôi phát điên: Ngoại trừ một hình trừu tượng làm tôi không hiểu, vãn tự quanh co ngoắt ngoéo. Nếu là tiếng anh tôi còn đoán bừa được, nhưng đây là loại ngôn ngữ không nằm trong 10 thứ tiếng phổ thông.

Thằng chóa này, xem ra cũng có trình độ biên tập thuật ngữ.

Cổ Đức Bạch thấy tôi cổ quái, nói: “Tiêu tiên sinh đang vội hả? Vấn đề của ngài tôi không thể phụng cáo, tóm lại chúng tôi biết ngài có, còn lại là ngài có hợp tác với chúng tôi hay không mà thôi.”

Tôi đứng lên nói: “Ai nói cho ngài, ngài tìm kẻ đó mà mua, dù sao tôi không có.”

Cổ Đức Bạch không chút lo lắng, mỉm cười: “Chúng tôi cũng cho rằng ngài không thể đáp ứng nhanh như thế, ngài cứ suy nghĩ rồi kỹ rồi tùy lúc báo cho chúng tôi biết.”

Tôi đi tới cửa sổ xoay người nói: “Ai, đúng rồi, các người nếu thật sự muốn, tôi ngược lại có một thứ có chút cao tuổi đó.”

Cổ Đức Bạch mắt sáng lên: “Tiêu tiên sinh nghĩ rồi sao? Khi nào đem thứ đó mang tới cho chúng tôi giám định?”

Tôi chỉ vào chiếc xe của tôi nói: “Các ngài có thấy hứng thú không? Mặc dù niên đại không tới Đường, Tống, nhưng là xe quốc nội bốn bánh còn chạy tuyệt đối không cổ hơn nó đâu.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 52: Air Force 1

Rời khỏi Tiền Nhạc Đa tôi vẫn tức, không cần nói một câu thì đàm phán đã tan rã rồi.

Tôi bán xe cho bọn chúng đúng là có ý tốt cơ mà, những nhân vật đã ngồi trên xe đó là ai? Trên ghế dựa có một sợi tóc, chắc hẳn là của Ngô Tam Quế, cái đó cũng có mấy trăm năm lịch sử đó.

Nhưng đối phương vì sao biết trong tay tôi có bảo bối, hơn nữa vừa mở miệng đã nói hơn trăm triệu? Điều này cho thấy rõ ràng bọn chúng biết chi tiết về tôi, nếu trong tay tôi chỉ có một hai cái thì bọn chúng cũng chẳng mất công chúng tới thế, điều giải thích duy nhất là: Lão già Hà Thiên Đâu kia bán tôi cho người ngoại quốc.

Cho tới nay mặc dù chúng tôi xung đột không ngừng nhưng tôi cũng không thực sự coi lão là địch nhân, từ chỗ Sáu Lưu tôi cũng mơ hồ dò xét ra ngọn nguồn sự tình. Hà Thiên Đâu lúc làm thần tiên đã chịu thiệt thòi cho nên khi bị đánh xuống hạ giới thì đi khắp nơi chơi khăm thiên đình, mục tiêu không phải là tôi, trọng yếu nhất là lão cũng không có tâm đưa tôi vào chỗ chết, từ lần tôi làm nhiệm vụ đầu tiên là xử lý mâu thuẫn giữa Kinh Kha và Tần Thủy Hoàng, sau đó là Lưu Bang và Hạng Vũ. Nói chung là Sáu Lưu càng mang tới cho tôi nhiều phiền toái, nên tôi thấy mấy đám địch nhân của băng hữu. Nhưng lần này thì lại khác, lão bán tôi cho đám ngoại quốc, nói cho bọn nó biết tôi có đồ cổ, vậy nên tính chất sẽ không đơn giản như thế. Không thể phủ nhận là việc thường xuyên ở chung với Phí Tam

Khẩu làm tôi vô hình trung trở nên yêu nước, đồ cổ bị bọn ngoại quốc lấy được quả là một tai nạn đối với dân tộc, đối với tôi lại còn hơn thế, do đó tôi cho rằng Hà Thiên Đâu tên hán gian thứ ba sau Tần Cối cùng Ngô Tam Quế.

Tôi tức tối, nổ máy xe và quyết định không cần nghĩ nữa. Đi ra ngoài, ông quyết định đi xem xe mới.

Đi vào thị trường giao dịch ô tô lớn nhất thành phố, đầu tiên tôi nhìn một lúc ở đại sảnh, nơi này trưng bày các loại xe con từ trung bình trở xuống, giá cả thì tôi cũng chả buồn lo. Bởi vì hiện tại tôi cũng có chút của ăn của để, cần một cái xe nhìn đẹp mắt chút. Tôi đi hai vòng quanh sảnh, một người trẻ tuổi tới chào hàng, tôi nói mục đích, cậu ta nhanh chóng dẫn tôi tới bãi thử xe, hỏi tôi: “Tiên sinh định chọn xe loại nào?”

Tôi nhìn một hàng xe việt dã, thương vụ cùng xe tải, lại nhìn xung quanh: “Tiền thì khỏi, chỉ cần ngon lành là được.” Tôi thật sự chán cái xe bánh mì có gió lùa qua lỗ thùng rồi, phải kiếm một cái xe tốt.

Tay nhân viên kinh nghiệm đẩy mình lập tức nhìn ra vị khách này hẳn là người có tiền, cậu ta cười tươi như hoa dẫn tôi tới trước mặt một chiếc Mercedes-benz: “Tôi trình trọng giới thiệu cho ngài chiếc xe kinh điển duy nhất thế hệ G, rất nhiều người đánh giá: Dù có dùng hay không cũng phải có một chiếc.”

“Không cần thì mua một chiếc làm gì?” Tôi vừa nói, tim cũng đập thành thịch thích thú, nhìn nó là một chiếc xe to con, hết sức mạnh mẽ đẹp đẽ, hơn nữa là hãng danh tiếng, đúng là loại xe tôi muốn có.

Nhân viên chào hàng ở bên cạnh xúi bẩy: “Xem tính cách của tiên sinh là người đi khắp thiên hạ, nó chính là được chế tạo cho những người đàn ông như ngài đây, chỉ phục vụ nhân sĩ thành công mà thôi, có lẽ ngài cho rằng một chiếc Audi A8 thực sự rất tráng lệ, nhưng dù cho tham gia những bữa

tiệc cao cấp nhất đi nữa tôi vẫn cam đoan, lái một chiếc mẹt sa đì thì vẫn hiển thị địa vị của ngài, ngài thử nghĩ xem, con gái giờ thích bảo mã (xe) đầy hơi tiền hay thích hắc mã lạnh lùng?” Nhân viên chào hàng mở cửa xe, dùng ngữ khí xúi bẩy vô cùng mị lực: “Đi tới trò truyện với nó xem nào, có đôi khi xe cũng biết chọn chủ đó.”

Tôi không tự chủ nhảy lên xe, nổ máy, chạy quanh sân hai vòng, he he, xe này sao mà lái sướng thế, tay lái này, đánh trái thì qua trái, đánh phải qua phải, chẳng chút khó khăn! Loa này, vắn một tí là một tí, thế chứ, lắc chút là một chút, tuyệt đối là số zách.

Sau đó tôi rút ra kết luận cuối cùng, tôi không sành ngoại chủ yếu là do khởi điểm quá thấp, tựa như mỗi ngày ăn bánh bao với dưa muối, đột nhiên ăn một bát mì tôm thì thấy món ăn quý và lạ, dù sao lái thử hai vòng tôi đã quyết định mua nó, giá tiền có đắt một chút, nhưng 101 thì cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Xe dừng tôi lấy ra chứng minh thư cùng chi phiếu, nhân viên bán hàng sáng mắt nhìn tôi, chột điện thoại reo lên, tôi nói với cậu ta: Anh thích cái này, lát nữa cho anh cái hợp đồng.

Tôi tiếp điện thoại: “Ô la?”

Sáu Lưu cười he he nói: “Tiểu Cường, chú ở đâu thế?”

“Tôi đang mua xe, lão có chuyện gì à?”

Sáu Lưu nói: “Chú mua xe làm gì?”

“Rảnh thôi, giờ tôi sống nhờ cái xe bốn bánh đó đấy, không đổi lại sao được?”

Sáu Lưu cười he he: “Anh mà là chú thì anh sẽ không đổi ngày đâu.”

“...Lão có ý gì vậy?”

“Lương tháng 12 của chú phát xuống rồi.”

Tôi lập tức hỏi ngay: “Liên quan gì tới xe?”

“Ừ, trước khi anh gọi điện cho chú một giây, lương đã gửi vào chiếc xe chú hay chạy, lương tháng này rất là tuyệt, hiện tại xe của chú đã có phòng hộ vô địch rồi. Không phải khoa trương chứ dù vũ khí hạt nhân cùng tên lửa toàn thế giới nổi tung cạnh xe chú, chú chỉ cần ngồi yên trong xe thì không có chút thương tổn nào.”

Lúc đầu tôi nghe rất sướng, nhưng chậm rãi hiểu ra: Chẳng phải đó là xe chống đạn sao? Hơn nữa tôi làm gì mà vũ khí hạt nhân toàn thế giới bắn tôi?

Tôi tức điên: “Lão kiếm cho tôi cái con mịa gì vậy, rắn chắc thế thì hữu dụng sao?”

Sáu Lưu nói: “Đương nhiên còn có tác dụng khác, chỉ cần chú chậm rãi tìm hiểu, nhưng chắc chắn là hữu dụng với chú.”

Tôi nhìn thoáng qua gương mặt nhân viên bán hàng, nói nhỏ vào điện thoại: “Thương lượng thế này nhe, tôi mới xem trọng một chiếc xe mới, có thể chuyển lương tới chiếc xe mới không? Cái xế cũ của tôi sắp không thể gọi là xe rồi, nó quả thực là cục cứt đặt trên bốn bánh xe, lúc xuống dốc có khi còn không phanh nổi, ở đất bằng có khi còn chết máy...”

Sáu Lưu dứt khoát: “Đương nhiên không thể, đây là tối kỵ của thiên đình, bọn anh tuyệt không cho phép hành vi chuyển nhượng thế, sẽ gây ra hỗn loạn đó.”

Tôi nói: “Chỉ kêu các anh đổi xe thôi, tôi lại không cần các anh biến tôi thành đao thương bất nhập mà.”

“Tóm lại chuyện này không cần thương lượng, hơn nữa anh tốt bụng hảo tâm nhắc chú thế này, chú cần nhanh chóng tìm ra công năng khác của nó đi, anh mà là chú, tuyệt đối không mua một chiếc mới đâu.”

Tôi cúp điện thoại dậm chân mắng to: “Con mịa nó...”

Nhân viên bán hàng cẩn thận nói: “Tiên sinh?”

Tôi áy náy nói với cậu ta: “Thực xin lỗi, tạm thời anh không thể mua xe rồi.” Nếu không có Sáu Lưu nói câu cuối, tôi vẫn mua xe, nhưng lão đã nói thế, tôi lại quyết ý mua một chiếc xe để trang trí nhà thì thực sự -- tôi không giàu tới mức “mặc kệ dùng hay không nhất định phải có một chiếc”.

Nhân viên chào hàng liếc nhìn điện thoại trong tay tôi, cười thâm ý nói: “Không sao, tiên sinh cừ tùy tiện.”

Tôi cũng đỏ mặt, cái điện thoại cục gạch mà ném ra đường, chắc chắn sẽ chẳng ai buồn nộp cảnh sát mà ném mịa vào thùng rác công cộng.

Các nghề nghiệp đều có bệnh nghề nghiệp, thầy thuốc phần lớn tham tiền, cảnh sát đa nghi, lái xe sợ bị vỗ vai, thần tiên dự bị bọn tôi thì thảm nhất, chúng tôi phải dùng điện thoại nát, đi xe hỏng, bị cả đám người khinh bỉ, một người đàn ông phải để bánh bích quy cùng kẹo cao su trong túi mỗi ngày, giống như một người bị bệnh huyết áp thấp....

Trời ơi, chiếc mẹt của tôi.

Lúc tôi đi tới cửa, nhân viên bán hàng kia lại tìm được một mục tiêu, cậu ta đứng cạnh người nọ nói: “Có lẽ ngài thấy lái một chiếc mẹt trên phố thực oách, nhưng ngài ngần ngại xem, phụ nữ hiện đại thích một chiếc mẹt hận đời hay là một chiếc xoa hoa đôi trụ đầy dụ hoặc...”

Tôi lại đi tới cái xe nát của tôi, cái xe của tôi còn có đầu xe to hơn chiếc mẹt, vẻ đẹp thô ráp, cầm chìa khóa đánh điện khò khè hừ hừ cả lúc lâu mới

nổ máy, xem ra kết cấu bên trong vẫn chưa được cải thiện, vừa rồi lên xe tôi tìm thử hồi lâu khắp xe, dường như chả có gì thay đổi – đương nhiên có khả năng tôi không thể tìm thấy, vì cái xe này quá bẩn.

Tôi buồn bực nghĩ thầm, lái xe xấu không phải là tội ác phản nhân loại nhưng cũng có thể tính là tiết kiệm, nếu nó bán cho tộc trưởng một bộ lạc tại Afganistan thì quá tuyệt, hoặc là kêu tổng thống Mĩ đổi một bang lấy cái xe này, đến lúc đó chuyển nó thành hạch tâm của không quân số 1- Air Force 1, sau đó hẹn toàn bộ phần tử khủng bố thế giới tới khởi xướng tổng tấn công, thậm chí có thể ra giá cao bán cho bọn chúng vài quả tên lửa hạt nhân, vừa có thể kiếm được ngoại tệ, chưa kể còn không lãng phí đạn dược nữa chứ.

Hay là khi nào xảy ra World war III tôi liền nổ mìn nổ mìn rồi, có lẽ người ta cho rằng lái một chiếc mìn hay audi A8 rất oách, nhưng tôi có thể cam đoan, chiếc bánh mì này chạy trên chiến trường có thể thể hiện vị thế của bản thân, khi đó bọn con tôi sẽ hoan hô, bảo mã thì sang quý nhưng thích cái xe nát chịu đòn của bố nó hơn.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 53: Tiếp Ban Nhân

Một tháng trôi qua, chẳng mấy chốc sẽ đón năm mới. Đang đêm lúc đang ngủ thì tôi mơ màng nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng lạch cạch, nghe như tiếng thủy tinh vỡ cùng với tiếng người, đại khái vài phút sau có tiếng xe rời đi.

Tôi lại mơ màng ngủ không để ý tới, kết quả không tới năm phút sau điện thoại ở đầu giường vang lên, lần này thật sự phải để ý rồi, tôi lười nhác mãi một lúc không muốn nghe, thấy người ta nhất quyết phải gắp, đành phải ngóc dậy tiếp điện thoại.

Đầu dây bên kia thanh tĩnh, dùng ngữ khí cực kỳ bình thản nói: “Là Tiểu Cường hả?”

Tôi bất mãn: “Ai vậy?”

“Anh là Hà Thiên Đâu.”

Tôi cũng nghe ra giọng lão, lão già này dù chỉ nói với tôi vài lần nhưng giọng lão vẫn khiến tôi cực kỳ ấn tượng, vĩnh viễn khiến người ta cảm nhận được tiểu ý trong giọng nói, không nhanh không chậm, dù là địch nhân cũng không hận lão được.

Nhưng tôi hiện tại thực sự hận muốn oánh lão một quả, cả đời tôi hận nhất là lúc đang ngủ bị người ta đánh thức, tôi nhìn thoáng qua Bánh Bao

còn đang say ngủ, nói nhỏ: “Con mẹ nó tôi sợ lão được chưa, lão muốn làm gì thì làm, không để sáng mai nói được à?”

Thật không ngờ mấy tháng qua lão không nhúc nhích, tôi còn tưởng lão bận việc gì đó, không ngờ nửa đêm lại gọi điện phá rối, giá mà lão để tôi ngủ ngon thì đã là đại đức đại thiện rồi. Các bạn nói sao tôi gặp thần tiên mà lại không cung kính, nhưng mà thần tiên này không phải là tên lừa đảo thì cũng là kẻ côn đồ à.

Hà Thiên Đậu nói: “Chú đừng cúp máy, nghe anh nói này, anh gặp chuyện khó xử, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có chú giúp được anh.”

Tôi liền tỉnh ngủ, ngồi phắt dậy nói: “Lão nói thật hay giả đấy?”

“Đương nhiên là thật, anh chẳng việc gì phải lừa chú.”

Tôi vỗ đùi, hưng phấn: “Cảm ơn đã nói cho tôi biết tin tốt lành này, tối nay có thể ngủ ngon rồi.”

Hà Thiên Đậu bó tay, giận dữ nói: “Đừng nháo Tiểu Cường, chú nghĩ chút từ trước tới nay anh thật muốn hại chú sao, chúng ta cùng lắm là lập trường bất đồng thôi. Nhưng anh không phải địch nhân của chú.”

Tôi ngừng một lúc mới nói: “Tôi giúp lão kiểu gì, lão ở đâu?”

“Chú giờ cứ xuống dưới nhà mở cửa là có thể thấy anh rồi.”

Tôi mở cửa sổ nhìn ra ngoài, tối mò mò chả thấy gì, tôi mặc một cái khoác mỏng đi tới cửa, tâm trạng vô cùng khẩn trương, dù sao đã mấy tháng rồi mà. Cuối cùng mặc dù tôi đều có thể hóa giải toàn bộ, thế nhưng lão già kia cũng làm tôi rất chật vật, hiện tại rốt cục gặp mặt rồi.

Tôi hít một hơi thật sâu, mở cửa nhìn ra, bên ngoài đứng một ông già. Tôi thấy làn da sáng, mặt mỉm cười, đầu bạc .. ách. Tóm lại là chẳng những

không giống người chạy nạn, ngược lại còn có vẻ thân sĩ, tôi sửng sốt: “Tại sao là...” Tôi bỗng phát hiện người này tôi quen à, chẳng phải là vị hàng xóm của tôi sao? Vị lão quý tộc nhà bên cạnh, chúng tôi mặc dù không nói chuyện với nhau, nhưng thấy mặt luôn thăm hỏi. Nửa đêm canh ba đứng trước cửa nhà tôi làm gì?

Lão thân sĩ nhìn tôi mỉm cười: “Tiểu Cường, là anh.”

Tôi giật mình, tôi hiểu cả rồi, vị hàng xóm của tôi chính là Hà Thiên Đậ, lão vẫn ở cách vách nhà tôi.

Có câu nói là địa phương nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, tôi thật không ngờ suy luận nát bét thế lại có người dùng trên người mình – suy luận nát bét dùng cho người nát bét, tôi thật không nghĩ tới lão lại là đối thủ của tôi, thất bại thảm hại a!

Hà Thiên Đậ thấy tôi sửng sờ, chỉ tay vào phòng nói: “Anh vào được chứ?”

Tôi đành nghiêng người cho lão đi vào, mắt liếc sang nhà bên cạnh thăm dò, phát hiện cửa thủy tinh đã bị nát mấy miếng, xem ra thanh âm vừa rồi vọng ra từ đó.

Hà Thiên Đậ vào nhà tôi, chấp tay sau lưng đánh giá, vuốt cằm: “Ừ, trang hoàng tốt lắm, vài vị hoàng đế bệ hạ cũng quen thuộc chỗ này chưa? Anh đề nghị chú tham khảo phong cách cung đình châu âu .”

Tôi kêu lão ngồi xuống, hỏi trực tiếp: “Lão có chuyện gì?”

Hà Thiên Đậ mỉm cười: “Chú còn không nhận ra sao, nhà anh bị tập kích, anh đành tới nhà chú trốn một chút.”

Tôi nhú mày: ‘Sao một thần tiên lại dọa người đến vậy, làm sao xảy ra chuyện này?’ Ngay cả tôi cũng không ngờ chúng tôi sẽ gặp mặt ở tình

huống thế này, càng khiến tôi bất ngờ là chúng tôi bất giác nói chuyện với nhau như bằng hữu.

Hà Thiên Đâu năn vai: “Bị báo ứng mà thôi.”

Tôi cách lão xa một chút mới nói: “Lão bị sét đánh hả?” Tôi đột nhiên nhớ tới lời Sáu Lưu nói với tôi, Hà Thiên Đâu sắp bị trời phạt, xem ra đây không phải là lời nói đùa, nghe nói kiếp trước tôi cũng bị.

Chết mịa rồi, tôi thấy hai người thu hút lôi điện nên cách xa nhau một chút, nhớ có chuyện gì thì khó mà nói.

Hà Thiên Đâu cười vẩy tay kéo tôi lại nói: “Đừng lo, trời phạt thì anh đã bị rồi, mà bị sét đánh cũng là chú liên lụy tới anh đó.”

Tôi cầm điện thoại nhìn xem, Hà Thiên Đâu nói: “Ngồi đi, có gì cứ hỏi, không cần dùng đọc tâm thuật, nếu không chú chắc chắn bị ghi vào sổ đen, thần cách anh vẫn còn, chú dùng thứ này vô ích thôi.”

Tôi nói: “Lão bị ai tập kích?”

“Không biết, bọn nó có súng, ập vào cái à.”

“Chẳng phải lão là thần tiên sao, sao lại bị chặt vật thể?”

Hà Thiên Đâu giận dữ: “Đừng nói là pháp lực của anh chỉ còn lại không tới một phần mười, dù là Sáu Lưu gặp chuyện này cũng khó mà ra tay, cho nên anh đành tìm nơi ẩn thân trơ mắt nhìn bọn chúng vọt vào.”

Tôi hỏi: “Đồ cổ của tôi có phải là lão trộm đi?” Chúng tôi hai người liếc nhau, rất nhiều chuyện không thể nói trước, tôi đành chọn một việc tôi quan tâm nhất.

“Không sai, là anh.”

Tôi thở dài: “Lão muốn gì, định khi nào trả lại cho tôi?”

Hà Thiên Đậ nói: “Anh vốn chỉ muốn đùa chú chút thôi, mấy thứ này để chỗ anh hay chỗ chú chả khác gì nhau, nhưng mà mười phút trước bị cướp đi rồi.”

Tôi lo sợ: “Là bọn Cổ Đức Bạch chó chết làm rồi.”

“Cổ Đức Bạch là ai?”

Tôi kỳ quái nhìn lão, tôi thực hoài nghi có phải lão giả vờ hồ đồ, tôi phải giải thích với lão bọn Cổ Đức Bạch với Mafia, cuối cùng tôi hỏi: “Chẳng lẽ lão trước kia chưa từng chọc bọn chúng?”

Hà Thiên Đậ lắc đầu: “Nói thế nào anh cũng là thần tiên, sao lại liên quan tới bọn nó – anh biết anh là ai chứ.”

“Ai nha, đúng rồi, bên cạnh lão chẳng phải có một bảo tiêu có thể phi diêm tẩu bách sao?”

“Nhưng là nó đã lâu không gặp anh rồi.”

“Vậy rốt cục đó là ai, liệu nó có quan hệ với bọn mafia không?”

Hà Thiên Đậ nghĩ một lát nói: “Nó đúng là đạo tặc cùng sát thủ nổi danh Không Không nhi, từ lúc nó còn nhỏ anh đã giúp nó khôi phục trí nhớ, nhiều năm qua nó vẫn đi theo anh, là anh kêu nó tới hiệu cầm đồ trộm bảo bối, nhưng mà anh bị đày xuống hạ giới thì đã tình huống nhiều chuyện không thể dễ dàng làm được, anh lấy vài thứ của chú, hẳn phải biết bên cạnh chú là những người nào, đến từ triều đại gì, nên đành phải tìm người giúp anh giám định mấy thứ kia, điều này khiến anh chọc phải phiền toái.”

Tôi vỗ chân kêu lên: “Sao lão lại hồ đồ vậy, vài thứ kia có thể tùy tiện cho người xem sao? Tôi mặc kệ lão rồi, chuyện là do lão gây ra, lão phải

chịu trách nhiệm tìm về, đối thủ là mafia, nghe nói trước khi hành động thường đánh ba dấu ấn đến trước, hơn nữa bắn lên thì tui cũng bó chiếu thôi.”

Hà Thiên Đâu chả thèm để ý nói: “Cầm lại là chuyện nhỏ, nhưng mà chú đừng mong thoát khỏi chuyện này, anh cũng không tin bọn nó không biết chú ở cách vách nhà anh, đại khái nó coi chú với anh cùng nhóm, cho nên trộm nhà anh vì bảo bối, nhân tiện là uy hiếp chú, chú mà không kiếm được đồ tốt mang ra thì người bị tập kích tiếp theo là chú đó.”

Tôi phui tay: “Lão nói tôi trêu ai chọc ai -- thằng Không Không nhi của lão chạy đâu rồi, liệu có phải nó bán lão không?”

Hà Thiên Đâu nói: “Hắn là không đâu.”

Tôi nói: “Hiện tại nói chuyện đồ cổ đi, lão định làm sao cướp lại, lão chuyên gây phiền toái, đúng rồi, không phải lão có thuốc à, cho tên Cổ Đức Bạch một viên, không chừng đời trước hắn là Socrates hay là Aristotle, chỉ cầu chân lý không cầu tiền.”

Hà Thiên Đâu nói: “Anh nói rồi chú chả để ý gì, chú cho rằng mấy phạm nhân cầm súng là có thể đấu với thần sao, cho nên chuyện khó xử nhất không phải là mafia cũng chả phải đồ cổ.”

Tôi vội hỏi: “Thế là gì?”

Hà Thiên Đâu nhìn tôi, bỗng nói: “Chú không thể mặc thêm bộ quần áo rồi nói chuyện với anh sao?”

Tôi cúi đầu nhìn xuống: “Tôi không lạnh.” Mặc dù chỉ mặc cái quần con nhưng trong nhà có lò sưởi tốt, Tiểu Cường ca trước nay quen ngủ tròng, từ khi thành tư sản thì mỗi ngày mới mặc quần chíp đi ngủ.

Hà Thiên Đâu thở dài: “Anh thật không tưởng tượng nổi bọn họ lại chọn một người đêm ngủ không mặc quần áo làm tiếp ban nhân của anh.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 54: Kiểm Chi Lư

Nghe Hà Thiên Đậu nói câu cuối cùng tôi phải hỏi lại: “Cái gì mà tiếp ban nhân?”

Hà Thiên Đậu khoát tay nói: “Bây giờ còn chưa tới lúc nói với chú.”

Lúc này điện thoại reo lên, tôi thấy là một số lạ, tiếp điện thoại, giọng Cổ Đức Bạch vang lên: “Tiêu Tiên Sinh...”

“Có chuyện gì ngày mai nói.” Tôi không quản hăn nói thế nào liền cúp máy, tôi chỉ vào điện thoại nói với lão: “Đây là chuyện của lão à.” Nói gì đi nữa lão nhân này cũng là một thần tiên, cho nên Mafia cái qué gì, căn bản tôi chả để tâm.

Hà Thiên Đậu nói: “Chú tìm cho anh một chỗ anh ngủ cái đã, chuyện khác để mai nói.”

“He he, lão làm khi gì vậy, đừng quên trước kia lão với tôi đối địch nhé.”

Hà Thiên Đậu cười nói: “Anh đã nhường chú thế rồi, anh mà thật sự muốn chơi chết chú thì anh đã làm Lý Thời Trân sống lại rồi.”

Tôi ngạc nhiên: “Hồi sinh Lý Thời Trân thì sao?”

“Đến lúc đó hạ độc vào cơm của chú, lại cho Biển Thước đấu với Lý Thời Trân một trận, xem ai có thể cứu sống chú, mặc kệ ai thua thì chú cũng phải chết, thật sự muốn nhìn thấy vẻ mặt của chú lúc đó.”

Tôi nghiêm mặt lại: “Lão trước kia cũng là thần tiên, sao lại độc ác thế, hẳn là Trư Bát Giới là bị lão ném vào chuồng heo hả?”

Tôi mang lão tới phòng Hạng Vũ, chỉ vào một cái giường trống nói: “Lão nằm tạm ở đây đi, đây là giường của Tần Thủy Hoàng.”

Hà Thiên Đâu liếc nhìn Hạng Vũ, Bá Vương đang ngủ say trở mình, đèn điện làm anh ấy không thoải mái, tôi nói: “Không sao, đây là Hạng Vũ, không phải Tào Tháo, trong lúc mơ cũng không có giết người à.”

Hà Thiên Đâu mỉm cười nói: “Cảm ơn, có áo ngủ không?”

“Không -- kỳ thật mặc cái quần cộc ngủ rất sướng, lão thử xem sao?”

Hà Thiên Đâu thở dài, sững sốt một lúc rồi nói: “Thôi đi, tìm cho anh quyển sách để anh xem tạm là được.”

Thật không ngờ có người như vậy, không có quần áo ngủ thì không ngủ được, tôi trừng mắt nói: “Lão thích xem sách gì?”

“Có truyện gì của Nguyễn Nhật Ánh không, tốt nhất là bản tiếng Việt nhé”.

Tôi cầm một quyển “Truyện cổ tích dành cho người lớn” ném cho lão: “Xem chút sách gì chuyên nghiệp tí đi. Lão già rồi đọc thế là được?”

....

Quả nhiên sang hôm sau trời mới sáng lại có điện thoại, lần này là Lôi lão tứ. Hắn cười giả dối: “Tiêu lão đệ, hôm qua ngủ ngon không?”

Tôi cũng cười nói: “Không tốt lắm.”

Có thể Lôi lão tứ cũng không quen nói vậy, nói thẳng ra: “Cổ tiên sinh có nói chuyện hôm qua với tôi, mặc dù có chút việc tôi không tiện hỏi, thế

nhưng tôi cũng đoán ra được, hẳn cảm thấy hứng thú mấy thứ trong tay cậu. Lại không muốn lấy không của cậu, chú cho hẳn là xong mà, nhiều nhất là thương lượng chút tiền nong là được.”

Tôi xen lời: “Bọn nó cho mày bao nhiêu tiền?”

Lôi lão tứ ngừng lời một chút, cười ha hả nói “Tốt, chú là người thẳng thắn, anh cần nói gì cũng nói rồi, tiền anh kiếm đích xác không ít. Chúng ta ra đường chẳng phải vì phát tài sao, nói gì thì nói nhưng người ta đã nói thẳng ra như thế, chúng ta ra giang hồ cũng không dễ dàng cự tuyệt mà.”

Tôi nói: “Lôi lão bản, sự tình không đơn giản như ông nghĩ đâu, tôi khuyên ông một câu, chuyện này ông không nên tham gia, nước tiểu vấy lên người thì khai, a xít sun phu ríc tạt lên người thì không chỉ là vấn đề thanh danh đâu, có chút tiền là không thể cầm.” Tôi biết Lôi lão tứ là xã hội đen nhưng cũng không có tội lớn gì, chỉ có điều ỷ vào nhiều người lưng đoạn thị trường mà thôi, so với giới xã hội đen ở Hồng Kong hay New York buôn ma túy cùng vũ khí còn cách biệt một trời một vực, hiện tại lão chỉ chúi đầu vào tiền, cũng không muốn đắc tội người khác. Cổ Đức Bạch lúc này là người không nên đắc tội, mà hẳn đắc tội là đắc tội thần, cho dù Hà Thiên Đậu không đối phó thì Lý Hà cùng Phí Tam Khẩu cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, tôi nhắc nhở Lôi lão tứ không phải vì thiện lương, tôi không muốn chọc phiền toái thôi.

Lôi lão tứ lạnh lùng nói: “Chú đang dạy anh hả?”

Tôi nghe ra giọng lão không thiện ý, nói thẳng: “Không dám, tôi tùy tiện nói thôi.”

Lôi lão tứ nói: “Luận tuổi, con anh cũng chỉ ít hơn chú vài tuổi, luận vai vế, Tiểu Cường năm trước danh còn không kinh truyền, anh nói vậy là vì anh dùng cái mặt già của anh nói với chú, chú dù sao cũng cho anh chút thể diện hả?”

Tôi cười hắc hắc nói: “Tôi cũng gọi lão một tiếng tiền bối, tiền bối nói tới như vậy, tôi liền nói rõ đi, thứ bọn họ muốn nếu một mực ở chỗ tôi thì không sao, nếu đến tay bọn họ -- thực tế là bọn ngoại quốc, vậy thành phạm pháp.”

Lôi lão tứ ngạc nhiên nói: “Rốt cục là thứ gì?”

Tôi nói: “Đồ cổ.”

Lôi lão tứ phì cười: “Anh còn tưởng thứ gì, thần thần bí bí, chú cất chứa đồ cổ chẳng phải vì tiền sao?”

Nói tới đây, Lôi lão tứ lại chỉ nghĩ tới tiền, tôi cười khổ.

“Không còn gì để nói nữa, tóm lại cần nhắc tôi cũng nhắc rồi, Lôi lão bản tự quyết đi.”

Lôi lão tứ rốt cục nói: “Họ Tiêu, trước tiên là cậu cho tôi chút thể diện, nói bốn phận thì thẳng nhóc mày thiếu nợ anh mày, lần trước phá quán anh còn không chấp nhận lấy lớn hiếp nhỏ, mày cho rằng tao sợ mày à? Dù sao lúc này tiền tao cũng đã nhận. Người ta nói được làm được, đây là khoản phí trung gian, nếu không thành thì đây là tiền mua mạng của mày.”

Tôi thờ dài cúp điện thoại, tôi bỗng nhiên phát hiện Lôi lão tứ ở việc nhỏ thì khôn khéo, có thể nhẫn nại, nhưng nếu đặt trước lợi ích lại chỉ dùng mắt chuột để đánh giá, lão không nghĩ một bọn ngoại quốc dùng nhiều tiền thuê một người thân phận như lão làm việc cho chúng, vậy đồ cổ đó có cấp bậc gì, tôi thực nguyện ý đem mấy đồ cổ như viên đại đầu (cả thật cả giả) thời dân quốc bán cho bọn ngoại quốc, nhưng chuyện này giống như thế sao?

Lúc sáng Bánh Bao đi ra không để ý Hà Thiên Đậu, hiện tại lão đang nói chuyện phiếm với Hạng Vũ, Hà Thiên Đậu dù vẫn luôn gây phiền toái, nhưng chẳng có vấn đề gì với tổ năm người, Hạng Vũ thậm chí còn cảm tạ người ta trợ giúp anh ấy tìm về Ngu Cơ. Không biết Hà Thiên Đậu nói gì

với Hạng Vũ mà hai người đều cười rộ sáng khoái, lão cùng Sáu Lưu hoàn toàn là hai loại hình thần tiên khác nhau, Sáu Lưu là cái loại lưu manh, đập lão hai cước cũng chưa hả giận, mặc dù đôi khi lão cũng giúp tôi nhưng Hà Thiên Đâu hại tôi lâu thế (mặc dù vị tất là thật) nhưng tôi cũng không hận nổi. Lão còn có bộ dạng thân sĩ, xem ra khi còn bé lớn lên ở phương Tây, có được hết thầy đặc thù của thân sĩ: Bình tĩnh tự nhiên, khiêm hòa, bác học nhưng không mất mị lực nam tính.

Sau khi trời sáng Hà Thiên Đâu về nhà mang quần áo ngủ sang, lão tìm tôi nói: “Tiểu Cường, xem ra chú còn phải giúp anh một lần, trên tay chú còn đồ cổ gì không?”

Tôi kinh ngạc nói: “Lão nghĩ gì vậy?”

Hà Thiên Đâu nhún vai nói: “Vừa rồi lúc anh về nhận điện thoại, đối phương bắt được Không Không Nhi, muốn anh trong vòng 24h lấy một món đồ cổ đi đổi lại.”

Tôi cười nói: “Xem ra lão không có chút nào lo lắng.”

Hà Thiên Đâu nói: “Nói thật anh rất gấp, Không Không Nhi từ nhỏ đã theo anh, bọn anh tình cảm rất sâu.”

“...Vậy lão định thật sự làm theo lời bọn chúng sao?”

“Tạm thời không có biện pháp khác..”

Tôi buồn bực: “Vậy lão nghĩ biện pháp tìm ra bọn chúng, tôi nghĩ biện pháp xử lý.”

Hà Thiên Đâu nói: “Phàm là chuyện liên quan tới bản thân thì không tính được.”

Tôi bỗng nhiên nhớ một chuyện: “Lần trước chúng tôi đánh bất ngờ lão tại biệt thự núi Xuân Không, kỳ thật lão không có chạy trốn, chỉ ẩn thân thôi phải không?”

Hà Thiên Đâu cười nói: ‘Đúng, anh thấy chú đập bể mật thất, vừa rồi anh vừa nói chuyện này với Hạng Vũ.’

Tôi vã mồ hôi: “Tôi nói khi còn bé rình coi nhà tắm nữ luôn cảm giác có người bên cạnh, thì ra là lão hả -- có thể nói lão cứu Không Không Nhi là có kế hoạch cụ thể thế nào không? Còn có lão định cầm lại mấy thứ kia kiểu gì?” Tôi bắt đầu lo lắng tới vị thần tiên này rồi, chẳng lẽ lão lại chơi tôi?

“Trước tiên dùng một món đồ cổ ổn định bọn họ đã, thật sự không được đành chơi đòn sát thủ.”

Tôi hứng phấn nói: “Là cái gì?”

Hà Thiên Đâu giọng lạnh lùng: “Dùng tiền mua.”

Tôi ngạc nhiên.

Hà Thiên Đâu nói: “Chú cho rằng Mafia thu thập đồ cổ là vì yêu thích sao, chính là vì tiền!” Lão Hà này thật là sư phụ của Lôi lão tứ, ngay cả logic cũng giống nhau vãi lều.

Hà Thiên Đâu tự hào nói: “Kỳ thật anh rất giàu, nếu thật sự không được, anh vì quốc gia táng gia bại sản một lần, không thể làm bảo bối rơi vào tay người khác.”

Lúc này tôi hoàn toàn phát điên, nguyên lai tưởng mình cùng thần tiên sóng vai chiến đấu, kết quả chỉ là một con lừa quý châu (1) -- bất hạnh trong vạn hạnh, đây là một con lừa rất giàu có.

Tôi ngã ngồi trên sô pha, vô lực nói: “Nếu lão thật sự không nói đùa, tôi thật không thể giúp lão, bất quá cũng không giấu lão, hiện tại trong tay tôi có hai thứ đáng giá nhất, một là bảo châu Lý Sư Sư tặng tôi, hai là khôi giáp của Hoa Mộc Lan.”

Hà Thiên Đâu nâng cằm nói: “Ừ, chính xác rất có phân lượng, nhưng mà hai kiện này không được, bởi vì lúc mua về là dùng tiền của anh, anh không thể tự chơi mình được?”

Tôi: “....”

oOo

(1) LỪA VÀ HỔ

Thời xưa, ở vùng Quý Châu không có Lừa. Có một người hay làm việc tốt đã chở một con lừa đến đây bằng thuyền. Sau đó, ông ta mới phát hiện ra rằng ở đây hầu như không có việc gì cần đến lừa. Thế là ông ta đành thả lừa vào rừng.

Một hôm, có một con Hổ đi dạo ở trong rừng. Từ xa, Hổ đã trông thấy Lừa. Lần đầu tiên nhìn thấy một con vật cao lớn như vậy, Hổ nghĩ Lừa chắc hẳn phải là một kẻ có bản lĩnh cao cường. Mặc dù bản thân là "Vua rừng xanh", nhưng Hổ vẫn không dám coi thường Lừa. Thế là Hổ nấp một chỗ và bí mật quan sát. Khi nó nhận thấy Lừa không phải là mối đe dọa quá lớn đối với mình, nó liền chậm chậm tiến tới, muốn kết bạn với Lừa. Lừa thấy có một kẻ to gan lớn mật xuất hiện trên lãnh thổ của mình, liền kêu lên một tiếng. Từ tiếng kêu mà suy thì Lừa rõ phải là một kẻ hùng mạnh. Hổ bị một phen khiếp đảm, tưởng Lừa định tấn công mình, sợ hãi chạy trốn. Nhưng Hổ chạy đi rồi mới nhận ra rằng Lừa không hề đuổi theo, mà vẫn nhón nhợ gặm cỏ ở chỗ cũ. Sau nhiều lần quan sát, Hổ phát hiện ra Lừa không hề có bản lĩnh gì đặc biệt, và nó cũng không còn sợ tiếng kêu của Lừa nữa.

Hổ càng ngày càng tiếp cận Lừa gần hơn. Khi Lừa đang ăn cỏ, nó chạy tới chạm nhẹ vào Lừa, hoặc khi Lừa đi dạo thì Hổ cố ý đi qua va vào Lừa.

Hổ liên tục thử thách sự kiên nhẫn của Lừa. Lừa vô cùng tức giận, lần nào cũng giơ móng guốc đá Hổ.

Dần dần, Hổ biết rằng bản lĩnh lớn nhất của Lừa chỉ là móng guốc để đá đối phương. Nó mừng rỡ phi vọt lên xông vào Lừa, gầm lên một tiếng và cắn chết Lừa.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 55: Cầu Trợ

Mẹ nó, hiện tại Hà Thiên Đẩu đã lộ ra đòn sát thủ, đó là dùng tiền.

Tình huống hiện tại là mình phải ném ra một thứ gì đó rồi dùng tiền mua lại -- Thật đúng là thần tiên có lối suy nghĩ mà không phải phàm nhân bọn tôi có thể hiểu rõ.

Cho nên khi tôi cầm viên bảo châu nhỏ như quả quất mà Lý Sư Sư tặng cho tôi cùng bộ giáp mà Hoa Mộc Lan mặc lúc xuyên qua tới thì ánh mắt Hà Thiên Đẩu lộ rõ vẻ đau xót. Máy thứ này đều phải dùng tiền của lão mua về à.

Hà Thiên Đẩu nhìn hai kiện bảo bối, bình tĩnh nói: “Để lại đi, anh mua không nổi, hai thứ này mà hiện thế thì bọn ta còn phiền toái lớn hơn nữa, chú có kết an toàn không, nếu không thì bỏ tạm chỗ anh.”

Tôi ngạc nhiên: “Để vào chỗ lão?”

Hà Thiên Đẩu nói: “Bọn chúng mới vừa cần quét chỗ anh, khẳng định không ngờ anh còn dám đem đồ mang về.”

Tôi khinh bỉ: “Lão chỉ có một chiêu đó thôi sao? Đã an toàn sao lão không về nhà đi?”

Hà Thiên Đẩu có chút quần bách: “Người về thì khác.”

“Vậy hiện tại lão làm sao bây giờ?”

Hà Thiên Đậu nói: “Chú không thể mượn cho anh vài món đồ cổ dùng tạm sao, xong việc anh đưa lại cho chú.”

“Lão nói hay nhỉ, đồ cổ chứ có phải máy xay sinh tố hay xe đạp đâu, lão cho là nhà nào cũng có sao? Hơn nữa lão có dám khẳng định cầm về được không? Chẳng may kế hoạch tấn công bằng tiền thất bại thì làm sao?”

Hà Thiên Đậu nói: “Chỉ cần bọn chúng thả Không Không Nhi thì mọi việc đều đơn giản, nó nhất định là chủ quan nên mới bị đối phương bắt được, anh hiểu rõ bản lĩnh của nó. Chỉ cần nó thoát thì mấy thằng Mafia không đáng lo, nhưng mà mấy thứ chúng ta ném ra không thể quá tốt, thứ càng tốt thì Không Không Nhi càng nguy hiểm, anh nói thế chú chắc là hiểu được. Nhìn thì đều là tiền chẳng ai muốn bỏ, trừ phi khiến bọn nó nghĩ chúng ta đã cạn tận lương tuyệt.”

Nguyên lai vương bài chính thức của Hà Thiên Đậu là Không Không Nhi, nhưng tôi đi đâu “mượn” vài món đồ cổ hả? Thứ này cũng không thể kém, lại không thể tốt tới mức đối phương càng tham lam, tôi nhanh chóng nghĩ tới một người: Cổ gia! Lão nhân chơi đồ cổ một đời. Hẳn có những thứ tôi cần trong tay.

Tôi gọi điện cho Cổ gia, nói đại khái ý tứ. Đương nhiên, trước mặt lão gia tử cũng không thể bốc phét quá đáng, ông ấy biết tôi là tên gà mờ mít đặc về đồ cổ, cho nên tôi cũng không nói mượn tới ngắm cảnh gì gì đó, chỉ nói cầm đi có chút việc, dùng xong trả lại.

Vốn bằng thân phận của tôi mượn vài món đi giữ thể diện là chuyện thường, tôi nghĩ hẳn Cổ gia sẽ dễ dàng đáp ứng. Không ngờ lão nhân trầm ngâm một lúc, nói: “Chú đến chỗ anh trước đã, mọi chuyện để sau.”

Trước khi đi Hà Thiên Đậu nói với tôi: “Nhất định phải thành công, đối phương chỉ cho 24h, chúng ta phải làm nhanh.”

Tôi đi vào Thính Phong Lâu. Có hai đồ đệ mặc đồ đen đeo kính đen đứng ở cửa nghênh đón tôi, tôi lại lên lầu. Hai người lặng thinh đi sát sau tôi giống như sợ tôi chạy mất, sau khi kết hôn ngẫu nhiên tôi cũng tới thăm ông ấy, cũng nói cười với bọn đồ tử đồ tôn của lão, hôm nay không khí có chút đặc biệt.

Lên lầu, không ngờ, một đám người đứng xung quanh Cổ gia, đứng chấp tay sau lưng không nói gì. Lão Hồ đứng bên cạnh Cổ Gia, tôi chào hỏi hân cũng cười khó xử, Cổ gia chẳng buồn giả làm người mù, kính râm đặt một bên, sắc mặt âm trầm ngồi giữa.

Tôi không hiểu, cười trừ hỏi: “Lão gia tử, ngài ...”

Cổ gia khoát tay nói: “Ngồi.”

Tôi cẩn thận ngồi xuống, có người rót cho tôi một ly trà, Cổ gia đột nhiên nói: “Tiểu Cường, rốt cục chú là ai?”

Sao lại hỏi tôi vậy, tôi cũng người, nếu hỏi tôi đêm qua ăn gì hay uống gì tôi đều có thể nói, nhưng vấn đề này thì khó rồi, dù bao nhiêu người danh vang thiên cổ cũng không đáp được, Sigmund Freud cũng không trả lời nổi, Âu Dương Phong cũng bị vấn đề này bức điên, Cơ Vô Mệnh (1) lại thảm hại hơn, ngay cả mệnh cũng mất.

Chủ yếu tôi không biết trả lời theo góc độ nào, tôi là Tiêu Cường, hay là hiệu trưởng Dục Tài, đồng thời là thần tiên quân dự bị, hai cái trước Cổ gia biết, cái cuối không thể nói... Tôi thực hoài niệm khi còn bé, khi đó không trả lời được câu hỏi thì chỉ bị ghi 26 điểm, sư phụ cũng không làm gì. Đánh sao? Nhiều nhất là nói móc vài câu vì sao chỉ thi được 26 điểm, nhưng hiện tại tôi gặp phải vấn đề buộc phải đáp -- nếu tôi không trả lời được thì phải bò ra đó.

Tôi ngây ngốc hồi lâu, nhưng vẫn không nói gì, lúc này một người chạy tới nói nhỏ vào tai Cổ gia: “Hắn không mang ai theo.” Chả lẽ nói tôi, tôi

dẫn người theo làm gì?

Cổ gia dần dần hòa hoãn lại, bỗng vuốt chén trà hỏi: “Nam nhân mà, ăn uống đánh bạc chơi gái không sao, nhưng không thể làm quân bán nước.”

Tôi nghe câu trước, mặt mày hớn hở nói: “Xem ngài nói gì kìa, Bánh Bao mà có giác ngộ này thì tốt rồi – quân bán nước? Ai là quân bán nước?” Cổ gia nói nửa câu sau làm tôi mơ hồ.”

Cổ gia cao giọng hỏi: “Chú muốn đồ cổ làm gì?”

Còn không chờ tôi mang một bộ lý do ra lừa người, lão Hồ đã nhin không được nói: “Là mấy hôm trước một tên ngoại quốc tìm Cổ gia, đưa ra ý muốn mua toàn bộ đồ cổ trong tay Cổ gia, xem ra là bọn buôn lậu quốc tế.”

Rác rưởi, Cổ gia không thiếu tiền, nhưng đây không phải là vấn đề chủ yếu, chủ yếu là: Cổ gia không muốn trở mặt nhìn người khác đem đồ tổ tiên ta lưu lại làm đồ chơi mang ra ngoài.” Cổ gia nghe Lão Hồ nói vậy, vui mừng gật đầu.

Tôi giật mình, Cổ Đức Bạch thần thông quảng đại, rõ ràng càng hoạt động tới chỗ Cổ gia. Tôi thì trùng hợp lại hỏi tới nên Cổ gia khó tránh khỏi đem tôi trở thành bọn như Cổ Đức Bạch, bọn họ cho rằng tôi cũng là một nhóm Mafia, ít nhất là một thuyết khách.

Tôi thương tâm nói: “Các người sao có thể nghĩ tôi như vậy?” Tôi thật muốn nói cho bọn họ là Nhạc Phi còn tặng chữ cho tôi đó.

Cổ gia nói: “Trong lúc quan trọng thế này chú đột nhiên chạy tới tìm lão già này mượn đồ, không trách bọn ta đa tâm, hiện tại chú nói cho anh là chú định lấy mấy thứ này làm gì?”

Tôi thở dài; “Được rồi, tôi nói thẳng ra, tôi đến lần này đích xác là có liên quan tới bọn chúng, hơn nữa lấy mấy thứ này cũng chính xác là định nộp cho bọn chúng...”

Đám người Cổ gia xúc động phần nộ, ngay cả Lão Hồ cũng không nhịn được hung hăng trừng tôi, Cổ gia vung tay lên: “Để nó nói xong đã.”

“Nhưng tôi vì cứu người, hơn nữa cam đoan cuối cùng Ngọc Bích quy Triệu.” Tôi nói giả dối ý sâu xa đem chuyện Không Không Nhi nói ra, thân phận của hắn không thể làm rõ, chỉ nói là một vị bằng hữu, Lão Hồ nhíu mày nói: “Vậy anh sao có thể cam đoan mấy thứ đó bình yên vô sự? Cường tử anh biết đó, đây đều là mấy thứ yêu thích của Cổ gia! Hơn nữa dùng tiền của mình mua mấy thứ của mình, mọi người đây cũng không ngu tới mức làm chuyện như vậy, bằng hữu của anh nếu muốn phát gia làm giàu, chắc là mua nguyên kiện bán linh kiện à?”

Cổ gia bỗng nhiên tỏ ý hằn cộm, ánh mắt lóe lên hỏi tôi: ‘Đối phương rốt cục đoạt của chú bảo bối gì?’ Lão nhân này, thật là một đồ cổ si, lúc này còn quan tâm, nhưng mà không thể để lão nắm được mấu chốt vấn đề, đối phương là Mafia, chuyện lật vạt này căn bản không khiến bọn chúng ra tay.

Tôi mấy lần muốn nói lại thôi, tôi thật không biết nên nói thế nào, Cổ gia già nhưng không hồ đồ, tùy tiện nói dối sợ sẽ bị phản lại, hơn nữa khe hở lớn méo lại bảo tròn, người ta chỉ cần hỏi, nhiều đồ cổ như thế từ đâu tôi có, hiện tại tôi cần lão nhân này trợ giúp....

Cổ gia thấy tôi khó xử nói: “Lão Hồ cũng nói với chú, bảo bối là vận mệnh của lão, chú không nói tình huống sao lão có thể yên tâm cho chú hả?”

Lúc này tôi hạ quyết tâm, liếc mắt cực kỳ thâm ý với Cổ gia, Cổ gia bất động thanh sắc nói: “Lão Hồ, mày mang bọn nó xuống đi.”

Lão Hồ ngẩn ra, nhưng không nói gì dẫn người đi xuống.

Cổ gia rót đầy trà vào chén, nói: “Nói đi, gia gia muốn nhìn chú có bí mật gì không muốn người biết.”

Tao chẳng buồn biên chuyện nói luôn: “Ngài tin vào chuyển thế đầu thai chứ?”

Cổ gia cũng không lấy làm lạ, biết tôi tất có lời muốn nói nữa, vuốt tóc trắng nói: “Trước kia không tin, nhưng hiện tại lại hy vọng thật sự có, bởi vì gia gia người là ta đây cũng đã sống sung sướng tới cuối đời rồi.”

Tôi cười nói: “”Vậy lúc ngài uống Mạnh bà thang đừng nhớ tới giả làm người mù, nếu không kiếp sau thật sự chuyển kiếp thành người mù đó.”

Cổ gia rốt cục hết kiên nhẫn nói: “Chú rốt cục muốn nói gì?”

“Mấy thứ đồ cổ tôi bị cướp đi: Đoản kiếm mà Kinh Kha thích sát Tần Vương, Hoàng kim giáp mà Hạng Vũ mặc, quần áo của bọn họ với Lưu Bang và Lý Sư Sư thay ra, đại bộ phận là chín thành mới hơn nữa là hàng thật 100% cả.”

Cổ gia ngạc nhiên nói: “Có ý gì?”

“Bọn họ bản thân ở cùng với tôi, nếu ngài nguyện ý, tôi điện thoại một cái có thể cho Tây Sở Bá Vương tới uống trà với ngài, hoặc là cho Lý Sư Sư ngồi gầy Đoạn Tam huyền cho ngài, muốn gặp Tần Thủy Hoàng thì hơi khó, gần đây việc khai quật Tần Vương Lăng trên TV có chiếu thì ông ta làm tổng công trình sư...” Tôi mang ngũ nhân tổ, cho tới chuyện hảo hán Lương Sơn đều nói cho Cổ gia.

Cổ gia ánh mắt mờ mịt giống như người mù, ông ấy lẩm bẩm: “Lão nên tin tưởng chú...”

Tôi nói: “Ngài có gì nghi hoặc cứ hỏi.” Đã nói thật, tôi cảm giác thoải mái cực kỳ, cũng không sợ hỏi, nguyên lai nói thật lại sướng thế.

Cổ gia bỗng nhiên nói: “Lần trước tại đại hội võ lâm chú cho lão mấy thứ, lão nhìn qua đều là thời Tống, nhưng là lại chưa bị ô xy hóa cùng dấu vết bị chôn dưới đất, thậm chí cả giấy bùa hộ mệnh...”

Tôi gật đầu nói: “Cũng thế, đó là lột xuống từ chân nhân à, bánh mì mà tôi ăn còn có niên đại lớn hơn ngài, còn có hai đứa tôi dẫn tới gặp ngài, từng đấu với Lão Hồ, đó chính là các chiến sĩ của Nhạc Phi.”

Cổ gia lúc này không còn hoài nghi, thất thanh kêu lên: “Ai yêu, lần trước không ngờ bọn họ là tiên bối triều Tống, đã đắc tội rồi.”

Tôi cười nói: “Không sao, chúng ta đều theo tuổi mà tính, bọn họ gặp ngài cũng gọi là gia gia thôi.”

oOo

(1): Sigmund Freud là tâm lý triết học, Âu Dương Phong là nhân vật trong Xạ Địch Anh Hùng Truyện, Cơ Vô Mệnh là nhân vật Võ Lâm Ngoại Truyện....

Sigmund Freud (tên đầy đủ là Sigmund Schlomo Freud; 6 tháng 5, 1856 – 23 tháng 9, 1939) nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học. Cho đến ngày nay mặc dù lý thuyết về phân tâm học của ông còn gây nhiều tranh cãi và người ta còn đang so sánh hiệu quả của các phương pháp phân tâm học của ông với các phương pháp điều trị khác, nhưng cũng phải thừa nhận rằng ông là một nhà tư tưởng có ảnh hưởng lớn trong thế kỷ 20.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 56: Thúc Thủ Vô Sách

Hỏi rõ mọi việc, Cổ gia mới quay sang nói: “Chú muốn đồ cổ loại gì.”

Tôi nói: “Là loại đồ cổ nhìn qua cũng biết là đồ cổ.”

Cổ gia mỉm cười: “Lão hiểu rồi.” Lão đi vào một phòng, chốc lát mang ra hai thứ, một thứ rỉ sét, là một cái lư hương, một cái khác là một cái chai vô cùng bình thường.

Cổ gia nói: “Lư hương vốn là của triều Nguyên, hiện tại tuyệt đối cấm tư nhân mua bán, là lão thu được sau khi lập quốc không lâu, còn chai này, là chế phẩm cho quan lại triều Minh, hai kiện này tới chợ đen thì giá không dưới 30 triệu.”

Tôi lú lười: “Đặt thế à?”

“So với vài thứ của chú, hai thứ này chỉ là hàng loại bét, hiện tại lão tặng cho chú, chú không cần quá lo lắng, nhưng chú phải đáp ứng cầm lại mấy thứ đã mất.” Cổ gia là người hiểu chuyện, lão biết lư hương triều Nguyên cùng cái chai triều Minh dù đáng giá, nhưng có tiền là vẫn mua được, mà Kinh Kha kiếm mối tình cùng Bá vương giáp thì không phải vậy.

Tôi cẩn thận gói kỹ hai món đồ cổ, nói với Cổ gia: “Mấy thứ cầm lại có thể cho ngài mượn chơi vài ngày.”

Cổ gia mắt sáng lên, lại lập tức nói: “Hay là thôi đi, lão sợ không ngăn cản nổi sự hấp dẫn, sợ già mà không giữ được khí tiết.”

Tôi nói: “Kỳ thật cũng chả có gì để chơi, thanh kiếm của Kinh Kha còn không bằng dao gọt hoa quả của chúng ta, giáp của Hạng Vũ ngoài nhìn hoa lệ một chút thì cũng chả làm được gì.”

Cổ gia nói: “Chú biết gì, mấy thứ đồ cổ đều là đồ đồng nát, niềm vui chính thức khi có chúng nó là liên tưởng tới các chủ nhân của nó đã phát sinh chuyện gì.”

“VẬY ngài xem tiểu thuyết huyền ảo đi, hơn nữa nuôi một con ngựa cũng tốt, đôi khi còn cho nó ăn cũng được – còn phải nói thẳng thắn với ngài, thật ra Thính Phong Bình là vài ngày trước mới chữa. Ngài cũng không cần nghĩ, nếu muốn tôi có thể giới thiệu Kim Đại Kiên tới cho ngài mỗi ngày chữa trị.”

Cổ gia phát tay tỏ ý tôi rút nhanh đi.

Tôi vừa lên xe, không ngờ Hà Thiên Đâu đã gọi điện tới, lão trực tiếp cho tôi địa chỉ, kêu tôi đi gặp Cổ Đức Bạch.

Tôi nói: “Lão muốn cho tôi cầm thứ trị giá mấy ngàn vạn đi một mình à?”

Hà Thiên Đâu cười nói: “Yên tâm, bọn nó khẳng định không nỡ giết chú, hơn nữa, chú còn không ít đồ chơi do Sáu Lưu đưa cho, tự vệ hẳn không thành vấn đề hả.”

Vì thế tôi có cái kết luận: Người đáng khinh không nhất định là thần tiên, nhưng thần tiên nhất định là đáng khinh. Từ Sáu Lưu tới Hà Thiên Đâu, mặc kệ nhìn qua thế nào, lưu manh hay thân sĩ cũng vậy, trên cơ bản chả khác gì nhau.

Đối phương quang minh chính đại hẹn gặp tại một khách sạn. Tôi thuận lợi tìm được số phòng, gõ cửa đi vào. Cổ Đức Bạch cười tủm tỉm bắt tay với tôi, trong phòng còn hai người ngoại quốc đang xem một clip quảng

cáo, tôi thật không ngờ chúng tôi gặp mặt dễ dàng thế, quả thực còn an toàn hơn đưa sữa đậu nành. Có thể cùng Mafia đàm phán thế này, giống như đi mua một bông hồng là xong, đối phương dường như hết lòng tin chúng tôi không báo cảnh sát.

Tôi bỏ đồ lên bàn, nói với Cổ Đức Bạch: “Mày kiểm hàng đi, nếu vừa ý thì để lại người.” Sau đó tôi đặt mông ngồi trên sofa, rút lấy một điếu 555 của nước ngoài hút, kết quả là ho khan liên tục, khò khè hỏi: “555 sản xuất ở đâu thế?”

Một tên ngoại quốc vô tội nói: “Mua ở dưới lầu.”

Một tên khác thì nhìn tôi hơi hả hê: “Chắc chắn là thuốc giả rồi.”

Tôi: “”...”

Cổ Đức Bạch mang bao tay, cẩn thận mở ra, khi chứng kiến lư hương loang lỗ khế cau mày, nhưng không nói gì, đi vào một phòng khác, bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, hẳn là chuyên gia của bọn chúng.

Vài phút sau, Cổ Đức Bạch đi ra, cởi bao tay nói rất thoải mái: “Nguyên Hương cùng Minh Triều, không thành vấn đề.”

Tôi thấy mặt hắn dù không biểu hiện gì, nhưng thân thể cũng cẩn thận che cửa, không cho tôi nhìn vào trong, tôi vô ý thức dò xét, hai tên ngoại quốc lập tức lấy tay ra hiệu thương lượng, tôi trừng mắt nhìn bọn chúng, thiệt thòi cho tôi quá, cùng chúng có giao tình mà hút phải thuốc giả.

Cổ Đức Bạch đóng kín cửa lại, rồi ngồi bên tôi, tôi nói: “Đã xong, vậy có thể thả anh bạn của bọn tôi chứ?”

Cổ Đức Bạch nhìn tôi một lúc: “Tiêu tiên sinh, thứ đồ chúng tôi muốn thì sao, lão bản của chúng tôi cũng không quá vừa lòng với hai thứ ngài mang tới.”

“Vậy bọn mày muốn đồ thế nào?”

“Chúng tôi rất hiếu kỳ, vì cái gì thứ gì qua tay ngài, rõ ràng là đồ triều Tần lại mới tinh như vậy, chẳng lẽ trước đó được bảo quản cực tốt, hay là ngài nắm giữ kỹ thuật làm mới đồ cổ? Lão bản của chúng tôi muốn chính là thứ đó.”

Tôi điềm nhiên như không nói: “Ài, có kỹ thuật gì đâu, lấy rượu còn xát là xong.”

Cổ Đức Bạch kinh ngạc nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng nghi hoặc nói: “... Thật là chỉ dùng rượu còn thôi à?”

Tôi làm bộ chợt dạ nói: “Kỳ thật...cũng không đơn giản như vậy.”

Cổ Đức Bạch tiến sát tới hỏi tôi: “Có thể nói kỹ càng không?”

Tôi ngập ngừng: “Ngoại trừ rượu còn, còn dùng xăng.”

Cổ Đức Bạch: “...>.”

Vấn đề này tôi cũng không lo lắng quá nhiều, dù sao đây không phải khoa học có thể giải thích, cho nên tạm thời tôi nói lung tung, cần phải cảm tạ hai cái bằng thạch sĩ của Cổ Đức Bạch, nếu không giải thích hợp lý thì phải dùng dụng cụ tiên tiến thử, không phải suy nghĩ miên man.

Tôi nói: “Hiện tại có thể thả người chứ, đồ đã đưa, hơn nữa ổn rồi. Còn nữa đây là hai kiện bảo bối cuối cùng của tôi rồi đó.”

Cổ Đức Bạch nói: “Tiêu tiên sinh không cần nói vậy, kỳ thật bọn tôi làm thế này là vì hợp tác với ngài, chúng tôi cũng không muốn lấy không, kể cả hiện tại cũng thế, nếu ngài đồng ý cùng chúng tôi tiếp tục hợp tác, mấy thứ lấy trước cũng theo giá trả tiền.”

Tôi bất đắc dĩ: “Xem ra bọn mày tính căn chắc tao, nếu tao nói thật sự không có mấy thứ bọn mày muốn nhất định không tin hả?”

Cổ Đức Bạch nhún vai cười cười.

Tôi duỗi tay ra nói: “Được rồi, mấy thứ này tao còn nhiều mà, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Cổ Đức Bạch sững sốt một lúc mới bắt tay với tôi, hơi thất thần: “Tiêu tiên sinh có phương thức suy nghĩ khác thường, làm người ta cảm thấy không thể nắm bắt.”

“Có thể thả người không? Dù sao tao đổi ý thì bọn mày có thể lại bắt nó.”

Cổ Đức Bạch: “...Thả, thả luôn.” Hắn quả nhiên gọi điện thoại, nói vài câu ngoại ngữ, là đang phân phó gì đó, dựa theo phân phó của Hà Thiên Đậu, tôi chỉ cần bọn họ thả Không Không Nhi, đến lúc đó tự sẽ để hai người bọn họ đi xử lý.

Cho tới lúc này, sự tình tiến hành quá mức thuận lợi, nhưng tôi không phát hiện ra sơ hở, một hồi Hà Thiên Đậu gọi điện báo bình an, bọn họ thật sự thả Không Không Nhi.

Lúc rời đi, Cổ Đức Bạch vẫn hỏi lại tôi: “Đồ cổ thật có thể dùng xăng và cồn xát sao?”

Tôi phỏng chừng vị học sinh này định dùng lư hương của Cổ gia để luyện tập, dù sao lão nhân cũng cho tôi rồi, không sợ tổn hại, vì vậy tôi nói: “Đương nhiên.” Nói xong lấy ra một chiếc bật lửa mới tinh lấp lỏ trước mặt Cổ Đức Bạch: “Thấy bật lửa này không, nhìn mới hay không, nhưng mày đoán nó là triều đại nào?”

Cổ Đức Bạch mắt sáng lên nói: “Triều đại nào thế?”

Tôi cười vỗ vai hắn: “Bốn triệu đó.”

Cổ Đức Bạch sững sờ đứng chết lặng, chờ tới lúc phản ứng lại dùng bảy tám thứ ngôn ngữ giơ tay nhắc chân chửi đồng thì tôi đã đi xa - Tôi rất thích trêu chọc mấy thằng nhóc bằng cấp cao mà trí năng ngu ngốc thế đó.

Lúc tôi về nhà, trong nhà có một trung niên khoảng 40 tuổi, người thấp lùn, đầu trọc, vẻ mặt bưng hửng, Hà Thiên Đậu đang hỏi han, xem ra là Không Không Nhi.

Tôi ngồi phịch xuống sofa, nói qua loa: “Chuyện còn lại do mấy người xử lý.”

Hà Thiên Đậu hỏi Không Không Nhi: “Mày có thể tìm được hang ổ bọn nó không?”

Không Không Nhi nói: “Bọn nó dùng thuốc, con mê man suốt, cha nuôi định làm sao?”

Hà Thiên Đậu nói: “Mấy món đồ bọn nó cầm đi vô cùng đáng giá, chúng ta phải lấy lại, cho nên mày xem làm thế nào.”

Không Không Nhi nói: “Nói vậy thì cha nuôi cũng không thật sự muốn hợp tác với bọn nó?”

Hà Thiên Đậu nói: “Mày làm sao vậy, tao sao có thể hợp tác với bọn nó?”

Không Không Nhi vỗ đầu cười nói: “Con hiện tại hơi mơ hồ, được rồi, con giờ đi điều tra điểm dừng chân của bọn nó.”

Không Không Nhi rời đi, Hà Thiên Đậu day thái dương: “Anh cảm thấy không bình thường. Tiểu Cường, vừa rồi chú có dùng độc tâm thuật với Không Không Nhi xem hắn nghĩ gì không?”

Tôi buồn bực hỏi lại: “Nó không phải con nuôi của lão sao?”

Hà Thiên Đậu nói: “Anh thấy nó không đồng lòng với anh.”

Lúc này Ngô Tam Quế ung dung nói: “Không Không Nhi đồng lòng với lão mới là lạ.”

Tôi cả kinh ngồi phắt dậy: “Có ý gì.”

Hà Thiên Đậu xua tay: “Đừng khẩn trương, hết thầy còn trong tầm kiểm soát.”

Ngô Tam Quế nói: “Đối phương vốn không nên thoải mái thả người. Còn nữa, một người mê man lâu thế không thể tỉnh táo như vậy được. Cuối cùng, câu nói kia đã bại lộ thân phận của hãn, hãn hỏi các người có phải không định hợp tác không, điều này nói rõ nó là nội ứng đã bị người xúi giục tới thử chúng ta.”

Tôi vội la lên: “Sao vừa rồi anh không nói?”

Ngô Tam Quế buông tay: “Anh tham gia làm gì, các chú có ai là đối thủ của nó?”

Tôi nắm tay Hà Thiên Đậu: “Không phải lão nói mọi việc trong tầm kiểm soát sao?”

Hà Thiên Đậu ra vẻ cao thâm cười nói: “Anh sớm tính đến năm nay có một kiếp, chỉ là không nghĩ tới kiếp này ứng vào nó.”

“Vậy đối sách của lão là gì.”

Hà Thiên Đậu lại buông tay: “Kiếp này giờ đã ứng, nhưng đối sách tạm thời chưa nghĩ ra.”

Tôi nhảy cẫng lên nói: “Đây là cái hết thấy trong tầm kiểm soát của lão hủ?”

Lúc này Lý Sư Sư khẽ cười nói: “Như này chính xác nên gọi là: Thúc thủ vô sách.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 57: Nghịch Tập, Nguy Cơ Của Lôi Lão Tứ

Tôi nhìn quanh phòng: “Vũ ca đâu?”

Hà Thiên Đậ nói: “Đừng tìm, cho dù trên đất bằng thì Hạng Vũ cũng không phải đối thủ của Không Không nhi.” Lão nói xong dừng lại một chút mới nói tiếp: “Không Không nhi có giúp bọn nước ngoài thì cũng chưa lâu, nó có phản bội lão hay không thì sớm biết thôi.”

Lúc này điện thoại vang lên, là Lôi Lão Tứ, thanh âm của hắn có chút hả hê: “Tên nước ngoài họ Cổ rất căm tức chú, hiện tại hắn kêu anh nói với chú, nếu chú thay đổi chủ ý thì mau nói cho anh biết.”

Tôi che điện thoại nói chuyện với Hà Thiên Đậ: “Lão đoán đúng rồi, Không Không Nhi quay lưng lại với lão.”

Tôi buông tay nói tiếp: “Nếu tôi không đổi ý thì sao?”

Lôi lão tứ cười lạnh nói: “Vậy thì cậu thảm rồi, tôi sẽ cùng bọn họ đối phó cậu, thù mới nợ cũ, tôi mà là cậu chắc chắn đau đầu muốn chết.”

Tôi cẩn trọng hỏi: “Tôi có thể hỏi chút là lão định đối phó tôi thế nào không?”

Lôi lão tứ điềm nhiên nói: “Trước kia cậu chỉ là một tên côn đồ, nhưng hiện tại trên danh nghĩa cậu có nhiều sản nghiệp, quán bar, xưởng rượu, công ty đồ uống....”

Tôi thoải mái: “VẬY lão cứ làm, chúc lão thành công.” Tôi nói vậy vì xưởng rượu cùng công ty đồ uống đều không phụ thuộc vào tôi, tôi chỉ thuê dây chuyền thôi. Lôi Lão Tứ nếu vì chuyện này mà đập mấy chỗ đó không khác gì chọc tổ ong vô vể, người ta đều là xí nghiệp lớn, để cho lão tự do đập chắc? Còn quán bar, ngược lại có thể kêu Tôn Tư Hân đóng cửa, bất quá tôi lại nghĩ phải cho Lôi Lão Tứ chỗ phát tiết, đóng cửa thì lão phóng hỏa đốt thì sao? Cho nên kêu Tôn Tư Hân cứ mở cửa như thường, bất quá không tiếp khách là được.

Ngoại trừ Hạng Vũ, Lý Sư Sư, Kinh khờ, Ngô Tam Quế cùng Hoa Mộc Lan cũng chạy tới phòng khách nghe tin. Những người này đều trải qua sinh tử, loại chuyện nhỏ này bọn họ xem ra giống như bọn trẻ con đánh nhau, cho nên đều thoải mái, tôi cũng không lo lắng, quán rượu bị đập thì thôi, hai chỗ khác thì đúng như tôi nói, chủ nhân chả phải tôi, còn về Dục Tài? Tôi lại thấy lo - Lôi Lão Tứ mà tới đó bị đánh chết thì làm sao giờ? Không nói Nhạc gia quân cùng bọn hảo hán Lương Sơn, dù là mấy người Đoàn Thiên Lang, Trình Phong Thu cũng chẳng phải thứ dễ trêu.

Qua 10 phút, tôi gọi điện cho quán rượu, Tôn Tư Hân nói chỗ này mọi việc như bình thường, tôi lại gọi điện cho nhà máy rượu hỏi có người tới gây sự không. Người tiếp điện thoại mừng tôi bị bệnh thần kinh liền cúp máy, gọi cho công ty đồ uống cũng thế. Chỉ có điều đầu dây bên kia nói tôi là thằng ngu.

Tôi ngồi trên ghế sofa buồn bực: “Lôi lão tứ sao thế nhỉ, đã kêu ra tay mà.” Lần trước Lôi Minh cũng vậy, nói quyết đấu rồi bỏ chạy, xem ra hai cha con này có di truyền. Tôi hiểu rồi, chuyện này Lôi Lão Tứ tham gia cũng đừng mong yên ổn rồi đi. Tôi luôn không có thiện cảm với bọn buôn bán này, cho nên hiện tại tôi thực sự hi vọng bọn nó ra tay, để lão ngã xuống hầm phân đi.

Lại qua vài phút, mọi người vẫn yên tĩnh, tôi bực tức: “Không thể nào, cho dù trước là không đủ thời gian thì giờ cũng đủ rồi, chẳng lẽ lão dừng

tay?”

Lý Sư Sư bỗng nhiên nói: “Mọi người nghĩ xem lão có thể làm khó Bánh Bao không?”

Cô ấy vừa nói vậy, mấy người Ngô Tam Quế đều đứng bật dậy, tôi cũng như rơi vào hầm băng, làm sao lại quên con mụ này nhỉ?

Tôi run rẩy gọi điện cho tiệm Bánh Bao, trong đó tiếng người ồn ào, thỉnh thoảng có tiếng phục vụ viên gọi bàn cùng lượng bánh bao. Tôi thoáng thở hắt ra, hỏi nhân viên nhận điện: “Bánh Bao tử của mấy người đâu?” Đây là xưng hô thống nhất gọi chủ tiệm bánh.

Phục vụ sinh nhận ra tôi, nói lấy lòng: “Bánh Bao tử vừa rồi còn trong cửa hàng, vài phút trước đi ra ngoài với hai người bạn?”

“Bạn nào?”

“Không biết, bọn họ tìm Bánh Bao tử nói mấy câu, sau đó Bánh Bao tử đi cùng với họ.”

“Vậy hai người là nam hay nữ.”

“Nam”

Tôi vỗ đầu, hỏi vấn đề cuối cùng: “Vậy hai người đó là ngoại quốc à?”

Nhân viên lấy làm kỳ: “Không. Cường ca, có chuyện gì à?”

Tôi chả buồn để ý, vội hỏi: “Bánh Bao tử lúc đi ra ngoài có gì đặc biệt không?”

“...Không à, rất vui à.”

Tôi cúp máy, nhìn qua Lý Sư Sư đang gọi cho Bánh Bao, cô bé buông điện: “Điện thoại thông, nhưng không ai tiếp.”

Tôi nện bàn trà một quyền: “Bọn chó này.”

Ngô Tam Quế cũng ảo não: “Chúng ta sớm nên nghĩ tới, lần trước vì Bánh Bao mà đập quán của Lôi Lão Tứ, lão khẳng định biết đâm chỗ chú đau nhất.”

Đúng, chúng ta sớm nên nghĩ tới Lôi Lão Tứ nếu đối phó tôi thì người đầu tiên lão xuống tay là Bánh Bao, nhưng vì chủ quan ước đoán che mắt bọn tôi, Lôi Lão Tứ dù sao cũng là nhân tài kiệt xuất của hắc đạo, chúng tôi nghĩ lão mà ra tay thì sẽ lòi đình nhất kích, không ngờ lão lại xấu tới mức này. Nếu Lý Sư Sư nói sớm hơn thì bọn tôi cũng sẽ cẩn thận hơn, nếu có Lưu Bang tại hiện trường, thế thì không cần phải nói, lão là người đầu tiên nghĩ tới thủ đoạn hèn hạ này, đáng tiếc, người ở đây không phải là đầu chằng chút nhanh trí như Kinh khờ thì cũng đơn thuần như Hoa Mộc Lan, cho dù Ngô Tam Quế xảo trá nhưng gian hùng thường nghĩ tới đại cục, không thể đoán được Lôi Lão Tứ ti bỉ thế.

Vừa rồi tôi thoải mái là vì tôi không tin Hà Thiên Đâu thật sự có biện pháp đối phó Không Không Nhi, còn quán rượu mấy thứ đều là vật ngoài thân.

Tôi là kẻ phú tắc an chi, hiện tại tiền đủ tiêu cả đời, nhưng giờ lại rối loạn. Chúng tôi đối đầu không phải xã hội đen mà là Mafia vô nhân tính, nếu là sát thủ giúp đỡ bà lão qua đường chấp hành nhiệm vụ thì còn tốt một chút. Tôi hiểu quá rõ đức hạnh đám xã hội đen sinh trưởng chỗ này, chúng - bẻ tay, ném gạch, bạo lực đều có, nhưng tuyệt không biết cảm thụ vẻ đẹp.

Nghĩ tới Bánh Bao có thể bị như vậy, tôi ngồi thẳng dậy, nếu cô ấy xinh đẹp còn tốt, nhiều nhất bị lau chút dầu, mục đích không đạt tới cơ bản sẽ

không chịu vũ nhục thật sự, nhưng Bánh Bao lớn lên như một hình cụ, khó bảo toàn kẻ trông coi nhìn cô ấy phần uất mà ngược đãi cô ấy.

Ngô Tam Quế cùng Hoa Mộc Lan dù sao đều từng dẫn binh, trong lòng không loạn, Ngô Tam Quế: “Tiểu Cường, chú định làm sao?”

Tôi ôm đầu: “Có biện pháp nói đi Tam ca, em hiện tại không nghĩ được gì rồi.”

Ngô Tam Quế nói: “Đầu tiên chúng ta phải biết rõ việc này ai làm, nhân viên trong hiệu nói hai người đi cùng Bánh Bao là người Trung Quốc, giờ chúng ta mặc kệ bọn ngoại quốc. Chủ yếu là cứu Bánh Bao.”

Anh ấy nói vậy bỏ đi một nửa vấn đề, khiến tôi có thể tập trung tinh thần nghĩ tới chuyện Bánh Bao.

Tôi nắm chặt tay Ngô Tam Quế: “Sau đó thì sao, biện pháp cụ thể?”

Ngô Tam Quế nắm tay lại thành đấm: “Đánh đi.”

“Đánh?” Tôi kinh ngạc: “Giống lần trước hả?”

Ngô Tam Quế nói: “Lần trước chỉ là một bài học nhỏ, lần này đánh rần bầy tặc, không ra tay thì thôi, đã ra tay là đập cho nó chết.”

Tôi rùng mình: “Anh có ý gì?”

“Giờ người trong trường có khả năng giúp chú có bao nhiêu?”

Tôi nói: “Lương Sơn 54 hảo hán, thêm Hoa Vinh cùng Phương Trăn Giang đều là huynh đệ của em.”

Ngô Tam Quế nói: “Lôi Lão Tứ tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Trong thành phố 6 quán bar cùng câu lạc bộ đêm, chúng ta đã đi qua một nửa, vùng ngoại thành còn một nhà gọi là Đại phú quý, đây lại là nơi đông nhất.”

Ngô Tam Quế nhíu mày nói: “7 nơi, hiện tại người hơi ít.”

Hà Thiên Đậu ngắt lời: “Nếu là chiến tranh, chú gọi thêm Phương Tịch cùng Tứ Đại Thiên Vương. Chuyện nhỏ đó bọn họ không thể không giúp.”

Lý Sư Sư nói: “Còn có 300 Nhạc gia quân, sao anh lại quên à?”

Tôi lắc đầu: “Nhạc gia quân quân kỷ nghiêm minh, muốn bọn họ giúp dọn dẹp địa bàn của người khác sợ họ sẽ kiêng kỵ, nhất là trong mắt họ đó là “bình dân.””

Ngô Tam Quế xoa tay nói: “Kêu Hạng lão đệ về, mấy người chúng ta hợp thành một tổ, còn lại sáu nơi ít nhất còn cần trăm người.”

Tôi nói: “Trước tiên nói về kế hoạch của anh đi.”

Ngô Tam Quế lạnh lùng nói: “Một chữ thôi, chiến. Đập toàn bộ địa bàn của Lôi Lão Tứ, mặc kệ có thể bắt lấy hay không, tóm lại cuối cùng làm nó ngoan ngoãn giao ra Bánh bao.”

Tôi hoài nghi: “Dễ thế sao?”

“Cho nên chúng ta ra tay phải độc ác. Một lần đánh cho nó vô lực hoàn thủ, một lần đánh cho nó tuyệt vọng, không dám phản kháng nữa.”

Hoa Mộc Lan nói: “Chó cùng rút dậu, nó xử Bánh Bao thì sao?”

Ngô Tam Quế hừ lạnh: “Một kẻ dùng tiền có thể mua được thì làm sao có đảm lượng cá chết lưới rách chứ? Lần trước chúng ta đắc tội, nó chẳng biết chi tiết của chúng ta vẫn có thể ẩn nhẫn, có thể thấy người này có chút

sắc sảo, lại tham tài, làm việc biết cân nhắc, nó tuyệt không vì một đám ngoại quốc mà buông tha sản nghiệp vất vả gây dựng nên.”

Lý Sư Sư trầm tư: “Các anh không thấy là các anh đang xem nhẹ vấn đề lớn nhất sao - rốt cục Bánh Bao tử có bị Lôi Lão Tứ bắt đi hay không?”

Cô nàng này quả nhiên thận trọng, kỳ thật chuyện lần trước cũng là hiểu lầm, nhưng là chó ngáp phải ruồi, nếu lần trước Lý Sư Sư ở đây thì vị tất xích mích với Lôi lão tứ, đây cũng là chỗ tinh tế của cô ấy.

Tôi cầm điện thoại, gọi Lôi Lão Tứ, Lôi lão tứ cười lạnh: “Nghĩ thông rồi hả?”

Tôi trực tiếp hỏi: “Vợ tao bị mày bắt đi hả?”

Lôi Lão Tứ tự nhiên ừ một tiếng, sau đó lại than thở, lòng còn sợ hãi nói: “Tao không hiểu, con mụ đó có gì đáng giá cho mày....”

Tôi xen lời: “Cho tao nửa ngày, mày tốt nhất không nên làm khó vợ tao.”

Lôi Lão Tứ nói: “A, sao có thể, nói ra chúng ta còn muốn hợp tác làm ăn, tao không muốn quá tuyệt tình. Yên tâm đi, đệ muội là tao kêu người lừa tới, không có thô bạo, hiện tại đang xem TV – nhưng mà thời gian quá dài không biết cô ả có nghĩ ngợi nhiều hay không.”

Tôi cúp điện gật đầu với mọi người trong phòng, Ngô Tam Quế nói: “Hiện tại, chú đi Dục Tài gọi người, nhớ là càng nhiều càng tốt, anh với Hoa Mộc Lan ở lại tỉ mỉ lập kế hoạch.”

Lý Sư Sư nói: “Em gọi điện cho Hạng đại ca cùng Lưu đại ca trở về sớm.”

Hà Thiên Đậu nói: “Anh nghĩ biện pháp đối phó Không Không Nhi.”

Lúc này Kinh Kha mới thở dài nói: “... lại có trận đánh rồi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 58: Tập Kết

Lúc này đã là 7h45 chiều, tôi mặc dù nói chuyện với Lôi lão Tứ hồi lâu nhưng cũng hiểu được, chúng tôi cũng minh bạch là không thể chờ lâu, nhất là tôi.

Bánh Bao là một cô nàng ngọc ngạch, trước kia bạn bè tôi nhiều nhưng chưa từng đi chơi với bạn chưa từng gặp mặt bao giờ. Trước kia cô ấy không có tiền không có sắc, tự nhiên không phải suy nghĩ nhiều, vì thế muốn lừa cô ấy quá dễ. Nhưng thử nghĩ sau thời gian một đêm, một cô gái có ngu nữa cũng sẽ thấy không ổn, huống chi xem ra di động của cô ấy đã bị thu, theo tính tình của Bánh Bao rất có khả năng trở mặt tại đường trường, nói cách khác hiện tại cô ấy rất có thể đã bị hại.

Sự tình khẩn cấp.

Tôi lao xe tới Dục Tài, nhưng hiện tại đúng là giờ cao điểm, lần đầu tôi cảm nhận được công năng bảo vệ của xe, dọc đường tôi đụng hổng vô số xe cùng các quán nhỏ cạnh góc đường, mấy người Ngô Tam Quế lần đầu thấy tôi như vậy, nhưng bọn họ phải phụ trách bố trí một kế hoạch, cho nên chỉ liếc nhìn tôi kỳ quái, lại tiếp tục nghiên cứu bản đồ.

Lý Sư Sư một tay vịn thành xe, một tay gọi điện thoại cho Hạng Vũ cùng Lưu Bang, tôi thấy Kinh Khờ hưng phấn, biểu hiện cụ thể là: Anh ấy đang ngủ. Nghe nói trước lúc anh ấy ám sát Chính béo cũng thế này.

Lúc này Dục Tài còn đang náo nhiệt, đèn đuốc sáng choang, các thầy trò vừa ăn cơm chiều xong đang lười nhác dạo trong vườn trường rộng lớn, các hảo hán không có trong ký túc xá gây cho tôi nan đề: Làm sao triệu tập họ lại?

Thời đại của các hảo hán cũng không có bằng hữu khác, cho nên bọn họ không phải đi xa quá khỏi nhà, bọn họ căn bản cũng không mang theo di động, đại bộ phận bọn họ ngoài giờ học thì phân tán khắp nơi chơi với bọn nhỏ.

Tôi bất đắc dĩ vận dụng loa khẩn cấp, trong khu vực rộng lớn này, các thầy trò đều tự quây lại một nhóm, theo khóa học của mình mà làm việc, nghỉ ngơi và học tập, trừ khi có sự kiện trọng đại mới tập trung. Nếu như không dùng tới thứ này, mọi người thử tưởng tượng xem khó khăn thế nào. Tôi dùng loa khiến cho 3000 người đều nghe thấy, đó là chuyện hoành tráng cùng nguy cấp tới mức nào....

Câu đầu tôi hét lên là: Tất cả giáo viên lập tức đến đại lễ đường khu giáo lâu cũ mở hội nghị. Lý Sư Sư ở bên nói nhỏ nhắc nhở: “Không cần tất cả mọi người tới.”

Tôi mới chợt tỉnh ngộ, tôi hô như vậy vì từ khi Dục Tài kiến giáo “tất cả giáo viên” là các hảo hán Lương Sơn, nhưng hiện tại có hàng trăm nhân viên khác nữa... trong đó hơn nửa là nhân viên văn phòng. Vì vậy tôi sửa lại: “Tất cả võ thuật giáo viên nhanh chóng tới đại lễ đường của giáo khu cũ họp hội nghị.” Hô như vậy mặc dù không đúng, nhưng tôi cũng hết cách rồi. Không thể hô “Lương Sơn hảo hán cùng Tứ Đại Thiên Vương nhanh chóng đi họp chứ?” Hiện tại chủ yếu là muốn triệu tập mọi người, đông đủ đã rồi nói sau.

Lập tức, cả trường học đều vang tiếng của tôi: “Mau tới mau tới ... mở hội nghị.”

Tôi không nghĩ tới người đến đầu tiên là Từ Đắc Long dẫn đầu 300 binh sĩ, bọn họ nhân số tuy nhiều, nhưng dường như vĩnh viễn là một chinh thế. Hiện tại mặc không phải là đồng phục, nhưng mỗi người ngồi như một đội quân được huấn luyện kỹ càng, tôi thầm tiếc hận. Giúp là sẽ giúp, nhưng mặc kệ có thành công hay không, hẳn sẽ nhanh hơn nhiều.

May mắn các hảo hán cũng không chậm, bọn họ có thể nghe ra được theo tiếng la to của tôi có việc không bình thường, hơn nữa tôi nói là giáo khu cũ, điều này cho thấy là một tín hiệu, giáo khu mới vừa xây xong lại không dùng.

Chừng mười phút sau, đại lễ đường đã chật kín, Lý Sư Sư đã nói chuyện với các hảo hán, bọn họ quả nhiên cảm phần khởi động tay chân, tôi thấy hẳn đã đông đủ: “E hèm... mời phía dưới các sư phụ có tên sau đây rời đi, .., à, chuyện tình khẩn cấp, sau đó tôi sẽ giải thích cho mọi người - Trình Phong Thu Trình sư phụ, Đoàn Thiên Lang Đoàn sư phụ cùng với nhị vị sư huynh đệ cùng các đồ đệ, rời đi, Viện sư phụ mời rời đi...” Tôi vừa chuyển mắt thấy Tiểu Lục, dờ khóc dờ cười nói “Tiểu Lục tử, chú cũng đi ra ngoài.”

Tiểu Lục vừa đi ra vừa nói: “Cường ca, chuyện thì bọn em cũng nghe nói cả rồi, anh nói làm sao thì làm, nấu cơm là nghề phụ của em thôi, đánh đấm đập phá mới là sở trường của em.”

Tôi sửng sốt, quả nhiên, chỉ thấy mấy người Trình Phong Thu, Đoàn Thiên Lang vẻ mặt ngưng trọng nhìn tôi, hiển nhiên đã biết chuyện Bánh Bao bị bắt cóc, nhưng bọn họ dù nửa đời tập võ nhưng lại đều là người thành thật, gặp chuyện như vậy tự nhiên không hưng phấn như bọn thổ phỉ rồi, cũng muốn biết tôi định thế nào.

Tôi vội la lên: “Mọi người sao lại biết?”

Tiểu Lục nói: “Vốn không biết, nhưng vừa rồi mọi người đều nghị luận, bọn em cũng không điếc, tự nhiên biết Cường ca có chuyện.” Đây là vấn đề lớn nhất mà tôi coi nhẹ, tôi sớm nên nghĩ là các hảo hán ở chung sớm chiều với họ đã thành một khối, đừng nói hữu tâm, cho dù vô tâm nhưng nhiều người nói chuyện cũng bị họ nghe ra vài câu, hơn nữa các hảo hán vừa rồi ồn ào như thế, chẳng lẽ có thể trông cậy mấy cái loa phóng thanh Lý Quỳ và Hồ Tam Nương có thể nói nhỏ như Ngô Dụng hay Lâm Xung sao?

Chuyện này càng loạn rồi, lại có một bọn tham gia, tôi chưa từng nghĩ tới muốn nhờ mấy người Trình Phong Thu giúp tôi đánh nhau, bọn họ võ nghệ cao cường nhưng đều là công dân, thứ nhất tôi không muốn làm khó, thứ hai bọn họ mới là người bồi dưỡng nhân tài à.

Trời, tôi làm tràng diện lớn thế này, bọn thổ phỉ thì chẳng sao, bọn họ đi lại tự do, nhưng bọn Trình Phong Thu có thân phận giáo viên Dục Tài, mang theo một đám giáo viên đập bãi của xã hội đen, nghĩ không bị hỏi thăm cũng khó, tôi không muốn họ mang theo vết đen rời khỏi cương vị giáo viên - mặc dù việc này ngay cả tôi là hiệu trưởng Dục Tài cũng không muốn làm, học giáo này cũng có tâm huyết của tôi, tôi không hy vọng nơi đây sẽ trở thành một cái thùng rỗng.

Tôi khoát tay nói: “Các sư phụ tôi điểm danh mời rồi đi, chuyện này không liên quan tới các vị.”

Đồng Viện hàm hừ chỉ Phương Trấn Giang cùng các hảo hán: “Vậy bọn họ thì sao? Em luôn kỳ quái, chúng em cũng nhận lương, vì sao bọn họ lại quý hơn bọn em?”

Trình Phong Thu cùng Đoàn Thiên Lang bọn họ đại khái sớm phát hiện vấn đề, đồng loạt nhìn tôi.

Phương Trấn Giang lặng lẽ kéo Đồng Viện: “Kêu em đi em cứ đi, bọn anh lưu lại không phải vì bọn anh quý hơn, ngược lại bởi vì bọn anh mệnh

tiện, em chẳng lẽ không đoán được hậu quả khi tham gia chuyện này sao?”

Đồng Viện cao giọng nói với tôi: “Anh cứ nói trước xem định làm thế nào?”

Tôi vừa nghe liền biết hôm nay không thể không đọc ác được, liền nói chắc nịch: “Tôi chuẩn bị mang mọi người đi đập bể toàn bộ trường sở của Lô lão tứ, cho đến khi giao lão bà của tôi ra. Các vị, các vị đều là sư phụ, phải làm gương tốt, tối hôm nay người đi theo tôi nhẹ thì thất nghiệp, nặng thì vào đồn cảnh sát, chuyện này không cần tôi nói chứ?”

Trình, Đoạn hai người cùng các đồng môn quả nhiên xôn xao.

Đồng Viện vẫn chỉ vào Phương Trấn Giang nói: “Vậy anh ấy thì sao, vì sao anh yên tâm mang theo anh ấy?”

Phương Trấn Giang sầm mặt lại: “Bớt nói vài câu đi, chúng ta còn có chính sự phải làm, chuyện không nên quản đừng quản.” Đây là lần đầu tiên Phương Trấn Giang trở mặt với bạn gái.

Đồng Viện cũng rõ ràng: “Được, em mặc kệ anh, anh cũng đừng quản em, lần này em không thể không đi, em cũng không gặp chị Bánh Bao nhiều, nhưng chị em bọn em hợp duyên.”

Tôi thấy cô ấy quyết liệt liền nói: “Được, vậy các vị sư phụ được tôi điểm danh xin ra ngoài, những người khác....”

Trình Phong Thu bỗng nhiên bước lên trước, cười thành thật nói: “Tiêu lĩnh đội, kỳ thật chúng tôi là mấy nông dân, cũng không xứng làm sư phụ, tôi sở dĩ gọi ngài là Tiêu lĩnh đội, đó là nhớ đêm đầu tiên khi gặp mặt, đêm đó vô cùng vui vẻ, làm mọi người khó quên.” Vẻ mặt vô cùng say mê.

Tôi: “...”

Tôi biết anh ấy nói tới đêm cùng các hảo hán đấu tại đại hội võ lâm, nhưng lời nói này vô cùng mập mờ, tất cả mọi người biết anh ấy là một người thuần phác, anh ấy có thể hiểu sai do tâm lý tác quái, nhưng mọi người vẫn cười nhỏ.

Trình Phong Thu tiếp tục nói: “Tôi cũng nói qua, chúng tôi mặc dù là bọn ếch ngồi đáy giếng, nhưng cũng không dám quên đạo nghĩa giang hồ. Hôm nay gặp chuyện này, coi như là người xa lạ chúng ta cũng phải vì thấy chuyện bất bình mà ra tay, huống chi còn nhiều đồng đạo ý hợp tâm đầu, hiện tại không nói cái gì sư phụ hay hiệu trưởng, vì bằng hữu, chúng ta phải giúp, cùng lắm là trở về làm ruộng.” Anh ấy nói vậy, các đồng môn đều đồng thanh lên tiếng ủng hộ.

Hiện tại “người ngoài” chỉ còn Đoàn Thiên Lang, Đoàn Thiên Báo cùng các đồ đệ, mọi người nhìn vào chờ bọn họ tỏ thái độ, Đoàn Thiên Lang công phu trác tuyệt, lại từng dựng chiêu bài “đả biến thiên hạ vô địch thủ”, nhưng ở chung một thời gian mới phát hiện, hắc kỳ thật là người cẩn thận, làm người cùng lộ số công phu giống nhau, thường thường nghĩ nhiều hơn người khác vài bước, cũng cẩn thận hơn vài phần, anh ấy đến Dục Tài là vì mong muốn chấn hưng quyền pháp Đoàn gia, làm chuyện này sẽ liên lụy tới thanh danh, nhất định sẽ bị khai trừ khỏi đội ngũ giáo viên, đó là chuyện muôn vàn khó khăn.

Quả nhiên, Đoàn Thiên Lang hồi lâu không nói gì, khuôn mặt vàng cũng không lộ vẻ gì, Đoàn Thiên Báo lo lắng kéo tay áo nói: “Ca, nói đi.”

Đoàn Thiên Lang mặt không đổi sắc: “Mọi người đều đi, chúng ta lưu lại làm gì? Cho dù 3000 học sinh đều do chúng ta quản, bọn họ học ai thì chú cũng biết, sư nhân là người truyền đạo thụ nghiệp, giải thích ra thì khó hiểu, truyền đạo trọng yếu nhất -- nhưng anh còn cảm giác được mọi người làm thế là không được, tạm thời bảo lưu ý kiên.”

Các đồ đệ của Đoàn Thiên Lang sửng sốt, bỗng không hện mà cùng hoan hô, tôi nghe Đoàn Thiên Lang nói rồi, bọn đồ đệ này đều là du côn vô lại do anh ấy phí sức lực thu phục, sau đó nghiêm khắc quản giáo mới thành nhân dạng, hiện tại bọn họ học được bốn sự lại không có đất dụng võ, đại khái đã sớm ngứa tay, vừa nghe sư phụ nói rõ đáp ứng “xuất binh”, cả đám cao hứng nhảy lên.

Lúc này, các lộ chư hầu tập hợp đầy đủ, bọn họ mặc dù thân phận bất đồng, bối cảnh bất đồng, nhưng hiện tại đều vì một mục tiêu mà cố gắng, đó là trừ diệt ác dương thiện - Lôi lão tứ danh tiếng quá thối, khiến nhân thần công phẫn, tử kỳ đã không xa, huống chi hãn còn dám trêu chọc Lương Sơn hảo hán thứ 109, thần tiên quân dự bị, lão bà của hiệu trưởng Dục Tài.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 59: Mãn Thành Tẫn Đã Lôi Lão Tứ

Nhìn mọi người phía dưới đang nhìn mình, mặc dù sự tình khẩn cấp, nhưng tôi vô cùng vui mừng - chỉ một câu nói mà mấy trăm người theo tôi đánh nhau, giấc mộng này cuối cùng cũng được thực hiện.

Ngô Dụng nhìn ra tôi hơi kích động, đi tới bên tôi nói nhỏ vào tai: “Nói vài câu với mọi người.”

Tôi đứng trên bục, giọng trầm trầm nói chậm rãi: “Chúng ta chưa bao giờ muốn khơi mào chiến tranh, nhưng chúng ta chưa bao giờ sợ hãi chiến tranh, hiện tại, thời khắc chiến đấu đã tới, mũi dùi của kẻ địch đã kề trên cổ chúng ta, không đánh tối nay chúng ta ăn gì...”

Hạng Vũ vừa tới đã nói: “Vài câu trước nói rất hay, câu sau hơi kém á.”

Trương Thuận ở dưới cũng nói: “Đừng nói nhảm nữa, bọn anh lần trước không được đánh, nhanh bố trí nhiệm vụ đi, lần này không đánh không được.”

Ngô Tam Quế nói: “Nhiệm vụ rất đơn giản, bạt tận gốc địa bàn của họ Lôi, nhưng chúng tôi còn có một nhiệm vụ là bắt lấy lão ta, cho nên so với lần trước, chúng tôi cần càng nhiều nhân thủ.”

Có người giúp ta, đập địa bàn của Lôi lão tứ cũng dễ như trở bàn tay, khó khăn ở chỗ tìm người giữa cảnh hỗn loạn, cho nên Ngô Tam Quế sớm nói với tôi càng nhiều người càng tốt.

Ngô Tam Quế giao bản đồ cho Ngô Dụng: “Ngô quân sư hiểu rõ các anh hùng Lương Sơn, cho nên bố trí cụ thể là ngài.”

Ngô Dụng cũng không chối từ, lấy bản đồ nhìn một lúc nói: “Thế chúng ta chia làm 7 nhóm...”

Phương Tịch ngắt lời: “Các vị bao 6 chỗ là được, chỗ còn lại để huynh đệ chúng tôi.”

Anh ấy cùng Tứ đại thiên vương, chiến lực cũng không kém bất cứ tổ nào, năm người này phá thành chiếm đất thì không cần phải nói rồi. Nhưng nếu muốn khống chế tràng diện thì có vẻ ít, Ngô Dụng nói: “Tôi cho vài huynh đệ đi cùng các vị...” Nhưng mà ông ấy lại khó xử nhìn lại nhóm hơn năm mươi người, mọi người đều khẩn trương, Đoàn Thiên Lang nói: “Các đồ đệ không nên thân của tôi có thể đi theo bọn lão Vương làm trợ thủ. Còn tôi, nguyện nghe Ngô sư phụ an bài.”

Ngô Dụng gật đầu nói: “Vậy thì không còn gì tốt hơn, làm phiên Đoàn huynh đệ tử tổ chức một đội, cùng với Lâm giáo đầu tấn công Tiên Nhạc Đa.” Đoàn Thiên Lang biết đây chỉ là nói khách khí, nói tới ánh mắt chiến lược, anh ta kém Lâm Xung, nói là cho anh ta mang đội hết thảy là muốn nghe Lâm Xung an bài. Lập tức cũng không dãi dòng, cùng Lâm Xung ở chung.

Trình Phong Thu cũng vậy. Bọn họ dù sao cũng là khách, cho nên phần lớn bị an bài làm phó thủ, như vậy ít nhất có thể bớt trách nhiệm, có hai nhóm này, bảy tổ mỗi tổ chia mười mấy người. Ngô Dụng lo lắng chu đáo, phân chia thỏa đáng, đều là người lão luyện thành thực mang theo mãnh tướng hợp làm một tổ. Ngô Dụng nói với Ngô Tam Quế cùng Hạng Vũ: “Ngô lão ca cùng Bá Vương huynh tốt nhất có thể ở trung quân điều tiết phối hợp tác chiến, nếu có tin tức của Bánh Bao, chúng ta dùng thế sét đánh không kịp bưng tai giải quyết.”

Hạng Vũ nghĩ mình hẳn phải được làm tiên phong, nghe Ngô Dụng nói vậy vội nói: “Vẫn là Ngô quân sư lo lắng chu đáo, Hạng mỗ chỉ có cái dũng của kẻ thất phu, lại xem nhẹ chuyện trọng yếu nhất.” Giờ phút này, cái dũng của một người đã không hề quan trọng, có nhiều cường nhân như vậy, Hạng Vũ cũng không thêm đoạt chức tiên phong rồi.

Tôi thấy có một người đứng cạnh anh ấy, là Trương Bổng, không khỏi ngạc nhiên: “Em cũng tới à?”

Trương Bổng thản nhiên cười nói: “Không cần xem nhẹ em, năm ba người bình thường cũng không làm gì được em đâu.”

Từ khi tôi nhận biết Trương Bổng tới nay, thật sự chỉ có lúc này thấy cô bé đáng yêu nhất.

Lư Tuấn Nghĩa đứng lên cao giọng nói: “Được, chúng ta xuất phát, trận chiến này liên quan tới hạnh phúc cả đời của huynh đệ Tiểu Cường chúng ta, mong các vị đầu lĩnh cẩn thận làm việc, mọi việc lấy đại cục làm trọng, nếu có ai mắc lỗi sắp thành rồi lại bại, sẽ xử theo quân pháp.”

Các hảo hán bình thời là thổ phỉ, thời chiến là quân nhân, nghe Lư Tuấn Nghĩa nói vậy, đều sợ run. Đám người Trình Đoạn thầm ngạc nhiên.

Ngô Dụng lấy điện thoại cầm tay ra nhìn giờ: “Hiện tại là 8h35, cho các vị thời gian tổ hợp tìm nhóm, đúng 9h tối nhất loạt động thủ, tuyệt không tự tiện hành động.

Mọi người đáp ứng, ầm ầm xuất phát.

300 Nhạc gia quân ngồi yên, Ngụy Thiết Trụ cùng Lý Tĩnh Thủy nhìn mấy người đều đứng dậy đi ra cũng lộ vẻ vội vàng, loại chuyện này bọn họ vốn làm quen tay, hơn nữa 300 Nhạc gia quân quan hệ quá sâu, nếu là chuyện khác hai người bọn họ sớm đã chạy ra, nhưng lúc này lấy quân lệnh

làm trọng, không ít chiến sĩ đều nhìn về phía Từ Đắc Long, tràn đầy mong chờ cùng lo lắng.

Từ Đắc Long đi tới trước mặt tôi, xin lỗi: “Tiểu Cường, theo lý bọn tôi nên hỗ trợ...”

Tôi xua tay: “Không cần phải nói, Từ đại ca, tôi thấu hiểu sự khổ tâm của anh.”

Tôi có thể nhận ra Từ Đắc Long cũng muốn hỗ trợ, nhưng chỉ đành vò đầu bứt tóc, anh ấy bỗng chợt nghĩ ra: “Đúng rồi, tôi có thể xin chỉ thị của Nhạc nguyên soái.”

Tôi kinh ngạc, từ bữa tiệc kết hôn đã nói là tìm được Nhạc Phi, hỏi lại thì lại kín như bưng, cũng không có hành động gì tiếp theo, Từ Đắc Long lấy điện thoại bấm một số máy, điệu bộ quân nhân rõ ràng ngăn gọn, hai ba lời đã nói rõ: “Xin chỉ thị của Nguyên Soái.” Chỉ nghe được vài câu nói, Từ Đắc Long nghiêm: “Rõ.”

Đem điện thoại đưa cho tôi: “Nguyên soái muốn nói chuyện với cậu.”

Tôi nhận điện thoại, cẩn thận nói: “Chào thủ trưởng...”

Thanh âm nhân hậu nói vô cùng rõ ràng: “Chuyện của chú Nhạc gia quân không thể giúp.”

Tôi không có chút thất vọng, càng kính trọng: “Vâng, tôi minh bạch.”

Nhạc Phi bỗng nhiên dùng giọng điệu vi diệu nói: “Nhưng mà - nếu chú có biện pháp để cho người khác không biết họ là Nhạc gia quân...”

Đại chiến sắp tới, tôi đầu óc linh quang, cười ha hả nói: “Như ngài nói, Nhạc gia quân là từ một ngàn năm trước, hiện tại là năm 2007, làm sao có thể có 300 học sinh võ công cao thế chứ.!”

Nhạc Phi nói: “Chuyện tình khẩn cấp, Bối Ngôi quân anh có thể cho chú mượn, nhưng là chú phải cam đoan không làm chuyện thương thiên hại lý, nếu sau đó anh phát hiện chú nói một đằng làm một nẻo, từ này về sau chú là địch nhân của Nhạc Phi anh.”

“Tổng Huy Tông lão nhân gia bảo chứng.”

Nhạc Phi bất bất đắc dĩ cười khổ nói: “Đem điện thoại cho Từ Đắc Long.”

Từ Đắc Long nhận điện sau chỉ nghe hai câu, cũng lộ ra nụ cười vi diệu, cuối cùng lại nghiêm giọng: “Rõ, minh bạch.”

Anh ấy cúp điện, không nhìn tôi, trực tiếp nói với 300 quân: “Từ giờ trở đi, các cậu bị khai trừ quân tịch 24 giờ. Trong vòng 24 giờ thân phận của các cậu là học sinh của Dục Tài, hết thầy nghe giáo viên Tiêu Cường an bài.”

300 người cười, tiếp đó nói như chém đinh chặt sắt: “Rõ.”

Wa ha ha, Nhạc nguyên soái thân ái chỉ cần đơn giản cho tôi mượn quân 24 giờ, bởi vậy tôi càng thêm kính nể Nhạc Phi, mặc dù không ai biết bọn họ là ai, nhưng Nhạc Phi không muốn dùng uy danh của Nhạc gia quân đi thảo phạt một tổ chức dân gian, phải tạm thời khai trừ quân tịch, đây là anh hùng không thẹn với nhân tâm - trong đám dân chúng bọn tôi là đối mình đối người.

Từ Đắc Long cũng ngồi xuống giữa đám 300, nói: “Có chuyện gì thì Tiêu hiệu trưởng ra lệnh đi.”

Tôi nhuận giọng rồi nói to: “Toàn thể đứng dậy.”

“Rập” toàn thể 300 người chỉnh tề đứng lên, không chút hàm hồ, hơn nữa mỗi người mặt không còn tiểu ý, hoàn toàn là quân nhân nghe theo

quân lệnh, vô cùng nghiêm túc.

Ai nha, vui chết ta rồi, nguyên lai thật dễ chơi à. Bất quá tôi hiện tại cũng không có thời gian mà chơi, cùng Ngô Dụng với Ngô Tam Quế thương lượng một chút phân ra 210 người phân thành các nhóm nhỏ, lúc này vẫn đề thiếu người đã được giải quyết. Còn lại 90 người lưu lại trường học bảo vệ cùng chuẩn bị ứng phó mọi việc có thể xảy ra.

Lúc này một người vội vã chạy vào, nhìn thoáng qua đám đông không ngừng đi ra lễ đường chuẩn bị chiến đấu, lo lắng kéo tay tôi: “Tiêu hiệu trưởng, ngài muốn làm gì?” Chính là đương nhiệm phó hiệu trưởng Nhan Cảnh Sinh.

Lúc này, tôi có thể坦然 đối diện bất luận kẻ nào chắc chắn, nhưng Nhan Cảnh Sinh thì không. Tôi biết nếu bàn về nỗ lực, tôi thúc ngựa cũng không theo kịp con mọt sách này, cậu ta cùng lão Trương đều giống nhau, toàn tâm toàn ý với bọn nhỏ. Cậu ta hiện tại lương cao, nhưng mỗi tháng đều tiêu sạch, phần lớn là chi cho bọn nhỏ, mặc dù bọn nhỏ tại Dục Tài căn bản không thiếu gì, cậu ta cùng lão Trương hai thầy trò đều nỗ lực cuồng nhiệt, quả thực rất giống nhau, đây cũng là sự lăm liết, tam quân khả đoạt kỳ soái, bất khả đoạt kỳ chí, hiện tại tôi gọi tất cả sư phụ đi giúp tôi đánh nhau, giờ đối mặt Nhan Cảnh Sinh, tôi không thể nói gì chính trực được.

Nhan Cảnh Sinh nhìn đám chiến sĩ đờ đờ sát khí đi qua tôi, vội la lên: “Nói đi, anh rốt cục muốn bọn họ làm gì?” Xem ra cậu ta đã nghe ra cái gì.

Tôi không giải thích, chỉ nói: “Tôi kêu họ đi giúp tôi đánh nhau.” Việc này dù sao sớm muộn cũng lộ ra.

Nhan Cảnh Sinh cực kỳ sợ hãi, tiện tay giữ chặt một tiểu chiến sĩ nói: “Không được đi.”

Tiểu chiến sĩ cung kính thoát khỏi tay Nhan Cảnh Sinh, ôm quyền nói: “Thực xin lỗi Nhan sư phụ, quân lệnh đăng tiên, sư mệnh phía sau.” 300 quân có cảm tình với Nhan Cảnh Sinh, nếu là người khác phỏng chừng không khách khí như vậy.

Nhan Cảnh Sinh đấm ngực dậm chân, bỗng nhanh chân chạy ra ngoài, tôi tóm cậu ta lại nói: “Chú định làm gì?”

Nhan Cảnh Sinh kêu lên: “Tôi còn có thể làm gì, báo cảnh sát a, thế mới có lợi cho mọi người.”

Tôi hét lên: “Lý Tĩnh Thủy, Ngụy Thiết Trụ nghe lệnh.”

Hai người đồng thời nói: “Sơ, Giết sơ.”

“Tôi lệnh cho các cậu giám sát Nhan sư phụ, không để cho cậu ta gọi điện thoại, ngoài ra cho ăn ngon uống tốt, không được thất lễ.”

Hai người một trái một phải tóm Nhan Cảnh Sinh lôi đi: “Ồ kề, sờ!”

Nhan Cảnh Sinh thật sự nóng nảy, bị hai người lôi đi vẫn cố song phi tôi một cước, hét lên: “Họ Tiêu điên rồi.”

Tôi không tưởng tượng nổi con mọt sách còn có thể nhảy loạn lên thế, cười ha hả: “Nhan sư phụ, chuyện này xong tôi liền từ chức, đến lúc đó cậu là hiệu trưởng Dục Tài, chuyện này chú làm tốt hơn anh gấp trăm lần đó.”

Nhan Cảnh Sinh bị dí lên ghế, còn la to, bắt đầu có ý đồ nói lý với tôi, sau đó thấy tôi chẳng chút để ý liền chửi ầm lên, tôi không thể tưởng thẳng nhóc này mắng người lại hung ác vậy, đại khái đem tất cả những thứ thô tục trên đời này liệt kê một lần.

Hoa Mộc Lan vốn luôn nghiêm cứu bản đồ cũng không nhin nổi.

Cô ấy đi tới trước mặt Nhan Cảnh Sinh và cho một cái: “Lão bà của chú nếu bị bắt cóc chú có vội không?”

Nhan Cảnh Sinh thấy người đánh mình là một mỹ nữ tư thế oai hùng, không khỏi sững sờ, lập tức ngậm miệng.

Lý Sư sư che miệng cười: “Thật sự là vô quýt dày có móng tay nhọn.”

Chín giờ kém năm, các lộ nhân mã đều báo cáo đã tới vị trí, gọi điện xong Ngô Dụng đồng thời hồi đáp: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đúng 9 giờ động thủ.”

Đúng lúc 9 giờ, lại không có điện thoại gọi tới, nói rõ mọi người bắt đầu hành động, chỉ có Nhan Cảnh Sinh cùng Kinh Khờ đứng bên không ngừng than thở, Kinh Khờ vì không được tham gia hành động lần này mà buồn bực.

9h4 phút, Dương Chí phụ trách quét dọn một quán bar của Lôi lão tứ gọi tới, tôi thấy liền bực mình: “Anh ta gọi tới làm gì lúc này?” Tiếp đó nói: “Các anh không có nhìn lộn đồng hồ chứ, người khác đã bắt đầu hành động! Cái gì? Đã xong? Không phát hiện Lôi lão tứ? Tốt, anh tạm thời không chế, trước tiên đừng cho bọn bên trong liên lạc với bên ngoài.”

Tôi cúp máy nói: “Dương Chí đã xong việc.”

Một phút sau, một nhóm khác là Chu Võ cũng gọi điện tới, hành động kết thúc hoàn mỹ.

Sau đó Trương Thanh, Đồng Bình cũng gọi điện phản hồi báo cáo. Không tới mười phút, ba quán rượu cùng một câu lạc bộ của Lôi lão tứ bị quét sạch, Ngô Tam Quế vòng vòng tròn trên bàn đồ nói: “Xem ra quán rượu dễ đối phó, mấy cái câu lạc bộ đêm hắc cũng sắp xong rồi.”

Khi Lâm Xung cùng Trương Thanh hai tổ báo cáo, Ngô Dụng phân phó: “Hiện tại, mỗi tổ chọn lấy một tù binh gọi điện thoại cầu cứu Lôi Tứ.” Ngô Tam Quế cười nói: “Cao a, chiến thuật công tâm.”

Chúng tôi đợi mãi không thấy nhóm Phương Tịch gọi lại, Ngô Dụng liền gọi qua. Phương Tịch cười nói: “Thu phục rồi, vốn sớm bãi binh, ai ngờ sau đó có chút hiểu lầm.” Chỉ nghe giọng Lão Hồ bên kia nhe răng nhếch miệng: “Cường ca. Sao đánh nhau cũng không nói một tiếng, em nghe nói có người quét bãi của Lôi lão tứ liền dẫn người qua đánh Đại phú quý, ai ngờ bên trong sớm bị người Dục Tài chiếm, em cùng nhóm huynh đệ còn đánh nhau à, em cũng bị đánh vài cái, nếu không phải sau đó nhận ra vài vị ở tiệc cưới, em cũng đã gục ở đây rồi.”

Nguyên lai bọn Phương Tịch vì thế giờ mới xong việc.

Lúc này, cánh quân Lâm Xung truyền tới tin tức, Lôi lão tứ biết trù số của mình đồng thời bị đập vừa sợ vừa giận, tuyên bố muốn quyết chiến tại vùng ngoại thành. Tôi tính thời gian, hẳn là lúc cảnh sát xuất động bèn kêu các đạo nhân mã về trường học.

Trong thời gian này, Lôi lão tứ thật sự không rảnh rồi, không phải tôi chưa từng thấy cảnh tụ tập vài trăm tên lưu manh trên phố, cho nên tôi chờ, cố ý cho thời gian để lão tìm người, theo cách nói của Ngô Tam Quế thì, chúng tôi muốn đánh cho bọn chúng vô lực hoàn thủ.

Kết quả đạo nhân mã đầu tiên về trường, tôi nhận được một cuộc điện thoại, người bên kia cười hì hì nói: “Tiểu Cường, vùng ngoại thành bên này Anh giúp chú quét dọn rồi.”

Tôi không nhận ra ai, nghi hoặc: “Anh là...”

“Anh là Liễu Hạ, anh nói chú có bản lĩnh nhỉ, lúc này tụ tập hơn trăm người, còn có người bỏ tiền thuê người, nghe ra là có người muốn đối phó chú, lập tức anh liền thu tiền.”

Tôi: “....”

Liều Hạ cười nói: “Yên tâm đi, anh đã thay chú đánh tan rồi.”

Tôi thở dài: “Cảm ơn.” Thật không thể ngờ cách nhau một tháng, Liều Hạ đã có thực lực này, còn về thu tiền không làm, không cần hỏi cũng biết Tần Cối ra chủ ý.

10 giờ, toàn thành oanh động, Lôi Tứ không chỉ là lão đại tại đây, trong mắt mọi người đều là kẻ có tiền có thế, vậy mà không tới nửa giờ bị quét sạch không còn một chỗ, chuyện này nghĩ không truyền ra cũng khó. Lôi Tứ cũng nổi điên triệu tập thủ hạ, nghe nói có một nhóm lớn do lão giang hồ cầm đầu mời ra, bọn thủ hạ tập trung ở ngoại thành là trung thành với lão nhất, xem như là thân binh của Lôi Tứ, chờ bọn thủ hạ tụ tập hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì, lúc này Nhị Béo gọi điện tới nói: “Bọn nó đi qua trước cửa nhà tao, tao nghe nói đi đối phó mày nên thuận tay giúp mày đuổi đi rồi.”

Trên thực tế, đêm nay không ngừng phát sinh chuyện này, Lôi lão tứ duy trì kinh doanh vài chục năm, thủ hạ cũng không ít, nhưng đêm nay đã bốc hơi sạch, các hảo hán trên đường về cứ thấy nhóm nhỏ tụ tập là gắng hỏi, phàm là bọn người của Lôi lão tứ đều bị đánh chạy, ngay cả khách sạn của Tưởng Môn Thân cũng đã đuổi đánh hai nhóm rồi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 60: Trao Đổi Con Tin

Đây nhất định là một đêm không bình thường, căn cơ vài chục năm của Lôi lão Tứ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, chuyện này làm cảnh sát toàn thành phố xuất động nhưng tất cả đều tính lên đầu Lôi lão Tứ. Các hảo hán không có nhiều người, gồm cả đám giáo viên, 300 Nhạc phi quân tiến lui đều theo phong cách quân sự, cảnh sát tự nhiên không chộp được bọn họ. Nhưng đám người của Lôi lão Tứ lại là chuyện khác, phần lớn nhân thủ lão có thể điều động đều là bọn côn đồ lưu manh mà lão vẫn luôn tin tưởng, lại còn cầm theo dao, tuýp, cảnh sát không bắt bọn đó thì bắt ai?

Tới lúc hành động kết thúc tôi cũng không hiểu nổi, Lôi lão Tứ bị lật đổ, nhưng đây cũng không phải mục đích của tôi, Bánh Bao thì sao? Việc này phải giải quyết thế nào?

Lúc mọi người đều về tới trường học, Phương Trấn Giang xách cổ một người đi vào nói: “Tiểu Cường, anh nhận ra thằng này không?”

Tôi nhìn thằng đó, tuổi không lớn, trên cổ có một sợi xích vàng vừa to vừa thô, bị Phương Trấn Giang thộp lấy vẫn cố gắng tỏ ra trấn định, nhưng thân thể vẫn run rẩy, đúng là con trai của Lôi Tứ - Lôi Minh, lần trước khi bọn tôi đàm phán đã gặp một lần.

Tôi vui mừng: “Làm sao bắt được?”

Phương Trấn Giang ngượng ngùng: “He he, là công của Viện Viện.”

Tôi nhìn thoáng qua Đồng Viện, Đồng Viện vuốt tóc: “Em thấy thằng nhóc này được đám đông hộ vệ chạy đi, biết là nhân vật trọng yếu, còn việc ra tay đều là Trấn Giang làm.”

Tôi cười nói: “Em phán đoán như thần.”

Đồng Viện đặc ý: “Đừng quên em chuyên làm bảo tiêu.”

Lôi Minh hoảng sợ nhìn chúng tôi nói: “Các người muốn làm gì?”

Tôi ngồi xổm xuống nhìn nó: “Còn nhận ra tao không?”

Lôi Minh khi này mới dám nhìn kỹ tôi, la lên: “Lão bà người là Bánh Bao chứ gì?” Xem ra Bánh Bao để lại ấn tượng khó phai mờ với nó.

Tôi nói: “Ừ, người bố mày bắt cóc là vợ tao.”

Lôi Minh mê man: “Bắt cóc?” Mặt nó đỏ bừng, thở ra đầy mùi rượu. Ngô Dụng thì thào vào tai tôi: “Thằng nhóc này chắc chả biết gì đâu.”

Tôi vỗ mặt Lôi Minh: “Bố mày mang lão bà của tao đi đâu?”

Bộ dạng Lôi Minh vẫn sống dở chết dở nói: “....Không biết.”

“Ông bố mày dối phò tao mày cũng không biết hả?”

Lôi Minh vò đầu: “Tao có mơ hồ nghe đến, nhưng không liên quan tới tao. Mày cũng biết, tao bắt quá là một thằng ăn không ngồi rồi, bọn họ nói với tao làm gì.”

Tôi đứng dậy: “Ai biết thăm vấn, dùng chút thủ đoạn cho nó nói thật cái coi.”

Nhan Cảnh Sinh ở bên nói: “Không được đánh người...”

Ngô Tam Quế đá một phát rồi dẫm chân lên người Lôi Minh, hét lên: “Thằng già nhà mày đâu?”

Lôi Minh rên rỉ: “Không biết. Tôi không biết.”

Ngô Tam Quế lại đè mạnh hơn, lại hỏi: “Vậy Bánh Bao đâu?”

“... Càng không biết.” Lôi Minh đã cảm nhận được bọn tôi không tầm thường, giọng điệu cũng thay đổi, tôi dùng độc tâm thuật, phát hiện hẳn không nói dối.

Lúc này Lưu Bang ung dung đến muện, hiểu rõ chuyện liền đại khái nói với tôi: “Đổi đi. Hiện tại chỉ có thể thế thôi, để càng lâu Bánh Bao càng nguy hiểm.”

Tôi nói: “Ai đi nói chuyện với Lôi lão Tứ?”

“Chú đợi chút.” Lưu Bang nói xong ngồi xuống cạnh Lôi Minh, thái độ như bạn hữu ôm vai nói: “Ông già mày có mấy đứa con?”

Lôi Minh run lấy bầy: “Có một mình em thôi.”

“Ừ, bình thường có thương mày không?”

“...cũng có.”

Lưu Bang dùng giọng nghi vấn: “Mày nghĩ xem nếu đổi mày với lão bà của Tiểu Cường không, ba mày có chịu không?”

Lôi Minh ghen ngào: “Đại ca, em thật sự không biết gì cả, không biết vì sao các anh lại bắt em, ba em có đặc tội em thay ổng xin lỗi các anh...”

Lưu Bang phì cười: “Mày không thay được. Hiện tại tốt nhất mày hãy hy vọng bố mày còn thương mày mà mau mau đáp ứng, nếu không tao băm mày ra nấu chín gửi cho thằng bố mày đó.” Nói xong Lưu Bang nói nhỏ

vào tai Lôi Minh: “Việc này anh từng làm rồi.” Tiểu Lục từng thua thiệt trong tay Lưu Bang, gặp cơ hội liền lấy lòng: “Lưu ca, em đi lấy dao hủ.” Nó dù sao cũng là côn đồ xuất thân, nghĩ lời Lưu Bang nói là hù dọa Lôi Minh cho nên ở bên cạnh hô hào hùng tráng, nó nào biết Lưu Bang đã từng làm thế thật. Tiếc rằng Lôi Minh tuy chả ra sao, nhưng từ nhỏ lớn lên trong hắc đạo, hẳn cũng cảm giác Lưu Bang không nói dối, hiện tại Tiểu Lục nói loạn, nhịn không được òa khóc.

Lưu Bang giống như một người anh lớn vỗ vai Lôi Minh: “Tiểu Cường, chú gọi cho Lôi lão bản, trước tiên đừng nói gia sự của Lôi công tử, nghe chút khẩu khí của lão xem sao.”

Đánh trận tới nửa đêm, lần đầu tiên tôi liên lạc với Lôi lão tứ, mặc dù hiện tại thông tin rất tiện lợi nhưng tôi cùng Lôi Tứ trong lòng cũng hiểu, lão xuất chiêu tôi liền tiếp và ngược lại.

Đồng dạng như vậy, đương nhiên là không nói chuyện vô nghĩa, hiện tại chiến đấu đã xong, gọi điện thoại vẫn là vào vấn đề chính.

Điện thoại bên kia chuông vừa đổ đã thông, xem ra hiện tại không ít người còn theo Lôi lão Tứ. Lôi lão tứ ngoại trừ thanh âm khàn khàn thì tâm tình vẫn vững vàng, khi lão nghe ra tôi là ai bỗng giật mình nói: “Chuyện tối nay là mày làm?”

Tôi buồn bực: “Vậy mày nghĩ là ai?” Vẫn nghĩ đôi bên có thể ăn ý làm địch nhân của nhau, kết quả người ta không coi tôi ra gì, thậm chí đến chết cũng không nhận tôi là đối thủ....

Lôi lão Tứ nói: “Không phải không nghĩ tới mày, nhưng không ngờ mày có năng lượng lớn tới vậy.”

Tôi nói: “Lôi lão bản, chúng ta không oán không cừ, tôi làm vậy là bất đắc dĩ, ông hiện tại lập tức thả vợ tôi ra, tất cả tổn thất tối nay tôi bồi thường, nếu ông còn cần, chúng tôi có thể xin lỗi trước mọi người....”

Nếu nói tiền bạc thì tổn thất tối nay đối với Lôi lão Tứ căn bản chẳng đáng gì, cho dù bị thiết hại gấp mười gấp trăm lần cũng chịu được, nhưng mọi người đều hiểu, lão nếu muốn tiếp tục tác quái thì không thể rồi, trên giang hồ, Lôi Lão Tứ đã bị hạ bệ.

Lôi lão Tứ lạnh lùng nói: “Mày cho rằng thế thì tao sợ mày à?”

Bình thường nói những lời này người đó đã rất thương tâm, mặc dù rất có khả năng đang sợ, nhưng ngàn vạn không thể nói ra, nếu không bị nhục quá hóa liều, chó cùng rứt đuôi.

Tôi cười trừ: “Đương nhiên không, tôi chẳng phải bị Tứ ca làm cho hết cách đó sao? Lúc này mới làm ra chuyện bí quá hóa liều này thôi, ông thông cảm cho sự si tình của tôi, thả lão bà của tôi ra đi.”

Lôi Tứ trầm ngâm không nói, Lưu Bang thấy thời cơ đã tới, vỗ vào ót Lôi Minh, Lôi Minh khóc lớn: “Ba, ba, mau cứu con.”

Lôi Tứ la lên thất thanh: “Lôi Minh? Bọn mày làm gì con tao?”

Tôi nói: “Không đâu, cơ bản chưa từng động tới. Chúng ta thương lượng đi, tôi trả lại con cho ông, ông trả lão bà cho tôi, lão bà của tôi lão gặp qua rồi, thuộc loại “Cáp quang vô đồng, trộm chi vô dụng” (cáp thủy tinh thì vứt đi thôi), nói khó nghe thì là muốn bán cho ai cũng có thể trở mặt, nhưng đứa con của ông nuôi lớn trắng trẻo mập mạp thế này, không nói bán sang Thái Lan, riêng lương thực đã tốn của ông bao nhiêu tiền rồi? Hơn nữa hiện tại nó trong trường của tôi, chúng tôi căn bản không làm gì đâu – chỉ cần ông không ép tôi, tôi cũng có thành tâm thành ý.”

Lôi lão Tứ như bị mất đi hy vọng mong manh cuối cùng, chán nản cùng giận dữ: “Tao thua, lão bà mày là người của tao mang đi, cũng không làm chuyện gì khó xử, nhưng mà theo ước định tao đã giao cho hai người ngoại quốc, hiện tại nó ở đâu tao không rõ.”

Tôi ngạc nhiên biến sắc: “VẬY..”

Lôi Tứ cướp lời: “Mày cho tao chút thời giờ, dù sao tao tìm nó dễ hơn mày, bọn ngoại quốc còn coi tao là người của bọn nó.”

Tôi nhìn đồng hồ: “Tao hy vọng 12 giờ lão bà của tao đã về tới nhà.”

Lôi Tứ: “...Tao sẽ cố hết sức, đừng làm khó con tao.”

“Nhất định.”

Tôi cúp máy, Lôi Minh lau nước mắt hỏi: “Cha em nói gì?”

Tôi nói: “Ông già mày đang tìm vợ giúp tao.”

Lưu Bang nói với Lôi Minh: “Cha mày chẳng phải người làm đại sự, cũng may là thế, nếu là tao thì, tình nguyện không cần đứa con này.”

Lôi Minh: “....”

Nửa giờ sau, Lôi lão Tứ gọi tới: “Lão bà mày cùng hai thằng ngoại quốc ở trong khách sạn Ngân sao, nhưng giờ tao còn phí thời gian tìm số phòng...”

Tôi nhớ địa chỉ rồi nói: “Bọn tao tự đi, chỉ cần Bánh Bao ở đó tao coi như xong, sau đó chúng ta coi như hết.”

“...VẬY con tao....”

“Chờ lão bà của tao về nhà tự nhiên sẽ thả con mày.”

Tôi cúp máy, cùng mấy người Ngô Dụng thương lượng một chút, Ngô Dụng nói: “Chuyện này không nên kéo đông người, chỉ cần tinh binh mãnh tướng, anh đề nghị chú mang theo mấy người Bá Vương huynh đi, sau đó kêu Thời Thiên âm thầm hỗ trợ, mọi người theo sau.”

Cuối cùng, tổ năm người cùng Ngô Tam Quế và Hoa Mộc Lan quyết tâm đi, đành phải ngồi chung xe với tôi, còn lại ngồi xe của trường từng tốp theo đuôi.

Trước khi đi, tôi trịnh trọng nói với mọi người: “Lần này mọi người phải cẩn thận, bọn họ có thể có súng.”

Trương Thanh tức giận: “Anh xem xem súng trong truyền thuyết nhanh hay đá của anh nhanh.”

Hoa Vinh: “Đừng điên, đương nhiên súng nhanh, nhưng không nhất định nhanh hơn tiền của ém....”

Thật sự là cả bọn tìm chết à.

Khi chúng tôi tới cửa, Lôi Minh mắt đắm lệ, nói lời phát ra từ phế phủ: “Các anh nhất định phải thành công nhé.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 61: Sửa Hết Hạn

Địa điểm Lôi lão Tứ nói dù tôi không biết, nhưng cũng không khó tìm, trên đường tôi nói: “Các anh thương lượng xem lát nữa nên làm thế nào.”

Hạng Vũ nói: “Đạp cửa lao vào.”

Tôi vội nói: “Không được, bọn nó có súng.” Tôi nghĩ rằng nói thế họ sẽ hiểu, mặc dù chỉ nghe qua mà chưa thấy tận mắt, nhưng đạn bắn ra thì không phải con người có thể né tránh, đây là kết luận khi họ xem ti vi, đúng vẫn là sát thủ cùng võ tướng tốt nha, bọn họ hiểu còn hơn người hiện đại.

Kinh Khờ bình tĩnh nói: “Chúng ta dường như không cần sợ chết...”

Hạng Vũ mấy người nghe xong, cười cười nhìn nhau, đúng vậy, bọn họ thật sự không sợ chết. Những người này ngoài Lý Sư Sư, đời trước đều có cuộc sống đầu giắt nơi cạp quần, nhìn sinh tử rất đậm bạc, huống chi bọn họ tới đây chỉ có một năm, hiện tại chỉ còn có vài ngày còn sống, sớm hay muộn chẳng qua một tháng mà thôi, không thể tưởng được bọn liều mạng lại đã có chủ ý như vậy.

Ngô Tam Quế nói: “Vậy chúng ta không thể hy sinh vô vị? Cho nên cứ bàn kế cái đã.”

Lý Sư Sư nói: “Lát nữa em đi gọi cửa, bọn họ sẽ không phòng bị em.”

Hoa Mộc Lan nói: “Hay là chị đi, chỉ cần gặp mặt là được, trước tiên có thể thu thập một tên.”

Lý Sư Sư nói: “Không được, Mộc Lan tử trên người có khí chất quân nhân, chỉ sợ khiến họ cảnh giác.”

Hoa Mộc Lan lo lắng năm vay Lý Sư Sư: “Liệu em có được không?”

Lý Sư Sư mỉm cười: “Không có vấn đề gì.”

Xung quanh khách sạn có vài cửa hàng buôn bán, ngoại trừ vài ngọn đèn đường thì lác đác vài bóng người, trước cửa đỗ mấy chiếc xe khách, hẳn là của hãng xe nào đó. Nếu không có tình báo thì tìm mười ngày nửa tháng cũng khó lần ra đây, đối phương ở lâu ba, tôi đi vào, ông chủ khách sạn thấy đông người vội vàng nghênh đón, cười vui vẻ: “Các vị ở trọ à?”

Tôi lắc lư chứng minh thư loáng qua lão, nói rất nghiêm nghị: “Cảnh sát phá án. Mọi người ở yên tại chỗ không nhúc nhích.”

Ông chủ vốn vừa bước qua chỗ tôi, nghe vậy không dám di động, một chân chạm đất một chân trên không loạng choạng: “Vâng vâng, tôi nhất định phối hợp, có cần tôi giúp đóng điện không?”

Tôi để ông ta đặt chân xuống đất, hỏi: “Phòng 302, có hai người ngoại quốc phải không?”

Ông chủ nghi hoặc: “Tôi không rõ phòng 302 thế nào. Họ ăn cơm rồi thuê phòng, dường như có hai người đội mũ rộng vành, đeo kính râm. Đồng chí nói vậy thì giống như là? Ở phải, có người mũi cao, hẳn là người nước ngoài.”

Tôi nói nghiêm túc: “Là gián điệp nước ngoài, chúng tôi tới là bắt họ.”

Ông chủ vỗ tay nói: “Mẹ nó, lão tử hận nhất gián điệp ngoại quốc. Đáng đời tôi cho chúng nó uống nước lã với sữa hết hạn.”

Tôi: “... có chìa khóa dự bị không?”

“Vốn là có, nhưng hai thằng đó rất đều, đều cầm cả. Mỗi người cầm một chiếc - Đồng chí cảnh sát, tôi nói với ngài một chút, cửa phòng 302 thì kỳ thật dùng chìa phòng 301 mở cũng được...”

Ngô Tam Quế cố nhin cười nói: “Đây là hắc điểm nha.”

Ông chủ liên tục xua tay: “Không đúng, không đúng, tôi cũng vô ý phát hiện, chủ yếu là chìa khóa khó phân biệt, nếu không phải phòng 303 hai chiếc chìa khóa đều mất thì cũng có thể dùng để mở...”

Tôi duỗi tay: “Cho tôi...”

Ông chủ đau khổ đặt chìa khóa vào tay tôi: “Đồng chí nhớ là đi đúng phòng nhé, phòng 202 tối nay có một đôi vợ chồng, hẳn là còn chưa ngủ...”

Tôi cân nhắc cầm chìa khóa nói: “Cửa phòng có dây xích hay chốt trong gì không?”

“Đều có cả, nhưng đồng chí yên tâm, tôi cam đoan đập phát là hỏng.”

Tôi đặt tay lên vai ông ta, thật sự không biết nên nói gì, cuối cùng vỗ vai ông ấy nói: “Việc này nếu thành, tôi ghi công cho anh.”

Hai tên ngoại quốc không chịu thiệt mới lạ, làm cho bọn họ hiểu thế nào là Trung Quốc quốc tình. (lòng yêu nước)

Chúng tôi rón rén lên tầng ba, tôi móc chìa khóa nhẹ nhàng đi vào trước cửa phòng 302, chậm rãi cắm khóa vào ổ, Hạng Vũ mấy người dính sát sau lưng tôi, chuẩn bị lao vọt vào.

Nhưng chìa khóa của ông chủ hại tôi, vừa mới cắm chìa vào ổ, ổ khóa rỉ sét đã phát tiếng vang nhỏ, người bên trong vô cùng cảnh giác, quát lên: “Ai?” Nghe ra là tiếng Hán, nhưng giọng là lạ, hẳn là người ngoại quốc.

Chúng tôi ngẩn ngơ, bên trong có người nhanh chóng bước ra cửa, Lý Sư Sư bỗng đẩy chúng tôi đứng qua hai bên, lấy tay gõ cửa, nói rất ngọt ngào; “Tiên sinh cần phục vụ không?”

Bọn tôi: “....”

Lúc này người kia chạy ra cửa, ghé mắt nhìn ra ngoài, thẳng nhóc này ở Trung Quốc lâu rồi, đại khái cũng biết Lý Sư Sư ám chỉ gì, chỉ nghe giọng rất đậm tà nói với người khác: “So Hot!” Sau đó: “Nhiều tiền?”

Chúng tôi đều động tâm, có cơ hội.

Lý Sư Sư ưỡn ẹo liếc mắt đưa tình: “VẬY MUỐN XEM ANH MUỐN BAO LÂU.”

Trong phòng vàng lên tiếng cười phóng đãng, sau đó nói: “Tiểu thư lưu lại số điện thoại đi, hôm nay không tiện, hôm nào mời đi khách sạn năm sao gặp mặt, tới lúc đó...”

Hạng Vũ biết dùng trí không xong, lập tức từ phía sau chậm rãi vượt qua tôi trườn đến cạnh cửa, duỗi tay cầm lấy tay nắm, đẩy mạnh, dù trên cửa có chốt nhưng bị anh ấy phá gãy, tính cả nửa cái khung cửa đều bị đập nát bét, đổ sập xuống.

Tên sau cửa đang hớn hở cười đậm, bất ngờ không kịp đề phòng bị cửa đập dính vào tường, Hạng Vũ không ngừng tăng lực, người này bị kẹp giữa cửa và tường, lập tức không nói được gì, ngọ nguậy, tay thò vào trong áo muốn lấy súng nhưng sao có thể nhúc nhích?

Nháy mắt khi cửa mở, tôi cũng nhìn rõ: Điện thoại của Bánh Bao trên bàn, nhưng không thấy người đâu.

Tôi không để ý nhiều, khẩn trương giang tay ngăn mọi người lao vào, vì một tên khác trong phòng đã móc súng chỉ về phía tôi....

Hai tên ngoại quốc này chính đã cùng Cổ Đức Bạch gặp tôi, tôi xua tay nói: “Đừng nổ súng, đừng nổ súng, bọn ta từng hút thuốc chung à. Không nhớ ra sao?”

Thằng nhãi này hiển nhiên còn vội hơn bọn tôi, hăm cầm súng, quát Hạng Vũ: “Thả bạn tao ra.”

Hạng Vũ tựa trên tường giữ cửa, nhàn nhã nói: “Không cần để ý tới nó, tự lo cho mày đi.”

Tên bị dính lên tường ngo ngoạy hồi lâu, dần dần buông tha nỗ lực – có lẽ cũng chả thở ra hơi nữa.

Tên cầm súng hay tay nắm chặt súng nửa đứng nửa ngồi kêu lên: “Bọn mày không được tới đây.”

Tôi nhìn quanh phòng không thấy Bánh Bao, quay sang nói với hân: “Lão bà của tao đâu?”

Tên đó vẫn nhắm thẳng vào tôi, kêu lên: “Đừng tới đây.”

Hoa Mộc Lan xông lên phía trước chắn trước mặt tôi nói: “Súng mày có mấy viên, đủ giết sạch bọn tao không? Mày hiện tại tốt nhất chọn giữa buông súng hoặc nổ súng bắn bọn tao, cái này cần xem mày muốn sống hay chết.”

Ngô Tam Quế không vui nói: “Nào có để cho nữ nhân xung phong, muốn bắn cứ bắn tao.”

Hoa Mộc Lan khó chịu: “Mọi người dựa vào cái gì luôn xem thường phụ nữ. Hôm nay viên đạn này em không thể không cản.”

Hạng Vũ một tay ấn cửa, một tay lôi hai người ra sau. Nói với tên ngoại quốc: “Nếu mày bắn súng tời, tốt nhất bắn tao đây này.”

Lúc này Trương Băng nhảy lên chắn trước người Hạng Vũ, dứt khoát: “Người khác mặc kệ, mày dám đả thương tới đại vương tao căn chết mày.” Cô bé khá cao, nhưng trước mặt Hạng Vũ như trẻ nhỏ, giọng lại vô cùng kiên quyết. Lúc này mặc kệ cô bé trước kia từng nói gì chúng tôi cũng hoàn toàn thông cảm, hết thấy vì Hạng Vũ, tấm chân thành Trương Băng mọi người đều thấy rõ.

Lưu Bang thò đầu ra nói: “Mọi người đã tích cực thế tôi không giúp vui, nhưng mà nếu nó có can đảm nổ súng, tôi nhất định chém nó làm tám bảo thù cho mọi người.”

Tên kia nhắm hết người này qua người khác, xem bọn tôi là một đám đầu óc choáng váng, quát lên: “Đừng nhúc nhích, bọn mày mơ tưởng diễn trò, tao không tin thế giới này có người không sợ chết.”

Kinh Khờ vốn thờ ơ lạnh nhạt bỗng đi thẳng tới trước mặt tên ngoại quốc, thản nhiên: “Mọi người đừng cãi nhau, để tôi đi.” Chúng tôi đều biết lời này là gì, trong đám này người đầu tiên tới là anh ấy, cho nên thời gian còn lại là ngắn nhất, từ góc độ này thì chính xác nên để anh ấy đi.

Tên ngoại quốc tay cầm súng run rẩy, giọng run run: “Đừng nhúc nhích, tới gần là tao nổ súng thật đó.” Nhìn ra hấn thật sự kích động, cơ hồ sắp điên mất, tôi nắm chặt Kinh Khờ, anh ấy mặc dù không sợ chết, nhưng tôi dám để anh ấy tiếp tục đi tới sao?

Tôi túm Kinh Khờ lại nói: “Lão bà của tao đâu?”

Tên kia có tai như điếc, dậm chân nói: “Tránh xa tao một chút, tao sẽ bắn đó.”

Ngoài cửa, Thời Thiên đã dán người lên cửa sổ, đang dùng dao cắt cửa kính. Chúng tôi thoáng ngạc nhiên, tên kia cảm thấy có gì đó bất thường, nhưng hấn lại không thấy gì lạ cả, hấn đứng đối mặt bọn tôi không nhìn

thấy Thời Thiên, chúng tôi lại nhìn rõ. Tên bị dính trên tường nhìn thấy nhưng không nói nổi, liều mạng giãy giụa, miệng ú ớ.

Thấy tên kia định quay mặt lại, Lưu Bang bỗng dừng hô to: “Ngoài cửa sổ có người.”

Tên kia nghe vậy lập tức đứng nghiêm, cười lạnh: “Tao chẳng thích sự hài hước của người Phương Đông bọn mày chút nào, luôn vô vị như vậy.”

Bọn tôi đồng loạt gật đầu: “Đúng, đúng.”

Cứ tưởng là chúng tôi đứng giăng co bất động chờ Thời Thiên, nhưng điều này hơi khó khăn, đầu tiên không thể tạo tiếng vang, điểm chết người là cái khách sạn chớ má này cửa sổ lại là thủy tinh hai lớp (he he, cách âm đây mà, tránh lộ), thật không biết chờ tới lúc nào mới phá xong cửa.

Đúng lúc này chúng tôi chỉ thấy cửa phòng vệ sinh hé ra một khe hẹp, sau đó dần dần mở rộng, Bánh Bao thò đầu ra nhìn bọn tôi, vừa thấy tên kia cầm súng liền chậm rãi đi ra. Cô ấy cầm chén nước trên bàn, buông tay rót nước nóng, tôi nghĩ là không thuận tay, lại cầm cái gạt tàn, lúc này gật gật đầu, sau đó như một phụ nữ Nhật Bản đi rón rén tới sau lưng tên kia...

Tên bị dí trên tường giãy dụa kịch liệt, Hạng Vũ đè mạnh thêm chút là im re.

Lúc này, Bánh Bao đứng ở phía sau, đang ướm thử, cái gạt tàn chậm rãi di động trên đầu tên kia, tên kia không hay biết, mắt không chớp nhìn bọn tôi, ngoài cửa Thời Thiên thấy vậy liền dừng tay, từ ngoài hóng hóng.

Tôi dùng vẻ mặt mỉm cười nói với tên cầm súng: “Mày nhọ rồi.”

Tên kia còn không quen biểu hiện hài hước của Phương Đông, nhún vai: “Sao tao không cảm thấy nhỉ?”

Tôi cười tủm tỉm: “Mày lập tức nhọ à.”

Lúc này tất cả bọn tôi thả lỏng, vui cười hớn hở nhìn hăn, tên kia bị bọn tôi dọa sợ, mấy lần nghĩ quay đầu lại không dám, cuối cùng hừ lạnh, tổng kết: “Bọn mày rất có thiên phú diễn xuất đấy.”

Tôi nói: “Tao đếm, một hai ba là mày ăn đủ, một... hai...”

“Bốp”, cái gạt tàn thuốc lá hồi lâu cũng hạ xuống, súng cũng văng ra xa, Bánh Bao tay cầm gạt tàn, chân dẫm lên đầu, mắng: “Coi lão nương là đồ ngu à, nói cái gì cơ.”

Tôi vội vàng kéo cô ấy sang bên, nén giận: “Sao em không chờ anh đếm tới ba?”

Bánh Bao nói: “Anh không xem TV à, bình thường đếm tới ba khẳng định đánh không được.” Cô ấy mới nói xong bỗng che miệng lao vào phòng, tôi mở cửa nhìn vào, hóa ra là một phòng vệ sinh đơn sơ, Bánh Bao ôm bồn cầu nôn khan, lại không nôn ra gì, tôi vỗ lưng cô ấy nói: “Em sao vậy?”

Lý Sư Sư cười nói: “Sợ là biểu tẩu có tin vui.”

Vừa nói vậy, mọi người đều giật mình, nhìn tôi cười cợt, tôi kinh hỉ giữ chặt tay Bánh Bao nói: “Có phải không? Mấy tháng rồi?”

Bánh Bao vừa lau miệng vừa nói: “Em cũng không biết.”

Lý Sư Sư nói: “Khi nào thì bắt đầu có biểu hiện?”

Bánh Bao nói: “Vừa mới uống một ly sữa, sau đó bắt đầu.”

Tôi nhớ tới lời ông chủ nói, ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Sữa hết hạn hại chết người.”

Lúc này Thời Thiên tiến vào qua cửa sổ, chỉ vào tên nằm trên đất nói: “Thằng này thì xử lý thế nào?”

Hạng Vũ ấn thẳng trên tường nói: “Chỗ này còn một chú.”

Tôi nhìn vào sau cửa, chỉ thấy chú bị Hạng Vũ dí hồi lâu đã bất tỉnh nhân sự, hơn nữa té cút té đái, phỏng chừng di chứng cũng không nhẹ, chú bị Bánh Bao đập bể đầu hôn mê, nên biết là Bánh Bao dùng gạch là cấp độ 6 nhe.

Tôi đá văng súng hai người ra, nói: “Chúng ta đi trước, nơi này giao cho cảnh sát xử lý.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 62: Việc Công Việc Tư

Lúc chúng tôi rời khách sạn, còi cảnh sát rõ to phá tan màn đêm - đó cũng là thời điểm nhân vật chính rời đi, dù sao chúng tôi đã làm thế.

Trên xe, tôi thấy Bánh Bao dù trấn định nhưng thân thể run run, tôi hỏi: "Sợ à?"

Bánh Bao liếc mắt nhìn chúng tôi, ngượng ngùng gật đầu.

Tôi nói: "Sao lúc đập người ta không nường tay? Người mang em đi nói gì?"

Bánh Bao nói: "Lúc đầu là hai người Trung Quốc, họ tới cửa hàng cũng chẳng nói gì với em, nói cần em đi một chuyến."

Tôi trừng mắt: "Em thật vô tâm, thế là đi với họ à?"

Bánh Bao nói: "Không đi không được, bọn họ có súng, người ta không phát hiện thôi. Em thấy rõ hai người lộ súng trong áo, em không đi, quán bánh bao máu chảy thành sông."

Hoa Mộc Lan cười nói: "Bánh Bao thật là một lão bản có trách nhiệm."

Tôi nói: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó họ giao em cho hai người nước ngoài, người nước ngoài thì lại tốt, nói chờ anh đến chúng ta gặp mặt, nhưng em cũng không phải đưa

ngốc, nguyên bản tưởng rằng họ trời em lại chờ anh tới giao tiền, nhưng uống cốc sữa hồng liền đi WC không ngừng, sau đó bọn chúng cũng chẳng cảnh giác với em nữa, rồi các anh tới.”

Hạng Vũ cười nói: “Nói như vậy chúng ta hơi quá tay với hai đứa nó rồi.”

Hiện tại xem ra chuyện là thế này: Cổ Đức Bạch ủy thác Lôi lão Tứ bắt cóc Bánh Bao, bởi vì hắn hiểu được hai người ngoại quốc quá lộ ở thành phố này, hơn nữa khi chưa đến lúc cuối cùng còn cho nhau chút thể diện, kết quả chuyện này bị hỏng ở hai thằng đế nhũn súng của Lôi lão Tứ, bọn họ lộ súng thì Bánh Bao đương nhiên hiểu đó là chuyện gì, vì vậy cảnh giác. Hai tên ngoại quốc không biết còn nói dối Bánh Bao, cho nên Bánh Bao uống sữa hết hạn đi WC rồi đánh lén thành công đều là may mắn.

Nhưng Bánh Bao bị bắt đã 6 giờ rồi, cũng rất khổ. Hạng Vũ hiền lành vỗ đầu cô ấy: “Không bị dọa sợ chứ?”

Bánh Bao không tự nhiên nhìn qua Trương Băng: “...tốt mà.” Cô ấy biết Trương Băng đa nghi, hơn nữa rất hay ghen, nhưng chúng tôi đều biết, đây là loại quan tâm của tổ tông với cháu chắt.

Trương Băng cười nói: “Bánh Bao, lần này có cảm nghĩ gì?”

Bánh Bao thở dài: “Làm người có tiền cũng không dễ - cô ấy bỗng giữ chặt tay tôi nói: “Đúng rồi, bọn họ muốn của anh bao nhiêu tiền?”

Tôi chán nản: “Gì mà bao nhiêu tiền?”

Bánh Bao nói: “Bọn nó bắt em là vì đòi tiền của anh còn gì?”

Bánh Bao có lối suy nghĩ rất chuẩn, cũng rất bình thường, cô ấy nghĩ người ta bắt cóc cô ấy là vì đe dọa lấy tiền của tôi. Kỳ thật tính chất không

sai biệt, về vấn đề hay giả thuyết thì tôi còn chưa nghĩ kỹ, trước tiên nói làm sao cứu cô ấy ra.

Cô ấy hỏi tôi: “100 vạn?”

Ngô Tam Quế mấy người đều ào ào nói dối, người nói 50 vạn, người nói 2 triệu, Lý Sư Sư nói nhiều nhất, 10 triệu.”

Bánh Bao chắc lưỡi: “Xem ra em cũng không đáng giá mấy, họ đòi có tỷ tiền, sao không đòi nhiều hơn – đúng rồi, em không ngờ người bắt cóc là hai người nước ngoài. Chẳng lẽ nhà chúng ta giàu tới mức nổi danh thế giới rồi?”

Tôi không nói gì, chút tiền của tôi trong mắt người giàu thật sự thì chỉ là hộ thoát nghèo thôi.

Bánh Bao lại hỏi: “Còn nữa, các anh làm sao tìm ra em? Em còn tưởng là cảnh sát tới trước, sau đó bộ đội đặc chủng bí mật lên vào...”

Bọn tôi: “....”

Bánh Bao tiếp tục nói: “Vì bọn bắt em còn dùng súng dùng pháo, còn thuê hai người nước ngoài, cho dù lấy được chút tiền của chúng ta bọn chúng thu hồi được vốn sao?”

Nhìn xem, Bánh Bao nhà chúng tôi cũng không ngốc, chính là bình thường lưỡi suy nghĩ thôi.

Tôi vừa lái xe vừa nói: “Sau này chậm rãi nói với em.”

Ngô Tam Quế ngạc nhiên: “Mọi người còn không định nói với cô ấy?”

Bánh Bao ngạc nhiên: “Nói cho em biết cái gì?”

Lý Sư Sư: “Biểu ca còn chưa nghĩ ra, để anh ấy nghĩ tiếp, có lẽ... khi chúng ta đi rồi hẳn nói là một lựa chọn tốt.”

Bánh Bao không hiểu gì cả: “Mọi người nói gì, Tiểu Nam muốn đi đâu?”

Lý Sư Sư ôn nhu nắm tay Bánh Bao: “Không có gì đâu biểu tấu, chuyện này không chỉ là bắt cóc đơn giản vậy đâu, còn có ân oán giang hồ trong đó nữa, cho nên biểu ca không biết nên nói thế nào với chị.”

Bánh Bao trừng mắt với tôi: “Vậy anh nói thẳng chẳng phải xong sao? Anh buôn bán lãi nhiều tiền rồi, có người thèm muốn, cái hiệu bánh nhỏ của chúng ta còn bị bọn họ tìm tới đánh nhau mà.”

Tôi gạt đầu: “Em hiểu được thế là tốt.”

Chúng tôi về nhà, cũng không có gặp Hà Thiên Đẩu, lão nói là đi đối phó Không Không Nhi, cũng không biết thế nào, đối phó Không Không Nhi còn phải lấy đồ từ tay Cổ Đức Bạch, bọn chúng có tiền có súng, không đến lúc bất đắc dĩ không nên trêu chọc bọn họ, đương nhiên, bọn họ tốt nhất không trêu chọc bọn tôi...

Sang hôm sau có chiếc hồng kỳ cũ nát đậu trước cửa nhà tôi, một trung niên hói đầu cười híp mắt dò xét biệt thự của tôi, tôi mặc áo khoác, đi dép ra ngoài, Phí Tam Khẩu mỉm cười nói với tôi: “Chào buổi sáng, Tiêu hiệu trưởng.”

Tôi cũng híp mắt lại nói: “Anh vào đây.”

“Vào trong xe nói đi.”

Tôi đành cầm bao thuốc đi vào chiếc hồng kỳ cũ, nói: “Nói việc công hay việc tư trước?”

Lão Phí nói: “A, còn có khác nhau hả? Vậy nói việc tư trước đi.”

Tôi đưa cho anh ta một điều thuốc: “VẬY anh gần nhất khỏe không, khi nào về địa phương?”

Lão Phí: “....’

Tôi cười nói: “Chẳng phải đó là việc tư sao?”

Phí Tam Khẩu cười nói: “Cũng không tệ, là mấy ngày trước mới về.”

Tôi hỏi: “Đồng chí Doanh của chúng ta khỏe chứ?”

“Anh ấy cũng tốt, dưới sự chỉ đạo của anh ấy, việc đào công trình...”

Tôi vội vàng duỗi tay cản lại: “Việc này là việc công.”

Phí Tam Khẩu bất đắc dĩ nói: “Được rồi, vậy chúng ta trước tiên nói việc tư.”

Tôi cũng châm điều thuốc, thay đổi vẻ mặt nghiêm túc: “Kỳ thật cũng không có việc tư gì, hiện tại bắt đầu nói việc công đi - công trình đào mộ thuận lợi chứ?”

Phí Tam Khẩu: “..ừ, cũng thuận lợi.”

Tôi gật đầu: “VẬY tốt rồi, anh hôm nay tới mang cho tôi tin xấu gì vậy?”

Phí Tam Khẩu bật cười: “Chú này, nói gì là việc tư việc công, trước tiên lôi kéo làm quen, sau là nói chuyện cống hiến cho quốc gia, quanh đi quẩn lại chẳng phải để chính phủ lại nường tay với chú một lần sao?”

Tôi tê cứng người, cột nả: “Không hổ là vệ sĩ trung thành nhất của tổ quốc ta, ánh mắt sáng như tuyết a.”

Phí Tam Khẩu hút thuốc: “Xem ra chú đã ý thức tính nghiêm trọng của hành vi ngày hôm qua.”

Tôi buông xuôi tay, Phí Tam Khẩu không chờ tôi tỏ vẻ vô tội, chỉ vào tôi nói: “Còn giả bộ, còn giả bộ à. Anh lười đấu võ mồm với chú, chuyện này anh đã đề xuống, nếu không chú cho rằng chú sẽ bình yên ngồi đây chém gió sao?”

Tôi vội nói: “Các anh hiểu biết tới mức nào rồi?”

Phí Tam Khẩu hừ lạnh: “Chú còn giỡn với anh, sợ bọn anh còn không biết hả?” Phí Tam Khẩu ném một túi ảnh chụp lên đùi tôi: “Dù sao đêm qua chú huy động nhân viên toàn trường giúp chú đả quán chứ hả?”

Tôi mở túi nhìn vào, trên tấm ảnh đầu tiên, Lý Quỳ tròng mắt đang đánh một tên bảo kê, cảnh vật hỗn loạn, còn có thể chứng kiến mặt vài hảo hán Lương Sơn, tấm sau là Lâm Xung dẫn Đoàn Thiên Lang tại Tiền Nhạc Đa, hành vi của hai người cũng không nho nhã gì...

Tôi biết Phí Tam Khẩu đang làm gì, anh ta có ảnh chụp tôi không lấy làm kỳ, cái khó là ảnh chụp tại cả bảy địa điểm, tối qua bảy tám phần mười người tham gia đều bị chụp được. Tôi cũng không cần nhìn kỹ từng tấm, ném túi vào trong xe tức tối: “Người của các anh có thời gian chụp nhiều ảnh vậy sao không đi vào mà bắt?”

Phí Tam Khẩu cười nói: “Bớt nói nhảm đi, bọn anh cũng không phải cảnh sát, chú còn có gì muốn nói không?”

“Đều bị các anh theo dõi còn nói gì? Tôi đã viết sẵn đơn từ chức rồi, nhưng mà về chuyện đánh nhau, không biết chính phủ có cho tôi bậc thang để hạ xuống không?” Tôi bỗng phản ứng: “Anh vừa rồi nói gì, đề xuống? Anh nói gì cơ?”

“Còn thế nào nữa, định tính là thành chuyện lưu manh đánh nhau, may mắn Lô lão Tứ cũng chẳng tốt đẹp gì, chỉ cần cho công nhân viên của chú tới nơi khác là xong thôi.”

Tôi hưng phấn: “Đơn giản thế hả? Anh vì sao phải giúp tôi?”

Phí Tam Khẩu giận dữ; “Quốc gia vì trường học của chú bỏ bao nhiêu tiền chú cũng biết mà, việc này mà xử lý thì Dục Tài của chú còn lại ai? Chủ yếu là, bọn anh điều tra, đã hiểu rõ chút ít, Lôi lão Tứ bắt cóc vợ chú thì chú mới làm vậy....”

Tôi ngắt lời: “Chó cùng rút dậu.”

Phí Tam Khẩu nói: “Hơn nữa bọn anh cũng biết được lão ta gần đây có liên hệ mật thiết với một tổ chức buôn lậu cổ vật quốc tế, nhưng bọn họ vì sao tìm tới chú thì bọn anh nghĩ hoài không ra.”

Tôi bật thốt lên: “Anh làm sao biết? Các anh rốt cục thuê bao nhiêu người chụp ảnh hả?”

Phí Tam Khẩu nói: “Chú đã quên hai tên ngoại quốc bị các chú đánh bất tỉnh ở khách sạn à? Đúng rồi, chú giả mạo cảnh sát việc này cũng khiến chú chết một châu đó.”

Chuyện này rốt cục rắc rối tới mức nào, tôi khinh thường: “Tôi liền nói thế đó, ai kêu ông chủ tin? Người này cũng không trượng nghĩa, lão cho khách sửa hết hạn sử dụng tôi chưa từng nói ra mà - đúng rồi, hai tên ngoại quốc thế nào rồi?”

“Một bé lá lách vỡ tan, một bé chấn thương sọ não, bọn họ đều là thành viên của tổ chức buôn lậu, bọn anh đang thẩm vấn. Tình hình của chú là: Lạm dụng chức quyền phát động công nhân giúp chú trả thù, dùng phương thức uy hiếp Lôi lão Tứ, đây là hai điểm nghi vấn, làm sao liên kết lại cho logic, hiện tại bọn anh không rõ là vì sao Lôi lão Tứ bắt cóc vợ chú, rồi lại giao cho hai người ngoại quốc giám sát?”

“Chuyện này đơn giản, bởi vì bọn họ có quan hệ hợp tác, nếu đánh nhau mọi địa điểm của Lôi lão Tứ là mục tiêu của tôi, cho nên lão giao cho đồng

minh của mình là bọn ngoại quốc giúp thôi.”

Phí Tam Khẩu: “Sau đó lão vì chú uy hiếp bằng vũ lực mà chỉ ra địa chỉ? Vậy giải thích cũng tạm được, nhưng anh vẫn cảm thấy có gì không đúng – tóm lại. Hết thầy chờ hai tên ngoại quốc khai ra.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 63: Quyền Thổ Trọng Lai

Tôi lo lắng, tên ngoại quốc mở miệng, khai ra tôi ra thì sao? Mặc dù việc tra hỏi là dĩ nhiên, nhưng bọn họ sao biết trong tay tôi có đồ cổ, hơn nữa mặc kệ thế nào, vài món đồ cổ quan trọng chảy ra từ tôi....

Phí Tam Khẩu không thấy tôi nói gì, lại nói: “A đúng rồi, bọn anh có tra xét bối cảnh đồng chí Doanh một chút, nhưng kỳ quái là căn bản không tìm được tin tức trong máy tính quốc gia, còn có rất nhiều giáo viên trong Dực Tài cũng thế, chú lại giải thích là nhặt được ở một khe núi nào đó chứ...”

Tôi vội nói: “Đúng vậy, vấn đề này tôi đã sớm nói qua rồi.”

Phí Tam Khẩu bất đắc dĩ: “Chú đã nói vậy anh cứ cho là thật đi, nhưng anh phải nhắc nhở chú phân rõ được và mất, nên nói cho bọn anh biết hơn là giữ bí mật một mình tốt hơn.”

Tôi cũng gật đầu, nói thầm: “Đừng có mơ, kể cả ngày sinh tháng đẻ của những người này mình phải lưu lại, sau này vạn nhất có một hai thằng thái giám tới thì ngay cả giới tính cũng phải giữ bí mật.”

“Còn nữa..” Phí Tam Khẩu nói: “Không được dẫn mấy người đó đi đánh nhau? Còn xảy ra chuyện như ngày hôm qua có thể tìm anh, anh mặc dù không phải cảnh sát, nhưng chú cũng biết đó, về công hay về tư anh đều sẽ giúp chú.”

“Nhất định, nhất định.”

Phí Tam Khấu nhìn tôi lần cuối, không biết vì sao thở dài, lái xe rời đi.

Xem ra, người với người thật không có khả năng ngang hàng, chỉ có điều lúc này cán cân may mắn nghiêng về tôi, làm chuyện lớn thế, ngay cả cảnh giới cũng chẳng có ai, một đêm phát động bốn năm trăm người đồng thời đập phá 7 tụ điểm ăn chơi, toàn quốc ngoại trừ quân đội thì chỉ có Dục Tài bọn tôi, giải thích của chính phủ là: Lưu manh ấu dâm. Chuyện này tôi đã xem thường lực ảnh hưởng của Dục Tài rồi, đây dù sao cũng là một trường học nổi danh thế giới. Không thể nói là Tiểu Cường tôi cứ đặt đít ngồi xuống tự nhận trách nhiệm từ chức là xong, trong phạm vi nào đó quốc gia vẫn phải bảo tồn thể diện cùng danh dự của mình. So ra Lôi Lão Tứ bất quá là một tên lưu manh, đập phá thì sao. Dân gian đại khoái nhân tâm, chính phủ cũng chẳng khó chịu. Lấy hay bỏ thì quá đơn giản rồi.

Đêm đó, Lôi Lão Tứ quả nhiên không gượng dậy nổi, mấy nơi của lão đều bán giá rẻ, điều tôi không tưởng nổi là, người mua lại chính là Liễu Hạ, Lôi lão Tứ rơi đài thì ngay đêm đó Liễu Hạ mang người quét sạch địa bàn của lão. Thủ hạ của Lôi lão Tứ sớm bị bọn tôi đánh sợ, nghĩ là thảo mộc giai bình, cứ nghe tin là chạy, tôi tưởng Liễu Hạ tính chiếm chút lợi. Không ngờ từ nay về sau Vương rác rưởi đổi cờ thành Vương lão đại, thằng nhóc cũng hoàn thành chiến lược nông thôn bao vây thành thị, cũng không biết làm sao kiếm được nhiều tiền vậy - cho dù mua giá rẻ cũng là một khoản lớn.

Hôm nay, đám chúng tôi ngồi quanh mâm cơm, ngoại trừ đồng chí Doanh thì tổ năm người đầy đủ, còn có cả Hoa Mộc Lan cùng Ngô Tam Quế, thêm cả Trương Băng, Tào Xung vì tham gia thi cuối khóa nên không tới.

Từ khi chúng tôi chuyển tới ở đây, yến hội thế này cứ hai ba ngày một bữa, thỉnh thoảng còn gọi các hảo hán tới, trải qua cuộc sống như Bánh Bao luôn mơ ước, lý tưởng của cô ấy là mỗi ngày có thật nhiều người cũng ngồi ăn cơm, thậm chí tôi còn hoài nghi ngày xưa cô ấy muốn đi nghĩa vụ quân

sự là vì có thật nhiều người cùng ngồi ăn cơm với cô ấy, sau đó tôi nói với cô ấy, kỳ thật ở tù cũng có thể được như vậy, Bánh Bao không nói gì suy nghĩ thật lâu, không biết có phải thực sự muốn thế không nữa, tôi hồi hận tự vả miệng mình.

Nhưng mà hôm nay cô lại uống nhiều, cô ấy trừng mắt với tôi, giờ chén lên nói: “Đáng tiếc anh béo không ở đây, thật là không ngờ anh ấy lại học chuyên ngành khảo cổ nha, mọi người nghĩ xem khi nào mới đào xong?”

Lưu Bang nói nhỏ: “Em xem đào xong thì bọn anh cũng phải đi.” Anh ấy quay qua nói với Hạng Vũ: “Năm xưa mày nên phá hủy tất cả mọi thứ lão để lại, như thế cả bọn hôm nay ngồi chung uống rượu rồi.”

Tôi nói: “Nghe Phí Tam Khẩu nói đào xong mộ ở huyện B sẽ không định đào sân bay Hàm Dương, dù sao cũng muốn lưu lại di sản gì đó cho tử tôn hậu đại...”

Lý Sư Sư cười nói: “Là di sản vật chất cùng tinh thần, khi nào muốn có thể dựa vào khoa học kỹ thuật có thể đào lên, đây cũng là một loại khích lệ.”

Ngô Tam Quế nói: “Anh nhớ rồi, năm đó lúc anh lui binh khỏi Sơn Hải Quan, anh cũng chôn dưới đất không ít vàng bạc, nếu không anh vẽ bản đồ cho Tiểu Cường đi tìm hả?”

Tôi vội nói: “Thôi đi, mấy chỗ các vị nhớ kỹ thì khi đi mang hết đi, tùy tiện lưu lại thứ gì cũng là tai họa.”

Chúng tôi đang tán gẫu, Trương Bổng lại mở một chai lần lượt rót cho chúng tôi: “Hôm nay mọi người tụ họp, em kính mọi người một ly.”

Từ lần cứu Bánh Bao, mọi người cải biến thái độ với cô bé, lúc này đều cười nâng chén, Trương Bổng cũng chạm chén với bọn tôi, bưng chén chân thành nhìn Hạng Vũ, như muốn rơi lệ, nói nhỏ: “Đại Vương...”

Hạng Vũ mỉm cười muốn nói gì, rồi lại thôi, cuối cùng ngửa đầu uống cạn, tôi phát hiện Hạng Vũ cùng Trương Bổng ở chung thường xuyên rơi vào trạng thái lạc nhịp mất tự nhiên, cũng không biết năm đó bọn họ có như thế không.

Bánh Bao hôm nay vô cùng cao hứng, đã uống không ít, thấy Trương Bổng kính rượu, cũng đứng dậy nói hàm hồ: “Em gái...”

Chúng tôi cùng nhau “ừ” một tiếng, mặc dù tuổi lịch sử của Trương Bổng thực tế không bằng Bánh Bao, nhưng dường như bối phận là tổ tông của cô ấy.

Bánh Bao nói tiếp: “Em gái, nói thật trước kia chị thấy em chẳng thuận mắt, Tiểu Vũ là một cô gái tốt sao em lại ăn hiếp nó...”

Chúng tôi khó xử hò hét loạn lên: “Chuyện trước kia không nhắc lại.”

Bánh Bao vung tay lên nói: “Để cho em nói hết đã – nhưng ngày đó, khi chị bị bắt cóc, em lại chặn trước người to con (chúng tôi lại “ừ” một cái), trong tâm chị nghĩ, mặc kệ em làm gì nhưng cả đời này to con không có quyền trừng mắt với em, phụ nữ làm được như vậy là đủ lắm rồi. Chị dám nói, cho dù em muốn giết anh thì cũng vì thương anh.”

Trương Bổng biến sắc: “Em sao dám thế...”

Bánh Bao một tay chống bàn một tay nói: “Chị... muốn học tập em, cạn.”

Tôi vừa tức lại vừa vui, nói với Trương Bổng: “Đây là điển hình của việc say xỉn, em đừng để ý.”

Trương Bổng cười.

Bánh Bao giơ ngón cái: “Tốt.” Sau đó dùng một tiếng gục trên ghế ngủ khò khò.

Tôi muốn đi đỡ cô ấy, chỉ thấy chân mềm nhũn lại ngã ngồi, nói: “Mịa kiếp, hôm nay uống nhiều thật à.” Lúc này bỗng nghe ngoài cửa có tiếng loa ồm ồm nói: “Người bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây – Tiêu tiên sinh, chúng tôi chỉ cầu tài không muốn mạng, hy vọng các vị đừng chống cự vô ích.”

Tôi sửng sốt một chút, phì cười: “Hiện tại bọn trộm lại kêu ngạo thế sao?”

Ngô Tam Quế vỗ bàn mắng: “Mịa nó, tính chơi lão tử đây mà.” Nhưng mà tuy nói hào sảng, chúng tôi lại thấy anh ấy chán nản ngồi phịch xuống, Ngô Tam Quế biến sắc: “Không tốt, trúng độc. Rượu và thức ăn bị người bỏ thuốc rồi.”

Theo lý thuyết chúng tôi kinh qua biến cố, gặp chuyện thế này đã sớm hành động, hiện tại đều ngoại lệ ngồi yên, nhìn lẫn nhau cười khổ, tôi mới hiểu được không phải vừa rồi chân nhũn, mà là không biết bị trúng thuốc tê từ bao giờ, thần trí hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng chỉ có tay chân không nghe sai sử.

Hạng Vũ mặt đỏ bừng, cả người run rẩy, dường như uất ức không thể phát tiết. Trương Bổng ân cần nhìn xem, Ngô Tam Quế tĩnh tọa bất động, xem ra là nhận thua, Lưu Bang nhìn quanh, tựa hồ ngóng trông có người tới cứu, ngoại trừ Bánh Bao đã ngủ, Lý Sư Sư cùng Hoa Mộc Lan hai người lại rất trầm lặng, chỉ có Kinh Khờ an ổn dùng đũa gắp thịt nướng bỏ vào trong miệng, sau đó lại làm một hớp rượu, chúng tôi cùng hỏi: “Anh không trúng độc à?” Sau đó mắt đều sáng lên, nếu Kinh Khờ không trúng độc, tựa hồ còn có thể tự vệ được.

Kinh khờ lắc đầu: “Ngoại trừ miệng cùng tay, chả làm được gì.”

“Vậy mà còn ăn?”

Kinh Khờ chuyên tâm uống rượu, chậm rãi nói: “Dù sao đã thế còn sợ gì – anh còn chưa ăn no mà.”

Lúc này Lưu Bang phản ứng nhanh nhất, công tắc đèn ngay cạnh vách tường, anh ấy lắc lắc đuổi tay nhấn một cái, trong phòng lập tức tối om.

Người bên ngoài không dám tùy tiện tiến vào, lại cầm loa hét lên: “Tiêu tiên sinh, mời không phản kháng vô ích, chúng tôi không tùy tiện tổn thương các vị.”

Trương Băng sốt ruột nói nhỏ: “Làm sao bây giờ?”

Tôi nói: “Báo cảnh, gọi cho cảnh sát tới.”

Trương Băng lấy điện thoại nhìn thoáng qua nói: “Không có sóng, bên ngoài có thiết bị phá sóng rồi.”

Lý Sư Sư nói: “Dùng máy bàn, ai ở gần nhất?”

Lưu Bang cười khố: “Người ta biết phá sóng, chẳng lẽ không biết cắt dây điện thoại? Anh thấy hay là dùng cách nguyên thủy đi.”

Mọi người biết tên này quỷ kế đa đoan, đồng loạt hỏi: “Biện pháp gì?”

Lưu Bang nói: “Hô cứu mạng.”

“Mịa..” cả bọn khinh bỉ, biết hấn trên đùa mọi người, bởi vì xem ra đối phương chuẩn bị kỹ càng, chắc bảo vệ của khu cũng đã bị thu dọn, lúc này hô cứu mạng thì đối phương chắc chắn sẽ vào.

Chúng tôi đang thương lượng, đối phương cũng không cho chúng tôi thời gian, tiếng bước chân dần tới gần, dùng giọng điệu thử thăm dò: “Tiêu tiên sinh, tôi có thể vào không, ngài tốt nhất không nhúc nhích.”

Chẳng biết người này dùng gì một lúc đã mở được cửa, vừa vào trong đã bật đèn pin, hắt trước tiên chiếu qua mặt bọn tôi, lại nhìn thức ăn trên bàn, cười nói: “Cơm chiều phong phú thật, nhưng các vị hà tất phải vậy chứ?” Nói xong duỗi tay bật đèn trần lên, trong tích tắc chúng tôi thấy rõ, là một chú tây mũi lõ, là một tên ngoại quốc.

Tôi giật mình: “Lại là bọn mày?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 64: Bàn Gia Công Tư

Đúng rồi, ngoại trừ mafia tôi không nghĩ ra được người khác, tôi buồn bực, vì sao bọn chúng lại như âm hồn không tiêu tan?

Tên ngoại quốc nhìn một vòng xung quanh, kêu với đám bên ngoài: “Một thằng nữa vào coi bọn nó, tao đi lên lầu xem cái coi.” Hắn nói là có ý cảnh cáo bọn tôi, cho nên nói bằng tiếng trung.

Ngoài cửa có người đáp lại, lại một tên ngoại quốc tiến vào, cầm súng, tên đi vào trước chạy lên gác, tôi hỏi tên đến sau: “Bọn mày có mấy người?”

“Bốn.”

Hạng Vũ lạnh lùng: “Nếu không phải bọn mày dùng chút thủ đoạn, bốn thằng chuột nhắt không cần tao tự mình động thủ. Cần gì phải điều võ dương oai?”

Ngô Tam Quế cũng buồn bực: “Đúng vậy, bốn người, tao cũng lười ra tay.”

Kinh Kha nhìn Hoa Mộc Lan, hai người đều không nói gì.

Mặc dù vô cùng khẩn trương, tôi vẫn kêu lên: “Mịa nó, may cho mày là tao trúng thuốc, không có bốn thằng mày cần tao ra tay sao?” Nói thế là tôi tình nguyện uống thuốc cho xong.

Lúc này tên trên gác đi xuống, nhìn chúng tôi: “Vị nào là Tiêu tiên sinh?”

Tôi nói: “Chuyện gì?” Tôi biết ý đồ của bọn chúng, dù sao tạm thời không nguy hiểm tính mạng, cho nên không lo.

Tên đi vào đầu tiên nói: “Ngài đại khái cũng biết mục đích của chúng tôi, nói đi, những thứ đó giấu ở đâu?”

Tôi lắc đầu: “Tao nói thì bọn mày tin à?”

Tên ngoại quốc vung vẩy khẩu súng: “Vị nào là phu nhân của Tiêu tiên sinh?” Hắn nhìn mấy cô gái, cuối cùng nhìn vào Lý Sư Sư cười he he. “Nếu tôi đoán không sai, chính là vị này. Nghe nói Tiêu tiên sinh cùng phu nhân cảm tình thâm sâu...”

Tôi nói: “Mày lại đoán tiếp đi.”

Tên kia lại dùng súng chỉ vào đầu Lý Sư Sư nói: “Tôi không thừa thời gian để nói chuyện linh tinh....”

Tôi cướp lời: “Mày cũng không cần nói năng lắm chuyện, càng không cần chơi trò con tin trong phim với tao - trong ngăn kéo tủ có một hạt châu mày cầm đi đi.”

Tên kia nghe tôi mở đầu ngang ngược, không ngờ câu cuối lại chuyển hướng, không khởi sững sờ. Nó kéo ngăn kéo ra nhặt hạt châu đặt trên tay nhìn, thứ này theo chỉ đạo của Hà Thiên Đậu thì là nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, cho nên tùy tiện ném trong ngăn kéo.

Tên kia không thành thạo với văn vật Trung Hoa, hắn dò xét một lúc bảo châu rồi nói: “Mày không gạt tao chứ, thứ này đáng giá hả?” Bảo bối này chỉ có một tầng vàng sáng nhạt, chính xác không đẹp như cầu thủy tinh sáng chói mắt, cho nên nó nghi ngờ.

Lý Sư Sư phì cười nói: “Ngay cả Dạ minh châu cũng không biết làm giả bộ có tay nghề sao?”

Tên kia đỏ mặt, tiện tay cất hạt châu vào trong túi, dùng súng chỉ vào tôi hỏi: “Còn nữa đâu?”

Tôi buông tay: “Thì đó là thứ đáng giá nhất trong nhà này, mày nghĩ tao để tất cả tại một nơi sao?”

Tên ngoại quốc nhìn đồng hồ, cười lạnh: “Giờ mới 9 giờ tối, bảo vệ bị bọn tao quật ngã rồi, thật đáng tiếc chỗ này chỉ có một hộ gia đình nhà mày. Xem ra chúng ta có nhiều thời gian.” Hắn vung tay lên, hai tên khác đứng bên ngoài tiến vào: “Tất cả mọi thứ có thể mang đi đều đem mang đi hết, ông chủ nói nơi này của Tiêu tiên sinh bất cứ một món đồ nào cũng có khả năng là tuyệt thế bảo bối.”

Tôi hỏi: “Ông chủ của bọn mày là ai?” Có thể nói ra những lời này, khẳng định có hiểu rõ về tôi.

Tên ngoại quốc chẳng để ý, giắt súng vào thắt lưng. Đầu tiên là thả bảo châu vào ngăn tủ, mới phân phó hai người: “Này, chuyển đi.”

Tôi nói: “Bỏ hạt châu vào ngăn tủ cũng được à?” Tôi nghĩ cho dù thế nào cũng lấy hộp quý ra để bảo châu chứ. Nhưng mà ngăn tủ của tôi cũng rất xa xỉ, làm bằng hồng mộc, mất mấy ngàn đồng, tôi nhìn thoáng qua bên ngoài, có hai chiếc xe tải cùng một chiếc xe con, lú lờ: “Bọn mày là mafia hay là công ty dọn nhà thế?” Xem ra người ta có chuẩn bị khi tới, thà bê lăm còn hơn bỏ sót, quyết tâm dọn sạch nhà tôi.

Hai tên ngoại quốc cố sức chuyển cái tủ, ị ạch bước từng bước ra ngoài, tên vẫn đang coi chừng chúng tôi đứng nhìn, chỉ vào một cái bàn rất hiện đại nói: “Cái bàn này cần không?”

Tôi cúi đầu: “Làm ơn, mày có thấy qua cái bàn cổ nào có ngăn kéo bàn phím không?”

Tên ngoại quốc xấu hổ, lẩm bẩm: “Tao đi coi nơi khác.”

Tên ngoại quốc đầu tiên kiểm tra một hồi, không phát hiện có vũ khí gì, cũng yên tâm đi bộ chung quanh, còn cố ý chạy đến phòng bếp cùng WC thu dọn hồi lâu, lúc chạy ra túi quần có vô số vật nhỏ không biết là thứ gì, từ bấm móng tay Bánh Bao không nở vất đi tới chiếc đĩa giả ngà voi, thậm chí còn có một cái bàn tính nhỏ mà Tào Xung làm đồ chơi, Kinh Kha kiểm cũng bị hấn tìm được từ trong đồng đồ linh tinh.

Người tôi chân tay nhũn ra, nhưng thần trí lại thanh tỉnh một hồi, tên nước ngoài canh giữ đứng cạnh tôi nói: “Làm phiền hỏi một chút.”

Tên ngoại quốc cho là tôi thay đổi chủ ý muốn hợp tác, rất lễ phép nói: “Mời nói.”

“Mày học thức cũng không thấp, biết máy tính không?”

Tên ngoại quốc sửng sốt: “Cũng được.”

Tôi nói: “Vậy tốt rồi, mày xem giúp tao cái máy tình, gần đây tốc độ nét chậm muốn chết, có đôi khi đọc tiểu thuyết đổi trang mất mấy chục giây, còn nữa, đôi khi kết nối internet xảy ra vấn đề, nhưng mà khởi động lại lại ok.”

Ngô Tam Quế nói: “Chú lại xem web đen à, lần cuối anh để ý máy tính của chú thấy cô gái trần như nhộng.”

Tôi khinh thường: “Trang web nào giờ không có nữ trần như nhộng? Thế muốn xem nữ cởi truồng đóng quảng cáo hay vì nữ trần như nhộng mà xem quảng cáo.”

Tên ngoại quốc: “Câm miệng.”

Lúc này tên đi vào trong bỗng hứng phấn chạy ra, kêu lên: “Mày đoán xem tao phát hiện cái gì?”

Tôi khẩn trương, vô thức nhìn về bộ khời giáp trên tường của Hoa Mộc Lan, đây là chủ ý của Hà Thiên Đậu, hiện tại xem ra rất hiệu quả, vẫn quang minh chính đại dừng trên tường, mấy tên ngoại quốc dường như không thấy, đại khái do thói quen cuộc sống của họ. Người Âu Châu không phải vẫn thường bày một bộ kỵ sĩ khời giáp trong phòng cách sao?

Hai tên ngoại quốc hứng thú chạy vào thư phòng của tôi, chốc lát cổ sức lôi ra một giá sách. Cũng chẳng trách bọn họ, từ thời không mua nổi nhà, tôi đã có giấc mộng là mặc kệ chỗ khác thế nào, nhất định phải có một thư phòng giả vờ cao nhã. Thư họa, nhang đuổi muỗi, trên bàn phải có nghiên mực cùng bút lông, thật sự là hoàn toàn làm ra dáng. Tôi nghĩ là đứa nhỏ của tôi và Bánh Bao vừa sinh ra thì có không khí học tập, tôi đem ý tưởng này nói cho Lý Vân giúp tôi sửa nhà, anh ấy đáp ứng, Lý Vân là người triều Tống, làm việc này hết sức dễ dàng, không cần chỉ bảo, cho nên thư phòng của tôi phong cách tuyệt đối là cổ, từ giá sách đến ghế ngồi, không hề nhận ra chút dấu vết hiện đại. Hơn nữa thư phòng chân chính bị Tần Cối dùng qua một thời gian, Hạng Vũ mấy người dù không phải văn nhân, nhưng đôi khi viết thư họa gì đó đều dùng bút lông, cho nên những thứ kia đều có chút hương vị cuộc sống thường nhật, tên ngoại quốc vừa thấy cảm thấy như tìm được chí bảo - kỳ thật toàn là thứ không đáng giá gì.

Hai tên ngoại quốc cổ sức khiêng giá sách ra phòng khách, nghỉ một chút. Thuận tiện nói với hai tên khác chuyển lên xe tải: “Bắt đầu chuyển đồ trong thư phòng, không được để lại món nào.”

Vì vậy hai tên cũng đi khiêng giá sách, giá sách của tôi là kiểu tổ hợp lắp ghép. Tổng cộng 5 khối, từng khối từng khối chuyển lên xe, lúc đầu còn ngẫu nhiên đề phòng nhìn bọn tôi, sau đó bọn họ không để ý nổi, thuốc cũng

mạnh thật, dù không ai để ý đứng lên đi hai bước cũng phải cố hết sức, đừng nói tới phản kháng.

Cho nên chúng tôi bị bỏ qua, mọi người ngồi nhìn người ta hăng say chuyển gia cụ, tôi dám nói đây cũng là một cảm thụ cực kỳ đặc biệt, Hạng Vũ tức giận, Kinh Khờ từ từ dùng bữa, những người khác hoặc xoay người hoặc quay đầu lại, trơ mắt nhìn bọn ngoại quốc vội vàng làm việc, cũng không biết là đang nghĩ gì.

“Ai da, chậm chút đừng huých vào tường, dựng thẳng lên, người bên trong hạ thấp chút; phiền một vị tới phòng bếp tắt bếp cái, còn có nồi canh đó...” Tôi một bên nói hươu nói vượn, một bên quan sát đám người, tôi phát hiện lúc đầu bọn họ còn có ý thức bảo trì đề phòng, chậm rãi buông lỏng cảnh giác, lúc chuyển ra ngoài 3 giá sách, bốn người bọn họ đã hoàn toàn coi chúng tôi là không khí, thường xuyên rời khỏi phòng.

Chờ lúc đám bọn họ thoát ly tầm mắt của chúng tôi, tôi hết sức bĩu môi với Lưu Bang: “Bang tử, bang tử.”

“Sao?”

“Anh đứng gần cửa nhất, hiện tại có thể đứng lên chặn cửa không?”

Lưu Bang buồn bã: “Chú đã nghĩ ra biện pháp sao?”

Tôi quả quyết nói: “Chỉ cần anh giữ chặt cửa em liền có biện pháp thay đổi cục diện.”

“Chú xác định?”

Tôi gật đầu.

Lưu Bang cũng không hỏi nhiều, thẳng này mặc dù vẫn không thành võ chẳng được, nhưng cũng không phải loại mặc người mỡ xẻ, chỉ thấy hăn lắc

lư miễn cưỡng đứng lên, tựa như Triệu Bản Sơn (1) đóng vai Ngô Lão Nhị lão đảo tới cạnh cửa, áng chừng không nhanh thì hỏng hết, Lưu Bang ngã thẳng về phía trước, dùng thân thể đụng vào cửa.

Mấy tên ngoài cửa thấy có động tĩnh, đồng loạt hò hét lao lên, chạy tới cạnh cửa quát: “Người bên trong mở cửa ra, nếu không bọn tao nổ súng.”

Bọn họ hô vài tiếng, cuối cùng vẫn không dám dễ dàng nổ súng, tên ngoại quốc đi đầu tông cửa.

Tôi đương nhiên cũng không nhàn rồi, Lưu Bang giữ cửa thì mọi người đều chú ý vào tôi, tôi nhanh chóng móc ra hai cái bánh bích quy, đưa tới trước mặt Hạng Vũ cùng Kinh Kha, nhanh chóng nói: “Ăn miếng bích quy, hai người sẽ khôi phục lực lượng trước kia, nhưng phải nhớ kỹ, hai người chỉ có mười phút thôi.”

Tôi cho bọn họ là hai miếng bích quy tử mẫu phục chế sức mạnh của chính họ, vốn nghĩ giữ lại sau giả làm anh hùng, hiện tại hết thấy không nói không xong.

Hai người nhìn bánh bích quy không nhúc nhích, hiển nhiên loại cách nói này thường nhân nghe là sợ hãi, tôi vội la lên: “Nhanh lên, không có thời giờ đâu.”

Hạng Vũ chần chờ cầm bánh bích quy ăn một miếng, Kinh Khờ mặc kệ tặc lưỡi nhét vào miệng, bọn họ ăn bánh bích quy, chẳng mất vài giây, Hạng Vũ bỗng đứng bật dậy, mọi người vừa mừng vừa sợ, tiếp đó Kinh Khờ cũng nhảy ra giữa phòng, tôi nhẹ nhàng thở ra nói: “Nhớ kỹ, chỉ có 10 phút.”

Hạng Vũ hừ một tiếng nói: “Có 10 giây cũng đủ rồi.”

Ngô Tam Quế nói: “Chúng ta thì sao?” Anh ấy thấy tôi lấy hai miếng bích quy, xem ra cũng muốn tự mình tham chiến.”

“Chúng ta chỉ thuận theo thiên ý thôi.” Không phải tôi keo kiệt, hai miếng cuối một mảnh tôi phục chế Triệu mặt trắng. Một miếng khác là trống không, Triệu mặt trắng thân thể yếu, đại khái phục chế hẵn xong thì còn không lạnh lẽo như lúc chưa ăn đồ ăn.

Còn miếng bích quy trống thì ai ăn cũng là lãng phí, phục chế mình sau khi trúng độc thì vẫn là thế này chứ còn gì?

Lúc này, tên ngoại quốc đã nhanh chóng mở khóa cửa, Hạng Vũ đưa Lưu Bang ngồi lên sang vị trí khác, khởi động chờ bọn ngoại quốc tới tìm chết.

Ngô Tam Quế nói: “Các anh tốt nhất mai phục trước, chờ cả bốn tên còn tới rồi ra tay - bọn chúng có súng!” Đây cũng là nguyên nhân tôi kêu Lưu Bang đóng cửa, nếu không để bọn họ cùng một chỗ động thủ thực khiến bọn họ có súng hỗ trợ lẫn nhau. Những người này thân thủ nát bét nhưng phản ứng rất nhanh.

Hạng Vũ gật đầu, nhẹ nhàng đi ra sau cửa, Kinh Khờ yên tĩnh ngồi ở góc tường bên cửa.

“Oành!” cửa bị phá, tên đi trước nhìn bọn tôi, quát: “Ai đóng cửa?” nói xong nhìn thoáng qua Lưu Bang ở gần nhất.

Lưu Bang giang tay vô tội: “Tao không động đây, chắc là gió thổi.”

Tên kia thấy trong phòng vẫn như thường, chậm rãi buông súng. Bỗng chợt phát hiện trên bàn thiếu hai người, hẵn lại đặt tay lên súng quát: “Thế hai....”

Hạng Vũ đứng sau dùng hai ngón tay nắm gáy, nhấn một cái lên tường, ầm, tên ngoại quốc gọn gàng ngã trên mặt đất, ngũ quang đã phẳng lỳ. Nhìn qua đã tới mức không thể nhận ra, nhưng mà hẵn dường như hiểu máy tính, cũng không biết hẵn còn có thể giúp mình sửa máy không – hẵn hiện tại mặt tựa như nhân vật hoạt hình của Zim vậy, mặt vuông vuông. Nếu người

bị nhấn là người Hàn Quốc mặt bánh nướng còn đỡ, đáng tiếc đây là một người châu Âu mũi to...

Tên thứ nhất chịu khổ, tên đi theo sau cũng không kịp phản ứng, hấn bị Kinh Khờ ngồi ngay dưới chân giật gót, vị này ngã nằm ngay cạnh cánh cửa, ngẩng đầu nhìn lại, thấy một người đàn ông đang bình tĩnh nhìn hấn. Một trông mắt nhìn hấn, một mắt nhìn loạn nơi khác, vị này sờn tóc gáy, cứng họng không hét lên nổi, nắm tay Kinh Khờ đã nện lên thái dương của hấn.

Tên thứ ba càng xui xẻo, mắt thấy hai đồng bạn đi trước chột lóe lên đã mất tích, một tên khó hiểu nằm trên mặt đất, hấn chẳng biết nội tình tiến lên định xem sao, Hạng Vũ không khách khí dùng cửa đề đầu hấn - gần đây Hạng Vũ thật không phúc hậu, luôn làm chuyện này.

Kinh Khờ sợ Hạng Vũ không lưu lại cho mình con mồi, duỗi tay dài ra giữ chặt tên cuối cùng ném ra đất, người này lúc này đã hiểu được chuyện gì, sợ tới mức quên móc súng, nằm trên mặt đất như Phạm Đức Bưu vung loạn xạ. Hạng Vũ nhìn Kinh Khờ, Kinh Khờ nhìn Hạng Vũ, lúc này hai người đều tỏ ý nhượng lại, ai cũng không tranh ra tay, cuối cùng là Kinh Khờ thấy Hạng Vũ tâm ý kiên quyết, lúc này mới đá vào đầu tên này mấy đá cho bất tỉnh – lúc này, hai danh ngôn chửi người ở Đông Bắc “bị môn tể (bị cửa đề)” và “Bị lừa đá” tất cả đều thành sự thật.

Bốn tên ngoại quốc bị đánh bất tỉnh, cả quá trình ngay cả 10s cũng chưa tới.

Lưu Bang phán đoán tình thế một chút: “To con, tìm dây thừng trói bọn nó lại, sau đó gọi điện cho bọn Lương Sơn kêu mấy người bọn họ tới đây, chúng ta hiện tại cần được bảo vệ.”

Hạng Vũ trừng mắt với Lưu Bang: “Hiện tại ai có thể động tới Hạng mỗ chứ?” Anh ấy giơ tay lên nói: “Anh cảm giác lúc này còn mạnh hơn bình

thường, Tiểu Cường chú cho anh ăn gì vậy?”

Tôi nói: “Vũ ca trước tiên cứ làm theo lời Bang tử đi, chúng ta chỉ có mười phút thôi, mười phút sau mà bọn nó tỉnh thì phiền to.” Hiệu lực bánh bích quy chỉ có 10 phút, thuốc tê này ít nhất còn mấy giờ mới hết, nếu không sợ Hạng Vũ không giải quyết xong nhanh chóng, tôi thật sự dành bánh quy của Kinh Khờ cho việc khác.

Tôi nhìn điện thoại không có sóng, nói: “Trong xe bọn chúng hẳn có thiết bị phá sóng.”

Hạng Vũ giận dữ: “Anh đi.”

Chỉ cần phá máy phá sóng, gọi điện cho trường học là chúng tôi đã thắng chắc. Theo ý Lưu Bang 4 người có nguy hiểm thì đơn giản giết đi, hoặc là giết ba để 1 khai thác, chủ ý xấu này cơ hồ được mọi người thông qua toàn bộ, cả Hoa Mộc Lan cũng chưa từng nhíu mày, chỉ có Lý Sư Sư không nói gì, kỳ thật tôi thấy cô ấy chủ yếu sợ máu, nếu không cũng đồng ý. Trương Băng kiếp trước là Ngu Cơ, cũng xem sinh tử rất nhẹ nhàng. Cuối cùng nếu tôi không cực lực phản đối thì phương án này suýt chút nữa được thực hiện.

Hạng Vũ kéo cửa đi tới chiếc xe bên ngoài, mới bước ra một chân, một bóng đen nhanh như chớp nhảy tới, “phanh” đánh một chưởng trúng ngực Hạng Vũ, khiến thân thể khô cứng của Hạng Vũ lão đảo lui lại, Hạng Vũ cả giận: “Ai?”

Một tên đầu trọc béo như cái đôn thông thả tiến tới nói: “Ta.”

Chúng tôi cùng nói: “Không Không Nhi?”

Không Không Nhi lạnh lùng nói: “Đều biết rồi còn hỏi làm gì?”

Tôi tức giận: “Vô nghĩa, bọn tao thấy mày nếu không kêu một tiếng, độc giả sao biết?”

Không Không Nhi: “...”

oOo

(1): Triệu Bản Sơn danh hài đắt giá nhất Trung Quốc

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 65: Kiểm Thần Cái Nhiếp

Hà Thiên Đậ nói Không Không Nhi võ công cao cường, dựa theo biểu hiện trước kia so với Thời Thiên thì cũng rất cao cường, có thể thấy người này tinh thông khinh công cùng ám sát, bất quá hãn cũng có nhược điểm trí mạng là rất tự trọng, nói dễ nghe chút là “một kích không trúng đi xa vạn dặm”. Năm xưa Nhiếp Ẩn Nương có thể đấu với hãn, mục tiêu mà hãn muốn ám sát trên cổ có đeo một tấm ngọc bội (cũng chưa hẳn là ngọc), hãn đâm trúng vào ngọc bội một đao liền có cảm giác thất thủ, nhưng hãn không biết là có một người đàn bà đang muốn ám hại hãn, còn tưởng rằng mục tiêu mang đồ bảo vệ, vì vậy tạm thời nấp đi. Hãn vốn đang muốn tìm cơ hội hồi mã thương nhưng Nhiếp Ẩn Nương rất cáo, cô ả biết Không Không Nhi đang nấp ở gần nghe lén, vì vậy nói với người khác: Người ta sùng bái Không Không Nhi là vì hãn rất lợi hại, hãn cũng như một con đại bàng kiêu ngạo, một lần không thành công tuyệt đối không quay lại, lúc này nhất định đã ở ngoài ngàn dặm.

Không Không Nhi nghe cô gái xinh đẹp đánh giá mình như vậy cũng không còn thể diện ám sát lại, thật sự ra cửa rồi đánh xe đi ra ngoài ngàn dặm, còn trả lại tiền thuê, hãn làm vậy để chứng minh với Ẩn Nương mình thật vĩ đại, nhưng Nhiếp Ẩn Nương lại như một con hồ ly giáo hoạt, sau khi thành công liền chạy xa vạn dặm, không bao giờ cho Không Không Nhi gặp mặt.

Sau đó, Không Không Nhi quả thật chưa lần nào gặp lại người phụ nữ từng lừa hãn nữa.

Chuyện ngoài lề (hí kịch ngàn năm lịch sử. Quyển hai chương 37 Thiên Hạ Vô Tặc), còn có một bộ phận được tự thuật trong tiểu thuyết Không Không Nhi (cô nàng kia xấu vãi. Chú thích:Nhân vật chân thật hoặc diễn cổ mời tham kiến chính sử - mặc dù nhân vật Không Không Nhi này là hư cấu).

Kỳ thật tôi thấy ngoại trừ bị cô nương kia nịnh nọt, Không Không Nhi còn có nỗi khổ. Mặc kệ là tặc hay là sát thủ, một kích không trúng bỏ chạy là thói quen nghề nghiệp, làm gì cũng có quy củ, ví dụ như “Viễn phiêu cận đồ”, đi xa làm bảo tiêu, ở gần đánh bạc, còn có luật quốc tế “một tội không xử hai lần” – có lẽ là học từ Không Không Nhi.

Hiện tại, người hỏi đầu đầy tính truyền kỳ và mâu thuẫn, lại có tư tưởng triết học lại đứng trước mặt chúng tôi, tôi không biết liệu võ tướng dũng mãnh Hạng Vũ, sát thủ gà mờ Kinh Khờ có thể chế phục hẳn không.

Không Không Nhi lạnh lùng dò xét bốn tên ngoại quốc nằm lăn trên đất. Nói với tôi: “Tao không muốn giết người, mày chỉ cần đưa đồ cho tao thôi.”

Tôi ngạc nhiên: “Mày muốn mấy thứ kia làm gì?”

Không Không Nhi cười nhạt: “Bán lấy tiền.”

Hạng Vũ giận quát: “Bọn chuột nhắt”. Năm tay khổng lồ đâm thẳng tới Không Không Nhi, Không Không Nhi nghiêng người tránh ra, đâm vào eo Hạng Vũ. Hạng Vũ vặn người chuyển qua phía sau, lại đánh một quyền, Không Không Nhi không ngờ Hạng Vũ linh hoạt đến vậy, có chút bất ngờ, tôi hô: “Không Không Nhi, nhất kích không trúng người còn không chạy mau?”

Không Không Nhi nhẹ nhàng dừng ở bãi cỏ ngoài phòng, nói với Hạng Vũ: “Mày đi ra đi.”

Tôi lại bảo: “Anh Kha, tới hỗ trợ.”

Hạng Vũ hét lớn: “Không cần.” Nói xong nhảy ra ngoài cùng Không Không Nhi đại chiến. Chúng tôi miễn cưỡng đứng lên, lưng lay đi ra ngoài, thấy Hạng Vũ tóc dựng đứng, quyền cước mang theo tiếng gió như nổi điên tấn công Không Không Nhi, Không Không Nhi bình tĩnh như con linh hầu tránh trái tránh phải, khi thì nhảy lên, lúc thì hụp xuống, Hạng Vũ không thể làm tổn thương tới hắn.

Lúc này Kinh Khờ thấy nhàm chán, anh ấy không tìm thấy dây thừng, liền kéo bốn tên ngoại quốc dồn lại một đồng, lấy một cái gậy gỗ, tên bị thương nhẹ nhất trong đám lúc này mới dần dần tỉnh lại, Kinh Khờ lại đập cho một gậy vào đầu, người này lại ngất đi. Chúng tôi đều lạnh run người.

Hạng Vũ đấu Không Không Nhi, nói ra chẳng có ra gì, Hạng Vũ là mãnh tướng vô tiền khoáng hậu trong lịch sử, nhưng Không Không Nhi cũng không ngốc tới mức so lực, hai người giao thủ tới giờ, hai phần ba thời gian thân thể ở trên không trung. Khi thì giống thương ưng lao xuống, khi thì giống bướm bướm lượn lờ, đừng nói là đỡ đòn, ngay cả một lần tiếp xúc thân thể cũng chưa từng, tình hình lúc này giống lúc trước Thời Thiên đả lôi đài, cũng may Hạng Vũ vũ dũng chiêu số tinh diệu vẹn toàn, cũng không chịu thiệt, nhưng cuối cùng giống như một con gấu đuổi muỗi, thủy chung không giải quyết được gì.

Lý Sư Sư lười nhác dựa bên khung cửa nhìn qua đồng hồ trên tường, bỗng la lên: “Hồng rồi, qua 5 phút rồi.”

Chúng tôi chỉ có thời gian 10 phút, nếu như bình thường cho dù Không Không Nhi chạy nhảy linh hoạt thì chúng tôi cũng không tới mức toàn quân bị diệt, nhưng hôm nay, cứ đánh tiếp thì chết chắc.

Lý Sư Sư đẩy Kinh Khờ: “Kinh đại ca, anh đi tắt thiết bị phá sóng trên xe bọn chúng đi.”

Ngô Tam Quế nói: “Vây cũng không kịp, cho dù Thần hành thái bảo của Lương Sơn cũng không có khả năng trong vòng 5 phút chạy tới.”

Lưu Bang: “Hiện tại đành vậy chứ sao, tắt máy phá sóng rồi gọi cho cục cảnh sát gần nhất.”

Kinh Khờ nghe xong vẫn ung dung vung vẩy đập một gậy cho một tên mới tỉnh dậy, đặt gậy vào tay Hoa Mộc Lan, đi tới phía xe bọn ngoại quốc.

Không Không Nhi thấy Kinh Khờ sắp tới gần xe, bỗng nhiên đảo người vỗ vào lưng anh ấy, Kinh Khờ giận dữ, dấm lại một quyền, Không Không Nhi lại nhảy lên, rốt cuộc cũng không né tránh được Hạng Vũ, áo bị xé đôi, Hạng Vũ thấy Kinh Kha đã cùng đối phương giao thủ, liền buông tay đứng ở bên.

Lưu Bang thở dài: “Lúc này còn giả anh hùng, xem ra giáo huấn năm xưa vẫn chưa thấm.”

Trương Bổng trừng mắt, vội nhìn lại.

Kinh Khờ lúc này đang toàn lực đấu Không Không Nhi, anh ấy cũng không biết khinh công, chưởng pháp cũng không tinh diệu, nhưng là không sợ chết. Không Không Nhi đập một cước vào bụng, Kinh Khờ như không cảm thấy, chẳng buồn hừ một tiếng, Không Không Nhi vội vàng lộn ngược tránh ra sau, mặt bị chưởng phong của Kinh Khờ quất sát rạt, Kinh Khờ xoa bụng cười he he, ai gặp đối thủ như vậy thì đầu cũng to như cái đấu, Không Không Nhi rút từ sau lưng ra hai thanh đoản kiếm lạnh lùng nói: “Vây đừng trách tao hạ thủ vô tình.”

Hai thanh kiếm của hắn vừa mỏng vừa dài, mảnh như lá lúa, dưới ánh trăng vô cùng lạnh lẽo, Không Không Nhi nhảy tới tấn công Kinh Khờ, Kinh Khờ nắm chặt hai tay, làm như không thấy đoản kiếm của địch nhân, lao tới đón đánh, chúng tôi đều nhìn ra Kinh Khờ có ý ngốc nghếch gì. Anh ấy muốn dùng ngực mình tiếp kiếm của Không Không Nhi sau đó đánh đối

phương. Nhưng Không Không Nhi linh mẫn cỡ nào, làm sao có thể cho anh ấy như ý?

Thấy kiếm Không Không Nhi sắp cắm lên ngực Kinh Khờ, bỗng một bàn tay thò vào nắm chân Không Không Nhi kéo lùi ra, Hạng Vũ thở dài. Không Không Nhi cười lạnh: “Tốt, hai thằng cùng vào đi.” Nói xong như quái mãng xoay người, một đoàn kiếm chém tới, Hạng Vũ buông tay, bên kia Kinh Khờ lại vọt lên. Hạng Vũ thấy thế lại đứng qua một bên.

Lưu Bang mắng: “Cổ hủ.”

Ngô Tam Quế cũng nói to: “Hạng lão đệ, chuyện này khác, trước tiên hợp lực bắt hãn rồi tính.”

Hạng Vũ mỉm cười, vẫn không động.

Lý Sư Sư lại nhìn đồng hồ: “Chúng ta còn chưa tới hai phút thôi.”

Lưu Bang rốt cục không nhịn nổi nói với Trương Bổng: “Cô khuyên nhủ nó đi, cô mở miệng tốt hơn mọi người nhiều, nó bận tâm an nguy của cô cũng sẽ ra tay.”

Trương Bổng nhìn Hạng Vũ, vẻ mặt si mê: “Tôi thích tâm địa thẳng thắn cùng khí khái anh hùng của đại vương, tôi không kéo chân sau của ngài.”

Lưu Bang nổi giận: “Hiện tại hãn không ra tay thì sớm muộn cũng sẽ chết trong tay đầu trọc, các người mỗi ngày đều yêu yêu chọt chọt, lúc này ngồi mặc kệ chết sống của đại vương nhà người, người rốt cục có phía là Ngu Cơ không vậy?”

Trương Bổng vẻ mặt biến đổi, kích động nói: “Đương nhiên phải.”

Lý Sư Sư buồn bã: “Kỳ thật Hạng đại ca sớm không quan tâm hư danh anh hùng, lại sợ nữ nhân mình âu yếm xem nhẹ. Anh ấy hiện tại là người

trong cuộc thì mạnh mẽ, nhưng còn không lo lắng đến nơi đến chốn.” Ngụ ý hy vọng Trương Băng có thể cầu cứu Hạng Vũ.

Trương Băng sắc mặt hay đổi vài lần, cuối cùng trầm mặc không nói.

Hoa Mộc Lan đột nhiên nói: “Không tốt, mấy tên ngoại quốc sắp tỉnh rồi.”

Lưu Bang nói: “Trong tay em chả có gậy là gì? Tên nào sắp tỉnh gõ tên đó, chút khí lực ấy em còn đủ chứ?”

Hoa Mộc Lan nghe vậy lại lung lay gõ một gậy, tên kia lập tức bất động. Có tên ngoại quốc giống như đã tỉnh, vừa định lấy tay sờ miệng vết thương, nghe chúng tôi nói chuyện lập tức nằm im, nhưng Lưu Bang mắt sáng như đuốc, chỉ vào hắn hô: “Gõ thẳng này, gõ thẳng này này...” Hoa Mộc Lan thấy tên kia vẫn bất động liền không muốn đập, nàng là quân nhân, lại là phụ nữ, không thích ngược đãi tù binh đã mất khả năng chống cự. Lưu Bang cố sức đi tới trước mặt cô ấy, đoạt lấy gậy dùng toàn lực nện một cái, sau đó để phòng vạn nhất, như gõ chuông đồng lần lượt gõ lên đầu bốn tên...

Lúc này Không Không Nhi vẫn đấu với Kinh Khờ, Kinh Khờ mấy lần muốn cùng địch nhân lưỡng bại câu thương nhưng đều thất bại, sau cùng dần dần mất tính nhẫn nại, chân tay bắt đầu khua lung tung, Không Không Nhi giữ khoảng cách, đâm một kiếm thật sâu vào vai Kinh Khờ. Hắn định rút ra, Kinh Khờ nắm chặt lấy chuôi đoản kiếm, Hạng Vũ rút cục không nhìn được, bàn tay từ trên trời chộp xuống như thái sơn áp đỉnh, Không Không Nhi bỏ kiếm nhảy ra.

Hạng Vũ áy náy nhìn thoáng qua Kinh Khờ, Kinh Khờ mặt trắng bệch, lại vẫn cười hì hì, nó với Hạng Vũ: “Tôi không sao...”

“Giao hắn cho tôi.” Nói xong Hạng Vũ gầm lên lao tới Không Không Nhi, Không Không Nhi mất một đoản kiếm, giảm sức tấn công, bằng vào

một kiếm chỉ chỉ trở trở Hạng Vũ không ra hồn. Hạng Vũ quyền to chân dài, mấy chiêu đã bức lui một khoảng.

Hoa Mộc Lan hưng phấn: “Giỏi a.”

Lưu Bang một bên gõ “chuông” một bên chán nản: “Chậm rồi, chúng ta hết giờ rồi.”

Tôi nhìn lại đồng hồ, cách Hạng Vũ ăn bánh vừa vặn 10 phút, chỉ còn vài giây thôi.

Quả nhiên, khí thế dũng không thể đỡ - Sở Bá Vương lấy tốc độ đuổi ruồi dừng lại, vốn nắm tay đâm ra ngoài vốn như người máy đâm ra giờ lại như đuổi ruồi, như một tiểu cô nương làm nũng, một người khổng lồ cao hai mét chậm chạp, vô cùng quý dị.

Quyền cuối của Hạng Vũ cơ hồ là vậy ra, bản thân cũng bị lực kéo lôi tới, Không Không Nhi tránh qua, nhẹ nhàng đẩy sau lưng, Hạng Vũ âm âm ngã xuống. Không Không Nhi cười nói: “Giờ xem ai cứu các người.” Hắn quay đầu lại nhìn Kinh Khờ, Kinh Khờ đang ngồi bệt dưới đất, tay vẫn nắm chuôi kiếm, lúc này Lưu Bang thản nhiên.

“Chúng ta bỏ qua cơ hội tốt nhất - vốn chúng ta có thể dùng súng.” Chúng tôi cùng biến sắc, tôi ảo não: “Sao anh không nói sớm.” Lưu Bang u oán nhìn tôi: “Mấy người bọn anh chưa thấy qua súng lục chứ đừng nói dùng, cho nên trong đầu căn bản không có khái niệm này. Ngược lại chú... chú xem nhiều phim bắn nhau thế vì sao không nghĩ ra biện pháp này?” Tôi mặc dù chưa dùng súng nhưng đơn giản cũng biết mở chốt bảo hiểm, nếu Kinh Khờ cùng Hạng Vũ có thể đứng thẳng kêu bọn họ lấy súng từ trong áo ra, thế cục sẽ không bất biến nhanh thế này, nhưng hiện tại tất cả đều chậm. Lưu Bang gõ chuông bất quá là hạ xuống thôi. Nói chung tôi hiện tại chẳng có sức lực, cho dù súng đặt trong tay thì chúng tôi cũng không thể nhắm bắn.

Không Không Nhi không nhin được cười đắc ý, chột ngửa mặt lên trời cười lớn: “Cái gì mà cổ kim đệ nhất thích khách, cái gì Tây Sở Bá Vương. Tất cả đều không chịu nổi ta hai ba quyền, ha ha ha ha...”

Tôi cảm giác hẳn có chút quen mắt, lập tức nhớ tới ngày Nhị Béo cùng Hạng Vũ quyết chiến cũng thế này, tôi còn sợ hãi nói: “Hẳn là nó sắp gặp xui rồi.”

Dù sao đó là tổng kết của tôi, nếu có người cứ đắc ý như vậy chắc chắn bị Hồ Tam Nương kéo xuống ký đầu, đến nay còn chưa ai may mắn thoát khỏi.

Không Không Nhi nghe tôi nói vậy. Trước tiên cảnh giác nhìn bốn phía, gặp chuyện như thường, lại muốn cười vài tiếng, lúc này một thanh âm yếu ớt hỏi: “Tiểu Kinh có ở đây không?”

Không Không Nhi lộn mào ra dưới ánh đèn mới quát hỏi: “Ai?”

Chúng tôi cảm thấy hoa mắt, từ trong bóng tối đi ra một người, người này mặt trắng như giấy, thân hình suy nhược, con mắt tan rã, vừa thấy biết ngay là thần trí không thanh tỉnh.

Tôi kinh ngạc: “Triệu mặt trắng?”

Triệu mặt trắng thấy tôi, lập tức vui mừng vô hạn nói: “Tìm được cậu thì tốt rồi, Tiểu Kinh đâu?”

Tôi chỉ Kinh Khờ đang ngồi im dưới đất, Triệu mặt trắng quay đầu lại nhìn, hoan hô: “Tìm được cậu rồi.” Nói xong chạy vội tới trước mặt Kinh Khờ, muốn kéo anh ấy đứng lên, Kinh Khờ cũng cười ha ha giơ tay ra. Kiếm của Không Không Nhi còn đang cắm trên vai, Kinh Khờ muốn đưa tay lên nhưng được nửa chừng lại rơi xuống, Triệu mặt trắng thấy, cả kinh: “Ai làm mày bị thương như vậy?”

Không Không Nhi thấy người tới bất quá là một đứa ngốc, không hề nhìn qua, nói với tôi: “Mày để mấy thứ đó để chỗ nào, mày có thể lừa gạt người khác chứ không lừa được tao đâu, ngoài Bá Vương Giáp cùng Kinh Kha kiếm, trong tay mày ít nhất còn binh khí của 300 Nhạc gia quân, mấy thứ này đều là đồ cổ hảo hạng...”

Triệu mặt trắng thấy Không Không Nhi tay cầm một thanh đoản kiếm khác, bình tĩnh hỏi: “Vì sao mày đâm tiểu Kinh?”

Không Không Nhi không kiên nhẫn nói: “Muốn sống thì rút qua một bên.”

Triệu mặt trắng lắc lắc đầu: “Sát khí rất quen thuộc, tao đã gặp mày.”

Không Không Nhi nghe thế, bất ngờ nhìn lại Triệu mặt trắng: “Mày lại cảm giác được sát khí của tao?” Lập tức nói: “Mấy lần tao bám sát Tiêu Cường đều là bị mày phát hiện hành tung sao?”

Hắn nói vậy tôi cũng nhớ ra, lần đầu là tôi cùng Kinh Kha đi gặp bọn chiêu sinh, lúc về Triệu mặt trắng hô to, lần hai là tôi đi về một mình, Triệu mặt trắng đang cầm cái chổi quét rác, cũng hô một tiếng có sát khí, nguyên lai khi đó nó đã phát hiện ra Không Không Nhi.

Triệu mặt trắng nhìn chăm chăm Không Không Nhi, vẫn câu hỏi kia: “Vì sao mày đâm tiểu Kinh?”

Không Không Nhi bị dọa sợ lui lại vài bước, quát lớn: “Mày rốt cục là ai?”

Kinh Khờ cười ha ha nói với Không Không Nhi: “Mày đánh không lại nó đâu, nó là bạn tốt của tao Cái Nhiếp.”

Không Không Nhi sợ hãi: “Mày chính là kiếm thần Cái Nhiếp? Người mà Kinh Kha chờ cùng hành thích Tần Vương là mày? Mày vì sao không

đi?”

Kinh Khờ thương tâm: “Chờ khi anh ấy biết tao đang đợi, thì tao đã chết rồi.”

Triệu mặt trắng mê man: “Tao cũng không biết tao là ai - mà vì sao đâm tiểu Kinh?”

Không Không Nhi phát điên nói: “Mày không thể hỏi câu khác sao?”

Triệu mặt trắng gãi đầu ngượng ngùng, lại giương mắt nhìn Không Không Nhi: “VẬY - sao mày đâm tiểu Kinh?” bọn tôi cười ngất.

Không Không Nhi lão đảo, cả giận: “Đâm thì đâm, mày muốn sao?”

Triệu Bạch nhìn trời chếch 45 độ (là học Kinh khờ) suy nghĩ một lúc, nói: “Kêu nó dập đầu ba cái tha thứ không?” Nói xong tham khảo ý kiến của Kinh Khờ: “Mày thấy thế nào?”

Không chờ Kinh Khờ nói chuyện, Không Không Nhi không nhịn được bay lên, tay nắm đoản kiếm vẽ thành tia chớp hình cầu đâm thẳng tới Triệu mặt trắng, mọi người đều sợ hãi kêu lên, Triệu mặt trắng đi đường còn không vững, sao có thể tránh thoát một kích này?

Ai ngờ Triệu mặt trắng lại trốn được – từ lúc Không Không Nhi còn không động, anh ta đã ngồi thụp qua bên cạnh hai bước, Không Không Nhi như phối hợp đâm một kiếm vào khoảng không chỗ anh ta vừa đứng.

Triệu mặt trắng mất hứng: “Mày đã khiêu chiến tao, tốt, tao đây nhận khiêu chiến của mày.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 66: Tuyệt Đỉnh Cao Thủ

Không Không Nhi rốt cục cũng là kẻ có bản lĩnh, hẩn tránh ra bên cạnh, nói với Triệu mặt trắng nói: “Đi.”

Triệu mặt trắng nhìn quanh nói: “Tao cần một thanh kiếm.”

Hoa Mộc Lan chỉ chỉ thanh trường kiếm bên cạnh bộ áo giáp của mình nói: “Nếu không chê thì hãy dùng thanh kiếm của tôi.”

Triệu mặt trắng đi vào lấy từ trên tường xuống, cầm ra dưới ánh đèn, kéo ra một đoạn, thấy kiếm lấp lóe hàn quang, tôi khen: “Kiếm tốt.” Mặc dù tôi không biết là tốt hay không tốt, nhưng theo lệ phải khen, dù sao kiếm của Hoa Mộc Lan hẳn cũng không phải để chơi, khẳng định không tồi.

Ai ngờ Triệu mặt trắng rút kiếm ra cân nhắc một chút chậm rãi thả lên đất, nắm vỏ kiếm: “Kiếm quá nặng, tao cầm cái này đánh với mày.”

Không Không Nhi nín hơi nhím chăm chăm, bỗng cầm ngang đoản kiếm trong tay nói: “Kiếm này, tên Ngưng Không Hành, dài một xích tam thốn, dùng hàn thiết dưới đáy biển chú tạo, dưới kiếm 13 vong hồn, đều là những kiếm khách danh mãn thiên hạ...”

Triệu mặt trắng nhìn vỏ kiếm trong tay chậm rãi nói: “Đây là vỏ kiếm, rất dài, làm bằng gỗ, không bằng của người..”

Chúng tôi: “....”

Không Không Nhi: “Tao kính mày là kiếm thần nước tiếng thiên hạ, một lát nữa động thủ tuyệt bất dung tình.”

Triệu mặt trắng đột nhiên nói: “Chờ chút.”

Không Không Nhi trang nghiêm: “Sao, tâm mày còn chưa tĩnh lặng sao?”

“Không phải, tao muốn đái cái đã.”

Bọn tôi: “...”

Triệu mặt trắng cầm vỏ kiếm vào thắt lưng quần, đi vòng ra sau nhà, chốc lát nghe tiếng nước róc rách. Mấy cô gái mặt đỏ tới tận mang tai, mãi lâu sau Triệu mặt trắng sửa sang lại quần đi ra, nói với Kinh Kha: “Tiểu Kinh, trả kiếm lại cho nó.”

Kinh Khờ cầm răng rút kiếm trên vai ném cho Không Không Nhi, Triệu mặt trắng cầm vỏ kiếm trong tay nói: “Giờ thì có thể bắt đầu rồi.”

Không Không Nhi khoát tay: “Chậm đã.”

Đợi cả buổi bọn tôi đã hết nhẫn nại cùng kêu: “Mày lại làm sao thế?”

Không Không Nhi ngượng ngùng: “... tao cũng muốn đi đái.”

Ngô Tam Quế hừ hừ: “Đỉnh tiêm cao thủ quyết đấu đại khái là vậy hả. Mày nghĩ xem, giữ nước đái lại thì nặng thêm nửa cân tám lạng sẽ ảnh hưởng tới sự phát huy của mày sao.”

Lưu Bang nói: “Cao thủ quyết chiến giống như mấy con lừa cọt té cứt té đái, là giao thông phối kết hợp à?”

Ngô Tam Quế cười nói: “Tuyệt đỉnh cao thủ thì không biết, về sau anh có thể hỏi Tiểu Cường.”

Tôi mắng: “VẬY anh chính là tuyệt đỉnh cao thủ. Cả nhà anh đều là tuyệt đỉnh cao thủ.”

Ngô Tam Quế: “....”

Không Không Nhi cũng tìm chỗ giải quyết xong, sau đó cầm hai kiếm trong tay nói: “Lúc này có thể bắt đầu rồi.”

Chỉ nghe trong bóng đêm có một người đi ra nói lớn: “Chậm đã.”

Bọn tôi mọi người đều phát điên quất: “Là ai..”

Một lão nhân tóc tai chỏm chu đi từ bóng đêm ra trước mặt bọn tôi, là Hà Thiên Đâu.

Lão không nhìn bọn tôi mà giương mắt nhìn Không Không Nhi: “VÌ sao phản bội ta?”

Không Không Nhi thấy là lão chủ nhân, ánh mắt lẩn tránh, lại lập tức ngẩng đầu lên nói: “Tôi cũng muốn có tiền như ông.”

Hà Thiên Đâu nói: “Mày thiếu tiền tiêu à?”

Không Không Nhi kích động: “Lão không nghe rõ à? Tôi nói muốn có tiền như lão - chuyện linh tinh của lão với họ Tiêu tôi chẳng hứng thú, nhưng thấy có người bỏ khoản tiền lớn vào những chỗ tôi chả hiểu nổi, tôi thật sự không nhịn nổi, tôi theo lão nhiều năm như thế, tiền này vốn là của tôi.”

Hà Thiên Đâu như tỉnh như mơ ngơ ngác không nói gì, hồi lâu cười khố: “Thật không ngờ Không Không Nhi đại danh鼎鼎鼎鼎 vì tiền phản bội ta, uống phí ta làm thần tiên nhiều năm như vậy. Rõ ràng ngay cả thất tình lục dục của con người đều đã quên.”

Tôi ngắt lời: “Cho nên lão còn không bằng Doanh ca, anh ấy vừa tới vài ngày đã hiểu, thế giới này có tiền mới là thần tiên. Chẳng phải Lữ Bố vì tiền mới giúp lão sao?”

Không Không Nhi nói: “Chuyện không có gì kỳ quái, ta vốn là tặc mà, ta vừa sinh ra đã sống trong cô nhi viện, ta quá hiểu tiền quan trọng nhường nào, lão không thể trông cậy ta coi kim tiền như rác rưởi, tất cả vì sự nghiệp của lão mà dưng cảm tiến tới không cần hồi báo...”

Tôi vỗ tay: “Nói đúng tâm khảm của tôi rồi.”

Không Không Nhi tiếp tục: “Bọn ngoại quốc bắt quá muốn mấy thứ đồng nát, bọn họ lại chịu chi nhiều tiền. Chúng ta vì sao lại đối nghịch với họ? Vài thứ kia khát không thể uống, đói bụng không thể ăn, lại coi là bảo bối. Mấy ngàn năm sau cũng sẽ thành bụi đất mà thôi, sao không hiện tại đổi thành ngoại hối?”

Tôi mắt tròn tròn mồm há hốc - mắt chữ O mồm chữ A: “Thật sự gần đèn là thằng nghiện, theo MAFIA cũng học được cái nhìn vĩ mô nhỉ.”

Hà Thiên Đâu tiếc hận: “Hiện tại mày đã không thể kiềm chế rồi, mấy ngày nay vì cứu mày tao đã nghiên cứu ra tân dược...” Hà Thiên Đâu móc từ trong túi ra một viên dược hoàn như quả ô liu giơ ra, thuốc này nhìn giống như loại khôi phục trí nhớ kiếp trước, chỉ là màu đỏ tươi, nhìn vô cùng đáng sợ. Hà Thiên Đâu chậm rãi đi tới giơ trước mặt Không Không Nhi: “Thuốc này cần trộn thêm chút hấp dẫn thảo, nhưng dược tính ngược lại với lam dược, mày chỉ cần ăn nó sẽ quên hết kiếp trước cùng tất cả những việc đã làm sau khi khôi phục trí nhớ kiếp trước, nói cách khác, mày lại thành một người bình thường, không còn là Không Không Nhi...”

Không Không Nhi hơi sợ hãi lùi lại, lẩm bẩm: “Lão đừng tới đây, tao không ăn thứ quý đó, có thân bản sự này ta thích làm gì thì làm, phát tài chẳng khó.”

Hà Thiên Đâu nói: “Vây mày càng phải ăn, tao không thể trơ mắt nhìn mày theo con đường tà đạo. Mày yên tâm, chờ khi mày quên hết tao sẽ an bài cho mày một cuộc sống tốt, mày không cần lo lắng ăn mặc, thậm chí trong mắt người khác mày còn là tiểu phú ông...”

Không Không Nhi liên tục lui về sau, lạnh lùng nói: “Đừng tiến tới, nếu không tao không khách khí đâu, đừng cho rằng tao không biết bí mật của bọn mày, có là thần tiên tại nhiệm ở nhân gian cũng chỉ có thể sử dụng pháp thuật bảo vệ bản thân, hiện tại lão căn bản không phải đối thủ của ta.”

Hà Thiên Đâu thở dài, ôm quyền nói với Triệu mặt trắng: “Vây hết thầy nhờ kiếm thần Cái Nhiếp vậy.”

Không Không Nhi nói với Triệu mặt trắng: “Tao chỉ muốn lấy đồ rồi đi, mày không nên làm khó tao?”

Triệu mặt trắng nắm chặt vỏ kiếm nói: “Mày làm thương Tiểu Kinh thì không được.”

Tôi hỏi Hà Thiên Đâu: “Tên gốc này rốt cục là ai?”

Hà Thiên Đâu: “Người này đời trước trên đời vang danh là kiếm thần, tên là Cái Nhiếp, rất là hợp ý cùng Kinh Kha. Kinh Kha hành thích Tần trước từng kêu người nhả tin mời người này đi hỗ trợ, nhưng thái tử Đan mặt ngoài nhân hậu nhưng tâm lại đa nghi, không ngừng thúc dục Kinh Kha tiến hành, Kinh Kha đành lâm thời dẫn theo Triệu quốc dũng sĩ Tần Vũ Dương sang Tần ám sát Tần Thủy Hoàng. Tần Vũ Dương trên Tần đình mặt vàng như đất, Kinh Kha đành một mình động thủ, cuối cùng sắp thành lại bại, chờ khi Cái Nhiếp biết tin, Kinh Kha đã chết.”

Tôi thở dài: “Mịa kiếp. Năm đó nếu Triệu mặt trắng cùng Kinh Kha đồng loạt động thủ, vậy Chính béo thật sự xong đời sao? Đúng rồi, hẳn chưa ăn lam được của lão, vì sao còn nhớ rõ mình là ai?”

Hà Thiên Đậu lắc đầu nói: “Chính xác hẳn không biết mình là ai, chỉ vô ý thức thân cận Kinh Kha mà thôi, cường nhân niệm chú cũng biết hả? Một người chết sau nếu cường nhân niệm quá mạnh mẽ, sẽ chống đỡ cạnh Mạnh bà. Như vậy 95% sẽ biến thành ngốc tử ở kiếp sau, nhưng bọn họ cũng là người nửa thông linh, sẽ đặc biệt mẫn cảm với những người đã tiếp xúc ở kiếp trước. Kinh Kha sau khi ám sát Tần vương thất bại, Cái Nhiếp buồn chết, chết sau vẫn giãy dụa trong sự áy náy với Kinh Kha, cường nhân niệm cường đại chưa từng có. Vì thế mới có Triệu khờ của hôm nay, hẳn đời trước đã động thủ với vô số người, cho nên đặc biệt mẫn cảm với sát khí.”

Tôi nói: “Lão xác định hẳn chính là Cái Nhiếp?”

Hà Thiên Đậu gật đầu: “Ta tính qua là đúng thế. Chỉ cần biết năm chết kiếp trước hoặc năm sinh tháng đẻ của kiếp này là ta có thể tính ra người nợ đầu thai tới đâu hay người này kiếp trước là ai.”

Tôi gạt mình: “Tứ Đại Thiên Vương đều là lão tính ra rồi tìm đến sao?”

“Đúng vậy.”

Tôi giữ chặt lão hứng phấn khó ức chế nói: “Vậy lão tính ta kiếp trước là ai?”

Hà Thiên Đậu cười cười nhìn tôi: “Tin tưởng anh đi, chú tuyệt không muốn biết đâu.”

Tôi trầm xuống: “Chẳng lẽ ta lại là loạn thần tặc tử như bọn Thái Kinh, Cao Cầu?”

Hà Thiên Đậu: “Còn thảm hơn bọn nó một chút.”

Tôi cả kinh: “Từ Hi, Trụ Vương, Tùy Dương Đế?”

“Còn thảm hơn...”

Tôi thở dài thả tay ra: “Là Lý Liên Anh?”

“Còn thảm hơn...”

Tôi kéo cổ áo Hà Thiên Đậ cả giận nói: “Đánh rắm, còn có người thảm hơn Lý Liên Anh? Lão đừng nói cho ta kiếp trước ta là con lão nha.”

Hà Thiên Đậ không nói gì cuối cùng nói: “Kỳ thật chú đời trước chả là ai cả, nói kiểu hiện tại chú là một người qua đường. Cho nên anh nói chú không cần biết, tên đơn giản là Ka Ku, Ca cút, cả đời nằm ăn chờ chết, biết có ích lợi gì?”

Tôi sầm mặt: “Lão là muốn để tiếng xấu muôn đời cũng không muốn làm người bình thường, cái này đáng giá sao (Thà một phút huy hoàng rồi vụt tắt, còn hơn là le lói suốt ngàn năm).” Kỳ thật tôi cũng tình nguyện mình là Từ Hy Thái Hậu còn hơn muốn làm người qua đường, đương nhiên, Lý Liên Anh thì thôi đi, thật kiếp trước mình là thái giám, chắc đời này tinh thần tính liệt dương à? Mấy người liệt dương chẳng lẽ kiếp trước là thái giám có cường nhân niệm?

Chúng tôi đang nói chuyện thì Không Không Nhi đã tấn công Triệu mặt trắng, người hói đầu múa song kiếm như tia chớp, chúng tôi vô cùng lo lắng, Triệu mặt trắng là kiếm thần, dù sao cũng là chuyện kiếp trước, cho dù kiếp trước có là Hercules thì dùng thân thể suy nhược đó đánh được tiểu quái sao?

Hơn nữa Không Không Nhi ra tay rất nhanh, đạt tới trình độ mắt thường không nhìn thấy.

Chúng tôi lo lắng, Triệu mặt trắng lại chậm rãi như một đóa hoa nở rộ lay động thân thể, tay cầm chuôi kiếm, chậm rãi giơ lên trên đỉnh đầu, hạ thấp tấn, tay giống như muốn mò vật gì đó dưới đất, giống như bọn trẻ

trong nhà trẻ thường quỳ xuống chơi trò chơi. Trong đường tơ kẽ tóc, song kiếm của Không Không Nhi đâm sượt qua eo của Triệu mặt trắng, vai phải cũng sượt qua, tiếng xoẹt xoẹt vang lên, Triệu mặt trắng như đang hái hoa, hai thanh kiếm đều đâm vào khoảng không.

Triệu mặt trắng căn bản không nhìn đối thủ, mắt nhìn bầu trời, không quản Không Không Nhi đang làm gì, chỉ phối hợp các động tác, thấy anh ta xoa thắt lưng, giống như các ông già bà già tập thể dục buổi sáng chậm rãi lắc cổ xoay eo, lúc này kích thứ nhất của Không Không Nhi đều sượt qua, hấn lại đổi lại chiêu, quét ngang đầu Triệu mặt trắng, nhưng Triệu mặt trắng đã cúi đầu xuống. Kiếm của Không Không Nhi sạt qua đầu, kiếm của Không Không Nhi lại quét vài vòng đều bị Triệu mặt trắng dùng vài động tác tập thể dục buổi sáng dễ dàng né qua.

Không Không Nhi vội nhảy ra ngoài vòng chiến, cá giận: “Đây là công phu gì hả mày?”

Triệu mặt trắng rất tự nhiên nói: “Chả phải công phu gì cả, tao chỉ là không muốn bị thương thôi.”

Không Không Nhi gào lên, lại lao tới, lần này còn nhanh hơn.

Triệu mặt trắng vẫn chậm chạp như trước, lúc này giống như một con động vật thân mềm chậm rãi nhúc nhích, song kiếm của Không Không Nhi hóa thành ngàn vạn, không ngừng đâm tới, tiếng xoạt xoạt không dừng, hai thanh kiếm của Không Không Nhi liên tục sượt qua mặt Triệu mặt trắng, hai sườn, hông, lại không hề gây thương tổn Triệu mặt trắng.

Xem qua Triệu mặt trắng cùng người khác động thủ, mọi người sẽ phát hiện một hiện tượng kỳ quái: Hấn quả thực như đã mua chuộc địch nhân phối hợp với mình, hấn khoát tay, địch nhân nhất định đá một cước vào chỗ hấn vừa rời đi, hấn xoay người, địch nhân công kích nhất định sẽ là nơi anh ta vừa mới đứng, quả thực thấy rất tức cười và quý dị, nhất là đối thủ có sở

trường đánh nhanh như Không Không Nhi thì càng không thể tưởng tượng nổi.

Dần dần chúng tôi nhìn ra mảnh khóe, cái chậm của Triệu mặt trắng là đặt ở quán tính mà thôi, ví dụ như người ta đánh một quyền thẳng mặt, đối phương mới nghĩ thế thì hắn đã cúi đầu, hắn đương nhiên biết tôi sẽ không đánh trúng vào mặt, lại nửa đường chuyển đánh vào vai, nhưng đừng nói là người bình thường, dù là cao thủ muốn biến chiêu giữa chừng sẽ dừng chiêu một chút, chờ khi nắm tay nhắm tới bả vai không thể thay đổi biến chiêu thì hắn đã sớm cúi xuống hạ thấp tấn, loại biến chiêu nhanh chóng này sao Không Không Nhi không biết? Nhưng dù là thế, cũng không thể chạm tới góc áo của Triệu mặt trắng.

Động tác của Triệu mặt trắng chậm nhưng tư tưởng lại mau, hắn có thể đoán được bảy tám chiêu tiếp sau, thậm chí còn nhiều hơn, hắn chẳng những nghĩ tới người muốn đối phó hắn kiểu gì, thậm chí những chuyện chưa nghĩ tới hắn cũng giúp người nghĩa dùm, hơn nữa đều biết người muốn làm gì - Triệu mặt trắng quả thực là một người sống trong tương lai.

Triệu mặt trắng thủy chung không nhanh không chậm di động tới lui nện bước, giống như bông hoa Bồ Công Anh phiêu đảng trong gió, còn Không Không Nhi điên cuồng múa song kiếm, giống như một con bọ ngựa đang bị nướng, nhìn qua một cái cực nhanh một cái cực chậm, cũng nói không rõ là Không Không Nhi chậm một bước hay là Triệu mặt trắng nhanh một bước, hai người chiến đấu đã lâu, ngay cả một lần tiếp xúc cũng chưa tính, mọi người đều nhìn nhau sợ hãi.

Lúc này, vỏ kiếm trong tay Triệu mặt trắng đã lâu rồi cực lần đầu tiên phát động tiến công, “bộp” một tiếng vả vào mặt Không không Nhi, hiện rõ dấu vết, đây đúng là khoảng trống khi Không Không Nhi tâm phiến ý loạn lộ ra, lưu loát gọn gàng, làm xong hết thấy, Triệu mặt trắng lại bắt đầu vũ đạo, kiếm của Không Không Nhi lại bắt đầu tấn công vô ích, tốc độ cũng chậm hơn nhiều sau khi ăn một vỏ kiếm của Triệu mặt trắng.

Lại đấu một lúc, Không Không Nhi bỗng ngừng thế công, thu song kiếm trước ngực, chậm rãi ra chiêu. Ngô Tam Quế nói: “Hồng rồi, thằng chó đó lấy chậm chế chậm.”

Triệu mặt trắng hồn nhiên không lo đứng yên, lại nhìn song kiếm chậm chậm của Không Không Nhi, giống như độc xà vận sức chờ phát động, lúc chúng nó tới gần ngực mình một khoảng cách, Triệu mặt trắng khẽ động, Không Không Nhi như bị mù, song kiếm đâm thẳng vào khoảng không nơi Triệu mặt trắng vừa đứng, hắn vẫn chậm một bước.

Không Không Nhi rốt cục hiểu được mình vô vọng thủ thắng, thở dài một tiếng đột nhiên nhảy bật lên, Hà Thiên Đậu: “Kiếm thần Cái Nhiếp, không thể cho nó chạy.”

Không Không Nhi đang ở giữa không trung, bỗng cảm giác chân hơi trầm xuống, thấy chuôi kiếm của Triệu mặt trắng không biết từ lúc nào đã níu chân mình, lại lần nữa hạ xuống đất, Triệu mặt trắng thản nhiên: “Mày còn không xin lỗi tiểu Kinh, không thể đi.”

Không Không Nhi lúc này rét run, lại muốn thi triển khinh công bỏ trốn, nhưng bất đắc dĩ chuôi kiếm của Triệu mặt trắng vẫn kéo hắn lại, hắn đã là một con châu chấu bị dính keo vào chân, không thể nhảy khỏi tay Triệu mặt trắng. Không Không Nhi tâm loạn, động tác sơ hở, cuối cùng bị Triệu mặt trắng gõ một vỏ kiếm vào gáy, Không Không Nhi chậm rãi ngã ngồi, song kiếm rời tay, vô lực chống cự, thì thào: “Ta thua.”

SỬ THƯỢNG ĐẾ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 67: Uống Thuốc

Lưu Bang kêu: “Mau cho nó uống thuốc.”

“Không vội.” Hà Thiên Đậ đi tới trước mặt Không Không Nhi, hỏi: “Mấy thứ kia bọn ngoại quốc để đâu?”

Không Không Nhi ngẩng đầu nhìn Hà Thiên Đậ không nói gì.

Hà Thiên Đậ nói: “Mày không nói cho tao cũng được, tao cũng không thăm vấn mày, mặc dù cuối cùng viên thuốc này mày vẫn phải ăn, nhưng mặc kệ mày thế nào tao cũng chiếu cố cuộc sống sau này của mày.”

Không Không Nhi thở dài, nói ra một địa chỉ: “Nơi đó còn mấy tên ngoại quốc trông.”

“Ông chủ chính thức của chúng là ai?”

“Không biết, bình thường đều là Cổ Đức Bạch ra mặt xử lý, tôi cũng không thấy ông chủ của chúng.”

Hà Thiên Đậ lại hỏi: “Chuyện của bọn ta mày nói với chúng bao nhiêu?”

“Chưa nói gì cả, tôi chỉ cần tiền thôi. Hơn nữa có một việc không phải cứ nói là bọn nó tin.”

Hà Thiên Đậu gật đầu, tiếc hận nhìn Không Không Nhi, Không Không Nhi cúi đầu: “Tôi biết ông đang mâu thuẫn, nhưng đưa viên thuốc cho tôi đi, nếu ông hiện tại thả tôi, tôi có thể đảm bảo chắc chắn không phản bội ông, nhưng tâm của tôi đã khác, tôi sống vậy rất khổ.”

Hà Thiên Đậu đưa viên thuốc: “Đừng lo, chỉ mất một đoạn trí nhớ ngắn thôi, như là tỉnh dậy không nhớ giấc mộng đêm qua.”

Không Không Nhi thi lễ với Hà Thiên Đậu, sau đó nói với Kinh Kha: “Kinh huynh, đặc tội xin chớ trách.” Cuối cùng nói với Triệu mặt trắng: “Hôm nay tôi thua tâm phục khẩu phục, chỉ mong chúng ta lại có thể luận bàn một lần.”

Không Không Nhi cầm viên thuốc từ tay Hà Thiên Đậu định bỏ vào miệng, Lưu Bang bỗng nói: “Đợi chút. Tao còn có một chuyện không rõ, thuốc tề làm sao mà bỏ vào trong cơ thể của bọn tao, mấy ngày này luôn có người trong nhà, chẳng lẽ trong bọn tao có nội gián?”

Không Không Nhi nghe vậy cười cao thâm, cũng không trả lời, nuốt thuốc xuống, một chốc lát chậm rãi khép mắt.

Lưu Bang cầm gậy nói: “Mấy tên ngoại quốc thì sao?”

Ngô Tam Quế nói: “Ừ nhỉ, nếu là anh thì đào hố chôn thôi, nhưng mà xem ra Tiểu Cường không giết người bao giờ, không hạ thủ được.”

Hiện tại tôi chỉ có hai cách: Một là giết, hai là giao cho nhân viên nhà nước, dù sao không thể thả ra. Tôi thử dài gọi điện cho Phí Tam Khẩu, lúc này thiết bị phá sóng đã bị Hà Thiên Đậu phá đi. Phí Tam Khẩu nhận điện: “Bình thường chú gọi cho anh không phải kinh hỉ thì là kinh dị, nói đi, chuyện bây giờ là tốt hay xấu?”

“Ai. Tôi cũng nói không rõ là chuyện tốt hay xấu nữa, nhưng mà tôi chỉ có thể nghĩ tới là chỉ mình anh có thể giúp tôi, mang thêm vài người tới

đây.”

Cúp máy, Hà Thiên Đậu hỏi tôi: “Thế vài món đồ cổ chú định làm sao?”

Tôi biết lão hỏi mấy món của hiệu cầm đồ bị Không Không Nhi trộm đi, đành nói: “Cũng giao cho Quốc An Cục, dù sao bọn họ bắt người thì đồ cũng vào tay họ.”

Không lâu sau Phí Tam Khẩu dẫn người tới. Tôi chỉ vào bốn tên ngoại quốc nói: “Mafia nước ngoài, anh có hứng thú không.”

Phí Tam Khẩu nhìn người của mình tìm ra súng trên người bọn họ, nhúu mày hỏi: “Vì sao mafia tìm chú?”

“Tôi sẽ giải thích sau. Dù sao anh mang về là hỏi ra được mà, tôi cũng chạy không thoát, trước mắt còn có việc cần anh trợ giúp.”

Phí Tam Khẩu học giọng điệu của tôi nói đùa: “Việc công hay việc tư?”

“Công tư đều có, có chỗ này, còn có mấy tên, anh xem cầm lại vài thứ. Nhưng tôi phải nói trước, không cho anh được thứ gì, một chút là tôi mượn, một chút thuộc về vật phẩm tư nhân.”

Phí Tam Khẩu nói nghiêm chỉnh: “Rốt cục là thứ gì? Cho dù chú không cho bọn anh, bọn anh tạm thời cũng không thể trả lại, chú cũng biết anh còn đại biểu chính phủ mà.”

Lúc này tôi lại hút điếu thuốc, thuốc dù giảm căng thẳng nhiều, nhưng tay chân tôi vẫn mềm nhũn ra, tôi buồn chán: “Hiện tại thật sự không thể nói rõ, đặt trong tay anh cũng được, nhưng anh phải đáp ứng tận lực giảm bớt người tiếp xúc, trọng yếu nhất là không để cho bọn chuyên gia khảo cổ động tới.”

Ngoài dự liệu, Phí Tam Khẩu quả quyết: “Chuyện này anh không thể cam đoan, nếu hành động lần này thành công, ngay sau đó các chuyên gia sẽ giám định mấy thứ này, đây là quy củ, cũng là nguyên tắc của bọn anh.”

Tôi xua tay: “Thế này đi, trước anh giữ, nhiều nhất tìm vài chuyên gia xem đó có phải bom không, còn cái khác, tôi rất nhanh sẽ giải thích cho anh, thế nào?” Tôi thấy anh ấy do dự, cũng khó trách, là một vệ sĩ trung thành của quốc gia, tôi yêu cầu thế thật quá đáng, tôi đặt tay lên vai anh ấy nói nhỏ: “Ngắm lại đi, từ khi anh quen tôi, có bao nhiêu chuyện khó tin xảy ra, nhưng cho dù chuyện nào cũng không gây tổn thất cho quốc gia, phải không? Ngược lại, các anh còn vì thế tìm được Tần vương mộ, cầm được vinh dự tại Singapore.”

Phí Tam Khẩu nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng nói: “Được, nhưng anh chỉ cho chú 24 giờ, ngày mai chú không liên lạc, những thứ đó sẽ xuất hiện trong phòng hội nghị.”

Tôi căn rằng: “Tốt! Nhưng mà...còn phiền vài vị chuyển đồ đạc vào nhà dùm.”

Vì thế, mấy nhân viên quốc an cục Phí Tam Khẩu mang tới bắt đầu giúp tôi chuyển đồ đạc vào nhà, chuyển ra ngoài là phần tử đối địch nước ngoài, chuyển vào là vệ sĩ trung thành của quốc gia, hơn nữa bên tôi lấy được thắng lợi cuối cùng, tôi thấy đây là một cảnh quay rất tuyệt. Khi mọi khám xét từ túi bọn mafia ra một đồng thứ linh tinh như tuốc nơ vít, kéo, bọn họ kinh ngạc kêu lên: “Mấy tên ngoại quốc nghèo điên rồi sao? Ngay cả mấy thứ này cũng trộm.”

Viên trân châu đã được Lý Sư Sư thông minh thu đi từ trước.

Mấy người Phí Tam Khẩu đi rồi, Không Không Nhi chậm rãi tỉnh lại, vừa mở mắt đã rất ngạc nhiên nói: “Hà thúc, chúng ta đang ở đâu vậy?”

Hà Thiên Đâu cười hiền lành sờ đầu hăn nói: “Đây là nhà mới của chúng ta.” Nói xong móc ra một chùm chìa khóa đặt vào tay, chỉ vào biệt thự đối diện nhà tôi nói: “Cháu đi qua dọn phòng đi, thúc thúc lát nữa sẽ về.”

Không Không Nhi tò mò nhìn bọn tôi, vâng dạ rồi đi.

Hà Thiên Đâu chờ lúc hăn đi xa mới thở dài: “Thằng nhỏ đi theo anh từ năm 13, giờ nó khôi phục trí nhớ năm 13 tuổi, cũng may là nó cụt non, nhưng thật sự thiếu nợ nó rất nhiều, chỉ có thể tận lực đền bù bằng cách khác.”

Lúc này bọn tôi cũng đã quay về phòng. Bánh Bao còn đang nằm ngủ trên bàn, hơn nữa xem ra cũng trúng thuốc tê, tay chân mềm nhũn, tôi đắp cho cô ấy một cái áo, buồn bực nói: “Em vẫn kỳ quái, rốt cục là ai bỏ thuốc mê vào cơ thể của chúng ta?”

Lý Sư Sư nói: “Hơn nữa trước khi đi Không Không Nhi cũng không muốn nói tỉ mỉ, hăn là có chút kỳ quặc.”

Lưu Bang nói: “Anh vẫn kiên trì quan điểm của mình, trong chúng ta có nội gián.”

Hoa Mộc Lan đang băng bó cho Kinh Khờ, quả thực Kinh Khờ mất không ít máu, Hạng Vũ bỗng dấm một quền lên bàn nói: “Người này đáng giận.” Trương Băng bị dọa giật mình, Hà Thiên Đâu thản nhiên nói: “Chuyện tới nước này, anh liền nói ra.” Cả bọn đều nhìn lão, thấy khó hiểu.

Không ngờ Hà Thiên Đâu lại nhìn Trương Băng, băng khẩu khí tiếc hận dùng với Không Không Nhi nói: “Cô nương, sao lại phải làm vậy?”

Trương Băng tái mặt.

Hạng Vũ ngạc nhiên: “Hà tiên sinh nói thế có ý gì?” Hà Thiên Đâu không nói gì.

Trương Băng lại khôi phục trấn định, bỗng nhìn Hạng Vũ, chậm rãi nói: “Đại vương, năm đó lần đầu ta nhìn thấy ngài đã yêu ngài...”

Trước mặt công chúng, Hạng Vũ có chút mất tự nhiên, nhưng cũng không trốn tránh, nhìn Trương Băng ôn nhu: “Ta cũng vậy.” Chúng tôi đều lạnh gáy, tôi cũng định ôm Bánh Bao thể hiện.

Trương Băng buồn bã, chậm rãi nói: “Ngài không yêu, ngài chỉ tùy tiện nhìn liếc qua thiếp, ném một bao tiền rồi đi. Nói là “Chính là nàng”.”

Mọi người đều lấy làm kỳ, mấy nam nhân nhìn Hạng Vũ đầy mập mờ, nghĩ thầm Sở Bá Vương cùng Ngu Cơ nguyên lai gặp nhau rất đặc biệt...

Hạng Vũ không hiểu: “Không đúng, ta...”

Trương Băng xen lời: “Bởi vì một câu của ngài, từ đó về sau thiếp liền như cái bóng đi sau Ngu Cơ, mãi tới sau này, thiếp thật sự hoàn toàn thành cái bóng của nàng.”

Trong phút chốc, tôi đã thấy có gì không đúng...

Quả nhiên, Hạng Vũ hoảng sợ nói: “Nàng.. là Tiểu Hoàn?”

Mọi người người hiểu người không: “Tiểu Hoàn là ai?”

Trương Băng đứng dậy cúi đầu nói với chúng tôi: “Các vị, thực sự xin lỗi, thuốc tê là tôi hạ, vừa rồi lúc mọi người kính rượu, tôi... không phải Ngu Cơ.” Cô ấy nhìn qua Lưu Bang: “Lưu đại ca sớm đã hoài nghi muội hả?”

Lưu Bang vỗ đầu mê mang: “Ừ... nhưng ta thật không nhớ được Tiểu Hoàn là ai.”

Trương Băng cười khố: “Ca không nhớ được là đương nhiên, trên thực tế có ai biết muội là ai chứ, muội chỉ là nha hoàn mà đại vương dùng tiền mua

để phục thị Ngu cơ.”

Bọn tôi giật mình.

Trương Bạng lại nhìn Hạng Vũ đang hóa đá, chân thành: “Đại Vương, thiếp thật sự rất yêu ngài. Ngài cười Ô Truy, địch nhân trước mặt ngài bị giết tan nát, ngài là một anh hùng cô độc, chỉ Ngu Cơ có thể hiểu sự tịch mịch của ngài, nhưng ngài vì sao không liếc nhìn thiếp dù chỉ một lần, Tiểu Hoàn cũng hiểu ngài, yêu ngài.”

Hạng Vũ mặt xanh đen, không nói gì, cũng không biết đang nghĩ gì.

Trương Bạng tiếp tục nói: “Ngu Cơ đoạt đi toàn bộ tâm của ngài, nhưng thiếp không hề hận chút nào, mấy lần thiếp ám chỉ, nàng cũng có ý khuyên bảo ngài nạp thiếp làm thiếp, nhưng ngài lúc đầu giả ngu nghe không rõ, cuối cùng vì thể hiện sự quyết tâm mà ngài cho thiếp một khoản tiền để thiếp về nhà. Thiếp thật sự hâm mộ Ngu Cơ, một phụ nữ làm được tới mức này, thiếp còn oán hận sao được nữa?”

Lúc này Hà Thiên Đâu rốt cục nói: “Cho nên trên cầu Nại Hà, cô một lòng quần quít si mê, thầm nghĩ kiếp sau trở thành Ngu Cơ, vì vậy sau khi đầu thai bộ dáng của cô giống hệt Ngu Cơ, thậm chí ngay cả những cử động dù là nhỏ nhất cũng giống Ngu Cơ, ngay cả khi Hạng Vũ không biết kiếp trước cô là ai vừa thấy đã nổi lòng ngưỡng mộ, không riêng kiếp trước, ngay cả kiếp này lần đầu nhìn thấy cô cũng yêu hân, đúng không?”

Trương Bạng im lặng không nói gì, cuối cùng gật đầu.

Tôi ngạc nhiên: “Lão đã sớm biết?”

“Đúng thế..” Hà Thiên Đâu khẳng định: “Vì đối địch với chú, anh khôi phục Lữ Bố đấu Hạng Vũ, nhưng là hân lần đầu giao thủ anh biết Lữ Bố căn bản không đủ đối kháng Hạng Vũ, vì hoàn thành lời hứa, anh tính kiếp sau của Ngu Cơ, nhưng phát hiện cô ấy không đầu thai tới hiện tại, càng

khiến anh tò mò là có một cô gái mà ngay cả Hạng Vũ cũng nhận sai là Ngu Cơ, khi đó thuốc của anh nghiên cứu sắp thành công, anh động tâm cho Trương Băng ăn, nghĩ thầm nếu lầm thì vẫn xử lý được, nào ngờ chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cô ả thế nhưng là Ngu Cơ, thậm chí còn nhớ được khi xưa, anh mặc dù biết có ẩn tình, nhưng mãi tới hôm nay mới hoàn toàn hiểu rõ ngọn nguồn – Trương Băng, vì sao tính theo ngày tháng năm sinh của cô không tính ra kiếp trước rốt cục cô là ai?”

Trương Băng mỉm cười nói: “Học hết cấp 3, vì thi vào trường nghệ thuật, tôi có sửa họ khẩu.”

Bọn tôi: “...”

Lý Sư Sư: “Chuyện này ông biết, vậy Không Không Nhi tự nhiên cũng nắm rõ, hần phản bội ông rồi dùng việc này áp chế Trương Băng, bức cô ấy làm việc, sau đó hạ dược vào rượu của chúng ta.”

Chúng tôi cùng nhìn Trương Băng, cô ấy buồn bã nói: “Vâng, hần nói nếu tôi không giúp thì sẽ vạch trần thân phận của tôi, nhưng hần cam đoan, chỉ lấy đồ không đả thương người, tôi đành đáp ứng, đại vương..” Trương Băng nhìn Hạng Vũ: “Thiếp biết hiện tại có nói gì ngài cũng không tha thứ, nhưng thiếp làm hết thảy là vì có thể sử dụng thân phận Ngu Cơ ở bên cạnh ngài, thiếp biết thời gian của ngài không còn nhiều.”

Lưu bang nói: “Không Không Nhi trước khi đi cũng không muốn nói ra Trương Băng, là bởi vì hần biết Trương Băng cũng không có chính thức có tâm muốn hại chúng ta, hơn nữa hần cũng thẹn với Trương Băng.”

Trương Băng nhìn Lưu Bang nói: “Muội nên cảm tạ Lưu đại ca...”

Lưu Bang vội xua tay nói: “Cô đừng nói vậy, Ngu Cơ không phải tôi giết.”

Trương Băng thần nhiên nói: “Không phải vậy, là ca nói một câu làm muội thức tỉnh, vừa rồi ca nói “các người mỗi ngày âu yếm, lúc này lại không để ý sống chết của đại vương nhà ngươi”. Muội cũng nghe rồi, nếu mình là Ngu Cơ chân chính, lúc đó nhất định sẽ cố vũ đại vương cướp lấy chủ động trên chiến trường rồi tính, nhưng muội chỉ mê luyện khí khái của đại vương, lúc này, Ngu Cơ mặc dù không có mặt, muội cũng thua một lần, về mặt thiệt tình lo lắng cho đại vương, muội không bằng nàng.”

Hoa Mộc Lan thở dài: “Đây là sự khác nhau giữa yêu và sùng bái, kỳ thật cô sao không lo lắng cho đại vương nhà cô, chỉ là góc độ bất đồng thôi.”

Trương Băng cảm kích Hoa Mộc Lan, không chút lưu luyến Hạng Vũ, cô ấy nói với Hà Thiên Đậu: “Hà tiên sinh, thuốc màu đỏ ngài còn không?”

Hà Thiên Đậu thất thần lại móc ra một viên đặt lên bàn, Trương Băng dứt khoát cầm lấy, bỗng quay đầu lại nói với Hạng Vũ: “Đại vương, đừng hận thiếp.”

Hạng Vũ đẩy bàn che trước mặt ra, giữ chặt Trương Băng, ôm vào lòng, nói thầm: “Ta sao có thể hận nàng - Tiểu Hoàn, cảm ơn nàng đã yêu ta.”

Trương Băng rốt cục khóc như mưa trong lòng Hạng Vũ, ủy khuất phần hận nhiều năm rốt cục được phát tiết tất cả, cô ấy lẩm bẩm: “Có câu nói này là quá đủ rồi, đại vương.”

Hạng Vũ vỗ nhẹ vai cô ấy: “Kiếp này cùng kiếp trước, ta tổng cộng thiếu nàng hai kiếp, mặc kệ hữu duyên vô duyên, kiếp sau nhất định trả.”

Trương Băng cười nhạt, chậm rãi rời khỏi ngực Hạng Vũ, cô ấy cầm viên thuốc, cúi đầu, đột nhiên nói: “Kỳ thật tôi thật may mắn, ít nhất tôi đã tìm được thứ tôi muốn, cảm ơn mọi người, tôi cũng thực xin lỗi mọi người, chuyển lời xin lỗi của tôi cho Tiểu Vũ - Tôi phải đi, tựa như Không Không Nhi nói, dùng tâm tình hiện tại sống tiếp quá khổ.” Lập tức, Trương Băng

nuốt thuốc, thản nhiên nói: “Tôi phát hiện tôi tốt hơn hẳn nhiều, ít nhất khi tôi tỉnh lại không cần trở lại lúc nhỏ.”

Trương Băng nhìn bọn tôi đầy u oán, sau đó ghé vào người Bánh Bao ngủ.

Lý Sư Sư sớm khóc không thành tiếng, Hoa Mộc Lan cũng lặng yên chảy nước mắt, những người khác đều cảm khái, tôi cũng bị chấn động mạnh, tôi lau mắt đã ướt nói: “Tôi nghĩ tới một chuyện rất quan trọng, Trương Băng tỉnh lại có thể hô to khiếm nhã không - cô ấy tỉnh lại hẳn là nghĩ đang ngồi ăn cơm ở nhà.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 68: Cùng Phiến Thổ Địa, Cùng Một Mộng Tưởng

Một lát sau, được tính tiêu trừ gần hết, Hạng Vũ ôm Trương Băng nói: “Anh đưa cô ấy về trường.”

Tôi lo lắng: “Anh có thể lái xe được không?”

“Không sao, như chú nói đấy, không thể để cô ấy tỉnh dậy nghĩ mình bị kiểm nhả.” Hạng Vũ cười nói: “Sau này còn phiền mọi người chiếu cố cô ấy, nhất là chú, Tiểu Cường, nếu cô ấy có gì khó khăn chú mà giúp được thì phải hết sức.”

Trải qua thiên tân vạn khổ tìm được Ngu Cơ lại là giả, chúng tôi đều nghĩ Sở Bá Vương gần như suy sụp, ít nhất phải buồn chán, nhưng vẻ mặt Hạng Vũ lại thoải mái.

Tôi vội đáp ứng: “Chắc chắc rồi.”

Hạng Vũ nhìn Hà Thiên Đâu: “Cô ấy tỉnh lại sẽ hoàn toàn không nhớ gì về tôi chứ?”

Hà Thiên Đâu gật đầu: “Đúng vậy, cô ấy nhiều lắm chỉ nhớ cậu tên Hạng Vũ, là một ông chú từng có quan hệ mập mờ thôi, nhưng vì cô ấy hoàn toàn quên kiếp trước nên hẳn sẽ lại không thích cậu, thực sự còn có thể thấy hoang đường.”

Hạng Vũ mỉm cười: “Thế là tốt nhất.”

Hà Thiên Đậ cũng cảm thấy Hạng Vũ có gì đó khác thường, nói với anh ấy: “Anh tra qua rồi, Ngu Cơ đầu thai tới....”

Hạng Vũ xua tay nói: “Đừng nói, tôi biết cô ấy ở đâu.”

Hà Thiên Đậ ngạc nhiên: “Sao cậu biết?”

Hạng Vũ không nói gì thêm, ôm Trương Băng đi ra ngoài.

Lý Sư Sư nhìn bóng lưng Hạng Vũ: “Hạng đại ca nói chuyện cứ là lạ.”

Ngô Tam Quế: “Mọi người nghĩ xem liệu nó có tự sát không?”

Mọi người đều nhìn vào Lưu Bang, ở đây người hiểu rõ Hạng Vũ nhất ngoại trừ Lưu Bang chính là Ngu Cơ chưa từng gặp mặt, Lưu Bang vuốt cằm: “Hắn sẽ không.” Chúng tôi đều an lòng, Lưu Bang chợt lại nói: “Cũng không biết chừng.”

Chúng tôi: “Đi chết đi.”

Lúc này Bánh Bao ung dung tỉnh lại, mê man nhìn bọn tôi: “Hôm nay rượu này mạnh thật, uống xong tay chân đều nhũn ra, Cường Tử mua ở đâu vậy? Lần sau mua tiếp nhé.” Cô ấy chợt phát hiện Hà Thiên Đậ, cười nói: “Ế, lão cũng sang sao?” Cô ấy mặc dù không biết thân phận Hà Thiên Đậ, nhưng cũng biết là hàng xóm, cũng đã gặp qua rồi.

Hà Thiên Đậ chào hỏi: “Ừ, tôi cũng nên đi thôi, mọi người tiếp tục ăn cơm đi.”

“Đừng đi, cùng ngồi xuống ăn cơm.” Bánh Bao thấy lão già chạy ra cửa, đành ra tiễn, lúc trở về gãi đầu nói: “Em thấy là lạ? Tiểu Triệu cũng tới rồi à?” Cô ấy vô tình nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường. Cả kinh: “Thật sao, em đã ngủ hai tiếng rồi? Mọi người vẫn ngồi ăn từ lúc đó tới giờ hả?”

Nhìn thần tình khó hiểu của Bánh Bao, chúng tôi đều thầm hiểu: “Vô tri cũng là một loại hạnh phúc.” Hai giờ xảy ra quá nhiều chuyện.

Bánh Bao thu dọn bàn nói: “To con với Trương Băng đâu rồi?”

Tôi kéo tay cô ấy nói: “Mấy thứ này ngày mai hãy dọn. Hôm nay ngủ trước đã, Tiểu Triệu cùng anh Kha ngủ chung một phòng đi.”

Chờ khi chúng tôi dàn xếp xong, Hạng Vũ vẫn chưa về, Hoa Mộc Lan nhìn đồng hồ: “Nếu đưa người rồi về thì hẳn Hạng đại ca đã phải về rồi.”

Tôi cũng lo lắng, gọi điện cho Hạng Vũ, chợt tiếng chuông vang lên từ cái ghế sofa, Hạng vũ không mang di động.

Chúng tôi nhìn nhau, Lý Sư Sư nói: “Anh ấy.. có thể chỉ muốn yên tĩnh ngồi suy nghĩ thôi.”

Hoa Mộc Lan nói nhỏ: “Tôi vẫn có dự cảm không lành... tôi thấy chúng ta hẳn sẽ không gặp lại anh ấy nữa.”

Tôi bị bọn họ nói sợ: “Không phải vậy chứ?”

Kết quả đêm đó Hạng Vũ thật sự không về. Ngoại trừ Bánh Bao, tất cả mọi người đều không ngủ được.

Ngày hôm sau, chín giờ sáng, tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, Sáu Lưu gọi: “Tiểu Cường, mau tới quán rượu. Tân khách của chú tới rồi.”

Cả đêm không ngủ, tôi ngáp dài: “Lần này là ai vậy?”

Sáu Lưu hưng phấn: “Mấy người cơ mà, mau tới.”

“Bọn họ đang ở đâu?”

“Ở quán rượu của chú, đang uống rượu.”

Tôi chẳng quan tâm: “À, vậy cứ để họ uống, qua một lát tôi sẽ điều xe từ trong trường tới đón về là được mà?”

Sáu Lưu lặng lẽ nói: “Chú dám làm kiêu với mấy vị này à?”

Tôi hàm hồ: “Không có, nhưng mà tôi mệt quá.”

“Anh mặc kệ, khách trọ sau này chú không cần tự mình tới cũng được, nhưng lần này không được, còn nữa – chú có muốn mấy tháng tiền lương của chú không?”

Tôi nghe câu cuối mắt sáng lên, tiền lương? Mấy tháng? Đúng rồi, tôi tiếp khách từ giữa tháng bốn, tháng 9 Sáu Lưu mới bắt đầu phát lương, bánh quy mẹ con, xe phòng hộ vô địch, giờ hẳn lĩnh 4 tháng thương à.

Tôi lẩn lôn lốc vội mặc quần áo, xe bị Hạng Vũ kéo đi đành gọi taxi chạy đến quán rượu.

Chạy tới thấy các vị đại thần, mấy vị khách hộ đang ngồi cạnh Sáu Lưu ở cái bàn cạnh bục múa hát, tính cả Sáu Lưu nữa là năm người. Bốn vị kia đều là nam, ngoại trừ một người mặc áo khoác đầu đội mũ cao ra, ba người đều mặc quần áo hiện đại, cả đám phong thần tuấn lãng thản nhiên tự tại, tôi cười tươi vung tay chào, cũng không quản họ đáp lại thế nào, vội kéo Sáu Lưu qua bên nói: “Tiền lương đâu, là cái gì?”

Sáu Lưu trước tiên cáo lỗi với bốn vị, nói nhỏ với tôi: “Đừng quan tâm tới tiền lương vội, trước nhận thức mấy vị này đã.” Nói xong chỉ hướng một trung niên đẹp trai mặt chữ quốc nói lớn: “Vị này chính là Đường Thái Tông Lý Thế Dân.”

Tôi gật đầu mang tính xã giao với Lý Thế Dân, còn chuẩn bị tiếp tục lôi kéo tiền lương chỗ Sáu Lưu, mọi người cũng biết đấy, lão lừa đảo thường xuyên lừa tiền của tôi và mọi người, không biết lão có tham ô không nữa?

Khi tôi quay đầu qua Sáu Lưu mới kịp phản ứng lại, giật mình nhìn Lý Thế Dân nói: “Lão nói ai tới?”

Lý Thế Dân cười ôn hòa: “Lý Thế Dân.” Trung niên nhân ngồi bên cạnh mắt lộ tinh quang ôm quyền: “Ai, nguyên lai Đường Thái Tông Lý huynh.”

Lý Thế Dân vẫn cười tươi như hoa: “Huynh đài này cứ gọi ta là Thế Dân, còn về Đường Thái Tông mấy thứ, đều là chuyện cũ nơi trần thế, không đề cập tới.” Trung niên nhân cười nhạt: “Được, được.”

Nói thật tôi tò mò người trung niên này hơn cả Lý Thế Dân, cùng Đường Thái Tông xưng huynh gọi đệ, lại thuận miệng vậy, ít nhất có thể nói rõ hai vấn đề, một, người này thân phận không thấp. Thứ hai, chắc là không phải người triều Đường, nếu không thấy bốn triều tiên vương cũng không thể tùy tiện như vậy.

Tôi thật sự muốn trò chuyện với thần tượng vài câu, trời ạ, Lý Thế Dân a, Trung Quốc mới xuất hiện bao nhiêu hoàng đế, chỉ có hai người Lý ca cùng Khang Hy mặc kệ chính sử hay dã sử vẫn được người đời ca ngợi, mặc dù Huyền Vũ môn đã giết hai huynh đệ của mình - Nhưng đây chỉ là lịch sử, hiện tại gặp chân nhân, tôi không kích động sao được - Thế Dân huynh còn đẹp trai hơn cả tiểu Cường, xem khí chất người ta kìa, chắc chắn, hoàng đế cũng đã thấy qua, nhưng một là tên mập chỉ biết chơi game, một thì giống như tên du côn lưu manh lừa đảo. Chân chính có đế vương khí, phải nói tới Lý ca.

Không đợi tôi hàn huyên vài câu với Lý Thế Dân huynh, Sáu Lưu tiếp tục chỉ vào vị cao lớn ngồi cạnh Lý Thế Dân này giờ không nói gì: “Vị này, là Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận.”

Ác.

Làn da thâm đen, tay dài chân to, mặt không giận mà uy, rõ ràng là một khai quốc hoàng đế.

Lý Thế Dân nhìn trung niên ôm quyền: “A, nguyên lai Triệu huynh.”

Triệu Khuông Dân khẽ gật đầu, sau đó cười với tôi. Trung niên kia bỗng chỉ vào Lý Thế Dân cũng Triệu Khuông Dân nói: “Các người hai người... vậy.. ai, thôi vậy, không nói.”

Lý Thế Dân ngạc nhiên: “Vị huynh đài này không ngại nói thẳng.” Người kia giơ tay lại bỏ xuống, Triệu Khuông Dân trầm giọng nói: “Tôi biết anh ta muốn nói gì.” Ông ta quay sang Lý Thế Dân: “Lý huynh, chúng ta tuy cùng đánh một phiến thiên hạ, nhưng cách nhau vài trăm năm, hơn nữa cơ nghiệp của ta là cướp từ Hậu Chu Sài Thị của huynh đi trước phung phí, ta đi sau nhặt lại, cho nên huynh cũng không hận ta được.”

Lý Thế Dân xem ra vốn không biết gì, nghe xong mấy câu, là người cơ trí liền thở dài: “Nói vậy, Đại Đường thịnh thế của ta cũng bất quá là hoa quỳnh sớm nở tối tàn à?” Lý huynh suy đoán quốc gia bản thân cũng giống như Tùy triều phá bại.

Lúc này, trên bàn còn duy nhất một lão nhân duỗi tay vỗ vai Lý Thế Dân, dùng ngữ khí hùng hồn an ủi: “Từ xưa tới nay, không có bất bại dũng sĩ, điều hâu bay liệng chân trời cũng luôn có một ngày già đi.” Lão nhân cũng có khuôn mặt chữ điền, làn da hồng hào pha đen, đặc điểm nổi bật là ánh mắt dài nhỏ, tôi vừa nhìn cách ăn mặc, nghe nói tiếng Hán cứng lắm, chợt nghĩ ra không cần Sáu Lưu giới thiệu: “Thành Cát Tư Hãn?”

Thành Cát Tư Hãn cười ha hả: “Không thể tưởng được tại nơi không có thảo nguyên còn có người biết ta.” Lão nhân nói vỗ lưng Triệu Khuông Dân: “Lão đệ a, tựa như đệ nói vậy, chúng ta đánh cùng phiến thiên hạ, nhưng đệ không thể hận ta, Đại Tống của đệ sau này như một con sói bệnh, bị con hoẵng, dã cẩu gặm chết, ta sau đó đơn giản diệt cả hoẵng cùng dã cẩu.”

Triệu Khuông Dận nghe vẫn biết nhĩ ý, mặt cũng hơi biến sắc, cuối cùng hỏi: “Đến cùng ai diệt Đại Tổng ta?”

Thành Cát Tư Hãn nói: “Trước có nước Liêu cùng Tây Hạ, sau còn có Kim, bất quá đệ yên tâm, mấy quốc gia này cuối cùng cũng tan biến dưới vó ngựa Mông Cổ chúng ta.”

Triệu Khuông Dận trầm mặt ôm quyền: “Vậ đa tạ.”

Không thể không nói Thành Cát Tư Hãn rất có nghệ thuật nói chuyện, rõ ràng là mình mang binh tấn công, nhưng lại nói như là giúp Triệu Khuông Dận báo thù, xem ra vị lão tổ tông Mông Cổ cũng không phải chỉ biết cười ngựa bắn cung.

Lúc này chúng tôi đều nhìn lại vị trung niên vẫn góp lời nãy giờ, kỳ quái là từ khi Thành Cát Tư Hãn nói xong người này lặng lẽ không nói gì, Thành Cát Tư Hãn nhìn qua, lại hỏi: “Lão đệ, cao tính đại danh là gì?”

Người này bất giác dịch người ra một chút, cười khan nói với Thành Cát Tư Hãn: “A... lão ca là Thiết Mộc Chân hả? Nếu nói ca có gì hận đệ, nguyên nhân chỉ là đệ lật đổ Nguyên Triều do cháu ca lập nên.”

Thành Cát Tư Hãn biến sắc: “Người Mông Cổ chúng ta lại có lúc bị đả bại sao?”

Người nọ: “Người Mông Cổ quá ăn hiếp người ta, không coi người Hán là người, người bình thường ngay cả tên cũng không cho lấy, một đứa bé sinh ra, lấy tổng tuổi cha mẹ là tên mình, ví dụ một đứa nhỏ ra đời cha 25 mẹ 22 thì đứa nhỏ tên Trương Tứ Thất, giống như đệ, đệ tên Chu Bát Bát.”

Tôi vượt cằm hỏi: “Nói vậy, cha mẹ lão ca sinh ngài lúc đó đã tám tám tuổi?”

“Đúng vậy.”

“vậy... Chu Thất Thất có phải cũng có thể gọi là Chu Tứ Cửu?” (Bảy bảy bốn chín T_T)

“Đúng, chú cũng có nghiên cứu vấn đề này à?”

Tôi vã mồ hôi, tôi vẫn cho tên Chu Thất Thất là rất đẹp, muốn lấy nữ danh là Tứ Cửu...

Kỳ thật gọi vậy ngoại trừ tên trùng nhau ra một chút còn rất dễ trêu đùa, trước đoạn thời gian TV có chiếu một cặp đôi họ Trần lúc tuổi già sinh con, lão ông 81 lão bà 79, chả lẽ con họ gọi là Trần một sáu mươi? Tôi bỗng nghĩ một vấn đề, theo bầu trời thiên địa tính năm, Thất thiên nữ bao nhiêu tuổi? Vậy đứa nhỏ của nàng với Đồng Vĩnh nên gọi là gì...

Tôi miên man suy nghĩ một lúc, hỏi người nọ: “Huynh họ Chu? Vậy Chu Nguyên Chương là gì của huynh?”

Hán tử nói: “Ca là Chu Nguyên Chương, đây là sau này lấy tên đó.” Khó trách, khó trách dám cùng Lý Thế Dân xưng huynh gọi đệ.

Tôi sững sờ: Đường Thái Tông Lý Thế Dân, Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận, nhất thế thiên kiêu Thành Cát Tư Hãn, Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương - Đường Tống Nguyên Minh tứ đại triều đại, những lãnh tụ có ảnh hưởng nhất hoặc hoàng đế đều tụ ở đây.

Tôi kéo Sáu Lưu hỏi: “Lão chuẩn bị cho ta một đồng hoàng đế làm gì?” Tôi rất cục hiếu được sáng nay lão nói gì mà không thể chậm trễ làm kiêu với đồng khách này.

Sáu Lưu cười he he: “Thế mới náo nhiệt - mau cùng các vị bệ hạ chào hỏi.”

Tôi ngạc nhiên nhìn bốn người, bốn vị này cũng nhìn tôi, sau đó qua lại, bọn họ dù ngồi chung hồi lâu, nhưng vẫn chưa hiểu rõ về nhau, những

người này thân phận gì? Không phải là Khai Quốc Hoàng đế cũng là một đời hùng chủ, dù cho ở đâu cũng không chủ động chào hỏi người khác: “Ngài mẫu thân họ gì?”

Hiện tại, bọn họ nghe giới thiệu lẫn nhau, Lý Thế Dân dùng con mắt khác nhìn Triệu Khuông Dận, mà Triệu Khuông Dận có chút nghi ngờ nhìn Thành Cát Tư Hãn, thảo nguyên hùng ưng của chúng ta khỏi phải nói, dò xét Chu Nguyên Chương, ánh mắt chẳng chút thân thiện. Đây là điều khiến tôi đau đầu, Đường Tống Nguyên Minh, bốn vị lão đại là kinh địch của nhau, triều đại như tiền, đều có ý nghĩa kỷ niệm...

Tôi còn phát hiện: Chủ tịch thi từ có một bài “thăm viên xuân tuyết”, cơ bản ngoại trừ Hạng Vũ đổi thành Lưu Bang, mọi người vẫn thế...

Tôi đứng ở trước mặt bốn siêu cấp boss, khó xử ho khan: “Các vị ... Hoàng thượng...” tôi dám đánh bạc, bốn vị này khẳng định lần đầu tiên nghe xưng hô như vậy, mặc dù Thành Cát Tư Hãn cũng không xưng đế, nhưng mà “các” hoàng thượng hình thức số nhiều khẳng định làm bọn họ nghi hoặc.

Tôi tiếp tục nói: “Có câu nói, hoàng đế thay phiên rồi một ngày cũng tới nhà ta...”

Mọi người bất thiện nhìn tôi...

“...Những lời này nghĩa là, ách, tuyển trạch hoàng đế cũng là chuyên nghiệp, phải có giác ngộ có một ngày bị kéo xuống ngựa, nói không dễ nghe là giang sơn của các vị chẳng phải cũng dựa vào quyền cước lấy được sao?”

Mấy người hai mắt nhìn nhau, đồng thời hòa hoãn lại.

Tôi càng can đảm hơn nói: “Như vài vị vừa rồi, mặc dù cùng là một thiên hạ, nhưng các vị cũng không có mâu thuẫn trực tiếp, theo tôi biết có

hai vị hoàng đế làm bằng hữu nữa kìa, bọn họ khi tức giận còn nuốt lẫn nhau, họ Lưu xét nhà họ Hạng à...”

Lý Thế Dân cười nói: “Chú nói Tần Mạt Hán Sơ Lưu Hạng tranh đấu hả?”

Tôi vội gật đầu nói: “Đúng đúng - mọi người khác họ chứ hả? Kỳ thật nhắc tới hoàng đế ai không muốn làm? Cái này nói thế nào nhỉ, chỉ có thể nói là cùng một phiên thổ địa, cùng một giấc mộng.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 69: Vị Cực Nhân Thần

Nói xong mấy câu đó, mấy vị quay sang nhìn nhau, đều lộ ra ý cười. Đám cổ nhân này tổng kết ra kinh nghiệm, làm việc chỉ cần nói đã tâm thành giấc mộng, thì có thể để họ hiểu ý rồi.

Sáu Lưu chỉ vào tôi nói: “Còn không chính thức giới thiệu với các vị, đây là Tiểu Cường, chủ nhân nơi này, sau này các vị có cần gì có thể trực tiếp tìm chú ấy.”

Lý Thế Dân cười nói: “Tiểu Cường khẩu tài rất tuyệt, hiện tại làm quan chức gì?”

Câu này thật không dễ để trả lời, nếu là tại thời Tần thì tôi là Tề Vương cùng Ngụy Vương, tại Hán Sơ tôi là Tịnh Kiên Vương, nhưng người đặt câu hỏi lại là Đường Thái Tông, tôi cuối cùng không thể cầm quan thời Tần Hán đi lừa hoàng đế Đại Đường chứ? Vậy gọi là gì đây, tiền triều di lão sao?

Cho nên tôi đành nói: “Tôi là bố y (áo vải), he he, bố y thôi...” Kỳ thực tôi đang mặc bì giáp.

Lý Thế Dân kinh ngạc: “Không thể nha, anh thấy chú hắc không dưới Phòng Huyền Linh.”

Sáu Lưu nhéo tôi: “Còn không mau tạ ơn hoàng thượng?”

Tôi cùng Lý Thế Dân đều hỏi: “Cảm ơn cái gì?”

Sáu Lưu cười trộm nói: “Hoàng thượng nói tài chú không dưới Phòng Huyền Linh, thì là phong chú chức tể tướng, quân vô hí ngôn, cho nên phải tạ.”

Không thể tưởng được lão lừa đảo này lại xem nhiều phim truyền hình lịch sử vậy, mấy danh thần tể tướng trong phim chẳng phải thường đi theo sau đít hoàng đế chỉ đâu đánh đó sao, sau đó lại quỳ xuống dập đầu ‘tạ chủ long ân’ như là búa gõ đinh à? Đúng là câu này, ‘quân vô hí ngôn’ - may mắn tôi không phải hoàng đế, nếu là quân vô hí ngôn, lúc tôi cùng Bánh Bao thân mật tôi cũng thường nói với Bánh Bao cái gì chết chết sống sống, rốt cục có phải thực hiện hay không thực hiện?

Hiện tại Sáu Lưu lại sỉ nhục tôi cỡ này, đối phương là hoàng đế, tôi cũng không thể không nể mặt, vì vậy tùy tiện nâng bát rượu cạch với Lý Thế Dân: “Vậy tạ chủ long ân, em theo ý anh vậy.”

Mấy vị hoàng đế khác trợn trừng mắt to mắt nhỏ, phỏng chừng mấy người này còn chưa từng thấy nghi thức sắc phong như vậy.

Lý Thế Dân cũng biết đây chẳng qua là trò đùa, mỉm cười, cầm bát uống một hơi. Lúc này, thân phận của tôi lại thay đổi, trở thành tể tướng thời Trinh Quán đời Đường.

Sáu Lưu nói: “Kỳ thật Tiểu Cường là hiệu trưởng trường Văn Võ Dục Tài. Cũng là nhân vật có tên tuổi.”

“Hiệu trưởng?” Triệu Khuông Dận nghi hoặc.

“Kỳ thực là một cái tiểu dân làm nên, sau đó quốc gia lại ưu tiên đầu tư, coi như là tư thực đi.” Tôi nói.

Chu Nguyên Chương giật mình hỏi: “Đó là quốc tử giám hả, vậy chú chẳng phải là thái sử?”

Tôi quen mui bưng bát nói: “Vậy lại tạ chủ long ân.”

Chu Nguyên Chương phì cười: “À.. được, vậy chú coi như thái sư của anh.”

Lúc này, một bại hoại mới tinh lại sinh ra, Tiêu thái sư - nghe qua chút thì ngay cái tên đã lộ rõ vẻ bán nữ cầu vinh, vô ác bất xá. Mặc dù, thái sư này không phải thái sư kia.

Tôi nhìn trộm hai vị còn lại, Triệu Khuông Dận vẫn ngồi nghiêm nghe. Nói Tống Thái Tổ xuất thân lưu manh nhưng xem ra cũng không giống. Ngược lại Chu Nguyên Chương ngẫu nhiên đảo mắt trốn tránh, lại có vài phần thần vận của Lưu Bang.

Thành Cát Tư Hãn cười nói: “Xem ra đều phải có lẽ gặp mặt, người Mông Cổ chúng ta không có nhiều nghi lễ phức tạp như vậy, anh cũng không biết nên phong chú quan gì. Thế này đi Tiểu Cường, chú uống mỗi một chén rượu, tương đương với kỵ mã đi nhanh một ngày, trong ngày này chú đi qua bao nhiêu thảo nguyên, kể cả dân cư cũng như bò dê, anh đều vạch nó vào lãnh địa của chú.”

Mịa ơi, chơi lớn à nha. Nghe nói tôn tử Thành Cát Tư Hãn sau này đánh hạ vùng lãnh thổ đi ngựa cả năm cũng chẳng hết. Không biết lãnh thổ của lão Thiết lớn cỡ nào. Nhưng nghe lão nói hùng hồn thế uống một hai trăm bát cũng được. Nếu đổi thành bia tôi có thể miễn cưỡng uống đủ một hai cái huyện thị, nếu mà rượu trắng thì ai chịu nổi. Hơn nữa còn là trò cười, cần gì phải nghiêm chỉnh thế chứ?

Cho nên tôi biểu tượng uống một chén, Thành Cát Tư Hãn nhìn tôi tiếc nuối: “Đáng tiếc, chú bỏ lỡ một cơ hội tốt, nếu chú đen đủi thì có khi đi cả ngày cũng chả thấy ma nào, nhưng anh vẫn nhớ lời hứa hôm nay.”

Sau đó tôi cũng quên hỏi, ngày này tính thế nào, bởi vì nếu chạy thẳng tắp vậy chỉ tính là một đường thẳng, mà đường thẳng làm khi gì, chẳng lẽ

tại thảo nguyên thu phí qua đường với dân du mục?

Lúc này mọi người đều tập trung vào Triệu Khuông Dận, mặc kệ có phải trò cười hay không, dù sao vài vị cũng tặng lễ, đều là hoàng đế, cũng phải tự trọng thân phận chứ.

Triệu Khuông Dận gãi đầu nói: “Bọn họ phong chú toàn là quan văn hả? Vậy anh phong chú làm tướng quân thế nào?”

Tôi vội nói: “Tốt, tốt.”

Nói thật tôi căn bản không hứng thú với tể tướng, thái sư tí nào, cao trung tốt nghiệp đi làm thái sư làm gì? Tướng quân dễ nghe hơn, mặc dù không thể viết lên danh thiếp, nhưng mà lúc tiếp đãi khách hộ cũng có cái để nói.

Nhưng mà tôi liền thấy Chu Nguyên Chương nhìn tôi cười he he xấu xa, Triệu Khuông Dận lại nói: “Trẫm phong khanh làm An Quốc Công, tổng đốc thiên hạ binh mã.” Nói xong giờ chén nói: “Đến, cạn chén, chú chính thức đi nhậm chức.” Mọi người đều nhìn ra, Triệu Khuông Dận trêu người, tôi mặc dù không biết đây là thế nào, nhưng cũng biết cái gì gì công chỉ là một tước vị, muốn tổng đốc thiên hạ binh mã, ít nhất phải phong cái gì gì nguyên soái đi?

Cùng Triệu Khuông Dận uống rượu sao thấy không thành thật nhỉ? Tôi thấy Chu Nguyên Chương cười xấu xa, chợt nhớ ra: Chẳng phải là muốn dùng rượu tước binh quyền sao?

Nghe giang hồ đồn, Triệu Khuông Dận thời loạn cầm trọng binh, gặp thời cơ thành thực tại Trần Kiều phát động binh biến, đương nhiên, còn có cách nói là các bộ hạ của Triệu Khuông Dận chủ mưu, hơn nữa Triệu Khuông Dận uống say bí tỉ mặc vào hoàng bào, dù sao tôi éo tin - hoàng bào từ đâu ra? Trên thực tế là: Triệu Khuông Dận mỗi ngày như động kinh nói nhảm: Trực tiếp xưng đế hay tạo phản trước, đây là một vấn đề...

Triệu Khuông Dân được thiên hạ, sau đó các thuộc hạ khai quốc công thần tay nắm binh quyền địa bàn liên kết với nhau, điều này làm lão không an tâm, vì vậy trong hoàng cung bày bàn tiệc, lão Triệu lầu bầu: “Các người đều là hảo huynh đệ của ta, nếu các người tạo phản, các người thấy ta có nên giết các người không?”

Cá bộ hạ cũ tự nhiên cực kỳ sợ hãi, đồng loạt nói: “Lão đại, chúng ta sao có thể tạo phản?” Triệu Khuông Dân nói: “Chớ nói vô nghĩa, ngôi vị hoàng đế của ta kiếm được thế nào các người còn không biết sao?” Mọi người đều nghĩ: Ừ nhỉ, lão đại của bọn ta làm hoàng đế lại nói thế này... lập tức hoảng sợ cuống lên, không biết Triệu Khuông Dân muốn làm gì.

Triệu Khuông Dân thấy vậy, liền đề điểm: “Ta nói các người đều là công thần, sao ta có thể bạc đãi? Chỉ cần các người không mang binh, ta đảm bảo các người cùng tử tôn hậu đại có cơm ăn có gái chơi.”

Các thủ hạ đại tướng lúc này mới giật mình, vì vậy đều đứng nói mấy ngày nay người đau đầu, kẻ đau móng tay, có kẻ nói hai mắt đã lòa, kẻ nói không nghe rõ, dù sao tìm cơ hội chuyển sang văn chức, Triệu bạn học vừa lòng gật đầu, lúc này mới bưng chén, nói một câu vừa rồi nói với tôi: “Uống chén rượu này, các người đi nhậm chức đi.” Đây là màn dùng rượu tước binh quyền nổi danh trong lịch sử.

Tôi cầm bát giả bộ lão đảo: “Hoàng thượng, tôi thật không thể uống nữa.” Cách cái bát rượu không khó, nhưng chẳng lẽ cái chức An Quốc Công mới nhận được đã phải trả lại, muối dù nhỏ cũng là thịt, tôi ngu sao? Bát rượu này chẳng bằng tôi uống với Thành Cát Tư Hãn còn hơn.

Bốn lão già xảo trá, tôi kéo Sáu Lưu ra nói: “Nhanh nào, tiền lương đâu?” Tôi cũng thật không chờ được, lúc này đang tò mò xem có gì cổ quái.

Sau Lưu chỉ bốn người, nói nhỏ: “Bọn họ là tiền lương tháng này của cậu đó.”

Tôi sững sốt hồi lâu, lập tức nói: “Đừng đùa, nhanh đưa đây.” Nói xong sờ các túi của Sáu Lưu.

Sáu Lưu bị tôi chọc cười, vừa chạy vừa la: “Đừng nháo, ai đùa với cậu.”

Khi tôi chẳng lấy được dù cái bánh bích quy hay cái kẹo cao su nào, tôi hoảng nhiên hỏi lại: “Lão nói gì?”

Sáu Lưu xoa dịu: “Vừa là thái sử, vừa là An Quốc Công, chú còn có gì bất mãn hả? Vị cực nhân thần còn gì.”

Cũng phải, tôi thật không nghĩ trong lịch sử còn thằng nào trâu bò hơn tôi, vị cực nhân thần, là vương lại là công, vợ tôi Bánh Bao là Trịnh vương triều Tần kiêm Đại Tư Mã. Nhưng thế hữu dụng à? Cho dù Nghiêu Thuấn chạy tới trước mặt muốn nhường ngôi cho tôi thì tôi có chỗ tốt sao?

Tôi kéo Sáu Lưu: “Bớt lảng nhăng đi, vị cực nhân thần là một người trên vạn người, hiện tại trên vạn người tôi cũng gặp rồi, tôi già mới nghĩ ra, mẹ nó đang làm hiệu trưởng ngon lành sao lại phải dưới người khác - lão không trả lương thì tôi ném lão tới quán rượu đồng chí, cho lão ném thử mùi vị nhiều người là thế nào.”

Điều khiến tôi điên tiết là lương không có, còn muốn biến tôi thành giải thưởng, giống như nhân viên bán vé, cuối tháng không được nhận lương, còn phải lao động công ích 30 ngày.

Sáu Lưu lắc tay tôi nói: “Sớm muộn rồi chú cũng hiểu cho nỗi khổ tâm của anh.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 70: Chí Kim Tư Hạng Vũ

Tôi nhổ xuống đất một bãi nước bọt: “Phì, lại bóc lột lão tử nữa thì lão tử mặc kệ đó.”

Sáu Lưu cười he he: “Chú hiện tại hận anh, sau này có khi chú còn thấy chiếm tiện nghi - qua vài ngày nữa Khang Hi sẽ tới, chú chuẩn bị tốt công tác tiếp đãi nhé.”

Tôi buồn bực: “Vì cái gì không phải Nỗ Nhĩ Cáp Xích?” Bởi vì cho tới giờ gặp bốn người, đa phần là khai quốc quân chủ, Lý Thế Dân mặc dù không phải thái tổ nhưng cơ nghiệp Đại Đường đa phần là một tay lão lập nên, Thành Cát Tư Hãn thì khỏi phải nói, không có lão già này thì cũng chẳng có Hốt Tất Liệt.

Sáu Lưu nói: “Chẳng lẽ chú không phát hiện ra sao, anh đều cố ý đem mấy người tốt tới chỗ chú? Lúc Khang Hi nắm quyền thì quốc lực mạnh hơn nhiều.”

“Lão chó nhà mi rốt cục muốn làm gì?”

Sáu Lưu nghiêm mặt lại: “Chú càng ngày càng thiếu tôn trọng thượng cấp rồi đó.”

Tôi nói: “May cho lão, còn không thêm chữ “chết” nữa là lão còn may rồi đó.”

Sáu Lưu giận dữ: “Anh đi đây.”

Tôi tóm lảo lại nói: “Trả tiền! Lão thiếu tôi mấy ngàn đó.”

Sáu Lưu lập tức lại tỏ vẻ đáng thương, cười làm lành: “Anh em ta hai người có gì không thể từ từ nói chuyện chứ hả? Cùng lắm thì lần sau anh cho chú thêm hai vị hoàng đế.”

Tôi kêu: “Rắm thú! Thứ lão tử không thiếu nhất là hoàng đế đó.” Bốn lão già đang ngồi bên bàn nhìn tôi đầy bất thiện...

Sáu Lưu năn nỉ: “Thế này đi, chờ Bánh Bao mang thai anh sẽ mang cho chú tứ đại mỹ nhân.”

Tôi nghĩ nghĩ, quả quyết từ chối: “Không được.”

Mang tứ đại mỹ nữ tới đây, đầu tiên là Điều Thuyền không thể kết nối, nói thế nào thì cũng là lão bà của Nhị Béo kiếp trước. Thê tử của bằng hữu không cười được; Vương Chiêu Quân, từ một ý nào đó thì coi như một nữ anh hùng, vì hòa bình dân tộc làm ra cống hiến; Tây Thi, càng không được, nghe nói cuối cùng chạy theo tử phú Phạm Lãi, có nữ nhân như vậy mà không có biệt thự siêu xe cung phụng sẽ thành thật với mình sao? Cuối cùng là Dương Ngọc Hoàn, thời Đường lấy béo là đẹp, Dương mỹ nữ mùi hôi nách thì cứ gọi là....

Sáu Lưu thực có thể đọc tôi nghĩ gì, lập tức sửa lời: “VẬY anh mang cho chú Tô Đát Kỷ cùng Triệu Phi Yến. Vậy cũng đều là tiểu yêu tinh, hehe.”

Lúc này tôi không cần suy nghĩ đã xua tay: “VẬY lão đi đi, tiền không cần trả đâu.”

Sáu Lưu: “...”

Lão lừa đảo đi rồi, tôi gọi điện cho Vương Dần kêu anh ấy lái xe của trường tới đón bọn tôi. Xe tắc xi không ngồi được, hơn nữa không chính thống lắm, làm gì có hoàng đế xuất môn mà thuê xe?

Tôi trở lại chỗ ngồi hàn huyên với các vị bệ hạ một lúc, vài vị này mặc dù đều là hoàng đế nhưng cơ bản đều là tay trắng dựng cơ đồ, hiện tại thay đổi hoàn cảnh cho nên cũng không làm đáng, mỗi người đều rất biết điều. Lý Thế Dân nhảy bén rộng lượng, lại thuận tay trái (chân thân lịch sử mời tham khảo chính sử, nếu như có gì khác biệt xin lượng thứ). Triệu Khuông Dận có điều trầm mặc nhưng thường thường một lời trúng đích. Thông qua nói chuyện phiếm tôi mới biết, lão Triệu kỳ thực không xuất thân bần hàn. Cha lão là người trong quân đội, hơn nữa chức quyền không nhỏ. Thành Cát Tư Hãn sáng sủa hào sảng nhưng cũng không phải người vô tâm kế, giống như cũng có một đại ca làm chỗ dựa. Chu Nguyên Chương không nói gì, ngồi trên ghế mông ngọ nguậy liên tục, kính lão một cái, tôi ân cần hỏi: “Bát Bát huynh bị trĩ à?”

Chu Nguyên Chương ấp úng hỏi: “À, anh hỏi chút, Đại Minh của anh vẫn duy trì chứ hả?”

Nguyên lai là nghĩ cái này, mấy người đang ngồi đều là triều này tiếp triều kia, giang sơn của ba người kia mất trong tay con cháu, dù sao cũng biết đáp án, chỉ có Chu Nguyên Chương mới tới, còn chưa gặp ai để hỏi, còn tưởng rằng Đại Minh vương triều vẫn tồn tại vạn năm. Kỳ thật nó cũng không quan trọng, mang chữ “hán xương” thì trong đó cũng chẳng có thằng thái giám nào.

Vì không làm lão Chu thương tâm, tôi uyển chuyển nói: “Qua mấy ngày nữa có một thằng tên Khang Hi tới, việc này anh cứ hỏi nó, nhưng mà anh cũng nên học tập ba vị, không nên buồn bực.”

Chu Nguyên Chương sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng thở dài: “Xem ra Đại Minh của anh cũng không giữ được, ai, vì cái gì không có cơ nghiệp vạn năm hả?”

Lý Thế Dân cười nói: “Mọi người đều kêu chúng ta là hoàng đế vạn tuế, trên cái bàn này là bốn vạn tuế, kỳ thật nếu sống lâu như thế, cũng không

có gì là thú vị.”

Tôi bổ sung: “Thêm em nữa là bốn vạn chín nghìn tuổi - em còn là Hán Triều Tịnh Kiên Vương.”

Sau đó bốn vị hoàng đế (Thành Cát Tư Hãn miễn cưỡng cũng xem là một người đi) bắt đầu cảm khái kể lể, nói làm hoàng đế mệt mỏi thế nào, phải quan tâm làm sao, không khác gì bốn CEO ngồi nói chuyện với nhau.

Chỉ chốc lát Vương Dần đã lái xe tới, tôi giới thiệu bốn vị hoàng đế với anh ấy, Vương Dần chỉ gật đầu với Thành Cát Tư Hãn, xem ra anh ấy chẳng hứng thú với mấy vị hoàng đế. Cái này khó trách, mấy người Phương Tịch kiếp trước đều tạo phản quen rồi, từ góc độ mà nói, Vương Dần cùng Triệu Khuông Dận cũng có chút giống nhau.

Trên xe, Vương Dần nói với tôi: “Hạng Vũ Hạng đại ca nửa đêm có về trường, sau đó bỏ xe lại cưỡi ngựa đi rồi.”

Tôi vội vàng hỏi: “Anh ấy có nói gì không?”

“Không, chỉ mượn bọn tôi chút tiền rồi đi, nói là trên xe để lại mấy thứ cho chú.” Vương Dần nói rồi ném chìa khóa xe cho tôi.

“Anh ấy cũng không nói đi đâu làm gì à?”

“Không có.”

Hạng Vũ đưa Trương Bổng về nhà rồi không về nữa, cười con thỏ thọt đi đâu chứ?

Lý Thế Dân vỗ lưng tôi từ phía sau nói: “Hạng Vũ là Tây Sở Bá Vương sao?”

Tôi nói: “Ừ, đúng đó.”

Chú Nguyên Chương cảm khái nói: “Chí Kim Tư Hạng Vũ, Bất Khẳng Quá Giang Đông. Lúc trước tôi chỉ nghĩ Sở Bá Vương lòng dạ có chút hẹp hòi, một khi bại trận sao không đông sơn tái khởi, hiện tại thấy đó cũng là một cử chí sáng suốt, nhân sinh khổ đoản, cũng chỉ vài chục năm sống lâu, quay đầu đều là không hết.” Không hổ đã từng làm hòa thượng, Chu Nguyên Chương tái thế làm người, rõ ràng nói toàn triết học.

Lý Thế Dân hỏi: “Chí Kim Tư Hạng Vũ, Bất khẳng quá Giang Đông? Đây là ai viết vậy, có chút khí khái .”

Chu Nguyên Chương chỉ Triệu Khuông Dận nói: “Đường như người của lão Triệu nói, huynh đệ ta thi thư chẳng ra gì.”

Vương Dần vừa lái xe vừa nói: “Lý Thành Chiêu viết, là một cô gái, trước đó còn có hai câu.”

Lý Thế Dân hứng trí nói: “A, còn hai câu thế nào?”

Vương Dần: “... Đã quên.”

Lý Thế Dân nhìn qua tôi, tôi vò đầu nói: “Có phải là câu “Đầu rút bái đại cá chứ gì” He he, làm cho hoàng thượng thất vọng rồi, tế tướng của ngài không chút học vấn nào cả.”

Lý Thế Dân thở dài nói: “Một hồi tới đó, chú tìm cho anh vài quyển sách, anh muốn tự mình đọc xem.”

Tôi nói: “Chẳng biết hoàng thượng muốn đọc sách loại gì, từ Đường sau mới ra sách thì có cho già cho trẻ “Kim Bình Mai” à, “Nhục Bồ Đoàn”, viết cũng hay, còn có một quyển sách ngài là nhân vật nam số hai - đúng là nhân vật tiếp cận nam chính nhất.”

Lý Thế Dân lập tức nổi trí tò mò: “A, là sách nào?”

“Tây Du Ký, nói về Đường Tăng lấy kinh, bên trong thường nói tới ngài. Đường Tăng là hoàng ngự đệ của ngài à?”

“Đường Tăng này là ...” Lý Thế Dân không nhớ ra là ai.

Vương Dần không hổ mỗi ngày ở trong trường học, ngắt lời nói: “Là Huyền Trang.”

Lý thế Dân giật mình nói: “A, là thằng hòa thượng kia à, nó khi nào thành hoàng ngự đệ của anh?”

Điều này thì bó tay. Bởi vì Ngô Thừa Ân viết nó thế, lão bịa đặt một bộ phận mà.

Khi tới trường học, mọi người tán mát hết cả, đành gọi mọi người vào đại lễ đường mở một buổi hoan nghênh nhỏ. Mấy vị khách hộ mỗi tuần đều mở một buổi tọa đàm, người mới tới thì mở hội chào mừng, sớm đã tìm từng nhóm hai ba người ngồi nói chuyện, đã không thấy có gì mới lạ. Mỗi lần mở hội nghị họ đều coi là lúc nói chuyện phiếm cực tốt.

Nhưng lần này đều là VIP tới khiến hội trường oanh động, tôi tuyên bố hai điều. Thứ nhất, có thể tìm hoàng đế bốn triều kí tên, chụp ảnh chung. Thứ hai, người triều khác không được tìm hoàng đế khai quốc trút giận. Chủ yếu là nhằm vào các hảo hán thôi. Kết quả hoàn toàn dư thừa, bọn thổ phỉ hiện tại rất vô vị, là một trong những vị khách tới sớm nhất, bọn họ hoàn toàn hiểu được còn sống là phải hưởng thụ, rất siêu nhiên.

Điều làm tôi không ngờ là thái độ lạnh nhạt của 300 Nhạc Gia Quân khi thấy Triệu Khuông Dận, tôi tưởng rằng bọn họ dù không quỳ lạy khai quốc thái tổ cũng phải nhìn đầy thiện cảm, thật không ngờ bọn họ chỉ phục tùng Nhạc Phi mà thôi, chuyện này cũng phải nói tới là do Tống Cao Tông nghi ngờ Nhạc Phi, 300 quân trung với Nhạc Phi, trung Nhạc Phi mà không trung với quốc gia, chẳng phải là thủ đoạn của người lãnh đạo, là mị lực nhân cách.

Nghi thức hoan nghênh qua đi, một đám nghệ thuật gia vây quanh Lý Thế Dân, không phải hâm mộ mà rất nhiều người muốn vẽ về vị hoàng đế sơ Đường này, Lý Thế Dân cũng muốn biết “Chí Kim Tư Hạng Vũ” nên hỏi Trương Trạch Đoan, Vương Hi Chi cùng hai vị thần y, rốt cuộc chẳng ai biết, đơn giản ngồi chung nói chuyện phiếm thôi.

Các hảo hán mặc dù sinh trước Thành Cát Tư Hãn, chiếm hết tiện nghi, nhưng biết đây là vị anh hùng trên thảo nguyên, cũng không có để ý mỗi hận diệt quốc, kéo lão nhân đi uống rượu.

Triệu Khuông Dận cùng Chu Nguyên Chương tự nhiên cũng chẳng nhàn rồi, đều tự tìm bạn tâm đầu ý hợp nói chuyện, có thể thấy hai vị này chưa thích ứng với hoàn cảnh, thấy ở đây trăm người, chẳng ai đập đầu, nhưng bọn họ nghe nói Tần Thủy Hoàng tự đi đào mộ mình, Lưu Bang cùng chung với một tiểu thương nhân làm hàng giả thì tâm tính mới cân bằng.

May mắn Ngô Tam Quế không có mặt, nếu không tôi cũng không biết lão có chơi Chu Nguyên Chương không, còn vài ngày nữa Khang Hi tới, lúc này tôi cũng nhận ra thủ đoạn của Hán gian rồi, hơn nữa chả biết Lý Tự Thành có đến nổi không, phàm là người đánh nhau với lão thì không thể để ở chung, có vẻ còn thảm hơn Tần Cối.

Tôi thấy tạm thời không có việc gì, cuộc sống cụ thể tự nhiên từ Tú Tú cùng mọi người hỗ trợ chiếu cố, tôi theo lời Vương Dần chỉ dẫn đi tới chỗ để xe, tôi rất hiếu kỳ Hạng Vũ lưu cho tôi thứ gì.

Lúc mở cửa xe, quả nhiên tôi thấy trên tay lái có một tờ giấy, tôi mở ra, thấy trên đó ghi mấy chữ lớn: Anh tìm thấy Ngu Cơ rồi, cô ấy trong lòng anh.

Trong phút chốc, tôi liền như bị nước lạnh rót lên đầu, tìm Ngu Cơ, đi đâu tìm?

Tôi nhất thời nhớ tới tối quá, Hà Thiên Đẩu vốn muốn nói cho Hạng Vũ Ngu Cơ đầu thai nơi nào, nhưng Hạng Vũ ngăn trở, còn nói mình biết rồi, tôi còn tưởng là có gì huyền bí, hiện tại nghĩ ra, anh ấy căn bản là sợ hãi nghe Hà Thiên Đẩu nói là giết chết một tia hy vọng cuối cùng, hiện tại anh ấy cười ngựa tung tăng, chẳng biết thân ở nơi nào, còn nói Ngu Cơ ở trong lòng, quá thi thơ, con mẹ nó chắc là muốn đi tự sát.

Tôi còn nhớ anh ấy ôm Trương Băng khi đã bị lộ mặt, mặt lộ vẻ vui mừng quý dị, đó là vì anh ấy cùng Trương Băng ở chung cũng không vui, sự thật cùng lý tưởng xung đột làm anh ấy mâu thuẫn, khi Trương Băng bị vạch trần, Ngu Cơ sống lại, lại thành hóa thân của hoàn mỹ mà anh ấy yêu nhất, tâm của Bá Vương cũng đã sống lại.

Hiện tại, tôi chỉ có thể hy vọng Hạng Vũ bỏ đi chơi có thể khuây khỏa, có lẽ anh ấy trở lại chốn xưa tưởng nhớ một hồi, mà cũng có lẽ, từ nay về sau tôi sẽ không còn được gặp lại vị tổ tông của Bánh Bao nữa...

Tôi buồn bực cực độ, lúc này tôi mới phát hiện trên cửa kính xe ô tô có mấy thủ ấn màu đỏ, bởi vì cần gạt nước xe tôi bị hỏng, cho nên một nửa đều là bùn, thủ ấn nhấn lên làm bùn rơi xuống, hiệu quả rất không rõ ràng, kết quả người phá hoại còn chưa vừa lòng lại ấn vài cái lên thân xe.

Tôi tức giận giơ chân mắng to: “Thằng nhóc nào làm đây?”

Tôi đang điên tiết, chợt nghe có người ở sau nói: “Đây là Mafia làm, lưu dấu tay trên xe, nói rõ bọn họ sẽ xuống tay với chú.”

Tôi nhìn lại, là Phí Tam Khẩu, anh ấy nhắc nhở tôi, Mafia dường như có thói quen này, cũng không biết có phải là học Lý Mạc Sầu không nữa.

Tôi chẳng để ý được nhiều hơn nữa, nhìn lại thủ ấn trên xe, bỗng tức giận ngửa mặt lên trời hét to: “Mẹ nó, bọn Mafia này còn có thằng tay sáu ngón à....”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 71: Thuyết Khách

Một chiếc xe ngon lành thế này bị bôi bẩn nhoe nhoét tựa như con chó đốm, bọn Mafia làm việc cũng chẳng để chút đức nào.

Tôi quay đầu lại nhìn Phí Tam Khẩu, hỏi: “Anh tới làm gì?”

Phí Tam Khẩu mỉm cười nói: “Chú còn chưa giải thích cho anh nhe, mấy thứ đó đã cầm lại rồi.”

“Bắt được mấy người?”

“Hai tên, cũng không nhiều, hơn nữa bọn nó chẳng biết gì cả, biết còn ít hơn mấy thằng chú tóm giúp anh.”

Tôi cúi đầu: “Đi chỗ nào nói chuyện, tìm chỗ đi.”

Phí Tam Khẩu: “Thì đi loanh quanh một chút đi, từ khi Dục Tài xây xong đây mới là lần đầu anh tới.”

“Được....”

Phí Tam Khẩu liếc nhìn tôi: “Chú có vẻ khẩn trương nhĩ.”

Tôi không khẩn trương sao được? Mấy thằng Tây bị tôi bắt không biết đã nói gì, chuyện này giống như khi còn bé bị bố mẹ hạch hỏi, trước đó thầy giáo đã nói rõ không cáo trạng, nhưng mà mỗi khi tôi về nhà cha mẹ chả bao giờ tha cho tôi, kỳ thật tôi cũng chẳng có mấy tội mà? Chẳng qua

là đi học thích chọc phá chút, không có việc gì thì đánh nhau tí, trong nhà vệ sinh hút thuốc bị bắt vài lần, lúc nhàm chán thì viết vài phong thư tình cho mấy nữ bạn học xinh đẹp trong lớp.

Tôi cẩn thận hỏi Phí Tam Khẩu: “Vậy bọn nó nói gì với anh?”

Phí Tam Khẩu nói: “Bọn nó chẳng biết gì nhiều, bọn nó chỉ nói mấy thứ lấy từ chỗ chú rất đáng giá, bọn anh cũng lấy làm kỳ, vài món trang phục diễn kịch, một cái dao găm độ cứng bình thường thì có giá trị gì, nói là thứ đáng giá nhất chỉ là nội giáp bằng vàng chế, nhưng mà bằng mắt thường mà nói, chẳng qua cũng không phải vàng bốn con chín, bọn anh chẳng rõ vì sao mấy thứ khi đó cũng làm bọn Mafia khét tiếng thế giới điên cuồng quan tâm.”

Tôi hỏi: “Mafia còn có nhãn hiệu à?”

Phí Tam Khẩu nói: “Mafia cũng có loại hình khác nhau. Bình thường là kiểu gia tộc, bọn họ thành lập từ thời kỳ chiến loạn rung chuyển, mượn cơ hội kết giao chính khách quyền quý, thông qua cá loại chiêu thức bảo vệ lợi ích của gia tộc. Trải qua vài đời phát triển thành một thế lực khổng lồ, tự nhiên cũng mang đầy sắc thái thần bí cùng tính chất hắc ám không bình thường. Mafia loại này thường tương đối ổn định, bọn họ có công việc buôn bán của mình. Hơn nữa tại rất nhiều khu vực kinh tế tăng trưởng chủ yếu dựa vào bọn họ tới chống đỡ, thành viên nòng cốt của bọn họ tuyệt đối không biết nhiều, cũng không làm chuyện quá phận.”

Tôi ngắt lời: “Loại này thuộc kiểu hòa thượng có miếu, bán chút nhang đèn cùng tượng quan âm lừa chút tiền còn. Không dám tạo phản.”

Phí Tam Khẩu cười nói: “Ừ, đại khái nó là như vậy, tiếp đó là nói bọn hòa thượng không có miếu, loại Mafia này hay nói là tổ chức mafia này là mấy cự đầu có tiền lâm thời tập trung lập nên, bọn họ dựa vào lực lượng cường đại buôn vũ khí, thuốc phiện. Có đôi khi cũng sẽ cùng một vài quốc

gia buôn bán, bọn họ thêm muốn lợi nhuận kếch xù, nên bỏ tiền sẽ không chút keo kiệt, nhưng lại chú trọng hồi báo là gấp bao nhiêu lần. Thành viên của bọn họ cũng không đông lắm, làm việc cho bọn chúng cơ bản là lính đánh thuê được trả lương cao, những người này làm việc độc ác không từ thủ đoạn nào.”

“Thế thì khác gì tổ chức khủng bố?”

“Tổ chức khủng bố kiếm tiền. Đó chỉ là một loại thủ đoạn để đặt mục tiêu thôi. Mục đích của chúng là thông qua các hành động cực đoan thu hút sự chú ý của thế giới hoặc đặt được mục tiêu chính trị gì đó. Nói cho chú biết chút, bọn họ là người có tín ngưỡng của riêng mình. Mà Mafia đơn giản hơn, bọn họ truy cầu là lợi nhuận khổng lồ.”

Tôi nghĩ chút, vuốt đầu nói: “Hình như bọn mafia em đặc tội là loại thứ hai.”

“Đúng vậy, bọn anh thu được lư hương thời Nguyên cùng một món đồ cổ thời Minh, nhưng mà mấy thứ này còn không đáng bọn họ tung lực lượng lớn thế, anh nói rồi, bọn họ là Mafia nổi tiếng thế giới, chủ yếu nhằm vào các đồ cổ cao cấp ra tay, lợi nhuận không hơn 1 tỷ USD thì không phải làm vậy.”

Tôi vội hỏi: “Nói thế thì anh đã tìm người xem qua mấy thứ kia?”

Phí Tam Khẩu nói: “Không, đây là mấy tên bị bắt về nói cho anh biết, anh đáp ứng chú chuyện gì thì anh phải làm, hiện tại tới lúc chú thực hiện lời hứa rồi đó.”

Tôi thở dài thườn thượt: “Ai, nên nói thế nào với anh đây.”

Lúc này một đám nhóc chạy qua chỗ chúng tôi, cả đám thân nhẹ như yến, mấy đứa lớn tuổi búng người nhảy lên tường rồi tung mình biến mất, lão Phí ngăn người: “Nên nói thế nào thì nói thế đó, anh làm gì thì chú cũng

biết rồi, coi như là chuyện không muốn người biết, chỉ cần không phạm pháp anh cũng có thể thay chú giữ bí mật.”

Tôi nói: “Lần đầu tiên anh xem phim con heo là khi nào?”

Lão Phí: “12 tuổi, cũng không phải cố ý xem, là hàng xóm xem, anh chỉ ngó trộm thôi.”

“So với em còn sớm hai năm.”

Lão Phí: “...”

Tôi vỗ vỗ vai anh ấy an ủi: “Yên tâm, em sẽ thay anh giữ bí mật này.”

Nói đùa vài câu, chúng tôi đều thả lỏng rất nhiều, lúc này bọn tôi đã đi tới diễn võ trường. Mấy người Trương Thanh, Đồng Bình đang dẫn một đám nhỏ đi học, thỉnh thoảng bảo mấy học sinh ra biểu diễn, bọn nhỏ tuy còn ít tuổi, nhưng cả đám tao nhã trầm ổn, quyền cước mạnh mẽ, Phí Tam Khẩu nhìn mà say mê: “Trước kia chỉ thấy qua phong thái của Thời Thiên trong câu lạc bộ Lương Sơn, không ngờ những người khác cũng có bản lĩnh cao cường như vậy.”

Tôi biểu tình trầm trọng nói: “Lão Phí, em thật sự có thể tin nhiệm anh sao?”

Phí Tam Khẩu kỳ quái nhìn tôi, hỏi lại: “Nói gì vậy?”

Tôi nói: “Có một chuyện rất rất rất lớn, em nghĩ rồi, rồi cũng có thời điểm nói cho anh, nhưng mà em không biết anh liệu có tin không.”

Phí Tam Khẩu lập tức hiểu ra, mắt nháy nháy, cười nói: “Anh hiểu – anh hiện tại lấy thân phận cá nhân, bạn bè nói chuyện phiếm với chú, chỉ cần không nguy hại tới an ninh quốc gia, bí mật lớn thì anh chưa từng nghe qua.”

Tôi cân nhắc hồi lâu, tôi tiếp đãi khách hộ việc này nguy hại tới an ninh quốc gia sao? Đường như không, các hảo hán Lương Sơn dù là thổ phỉ, nhưng bọn họ cũng không có ý định lên núi, văn nhân mặc khách không nói, còn nhóm hoàng đế có chút miễn cảm, nhưng mà xem ra bọn họ cũng không muốn lại nhặt lên “giấc mộng” chỉ trong vòng một năm, hai tên Hán gian Tần Cối cùng Ngô Tam Quế cho dù muốn phản quốc cũng không có gì để tiết lộ -- Tần Cối khẳng định là biết không ít chuyện của nghìn năm trước?

Tôi nghĩ đây là lúc chính xác nói với Phí Tam Khẩu. Anh ấy đại biểu là quốc gia, còn tháng nữa các hảo hán cũng đi rồi, tôi cũng phải trả lời cho nhà đầu tư chứ, cứ như trước mắt, chuyện đồ cổ cũng cần anh ấy giúp đỡ.

Tôi châm điếu thuốc hút rồi nói: “Việc này nói ra anh không tin em cũng không trách – em lại biên một chuyện để nói cũng được.”

Phí Tam Khẩu: “... Chú cứ nói trước đi đã.”

Tôi ung dung nói: “Còn nhớ rõ lần đầu chúng ta gặp mặt là khi nào sao?”

Lão Phí cười ha ha nói: “Nói thế cũng là duyên phận, lần đó vô cùng ấn tượng, chú đi nhà ga tiếp câu lạc bộ Lương Sơn, trong tay cầm cái biển, khi bọn họ vừa ra anh liền choáng. Cái nào cái nấy đều giống, so với người trong phim truyền hình còn giống hơn.”

Tôi buồn rầu: “Nếu em nói cho anh đây không phải là giống mà là nguyên mẫu anh sẽ nghĩ sao?”

Lão Phí lập tức quay đầu lại, không tin hỏi lại: “Nguyên mẫu? Một đoàn làm phim sao? Bọn họ quay bộ Thủy Hử năm bao nhiêu?”

Tôi bứt tóc: “ Công nguyên 11xx năm.”

“...Có ý gì?”

“Bọn họ là hảo hán Lương Sơn thật sự, người có giáng vẻ giống như đạo diễn vừa to vừa đen là Lý Quỳ. Người lần trước giúp anh trộm đỉnh chính là Thời Thiên thật sự, trong nhóm đó còn có Ngô Dụng, Lư Tuấn Nghĩa....”

Phí Tam Khẩu xua tay nói: “Đợi chút, đợi chút nào, nói chậm chút coi, trí lực (IQ) của anh chưa tới 130 nha.”

Tôi nói: “Thế thì khó trách anh không tin. Anh mà IQ chỉ 75 như em thì hẳn đã tin rồi, anh ngẫm lại coi, ngoại trừ hảo hán Lương Sơn, đương kim thế giới đoàn nào có thể ăn hết huy chương vàng tán thủ? Ai có thể bò trên tường như Spider Man như thế? Ai có thể không yên tâm làm thầy giáo lại chạy tới đánh nhau với xã hội đen?”

Phí Tam Khẩu ngơ ngác nghe hết, bỗng nói: “Chính xác, tại Singapore, lúc thi đấu anh phát hiện trong số họ có rất nhiều có lời nói và hành động không giống người hiện đại, anh tưởng chú nói bọn họ từ trong rừng đi ra. Nhưng mà làm gì có chuyện vừa xuất sơn đã có hứng thú tổ kiến câu lạc bộ? Anh một mực suy nghĩ vấn đề này. Hiện tại xem ra chú giải thích thế là hợp lý nhất - nhưng mà anh vẫn rất khó tin chú.”

Tôi nói: “Em hiểu mà. Em lúc trước cũng không tin, hiện tại thiếu một lão thầy bùa biển anh thành nữ nhân.”

Loại chuyện này nói ra nếu không mượn ngoại lực rất khó khiến người ta tin tưởng. Tôi vốn muốn dùng độc tâm thuật khiến lão Phí tin tưởng, nhưng mà nghĩ lại thứ này không nên dùng loạn, nhất là đối tượng làm công việc đặc thù, kỳ thật người thường ai lại nguyện ý bị đọc hết tâm tư? Cho nên đọc tâm thuật ngoại trừ Sáu Lưu cùng Hà Thiên Đậu biết rõ, tôi không thể nói cho bất kỳ ai khác.

Lúc này tôi thấy người người đi qua trước mặt, tôi hô to: “Mao Toại, Mao Toại.”

Mao Toại ngạc nhiên nhìn qua, thấy là tôi, anh ta cười cười đi tới: “Chuyện gì vậy, Tiêu hiệu trưởng?”

Tôi chỉ chỉ lão Phí nói với anh ta: “Anh tự nói mình là thuyết khách đúng không? Về anh là ai, làm sao tới, chỉ cần anh biết đều nói cho anh ta, để anh ta tin tưởng là được.”

Mao Toại lễ phép chào Phí Tam Khẩu: “Xin đi theo tôi.”

Tôi nói với lão Phí: “Anh đi với anh ta, anh ấy mà không nói cho anh tin tưởng được thì em lại nghĩ cách, hiện tại em phải đi rửa xe cái đã.”

Tôi lấy xô nước, bắt hai học trò đang học cùng với Hoa Vinh ra làm tráng đình, mấy người cùng tôi rửa xe rất nhanh.

Không tới nửa giờ, Phí Tam Khẩu được Mao Toại dẫn đi ra ngoài, mặt Phí Tam Khẩu vẫn lộ vẻ hưng phấn chưa tan, Mao Toại thì chỉ hơi cười cười, bình tĩnh đi qua, Phí Tam Khẩu nắm lấy tay tôi: “Anh tin rồi, đều hiểu rồi.”

Tôi nghi ngờ nhìn lại Mao Toại, hỏi nhỏ Phí Tam Khẩu: “Anh ta không uy hiếp anh chứ?” Tôi sợ Mao Toại không nói được, lại dùng chiêu “máu tươi năm thước” ra.”

Phí Tam Khẩu cười: “Không có.”

“Vậy anh ta làm sao nói với anh?” Tôi càng hiếu kỳ hơn.

“Mao tiên sinh nói với anh mấy ví dụ, tất cả các sản nghiệp của chú, đều là người của Dục Tài giúp chú làm ra, mà những người này không cầu danh, không cầu lợi đủ để nói rõ bọn họ không phải người thuộc thời đại này.”

Tôi khinh bỉ: “Nói gì vậy, chẳng lẽ thời đại này thì không thể có mấy người một lòng làm lợi cho người khác mà không vì mình?”

Không thể không nói Mao Toại rất giỏi, anh ta tìm một điểm mà tôi không hề ngờ tới. Trên thị trường được trà, rượu Ngũ Tinh Đồ Tùng là các hạng mục kinh doanh ngày kiếm đầu vàng mà người phát sinh cùng người sáng lập danh không truyền ra ngoài, chuyện này vốn là chuyện khiến người khác khó hiểu, chẳng biết bao nhiêu người muốn biết tôi bỏ bao nhiêu tiền mua bí phương, nhưng mà Phí Tam Khẩu cũng chẳng khó để biết mấy người này đều an tâm ở trong trường học của tôi làm “thầy giáo-sư phụ” - như rượu cùng được trà bản thân cũng nói rõ một vấn đề, Dục Tài vô số kỳ tích, nhưng đều trên phương diện không liên quan tới nhau có thành tựu, việc này Phí Tam Khẩu nhận thức rõ ràng. Có thể thấy được Mao Toại giỏi về nắm nhân tâm, sau đó có thể để anh ấy mở một môn học về tâm lý hoặc marketing, cho mấy người Lý Thế Dân làm quản lý xí nghiệp, sau đó toàn bộ dây chuyền từ sản xuất, đóng gói, quản lý, tiêu thụ... đều là người một nhà.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 72: Không Dứt

Phí Tam Khẩu sửng sốt hồi lâu, tôi nói: "Hiện tại anh hiểu bọn họ là ai rồi chứ?"

"Đại thể là hiểu rồi, những mấy thứ kia rốt cục là..."

"Mấy thứ đồ phùng chèo đó không phải là Hoàng bào của Lưu Bang thì cũng là đồ Lý Sư Sư dùng qua, con dao đó là Kinh Kha dùng thích sát Tần Vương, còn Hoàng kim giáp - là áo giáp của Hạng Vũ."

Lão Phí hít một hơi thật sâu, đột nhiên hỏi: "Vậy đồng chí Doanh đang giúp bọn anh tìm mộ Tần Vương là..."

"Đó là Tần Thủy Hoàng."

Lão Phí châm một điếu thuốc, lầm bầm: "Chẳng trách, chẳng trách à."

Tôi nói: "Hiện tại may mà mấy người đó chỉ biết mấy thứ đồ đó thật đáng giá, nhưng không biết là đáng giá cỡ nào, nếu không sợ rằng bọn Mafia cũng ăn không tiêu."

Lão Phí mới rít một hơi liền ném điếu thuốc xuống đất dập tắt: "Chú nói đúng lắm, lúc đó không riêng gì là Mafia, chính phủ các quốc gia cũng muốn phân một chén canh, thế thì thế giới này hỗn loạn cả." Anh ấy đi nhanh vào trong xe của mình, lấy mấy thứ hôm qua thu được đều đặt vào tay tôi, nói: "Mấy thứ này chú cầm cả về đi, kêu bọn họ khi ra đi nhớ cầm hết không để lại thứ gì."

Tôi cười: "Em còn tưởng anh sẽ mở miệng kêu giữ lại cho quốc gia chứ."

Phí Tam Khẩu nói: "Anh cũng muốn làm vậy, nhưng mấy thứ này trái với lẽ thường hiện thế chưa chắc đã tốt, đồ cổ mấy ngàn năm mà mới tinh, anh không biết nó có giá trị nghiên cứu gì, nhưng người không rõ sẽ hiểu lầm, cho dù không khiến người khác mơ ước, anh cũng không hy vọng quốc gia bỏ nhiều nguồn lực lãng phí vào việc bảo vệ."

Tôi cười nói: "Không hổ là người có IQ hơn 130, thật đúng là nhìn xa trông rộng." Tôi lấy hai thứ từ một đồng ra nói: "Lư hương cùng bình hoa anh cầm về báo cáo kết quả đi, dù sao Mafia không vô duyên vô cớ tới Trung Quốc, anh cũng có lý do thoái thác."

Phí Tam Khẩu nghĩ ngợi chút rồi gật đầu, dù sao Cổ gia cũng đã nói, hai món này cũng không cần, hơn nữa ông ấy có ý tặng cho quốc gia mà.

Lão Phí ôm hai món đồ cổ, mắt lưu luyến nhìn đồng đồ trong tay tôi, tôi bỏ ra một cái quần xì rộng tổ chảng: "Nếu không anh lấy một món về mặc hả? Đây chính là kinh long nội khổ đó."

Phí Tam Khẩu: "...Í ẹ thôi đi, các hoàng đế thường sinh hoạt vô độ. Anh cũng không muốn mình bị nhiễm bệnh giang mai từ ngàn năm trước, khó mà giải thích với vợ."

Tôi vỗ vai anh ấy, nói rất chân thành: "Vậy chuyện chùi đít giao cả cho anh đó."

Phí Tam Khẩu: "...Đúng rồi, vừa rồi người tên Mao Toại có phải là người tự tiến cử hả?"

"Đúng, chính là ông ta."

"Trong trường chú còn có những ai. Giới thiệu một lượt cho anh xem nào."

Tôi chần chờ nhìn lại, Phí Tam Khẩu cười nói: "Yên tâm đi, chỉ tò mò mà thôi, anh cam đoan khi bước chân khỏi Dục Tài là coi như chưa từng nghe qua."

Tôi chỉ Tô Vũ đang nhóm lửa bếp lò: "Người gác cổng là Tô Vũ Tô hầu gia." Tôi lại chỉ Du Bá Nha đang đi tới "Đó là cầm thánh Du Bá Nha, ông lão đi chung với ông ta là trà thánh Lục Vũ, được trà mà trường bọn em bán ra là ông ấy với Hoa Đà nghiên cứu ra."

Lúc này một cô gái tóc ngắn cưỡi đi qua trước mặt chúng tôi, Phí Tam Khẩu hứng phấn nói: "Người kia lúc ở ga xe lửa anh thấy rồi. Là Phan Kim Liên hả?"

Tôi vội vàng nói: "Suyt, cô ấy mà nghe thấy là phang anh liền, đó là Hồ Tam Nương."

Phí Tam Khẩu đỏ mặt: "A đúng rồi, quên trên Lương Sơn còn có nữ tướng mà. Vậy cô gái đi bên cạnh cô ta có phải là Tôn Nhị Nương không?"

Tôi nói: "Đó là vợ của Hoa Vinh. Tôn Nhị Nương bán nghệ trên đường cơ."

Lão Phí câm lặng hồi lâu, mãi mới nói: "Sao còn có người tha lỗi cả gia đình. Cứ thế chắc chắn Cục di dân sẽ tìm tới chú làm phiền đó."

Tôi cười nói: "Đây là hiện tượng ngẫu nhiên, sau này sẽ nói rõ với anh."

Phí Tam Khẩu lắp bắp nói: "Vậy... anh nghe nói Vương Hi Chi cũng ở chỗ chú, có thể để ông ấy phụ đạo viết chữ cho con gái anh không, thầy giáo tìm anh mấy lần, nói đưa nhỏ thành tích cũng tốt, nhưng là chữ xấu quá, nếu không sửa sớm, có thể ảnh hưởng tới tiền đồ sau này."

Tôi đáp ứng liền: "Được, 100 một giờ nhé."

Đáng thương thay cho cha mẹ thiên hạ, đặc vụ nhảy bén là vậy cũng không rõ tôi đang đùa, lập tức đáp ứng: "Ok, ok, có thể mời thầy Vương dạy tại nhà, 200 một giờ cũng không đắt."

Tôi cười: "Chọc chơi anh thôi, có rảnh đưa con gái anh tới đây, đi theo 'Phan Kim Liên' học chút thuật phòng thân cho con gái, nhưng mà em thấy nó chữ xấu thì chờ Trương Húc tới học chữ cuồng thảo hơn."

Lúc này, một thằng nhóc chạy tới lắc tay tôi, nói ngọt ngào: "Ba ba..."

Tôi cúi đầu nhìn ra là Tào Tiểu Xung, thế là tôi ôm lên hôn hai cái, nói với Phí Tam Khẩu: "Xem nè, con em, thấy hai cha con giống nhau không?"

Lão Phí đã tham gia hôn lễ của tôi và Bánh Bao, biết bọn tôi không thể có con lớn thế, cười nói: "Không giống, con chú đẹp trai hơn chú nhiều."

Tôi nói nhỏ: "Đây là con của Tào Tháo, Tào Xung đó, con gái anh bao nhiêu tuổi, kết thân gia không?"

Phí Tam Khẩu: "...."

Tào Tiểu Xung nói nhỏ vào tai tôi: "Ba ba, chẳng phải ba đã hứa hôn với Lệ Thiên thúc thúc sao?"

Tôi kinh ngạc: "Thằng nhóc quý này bé thế mà không lừa được con bao giờ -- he he, nguyên lai con thích tiểu nha đầu Lệ gia hả?"

Tào Tiểu Xung nghiêm trang nói: "Làm người phải thành tín."

Tôi gõ đầu nó nói: "Rắm thôi, tán gái phải toàn diện cất lưới, trọng điểm bồi dưỡng, con biết gì?"

Phí Tam Khẩu bó tay: "Chú không nên dạy hư trẻ nhỏ thế chứ?"

Tôi đặt Tào Tiểu Xung lên cổ: "Có hư thì đã sớm hư rồi, cha nó là người thế nào anh còn không rõ sao?" Tôi bỏ Kinh Kha Kiếm, Hạng Vũ giáp, một đồng thứ ném vào trong xe, Phí Tam Khẩu đau lòng: "Chú nhẹ tay tí."

Tôi đặt Tiểu Xung ở ghế sau, nói: "Đi, đi cùng ba về nhà ăn lẩu."

Phí Tam Khẩu nói: "Mafia đã cảnh cáo chú rồi, chú cần cẩn thận, điện thoại anh mở máy 24/24, nói gì chứ không phải lo, như chú nói đó. Có gì cứ giao cho anh."

Tôi nghiêm túc nhìn anh ấy: "Cảm ơn lão Phí." Tôi biết chuyện này không đơn giản như anh ấy nói, anh ấy về còn phải giải thích cho cấp trên. Còn đề phòng mấy tên ngoại quốc nói ra nhiều hơn về mấy món Hạng Vũ giáp này.

Chúng tôi không nói chuyện gì mà đi thẳng về khu biệt thự Thanh Thủy Gia Viên, ngày hôm qua bị tập kích không khiến đám bảo an cảnh giác, bọn ngoại quốc khẳng định dùng vũ khí công nghệ cao khiến họ nghĩ mình ngủ gật một lúc. Lúc sáng sớm mấy bảo vệ còn giơ tay chào tôi, lúc này lại không chút động tĩnh, đại khái là lại lười biếng đây mà.

Tôi ở dưới lầu nhìn lên, trên nóc nhà có hai người, có lẽ là đang sửa điện thoại -- tối hôm qua điện thoại bị cắt đứt, có hai người đang đứng bên vỉa hè nói chuyện nhìn về phía tôi, tôi dừng xe nói với bọn họ: "Mấy anh bạn, cẩn thận chút."

Một người cười tủm tỉm từ cửa nhà tôi đi ra mở cửa xe giúp tôi: "Tiêu tiên sinh thật là người tốt, lúc này còn có tâm tình quan tâm tới người khác." Một tay mở cửa, một tay cầm súng chỉ vào tôi, là Cổ Đức Bạch.

Tào Tiểu Xung ngồi sau xe tôi nghe tưởng là bạn tôi, vừa muốn lễ phép chào hỏi, tôi vội lấy tay ấn lưng nó xuống, nó muốn đứng lên tôi vừa giả vờ không có gì vừa cười nói: "Ha ha, nguyên lai là "Cách nhi thí tử" lão huynh à."

Cổ Đức Bạch uy hiếp bức bách tôi rời xe, nhìn qua trong xe, lập tức đóng cửa lại, hất cầm tỏ ý tôi vào nhà.

Tôi vừa vào nhà liền muốn phát điên. Chỉ thấy trên sofa, Bánh Bao, Lý Sư Sư cùng Hoa Mộc Lan cúi đầu ủ rũ ngồi thành hàng, bên cạnh, Kinh Khờ, Lưu Bang, Ngô Tam Quế cũng ngồi thành hàng, hai tay đều bị trói vật ra sau. Kinh khờ miếng băng trên vai đã mất, miệng vết thương vỡ ra chảy máu, đèn trần rơi nghiêng trên sàn. Mặt đất đầy vụn thủy tinh, trần nhà có mấy lỗ hồng nhỏ, xem ra Kinh Khờ đã đánh nhau với bọn họ, hơn nữa đối phương cũng nổ súng thị uy, Triệu mặt trắng không có ở đây vì từ sáng sớm đã rời đi, tên ngốc này từ trước đến nay vẫn lai vô ảnh khứ vô tung.

Tại mỗi góc phòng, một tên ngoại quốc ôm súng đứng đó, hơn nữa hai người đứng trên nóc nhà quan sát, lại thêm Cổ Đức Bạch, đối phương tổng cộng có tám người.

Tôi nhìn bọn Kinh khờ chật vật như vậy, dậm chân nói với Cổ Đức Bạch: "Bọn mày xong rồi, mấy người không nên đắc tội nhất trong lịch sử Trung Quốc thì bọn mày đều đắc tội." Ngắm lại xem, Lưu Bang, Ngô Tam Quế, Kinh Kha, đây là ba người thù dai nhất à.

Cổ Đức Bạch mỉm cười nói với tôi: "Không thể không nói rằng chúng tôi đích xác đã phạm một sai lầm to lớn, Trung Quốc có câu cường long không áp địa đầu xà, đáng tiếc tôi lại coi mấy lời này như gió thoảng bên tai, thế cho nên mất rất nhiều người."

Tôi còn là lần đầu nghe có người gọi mình là địa đầu xà, vô cùng sung sướng và sợ hãi: "Where, where."

Cổ Đức Bạch sững sốt một chút, sau đó mới hiểu ra là tôi đang chọc hấn, cười khở: "Tôi bị vẽ bề ngoài của ngài che dấu, không nên coi ngài là một tên lưu manh nhỏ nòi."

Tôi bất mãn; "Lưu manh thì anh nhận, nhưng chú nên bỏ chữ "nhỏ nhoi" đi. Còn nữa -- bọn mày ngày hôm qua đã tới còn gì, sao còn không thôi, còn không ra bài theo lẽ thường?"

Cổ Đức Bạch lạnh lùng uy hiếp: "Đồ của bọn tao đâu?"

Tôi không hiểu: "Đồ gì?"

"Là mấy thứ trên tay mày, ngày hôm qua chỗ để đồ của bọn tao bị người thanh tẩy."

Tôi bó tay: "Tao biết sao được? Mấy chú da mặt cũng dày, biết rõ là thứ đó của anh còn nói như đúng rồi thế."

Cổ Đức Bạch vô lực: "Xem ra người phương Đông không thể tin, nhất định là nó bán đứng bọn tao, nhưng mà thật không kiếm đâu ra người trả nhiều tiền hơn bọn tao."

Tôi biết chắc hẳn đang nói tới Không Không Nhi, tôi kiễng chân nhìn thoáng qua phòng đối diện, nơi này hết thảy yên tĩnh, bức màn cũng không kéo lên, hiển nhiên không ai.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân từ trên lầu hạ xuống, người này vừa tháo găng tay vừa nói: "Tiểu Cường, chú không cần làm anh khó xử, có gì anh không tìm ra chú nói luôn đi."

Tôi nhìn thoáng qua người này, lập tức kinh ngạc vô cùng, lão Phan. Đó chính là phó quản lý khi tôi còn làm việc tại tiệm cầm đồ lão Phan.

Lập tức tôi hiểu nhiều chuyện, lần trước tại khách sạn gặp Cổ Đức Bạch, chuyên gia mà bọn nó nói tới chắc là lão Phan. Đối với kinh nghiệm của lão, tôi chưa từng hoài nghi, tôi nhớ rõ lần đầu lão cầm kiếm của Kinh Kha thì ngấm ngấm và liếc cái nhận ra tạo hình thời Tần, lúc ấy không dám xác nhận vì không thấy bị ô xy hóa, hơn nữa tôi cũng không cho lão cơ hội nhìn

kỹ, sau đó Không Không Nhi tìm người giám định mấy thứ đó mới lung tung tìm được lão Phan -- ở cái thành phố nhỏ bé của bọn tôi, người có danh tiếng chuyên làm hàng này cũng không nhiều, hiện tại xem ra, lão Phan rõ ràng là thành viên của nhóm Mafia chuyên buôn lậu đồ cổ, vì vậy, bọn họ dùng tiền mua chuộc Không Không Nhi, hơn nữa lão Phan rất có thể đã nhận ra là chủ thủ triều Tần, cũng nhớ tới đã gặp ở đâu...

Lão Phan thông thả ung dung đi bộ xuống, tiếp tục nói: "Anh chỉ tìm được hai thứ, có bỏ sót thứ gì không thì phải nhờ chủ nhân nơi này để điểm."

Lúc này tôi mới phát hiện khôi giáp của Hoa Mộc Lan cùng bảo châu đã đặt trên bàn, lão Phan thật tinh mắt! Xem ra nếu không phải bất đắc dĩ thì lão Phan cũng không muốn lộ diện, mãi tới khi tất cả chiến lợi phẩm bọn họ kiếm được bị Phí Tam Khẩu lột hết mới phải đánh bạc một keo.

Tôi lấy tay chỉ vào chén nước trên bàn, lão Phan lập tức như chó dữ vồ xương, cẩn thận nhìn kỹ, hơn 10s sau mới ngẩng đầu nhìn tôi: "Đây là món gì triều đại nào?"

Tôi nói: "Chẳng triều đại gì sắt -- tôi khát, muốn uống nước."

Lão Phan cũng chẳng để ý, đưa chén nước cho tôi: "Tiểu Cường, chú là người thông minh, anh cũng chẳng nói nhiều, kỳ thật không phải hôm qua tổn thất nặng quá, anh cũng không muốn gặp mặt chú trong cảnh này, hơn nữa bọn anh thật có thành ý hợp tác lâu dài với chú, khi đó anh vẫn là lão Phan, chúng ta vẫn là bạn."

Tôi hỏi: "Trường kỳ hợp tác là sao?"

Lão Phan nói: "Bọn anh biết trong tay chú sẽ liên tục có bảo bối đưa tới, chỉ tiếc chú không muốn dùng nó phát tài, bọn anh đành phải làm quả lớn rồi chuồn thẳng, sau này không bao giờ có thể quay về Trung Quốc, ai, vợ cùng con gái anh cũng không biết anh đang làm gì, sau này có khi không

gặp được nữa..." Nói tới đây, lão Phan giống như một thi nhân cảm xúc dào dạt tỏ rõ vẻ bi thương, lão mắt ươn ướt hỏi Cổ Đức Bạch: "Lục soát xe của nó chưa?"

Cổ Đức Bạch khinh thường: "Là một chiếc xe nát, trên chả có ai."

Lão Phan trầm mặt: "Tao nói rồi còn gì, vị Tiêu quản lý của chúng ta mỗi thứ trên người đều có thể là bảo bối, mà không nghĩ lại xem nó ở một cái biệt thự trị giá tới 2 triệu mà sao còn kiên trì lái một chiếc xe nát hả?"

Cổ Đức Bạch nhún vai tỏ vẻ không cho là đúng, nhưng lão Phan dường như có địa vị không thấp, Cổ Đức Bạch vừa đi ra ngoài vừa nói: "Tao đi soát được chưa."

Tôi lo lắng nhìn qua, trong xe chẳng những có tất cả bảo bối, còn có Tào Tiểu Xung ở trong mà.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 73: Quân Bán Nước

Cổ dẫu sự khủng hoảng, tôi hỏi lão Phan: "Bọn mày hình như rất hiểu tao thì phải?"

Lão Phan mỉm cười nói: "Bọn tao có nội gián."

Lúc này Cổ Đức Bạch vừa đi tới cửa, nghe từ trong bộ đàm vang lên tiếng kêu dồn dập: "Không hay, chiếc xe chạy rồi."

Cổ Đức Bạch ngây người, hỏi: "Xe nào?"

Bộ đàm: "Cái xe cùi bắp của mục tiêu."

Cổ Đức Bạch nghe xong vội mở cửa chạy ra ngoài, tôi cũng nhìn với thoáng qua bên ngoài, thấy chiếc xe của tôi xiên xiên vẹo vẹo chậm rãi chạy ra hướng cửa khu biệt thự, sau một lúc dường như có người ở trong xe đạp ga, xe tăng tốc rú lên rồi gia tốc lao tới.

Cổ Đức Bạch ấn bộ đàm hét lên: "Nổ súng."

Lập tức trên lầu vang lên hai tiếng súng, Cổ Đức Bạch cũng lao ra bắn thẳng về phía lớp xe, người trong phòng mặc kệ thế nào cũng đạp cửa kính đồng loạt nã đạn. Tám người ầm ầm nổ súng, đạn bắn lên cửa và lớp xe, không ngờ lại không có gì xảy ra, viên đạn bắn vào xe như muối đốt inox, chẳng những không vỡ kính hay thủng lớp mà ngay cả một chút chấn động cũng không có, chỉ bắn lên chút hoa lửa mà thôi, người trong xe càng độc ác đạp mạnh chân ga, chiếc xe nát gào rít chạy ra thật xa.

Thừa dịp mọi người quay lưng về phía tôi nổ súng, Ngô Tam Quế cùng Hoa Mộc Lan đột nhiên đứng lên lao thẳng tới địch nhân gần mình nhất, tiếc là Ngô Tam Quế tay bị trói chặt, chỉ có thể dùng chân đá vào hông một tên, Hoa Mộc Lan một cây chằng chống nổi nhà, mới vừa quật ngã một tên, một họng súng đã chĩa thẳng vào trán.

Tên cầm súng chĩa vào Hoa Mộc Lan, tay còn lại đánh ngã Ngô Tam Quế xuống đất, lại lấy một cái còng tay còng Hoa Mộc Lan lại. Lúc này chúng tôi đã không còn bất kỳ sức chống cự, nếu có Hạng Vũ nhất định có thể phản kích thành công, còng tay e rằng cũng không trói buộc được anh ấy. Tiếc là....

Lúc này, chiếc xe cùi bắp đã sắp chạy ra tới cửa khu biệt thự, nháy mắt đã biến mất. Cổ Đức Bạch ngăn lại một thủ hạ định lái xe đuổi theo, cầm theo khẩu súng còn đang bốc khói trở về, còn chưa kịp chờ hắt nổi giận, lão Phan đã điên tiết lên: "Đây là sao? Không phải mày nói trong xe không còn ai sao?"

Cổ Đức Bạch chĩa súng về phía tôi, hầm hừ: "Tiêu tiên sinh, tôi muốn một lời giải thích từ ngài."

Tôi trừng mắt: "Xe tao mày kiểm tra, có người hay không mày còn rõ hơn tao mới phải. Hơn nữa cho dù có bạn tao khẳng định cũng phải ngồi ở ghế phụ."

Cổ Đức Bạch quát: "Vậy mày nói thế là sao?"

Kỳ thật tôi cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra, trong xe chính xác có Tiểu Xung mới 10 tuổi, tôi ra hiệu cho nó trước, thẳng nhóc thông minh liền chui vào chỗ trống giữa hai hàng ghế trốn, người trưởng thành không thể làm được cho nên Cổ Đức Bạch không có nghi ngờ.

Nhưng mà nếu nói thẳng nhóc 10 tuổi lái xe đi, đánh chết tôi cũng không tin. Lúc trước Hạng Vũ nhàm chán đã dạy nó lái xe, nhưng mà mọi người

cũng biết mà. Lái xe không phải một lần, hai lần là học được, cho dù Tào Xung là thần đồng nhưng còn có một điểm yếu trí mạng: Nó ngồi ở trên ghế, mắt không thấy cửa sổ, chân đạp không tới ga...

Đối mặt họng súng của Cổ Đức Bạch, tôi vò đầu bứt tai nghĩ mãi, lúc này tôi không có đóng kịch, tôi thề tôi hứa tôi đảm bảo.

Lúc này Bánh Bao vẫn luôn im lặng giờ bỗng nói chuyện: "Chỗ này vốn không yên bình, xe không có khóa cửa, chìa khóa chưa rút, trộm lên vào chạy đi thì sao?" Bánh Bao lập tức hỏi tôi: "Cường tử, rốt cục là thế nào?"

Lão Phan nghe Bánh Bao giải thích, lập tức gạt đầu, lão ở Trung Quốc đã lâu, biết khu biệt thự cao cấp thế này dễ hấp dẫn trộm đạo ghé thăm, vì thế cười nói: "VẬY chỉ có thể tính Tiểu Cường đen đủi, nhưng mà em dâu à, bây giờ còn không phải lúc hai vợ chồng nói chuyện phiếm."

Cổ Đức Bạch mở bộ đàm hỏi phụ trách cảnh giới trên lầu: "Vừa rồi bọn mày có thấy người nào tới gần không?"

Bộ đàm rè rè một lúc, bên kia có ngáp ngừng đáp lời: "...chúng tôi thấy mục tiêu đã vào nên chạy đi hút thuốc."

"Khốn kiếp" Cổ Đức Bạch buông bộ đàm, nhìn tôi đang hả hê: "Xem ra là bị trộm thật, mẹ nó thật không ngờ cái xe nát của mày còn lắp kính chống đạn."

Tôi nói: "Khoản tổn thất này tính trên đầu bọn mày." Tôi lấy lại bình tĩnh, đen đủi thì chắc giống như Bánh Bao nói, nhưng mà như thế cũng không nhất định là hỏng bét, rơi vào tay trộm còn tốt hơn vào tay Mafia, mà lại là một đứa nhỏ, tôi thật sự sợ Tào Xung bị lôi vào, tôi phải ra nước ngoài tìm nó.

Cổ Đức Bạch nhìn Ngô Tam Quế cùng Hoa Mộc Lan đã bị chế phục, đắc ý vỗ vai tên kia nói: "Đây là em ruột tao - Gibson, thông minh phải không

nào?"

Gibson mở miệng, cười he he mấy tiếng tàn bạo.

Tôi cùng Cổ Đức Bạch nói: "Có phải mày có em gái là Rose đúng không? Tao đôi khi chơi nó cả đêm tới 7 lần."

Bánh Bao nói nhỏ: "Chẳng bao giờ bỏ được cái tính bốc phét cả."

Cổ Đức Bạch nhìn khôի giáp cùng trăn châu trên bàn, nói với lão Phan: "Lão không thể tìm ra thứ gì khác nữa sao?"

Lão Phan nhìn tôi, tôi buông tay ra: "Thật sự không có."

"Thế thì dễ thôi." Gibson bỗng dùng súng chỉ vào đầu Bánh Bao nói càn quấy: "Hạn cho mày trong vòng 3 giây nói ra thứ gì đó đáng giá, nếu không tao giết vợ cùng bạn bè của mày." Hắn cười dâm dăng nhìn Hoa Mộc Lan: "Yên tâm, tao sẽ giết mày cuối cùng, hơn nữa trước khi giết sẽ vui vẻ nữa, he he, mày đúng là loại hình tao thích."

Tôi biến sắc, mặc kệ là tình huống nguy cấp tới mức nào trước đây cũng không bi thảm như lần này, đối thủ của tôi vốn chỉ là mấy tên côn đồ, lưu manh, nhiều lắm là trum xã hội đen, nhưng hiện tại tôi cũng đã thanh tỉnh chút ít, trước mắt tôi là Mafia, bọn nó không thích đùa, từ trước tới giờ bọn nó khách khí là vì mưu toan muốn hợp tác hòa bình với tôi.

Bánh Bao kêu lên: "Số tiết kiệm của bọn tao trên lầu, tao đi lấy cho bọn mày."

Tôi nhìn lão Phan chậm rãi nói: "Thật sự không còn, lão Phan."

Có lẽ tiếng kêu cuối cùng làm lão cảm giác được thành ý cùng sự lo sợ của tôi, lão Phan khoát tay với Gibson: "Xem ra thật sự chỗ này đã không còn, Cổ Đức Bạch, mày mang nó đi gặp ông chủ, ông chủ có biện pháp đối

phó với nó, chúng ta chờ ở đây, như thế an toàn hơn. Hơn nữa có vợ cùng mấy đứa bạn nó ở lại, tao nghĩ Tiểu Cường sẽ không chọc giận ông chủ, ông chủ nói nó là thẳng trọng tình nghĩa, đúng vậy không Tiểu Cường?"

Cổ Đức Bạch đẩy súng vào lưng tôi: "Vậy xin mời, Tiêu tiên sinh." Hắn tiện tay kéo thêm một tên ngoại quốc đi ra. Tôi bị áp tải ra ngoài, Bánh Bao nhảy dựng lên: "Bọn mày muốn mang anh ấy đi đâu - mật mã ngân hàng nhà tao anh ấy cũng không nhớ rõ, bọn mày mang cả tao đi nữa." Gibson xoa vai cô ấy nhưng lập tức rút tay lại. Bởi vì mấy người Ngô Tam Quế cùng Kinh Khờ đều dùng ánh mắt giết người nhìn hắn chăm chăm, hơn nữa hắn cũng chưa từng thấy người nào xấu hơn cả mình như vậy.

Lưu Bang nói lớn: "Yên tâm đi Tiểu Cường. Bằng kinh nghiệm phong phú nhiều lần bị bắt cóc của anh, anh nghĩ lúc này bọn anh không có việc gì đâu."

Mọi người: "...."

Ba người bọn tôi đi ra ngoài, Cổ Đức Bạch leo lên một chiếc Porsche, chính hắn lái xe, tên to con thì coi chừng tôi. Cổ Đức Bạch vừa lái xe vừa quay đầu lại nói với tôi: "Tiêu tiên sinh, vì tỏ vẻ thành ý tôi sẽ không còng tay ngài. Nhưng ngài không cần có ý đồ chống cự, người bên cạnh ngài là đai đen tam đẳng Karate, cân nặng 180 pound."

Tôi vội vàng ôm quyền cười thân thiện: "Thất kính, thất kính."

Cổ Đức Bạch nói: "Theo tôi biết Tiêu tiên sinh cũng không đơn giản, là Vua tán thủ trong đại hội võ lâm hả?" Nghe khẩu khí của hắn dường như biết rõ chi tiết về tôi, Không Không Nhi khẳng định nói qua với hắn rồi.

Tên to con bóp tay cách cách, nghiêm mắt nhìn tôi, dùng tiếng Trung Quốc lơ lơ nói: "Có thời gian, tao, mày, luận bàn."

Tôi phần uất không chịu nổi, cười hàm hồ nói: "Tốt, luận bàn, luận bàn con mẹ mày."

To con nói: "Là sao?"

Tôi vội nói: "Tao khen mày đó."

Cố Đức Bạch tự nhiên nghe được tôi văng tục, nhưng chỉ mỉm cười, tập trung lái xe.

Ô tô đi đường nhỏ, chốc lát đã vọt qua điểm bán xe tôi mua cho Bánh Bao, Cố Đức Bạch dừng xe nói: "Tới rồi."

Nơi này là một bãi vắng, dù là ban ngày nhưng trong khách sạn không một bóng người, tiếng bước chân nơi hành lang vắng lặng cộc cộc liên hồi, nghe vô cùng cổ quái, Cố Đức Bạch gõ cửa một căn phòng, sau đó ra hiệu cho tôi: "Mời Tiêu tiên sinh."

Phòng này mặc dù cũ nát, nhưng rõ ràng là hai buồng ngủ một phòng khách, tôi đi vào thấy một người đang ngồi trên sofa hút thuốc, trước mặt khói thuốc lượn lờ, tôi chỉ nhìn một cái là cả kinh nhảy dựng: "Là lão."

Ông chủ hiệu cầm đồ - lão Hách an ổn ngồi trên ghế, nhìn tôi vẫn lộ ra nụ cười thân cận: "Tiểu Cường."

Tôi quay đầu nhìn thoáng qua Cố Đức Bạch đang đứng thẳng, cả kinh nói: "Lão là ông chủ của bọn nó?"

Lão Hách cười nói: "Sao, không thể sao?"

Tôi cười khố: "Lão đại của bọn Mafia khét tiếng thế giới lại là người Trung Quốc, thật không biết là nên tự hào hay hoảng sợ." Kỳ thật từ khi thấy lão Phan tôi đã mơ hồ nghĩ tới lão Hách, nhưng thủy chung có chút rào

cản không thể vượt qua, chính là không thể ngờ một người Trung Quốc là thủ lĩnh của một băng đảng Mafia quốc tế.

Lão Hách thản nhiên nói: "Chuyện này không có gì lạ, thế giới này có tiền là lão đại, anh cũng có chút tiền, hơn nữa ngoại trừ Trung Quốc anh còn có quốc tịch ở ba nước khác nữa."

Tôi lấy một điều thuốc của lão đưa lên miệng: "Chả trách lão chịu nuôi tôi, thứ nhất lão chẳng quan tâm chút tiền còm này, thứ hai còn để nguy trang. Mở hiệu cầm đồ là cách lấy có tốt nhất."

Lão Hách tự nhiên giúp tôi châm thuốc: "Kỳ thật còn có một chuyện, anh thật sự thích người thanh niên như chú, nếu không vì chuyện này, anh nguyện ý nuôi chú cả đời, trước khi chú từ chức anh đã định tăng lương cho chú."

"Đừng nói lời vô nghĩa nữa, nói đi lão muốn làm gì?"

Lão Hách bỗng phát tay nói: "Tiểu Cổ, chú đi ra ngoài, xem tình hình thế nào."

Cổ Đức Bạch gật đầu nói: "Vâng, lão gia." Hắn đi rồi tên to con tiếp tục thay hắn đứng sau lưng giám thị tôi.

Tôi phì cười: "Lão gia? Bọn cháu con ngoại quốc thật sự là lão dậy bảo tốt nhĩ, nhưng mà bộ dáng của lão không được." Nói xong tôi sờ vào nếp nhăn trên trán lão, lão Hách mặc dù có cái bệnh về mặt y phục, đó là không phải hàng hiệu không mặc, sau đó không mặc lại lần hai, mặc bẩn trực tiếp ném đi, thường thường hàng hiệu vài ngàn đồng mặc trên người lão chẳng khác gì hàng vỉa hè 30 đồng, nhưng người quen thuộc với lão đều hiểu đây là thật chứ không phải giả.

Tôi nói: "Mặc đồ thể thao làm gì, với cái thân phận và tuổi của lão, nên mặc như bọn bại hoại trên TV đó, mặc đồ đen thêm cái gậy ba tong, thế có

phải có khí phách hơn không?"

Lão Hách cười nói: "Kiếm tiền quá mệt mỏi, không để ý đến đáng về được. Được rồi, nói chính sự đi, giáp của Hạng Vũ cùng thanh đao của Kinh Kha chú mang đi đâu rồi?"

Tôi chần động, lúc này còn kinh hãi hơn lúc gặp lão Hách, ôi e dè nhìn to con, lão Hách nói: "Chú không cần đề phòng nó, bọn ta nói chuyện nó chả hiểu mẹ gì, kỳ thật coi như là người Trung Quốc, nghe bọn ta nói chuyện ai có thể hiểu được?"

Tôi kinh ngạc hỏi: "Lão làm sao biết được?"

Lão Hách bỗng nhiên vỗ tay hướng về phía phòng ngủ vẫn đóng chặt: "Tần lão đệ, xuất hiện đi."

Cửa mở ra, Tần Cối thò đầu ra, nhìn tôi, cười làm lành: "Hắc hắc, Tiểu Cường..."

Tôi vừa thấy lập tức nổi điên, bước tới đập cửa, vừa dấm vừa đá vừa mắng; "Tên Hán gian này, chó không thể không ăn cứt sao, là mày bán ông hả?"

Tần Cối ôm đầu chạy loạn khắp phòng, vừa chạy vừa kêu thảm, tôi đuổi theo một lúc, lão Hách lúc này mới ho khan, tên to con đuổi tay bắt tôi lại dè xuống ghế sô pha.

Tần Cối mặt mũi bầm dập cẩn thận ngồi đối diện tôi, ngay cạnh lão Hách, tôi nghỉ chút rồi hỏi lão: "Có phải mày nói tất cả rồi không?"

Lão Hách trả lời thay: "Đúng thế, thật sự là chuyện thần kỳ, anh vốn định cùng chú hợp tác lâu dài, chú trong tay có nguồn cung ứng đồ cổ cổ ổn định, anh giúp chú bán cho những người hay các chính phủ có hứng thú.

Ngắm lại mà coi, thật sự đừng nói là biệt thự du thuyền, chú thậm chí còn có được hàng không mẫu hạm của riêng mình cơ."

Tôi nhỏ nước bọt nói: "Phì! Mày ngu à, hiện tại cái bờ thời Tần đáng giá, nếu như mày nói thì cái bờ chính là cái bờ, vậy thì thanh đồng kiếm thời thượng giá chỉ 20 đồng rồi."

Lão Hách ngẩn người: "Chú nói rất đúng, xem ra thật sự là phải hạn chế số lượng, vậy chúng ta lần này là lần đầu cũng là lần cuối hợp tác, xem ra đây cũng là chuyện là sáng suốt mà, cho nên anh có điều kiện, vì anh không hiểu rõ tình huống cho nên để Tần lão đệ nói đi."

Tần Cối lấy giấy bút, một bên đề phòng bị tôi đánh, một bên viết ra, thấy lão viết rất đẹp, vừa viết vừa nói: Nhạc gia quân đi tới mang theo 300 thanh đao kiếm, bộ áo da thối tha của Tô Võ, còn có một cây Hán tiết, Ngô Đạo Tử "Thiên vương tổng tử đồ", Liễu Công Quyền "Kim Cương kinh khắc thạch", Trương Trạch Đoan "Thanh minh thượng hà đồ", Vương Hi Chi "Lan Đình Tự"....

Mỗi lần lão viết một chữ tôi đều mắng lão một tiếng hán gian. Lão là khách của tôi, hơn nữa cũng ở Dục Tài một thời gian, biết rõ căn cơ của tôi, trên cơ bản trong tay tôi có gì đều bị lão biết rõ, khi tôi chứng kiến "Thanh minh thượng hà đồ" cùng "Lan đình tự" thì không nhịn nổi quát: "Lão chẳng phải muốn mạng lão tử sao, cái áo da thối đó của Tô Võ có muốn lột cũng không lột nổi, còn mấy thứ kia hiện thế làm thế giới đại loạn à? Hơn nữa nó cũng đã có mặt tại cố cung."

Lão Hách nhìn giấy xuất hiện mấy cái tên này mắt sáng lờ, chỉ tôi nói: "Chú không cần lầm lẫn lên, đồ thật vĩnh viễn là đồ thật, cùng lắm anh bỏ tiền mời người xử lý đặc thù, sau đó anh liền nói đồ trong cố cung là đồ dỏm thế là được? Tới lúc đó trong tay anh có bản gốc mới là giá trên trời, giá trên trời à."

Tôi mắng: "Trách không được có thể tập hợp lại, hai tên giặc bán nước."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 74: Ngọc Quan Âm

Lão Hách cầm tờ giấy xem hồi lâu, quay sang hỏi tôi: "Chú xem có vấn đề gì không?"

Tôi nói: "Nếu tôi không đáp ứng thì sao?"

Lão Hách cười he he: "Tất cả đều là người thông minh, chú không cần anh nói chứ?"

Cứ xem đi, những lúc có người nói với bạn những lời này, nhất định quyền chủ động trong tay người ta, tôi gần đây cũng là loại người thông minh này -- tôi cầm trang giấy nhìn qua, phía trên có ghi thư họa của Vương, Ngô, Diêm; 300 binh khí của Nhạc gia quân, thậm chí cả phương thuốc chép tay của Hoa Đà, Biển Thước cũng có trong đó, có thể nói là bao la vạn tượng, phàm là những thứ có thể bóc lột của khách hộ Dục Tài đều bị viết ra. Tần Cối cười gian nói: "Tiểu Cường, chú đừng trách anh. Người khác nhờ vả anh thì anh phải chăm chỉ làm việc, anh cũng không thể làm khác được."

Tôi nói: "Lão bất quá có thời gian một năm, làm thế có gì tốt đẹp?"

Tần Cối nói: "Thời gian thì hơi ngắn thật, cho nên anh mới cần cẩn thận, nghe nói hiện tại có tiền lên mặt trăng cũng được, anh cũng muốn lên thử xem coi."

Lão Hách nhìn đồng hồ nói: "Tiểu Cường, chú làm cho anh lần cuối đi, thời gian không còn nhiều lắm, trong vòng 2 giờ chú có thể gom đủ số đó chứ?"

"Không thể nào, lão chẳng lẽ không biết chỉ một bức "Thanh minh thượng hà đồ" phải vẽ mất 1 năm sao?"

Tần Cối nói luôn: "Đừng cho là anh không rõ, những người này lúc vừa tới đã phục chế những tác phẩm đặc ý nhất trong đời lại, Trương Trạch Đoan thậm chí còn làm một bức "Thanh minh thượng hà đồ" version hiện đại, nhưng bọn anh chẳng hứng thú với cái đó."

Tôi cảm hận, nói: "Tốt, đưa điện thoại đây, tao kêu bọn họ đưa tới."

Tần Cối nói: "Chậm đã, he he. Theo anh được biết trong Dục Tài nhân tài vô số. Không nói đâu xa chỉ bọn lính của Nhạc Phi cũng đủ đầu đầu rồi, anh cũng không muốn bị người ta lao đến vỗ, người mang đồ tới phải là người không biết gì cả, hơn nữa phải không biết võ công."

Tôi bất đắc dĩ: "Vậy lão nói đi, cho ai mang tới?"

Tần Cối nói với lão Hách: "Trước tiên đừng cho nó gọi điện, tôi nghĩ xem đã."

Lão bỗng nói: "Hiệu phó trường cậu tên Nhan Cảnh Sinh hả? Chọn nó."

Tôi lạnh sống lưng. Đây là cơ hội bảo mật cuối cùng, nếu tôi nói với các hảo hán là cần mấy thứ đó, mấy người Ngô Dụng khẳng định không thể không nghi ngờ, sau đó không chừng còn thuận thế cứu tôi ra ngoài. Nhưng mà nếu gọi cho Nhan Cảnh Sinh, tên một sách này chắc chắn sẽ thật sự lặng thầm đưa tới. Tôi bó tay: "Cậu ta chẳng biết gì cả, nhưng tôi nói làm sao với cậu ta?"

Tần Cối cười nói: "Chú sẽ có cách thôi."

Lão Hách cầm trang giấy vẩy vẩy trước mặt tôi: "Chú nhớ kỹ chưa?"

Nói xong châm lửa đốt tờ giấy, lúc này Tần Cối nháy nháy mắt, bỗng nói: "Anh nghĩ cho chú một biện pháp. Chú nói muốn làm một triển lãm Dục Tài, thu thập mấy thứ này xong mang tới. Nhớ kỹ chỉ cho phép liên lạc đơn tuyến. Nó là người ngoài cuộc, bọn khách hộ thấy nó muốn mấy thứ này, khẳng định nghĩ tới chú muốn dùng làm gì đó cho nên sẽ không hoài nghi."

Tôi hậm hực nhìn lão, răng nghiến kèn kẹt, lão Hách vỗ tay nói to: "Tiểu Cỗ, điện thoại."

Cỗ Đức Bạch cầm một cái điện thoại đưa tới, lão Hách đưa điện thoại cho tôi: "Làm như Tần lão đệ nói đi, không được giở trò, chú có hai giờ."

Tôi cầm điện thoại, có thể nói, gọi cho bất kỳ người nào khác cũng khiến họ cảnh giác, các hảo hán, Tứ đại thiên vương, Tú Tú... nhưng mà lão hán gian dân lỗ tai lại gần, tôi đành gọi cho Nhan Cảnh Sinh. Nhan Cảnh Sinh quả nhiên vẫn như mọi khi bận rộn tiếp điện thoại: "A lô, xin chào."

Tôi nói: "Là anh, Tiêu Cường đây."

Lúc này không chỉ lão hán gian, ngay cả lão Hách cùng Cỗ Đức Bạch cũng ghé tai qua.

Nhan Cảnh Sinh: "Tiêu hiệu trưởng à, có chuyện gì sao?"

Tôi tận lực nói giọng là lạ: "Hiện tại anh có danh sách chú nghe cho kỹ, một lát nữa thu mấy thứ theo danh sách đưa tới cho anh, địa điểm anh thông báo sau.." Tới khi tôi đọc xong danh sách những thứ Tần Cối ghi ra, Nhan Cảnh Sinh rất trách nhiệm đáp lời: "Mấy thứ vũ khí anh nói tôi còn nhớ, vẫn để trong kho hàng, nhưng mà lấy ở chỗ mấy người Trương lão sư "Thanh minh thượng hà đồ", "Lan đình tự" là có ý gì?"

Tôi làm bộ vội vàng nói: "Chú không cần hỏi nhiều, cứ đi làm là được."

Tôi vốn hy vọng nói thế cậu ta sẽ hiểu kỳ, không ngờ con mọt sách vẫn ôn hòa nho nhã: "Được, tôi đi làm đây."

Tôi cúp máy, Lão Hách thấy không có gì khác thường, nói với Cổ Đức Bạch: "Mày trông nó, lát nữa cho nó gọi điện, sau đó cứ theo kế hoạch đưa tới đúng chỗ, tao đi lo chuyện xuất cảnh tối nay."

Lão Hách đi rồi, Cổ Đức Bạch ngồi trên bàn cười tủm tỉm, theo sát tôi: "Mấy thứ của mày tốt nhất là có đủ trong 1 tiếng nữa, nếu không cứ kéo dài nửa tiếng thì tao sẽ giết một đứa bạn của mày, cho dù tao không hạ lệnh, em tao Gibson cũng làm vậy, mặc dù nó là em ruột tao, nhưng tao không thể không nói rằng, nó rất vô nhân tính."

Tôi nghiêm mặt không nói gì, hiện tại quyền chủ động đều trong tay người ta, hơn nữa không liên lạc được với bên ngoài, tôi chỉ có thể hy vọng bọn họ cầm đồ rời đi, còn chuyện khác nói sau, dù sao mạng người quan trọng nhất, nhưng tôi biết rõ đây là một bọn hung ác, xem ra đã chuẩn bị bỏ nhà biệt xứ, cầm thứ đồ này sau đó đuổi tận giết tuyệt hay không còn khó mà biết. Lúc này tôi nghe một tiếng phụ nữ đầy phẫn nộ la lớn: "Tao nói rồi, bọn mày ép tao cũng vô dụng."

Nhìn Cổ Đức Bạch, tôi nói: "Mafia bọn mày còn ép con gái nhà lành làm kỹ nữ sao?"

Cổ Đức Bạch cười nói: "Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất, phòng bên cũng là một bạn cũ của mày, mày có thể đi nhìn coi, nếu tiện thay bọn tao khuyên nhủ."

Cổ Đức Bạch ra hiệu bằng mắt với tên đại đen to con mang tôi tới phòng bên cạnh. Nơi này cũng có hai tên ngoại quốc trông coi, xem ra hôm nay lão Hách đều chuyển mọi người tới đây, giữa phòng một phụ nữ bức tức đi tới đi lui, vẻ mặt giận dữ, bộ ngực căng tròn, mặc bộ đồ công sở đắt tiền, là

Trần Khả Kiều. Cô ta quay đầu lại, chúng tôi nhìn nhau, không hẹn cùng kinh ngạc: "Là cô (anh)? Sau đó cơ hồ đồng thời hỏi: "Ở đây làm gì?"

Tôi phản ứng nhanh hơn cười khan: "Xem ra tình cảnh của chúng ta giống nhau. Cô cũng bị bắt tới sao?"

Cổ Đức Bạch nói chậm rãi: "Hai vị cũng không thể tưởng tượng nổi sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh này?"

Tôi quay đầu trừng mắt nói: "Bọn mày bắt cô ấy làm gì, trước kia nhà cô ấy có đồ cổ, nhưng giờ cũng bán sạch lấy tiền rồi."

Không biết vì sao tôi không thể nhìn cảnh phụ nữ chịu tội, Bánh Bao mặc dù cũng bị bắt hai lần, nhưng cô ấy là vợ tôi, còn Trần Khả Kiều, có thể nói trước giờ tôi cũng không nợ gì cô ấy, nhưng lần này không giống. Cô ấy bại lộ là vì liên lạc với lão Hách thông qua tôi, mặc dù lúc ấy cô ấy cũng có ý muốn chơi đùa tôi, mặc dù lúc ấy tôi không biết lão Hách là ai, nhưng dù sao tôi cũng thấy áy náy.

Cổ Đức Bạch nói: "Nhà cô ta bán đồ cổ lấy tiền bọn tao cũng rõ. Nhưng nói thật bọn tao chẳng hứng thú với mấy thứ có niên đại bình thường đó, bọn tao cũng không phải lừa đảo, nếu không lúc trước bọn tao trực tiếp mua lại. Nhưng bọn tao lại biết Trần gia có một món tổ truyền là Ngọc Quan Âm, là vật cát tường do khai quốc hoàng đế minh triều Chu Nguyên Chương mang bên mình, Chu Nguyên Chương khi còn sống không bao giờ rời Ngọc Quan Âm, lão chết nó lưu trong thái miếu. Mãi tới khi Minh triều diệt vong không biết sao rơi vào tay Trần gia, tượng Quan Âm này có thể nói là bảo vật quý nhất triều Minh. Bọn tao muốn nó, hơn nữa bọn tao cũng không có định cướp đoạt, tiếc là Trần tiểu thư không chịu bán giá."

Trần Khả Kiều không xui xẻo vì tôi, đám Mafia đã sớm nhắm vào. Tôi cũng cảm thấy dễ chịu hơn chút, nói với Trần Khả Kiều: "Một tượng Quan Âm nát, bán cho bọn nó đi, lúc này là lúc nào rồi. Nhà các cô chẳng thiếu

tiền sao không mở rộng miệng báo giá 1 tỷ, 2 tỷ, cô nếu như thật sự thích mấy thứ đồ của Chu Nguyên Chương, để tôi bảo lão hai ngày nữa cầm tới đưa cho cô là được?"

Cổ Đức Bạch vỗ tay nói: "Xem xem, đây là ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc lơ mơ, Tiêu tiên sinh mà có giấc ngộ như vậy thì chúng ta đã xong việc lâu rồi."

Trần Khả Kiều trợn trừng mắt nhìn tôi: "Không được, đừng nói Ngọc Quan Âm trong tay cha tôi, cho dù trong tay tôi cũng không bán, trừ phi người Trần gia chết hết, nếu không bảo bối này tuyệt không đem ra nước ngoài."

Tôi nói nhỏ: "Điên."

Tôi vẫn không ngờ Trần Khả Kiều vốn chỉ mong kiếm lời, không tưởng được cũng có lúc cổ hủ như thế. Cổ Đức Bạch nói lạnh lùng: "Thế thì người Trần gia sẽ sớm chết sạch thôi."

Tôi rùng mình. Cổ Đức Bạch nói với Trần Khả Kiều: "Trước khi mấy thứ của Tiêu tiên sinh tới, cô còn có thời gian."

Tôi tỏ vẻ vô tội: "Liên quan gì tới tao?"

Mẹ nó, nhìn xem duyên phận của tôi cùng Trần Khả Kiều, hôm nay nhất định là kiếm lại tất cả những gì cô ta thiếu nợ tôi, Trần Khả Kiều không để ý tới Cổ Đức Bạch, gương mặt lạnh lùng nhìn tôi: "Anh rốt cục có quan hệ gì với bọn nó?"

"Cô thấy mà" nói xong tôi làm bộ đi tới cửa nhảy lên, trong phòng tất cả bọn nó đều rút súng chỉ vào đầu tôi, tôi đi trở về nói: "Nhìn rõ chưa?"

Mặc dù là lúc nguy cấp, Trần Khả Kiều vẫn bị tôi chọc cười, Cổ Đức Bạch hừ lạnh: "Tiêu tiên sinh, thời gian của ngài cũng không còn nhiều."

Tôi phất tay áo nói: "Vậy để chúng tôi ở đây riêng tư đi, tù tử hình lúc sắp chết cũng còn cho một bữa ăn no mà."

Cổ Đức Bạch nhìn đồng hồ, nói với to con: "5 phút sau bọn tao quay lại." Nói xong đi ra ngoài.

Tôi kêu Trần Khả Kiều ngồi xuống, tôi ngồi bên cạnh hỏi: "Gần đây buôn bán thế nào?"

Trần Khả Kiều: "..."

Tôi nói: "Xem ra nếu thuận lợi chúng ta cũng không sống quá đêm nay."

Trần Khả Kiều vẫn không nói gì:""

Tôi nói tiếp: "Có một câu tôi nín nhịn đã lâu, vẫn muốn nói với cô nhưng lại không dám, sợ nói ra chúng ta sẽ không còn là bằng hữu, hôm nay dù sao cũng tới bước này rồi, tôi nói với cô vậy."

Trần Khả Kiều mất tự nhiên nói: "Anh... nói đi."

"Cô phải cam đoan không tức giận."

Trần Khả Kiều nghĩ một lúc, rồi gật đầu.

Tôi đặt tay trên ngực, ngập ngừng: "Cô... không có bơm ngực chứ?"

Trần Khả Kiều mặt đỏ bừng, mắng nhỏ: "Lừa manh."

Tôi thấy cô ấy cũng không tức giận, lúc bình thường xem chừng trở mặt rồi đi rồi. Nhưng trước mắt thì có người ngồi bên cạnh nói chuyện phiếm cũng tốt, đây cũng là lần đầu tôi thấy nữ cường nhân lộ vẻ nữ tính. Đường nhiên vấn đề kia kỳ thật tôi đã biết đáp án - Vô lý a, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn thế, sao chỗ đó nó vãi chưởng vậy? Trần Khả Kiều bỗng nghiêm túc nói: "Tiêu tiên sinh..."

Tôi nói: "Kêu Cường ca đề."

Trần Khả Kiều xụ mặt: "Anh đừng được voi đòi Hai Bà Trưng."

"...Vậy kêu Tiêu tiên sinh đi, gần đây tôi cứ nghe thấy bị gọi vậy là đau tim."

Trần Khả Kiều mỉm cười nói: "Tôi nghĩ lại chút. Trước kia tôi cũng không có hảo ý khi hợp tác với anh, nhưng tôi thực không có ác ý, điểm này xin anh hãy tin."

Tôi vội nói: "Hiểu, một cô gái mang trọng trách chấn hưng gia tộc cũng không dễ, hơn nữa cô cũng chỉ chiếm chút lợi nhỏ, không sao hết."

Trần Khả Kiều cười nhạt: "Kỳ thật người như anh cũng không quá xấu, nhưng có chút mồm mép tép nhảy."

Tôi ngạc nhiên: "Cô nói sai rồi, bình thường chẳng phải là con gái nói trước mặt con trai "kỳ thật em vẫn yêu anh" gì gì đó, rồi con trai thú tính đại phát, không chừng hai người có thể bình an thoát khỏi."

Trần Khả Kiều lúc này chỉ mỉm cười, không nói gì. Tôi định nói nữa, chợt nghe Cổ Đức Bạch ở phòng bên cạnh phẫn nộ hô to: "Mày nói gì, bọn mày là ai?"

To con cũng túm tôi qua phòng bên. Trần Khả Kiều vẻ mặt phức tạp, cũng có chút ân cần nhìn tôi rời đi. Sang tới phòng bên, vừa vào cửa đã thấy Cổ Đức Bạch tay cầm điện thoại. Hắn dùng con mắt oán độc nhìn tôi đi vào, thấy trong điện thoại có tiếng hò hét hỗn loạn, tựa hồ có người đang cướp điện thoại nói chuyện. Quả thực náo nhiệt, sau đó thanh âm Lưu Bang truyền tới: "Ê, Cổ Đức Bạch hả? Bọn tao đang tìm mày đó. Người của mày bị bọn tao tóm gọn rồi..." Bên cạnh không biết là Trương Thanh hay Đồng Bình nói vọng vào: "Cái gì bảo là lão tóm hả, là bọn tao làm mà."

Cổ Đức Bạch hét lên: "Đừng có làm ồn. Phái một đại biểu tới nói chuyện với bọn tao."

Điện thoại vẫn vang lên tiếng hó hé: "Đừng làm ồn, đừng làm ồn, nghe nó nói gì coi."

Dường như đám người Lương Sơn tới rất đông, cuối cùng Lưu Bang mặt dày cầm điện thoại nói: "Kệ mẹ nó đi, dù sao người của mày bị tao tóm sạch rồi."

Cổ Đức Bạch nói: "Mày để tao nói chuyện với bọn nó."

Lưu Bang nói với các hảo hán: "Mau lên, cho tao chút âm thanh của bọn nó." Bên kia hình như có người dụng hình với bọn ngoại quốc, lập tức vang lên tiếng ngoại ngữ quang quác. Cổ Đức Bạch bó tay: "Được rồi..."

Lưu Bang lại nói với các hảo hán: "Được rồi, đủ rồi, ê ê, ai kia, đừng dùng tất của tao, dùng sịp của lão Ngô ý...."

Cổ Đức Bạch cần chút thời gian ổn định tâm tình rồi mới nói: "Nói đi, bọn mày muốn thế nào?"

Lưu Bang nói: "Trong vòng nửa tiếng, bọn tao muốn thấy Tiểu Cường bình an trở về, cứ trì hoãn nửa tiếng tao giết một thằng, yên tâm, em mày tao sẽ lưu lại sau cùng, hơn nữa trước khi chết sẽ cho nó cảm thấy 'vui vẻ' (chắc không đít nở hoa, cắt trĩ gấp), he he, nó đúng là loại hình mà mọi người đều thích."

Đừng nói Cổ Đức Bạch, Lưu Bang nói mấy câu ngay cả tôi cũng rợn nổi da người. Cổ Đức Bạch tay cứng đơ cầm điện thoại, cuối cùng mãi mới nói: "Bọn mày để tao nghĩ đã."

Lưu Bang: "Vậy cho mày 5 phút, 35 phút sau bọn tao giết đứa đầu tiên. Mày đưa điện thoại cho Tiểu Cường."

Cổ Đức Bạch móc súng nhắm thẳng vào tôi, rồi nhét điện thoại vào tay tôi: "Mày mà dám lộ địa chỉ của bọn tao, dù một chữ tao cũng giết."

Lúc này tôi mặc kệ hăn miệng cộp gan thỏ, thông thả nhận điện thoại: "Ô la, Tiêu Cường đây, ai vậy?"

Không nghĩ tới lần này nói chuyện với tôi lại là Bánh Bao, cô ấy giọng run run nói: "Cường tử, anh khỏe không?"

Tôi sợ cô ấy lo, vội nói nghiêm túc: "Anh rất khỏe."

Bánh Bao ghen nghèo: "Anh nói vậy khẳng định bọn nó đánh anh."

Chợt nghe mọi người bên kia khuyên can: "Được rồi, được rồi, đá hai cái được rồi, đánh nữa nó chết đó."

Phỏng chừng Bánh Bao đang phát tiết phần nộ lên tên xui xẻo nào đó: "Bánh Bao, anh thật sự không sao."

Cô ấy ngược đãi tù binh đẳng kia, không nghĩ lão công của cô ấy còn trong tay người ta sao, Bánh Bao nín khóc mỉm cười nói: "Bọn em chờ anh trở về."

Chờ khi tôi cúp máy: "Cổ Đức Bạch mặt tím đen hỏi tôi: "Rốt cục là sao?"

"Mày hỏi tao, tao biết hỏi ai?"

Hôm nay thật lắm chuyện lạ, khác hẳn mấy việc lạ trước kia. Tôi chẳng biết thế nào, dám hạo hán Lương Sơn sao biết nhà tôi gặp nạn? Chẳng lẽ đột nhiên tới cửa gặp phải? Nhưng mà nghe bọn họ không bị thương, hăn có chuẩn bị cẩn thận đánh bất ngờ giành thắng lợi, nếu không bọn ngoại quốc có súng, đạn lên nòng sao đánh hạ? Không chờ Cổ Đức Bạch hỏi tiếp, tôi nhìn đồng hồ nói: "Mày tốt nhất nên làm theo lời bọn họ" Tôi cười tùm

tìm nói: "Mặc dù bọn họ là bạn tao, nhưng tao không thể không nói với mày, bọn nó cũng rất vô nhân tính."

Cố Đức Bạch gấp đến sắp điên, cầm điện thoại báo cáo với lão Hách, lo lắng hỏi lại: "Chúng ta có phải nên thay đổi kế hoạch một chút?"

Lão Hách suy nghĩ một lúc nói: "Không được, hết thầy giữ nguyên kế hoạch, tao biết mày lo cho em mày, nhưng mà mày cho rằng thả Tiểu Cường thì bọn nó thả em mày thật sao?"

Cố Đức Bạch vội la lên: "Tôi không có ý đó, tôi nói có cần phải tính toán cẩn thận lại kế hoạch không..."

Lão Hách cắt lời: "Không nói nữa, luận đấu mưu mòi thắng mày cũng chẳng thắng được, mày biết bọn nó có những ai không? Kêu Tiểu Cường gọi cho Nhan Cảnh Sinh, mặc kệ gom được bao nhiêu lập tức mang tới, tạm thời không khiến người ta chú ý. Mày yên tâm, chờ khi chúng ta rời khỏi Trung Quốc, chúng ta sẽ dùng tiền nhờ chính phủ Nhật Bản yêu cầu dẫn độ bọn em mày về. Thế giới này, có tiền là có chìa khóa vạn năng."

Cố Đức Bạch kín đáo đưa điện thoại cho tôi: "Mau, gọi điện thoại cho thằng Nhan."

Tôi đành gọi cho Nhan Cảnh Sinh: "Chuẩn bị xong chưa?"

Nhan Cảnh Sinh nói: "Xong rồi, tôi gọi người đưa đi chứ?"

Cố Đức Bạch dùng súng chỉ vào đầu tôi, tôi đành nói: "Tự cậu đưa tới, địa chỉ chỗ này là..." Cố Đức Bạch sớm chuẩn bị sẵn tờ giấy đưa trước mặt tôi. Tôi ngoan ngoãn đọc lại, Nhan Cảnh Sinh nghe xong nói: "Được, tôi đi liền đây."

Cậu ta vẫn bình tĩnh, tôi càng điên lên. Vốn chỉ cần có một người biết địa chỉ nơi này thì mọi chuyện đều ổn. Nhưng Nhan Cảnh Sinh với các hảo hán

chẳng cùng một ố, hơn nữa bọn họ hiện tại đều ở nhà tôi. Lúc này đại khái không có ai ở cạnh Nhan Cảnh Sinh. Cổ Đức Bạch chờ tôi nói chuyện điện thoại xong lục soát tôi, đưa điện thoại cùng mấy thứ đồ linh tinh trong túi tôi lấy ra đặt lên bàn, nói tới to con: "Mày trông nó, lưu ý nó gọi điện ra ngoài, tao chạy đi chút." Nói xong chạy ra ngoài.

Lúc này trong phòng chỉ có Tần Cối, tôi cùng to con. Tần Cối bị tôi nhìn trừng trừng dựng hết tóc gáy, chui vào phòng ngủ. Tôi liền ngồi đối diện với to con, thấy khó chịu, nhìn nó cười nói: "Đai đen tam đẳng, rất lợi hại nhỉ?"

To con cũng không nói, cầm gạt tàn trên bàn nhẹ nhàng bẻ đôi, sau đó ném ra bàn, giương mắt nhìn tôi. Tôi vỗ tay vài cái: "Rất lợi hại - Tôi có thể ăn kẹo cao su không?" Tôi chỉ vào đồng hồ mấy thứ trên bàn bị Cổ Đức Bạch lấy ra, to con không nói gì, cầm kẹo cao su ném tới, tôi cười nói: "Cậu cũng ăn đi, Bánh bích quy hương vị ngon lắm."

Trước sau như một không để ý tới tôi, nó mà muốn ăn thì dễ làm việc rồi. Tôi xé giấy kẹo nói: "Tao vào tâm sự với thằng bằng hữu chút nhé?" Nói xong chỉ cửa phòng ngủ. Tôi thấy nó không nói gì bèn đứng lên đi vào. Tần Cối thấy tôi tiến vào, hoảng sợ từ trên giường ngồi bật dậy, tôi mỉm cười ẩn nhẫn ngồi xuống: "Không có gì, mày ngồi đi." Sau đó lục tung tất cả lên, Tần Cối không nén nổi tò mò hỏi: "Chú tìm gì?"

Tôi cũng không để ý tới lão, tiếp tục tìm mấy thứ tiện tay nhưng chẳng có gì? Cái khách sạn nát này -- lúc vô ý lật ga trải giường lên, tôi ngửa mặt lên trời cười to, cảm tạ thánh nữ Maria Ozawa, cảm tạ CCTV, cảm tạ hoàng bào lão quái -- tôi gặp phải người quen rồi. Dưới chân giường là một viên gạch sàn nhà đỏ tươi. Tôi lặng yên không một tiếng động lấy ra cầm trong tay, ôn nhu như vuốt ve tiểu tình nhân (trong tiểu thuyết của Cổ Long nơi này là ..), quay lại nói: "Lão Tần à..." Tần Cối lần đầu tiên thấy tôi vui vẻ nói chuyện với mình, thò đầu qua hỏi: "Sao?"

Tôi không nói gì, một gạch đập vào gáy lão, Tần Cối cũng rất dứt khoát, á một tiếng gục trên mặt đất hôn mê bất tỉnh. Dùng gạch đập người chính là thế, nếu ngay mặt chính diện thì không có gì để nói, nếu muốn chơi đều thăng khác, phải dùng câu chuyện thu hút sự chú ý (ý hay, chớ nên bắt chước).

Tôi rất nhanh thay áo ngoài của lão, đồng thời nhét kẹo cao su vào miệng, nhai nhồm nhoàm. Cảm giác có vị ngọt là tôi thò tay bóp mặt, duỗi tay sờ, rìa mép trên cảm giống như lão hán gian. Tôi cất gạch vào trong tay áo, ngông nghênh ra khỏi phòng, đi ra ngoài cửa, to con đứng lên hỏi: "Mày đi đâu?"

"Tao ra ngoài một lúc rồi về." To con hiển nhiên không có hảo cảm với Tần Cối, nói: "Biến đi, mày cũng không đi được."

Tôi chấp tay sau lưng đi về phía hăn làm bộ hỏi: "Bọn mày tập võ ngoại trừ luyện quyền cước có luyện đầu không?"

To con không giỏi tiếng Trung, nghĩ một lúc mới nói: "Không, mày hỏi làm đếch gì?"

"Vậy thì dễ rồi." Tôi hét lớn một tiếng, viên gạch nện vào gáy to con, vẫn nghĩ có thể đập ngất nó, không ngờ quái vật này chỉ lắc lư vài cái, đứng phắt dậy quát lên: "Mày làm gì vậy?"

Ngay cả Trung văn cũng lưu loát, nhưng mà hăn lừa tôi -- khẳng định hăn luyện thiết đầu công, tôi hơi sững sờ, lập tức nhảy về phòng ngủ, khóa trái cửa, sau đó mau lẹ đổi quần áo lại cho Tần Cối, nôn kẹo trong miệng ra, to con ở ngoài cửa rít gào: "Mày đi ra đây cho tao, vì sao đánh tao?"

Tôi nắm lấy Tần Cối lay mạnh: "Lão Tần, tỉnh tỉnh."

Tần Cối xoa đầu dần tỉnh dậy: "Vừa rồi sao thế?"

Lúc này to con một cước đạp văng cửa, hăn nổi giận lao vào phòng, nhìn qua thấy tôi vô tội ngồi cạnh giường (cằm hình như còn chút râu chưa co lại), Tần Cối giống như châm chọc tay sờ gáy cười gian, lập tức làm hăn giận điên lên, lao thẳng đến trước mặt lão Hán gian tặng một bộp tai, rồi như không cần tiền túm tóc tát tới tấp, Tần Cối kêu thảm: "Cứu mạng, sao mà đánh tao?"

Tôi ở bên thấy vậy cười đau cả bụng, kỳ thật tôi chỉ muốn mượn Tần Cối thoát thân, không ngờ mặc dù thất bại nhưng lại nghiêm trị lão hán gian. Nhưng mà thất bại vẫn là thất bại, tôi hiện tại đã không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chờ vận mệnh tuyên án mà thôi.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 75: Áo Chống Đạn Kiểu Tô Vỡ

To con đánh Tần Cối mấy cái, hai người đều choáng váng, lại còn ngôn ngữ khác biệt, lão khốn Tần Cối có oan cũng không nói nổi, cũng chẳng biết vì sao bị tên ngoại quốc đánh.

Dưới loại áp lực này chúng tôi đợi hơn nửa tiếng, bỗng có tiếng đập cửa, có thanh âm vọng vào: "Tiêu hiệu trưởng, anh ở đâu?" Nghe ra đúng là tiếng Nhan Cảnh Sinh.

Tôi nắc nhen tới tận cổ, cậu ta tới thì tôi sống hay chết là biết liền.

To con kéo Tần Cối ra cửa, nói: "Mày xem nó có quen không?"

Tần Cối ghé mắt qua lỗ cửa nhìn thoáng qua nói: "Đúng vậy, là người mà tôi nói."

Cửa mở ra, Nhan Cảnh Sinh đứng ở bên ngoài, hai tay trống trơn, phía sau có hai người đồ con vác hai bao tải to, cúi đầu thở dốc.

Tần Cối cảnh giác hỏi lại: "Hai người kia là ai?"

Nhan Cảnh Sinh nâng kính mắt nói: "A, đây là hai người tôi mời giúp đỡ, ông không biết chứ bao tải nặng lắm."

Tần Cối nói với một người kia: "Ngẩng đầu lên."

Người nọ ngẩng mặt lên bất mãn: "Nhìn cái cờ hó gì, nhanh cho vào đề."

Người nọ mặt đen như đất nồi, trên trán đều là nếp nhăn, hơn nữa tướng mạo rõ ràng là một nông dân thành thật, mặc áo thô của dân cừu vạn, bộ dáng vô cùng mệt mỏi, người sau vóc người hơi cao, cũng mặc trang phục như vậy.

Tần Cối dò xét hồi lâu mới để ba người tiến vào, chờ lúc người cuối cùng vào cửa tôi liền sững âm ỉ. Người này thân hình cao lớn, mặt đỏ như gấc chín, mi như tằm, chòm râu dài thả phiêu sái trước ngực, đúng là Quan Vũ.

Nhị gia tiến vào liền quăng mũ ra sàn, cười nói với tôi: “Tiểu Cường, gần đây khỏe chứ?”

Ông ấy vừa nói vừa bỏ mấy món ngự trang ra liền bị vạch trần, Tần Cối hét lớn: “Mày là ai?”

To con phản ứng không chậm tý nào, lập tức móc súng ra, người đàn ông mặt đen đi cùng Quan Vũ cũng lao tới đá văng súng đi, hai người chớp mắt đều tung ra một quyền, Quan nhị gia nói lớn: “Chu Thương lui ra.”

Người nông dân mặt đen lùi qua bên cạnh, Nhị Gia xắn tay áo đi ra trước, tôi nói: “Nhị ca cẩn thận, hắn là đai đen...”

Chưa nói xong, đai đen tam đẳng karate đã bị Nhị ca nắm lấy hai vai quật ngã, Quan Vũ vỗ tay nói: “Chú nói gì?”

“...Không có gì. Mọi người sao lại tới đây?” Tôi thấy Nhan Cảnh Sinh đứng bên cạnh cũng chẳng lộ vẻ ngạc nhiên, rất khó hiểu.

Quan Vũ nói: “Mọi người nói chú gặp chuyện, Dục Tài chỉ có anh lạ mặt, vì vậy anh tới.”

Tôi nhìn Nhan Cảnh Sinh: “Chú...”

Nhan Cảnh Sinh mỉm cười: “Em biết cả rồi.”

Tôi cúi đầu, nghĩ một lúc nói: “Hiện tại không phải lúc nói chuyện này, chúng ta ra ngoài trước đã.”

Chu Thương đá đá vào đai đen tam đẳng đã bị Nhị gia đánh ngất: “Thằng này làm gì giờ?”

Tôi nói: “Tự nhiên sẽ có người thu dọn. Chu ca, phiền anh chăm sóc lão già này.” Tôi chỉ vào Tần Cối, lão hán gian uế oải, nhưng vẫn trầm tĩnh khiến tôi bất ngờ.

Tôi mới đi tới hành lang, chợt nghe phòng bên có tiếng động, thỉnh thoảng còn có tiếng thở dốc mỏng manh, lập tức nghĩ tới Trần Khả Kiều còn trong tay bọn họ. Tôi cảm giác tiếng động có gì lạ, lập tức tung cước đá vào cửa. Kết quả cửa khách sạn cũng quá kém đi, một chân đá thùng xuyên vào trong, cửa không mở. Nhị gia bật cười, cầm lấy khóa cửa mở ra.

Sau đó tôi thấy một màn làm tôi sôi giận: Trần Khả Kiều ngồi trên một chiếc ghế dựa, đầu ngửa ra sau, một tên ngoại quốc đứng ở phía sau cô ấy nắm chặt hai tay khiến cô ấy không thể phản kháng, một tên ngoại quốc khác đang dùng một sợi dây thít cổ khiến cô ấy không thở nổi.

Tôi cố rút chân ra quát lớn: “Dừng tay.” Nhưng tôi vừa nhảy nhót vừa hô lên, khí thế nhỏ đi rất nhiều, Quan Nhị gia cũng vô cùng căm phẫn, quát lớn muốn lao lên nhưng hai tên ngoại quốc đã sớm rút súng nhắm ngay vào chúng tôi, chờ khi Nhị ca tiến vào phòng hắn cũng bị bắn thành cái sàng, Chu Thương thấy vậy vội giữ chặt Quan Vũ, dùng thân thể che phía trước.

Đang lúc giằng co, đột một tiếng loảng xoảng vang lên, một mũi tên bắn từ cửa sổ vào, tên ngoại quốc đứng phía trước vốn hai tay cầm súng, mũi tên bắn xuyên hai tay hắn, người này lập tức buông súng, té trên mặt đất kêu thảm. Một tên khác hoảng sợ nói: “Có tay súng bắn tía.” Hắn co rút lại tránh ở góc tường, nhưng vẫn cầm súng nhắm vào chúng tôi.

Lúc này, Trần Khả Kiều đã có thời gian té nhào chạy ra cửa, tôi chạy tới che trước mặt cô ấy, cảm thấy lòng đau nhói không hiểu nổi.

Tên ngoại quốc trong phòng giơ súng, hét lớn: “Tránh ra.”

Tôi tranh thủ thời gian nhìn thoáng qua mái nhà phía đối diện, thấy Hoa Vinh cầm cung đứng trong gió, lưng đeo mấy cây tiễn làm bằng que cời lò, rất tuấn tú.

Hiện tại đương nhiên không phải lúc cố sức đánh chó rơi xuống nước, Hoa Vinh đã không tìm thấy góc bắn, tôi giơ cao hai tay tỏ ý không công kích, cùng lúc đó bảo mọi người rời khỏi phòng, tên ngoại quốc đứng dán vào tường từng bước tiến về phía hành lang, mắt chăm chăm nhìn chúng tôi, chậm rãi thối lui. Tôi liền thấy phía sau hần nơi hành lang có một bóng người lóe lên, người này khoác một bộ áo lông màu đen, tay cầm một cây gậy to, đúng là Tô Võ. Tên ngoại quốc quay lưng về phía lão, vừa vịn bước qua, hần không dám rời mắt khỏi bọn tôi, hai tay cầm súng lui từ từ, càng lúc càng tiến gần tới chỗ Tô Võ. Tô Võ bỗng cầm cây gậy to không một tiếng động giơ cao lên, như một vận động viên bóng chày chuẩn bị đánh bóng, vẻ mặt lộ rõ sự mong đợi.

Tên ngoại quốc lùi tới cách Tô Võ khoảng một mét bỗng khịt khịt mũi, nhú mày, vừa định quay đầu lại, Tô hầu gia đã dùng một gậy tuyệt đẹp đập thẳng vào đầu hần, tên ngoại quốc lập tức hoa mắt té xuống, xem ra mười hai mươi năm bất tỉnh là chắc chắn.

Đến lúc này chúng tôi đã an toàn thoát khỏi khốn cảnh, tôi bỗng nhiên thấy trên lưng có gì mềm mềm, quay đầu lại thấy Trần Khả Kiều đã buông lỏng ngã phịch trên lưng tôi -- cảm giác mềm mại tì vào lưng, rõ ràng không mặc coóc xê, tôi vội vang diu cô ấy xuống dưới lầu, vừa ra cửa đã thấy một đám đông đứng nhìn tôi cười tùm tùm, đứng gần nhất là mấy người Bánh Bao, Lưu Bang, Hoa Mộc Lan. Bánh Bao muốn lao vào lòng tôi, nhưng thấy tôi còn nửa ôm nửa diu một người, còn là một phụ nữ, lập

tức cau mày nhưng vẫn đi tới, Trần Khả Kiều đỏ mặt, vội vàng đứng qua một bên.

Tôi kéo tay Bánh Bao hỏi: “Sao mọi người tới được đây?”

Bánh Bao chỉ ra phía sau nói: “Mấy người bạn thân của anh cứu bọn em ra, bọn họ thật giỏi nha.”

Tôi nắm lấy tay Lâm Xung nói: “Ca ca, mọi người sao biết nhà em xảy ra chuyện?”

Lúc này bỗng một tên nhóc ôm chân tôi ngửa đầu lên nói: “Ba ba, là con đi báo tin.”

Tôi cúi đầu nhìn ra là Tào Xung, tôi bế lên hôn vào má mấy cái nói: “Con à, làm cha lo chết mất, thế chuyện cái xe là sao. Có phải có tên trộm nào trộm xe không?”

Tào Xung bất mãn: “Trộm gì ở đây, là con lái tới Dục Tài báo tin đó.”

“Sao, không thể nào?” Tôi nâng nó lên trước mặt nhìn kỹ lại: “Con biết lái sao? Chỉ bằng cái tay bé nhỏ với cái chân ngắn cùn thế này sao mà lái xe?”

Tào Xung nói: “Hạng bá bá đã dạy con, lúc ấy cha ra hiệu con nấp đi. Sau đó con tìm được mấy thứ giúp con ngồi yên trên xe...”

Nguyên lai Tào Xung phát hiện mấy thứ Phí Tam Khẩu đưa cho tôi, nó biết tôi gặp chuyện liền dùng dao găm của Kinh Kha cắt quần áo của Tần Thủy Hoàng thành vải vụn. Sau đó dùng dao găm cùng vỏ phân biệt buộc vào hai chân côn và ga, đặt giáp của hạng vũ làm đệm kê hông, cuối cùng dựa vào mấy thứ ngày trước Hạng Vũ dạy liền lái xe tới Dục Tài....

Mọi người mặc dù biết rõ quá trình, lúc này nghe Tào Xung nói một lần nữa đều khen đứa nhỏ này thông minh. Đoạn Cảnh Trụ đang xem một quyển tiểu thuyết vượt đầu Tào Xung nói: “Đứa nhỏ này, không biết người khác nghe được có nghĩ rằng nó xuyên việt tới không nữa.”

Bọn tôi: “...”

Tôi trở lại tìm Quan Vũ, kéo tay anh ấy nói: “Nhị ca. Sao anh lại tới đây?”

Quan Vũ nói: “Hôm nay anh vừa khéo cùng Chu Thương từ quê tới thăm mọi người. Vốn muốn gọi chú đi đón, nhưng có tuyến xe bus từ nhà ga tới Dục Tài, bọn anh liền ngồi xe tới. Vừa lúc xuống nghe nghe được chú xảy ra chuyện, vị Nhan tú tài này còn đang buồn vì không tìm được người nào lạ mặt, anh đến đúng lúc.”

Tào Xung vừa tới Dục Tài liền nói chuyện này cho các hảo hán, đám thổ phỉ bất chấp tất cả triệu tập nhân mã, người khác còn dễ đuổi đi, nhưng Nhan Cảnh Sinh biết tôi đã có tiền lệ dẫn mọi người đi đánh nhau nên sống chết không chịu rời hội trường, các hảo hán đành thô sơ giản lược nói chuyện này với cậu ta, sau đó bọn họ xuất phát tới nhà tôi cứu người, xong việc mới phát hiện tôi bị mang tới nơi khác, không bao lâu tôi lại gọi điện cho Nhan Cảnh Sinh, cậu ta lúc này đang trong phòng họp với một đám hảo hán mà....

Tôi nắm tay Nhan Cảnh Sinh cười nói: “Nhan sư phụ, vất vả rồi, cảm giác thế nào?”

Nhan Cảnh Sinh lúc này mới thở phào nói: “Hoàn hảo, hoàn hảo... để cho em tình tảo lại cái đã.” Tôi giờ mới phát hiện tay cậu ta ướt nhẹp, Ngô Dụng cười nói: “Nhan sư phụ cũng thật không đơn giản, bình thường vẫn nhượng ít nói, lúc mấu chốt lại trầm tĩnh lạ thường, lúc Tiểu Cường gọi điện hai lần, cậu ấy chỉ hơi chút khẩn trương là lộ tẩy, cái khó được là cậu ấy

chẳng những không làm hỏng việc, lại bắt được người không có chút tâm tính tinh tế tới vậy.”

Ông ấy nói vậy, tôi mới nhớ tới Tần Cối, tôi nhìn quanh, vội la lên: “Lão khốn Tần Cối đâu rồi?”

Chu Thương biến sắc nói: “Hỏng rồi, chú kêu anh nhìn lão, nhưng lúc vào phòng cứu chú anh quên mất.”

Lư Tuấn Nghĩa nói: “Thời gian ngắn như vậy, muốn chạy cũng không được bao xa, chúng ta chia đường đuổi theo đi.”

Chỉ thấy có người nói lớn: “Không cần đâu...”

Chúng tôi quay đầu lại nhìn ra là Lý Tĩnh Thủy, trong tay cậu ta nắm một người, chật vật không chịu nổi, mặt đầy máu, đúng là Tần Cối.

Tôi vừa mừng vừa sợ nói “Chú bắt được lão chỗ nào vậy?”

Lý Tĩnh Thủy ném Tần Cối xuống đất, cười nói: “Cũng là lão xúi quẩy, em vừa vận đến muộn một bước, thấy có người theo ga trái giường bò từ tầng ba xuống, đáng tiếc mới bò tới tầng hai dây đứt, may mắn là em đứng dưới lầu đó.”

Tôi ngạc nhiên: “Vậy mặt lão làm sao còn bị thương ra dạng này? A, chú đánh lão hả?”

“Không có, em nói rồi đó sao, may là lúc đó em ở dưới lầu, nếu là bất kỳ ai trong mọi người chỉ sợ sẽ đỡ lão, em thấy là lão liền không quản..”

Bọn tôi: “>.”

Lý Tĩnh Thủy xoa tay nói: “Đúng rồi, Tiêu đại ca nói em mới nhớ em còn không đánh lão đây, cầu tặc.” Nói xong muốn lao tới.

Tôi vội nói: “Đừng đánh, đừng đánh, anh hỏi trước một câu cái đã.” Tôi ngồi trước mặt Tần Cối, vò đầu nói: “Tao thật sự không biết, bán người khác có phải cũng gây nghiện không?”

Không ngờ Tần Cối lập tức ngẩng đầu nhìn tôi chăm chăm nói: “Sao chú biết?”

Tôi tát lão một cái: “Chó chết, còn nói chuyện phiếm với tao.” Mọi người thấy tôi ra tay, đều tranh nhau lao tới, đều kêu: “Anh cũng đánh một cái, đánh cái nào...”

Tần Cối chậm rãi ngồi dậy, xoa máu tươi trên mặt tức giận nói: “Chú nói chuẩn cơm mẹ nấu, bán người khác sẽ nghiện đó.”

Tôi vung tay lên cản mọi người lại: “Chờ chút, cho lão nói đi.”

Tần Cối ngồi dưới đất nói: “Chú ngày đó mang người đi phá quán Lô lão tứ thì lão Hách cho người tới tìm bọn anh, bởi vì bọn nó thấy Lô lão tứ căn bản là con hổ giấy cho nên muốn dùng nhiều tiền tìm một bọn thay bọn họ làm việc, nhưng Liễu Hạ là bạn của chú, anh biết nó sẽ không đồng ý, liền bí mật gặp mặt lão Hách. Nói thế nào thì tiền Liễu Hạ mua lại địa bàn của Lô lão tứ là anh giúp hắn lấy từ tay của lão Hách. Sau đó thì đơn giản, bằng khẩu tài của anh cùng thực lực của lão Hách, lão rất nhanh hiểu được việc anh nói là thật. Sau đó anh liền giúp hắn hại chú.”

Tôi không hiểu: “Nhưng ... lão làm vậy làm gì?”

Tần Cối thở hổn hển, giống như một tên nghiện vừa bắn xong 1 bi, nói: “Anh nói rồi đó thôi, bán người cũng là nghiện mà, ngấm lại đi. Chú rõ ràng đứng ở trận doanh này, lại cùng trận doanh khác móc nối, chuyện này kích thích cỡ nào chứ? Sau đó, có thể nói tất cả mọi người đều là bằng hữu của chú, mà đồng thời cũng là địch nhân của chú. Bên này bọn họ đều rất khách khí với chú, người trận doanh kia lại có chỗ cầu chú, trong lòng họ

xem thường chú, nhưng vẫn phải giả vờ có cầu tất ứng, loại cảm giác này – so cool!!!!”

Mọi người chúng tôi đều nhìn nhau ngạc nhiên, không có ai đánh lão nữa. Bọn tôi thật sự dở khóc dở cười, không biết nên ghê tởm hay thương hại lão, Tần Cối nguyên lai đúng là một tên tâm lý biến thái à.

Tần Cối nói: "Đương nhiên, lúc trước anh bán Đại Tổng cũng có phần tham sống sợ chết cùng tham tài, nhưng đó chỉ là một phần nhỏ."

Ngô Tam Quế rốt cục không nhịn nổi nữa, tách khỏi đám người, đá Tần Cối một đá: "Mày là đồ hán gian." Bọn tôi đều lạnh sống lưng...

Tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức nắm cổ áo Tần Cối nói: "Đúng rồi, lão Hách đâu?"

Tần Cối cười tủm tỉm nói: "Chú xem, hiện tại chú cũng cần anh bán lão ta một lần, chú nên đối xử tốt với anh chút đi."

Tôi sửa sang lại quần áo giúp lão, khách khí nói: "Lão Tần à, lão nói cho bọn ta biết đi, lão biết rõ mà, hần mà chạy ra nước ngoài thì hậu hoạn vô cùng, tôi cần sự giúp đỡ của lão."

Tần Cối say mê gật đầu: "Ừ, phải thế chứ, chính là cảm giác này... anh nói cho chú nhé, lão Hách đang ở hiệu cầm đồ chờ mấy người Cổ Đức Bạch mang đồ đến, nhưng là có chút ngoài ý muốn nên lão rất cảnh giác, bọn chú đi mau may ra còn bắt được." Lão hán gian quả nhiên ngay lập tức đem chủ tử của mình cũng bán luôn....

Đới Tung lập tức nói: "Anh đi trước, mọi người tới đó sau." Dứt lời lập tức không thấy thân ảnh, Trương Thanh mấy người vội chạy theo.

Mọi người nhìn nhau, cũng không biết xử trí Tần Cối thế nào, tôi hỏi Lý Tĩnh Thủy: "Chú định làm sao bây giờ, đúng rồi, Từ giáo úy đâu?" Theo lý

thuyết tôi gặp chuyện, 300 Nhạc gia quân nên đồng loạt ra tay hỗ trợ mới phải, tôi lúc này mới phát hiện chỉ có mỗi Lý Tĩnh Thủy đến.

Lý Tĩnh Thủy bực tức nhìn Tần Cối: “Hôm nay thật trùng hợp, Nhạc nguyên soái của chúng tôi muốn tới thăm anh, mấy người Từ giáo úy đều đi đón rồi.”

Tôi kinh ngạc: “Nhạc nguyên soái của mấy người sắp tới sao?”

Đúng lúc này, mấy chiếc xe chở khách chạy tới đỗ trước mặt chúng tôi, người đầu tiên nhảy xuống đúng là Từ Đắc Long, sau đó là 300 Nhạc gia quân, mọi người biết Nhạc Phi muốn đăng tràng, lập tức trở nên trang nghiêm.

Không chờ 300 Nhạc gia quân bày nghi lễ tiếp đón, một người đàn ông khoảng 50 tuổi mỉm cười từ trên xe bước xuống, ánh mắt trong suốt kiên định, ông ấy cười vung tay chào mọi người, hỏi: “Vị nào là Tiểu Cường?”

Tôi nhìn thoáng qua Tần Cối đầy vẻ đồng tình, cho dù tôi muốn tha cho lão.

Khó khăn, Nhạc Phi cùng Tần Cối gặp mặt trong hoàn cảnh này, Nhạc gia quân mỗi người đâm một cái lão cũng thành cái sàng rồi. Tôi vội vàng tiến lên, trước tiên làm cái quân lễ kiểu hai lơ hít le, sau đó nói: “Hi, Nhạc nguyên soái.”

Nhạc Phi sửng sốt, lập tức cười nói: “Tiểu tử thói không nghiêm túc, còn làm kiểu chào phát xít thế?” Nhạc Phi quả nhiên danh bất hư truyền, trong lúc nói đùa cũng mang vẻ chính khí, Lý Tĩnh Thủy trước tiên kính lễ Nhạc Phi, sau đó yên lặng tránh qua một bên, lộ ra Tần Cối đang ngồi dưới đất.

Nhạc Phi bất ngờ: “Là lão?”

Tần Cối cười mà như khóc: “Nhạc... Nguyên soái.”

Nhạc gia quân luôn luôn quân kỷ nghiêm minh lúc này cũng đã trở nên ầm ỹ: “Nguyên soái, giết lão đi!” Nhạc Phi khoát tay, ngồi thấp xuống trước mặt Tần Cối: “Lão cũng tới sao?”

Tần Cối cười khố: “Không cần nói gì cả, là lắng trì hay là làm gì tùy lão, làm đi, lão cho ta một đao thoải mái, ta cảm kích lão cả đời.”

Nhạc Phi nghiêm mặt nói: “Tần Cối, lão bán nước cầu vinh, vu hãm trung lương, buông lời gièm pha mê hoặc chủ thượng, tội đáng chết.”

Tần Cối: “He he, còn cần phải lão nói sao?”

Nhạc Phi bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng nói với mọi người xung quanh: “Nhưng mà các vị, mọi người nói tôi nên giết lão sao?”

Mọi người đều đồng thành: “Đáng giết.” Ngay cả Hoa Mộc Lan, Quan Vũ mấy người không biết Tần Cối là ai cũng gật đầu theo, Bánh Bao trừng mắt nhìn, nói nhỏ: “Đáng chết.”

Nhạc Phi nhìn xem Tần Cối nói: “Lão vốn không còn nhiều thời gian, hiện tại ta giết lão ngược lại giải thoát cho lão, ta không giết lão.”

Không ít người la lên: “Đúng đúng, vứt lão cho bọn tôi. Mỗi ngày chém lão vài đao, đánh vài quyền, rồi mới giết lão.”

Tần Cối sầu thảm, uể oải gục trên đất.

Nhạc Phi nói với Tần Cối: “Ta hiện tại là chủ nhiệm ủy ban kỷ luật của một thành phố thuộc cộng hòa nhân dân Trung Hoa.” Tôi nói nhỏ: “Má ơi, vậy làm quan ở chỗ của ngài thật khó khăn nha.”

“Nếu ta hạ lệnh giết lão sẽ khiến lịch sử trong sạch của ta bị bôi một vết đen. Càng trọng yếu là ta mà làm vậy sau này không thể thản nhiên đi chất vắn vết đen của người khác...” Nhạc gia quân lập tức có người nói:

“Nguyên soái...” Nhạc Phi khoát tay nói: “Đời này, ta là công dân Trung Quốc, lão... cũng miễn cưỡng như vậy đi. Nhưng ta không thể dùng trí nhớ đời trước xét xử lão; kiếp trước, khi ta chết là thân mang tội, lão là tể tướng đương triều. Mặc dù công đạo tự tại nhân tâm. Nhưng muốn giết lão thật thì trừ phi ta có thể trở lại kiếp trước. Hơn nữa tự hoàng thượng hạ lệnh, nếu không Nhạc Phi tình nguyện lấy cái chết để tỏ rõ lòng mình.”

Chúng tôi đều hiểu rồi, Nhạc Phi vẫn còn ngàn năm oán khí, còn muốn thông qua quan phương vì mình giải oan, nói thô tục chút là té ở đâu đứng lên ở đó, nhưng mà... điều này có thể sao?

Lúc này đám đông bỗng có người hô lên: “Không biết ta hạ lệnh có được không?” Nói xong một người to lớn đi ra, tôi vừa thấy liền biết náo nhiệt rồi, người nọ là Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận!

Triệu Khuông Dận vừa hiển lộ thân phận, Nhạc Phi chớp mắt thất thần, nếu theo thân phận kiếp trước, vậy tuyệt đối phải chín vái tám lạy, cuối cùng Nhạc Phi vẫn bận tâm tới mình là chủ nhiệm ủy ban kỷ luật của Trung Quốc, ngượng ngùng bắt tay Triệu Khuông Dận....

Lão Triệu cũng không để ý, nhìn Tần Cối nói: “Chuyện của người cùng người này ta đều nghe người ta nói qua đại khái, thằng nhóc này thật đáng giận, đáng chết! Hiện tại ta lấy thân phận là Đại Tống khai quốc hoàng đế chính thức hạ chiếu, Nhạc Phi trung trinh báo quốc, quan phục nguyên chức, Tần Cối phản quốc che mắt chủ thượng, lập tức chém đầu, tru di cửu tộc.” Triệu Khuông Dận xuất thân quân đội, nói mấy lời ngắn gọn liền lùi về trong đám người.

Nhạc Phi hơi khó hiểu, ông ấy đầu tiên là ôm quyền cảm ơn Triệu Khuông Dận, lập tức hiểu ra, cười nói: “Kỳ thật tôi chết sau không lâu có một vị hoàng đế triều Tống khác giải oan cho tôi, cho dù không phải vậy, trong lòng mọi người đều có phân xử, tôi cần gì phải để ý hư danh như vậy chứ, ha ha, tôi thật là quá cố chấp.” Nhạc Phi rốt cục giải thoát, ông ấy nhìn

Tần Cối như nhìn người xa lạ, nói: “Cuối cùng cần hỏi lão một câu, năm đó chúng ta tự nhận cũng không có gì ân oán, lão cho dù đoán ý hoàng đế muốn hại ta, cùng lắm thì bãi quan về vườn, nhiều nhất cho người âm thầm giám thị, sao lão lại nhất quyết đẩy ta vào chỗ chết?”

Tần Cối cười he he mấy tiếng: “Chuyện này giống như nợ tiền người khác vậy, nợ ít có lẽ muốn trả, nếu càng ngày càng nợ nhiều, lão một ngày nào đó sẽ chỉ muốn chủ nợ chết đi cho hết chuyện, mấy lần trước đó ta hại lão thì thôi, sau đó ta lại không tự chủ được hận lão, đó là vì ta không có cách nào khác để có thể đối mặt với lão, cho nên lão phải chết.”

Nhạc Phi cười ha hả nói: “Hiếu rồi, lão không phải không có lương tâm, mà là lương tâm sai chỗ. Được rồi, ta không hận lão, bất quá có rất nhiều học giả lịch sử nói là lịch sử dù sao cũng phải có người như lão, nói là không phá sao có thể lập, không có sâu mọt như lão, Tống triều dốc toàn lực tử chiến, vậy không có lợi cho tiến trình phát triển nhân loại, bất quá, cách làm người của lão, thực sự thất bại.”

Nhạc Phi nói xong mấy lời này liền nói tiếp: “300 Bối ngồi quân nghe lệnh, tại thế giới này không có Tần Cối, mọi người sau này gặp người này hoàn toàn không quen biết, hiểu chưa?”

300 Nhạc Phi quân đồng thanh: "Giết sơ!"

“Sau này thế giới này cũng không có Nhạc Phi, ta chính là người xa lạ với các người, hiểu chưa?”

Lần này, 300 Nhạc gia quân không người nào đáp lời, Nhạc Phi cười lạnh nhạt nói với chúng tôi: “Hy vọng mọi người cũng không nên làm khó lão, hôm nay có nhiều anh hùng hào kiệt, tôi thật sự muốn vui mừng tụ hội với mọi người, nhưng công vụ tại thân đành đi trước, lúc rảnh mọi người tới chỗ tôi, nhưng mà cần nói trước, lương tôi cũng không cao, mọi người chỉ có thể ăn chút mỳ thôi.” Mọi người đều cười.

Nhạc Phi bắt tay tôi nói: “Vẫn là tám chữ, giữ mình trong sạch, chính khí lẫn nhiên.”

Tôi cũng cảm thấy rất thích nên đáp lại: “Cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.”

Nhạc Phi cười, phất tay chào mọi người: “Không cần tiễn, tôi đi xe bus tới ga.”

Tần Cối bỗng nhiên ôm chân Nhạc Phi kêu lên: “Ta đi với lão.”

Chúng tôi đều vừa tức vừa buồn cười quát lên: “Buông tay.”

Nhạc Phi đưa tay kéo Tần Cối lên -- Nhạc nguyên soái vẫn rất hòa ái, phì cười: “Lão theo ta làm gì?”

Tần Cối nhìn bọn tôi, mắt đảo như rang lạc nói: “Mặc dù ta không biết ủy ban kiểm tra kỷ luật là làm gì, nhưng lão nếu muốn đối phó tham quan thì ta có thể giúp lão.”

Nhạc Phi lập tức hiểu: “Lấy độc trị độc, đây quả là biện pháp tốt.”

Tần Cối vội nói: “Luận chiến tranh ta không bằng lão. Luận trừng trị tham quan lão không được....”

Chu Nguyên Chương ngắt lời: “Chuyện này tôi cũng giỏi mà.”

Tần Cối lườm lão nói: “Giỏi cái rắm, lão từng làm tham quan chưa?”

Chu Nguyên Chương (bó tay): "..."

Nhạc Phi nghĩ ngợi chút, lập tức hiểu rõ: “VẬY ĐI THÔI.”

Tôi tiến lên nói nhỏ với Nhạc Phi: “Nguyên soái. Cần thận lão khôn bán ngài.”

Tần Cối vội nói: “Không thể, không thể. Đến đó trước sau anh phải cùng bọn tham quan đi chung một chỗ, sau đó mới bán được.”

Tôi trừng mắt nhìn lão lão, đâm vào ngực lão một cái: “Kiếp sau tranh thủ làm người tốt.”

Tần Cối nói: “Như nhau mà thôi.”

Cứ vậy, chúng tôi nhìn Nhạc Phi cùng Tần Cối đôi oan gia sinh tử chậm rãi biến mất trong tầm mắt, tôi bắt đầu hiểu Nhạc Phi, tôi nếu là ông ấy cũng không giết Tần Cối, như vậy quá dễ dàng cho lão, có một loại cừu hận không phải tử vong là có thể tiêu trừ, Nhạc Phi vĩnh viễn không tha thứ Tần Cối, cũng vĩnh viễn không giết lão, đây là tàn nhẫn nhất.

Trừng phạt kinh khủng nhất.

Đương nhiên, lão Tần Cối khốn kiếp kia đại khái cũng chỉ có một chút tâm tính chuộc lỗi, phần lớn là sợ lưu lại lọt vào tay bọn tôi, bọn tôi sẽ ngược đãi lão một cách phi nhân loại.

Tôi đi tới trước mặt Từ Đắc Long: “Hiện tại bí mật đã bật mí, chiến tranh giữa tôi và Hà Thiên Đẩu mọi người không giúp ai cả, là bởi vì mọi người cần ông ấy khôi phục trí nhớ, hơn nữa trong biển người mê mông, mọi người càng cần lão giúp tìm ra Nhạc Nguyên Soái đúng không? Mọi người nợ ân tình Hà Thiên Đẩu.”

Từ Đắc Long cười nói: “Cũng không phải tất cả là vậy, bất quá hiện tại cũng chả có gì khác nhau.”

Sự tình kết thúc, Trần Khả Kiều vỗ nhẹ vai tôi, nói nhỏ: “Tôi nói với anh mấy câu.”

Tôi quay đầu nhìn lại Bánh Bao, Bánh Bao hiếm lúc thấy cảm thông cho tôi: “Đi đi, hoạn nạn chi giao mà.” Lập tức tôi nghe thấy cô ấy nghiêng rằng:

“Chỉ có thể ôm, không thể hôn.”

Tôi cùng Trần Khả Kiều đi tới ven đường, cô ấy lúc này đã khôi phục tư thái bình thường, nói với tôi: “Chuyện mọi người tôi đã thấy, không thể nào hiểu nổi, cũng không muốn hỏi nhiều, tôi chỉ muốn chính thức cảm ơn anh cứu tôi – còn có trước kia đã giúp tôi.” Tôi chẳng biết nói gì cho phải, Trần Khả Kiều bỗng nhiên cúi đầu kéo một vòng cổ ra, trên vòng cổ có một pho tượng Quan Âm trong suốt, Trần Khả Kiều cười tình nghịch nói: “Kỳ thật ngọc quan âm là một sợi dây chuyền, tôi vẫn đeo trên cổ.”

Tôi tiếp nhận, nhìn một lúc, kinh ngạc nói: “Cô định cho tôi hả?”

Trần Khả Kiều đoạt lại nói: “Nghĩ hay nhỉ, chỉ cho anh xem thôi.”

Tôi liếc nhìn Chu Nguyên Chương, dận dò cô ấy: “Nhanh thu lại, đừng cho nguyên chủ nhân thấy.”

Lúc này không biết Hà Thiên Đậu từ đâu chạy ra, lão làm bộ lơ đãng bước ngang qua chỗ tôi, nói nhỏ với tôi: “Anh tính qua rồi, Trần Khả Kiều chính là yêu tinh mà kiếp trước chú yêu đó.”

Tôi trợn mắt há mồm, thiên ý trên người a! Boy nghèo cùng girl nhà mặt phố bố làm to kiếp trước có nhân duyên, đời này nếu không làm thần tiên quân dự bị, chúng ta không nhất định sẽ buồn triền miên, quả thực lại là một quyển tiểu thuyết YY rồi.

Trần Khả Kiều thấy tôi ngẩn người, hỏi lại: “Anh sao vậy?”

Tôi vội đáp: “Không có gì, có lão lừa đảo nói với tôi chúng ta hai đời trước có liên quan – chính là dù tôi muốn tự sát cũng phải trước tiên xử lý cô, còn nữa, cô đời trước là yêu quái ... ạch, yêu tinh. Cô muốn tin thì tin, không tin coi như tôi đánh rắm đi.”

Trần Khả Kiều không nói gì, có chút thất thần, tôi tiếp tục nói: “Nhưng tới kiếp này, dù sao cô thấy tôi không tự nhiên, tôi nhìn cô cũng không tự nhiên, coi như bạn bè đi -- lần sau buôn bán đừng gạt tôi nữa.”

Khó trách, từ lần đầu tôi thấy cô ấy đã có chút quen quen, chẳng trách tôi không tự giác muốn giúp cô ấy, chẳng trách cô ấy bị thương tổn tôi đau lòng. Nguyên lai đời trước tôi nợ cô ấy.

Trần Khả Kiều ngậy người một lúc, bỗng nhiên phì cười: “Tôi liền tin anh một lần đi, nhưng tôi đồng ý làm bằng hữu của anh.”

Tôi nhìn cô ấy, mở hai tay ra nói: “Tôi còn một danh ngạch ôm nữa. Chúng ta dùng nó đi.”

Trần Khả Kiều cười duyên ôm nhẹ tôi, xoay người rời đi.

Tôi vẫn duy trì tư thế dang tay, chuyển hướng Bánh Bao: “Cô em, cười một cái cho mọi người xem đi.”

Bánh Bao cười vui nhào vào lòng tôi, chúng tôi còn mấy cái hôn nữa mà...

Bánh Bao hỏi: “Cô ấy là ai vậy?” Cô ấy chưa từng gặp qua Trần Khả Kiều.

Tôi ôm cô ấy, cân nhắc một chút rồi nói: “Mối tình đầu.”

Chuyện kiếp trước theo mây khói, đã đều là chuyện kiếp trước, lại bị Hà Thiên Đậu nói ra. Tôi cũng bỗng nhiên thấy tôi vẫn yêu Bánh Bao. Sáu Lưu dường như nói với tôi rồi, muốn thành tiên hoặc là giúp triều đình làm việc, hoặc là cùng yêu tinh sống chung tam thế. Hiện tại xem ra tôi sớm đã có lựa chọn, vợ cả, vợ hai đều là vợ cả, tôi không thấy mập mờ - kỳ thật tôi cũng muốn nghĩ tới hậu cung gì đó, nhưng phỏng chừng Bánh Bao không cho....

Lưu Bang lôi kéo một xâu bọn ngoại quốc bị đánh tan nát đi ra hỏi tôi: “Bọn này chôn sông hay thiêu sống đây?”

Mấy vị hoàng đế đồng loạt kêu lên: “Chôn đi, chôn đi, chôn cho nhẹ nợ.” Xem ra làm việc đều có tổ sự gia, bọn này không học được gì, chỉ học Tần Thủy Hoàng chôn người chôn vật à, bọn họ sao không tự chôn mà kêu người khác chôn hả?

Cuối cùng tôi quyết định giao cho quốc gia xử lý, còn lão Hách - lão đã bị bọn Đới Tung bắt được, tôi cố ý giao lão cho Phí Tam Khẩu, lão Phí nói, lão có biện pháp khiến người câm nói được, cũng có biện pháp cho người ta câm miệng... lão Hách xui xẻo rồi, hẳn là bị lão Phí dụng hình rồi.

Qua hôm nay, người tôi như nát vụn, chuyện gì thì cũng để ngày mai, hôm nay tôi phải ngủ một giấc đã.

Trong lúc mọi người đang tản đi, một chiếc xe mô tô lao nhanh từ xa tới, người trên xe đội mũ bảo hiểm, cách chúng tôi khoảng 10m đột nhiên móc súng lục, hất giờ nòng súng nhắm ngay Lưu Bang, mấy người bọn tôi có cảnh giác thì cũng đã muộn....

Súng nổ, Tô Võ lập tức lao tới che cho Lưu Bang, chúng tôi thấy viên đạn bắn trúng ngực ông ấy, sát thủ sững sốt, Âu Bằng, Hoa Vinh cùng Bàn Vạn Xuân đều ra tay, nhưng người này cực kỳ độc ác, lập tức cản rằng lái xe chạy mất, mang theo phía sau lưng một đồng ám khí cùng tên. Tôi nhìn thoáng qua bóng lưng, nhận ra là Cổ Đức Bạch, em hắn từng đùa giỡn Hoa Mộc Lan, bất quá Hoa Mộc Lan chân chất không làm khó, nhưng Lưu Bang không nghĩ vậy, anh ấy đập nát trứng của hắn...

Chúng tôi vây lấy Tô Võ, Lưu Bang rất cục không để ý đến mùi tanh hôi, ôm vai Tô Võ hô lên: “Người thế nào, cố chịu à.”

Thực tế Tô Võ cố chịu đau, trúng đạn cũng không ngã, thậm chí không khom người, như những anh hùng chết đứng.

Mấy chiến sĩ Nhạc gia quân luống cuống muốn bê Tô Võ đi bệnh viện, Tô Hầu gia lúc này mới phản ứng lại, vung gậy trong tay như đuổi muỗi đuổi mấy chiến sĩ ra, nói hùng hồn: “Ta không sao.”

Bọn tôi đều nghĩ lão hồi quang phản chiếu, khi mọi người cẩn thận muốn cởi áo lão ra xem vết thương, một viên đạn rơi trên đất, nguyên lai viên đạn bị lớp da thú trên người Tô hầu gia chặn lại, chỉ xuyên qua một chút, ngay cả tầng thứ hai còn chưa thủng.

Sau đó tôi mồn dùng thân phận Tịnh Kiên vương lấy áo chống đạn kiểu Tô Võ tới tay, nhưng nó thật sự quá tồi, chu kỳ chế tác 19 năm khiến xác ngoài cứng rắn cũng có tác dụng phụ của nó.

Về đến nhà, tôi nhìn một đám lộn xộn, bọn Cổ Đức Bạch phá hoại, còn có công của các hảo hán, Bánh Bao ngồi trên sofa, tức giận: “Được rồi, hiện tại ai nói cho tôi xem rốt cục là chuyện gì xảy ra, nói đầy đủ.”

-Ngô Tam Quế nghiêm mặt: “Ta là Ngô Tam Quế, là....”

Tôi đẩy lão, ôm Bánh Bao, nói: “Anh với Trần Viên Viên thì để sau hãy nói, hiện tại, em nói cho Bánh Bao chuyện tổ tông của cô ấy...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 76: Sự Khác Biệt

Anh nói là... to con tới từ mấy ngàn năm trước hả?”

“Bánh Bao à, chẳng phải là mẩu chốt, người từ mấy ngàn năm trước anh gặp nhiều rồi, anh là nói to con...À, Hạng Vũ là tổ tông của em, Hạng Vũ, biết không? Là Tây Sở Bá Vương.”

Tôi cần trước tiên nói rõ cái chuyện điên đầu này, chuyện của tổ tông mình thì rất mất thời gian.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, không phải lo Bánh Bao tin hay không, cô ấy nghe tôi nói vậy chống cằm hỏi lại: “Vậy ba em phải gọi anh ấy là gì?”

Xem ra Bánh Bao tuổi nhỏ đức mỏng, còn biết so đồng lứa thế này thế nào.

Tôi nói: “Đừng có hy vọng, dù ông em cũng phải gọi một tiếng tổ tông, mấy người chẳng phải đơn giản là tứ thế đồng đường tam thế đồng tông vậy đâu.”

“Vậy đại.. ông ấy đâu rồi?”

Tôi nói: “Hiện tại không biết Vũ ca đi đâu nữa, anh chỉ nói cho em hiểu được thôi.”

Bánh Bao liếc nhìn tôi nói: “Em mà gọi là tổ tông, anh cũng không thể gọi người ta là anh được?”

Tôi thở dài: “Đây là kết hôn bất hạnh, người bình thường kết hôn còn có thất cô tám dì chín cậu mười bác, anh thì tốt rồi, thêm một tổ tông. Haizzz, anh đành gọi là anh vậy, chuyện này là chuyện nhà vợ mà.”

Bánh Bao cẩn thận nói: “Vậy... anh bảo em gọi Trương Bằng là gì?”

“Trương Bằng là hiểu lầm, nhưng mà trong lịch sử người giống như Trương Bằng em phải gọi là tổ tông, bất quá là thuộc loại mẹ kế đó, việc này sau này lại tính, hiện tại nói chuyện bọn Kinh Kha.”

Bánh Bao quay đầu nói: “Đúng rồi, Kinh Kha là ai?”

Kinh Khờ cười he he: “Anh là Kinh Kha.”

Bánh Bao vò đầu nói: “Đúng rồi, anh nói với em rồi. Vậy anh đúng là Kinh Kha ám sát Tần Thủy Hoàng sao?”

Kinh khờ gật đầu.

Bánh Bao sợ hãi nói: “Em nhớ rõ anh mập còn kêu em gọi anh ấy là Doanh Chính -- vậy chẳng lẽ là....” Xem ra kiến thức lịch sử của Bánh Bao cũng không rộng tuếch.

Tôi gật đầu nói: “Đúng vậy, mập mập là Tần Thủy Hoàng, yên tâm đi, Kinh Kha đã không định giết anh ấy nữa.”

Bánh Bao nhìn Lý Sư Sư, sầm mặt nói: “Tiểu Nam, tới phiên em, thành thật nói rõ.”

Lý Sư Sư cười xin lỗi: “Chị dâu, thực xin lỗi, không nên giấu giếm chị lâu vậy...” Bánh Bao bỗng nói: “Đợi chút, để chị đoán, em chính là nhân vật trong phim kia, Lý Sư Sư.”

Lý Sư Sư mất tự nhiên: “Đoán đúng rồi, chị dâu. Em.. xuất thân không thể nào sạch sẽ.”

Bánh Bao đi qua nắm chặt tay cô ấy nói: “Đừng nói loại lời này, diễn trong phim là thật hả? Em cũng thật là không có cách nào, em là cô gái tốt.” Lý Sư Sư mắt đầm lệ, chậm rãi dựa vào vai Bánh Bao.

Bánh Bao chỉ Hoa Mộc Lan: “Ha, chị họ trước tiên đừng nói mình là ai, em đoán xem nào, Hoa Mộc Lệ -- hơn nữa còn thay cha tòng quân, chị là Hoa Mộc Lan.”

Hoa Mộc Lan mỉm cười: “Ừm, Bánh Bao thật thông minh.”

Bánh Bao dường như chơi đoán người vui quá hóa nghiện, khua tay nói: “Cũng đừng nói nữa, để cho em đoán dần dần nào. Lưu Quý, à, không dễ đoán.”

Lưu Bang tự tin tràn đầy: “Gợi ý, mẹ trăm thấy một con rồng năm thì hoài thai, rồi sau đó sinh ra trăm, ta còn có cái tên là Lưu Bang, ha ha, biết ta là ai hả?”

Bánh Bao vỗ đùi: “Đã biết rồi, anh có hai anh em kết nghĩa, một là Quan Vũ, một là Trương Phi, các người là đào viên kết nghĩa hả.”

Bọn tôi: “>.”

...Nhìn xem, tôi nói rồi mà, cô ấy cho tới bây giờ không phân biệt được Lưu Bang cùng Lưu Bị.

Lưu Bang ca thán một tiếng, mắng: “Thằng nhóc Lưu Bị thôi tha, dám đoạt danh tiếng của anh, nếu gặp nó không tát cho thằng cháu đó hai cái tát thì anh không gọi Lưu Bang.”

Tôi nhắc nhở Bánh Bao: “Lưu Bang là tổ tông của Lưu Bị, người tham gia Hồng môn yến á.”

Lưu Bang thở dài: “Đào Viên kết nghĩa là đào viên kết nghĩa đi, cô ấy thật sự biết anh là ai thì sau đó cũng không đơn giản nói rõ ân oán của anh cùng tổ tông của cô ấy.”

Ngô Tam Quế ở bên cạnh bực tức liên tục dậm chân, lúc này nói mạnh: “Bánh Bao, em không cần đoán, anh nói cho em, anh là Ngô Tam Quế dẫn Thanh bình nhập quan.” Ngô Tam Quế nóng lòng bại lộ thân phận là vì mọi người trong phòng không là hoàng đế thì là hào kiệt, Lý Sư Sư thân phận mặc dù không sáng sủa cũng chưa làm chuyện đại gian ác, mà Ngô Tam Quế không giống, lão rất miễn cảm, sợ người khác xem thường mình, cho nên vội vã muốn biết phản ứng của Bánh Bao với mình.

Ai ngờ Bánh Bao không hiểu: “Ngô Tam Quế? Anh đừng nói là tên giả, nói tên thật đi.”

Ngô Tam Quế phát điên: “Anh nói tên thật đó.”

Tôi nhắc nhở: “Em có biết Trần Viên Viên không?”

Bánh Bao dần hiểu ra: “A, là đại mỹ nữ kia hả?”

Tôi chỉ Ngô Tam Quế nói: “Đây là chồng của Trần Viên Viên.”

Bánh Bao bắt tay Ngô Tam Quế: “Hạnh ngộ, hạnh ngộ, ha ha, cảm giác lấy được vợ đẹp thật tuyệt hả?”

Ngô Tam Quế muốn nói gì nữa, tôi vỗ vai nói: “Được rồi, giới thiệu như vậy là tốt rồi, anh dẫn Thanh bình nhập quan liên quan gì tới Bánh Bao mà cô ấy quan tâm?”

Ngô Tam Quế cùng Bánh Bao bắt tay, vẻ mặt hoảng hốt, rồi nói nhỏ với tôi: “Bi ai, bi ai nha...” cũng không biết là bi ai cho bản thân hay là bi ai Bánh Bao.”

Bánh Bao nhìn nhìn ngó ngó, bỗng nhiên hạnh phúc tựa lưng vào sofa nói: “Người ở chung với em một mái nhà đều là danh nhân nha.”

Ngô Tam Quế canh cánh trong lòng: “Đừng tính cả anh.”

Bánh Bao nói với tôi: “Anh mập đi đào mộ khi nào có thể về, còn có to con, anh ấy rốt cục đi đâu?”

Tôi ôm eo cô ấy nói: “Đêm nay đi ngủ đã, em đã quên chồng em mới từ long đàm hổ huyết chui ra hả?”

Bánh Bao theo tôi lên lầu: “Một lúc nữa lên giường anh nói một chút cho em mấy người hôm nay là những ai?”

Tôi quay đầu lại nói với mọi người: “Mọi người đều đi ngủ đi, ngày mai tôi tìm người sửa cửa sổ.”

Đêm đó tôi cũng không có ngủ sớm như ý nguyện, Bánh Bao quần lấy tôi nói chuyện mãi quá nửa đêm, đương nhiên đây là có thể thông cảm, bởi vì người quanh bọn tôi quả thật quá đặc sắc, cơ hồ mỗi người đều nổi danh, là một chuyện bất ngờ, Bánh Bao cũng thầm kinh ngạc: “Lương Sơn 54 hảo hán à! 54 đâu?” “Chính là tam nhi đó, là Hồ Tam Nương?” “Anh nói người mặt đỏ hôm nay là Quan nhị gia hả, ông ấy sao không cầm đao?”

Sau đó tôi lại nói là đang ngủ, tôi cùng những người này ở chung quá dài, đã sớm không thấy lạ, nói chuyện bọn họ cũng chẳng chút hứng thú, chuyện này như một lập trình viên nhằm chán buồn tẻ, ứng phó hết công việc một ngày sau đó vợ còn thích thú theo sát hỏi chuyện ngôn ngữ C++, bạn còn chịu nổi sao?

Ngày thứ hai tôi vừa mở mắt, phỏng chừng là giữa trưa, Bánh Bao không thích ngủ nướng, nhưng lần đầu tôi thấy cô ấy ngoan ngoãn nằm cạnh tôi, mắt không chớp lấy một cái nhìn tôi. Tôi thấy sờn gai ốc hỏi: “Em nhìn gì ở anh?”

Bánh Bao lẳng lặng nói: “Ngày hôm qua em gặp ác mộng.”

“Mơ thấy gì?”

“Em mơ thấy anh nói với em to con là tổ tông của em, anh mập là Tần Thủy Hoàng, còn có một đồng chuyện lung tung nữa, gì mà Lương Sơn hảo hán, mấy vị hoàng đế gì đó.”

Tôi đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó phì cười: “Giấc mơ này thật ly kỳ, giống như bản thảo tiểu thuyết nhỉ.”

Bánh Bao cẩn thận nói: ‘Kỳ thật không phải mộng, phải không.’

Tôi thở dài, chỉ đành gật đầu.

Bánh Bao lập tức cực kỳ vui sướng vội mặc quần áo chạy ra khỏi phòng ngủ. Tôi hỏi với theo: “Em làm gì vậy?”

Bánh Bao nói từ hành lang vọng vào: “Em đi tâm sự với chị họ chuyện chiến tranh khi xưa.”

Tôi hô: "Việc này em có thể nói với Lưu Quý hoặc lão Ngô là được."

Bánh Bao chạy đi tôi mới thở dài, cái gì nên nói cho cô ấy biết cũng đã nói, ngoại trừ một chuyện: Mấy người này chỉ có thể ở chỗ tôi một năm. Khi đủ một năm, dù bọn họ là Hạng Vũ hay có thân phận gì nữa, dù là tổ tông của cô ấy cũng tốt, đế vương hay là kỹ nữ, hán gian cũng được, Bánh Bao kỳ thật không quan tâm mấy cái này. Cô ấy là một người đơn thuần trọng tình cảm. Nếu cô ấy không biết rõ, tôi có thể lừa cô ấy là bọn họ trở

về, vốn đều là sinh ly tử biệt. Nhưng nói vậy ít nhất không khiến cô nàng khó chịu -- hiện tại, tới ngày nào đó tôi thật không biết nên nói thế nào với Bánh Bao.

Sau đó vài ngày chúng tôi thường xuyên cùng Chính béo trò chuyện, tôi cũng vận dụng mọi khả năng tìm tung tích của Hạng Vũ. Vốn tổ năm người như hình với bóng lại thiếu hai người, luôn có cảm giác thiếu thiếu, theo tôi nghĩ, một người đàn ông to lớn cười một con ngựa hảnh không khó tìm, nhưng vài ngày qua không có tin tức của Hạng Vũ, xem ra anh ấy cười con thỏ thọt đi vào vùng núi rừng hoang vắng rồi.

Còn những người khác ở Dục Tài đại khái vẫn như cũ, các hảo hán ngoại trừ dạy bọn nhỏ thì dùng thời gian rảnh chơi bởi trác táng, bọn họ tham gia thi đấu tại Singapore xong đều có hàng vạn nhân dân tệ, điều khó được là có giác ngộ giáo dục đội ngũ kế cận, không chậm trễ việc dạy học, chuyện này cũng nhờ công lớn của Nhan Cảnh Sinh, khi cậu ta biết mấy người này thời gian còn lại không nhiều thì mỗi ngày đều nhìn chăm chăm mấy người này, ai không nghiêm chỉnh đi dạy học cậu ta sẽ lập tức lên lớp tư tưởng, phỏng chừng hiện tại coi như ném các hảo hán về lại Lương Sơn bọn họ cũng không phản loạn nổi.

Hơn nữa Nhan Cảnh Sinh còn thông qua biện pháp đối ký túc xá tập trung các khách trọ lại, sau này vạn nhất có gì xảy ra cũng không quá hỗn loạn.

Các nghệ thuật gia vội vàng sáng tác thì khỏi nói, Lý Bạch rõ ràng cũng mở một nhóm nhỏ, chuyên dạy mấy đứa nhỏ yêu thơ viết thơ cổ, thú vị là bốn vị hoàng đế, từ khi đến trường thường cùng một chỗ nói chuyện phiếm, tôi còn tưởng rằng bọn họ thích náo nhiệt, nhất là đều là hoàng đế, không ngờ bốn người thực thuần khiết, có thể là trước kia địa vị cao, khó có cơ hội tụ tập. Lưu Bang đôi khi cũng tới tâm sự với bọn họ, nhưng mà không thể nói hợp nhau, chuyện bốn người trải qua khác biệt với Lưu Bang, tựa như một đám trẻ tuổi nói chuyện với ông già vậy.

Nhị béo cũng thường tìm Quan nhị gia nói chuyện cũ, hơn nữa Tào Xung còn ngồi trên cổ Nhị béo, nói tới Chu Du, Lỗ Túc vân vân, chính là tam quốc đỉnh lập.

300 Nhạc gia quân một bộ phận nhỏ trở lại nơi ở cũ xử lý hậu sự, đại bộ phận lưu lại Dục Tài. Từ khi Nhạc Phi tới, Nhạc gia quân tựa hồ thật sự muốn giải trừ quân bị, ngoại trừ vài người còn bảo trì tổ chất cùng hình tượng quân nhân, bọn họ chỉ lộ diện ra bộ mặt tập thể của quân đội. Nhưng mà “nhân tâm tán, khó dẫn đội” thì không phải, 300 Nhạc phi quân vẫn là 300 Nhạc phi quân thân mật như cũ.

Hôm nay là 29 tháng chạp âm lịch, ngày mai là đêm giao thừa - đêm 30, khuôn viên Dục Tài đã chăng đèn kết hoa, chúng tôi chuẩn bị đón năm mới.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 77: Thiên Bôi Bất Túy

Hầu hết mọi người đã ở đây mười tháng, có người chậm hơn một hai ngày, cũng có người chậm hơn một vài tháng, nhưng tuyệt đại đa số khách trọ của Dục Tài cơ bản đã sống hết một nửa thời gian rồi.

Cho nên năm nay tôi tìm nhiều người thương lượng, đều nhất trí kết luận: Phải náo nhiệt, phải vui vẻ, ngay cả Nhan Cảnh Sinh luôn im hơi lặng tiếng cũng cho là như vậy, cậu ấy trong lúc vô ý nói khiến tôi ấn tượng rất sâu, cậu ấy cho rằng mọi người ở đây một năm, nhưng cũng là một năm cuối cùng của kiếp này, cho nên nhất định phải long trọng.

Sáng sớm, tôi mang Bánh Bao cùng mấy người Lý Sư Sư, Lưu Bang đi vào Dục Tài. Khắp nơi trong vườn trường treo đầy lồng đèn đỏ, câu đối xuân, bọn nhỏ bỏ bánh pháo trong túi đuổi nhau nô đùa, mặc kệ bọn nhỏ sau này giỏi giang cỡ nào, nhưng dù sao cũng là đứa nhỏ, đứa lớn nhất cũng mới 14 tuổi, hơn nữa ngoại trừ học sinh bản địa đại đa số bọn nhỏ xuất thân từ các gia đình nghèo, không có điều kiện về nhà đón năm mới, tuy vậy nhưng tôi cũng cho bọn nhỏ có quần áo mới mặc, có pháo đốt mừng năm mới.

Từ Đắc Long dẫn một đội chiến sĩ ra vườn trường tuần tra, chủ yếu là để phòng hỏa hoạn, hôm nay mọi người đều đến đông đủ, một ít chiến sĩ giàu có trao toàn bộ tài sản cho Dục Tài, đúng ra mà nói bọn họ như là cổ đông của trường rồi.

Mấy người Đoàn Thiên Lang cùng Trình Phong Thu vốn muốn mang đồ đệ về nhà đón năm mới, nhưng cuối cùng vẫn quyết định lưu lại, mấy trăm đồ đệ tử là đi theo Trình Phong Thu, Đoàn Thiên Lang cùng Đoàn Thiên Báo, mọi người thương lượng dù sao về nhà cũng không có thân nhân, không bằng ở lại trong trường cho có không khí. Đồng Viện thì không cần phải nói, phát dương truyền thống Trung Quốc, gà gà theo gà, lấy chó theo chó, coi Dục Tài trở thành nhà mình, năm mới cô ấy định đưa cha mẹ tới gặp mặt cha mẹ Phương Trấn Giang. Tôi thật không ngờ anh hùng đánh hổ của chúng tôi cũng không thể tránh khỏi chuyện này, nghĩ cảnh hảo hán Võ Tòng mang theo vài chai rượu ăn nói nhỏ nhẹ đi bái cha vợ làm tôi có cảm giác buồn cười, theo như Ngô Tam Quế nói, bi ai, bi ai nha...

Nhưng lại nghe nói bố vợ cũng là một người si mê võ thuật, thẳng nhóc Phương Trấn Giang đó thật may mắn. Không như tôi, bố vợ là một lão kế toán, nhị ca nhà chúng tôi càng kém, nghe nhị tẩu nói khi yêu hâm mộ Thân Hoa Thượng Hải (đội bóng đá), kết quả cha vợ là một fan hâm mộ đội Thể Công, trong giải AFC Champions league nhị tẩu lo muốn chết, hai người thiếu chút đánh nhau không nhận người thân, hai năm hai người cũng không xem chung bóng đá. Ông già chuyển nghe kinh kịch, nhị ca thì mê luyện ca kịch, một tuần ít nhất nghe hai lần, nhưng lại phải dẫn theo nhị tẩu. Vẫn không hài hòa, kết quả không tới nửa năm, nhị tẩu bị đau tim.

Còn các thầy giáo địa phương, kể cả tứ đại thiên vương cùng Phương Lạp đều nói may mà trường học qua năm. Trường học lớn như vậy có bao nhiêu công nhân viên, lúc đầu tôi còn vì thuê ai nói gì mà buồn rầu, sau đó tôi đột nhiên phát hiện, hiện tại muốn từ đám người thường phân ra khách hộ hoặc từ đám khách hộ phân ra người thường vô cùng khó khăn, cũng may đem giao thừa ngoại trừ khách hộ không trở về nhà chỉ có mấy người mà đều biết cả, tôi không hề phải đau đầu, nhưng nói gì thì nói chữ lộn liên hoan này còn được định nghĩa là cuộc tụ hội của các khách hộ.

Sau đó đúng là địa điểm tụ hội, chỗ nhỏ khẳng định không được, nhà ăn không có không khí, bởi vì chúng tôi ngoại trừ ăn cơm còn có hội diễn văn nghệ. Đại lễ đường quá mức trang nghiêm, cuối cùng là Thành Cát Tư Hãn đề nghị, không bằng ngồi ở bãi cỏ đốt đồng lửa trại, ông ấy vừa nói ra ý định liền thu hút được mọi người, rất nhiều người lập tức bắt đầu hò hét nhau tìm củi tìm chỗ, vì vậy tôi cũng định ra nơi tổ chức ở khu giáo viên cũ, ở đó xây một cái lễ đài 100 mét vuông, tôi mua từ mấy người trong làng mấy chục con dê, kéo qua một xe rượu từ xưởng của Đỗ Hưng, Trương Thanh cùng bọn tiểu Lục đều bận bịu trợ giúp.

Năm mới là ngày lễ trọng yếu nhất của người Trung Quốc, mấy ngày nay tin nhắn chúc phúc liên tục bay loạn trong điện thoại của mọi người, tôi vội quỳnh quang lên, ngoại trừ công nhân viên của Dục Tài cùng khách hộ, lão Hồ, Nhị Béo, Tường Môn Thân cùng các loại bằng hữu cũng nhắn tới một đồng lớn tin nhắn.

Rất nhiều người tặng lễ, Trần Khả Kiều đưa tới một bình hoa...vĩnh hằng, cô nàng này đam mê tặng bình hoa cho người khác. Cổ gia tặng toàn bộ viên chức Dục Tài mỗi người một bao lì xì, đây chỉ là vấn đề thể diện, thực tế tôi còn chuẩn bị cho các khách hộ lễ vật phong phú, từ khi ông ấy biết rõ chuyện thì thường xuyên tới Dục Tài đi dạo, đừng xem ông ấy trước mặt người khác vô cùng khí phái, nhưng tư tưởng vẫn rất truyền thống, luôn thấy mình là tiểu bối trước mặt mọi người, quả thực như cố ý theo sau học nghệ.

Kim Thiếu Viêm thì càng rõ ràng, mặc kệ viên chức hay học sinh, mỗi người một phần, phát thẳng thương thật đạn thật - chi phiếu.

Còn cho bọn nhỏ kẹo mút cùng bánh pháo là Bánh bao nghĩ ra, dù sao về mặt dùng tiền tôi không thể so sánh với bại gia tử của Kim gia cũng với lão Cổ, cũng chỉ có khả năng đến thế, nhưng là bọn nhỏ dường như thích mấy thứ này, hiện tại bọn nhỏ vô cùng thích Bánh Bao, thân thiết gọi cô ấy là sư mẫu Bánh Bao, Lưu Bang lại nói Bánh Bao còn giỏi hơn hẳn về mặt thu

mua nhân tâm, so với cháu bao nhiêu đời không biết Lưu Bị phải tốt hơn nhiều, thực ra đây là chuyện cũ, Bánh Bao khi còn bé rất hâm mộ bọn con trai dịp năm mới đốt pháo tếp, lão kế toán không mua cho cô ấy, khi cô ấy kiếm tiền thì hàng năm đều mua rất nhiều pháo đốt, ngay cả lần này pháo tôi mua cho bọn trẻ con cũng bị cô ấy đốt không ít....

Lúc 7 giờ gần tối, mọi người chậm rãi tụ lại. Không tới nửa giờ mấy chục cái giá nướng đã đầy người vây quanh, các hảo hán, 300 Nhạc phi quân, các thư pháp gia viết chữ, các đại phu cũng tới, còn có vài vị hoàng đế, mấy người Lý Thế Dân lấy cớ Chu Nguyên Chương trẻ nhất, sĩ nhục đá ra ngồi gần chỗ khán đài nhất.

Dưới đài có mấy cái bàn để tôi cùng Nhan Cảnh Sinh ngồi, tôi nhìn thật đề cùng rượu đều đủ, thời gian cũng kịp, liền tỏ ý chủ trì đêm nay Tú Tú có thể bắt đầu rồi.

Tú Tú giương mắt nhìn qua, nói nhỏ với tôi: “Một lát nữa em nên nói tên thế nào?”

Theo mắt của cô ấy, tôi thấy nguyên lai là mấy người Trình Phong Thu cùng Đoàn Thiên Lang cũng tới, còn có Tiểu Lục Tử dẫn bọn du côn đầu bếp tới, chuyện này không giống mở hội nghị, mở hội nghị còn tìm cớ đuổi mấy người không phải khách hộ ra, liên hoan thì không nói rõ được. Hơn nữa những người này không nên tham gia cũng không thể không tham gia, lần trước đập quán Lôi lão tử còn nói được, giờ tôi còn nói gì?

Tôi nói với Tú Tú: “Không sao, nên nói gì cứ nói đó.”

Tú Tú kéo một vị chủ trì khác là Mao Toại lên đài, Mao Toại nhìn phía trước, tinh thần sung mãn, cất cao giọng nói: “Các bằng hữu, nhân ngày xuân, quảng đại đồng nghiệp Dục Tài đoàn tụ...” Tú Tú hình như hơi khẩn trương.

Anh văn: Lady and geteleman, this time...lần dạ hội này không dự kiến phát trên đài trung ương”

Tú Tú mặt đỏ lên, bất quá cũng thả lỏng rất nhiều, lúc này Mao Toại nói: “Chúng ta gồm có, có...” Tú Tú vội kéo lại, Mao Toại hiểu ý, vội vàng nói ngoặt sang: “Tiếp theo, cho mời Tiêu hiệu trưởng lên phát biểu vài lời.” Nhan Cảnh Sinh ở bên cạnh tôi nở nụ cười hào phóng hiếm thấy: “Mọi người gọi anh là Tiểu Cường mà, gọi Tiêu hiệu trưởng làm gì?”

Tôi buồn bã đứng lên nói: “Nói gì đây, không nói được không?”

Mọi người cười ầm lên: “Nói vài lời đề.”

Tôi buông tay: “Tôi nói cái gì thì mọi người mới có thể thấy thoải mái nhỉ, mọi người đang ngồi đây đại bộ phận không mong muốn tăng lương, cũng không muốn có chức danh. Nói đi thì nói lại, mọi người còn giàu hơn tôi nha. Chức danh của mấy vị cũng tới đỉnh rồi... Dù sao hôm nay là ngày lạnh - không biết đã qua năm mới chưa?”

Mọi người cười: “Không có.”

Tôi đi qua ngồi xuống: “Vậy thì qua đón năm mới đi.” Vốn dĩ Nhan Cảnh Sinh còn muốn nói vài câu. Kết quả thẳng nhóc bị mấy người Từ Đặc Long lôi xuống dưới ăn đùi dê nướng. Tôi lại nhìn quanh thấy mấy người Bánh Bao cũng ngồi vào chỗ uống rượu ăn thịt, thấy tôi quay qua bên thì cười he he xấu xa. Tôi đập bàn một cái tức tôi: “Đây là con mẹ nó chủ ý của ai hả, để lão tử một mình một chỗ.” Tôi xoay quá kéo Lý Thế Dân mấy người đang uống rượu: “Các bệ hạ, nếu được qua đây ngồi hả? Đây là ghế lãnh đạo.”

Lý Thế Dân cười nói: “Không đi, chỗ đó không có bếp nướng.”

Tôi mặc kệ tất cả ngồi vào giữa bọn họ, nói: “Tôi cũng hòa mình vào quần chúng.”

Bốn vị hoàng đế đều kêu lên: “Ai là quần chúng?”

Tôi vội vàng sửa lời: “Ý tôi là, ý tôi là, tôi cùng các bệ hạ hòa chung.”

Trên đài, Mao Toại nói: "Tiểu Cường nói thật sự giản dị mà ý tứ sâu xa, ái da, Tú Tú a, anh hỏi em, em có biết lai lịch của tết âm lịch không?"

Tú Tú: “Vậy anh nói cho mọi người coi...”

Trương Thanh ở dưới hô: “Đừng dùng kiểu TV như vậy, có tiết mục gì nhanh diễn đi.”

Mao Toại trừng mắt, tiếp theo nói: “Vậy phía dưới xin mời tiết mục thứ nhất - đại hợp xướng: 'Hào Hán Ca', biểu diễn, các hảo hán Lương Sơn.”

Đang nướng thịt đám thổ phỉ bức tức: “A, sao bọn anh lại là thứ nhất?”

Trương Thanh giận dữ: “Đừng trách ta lắm miệng, nhóc con Mao Toại lợi dụng việc công trả thù cá nhân.”

Các hảo hán chỉ có thể buông rượu thịt trong tay lên đài, lần này hội diễn văn nghệ tôi đã sớm thông báo, các tiết mục đã lập danh mục, hơn nữa tôi nói rõ, tốt nhất là diễn xuất, múa võ không đơn giản đánh quyền là xong, thi văn cũng không tới mức chỉ viết vài ba chữ hồ hý lộng người xem, các hảo hán biểu diễn đại hợp xướng, miễn cưỡng không phạm quy.

Vừa lên đài, Hoa Vinh cùng Phương Trấn Giang đều đứng trong đội ngũ, Đồng Viện khó hiểu nhìn bọn họ nói: “Bọn họ khi nào thành hảo hán Lương Sơn?”

Đồng Bình kêu lên: “Người nhà cũng đi lên, nhanh lên.”

Tú Tú tự giác đứng bên người Hoa Vinh, Đồng Viện đành mơ mơ hồ hồ đi lên, Bảo Kim nhìn thoáng qua Bảo Ngân, vỗ vai cậu ta nói: “Ngân, chú lên đi.”

Bảo Ngân buồn bực nói: “Nên là anh lên nha, em không quen bọn họ.”

Các hảo hán đồng thanh: “Đi lên, đi lên, anh cậu mới không quen bọn anh đó.”

Bảo Ngân tính cách thô hào, cũng không nghĩ nhiều đi đến cạnh Phương Trấn Giang, Lữ Tuấn Nghĩa đứng đầu tiên chỉ huy, phát tay: “Chuẩn bị - lên.”

Các hảo hán mở hết volume: “Đại hà hướng đông lưu oa...”

Mọi người phía dưới cười ngất, rất khó nghe.

Trình Phong Thu cùng Đoàn Thiên Lang cùng ngồi một chỗ, Trình Phong Thu nói thầm: “Bọn họ khi nào chuẩn bị tiết mục mà tôi không rõ nhỉ?”

Đoàn Thiên Lang không chút ngạc nhiên nói: "Chỉ cần không bắt chúng ta diễn là được.”

Mấy câu nói đó vừa lúc bị Mao Toại nghe thấy, chờ khi các hảo hán hát xong, Mao Toại lập tức nhảy lên đài nói: “Tiếp đây mời hai đại minh tinh võ thuật của Dục Tài chúng ta, Trình sư phụ cùng Đoàn sư phụ biểu diễn tiết mục, trước tiên nói rõ, không được biểu diễn võ thuật.”

Đoàn Thiên Lang lập tức bức xúc nói: “Tôi không biết gì nha.”

Mọi người đều bảo: “Vậy không được, chúng ta đều có tiết mục.”

Trình Phong Thu cười ngây ngô nói: “Chỉ biết ca hát sao, chúng ta hai người hợp xứng một bài đi.”

Đoàn Thiên Lang gãi đầu nói: “Chỉ biết hát bài cũ thôi.”

“Vậy hát châu mục lang mã đi.”

Đoàn Thiên Lang chần chờ nói: "Bài này cao lắm?"

Trình Phong Thu tự tin nói: "Không sao, tôi luyện hơi rồi, còn ca hát cũng được?"

Đoàn Thiên Lang gật đầu: "Vậy được."

Kết quả hai người vừa lên đài khẩn trương không biết nói gì, nếu kêu bọn họ lên lôi đài đánh xem ai rơi xuống trước thì khỏi phải nói, nhưng lên không được đấu võ, bọn họ sợ chết khiếp, hai người chắp tay sau lưng, đỏ mặt, trông giống hai học sinh, cuối cùng là Tú Tú giúp họ mở đầu: "Là ai mang đến, viễn cổ kêu gọi. Chuẩn bị, hát."

Thế là hai người cùng hát, lúc đầu còn vài câu được, sau đó nghe ra một tiếng ngân, không biết là Trình Phong Thu hay Đoàn Thiên Lang, đều quên lời. Vài câu đầu, hai người tâm tình đều nổi lên, mặt đỏ bừng, âm thanh dần cao. Kết quả tới "Châu mục lang mã" thì cổ hai người gân xanh chẳng chịt, không phát ra một tiếng, giống như hai động cơ dầu đứt phịch, chỉ xả khói không tiếng động. Hai người nhìn nhau, chờ đối phương cứu trước. Hai người đứng một lúc, đỏ mặt tía tai đều đồng loạt đi xuống. Đoàn Thiên Lang biết mình mất mặt, oán giận: "Tôi đã bảo hát bài "một cây bạch dương", vậy mà anh cứ thích hát bài cao thế."

Sau đó không cần phải ép, Tiểu Lục mang theo bọn đầu bếp lưu manh cũng tới hát một bài quen thuộc, bọn lưu manh hát tự nhiên không che che giấu giấu, hát không coi là hay, mà là tâm tê liệt phế, ngay cả Bánh Bao vốn không có cảm giác thẩm âm cũng nói, hát vậy tồn 50 năm dương thọ, đi hát đám hiếu thì chuẩn cơm mẹ nấu.

Lúc này Mao Toại cực kỳ hứng thú chạy lên đài, nhìn thoáng qua đồng hồ lớn tiếng nói: "Hiện tại là lúc dạ hội tết âm lịch bắt đầu, chúng tôi cũng đóng góp chút tiết mục phấn khích."

Tôi tiến đến cạnh Nhan Cảnh Sinh hỏi nhỏ: “Chú không mời người nhảy thoát y đó chứ?”

Nhan Cảnh Sinh: “>0.0

Các hảo hán lập tức không vui, nói lớn: “Mất thời gian của chúng ta hả?”

Mao Toại lui lại một bên, Tú Tú giới thiệu chương trình: “Tiếp theo chương trình xin mời thưởng thức tiểu phẩm “Bán gậy”, người biểu diễn, Lý Sư Sư, Lưu Bang, Kinh Kha.”

Phía dưới lập tức vỗ tay như sấm dậy, Kinh Khờ cùng Lý Sư Sư lên đài ngồi trên một cái ghế dài, Lưu Bang đi một chiếc xe đạp cũ nátбет tề lè nhè đi ngang qua trước mặt hai người, người xem tiểu phẩm lập tức ngạc nhiên, vốn ngỡ xem Lưu Bang lừa tên ngốc, không nghĩ tới Kinh Khờ sắm vai lừa bịp. Kinh khờ ngồi trên ghế, mặt mỉm cười, thần sắc an tường, Lưu Bang sắp đi hết cả bức rồi cũng không thấy Kinh khờ nói gì, Lưu Bang dùng chân chống xe, tức giận nói: "Ê, đến lượt mày nói gì đi chứ."

Kinh khờ bỗng chỉ vào Lưu Bang nói: “Đầu to cổ lớn, không phải hoàng đế thì là đầu bếp.”

Lý Thế Dân phì cười, nhìn qua ba vị hoàng đế khác đang hằm hừ, nơi này chỉ có lão là xuất thân quý tộc, vài vị còn lại trước khi là hoàng đế cũng đích xác nằm trong đám “đầu bếp”. Mà trùng hợp là, ba vị này thật sự phù hợp với từ đầu to cổ lớn...

Phía dưới mọi người đã cười lăn, Lý Sư Sư cũng bị Kinh khờ diễn xuất làm quên cả lời thoại, ghé đầu vào vai cười run rẩy, Lưu Bang xuống xe, hét lên với phía dưới: “Hay là để tôi diễn vai tên lừa đảo đi, mọi người thấy sao?”

Dưới đài đồng thanh: “Không được, lúc này mới gọi là thay vai nha.”

Nói thật tôi chưa từng xem qua bọn họ tập luyện tiết mục, lấy trí lực của Kinh khờ cho dù làm cho anh ấy đọc thuộc cũng khó nữa là, huống chi là nhân vật lừa đảo, cả tiểu phẩm cũng là anh ấy mở đầu mới tiếp tục được, mọi người cười lăn, Lưu Bang nói mấy lần đầu bị bác bỏ, tức giận mặt mũi nhăn nhúm, cuối cùng muốn nhảy lên xe đạp rời đi, mọi người đồng loạt hô lên: “Đem xe lưu lại.”

Kinh khờ: "Tích xe đạp gì?"

Lưu Bang tức điên: “Chính là lời thoại này, mày nói đúng rồi.”

...

Tiếp đó là 300 Nhạc gia quân biểu diễn hip hop, kỳ thật là dùng các động tác võ thuật bình thường giản lược đi, nhưng mà 300 Nhạc gia quân đồng loạt biểu diễn quả thực rung động toàn trường, hoàn toàn có thể lấy làm tiết mục khai mạc Olympic rồi, Bánh Bao cũng như ý nguyện được xem chống đầu quay vòng.

Tiết mục này xong, tôi bỗng nhận được một cuộc điện thoại, ở nơi xa Tần Thủy Hoàng đang tham gia đào mộ muốn nhìn hình ảnh chúng tôi chúc Tết. Lý Sư Sư vội vàng bỏ võ diễn, chốc lát đã kết nối được với Tần Thủy Hoàng, phía sau anh ấy là một công trường lớn, mọi người vẫn tất bật làm việc, xem ra là năm mới cũng vẫn bận. Những người này lúc đi qua Tần Thủy Hoàng luôn tôn kính gọi tiếng tiếng “Doanh công”, bọn tôi vốn muốn Chính béo có thể tới đón năm mới, nhưng Tần Thủy Hoàng cuối cùng không thể về được.

Mọi người hô hét: “Doanh ca chúc mừng năm mới.” “Thủy Hoàng bệ hạ năm mới đại cát.” Mấy hoàng đế đều đứng lên, Tần Thủy Hoàng nhìn chăm chăm chân dê nướng trong tay bọn tôi, hỏi: “Ăn cại chi mô?”

Tôi nhắc tay chỉ chân dê: “Ai bảo anh không về?” Phía sau Tần Thủy Hoàng có một màn hình lớn cao bằng người, có một người có hình đầu đội

chữ ‘P’ (Mario T_T), Chính béo đang chơi game, tôi nói: “Doanh ca. Không thể tiêu cực lưỡi biếng nha.”. Nói thế thôi, chứ xem AV bằng màn hình như dzậy mới sướng chứ.

Tần Thủy Hoàng quay lại nhìn thoáng qua: “A, mỗi ngày chị chơi nữa giờ, mọi người khỏe không?”

Bánh Bao, Lưu Bang cùng Lý Sư Sư bọn họ cũng đi tới chào hỏi, một công trình sư đội mũ bảo hộ tiến tới trước mặt Tần Thủy Hoàng nói: “Doanh công, tường số 3 đã lộ ra rồi.”

Tần Thủy Hoàng nhìn bọn tôi: “Được. Tột lạ được rồi. Qua vài ngày anh vệ hị.”

Trong lúc hỗn loạn Chính béo cũng không phát hiện ra Hạng Vũ không trong nhóm chúng tôi. Việc này tôi còn chưa nói với anh ấy.

Hiện giờ đang là lúc than đang hồng, rượu thịt thơm ngát, mọi người phấn chấn, Mao Toại đã bị các hảo hán túm tới chuốc rượu, lúc này Tú Tú lại lên đài, nếu không phải Tú Tú dìu anh ta, phòng chừng đã sớm lăn lông lốc rồi. Mao Toại một tay cầm chân dê, một tay cầm mic, anh ta đặt chân dê bên miệng nói: “Tiếp đó mời mọi người thưởng thức độc tấu dao cầm: “Bằng hữu”, do Du Bá Nha đại sư biểu diễn.” Nói xong đi xuống dưới vừa đi vừa gặm microphone...

Mọi người bật cười, lại cũng kỳ quái: Không phải nói bỏ nghề rồi sao, sao Du Bá Nha còn đánh đàn?

Trên đài đã để sẵn cầm, bên cạnh cầm còn một cái mic, Du Ba Nha chân thành đi lên thi lễ, sau đó ngồi trước cầm, vận luật quen thuộc vang lên, Du Bá Nha bỗng nhiên tiến đến trước Mic hét lên: “Bằng hữu a, bằng hữu, người có từng nhớ tới ta, nếu người đang hưởng thụ hạnh phúc, hãy quên ta đi....”

Cái này tuyệt đối bá đạo, trình diễn nhạc còn biểu diễn thanh nhạc, hơn nữa thông tục, cũng không có gì khác như Ab đệ hát “Túp lều lý tưởng”.

Du Bá Nha hát xong một bài muốn đi xuống, Lý Bạch đứng dậy nói: “Lão Du à, đem khúc “Cao Sơn Lưu Thủy” khi xưa của lão gảy cho chúng ta nghe một lần đi.” Nhan Chân Khanh, Liễu Công Quyền mấy người đều ứng thanh, Chung Tử Kỳ vừa chết, khúc này đã thành một không hai, mấy người yêu thích văn nghệ không ai không muốn mượn cơ hội này nghe một lần?

Du Bá Nha thật tình xin lỗi: “Tri âm khó tìm, ta đã thề không đánh khúc này nữa.”

Lý Bạch nói: “Lão sao biết trong đám người ngồi đây không có tri âm?” Một đám người lại mãnh liệt phụ họa.

Du Bá Nha nghĩ nghĩ bèn ngồi xuống nói: “Hôm nay ta phá lệ một lần.” Tay lão thả trên cầm không đàn, cầm huyền gảy mấy dây, Du Bá Nha hoảng sợ: “Có lầm không, tri âm nhiều vậy sao?”

Có thể không sao - dao cầm đánh xong “Bằng hữu” thì dây không đứt mới lạ.

Lúc này Mao Toại đã gặm gần nửa cái Mic, gặm tới dây điện rồi còn nói: “Cái chân này lắm gân thật nha.”

Tú Tú đành phải một mình lên đài, nói: “Tiếp theo một tiết mục không ít người đã xem qua, nhưng tôi vẫn muốn long trọng giới thiệu một chút hai vị diễn viên, cho mời Quan Vũ cùng Chu Thương.”

Nhị gia xuất trường ai dám không vỗ tay? Lập tức vỗ tay rầm rầm, Nhị gia cùng Chu Thương lên đài, hai người không nói nhiều, Nhị gia bên trái Chu Thương bên phải, Nhị gia nói: “Tương thanh chú trọng đậu xướng.”

Chu Thương: “Ôi chao.”

Nhị gia: “Nói vậy không dễ nha.”

Chu Thương: “Sao?”

...hai người này nói đối đáp! Chờ khi nhị gia nói: “Hắn tính là cái gì triều đại a?” mọi người đều cười: “Quan Công chiến Tào Quỳnh” ha ha! Không biết Nhị gia làm sao lại nghe được đoạn kịch này.

Hai người nhị gia xuống đài, Tú Tú cười cười đi lên đài, nhìn khán giả nói: “Mấy đoạn diễn viên diễn, cần phải gửi lời kính tới Tào Quỳnh Tào Thúc Bảo, thật sự hy vọng chuyện đó xảy ra.”

Lý Thế Dân vội vàng đứng lên gật đầu với Quan Vũ, tỏ vẻ cảm kích.

Tú Tú tiếp tục giới thiệu chương trình: “Tiếp đó xin mời mọi người hợp xướng “Ta thật muốn sống thêm 500 năm”. Biểu diễn: Lý Thế Dân, Triệu Khuông Dận, Thiết Mộc Chân, Chu Nguyên Chương.”

Mọi người: “Ách...” Chẳng phải đảo loạn sao, Lý Thế Dân sống thêm 500 năm còn có Triệu Khuông Dận sao?

Tiết mục phía sau có gì đó không bình thường, nhưng mà mọi người cũng không phải xem biểu diễn, kỳ thật là một nơi hội họp của bạn bè, mọi người không ngừng cười đùa mời rượu, Bánh Bao hưng phấn vô cùng, không lưu ý tới đã hạ nóc ao người xung quanh, cô ấy dựa vào vai tôi, nói: “Sau này nếu mỗi ngày như vậy thật tốt.”

Tiết mục khai triển thì cũng có không ít đường dây nóng cùng tin nhắn tới, ngoại trừ phụ huynh học sinh tỏ vẻ cảm kích Dục Tài, đầu tiên là Lão Hồ chúc sư phụ Đồng Bình cùng các vị sư thúc, sư bá năm mới vui vẻ; Liễu Hạ mang theo hồng, hoàng, lục tam mao chúc Dục Tài các vị anh hùng hào kiệt chiêu tài tiến bảo; Nhạc Phi nguyên soái gửi điện chúc năm

mới tới 300 Nhạc gia quân: Hy vọng mọi người sống sung sướng vui vẻ, đồng thời chớ quên giục bọn nhỏ học tập, bồi dưỡng nhân tài, tiếp tục phát triển trụ cột; còn nữa, nhắc đến Tần Cối “lên núi” có biểu hiện tốt; ngoài ra phát điện mừng tới còn có: Bắc Kinh, Sơn Tây, Sơn Đông Dục Tài Văn Võ học giáo, Thượng Hải Tinh Võ hội quán, Hắc Long Giang Uy Long quyền đạo quán, Hà Bắc Hình ý quyền nghiên cứu học viện.... Mấy người gửi điện thì do Tú Tú hồi đáp, sau đó chúng tôi còn tại hiện trường chuẩn bị mấy đường dây nóng, phàm người gọi tới chúc Tết có số đuôi là 6 sẽ may mắn được mấy người Ngô Đạo Tử tự tay viết hoặc vẽ một tờ tặng lại.

Tiết mục vui vẻ sau đó là mấy vị lên biểu diễn, tên gọi là “Thần bút mã lương”, đầu tiên từ Diêm Lập Bản, Trương Trạch Đoan cùng Ngô Đạo Tử hợp tác vẽ bức họa. Vẽ một người diện mạo hung ác cầm trong tay hai chiếc búa lớn, đúng là Lương Sơn hảo hán Hắc Toàn Phong Lý Quỳ, sau đó do Vương Hi Chi mấy người phân biệt đề tự. Họa cùng tự cố nhiên là giống như thật, cao ngất tuấn tú, nhưng mà phía dưới nhiều người không tinh tường, ví dụ như tôi không hứng thú, không thể tưởng được đầu tiên đột nhiên chữ hóa thành con bướm bay qua, ngay sau đó Lý Quỳ gào to một tiếng phá giấy mà ra, lần này chúng tôi bị dọa nhảy dựng, sững sốt một lúc mới liều mạng vỗ tay, Đoan Cảnh Trụ sợ bọn họ họa thật ra một Lý Quỳ đến còn cẩn thận đi tới cạnh nguyên lai Lý Quỳ nhìn thoáng qua, tên đen thui này cũng không biết chạy qua đó từ lúc nào làm khách mời, chữ hóa con bướm kỳ thật là giấy nát tan ra, chỉ cần trước đó khắc trước lên giấy là được, cái khó là cuối cùng làm cho tung ra, có thể so với David Copperfiels, tôi cũng không biết bọn họ chuẩn bị ra sao.

Khúc giữa lại còn có một cảnh hay: Tô Võ hôm nay phá lệ, uống rượu say bí tỉ, cầm trong tay cây gậy chọc đồng lửa, miệng lầm bầm: “SDa dê đừng ném, nếu như gặp năm đói thì còn có thể có đại dụng...”

Sau đó bồ nhỏ của Lưu Bang Phượng Phượng cũng tới, còn lên đài hát một bài “Ai nói nữ tử không bằng nam”, hát tuy bình thường, nhưng mọi

người đều khen Hoa Mộc Lan trong sân, vẫn liều mạng vỗ tay, Hoa Mộc Lan ngượng ngùng: “Chỉ có chút chuyện, còn biên thành ca sao?”

Lúc ấy đồng hồ điểm 12 giờ, Dục Tài pháo nổ vang trời, nửa bầu trời rực sáng, mọi người lúc đó chả quản lẫn nhau có quen hay không, có phải khách hộ hay không, đều chúc phúc nhau, đều nói đại cát đại lợi, náo nhiệt một lúc lâu mới khôi phục trật tự, tiếp đó tiếp tục biểu diễn, lúc này danh sách tiết mục đã hết, sau đó người biểu diễn đều là mang tính trừng phạt, ví dụ đoán số thua, uống rượu trộm bị người phát hiện, đêm còn dài lắm, dù sao cũng phải tóm mấy tráng đinh lên đài biểu diễn, cuối cùng Thời Thiên xui xẻo, bị bắt đi lên biểu diễn, anh ấy nghĩ một chút, chờ Phương Tịch hát xong một bài tới lượt mình lên, Thời Thiên không chút lo lắng lên đài, bỏ một cái bao lớn xuống, chỉ vào bao nói: “Ví tiền của các vị đều trong cái bao này của tôi, muốn tôi đi xuống thì thôi, còn ai muốn buộc tôi biểu diễn tiết mục thì tôi không trả mảy thứ này nữa.”

Mọi người lúc này mới có cảm giác, cả đám sờ túi chửi tía má Thời Thiên, bất quá có 10 phút ngắn ngủi lấy mấy trăm cái ví -- quả thật là tiết mục áp tràng rồi.

Chuyện vui còn nữa, chốc lát sau Hoa Đà bị bắt lên, lão nhân học Thời Thiên có chuẩn bị sẵn nói với chúng tôi: “Các vị cho tôi đi xuống thì thôi, nếu không lát nữa tôi hạ thuốc xổ vào thịt của các vị.”

Mặc dù biết ông ấy hẳn là nói đùa, mọi người vẫn cho ông ấy đi xuống -- chuyện này không nói chơi được.

Vương Dần đột nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: “Mọi người có phát hiện không, hôm nay có một người hẳn phải có tiết mục mà không lên nha.”

Tôi xua tay: “Tôi đã nói rồi mà...”

Vương Dần nói: “Ngồi xuống, không nói chú.”

Tôi ngồi ngay xuống, hỏi Bánh Bao: “VẬY anh ấy nói ai?”

Lý Sư Sư cười ha ha: "Anh họ thật ngốc, người kia xa tận chân trời, gần ngay trước mắt."

Mọi người nhìn tôi cười he he, đồng thời nhìn qua Bánh Bao. Bánh Bao dựa vào tôi hồn nhiên không biết, còn hỏi tôi: “Ai vậy?”

Lúc này mọi người bỗng nhiên đồng loạt sơn hô biến gầm: “Bánh Bao, tới biểu diễn.”

Bánh Bao ngồi phắt dậy: “Em cũng không biết hát, biết múa, mọi người kêu em biểu diễn gì?”

Mọi người: “Chúng tôi mặc kệ, em dù sao cũng phải có ý tứ một chút?”

Bánh Bao đành phải đứng lên, suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới lúng túng nói: “Em biểu diễn mọi người ngàn chén không say - thiên bôi bất túy nhá.”

Mọi người vừa nghe tên đều là vui vẻ, đều hỏi: “Như thế nào diễn?”

Bánh Bao nói: “Rất đơn giản, là uống rượu thôi, mặc dù không thể thật sự ngàn chén không say, nhưng là em sẽ uống hết vò rượu này mà không có chuyện gì, mọi người có tin không?” Cô ấy nói chỉ một vò rượu, một vò này ít nhất có thể chứa 20 cân rượu, hơn nữa còn là đặc chế, so với rượu Đồ Tùng trên thị trường còn nặng hơn nhiều, mọi người thấy Bánh Bao hiện tại lung lay sắp đổ, ai cũng không tin cô ấy có thể uống hết một vò, tôi cũng lo lắng nói: “Em làm được sao? Chuyện này không phải thích biểu diễn là được.”

Bánh Bao không nói gì rót một chén rượu đầy uống hết, mọi người ầm ầm khen hay, Bánh Bao lại rót một chén, mới uống hai hớp, bỗng quăng chén, lão đảo, áy náy nói: “Thực xin lỗi các vị, tôi... diễn hỏng rồi.” Sau đó rầm một cái ngã vào lòng tôi ngủ luôn.

Mọi người: “....”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 78: Tạm Biệt, Tổ Năm Người

Tôi cùng mọi người thảo luận vấn đề Bánh Bao, tôi không biết cô ấy có thật sự nghĩ mình uống ngàn chén không say hay là từ đầu đã hạ quyết tâm uống say. Nếu là cái sau, vậy mưu lược của Bánh Bao cũng quá cao.

Sau đó, Bánh Bao nói thật với tôi: Cô ấy căn bản không biết mình từng biểu diễn qua ngàn chén không say...

Mọi người kêu cô ấy biểu diễn thì cô ấy đã say rồi.

Ngày đó chúng tôi vẫn vui chơi tới lúc mặt trời mọc.

12 giờ, tôi đang chờ một cuộc điện thoại, kết quả là tôi chờ mãi, tôi lo lắng vì chờ điện thoại của anh ấy.

Tôi không biết trong lúc mọi nhà đoàn viên thì anh ấy ở đâu, thậm chí không biết anh ấy sống hay chết.

Tháng giêng qua rất nhanh, cuộc sống sung sướng là thế, cứ như thế chúng tôi còn là học sinh vậy, cho dù bạn được nghỉ 11 tháng cũng không muốn tới trường, các khách hộ của tôi mỗi ngày đều thoải mái sinh hoạt, chỉ có Biển Thước, Hoa Đà là không ngừng làm việc. Hai người mặc áo khoác trắng, ngày đêm trong phòng thí nghiệm, trừ khi ăn ngủ, ngoài ra là không ra khỏi cửa. Tôi sợ hãi một ngày nào đó bọn họ bỗng lòi ra một con quái vật biến dị hoặc là Godzilla gì đó, theo tôi được biết bọn họ đang

ngiên cứu một loại thuốc trung y chống ung thư, nhưng xem về mặt hai người thì chắc là tiến độ thông thả.

Cuộc sống ngồi ăn chờ chết nháy mắt đã qua, chờ khi bọn nhỏ toàn bộ nhập học thì mùa xuân đã về, hoa đã nở, tâm tình của tôi cũng ngày càng trầm trọng: Cuộc sống của Kinh khờ cũng không còn nhiều, cuộc sống của tổ năm người cũng chẳng nhiều nhận hơn.

Trong khoảng thời gian này Bánh Bao chắc chắn là người hạnh phúc nhất, hầu như đại bộ phận thời gian dành cho trường Dục Tài. Cô nàng quần quít lấy đám khách hộ muốn nghe chuyện. Người phụ nữ này có khuynh hướng biến thái, dị thường, hướng tới cuộc sống không ổn định, bất quá tôi đã hạ lệnh cấm uống rượu với cô ấy, từ sau tết âm lịch, Bánh Bao còn chưa uống rượu lần nào...

Thời gian rất quái lạ, khi tôi mới bắt đầu tiếp khách hộ thật sự đầu lớn như cái thúng, một ngày bằng một năm, nhưng chẳng biết từ lúc nào nó từ từ trôi qua bên người tôi, mà điều đáng sợ nhất là ngày đó tới: Ngày này năm trước, Kinh khờ được Sáu Lưu dẫn tới hiệu cầm đồ, nói cách khác, trước 12h trưa anh ấy phải rời khỏi chúng tôi.

Lý Sư Sư cùng Lưu Bang sớm đã co hẹp lại hoạt động, ngày hôm qua bắt đầu trầm mặc không nói gì. Hoa Mộc Lan, Ngô Tam Quế cùng Kinh khờ ở chung lâu ngày sinh tình, đều thương cảm không thôi.

Buổi sáng hôm nay Kinh khờ giống như dĩ vãng, không nhìn thấy gì khác lạ trên mặt anh ấy, tên khờ mà, chỉ có thể là tốt. Dường như mọi chuyện không thể ảnh hưởng tới tâm tình của anh ấy, Kinh khờ còn vui tươi hơn hử nói với tôi: “Anh muốn ngồi xe đi dạo xung quanh.”

“Anh muốn đi đâu?”

“Đâu cũng được.”

Lý Sư Sư ảm đạm nói: “Em đi với các anh.”

Tôi kỳ quái: “Em không đi cùng Kim Thiếu Viêm hả?”

Kim Thiếu Viêm đại bộ phận thời gian này ở cùng Lý Sư Sư -- chỉ là đại bộ phận mà thôi, tôi nghĩ đến cậu ấy sẽ dùng hết thời gian để ở cạnh Lý Sư Sư, nhưng mà không có. Cậu ta dành hết thời gian xử lý công việc tại công ty, ngay cả thời gian ăn cơm cùng ngủ đều tính chi li ra, tôi không biết cậu ta làm vậy là có ý gì. Nhưng mà Lý Sư Sư không phải một phụ nữ mà cậu ta có thể coi là có cũng được mà không có cũng không sao. Hai người trong lúc đó có gì đó thần bí không nói rõ được.

Lý Sư Sư miễn cưỡng cười nói: “Thời gian một ngày vẫn phải có. Thiếu Viêm hôm nay bay đi Thượng Hải.”

Kinh khờ ngó Lưu Bang cùng Hoa Mộc Lan, nói: “Được rồi, mọi người không cần đi, chỉ ba người chúng tôi thôi.”

Tôi vỗ vai Lưu Bang: “Anh dành thời gian ở cùng Phượng Phượng, cô ấy kỳ thật là một người phụ nữ tốt.”

Lưu Bang cười rất khó coi: “Còn cần chú nói sao? Nhưng mà...”

Kinh khờ xoay người vào xe: “Nhanh lên, cứ thế đi.”

Bánh Bao không biết gì cả, cô ấy từ sớm đã tới Dục Tài rồi.

Kinh khờ ngồi cạnh tôi, tôi chậm rãi khởi động xe, lái chậm rãi trên đường phồn hoa, tôi hỏi Kinh khờ: “Vì sao anh không tới thăm tiểu Triệu?”

Kinh khờ lấy bộ dáng ngược nhìn trời một góc 45 độ kinh điển, bỗng nhiên nhìn về phía trước nói một câu khó hiểu: “Rẽ trái”.

Rẽ trái, đi qua ngã ba, đến một con ngõ, anh ấy tùy ý bảo kêu tôi rẽ vào, tên khờ này hôm nay có chút cao thâm.

Không bao lâu chúng tôi đi qua một đoạn phố cũ nát, Kinh khờ không nói gì, nhàn nhã đi chơi nhìn xem phong cảnh ven đường, tôi cũng không biết anh ấy rốt cục muốn đi đâu, cứ thế lái đi. Tôi bỗng nghĩ chẳng lẽ tên khờ này muốn mang theo tôi bỏ mạng thiên nhai để né Sáu Lưu à? Mang theo Lý Sư Sư là vì cô ấy cũng sắp kết thúc cuộc sống hả? Nói thật, tôi thật nguyện ý như vậy, thật sự, vì Kinh Khờ, vì tổ năm người, chỉ cần tôi có thể làm, tôi đều nguyện ý.

Lúc này tôi phát hiện một chiếc xe đi theo sau chúng tôi, vừa rồi không chú ý, hiện tại trên con đường đất này rất rõ, hẳn là theo chúng tôi một lúc rồi, nó nhanh chóng vượt qua chúng tôi, nhưng đi không nhanh, bắt đầu vô tình hữu ý chặn đầu xe tôi.

Tôi mỉm cười, nhớ ra Tưởng Môn Thân đã làm như vậy, lần này không biết là anh bạn nào trêu đùa. Tôi đỗ xe ven đường, xe đó quả nhiên cũng dừng lại. Tôi vừa muốn xuống, Kinh khờ bỗng nhiên cản lại tôi nói: “Anh đi.”

Không chờ tôi đáp lại, anh ấy đã mở cửa xe đi ra ngoài, trên chiếc xe phía trước một người đầu đội mũ lưỡi trai cao to bước ra, hẳn đi nhanh tới phía tôi, bỗng nhiên móc từ trong áo ra một khẩu súng...

Là Cổ Đức Bạch! Thằng chó đó không chết.

Khi Cổ Đức Bạch chứng kiến Kinh khờ ngăn trước mặt thì cau mày, không chút do dự nã một phát đạn, Kinh khờ thân thể hơi chút run rẩy, anh ấy quay lưng về phía tôi, tôi không thấy rõ viên đạn bắn trúng vào anh ấy chỗ nào, nhưng anh ấy dùng một tay đánh thẳng vào mặt Cổ Đức Bạch, Cổ Đức Bạch bắn thêm một phát, lúc này tôi biết bắn vào đâu, lưng Kinh khờ có máu bắn ra, phun như mưa lên cửa thủy tinh, viên đạn xuyên thấu thân thể anh ấy, Kinh khờ lắc lắc ngã xuống đất.

Giờ khắc này, tôi không kêu lên nổi, cũng không làm gì được, như đang trong ác mộng...

Cổ Đức Bạch cầm súng lắp thêm ống giảm thanh, yên lặng đi tới trước mặt tôi, trong mắt hắt đầy oán độc. Mặt tôi không đổi sắc nhìn thẳng hắt, hắt không nói một lời bóp cò, một phát, hai phát, ba phát... kính chống đạn lóe lên tia lửa ngắn cách giữa 2 chúng tôi, Cổ Đức Bạch cứ thế nổ súng tới khi bắn hết đạn, hắt lúc này mới nghi hoặc, ngón tay vẫn máy móc bóp cò, hắt là một sát thủ được huấn luyện bài bản, tôi biết hắt muốn bắn cùng một chỗ trên cửa kính để giết tôi.

Nhưng là bắn sạch xong băng đạn hắt cũng như mất đi lý trí, ngoại trừ không ngừng bóp cò, còn lại là đứng một chỗ, cả người không nhúc nhích. Tôi duỗi tay cầm lấy túi gạch, mở cửa xe chậm rãi đi ra ngoài, sau đó một đập đập hắt gục xuống, lại một đập, hai đập, ba đập... Tôi cũng đập trong vô thức, tới khi đầu Cổ Đức Bạch thành một thứ nhão nhoét, Lý Sư Sư mới giật mình chạy ra xe kéo tôi lại.

Tôi chạy tới bên người Kinh khờ ôm vào lòng. Phát hiện anh ấy còn mở to mắt, ngoại trừ tay chân vô lực còn lại rất tỉnh táo, không giống người bị thương, tôi kêu gọi ôm anh ấy vào trong xe, không ngừng gọi tên anh ấy: “Anh Kha, cố chịu đựng, chúng ta đi đến bệnh viện.”

Lý Sư Sư kêu: “Anh ấy có chuyện muốn nói.”

Tôi xoay người qua phía sau, ôm lấy đầu anh ấy, ghé sát tai vào. Mắt anh ấy trợn tròn, dần mất đi ánh sáng, lẩm bẩm:

“Vốn dĩ anh muốn đi... muốn đi về Dục Tài.”

Tôi lau nước mắt ngồi vào ghế lái, đạp lút chân ga lao tới Dục Tài, mới đi được một lúc chợt nghe Lý Sư Sư đành chỉ khóc thút thít, giọng bình tĩnh: “Anh họ, Kinh đại ca đi rồi...”

Tôi cố sức giữ vô lăng, khoát tay tỏ ý cô ấy không cần nói, sau đó vẫn lái xe chạy tới Dục Tài.

Dục Tài vẫn bình hòa như trước, vẫn tràn ngập tiếng cười cùng tiếng đọc sách của bọn nhỏ. Tôi lái xe lao thẳng vào khu phòng học cũ, ôm Kinh khờ từ trên xe xuống vào một phòng học lớn, Lý Sư Sư vừa chạy vừa kêu: “An Đạo Toàn đâu, Biển Thước đâu, Hoa thần y đâu?”

Nơi này cơ bản tất cả đều là khách trọ, bọn họ thấy Kinh khờ toàn thân máu chảy đầm đìa đều lao tới, không ngừng có người lớn tiếng hỏi tôi chuyện gì xảy ra, ba vị thầy thuốc rất nhanh tiến tới, bọn họ gặp vô số người chết, vừa thấy đã biết không tất yếu phải cứu, nhưng vẫn đứng vòng quanh thi thể Kinh khờ không chịu rời. Tôi cản bọn họ qua một bên, lẳng lặng nói: “Mọi người cho anh ấy an tĩnh một lúc đi.”

Lý Sư Sư khóc nói cho mọi người chuyện xảy ra, Ngô Dụng thở dài: “Là một thích khách, anh ấy có thể đã phát hiện tung tích Cổ Đức Bạch nên mới cố ý dẫn hắn ra, sau đó cùng hắn đồng quy vu tận.”

Trong phòng học không có người nói chuyện, đều đứng yên lặng nhìn Kinh khờ, các hảo hán đều nhìn quen máu tươi, cho dù mấy người Vương Hi Chi là văn nhân cũng đều trải qua sinh tử, đối với tính mạng biến mất cũng không lạ lẫm, hôm nay Kinh Kha không có thể tránh khỏi cái chết, chỉ là vì 2 phát đạn nên anh ấy đi sớm vài giờ thôi. Những người này còn có phần thổ tử hồ bi, qua một năm, trước khi năm thứ hai tới, đều có một ngày như vậy.

Lúc này cửa phòng học đột nhiên bị người phá thông, Bánh Bao lão đảo vọt vào, gấp gáp hỏi: “Anh Kha làm sao vậy?” Khi cô ấy thấy Kinh khờ nằm trên hai chiếc bàn, lập tức nóng nảy, nhào vào trước mặt hét lớn: “Rốt cục làm sao, vì sao không đưa đi bệnh viện?” Thấy không ai để ý, Bánh Bao như điên giữ chặt mỗi người hỏi: “Rốt cục là vì sao?”

Hồ Tam Nương ôm vai Bánh Bao nói: “Không cần đau khổ, vốn hôm nay anh ấy cũng phải đi, bọn chị ... rồi cũng như anh ấy.”

Lý Sư Sư lau nước mắt, giữ chặt tay Bánh Bao nói: “Đúng vậy chị dâu, em cũng phải đi rồi... là ngày mai.”

Bánh Bao sững sốt, nắm chặt tay Lý Sư Sư hỏi lớn: “Mọi người đi đâu?”

Lý Sư Sư ảm đạm lắc đầu.

Bánh Bao vọt tới trước mặt tôi, giữ chặt tay tôi liều mạng lắc: “Vì sao bọn họ phải đi? Bọn họ muốn đi đâu?” Thấy tôi không nói gì, Bánh Bao càng dùng lực: “Anh nói đi...”

Tôi thô bạo đẩy cô ấy ra, hét lên: “Không cần hỏi ông! Bọn họ mỗi người chỉ có một năm sinh mạng.”

Bánh Bao ngây người hồi lâu, bỗng nhiên như đứa nhỏ bị mất món đồ chơi ngồi phịch xuống đất khóc lớn, cô ấy vừa khóc vừa nhìn tôi trừng trừng, dường như tôi chỉ cho mọi người một năm số mệnh vậy.

Cửa mở một lỗ hổng, Sáu Lưu không nhanh không chậm đi vào, tự nhủ: “Không phải còn chưa tới giờ sao, vì sao anh lại thu được tín hiệu Kinh Kha trở về?” Lão nhìn qua miệng vết thương của Kinh Khờ, muốn hỏi chúng tôi gì đó, nhưng nhìn qua sắc mặt bọn tôi, bấm tay tính toán, nhìn lên trời nói: “Nguyên lai là cậu ta chết như vậy, đáng tiếc.”

Tôi kéo tay Sáu Lưu nói to: “Còn có biện pháp nào không, chỉ cần anh Kha không chết, tôi làm gì cũng được. Hơn nữa tôi không phải thần tiên sao, mấy trăm năm tuổi thọ vẫn có chứ, tôi chia cho mỗi người, mỗi người hai mươi, ba mươi năm thôi cũng được hả.”

Sáu Lưu đẩy tay tôi ra, thở dài: “Chú cho đây là gì, thiên đạo luân hồi, dù thần tiên cũng phải tuân thủ pháp tắc này, anh cũng nguyện ý giúp chú,

nhưng thật sự là anh không có lực lượng kia nha – anh phải mang cậu ấy đi.” Sáu Lưu nói xong giang hai tay ra. Một vầng sáng màu nhạt từ bàn tay lan ra vây lại thi thể Kinh khờ, Kinh khờ dần dần biến mờ, cuối cùng chậm rãi hư không tiêu thất.

Tôi đau khổ: “Cuối cùng không nói được mấy câu sao?”

Sáu Lưu nói: “Chết là chết, không có cách nào. Mọi người xem như không có lối thoát hả? Một năm sau tất cả mọi người đi rồi, ba mươi năm, năm mươi năm tiếp theo, người thường làm sao không phải nếm trải ngày này?”

Mọi người đều hiểu được, Lý Thế Dân mặt như tro tàn lụi bại: “Không thể tưởng được trong một năm lại hai lần nhìn thấu sinh tử. Hiện tại cho dù cho ta không tốn sức gì làm hoàng đế ta cũng không làm.”

Sáu Lưu liếc nhìn lão Lý nói: “Nếu thật như thế thì tốt.”

Sáu Lưu đi rồi, chẳng biết qua bao lâu, mọi người trong phòng bắt đầu hồi phục tinh thần. Như Lý Thế Dân nói vậy, bọn họ toàn bộ đều là trong một năm hai lần trải nghiệm sinh tử, ngẫm lại thì đúng thật. Tôi nâng Bánh Bao đứng dậy, không đợi tôi nói gì, Bánh Bao bỗng nhiên ôm chặt Lý Sư Sư, năn nỉ: “Tiểu Nam, em không đi nhé.”

Lý Sư Sư cười đầm đìa: “Lưu tiên nhân đã nói rồi đó sao. Ai đều có ngày này, ngay cả Doanh đại ca... Ngày mai đến lượt anh ấy đi.”

Mọi người đều sợ hãi, Tần Thủy Hoàng còn đang đào Tần lăng, nếu không nắm chặt thời gian, đồng nghĩa với việc chúng tôi không thể gặp mặt anh ấy lần cuối.

Lúc này điện thoại của tôi vang lên, tôi nghe, bên trong là tiếng cười ha ha: “Tiệu Cượng, nà ạnh đây.”

Tôi kêu lên: “Doanh ca.”

Mọi người lập tức tụ tập lại, lúc này Lưu Bang từ ngoài cửa lao vào, đoạt lấy điện thoại nói to: “Tên béo, chỉ còn một ngày, mày không trở lại gặp mặt mọi người là không được đâu. Nếu làm thế, kiếp sau không làm bạn nữa.” Mọi người nhìn ra được Lưu Bang rất kích động, lần đầu tiên nói ra lời chân tình như vậy.

Tần Thủy Hoàng cười ha hả: “Khộng cần thiết đâu, mày cướp thiên hạ của tao cụng có sao đâu.”

Lưu Bang biến sắc, lão đảo: “Mày... biết cả rồi à?”

“Sợm biết rồi, mày tưởng lựa được tao hì?”

Lưu Bang: “Tao...”

“Được, được, tao không đệ ý, xem ra không khi tốt hì, chúc mọi người khỏe mạnh.”

Tôi vội la lên: “Doanh ca, anh thật sự không về sao?”

“Ai, còn chút thời gian sống cuối cùng, không thể không làm xong, đệ anh nội chuyện vội thặng khợ hai câu.”

Tôi biết Tần Thủy Hoàng nói thặng khợ là chỉ Kinh Kha, tôi không biết nói sao, chỉ chậm rãi nói: “Anh Kha.. anh ấy đi rồi.”

Điện thoại bên kia thật lâu không có đáp lại, tôi vội hỏi, Tần Thủy Hoàng lạnh nhạt nói: “A... khộng cợ chi, anh cợn thiệu nợ ba trăm động tiền...”

Lý Sư Sư rốt cục không nhịn được, khóc như mưa: “Doanh đại ca.”

Tần Thủy Hoàng miễn cưỡng cười: “A, cô bệ ngọc, hỡi Bành Bạo khỏe không? Tọt, không tự biệt...”

Điện thoại tắt, chúng tôi gọi lại không ai tiếp, xem ra Chính béo cũng hoài niệm Kinh khờ, cùng lúc cũng cảm thương chính mình, thầm nghĩ im lặng làm nốt công việc sau cùng rồi rời đi, có lẽ vậy cũng tốt.

Một ngày gian nan trôi qua, chúng tôi bình tĩnh tổng biệt Tần Thủy Hoàng, ngoại trừ Kinh Kha tử vong không tự nhiên, khách hộ khác chỉ cần tới thời gian sẽ chậm rãi biến mất. Đối với cái chết của Kinh khờ, tôi cũng không có bao nhiêu áy náy, nhất định đó là vì tôi nên anh ấy cũng không do dự làm vậy, điều làm cho tôi lo lắng là tôi còn chưa từng cùng anh ấy nói chuyện dài một lần nào.

Tên khờ mà, giống như một đám huynh đệ, bạn bỗng nhiên một ngày phát hiện có một ca ca chân chất bình thường biến mất, cảm giác đau lòng, rất khó chịu.

Tiếp đó là đến Lý Sư Sư. Bánh Bao hai ngày này không lúc nào không theo sát Lý Sư Sư, ăn cơm, ngủ, thậm chí là đi WC, sợ Lý Sư Sư đột nhiên không thấy đâu, Ngô Tam Quế cùng Hoa Mộc Lan cũng chìm trong thương đau, cả ngày không nói một câu, trong nhà không khí phi thường đè nén.

Điều khiến tôi kỳ quái hơn là Kim Thiếu Viêm sau đó không xuất hiện, tôi không biết có phải là sợ hãi cái gì.

Giờ khắc chia ly vẫn là tới, Bánh Bao đã học xong bình tĩnh đối diện tất cả, hôm nay cô ấy làm một bàn thức ăn cùng mấy bình rượu, tổ năm người chỉ còn lại Lưu Bang đưa tiễn. Chúng tôi ngồi cùng một chỗ, yên lặng không nói gì, nhưng dù sao cũng tĩnh lặng tiễn Lý Sư Sư đi.

Lúc này chuông cửa vang lên, người ngoài sợ chúng tôi không nghe thấy, lại dùng sức gõ cửa, tôi mở ra, là Kim Thiếu Viêm mệt mỏi đứng ở đó, cậu ta gầy hơn trước nhiều.

Lý Sư Sư đứng lên, cười khê: “Em nghĩ anh không tới tiễn em cơ.” Cô ấy che dấu rất khá, dường như thật sự không kích động, nhưng theo cách mà cô ấy ngồi dậy có thể thấy cô ấy chờ đợi cỡ nào.

Kim Thiếu Viêm bước đến trước mặt Lý Sư Sư, nắm lấy vai cô ấy, cuồn nhiệt vội vàng: “Sư Sư, mấy ngày nay anh đã an bài tất cả, sau này không cần lo lắng gì nữa, em dẫn anh đi thôi” Kim Thiếu Viêm mắt đỏ bừng, quần áo toát loạn, khác hẳn tên giá áo túi cơm vĩnh viễn phong lưu không sợ hãi mà tôi gặp lần đầu tiên, đây cũng là cùng một người hay sao?

Kim Thiếu Viêm bỗng nhiên móc ra một cái dao găm sắc lẹm chỉ vào cổ mình, giống như giải thoát: “Chúng ta cùng đi.”

Bọn tôi bất ngờ, bị dọa nhảy dựng, nhưng bằng khoảng cách của chúng tôi, muốn cứu cũng không kịp.

Lý Sư Sư cũng không dám làm gì quá mạnh. Tôi dám khẳng định chỉ cần cô ấy có ý ngăn cản thì Kim Thiếu Viêm sẽ ra tay trước, Lý Sư Sư cực lực giả vờ bình tĩnh, tay khoát lên vai Kim Thiếu Viêm, ôn nhu: “Đừng ngốc. Anh chết thì cha mẹ anh làm sao, anh có nghĩ tới bà anh sao?”

Kim Thiếu Viêm dừng lại, lại nói: “Anh đã an bài, bọn họ sinh thời không biết chuyện của anh.”

Lý Sư Sư giọng cứng rắn, thất vọng: “Kim Thiếu Viêm, không cần hèn nhát, đừng khiến tôi xem thường anh.”

Kim Thiếu Viêm không đáp lại, cười hờn nhien: “Sư Sư, em không cần khích anh.”

Lý Sư Sư rất cực âm đạm, thương đau: “Em là một cô gái ích kỷ. Nói thật, nếu không phải anh không thể cùng đi với em, em thật không có dũng khí ngăn cản anh, nhưng mà Thiếu Viêm - anh chết như vậy không giải quyết được vấn đề gì, chúng ta vẫn không thể đi chung với nhau.”

Kim Thiếu Viêm nước mắt lăn dài, thân thể run rẩy, Lý Sư Sư ôn nhu vuốt mặt cậu ta, hạ quyết tâm dứt khoát nói: “Hãy nghĩ tới em trong một năm nay, sau đó quên em đi.” Cô ấy cầm lấy dao trong tay Kim Thiếu Viêm rồi ném qua bên, cứ vậy dựa vào lòng cậu ta, sau đó chậm rãi biến mất, vài giây cuối, Lý Sư Sư liếc nhìn chúng tôi cười và nói: “Cảm ơn mọi người, quen biết mọi người thật tuyệt.”

Bánh Bao cùng Kim Thiếu Viêm ở bên khóc lớn.

Tổ năm người lúc tới là người trước người sau, lúc đi cũng không ngoại lệ, Hạng Vũ cùng Lưu Bang cùng ngày tới, tôi thật cảm kích một ngày này, nếu như cứ từng bước từng bước đi như dao đâm vào thịt, thật khiến người ta điên mất.

Tới đúng ngày, Lưu Bang ngược lại vô cùng vui vẻ, sớm đã huýt sáo lên lầu xuống lầu, còn nói với bọn tôi: “Lão tử nghĩ ra kiếp sau còn chuẩn bị làm hoàng đế, cái gì mà khám phá sinh tử, rắc chó thôi.” Nói xong hát lên “Tam như tại, mộng thì tại, cùng lắm thì làm lại từ đầu.”

Chúng tôi đang bị thương nhìn thì anh ấy hát như sói tru, tức đến thất khiếu xì khói, lập tức mấy cái chén bát bay tới, nhưng cuối cùng bị thương cũng giảm bớt, tôi hỏi lại: “Ôi chao, vẫn không có hỏi ra, anh làm sao nói với Phượng Phượng?”

Lưu Bang: “Lão tử nói là coi trọng nữ nhân khác, kêu nàng cút đi.” Cuối cùng vẫn không nhin nổi ảm đạm nói: “Làm cho cô ấy hận anh so với nhớ muốn chết còn tốt hơn nhiều.”

Điểm này tôi rất bội phục Lưu Bang, vô độc bất trượng phu, làm việc rõ ràng quyết tuyệt, so với loại thê lương bi ai phân lý, đây là cách tốt nhất.

Lưu Bang nói: “Đúng rồi, Tiểu Cường, sau này mua hàng hiệu nhớ đi hiệu chuyên kinh doanh, cửa hàng khác đều là hàng giả anh sản xuất ra - nhưng nhớ nếu có chuyển hàng lớn phải chiếu cố Phượng Phượng đó.”

Tôi cười nói: “Được, o.O!!!!!”

Lúc này điện thoại đột nhiên kêu lên, tôi thấy là số lạ, mới định tắt, Lưu Bang ung dung nói: “Nghe đi, hẳn là oan gia của anh còn chưa có chết.”

Tôi hiểu ra, vội nghe điện thoại, tiếng Hạng Vũ mệt mỏi: “Tiểu Cường, có phải cho là anh chết rồi hả, ha ha.”

Tôi đau lòng mắng: “Vũ ca? Anh là đồ khốn kiếp.” Cho tới lúc này tôi vẫn thật sự nghĩ tới Hạng Vũ chạy tới núi nào đó tuẩn tình.

Hạng Vũ cười nói: “Dám nói với tổ tông như vậy sao - mấy người Sư Sư đi rồi sao?”

“Uh,... hiện tại anh ở đâu?”

“...Anh cũng không biết, dường như là vùng thảo nguyên, anh đã qua Cai Hạ. Tiểu Cường, trong thời gian qua anh thực sự hạnh phúc, thật sự. Kỳ thật anh không nên để A Ngu ngoài miệng, anh phát hiện chỉ cần dụng tâm nhớ một người, cũng không khác gì ở cùng người đó một chỗ.”

Lưu Bang đoạt lấy điện thoại nói: “Đừng nói lời vô nghĩa, mà sao không làm thi nhân hả?”

Hạng Vũ cười nói: “Lưu tiểu tam đâu, mà còn thiếu ông hai mạng đó.”

“Đừng có lung tung, mà giết mấy vạn người của ông, ông cũng giết mà mấy vạn người, vì sao chỉ nói hai cái, chỉ mạng mà cùng Ngu Cơ đáng tiền hả? Mà như thế không chơi được, chiến tranh hay đoạt thiên hạ vĩnh viễn là thua, kiếp sau hai ta lại đấu hả?”

Hạng Vũ cười nói: “Lại đấu.”

Bánh Bao cầm lấy điện thoại, chần chờ hỏi: “Này... giờ nên gọi ngài là gì?”

Hạng Vũ cười ha hả: “Ngoan, gọi là to con đi.”

Ngô Tam Quế nói: “Hạng lão đệ, bảo trọng.”

Hạng Vũ thương cảm: “Cũng không có gì bảo trọng hay bảo khinh, tôi cảm giác thực sự xin lỗi tiểu Hắc, dường như thật sự như nó có dự cảm, nó vài ngày nay không ăn gì.”

Hoa Mộc Lan khóc nức nở: “Hạng đại ca...”

Hạng Vũ nghiêm mặt nói: “Hoa nha đầu, anh nói với em, đừng nói suy diễn binh pháp anh luôn thua, nhưng nếu đánh nhau thật em chắc không thắng được, anh mang 500 cũng phá được em mang 5000 binh mã.”

Hoa Mộc Lan nước mắt như mưa nói: “Anh chỉ giỏi nói chém gió.”

Hạng Vũ thở dài: “Đáng tiếc, không có cơ hội làm mẫu cho em xem.”

Lưu Bang hô: “Chớ có nói nhiều, đi thôi.”

Chúng tôi vừa ngẩng đầu lên, anh ấy đã chậm rãi biến mất, lập tức, Hạng Vũ bên kia cũng không có thanh âm...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 79: Mở Màn

Tổ năm người trước sau đi hết, trong nhà chợt vắng vẻ rất nhiều, may mắn còn có Hoa Mộc Lan nhưng cô ấy cũng không dám đi Dục Tài, Bánh Bao không thể chịu nổi ly biệt bọn họ.

Nhưng tôi không giống vậy, mỗi khách hộ phải đi tôi đều có mặt chứng kiến.

Đám tiếp theo chính là các hảo hán, hôm nay các hảo hán ăn cơm chiều ở khu lớp học cũ rồi tập hợp trong viện, cả đám vô cùng thoải mái, như là một đoàn người sắp đi du lịch vậy.

Người đông quả là tốt, ít nhất bọn họ đi cũng không tịch mịch, tiến tới đưa tiễn đương nhiên không thể thiếu Hoa Vinh cùng Phương Trấn Giang, các khách hộ khác tới cũng đông, bọn họ chụm đầu vào nói nói cười cười, dường như thật sự chỉ là đợi nghe hướng dẫn tham quan thôi.

Từ Đắc Long lúc đầu không chú ý tới, sau đó mới phát hiện có gì đó không đúng, hỏi tôi: “Bọn họ muốn làm gì vậy?”

Trương Thanh từ xa nói lại: “Từ giáo úy hử, chúng tôi phải đi rồi.”

Từ Đắc Long kinh ngạc: “Mọi người... không phải đến muộn hơn chúng tôi sao?”

Các hảo hán lập tức cười cười, Ngô Dụng kéo Từ Đắc Long lại nói: “Xin lỗi Từ giáo úy, dưới âm phủ chúng ta hình như không gặp qua các vị, kỳ

thật trước khi gặp Tiểu Cường chúng tôi đã đi Hải Nam chơi hơn mười ngày.”

Từ Đắc Long đầu tiên ngạc nhiên, tiếp đó dậm chân: “Tôi không tìm Sáu Lưu tính số không xong.”

Các hảo hán lại cười, Lữ Tuấn Nghĩa nói: “Thực ra chúng tôi rất bội phục Nhạc gia quân, nhưng mà anh phải nói với các chú một câu đề nghị thế này. Làm người mà, phải hiểu được co giãn, đương nhiên nghiêm chỉnh cũng có chỗ tốt của nghiêm chỉnh, hiện tại chẳng phải thể hiện ra đó sao?”

Từ Đắc Long miễn cưỡng cười: “Thế thì có chỗ tốt gì chứ, chúng tôi tình nguyện đi trước các vị. Không muốn gặp cảnh phân ly thế này.”

Lâm Xung vỗ vai anh ấy, hòa nhã: “Nghiêm khắc mà nói chúng ta đều là quân nhân, sinh tử còn gặp ít sao? Hiện tại cuối cùng các huynh đệ ở cùng một chỗ, đi đâu cũng an tâm.”

Đồng Bình bưng một ly nước đen ngòm tới trước mặt tôi, đưa cho tôi, tôi nói: “Tôi không thích uống cà phê”.

Đồng Bình tức giận: “Đây là cá anh nuôi! Chú chăm sóc giúp anh.”

Tôi chỉ đành tiếp nhận, lẩm bẩm: “Cũng không biết chúng nó có thể tuyệt thực theo anh không.” Tôi nhìn hồi lâu cũng chẳng thấy cá đâu, Đồng Bình hẳn là nuôi cá chạch.”

Các hảo hán chụm đầu vào một chỗ, mặc dù biểu hiện ra điềm nhiên như không nhưng không ai không hiểu được đây chỉ là miễn cưỡng vui cười. Dù sao không phải để họ đi lấy huy chương vàng, Phương Trấn Giang là một người đàn ông rắn rỏi, hiện tại mặt âm trầm không nói gì, Hoa Vinh thì không cần phải nói, sớm đã nước mắt nước mũi đầy mặt, tên handsome boy này tiền thuật vô song nhưng cậu ta không phải là loại hình đàn ông cứng

rắn, tôi suy đoán cậu ta không khôi phục trí nhớ trước là một thanh niên yêu văn nghệ, có lẽ tính cách là bị ảnh hưởng của điện ảnh.

Kỳ thật mỗi lần có người đi người khó chịu nhất không phải người đi, mà là người lưu lại, mặc kệ có phải là khách hộ hay không, có sống được một năm hay không. Phương Trấn Giang cùng Hoa Vinh hiển nhiên là loại hình khó chịu nhất, không nói đến Hoa Vinh, Phương Trấn Giang cùng các hảo hán hai đời làm huynh đệ, không khôi phục trí nhớ kỳ thật càng khó chịu. Các hảo hán từ đầu tới cuối không chút nào coi anh ấy là người ngoài, cho nên Phương Trấn Giang còn có chút tiếc nuối, Võ Tòng chuyển thế kính lễ: “Sau khi tôi kết hôn lại đi gặp mọi người....”

Tú Tú rúc vào bên Hoa Vinh, mắt nhòe lệ, không nói nên lời.

Lúc này, năm bóng người xuyên qua đám đông đi tới trước mắt, là Phương Tịch dẫn theo tứ đại thiên vương đi tới.

Phương Tịch cầm tay Lữ Tuấn Nghĩa nói: “Tôi cùng các huynh đệ mâu thuẫn hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định tới tiền các vị.” Phương Tịch cùng tứ đại thiên vương đời trước thì không nói, cùng các hảo hán thấy mặt là đánh nhau, sau đó nợ máu vô biên, nhưng mà đời này bọn họ lệ khí tiêu hết, coi như là các hảo hán bất ngờ không kịp phòng bị cũng không có chính thức ra tay độc ác. Theo Phương Tịch nói nếu không có anh ấy cùng tứ đại thiên vương, các hảo hán sống một năm sẽ tịch mịch lắm. Hơn nữa bọn họ đã cùng sống vai chiến đấu, bọn họ vốn là cùng một loại người, ai muốn cùng đồng loại của mình đánh nhau không chết không thôi?

Lữ Tuấn Nghĩa nắm tay Phương Tịch thật lâu không nói gì, cuối cùng muốn nói gì đó lại thôi: “Phương lão đệ, ha ha....”

Phương Tịch nói: “Tựa như huynh nói vậy, kiếp sau chúng ta lại làm địch nhân.” Những lời này nói ra có hai ý nghĩa, kiếp sau lại làm địch nhân,

đó là ước định giữa các hào kiệt, quan trọng hơn ý tứ là: Đời này chúng ta đã làm bằng hữu.

Lư Tuấn Nghĩa cười nói: “Kỳ thật làm huynh đệ cũng được.”

Phương Tịch nói rất hào sảng: “Đúng, không làm địch nhân liền làm huynh đệ, dù sao còn phải đồng loạt quần lấy nhau.”

Lệ Thiên hỏi Trương Thanh: “Lão Trương, còn hận ta sao?”

Trương Thanh tức tối: “Hận, sao không hận, lão tử hận không thể đem người mang theo, nhưng may mắn cho tiểu cô nương nhà người, chủ yếu là lão tử để người sống tiếp cho lão bà quản người -- một ngày 5 đồng tiền tiêu vật, ha ha ha ha.”

Lệ Thiên trừng mắt nhìn Trương Thanh, mắng lớn: “Hiện tại là lão tử hận người.”

Hai người bỗng đồng thời hung hăng ôm chặt đối phương, cùng nói bảo trọng, tiểu mẫn ân cừ.

Vương Dần vẫn canh cánh trong lòng chuyện Lý Vân: “Người xem hai người bọn...”

Lý Vân phun nước bọt: “Rắm thôi! Ta chết thật thảm à.”

Vương Dần trừng mắt lên: “Đó là vì người võ kỹ không bằng người.”

Lý Vân kéo tay áo lên nói: “Nhân lúc bây giờ còn thời gian, hai người bọn ta lại thử chút tay nghề hả?”

Lâm Xung dè vai anh ấy lại: “Thôi được rồi.”

Vương Dần hầm hừ nói: “Mày đương nhiên quên đi, là mày một thương đâm chết tao.”

Tất cả mọi người đều cười: “Món nợ này không thể tính rõ rồi.”

Lý Vân chỉ vào Vương Dần nói: “Tên lái xe cẩn thận nhé, đừng xảy ra chuyện.” Mọi người đang buồn bực anh ấy sao lại chuyển chủ đề, chợt nghe Lý Vân nói tiếp: “Tao quyết định rồi, kiếp sau tao sẽ đầu thai vào Dục Tài, mười tám năm sau tìm mày tính sổ.”

Vương Dần mắng: “Đậu xanh rau má, 18 năm sau thì ông sắp sáu mươi rồi”

Mọi người cười vui vẻ.

Bảo Kim bỗng dùng vai huých Hoa Vinh: “Ê ku, bọn họ xóa nợ rồi, hai ta dù sao cũng là cùng một đơn vị, có phải nên tỏ vẻ chút không?”

Hoa Vinh lau nước mắt: “Anh không đi, tính nợ cái gì chứ? Vậy anh muốn sao?”

“Chẳng phải mày có đàn ghi ta sao. Tao thấy mày cũng không đánh, đưa cho tao đi?”

Hoa Vinh nói: “Đàn ghi ta cho Du Bá Nha rồi, kèn Ác-mô-ni-ca có thể cho anh.”

Bảo Kim: “....”

Lúc này đúng là đã gần tối, bọn Trình Phong Thu ăn cơm xong ở khu lớp học cũ rồi đi về phòng, chẳng ai chú ý tới chúng tôi, Ngô Dụng bỏ kính mắt xuống, nhìn thoáng qua phòng học sáng đèn, thở dài: “Thật đúng là muốn chào tạm biệt mấy người lão Trình, lão Đoàn chút. Những ngày qua họ cùng các huynh đệ không khác gì nhau. Tiểu Cường, anh thấy hay là chú tìm cơ hội nói thật với bọn họ đi, chú ý tuần tự là được, bọn họ sau này cũng làm việc tại Dục Tài mà. Chuyện của bọn anh chỉ sợ chú không thể gạt được bọn họ.”

Tôi gật đầu nói: “Các vị ca ca bảo trọng, không nên lo cho đệ.”

Các hảo hán đều nhìn qua tôi, bỗng nhiên không nói. Một năm thời gian, nói dài không dài, nhưng tôi cùng bọn thổ phỉ là hợp duyên, chuyện này còn đặc sắc hơn bằng hữu mười năm nữa, nghĩ bọn “gây họa” đi rồi Dục Tài sẽ rất vắng vẻ, trải qua thời gian lúc tổ năm người rời đi thật sự khó chịu.

Lư Tuấn Nghĩa quay đầu lại nói với mọi người: “Chúng tôi đi lần cuối cùng này cũng không công, thu được thêm một huynh đệ. Tiểu Cường nhớ kỹ nhé, chú là Lương Sơn hảo hán thứ 109....”

Tôi tiếp lời: “Quên sao được, Thiên Sát Cô Tinh mà.”

Dương Chí nói: “Đúng là còn thiếu cái danh hào, các ca ca đều có.”

Lý Quỳnh reo lên: “Chúng ta nhiều người như vậy, lâm thời nghĩ cho đệ ấy một cái tên đi.”

Chu Quý cười nói: “Tiểu Cường công phu kém, nhưng mà không chịu thiệt bao giờ, tôi nghĩ gọi là “đả bất tử” đi.”

Mọi người ầm ầm vỗ tay: “Tên rất hay.”

Tôi không nói gì, các người không gọi Hắc Toàn Phong, Nhập Vân Long thì cũng là tiểu Lý Quảng, tiểu Ôn Hầu, kém chút nữa cũng thêm chữ Bệnh ở trước, sao tới tôi liền dùng thuộc tính thuộc bọn côn trùng gán vào, đối phương vừa nghe tước hiệu của tôi trực tiếp cầm dép lên lên thì tôi biết làm sao?”

Trương Thuận cùng Nguyễn gia huynh đệ đi tới trước mặt tôi, Trương Thuận cười nhạt nói: “Lúc này phải đi thật rồi, Tiểu Cường, bảo trọng.” Nguyễn Tiểu Nhị nói: “Tiểu Vũ giao cho chú, đừng có để người ta ăn hiếp cô bé.” Nguyễn Tiểu Ngũ luôn luôn trầm mặc cũng nói: “Chú có thời gian

nên học bơi đi, không thấy trên TV chiếu sao, không chừng mấy năm tới địa cầu bị nước chìm ngập, nhìn xem chú chạy đâu?”

Tôi ngạc nhiên: “TV nào chiếu thế?”

“Thế giới nước tương lai.”

“... Cứ giữ cái lo lắng trong bụng đi, đều là người Mĩ ăn no rửng mỡ mới tự ngược ngẫm ra thôi, hơn nữa mà bị nhấn chìm thì chẳng có ai có cách gì hết, dù là thất đệ của bọn anh cũng nhiều lắm sống được nửa tháng.”

Nguyễn Tiểu Ngũ: “...”

Lúc này thời gian đã tới, các hảo hán kêu gọi nhau, từ các góc phân tán đứng chung một chỗ, An Đạo Toàn lưu luyện không rời từ biệt Biển Thước cùng Hoa Đà, đi vào đứng giữa mọi người.

Tôi thấy tất cả mọi người vẻ mặt xót xa, nói lớn: “Chúng ta núi xanh còn đó, nước biển chảy dài, ngày sau giang hồ gặp lại...” Tôi nói tới đây rứt cổ lại: “Sao tôi có cảm giác như thiếu gì đó?”

Hồ Tam Nương bước dài tới, kẹp đầu tôi vào nách dùng tay giật tóc, tôi ủy khuất: “Mỗi lần đều không để người ta nói xong...”

Các hảo hán cười to, chậm rãi biến mất trong tầm mắt bọn tôi.

Không qua vài ngày, bọn Từ Đắc Long cũng phải đi, 300 Nhạc Phi quân tới lúc 2h sáng cho nên bọn họ đi cũng rất thanh tĩnh. Lúc rạng sáng, các chiến sĩ đều chậm rãi đi ra ký túc xá tập hợp, bọn họ vác bọc hành lý xếp vuông vức, trong đó là quần áo giáp, tay cầm binh khí, do tôi cố ý dặn dò, mấy thứ này tôi không dám lưu lại.

Ba trăm người cầm ba lô lưu luyện nhìn trường học, thật sự giống như trước khi xuất ngũ, 300 người cuối cùng mỗi người nhận một hai nhập thất

đệ tử, rất nhiều cổ quyền pháp cũng truyền xuống, ghi lại bằng văn bản, mấy đứa nhỏ phần lớn sẽ lưu lại trường dạy học, bọn họ chính là lực lượng trung kiên của Dục Tài.

Rạng sáng, lúc 1h30, Từ Đắc Long bắt đầu chỉnh hợp đội ngũ, ánh mắt kiên định ra lệnh, đội ngũ tập hợp xong, Từ Đắc Long hô lớn: “Các chiến sĩ, cả đời này chúng ta quang vinh trở thành Bối Ngồi Quân của Nhạc Phi nguyên soái. Làm quân nhân, chúng ta dũng cảm không sợ, khắc công kỳ vô bị là quân hồn cùng kỳ xí của Nhạc gia quân, chúng ta có được vinh dự vô thượng...” anh ấy nói xong chuyển đề “Nhưng là người thường, mọi người cũng là đệ đệ của ta, ta nguyện ý mong các người kiếp sau ở niên đại hòa bình, có cuộc sống của mình.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh ấy, tôi vọng nghĩ anh ấy sẽ nói “Nguyện đời đời kiếp kiếp theo chân Nhạc nguyên soái”, Từ Đắc Long nhìn tôi nói nhỏ: “Đây cũng là ý của Nhạc nguyên soái.”

Nhìn xem, tôi đã nói mà...

“Bây giờ...” Từ Đắc Long nói lớn: “Toàn thể, giải tán.”

Mệnh lệnh cuối cùng, 300 người không ai tản ra, bọn họ không hện mà cùng đứng thẳng giống như 300 ngọn giáo cắm trên đất, từ xa nhìn lại như một con đê lớn vĩnh viễn không sụp.

Từ Đắc Long nhẹ nhàng cười với họ: “Giải tán đi, trò chuyện đi, có lẽ kiếp sau chúng ta còn có thể gặp lại.”

Lý Tĩnh Thủy cùng Ngụy Thiết Trụ lúc này mới đồng loạt đi tới trước mặt tôi, nói: “Tiêu đại ca, thật không nỡ chia tay anh.”

Trong tất cả khách hộ, chỉ có mấy tiểu chiến sĩ vẫn gọi tôi Tiêu đại ca, loại tình nghĩa đặc biệt không phải người ngoài có thể hiểu, tôi cười nói: “Tôi cũng không nỡ chia tay anh.”

Ngụy Thiết Trụ nói: “VẬY anh đi chung với bọn em hả?”

Lý Tĩnh Thủy hung hăng ký đầu cậu ta một cái: “Nói gì vậy hả?”

Tôi kéo Ngụy Thiết Trụ nói: “Đúng vậy, làm người phải vui vẻ mà sống chứ.” Tôi lại nhìn Lý Tĩnh Thủy nói: “Còn có chú, chú ý kiếp sau đừng....”

Lý Tĩnh Thủy giành lời: “Em đã thật lâu không đá cầu rồi.”

Cả đám cười vang.

Thổ phỉ cùng Nhạc gia quân đi không lâu, Lý Bạch cũng tới lúc phải đi, lão nhân nắm chặt chút thời gian cuối uống thống khoái, say bí tỉ ngồi khoanh chân dưới đất phất tay từ biệt bọn tôi, vị thi tiên này tới Dục Tài một năm tiêu thụ của tôi một tấn rượu, theo cách tính đấu tửu thi bách thiên thì đây là bao nhiêu bài thơ rồi nhỉ?

Lý Thế Dân tiến lên nói: “Tại đây tôi gọi anh một tiếng Thái Bạch huynh đi, Thế Dân cho huynh một đề nghị, kiếp sau tuyển nghề nào thực dụng chút, viết thơ thành nghề yêu thích, ta đảm bảo huynh mặc kệ dù ở đâu cũng được trọng dụng.”

Các văn nhân đại hào đến tiền Lý Bạch cơ bản không thiếu ai cả, nghe Lý Thế Dân nói vậy rốt cuộc không để ý tới thân phận của ông ta, đều hô lên: “Đừng có nói bậy, xuất hiện một thi tiên dễ lắm sao?”

Lý Bạch mắt say lơ đãng, buồn rầu nói: “Bệ hạ, lời này cũng không sai, thơ nên viết thì thần viết cả rồi, ai...” ông ấy thở dài xong bỗng nhiên tâm tính sáng sủa ra, mắt sáng lên mồm tụng niệm: “Y hư hề.”

Mọi người biết ông ấy lại có linh cảm mới, không nhin được đều tiến lên vài bước, nhất là vài vị văn hào, càng là dựng thẳng lỗ tai như tinh linh tộc vậy.

Nhưng Lý Bạch vừa định đọc tiếp đã ly khai chúng tôi, thi tiên lưu lại tác phẩm cuối cùng cho chúng tôi là “Y hư hê”.

Hôm nay, tôi chính là một người tựa ở sô pha hút thuốc, trải qua nhiều cuộc phân ly, người cũng không giống như trong truyền thuyết trở nên chết lặng, tôi lòng đang đổ máu - Tôi cùng họ đều có cảm tình, đều ăn ý. Tôi ngồi đây hút thuốc, luôn cảm giác tổ năm người cũng không rời chúng tôi đi, có thể một lát lúc trời chiều như trước lại thấy Tần Thủy Hoàng ôm máy chơi game, Kinh khờ cầm đài radio đặt trên tai, Lý Sư Sư giống như em gái ỷ ôi bên các ca ca, mà Hạng Vũ thì cô đơn đi một mình, đúng là như xa như gần, sau đó bọn họ đồng loạt nhìn tôi đứng ở cửa phơi nắng, cất tiếng cười to...

Tôi cuối cùng cầm điện thoại gọi cho mấy cái tên quen thuộc, còn có thể nghe được thanh âm bọn thổ phỉ không nói lý, hoặc là nghe được quân ca của 300 Nhạc gia quân.

Tôi đang đắm chìm trong suy nghĩ tương tư, bỗng nhiên có người gõ cửa, tôi đứng bật dậy, chạy ngay ra mở cửa.

Ngoài cửa, Sáu Lưu cùng Hà Thiên Đậu đứng trước mặt tôi, tôi lập tức kinh ngạc: “Hai người đi chung từ khi nào vậy?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 80: Trục Nhân Giới

Hà Thiên Đâu cùng Sáu Lưu - hai người sao lại cùng xuất hiện trước mặt tôi, hoặc nói là hai vị thần, bọn họ dường như không đội trời chung mới phải chứ.

Tôi đứng ở cửa nói: “Hai ông muốn đánh nhau thì ra bên ngoài nhá.” Hai người này mà động thủ thì chưa chắc như sấm chớp mà chắc như ruồi bọ bay vo ve thôi.

Nhưng mà hai người đều không có tâm tư nói đùa với tôi, cũng không để ý tới tôi, Sáu Lưu mặt lộ rõ vẻ hình sự đi vào phòng, cầm lấy bao thuốc trên bàn rút ra một điếu bỏ lên miệng, Hà Thiên Đâu ngồi đối diện với lão cũng trầm mặc không nói gì.

Tôi thò tay muốn lấy điếu thuốc hút, Sáu Lưu đã nghiêm túc nói: “Điếu cuối cùng rồi.”

Tôi không nói gì, tôi thấy trên tai lão còn giắt một điếu...

Tôi nhàm chán ngồi trên ghế sô pha, bắt chéo chân: “Nói xem, hai lão sao lại dặt tay đi chung thế?”

Hai người nhìn nhau, Hà Thiên Đâu gật đầu với Sáu Lưu, ra vẻ mình sẽ nói.

Hà Thiên Đâu mặt hình sự nói: “Thời gian của chúng ta không nhiều đâu, quan hệ của bọn anh không phải là quan trọng nhất, trước tiên nói về

anh đi, Tiểu Cường chú biết anh là ai không?”

Tôi nói: “Tôi chỉ biết lão từng làm thần tiên.”

Hà Thiên Đâu cười nhạt: “Chẳng những từng làm qua, hơn nữa cấp bậc còn rất cao, anh là thần tiên duy nhất có thể so sánh cùng cả thiên đình, là một cơ quan quyền lực có liên quan tới thiên đình nhưng lại tương đối độc lập, nói thế nào với chú nhỉ...”

Tôi nhắc nhở: “Tương đương với đại biểu Hội đồng nhân dân hả?”

Hà Thiên Đâu cười nói: “Có chút giống thế.”

Tôi nói: “Hai lão rốt cục có chuyện gì?”

Hà Thiên Đâu nói: “Mặc dù thời gian gấp gáp, nhưng anh cần nói rõ nguyên nhân hậu quả cho chú hiểu rõ”, nói tới đây Hà Thiên Đâu đột nhiên hỏi tôi một vấn đề rất kỳ quái “Trước khi chúng ta quen nhau, chú tin thế giới có thần tiên không?”

Tôi nói thẳng: “Không tin.”

Hà Thiên Đâu nói: “Không tin là được rồi, từ ý nghĩa nào đó mà nói, thế giới này chính xác không có thần tiên, cũng không nên có thần tiên.”

“Là có ý gì?”

“Trong mắt người thường bọn chú, thần dường như là cao cao tại thượng, có thể chúa tể hết thảy. Kỳ thật không phải, Thiên đình cùng nhân gian tựa như hai quốc gia, tất yếu phải có chút liên lạc, nhưng về mặt bản chất đều là giống nhau. Thần tiên đích xác có pháp lực cao cường, bọn họ đích xác cũng có bản lĩnh muốn làm gì thì làm trong nhân gian, nhưng anh với Thiên đình không cho phép phát sinh chuyện như vậy, kể cả thần linh muốn làm chuyện tốt không lưu danh cũng không được, mặc kệ là mục

đích gì, thần tiên hạ phàm bản thân nó đã là một chuyện phạm vào kiêng kỵ rồi.”

Tôi ngơ ngác: “Vì sao lại vậy?”

Sáu Lưu ngắt lời: “Chú nghĩ tới chưa, nếu thần tiên có thể tùy tiện hạ phàm, thế nào chả có ít thần tiên ôm ý nghĩ biểu dương chính nghĩa trừ bạo an dân tới. Thế nhưng cũng không tránh khỏi việc có thần tiên muốn hưởng thụ, trong nhân gian bọn họ hoàn toàn có thể phiên vân phúc vũ, bọn họ nếu muốn làm hoàng đế quả thực quá nhẹ nhàng, hơn nữa còn là chân chính vạn thế đế nghiệp. Cho dù bọn họ tàn bạo vô đạo cũng không người nào có thể phản kháng, mấy chục vạn quân đội đối với một thần tiên có pháp lực bình thường chỉ bất quá là thổi một hơi, ho nhẹ một cái thôi - đương nhiên, thần tiên như bọn anh phần lớn có tố chất rất cao, sẽ không làm loại chuyện này, nhưng mà không chắc....”

Tôi quát: “Mấy lão có tố chất chó má thì có - trước tiên lão đưa điều thuốc giắt trên tai cho ông mày đã rồi tính tiếp.”

... Tôi châm điều thuốc hít một hơi, nói với Hà Thiên Đậ: “Lão nói tiếp đi, rốt cục là đến đây có ý gì?”

Hà Thiên Đậ nói: “Ý của Sáu Lưu là: Nếu muốn thần tiên không hạ phàm, chỉ dựa vào ý thức tự giác là không được, cho nên Thiên đình xây thêm ở thông đạo vào nhân gian một phong ấn rất lợi hại, hơn nữa có văn bản quy định rõ ràng, nếu có tình huống đặc thù phải hạ phàm phải trải qua chính phủ 69 ban ngành xếp hình à nhằm xếp hàng xét duyệt, thông qua 96 quan viên, thậm chí một đồng cuộc kiểm tra, cuối cùng còn có một điều trọng yếu nhất: Xuống hạ giới không được sử dụng pháp lực, đương nhiên, thần tiên hạ giới cũng sẽ không có bao nhiêu pháp lực để dùng, bọn anh cũng sẽ thu đi pháp lực của họ, còn phải kiểm tra ngặt nghèo.”

Tôi không kiên nhẫn nổi: “Hai lão nói ba lằng nhằng với tôi nhiều thế thì có ích gì?”

“Nói nhiều như vậy chính là muốn cho chú hiểu, thiên giới cùng nhân giới là hai thế giới hoàn toàn độc lập, tuyệt đối không nên có tiếp xúc, ai cũng không thể quấy rầy phía còn lại, thần tiên cũng không phải vạ nằng.” Nói tới đây Hà Thiên Đâu bỗng nhiên vô cùng trịnh trọng, lão nhấn mạnh thêm: “Bởi vì tại tại phía trên nhân giới cùng thiên giới, còn có một loại lực lượng gọi là thiên đạo.”

Tôi vội ngồi ngay ngắn: “A, cái này tôi hứng thú, rốt cục là không cần nghe hai lão chém gió nữa.”

Hà Thiên Đâu chẳng buồn để ý tới tôi, nói tiếp: “Bọn anh dù là thần tiên thì thiên đạo cũng coi như người thường. Nó vô hình, cảm giác như không có, năng lực lại mạnh hơn bọn anh, rồi lại tương đối vô can với bọn anh, tác dụng của thiên đạo chỉ là giám sát sự cân bằng của thiên nhân lưỡng giới, chỉ cần có một thần tiên hạ giới, thiên đạo sau đó sẽ thức tỉnh, nếu có thần tiên phạm vào hành vi ngỗ nghịch, Thiên đạo sẽ đồng loạt trừng phạt toàn bộ thiên giới.”

Tôi hưng phấn: “Vậy thì Đạo ca thật đúng là người tốt! Vậy lão với Sáu Lưu chạy xuống đây làm gì?”

Hà Thiên Đâu cười khố: “Chuyện này nói lại liên quan tới anh, thân phận cụ thể của anh là thần tiên chương quản trực nhân giới, anh chẳng thuộc bộ ngành nào của Thiên đình hết.”

Tôi biết trọng điểm tới rồi, vội hỏi: “Trực nhân giới là gì?”

“Trực nhân giới kỳ thật là chỗ ghi lại mọi cử động của nhân gian, lớn như triều đại thay đổi, nhỏ tới hỉ nộ ái ố của mỗi dân chúng đều có thể biểu lộ, thần tiên chương quản trực nhân giới được gọi là Thiên Quan, người này

cũng không thể tùy ý bổ nhiệm mà cũng không thể do mọi người tuyển cử, mà căn cứ chỉ thị nào đó của thiên đạo từ chúng thần tìm ra ....”

Tôi nói: “Tôi hiểu rồi, so thiên giới với nhân giới, lão tương đương với thần chức nhân viên của thiên đình - trâu bò à, hổ báo à, là thần trong thần.”

Hà Thiên Đậu dờ khóc dờ cười bó tay: “Anh là thần trong thần kỳ thật cũng chả có thực quyền gì, nhưng địa vị thật sự là rất cao, cho nên anh nói anh là hoàn toàn có thể so với cả Thiên Đình - cũng đánh đồng với chủ tịch quốc hội thiên giới.”

“Ừ ừ, tương đương với hai người là giáo hoàng cùng quốc vương. Vậy lão mỗi ngày đều làm gì với trục nhân giới?” Nghĩ vậy tôi bỗng nhiên lạnh người, chiếu theo lời Hà Thiên Đậu nói, tôi cùng Bánh Bao thân mật có phải cũng có thể nhìn thấy qua trục nhân giới hả? Ai nha, thứ ày quả là pháp bảo đặc chế cho xem AV tự nhiên miễn con nhà phí à.

Hà Thiên Đậu cho dù không dùng đọc tâm thuật với tôi cũng đại khái đoán được ý nghĩ xấu xa trong lòng tôi, trừng mắt lên với tôi: “Cũng không phải mỗi ngày đều xem, ngẫu nhiên xem chút là được. Mục đích làm thế chủ yếu là vì để giám sát xem có thần tiên vượt biên hạ phạm xuống nhân gian hay không, không có xúc động thiên đạo thì bọn anh đã phái người bắt bọn nhập cư trái phép trở về, nhưng do bố phòng nghiêm mật chưa từng có chuyện như vậy phát sinh, cho nên Thiên Quan như anh kỳ thật là một chức quan nhàn tản thôi.”

Tôi hỏi: “Trục nhân giới hình dạng thế nào?”

“Giống cái thước đo, mặt trên có các khắc độ, mỗi một khắc độ đại biểu cho một triều đại lịch sử.”

“À, sau đó thì sao?”

Hà Thiên Đâu hít một hơi thật dài:

“Sau đó xảy ra chuyện.” Sáu Lưu lúc này cũng lộ ra vẻ phức tạp.

Tôi vội vàng rót trà vào chén nhâm nhi, chính là thích nghe lịch sử gian khổ của người khác. Nhất là loại người như Sáu Lưu cùng Hà Thiên Đâu.

Hà Thiên Đâu nói: “Chú phải biết, trục nhân giới đặt ở đó là như một ống nghiệm dựng thẳng, cao nhất là nhân loại ở man hoang kỳ. Tiếp đó là Văn Lang Âu lạc bắt đầu có khắc độ chính xác, sau đó hạ tiếp lại hạ tiếp, Đinh Lý Trần Lê thế đó, trục nhân giới không phải chỉ có một cây mà là vô số cây. Cái đáng chết là cái không thể, không bao giờ, không khi nào thì anh lại làm là làm đổ cây số một....”

“Hả?” Mặc dù dường như chuyện trước mắt không liên quan tới mình, nhưng tôi cũng biết tính nghiêm trọng của việc này, trục nhân giới mà thiên giới xưng là bảo bối duy nhất đó à! Hơn nữa bảo bối này còn liên quan tới tính mạng của các vị thần tiên.

“Thế cuối cùng thế nào?”

Hà Thiên Đâu nói: “Trục nhân giới không phải là công cụ báo biểu phản ứng tại nhân giới, nó kỳ thật càng như màn ảnh thu nhỏ của nhân giới, chung một tông nguyên - nguồn cội. Trục nhân giới vừa đổ, anh vốn lo lắng nhân giới sẽ phát sinh hỗn loạn cùng thay đổi, may là không có. Lịch sử không chút thay đổi, nhân loại bình an vô sự.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra.

“Nhưng là...” Hà Thiên Đâu lại xoay chuyển, giọng nói càng cao hơn: “Cũng vì chuyện này, Thiên đình quyết định hủy bỏ tư cách Thiên Quan của anh. Va đổ trục nhân giới là lúc anh vô tâm, hơn nữa nhân giới không có gì thay đổi, anh cãi lý với họ, bọn họ cuối cùng liên hợp dùng vũ lực đánh anh rơi xuống nhân giới.”

Tôi chọc Sáu Lưu: “Là bọn lão làm hả?”

Hà Thiên Đậ tức tối: “Cứ thế, anh bị đánh xuống, nhưng bản lãnh của anh không nhỏ như bọn nó nghĩ, dù sao anh ở thiên giới là đại biểu của thiên đạo. Còn nữa, vì công tác thanh nhàn, anh thường xuyên ngâm mình ở Nại Hà Kiều nói chuyện phiếm với Mạnh Bà, không ít lần ăn uống canh của bà ta, sớm đã có đề kháng, sau đó anh lại bị bọn nó bắt buộc uống Mạnh Bà Thang đánh xuống nhân gian, anh chẳng những nguyên thần vẫn tồn tại, hơn nữa trí nhớ không mất, vì vậy nên có Hà Thiên Đậ này.”

Tôi nói: “Quả nhiên, Trư bát giới hẳn cũng đồng tình với lão.”

“Chịu đủ loại chuyện, anh quyết tâm muốn trả thù Thiên đình, nhưng mà lúc này chỗ pháp lực còn sót lại không đủ dẫn động thiên đạo, mà lại có chuyện Diêm vương lại gạch sai sinh tử bộ, anh liền biết làm thế nào, anh muốn lợi dụng tốt cơ hội này.”

Tôi không nhịn được hỏi: “Nhưng mà lão lợi dụng thế nào? Lão làm tứ đại thiên vương sống lại thì bọn họ cũng có pháp lực gì đâu, bọn họ ngoại trừ đối đầu với tôi, cũng chả có áp lực gì với thiên đình.”

Hà Thiên Đậ cười thần bí: “Đây là chú không rõ, pháp lực khiến cho thiên đạo báo ứng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng khiến cho dẫn động diệt thế thiên kiếp, thay đổi lịch sử cùng hoàn cảnh thời đại! Nếu xuất hiện chuyện này, bọn chó Thiên đình đó không thể không bị nghiêm trị.”

Tôi cái hiểu cái không, vội hỏi: “Dựa theo dự kiến của lão, hiện tại hoàn cảnh đã cải biến sao?”

Hà Thiên Đậ lắc lắc đầu nói: “Không có.”

Tôi mắng: “Không cái rắm, chẳng lẽ không có người gây họa Mafia sẽ tìm tới tôi hả?”

Hà Thiên Đâu nói: “VẬY cũng không tính chuyện lớn, không tính là thay đổi lịch sử. Lúc trước khi trục nhân giới đổ, chuyện nhân gian đương nhiên không thể không có chút đổi thay, nhưng là đơn giản là chỉ thiếu chút ít hoặc thừa chút ít người thôi, lịch sử cũng không có gì biến dạng, Thiên đình lấy lý do đó trách móc anh là không đúng, kỳ thật anh khôi phục Tứ đại thiên vương đấu với chú là do ý nghĩ chứng minh cho bọn họ thấy trục nhân giới không có thể đại biểu hết thảy, anh khoa trương như vậy là muốn chứng minh chuyện thay đổi hoàn cảnh không thể làm được, trục nhân giới chỉ bị huých rất nhỏ thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Tôi nói: “VẬY lão hiện tại đã làm được, còn muốn thế nào nữa, còn mong chờ bọn họ mời lão trở về mái trường xưa yêu dấu sao?”

Hà Thiên Đâu bỗng nhiên uể oải: “Không, anh làm được rồi.”

Tôi ngạc nhiên: “Sao?”

Sáu Lưu đột nhiên nói: “Kinh Kha không thấy đâu.”

Tôi kinh ngạc đứng bật dậy: “Là sao, thế nào là không thấy, chẳng phải anh ấy đi đâu thai sao?”

Sáu Lưu cười khở: “Kỳ thật không thể nói là không thấy, vấn đề nghiêm trọng là cậu ta lại trở về rồi.”

“Trở về đâu?” Tôi lớn tiếng.

“Trở về Tần triều, trở lại trước khi cậu ta ám sát Tần Thủy Hoàng. Cậu ta không có đầu thai thành trẻ con, cậu ta trở lại làm Kinh Kha.”

Nhất thời, tôi không biết là vui hay buồn, ngậy người một lúc mới lúng túng hỏi: “Sao có thể?”

Hà Thiên Đậu nói: “Nghe anh chậm rãi nói cho chú hiểu, lúc Thiên đình động thủ với anh, thiên đạo kỳ thật cũng đã bị xúc động. Sau đó anh hạ phàm cùng Thiên đình đối nghịch, chuyện này đã dẫn đạo thiên đạo tuần hoàn. Mãi tới lúc trước khi Kinh Kha chết đi, rốt cục bộc phát thiên kiếp -- Tiểu Cường, bọn anh bị thiên phạt rồi.”

Tôi cười to: “Đáng lắm! Nhưng mà lão vẫn không nói rõ với tôi Kinh Kha đi đâu vậy?”

Hà Thiên Đậu nói: “Anh nói thiên phạt không phải chỉ là mafia tập kích, mà là còn chỉ Kinh Kha trở về triều Tần. Nếu nói anh khôi phục tứ đại thiên vương đối nghịch với chú chỉ tính là việc nhỏ, thật sự không nên dẫn thêm bọn Mafia, chú còn nhớ không, Kinh Kha đến lúc cuối kỳ thật không có chính thức tới lúc nên đi thì đã đi rồi. Cậu ta bị thành viên Mafia tập kích mà chết. Khách hộ của chú bị ghi sai sinh tử bộ cũng không có gì, hơn nữa Thiên đình cũng đền bù tổn thất, nhưng là bọn họ lại vì anh mà chết trong tay Mafia. Rốt cục khiến Thiên đạo tức giận rồi, hiện tại nó đã phát động toàn lực. Kinh Kha sau khi chết không về âm ty, là bị nó trực tiếp đưa về triều Tần....”

Tôi vung tay hô lớn: “Đạo ca vạn tuế.”

Hà Thiên Đậu đau khổ: “Tiểu Cường, chú không cần cao hứng quá sớm. Kinh Kha về là về rồi, nhưng cậu ta hiện tại không nhớ rõ hết thầy về chú, thêm vào đó chúng ta cũng nằm trong nhóm đối tượng bị thiên đạo tuần hoàn trừng phạt.”

Tôi ngạc nhiên: “Liên quan chó gì đến tôi?”

Hà Thiên Đậu hầm hừ: “Chú không nghĩ lại sao, Kinh Kha làm sao trở về? Cậu ta không thể tự mình bò ra khỏi mộ, cậu ta mà về, sẽ vẫn là tên thích khách kia, cho nên không chỉ riêng cậu ta, Tần Thủy Hoàng, Hạng

Vũ, Lưu Bang, các khách hộ của cậu cũng bị kéo vào chuyện này, tất cả đều về triều đại của mình.”

Tôi sửng sốt: “Lão nói anh Kha về sau đó không nhớ gì hết, còn muốn tiếp tục hành thích mập mạp sao?”

Hà Thiên Đâu cười khở: “Đúng, Hạng Vũ cùng Lưu Bang trở về thời đại của mình sau đó tiếp tục triển khai Hán Sở tranh hùng.”

Tôi nghe tới đó vui mừng vô cùng, thật lâu mới nói: “Thế cũng tốt, ít nhất tôi cũng thoải mái một chút, còn hơn biết bọn họ chết rồi.”

Hà Thiên Đâu bó tay nói: “Không phải đơn giản như chú nghĩ đâu, bọn họ là được thiên đạo đưa về, hết thủy đều một lần nữa bắt đầu, toàn bộ nhân tố ngẫu nhiên trước kia tạo nên lịch sử cũng về không, nói cách khác: Lúc này đây Kinh Kha thứ Tần vương, chưa chắc là không thành công; Lưu Bang cùng Hạng Vũ, không nói rõ ai được thiên hạ... mà nếu Kinh Kha thứ Tần thành công - vậy thì cho tới năm 2007 Tần Triều vẫn không đổi. Do anh thất trách, trực nhân giới đã khởi động lịch sử ngay từ đó...”

Tôi khẩn trương: “Chúng ta sẽ thế nào?”

“Chúng ta sẽ bị thiên đạo gạt bỏ, từ thần tới người, từ thiên giới tới nhân giới, nhân loại một lần nữa bắt đầu từ công nguyên tới trước năm 2007.”

Tôi lạnh gáy, hỏi lại: “Vì cái gì là công nguyên tới trước năm 2007?”

“Bởi vì đây là lúc anh làm đổ trực nhân giới, làm sai lệch tất cả khắc độ, còn bởi vì - có chú.”

“Tui hả?”

“Đúng vậy, anh bị đánh xuống hạ giới, sau đó dựa theo chỉ thị mới của thiên đạo, Thiên quan mới đã sinh ra, đó là chú, thần chương quản trực

nhân giới, tân Thiên quan thượng nhiệm ngày đầu tiên, Thiên đạo sẽ trở về bình tĩnh.”

Tôi cười he he: “Nghe cũng uy phong nhỉ, nhưng mà tôi không thấy có chỗ tốt gì cả, hiện tại tiếp tục nói chuyện của chúng ta, theo ý lão nói anh Kha trở về thứ Tần, tám phần không thể thành công, chúng ta không đi quản thì sao?”

Hà Thiên Đâu trầm mặt: “Vậy nếu lỡ như có thể thành công thì sao? Chú đừng quên lịch sử có bao nhiêu thứ ngẫu nhiên, thứ Tần lúc đó vạn nhất Tần Vũ Dương phát uy thì sao? Vạn nhất Triệu Cao bỗng nhiên quên nhắc Tần Thủy Hoàng rút kiếm thì sao bây giờ? Một chút sai lầm nhỏ có thể khiến chúng ta thua hết.”

Tôi buông tay: “Vậy làm sao bây giờ?”

Hà Thiên Đâu cắn răng: “Chú đi ngăn cản.”

Tôi cười nói: “Có tuyến xe bus đi triều Tần hả?”

Sáu Lưu bỗng nhiên ung dung đáp lời: “Chú có thể tự lái xe đi, chú đã quên tiền lương của chú hả?”

Tôi: “....>.”

Sáu Lưu nói: “Chuyện này không phải của một người hai người hay đơn thuần là chuyện của thiên giới nhân giới nữa, mà là của mọi người chúng ta, từ lúc thiên đạo bị xúc phạm nổi giận chúng ta đã nghĩ cùng lão Hà quay về là xong, nhưng song phương chưa hề ước định, nếu không hợp tác tất cả sẽ bị game over, cho nên lão Hà sẽ nói cho chú một ít hạng mục chú ý của thiên quan, mà Thiên đình bọn anh sẽ hết sức trợ giúp chú hoàn thành nhiệm vụ, chiếc xe của chú đã chắc chắn vô cùng. Anh chỉ cần tăng thêm cho chú một tính năng gia tốc là chú có thể trở về triều Tần rồi.”

Tôi phì cười: “Thuyết tương đối hả? Vượt qua tốc độ ánh sáng?”

“Gần giống thế, chú cần gì quản chuyện lý với luận, dù sao anh cho chú thứ có thể mang chú tới triều Tần, nhưng mà chính chú lái, một lát nữa lão Hà sẽ nói cho chú phương pháp thao tác cụ thể.”

Hà Thiên Đậu gật đầu: “Mấy cái này là chuyện nhỏ có thể lát nữa nói, chú phải hiểu được, hiện tại chỉ chú mới có thể cứu thế giới này, chú đã được đăng ký thần tịch nhưng không có thần lực, tùy chú làm gì thì làm nhưng chú là người thích hợp được chọn. Còn nữa, chú phải hiểu mình mỗi lần nên làm gì, lúc này đây là ngăn cản Kinh Kha thứ Tần, lần sau không chừng là ngăn cản Hạng Vũ ở Hồng môn yến giết Lưu Bang. Đừng quên khách hộ của chú đều đã trở lại chỗ của mình.”

Tôi quả thực giống như hầu tử nghe thiên thư, làm bộ như không liên quan tới mình, bởi vì tôi thật sự không tin mình có thể làm được việc này...

“Cuối cùng, Tiểu Cường, chú cần phải cảm ơn anh. Nếu không phải anh làm đồ trực nhân giới thì chú đau đầu rồi.”

“Thế là sao?”

“Rất đơn giản, không đồ trực nhân giới thì nó là thẳng, nói cách khác mỗi người từng triều đại đều là quan hệ nhân quả. Mượn chuyện chú muốn làm mà nói, nếu chú ngăn Kinh Kha thứ Tần, lại dùng biện pháp khác khiến cho Triệu Cao không bộc lộ tài năng, vậy cũng không được. Triệu Cao không được trọng dụng, sau đó không có nhiều chuyện phát sinh. Tần triều vì vậy chắc chắn chỉ tồn tại ngắn ngủi vài chục năm.”

“Nhưng hiện tại thì tốt rồi, trực nhân giới đổ, tất cả triều đại thành song song, không có quan hệ nhân quả, có nghĩa chú chỉ cần ngăn cản các sự kiện trọng đại trong lịch sử thay đổi là được, cho nên việc những nhân vật nổi tiếp điểm chú có thể bỏ qua.”

Tôi nghe lão càng nói càng nghiêm túc, nhảy dựng lên hoan hô: “Không phải thật chứ lão đại, như việc anh Kha mà nói, tôi làm sao ngăn cản anh ấy? Lão cho rằng tôi là đối thủ của anh ấy sao?”

Hà Thiên Đâu mỉm cười nói: “Cậu ta nhẫn tâm xuống tay với cậu sao?”

“...Chẳng phải lão nói anh ấy không nhớ rõ tôi sao?”

“Cậu ta đích xác chẳng nhớ gì về cậu, nhưng là chú đã quên hả, cậu ta đã từng chết qua một lần mới về triều Tần, Kinh Kha kiếp trước vẫn là Kinh Kha, mặc dù không đến địa phủ trình diện, nhưng Mạnh Bà Thang thì thần không biết quỷ không hay đã uống, những người khác cũng thế, nói cách khác bọn họ kiếp trước ở chỗ chú sống, cuối cùng kết luận là: Chỉ cần bọn họ ăn lam dưc của anh, sẽ nhớ lại chú, huynh đệ thân nhất của họ.”

Lần này, tôi hoàn toàn động tâm, trở về triều Tần tìm Kinh khờ cùng Chính béo, làm cho họ không cần tự giết lẫn nhau, người khác có lẽ không làm được, nhưng tôi có vài phần nắm chắc.”

Nhưng mà....

“Lão còn thuốc sao?”

Hà Thiên Đâu móc từ túi ra một viên lam dưc: “Chỉ còn một viên cuối cùng.”

Tôi sầm mặt: “Mẹ nó, lão giúp đỡ Trương Tiểu Hoa làm trò, một viên thuốc lão bảo tôi cho tên khờ hay tên béo ăn?”

Hà Thiên Đâu chạy nhanh đến làm lành: “Chỉ lần này thôi, sau đó anh có hàng, hàng ngàn hàng vạn viên cũng không phải lo.”

“Lão đừng có lừa gạt ông mày nhá.”

Vị tiền nhiệm của tôi không chút so đo thái độ của tôi, ôm vai tôi đẩy ra trước cửa sổ, bỗng chỉ chỉ, đó là bãi cỏ trước nhà Hà Thiên Đâu: “Chú nhìn kỹ mỗi cây cỏ trong sân cỏ phía dưới.”

Tôi nhìn chăm chú, thấy bãi cỏ mỗi cây cỏ hình như đều có một chồi non màu lam, thật sự là hàng ngàn hàng vạn, là hấp dẫn thảo....

.....

“Tôi thật phải đi hả?”

“Ai nha, Thiên Quan cũng cho chú làm, lam được cũng cho chú, độ nghiêm trọng của thiên đạo tuần hoàn cũng nói cho chú, đây có thể là thượng thiên an bài nha.”

“Hai lão thầy chùa lừa đảo không cần chơi ông nha.”

“Con mịa nó, ngay cả thượng thiên an bài mà chú còn che ổng chê eo, mè neho cái shit?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 81: Sai Số

Hiện tại phân tích một chút, đầu tiên là ở trên đám người nhược thế con có thần tiên, toàn bộ thế giới nhân loại như một con chuột trắng bị nhốt trong lồng thủy tinh, không còn sót lại chút gì trong mắt thần tiên, cái lồng này chính là trục nhân giới.

Nhưng các thần tiên cũng không dám làm gì chúng tôi, bởi vì phía trên bọn họ còn có chủ nhân ác hơn, chính là thứ gọi là thiên đạo. Cái này giống như người cùng tự nhiên, tự nhiên dường như thật vô tội, thật nhược tiểu, nhưng nhân loại nếu dám chém hết cây cối, giết sạch các loại động vật thì có một quy luật gọi là không cho người sống khá giả.

Hà Thiên Đâu đánh đổ trục nhân giới, điều này gọi là chuyện lớn chuyện nhỏ đều được, nhưng Thiên đình cùng lão Hà dùng vũ lực, thiên đạo ca ca của chúng ta mở một con mắt nhắm một con mắt chưa thềm tính, dù sao cũng là Hà Thiên Đâu sai trước, tiếp đó là Diêm Vương ghi sai sinh tử bộ, nhưng cũng may bọn họ còn làm ra bổ cứu, Thiên đạo ca cũng không nói gì, dù sao cũng không phải cố ý - nhưng là khi hai sự kiện này hợp lại, vốn là Kinh khờ đi hưởng thụ bảo hiểm thì bị lôi vào chuyện Hà Thiên Đâu làm ra, đạo ca hoàn toàn tức giận, thầm nghĩ con mẹ nó đây là cái éo gì, tiểu đệ phục vụ cho mình cùng bọn ranh con Thiên đình không có thứ nào tốt, toàn làm phiền, nhưng dựa theo thái độ nghiêm túc chịu trách nhiệm, trước tiên vẫn đưa mấy người Kinh khờ về, sau đó chờ bọn họ thay đổi lịch sử, sau đó có cơ hội thu thập bọn cháu trai này - cái này như bọn thợ khai khoáng cùng cơ quan quản lý, mày cứ đào đi, mày có thể đào, nhưng mày đang

trộm cắp của bản thân mình đó, sau đó có xảy ra chuyện gì lại không cấp báo, không thu thập mày thì còn thu thập ai nữa?

Nhưng mà bọn cháu trai này cũng không ngồi yên chờ chết, vì vậy tìm được tôi. Trên trán tôi còn thiếu mỗi mấy chữ viết “Chuyên viên cao cấp chuyên trách chùi đít cho Thiên đình” mà thôi.

Nhưng mà việc này tôi còn phải làm, không có nghe nói sao, nếu là mặc kệ thì người cùng thần đều giết, tôi hiện tại là thần mà cũng là người, phòng chừng bị giết hai lần, thật là thảm à.

Kỳ thực ngẫm lại từ đầu khi Sáu Lưu đại biểu Thiên Đình tới không phải không có dự cảm trước, đầu tiên là cho tôi khả năng đọc tâm thuật không đau không ngứa, đây là thời kỳ hòa bình. Sau đó cho tôi một đồng bánh quy mẹ con để tôi đi đối phó Tứ đại thiên vương, chờ khi dọn dẹp xong Tứ đại thiên vương, đối thủ của tôi thăng cấp thành Mafia, vì vậy cho tôi một chiếc Air Force One làm bia chống đạn. Cuối cùng, đơn giản đưa cho tôi mấy vị hoàng đế thay cho phát lương, mục đích rất mập mờ, hẳn là bọn lão đã dự cảm sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng là vẫn theo câu nói kia, tiến từng bước từng bước, Thiên đình muốn đối kháng thiên đạo, chú vẫn còn non và xanh lắm.

Hiện tại thì khỏi phải nói, làm việc đi.

Sáu Lưu nói với Hà Thiên Đậ: “Lão cùng Tiểu Cường nói mấy hạng mục công việc cần chú ý đi.”

Hà Thiên Đậ gật đầu, lão trước tiên lấy ra một cái giống như nhiệt kế đưa cho tôi: “Đây là anh căn cứ trực nhân giới chế tạo máy đo khắc độ đơn giản. Mặt trên có ghi triều đại, chú dù sao cũng phải biết mình đi tới đâu, chỉ cần là khách hộ đã từng ở chỗ chú thì chú đi được tuốt. Triều đại khác tạm thời màu tro, chú cũng không thể dừng xe, chú muốn dừng cũng vô dụng.”

Tôi bức tức: “Nói vậy nguyên vọng muốn lái xe đi gặp ông nội của tôi hỏng rồi sao?”

Hà Thiên Đâu nói: “Ví dụ chú lần này đi triều Tần, là khắc độ này. Trên đó còn có kim chỉ, khi kim chỉ tới triều Tần chú mới dừng được xe được.”

Tôi kinh ngạc: “Đơn giản thế thôi hả? Thế thì đưa ngọc cũng thao tác được.”

Hà Thiên Đâu nói: “Còn phải chú ý một chút là tất cả thứ chú mang theo, ngoại trừ trên xe chú có, chú không thể mang theo bất cứ thứ gì của thời đại kia, đương nhiên cái này chỉ là nhắc nhở, chú thích mang cũng được, chúng nó sẽ ở một thời điểm nào đó biến thành nguyên liệu, ví dụ chú muốn mang một chiếc đồng hồ hiệu Thượng Hải đi về những năm 70,80, nó sẽ biến lại như lúc trước khi xuất xưởng, dây đồng hồ biến thành da bò, vỏ ngoài biến thành thép, lại đi tiếp nữa, lúc chúng nó còn chưa hình thành, chúng nó sẽ biến mất.”

Tôi suy nghĩ viễn vông: “Vậy nếu người khác ngồi trên xe của tôi, có phải cũng chung tính chất?”

Hà Thiên Đâu nói nghiêm túc: “Đúng thế!”

Tôi nói: “Nói vậy nếu một phụ nữ vĩnh viễn bảo trì 18 tuổi ngồi cùng xe với tôi”? Á đù, một bà già hơn 100 tuổi, tôi lái xe chở tới năm 193x rồi đập một phát bay ra ngoài xe, thì có phải sẽ biến thành một thiếu nữ thanh xuân hả.

Hà Thiên Đâu nói: “Không phải đơn giản như chú nghĩ đâu, xe nếu phát động tốc độ nhỏ nhất cũng là 10 năm một bước, chú nếu dám mang người, vừa đá ra thì biến mất rồi.”

Tôi không rét mà run: “Được rồi, nói chính sự đi, tôi rốt cục đi thế nào?”

Sáu Lưu nói: “Thì đó là chuyện của anh, anh lắp cho xe chú bộ gia tống, chú lái nó tăng tốc lên cao nhất sẽ tiến vào quỹ đạo lịch sử, sau đó thì đơn giản, chú theo lão Hà nói mà đi, chờ khi kim chỉ tới nơi thì dừng xe là được. Nhớ kỹ, xe của chú nếu dừng lại ít nhất phải nghỉ 3 ngày trở lên, nếu không sẽ rụng ra đó.”

Sự tình dường như rất đơn giản ha.

Tôi hỏi câu cuối cùng: “Nhưng... tôi chỉ có một viên lam được, cho dù tìm Chính béo hay Kinh Kha, tôi làm sao cho bọn họ ăn? Tên béo làm hoàng đế thì khỏi nói, Kinh Kha dường như cũng có không ít tùy tùng, kỳ thật cái này khó chả khác gì hạ độc.”

Sáu Lưu vỗ vai tôi nói: “Do đó phải xem chỉ số thông minh của Tiểu Cường rồi, hơn nữa chú cũng không phải là quay tay, chú còn có thể mỗi ngày dùng 5 lần đọc tâm thuật, còn có 4 cái kẹo cao su thay đổi gương mặt.

“Chú phải hiểu được là, đây là toàn bộ thứ anh có thể làm rồi, nói nhiều với chú như vậy chắc chú cũng hiểu rõ về thiên đạo rồi, nếu như trực tiếp cải tạo thân thể chú cho chú có thần lực sẽ dẫn tới nó thay đổi, nếu không tự bọn anh ra tay cũng được. Bọn anh giấu cái công năng đặc dị trong bánh quy, điện thoại cũng miễn cưỡng giấu được nó, cũng không biến thành nguyên liệu.”

Tôi búng tay: “Hiểu rồi, giờ tôi đi luôn hả?”

“Chờ đã...còn có một chuyện khó xử là lần đầu xuyên qua lịch sử, thời gian lái xe có chút kích thích, chú cần chạy hơn 1000 mét.”

“Vì sao?”

“Xe chú chạy phải nhanh hơn tốc độ ánh sáng nhiều lắm, lần đầu tiên chạy chú cần có thời kỳ thích ứng, lão Hà đưa chú kim chỉ trực thời gian vừa hoạt động thì tức là chú đã chạy vượt tốc độ ánh sáng, lúc này không ai

thấy chú, bất cứ chướng ngại vật nào cũng không hề là vấn đề, chú có thể trực tiếp xuyên qua đi tiếp, nhưng lần đầu chạy khăng định có chút kinh hoàng, cho nên chú phải chậm rãi làm quen.”

Tôi lơ dềnh, trước khi vào xe vỗ vào cửa xe nói: “Có thể xuyên qua sao?”

Sáu Lưu gật đầu.

Tôi mở cửa xe ngồi vào, đặt trực thời gian mà Hà Thiên Đậ cho lên phía trước: “Tôi thử xem trước đã.”

Khu biệt thự chúng tôi có khu bãi cỏ xanh rộng mở, tôi nhìn ra từ cửa tiểu khu tới căn biệt thự cuối cùng có khoảng cách miễn cưỡng đủ 1000 mét, tôi vào số 4 lái xe đi - năm xưa tôi đi trăm mét rồi mới đổi số, nhưng đó vốn là đi thi mà thôi.

Chuyện kỳ quái đã xảy ra, xe vào số 4 tôi còn đang giẫm chân ga đã hơn 80km/h, bình thường chỉ đi hơn 60 thôi xe đã nhảy lambada, nhưng bây giờ vẫn còn vững vàng. Tôi đạp ga mạnh hơn chút, tốc độ xe thoáng cái đã vượt quá 120km/h. Tôi bắt đầu chậm rãi đạp ga, biệt thự hai bên đường dày đặc như lan can xẹt qua tầm mắt tôi, lông tơ của tôi cũng dựng đứng cả lên, tốc độ ít nhất đã 400 rồi.

Tôi cuối cùng đạp ga hết cỡ, cảnh vật hai bên đường lập tức bị tôi vứt lại, vô cùng mơ hồ, trong xe vẫn tĩnh lặng, có chút quỷ dị, tôi nghĩ dù là Hamilton cũng sẽ vô ý thức đạp phanh xe hả?

Tôi miên man suy nghĩ, tốc độ này có lẽ đã đủ quay trực thời gian nhưng cái kim đáng chết căn bản vẫn không nhúc nhích tí nào, tôi rất cục không chịu nổi, đạp phanh xe. Rất cục vẫn là xe do lão lừa đảo cải trang, nó không có ném tôi văng ra ngoài qua kính chắn gió mà là trơn trượt nhảy một điệu valse trên thảm cỏ xanh mới dừng.

Mặt tôi trắng bệnh không còn hột máu, ngồi vài giây mới mở cửa xe ra nôn.

Sáu Lưu cùng Hà Thiên Đâu cười tủm tỉm đi lên. Sáu Lưu nói: “Xem kìa, đã nói chú không thích ứng mà.”

Tôi quay đầu nhìn ra, tôi mới đi ra ngoài khu.

Sáu Lưu nói: “Xe này chú phải lái quen, có 100 thì đạp luôn 100 đi vào trục thời gian, nhưng mà chú mới lái, cần luyện can đảm, cho nên mới cho chú trước tiên chạy quanh, nhớ kỹ không cần sợ hãi, mặc kệ có nhanh cỡ nào, chỉ cần kim chỉ trục thời gian bất động thì phải nhấn ga, chỉ khi nào kim di động thì chú mới an toàn, khi đó chú có thể xuyên việt, giống như không khí vậy.”

Tôi lại chống tay vào xe ỏi một lúc: “Để ngày mai tôi đi nha, tôi muốn nói tạm biệt với Bánh Bao.”

Sáu Lưu cùng Hà Thiên Đâu: “....”

Kỳ thật tôi muốn bình tâm tĩnh trí một chút, trong thời gian ngắn cho tôi ngồi lái cái xe lần nữa đánh chết tôi cũng không làm.

Buổi tối tôi cũng không nói chuyện xuyên qua với Bánh Bao, mặc dù tổ năm người không là bí mật gì với cô ấy, nhưng có một số việc trước không nói cho cô ấy là thỏa đáng nhất, coi như là cô ấy biết thì chắc chắn sẽ quẩn quít lấy tôi đòi tới thăm mấy người Chính béo, tôi sợ xe chạy tới năm 82 thì Bánh Bao biến thành một con tinh trùng, hoặc là hai tinh trùng cùng hai quả trứng 0_0, cô ấy đã mang thai hơn 2 tháng rồi.

Sáu Lưu nói với tôi sở dĩ tôi không bị như vậy vì tôi đã nhập sổ thần tiên, mặc dù không có thần lực, nhưng dù sao đã là thần tiên, chuyện này giống như nghỉ việc nguyên chức vậy, nói dù sao cũng là người trong biên chế, đi ngân hàng làm thẻ tín dụng thì sẽ nhanh hơn là không có nghề ngỗng nhiều.

Tôi nói với Bánh Bao rằng tôi muốn đi xa, ít nhất 3 ngày, nhiều nhất một vài tháng sẽ trở lại, là chuyện làm ăn.

Ngày thứ hai tôi ngồi vào trong xe, hôm nay vô luận làm sao cũng phải đi, thời gian không chờ người, tôi cũng không biết thời gian bọn Kinh khờ là thế nào nữa, nếu đưa tới trước khi thích sát Tần Vương một ngày hoặc một năm, trong phương diện này Sáu Lưu cùng Hà Thiên Đậu cũng không nói tử tử, bọn họ cũng không có kinh nghiệm.

Vì chứng thực lời Hà Thiên Đậu nói, tôi cố ý mang theo một con dao gọt hoa quả cùng một túi bánh mì đặt ở ghế phụ, tôi muốn nhìn chúng nó biến đổi làm sao.

Tôi ngồi ở ghế lái chuẩn bị, Sáu Lưu vỗ cửa kính xe nói: “Nhớ kỹ đừng chậm lại, cứ đâm thẳng.”

Tôi lạnh lùng liếc lão, không dùng chữ V, Hà Thiên Đậu đứng ở rất xa phía trước dùng một cái cờ nhỏ vung vẩy....

Tôi không ngừng đổi số, đạp ga, rất nhanh đồng hồ đo tốc độ mất đi ý nghĩa, bằng mắt thường tôi cũng thấy tốc độ lúc này đã không chậm nhưng trực thời gian vẫn không hề động tĩnh, bởi vì tôi dự phòng dư ra, quãng đường 1000 mét nhanh chóng đi hết, tôi rất nhanh sẽ đụng vào tường.

Tôi quyết tâm chơi liều, đạp chân ga hết cỡ, tôi thấy hoa mắt, cảnh vật hai bên nhanh chóng biến chậm lại nhưng không thấy rõ là vật gì, chỉ thấy màu sắc sắc sỡ, dần dần có cảm giác thân thể bị hút sạch thể lực như đi thang máy vậy, tôi lâm vào cảm giác này một lát, mới tỉnh ngộ nhìn trực thời gian, nó quay rồi. Kim chỉ đã chỉ tới mấy cái khắc độ, “2006”, đang trên đường đi.

Tôi vô ý thức nhìn lại bên cạnh, chuôi dao gọt hoa quả bằng nhựa đã hóa thành chất dẻo, thân dao còn nguyên, lại nhìn bánh mì, á đù! Rõ ràng hoàn

hảo, đây là bánh mì mới xuất xưởng à - lúc tôi chạy tới năm 2005 thì nó mới biến thành bột mì.

Những năm sau đó, tốc độ thời gian bắt đầu nhanh hơn, tôi dùng hơn 40 phút mới chạy tới triều Minh, còn cách triều Tần rất xa, xem này, vượt qua hơn 2000 năm còn thoải mái hơn đi 1000m nhiều.

Tôi phát hiện trục thời gian đã hoạt động, không tiêu hao xăng nhiều thêm hoặc là tốc độ nhanh hơn, chỉ có kim chỉ biến chậm đi mà thôi, xem ra muốn cho kim chậm lại chỉ có cách dừng xe, tôi thậm chí còn dùng quán tính xe thử một lúc. Lúc này cơ hồ có thể chứng kiến người mặc y phục cùng kiến trúc cổ đại.

Nói tới quần áo, tôi bực mình, sau khi bánh mì biến thành bột mì không lâu quần áo bắt đầu biến thành bông, da thú, sợi, sau đó mấy thứ tôi mua tại thế kỷ 21: Kể cả quần xà lỏn cũng biến thành một nắm bông - tôi mặc chính là một cái quần mút à.

May là trong xe nhiệt độ thích hợp, hiện tại cầu nguyện một lúc tới nơi là mùa hè. Xin đừng tới lúc mà quần áo chẳng thuộc triều đại nào, sớm biết thế nên mặc quần áo của Tần Thủy Hoàng mang tới. Mặc dù bị Tào Xung xé nát tươm, nhưng so với trần như nhộng tốt hơn nhiều.

Thanh dao cũng biến thành vụn quáng thạch. Hơn nữa dần dần biến nhỏ, cuối cùng biến thành bột phấn, giống như tro hương trong lư hương á.

Nhưng mà xe không hề thay đổi hình dáng từ cửa xe tới ghế ngồi. Tôi thậm chí phát hiện nửa bao thuốc lá tôi nhét vào trong hộc của xe vẫn còn nguyên vẹn không tổn hao gì, đây quả là bảo bối nha.

Tôi lái lúc nhanh lúc chậm, ngoài cửa sổ vẫn sặc sỡ màu, giống như rơi vào phim khoa học viễn tưởng, cũng nhìn không ra là đêm hay ngày, đúng là đôi khi tôi đi xe với tốc độ chậm nhất như muốn dừng lại ngẫu

nhiên cũng thấy được cái bóng của kiến trúc cá biệt hoặc mấy trường y tay áo rộng cổ đại, nhưng người ta nhất định không nhìn thấy tôi.

Đường quá dài, tôi luôn phải lái xe, thấy có chút mệt mỏi, vì sao ngay từ đầu đã là Tần triều, nếu tìm Ngô Tam Quế chỉ mất nửa giờ thôi, tên Chính béo cùng Kinh khờ nhà đều ở ngoại ô .....

Nếu tìm Kim Thiếu Viêm thì gần, trên cơ bản khoảng 10 phút là tới, hơn nữa có thể tới tận nơi --

Gần 10h đi xe, thấy kim chỉ cách triều Tần không tới nửa cm thì thắng lợi, Chính béo, Kinh Khờ, ngộ tới rồi đây.

Tôi đang hưng phấn, bỗng nhiên chợt nghe phát ra tiếng vang kỳ lạ: Két két rầm rầm bùm bùm....

Á đù... hết xăng sao?

Tôi nhìn lại kim xăng, đậu mùa, xăng cạn thấy đáy. Con mịa nó, sao Sáu Lưu không nói cho mình biết một tiếng, tôi không ngờ xe xuyên việt thời gian cũng tốn xăng a.

Phình phịch giật cục, xe dừng, tôi nhìn chăm chú vào trục thời gian, kim chỉ cơ hồ đã tới nơi, nhưng dường như còn kém một cái vạch...

Ngoài cửa sổ xe là một mảnh rừng cây nhỏ. Nhìn lại, xa xa là thảo nguyên mênh mông, tôi trần như nhộng ngồi trong xe sững sờ, xăng, tôi có thùng xăng dự trữ, khi tôi đổ thêm xăng khởi động xe thì nó chỉ gừ gừ hai tiếng rồi không phản ứng, tôi nghĩ lại lời Sáu Lưu, xem ra phải nghỉ ngơi ba ngày mới chạy tiếp được.

Trên thảo nguyên gió rất lớn, may là mùa hè, tôi đẩy xe vào trong rừng giấu kỹ, tiếp tục ngẩn người, hiện tại làm gì bây giờ? Triều đại tựa hồ đã là triều Tần, nhưng là Kinh Khờ cùng Chính béo ở chỗ nào?

Tôi nhìn lại xung quanh, cũng coi là khoáng đãng thoải mái, cỏ xanh mướt một màu, cũng không quá cao, quay chụp kỷ binh chiến đấu rất tuyệt.

Cũng may sau xe còn cái thảm nhỏ, tôi khoác nó lên người, tay cầm bánh quy cùng điện thoại, đi lang thang vô mục tiêu.

Hai giờ sau, còn đang dạo chơi trên thảo nguyên tôi đột cục khóc lên: Con mẹ nó đột cục là tới đâu a?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 82: Lại Gặp

Không biết vì sao nơi này lại có thảo nguyên, nhưng chắc rằng chỗ dừng xe cũng đòi hỏi yêu cầu chính xác nha? Tôi thấy mục tiêu đâu chỉ chênh lệch chút ít, cũng không phải là thối cơm nấu cháo, nước nhiều hay nước ít thế.

Còn nữa cái thảm cũng rất không tự nhiên, nếu vắt nó lên lưng thì đại bộ phận các chỗ trên người không lạnh, nhưng mà phía dưới có gió thổi lên, tôi cảm giác mình giống như một thằng cuồng biến thái, sống lâu trong thành thị khẳng định rằng bạn không quen có gió thổi tự nhiên mơn man luôn qua chỗ đó (chinh chiến bụi rậm thì sao nhỉ - lời biên tập).

Nhưng mà nếu quần tẩm thảm quanh hông thì lưng lại lạnh, mặc dù là mùa hè nhưng gió trên thảo nguyên vẫn rất lạnh, gió mạnh đánh thẳng vào người. Sinh thái cổ đại đúng là tốt, cỏ non xanh rợn chân trời, vàng mây trắng điểm một vài bông hoa, trời toàn một màu xanh chói mắt làm cho người ta cảm thấy thoải mái, mới ở chỗ này một lúc mà tôi cũng đã hiểu rõ xã hội hiện đại của loài người đã phá hư địa cầu tới mức nào.

Đúng lúc này tôi đột nhiên thấy được một loạt bóng người ở phía xa, tôi vội vàng cuốn thảm, còn muốn che đi một bộ phận đang nhàn nhã dạo chơi, tôi cũng không thể để họ nhìn ra tôi không phải người địa phương...

Đoàn người chậm rãi tới gần, tôi phát hiện họ cũng không nhiều, chỉ mười bảy mười tám người, cũng không có phụ nữ, cả đám gây như que củi, cầm đầu là một ông già gù một cái giỏ, bên người có mấy đứa nhỏ theo

sát. Bọn họ thấy tôi dường như cũng không thấy tò mò, vẻ mặt hờ hững đi qua bên người tôi, hoặc là nói bọn họ không có dư thừa sự chú ý để chú ý tới một người qua đường như tôi. Tôi đã nhìn ra, đây là một đám người chạy nạn.

Nhưng mà tôi không thể buông tha cơ hội này, tôi còn không biết đây là đâu, thậm chí là triều đại nào, vì vậy tôi hỏi một câu kinh điển mà nhân vật chính xuyên qua tất nhiên sẽ nói: “Mọi người, đây là đâu a?”

Ông lão nhìn tôi, dùng tiếng phổ thông rõ ràng nói với tôi: “Chúng tôi là người nước Triệu, mới từ thành Cự Lộc chạy trốn tới.”

Cự Lộc, vậy chẳng phải là nơi Hạng Vũ thành danh sao?

Tôi vội hỏi: “Vậy có phải đã đánh trận không?”

Ông lão nói: “Chẳng phải thế sao bọn tôi lại chạy nạn?”

“Ai thắng?” Đã xuất hiện địa danh Cự Lộc chứng tỏ niên đại khẳng định không chênh bao nhiêu, nói không chừng là Chính béo đang nhiếp chính, tôi hiện tại quan tâm là ai cùng ai đang đánh nhau. Nhìn thảo nguyên này coi, nói không chừng là đang cùng dân tộc Hung Nô đại chiến, nếu thật sự vậy thì có thể gặp được Mông Điềm hoặc là loại tướng quân kiểu “Mộng di”, sau đó tôi nói muốn gặp Thủy Hoàng bệ hạ, sau đó sẽ bị coi là gian tế mang về vương đô. Dọc theo đường đi cũng thật thảm nha, ngồi xe tù, ăn cơm thừa, qua vô số khó khăn vất vả mới thấy được Chính béo. Cho anh ấy ăn thuốc một lần, Chính béo nổi khùng, muốn ngược đãi huynh đệ Mông tướng quân, tôi vội vàng can ngăn. Tôi sau này muốn ở trong triều Tần gặp hoa hoa nở, gặp người người cười, thường thường phát minh mấy thứ nhỏ người ta coi là thiên tài, ở bên cạnh Chính béo chờ Kinh khờ ... ừ, chiêu số cũng đúng, mặc dù có chút cũ kỹ, nhưng miễn cưỡng có thể viết ra được.

Ông lão dò xét tôi vài lần, thương xót: “Cậu cũng tanh bành thế này rồi còn quan tâm ai thắng sao, tới...” Nói xong lấy ra từ trong túi một cái bánh

bột đưa cho tôi, tôi do dự một lúc rồi bẻ một miếng cho vào miệng.

Người tốt a! Bánh này tôi muốn sao? Cùng lắm thì tôi gặm cỏ vài ba ngày sau đó trở về bỏ 200 đồng ra làm cả một bàn nhậu, nửa miếng bánh nhưng là nửa cái mạng, tôi cầm bánh đặt vào tay đứa nhỏ, đứng thẳng lưng nói: “Tôi biết mọi người là người tốt, tôi liền hỏi thẳng, hiện tại là triều đại nào?”

Ông lão nghi hoặc: “Triều đại?”

“Hiện tại hoàng đế là Tần Thủy Hoàng hay là Hồ Hợi?”

Ông lão biến sắc: “Cũng không dám nói càn.”

Ông lão nhìn đứa nhỏ đang gặm bánh nói: “Hồ Hợi”.

Xong rồi, về mặt lý luận, tôi nghĩ đi tới chỗ Chính béo, nhưng hiện tại là thời kỳ bạo loạn Tần mạt, cuộc chiến Cự Lộc hẳn là kiệt tác của Hạng Vũ.

Tôi vượt đầu đứa nhỏ nói với nó: “Sau này không được nói càn, mấy người sau này không thể lấy tên của lãnh đạo đặt tên mình hiểu không?” Tôi hỏi ông lão: “Nói vậy Sở Bá Vương đã thắng?”

Ông lão trả lời cho tôi một câu nói của NPC kinh điển: “Ai là Sở Bá Vương?”

Á đù... sao lại không có Sở Bá Vương, chẳng lẽ tôi xuyên lộn sang dị giới, nơi này có một triều Tần tương tự mà không phải triều đại nhà Tần, giá không lịch sử? tôi đột nhiên nghĩ tới: Lúc này Hạng Vũ có thể còn chưa làm Bá Vương - anh ấy khả năng còn đang ăn cơm trả tiền hà.

“Ngài nói cho tôi biết có người nào tên là Hạng Vũ không?”

Ông lão lúc này lộ ra vẻ mặt phức tạp, lắp ba lắp bắp nói: “Đó là ...thượng tướng quân của bọn họ.”

Tôi bắt đầu hiểu được, Hạng Vũ lúc này đích xác còn chưa được xưng là Tây Sở Bá Vương, ông lão này là di dân Tần mạt cũng bất mãn với Hồ Hợi, cũng không dám quang minh chính đại tham gia liên quân phản Tần, nhưng tóm lại - tôi tới nhầm chỗ, hiện tại Hạng Vũ mới vừa đánh xong trận Cự Lộc.

Bất quá có người quen thật tốt, thật sự mà tới nơi chẳng người quen biết, không một xóm làng thì tôi biết đi khóc tố với ai đây? Xe còn phải 3 ngày nữa mới đi được, ba ngày này cuối cùng tôi phải gặm cỏ mà ăn hả?. Tuy là viên thuốc này dành cho Kinh khờ cùng Chính béo, nhưng hiện tại chỉ có thể cho Hạng Vũ ăn, dù sao lịch sử song song, chỉ cần sự kiện trọng đại không thay đổi là được, dù sao sau này lam được còn có mà.

Ông lão nói: “Nhìn bộ dáng của cậu chắc là muốn đi đầu quân hả, chú đi về phía trước, qua khoảng nửa bữa cơm là có thể thấy doanh trưởng của họ.”

Tôi cảm ơn ông lão tiếp tục theo hướng ông ấy chỉ đi tới, theo lý mà nói tôi không nên thả ông lão đi, theo các mô típ xuyên qua mà nói, đây dường như là có tiềm lực để trở thành lực lượng vũ trang đầu tiên của tôi, hơn nữa trong đoàn người rất có khả năng sẽ có một tướng quân dũng mãnh nhất thời đại này hoặc là quân sư giáo hoạt nhất, nhưng mà tôi thật không rảnh rồi tới vậy, bản thân còn trần như nhộng thì không nói, ngay cả mấy người đó không lấy tổ yến vây cá nuôi nửa năm mười tháng thì ngoại trừ mấy người có thể cưỡi ngựa, tôi chẳng nhìn ra bọn họ có trợ giúp gì trong chiến tranh, mà trước khi tôi xác định có thể thu phục Hạng Vũ thì tôi cũng không thể kêu họ theo tôi mạo hiểm.

Quả nhiên, đi không bao lâu tôi thấy trước đó một doanh trại kéo dài vài dặm, trước cửa doanh có cọc gỗ nhọn, đại doanh không ngừng có tiếng ngựa hí người kêu hết sức náo nhiệt. Tôi vừa định tiến lên bỗng đứng lại, thân phận của tôi giờ là gì chứ? Nói dễ nghe là lưu dân, nói khó nghe với kiểu tóc và trang phục miễn cưỡng không ai coi tôi là gian tế đã là phúc tổ

rồi, tôi tới đó nói gì đây? Tôi muốn gặp Vũ ca? Phỏng chừng gặp người tâm địa thiện lương có thể cho tôi một đao cho nhẹ nhàng.

Tôi đi bộ ở quanh quần vài vòng phía xa. Vô kể khả thi, diêm vương khó gặp còn dễ nói, hiện tại ngay cả tư cách gặp bọn tiểu quỷ cũng không, quân nhân thời kỳ này trong doanh địa giết người như là chơi trò chơi hả?

Quả nhiên xảy ra chuyện, mấy lính gác thấy tôi lén lút đi quanh liên nhanh chóng đi tới, tay đặt trên chuôi đao, tôi vội vàng nằm rạp xuống đất, muốn nhìn xem có gì có thể giúp đỡ. Điện thoại không dùng được, không cần xem cũng biết người ta tới không phải nói chuyện mà mời ăn bánh bích quy? Tôi lần này chỉ mang theo hai miếng, một miếng là của Triệu mặt trắng không có dùng. Từ trận đánh với Không Không Nhi tôi mới biết bánh bích quy của Triệu mặt trắng mới là bảo bối, nhưng là ăn nó vào có khả năng giúp tôi giết vào tìm Hạng Vũ sao? Không thể nói là không thành công, cho dù tìm được Hạng Vũ thì có thể làm gì, anh ấy bây giờ còn không nhận ra tôi – Á đù, xem ra chỉ có cách biến sắc mặt.

Biến mặt tôi cũng có hai lựa chọn, đệ nhất là biến thành Hạng Vũ, dường như không thể thực hiện được, ai gặp qua Bá Vương cao chưa tới 1m8 chưa? Nói là huynh đệ song sinh sao? Điều này dường như rất có sức tưởng tượng, nhưng mà dù người khác không giết tôi, gặp Hạng Vũ thì đứt cước. Anh ấy không có khả năng không biết mình có một đứa em hay không. Tới lúc đó còn muốn lừa anh ấy uống thuốc thì khó hơn nhiều.

Còn có một lựa chọn là biến thành Ngu Cơ -- chỉ cần biến thành mặt Trương Bàng là được, chuyện này hiển nhiên là cần sức sáng tạo. Nhưng rất nhanh tôi bỏ ý nghĩ này, hiện tại tôi đang trần như nhộng. Bàng bộ dạng này đi qua doanh trại gặp Hạng Vũ, anh ấy biết chui đi đâu? Ngu Cơ còn có dám ra cửa gặp người? Hơn nữa, tôi che trước hờ sau, cho dù biến thành tướng mạo Ngu Cơ cũng có ích gì chứ, còn nữa, thâm tâm tôi không thể làm vậy.

Thấy lính gác sắp tới trước mặt, tôi lại nghĩ tới một người: Lưu Bang!

Lúc này cuộc chiến Cự Lộc mới xong, vậy Hạng Vũ cùng Lưu Bang còn chưa tới lúc trở mặt, Lưu Bang hiện tại hẳn chỉ là một chư hầu trong liên quân, biến thành bộ dáng của hẳn là thượng sách, còn về việc trần như nhộng, vậy thì hết cách, dù sao Bang tử da mặt dày, hẳn sẽ không nhảy sông tự tử hay treo cổ xà nhà hả.

Tôi nhét một miếng kẹo cao su vào miệng nhai, đồng thời liếc mắt nghĩ tới hình dáng Lưu Bang, lập tức cảm giác mặt có thay đổi, lúc này mấy tên lính gác đã đứng trước mặt tôi, một tên quát lên: “Người nào?”

Tôi nhắc đầu lên, bọn lính gác sững sốt, lập tức nói: “Phái công?”

Uh, xem ra hiện tại Lưu Bang cũng chưa làm Hán Vương, nhưng là cũng có địa vị chư hầu.

Tôi che mặt đứng lên: “Mang ta đi gặp thượng tướng quân.” Sau đó lại bổ sung một câu: “Hạng Vũ.”

Lính gác vẻ mặt khác lạ, dường như muốn cười lại không dám, lắp bắp nói: “Ngài đây là...”

Tôi nói: “Đừng nhiều lời, mau lên.”

Lính gác quay đầu lại hô một tiếng, dắt con ngựa tới, khề nói: “Phái công ở đây.”

Trong đại doanh vài con khóa mã chạy vội tới, mấy kỵ binh phi tới trước mặt, trên mặt cũng xuất hiện biểu tình như bọn lính gác, bọn họ ngồi trên ngựa thi lễ, nói: “Phái công muốn gặp Hạng tướng quân thì theo chúng tôi đi.” Có người dắt một con ngựa đến trước mặt tôi.

Sao mà lên? Lúc này con ngựa còn không có bàn đạp, tôi một tay túm thảm, tay kia cầm yên ngựa nhảy vài cái không tới, lính gác nhin cười nói: “Phái công lên đi, chúng tôi quay lưng lại.” Nói xong ra hiệu mấy người quay lưng lại, tôi cười khan hai tiếng, vội hai tay nắm yên bò lên, sau đó đem thảm che đi, nói thản nhiên: “Đi thôi.”

Mấy kỵ binh che miệng đi trước dẫn đường, tôi liền cúi gằm mặt đi theo mấy người, tôi đặc biệt nghĩ muốn đem hai tay tạo chữ thập đặt trước ngực làm bộ như nhân sĩ dị vực, nhưng mà phải nguy trang làm Lưu Bang, hơn nữa một tay còn phải túm thảm, kỳ thật tay kia cũng chẳng rảnh, ngựa đã không có bàn đạp thì thôi, ngay cả yên cũng như một cái vòng mà thôi, tôi cũng không biết cưỡi ngựa, đành nắm chặt dây cương nắm gục thấp xuống.

Ngựa chạy chậm chậm hơn ba phút, xuyên qua vô số lều không có dấu hiệu, tôi cầm một miếng kẹo cao su nằm trong tay chuẩn bị, đổ mồ hôi: “Sao...” nhưng mà nửa câu không dám nói, Lưu Bang nên biết doanh trưởng của Hạng Vũ, nếu hỏi sẽ khiến người khác dị nghị.

May là quan trưởng không giống như kịch trong TV là chính đường quay về phía cửa doanh, tôi nhét kẹo cao su vào trong miệng không dám nhai, lo lắng. Lại đi một lúc mới thấy một lều rất lớn, một kỵ binh lập tức nhảy xuống chỉ vào một cái lều nhỏ bên cạnh nói: “Phái công tự tiện, tôi đi bẩm báo tướng quân.”

Tôi gật đầu, tiêu sái nhảy xuống lưng ngựa. Thảm trên không trung phiêu phiêu, lập tức cảnh xuân tiết ra, mấy kỵ binh theo tôi không nhin được phì cười vui vẻ.

Tôi uy nghiêm đi vào trong lều nhỏ, vừa vào đã nhảy lên, ảo não nói: “Mất mặt, kinh hoàng, mất mặt a...”

Người mất mặt còn chưa gặp, tôi không phát hiện trong góc có một cô gái nhỏ đang quét dọn, tôi tự cho là bình an, nhảy lên vừa đúng lúc cô bé

quay đầu lại, chỉ thấy một nam nhân hờ mông nhảy tung tăng, sợ đứng như trời trồng. Tôi lúc này mới thấy cô ấy, vội vàng che thảm trước người, con nhóc mông lung gật đầu với tôi rồi vội chạy ra ngoài.

Lúc này, tôi có thể nói là tâm như nước lũ, ngồi xếp bằng trước một cái bàn, thảm đặt trên đùi. Bang tử à, anh cũng không nên trách em, em cũng thay anh chiều cổ Phượng Phượng mà.

Lúc này vị đường trong kệo cao su đã rất nhạt, Hạng Vũ còn chưa thấy đầu khiến tôi gấp tới độ nhìn đông nhìn tây. Vừa rồi nha đầu kia chạy qua lại thò đầu vào nhìn qua, thấy tôi an tĩnh ngồi nguyên chỗ mới dám đi vào. Đặt một cái bát trước mặt tôi, sau đó bưng lên một bầu rượu rót cho tôi nửa bát....

Tôi cẩn thận dò xét một chút nơi này, đây dù là một cái lều tương đối nhỏ nhưng cũng có hơn 50 thước vuông, khiến người chú ý là trong góc tường có một cái giường gỗ, mặc dù không hoa lệ nhưng trải lông mềm, lại có mùi thơm, hẳn là có phụ nữ ngủ ở đây, trong lều đồ vật cũng không tinh xảo, bất quá trong quân doanh xem như xa hoa.

Tôi cố không nhìn nhiều, bước tiếp theo là khẩn yếu nhất nên để Hạng Vũ uống thuốc, tôi thấy cái bàn vốn có bát, ngoại trừ thị nữ bưng đến còn có hai cái bát có viền vàng, xem ra là vật dụng tư nhân của Hạng Vũ, tôi cũng không quản gì nữa, rót rượu vào hai bát sau đó trân trọng bỏ viên lam dược vào, nhưng mà tôi nên bỏ vào bát nào? Tôi nghĩ hồi lâu mới bỏ rượu vào một bát viền vàng đặt thật xa, cẩn thận cho thuốc vào bát còn lại, lam dược gặp rượu lập tức hòa tan, chốc lát không thấy gì nữa, lúc này có người lớn tiếng ở cửa vọng vào: “Hạng tướng quân tới.”

Tôi luống cuống rót rượu vào bát, bởi vì tôi lại nghĩ ra: “Lưu Bang nếu vô duyên vô cớ kính rượu cho Hạng Vũ, vậy Hạng Vũ có thể hoài nghi không? Sau đó tựa như trong phim, cuối cùng Hạng Vũ cười gian nói với tôi, anh uống bát của chú...”

Tôi ngược lại không sợ uống thuốc, cùng lắm thì nhớ tới kiếp trước tôi là người qua đường a, còn có thể sao chứ? Vấn đề là tôi chỉ có một viên thuốc bảo bối đó thôi, vạn nhất lãng phí thì ngay cả cái cửa này tôi cũng không ra được. Tôi hiện tại chạy sai thời gian tới nhầm nơi, đây là hết cách, trước mắt tôi làm hết thấy đều là bảo vệ tính mạng.

Đã không có thời gian, cuối cùng tôi cắn răng đặt bát viên vàng vào đối diện, ánh sáng ở cửa bỗng tối lại, một người cao lớn đi tới, vừa thấy tôi đã bật cười nói: “Phái công, ngài làm sao?”

Tôi ngẩng đầu sững sốt, âm thanh cùng khuôn mặt quen thuộc, lúc này Hạng Vũ còn không có để râu, ria mép kéo ra, đôi mắt sáng ngời lay động, long hành hổ bộ, so với Hạng Vũ tôi gặp qua thì phần chấn hơn rất nhiều.

Tôi vội nói: “Tôi... mới thám thính địch tình trở về.”

Hạng Vũ nhíu mày: “A, chật vật như vậy trở về, Phái Công nhất định là thám thính được tình báo quan trọng hả?” Hạng Vũ hiện tại sắc bén, sang sảng, không che giấu sự bá đạo cùng dã tâm của mình, đồng thời còn có vẻ mị lực vô cùng.

Tôi đột ngột bưng lên bát của anh ấy đưa qua nói: “Uống trước bát rượu này đã rồi nói.” Liều mạng, tôi cố không nói chuyện khác, tôi cảm giác vị ngọt trong miệng đã chỉ còn chút ít, anh ấy không uống bát rượu này tôi chỉ có thể chơi biếm mặt trước mặt anh ấy, tới lúc đó anh ấy không coi tôi là yêu quái giết quách đi mới là lạ.

Hạng Vũ bị hành động của tôi làm sững sốt, lập tức nói: “Ngài uống đi.”

“Tôi... có rồi.” Tôi cầm lên bát của mình cho anh ấy xem, theo đó đứng lên, thắm thì rơi xuống...

Hạng Vũ nhìn tôi nói: “Phái công chịu khổ” Tiếp nhận bát viên vàng một hơi uống cạn.

Tôi giống như thoát lực ngồi phịch xuống đất, Hạng Vũ ngạc nhiên nói: “Phái công sao vậy? Ủa, sao mặt ngài...” Nói xong Hạng Vũ như bị búa gõ vào đầu dừng lời, sau đó mấy giây anh ấy trừng mắt không tự chủ được nói: “Tiểu Cường?”

Tôi vô lực cười chửi mẹ nó: “Con mịa nó, không thể tưởng được dễ dàng thế.”

Hạng Vũ ngơ ngác nhìn tôi, chẳng biết thân ở nơi nào, tôi thấy mắt anh ấy phát sinh biến hóa, trở nên trầm tĩnh thành thực, còn có - kinh nghiệm.

Mãi hồi lâu Hạng Vũ mới nhìn lại lều này hỏi tôi: “Chúng ta đang ở đâu?”

Câu “chúng ta” làm cho tôi thấy ấm áp hồi lâu, tôi cười nói: “Chúng ta đã tách ra rất lâu rồi. Vấn đề hiện tại là anh đang ở đâu?”

Hạng Vũ nhìn quanh bài trí bốn phía: “Anh... vừa rồi dường như còn đang bố trí chiến lược tác chiến cho bọn họ, chẳng lẽ anh....”

Tôi nói: “Đúng vậy, anh đã nhớ tới trước kia, đây là quân trường của anh.”

Hạng Vũ giương mắt nhìn tôi, bỗng nhiên hét lớn với bên ngoài: “Hắc hổ.”

Ngoài trường một viên hắc giáp mãnh tướng vọt vào, quỳ một gối ôm quyền nói: “Có mặt tướng.”

Tôi càng hoảng sợ, đây là muốn làm gì?

Hạng Vũ nhìn anh ta, vỗ bờ vai nói: “Đi, nói cho mấy người vừa rồi đi cùng Phái công không được nói lung tung.”

Hắc Hồ cẩn thận đứng dậy lui ra, chưa từng liếc nhìn tôi ngồi ngay đó, tuyệt đối là tử trung với Hạng Vũ.

Gặp qua Hắc hồ, Hạng Vũ rốt cục không bao giờ hoài nghi gì nữa, anh ấy ôm vai tôi kéo vào lòng: “Tiểu Cường, huynh đệ của tôi, đệ đã trở lại.”

Tôi nhảy về sau – chỗ khôi giáp của anh ấy mềm mại nhất, tôi cười he he: “Không phải em, phải nói là anh đã trở lại. Không ngại nói cho anh, Vũ ca à, anh tìm cho em bộ quần áo.”

Hạng Vũ lập tức cười ha hả, nói to: “Người đâu, lập tức mang bộ khôi giáp tốt nhất đưa tới đây.”

Không bao lâu, ngay cả nội y áo ngoài cùng khôi giáp cũng đã mặc trên người tôi. Đương nhiên cách mặc chính xác là Hạng Vũ tự mình chỉ đạo hoàn thành, tôi cũng theo đó khiêm tốn thỉnh giáo. Tôi cũng không thể lại mất mặt nữa.

Bộ khôi giáp này đại biểu thân phận không thấp, thứ này không phải thích mặc là mặc. Trên vai giáp có hai đầu ác hổ rất hoành tà rá tràng. Tôi mặc nó đi qua lại ngẫm nghĩa hồi lâu, mỗi một bước đi cũng lạch cạch rung động, Tiểu Cường mặc vào thứ này cũng có chút khí chất thiết huyết.

Hạng Vũ cười nhìn tôi, nói: “Đây là khôi giáp của Hạng Trang, chú mặc rất vừa người.”

Tôi chấp tay sau lưng nghiêm nhiên gật gật đầu.

Hạng Vũ phì cười: “Chó chết, thật đúng là tự sướng quá độ.”

Tôi đi vòng quanh một vòng, khoanh tay nói: “Vũ ca, anh không hỏi gì sao?”

Hạng Vũ ngạc nhiên nói: “Đúng rồi, anh làm sao trở về?”

... Tôi đơn giản nói lại trực nhân giới cùng phải đi triều Tần giải cứu Chính béo thì đi nhằm qua nói lại, Hạng Vũ nghe xong cau mày nghiêm túc: “Nguyên lai là thế, nguyên lai là thế, anh đã chết hai lần...anh có thể giúp gì cho chú?”

“Trước mắt anh cũng không giúp được gì, hiện tại Doanh ca cùng Kha tử đều chết bao nhiêu năm rồi? Em trước tiên ở đây ba ngày, sau đó trở về lấy thuốc tìm bọn họ, chỉ mong còn kịp giờ.”

Hạng Vũ ngượng ngùng: “Vậy anh nên làm gì?”

Tôi vò đầu bứt tai: “Anh trước kia làm gì thì cứ làm thế là được.”

Hạng Vũ cũng buồn rầu như tôi, bỗng lập tức nói: “À há, kỳ thật cũng không phải do anh không làm, tiếp đó nên đánh nhau, đánh cho hãn phục, sau đó, ha ha, sau đó nên cùng thẳng nhóc Lưu Bang phân cao thấp, thẳng nhóc này cho tới giờ còn không biết chúng ta hả, lần này anh không dễ tha cho nó đâu.”

Tôi không biết nghĩ gì, tôi chỉ nói với anh ấy muốn đi cứu Chính béo cùng Kinh khờ, không để cho họ tàn sát lẫn nhau, cũng không có nói cho anh ấy tôi vì sao làm vậy, cứ phát triển như vậy cho dù Hồng môn yến Hạng Vũ không giết Lưu Bang nhưng sự tình về sau sẽ kéo dài như cũ sao? Tôi không tin Hạng Vũ biết rõ chính mình sẽ bại tại Cai Hạ mà vẫn như cũ ngồi chờ chết, nhất là còn mất cả Ngu Cơ.

Nghĩ tới Ngu Cơ, tôi lại giật mình, cô ấy giờ còn sống chứ? Xem cách bài trí lều này hẳn là phòng ngủ của cô ấy cùng Hạng Vũ...

Tôi cẩn thận hỏi lại: “Vũ ca, việc này nói sau, hiện tại em có phải có thể gặp chị dâu Ngu Cơ không?”

Hạng Vũ nghe lời ấy đầu tiên sững sờ, tiếp đó biến sắc mặt, trong phút chốc thân thể run rẩy như sốt rét, mắt anh ấy nhìn quanh, lúng túng: “Sao

anh không nghĩ ra nhỉ, anh... đã quen không có A Ngu, cơ hồ quên... cô ấy còn sống.”

Tôi bị lời nói cùng ánh mắt của anh ấy làm sợ nổi da gà, nói nhỏ: “Đúng vậy, chị dâu bây giờ còn sống.”

Bỗng dưng, Hạng Vũ quát lên như rít gào: “Tiểu Hoàn.”

Tiểu nha đầu xem hết hàng họ của tôi vội chạy vào, cúi đầu: “Tướng quân.”

Hạng Vũ như mất đi khí lực, tức cười: “A Ngu,... nàg.. đâu rồi?” Tôi biết anh ấy không phải mất đi khí lực, mà là dững khí, tựa như lúc trước, lúc lần đầu anh ấy gặp Trương Bổng, anh ấy không biết nên đối mặt Ngu Cơ thế nào.

Tiểu Hoàn nhìn thoáng qua Hạng Vũ đang thất thần, nhẹ vâng vâng góc áo nói: “Ngu tử tử không phải mỗi ngày đều dắt ngựa ra ngoài đi chơi sao?”

Tôi giả làm thúc thúc hòa ái nói với Tiểu Hoàn: “Tiểu muội muội, đi mời Ngu tử tử về được không?” Tiểu Hoàn nhìn Hạng Vũ không nói gì, quay người lại chạy đi.

Tiểu Hoàn chạy ra tôi lại dùng lời tí tởn nói đùa với Hạng Vũ: “Tiểu Hoàn - Trương Bổng nha, Vũ ca, người không quên hứa hẹn với cô bé chứ, anh nói với người ta kiếp sau muốn trả nhân tình mà.”

Mà nghe tôi nói tổng kết quan hệ của Tiểu Hoàn cùng Trương Bổng: Đánh phía nam tới một Tiểu Hoàn, trong tay cầm năm cân cá chỉ vàng, đánh phương bắc tới một Trương Bổng, trong tay xay hai cân khô mực, tình linh Tiểu Hoàn muốn dùng cá chỉ đổi lại mực, mực trong tay Trương Bổng... ai, quá rối loạn. (có thể bỏ đoạn này vì nó lung tung thơ thần quá)

Đúng là chọc cười, Hạng Vũ chỉ miễn cưỡng cười, hiển nhiên vấn đề Tiểu Hoàn bây giờ còn không có trong phạm vi lo lắng, dùng từ tâm loạn như ma tới hình dung anh ấy bây giờ quả thực là tránh nặng tìm nhẹ, nói hươu nói vượn.

Tôi tùy tiện nhìn ra ngoài thấy Tiểu Hoàn nắm lấy dây cương, xoay người nhảy lên một con ngựa cao to, phóng nhanh đi tìm Ngưu Cơ, quá buồn hân! Thủ hạ của Hạng Vũ rốt cục toàn là yêu nhân hay sao?

Qua một thời gian uống hết nửa chén trà, bỗng bên ngoài có tiếng vó ngựa vang lên, tiếng chân còn không có dừng, người đã lập tức phi thân nhảy xuống, ngay sau đó tiếng người như chuông bạc vang vào: “Hi, là ai gan lớn thế, dám gọi ta trở về...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 83: Đi Theo Ta, Có Thịt Ăn

Theo thanh âm một cô gái tuổi không lớn cúi đầu vào trong lều, mặc quần áo phổ thông màu hồng, miệng cười liên hồi, ngẩng đầu nhìn tôi đang đứng bên Hạng Vũ: “Đại vương, ai vậy nha?” chỉ nhìn đơn thuần bề ngoài, đúng là Trương Băng - cũng là bộ dáng Tiểu Hoàn ở kiếp sau.

Tôi bó tay, Hạng Vũ còn chưa trở thành Tây Sở Bá Vương, Ngu Cơ sao đã gọi là đại vương?

Từ lúc Ngu Cơ tiến vào, Hạng Vũ ngơ ngác nhìn cô ấy, Ngu Cơ chỉ lo dò xét tôi, hồn nhiên không biết, Hạng Vũ bỗng ôm cô ấy vào lòng, Ngu Cơ kêu lên “A”, cười khanh khách.

Hạng Vũ từ từ nhắm hai mắt lại, dường như cảm thụ đầy đủ được hết thảy về Ngu Cơ, thật lâu sau mới lẩm bẩm: “A Ngu, có thể thấy nàng thật tuyệt...”

Ngu Cơ ngạc nhiên nói: “Đại vương, chúng ta không phải mới tách ra mà thôi sao?” Cô ấy cố giẫy tránh ra, nhưng Hạng Vũ ý chí kiên quyết, thế nên rúc đầu vào vai Hạng Vũ, đồng thời giương to mắt nhìn tôi, dường như cảm thấy Hạng Vũ có biến hóa là vì tôi tới, trong mắt cũng lộ vẻ suy ngẫm cùng hiếu kỳ, như là một con mèo nhỏ nhìn thấy cuộn len vậy.

Hồi lâu sau, Hạng Vũ vẫn không muốn buông ra, Ngu Cơ vỗ nhẹ lưng anh ấy, nói nhỏ: “Đại vương...” Kêu mấy lần Hạng Vũ mới đứng thẳng lên, vẻ mặt như mộng ảo, Tiểu Hoàn ở bên cũng đỏ mặt, lúc này cô bé đã thích

Hạng Vũ. Con nhóc này ước chừng mười sáu mười bảy, mặt nhỏ tròn trịa, mũi có chút tàn nhang, mặc dù so với Ngu Cơ kém chút vận vị, nhưng cũng là tiêu chuẩn mỹ nhân. Cô gái như Tiểu Hoàn đúng hình tượng như là em gái nhà bên, dễ dàng làm người ta yêu mến.

Hạng Vũ đặt bàn tay to lên vai Ngu Cơ, lại nhìn vài lần, cười sang sảng: “Truyền hiệu lệnh của ta, hôm nay huynh đệ của ta tới, song hỷ lâm môn, toàn quân ăn mừng, ăn thịt.” Anh ấy ngoài việc vui mừng, còn có chút thông suốt. Truyền lệnh cũng không chút luống cuống, nhưng mà sau này tôi mới biết, quân Hạng Vũ chúc mừng lúc này chỉ có thể là ăn thịt, bọn họ bây giờ còn đang lúc khó khăn, muốn uống rượu là không có khả năng.

Ngu Cơ chớp mắt hỏi: “Đại Vương, vì sao là song hỷ lâm môn, còn có chuyện vui sao?”

Hạng Vũ cũng không giải thích: “A Ngu, nàng đi chuẩn bị một chút, ta cùng Tiểu Cường huynh đệ có chuyện cần nói.”

Ngu Cơ nhu thuận đáp lời, kéo tay Tiểu Hoàn đi ra ngoài.

Tôi thở dài: “Có câu nói là ngoài cuộc tình tảo, thật sự là nói đúng.”

Hạng Vũ không hiểu: “Là sao?”

“Trương Bàng bề ngoài giống như vậy, nhưng anh không nên nhận lầm. Chị dâu thật không phải người thường có thể giả được.” Tôi nói vậy cố nhiên có ý nịnh hót Ngu Cơ, nhưng cũng là thật tâm, chỉ nhìn thoáng qua là biết, Ngu Cơ để cho tôi khắc sâu ấn tượng. Đó quả nhiên là tĩnh nhược u sương, động như thỏ chạy. Hơn nữa ánh mắt như có thể nói lên lời, nữ nhân như vậy tuyệt đối là yêu tinh ngàn năm mới xuất hiện một lần, rất dễ dàng phân biệt. Ngu Cơ tiểu yêu tinh còn nguyên ý câu dẫn Hạng Vũ, chẳng trách Hạng Vũ yêu cô ấy chết đi sống lại, mà Trương Bàng chuyển thế thì chỉ cứng nhắc như xác chết di động.

Hạng Vũ cười nói: “Không nói mấy cái này, sau này anh không bao giờ rời khỏi A Ngu.” Hạng Vũ nói tới đây liều mạng lắc tôi: “Cảm ơn chú, Tiểu Cường.” Tôi cũng chứng kiến mắt anh ấy biến hóa, từ đầu là khó tin cùng mê mang vô định biến thành kinh hãi cùng hưng phấn vô hạn.

Nghe xong những lời này, tôi cũng bị sửng sốt, Hạng Vũ hiện tại hết thảy đều biết trước, vậy trận Cai Hạ nên đánh thế nào? Coi như là vì Ngu Cơ anh ấy cũng không để bị Lưu Bang vây khốn, tới lúc đó phiền toái này là của tôi, tôi biết làm sao, vì cân bằng của trục nhân giới, Hạng Vũ chỉ có thể chết...

Tôi nói: “Vũ ca, anh định làm gì Bang tử?”

Hạng Vũ nói: “Chú yên tâm, trước khi chú cho nó uống thuốc anh sẽ không động tới nó, hơn nữa chúng ta bây giờ còn là đồng minh, anh còn cần nó giúp anh đánh quân Tần mà.”

Tôi lúc này mới hơi chút yên lòng, nói vậy Lưu Bang còn sống vài năm, trong thời gian này hẳn sẽ không có vấn đề gì, bởi vì thời gian này Hạng Vũ có thể nói là bách chiến bách thắng, anh ấy tự nhiên sẽ không chủ động thay đổi hết thảy.

Tôi hỏi: “Hiện tại chúng ta rốt cục ở đâu, không phải nói anh mới đập nồi bán sắt sao?”

Hạng Vũ cười nói: “Phía sau đại quân của chúng ta là thành Cự Lộc nước Triệu, hiện tại Tần Quân của Chương Hàm đóng chốt ở phía trước, anh phải dẫn theo bọn nhóc tiêu diệt hết bọn chúng.”

Nguyên lai bây giờ chính xác đã đánh xong trận Cự Lộc, chư hầu cứu Triệu không ít, nhưng trước đó bị quân Tần cường đại dọa sợ, nếu không phải Hạng Vũ mang theo quân Sở kịp thời đi tới, trình diễn một màn đập nồi chìm thuyền thì liên quân thực sự có thể bị bại. Trải qua chiến dịch này

chư hầu đều lấy Hạng Vũ làm đầu, nói cách khác liên quân mặc dù không thể gọi là Sở quân, nhưng cũng không khác lắm.

Lúc này có người truyền bẩm: “Sở vương sứ giả nghe nói Lỗ Công (Hạng Vũ phong hàm lúc này) cùng huynh đệ gặp lại, đặc biệt tới mừng.”

Tôi hiếu kỳ: “Sở vương là ai?”

Hạng Vũ khinh miệt: “Gấu chó, cùng hội thôi, ăn mừng cái gì chứ, chỉ có điều là tìm cơ thúc ta hồi sư. Gấu chó thực đáng giận, khắp nơi muốn kiềm chế ta, lần này cứu Triệu phái một tên gọi Tống Nghĩa tới làm thượng tướng quân, suýt chút nữa làm hỏng quân cơ.”

Tôi vội hỏi: “Thượng tướng quân không phải anh sao?”

Hạng Vũ nói: “Đúng vậy, chẳng phải bị anh giết rồi sao.”

Tôi lạnh gáy.

Lúc này sứ giả tiến tới, quỳ xuống đất nói: “Chúc mừng Lỗ công...”

Hạng Vũ phất tay rất lấy làm phiền: “Được rồi được rồi, người đứng lên đi, ta nói lần cuối cùng, quân Tần không diệt không thể hồi sư, không có chuyện gì nữa thì ra ngoài đi.”

Sứ giả kinh sợ, nghe Hạng Vũ nói thế cũng không dám nói nhiều, lui ra ngoài, Hạng Vũ khoát tay: “Người quay lại, ta nghĩ tới chuyện này.”

Sứ giả vội đứng lại.

Hạng Vũ nâng cằm nói: “Không bao lâu sau có thể bình định thiên hạ, chúng ta Sở quốc xuất lực nhiều nhất, đại vương cũng nên xưng đế.”

Điều này dù sao cũng là chuyện tốt, sứ giả vừa nghe vậy liền vô cùng vui mừng, lại quỳ rạp trên đất nói: “Hết thủy dựa vào Lỗ công.”

Hạng Vũ ừ một tiếng nói: “Ta thấy cứ xưng là Nghĩa Đế đi, người cứ thế nói với bệ hạ, sau đó nói cho hã ta tự lấy cho mình phong hiệu Tây Sở Bá Vương, kêu hã chiếu cáo thiên hạ, đi đi.”

Sứ giả đi rồi, Hạng Vũ nhìn tôi đang mắt tròn nói: “Cũng là sớm vài ngày thôi, thu thập xong Chương Hàm vốn là phong vương.”

Tôi nói: “Anh cũng quá không khách khí với ông chủ của mình rồi?”

Hạng Vũ phì cười: “Cái gì mà ông chủ, cái này giống như buôn bán, có tiền mới là ông chủ, hiện tại công ty của anh đã đưa ra thị trường, đã không cần hã làm chiêu bài, hã nếu thông minh thừa dịp nên sớm rút đi anh còn lưu cho nó vị trí giám đốc.” Nói xong Hạng Vũ cười nói: “Xem anh hiện tại lại nói hươu nói vượn chém gió tốc mái nhà rồi, vừa rồi còn nói quân Tần không diệt sao về nhà. Sau đó mới nhớ tới là lời thoại của Hoắc Khứ Bệnh.” Kỳ thật Hạng Vũ muốn thay đổi lịch sử từ hiện tại, sau đó không chừng còn có Hoắc Khứ Bệnh hay không. Việc này chỉ rõ Hạng Vũ làm người hiện đại một năm cũng bắt đầu thuận tiện định hình lịch sử.

“Đúng rồi, Vũ ca, anh chưa có làm Bá Vương, vậy chị dâu sao lại gọi anh là Đại Vương?”

Hạng Vũ nhu tình vô hạn: “Cô ấy vẫn gọi anh như vậy. Anh lúc mới gặp cô ấy tâm tính trẻ trâu, nghĩ như vậy là uy phong.” Hạng Vũ bỗng nhiên thọc tôi: “Ồi chao, có thuốc không? Uống thuốc vào lại nghiền thuốc lá.”

Tôi dờ khóc dờ cười lấy nửa bao thuốc bảo bối ra cho anh ấy. Hạng Vũ rút một điếu đặt lên miệng nhìn tôi, tôi ra vẻ bó tay: “Không có lửa.” Anh ấy lấy ra đá đánh lửa đánh hồi lâu mới ra lửa, châm điếu huốc: “Chú cũng làm một điếu đi.”

“Lúc về em lại hút - hút hết nửa bao này anh phải cai thuốc rồi. Thứ này không mang tới được.”

Hạng Vũ mang tôi với chỗ mấy thứ linh tinh của tôi, cầm chìa khóa xe, mắt sáng lên: “Chờ khi xe lái được anh đi hai vòng, ngứa tay nghề.”

“... Anh đi tới ngời thôi nha. Không còn nhiều xăng lắm.”

Lúc này Ngu Cơ cũng cúi đầu vào, thấy Hạng Vũ cầm một cái giấy cuộn nhỏ hút phả khói, ngạc nhiên: “Đại vương làm gì vậy?”

Hạng Vũ luống cuống nhanh chóng tắt thuốc, tôi không hiểu hỏi: “Chị dâu cũng không cho anh hút thuốc hả?” Bánh Bao sau khi mang thai thì cũng không cho tôi hút thuốc ở nhà.

Hạng Vũ ngoắc tay: “A Ngu, tới đây, chính thức giới thiệu với nàng, đây là huynh đệ Tiêu Cường của ta, nàng gọi Tiểu Cường là được.”

Ngu Cơ cười ha ha: “Tên thật thú vị, hai người quen nhau khi nào vậy, thiệp sao chưa bao giờ thấy qua người ta, cũng không nghe đại vương nói qua?”

Tôi cầm tay Ngu Cơ, nói: “Chị dâu, kính ngưỡng đã lâu - a, hai người là phụ bối chi giao, vợ đệ cũng họ Hạng.”

Ngu Cơ không quen rút tay lại, cũng không tức giận, gãi đầu nhìn Hạng Vũ, có ý hỏi, Hạng Vũ cười ha hả, kéo eo thon nhỏ của cô ấy nói: “A Ngu, ta thật sung sướng.”

Sao mấy từ nghe quen vậy, tôi thức thời hỏi: “Vậy... đệ xin tránh, đệ ra ngoài đi dạo, thật sự lần đầu đi thăm căn cứ quân sự.”

Tôi đi ra ngoài, gặp hai tên lính tuần tra đêm đầu tới vội vã hành lễ với tôi, miệng còn nói: “Tiêu tướng quân.”

He he, tôi thích, Tiểu Cường sống tốt, đảo mắt cũng được gọi là Tướng quân, trước kia đi tập quân sự trung đội trưởng của bọn tôi nói may mắn

chúng tôi không gia nhập quân ngũ, nếu không chắc chắn là đào binh, nhờ cát ngôn giờ tôi trực tiếp làm tướng quân rồi...

Nhưng mà làm tướng quân cũng thật mệt, nói tới bộ khôi giáp của tôi phỏng chừng nặng tới 30 cân, đây là còn chưa mang vũ khí cùng mũ giáp. Mặc vào toàn bộ nếu đánh trận mà thua, không cưỡi ngựa thì căn bản đừng hòng chạy được, chẳng lẽ đây là bí quyết khiến người ta phải liều mạng?

Bởi vì sợ phải ném đi tôi liền ở trong quân trường. Lượn lơ vài vòng, phàm là binh lính gặp tôi đều kính cẩn và có chút thân mật, tôi là huynh đệ của đại vương bọn họ, hơn nữa nhờ tôi ban tặng đêm nay bọn họ có thịt ăn - đây là hoạt động nổi danh lịch sử “đi theo ta có thịt ăn”.

Tôi còn gặp phía sau lều lớn ông bạn già: Con thỏ thọt! Nó đang tùy tiện gặm cỏ, yên cương không có, da đen bóng sáng, nhàn nhã đi chơi như boss, tôi đi qua sờ mũi nó nói: “Còn nhận biết tao không?” Súc sinh này rõ ràng ưu nhã gật đầu, sau đó còn thân mật liếm tay tôi, tôi ôm mặt dài của nó cười nói: “He he, tao vẫn gọi mày là con thỏ nhé.” Lần này có thể chọc vào nỗi đau của con thỏ, nó phì phì phản đối tôi, khinh bỉ không thêm phản ứng lại tôi.

Con ngựa là động vật có linh tính, con thỏ đi theo Hạng Vũ tuyệt thực, sau khi chết lại còn nhận ra tôi, nó còn thân Hạng Vũ hơn cả Ngu Cơ.

Ba đời bị người ta cười...

Chiều muộn, toàn bộ doanh trại đều sáng ngời, mùi thịt bay khắp các lều, binh lính bình thường không có rượu, đương nhiên không bao gồm mấy cao cấp tướng lĩnh “tôi”. Hạng Vũ ở lều lớn trung quân bày thịnh yến, trong tiệc tôi được giới thiệu, thấy không ít người nhìn như chư hầu. Trong đó ngược lại có mấy người nổi danh sách sử, ví dụ như Trương Nhĩ, Trần Dư..., bất quá Hạng Vũ không có tí mĩ giới thiệu, tôi cũng không có tâm tư lôi kéo làm quen bọn họ, dù sao tôi chỉ ở ba ngày, hơn nữa tôi còn gặp ít

danh nhân sao? Cấp bậc bọn họ không khác gì người qua đường với tôi mà thôi.

Hạng Vũ cùng tôi đi xã giao một lúc rồi chạy lại lều của mình mở tiệc gia đình, Ngu Cơ đi theo, thời đại này phụ nữ tự nhiên là không tham gia tiệc, nhưng đã là tiệc gia đình, Ngu Cơ cũng không phải người bảo thủ không chịu thay đổi, chốc lát đã vui vẻ hòa cùng chúng tôi, nhưng thường xuyên nghe không hiểu mấy từ Hạng Vũ nói ra khỏi miệng.

Tôi nhìn Tiểu Hoàn một mực ở bên thị hầu, chọc Hạng Vũ nói: “Vũ ca...”

Hạng Vũ đã uống say tám phần, anh ấy thuận mắt nhìn qua, lập tức vỗ bàn nói: “Tiểu Hoàn, người tới đây.”

Tiểu Hoàn đang cầm bầu rượu đi lên, Hạng Vũ đoạt lấy bầu rượu đặt qua bên. Bỗng kéo tay Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn càng hoảng sợ muốn tránh lại không thoát nổi, nhìn trộm hướng Ngu Cơ. Ngu Cơ không nói gì, chỉ tủm tỉm cười nhìn.

Hạng Vũ say bí tỉ nói: “Tiểu Hoàn a, kiếp sau người...” Tôi vội đẩy Hạng Vũ, Hạng Vũ ngạc nhiên, tiếp đó bật cười: “Đúng rồi, nên là đời trước ha ha, mấy thứ này thì khỏi nói, người đi theo ta cùng A Ngu đã bao lâu rồi?”

Tiểu Hoàn: “Cũng đã ba năm rồi.”

Hạng Vũ nói: “Ừ, ba năm trước người vẫn là một con nhóc mười hai mười ba tuổi, bị người ta vứt ở vệ cỏ bên đường, khi đó ta vừa thấy cũng đã thích người.”

Tiểu Hoàn đỏ mặt, Hạng Vũ nói tiếp: “Mấy năm nay người đi theo chúng ta binh hoang mã loạn chịu không ít đau khổ, Hạng đại ca còn không có cảm ơn người.”

Tiểu Hoàn lúng túng nói: “Tướng quân... nói gì vậy.”

Hạng Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “Hạng mỗ thuở nhỏ mất song thân, thúc phụ cũng không còn, người thân thiết bên người nhất chính là A Ngu cùng người, lúc trước ta vừa thấy người cũng đã nghĩ, nếu ta có một muội muội như vậy thì tốt biết bao. Tiểu Hoàn, người nguyện ý nhận ta làm ca ca của người sao?”

Anh ấy nói vậy, người giật mình nhất là Ngu Cơ, cô ấy vốn tưởng Hạng Vũ sẽ mượn cơ hội này nước chảy thành sông thu Tiểu Hoàn làm phòng nhì, không ngờ cuối cùng lại nói một câu như vậy. Nữ nhân cổ đại quả là vĩ đại, Bánh Bao sao không có giác ngộ vậy chứ?

Tiểu Hoàn hơi chút bất ngờ, cô bé đại khái cũng nghĩ sai, nhưng nghe Hạng Vũ nói vậy cũng không tỏ ra thất vọng, mà có chút nhần nhó, có chút mừng rỡ, dù sao lúc này phụ nữ còn ngốc lắm, không thể tưởng được “em gái nuôi” (nuôi con gì mà chả để thịt – mần tí hầy – lời biên tập) cũng không phải là một loại cự tuyệt. Hạng Vũ lại thúc dục, Tiểu Hoàn liền mừng khóc gọi đại ca.

Hạng Vũ mới như trút được gánh nặng buông tay cô bé ra, tôi lại nói nhỏ vào tai anh ấy: “Vũ ca, anh xử lý quá lưu thể diện rồi hả?”

Hạng Vũ làm bộ, nói nhỏ: “Còn khá hơn là đuổi cô bé đi, tâm lý của anh còn chưa ổn định.” Anh ấy rốt cục cũng chịu buông ra, uống vài chén rượu rồi ngã gục ngủ trên bàn.

Ngu Cơ rót cho tôi một chén rượu, nhìn Hạng Vũ đã ngủ say nói với tôi: “Mấy người mỗi ngày cùng huynh ấy gặp mặt, có chút người kính huynh ấy, có chút người sợ huynh ấy, nhưng chỉ có người mới chính xác là người thân cận huynh ấy.” Ngu Cơ bỗng nhiên nâng cằm nhìn ngắm tôi hỏi: “Hai người rốt cục làm sao quen biết? Khi đó ta ở đâu?”

Tôi khó xử: “Chị dâu, điều này... nói thế nào nhỉ?”

Ngu Cơ hé miệng cười: “Được rồi, vậy không cần phải nói, đừng nói người là huynh đệ của huynh ấy, cho dù người là nữ nhân tới tìm huynh ấy, ta cũng không có hứng thú biết quá khứ của hai người, ta chỉ muốn đại vương hiện tại yêu ta là tốt rồi.” Tình yêu a, giống như sau những năm 80.

Ngu Cơ nhìn Tiểu Hoàn đứng bên hơi mất tự nhiên, lại quay qua tôi hỏi: “Tiểu Cường, người có phu nhân chưa?”

Tôi thấy nàng làm ra ánh mắt là hiểu cô ấy có chủ ý xấu xa rồi, vội vàng xoa tay nói: “Đừng đừng, đừng có nghĩ vậy, em có vợ rồi.” Bất quá tôi hiểu rằng cô ấy cũng chỉ có ý tốt mà thôi, Tiểu Hoàn hiện tại gọi Hạng Vũ là đại ca, nếu đi theo họ thủy chung thân phận là nha hoàn, Ngu Cơ thấy Hạng Vũ tâm ý đã quyết, lúc này mới mưu tính tìm đường ra tốt cho Tiểu Hoàn, tôi cùng Hạng Vũ thân thiết là vậy, gả cho tôi thân phận tự nhiên là cao.

Ngu Cơ nói: “Vậy để muội muội của chúng ta đi làm muội muội của nàng chẳng phải được rồi hả?”

Tôi đau khổ: “Không được, em dâu của chị không cho phép có muội muội khác.”

Tiểu Hoàn nghe mà chả hiểu gì, cô bé còn không biết chúng tôi ném qua ném lại cô ấy, con nhóc thứ nhất là nhỏ tuổi, thứ hai là không thông minh tí nào, nếu không hai đời cũng không đầu lại Ngu Cơ.

Ngu Cơ bất mãn: “Nếu như có một người chị như vậy, nếu có cơ hội ta nhất định phải khuyên nhủ.”

Tôi vui suýt khóc: “Thật hả? Em nhất định phải nghĩ biện pháp mang cô ấy tới để được giáo dục...”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 84: Phim Màn Ảnh Rộng

Lúc tối muộn tôi ngủ một mình trong lều lớn, thật đáng buồn là ngay cả thị tẩm cũng không có. Quen với đại boss ai mà chẳng rượu ngon uống thả cửa gái đẹp ôm trong lòng, tôi thì chẳng phải ở dị giới nên không có miêu nữ hay tinh linh, (có tai thỏ hoặc đuôi mèo tôi cũng không thích đâu nhe), ngay cả vũ nữ cũng chẳng có một em.

Nhưng mà tôi cũng không dám nói với Hạng Vũ, anh ấy là tổ tông của Bánh Bao, nói với anh ấy thì tương đương với mời lão kế toán đi chơi kỹ viện, không trở mặt mới là lạ.

Ngày thứ hai tôi bị tiếng kèn lệnh gọi dậy, tiếng kèn ô ô như nghẹt mũi làm tôi sờn tóc gáy, tôi giật mình ngồi phắt dậy, hoảng hốt chạy ra thấy quân đội đang tụ tập, cầm lấy thương kích - cũng không kịp đi WC, trong sách người ta cũng không nói cái này a.

Quân trưởng của chúng tôi xung quanh đều có thân vệ của Hạng Vũ, mấy tên này đều là tinh binh hãn tướng, kèn thổi cạnh lỗ tai vẫn gọn gàng ngăn nắp nhưng tốc độ vẫn không chậm, chỉ chốc lát đã tập hợp xong, từng đội từng đội đứng trước trưởng, đằng đằng sát khí. Chợt nghe Hạng Vũ nói thật lười nhác: “Chuyện gì vậy?”

Một binh sĩ nói rõ ràng rành mạch: “Quân tiên phong của Chương Hàm gồm một vạn năm ngàn đang bồn tập tới.”

Hạng Vũ “à” một tiếng rồi nói: “Làm theo cách cũ, kêu tân quân phía trước, quân ta đoạn hậu, cũng mang ra một vạn năm ngàn người.”

Truyền lệnh ba quân tiến lên, Hạng Vũ đứng trước trưởng, tay nhẹ nhàng day trán, xem ra còn chút đau đầu, sau đó tiếp nhận một ly nước súc miệng, Ngu Cơ cùng Tiểu Hoàn một trước một sau mang khô giáp mặc lên người anh ấy, anh ấy thấy tôi cũng đi ra, cười nói: “Chào buổi sáng, Tiểu Cường.”

Trước cửa trưởng hai cái binh lính thấy tôi còn mặc áo vải, vội vàng chạy vào lều mang bộ khô giáp của tôi ra, ba chân bốn cẳng mặc lên mình tôi, một binh lính nói: “Tiêu tướng quân, không biết ngài thiện dùng binh khí gì, chúng tôi chuẩn bị cho ngài.”

Tôi ngây người nói: “Tùy tiện đi.”

Binh lính lập tức vô cùng kính ngưỡng: “Tiêu tướng quân có dũng của người vạn nhân địch.”

Tôi bó tay: “Sao nói thế?”

“Ngài không chọn binh khí, nói rõ tinh thông thập bát ban võ nghệ, hơn nữa còn là huynh đệ của Hạng tướng quân, khẳng định không kém.”

Tôi mới phát hiện nguyên lai hai người này đã mặc cho tôi bộ giáp lá lên mình - ai nói tôi muốn đi theo ra chiến trường chứ, tôi đi ra góp vui à.

Hạng Vũ nhìn tôi, cười nói: “Tiểu Cường, đã mặc giáp trụ vào, vậy đi theo ca ca xem đi.”

Ngu Cơ cuối cùng sửa sang lại hoàng kim giáp của Hạng Vũ, ân cần nói: “Huynh đệ hai người phải cẩn thận, chiếu cố lẫn nhau.”

Tôi nói: “Yên tâm đi chị dâu, tôi nhất định sẽ chiếu cố tốt chính mình. Vũ ca...” cầm mũ giáp nói: “Anh cẩn thận ...” Nói xong tôi cẩn thận đội mũ

giáp lên đầu.

Hạng Vũ cười ha hả, nói với thân binh: “Đúng rồi, chuẩn bị một con ngựa chạy nhanh mà ngoan hiền cho Tiêu tướng quân, còn binh khí... không cần cho hắn.” Hạng Vũ đeo thiết kiếm bên thắt lưng, lấy từ trong trường ra hồ đầu kim thương, cười nhỏ với tôi: “Anh thật sự nhớ tới thanh bá vương thương mà Thang Long làm cho.” Anh ấy phi thân lên ngựa, nói lớn: “Đi thôi.” Ra lệnh một tiếng, hơn trăm người trước lều đều đồng thời xuất phát, người ngựa to lớn. Toàn quân thân mặc khôi giáp, tay cầm binh khí lung tung, có đại phủ, có đại đao, lưng còn có tiêu thương (lao để phóng). Từ xa nhìn lại cố nhiên là uy phong lẫm lẫm, nhưng người ở gần cơ hồ nhìn rõ không ai không mang sẹo, trên cổ, trên tay đều có vết, không ít người mặt cũng bị hủy hoại nghiêm trọng, có miệng vết thương sâu thấy được cả xương, có người giống như ác quỷ, nói bọn họ đóng phim kim dị cũng không có tồi nha, liếc nhìn lúc thái dương xuống núi thì chắc gặp ác mộng.

Tôi bò lên ngựa sóng vai cùng Hạng Vũ đi tới, Hạng Vũ nói nhỏ: “Phía sau chúng ta đều là thân binh tinh tuyển cả, ai cũng có vài chục nhân mạng, nếu không không đủ tư cách đứng trong đội ngũ, có một trăm người này bảo vệ, chú có thể an tâm xung phong trùng sát trong vạn quân rồi”.

Tôi quay đầu lại nhìn qua, cười lấy lòng với mấy người gần tôi, có một người cười đáp lại xương gò má sẹo nở rộ, thiếu chút khiến tôi ngã lăn xuống ngựa.

Đoàn chúng tôi không đi theo đại quân lên phía trước, mà nhẹ nhàng theo đường mòn chậm rãi tiến lên, tôi cẩn thận hỏi: “Vũ ca, chúng ta đi đâu? Anh muốn đánh bất ngờ hả?”

Hạng Vũ nói: “Mang theo chú, hôm nay anh không tự mình ra trận, chủ yếu để cho chú xem xem bọn anh chiến tranh thế nào thôi.”

Tôi thế mới phát hiện ra chúng tôi đã đi dần lên cao, không bao lâu tới trên một vách đá, phía dưới là thảo nguyên mênh mông, có thể nhìn toàn cảnh chiến trường. Dưới chân chúng tôi đội quân của Hạng Vũ đã tập hợp xong, phía trước là hai đoàn bộ binh, bọn họ không hề mặc áo phòng hộ, cũng đều cầm chút binh khí ngắn thô sơ, hai bên sườn là các binh chủng có trang bị bất đồng lược trận, còn có chút ít binh sĩ ở phía xa, những binh lính này đại khái là các lộ chư hầu, rõ ràng nhất ở chỗ trung quân đại đội kỵ binh đông nghìn nghịt, mấy trăm tinh kỳ bay phấp phới, trên có viết chữ “Sở” thật to, đây đúng là quân đội chính hệ của Hạng Vũ. Tôi liếc mắt thấy được trong đó một viên đại tướng mặc giáp đen, lưng còn có một cái chùy to như bánh xe đang nghiêng rỗng nghiêng lợi, dường như vội vàng lắm - đúng là Hắc Hổ. Con ngựa vàng của hắn cũng đức hạnh giống như chủ, không ngừng chà móng rít gào, kỳ quái là trước sau trái phải 200 m bốn phía xung quanh Hắc Hổ đều không có người, hắn đứng tách ra giữa đại quân vô cùng rõ ràng, giống như một khối than đen rơi vào tuyết vậy.

Tôi ngạc nhiên: “Hắc Hổ sao lại chiếm chỗ rộng thế, hắn bị hôi nách sao?”

Hạng Vũ cười nhạt: “Một lát chú sẽ rõ.”

Lúc này chúng tôi đã xuống ngựa, tôi đứng trên cự thạch đi lòng vòng, Sở quân tiên phong vừa lúc ở dưới chân chúng tôi, nhưng mà nhìn lại phía sau binh mã rậm rạp kéo dài vài dặm, trên thảo nguyên bằng phẳng liếc mắt không thấy cuối, nhìn những người này hít thở, tôi thấy cũng hơi thiếu dưỡng khí, lúc này nên gọi là nhân khí. Tôi cười he he: “Thật sự là binh bất yếm trá, nói là điểm ngàn quân, anh lại đem tất cả vốn liếng bỏ ra. Sao, muốn quần ấu Chương Hàm hả?”

Hạng Vũ ngạc nhiên: “Đây là một vạn năm ngàn nhân mã a.”

Tôi kinh hãi, lau mồ hôi: “Không đúng, sao em thấy như là có 20 vạn?”

Hạng Vũ cười khinh miệt: “Đó là vì chú nhìn cả đám, đừng tưởng rằng tràn đầy người trong tầm nhìn là đông như vậy, bằng kinh nghiệm của anh thấy cả cái đám đông trải rộng kia nhiều lắm hai ngàn người, chính thức thiên quân vạn mã là trước mắt chúng ta như vậy thôi, nếu thực sự là 20 vạn đại quân hỗn chiến, hiện tại đã không nhìn thấy cỏ nữa cơ.”

Tôi lau mồ hôi, nguyên lai như vậy. Tôi bỗng nhiên nhớ tới một câu thành ngữ gọi là thảo mộc giai bình, chính là nói anh bạn Phù Kiên, giờ thì không thấy cổ quái, hẳn có thể nói cỏ cây đều là bình vậy nói rõ hẳn cũng thật sự gặp qua thiên quân vạn mã mà thôi.

Là một người hiện đại, không phải tôi không có cơ hội thấy qua hội nghị hơn vạn người, cho nên tôi không quá mẫn cảm với con số -- tôi vẫn bị tình cảnh đám đông làm rung động, hiện tại nhìn lại quả nhiên chỉ là chuyện nhỏ, giống như Hạng Vũ nói, phỏng chừng không có diễn viên quần chúng.

Nếu có máy quay quay lại cảnh này, không cần kịch tính gì, một tấm vé bán 80 đồng mọi người đều xem đều nói tôi không thu hồi đủ vốn.

Tôi dòm trái ngó phải hỏi: “Địch nhân đâu?”

Một thân quỷ rạp bên cạnh Hạng Vũ nghe tiếng động nói: “Đến rồi...”

Lúc này thấy ở tầm mắt chúng tôi, một dải màu đen chậm rãi di động lại đây. Tựa như mây đen ngàn dặm ở cuối đường chân trời chuyển động, lại gần chút mơ hồ thấy được tinh kỳ phấp phới, Tàn quân tới rồi.

Nói thật ra tôi vốn tự tin chúng tôi thắng, nhưng nhìn thanh thế của đối phương cũng thật kinh người, ít nhất phục sức của người ta đều thống nhất. Cả đám từ rất xa lao tới, giống như thủy triều, đồng dạng là vô biên vô hạn, giống như thiên thần dải một cái là ngập luôn bọn tôi... ách, cái ví dụ này hơi bẩn chút, nhưng là đích xác thỏa đáng, tôi nếu là quân tốt thì chắc tôi đã sớm chạy mất dép rồi.

Dường như bị tôi lây, đám Sở quân tiên phong bắt đầu xuất hiện rối loạn, nhưng rất nhanh bị thiết kỵ phía sau quát ngừng.

Hạng Vũ ngồi xếp bằng dưới đất, nhặt một viên đá ném trúng giáp vai của Hắc Hổ, Hắc Hổ ngẩng đầu: “Tướng quân...”

Hạng Vũ: “Lát nữa chờ bọn nó dừng lại hãy xông lên, hôm nay người phải biểu hiện thật tốt, huynh đệ của ta đang xem đó.”

Hắc Hổ liếm môi hưng phấn: “Đa tạ tướng quân.”

Tôi hỏi: “Anh không bố trí sao?”

Hạng Vũ đập đập cổ nói: “Bố trí xong rồi.”

Tôi: “...(bó tay . omg).”

Lúc này nhân mã của đối phương đã dần tới sát, theo khoảng cách lưỡng quân kéo gần thì chậm rãi thả chậm tốc độ, xem ra cũng đang điều chỉnh trạng thái chuẩn bị công kích, cách chừng khoảng 100 m, quan truyền lệnh của đối phương đứng trên xe liều mạng phát cờ tỏ ý dừng lại. “Oanh” một tiếng, quân Tần toàn bộ dừng lại, quân uy thật nghiêm túc.

Lần này phảng phất đó như là mệnh lệnh cho quân Sở tấn công, Hắc Hổ quát lớn, kỵ binh bên người đồng loạt dựng thẳng mũi giáo, lao thẳng về phía trước. 2000 kỵ binh phát động trùng phong, điều này khiến tôi thấy vô cùng lạ, tôi vẫn buồn bực mấy binh sĩ nhìn qua chẳng chút chiến lực có tác dụng gì, lúc này thấy nguyên lai là gom lại làm các đội cảm tử, bọn họ dưới sự bức bách của quân chính quy chỉ có thể hô to lao lên tấn công quân Tần, quân Sở ở sau xếp thành một hàng, chuẩn bị tấn công đợt tiếp theo.

2000 người như một bức tường di động bức con thỏ nóng nảy chỉ có thể đi tới, thoáng cái đã dùng đoản binh giao đấu với quân Tần, tiên phong quân Tần đều là kỵ binh tinh nhuệ, giơ ra giáo dài, lập tức đám người kêu

thảm thiết, hơn nữa quân Tần còn có cung tiễn trợ giúp, 2000 người nhìn xem là đông lớn, nhưng chớp mắt chỉ vài phút đã chết quá nửa.

Chiến thế quá nhanh, lúc này tôi mới tỉnh ngộ ra, phát điên: “Đây là tân quân của anh đó hả?”

Hạng Vũ gật đầu nói: “Đúng vậy, bọn họ đại bộ phận đều là tù binh, để bọn họ công đầu, dùng để ngăn trở khí thế địch nhân, còn nữa là để bọn họ cọ xát chút với lưỡi giáo của địch, lát nữa người của ta giảm bớt nhiều thương vong.

Tôi nhìn qua thấy “tân quân” còn không đủ ba thành, trận còn chưa bắt đầu mà máu thịt be bét, không khỏi run lên, đặt móng ngồi phịch xuống đất nói: “Anh ... thật quá tàn nhẫn hả?”

Hạng Vũ thản nhiên: “Chiến tranh nào có không chết người?”

Đúng vậy, đúng là loại giọng điệu này, kỳ thật cho dù tôi biết Hạng Vũ vẫn không coi tính mạng người khác là gì, anh ấy luôn chỉ chú trọng kết quả, tựa như lúc trước anh ấy nói với Nghê Tư Vũ: “Trận đấu thua thì đừng tới gặp ta.” Trên đường có người nhảy lầu, anh ấy không nghe không hỏi, vì dạy Tào Xung lái xe, anh ấy có thể không để ý tính mạng mọi người trên xe, chỉ có thể nói anh ấy khác người ở chỗ là công bình với bản thân mình thôi.

Hạng Vũ nói: “Những người đó đánh xong trận này mà còn sống sẽ biên chế vào quân của anh, mặc kệ trước kia là ai vì ai chiến tranh, biên chế vào sau không ai dám khinh thị, nói cách khác tính mạng cùng tôn nghiêm còn có bảo chứng, nếu muốn làm cho người ta vì mình liều mạng, phải cho họ hi vọng.”

Tôi nhìn một người bị thương đâm thẳng vào miệng, mũi thương chui ra từ gáy, lập tức mặt trắng bệch, dạ dày cũng không thoải mái, vẫn nói chiến tranh là tàn khốc, không thấy tận mắt còn coi là thánh ca, chờ khi bạn tự

mình trải qua mới nghĩ hoàn toàn khác, chẳng phải kỳ xảo đặc biệt gì, đây là người sống sờ sờ a.

Nhưng mà tôi có thể nói gì chứ, tôi đi tới nơi này làm gì? Nguyên bản cũng là một bộ phận cấu thành lịch sử, tôi chỉ là trùng hợp thấy mà thôi, nói cách khác những người này đã được vận mệnh an bài. Không có bọn họ làm khiên thịt thì sao đổi lấy cho Hạng Vũ một trận thắng, cũng không có Hán Sở tranh hùng sau này, vậy lịch sử không biết sẽ biến thành dạng gì nữa.

Hạng Vũ thấy tôi không nói gì, mỉm cười: “Chú coi như xem phim màn ảnh rộng đi. Phải biết rằng chú tới từ hơn hai ngàn năm trước. Chú thật sự không cần coi bọn họ là người, dù sao chú chỉ cần lái xe một lúc thì bọn họ cũng không tồn tại “ Hạng Vũ bỗng nhiên nắm vai tôi chỉ vào chiến trường: “Tiểu Cường, chú xem xem, bọn họ sống thật thống khổ, cho dù người giết người một lúc không tránh khỏi bị người khác giết, cho dù thắng trận này, còn có trận sau nữa chờ họ, nhưng là bọn họ hoàn toàn giải thoát, đầu thai tới một niên đại thái bình. Mặc kệ giàu nghèo, bọn họ có thể bình an sống một đời, cưới vợ sinh con, mỗi ngày sẽ có hi nộ ái ố, vậy chẳng lẽ không tốt sao?”

Tôi nghiêm mặt: “Anh nói vậy em thấy thoải mái hơn, bất quá chuyện này có thể trở thành cái cớ để anh coi mạng người như cỏ rác?”

Lúc này 2000 người bị giết gần hết, nhưng là bọn họ mỗi người đều lao tới đánh rối loạn trận pháp của quân Tần, khiến kỵ binh cùng chiến xa mất đi lực lượng. Hắc Hổ thấy thời cơ đã thành thực, hét lớn, kỵ binh quân Sở lập tức đặt ngang trường thương lao tới, lúc này ngựa còn không có bàn đạp, không thích hợp dùng đao kiếm chém bổ, ưu thế lớn nhất của kỵ binh là mượn mã lực lao lên, dùng nhân số đông đảo tạo thương vong lớn cho kẻ địch, quân Tần vì vậy bị 2000 người tấn công, hơn một ngàn thớt chiến mã đạp nát, tiếp đó lập tức nhân thủ bị tổn thất nặng nề, vốn đội hình nghiêm chỉnh bị chém làm đôi.

Tôi không quên lưu ý Hắc Hồ, người này vừa lao lên, nguyên lai khoảng cách 200m bị rút ngắn, nhưng vẫn có mấy chục mét đất trống. Hắc Hồ tháo đại chùy vút trên mặt đất, tôi đang không hiểu, bỗng thấy hắc nhắc tay lên đầu quay một vòng, đại chùy bay lên khỏi mặt đất, nguyên lai trên chùy có dây xích sắt, một đầu trong tay Hắc Hồ, hắc quay đại chùy ngay một nhanh, sau đó thả xích dài ra, chùy ô ô rung lên, chậm rãi thành một vòng tròn đường kính 10m, Hắc Hồ cười ngửa tiến tới, đại chùy không ngừng quay tít, chờ khi vọt vào quân Tần thì thành một máy xay thịt cỡ lớn, cũng không quản đối phương là người hay là ngựa, gặp phải chùy là bị nện nát bươm, chùy quay vòng vòng giống như cánh quạt, Hắc Hồ đi qua thì để lại toàn là thi thể cùng binh khí gãy.

Tôi nuốt nước bọt: “Người này khí lực sợ rằng không nhỏ hơn anh -- hắc chính là Hắc Hồ chết ở Bành Thành hả?” Hạng Vũ gật đầu.

Tôi lại nghĩ tới Trương Bàng lúc trước nói một người phó tướng tên là Hắc Hồ dùng lưu tinh chùy. Mà Hạng Vũ cũng nói với tôi, anh ấy trước kia chia tay Tiểu Hoàn là lúc này, cho nên Trương Bàng chỉ biết Hắc Hồ, lại không biết sau đó hắc chết trận Bành Thành. Tôi nhìn phong cách của hắc trong lòng nghĩ thầm: Nếu không tôi cũng làm một lưu tinh chùy nghịch chơi? Đáng tiếc không có lực tay mạnh vậy, nếu không đổi thành một gánh phân đi, bảo đảm cũng là vạn bất nhân đẳng....

Song phương giao chiến bất quá nửa giờ, quân Sở chậm rãi mở rộng ưu thế, kỳ thật quân Tần mất đi tiên cơ tấn công cũng không phải không thể vẫn hồi, binh tướng của bọn họ cũng không phải không tinh, nhưng không muốn tử chiến mà thôi, bị quân Sở dùng cảm quên mình đuổi đi, rất nhanh tan nát, quân Sở sau đó đơn giản đuổi theo đào binh, lúc sắp kết thúc chiến trường có khoảng năm sáu ngàn người chết, cũng không giống TV giết tới chiết kích trầm sa mới thôi.

Hạng Vũ cuối cùng nhìn thoáng qua phía dưới, lười nhác đứng dậy: “Chúng ta về đi.”

Cuối cùng tôi cũng không biết trận này là làm sao thắng, xem ra cũng rất đơn giản, đúng là mang người tới nơi sau đó để bọn họ tự đánh là được, mọi người đều nói Hạng Vũ là thiên tài chiến tranh, hôm nay mới thấy có chút giống, không thấy anh ấy thức đêm nghĩ kế, cũng không thấy xung phong đi đầu, nhưng sao vẫn thắng?

Xem ra chiến tranh không đơn giản như chúng ta vẫn nghĩ, cũng không có phức tạp, ngoại trừ lượng lớn người chết, giống như làm việc bình thường vậy.

Lúc tôi trở về có xảy ra chút nguy hiểm: Chúng tôi đi ngược gió, chiến bào anh hùng của tôi thiếu chút nữa kéo tôi rơi xuống đất. Còn nữa tôi thấy bộ khôi giáp quá nặng, nhưng mà có chỗ tốt là ngồi trên lưng ngựa chỉ cần tìm đúng điểm cân bằng, thân thể như một tòa thành di động đè mình không té xuống, nếu là hành quân đêm sợ rằng có thể thu mình trong khôi giáp ngủ.

Chúng tôi quay lại đại doanh thì đã nhận được lễ ngộ của anh hùng, nhất là tôi -- bọn lính còn chưa thấy một tướng quân như tôi không cầm thứ gì, mà áo khoác giắt bên thắt lưng.

Thái dương xuống núi, các tướng sĩ quét dọn chiến trường đều đã trở lại, bỗng nhiên có người báo lại, chủ soái Chương Hàm quân Tần tự thân suất lĩnh 10 vạn đại quân từ Cức Nguyên tấn công tới, trước mắt đóng quân cách 20 dặm.

Hạng Vũ nói: “Ha ha, hản muốn quyết chiến với ta đây mà.”

Ngu Cơ tiếp nhận mũ giáp của Hạng Vũ, nói: “Hản năm lần bảy lượt phái đám quân nhỏ lẻ tới quấy rầy, không một lần thành công, sao còn dám tự mình tới?”

Hạng Vũ nói: “Cho nên hản cần một trận thắng, Hồ Hối đang hoài nghi hản giờ trò, quân Tần sĩ khí thấp, lão Chương không liều mạng thì chỉ có

đường chết, he he, ngày mai một trận không dễ đánh.” Hạng Vũ nói lớn: “Người đâu, cho mời các vị tướng quân, chúng ta họp tại lều lớn.”

Tôi giữ chặt Hạng Vũ nói nhỏ: “Vũ ca, có nắm chắc không?”

Hạng Vũ cười ha hả: “Người khác không biết chả lẽ chú còn không rõ, ngày mai Chương Hàm sẽ thất bại thảm hại, anh hiện tại chỉ làm hình dáng mà thôi.”

Tôi lo lắng: “Cẩn thận một chút, quỹ tích của lịch sử đã bị xóa, bất cứ một chút ngoài ý muốn có thể chuyển biến chiến cuộc, anh đừng sơ suất.”

Hạng Vũ khoát tay: “Không sao, anh thật sự không nghĩ ra làm sao mới có thể thua trận, ha ha ha.” Nói xong đi vào lều trung quân.

Tôi nhìn bóng lưng anh ấy, mắng nhỏ: “Đức hạnh này, nhanh quên vết sẹo nhĩ.”

Ngu Cơ ngạc nhiên nói: “Tiểu Cường nói gì vậy, Đại vương trước kia thụ thương sao?”

Tôi thở dài: “Chị không có việc gì thì cố mà khuyên anh ấy, làm việc đừng quá tự tin, còn có chị đâu...”

Ngu Cơ cười nói: “Ta làm sao?”

“Chị cũng phải tự phê bình, đừng luôn lấy tính mạng mình làm trò đùa, gặp chuyện thì chịu khó nghĩ thoáng một cái.”

Ngu Cơ chống tay vào má hỏi lại: “Ta có thể sao?”

....

Đêm này Hạng Vũ ngược lại giống như một thiên tài cùng các chư hầu thương lượng hồi lâu kế hoạch tác chiến, tôi tỉnh ngủ đi WC thì mới gặp

anh ấy từ trường trung quân đi ra.

Cả đêm tôi ngủ chưa từng cởi quần áo, tôi cũng muốn thử nghiệm một đêm mặc giáp ngủ trong kiếp sống quân lữ, kỳ thật tôi sợ tập doanh.

Buổi sáng tôi mơ màng nghe được tiếng quân đội tập hợp, lồm cồm bò dậy đi ra ngoài xem, quả nhiên, đội thân binh đã tập hợp xong, Hạng Vũ cũng đã cười lên con thỏ. Cái khó được là anh ấy hôm nay rất sung mãn, thương đặt trên lưng ngựa, tôi nghe thấy các lộ nhân mã chuẩn bị, thấy tôi giáp trụ chỉnh tề đi tới, cười nói: “Tiểu Cường hôm nay còn đi sao?”

Anh ấy cười làm tôi dựng tóc gáy, nổi giận: “Đi.”

Dựa vào cái gì, tôi ở hiện đại cũng bị mấy bố dân phòng răn dạy vì là kẻ rất thích “tàn nhẫn tranh đấu (đánh nhau nói mẹ cho rồi)”, một tay cầm gạch cũng từng đập nát sọ dừa vô số anh hùng hảo hán, sao tới đây lại bị người ta khinh thị là hèn nhát? Ai cũng không biết chiến tranh từ trong bụng mẹ, ngoại trừ tên biến thái Hạng Vũ này, ai lần đầu thấy óc không ngất?

Tôi hít một hơi muốn nhảy lên ngựa, đang làm lại quay lại: “Muốn đi trước phải cởi khôi giáp đã.” Thứ đồ chơi này quá vương váu.

Mọi người bị hành động của tôi lấy làm khó hiểu, hai tiểu binh đi theo tôi nói nhỏ: “Tiêu tướng quân có thói quen gì vậy?”

“...Có thể là muốn liều mạng.”

Trên đường, Hạng Vũ nói với tôi: “Lát nữa anh có thể ra trận xung phong, chú tự chăm sóc bản thân, chỉ cần ở tại chỗ đừng nhúc nhích là được.”

Tôi cười khinh miệt, trong lòng đã sớm hạ quyết tâm: Cứ theo anh ấy nói mà làm

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 85: Nhất Tiểu Tám Quân Sư

Còn về đánh trận không mặc khôi giáp hoặc nói là cởi khôi giáp cũng là có điển cố, Trương Phi chiến Mã Siêu, hai người ngay đầu đều mặc khôi giáp đẹp đẽ, đánh từ sáng sớm tới gần tối, sau đó Trương Phi nói, khôi giáp vướng víu, đợi ta cởi ra một món lại quay lại đánh tiếp, vì vậy sau đó trở về ném mũ, lại đánh, mãi tới khi thắp đèn lên, Trương Phi lại không thắng, trở về lại thoát giáp ngực, chờ khi đánh tới đốt đuốc, lại cởi cả váy, kỳ thật Mã Siêu cũng cởi không ít, nhưng bởi vì Trương Phi nói ra trước cho nên bình thường cho rằng Mã Siêu võ lực cao hơn Trương Phi một chút, cũng không hoàn toàn phân ra thắng bại, bất quá một trận chiến của họ thực kinh điển, đây là một hồi duy nhất do mãnh tướng chiến đấu dần chuyển thành một hồi so đấu thoát y vũ, rất rất rất cường đại, thực sặc si, thực bạo lực. Sau đó là cuộc chiến tại Cổ Mộ, nữ chủ nhân chỉ mặc ba mảnh đánh nhau với người, quả thực là hấp thu kinh nghiệm từ cuộc chiến Trương Mã.

-- cái này có ghi trong “Hí thuyết thiên niên sử” cuốn hai chương 34: thoát y không chỉ có mình Tiểu Hoa.

Cho nên tôi mặc áo vải đi giữa vạn quân trùng điệp, khiến người ta cảm giác là muốn đi liều mạng -- mặc dù những người này chưa từng đọc qua tam quốc.

Kỳ thật vì tránh cho họ hiểu lầm, tôi rất muốn ăn mặc thành tay quạt lông đầu chít khăn như quân sư quạt mo, nhưng là trong quân Hạng Vũ

không có hai thứ này, tôi đành bao đầu lại, bắt quá lại không thấy ôn văn nho nhã, càng giống như một kẻ đánh bom liều chết của Al Queada.

Trên đường tôi nhìn trước nhìn sau xem quân đội như nước lũ hỏi Hạng Vũ: “Vũ ca, chỗ này là bao nhiêu nhân mã, có phải em sẽ được xem tràng cảnh 20 vạn người đánh nhau không?”

Hạng Vũ nói: “Ba vạn.”

Tôi gật đầu, bỗng la lên: “Ba vạn? Đối phương chẳng phải có 10 vạn sao?” nghĩ lại nói: “A, là được xưng mười vạn hả?” Điều này tôi hiểu, lĩnh năm ba vạn xưng mười vạn đó là còn thật thà, Tào Tháo năm đó xưng 70 vạn hay là 80 vạn, đến cùng tôi cũng không biết rõ lão kỳ thật có bao nhiêu quân nữa.

Hạng Vũ nói: “Đối phương đích xác có 10 vạn, thám mã của chúng ta sẽ không hư báo.”

Tôi cười khan he he: “Chúng ta có bao nhiêu, vừa rồi không chú ý.”

Hạng Vũ nói: “Ba vạn -- chiến tranh không nhất định phải cùng nhân số với địch nhân.”

“VẬY CHÊNH LỆCH QUÁ CÁCH XA RỒI, BA VẠN ĐÁNH MƯỜI VẠN, MỘT VẢI CẢ CÚT RA QUÂN CŨNG ĐÁNH KHÔNG LẠI NHA.”

Hạng Vũ cười lạnh nói: “Đánh nhau cùng chiến tranh không phải cùng một đạo lý. Thực lực của ba người khó đánh thắng mười người, nhưng là vạn quân trước trận, chú chỉ cần coi khí thế chứ nhiều hay ít người cũng chả làm nên chuyện gì.”

Tôi ảm đạm: “Xem ra em không thể không tới.”

Hạng Vũ lặng lẽ nói: “Chú hiện tại muốn chạy cũng không kịp rồi, anh cũng không tin chú có thể trước mặt mấy vạn người làm đào binh.”

Tôi cười ngạo nghễ: “Sao không dám. Trước đó đại hội võ lâm đả lôi đài là vì không có chỗ để chạy, nếu có thể em đã sớm chạy rồi, loại như em chẳng cần thể diện ... ách, để ý tới cái nhìn của thế tục sao?”

“... Chú thật sự muốn chạy hả?”

Tôi vỗ vai anh ấy nói: “Yên tâm đi Vũ ca. Em là người thế nào cũng được, dù sao chỉ hai ba ngày mà thôi, nhưng không phải còn có anh sao, em chạy thì mất mặt anh hả. Em chịu chút ủy khuất không sao, không thể cho anh cũng mất mặt.”

Hạng Vũ bị tôi chọc sững sờ, cuối cùng phì cười nói: “Nói vậy anh còn phải cảm ơn chú?”

Không bao xa có thám mã báo lại: Địch tướng Chương Hàm tự mình dẫn toàn bộ nhân mã đóng giữ phía trước 5 dặm. Hạng Vũ phân phó: “Toàn quân liệt trận tiến tới.”

Cứ thế, ba vạn người chúng tôi ngày càng gần quân địch. Rốt cục, trận đại chiến như mây đen áp tới lại hiện ra trước mặt, 10 vạn nhân mã, quả nhiên là phủ kín thảo nguyên, dường như để cho người giết cũng giết không hết.

Bất quá tôi có chút nhìn quen nên không sợ, dù sao một vạn năm ngàn cũng là nhìn không tới cuối. Không tới cuối cùng cũng không cần tôi ra tay, Hạng Vũ nói rồi đó thôi, trận này kỳ thật sớm đã có kết quả.

Trước trận địch, một viên lão tướng ngồi trên lưng ngựa, mang ngọc khôi, râu dài, tay cầm hai thanh thiết kiếm, Hạng Vũ nói với tôi: “Người nọ là Chương Hàm.”

Là chủ tướng, hơn nữa là một nguyên soái của đội sinh lực quân cuối cùng của triều Tần, Chương Hàm rõ ràng tự mình đi đầu, có thể thấy hẳn bắt buộc phải thắng trận này, xung quanh hẳn là mấy ngàn thân binh tay giơ đại thuẫn vây kín mít xung quanh chủ tướng, bên cạnh là trọng bộ binh cầm trường kích.

Lần này, song phương không ai mở đầu tấn công, quân Sở do Hạng Vũ dẫn đầu yên lặng đi tới, tiếp đó khoảng cách càng ngày càng gần, áp lực ngày một nặng nề.

Cuối cùng, lưỡng quân cách xa nhau chưa tới 50 thước, Hạng Vũ rốt cục dừng ngựa, Hạng Vũ cười ngựa tiến lên vài bước kêu lên: “Chương Hàm, ta đã mấy lần khuyên người đầu hàng, người nghĩ sao?”

Chương Hàm mặt âm trầm, lớn giọng đáp lời: “Người chỉ mang ba vạn tàn binh tới tiếp 10 vạn đại quân của ta là có ý gì, muốn châu châu đá xe sao??”

Hạng Vũ thúc ngựa chạy qua lại trước quân trận, cao giọng nói: “Giết nhiều vô ích, người ta đều là cỏ rác dân chúng dưới sự cai trị của bạo Tần, ta chỉ mang 3 vạn người tới là không muốn đuổi tận giết tuyệt các người, còn nữa, ta ở đây lấy 3 vạn đổi 10 vạn của người, hơn nữa 10 vạn binh người lưu ở Cức Nguyên chắc gì đã cản nổi 15 vạn tinh binh của ta.”

Chương Hàm biến sắc mặt, quân Tần lập tức nghị luận ầm ầm, Hạng Vũ nói đã rõ ý, anh ấy đã phái người đánh lén đại bản doanh của Chương Hàm, kỳ thật chỉ mấy câu nói thôi chính xác đã hiểu hiển thuật của Hạng Vũ rất cao minh, đánh lén đại bản doanh của Chương Hàm thì thôi, còn nói thẳng trước mặt quân Tần làm tăng khí thế, anh ấy còn dùng lời nói tỏ ra không muốn giết sạch, vậy quân Tần hoặc nghi hoặc trung với Tần vị tất chịu xuất toàn lực.

Chương Hàm giận dữ, ruổi ngựa về phía trước nói với mấy tên thân binh phía trước: “Tránh ra, ta có chuyện muốn nói.”

Chúng thân binh cùng nói: “Tướng quân cẩn thận.”

Chương Hàm quát: “Tránh ra! Hạng thất phu dám đứng giường oai trên đất Đại Tần, an nguy Chương Hàm tính là gì?”

Thân binh đều rơi lệ nóng, kêu gọi: “Tướng quân...”

Tôi ở bên thấy vậy cực nhàm chán, lăm mồm làm gì, chơi chiến thuật phim tình cảm hả, xem thân binh đi, nước mắt cố nhiên không thể không nhiều, nhưng ngôn ngữ tay chân không thể không phong phú, nhưng nhìn bọn này làm mấy ngôn ngữ cơ thể quen thuộc thế, hiển nhiên là học viên trường điện ảnh rồi.

Chương Hàm tiến nhanh tới trước mặt quân Tần, quay đầu ngựa lại nói với chúng tướng, một lúc mới nói đầy chân tình: “Các tướng sĩ, các người là vách chắn của đại Tần, các người từng đạp qua lục quốc, là phụ huynh của các người dùng máu tươi đổi lấy. Dưới chân các người là đất đai của đại Tần, là thân nhân của các người, là các dũng sĩ từng chiến đấu quên mình lặng yên nhìn các người. Bọn họ đang nhìn các người.”

Chương Hàm bỗng nhiên quay lại chỉ vào chúng tôi, nói nhòa lệ: “Dưới chân bọn chúng, là đất đai của đại Tần chúng ta. Hiện tại, ta muốn các người tiến lên, chém đầu bọn chúng xuống, dùng máu của địch nhân rửa sạch sỉ nhục.” Chương Hàm rút thiết kiếm nơi tay giơ lên cao, giọng run rẩy: “Hôm nay, ta nguyện ý cùng các người đồng loạt chia xẻ thắng lợi hoặc là đồng loạt ngã xuống, ta sẽ một mực ở trước dẫn đường cho các người. Điều mong muốn duy nhất là sau khi ta chết các người có thể đạp thi thể của ta tiếp tục tiến lên phía trước.”

Tôi nổi da gà. Không thể không nói Chương Hàm động viên trước trận chiến thực thành công làm người ta xúc động, Tần quân đã bị hấn làm xao

động rồi. Cả đám nhiệt huyết sôi trào, mặt dữ tợn, giơ trong tay binh khí đồng loạt hò hét: “Sát, sát.”

10 vạn người hò hét chấn động đổi chiều gió thảo nguyên.

Ngay cả cỏ cây cũng không dám lay động, tôi buồn rầu nghĩ: “Có lẽ...là cao cấp tướng lĩnh, tôi nên đứng ở hàng đầu, còn nữa, Hạng Vũ vừa rồi trước khi đi ra đã nói cho tôi nội tình, anh ấy đánh trận chỉ mang theo 5 vạn người tới, mặc dù thắng, nhưng là bộ đội đánh lén đại bản doanh của Chương Hàm tổn thất thảm trọng, lần này anh ấy thấy chúng tôi không cần dùng nhiều như vậy, nên cho thêm 2 vạn người đi Cức Nguyên..”

Tôi híp mắt, trong đầu suy nghĩ lăm lăm: “Ta không nên tới, ta không nên tới...”

Lúc này Hạng Vũ đã trở về bản đội, anh ấy đứng bên cạnh tôi, ôm thương cười tủm tỉm nhìn Chương Hàm diễn thuyết, dường như hoàn toàn không chú ý tới khí thế của địch nhân đã vượt qua quân Sở, tôi cũng không cho rằng quân Sở cứng cỏi đủ sức đối kháng quân địch gấp ba lần mình, Hạng Vũ cũng có nói qua, đối phương nếu thật sự liều mạng, 3 vạn người tuyệt đối không đánh lại 10 vạn.

Hạng Vũ nhìn xem quân Chương Hàm đã điều động trận hình công kích, bỗng nhiên vỗ vai tôi mỉm cười: “Tiểu Cường, chú cũng nói đôi câu cho chúng ta nghe coi.”

Tôi ngạc nhiên: “Nói gì?”

“Tựa như lần trước đó “Chúng ta cũng không nguyện gây lên chiến tranh, nhưng cũng không sợ chiến tranh mấy từ đó, chú không phải rất giỏi nói sao? Quân đội chúng ta cần khí thế.”

Tôi lập tức điên rồi, lần trước là đám đánh nhau, lần này là chiến tranh sao có thể đồng dạng? Hơn nữa tôi nên nói gì, mảnh lưới đều bị lão

Chương khốn kiếp kia nói hết rồi, tôi vội nghĩ xem tất cả các lời thoại nóng máu mà tôi đã xem, không thể đủ a, tiểu thuyết khác lúc này dường như thực sự dựa vào lời thoại quá quan, nhân vật chính vừa phát ra vương bá khí, vừa nói một đồng lời cảm động, sau đó người phía dưới lập tức nhiệt huyết dâng trào, khiến địch nhân cường đại hơn mình lập tức thành kém - nhưng vấn đề là, hiện tại khí thế Tần quân đang dâng trào, chúng tôi cũng đang giảm sút, Chương Hàm khốn kiếp kia có phải cũng xuyên qua không hả?

“Chúng tôi muốn dùng hành động nói cho quân địch, các người có thể cướp đi tính mạng của chúng ta nhưng không thể cướp đi tự do của chúng ta?” Không được, đây không phải là khởi nghĩa ở Scotland, hơn nữa Hồ Hối cũng không phải mới nắm quyền.

“Hôm nay, ai cùng ta đâm máu phần chiến, hã là huynh đệ của ta?” Cái này cũng không được, lời thoại này thích hợp với bọn đế nhũ khi bên người chỉ có trăm tên tiểu đệ mà thôi, cực kỳ kích động tình cảm lâm ly bi đát kiểu hàn cuốc.

“Các huynh đệ, lên a.” Cũng không xong.

“Các huynh đệ, đứng vững.” Cũng không được.

“Đừng nổ súng... đừng nổ súng, là ta.” Cũng không tốt.

“Sống động lấp lánh!”....

“Gọi cho ta 800 thanh quản...”

Tôi râu nha, tôi buồn bức nha, tôi rụng hết cả tóc nha, lúc mấu chốt thế này tôi mà không nói ra lời gì hoa lệ thì sao có thể đối mặt ba vạn người bây giờ hả?

Cùng lúc đó, tất cả mọi người ở gần tôi đều giương mắt lên chờ đợi - chờ tôi nói gì đó hoa lệ một chút, kỳ thật mặc kệ tôi nói gì thì trận này vẫn phải đánh mà? Hơn nữa bọn họ cũng hiểu được trình độ tôi nói không được nhiều. Chuyện này cũng khiến người ta hiểu kỳ, người ta trước khi chết còn hô gì đó - câm miệng mà chết cơ bản không có khán giả.

Kết quả là tôi nhìn mấy người này, bọn họ nhìn tôi, mấy đôi mắt nhìn lẫn nhau, qua hồi lâu, vẫn chẳng nghĩ ra câu nói gì, các bạn nghĩ xem, hôm trước tôi còn ngồi nhà hút thuốc, hôm nay chạy tới triều Tần, cùng chủ tướng người ta thi nói, con mẹ nó là chuyện gì xảy ra hả? Tôi bỗng nhiên cảm thấy thật là hoang đường, nhất là cả đám chiến sĩ trừng trừng nhìn thẳng vào tôi, tôi kinh ngạc nhìn xuống, tôi rốt cục không nhin nổi, phì cười vui vẻ.

Tôi cười mà éo ý thức được chuyện tình nghiêm trọng, lời thoại nhiệt huyết một câu cũng không nhớ ra nổi, còn cuối cùng thả nốt chút sĩ khí ra, trận này mà đánh thắng mới là gặp quỷ, tôi bỗng nghĩ tới trực lịch sử nhân giới đã không còn quỹ tích nữa, từng chuyện nhỏ có khả năng thay đổi lịch sử, vậy tôi đối mặt với chuyện này đã sớm không có định ra kết quả, nguyên lai năm vạn biến thành ba vạn người không nói, thực tế còn có một người như tôi ... cười.

Trong lúc mọi người đang căng như dây đàn trên chiến trường, tôi lại vui cười như vậy khiến cho các chiến sĩ cũng cười theo, cười quả là độc khí trí mạng nhanh chóng lan tràn, nhưng là lực cảm nhiễm cực mạnh, người phía sau không biết người phía trước vì cái gì cười, nhưng tiếng cười phát ra chính mình cũng không nhịn được cười rộ theo, giống như là đang chờ các đại nhân vật nói, thì chợt có một người đánh rầm, chỉ cần có người dẫn đầu, tất cả mọi người chỉ có thể phì cười không thôi.

Tiếp sau đó, một truyền mười, mười truyền trăm, ba vạn người tập thể cười ngửa té ngửa lui không thể dừng, quân Tần phía đối diện vốn đang khí thế dâng trào lập tức sững sốt vì tiếng cười, bọn họ thấy địch nhân không

để ý chết sống buông lỏng cười to, dường như nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, đều kinh ngạc, bất tri bất giác, vũ khí giơ cao chậm rãi thả xuống, chúng tôi cười lớn, hai mắt nhìn nhau.

Chương Hàm lúc này đã tức xì khói, khi hắn thấy binh lính đã buông vũ khí, liền biết chuyện không ổn, ý đồ nâng cao sĩ khí, không ngừng nói: “Các tướng sĩ... chúng ta dưới chân là...” Ai còn nghe hắn nói lung tung, hơn nữa bị tiếng cười át đi, cũng không ai nghe thấy hắn nói gì.

Hạng Vũ thấy thời cơ đã thành thực, lập tức ôm vai tôi nói: “Cho binh lính có thể thấy chú, biểu diễn đi.” Nói xong không cùng bất luận kẻ nào tiếp lời, thúc con thỏ thọt lao vọt tới phía trước, đại thương vung lên, có khí thế lôi đình vạn quân, hơn 100 quân cận vệ cũng yên lặng theo sát, hoàng kim giáp của Hạng Vũ dưới thái dương như vạn đạo cường quang, chiến bào trong gió phấp phới như thiên thần hạ phàm, 100 thân vệ mặc kim khôi giáp đuổi theo sau, một đoàn người đi trước, phía sau Sở quân bất kể thế nào đều từ rất xa có thể nhìn thấy.

Chương Hàm lúc này đang đứng trước quân Tần, Hạng Vũ công kích hắn vô ý thức thúc ngựa chạy vào đám thân binh hộ vệ, điều này lập tức khiến quân Tần rối loạn, tướng quân của mình bị người đuổi chạy về, cái gì mà “hắn sẽ một mực đi trước dẫn đường chứ?”, đều là chém gió, quân Tần tự nhiên quân tâm tan rã, không biết nên công kích hay phòng thủ.

Quân Sở thì bất đồng, tướng quân cũng dừng cảm quen mình lao tới, bộ khúc sao có thể chậm trễ, vội vàng thúc bản bộ điên cuồng tấn công quân Tần, đại thương của Hạng Vũ đâm trái chọc phải, một người một ngựa giống như đao cắm vào bơ ngọt giết sâu vào, quân cận vệ mỗi người độc ác phi thường, nhìn như chậm chạp theo sau nửa nhịp bảo vệ phía sau Hạng Vũ, 100 người này sát theo Hạng Vũ xâm nhập vào trong tầng tầng quân Tần.

Quân Tần phía trước đang không hiểu gì chỉ chống đỡ vài cái mang tính biểu tượng rồi bắt đầu chạy toán loạn, 10 vạn người không có mấy người bỏ mình thì đã toàn quân bị diệt....

Sau đó không còn một bóng quân Tần trong tầm mắt tôi, tôi mới ý thức được ý tứ của Hạng Vũ, anh ấy đã phán đoán quân địch chỉ một đòn là tan vỡ, cho nên bảo tôi cũng vào sân biểu diễn một vai, cái gì là biểu diễn.... túi gạch của tôi còn để trong xe à.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 86: Đường Kiếm Cơm

Trước mắt tôi quân đội qua lại như nước, có bộ binh có chiến xa cũng có kỵ binh đi sau truy kích địch nhân, mỗi người đi ngang qua tôi đều cười một tiếng, trong nét kính ngưỡng còn mang theo vẻ sùng bái.

Tôi đứng tại chỗ không nhúc nhích để không bị ảnh hưởng tới hình tượng dũng mãnh, hiện tại là lúc thừa thắng truy kích, một tướng lĩnh xông về phía trước không thể nói rõ cái gì, mà tôi cười lại khiến bọn họ khắc sâu ấn tượng, đó là loại cảm tình gì à? Không sợ, hào phóng, khinh miệt, coi 10 vạn quân địch như không, tôi nghĩ cũng không bao lâu người trong thiên hạ sẽ biết trong quân đội của Hạng Vũ có một vị tướng quân áo vải, gọi là Tiểu Cường...

Không thể ở lại nơi này, danh tiếng của Hạng Vũ rất nhanh bị tôi cướp sạch.

Tôi cười ngựa, chậm rãi phiêu lãng trên chiến trường, cảm thấy tịch mịch tiêu điều, cao cao tại thượng -- kỳ thật tôi không biết cười ngựa, nếu không sớm đã xông lên, chuyện đánh chó rơi xuống nước ai không thích chứ?

Chúng tôi xuất phát từ sáng, mãi tới gần tối Hạng Vũ mới chinh hợp nhân mã hồi doanh, một trận đánh kéo dài gần nửa ngày, hoặc là nói quân Sở đuổi quân Tần nửa ngày, chém đầu tám ngàn, thu được quân tư vô số, Chương Hàm chẳng rõ tung tích nhưng Hạng Vũ nói cho tôi không bao lâu hẳn cũng sẽ tự tới hàng.

Nặng chiều nghiêng xuống, Hạng Vũ cầm đầu khôi trong tay, phía sau là quân cận vệ, tướng quân đặc thăng trở về bên vệ sĩ trung thành, thảo nguyên mệnh mang, chuyện này nhiệt huyết cỡ nào nha.

Hạng Vũ gặp tôi một mình đứng ở đó, cười lớn: “Chú sao không đuổi, trở về chú cũng không có cơ hội thoải mái như vậy.” Anh ấy bỗng nhiên tới sát bên tôi nói nhỏ: “Tiểu Cường, nếu chú không cười chúng ta sẽ chết rất nhiều người.”

Tôi đặc ý: “Thật à, cái này mới nha, sau này chiến tranh em chuyên môn phụ trách cười cho anh, cười khúc khích năm đồng tiền một lần, cười mỉm 10 khối, cười to 20 ...” Tôi bỗng im miệng, như thế chẳng phải tôi là loại mua vui chuốc cười sao?

Nhưng vô luận thế nào giá trị nụ cười của tôi là mắt thấy tai nghe, tôi lúc ấy cười có thể khiến cho bọn lính nhiệt huyết sôi trào. Lẽ ra quân Sở là cùng quân Tần lưỡng bại câu thương, vậy kết quả là Hạng Vũ miễn cưỡng thắng trận -- bởi vì quân Tần sĩ khí đích xác không bằng đám khởi nghĩa vũ trang quân Sở. Còn có một khả năng là Hạng Vũ chiết kích trầm sa, nói vậy nụ cười của tôi có giá trị không chỉ đơn giản là thay đổi một cuộc chiến, càng có loại bước ngoặt lịch sử.

Gì mà cười nhất tiểu khuynh thành lại cười khuynh quốc, nói vậy chính là nói tôi rồi.

Tôi nói: “Nếu bàn về Hồ Hợi thì nó vẫn là văn bối của hai chúng ta, hai vị thúc thúc hợp sức ăn hiếp cháu trai, anh nói đây là sao a.

Hạng Vũ hừ lạnh: “Trừ phi lão Doanh sống lại. Nếu không thiên hạ anh đoạt là cái chắc, đúng rồi, chú nhanh khôi phục trí nhớ cho tiểu tử Lưu Bang đi, nếu không anh thắng mà không vui.” Nói tới đây Hạng Vũ cười khê, có thể nhìn ra trải qua một năm ở chung, anh ấy đã không có sát ý với Lưu Bang, nhưng tranh một hơi vẫn phải làm.

Tôi lúng túng không biết nên nói gì cho phải, hiện tại quyền chủ động đều trong tay Hạng Vũ, cứ vậy đánh tiếp Lưu Bang sẽ bại là cái chắc, mặc kệ dưới tay anh ấy có gì mà Trương Lương, Hàn Tín cũng mất đi ý nghĩa của trí năng đoàn, dùng một câu tổng kết lại là, bọn họ chỉ cần nhích mũi Hạng Vũ đã biết là bọn họ muốn ỉa cứt loại gì....

Buổi tối trở về Hạng Vũ lệnh toàn quân nghỉ ngơi và hồi phục, cải thiện thức ăn, ý nghĩa Hạng Vũ trong thời gian ngắn đã không còn thiên địch. Ngoài trừ còn cần chu toàn với bọn chư hầu ba tâm hai ý, không có hành động lớn gì.

Trong trường của Hạng Vũ, tôi nói với anh ấy: “Vậy ngày mai em phải về rồi.”

Hạng Vũ kinh ngạc: “Nhanh vậy ư? Mấy khi chú tới, ở lại một năm nửa năm không được cũng phải một tháng chứ.”

Tôi nói: “Trường kỳ ở chỗ này đoạt danh tiếng với anh không phải chuyện chính, hơn nữa Bánh Bao đã mang thai, em đến đây còn chưa nói với cô ấy một câu...”

Hạng Vũ nói: “Chú gọi điện cho cô ấy là được chứ gì?”

Ngu Cơ cùng Tiểu Hoàn nói: “Điện thoại là cái gì?”

Tôi lấy di động ra cho Hạng Vũ xem, tín hiệu đều không có một vạch nào - cũng không biết gọi được không.

Hạng Vũ bật cười: “Vậy cũng không phải vội, lại ở ba ngày rồi đi hả?”

Tôi ngưng trọng: “Chủ yếu em còn phải đi lấy thuốc rồi gặp Doanh ca cùng Kha tử, em sợ Kha tử thành công thì nguy to.”

Hạng Vũ thở dài nói: “Anh sẽ không lưu chú, gặp bọn họ thì gửi lời chào dùm anh. Nếu có thể thì đưa bọn họ tới chỗ anh, chúng ta tụ tập một hồi.”

Tôi vã mồ hôi: “Từ chỗ bọn họ tới anh là bao nhiêu năm?”

Hạng Vũ nói: “Khoảng 10 năm.”

“Mười năm trước Doanh ca lớn tuổi rồi, Kha tử rất có khả năng tới được, bất quá anh ấy tới đây chúng ta phải gọi là thúc thúc hả? Còn nữa, xe của em động cái là mấy trăm năm, không lưu ý người liền biến mất.”

Hạng Vũ ảm đạm: “Xem ra mọi người không thể lại gặp nhau rồi, anh thật sự có chút nhớ nha đầu Sư Sư cùng lão Ngô.”

Ngu Cơ chớp mắt nói: “Đại vương, những người đó là ai?”

Hạng Vũ thuận miệng nói: “Là bạn tốt, huynh đệ tốt ta quen ở thế giới khác.”

Ngu Cơ bức tức: “Thế giới khác? Vậy là nơi nào, cách Ngô Trung bao xa?”

Tôi vừa định tìm từ có lệ nói cho qua, Hạng Vũ cản lại tôi nói: “Tiểu Cường, chuyện này anh không định giấu A Ngu.”

Cũng đúng, anh ấy vì Ngu Cơ đầu có thể mất máu có thể chảy, không có lý gì cần giấu, tôi cũng chỉ đành gật đầu, nhưng trong lòng rối loạn. Chuyện Ngu Cơ tự sát khẳng định sẽ có thay đổi, nhưng mà... cho dù là Hạng Vũ nói cho Ngu Cơ, cho dù Lưu Bang vây anh ấy ở Cai Hạ, Hạng Vũ sẽ trở mặt nhìn Ngu Cơ chết sao?

Ngu Cơ lấy tay chống má, kinh ngạc nhìn Hạng Vũ, Hạng Vũ ngẫm nghĩ chút, dường như nghĩ mãi không thể nói gì, đành nói: “Sau này có thời gian ta sẽ chậm rãi nói với nàng.”

Tôi nói: “Muốn nói đều nói đi, nhưng phải có tuyển chọn giấu diếm, chuyện Trương Bằng em thấy anh nên bỏ qua.”

Hạng Vũ khó xử ho khan: “A Ngu, hôm nay ta ngủ cùng với Tiểu Cường, các người cũng đi nghỉ sớm đi.”

Ngu Cơ cũng không hỏi nhiều, cười tủm tỉm đi ra lều lớn, đây là cực phẩm nữ nhân trong truyền thuyết ha, nam nhân không muốn nói, nàng tuyệt không hỏi nhiều. Chẳng trách Hạng Vũ nói nàng tuyệt đối sẽ không hỏi loại vấn đề: “Thiếp và mẹ chàng cùng rơi vào nước chàng cứu ai”, nhưng mà nói lại, vấn đề này kỳ thật cũng không khó trả lời, chỉ cần nói qua quýt cũng được, thử thách lớn nhất là ở câu hỏi ai là người phụ nữ anh ấy yêu nhất, lúc này mới khó, ừ, có cơ hội nhất định phải nhả Ngu Cơ hỏi Hạng Vũ.

Tiểu Hoàn cũng cúi đầu đi theo nàng ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Trương Bằng? Tên này thật cổ quái, nhưng rất êm tai.”

Hạng Vũ nhìn xem bóng lưng hai người đi xa, cười khổ: “Còn thật không biết nên nói gì với các nàng.”

“...Kỳ thật em nói đùa, anh cùng chị dâu nói Trương Bằng là vợ em là được.”

Hạng Vũ khoát tay: “Không phải vậy, có rất nhiều chỗ anh còn nghĩ không rõ muốn nói sao với A Ngu.”

“Tỷ như Cai Hạ sao?” Tôi dừng chút nói cẩn thận: “Vũ ca, kỳ thật em cũng có chỗ khó xử không biết có nên nói với anh không.”

Hạng Vũ cười nói: “Giữa anh với chú còn có gì không thể nói, Vũ ca trách chú đã không phải là Vũ ca, chú muốn nói gì?”

“...Em lần này tới, vốn là muốn tìm Doanh ca hai người.”

“Anh biết, sao vậy?”

“Em sợ dĩ tìm bọn họ là bởi vì em sợ Kha tử thật sự thích sát Doanh ca.”

“Chuyện này anh cũng biết, Tiểu Cường chú muốn nói gì thì nói đi.”

“Em đi ngăn cản bọn họ, một là vì em không hy vọng nhìn bọn họ tự giết lẫn nhau, còn bởi vì Doanh ca không thể chết.”

Hạng Vũ cũng không ngu, anh ấy bóp trán nói: “A, không thể chết được?”

“Đúng vậy, Doanh ca mà chết, nói lên lịch sử đã xảy ra biến cố trọng đại, nói vậy, chúng ta sẽ bị gạt bỏ.” Tôi nói từ đầu tới cuối chuyện trực nhân giới cho anh ấy nghe, Hạng Vũ nghe xong cuối cùng lông mày nhíu lại, nói: “Nói vậy, mấy người chúng ta phải theo nguyên lai lịch sử sống tiếp sao, nếu không sẽ lọt vào tại họa ngập đầu?”

Tôi gật đầu.

“Nói vậy... Hồng môn yến cho dù anh muốn giết Lưu Bang cũng không thể giết. Tại Cai Hạ, anh nhất định phải đại bại sao?”

Tôi buộc phải gật đầu.

Hạng Vũ đứng bật dậy đi tới đi lui trong phòng, kích động: “Chuyện này không công bằng, chuyện này không công bằng chú biết không?”

Tôi cẩn thận nói lại: “Kỳ thật cũng rất công bằng, mỗi người đều là sống một lần, chỉ có điều anh ăn thêm một viên lam được thôi.”

Hạng Vũ ngây người ngẩn ngơ, bỗng nhiên nhảy dựng lên nói: “Cái này tạm thời không nói tới, anh tuyệt không cho phép A Ngu lại chết thêm một lần, anh lúc này phát binh diệt tiểu tử Lưu Bang đi! Gạt bỏ chẳng phải lại chết một lần sao, Hạng Vũ sao lại sợ?”

Tôi vội khuyên nhủ: “Vũ ca, anh bình bình một chút, anh đã biết chuyện rồi còn cho chị dâu tự sát sao? Em cũng không thể nhìn mà bỏ mặc, hơn nữa - anh thật có thể hạ thủ với Bang tử sao?”

Hạng Vũ chán nản ngã ngồi, tay bóp chén rượu méo luôn.

Tôi âm thầm nói: “Vũ ca, em thật sự không nên tới.”

Hạng Vũ nghe tôi nói vậy, cười gượng: “Đừng nói vậy Tiểu Cường, chú cho anh gặp lại A Ngu đã bằng với mọi điều tuyệt vời nhất rồi.”

Anh ngượng ngùng: “Thời đại này chị dâu vốn bên cạnh anh, liên quan gì tới em.”

“Cũng khác, là chú cho anh biết mất đi mới biết trân quý. Chuyện này so với đánh hạ giang sơn làm hoàng đế còn quan trọng hơn.” Hạng Vũ suy nghĩ thật lâu, rốt cục nói: “Được rồi, lần sau chú lại tới mang thuốc khôi phục trí nhớ cho Lưu Bang, giang sơn anh lại tặng nó một lần. Cũng vì A Ngu cùng mấy người vô tội, chúng ta gom cùng một chỗ thương lượng nên làm gì, hiện tại cho dù anh muốn rời khỏi cũng không được. Cũng may còn có chút thời gian, chỉ cần có thể bảo đảm A Ngu không chết, anh nguyện ý giả bại hãn.”

Hạng Vũ nói vậy, tôi mới thả lỏng, tôi cảm khái nói: “Em thực xin lỗi anh, Vũ ca. Nếu em không đến anh cũng không khó xử vậy, em tới tìm anh là vì ba ngày này không chỗ kiếm cơm, hai là vì... vì em nhớ anh.”

Hạng Vũ lúc này cũng hiểu ra, đứng lên vỗ vai tôi nói: “Nếu chú không tới tìm anh, anh hãn vẫn như trước kia sống hết đời này, nói vậy chú cũng không cần phiền toái, chú tìm tới anh, là coi anh là huynh đệ, anh vì thế lại một lần gặp lại được A Ngu, chỉ có điều trùng lặp chuyện trước kia có chút chán thôi, cần nhắc lại, cần phải cảm tạ chú.”

Tôi cười: “Cũng không cần quá để ý, chúng ta là huynh đệ mà, hơn nữa em tới tìm anh --- chủ yếu là vì không có cơm ăn.”

Hạng Vũ: “....”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 87: Người Yêu Thích Mùa Đông

Hai ngày hôm sau tôi rời giường từ sớm, không kinh động bất cứ ai, cùng Hạng Vũ đi tìm xe của tôi.

Tôi cưỡi ngựa đi chậm chậm dạo mát, nói: “Vũ ca, Đường đao hiện tại anh không làm được không nói, bàn đạp móng ngựa mấy thứ đồ chơi này tốt nhất cũng đừng làm, chuyện này dễ dàng thay đổi lịch sử.”

Hạng Vũ nói: “Anh dù sao cũng xem như một nửa nhân sĩ xuyên qua, không làm chút gì ra cũng thật quá uất ức chứ hả?”

Tôi nói: “Hay là trước tiên đúc thẳng cu đi, anh cùng chị dâu ân ái sao không thêm mấy tổ tông cho Bánh Bao, nếu mà không được em mang bí phương của An Đạo Toàn cho anh?”

Hạng Vũ: “....chú giữ lại đi.”

Tôi đi vào xe bắt đầu cưỡi xuống từng món đồ chơi, Hạng Vũ buồn bực nói: “Chú làm gì vậy?”

“Không thể mang về, mấy thứ này em không dám mang về lần nữa, đúng rồi, hoàng kim giáp của anh còn ở chỗ em, lần sau em mang tới cho.”

Hạng Vũ vò đầu: “Thật là, mấy ngày trước anh liền thấy mất, anh còn tưởng A Ngu ném đi.”

Tôi cởi sạch quần áo trên người, cầm thảm che tới eo, phất một tay chào Hạng Vũ nói: “Vũ ca, em đi đây, thứ cho Tiểu Cường khôì giáp tại thân không thể thi toàn lễ.”

Hạng Vũ cười cười nhảy từ trên con thỏ xuống, thất thố nhìn tôi, mãi tới khi tôi vào xe anh ấy còn không nghĩ ra phải nói gì khi cáo biệt, tôi chậm rãi khởi động xe, rốt cục thấy Hạng Vũ ngày càng xa đứng ở chỗ cao hướng tôi vẫy tay, có vẻ cô đơn, tôi bỗng thấy xót xa, các anh hùng cũng đáng thương... gì mà ta không phải anh hùng chứ? Cười cái làm 10 vạn đại quân bỏ chạy không tính là anh hùng sao?

Lần này không dùng bao lâu quãng đường tôi đã tiến nhập vào trực thời gian, trước mắt loang láng màu sắc sặc sỡ, tôi tăng tốc lên lớn nhất, tôi cuối cùng cũng đúc kết chút kinh nghiệm, kỳ thật xăng đến triều Tần là đủ. Chỉ trách tôi nửa đường tham ngắm phong cảnh nên tốn hao nhiều, xe lái chậm thì phí xăng, chạy nhanh trong trực thì tiết kiệm xăng, trăm km có 5 lít là đủ rồi.

Trải qua hơn 9 giờ bôn ba, rốt cục tôi đã trở về, tôi dừng xe ở cửa nhà thì như cảm giác đã qua mấy đời, nhưng mà nói thật trở về cũng không thể nào tốt đẹp, đầu tiên không thích ứng không khí, giống như bị nhét vào nồi, tôi đã có thói quen nhìn trước mắt mênh mông không có gì cùng không khí trong lành. Còn nữa là nơi này chúng tôi dù đã lập xuân, nhưng thành thị phương bắc vẫn rất lạnh, trong trực thời gian nhiệt độ bị kiềm chế, hiện tại chỉ ở bộ vị mấu chốt đắp một cái thảm nên khó chịu nổi, tôi vừa mở cửa xe đã muốn đi vào trong nhà, chỉ thấy phía sau đi tới một đám người, bọn họ đang do một nữ nhân viên bán hàng dẫn đầu đi thăm, vừa chỉ hai bên nhà cửa vừa chỉ giả sơn.

Trong tình huống quần mỗi cái thảm tôi vội vàng lùi về xe. Đối phương mặc dù không phát hiện tôi chật vật nhưng cũng phát hiện trong xe có người. Một đôi vợ chồng như phát hiện bảo bối chạy tới chỗ tôi. Phụ nữ nói: “Ôi chao tiên sinh, nghe nói nơi này nhà chỉ bán được 2 căn, xem ra

đúng là ngài, chúng tôi muốn hỏi thể nghiệm của bản thân ngài xem nơi này thế nào? Dù sao không thể nghe nhân viên bán nhà ...” Phụ nữ chạy tới trước xe của tôi, liếc mắt thấy tôi trần như nhộng ngồi trong xe, còn ra vẻ nhàn nhã đi chơi, một tay đặt lên cửa kính xe, lập tức đỏ mặt quay trở về.

Ông chồng cũng thấy tôi, bất quá vị này từng trải, đi tới trong xe nhìn thoáng quá, chấp tay sau lưng hỏi: “Ngài đây là...”

Tôi lấy tay gõ cửa xe, thản nhiên nói: “A, tôi là người thích bơi vào mùa đông.” Nói xong còn làm bộ vỗ tai ra vẻ bị nước vào tai, người đàn ông mắt sáng lên. Quay đầu lại hỏi nhân viên bán hàng: “Hồ nhân tạo của các vị có thể bơi sao?”

Nhân viên bán nhà: “...À, hẳn có thể.”

Người đàn ông thò tay qua cửa sổ với tôi: “Vui mừng gặp mặt, tôi cũng là người thích đi bơi vào mùa đông.”

Tôi chỉ trông mong bọn họ chạy nhanh đi, bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Hân hạnh, hân hạnh.”

Người đàn ông nhìn xem cái hồ nhân tạo còn chưa đóng băng, nhìn tôi nói: “Anh có thể bơi cho chúng tôi xem một vòng không?”

.....

Buổi tối tôi khoắc chăn dày ngồi ở sô pha, trước mặt là canh gừng do Bánh Bao nấu.

Mặc dù chưa biểu diễn cho người đàn ông kia coi, nhưng cũng lạnh chết tôi rồi, người đàn ông kia cực kỳ hưng phấn nói sẽ mua nhà ở đây, sau này mùa đông có bạn cùng đi bơi, người phụ nữ không đồng ý, nói nhỏ với chồng: “Em thấy người nó giống kẻ biến thái, chúng ta đi nơi khác đi..”

Hoa Mộc Lan nhìn tôi chật vật không chịu nổi cười hỏi: “Chú đi đánh nhau ở đâu đấy?” Cô ấy lúc mở cửa cho tôi thì tôi còn trần như nhộng, cảm ơn trời đất cô ấy không nói cho Bánh Bao.

Ngô Tam Quế đi tới trước mặt tôi ngửi khịt khịt, vẻ mặt xấu xa cười hề hề: “Anh ngửi được hương vị chiến trường.”

Bánh Bao a một tiếng nói: “Anh đánh nhau với ai? Mấy ngày này anh đi đâu, điện thoại cũng báo nằm trong vùng phủ váy, cũng không gọi điện cho nhà một cái.”

Tôi bưng canh gừng lên húp hai hớp, nước mũi chảy lòng thòng: “Chồng của em, một người đối mặt thiên quân vạn mã. Em đoán thế nào, anh chỉ cần cười ha ha, đối phương 10 vạn đại quân chạy sạch...”

Bánh Bao dậm chân: “Anh đã sốt đến hồ đồ rồi, mọi người nhìn anh ấy kìa, em chuẩn bị khăn lạnh đắp mặt.”

Ngô Tam Quế nhìn Bánh Bao rời đi, kéo tôi nói nhỏ: “Tiểu Cường, mấy ngày này chú đi đâu?”

Tôi vẫn chưa hết khoái trá: “Em nói với mọi người, Vũ ca đánh trận thật bá cháy, lấy 3 vạn người địch 10 vạn, đối phương còn không có lực hoàn thủ -- bất quá anh ấy cũng nói tiền đề là có em trợ giúp.”

Ngô Tam Quế sửng sốt: “Chú thật đi gặp Hạng Vũ lão đệ?”

Tôi thở dài một hơi: “Việc này nói với mấy người thôi, bất quá không cần nói cho Bánh Bao, em sợ cô ấy động thai khí, em thật sự gặp Vũ ca rồi...” Tôi nói chuyện trực nhân giới với bọn họ, Ngô Tam Quế kích động:

“Nói thế bọn anh cũng có thể trở về?”

Hoa Mộc Lan ngắt lời: “Không nhớ được, cho dù chúng ta có thể trở về cũng là phải uống Mạnh bà thang, Tiểu Cường nếu không đi tìm chúng ta, chúng ta cũng sẽ không biết mình đã chết một lần.”

Ngô Tam Quế nắm lấy tay tôi hưng phấn nói: “VẬY...” nhưng mà nói xong một chữ, không có nói tiếp, thật lâu sau mới ảm đạm: “Ai, vậy Tiểu Cường không cần phải đi tìm anh. Anh cả đời không có gì đáng giá lưu luyến, chú không cần phải tới.”

Hoa Mộc Lan cũng cảm khái: “Có tài năng ở trong lịch sử lưu lại chút danh, kỳ thật người nào mà chẳng một đời gian khổ, muốn cho chị sống 12 năm như vậy, chị sợ không chịu nổi.”

Tôi nghiêm trang nói: “VẬY có ý gì, là không chào đón em tới nhà hai người hả?”

Hoa Mộc Lan cùng Ngô Tam Quế liếc mắt nhìn nhau cười ha hả: “Tốt nhất đừng đi, chú đi tìm bọn anh đã là nói lên chú mang phiền toái tới thôi.”

Lúc này Bánh Bao mang theo một cái khăn lạnh tới: “Nhanh lên nhanh lên, cho anh ấy nằm xuống....”

Khỏi phải nói. Bị khăn lạnh của Bánh Bao cuốn lấy tôi cảm thấy vô cùng tốt, tôi bỗng nghĩ: Những người này trở về sau đó đại bộ phận muốn sống theo quỹ tích cũ, đương nhiên sẽ có chuyện xảy ra, nhưng là tính cách của người ta mới là nhân tố quyết định, ví dụ như Hạng Vũ, anh ấy tuyệt đối sẽ không vì một hai sự việc ngẫu nhiên phát sinh mà thay đổi cái nhìn với bằng hữu cùng địch nhân, nói cách khác chính anh ấy tiêu hóa ảnh hưởng xảy ra, bởi vậy tôi có một kết luận, làm xong chuyện Kinh Khờ cùng Chính Béo, cơ bản sẽ không cần phải chạy tiếp.

Ngày thứ hai tôi mang theo mang theo khăn quấn đầu tìm Hà Thiên Đẩu, Sáu Lưu cũng ở đó. Hai lão khốn kiếp còn muốn biến chiến tranh thành tư

lựa chơi rất thân, tôi ngồi xuống sô pha nhà Hà Thiên Đâu, nói: “Lần này không đi tới triều Tần.”

....

Hà Thiên Đâu nói: “Bọn anh biết, đang nói chuyện này đây.”

Tôi duỗi tay ra: “Cho vài viên thuốc để bỏ qua chuyện này đi.”

Sáu Lưu hỏi: “Chú định làm gì?”

Tôi nói: “Tôi nghĩ qua rồi, trước tiên cho Kinh Kha ăn thuốc, Tần Thủy Hoàng là hoàng đế tôi tiếp cận khó khăn, chỉ cần cho Kinh Kha ăn thuốc không ám sát Chính béo là được rồi.”

Hà Thiên Đâu cười cao thâm: “Chỉ sợ không dễ thế.”

Tôi nói: “Tôi chủ yếu đi vì cứu Kinh Kha, kỳ thật chúng ta không đi quản bọn họ, Chính béo hẳn là cũng an nhiên vô sự, phải không?”

Hà Thiên Đâu lắc đầu liên tục: “Chú đã quên một chuyện. Kinh Kha thứ Tần thì chủ tử còn ở chỗ chú đó, đây chính là đạo cụ quan trọng, đương nhiên, Kinh Kha không có sẽ dùng một thanh khác đi thích sát Tần Thủy Hoàng. Cũng có thể sẽ dùng vũ khí khác hay biện pháp khác, nhưng đây là một chuyện cực xấu cho sự kiện trọng đại, cho dù hẳn dùng một cái chủ tử giống như đúc ám sát Tần vương. Kết quả có thể đồng dạng hay không thì rất khó nói.

Tôi nghe được mồ hôi vã ra: Kinh Khờ ngày đầu tới đã hỏi tôi vì sao thứ Tần thất bại, tội dạy cho anh ấy phóng đại bản đồ Triệu quốc, bên trong mang một món vũ khí dài hơn, anh ấy thật sự mang một cây phương thiên họa kích đi hả?

Hà Thiên Đâu mỉm cười nói: “Cho nên, chuyện này mặc kệ từ đạo nghĩa hay trách nhiệm, chỉ sợ chú nhất định phải đi.”

Tôi nghĩ ngợi chút rồi nói với Sáu Lưu nói: “Muốn đi cũng được, lão sửa cái xe đi. Đầu tiên là quần áo này, lần này đi trên cơ bản mấy món quần áo trong viện bảo tàng quốc gia không có mấy cái là tôi mặc được đến nơi -- nếu tôi về mãn thanh mà tóc không để đuôi sam thì là bị chém chết, đi Tần triều pháp luật hà khắc không quần áo bị coi là rác rưởi sẽ bị chặt tay, tôi trần như nhộng thì cảnh sát cũng không bỏ qua, không gặp Tần Thủy Hoàng đã bị thiến - nói không chừng lịch sử vì thế mà thay đổi, người dạy Tần Thủy Hoàng rút kiếm chẳng phải thái giám sao? Nhỡ đời trước là tôi! Còn nữa, xăng cũng không đủ, đầy thùng cũng chưa đủ, tôi tính qua, chạy tới Tần triều thì lúc quay về bình xăng nhiều lắm chỉ đủ tôi về tới Bắc Ngụy, Mộc Lan tỷ không quay về tôi chả có ai quen biết hết.”

Sáu Lưu gật đầu thật mạnh: “Lỗi tại anh, bởi vì trước kia cũng không có trải qua việc này nên xem nhẹ, lát nữa anh cho người tăng cho xe một cái pháp thuật mật phong, chỉ cần thứ gì trong xe cũng không bị ảnh hưởng.”

Tôi đại hỉ, nói vậy tôi có thể giống như thương nhân vượt thời gian, mang trộm mấy thứ thành danh! Ngẫm lại coi, cho dù Tần Thủy Hoàng còn không nhớ rõ tôi là ai, tôi mang duy nhất một cái bật lửa bỏ trước mặt, mở miệng cái nói muốn một quận chắc không khó khăn nha.

Sáu Lưu liếc nhìn tôi: “Bất quá anh phải nhắc chú tốt nhất không mang mấy thứ thời đại đó về, lúc xảy ra chuyện là phiền toái của riêng chú.”

Tôi trầm mặt lại: “Còn nữa, thời gian nguội xe quá dài, mỗi lần là ba ngày, một năm tôi đi làm mười lần nhiệm vụ, cũng chẳng làm được gì khác.”

Sáu Lưu vân vân cảm suy nghĩ hồi lâu: “Điều này anh có thể nghĩ biện pháp, ngày mai cho chú thêm cái thần phong thuật làm nguội động cơ.”

He He, rốt cục buôn bán lời một món, thần phong thuật a, nghe thực uy phong...

Tôi lúc này mới nói chuyện với Hà Thiên Đậ: “Được rồi, đem được cho tôi.”

Lúc này Hà Thiên Đậ cười he he ho khan hai ba cái mới ấp úng nói: “Được... có chút vấn đề.”

Tôi nhảy dựng: “Chuyện gì?”

Lần này Hà Thiên Đậ ngược lại thực là lộn chết không sợ nước sôi nói: “Còn không có sản xuất xong.” Lão thấy tôi tay đã nắm gạt tàn thuốc lá, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc hét lên: “Bất quá chú có thể cầm theo hấp dẫn thảo.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 88: Thần Phong Thuật

Hấp dẫn thảo, là loại thực vật sinh tồn một năm, lá xanh đậm, có tên là .... không có.

Chúng tôi biết thành phần của yếu của lam dược chính là hấp dẫn thảo, thứ đồ chơi này người ăn vào có thể nhớ tới chuyện kiếp trước. Nhưng vấn đề là, hấp dẫn thảo chưa bào chế dược tính không ổn định, ví dụ như vậy không phải chưa gặp qua. Hiện tại Hà Thiên Đậu muốn tôi dùng thứ này đi cho Tần Thủy Hoàng ăn, điều đó có nghĩa Chính béo một lúc sẽ nhớ tới tôi, một lúc không biết tôi là ai, nếu nói Liễu Hạ ăn xong tác dụng phụ là bồi hồi giữa đạo tặc cùng Vương nhật rác, hồng hoàng lục tam mao cũng không có gan giết chết hoặc làm gì, nhưng tôi phải đối mặt Tần Thủy Hoàng à! Đừng thấy bình thường Chính béo hiền hòa nhưng là kẻ giết người không chớp mắt nha.

Tay cầm gạt tàn thuốc lá không hề tỏ ý buông xuống, nhìn chăm chăm Hà Thiên Đậu. Hà Thiên Đậu khó xử cười trừ: “Kỳ thật hấp dẫn thảo dễ dùng...”

Tôi chậm rãi buông thứ uy hiếp trong tay ra, Hà Thiên Đậu mới thoải mái nói: “Đúng vậy, dù sao anh cũng là tiền nhiệm của chú.”

“Ông mặc kệ, lão chường nào chế xong dược thì lại tới tìm tôi, ông mày dành thời gian gần gũi Bánh Bao, bác sĩ nói mang thai hai tháng còn có thể....”

Hà Thiên Đậu vội giữ chặt tôi, năn nỉ: “Chú không thể bỏ gánh giữa đường à, Kinh Kha hiện tại thực có thể đã lên đường rồi, chú không vì người khác, nhưng chú cũng không thể không cứu mạng Kinh Kha, cậu ta không giống Tần Thủy Hoàng, mặc kệ có thành công hay không đều phải chết, cậu ta mà thành công, chú mất đi liền hai người bạn đó.”

Tôi nhìn Sáu Lưu ngồi bên cạnh: “Các người là thần tiên hả? Các người dùng cách này áp chế tôi sao?”

Sáu Lưu nói: “Chú còn chưa rõ ràng sao, chỉ cần một chiêu này chú dùng tốt là có thể thành tiên rồi - chú chẳng phải đã thành tiên đó sao? Hơn nữa thần tiên chúng ta dễ chịu sao, chú trước mặt bọn anh một tiếng ông nội mi hai tiếng ông già mi, chú gặp bọn anh thấy bọn anh ngần tuổi này còn phải đi nhặt đồ thừa về xài mà chú chả khách khí gì.” Nói xong Sáu Lưu ụp khuất, thò tay lục thuốc lá trong túi tôi.

Tôi sửng sốt: “Ông mày khi nào chú ý tới giọng điệu xưng hô chứ.”

Nói tới nhặt đồ thừa tôi liền gọi điện cho Liễu Hạ hỏi thăm, dù sao người duy nhất ăn hấp dẫn thảo là hắn, tôi phải hỏi chút cảm thụ của hắn.

Điện thoại thông, giọng nam ôn văn nho nhã lễ phép chào hỏi: “Chào ngài, xin hỏi là vị nào?”

Tôi bất ngờ: “Mày là ai?”

Người kia đáp: “Tôi là thư ký của Vương tổng, xin hỏi ngài tìm ai?”

Tôi cười he he: “Mẹ kiếp còn xài thư ký nam, thật con mẹ nó công ty hết quân vô trách nhiệm nhể, nói cho Vương tổng của bọn mày tao là Tiểu Cường.”

Chợt nghe thư ký báo cáo với ai đó: “Nó nói nó gọi là Tiểu Cường, điện thoại này ngài...”

Tôi lập tức hét lên: “Lão Vương, tiếp điện thoại, tôi nghe thấy tiếng lão rồi.”

Liễu Hạ vội nhận điện, cười nói: “Tiểu Cường à, sao chú không gọi bằng máy cầm tay của chú, số máy lạ bình thường toàn là thư ký tiếp.”

Tôi nhìn lại thấy là điện thoại của Hà Thiên Đẩu, điện thoại của thần tiên cũng không tiếp. Nhưng mà Liễu Hạ hiện tại thân phận đích xác không bình thường, Lôi lão tứ rơi đài thì hẳn chính là lão đại tại chỗ này, thời gian trước vừa mua lại mấy xí nghiệp dân doanh, gần đây còn tiến vào nhóm nhân sĩ dân chủ, cũng không biết lão muốn làm gì.

Tôi nói: “Gần đây ra sao? Xem ra rất an nhàn hả?”

Liễu Hạ thở dài: “Bận. Anh đang sắp xếp công việc, Lôi lão tứ lưu lại đồng bễ bọn khó thu dọn - À đúng, lần trước chú mang cho anh tên kia sao không nói rõ là Tần Cối, tên kia không dễ chơi, anh sau đó mới biết nó với người khác hợp mưu chơi chú.”

Tôi cười nói: “Ông anh đừng ăn xong còn khoe mẽ thế, nếu không phải tên khốn hán gian đó thì lão có hôm nay sao?”

Liễu Hạ tặc lưỡi: “Cũng phải.”

Tôi nói nhỏ: “Hiện tại có tiện nói chuyện không, hỏi chút chuyện.”

Liễu Hạ nói: “Anh không làm đại ca rất nhiều năm, nếu là chuyện hắc đạo anh chỉ có thể làm hết sức, cũng không dám cam đoan...”

Tôi cười: “Nghĩ gì vậy, tôi hỏi anh, ăn xong miếng cỏ tôi đưa anh thì cảm giác gì?”

Liễu Hạ: “Chú hỏi cái này làm gì, ăn xong giống như nằm mơ bị người đánh thức, người trong mộng là một người, tỉnh lại lại là người khác,

chuyện trong mộng nửa nhớ nửa không vô cùng mơ hồ.”

“Nói vậy được hiệu rất nhanh hả?”

“Ừ. Trên cơ bản nuốt xuống là có tác dụng.”

Tôi nói: “Vậy hiện tại hỏi anh mấu chốt nhé, ăn xong đại khái bao lâu thì đổi lại một lần?”

Liễu Hạ trầm ngâm nói: “Đại khái khoảng 10 phút, lần trước anh thu dọn ba thăng nhóc kia. Chỉ chút thời gian đó thôi.”

“Vậy nhiều lần sau đó cảm giác thế nào, có phải là hoàn toàn không nhận ra tôi?”

Liễu Hạ nghĩ một lúc.

“Còn giống như nằm mơ vậy, nếu ăn xong chú bị vậy nhiều lần giống như chậm rãi ngủ thiếp đi. Chú đang ngủ, bên người chú là ai chú cũng không biết, giống như chú mơ thấy mình là con cá, lúc này anh liền hoàn toàn trở về làm Vương nhật rác, chờ lúc tỉnh lại sau mới nhớ mình là Liễu Hạ.”

Tôi vỗ mồm hôi: “Nhớ tới nhớ lui hoàn toàn là song trọng nhân cách.”

Liễu Hạ nói: “Cũng không phải, dần dần là quen, ví dụ như nằm mơ nhiều sau chú lại mơ thấy mình là cá, nhưng trong tiềm thức chú vẫn nói với mình nhà ở đâu, gặp người quen thuộc còn nói ra tên của họ, chờ lúc hợp nhất không bao lâu, chú chậm rãi hoàn toàn hiểu ra chuyện đời trước, đời trước là đời trước, đời này là đời này, anh hiện tại không đặt nặng chuyện mình là cường đạo nữa, Vương nhật rác cũng là chính anh mà, hai đời hợp thành một đời, đây mới chính thức là anh.”

Tôi không hiểu mẹ gì sất: “VẬY lão hiện tại nên gọi là Liễu Hạ nhật rác -- vấn đề cuối cùng, tổng cộng lão cần bao nhiêu thời gian để hợp nhất thành một người?”

“Từ bắt đầu tới khi hoàn toàn không có chương ngại, cần khoảng chừng một tuần lễ.”

Tôi cúp điện thoại, vô cùng đau khổ nói: “Một tuần lễ a, Chính béo dù một ngày giết tôi ba lần thôi, tôi cũng phải có đủ 21 mạng mới chơi chung được với hắn.” Cái này gọi là 21 lần liệt sĩ.

Hà Thiên Đậ cười giả lả: “Không nguy hiểm thế đâu, anh biết tình cảm giữa chú với hắn rất sâu đậm mà.”

Tôi đứng phắt dậy nói: “VẬY cho hai người thời gian một ngày chuẩn bị, ngày mai anh xuất phát.”

Sáu Lưu: “Không có gì chuẩn bị cả, chú hôm nay đi luôn là tốt nhất, thời gian không chờ người, anh đi thêm mật phong thuật cho xe của chú.”

Tôi điên tiết: “Tôi còn chưa nghĩ ra làm sao tiếp cận mà.”

Sáu Lưu: “Thế thì càng xuất phát sớm càng tốt, tới sớm ngày nào chủ động sớm ngày đó.” Nói xong vỗ vai tôi bước ra ngoài.

Hà Thiên Đậ nói: “Hấp dẫn thảo chú tự đi hái đi, chú cũng biết hình dáng của nó rồi đó.”

Rơi vào đường cùng tôi đành đi tới bãi cỏ nhà Hà Thiên Đậ, vén thảm cỏ lên, phía dưới là từng gốc hấp dẫn thảo lá dày, tôi cẩn thận rút hai cây, ngẫm lại dù sao có nhiều thế, lại rút thêm một cây, Hà Thiên Đậ đau lòng gần chết: “Chú lấy nhiều thế làm gì? Ba ngày mà không ăn là mất được tính đó.”

Mẹ kiếp, trong lúc vô ý lại biết một tin tức bất hạnh: Nguyên lai tôi chỉ có thời gian ba ngày.

Sáu Lưu è hèm giả vờ giả vệt đi một vòng quanh xe của tôi: “Xong rồi, mật phong thuật cũng thêm vào cho chú rồi đó.”

Tôi kiểm tra một chút vật phẩm tùy thân, nghĩ lại về nhà cầm theo chủ thủ của Kinh Kha cho tiện, mặc kệ thứ này có thể dùng tới hay không, tới triều Tần ném vào đồng rác cũng chỉ là một con dao, thả ở đây là chuyện phiền toái lớn.

Lúc này hai lão lừa đảo đồng loạt đứng ở trước cửa nhà cười tùm tùm nhìn tôi, giống như sát tinh chờ tôi rời đi.

Tôi vừa vào xe liền lập tức chạy xuống, hét lên với Sáu Lưu: “Thần phong thuật lão đáp ứng tôi đâu?”

Chuyện gì vậy, quan hệ với thần tiên sao còn phải cẩn thận hơn buôn bán với bọn bán sách lậu, không chú ý là bị lừa ngay.

Sáu Lưu vội vàng cười làm lành: “Xin lỗi, chú không nói anh quên - lão Hà, đi mang thần phong thuật do tôi sản xuất ra đây.”

Lấy ra? Pháp thuật này cũng có thể sản xuất hả?

Hà Thiên Đâu không hiểu gì cả: “Cái chi mô rằng là rứa?”

Sáu Lưu nháy mắt: “Ai nha, thần phong thuật nha”

Hai tên thiên đình lừa đảo không biết trao đổi gì một lúc - phúc ngữ, thiên lý truyền âm, bla bla gì đó cũng bị bọn họ sử dụng ra, Hà Thiên Đâu vội chạy vào phòng, lát sau cầm một cái quạt điện nhỏ ra. Sáu Lưu cầm lấy nhanh chóng đi tới lắp lên xe, sau đó vỗ cửa xe nói: “Được rồi, chú đi đi.”

Tôi không còn gì để nói: “... đây là thần phong thuật mà mấy lão nói hả?”

Sáu Lưu cười ha hả: “Nó dùng điện từ bình ắc quy, chú lái xe thì mở quạt cho nó thối nguội động cơ là được, tuyệt đối không có chuyện gì đâu.”

... Phương án xử lý thật là thân thiết, tựa như một kẻ giết người giúp bộ đội đặc chủng bỏ thuốc súng vào miệng vết thương rồi châm lửa -- giống như tôi xem mấy cái phim hồng cảnh phản khủng bố....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 89: Thuộc Trường Sinh Bất Lão

Hai lão lừa đảo không biết có tăng thêm cho tôi mật phong thuật không, tôi mang theo không ít nước hoa quả, lại mang thêm vài quả táo mới vào trong xe, mở quạt điện, thò đầu ra hỏi Sáu Lưu: “Thế nếu thứ này không sao, có phải cũng có thể mang người đi theo không?”

Sáu Lưu nói: “Về mặt lý luận là có thể, bất quá anh khuyên chú đừng mạo hiểm thế, đồ hộp còn có lúc hỏng, hơn nữa xe đã đóng lại thì có ít đường khí, anh cũng không biết một xe đường khí đủ cho bao nhiêu người dùng trong bao lâu nữa.”

Hà Thiên Đậu: “Hơn nữa anh thấy chú đừng tự tìm phiền toái cho mình, mặc dù trực nhân giới đồ thì triều đại này cùng triều đại khác như là mấy hộ gia đình vậy, có thể bọn họ cũng không thích mấy nhà bên, trách nhiệm của chú bây giờ là đảm bảo chắc chắn mấy hộ gia đình này bình an vô sự, chú mang ông A bà B qua mà xảy ra tranh cãi thì khó xử lắm hả?”

Tôi lập tức hiểu ra: “Trực nhân giới có thể coi là một tổ dân phố, thiên đạo là trưởng công an phường, hai người kia là tổ trưởng tổ phó, mà tôi là cảnh sát khu vực, người dân tiểu khu bình an sống qua năm 2007 thì mọi người luận công khen thưởng, nếu như có phiền toái thì một lỗ chôn cùng.”

Sáu Lưu cùng Hà Thiên Đậu đều cười: “Tiểu Cường thật là hiểu rõ chuyện.”

Tôi bó tay: “Nhưng mà hiện tại chả là năm 2007 là gì?”

Hà Thiên Đậ nói: “Nếu mà ngăn thì cũng phải đợi thiên đạo hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, nếu không được đành chờ dương thọ chú hết chú chết lên làm Thiên Quan thì thiên đạo tự động bình tĩnh trở lại.”

Tôi không nói gì nổi: “Tôi sống lâu là bao nhiêu năm, tôi phải tính năm tôi chết con tôi bao nhiêu tuổi.”

Sáu Lưu: “Cái này không nhất định, nếu vì công tác chú phạm sai lầm dẫn phát thiên kiếp, chú kèm thêm bọn anh đều có thể đồng loạt bị gạt bỏ ngay ngày mai, hiện tại thiên đạo lại hỗn độn. Trước kia bọn anh toàn trí toàn năng cũng không thể đoán trước mọi việc, hết thấy đều có biến số.”

Tôi trừng mắt: “Nói vậy tôi không thể rời khỏi kiếp lái xe đường dài, còn chờ ông trưởng công an phường nguôi lửa giận hoặc trực tiếp ra lệnh hả?”

Sáu Lưu vỗ tay sau lưng: “Đi nhanh đi, trước tiên đừng nghĩ làm sao lấy lòng bề trên, chú phải dùng thái độ đúng đắn dẫn phụ trách các gia đình trong tổ dân phố, chẳng những phải xử lý tốt mâu thuẫn, còn phải an bài sinh hoạt cho bọn họ.”

Tôi nhét một vào táo vào miệng, nhìn hai lão lừa đảo phất tay, vừa có ý định quay xe đâm chết mịa hai lão đã thấy hai lão một trái một phải tránh xa ra.

Tôi bắt đầu hết sức chuyên chú lái xe, rất nhanh đã tiến vào trục thời gian, vừa lái xe vừa suy nghĩ.

Lúc này tôi không giống lúc đi gặp Hạng Vũ, tôi muốn đi gặp một vị hoàng đế, một vị bạo quân, mặc dù hẳn ở chỗ tôi cả ngày chỉ biết chơi game như một tên mập vô hại, nhưng lòng người sẽ biến, đừng nói là hoàng đế, cho dù chỉ là một trưởng khoa lúc tại vị cùng nghỉ hưu cũng là hai bộ dạng hoàn toàn khác. Hơn nữa - nói thực ra dù được tính ổn định cũng không rõ Tần Thủy Hoàng có thừa nhận giao tình giữa hai người không. Dù sao hiện tại anh ấy là hoàng đế triều Tần, anh ấy cần sát phạt, quyết đoán

cùng hùng tâm bao trùm vũ nội. Nói cách khác điều kiện duy nhất tôi tìm anh ấy là ở giao tình giữa hai người, nếu như Chính béo trở mặt, đừng nói Kinh khờ không cứu được, ngay cả tôi cũng chết toi. Kỳ thật tôi cũng có thể nhận ra tôi về tìm bọn họ thì bọn họ cũng không có tinh lực dành cho tôi, hoặc là nói lấy tôi là trung tâm, bọn họ đều có sự nghiệp, hơn nữa sự nghiệp quan trọng hơn tôi....

Còn có một vấn đề trọng yếu nhất, làm sao tiếp cận bọn họ? Lúc tìm Hạng Vũ còn vì Lưu Bang là đồng minh, tiếp cận Tần Thủy Hoàng không may mắn thế đâu, kẻo biến sắc mặt không được, bành bích quy phục chế cũng không được. Tôi không cho rằng có thể dùng lực một người đánh thẳng vào vương đình được quân đội hùng mạnh nhất thất quốc bảo vệ.

Tôi vắt óc suy nghĩ, lại thuận tay cầm một quả táo lên ăn, thấy quả táo càng ăn càng chua, cúi đầu nhìn lại. Mới hơn 3 tiếng, quả táo đã biến dạng, lúc lên xe là đỏ rực, hiện tại biến thành xanh chưa chín, xem ra mật phong thuật của Sáu Lưu cũng được, nếu là trước kia đã sớm biến mất, chỉ có điều đóng kín là che đi, cũng không thể không biến đổi, mấy thứ mang theo trong xe cũng bị chút ảnh hưởng.

Thời gian trôi qua, tôi càng ngày càng gần triều Tần nhưng vẫn vô kế khả thi. Tôi nghĩ qua rồi, cho dù tìm được Kinh Kha trước cũng thực khó, đầu tiên anh ấy cũng không tới nước Tần một mình, anh ấy nghỉ ở đâu tôi cũng không rõ, nhất định phải gặp Thái Tử Đan trước, cũng khó khăn như gặp Tần Thủy Hoàng, hơn nữa, tôi không thể lãng phí xăng được.

Kim chỉ đã chậm rãi khít với dấu Hà Thiên Đậu cho, tôi hạ quyết tâm, trong lúc chưa nghĩ được chủ ý thì không được ly khai xe dù chỉ nửa bước.

Khi xe dừng lại, tôi thấy cảnh vật sáng tỏ, phía trước là một đại điện hùng vĩ tối màu, từ kính xe có thể thấy rõ tường vờn quanh, sau xe là tường thành, cửa thành rộng lớn, quần trường lát đá phiến rộng vô biên, tôi nhìn qua trái phải, thấy phía trước đang có hai đội Tần binh võ trang đầy đủ đi

tới, vốn tôi cách bọn họ không tới 20 mét, cũng không có gì ngăn cản tầm mắt, bọn họ vẫn không phát hiện tôi, xe của tôi như đồ bài trí trong cung điện bị bọn họ bỏ qua, mãi tới khi một người binh lính trẻ tuổi đi cuối cùng ở đội tuần tra vô ý nhìn qua mới có thay đổi, người trẻ tuổi đó “ai nha” như gặp quỷ, nhịp bước chỉnh tề không còn, đồng thời hạ thấp người giơ thương chỉ thẳng xe của tôi, cận vệ đội trưởng đi đầu đang muốn quát lớn, bỗng cũng nhìn thấy tôi, chấn động rút thiết kiếm gầm lên: “Vật gì?” Nhưng chỉ kinh ngạc một chút, lập tức hét lên: “Bảo vệ đại vương.”

Cả quảng trường lập tức xôn xao, hai đội vệ binh đồng loạt nhắm về phía tôi, nhiều người chạy tới sau điện gõ vang chuông đồng, phút chốc, giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, tiếng chạy bộ âm âm vang lên bốn phía.

Hàng ngàn lính Tần lao ra - cách ăn mặc của họ rất quen, lúc ở chỗ Hạng Vũ đã gặp qua, chỉ là mấy người này phối trí có vẻ cao cấp hơn thôi.

Lúc này trong đám người một người khôi ngô mặc áo choàng đi ra, nhìn qua xe của tôi một lúc rồi la lên: “Đóng cửa thành, đừng để quái vật chạy.”

Kỳ thật không cần hấn hô lên, cửa thành phía sau tôi đã chậm rãi đóng lại. Xa xa nhìn lại cửa thành phía ngoài cũng đóng lại, vô số lính Tần trang bị đầy đủ đứng thành từng khối đội ngũ hình vuông bày trận như chờ quân địch, đây là sợ quân địch cường công từ bên ngoài. Nội thành có khoảng 5000 người vây quanh tôi, tôi nhìn rõ trong tay họ cầm là Tần nỗ khiến dân tộc Hung nô sợ vỡ mật, cả đám hướng về xe bắn ào ào, nghe nói thứ này uy lực chỉ kém súng lục có chút...

Ok. Nhìn một lát tôi cũng thấy thành thơi, không cần lo lắng làm sao gặp Tần Thủy Hoàng, cứ theo kiểu này, nếu đoán không sai, tôi trực tiếp đỗ xe ở trong nhà của Chính béo -- trước mặt chính là vương cung của nhà Tần.

Tên trên đầu có lông gà -- thường là quan, giơ kiếm hét lên: “Quái vật phương nào, mau mau rời đi.”

Tôi ngồi trong xe xua tay, nhưng có lẽ là thủy tinh phản quang, cũng có thể do ngoại hình của ô tô hấp dẫn sức chú ý của họ, vị tướng kia không có thấy tôi. Cận vệ đội trưởng càng kỳ quái hơn, tướng lãnh bỗng lấy kiếm bổ xuống hô: “Giết.”

“Oanh...” một tiếng, mấy ngàn mũi tên bắn thẳng tới tôi, mũi tên lóe lên, tiếng leng keng vang lên liên tục, trước mặt không nhìn thấy người, tôi mở cần gạt nước tiếp tục ra sức xua tay ra hiệu.....

Nhưng mà đối phương lại không thấy tôi, tôi nghe một tiểu đầu mục tức tối nói với Tướng lãnh: “Tướng quân, ngài xem, quái thú đang nháy mắt với chúng ta.”

Tướng quân tức giận: “Con mẹ nó là khinh thị hả.”

Tiểu đầu mục nói: “Đề nghị điều tiểu đội trọng giáp đảm nhiệm chủ công, khởi xướng đánh giáp lá cà với quái thú.”

Tướng quân khen ngợi gật đầu: “Phần trung thành của người với đại vương, ta sẽ giúp người nhớ kỹ. Đi đi.”

Sau đó tiểu đầu mục dẫn đệ nhất tiểu đội mười mấy người cầm trường mâu cùng thiết kiếm vọt tới, trải qua một lượt bắn, tôi vô cùng tin tưởng xe của tôi, mặc cho bọn họ bên ngoài đâm chém. Tôi vội vàng bật quạt lên, thử khởi động ô tô. Sau đó thử lái đi, ô tô brum brum vang lên, đệ nhất tiểu đội mấy người càng hoảng sợ la hét, bọn họ đồng loạt nhảy lùi lại vài bước, đều kêu to lên: “Có người, trong bụng quái thú có người.” Cũng không biết là ai hét: “Không phải người, là yêu quái.”

Tiểu đầu mục mang mười mấy tàn binh chạy trốn chết, chạy tới bên người tướng lãnh mới lau mồ hôi nói: “Tướng quân, da quái thú rất rắn chắc, hơn nữa trong bụng còn có một yêu quái, chúng ta làm sao bây giờ?”

Tướng quân nghiêm nghị: “Bảo vệ an toàn của đại vương quan trọng hơn, ai có biện pháp đuổi đi quái vật này, ta nhất định bẩm báo đại vương trọng thưởng.”

Đám tiểu binh vây quanh phía trước đều âm ỉ góp lời: “Dùng hỏa thiêu đi tướng quân”, “Dùng thủy yểm đi tướng quân, quái vật này đao thương bất nhập khẳng định sợ nước” “Tôi nghe trong nhà người già nói đối phó quái vật cần dùng máu chó xối lên” “Dùng phân người hất lên, tôi cũng không tin nó không sợ”....

Bọn thủ hạ của Chính béo là cái thứ gì vậy trời, tôi đạp ga muốn rời đi, tôi ngược lại không sợ mấy thứ đó, nhưng nếu bọn họ hất phân lên, vàng lè lè thối không gửi nổi thì biết làm sao?

Lúc này lại nghe có người nói: “Tôi thấy quái vật này pháp lực thật lợi hại, chúng ta trước chọc cho nó nóng nảy, tôi thấy nó tựa hồ không có ý ở lâu, không bằng chúng ta mở cửa thành cho nó đi đi.”

Nghe ra có người hiểu chuyện, tướng quân suy nghĩ một lúc nói: “Ừ, cứ thế, người đâu, mở cửa thành ra.” Nói xong lại nói với đám lính: “Chúng ta thả nó đi không phải vì sợ nó, mà là không chắc nó là tường thú.” (thú mang lại điềm lành).

Mọi người ở bên nói: “Đúng, đúng.”

Vì thế cửa thành chậm rãi mở ra, các tiểu đệ của Tần Thủy Hoàng cũng nhường đường, gương mặt trông ngóng tôi rời đi, tôi cũng rất lo lắng, bọn lửa đảo Sáu Lưu chơi tôi, nổ máy mãi mà không được, tôi vừa cố nổ máy vừa nhìn bên ngoài, người bên ngoài cũng đứng xa xa nhìn tôi, cứ thế chúng tôi nhìn nhau hoài, ta xem người, người xem ta, lâm vào cục diện bế tắc.

Cuối cùng, thật sự hết cách tôi bó tay, xua tay với đám bên ngoài, đội trưởng nọ gan lớn, đi lên vài bước nói với tướng quân: “Yêu quái đường

như nói chuyện với chúng tôi.”

Tôi mở cửa kính xe để một khe nhỏ nói: “Ta không phải yêu quái.”

Đội trưởng cả kinh: “Biết nói tiếng người, vậy người là thứ gì?”

“...Ta là người, ta muốn gặp Doanh... ta muốn gặp đại vương của các người.”

Đội trưởng quay đầu lại nói: “Tướng quân, nó nói muốn gặp đại vương.”

Tướng quân đáp: “Có thể.”

Tôi cực vui, vừa định đi trong xe ra, lại nghe tướng quân hung dữ quả quyết trung trình không có gì có thể thay đổi: “Trừ phi nó giẫm lên thì thể chúng ta đi vào.”

Mẹ nó, may mà người sớm nói thật ra, nếu không ông đây bị người lừa ra khỏi xe, tôi vội kéo cửa xe lên, nhìn cả đám binh mã găm gù đứng vây lấy, tôi bị ép, cái khó ló cái khôn nói: “Ta đến tặng thuốc trường sinh bất lão cho đại vương của các người.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 90: Tình Ca Độc Thân

Nói thật đội hộ vệ của Tần Thủy Hoàng lưu lại cho tôi ấn tượng tốt từ đầu tới cuối. Bọn họ đối mặt “yêu quái” chưa từng sợ hãi hoảng hốt, cũng chưa từng nghĩ tới chạy trốn, cho thấy bọn họ rất trung thành với Chính bá. Đường nhiên, quân Tần hiện tại từ thực lực mà nói là mạnh nhất thất quốc, hơn nữa hiện tại triều Tần cũng đang lúc cường thịnh.

Khi tôi hô lên xong, quân Tần hai mặt nhìn nhau. Tướng quân cũng thì thầm to nhỏ: “Thuốc trường sinh bất lão?”

Tôi kinh ngạc: “Đại vương của bọn người không nói với bọn người muốn tìm thuốc trường sinh bất lão sao?” Mọi người đều lắc đầu.

Tôi lập tức hiểu ra, lúc này Tần Thủy Hoàng còn chưa thống nhất thất quốc, còn không tới lúc vì chính mình mà xa hoa dâm dật. Hơn nữa, nước Tần dù cường đại hơn một chút, nhưng cũng có thể bị các nước khác thôn tính, dù có uống thuốc mà thành một đại vương vĩnh viễn lưu vong cũng chẳng mấy thích thú.

Tướng quân quát lên: “Người rốt cục là ai?”

Tôi hạ kính thủy tinh xuống một chút, nín nọt: “Làm công tác quản lý người hần phải có chút kiến thức chứ, chẳng lẽ người không nhìn ra ta kỳ thật là một người tu tiên sao?”

Có người hỏi nhỏ tướng quân: “Có muốn báo cáo đại vương không?”

Lúc này bỗng một đám người ào ào từ trong đại điện đi ra, là đám ăn mặc kiểu quan văn, cãi nhau ỏm tỏi: “Đại vương hỏi bên ngoài có gì ồn ào?”

Chuyện quá đột ngột, tới lúc này mới bắt quá ngắn ngủi hơn 10 phút. Vệ đội của Tần Thủy Hoàng còn không báo cáo tình hình, cho nên Tần Thủy Hoàng phái người tới hỏi thăm.

Mấy người đều có thân phận không thấp, thống lĩnh vệ đội khách khí nói: “Các vị đại phu, các vị đều tới rồi à? Không biết là người hay là yêu gì đó nói muốn hiến thuốc trường sinh bất lão cho đại vương. Chúng tôi cũng không dám tùy tiện cho vào.”

Mấy vị quan văn có tuổi liếc nhìn tôi ở trong xe. Đều lui về sau tới khoảng cách an toàn, kinh ngạc: “Không biết là người hay yêu... vậy là nhân yêu rồi?” Vừa nói vừa túm áo bọn hộ vệ kéo tới che trước mặt, cũng kinh nghi không biết ra sao, chỉ có một người dám đứng ra, cẩn thận quan sát tầm gần, mắt lộ rõ vẻ tò mò. Tướng quân đó kêu lên: “Lý khách khanh cẩn thận. Quái vật này đao thương bất nhập, vô cùng lợi hại.”

Lý khách khanh ước chừng khoảng 40 tuổi, vóc người gầy gò, ánh mắt chớp không ngừng, vừa nhìn đã nhận ra loại văn thần khách khanh mềm mép giẻo queo giỏi hùng biện cùng tinh thần mạo hiểm kiếm cơm. Hắn đứng cách tôi khoảng 5 bước, cẩn thận đề phòng: “Người là ai, xông vào cung Tần là muốn gì?”

“Ta tên Tiêu Cường, là tới tặng thần dược cho đại vương.”

Lý khách khanh cẩn thận dò xét, cảnh giác nói: “Đã vậy, vì tỏ vẻ thành ý, người có nguyện ý đi ra khỏi quái vật kia không?”

Cái này làm khó tôi, nếu chờ trong xe, ít nhất còn cam đoan an toàn, nếu đi ra ngoài có thể bị giết bất kỳ lúc nào. Nhưng mà ở trong xe thì không thể

giải quyết việc này. Tôi đành nói: “Các người có thể cam đoan sẽ không thương tổn ta sao?”

Tướng quân trực chỉ huy thấy tôi thật không có ác ý gì, kêu lên: “Đi ra nói chuyện, nếu không lao tới bọn ta cũng không giết người.”

Tôi cân nhắc một lúc mới căn rằng làm như hăn nói chui ra khỏi xe. Vừa ra ngoài tôi lập tức thả bao gạch xuống đất. Giơ cao hai tay - làm thần tiên không chỉ biết chạy đường dài thôi, thời điểm tất yếu cũng phải đánh cuộc một keo. Tôi nghĩ qua rồi, mặc dù hiện trường chế tạo cho họ vũ khí hạt nhân cũng vô ích, vấn đề là họ sẽ không ngốc để tôi chế tạo vũ khí, bọn họ chỉ cần vây quanh tôi ba ngày là xong, tôi không sợ chết khát, chết đói. Nhưng sau đó tôi tìm Chính béo cũng bằng không.

Sau khi đi ra tôi rất thông minh khóa cửa xe lại, vệ binh hô: “Thành thật.” Tôi tự giác ôm đầu đi về phía trước 2 bước, lập tức có một người đá gạch của tôi ra xa, hô to: “Nằm xuống.” Đồng thời có mấy vệ binh ấn tôi nằm xuống đất. Tôi hô lên: “Tôi thật sự đến đưa thuốc” bọn vệ binh nói: “Bớt nói đi, hôm nay lục sự đài đều có mặt, không giải quyết xong không được đi!”

Vệ binh báo cáo: “Tướng quân, trên người hăn không có vũ khí.” Một vệ binh khác nói: “Nhưng mà không ít thứ kỳ lạ.” Nói xong ném ra một đồng lớn lục soát được như điện thoại, thuốc lá, bật lửa, ... xếp đặt ra. Bỗng nhiên ai nha một tên nhảy dựng lên, ra là trong lúc vô ý tên lính bật sáng màn hình điện thoại, vệ binh thất thủ, điện thoại rơi xuống. Cũng may tôi nằm trước mặt hăn, nhanh chóng tiếp được. Tôi quát to: “Cẩn thận chút, rơi hỏng mày đèn được sao?”

Tướng quân chỉ huy tỏ ý vệ binh thu điện thoại từ trong tay tôi đi, nói: “Mấy thứ này chúng ta tạm thời không thể trả lại cho người.” Tôi quát lớn với một vệ binh khác: “Đừng ấn mạnh thế.”

Cờ-rách, một tên nhóc xui xẻo ấn bật lửa. May mà nó đã chuẩn bị tâm lý, suýt nữa rơi khỏi tay vội vàng đỡ lấy.

Lý khách khanh thấy tôi vô hại, nói với mấy vệ binh đang đề tôi nói: “Các người cho hắn đứng lên nói chuyện.” Sau đó hắn hỏi tôi: “Tiên được người nói tại đâu?”

Tôi mở tay ra, lộ ra ba cây hấp dẫn thảo tôi vẫn cố bảo vệ, mọi người bên cạnh không nhìn được đều bước lên một bước nhìn xem. Thấy là ba cây cỏ bình thường không có gì lạ, thất vọng lộ rõ trên mặt. Ngay cả vệ binh cũng lười đoạt, đồng loạt tản ra.

Lý khách khanh cách tôi gần nhất, ngửi được mùi hấp dẫn thảo, thò tay muốn lấy đi, tôi rút tay lại: “Thuốc này là chuẩn bị cho đại vương. Ngoại trừ đại vương, ai cũng không có tư cách đụng tới.”

Mấy lão đại phu vẫn tránh phía sau vệ đội nhìn nhau, bỗng đồng loạt hô: ‘Bố lão, vạn nhất thuốc trong tay mày là giả thì sao?’

Tôi sừng sốt, đành phải học tráng sĩ quyết biệt ngựa mặt lên trời cười: “Nếu là độc dược... ta độc chết đại vương các người xong cũng chỉ có đường chết, bọn mày nghĩ tao ngu thế sao?” Các đại thần đều nói : “Ừ, nói có lý.”

Một lão khốn kiếp đứng sau vệ binh nói: “Láo toét, dùng một cái mệnh thú của mi đổi mạng đại vương. Mày nghĩ hay nhỉ.” Các đại thần cùng nói: “Ừ, cũng có lý.”

Tôi điên tiết: “Thế bọn mày bảo sao?”

Lý khách khanh đi lên trước một bước, kiên định nói: “Ta vì đại vương thử thuốc.”

Tôi ôm hấp dẫn thảo vào lòng nói: “Không được, thuốc này rất quý. Ăn một cây thiếu một cây, người ăn thì đại vương các người làm sao?” Tôi cũng không định cho người ngoài cuộc ăn thứ này - Hơn nữa, hấp dẫn thảo dù không có độc, nhưng tôi thật không biết lai lịch kiếp trước của hân, ăn xong có chuyện gì xảy ra nữa.

Lý khách khanh quay đầu hướng vương đình nhìn quanh, động tĩnh chỗ này đã báo lại cho Tần Thủy Hoàng nghe, không bao lâu chợt nghe thái giám giọng the thé nói: “Đại vương có chỉ, Lý khách khanh thử thuốc, đại vương nói, Lý khách khanh trung tâm, nếu thử thuốc không chết, lập tức sắc phong thưởng đại phu, cũng cho phép người lên triều tấu trực khách lệnh, đình chỉ khu trục môn khách các quốc.”

Lý khách khanh quỳ phục trên đất nói lớn: “Lý Tư khấu tạ đại vương.”

Tôi lập tức vã mồ hôi, nói nhỏ: “Người nói người tên gì?” Lý Tư? Gián trực khách lệnh? Đó chẳng phải thừa tướng triều Tần nổi danh sao?

Lý Tư chậm rãi đứng lên, nói với tôi: “Hiện tại người nên cho ta thử thuốc rồi hả?” Thấy tôi còn do dự, Lý Tư trầm giọng: “Đừng nghĩ nữa, người không cho ta thử thuốc, thì vĩnh viễn không gặp được đại vương, mặc kệ người có mục đích gì, tóm lại không đạt thành.” Các đại thần đều nói: “Ừ, nói có lý.”

Tôi lộn đi lộn lại ba cây hấp dẫn thảo trong tay, nói nhỏ: “Người không sợ đây là độc dược hả?”

Lý Tư cũng nói nhỏ cho tôi nghe: “Thật sự độc dược thì cũng chịu thôi (bó chiếu chấm quan tài). Ta cuối cùng không thể trơ mắt người hủy khát vọng cả đời của ta. Đương thời người có thể kiến công lập nghiệp chỉ có Tần vương. Ta biết người thiên hạ muốn giết hân rất nhiều. Cũng không biết người có là một trong số đó không.”

Tôi vò đầu bứt tai: “Bài này nghe quen, bài hát gì ấy nhỉ?” Xem ra Lý Tư cũng là người có tầm mắt sâu rộng, đảm lượng không nhỏ, là điển hình kiểu nửa đầu cơ nửa thực lực. Chỉ dựa vào việc cùng Chính béo ghi vào sổ sách dù mạng cũng không tiếc.

Tôi lại nhìn quanh, 5000 quân Tần vây quanh làm tôi lạnh tóc gáy, tôi mang 3 vạn đánh 10 vạn là một loại cảm giác. Nhưng một chọi 5000 là cảm giác hoàn toàn khác, tôi quay đầu lại nhìn hai cửa thành, trên cửa đã có cơ nỏ dày đặc. Ở giữa chỉ có một cái xe bánh mì ... hôm nay muốn không bị bắn dính lên cổng như phim anh hùng thì cũng không có cách nào khác rồi.

Tôi cầm một cây hấp dẫn thảo giơ lên trước mặt Lý Tư: “Ta nói với người, thuốc này....”

Lý Tư cũng chẳng kiên nhẫn nghe tôi kể lể, đoạt lấy nhét vào miệng. Tùy tiện nhai vài cái là nuốt xuống. Mọi người giương mắt nhìn xem, nếu có chút khác lạ, tôi lập tức bị bắn dính lên tường, nhưng tôi ngược lại không lo. Tôi lo lắng Lý Tư ăn hấp dẫn thảo rốt cục nhớ ra thứ gì.

Tôi cùng mọi người đều nhìn chăm chăm Lý Tư vô cùng lo lắng, tôi không biết sau khi có trí nhớ hai đời thì chuyện thứ nhất hẳn sẽ làm gì, thứ này không chỉ là ăn không chết còn không bảo đảm người ta giữ chữ tín. Nếu Lý Tư kiếp trước là kẻ hại người lợi mình thì làm sao? Hẳn ôm bụng nói đó là độc dược, hoặc là đời trước là tên ngốc kẻ điên, trước mặt mọi người nháy cẳng lên múa bụng thì tôi phỏng chừng cũng chẳng sống nổi. Nhưng may mắn, chuyện như vậy tạm thời không có phát sinh. Lý Tư ăn hấp dẫn thảo qua vài giây, bỗng nhiên nhìn tôi cười cười, sau đó nói nhỏ vào tai tôi như thiên lôi oanh đỉnh: “He he, lái xe nát xuyên qua là lần đầu tôi nghe thấy đấy.”

Tôi mắt tròn tròn mồm há hốc. Lý Tư lại nói thêm một câu làm tôi xuýt hộc máu mà chết:

“Vừa rồi mấy câu anh nói là “tình ca độc thân” thì phải? Anh vẫn nghĩ sao mà nghe quen tai thế.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 91: Vương Giả Trở Về

Nếu nói tôi không vã mồ hôi hột là không đúng, gặp chuyện ly kỳ không ít, từ Sáu Lưu tới Kinh khờ xuất hiện trước mặt tôi lúc đó. Trên cơ bản tôi không có gì phải dụi mắt mà nhìn lại -- mặc dù tôi cũng chẳng mấy khi đeo kính râm.

Trước đó tại thế kỷ 21 tôi đã gặp qua không ít hoàng đế, anh hùng, văn nhân mặc khách. Nhưng ở 2000 năm trước tại triều Tần, tôi gặp một thừa tướng nhận biết xe ô tô còn nghe “tình ca độc thân”, đó là chuyện khác.

Tôi chờ vài giây ổn định lại, mới kinh ngạc hỏi nhỏ Lý Tư: “Lý ca ở đâu tới?”

Lý Tư tự nhiên hiểu tôi đang nói gì, cười nói: “Anh nhớ rõ năm anh chết thì Triệu Bản Sơn diễn tiểu phẩm “Đệ hao”.

Tôi nghĩ chút rồi nói: “A. Đó là năm 2007, Lý ca khi còn sống làm gì?”

Lý Tư nói: “Anh là giáo sư dạy lịch sử ở trường trung học. Lúc chết hơn 40 tuổi, bị ung thư dạ dày.”

Tôi bắt tay nói: “Thành thật chia buồn.” Tôi lại nhảy dựng lên: “Vậy anh sao lại đầu thai tới triều Tần?”

Lý Tư bó tay: “Anh sao biết? Đừng nói về anh, chú là chuyện gì, anh trước kia cũng hay đọc tiểu thuyết xuyên việt. Nghe nói trải qua tai nạn xe cộ đầu thai thành trẻ con. Nhưng chưa thấy cả xe cũng xuyên qua cùng.”

Tôi nói: “Em thì khác, em chuyên làm việc này.”

Lý Tư giật mình: “Làm trong cục quản lý thời không?”

Tôi xấu hổ: “Anh xem em giống nhân viên công vụ sao?”

Lý Sư cười nói: “Lao động hợp đồng hả?”

“... Không khác nhau là bao, cũng cơ bản là làm việc.”

Lý Tư lui ra phía sau một bước nói: “Thế chú muốn làm gì. Mang anh đi hả? Anh xuyên qua là chú tạo thành, chú muốn làm vậy thật à. Tính chất thuộc loại cảnh sát cài tang vật hãm hại.” Anh ấy lại vỗ đầu suy nghĩ, đột nhiên nói: “Lý Tư - nói vậy đời này anh là thừa tướng.” Nói xong bỗng giống như một giáo viên trung học được thủ tướng quốc gia bắt tay khen ngợi, cười hài lòng.

Tôi vội la lên: “Giờ không có thời gian nói chuyện phiếm, em phải gấp tên béo trong kia.”

Lý Tư sững sốt, quay lại nhìn lại hoàng cung, nói: “Nói vậy chú trước kia gặp qua Tần Thủy Hoàng? Đường như rất ít người biết hắc là tên mập.”

“Bọn em là bạn thân... không nói nhiều lời nữa, nhanh giúp em cái. Mặc dù anh còn chưa làm thừa tướng, nhưng dù sao cũng là người của bọn họ.”

Lý Tư vốn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nghe tôi nói vậy, gật đầu. Nhưng bỗng lại nắm chặt tay tôi: “Anh giúp chú cũng được, nhưng chú phải đáp ứng anh một điều kiện.”

Tôi dậm chân: “Nói nhanh.”

Lý Tư hỏi: “Chú hắc có thể về lại năm 2007 hả?”

Tôi thành thật nói: “Em trở về năm 2008. Anh có chuyện gì?” Kỳ thật tôi cũng muốn trở lại năm 2007, khi đó đám Kinh khờ đều ở đó, chúng tôi tụ tập trong một mái nhà chém gió, nhưng đó hoàn toàn là vi phạm ý của thiên đạo, đạo ca không ngốc....

“Năm 2008? Cũng được.” Lý Tư bỗng buồn rầu: “Anh chết sớm, để lại một con gái học lớp 5. Mẹ nó là công nhân, trong nhà điều kiện kinh tế không tốt. Anh hy vọng chú có thể chiếu cố cô nhi quả phụ. Đây.. không phạm quy định đơn vị các chú hả?”

Tôi không thấy có gì không đúng, lập tức đáp ứng: “Không phạm luật, sau này theo tháng gửi tiền cho hai người.”

Lý Tư nhìn cái xe nát be bét cũ như thời trung cổ của tôi, hoài nghi: “Nhưng chú cũng không đủ lực này à, nhìn cái xe chú lái cũng biết điều kiện của chú chẳng ra gì.”

Tôi không nói được gì ... ở hiện đại xe đều bị người ta coi thường, không ngờ tới triều Tần cũng vẫn bị khinh bỉ. Tôi mà lái một chiếc xe sang trọng chắc sẽ không bị hỏi thế này.

Tôi đỏ mặt giải thích: "Kỳ thật em rất có tiền. Thật, anh trước khi chết hẳn có nghe tiếng Ngũ tinh đồ tùng tửu hả, còn có được trà, đều là em bán.”

Lý Tư nhìn tôi: “A, nói vậy chú chính là hiệu trưởng Dục Tài?”

Tôi: “....” Thật sự là người có danh cây có bóng, Dục Tài của tôi uy danh đã vang tới triều Tần rồi.

Lý Tư không tiếp tục hoài nghi: “Chú muốn anh giúp thế nào?”

“Em muốn gặp tên béo. Hơn nữa phải cho ăn một cây thuốc này. Anh xem rồi làm.”

Lý Tư cân nhắc, bỗng nhảy lên trước mặt mọi người, khoa tay múa chân: “Hê, thật sự, ăn thuốc này thắt lưng không đau chân không tê. Một hơi leo năm tầng cũng không mệt.” Tần triều có nhà năm tầng sao?

Mọi người nhìn Lý Tư điên cuồng, nhìn nhau, có người nói nhỏ: “Điên rồi?”

Lý Tư lúc này hai lấy tay giắt vạt áo lên đai lưng, chột ôm tay thành quyền chào xung quanh: “Các vị phụ lão hương thân, tiểu đệ mới tới quý bảo địa, mọi người có tiền thì cho chút ủng hộ tràng....”

Anh ta đi qua trước mặt tôi, tôi nói nhỏ: “Có chút quá trớn rồi. Nên nhớ kỹ anh là ăn tiên dược chứ không phải là gà hăng máu, cần thuốc nha.”

Lý Tư ngây người, vội bình tĩnh lại. Đứng thẳng, tay chỉ hướng trời, động tác nhàn nhã chậm rãi như tập Yoga, thâm trầm: “Ăn thuốc này. Ta cảm giác cân bằng từ trong ra ngoài.”

Một lão đại phu từ phía sau vệ binh đi ra hỏi: “Lý khách khanh, ngài không sao chứ?”

Lý Tư cản chần: “Ta rất tốt, chưa bao giờ tốt như vậy.”

Lão đại phu lại nói: “Vậy thuốc đó ăn xong cảm thấy sao?”

Lý Tư: “Ai ăn ai biết.”

Lão đại phu thấy Lý Tư uống thuốc xong thật không có gì. Lại hai mắt tỏa sáng, liền cao giọng nói: “Cùng ăn bổng lộc của đại vương, ta cho rằng chúng ta không nên chỉ để Lý khách khanh mạo hiểm thử thuốc, mọi người phải cùng thử.”

Cả đám lão già đều giương mắt nhìn thuốc trong tay tôi nóng lòng muốn thử: “Ừ, nói có lý.”

Lý Tư che trước mặt tôi, liên tục khoát tay: “Không cần thử, ta xác định đây là tiên dược không sai.”

Tôi nói lớn: “Vậy bọn càn không nên thử.”

Các đại thần: “Lời ấy sai rồi.”

Mẹ kiếp, không mắc bẫy.

Trong lúc hỗn loạn, thái giám truyền chỉ: “Đại vương có lệnh, cho người hiến dược bái kiến.”

Tôi vội vàng muốn đi, lại đứng tới thái giám giọng the thé: “Vào điện cần soát người.”

Tôi lui ra phía sau một bước nói: “Đã có người lục soát rồi.” Đây là hai thái giám trung niên, bị mười ngón tay da thô ráp sờ vào, tôi thà ngồi trong xe bị người ta hất phân còn hơn.

Trong đó một thái giám cười khanh khách: “Các nam nhân vụng về nên chúng ta không tin được, người nếu còn giấu lợi khí gì thì sao?”

Tôi nổi da gà: “Thật sự không có. Lợi khí cuối cùng trên người ta chỉ có thể đả thương nữ nhân thôi.”

Thái giám sừng sốt một lúc lâu, bỗng lấy tay che mặt thẹn thùng: “Người thật xấu.”

Á đù. Cũng không thương được người nha.

Lúc này có người hô lớn: “Đại vương có chỉ, người hiến dược có thể miễn soát người, mau lên điện.”

Tôi vội vàng vượt qua hai thái giám, bước nhanh vào trong, văn phòng của Chính béo thực quá hoành tráng rộng lớn, ít nhất cũng là đình đài lâu

các cao lớn. Tôi đứng đó, liếc mắt nhìn không rõ bộ dáng người đối diện, hai bên là hai hàng trụ đồng. Người đứng ở giữa tự thấy mình tự ti nhỏ bé, tôi vừa đi vừa nhìn quanh. Lý Tư không dám sơ ý, nói nhỏ: “Cúi đầu.”

Tôi vội vã cúi đầu đi tiếp, nhìn chân vô số người. Lúc này mới đi tới trước vương tọa. Lý Tư lôi tôi một cái, tôi đứng lên bên cạnh anh ta. Ngừng một chút, chợt nghe thái giám nói rõ ràng: “Lý khách khanh, đại vương hỏi người ăn thuốc sau đó cảm giác thế nào?”

Lý Tư vội bước lên kính cẩn: “Thần chỉ cảm thấy tinh thần đổi mới, thân nhẹ như yến.” Cuối cùng lại nói thêm một thán từ “A...”

Tôi không nhịn được phì cười, Lý Tư một tay đuổi sau lưng phe phẩy ra hiệu cho tôi. Tôi nghiêm túc lại. Kỳ thật cử động này của anh ta cũng không nghiêm túc. Chỉ có điều là người hiện đại lá gan của anh ta cũng lớn hơn nhiều, nếu là trước kia hẳn là bị dọa chết khiếp không dám làm gì.

Phía trên không tiếng động, thái giám lại nói: “Đại vương lệnh. Trình dưng lên.” Một người mang tới một cái đĩa trước mặt tôi, chờ tôi bỏ thuốc vào.

Lúc này tôi sợ có chuyện bất ngờ, không sợ tất cả ngừng dầu lên nói: “Thuốc này ta phải tự mình hiến cho đại vương...” Phía trên, Chính béo mặt không chút biến đổi ngồi ở giữa, ánh sáng u tối trong điện khiến anh ta vô cùng uy nghi, mồm giật giật, thái giám bên người lạnh lùng nói: “Lớn mật.”

Chuyện tôi lo lắng nhất đã xảy ra. Thằng béo chó chết quả là loại người trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu. Lúc ở nhà tôi hòa ái dễ gần mà, một khi lại làm Tần Vương chốc lát đã thành sói xám gian ác. Ngay cả lời nói cũng lười nói.

Tôi chỉ sợ Chính béo mồm mép lại động cái tôi sẽ bị bắn dính lên tường, vội nói: “Đại vương minh giám, thuốc này chỉ cần vừa ly khai tay của ta sẽ mất đi dược tính. Tiểu Cường tâm ý trời đất chứng giám.” Nói xong tôi lâm

thời nhớ tới hai câu võ mông ngựa kinh điển, hét lớn: “Thủy Hoàng bệ hạ ân huệ tỏa khắp chúng sinh văn uy vũ đức, nhất thống giang hồ thiên thu vạn tải....”

Mấy câu nói đó tất cả mọi người nửa hiểu nửa không, nhưng võ đúng chỗ sượng của Chính béo, hấn đích thân mở miệng: “Thệ thặng chệt tiết thụy hoàng lạ ai?”

Vừa nghe nói vậy, tôi cơ hồ cảm thấy thân thiết muốn rơi nước mắt, nghiêm mặt nói: “Đại vương, sau này ngài nhất định công quá tam hoàng ngũ đế nên hợp xưng hoàng đế, bởi vì ngài là lần đầu thống nhất thất quốc, cho nên gọi là Thủy Hoàng.”

Tiếp đó các đại thần nghe tôi nói vậy, lập tức dự cảm tôi hẳn sau đó sẽ đường làm quan rộng mở, ra sức hòa vào: “Ừ, nói có lý.”

Tần Thủy Hoàng rất là vui vẻ, cười ha hả: “Nội hay lăm, người đứng lên đi.”

Tôi cùng Lý Tư đều ra hiệu thẳng lợi, bước dài tiến lên đài chủ tịch... ách, là trước vương tọa, đưa một cây hấp dẫn thảo lên trước mặt Tần Thủy Hoàng nói: “Đại vương thỉnh.”

Tần Thủy Hoàng thấy tôi tích cực như vậy, ngược lại do dự, hẳn trước nhìn Lý Tư, rồi nói thầm: “Thuộc này...” Nói còn chưa dứt, đã ngửi được mùi hấp dẫn thảo, hai chữ hấp dẫn vốn căn cứ đặc tính này mà ra, hương khí tỏa ra, có đặc tính hấp dẫn cùng mê hoặc. Chính béo nuốt nước bọt, không nhịn được cầm một cây xem kỹ, chậm rãi bỏ vào miệng...

Tôi an lòng, buông lỏng cánh tay đặt lên ghế của Tần Thủy Hoàng, cười tủm tỉm nói: “Anh Chính, nhớ em không?”

Người phía dưới căn bản không nghe thấy tôi nói gì. Thái giám bên cạnh Tần Thủy Hoàng lại nghe được rành mạch, thốt nhiên nói: “Thật to gan, cút

xuống.”

Tần Thủy Hoàng vỗ mạnh màn, quát: “Cụt xuống.”

Thái giám chó cậy gần chủ, hét lên với tôi: “Nghe thấy chưa, đi xuống.”

Tần Thủy Hoàng quay đầu trừng mắt nhìn hăn: “Người tạo nôi cụt xuống lạ mậy đọ.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 92: Tiêu Công Quán

Xem ra được tính của hấp dẫn thảo phát huy cũng không chậm hơn hòa tan lam được vào nước là mấy. Tần Thủy Hoàng mới vừa ăn tôi đã thấy mặt anh ấy giật giật, sau đó quý dị liếc mắt nhìn tôi, hơi mất tự nhiên chút, nhưng mà tôi có thể cảm giác được sự thân thiết trên người anh ấy.

Thái giám bên người bị Chính béo quát lớn một tiếng, sững sờ, chần chờ nói: “Đại vương... ngài nói là nô tài sao?” Xem ra tên này là cận thần của Chính béo, nên biết hoàng đế có nhất nhiều kị húy không muốn bọn thái giám bên người biết, thân phận của bọn họ vừa đan xen là nô tài, bằng hữu thậm chí là thân nhân của hoàng đế, cho nên từ xưa tới nay mặc dù triều đại khác nhau nhưng đều nghiêm cấm thái giám tham gia chính sự. Nhưng không có một đế vương nào có thể chính thức hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của thái giám, thái giám này bị Tần Thủy Hoàng rắn dạy liền khó tin vào lỗi tai của mình.

Tần Thủy Hoàng đến nhìn cũng chẳng thèm, không kiên nhẫn nổi xoa tay. Tôi cũng chó cậ gần nhà nói: “Nói mày đó, đi xuống.”

Thái giám lúc này mới hùng hổ đi xuống, vẻ mặt ủy khuất nhìn Tần Thủy Hoàng.

Thái giám mặc dù đi xuống nhưng hiện tại nói chuyện không tiện, trước mặt bao người tôi cũng không thể gọi chính béo là “Doanh ca” hả? Vì thế tôi nhìn Chính béo, Chính béo nhìn tôi, rất khó xử. Tôi nhắc nhở nhỏ giọng: “Doanh ca, thanh tràng.”

Chính béo hiểu ra, ngồi nhìn quần thần: “Cạc người đều đi đi.”

Các đại thần nhìn lẫn nhau, mấy lão già đứng đầu thử nói: “Đại vương, thế hình như không hay?”

Tôi vội vàng đứng lùi ra cách Chính béo năm bước, hai tay xòe ra tỏ vẻ trong sạch, tôi cũng nhìn ra bọn họ đang hoài nghi tôi uy hiếp ông chủ của bọn họ. Hiểu lầm không giải tôi khó tránh khỏi vận mệnh bị bắn dính lên tường....

Tần Thủy Hoàng đối mặt quần thần, giọng điệu bình hòa: “Ta rất tốt, muôn nọ chuyện thánh tiên với Tiệp Cượng. Bọn mạy rạ đi.

Quần thần giật mình: Nguyên lai đại vương ăn tiên dược xong thật sự có ngộ ra, không muốn người ngoài chia xẻ thuật trường sinh bất lão.

Tôi ở bên thêm mắm dặm muối: “Các người sao không ra ngoài, có phải muốn cùng đại vương vĩnh viễn bất hủ?”

Đám quần thần vội lui ra ngoài, cùng lãnh đạo ngồi ngang hàng là chuyện tối kỵ trong chốn quan trường xưa nay, lưu lại nghe bí mật thì có bất hủ hay không còn chưa biết, chỉ sợ nghe xong tên lập tức sẽ được khắc lên bia đá...

Tôi thấy Lý Tư cùng mọi người đồng loạt ra ngoài liền nói: “Lý Tư, người lưu lại.”

Lý Tư bây giờ còn có tư duy của người hiện đại, nhanh chóng đáp lời đứng bên. Các đại thần thấy anh ta vì thay đại vương thử thuốc chột được cưng chiều, bây giờ còn được theo đại vương vĩnh bất hủ, ánh mắt nhìn anh ta vừa ghen ghét vừa hâm mộ. Chuyện này chỉ sợ là nguyên nhân mà sau này một thừa tướng quan to như vậy bị ngũ mã phanh thây mà cũng không ai muốn đứng ra nói chuyện.

Khi mọi người đã đi ra cả, Tần Thủy Hoàng không nén được đứng dậy khỏi bảo tọa, hai tay run rẩy duỗi về phía tôi, câu đầu tiên là:

“Cọ gì ăn chut không?”

Tôi không nói được gì hồi lâu, ném cái chìa khóa xe cho Lý Tư nói: “Đi trong xe của tôi cầm mấy thứ ăn được tới đây. Thuận tiện cũng thu cái điện thoại cùng mấy thứ vệ binh cầm đi, nhớ phải cầm hết về.”

Tôi bình tĩnh đánh giá Tần Thủy Hoàng, lòng chua xót: “Doanh ca, anh gầy đi.”

Chính béo xua tay: “Ăn không ngon ngủ không yên. Không gầy sao được -- chụ tới đây lạ có chuyện chi?”

Tôi chẳng biết nói gì, đành chấp tay sau lưng cười nói: “Nhớ anh tới chơi thôi.”

Lúc này Lý Tư cầm một đồng lớn vào, Tần Thủy Hoàng đoạt lấy, ngồi trên bậc thang. Trước cầm một quả táo cắn vài miếng lớn, sau đó mở một lọ nước chanh ngửa đầu uống, vừa ăn vừa giận dữ: “Buộn chết mịa, đợi quạ, có lạ hoạng đệ mạ muộn ăn bặt trứng gà sột cạ chua mà cụng không cọ.” triều Tần vẫn chưa có cà chua.

Lý Tư cười nói: “Đại vương, ngài bây giờ còn chưa thống nhất lục quốc, cũng không phải hoàng đế mà.”

Tần Thủy Hoàng nhìn anh ta, quay lại hỏi tôi: “Nó lạ chuyện chi?”

Tôi nói: “A, Lý thừa tướng kiếp trước là người của thời đại em. Ăn thuốc xong nhớ lại.”

Tần Thủy Hoàng phất tay cho Lý Tư đang chấp tay chào mình: “Mạ không cần khách khí thế. Một thời gian nữa tao phong mạ làm thừa tướng

đại phu chơi hị.”

Tôi nhìn qua Tần Thủy Hoàng đã thối bay quá nửa đồng hoa quả, đồ uống: “Doanh ca, chừa lại chút ăn sau đi, chúng ta trước tiên nói chính sự.”

Tần Thủy Hoàng vừa ăn vừa nói: “Chụ nọi đi.”

Tôi nói: “Lần này em đến một là vì thăm anh, hai là ngăn cảnh Kha tử ám sát anh.”

Tần Thủy Hoàng lập tức ném mấy thứ trong tay, vỗ đùi nói: “Đụng rồi, cợn có thặng ngọc nựa! Nó tội ạm sát anh mạ.”

Tôi lại an tâm, tôi vẫn lo lắng Kinh Kha đã tới. Nếu nói vậy thấy Chính béo còn sống ý nghĩa rằng Kinh Kha đã chết, tôi cũng không muốn nhìn tới cục diện như vậy.

Tôi vội hỏi: “Trước kia anh ấy hành thích anh khi nào?”

Chính béo nghĩ chút rồi nói: “Lận trước lá một hai ngay nựa.”

Tôi lấy ra cây hấp dẫn thảo cuối cùng nói: “Thuốc này chỉ đảm bảo chất lượng trong vòng ba ngày, nếu anh ấy không tới thì khó mà giải quyết...”

Chính béo không để ý: “Chợ lo, chợ lo. Nọ cợn đện sau cụng không sợ. Nó đội anh bật nhân, anh không thệ bật nghĩa - anh không thệ lại giết nó?”

Tôi vỗ đùi: “Đúng rồi, anh hiện tại là hoàng đế mà.”

Một hoàng đế khi có phòng bị đương nhiên sẽ không để một sát thủ võ công hạng hai ám sát. Cho dù Kinh khờ sau này tới, lúc đó chỉ cần bắt lấy, hết thầy có thể khống chế, cùng lắm thì tôi lại về lấy thuốc lần nữa.

Nói tới hoàng đế, Chính béo cười ha hả nói: “Đụng rồi. Anh đạ nọi phong chụ Tề Vương cụng Ngụy Vương, anh nọi giữ lời. Đội anh công cạo

thiên hạ.”

Tôi cười nói: “Anh tùy tiện phong em làm Tề vương được rồi.” Thật không nghĩ tới một câu nói đùa lúc trước hôm nay quả nhiên biến thành thật. Bánh Bao vẫn là Trịnh Vương cùng Đại Tư Mã.

Lý Tư bỗng nhiên lộ vẻ khó hiểu: “Đại vương, cho dù ngài thống nhất lục quốc cũng không thể phong vương, chẳng lẽ ngài muốn nhìn thiên hạ lại lâm vào cục diện chư hầu hỗn chiến... Thần nghĩ thế này, sau này thiên hạ đều quy đại Tần ta, chúng ta chia chư hầu trước kia thành nhiều tiểu quận...” anh ta lại nhìn tôi, dường như hoảng sợ hỏi: “Người là người phương nào?”

Tần Thủy Hoàng buồn bực: “Nọ nội cại chi rạ?”

Tôi lập tức vã mồ hôi lạnh: Tác dụng phụ của hấp dẫn thảo bắt đầu! Người vừa mới ăn hấp dẫn thảo sau đó không giống ăn lam được, kiếp trước kiếp này đều rõ ràng. Nói cách khác bọn họ ngoài việc có trí nhớ hai kiếp, tính cách cùng lối suy nghĩ là thống nhất. Tựa như Liễu Hạ, hẳn hiểu được mình đời trước là đạo tặc, đồng thời tình huống mình đời này là Vương nhật rác, nhưng là được tính qua, trí nhớ của Liễu Hạ đột nhiên bị hủy diệt, chỉ còn lại Vương mót rác vâng vâng dạ dạ. Chờ một thời gian qua đi lại có thể nhớ lại chuyện trước kia, quá trình này trùng lặp không ngừng. Mặc dù dần dần sẽ hợp nhất nhưng cần thời gian một tuần sau, hiệu quả mới đạt tới tương tự lam được.

Tôi lau mồ hôi nói với Chính béo: “Hắn đã quên trí nhớ kiếp trước, một lát nữa anh cũng thế.”

Lý Tư trở nên cung kính khom lưng nói kế hoạch của mình với Tần Thủy Hoàng. Anh ta hiện tại hoàn toàn là Lý khách khanh kia, tôi nhìn đồng hồ, thời gian anh ta ăn hấp dẫn thảo vừa đúng 10 phút.

Tần Thủy Hoàng xua tay nói: “Lùi ra đi.”

Lý Tư không dám nhiều lời, vội vàng lui ra đại điện, ánh mắt còn lộ vẻ mê mang.

Tần Thủy Hoàng trừng mắt nhìn tôi: “Chụ cộ chi giậu giếm ? Rột cục ra sao hạ?”

Tôi hơi lo lắng: “Không có thời gian đâu Doanh ca, vừa rồi em cho anh ăn loại cỏ này, được tính không ổn, sau 10 phút anh sẽ quên em, tới lúc đó anh sẽ hô to có thích khách cũng nên.”

“Vậy phải làm sao?” Chính béo cũng nóng nảy, tôi cũng điên lên, có thể nhìn ra anh ấy thật sự sợ phát sinh chuyện mất đi người huynh đệ là tôi đây.

Tôi vội nói: “Không sao. Chờ một hồi anh sẽ lại nhớ tới em. Như vậy tới tới lui lui đại khái một tuần lễ là ổn định.”

Tần Thủy Hoàng nhìn điện thoại của tôi nói: “Hạng rồi, không còn bao nhiêu thời gian nữa”

Tôi cũng cuống lên, đối mặt với một hoàng đế tùy thời trở mặt, tuyệt đối kích thích hơn việc xưng huynh gọi đệ với một con chó Ngao Tây Tạng. Tiếp đó không chừng sẽ kêu người bắn... ai, mặt sau tôi không nói nữa.

Tần Thủy Hoàng chậm rãi buông chai nước trong tay xuống, bỗng nhiên hét lớn: “Người đâu.”

Quy củ nước Tần, không có vương lệnh binh giáp không thể lên điện. Hai đội vệ binh xông xáo cũng đứng bên cửa điện, uy phong lẫm lẫm đáp lời.

Tôi sợ hãi kéo lại, nói nhỏ: “Doanh ca, anh muốn làm gì?”

Tần Thủy Hoàng không để ý tới tôi, nghiêm mặt nói: “Gọi tượng quân của các người tới đây.”

Tôi lo lắng phán đoán thế cục. Nhìn xem Chính béo rốt cục có nhận biết tôi hay không, muốn gọi người bắn tôi hay suy nghĩ biện pháp ứng đối, vội cầm lấy điện thoại nhìn qua mới hơi chút yên lòng.

Chỉ chốc lát, tướng quân dẫn người vây tôi lại một mình đi vào điện, không nhìn quanh lập tức quỳ một chân xuống nói: “Mặt tướng Mông Nghị tham kiến đại vương.”

Tôi thiếu chút nhảy dựng lên: Chính béo dưới tay thật có một vị tướng quân “Mộng tinh” hả?

Chính béo không nói nhiều, trực tiếp hỏi Mông Nghị: “Sợ chết không?”

“Không sợ.” Mông Nghị chém đinh chặt sắt nói thẳng.

“Vị ta mà chết cớ dạm không?”

Tôi gãi đầu hoàn toàn không hiểu, Chính béo chuẩn bị làm gì?

Mông Nghị kiên quyết không đổi, kiên định nói: “Ra sức vì đại vương mà chết là quang vinh lớn nhất của thần.”

Chính béo khi này mới mỉm cười: “Cung không thật buộc người phải chết.” Anh ấy bỗng chỉ vào tôi nói với Mông Nghị: “Người này người biết rồi, sau này là chủ nhân của người, Người cùng một vạn hộ vệ vương đình bên ngoài, phải liệu mạng nghe lệnh.”

Mông Nghị không hiểu ngẩng đầu lên, Tần Thủy Hoàng lại nhắc lại: “Tử lệnh! Ngoại trừ hận, ai cùng không nghe. Cho người đi hưởng đông không được đi hưởng Tây. Mạng của hận là mạng của người, người hiểu không?”

Nói đương nhiên là rất rõ ràng, nhưng Mông Nghị suy nghĩ cả một lúc lâu mới trịnh trọng gật đầu. Tần Thủy Hoàng ý vị thâm trường: “Cho dù ta

phải binh giết hặn, người cùng phải liệu mạng bạo vệ hặn. Chuyện này người cò thế làm được không?”

Mông Nghị khó xử nói: “Mặt tướng chỉ phục tùng mệnh lệnh của đại vương.”

Tần Thủy Hoàng tức giận: “Tao ra lệnh là lệnh cho mày nghe lệnh hặn độ.”

Lần này làm khó tướng quân Mông Nghị, hăn suy nghĩ đến choáng váng đầu óc hồi lâu mới cúi đầu miễn cưỡng nói: “... mặt tướng tuân mệnh.”

Tần Thủy Hoàng gọi Mông Nghị lên, khoác tay lên vai nói rất nghiêm trọng: “Tao giao thân gia tạnh mạng cho mày độ, mày mà không bạo vệ huynh đệ tốt nạy của tao...” Chính béo chưa nói hết câu, nhưng so với chu di cừu tộc còn có hiệu quả hơn, Mông Nghị gật đầu kiên định, Tần Thủy Hoàng mới nhắc lại: “Nhớ kỹ. Ra cửa điện nạy hặn lạ chụ nhân duy nhất của người. Cho dụ ta muộn giết hặn người cùng phải bạo vệ hặn.”

Sự tình quan trọng, Mông Nghị lần đầu nói: “Đại vương, có thể hỏi vì sao không?”

Chính béo sắc mặt u ám, chỉ bóp vai Mông Nghị nói: “Cùng không cần thiết, người chỉ cần biết rằng trong vọng bạy ngay bạo vệ mạng hặn, độ chình lạ mệnh của ta.”

Trải qua nhiều lần nhấn mạnh, Mông Nghị ý thức được tính nghiêm trọng, không nói thêm nữa đứng bên cạnh tôi. Tần Thủy Hoàng chỉ nói ngắn ngủi không bao lâu liền gọi mấy đại phu lần nữa thanh minh, loại mệnh lệnh này oanh động cực lớn. Quần thần hai mắt nhìn nhau, ánh mắt nhìn tôi cũng thay đổi. Loại đãi ngộ này đừng nói bốn triều bốn quốc, đại khái trong lịch sử Trung Quốc xưa nay vẫn là lần đầu tiên xuất hiện. Có thể nói Chính béo ngoại trừ không nhường ngôi cho tôi, đã giao mệnh của mình trong tay tôi, giờ phút này tại thành Hàm Dương rất khó tìm ra một vị

được một vạn vương đình hộ vệ võ trang ủng hộ, bảo vệ. Tôi chỉ tùy tiện phát động binh biến thì Tần Quốc sẽ phát sinh biến loạn nghiêng trời lệch đất.

Mãi cho tới sau đó tôi mới hiểu được ý của Chính béo, anh ấy sợ một lúc sai lầm sẽ để hận thiên thu, cho nên cơ hồ lấy tất cả thực quyền trong tay tạm giao cho tôi một thời gian. Đương nhiên, anh ấy biết tôi tuyệt không thể phát động phản loạn, nhưng cho dù vậy, Chính béo quả là trượng nghĩa.

Nói xong hết thấy, Tần Thủy Hoàng mới như trút được gánh nặng, cầm lấy đồ uống, uống một hơi, bỗng nhiên cầm cái chai để trước mặt nhìn hồi lâu mới nói: “Ồ, hương vị gì lạ lạ. Lạ cái chi vậy?”

Tôi biến sắc, vội vàng lôi kéo Mông Nghị chạy thẳng ra ngoài: “Đi mau, đại vương các người lập tức muốn trở mặt.”

Chính béo ở phía sau cười: “Không cần chạy, chọc chụ vậy thôi.”

Tôi tức điên. Thiếu chút nữa đương trường phát động binh biến.

Thời gian còn lại, Chính béo kêu người an bài chỗ ở cho tôi. Khi tác dụng phụ của hấp dẫn thảo còn chưa tiêu trừ, tôi còn không thể quá gần anh ấy, cũng được an bài tại phủ tướng quốc trước kia - nhà của Lã Bất Vi.

Lúc này Lã Bất Vi đã bị Chính béo lật đổ, chỉ còn một phủ tướng quốc to lớn. Một lão già đầu muối tiêu cầm bút lông, tay nắm thẻ tre cẩn thận hỏi Tần Thủy Hoàng: “Đại vương... phủ đệ mới nên gọi là gì, Tiêu tiên nhân dường như còn không có phong hiệu chính thức?”

Chính béo bất mãn: “Ai bạo không cọ, Tệ Vương”

“Ách...” Lão nhân hết chỗ nói nổi.

Hiện tại Tề Quốc vẫn là chư hầu như Tần Quốc, mặc dù Tần Thủy Hoàng nhìn chăm chăm thiên hạ không là bí mật gì, nhưng công nhiên phong quốc thổ của người ta cho đại thần của mình vẫn có chút chả ra gì cả, tôi thấy lão nhân rất khó xử, phỏng chừng hẳn hiện tại đảm nhiệm công bộ, tên của phủ đệ cần phải đăng ký vào sách, liền nói: “Tạm thời gọi là Tiêu công quán đi.”

“A...” Lão nhân lại hết chỗ nói rồi.

Tôi nhìn đồng hồ, Tần Thủy Hoàng hẳn nên “phát bệnh”, tôi cùng Chính béo rất ăn ý nhìn nhau, tôi khom người nói: “Đại vương, thần tạm thời cáo lui.”

Tần Thủy Hoàng phất tay: “Đi đi.”

Tôi cùng anh ấy đều sợ gặp tình huống như Lý Tư, cho nên cần sớm quyết đoán. Đây cũng là chuyện thực bất đắc dĩ, tôi mang theo Mông Nghị mới vừa ra cửa, chợt nghe có người báo: “Sứ giả Yên quốc Kinh Kha, Tần Vũ Dương cầu kiến đại vương. Đang ở trước điện chờ mệnh.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 93: Phó Ước

Tôi cuối cùng thấy mình không phải là cái gì mà Thiên quan chường quản trực nhân giới, có chút giống như thần may mắn trong truyền thuyết -- Tiểu Cường hôm nay kỳ thật là liên tiếp từng bước gặp may mắn.

Chính béo bên này tôi không có gì bất mãn, gặp mặt rồi, cũng nói chuyện rồi, chưa kể còn phong tôi thành Tề Vương quyền thế nghiêng thiên hạ, trong tay nắm một vạn quân cận vệ. Đại khái cả thất quốc cũng không tìm ra ai có thực quyền có thể so với tôi. Duy nhất không hoàn mỹ là tác dụng phụ của hấp dẫn thảo, hiện tại Chính béo trên điện cũng là nỏ mạnh hết đà. Tôi không biết khi nào sẽ đột nhiên trở mặt.

Nhưng mà trước mắt, Kinh khờ đáng chết tới rồi, nói cách khác nếu hôm nay tôi không ở đây, anh ấy lập tức sẽ thuận lợi tiến tới hiến đồ, sau đó ám sát Chính béo, cuối cùng chết.

Nếu thứ Chính béo ăn là lam dược, hết thấy dễ nói. Chúng tôi có thể sẽ bàn tính kỹ càng, nhưng hiện tại không được, Chính béo lập tức biến thân, tôi thấy anh ấy nhìn tôi ra hiệu cầu cứu, mắt đã không trong suốt.

Hoàng môn quan quỳ bên ngoài chờ chỉ ý của Tần vương, tôi nhìn thoáng qua Chính béo, cái khó ló cái khôn nói: “Sứ giả viễn đồ mệt nhọc. Trước an bài dịch quán nghỉ ngơi. Đại vương hôm khác tái kiến bọn họ.”

Hoàng môn quan thấy không phải Tần Vương tự mình hạ lệnh, do dự một chút, vẫn quỳ ở đó. Tôi mặc dù thực quyền nơi tay, nhưng dù sao mới

tới, còn không có người chịu khuất phục “dâm uy”.

Tần Thủy Hoàng sửng sốt, hướng hoàng môn quan phất tay tỏ ý làm theo. Mắt anh ấy đã tràn đầy nghi hoặc, dường như chẳng biết mình đang ở đâu, một mệnh lệnh cuối cùng là cố gắng khắc chế chính mình mới làm ra. Anh ấy nhìn chai nước trong tay, bỗng nhiên ngần ngại, nhẹ buông cái chai rơi trên sàn. Bình nhựa va chạm với đá phiến phát ra tiếng vang ngọt ngào. Nước chanh vàng óng chảy đầy đất - anh ấy đã không biết nhựa là thứ gì rồi.

Tôi đón nhận ánh mắt tò mò của mọi người, cười khan nói: “Đại vương ăn tiên dược, sẽ tạm thời không khỏe. Qua vài ngày sẽ tốt thôi.” Tôi không kịp chào hỏi, vội vã rời đi. Tần Thủy Hoàng hiện tại không biết tôi. Chỉ có điều anh ấy đang sửng sốt, không lợi dụng cơ hội này để chạy còn chờ tới khi nào?

Có thái giám bò trên đất cẩn thận nhặt chai nhựa lên. Tôi vừa lùi ra vừa nói: “Đó là nước thánh, cẩn thận thu lấy, đừng uống trộm. Nếu không đại vương sẽ diệt người cừu tộc ta cũng mặc kệ.” Thái giám rung mình, vội vàng cẩn thận không dám động.

Các đại thần thấy tôi la to, cũng vội vàng không kịp hành lễ với Tần Thủy Hoàng. Xem ra tôi làm càn là cổ kim đệ nhất ngang ngược, ánh mắt đám đại thần nhìn tôi cũng bất đồng, có sợ hãi cũng có lấy lòng. Cũng có người cho rằng tôi dùng tà thuật thao túng đại vương của họ, về mặt đây oán hận cùng khinh thường, đại khái có liên quan tới việc Tần Thủy Hoàng giao vệ đội cho tôi. Anh ấy hiểu được mình lúc thanh tỉnh chúng tôi thân như huynh đệ không để ai thương tổn. Nhưng không thể nghi ngờ tôi đã trở thành một lực lượng chính trị không thể bỏ qua. Có người nghĩ muốn mượn sức của tôi thì cũng tự nhiên có kẻ cừu thị. Mặc kệ nguyên nhân là gì, chỉ có thực lực chân chính mới có thể tự vệ.

Nhưng cũng có người thật sự tin tôi là tu tiên -- bởi vì bọn họ cho tới giờ còn chưa từng nhìn thấy chai nhựa, thời đại này người sống rất nhẹ nhàng. Nhìn thấy thứ không giải thích được cứ cho là thần tiên bên kia là được.

Tôi đi từ trong điện ra liền đụng tới Lý Tư, lão Lý chấp tay sau lưng nhàn nhã đứng ở cửa điện đi dạo, thấy tôi đi ra, cười tủm tỉm nói: “Tiểu Cường ra rồi hả?”

Tôi thấy hắn như vậy là biết hấp dẫn thảo lại có tác dụng, bực tức: “Lại nhớ ra tôi hả?”

Lý Tư cũng chán ngán: “Đúng vậy, anh đang suy nghĩ vừa rồi xảy ra chuyện gì.”

Tôi nói đơn giản chuyện hấp dẫn thảo cùng chuyện xảy ra, nói: “Cứ như thế, hiện tại Doanh ca cũng không biết tôi.”

Lý Tư cảm khái: “Thật đúng là phiền toái. Thế này đi, chờ khi ông ấy khôi phục bình thường anh lại phải người tìm chú.”

Tôi khoát tay nói: “Chờ anh ấy nhớ tới tôi thì đến lượt anh đã quên, thôi đi, chờ thêm vài ngày hai người đều ổn định lại hãy nói.”

Tôi đi tới hỏi vệ binh tại quảng trường: “Hai sứ giả nước Yến đâu?”

Vệ binh biết tôi đã thành lãnh đạo trực tiếp của họ, vội vàng kính nể nói: “Bọn họ đã được an bài tới dịch quán rồi.”

Tôi gật đầu, lên xe vừa định nổ máy, Mông Nghị bỗng ghé vào cửa kính vội vàng nói: “Tiêu tiên... vương...”

Tôi biết anh ta không biết nên gọi tôi thế nào, cứ hiểu chung chung, tôi trong mắt mọi người dựa vào lừa đảo tiếp cận đại vương, người như vậy bình thường có thể gọi ‘tiên nhân’, nhưng mà kẻ lừa gạt lại có thể chính

thức phong làm Tề Vương. Phong hiệu hiện tại nghe thấy thật khủng bố khó nói, bởi vì Tần Thủy Hoàng hiện tại cũng mới là một vương chư hầu. Hoàng đế lại chỉ có một, nhưng bỗng nhiên một ngày hoàng đế lại sắc phong một hai hoàng đế, nên gọi là thế nào đây? Chẳng phải giống đồng chí, ai đều có thể gọi Trương hoàng thượng, Vương hoàng thượng thì khó nói rồi.

Tôi lúc này mới có thời gian nhìn kỹ Mông Nghị, đây là một tướng quân trẻ tuổi, cậu ta ước chừng bằng tuổi tôi, tướng mạo bình thường, à còn có mũi to nhưng thân hình cao ngất, anh khí bức người, hơn nữa thực sự dũng cảm trung thành, cái cuối là hiện giờ do tôi chỉ huy. 2000 năm trước lính nước Tần dù thấy chảo lửa cũng không chút lùi bước, điểm này thực đáng khen.

Hiện tại cậu ta đang nhìn tôi, vẻ mặt hơi khó xử.

Tôi nói thân thiết: “Chú gọi anh Cường...” Nói một nửa tôi dừng lại, nên bảo gọi Cường Tử hay Tiểu Cường, dường như không quá tốt. Chế độ này quân nhân sao dám gọi tên húy của thượng quan? Phong cách giản dị dễ gần làm khó cậu ta. Nhưng mà cậu ta hiển nhiên không muốn gọi tôi Tiêu đại vương. Ở trong lòng cậu ta Chính béo mới là đại vương duy nhất, tôi thuận miệng nói: “Cậu kêu tôi Tiêu hiệu trưởng đi.”

Mông Nghị mê hoặc: “Hiệu trưởng?”

“Ừ, đó cũng là một loại phong hào.”

Mông Nghị cẩn thận nhìn thoáng qua xe của tôi: “Tiêu hiệu trưởng, tôi đã kêu người chuẩn bị ngựa cho ngài. Chúng ta hiện tại trở về phủ tướng quốc .. à, Tiêu công quán.”

Tôi thử nổ máy xe, xe gầm lên một chút! Xem ra “thần phong thuật” của Sáu Lưu cũng có công dụng.

Điều này càng khiến Mông Nghị cùng đám lính hoảng sợ. Nhưng vì có trách nhiệm tại thân, Mông Nghị dù sợ hãi vẫn dán chặt vào cửa kính. Tôi trấn an nói: “Đừng sợ. Ta ngồi trong xe đi với các người.” Cứ đỗ xe hoài trong nhà Chính béo cũng không tốt. Hơn nữa dễ khiến cho anh ấy tò mò mà lắm chuyện xảy ra.

Mông Nghị lo lắng nhìn tôi: “Tọa kỵ của ngài an toàn không?”

Tôi lái xe đi vài vòng quanh quảng trường, tỏ ý thứ này thực nghe lời, bọn lính cả đám mắt tròn, nhỏ giọng thảo luận. Tôi đỗ xe ở bên cạnh Mông Nghị, nói với cậu ta: “Chú cũng lên đi, thoải mái hơn cưỡi ngựa nhiều.”

Mông Nghị lắc đầu như trống bỏi, sau đó giật mình: “Thứ này mặc dù nhìn xem hung dữ, nhưng là giống như ngựa, vỗ cái là đi.”

...Thật sự là hoàng đế nào tướng quân đó, luận điệu giống hệt lần đầu Tần Thủy Hoàng nhìn thấy tôi lái xe.

Mông Nghị chậm rãi quen thuộc mấy thứ cổ quái bên cạnh tôi, lớn tiếng truyền lệnh: “Mục tiêu Tiêu công quán. Mười tiểu đội đi trước mở đường. Những người khác theo ta bảo vệ Tiêu hiệu trưởng.”

Vì thế, một vạn người đông đảo âm âm phát binh đi Tiêu công quán. Trong lịch sử có nghi thức nào uy phong hơn thì tôi không rõ, dù sao một vạn người mở đường cho một chiếc xe nát phồng chùng chưa từng có...

Khi tôi vừa thấy Tiêu công quán đã có vô số hạ nhân đang quét dọn tiếp đón, Lã Bất Vi bị bắt thì nơi này đã để không một thời gian, nhưng dù sao cũng là hào trạch số một số hai, vẫn là hình tượng sâm nghiêm ốc xá vạn gian. Tần Quốc cũng không có lâm viên xếp đặt tinh mỹ, tướng quốc phủ nhìn phía trước không giống như suối nhỏ cầu nhỏ, bất quá chỉ là phòng cao cửa rộng mà thôi. Tần Quốc lúc này ở nơi xa xôi, trong số thất quốc bị

coi là dã man nhân, hoang man chưa khai hóa. Đại khái đây chính là động lực giúp nhiều đời Tần vương vươn lên hùng mạnh.

Chờ khi sắp xếp xong xuôi, tôi ra lệnh một tiếng bắt đầu chuẩn bị yến tiệc. Đến triều đại kiểu Tần, Hán, lái phải mười mấy giờ xe chạy, buổi sáng tới giờ tôi mới ăn một quả táo xanh, chờ một lúc thức ăn bùng lên, ngoại trừ mấy thứ đồ đựng phức tạp rườm rà còn thấy thú vị, thức ăn chỉ có vài loại thịt đơn điệu, chế biến chỉ có luộc nấu, còn có mấy bát canh thịt, màu sắc không đẹp mắt. Mấy thứ đen đen, thật phô trương với thân phận của tôi, tôi ăn hẳn không kém hơn Tần Thủy Hoàng, nói cách khác làm vua một quốc gia thì Tần Thủy Hoàng hàng ngày cũng ăn mấy thứ này. Chẳng trách mới gặp mặt đã kêu khổ, tại hiện đại 50 đồng tiền mua thức ăn còn thoải mái hơn.

Tùy tiện ăn vài miếng thịt đã đầy bụng, tôi liền tìm Mông Nghị hỏi: “Cậu có tìm được dịch quán sứ giả nước Yến trọ lại không?”

“Có thể, Tiêu hiệu trưởng hỏi vậy làm gì.”

“Tôi muốn đi báỉ phỏng bọn họ.” Tôi suy tính, giữ nguyên kế hoạch, tôi hy vọng bọn Kinh khờ một tuần nữa hãy báỉ kiến. Tần Thủy Hoàng khi đó trí nhớ ổn định thì dễ làm. Nhưng đã tới rồi, cây hấp dẫn thảo cuối cùng không thể lãng phí, tôi uống trà ăn cơm không ngon, mất nhiều thời gian là vì lo nghĩ chuyện này.

Mông Nghị nghe tôi nói vậy, khinh thường: “Tiếp đãi sứ giả tự nhiên có người chuyên trách. Hơn nữa bằng thân phận của ngài tự mình đi gặp họ thực là quá đánh giá cao bọn họ rồi.”

Tôi thân phận gì thì cũng không rõ nữa, tôi nghĩ Mông Nghị nói vậy kỳ thật không muốn tôi can thiệp vào nội chính Tần Quốc, dù sao mấy người Kinh Kha thân phận rất miễn cảm. Tôi vừa tới đã cùng sứ giả ngoại quốc câu kết làm bậy, chuyện này không thể không khiến Mông Nghị cảnh giác.

Tôi nhìn Mông Nghị, chẳng lẽ điện ảnh nói là thật, thằng nhóc này câu kết với công chúa Cao Ly làm vậy. Tôi thật không ngờ Tần Quốc lại có một Mông Nghị như vậy, không nhịn được hỏi: “Mông Điềm cùng người quan hệ là gì?” Đi học khóa học lịch sử, hình như có một vị như vậy, chống lại dân tộc hung nô thì phải.

Mông Nghị mất tự nhiên: “Đó là gia huynh.”

Tôi giật mình: “Đó là anh mi?”

“Đúng vậy.”

Tôi gãi đầu, tôi thật quá thiếu kiến thức lịch sử, xem ra đúng là Mông Nghị kia. Anh của cậu ta nếu thật là Mông Điềm thì cậu ta cũng không đơn giản. Vấn đề là Chính béo phái người này cho tôi sử dụng cũng không thuận tay. Ngoại trừ tuân lệnh bảo vệ an toàn của tôi, cậu ta cũng không muốn nghe tôi điều khiển. Nếu muốn tìm một người thương lượng, đó chỉ có thể là Lý Tư. Tôi bỗng nghĩ tới, Lý Tư kiếp trước chẳng phải dạy lịch sử là gì. Hơn nữa anh ta cũng ở nước Tần nhiều năm, tôi nói với Mông Nghị: “Cậu phái người gọi Lý Tư Lý khách khanh tới chỗ ta, ta mới tới, có nhiều chuyện muốn thỉnh giáo ông ta.”

Mông Nghị lúc này rất nghe lời, lập tức phái người đi, tôi nói: “Còn nữa, một vạn người của cậu chia làm vài đội đảo nhau. Lưu khoảng một ngàn người là được, ba tầng trong ba tầng ngoài vây lấy Tiêu công quán thì gọi là gì nhỉ?”

Mông Nghị liền vui mừng, tôi nói vậy tỏ vẻ tôi không có ý phát động chính biến, bất quá vì đảm bảo an toàn, cậu ta ở bên ngoài Tiêu công quán phái vài đội lính tuần tra, hộ vệ tôi như Yeser Arafat chống người Do Thái truy sát.

Chỉ chốc lát Lý Tư tới, anh ta cúi đầu, kính cẩn theo sát vệ binh. Ánh mắt không ngừng đảo qua, lúc đi vào trong phòng, Lý Tư hành đại lễ bái

kiến. Tôi vội vàng nâng lên: “Khách khí làm gì?”

Lý Tư nói: “Đại vương có lệnh, gặp quân như gặp vương, chúc mừng Tiêu hiệu trưởng (danh vị này là vệ binh nói cho anh ta), tặc ỗ chí kim, dù là có ân ngộ, chưa bao giờ có người như hiệu trưởng...”

Tôi bó tay, nếu chưa biến thân, Lý Tư đúng là chính khách trăm phần trăm, tôi không chờ đợi nữa nói: “Người ngồi xuống trước đi, chờ khi người nhớ lại rồi tự mình tiến tới gặp ta.”

Lý Tư kinh sợ lui xuống, tôi mới ngồi uống chén nước xong anh ta đã cười hì hì chạy vào. Tôi cũng không nói nhiều, hỏi: “Ăn chưa, chưa ăn thì ăn chút cho nó nóng người.”

Lý Tư xua tay: “Không cần phiền phức vậy. Vừa rồi đại vương còn hỏi, nói hôm nay hộ vệ sao ít thế. Ông ấy vốn là hoàn toàn quên hẳn chú.”

Tôi nói: “Lão cũng vậy mà thôi.”

Lý Tư cười khố: “Thật sự phiền toái, tìm anh tới làm gì?”

Tôi nói: “Anh ăn hấp dẫn thảo, hiện tại xem như một nửa là xuyên việt rồi. Tôi cũng không gặt anh làm gì. Doanh ca sở dĩ nhận biết tôi là vì anh ấy đã ở chỗ tôi một năm. Còn vì sao anh ấy về làm Tần Thủy Hoàng, thời gian có hạn tôi chậm rãi sẽ nói với anh. Tôi tìm anh tới là nói cho anh một chuyện khác. Kinh Kha vừa tới cũng giống như vậy, đã ở chỗ tôi chơi một năm. Chúng tôi ba người cơ bản tình như anh em...”

Mặc dù còn đang thanh tỉnh, Lý Tư cũng phải kêu lên: “Tần Thủy Hoàng cùng Kinh Kha tình như anh em?”

“...Tôi nói rồi sẽ chậm rãi nói cho anh, tìm anh tới là thương lượng làm sao phòng ngừa Kinh Kha thích Tần thành công. Trước tiên cần nghe anh nói tư liệu bối cảnh.”

Lý Tư bóp trán: “Chuyện này quá hỗn loạn.”

Tôi giận dữ nói: “Hết cách. Ai bảo có người đang yên muốn gây thêm phiền toái (chẳng lẽ là đáng nói tôi? Tác giả chú thích).”

Lý Tư nghĩ chút, dù sao cũng là đọc qua vô số tiểu thuyết xuyên việt, lập tức tổng kết: “Nói cách khác, lịch sử vốn đã phát triển tốt, nhưng mà Tần Thủy Hoàng cùng Kinh Kha đột nhiên bị hút ra ngoài tới chỗ chú. Sau đó chú khiến họ hóa thù thành bạn, hiện tại, lịch sử lại khôi phục bình thường. Chú hiện tại muốn làm là cho bọn họ nhớ tới đoạn trí nhớ bị hút mất hả?”

Tôi gật đầu: “Anh thật tài.”

“Nhưng mà chú làm vậy có chỗ tốt gì chứ?”

“Chuyện nhỏ mà nói là không để bọn họ tàn sát lẫn nhau, chuyện lớn là không thay đổi lịch sử.”

Lý Tư kinh ngạc: “Không thay đổi lịch sử? Ý của chú là nói chúng ta xuyên qua đã thay đổi lịch sử, nếu vậy thì dù chuyện nhỏ nhất cũng không thể làm? Chúng ta xuyên qua còn có ý nghĩa gì nữa?”

Tôi vỗ mồm hôi: “Đừng nói linh tinh, không thay đổi lịch sử có gì không tốt, dù sao ngoại trừ một đao cuối cùng có chút thảm ra anh vẫn là thừa tướng. Xuyên qua thành Triệu Cao thì biết khóc tố với ai?”

Lý Tư dừng lời nói: “Sau này nói lại chuyện này, chiếu theo lời cậu nói, mặc kệ từ góc độ nào, Kinh Kha thứ Tần không thể thành công, chúng ta trước tiên nói chuyện này đi. Anh thấy phải làm xong việc này, hai ta còn phải thỏa thuận cùng Tần Thủy Hoàng, trên đất Tần muốn cho Kinh Kha ăn hấp dẫn thảo không khó. Chờ bọn họ đều nhớ ra đối phương, việc này cơ bản đã thành chín phần.

oOo

Mông Nghị - trong mấy chương này Tiêu Cường muốn nói tới Mông Nghị trong phim Thần Thoại của Thành Long và Kim Lợi Sun, Thành Long đóng đại tướng Mông Nghị yêu công chúa của nước Cao Ly.

Arafat - cựu lãnh tụ Palestin - đã chết.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 94: Gặp Lại Kinh Khờ

Lý Tư phân tích rất đúng, việc này phải suy tính lâu dài, đánh giá tốt nhất đối với đề nghị của Lý Tư là: “Vô nghĩa, chẳng phải tôi sợ Doanh ca đột nhiên trở mặt sao?”

Lý Tư: “Tôi tính toán mỗi lần thức tỉnh tới lúc quên đi là 10 phút, chỉ cần thời điểm vừa thanh tỉnh liền bấm giờ rồi hết giờ lui tràng là được, làm vài lần đơn giản là có thể nói rõ chuyện này.”

“Vấn đề là Tần vương điện không phải nơi bình thường, vào dễ ra khó.”

Lý Tư chỉ vệ binh ở cửa: “Mang theo bọn họ, Tần Thủy Hoàng kêu bọn họ gọi cậu là gì?”

“Tốt nhất là đừng dùng bọn họ, dễ khiến họ hiểu lầm, hơn nữa Doanh ca lúc nào thanh tỉnh thì tùy thời thông báo.”

Lý Tư vỗ ngực nói: “Việc này thích hợp với anh, anh hiện tại đã là thượng khanh, xuất nhập rất tiện.”

Tôi nói: “Đành vậy.”

Tôi tìm Mông Nghị, kêu hắn mang theo 500 người cùng tôi vào cung, Mông Nghị cảnh giác: “Ngài muốn làm gì?”

Tôi nói thẳng: “Không cần cậu giúp tôi tạo phản, nhưng mà đại vương các cậu muốn giết tôi thì các cậu phải cứu tôi ra.”

Mông Nghị nghĩ chút rồi nói: “Điều này ngược lại tôi làm được, được rồi.”

Tôi vỗ vai cậu ta nói: “Việc này cậu làm tốt trực tiếp kêu đại vương ban công chúa Cao Ly cho cậu.”

Mông Nghị: “...”

Chúng tôi dẫn theo một đội người, an bài Lý Tư trong xe ngựa, tôi cười ngựa đi cùng Mông Nghị, Mông Nghị thấy tôi ngồi ngựa liền biết tôi không hiểu cười ngựa, hỏi: “Tiêu hiệu trưởng trước kia không cười ngựa sao?”

Tôi nói: “Cũng không phải. Tôi lái xe.”

“Lái xe?”

“À... là con quái thú tôi cười đó.”

Mông Nghị nói: “Đúng rồi, tọa kỵ của ngài ăn cái gì, tôi phái người cho nó không ít cỏ khô cùng thịt, chưa từng thấy nó động một chút.” Mông Nghị hoảng sợ: “Chẳng lẽ nó ăn thịt người?”

Tôi cười nói: “Các cậu không cần để ý, nó uống chút dầu luyện từ trong đá ra là được.”

Mông Nghị lúc này mới yên tâm: “Tôi nghĩ cũng phải, nhìn xem rất ngoan ngoãn, binh lính có lá gan lớn còn sờ nó mà nó cũng không kêu.”

Tôi nói: “Cấp bậc của tôi chưa được, sờ cái kêu cũng có, nhưng có điều đắt đỏ.” Nếu là xe của Kim Thiếu Viêm còn có hệ thống cảnh báo, tuyệt đối sờ vào là kêu.

Chỉ chốc lát đã tới trước điện Tần Vương, tôi không trực tiếp tiến vào, hiện tại người trực chỗ Tần Thủy Hoàng đã đổi, tôi muốn dẫn binh vào không tiện.

Tôi vỗ cửa xe ngựa nói: “Lý ca, tới phiên anh.”

Nhưng mà trong xe không chút động tĩnh, tôi mở xe nhìn vào, thấy Lý Tư hai mắt vô thần, thì thào: “Mình sao ở đây nhỉ?”

“Phanh”, tôi đóng cửa lại, tác dụng phụ của hấp dẫn thảo thật phiền phức.

Đại khái đợi khoảng 10 phút, Lý Tư mới xin lỗi xuống xe: “Xin lỗi, thật sự là không thể làm gì được.”

Tôi nói: “Anh trước tiên đi trình sát chút trạng thái của Doanh ca, nếu là thanh tỉnh thì chạy nhanh ra nói với tôi.”

Lý Tư thông qua tầng tầng thông bẩm tiến vào, không quá bao lâu chạy ra nói: “Lúc anh đi vào rất thanh tỉnh, nhưng mà sắp không xong, chúng ta đợi chút.”

Tôi ngạc nhiên: “Lúc nào thì gặp?”

“Nga, tiếp theo thanh tỉnh sẽ gặp.”

Tôi dậm chân: “Tôi muốn biết gặp lúc nào? Hơn nữa chờ anh ấy tỉnh thì ông cũng bất tỉnh...”

Lý Tư nói: “Ông ấy nói chờ khi tỉnh sẽ lập tức kêu người tới tìm chú.”

Tôi chỉ đành dựa ở cửa móc một điếu thuốc ra hút, Mông Nghị thông qua thời gian tiếp xúc dài như vậy cũng đã biết tôi là người tùy ý, liền hỏi: “Đây là tiên thuật gì vậy?”

Tôi cùng Mông Nghị mỗi người một điếu thuốc hút phì phèo, đợi một lát trong nội thành có một thái giám chạy vội ra, thở hồng hộc: “Đại vương có lệnh, đoàn người Tề Vương nhanh chóng bái kiến.”

Tôi biết Chính béo khẳng định hạ lệnh tên thái giám này chạy nhanh, chính là vì tiết kiệm thời gian, tôi vội vàng chạy tới, Lý Tư kêu: “Anh đi hay không đi. Anh sắp mất trí rồi.”

“Theo.” Lý Tư thuộc loại người vô hại, cho dù là được tính qua đi cũng không tạo thành uy hiếp.

Mông Nghị chần chờ chút rồi cũng mang theo 500 binh chạy vào nội thành với tôi. Lúc bình thường là tối kỵ, nhưng Tần Thủy Hoàng đã ra lệnh, cho nên dọc đường không có người ngăn cản.

Tôi cứ chạy tới chỗ nào thái giám đi cùng chỉ đường cho tôi, chỉ chốc lát đã được chỉ dẫn tới thiên điện, nhìn không khác gì phòng ốc bình thường, là một dãy dài, cửa cũng không có vệ binh, Tần Thủy Hoàng đứng ở trên bậc thang chờ, Lý Tư sau đó cũng theo tới, Mông Nghị thấy chúng tôi đồng loạt vào phòng, liền vội dừng bước dẫn người đứng gác.

Tần Thủy Hoàng thấy người đã đến đủ đi thẳng vào vấn đề: “Thặng ngọc kia cuối cùng đến rồi, làm sao giờ?”

Tôi nói: “Doanh ca đừng vội, Lý thừa tướng cũng có nói, chúng ta mấy người tốt nhất bàn tính, em cho Kha tử ăn thuốc trước, sau đó gặp mặt thương lượng.”

Tần Thủy Hoàng bữu môi: “Cho ăn thuốc cọn thương lượng gì nữa, nọ không hạnh thích anh lạ xong cọn gì.”

Đúng vậy, cho Kinh khờ ăn được chẳng phải không thích sát Chính béo sao? Nhưng nói vậy có tính là thay đổi lịch sử không? Ít nhất thiếu một sự kiện lịch sử phi thường trọng đại a.

Lý Tư biết chúng tôi ba người có lo lắng, trầm ngâm: “Đại vương, phải nói rằng nếu không có Kinh Kha thứ Tần làm dẫn mối, ngài còn chưa thể nhanh chóng hạ quyết tâm diệt lục quốc, chuyện này đã là một cơ đối với

đại nghiệp thống nhất thất quốc, chuyện này bị xóa bỏ, tôi không biết có thể có ảnh hưởng với ngài không.”

Lý Tư nói không có sai, từ góc độ vĩ mô lo lắng, có thể nói vậy, chẳng lẽ Kinh khờ nhất định phải thích sát Chính béo một lần?

Tần Thủy Hoàng không thêm quan tâm xua tay: “Mấy chuyện này biệt rợ, tiêu diệt lục quốc cũng được, không cần để ý.”

Lúc này mới gọi là vương bá khí, xem ra Chính béo ý tứ rõ ràng, chỉ cần cho Kinh khờ ăn được xong thì mọi sự đại cát, cho nên có thích Tần hay không hẳn cũng không quan tâm. Dù sao lục quốc trong mắt anh ấy là vịt nấu chín.

Lý Tư sững sốt, lập tức gật đầu: “Lục quốc tiêu tan, phi binh bất lợi, chiến bất thiện, tệt tại lộ Tần - ừm, kỳ thật cho dù bọn họ không chống Tần cũng không được, lực lượng sản xuất của Tần Quốc chúng ta đúng thật cao hơn bọn họ, đây là khác nhau về bản chất.”

Bệnh nghề nghiệp của lão Lý lại tái phát, nói rành mạch cho bọn tôi về “lục quốc luận” cả nghìn năm sau mới có, còn vì Tần Thủy Hoàng tiến hành lý luận Mác.

Tôi vô cảm: “Nói vậy, Kinh Kha kỳ thật không cần thứ Tần -- hoặc là nói anh ấy không thứ Tần căn bản cũng không ảnh hưởng tới lịch sử sau này?”

Lý Tư gật đầu.

Lý thật đó là một chuyện rất đơn giản, thái tử nước Yên phái Kinh Kha tới ám sát Tần Thủy Hoàng là vì hẳn có dã tâm muốn gồm châu lục quốc, Sáo Lưu cùng Hà Thiên Đâu cũng nói cho tôi tới mục đích là bảo vệ Tần Thủy Hoàng không bị Kinh Kha giết chết, nói vậy bản đồ có giấu dao găm hiện tại căn bản không có ý nghĩa lần nữa, nó cũng không ảnh hưởng tới lịch sử phát triển.

Mặc dù hơi mạo hiểm, nhưng đáng giá đánh cược, đã hạ quyết tâm hủy diệt sự kiện lịch sử, tôi nhẹ nhàng thở phào: “VẬY TẦN VŨ DƯƠNG LÀM SAO BÂY GIỜ?”

Tần Thủy Hoàng tùy ý phát tay: “Sạt thị sạt đi.”

Chuyện này đại khái là kế “thống nhất sạt” của một đại năng theo khẩu ngữ của Tần Thủy Hoàng, có thể thống nhất thì thống nhất. Không thể thống nhất cũng “sạt đi sạt đi”, làm hoàng đế, có khi chỉ đơn giản như vậy....

Kế đã định, Lý Tư bỗng phát bệnh, gặp đại vương đứng bên mình, căng thẳng quỳ phục trên đất nói: “Đại vương, không thể phong vương a...” Tôi bức tức, xem ra chưa ăn thuốc Lý Tư không hảo cảm gì với vị Tề vương tôi, hơn nữa lão còn coi vấn đề ba chúng tôi thảo luận là có nên phong vương hay không.”

Lý Tư lui ra ngoài....

Tôi vãi mồ hôi nhìn đồng hồ: “Doanh ca, vì cẩn thận chúng ta mỗi lần chỉ gặp mặt vài phút, giờ anh còn 5 phút, đủ thương lượng biện pháp tổng quát.”

Chính béo: “Anh tạm ngưng gọi thẳng ngọc độ tội, chịu cho nó ăn thuốc lạ xong.”

Tôi nói: “Biện pháp này tốt, nhưng mà chúng ta có lý do gì kêu Kha tử tới gặp?”

Tần Thủy Hoàng nghĩ chút nói: “Cự nói ngay mai chĩnh thực triệu kiện bọn họ, trước tiên hôm nay dạy bọn hạn chột ít quy cụ.”

“Được được, gặp hoàng thượng cũng phải có diễn lễ của lễ bộ, đúng là ý này, vậy làm sao cho anh ấy ăn thuốc?”

Mặc dù lúc này còn không có lễ bộ, gặp một quốc gia quân chủ cũng cần “điều giáo” trước một chút cũng rất bình thường, không khiến người ta hoài nghi, vấn đề là một bước mấu chốt khó xử. Các bạn nói xem để tôi giả mạo đáng vẻ nho nhã lễ độ đột nhiên móc ra một cái lá cây cho anh ta ăn sao?

Khiến tôi bất ngờ là Chính béo lại không lo, dường như đã sớm có chủ ý, nhưng nhìn qua có vẻ không tự nhiên. Một lát sau mới lưu luyến không rời cầm quả táo ra : “Cặt thành phiện bày trên bàn, cự nội lạp đặc sạn của Tận Quốc.”

Biện pháp này rất tuyệt, tuyệt không phải chút thôi đâu, mà là quả táo kia, là táo ngon chính tông, đừng nói là mấy người Kinh Kha, tôi mấy tuổi mới biết, đã nói là diễn lễ, quy củ không ngoài nhân tình, dùng đặc sản nước mình tiếp sứ giả nước khác là tất nhiên, công thêm mùi thơm tự nhiên của hấp dẫn thảo, Kinh Kha không khó thần phục. Cũng khó cho Chính béo phải ra sức vì Kinh Khờ cống hiến quả táo cuối cùng - tôi vừa muốn đuổi tay tiếp lấy, Chính béo cản rằng thu tay, làm tôi tức điên vội đoạt lấy.

Tôi nhìn đồng hồ, nói với Tần Thủy Hoàng: “Doanh ca, anh sắp quên rồi, đi ra ngoài đi một vòng đi, tốt nhất rời xa chỗ này một chút, còn lại giao cho em, khi nào nhớ tới em thì lại gọi em.” Tôi vốn nghĩ trong phòng để cái bình phong để Chính béo nấp ở sau, nhưng thấy loại người không ổn định tốt nhất không nên làm vậy, nếu không khi Kinh Kha còn chưa khôi phục trí nhớ bỗng nhiên Chính béo đi quanh tôi khó cam đoan Kinh Khờ không động thủ.

Tần Thủy Hoàng đi rồi tôi bắt đầu phân phối nhiệm vụ, trước kêu Mông Nghị phái người mời Kinh Kha, sau đó tìm công cụ làm bếp -- thực tế lúc này căn bản không có chén đĩa, bọn họ còn lưu hành dùng mấy thứ như đỉnh nấu đồ ăn, tôi mang hơn phân nửa quả táo cắt miếng đặt vào, từ điểm này xem ra Chính béo cũng khẩu hạ lưu tình, tôi từng thấy anh ấy cầm quả táo to bằng nắm tay, chỉ hai gặm là ăn hết.

Chờ khi hết thấy bố trí xong, nghe ngoài cửa có người lớn tiếng bấm báo: “Sứ giả Yến quốc tới.”

Tôi vội đứng dậy ra cửa, một vệ binh dẫn đường đi trước, đi tới trước mặt tôi liền nhường ra, phía sau là một người khôi ngô, mặc quần áo vải thô, hai con mắt, một nhìn tôi, một mắt khác như đang nấp sau huyết thái dương....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 95: Sinh Con Ít, Trồng Cây Nhiều

Chính là Kinh khờ.

Nhìn xem con mắt quen thuộc kia, tôi thật muốn chạy tới ôm anh ấy, huynh đệ không tiếc thân đỡ giùm tôi mấy viên đạn.

Nhưng mà tên ngốc này lại vô cùng lảm liên, thấy tôi chỉ gật gật đầu, sau đó cúi cung 45 độ, còn không chờ tôi nói gì, bỗng nhiên từ sau lưng Kinh khờ có một người đi tới, người này còn cao hơn Kinh Kha nửa cái đầu, vẻ mặt hung hãn, tròng trắng nhiều lòng đen ít, vừa thấy đã biết là nhân vật độc ác, hắt quết mắt qua tôi, dùng khẩu khí khinh miệt: “Quốc quân thất quốc ta gặp qua không ít, sao chỉ Tần Quốc các người quy củ nhiều vậy?”

Tôi kinh ngạc: “Người là....”

“Tần Vũ Dương, 13 tuổi giết người.”

Hắn cũng tới? Phó thủ đi theo Kinh Kha thứ Tần, tại đại điện sợ tới mức đá ra quần, xem ra là tên giá áo túi cơm, đúng là có chút kém cỏi, còn hò hét cái gì nói là 13 tuổi giết người, chẳng phải rõ ràng khiến người ta đề phòng mình? Hơn nữa 13 tuổi giết người thì có cái cứt gì mà kêu. Xem phim JAV cũng chẳng mấy thẳng tự giới thiệu mình “13 tuổi xem JAV là hồ báo cỡ nào.”

Tôi hiện tại rốt cục hiểu kế hoạch của thái tử Yên Đan vì sao không thành công, xem xem phái tới hai người, một tên ngốc một thằng kém cỏi,

bộ đôi hoàng kim kiểu “Dumb and Dumber”. (phim hai gã khờ của Jim Carrey).

Tôi hơi thất thần, miễn cưỡng nói: “Sao người cũng tới?”

Tần Vũ Dương hừ lạnh: “Không phải nói triệu kiến sứ giả Yến quốc dự lễ sao, nhanh bắt đầu đi.”

Trách tôi không nói rõ, trong tiềm thức của tôi căn bản không coi Tần Vũ Dương ra gì, nhưng người ta chính xác cũng là sứ giả Yến Quốc, làm sao bây giờ? Xử lý hần thì dễ nhưng mà vậy thì Kinh khờ khẳng định cũng sẽ trở mặt rời đi.

Tôi trước tiên dành cho hai người vào, Tần Vũ Dương ngồi lên chiếu, một chân gác lên giống hệt một đại ca lưu manh, Kinh khờ thì im hơi lặng tiếng ngồi quỳ bình thường trên chiếu, đây là cách ngồi phù hợp lễ tiết, mắt không chớp nhìn tôi, tôi cười khan, đưa cái chậu có đặt táo cùng hấp dẫn thảo xê dịch qua bên cạnh. Tần Vũ Dương không coi ai ra gì có thể cầm ăn, tên không buồn suy nghĩ này làm người ta vô cùng thụ động.

Tần Vũ Dương ồn ào: “Có gì nói đi, bình thường lễ tiết chúng ta đều biết.”

Kinh Kha liếc mắt nhìn qua, Tần Vũ Dương lúc này mới ngồi ngay ngắn hơn chút.

Không được, trước hết phải tách hai tên này ra, nếu không không làm được gì cả, tôi cân nhắc một chút, lập tức có chủ ý, phát tay nói lạnh lẽo: “Tần Quốc luật pháp, gặp vương trước phải hiểu rõ quốc sách nước ta.” Chỉ có thể làm bừa thôi, phương diện lễ tiết tôi còn sợ không bằng hai người bọn họ.

Tần Vũ Dương không hiểu: “Quốc sách của các người liên quan gì tới chuyện chúng ta gặp Tần Vương?”

“...Chuyện này là vì lợi ích lâu dài của hai nước cùng cộng tác.”

Tần Vũ Dương dù sao thân phân chỉ là sứ giả, đành nói: “ Nội dung gì?”

“Điều thứ nhất...ừ...” Tôi nào biết có gì - tôi cũng không phải người địa phương. Đành thuận miệng nói: “Điều thứ nhất, nếu muốn giàu, bớt sinh trẻ con, trồng cây nhiều....”

Tần Vũ Dương ngạc nhiên: “Chuyện này nghe mới mẻ nè.”

Cũng không phải mới mẻ, thời kỳ cuối của Chiến quốc, cư dân bảy nước tổng cộng mới mấy chục triệu, còn chưa tới lúc sinh đẻ có kế hoạch, hơn nữa người ta có hệ sinh thái tốt, rất nhiều kỳ nhân dị sĩ đều xuất thân từ người này, nếu là cấm giết lung tung phát loạn chỉ sợ mất cái nôi của mấy người này.

Tôi e hèm nói: “Điều thứ hai, cấm tùy chỗ đại tiểu tiện.”

Tần Vũ Dương: “...đây là quốc sách cơ bản của các người sao?”

Tôi không để ý, nói tiếp: “Thứ ba, hai vị nghe chút, nói không chừng hữu dụng.”

“Là gì?” Tần Vũ Dương bắt đầu dè dặt.

“Cản đường cướp bóc, đường trường đánh gục.”

Tần Vũ Dương: “....”

Tôi cứ thế nói bậy, Kinh Kha quỳ một bên bình tĩnh nhìn tôi, anh ấy đương nhiên sẽ không để ý tới tôi nói gì, chỉ là dường như thấy hứng thú với tôi, có thể bản thân cũng không biết là gì, cho nên mắt có vẻ mê mang.

Tôi nói xong ba điều, lại không biết nói gì, vốn tôi không phải là chuyên gia việc này, môn giáo dục con cháu thì miễn cưỡng qua. Tôi vò đầu bứt tai,

bỗng nhiên ra vẻ thần bí hỏi: “Biết không, theo trí năng đoàn của Tần quốc nghiên cứu, cho ra một kết luận không biết lục quốc các người biết không.”

“Đó là gì?” Tần Vũ Dương bất giác lại đảm nhiệm gián điệp.

“Xuất môn ngồi xe tốt hơn đi bộ.”

Tần Vũ Dương: “....”

“Còn nữa, quốc gia các người có phải có rất nhiều dân chúng vì không mua được nhà ở mà oán giận? Đừng để ý bọn họ, đúng là không thể để mọi người đều mua được nhà ở.”

Tần Vũ Dương: “....”

Tôi thấy Tần Vũ Dương đã gần như điên lên rồi, rên sất khi còn nóng - nhân cơ hội chơi luôn: “Tiếp đó cho các người biết Tần Quốc chúng ta có ngũ thập vinh ngũ thập sĩ....” Ta sợ bát binh bát sĩ không dọa ngắt hẳn, thuận miệng kiếm đủ 100.

Quả nhiên, Tần Vũ Dương nhú mày: “Mấy cái này chúng ta có thể không nghe không? Người nói xem ngày mai chúng ta gặp Tần Vương nên chú ý cái gì là được.”

Tôi không thích: “Không được, đây là quy định, cho dù các người không nghe ta cũng phải nói hết -- thứ nhất, lấy biết ngũ thập vinh ngũ thập sĩ là vinh, lấy không biết ngũ thập vinh ngũ thập sĩ là sĩ....”

Tần Vũ Dương bó tay: “Chẳng phải vô nghĩa sao, mặt sau là gì?”

“Lấy thuộc lòng ngũ thập vinh vi vinh, lấy không thuộc ngũ thập vinh ngũ thập sĩ vi sĩ....”

Tần Vũ Dương mắt trợn tròn mồm há hốc.

“Điều thứ ba, ra sức vì đại vương phục vụ là vinh...”

Tần Vũ Dương tiếp lời: “Lấy không thể vì đại vương phục vụ vì sĩ.”

Tôi liếc đều qua, nói; “Không đúng, lấy xa hoa dâm dật vì sĩ.” Không làm cho hắn thấy hiểu được tôi.

Vũ Dương lập tức phát điên: “Bố ai nhớ nổi?”

Tôi thản nhiên: “Mày phải tham kiến điều thứ nhất cùng thứ hai, lấy không biết cùng không thể nhớ ngũ thập vinh, ngũ thập sĩ vì sĩ.”

Tần Vũ Dương không nói thêm được gì nữa.

Tôi tiếp tục nói: “Thứ tư là bốn mươi tuổi mới có tân nhân là vinh, không tới bốn mươi có tân nhân là sĩ -- còn cái gì là bốn mươi mới có tân nhân, ta sẽ ở kể xong ngũ thập vinh ngũ thập sĩ sẽ tỉ mỉ vì hai vị giải thích.”

“VẬY...” Tần Vũ Dương không còn vẻ mặt kiêu căng ngang ngược nữa. Cẩn thận đứng lên nói với tôi: “Thực xin lỗi, ta muốn lui bước trước, nội dung tiếp đó người có thể nói cho Kinh sứ giả, để ông ấy truyền đạt cho ta, he he, chúng ta mới đến còn rất nhiều chuyện cần ta trở về sắp xếp.”

Tôi nói: “Không hề nghe giảng? Phía sau còn có nhất bách linh tam ái nhất bách linh tâm hận, rất có lợi cho quản lý quý quốc.”

Tần Vũ Dương đổi sắc mặt, cười làm lạnh: “Có cơ hội.... có cơ hội lại lắng nghe cao kiến, cáo từ.” Nói xong không dám liếc mắt nhìn tôi, lao ra cửa chạy trốn chết.

Tôi kêu người đưa hắn về dịch quán, cười dài chấp tay sau lưng trở về, tôi biết người như thế sợ gì nhất, người ngay mặt cùng hắn hô đánh hô giết hắn không để ý, nhưng mà chỉ sợ nghe người thao thao bất tuyệt. Cứ như tôi năm đó, đi học bị thầy giáo kỷ luật chạy 5000 mét tôi vui nhất, chỉ sợ

trong giờ bị hiệu triệu lên bảng giáo huấn, ông lão kia nói tương đương dài dòng, còn đặc biệt nhấn mạnh kỷ luật, chúng tôi không được lộn xộn, thao trường của chúng tôi là nơi toàn đất cát, ông ấy vừa nói, tôi dùng chân đào đất chơi, có lần ông ấy nói dài, tôi kiên quyết đào tới lúc chỉ còn nửa người lộ ra khỏi mặt đất....

Tôi xoay người, thấy Kinh Kha đang nghiêng đầu dò xét tôi, tôi cười nói: “Kinh sứ tiết có phải thấy mặt tôi quen quen?”

Kinh Kha vò đầu: “Ngài giống một bằng hữu từng cho ta uống nước bắn?”

“...Bằng hữu của ngài không phải chết rồi sao?” Tôi nhớ rõ việc này Kinh khờ đã nói với tôi, anh ấy có một người bạn uống nước bắn mà chết, ngày mà tôi muốn cho anh ấy uống nước giặt quần áo.

Kinh khờ không rõ: “Tôi cũng nhớ rõ chết rồi - nhưng còn nhận biết một cái không chết.”

Tôi bó tay, cầm chậu hoa quả đặt lên bàn nói: “Đặc sản Tần Quốc chúng tôi, ném thử đi.”

Kinh Khờ chậm rãi lắc đầu: “Tôi không đói.”

“Thứ này mát lạnh, chống khát nước.”

Kinh khờ lắc đầu: “Cũng không khát.”

Tôi cầm một miếng táo bỏ vào miệng nhai, nói đùa: “Người hăn là sợ có độc hả?”

Kinh khờ lắc đầu: “Không sợ, các người muốn giết ta không cần hạ độc.”

...Ngàn tính vạn tính vẫn tính sai. Tôi không tính tới thần kinh chấp ảo của tên ngốc này, anh ta không muốn ăn thì tuyệt đối không ăn, mặc kệ dẫn

dụ cũng tốt, kích tướng cũng không sao, logic của tên ngọc vĩnh viễn chỉ đơn giản là vậy.

Tôi thử hỏi: “Người có phải nhận biết một người tên là Cái Nhiếp?”

“Đó là bằng hữu của tôi.” Tên ngọc này tự nhiên nói, tâm tình không chút động.

“VẬY... tiểu Triệu thì sao?” Tôi cẩn thận hỏi.

“Tiểu Triệu...” Kinh khờ bỗng lẩm bẩm: “Tiểu Triệu là ai, vì sao tôi thấy quen thuộc vậy?”

Tôi đẩy chậu đựng trái cây ra nói: “Vừa ăn vừa nghĩ, nó có thể giúp người nhớ ra.”

Kinh khờ si ngọc nhìn tôi, máy móc cầm một miếng táo bỏ vào miệng, nhưng hồn nhiên chẳng biết nhai tiếp. Sau đó ôm đầu buồn rầu: “Tiểu Triệu là ai?”

Tôi nghe Sáu Lưu nói rồi, bình thường người có thiếu sót về trí lực sẽ sinh ra chống lại Mạnh bà thang. Tôi xem ra Kinh Kha chưa ăn được đại khái không giống Hạng Vũ cùng Chính Béo chưa ăn được. Anh ấy đối với tôi cùng Triệu mặt trắng còn chút ấn tượng mờ lung, tôi đặt hấp dẫn thảo vào chỗ dễ thấy nhất, cứ thế tiếp tục nói: “Người cố gắng nghĩ lại, nói không chừng lập tức nghĩ ra - Kha Tử, có muốn tiền mua pin không? Cái đài Radio của anh cùng đám người tí hon đều nhớ anh...”

Kinh Kha sắc mặt như tro tàn, nuốt ực miếng táo xuống, ngơ ngác vươn tay ra nói: “Cho anh tiền, anh đi mua pin”

Tôi vui quá, đặt hấp dẫn thảo vào tay anh ấy, không nói gì, bỗng chợt có một người vọt vào, quát to: “Ngu ngọc.” Đúng là Tần Thủy Hoàng.

Tôi thấy anh ấy lao vào đúng lúc quan trọng, cực kỳ sợ hãi, vội vàng đứng lên ra hiệu, lại cực lực dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Anh ra ngoài, lát nữa em kêu người gọi anh tới hãy tới.”

Chính béo cũng không để ý bước dài tới trước mặt ôm chầm lấy Kinh Kha, kêu lên: “Ngọc tự, may còn muện ạm sạt tao nữa không?”

Kinh Kha bị người ôm, bộ dạng sợ hãi, kinh ngạc nhìn Tần Thủy Hoàng, đẩy mạnh thoát ra, điềm nhiên nói: “Người là Tần Vương?”

Chính béo sững sờ, tôi thấy không giấu được, hét lớn: “Doanh ca chạy mau, anh ấy còn chưa khôi phục trí nhớ.”

Nhưng mà Chính béo muốn chạy đã chậm, Kinh Kha dù sao cũng là sát thủ, anh ấy kéo Chính béo vào lòng, dùng ngón cái cùn ngón trỏ tay kia đặt lên cổ Chính béo, sau đó quát lên: “Không được nhúc nhích.”

Tôi vừa mới gờ lên một cái đỉnh nhỏ, vội vàng buông ra lui ra sau, hai tay xua loạn: “Kha tử, đừng làm loạn, mọi người là người một nhà.”

Chính béo khoa tay múa chân dù bị Kinh Kha bắt, không chút úy kỵ nói: “Chợ chệt, may chị biệt giết tao phọng, may chị biệt giết tao...”

Kinh Kha tỉnh táo vô cùng, nhìn Tần Thủy Hoàng không lộ chút xung động, nói rất bình tĩnh: “Trước khi tao giết mày - mày phải trả nợ tao 300 đồng tiền đã.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 96: Diễn Viên Quần Chúng

Kinh ngạc, Kinh khờ cười cười, hay tay xòe ra, nguyên lai trong chớp mắt khi Tần Thủy Hoàng vào cửa anh ấy đã ăn hấp dẫn thảo.

Lúc này Kinh khờ đã buông Chính béo, tay giơ ra trước mặt Chính béo, Chính béo đánh vào tay anh ấy: “Tao cho mày cại bạ ỵ.”

Kinh khờ nhảy lên lưng Chính béo kẹp cổ kêu lên: “Trả tiền.”

Chính béo nhảy loạn khắp phòng kêu lên: “Tao ngọc mọi trạ cho mày, trạ tiện mày muộn giết tao.”

Hai người này một hoàng đế một sát thủ, xa cách xong gặp lại như hai đứa nhỏ, tôi nhìn đồng hồ, cho bọn họ làm loạn vài phút mới ngăn cản bọn họ nói: “Doanh ca, Kha tử, chúng ta không còn nhiều thời gian, trước tiên nói chính sự.”

Tần Thủy Hoàng biết mình có ‘bệnh’, vội ngồi xuống: “Đừng cọ nhạo, đừng cọ nhạo.”

Tôi nói hai ba lời về tai hại mà hấp dẫn thảo Kinh Kha ăn, kêu anh ấy ngồi xuống, ba người cùng nhìn nhau, phì cười, tôi đặt điện thoại di động lên bàn nói: “Doanh ca đại khái còn 5 phút, Kha tử dài hơn chút, nhưng cũng không bao nhiêu, hai người nhìn thời gian thấy gần hết giờ thì đi qua phòng bên chờ, chờ tỉnh lại tới tìm em.”

Kinh khờ cúi đầu nhìn ngực mình tới lui, tôi hỏi: “Kha tử, tìm cái gì?”

Kinh khờ lấy tay cẩn thận vuốt ngực nói: “Anh nhớ rõ bị bắn hai cái lỗ...”

Tôi biết anh ấy đang nói bị Cổ Đức Bạch bắn hai phát, lập tức vừa buồn cười lại vừa cảm động, kéo tay anh ấy nói: “Anh hiện tại tốt rồi, không có lỗ nữa.”

Kinh khờ vui vẻ cười cười, sau đó duỗi tay hướng tôi: “Mấy người tí hon của anh chú có mang tới không?”

Tôi xòe tay: “Thứ kia mang tới cũng vô dụng.” Vẫn còn nhớ cái đài Radio mà, chỗ này có đài phát thanh sao? Hơn nữa thứ kia mang tới chẳng phải là tìm phiền toái cho bản thân sao? Trên người tôi ngược lại có mang theo chủy thủ lần trước Kinh Kha dùng để ám sát Chính béo, nhưng hiện tại tôi cũng không dám đưa ra.

Nói tới chủy thủ, tôi bỗng tò mò lần này ám sát Tần Vương Kinh khờ sẽ dùng vũ khí gì, vì vậy hỏi: “Kha tử, lần này mục đích không thay đổi, anh chuẩn bị lấy gì giết Doanh ca?”

Kinh Kha bỗng nhiên bỏ một ống đồng ra, giống như là để chứa cuộn giấy, đại khái to tròn giống quả bóng bàn. Sau đó đổ từ ống ra một cuộn da trâu xoắn tròn, da trâu lăn lông lốc ra, lộ ra ở phía trong cùng một thanh đồng kiếm, lúc này rất dài, gấp hai lần rưỡi chủy thủ.

Tôi vã mồ hôi: “Lần này anh định dùng cái này?”

Kinh Kha gật đầu.

Tần Thủy Hoàng sợ hãi: “Mạ á, thật ngoan độc, lục nạy cạm cại to vại.”

Tôi phì cười: “Sao không làm một cái chủy thủ như trước kia?”

Kinh khờ nói: “Vốn là đã chế tạo một cái, nhưng mà anh thấy không đủ dài nên làm cái đốc bản đồ to lên, như vậy có thể kẹp vào một thanh kiếm.”

Tôi kinh ngạc: “Chẳng phải là biện pháp em dạy cho anh sao? Anh sao nhớ được?”

Kinh khờ cười he he: “Anh cũng không biết. Mơ mơ hồ hồ tự mình nghĩ ra biện pháp này, dường như trong óc có người tí hon đang nhắc nhở anh vậy.”

Tôi bó tay rồi, xem ra tên ngốc này thật sự còn lưu giữ trí nhớ mơ hồ kiếp trước, nhất là vấn đề dễ tâm.

Tôi cẩn thận thả kiếm tới cửa, hai người này hiện tại không ổn định, tôi sợ có chuyện.

Tôi quay lại nói: “Hiện tại thương lượng đi, Kha tử, anh cùng Doanh ca đợi tiếp đi, còn Tần Vũ Dương....”

Không thể tưởng tượng nổi Kinh khờ chậm rãi lắc đầu: “Không được, hai người không thể làm như vậy?”

Tôi ngạc nhiên: “Quan hệ của anh với nó tốt thế à?” Nhưng mà xem đối thoại giữa hai người cùng biểu hiện không giống là bằng hữu, đều có chút ý xem thường nhau.

Kinh khờ: “Nó có chết hay không anh mặc kệ, nhưng mà anh nhất định phải ám sát.”

Tôi vội hỏi Kinh khờ: “Tại sao?”

Kinh khờ cúi đầu nói: “Anh nếu ngay cả chính điện cũng không lên, rất nhanh người trong thiên hạ đều biết.”

Tôi giật mình: “Anh sợ mọi người nói anh là phản đồ? Thế này đi, lát nữa anh về dịch quán, sau đó Doanh ca phái người tới bắt bọn anh, tuyên bố với người ngoài là bọn anh có âm mưu thích sát Tần Vương, đến lúc đó lôi Tần Vũ Dương ra chém, ai cũng không biết anh ở đâu.” Không ngờ Kinh khờ còn rất ái mộ thanh danh của mình.

Kinh khờ vẫn lắc đầu nói: “Không được.”

“Còn có chuyện gì?” Tôi không hiểu, tôi cũng không tin lấy giao tình của hai người mà Kinh Kha thật vẫn muốn giết Tần Thủy Hoàng.

Kinh khờ vê góc áo nói: “Thái tử Đan đối với anh không tệ. Anh làm vậy không phải với hân....”

Tần Thủy Hoàng cả giận: “Mẹ nọ, nọ muộn người vì nọ liệu mạng đây mà.”

Tôi nói: “Đúng vậy Kha tử, hân luôn thi ân huệ chỉ là muốn anh vì hân liều mạng, anh vẫn không rõ sao?”

Kinh khờ lẩm bẩm: “Anh biết ai thật sự tốt với anh, nhưng mà .... anh đã đáp ứng hân...”

“Phải đi rồi.”

Kinh khờ dùng dằng muốn thoát khỏi bàn tay của Chính béo, nhưng không dễ thoát ra, làm bộ đáng thương.

Tôi vội vàng kéo hai người ra, hỏi Kinh Kha: “Vậy anh muốn sao? Anh thật sự muốn giết Doanh ca sao?”

Kinh khờ lắc đầu: “Không muốn.”

Tần Thủy Hoàng ngồi ở bên, xoa đầu nói: “Ai nha, tặc chệt tao rồi.” Tôi nhìn anh ấy nói: “Doanh ca, có phải anh sắp không chịu nổi, đi sang phòng

khác nghỉ chút đi.”

Chính béo nhìn qua điện thoại: “Còn 2 phút.” Nói xong chỉ mặt Kinh Kha mắng: “Mày, thằng ngu này chọc tức tao bị bệnh thì mày cũng không sống được đâu.”

Kinh khờ cúi đầu không nói, nhưng là dường như không có ý hối cải, tên ngốc thật chấp ảo, tôi vỗ vai hắn nói: “Kha tử, anh thấy thế này được không, ngày mai anh cùng Tần Vũ Dương cứ theo lễ thường lên điện, sau đó chúng ta ba người hợp lại diễn một màn kịch, anh làm bộ đâm Doanh ca một chút, tiếp đó chạy như ngày xưa vậy, anh trước tiên bị thương, cuối cùng bị chúng ta giết chết - đương nhiên, đây đều là giả. Như vậy thanh danh tráng sĩ thiên cổ của anh vẫn còn, thằng thái tử kia cũng không nói gì được, đồng ý không?”

Kinh khờ không nói gì, cũng không ngẩng đầu, tôi còn nói: “Thái tử Đan cho anh chút ân huệ, anh còn để trong lòng thế sao? Hơn nữa kiếp trước anh đã vì hắn chết một lần rồi còn chưa đủ sao?”

Kinh khờ rút cục gật đầu: “Được rồi....”

Tôi lại nhìn Tần Thủy Hoàng: “Doanh ca, chúng ta sẽ thành toàn Kha tử một lần nhé.”

Tần Thủy Hoàng trừng mắt nhìn Kinh Kha nói: “Tao giúp mày diễn trò , thế thì 300 động tiền lạt thụ lao.”

Kinh khờ lẩm bẩm: “Cô nàng Lý Sư Sư đã nói, diễn viên quần chúng mới là người kiếm nhiều tiền nhất....”

Tôi cười nói: “Được rồi, tốt rồi, anh không nói quay phim cần bao nhiêu diễn viên quần chúng.”

Tần Thủy Hoàng vỗ đầu: “Cự định như vậy nhẹ. Một lát nữa nội tiếp, anh sắp không được rồi.” Anh ấy vừa đi ra ngoài vừa thì thầm: “Quạ đang giận, dám nội mình lạ diện viên quận chùng.”

Chính béo mới bước ra, mắt Kinh Kha đã lộ vẻ si ngốc: “Tôi đang ở đâu?” Xem ra anh ấy cũng không xong, vậy cũng là hiện tượng tốt, nói rõ được tính của anh ấy cùng Chính béo bảo trì thời gian đồng bộ.

Quả nhiên anh ấy rất nhanh không nhận ra tôi, hỏi tôi: “Không phải tự lẽ sao, ngài vừa rồi nói đến đâu rồi?”

“Ách... nói tới điều thứ năm của ngũ thập vinh ngũ thập sỉ.”

...lại qua hơn mười phút. Chính béo phái Lý Tư tới điều tra tình huống, Lý Tư đang lúc thanh tỉnh, đi vào trước nháy mắt ra hiệu cho tôi. Tôi cẩn thận nhìn qua Kinh Kha mặt không chút thay đổi, Kinh Kha đột nhiên nói: “Được rồi cho hắn vào đi, anh khỏe rồi.”

Tần Thủy Hoàng lúc này mới vào trong phòng, tôi nói: “Tốt, hiện tại tiếp tục thảo luận chi tiết ngày mai ám sát Tần vương...”

Lý Tư bỗng nhiên lại không xong, sững sốt đứng đó một lúc, thấy Tần Thủy Hoàng định hành lễ. Chính béo liền chỉ ra cửa nói: “Lui ra đi.”

Lý Tư đi rồi, tôi lấy ra chủy thủ trước kia Kinh Kha dùng qua, nói: “Kha tử, anh không dùng thứ dài ngoằng kia, vẫn dùng cái này cho an toàn.” Trường kiếm đó vung lên thì tám thành Chính béo lành ít dữ nhiều, Kinh khờ nhớ kỹ chủ ý này cũng là xui xẻo, nếu theo câu nói của Hà Thiên Đậu, tôi nếu không đến một chuyến thì cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Kinh khờ lấy chủy thủ nhìn qua, lại ướm thử với đại bản đồ của mình nói: “Quá ngắn...”

Tôi đoạt lấy chủy thủ cắt đôi bản đồ thành hai phần, vứt một nửa đi: “Chẳng phải đã xong hả?” Dù sao đến lúc đó cái tấm bản đồ chỉ có Chính béo cùng Kinh khờ thấy, phía trên vẽ xuân cung đồ cũng chả ai biết.

Kinh khờ giấu chủy thủ trong bản đồ xong liền lộ ra nụ cười giảo hoạt kinh điển kiểu kẻ ngốc: “Tiểu Cường đúng là thông minh.”

Tôi quay sang Chính béo: “Doanh ca, lộc lô kiếm đâu?” Chính béo bởi vì ở chung cùng bọn tôi cho nên không mang theo kiếm làm trang trí, không lâu anh ấy sai người mang tới. Tôi vừa thấy, hay nha, có cán dài như cái gậy móc ở quầy bán quần áo, đeo bên hông giống như cưỡi một con lừa, uy phong thì uy phong, nhưng anh ấy không nghĩ tới lúc muốn rút kiếm ra thì sao à?

Tôi cười nói: “Doanh ca, không phải em chê anh, anh rèn cái thứ khí giới này làm cái gì?”

Tần Thủy Hoàng cười ha hả: “Thiếu bao thôi.”

“À, em dạy cho anh biện pháp nhìn như thiếu bao lại dễ dùng - tôi đánh gãy ngang thanh kiếm đó rồi cắm vào, bình thường cũng chẳng có ai biết, chờ khi có nguy hiểm có thể làm sử dụng đao.”

Tần Thủy Hoàng trừng mắt nhìn tôi: “Chụ nọi chịnh sự đi.”

Kỳ thật Chính béo mang kiếm dài như vậy là có nguyên nhân, vừa là đẹp mắt, vừa là uy phong, còn nữa là thể hiện quốc lực - lúc này kỹ thuật tinh luyện kim loại muốn tạo một binh khí dài như vậy tuyệt đối là vinh quang quốc gia, có thể nói kỹ thuật quốc gia tiên tiến, thực lực cường đại, tựa như hiện tại lãnh đạo các quốc gia mở hội nghị, người khác ngồi xe sang, anh mà có một cái xe trí năng lái tự động thì thật rất có thể diện.

Tôi nói: “Hiện tại chúng ta thảo luận các nhân tố, kết hợp kinh nghiệm hai người lần trước, từ bắt đầu, à từ lúc bắt đầu bá kiến.”

Tần Thủy Hoàng nói: “Ngay mai thế này, cho thặng ngọc này đứng chợ ợ cửa điện, anh lục tịnh sẽ gọi nọ vào, nhanh chóng gặp mặt.”

Tôi khoát tay: “Không được, ý em là trước tiên thảo luận tốt, cũng không gấp trong hai ngày tới, hai người hiện tại không ổn định, không chừng đến lúc đó sẽ trở mặt, chúng ta không thể chờ dăm bữa nửa tháng mới tiếp kiến sao? Khi đó hai người bình thường rồi.”

Kinh khờ nói: “Không tốt, chờ thời gian dài quá Tần Vũ Dương sẽ đoán bữa, hăn tới vừa là hỗ trợ, đồng thời là giám thị anh.”

Tôi nhíu mày: “Tên đó là một vấn đề. Đúng rồi Kha tử, hăn nhìn thấy bản đồ của anh chưa, không đến mức để hăn biết bản đồ bị đổi rồi trên điện nói càn.” Tần Vũ Dương là người nước Yến, lần này hiệp trợ Kinh Kha thích Tần hăn là biết nội tình, hăn vừa thấy Kinh Kha thay đổi vũ khí thì khó tránh khỏi sinh nghi, sau đó khẳng định sẽ khiến thanh danh của Kinh khờ không tốt, dưới tình huống này tôi còn hy vọng làm chuyện này hoàn mỹ một chút.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 97: Đạo Cụ

Kỳ thật Kinh Kha đi rồi tôi đi thăm Triệu mặt trắng, không thể không nói rằng tình nghĩa cùng sự ăn ý của bọn ngốc đó thì người như tôi rất khó hiểu được, nó thấy tôi không đợi tôi nói đã thân nhiên nói: “Đó là mệnh của nó.”

Những lời này làm cho người ta thực sợ hãi, chúng tôi biết tên ngốc chỉ cách triết gia có một bước nhỏ thôi, khi tôi muốn hỏi Triệu mặt trắng lời này có thâm ý gì, hắn đã lấy một cây gậy nhỏ vẽ khế trên đất, cứ thế đi xa dần...

Tôi chỉ có thể nói với Kinh khờ: “Hắn rất tốt.”

Lần thứ hai ám sát Tần vương, Cái Nhiếp cũng không kịp gặp mặt Kinh khờ lần thứ hai...

Tôi nói với Tần Thủy Hoàng: “Doanh ca, còn có mấy vấn đề chi tiết, lúc ấy giúp anh thoát khỏi khổ cảnh hình như còn có mấy người, Triệu Cao không nói, có phải còn có một người cầm gì đó ném Kha tử hả?”

Kinh khờ lập tức canh cánh trong lòng núi: “Đúng vậy, có một ông già cầm cái túi hôi rình ném anh.”

Tần Thủy Hoàng cười nói: “Hạ Vô chu hạ, mịa nó.”

Ừ, thuộc loại bác sĩ tư nhân của Chính béo đây mà.

“Vậy hai người này xử lý ra sao, chúng ta tận lực làm chân thực chút.”

Tần Thủy Hoàng nói: “Chú xử lý đi.”

Tôi kinh ngạc nói: “Em sao?”

Chính béo nói: “Lạ chụ, đẹn lục độ chụ đựng ợ bên cạnh anh mạ lị.”

Kinh khờ đại khái không tin được người khác, gật đầu: “Anh thấy được đó.”

Tôi nghĩ chút hình như tôi cũng có tài năng, dù sao lúc Chính béo gặp Kinh khờ khẳng định là thanh tỉnh, cũng không sợ anh ấy trở mặt, tôi đơn giản lấy cái bao dọa người (lời này giống như không tự nhiên), sau đó hô to “Vương phụ kiếm” mà thôi, thế là gật đầu đồng ý.

Tiếp đó là vấn đề quan trọng nhất: Kỹ xảo hình ảnh.

Cầm thanh trường kiếm của Tần Thủy Hoàng trong tay, tôi lật qua lật lại mới rút ra, thấy lưỡi kiếm rét lạnh liền khen: “Hảo kiếm!” ... Tất cả mọi người đều biết, đây chỉ là quán tính mà thôi, cho dù kiếm dở ẹc tôi cũng phải nói vậy.

Nhưng kiếm của Chính béo đích xác bất phàm, trong sách chỉ nói là kiếm không rút ra được, nhưng mà nếu rút ra thì lập tức khí thế vô song, trong sách nói vậy. Chính béo rút kiếm cầm trong tay liền chém đứt chân Kinh Kha, sau đó Kinh Kha bị thương nặng tám nơi, người khác lúc ấy còn đang tay chân luống cuống. Võ sĩ ngoài điện còn chưa kịp lao tới, có thể thấy quá trình ám sát Tần Vương thì kiếm tùy thân phát ra tác dụng mấu chốt thay đổi cục diện. Mặc dù tả sơ qua, nhưng vẫn lộ hết vẻ sắc bén, hẳn là bảo kiếm trong truyền thuyết chém sắt như chém bùn.

Nói chém sắt như chém bùn gì đó tôi chưa từng thấy qua. Chém bùn như sắt ngược lại thường xuyên gặp qua, tôi cầm trường kiếm đập vào chùy thủ của Kinh khờ, hai thanh kiếm rõ ràng đều không chút sút mẻ, có thể thấy

hai thanh kiếm tương đương ngang bằng, đều là đúc kết kỹ thuật luyện kim đỉnh cấp đương thời.

Tôi lo lắng: “Hai người nếu là diễn trò tuyệt không dùng hai thanh này, quá nguy hiểm.”

Tôi vượt cảm suy nghĩ hồi lâu, đây là vấn đề thực sự nghiêm trọng, đạo cụ biểu diễn cùng máu giả là vô cùng quan trọng, tôi cân nhắc một chút nói: “Hai thanh kiếm này để em gia công chút “ tôi nói “Hiện tại, hai người nói rõ tình cảnh khi đó một lần, đừng để đánh nhầm đó.”

Kinh khờ tiếp nhận chủ ý, làm động tác ám sát. Chính béo giơ lên một thứ gì đó ngăn cản, cái này tương đương với Tần vương đỉnh sau này. Sau đó Chính béo chạy vòng quanh cây cột vài vòng, Kinh khờ chạy sau la to rượt đuổi, lúc này là thời điểm loạn nhất, Tần Thủy Hoàng chạy trốn quanh trụ, Kinh Kha cầm kiếm truy sát, đại thần trong điện đều bối rối, hai người một trước một sau, Kinh khờ bỗng nhiên đứng yên bất động, Chính béo chạy xong một vòng đối mặt với nhau, Kinh khờ cao hứng bừng bừng hét lớn: “Thái.”

Tôi chấn động, năm đó nếu tình huống này xảy ra Chính béo hẳn là lành ít dữ nhiều?

Lại thấy Chính béo mê man, bỗng đập Kinh khờ một đập: “Thặng ngọc này, lẠm như năm xưa.”

Tôi thở dài, nguyên lai Kinh khờ trêu chọc, tôi tức giận: “Kha tử, chú ý tuân thủ kịch tính nguyên thủy.”

Lúc này Tần Thủy Hoàng bỗng nhiên đặt tay lên kiếm sau lưng, xoay một cái rút kiếm ra, Kinh khờ bất ngờ không kịp phòng bị thì dính một kiếm ở đùi, đương nhiên, Tần Thủy Hoàng cũng không thật sự chém anh ấy.

Tôi ở bên dùng bút lông ghi lại cái gì đó.

Chờ khi hai người dừng lại, tôi giắt bút lông bên tai đứng lên: “Kiếm của Kha Tử cùng trường kiếm của Doanh ca đều cần gia công, lưỡi kiếm mài mòn đi không đau lòng chứ?”

Tôi đem kiếm của hai người để trên đất mài, lập tức mài sàn nhà ra một rãnh lõm, nhưng mà kiếm lại không có gì biến hóa.

Cọ xát một lúc tôi mất hết kiên nhẫn, ném qua một bên lát nữa sửa chữa, bây giờ còn vấn đề cuối - hai người lúc đó đánh nhau Kha Tử rốt cục chảy bao nhiêu máu?”

Hai người nhìn nhau, Chính béo chỉ Kinh khờ: “Nó chạy rất nhiều mẩu.”

Kinh khờ cả giận: “Mày có phải lại muốn làm lần nữa.”

Tôi vội can ngăn: “Đừng làm ầm, đây là vấn đề chủ yếu nhất của chúng ta.”

Về chi tiết, có hai đương sự không khó thu phục, điều khó khăn nhất là kỹ thuật, hai người chém nhau lâu thế mà chả có chút máu thì người xem nghĩ thế nào?

Tôi đi tới đi lui trong phòng: “Hiện tại đạo cụ đã có, còn máu giả -- Doanh ca, anh có tương cà chua không?”

Lần này có thể chọc tới chỗ đau của Tần Thủy Hoàng, Chính béo ủy khuất: “Nếu có anh dạ sớm ăn trứng gà sệt cạ chua rồi.”

Tôi vỗ đầu: “Cái này khó chuẩn bị, em nghe nói máu trong phim đều là tương cà chua.”

Tôi lại hỏi: “Anh có chút sắc tố đỏ không?”

Tần Thủy Hoàng gật đầu.

Tôi vỗ tay: “Chẳng phải xong rồi sao, Doanh ca kêu người đưa chút sắc tố đỏ là được, chúng ta điều chế thành máu giả, sau đó để Kha Tử mang trong người.”

Kinh khờ ngẩng đầu nhìn trời, bỗng nhiên nói một câu thực kinh điển: “Nước không giấu trên người được...”

“Chúng ta có thể tìm thứ gì đó túi máu...” Nói qua một nửa tôi liền phát điên, ở nơi này làm sao có gì làm túi máu. Ngay cả trên phố một cái hộp cơm cũng chẳng có.

Tôi nhảy căng lên nói: “Vậy phải làm sao bây giờ, cái nơi chậm phát triển của hai người sao chả có mẹ gì hết cả thế?”

Kinh khờ nói: “Không được thì làm thật đi....”

Tôi bỗng nhiên mắt sáng lên: “Đúng rồi, trong xe của em có túi ni lông.” Đây là trước khi kết hôn Bánh Bao bỏ trong xe của tôi, loại nilon này sớm bị chế phẩm dễ phân hủy thay thế, Bánh Bao có mục đích không cho người biết liền mua một đồng lớn.”

Tôi hưng phấn: “Ý nghĩ của em là thế này, Doanh ca ngày mai lấy kiếm em đã gia công qua, Kha tử đeo túi máu. Doanh ca, mai phải dựa vào công phu của anh rồi, nhớ kỹ phải chém trúng chỗ có túi máu - Kha Tử, khảo nghiệm chính là hành động của anh, chờ máu chảy ra anh phải giả bị thương, đừng diễn hỏng cũng đừng quá khoa trương, em cho rằng anh vẫn là đại biểu của loại thần tượng phái cùng thực lực phái, đừng khiến mọi người thất vọng.”

Kinh khờ lập tức đóng giả Ngô lão nhị (hai Ngô) đi đường, hỏi: “Như thế được không?”

Tần Thủy Hoàng: “Chân mi kẹo chụt nửa coi.”

Tôi thu thập mọi thứ, nói: “Thời gian cấp bách, em hiện tại phải về chuẩn bị, hai người cũng nên đi thôi, lát nữa em sẽ trở lại.”

Tôi cùng Tần Thủy Hoàng sóng vai ra cửa, ánh mắt Chính béo đã có chút không ổn, tôi vội kéo anh ấy qua cửa phòng khác, đứng sau lưng đẩy mạnh một cái, Chính béo quay đầu không hiểu gì cả: “Ai đây trộm đây?”

Tôi nhanh chân bỏ chạy, chạy ra ngoài kéo tay Mông Nghị nói: “Chạy mau, đại vương lại muốn trở mặt...”

Mông Nghị đành mang theo người chạy theo sau lưng tôi, trong vòng một ngày, cậu ta đi theo tôi chạy qua như gió trước mặt đại vương của họ mấy lần, không hiểu gì sất: “Tiêu hiệu trưởng, sao lại kêu đại vương lại muốn trở mặt?”

Tôi dặn dò Lý Tư mới tỉnh lại chiếu khán Kinh khờ cùng Chính béo, chạy như điên về Tiêu công quán, trước tiên lấy ra hai thanh kiếm một dài một ngắn, quan sát một lúc, vò đầu bứt tóc, muốn mài mòn còn không dễ, hơn nữa còn không dễ người khác làm, nếu có máy mài chạy điện thì dễ. Sau đó tôi liền đi nhìn cái xe bảo bối của tôi, tôi thử dùng chủy thủ bảo bối của Kinh khờ đâm cái lốp xe của tôi vài cái, mặc dù cảm giác vẫn là cao su, nhưng nếu muốn lại đâm sâu vào chút vẫn là không được, xem ra bánh xe của tôi cũng là đao thương bất nhập, tôi gọi người nâng xe tôi lên, khởi động xe, bánh xe như máy mài chạy điện vậy...

Tôi đeo kính râm, tay cầm đoản kiếm của Kinh khờ cạo xát, tia lửa bắn khắp nơi, một lát sau, đoản kiếm đã bị tôi mài mòn như đầu cá vậy.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 98: Hiệu Trưởng, Giết Hay Không

Thanh kiếm mài xong tôi trước tiên thử qua trên người mình, chủ thủ của Kinh Kha đâm vào có chút đau - nhưng mà giống như thời tiểu học bị thầy giáo cầm thước kẻ vụt thôi. Kiếm của Chính béo chém vào đùi ngoại trừ có chút bụi sắt không khác gì cầm chổi đánh.

Có thể sử dụng, nhưng đáng tiếc hai thanh thần binh lợi khí bị hủy, sau nhiều năm nữa nếu xuất thổ các chuyên gia khẳng định sẽ bị lừa, rồi sẽ đánh giá rất cao trình độ triều Tần.

Vũ khí hơi dễ chuẩn bị, còn lại thì cần công nghệ cao, mọi người biết trong quá trình quay phim thì thủ đoạn kỹ xảo điện ảnh vĩnh viễn áp đảo phần cứng. Muốn bay có thể mắc dây, nhưng mà muốn bay như tia chớp cần kỹ xảo đặc biệt bằng máy tính, cho dù muốn con Godzilla thì chỉ cần tìm hai thợ mộc cùng mấy thợ may là ổn, nhưng muốn nó chuyển động thì khó, trước tiên phải nuôi vài con hổ quan sát đã...

Sắc tố đỏ chính xác là có, hướng chỉ là ở hội sở cao cấp như Tiêu công quán, nhưng mà hòa vào nước thì màu tương đối khó coi, các bạn nói xem đây là máu động mạch hay tĩnh mạch? Bất quá hết cách, công nghệ cao thì không có, đây là thời chiến quốc, người ta không thể nghĩ tới thứ túi nhựa được. Tôi chế nước cho vào trong một cái túi nhựa, túi nặng thành hình cái chùy, sau đó dùng chỉ gai khâu lại, cứ như vậy đã hoàn thành một túi máu nhỏ, sau đó thấy túi có thể rỉ nước, tôi quyết định khâu 2 lớp, làm một hơi 10 cái, lúc sau có cột lên đùi. Người thời này ăn mặc trường bào tay áo

rộng, nhất là Kinh Kha lại làm sứ tiết, quần áo càng rườm rà phức tạp, một cái túi vải nho nhỏ đeo bên trong căn bản nhìn không ra. Tôi đeo thử tính lấy kiếm chém thì chợt nghe bên ngoài báo có người cầu kiến. Tôi bất chấp vội chạy ra, thấy trong viện đã có mười ông già đứng đó, trên cơ bản đều đã từng gặp trên đại điện, không phải khách khanh thì là đại phu, đều là trọng thần của Tần Thủy Hoàng.

Các ông lão vừa thấy tôi đi ra đều chấp tay thi lễ, có người gọi Tề Vương, có người gọi Tiêu tiên nhân, còn có người thông minh gọi Tiêu hiệu trưởng. Cả đám vẻ mặt tươi cười thân mật vô cùng, nguyên lai đều là dạng bộ đồ nhỉnh nọt.

Oa ha ha, tình tiết tự sướng trong tiểu thuyết xuyên qua đây rồi.

Còn nhỏ tuổi đã cùng hoàng đế xưng huynh gọi đệ, danh thần lịch sử nhìn thấy mình cũng phải cúi người. Đương nhiên, tốt nhất là danh thần trước khi gặp mặt nhân vật chính vẫn là vai phụ, được nhân vật chính nhìn liếc nhắc nhở vài câu mới có được trí tuệ vô cùng.

Tôi đứng trên bậc thang đặc chí trả lễ. Tôi hiện tại cơ bản có chút tư cách cao nhân. Mới tới buổi sáng, cơm còn chưa ăn, buổi chiều còn chưa kịp ăn cơm đã được phong Tề Vương, lại còn tiếp quản cấm vệ quân của Chính béo, đãi ngộ này dù Lã Bất Vi khi xưa cũng không thể so sánh.

Đáng tiếc, không đợi tôi hỏi rõ tên hiệu tên chữ của mấy người xem có vị nào là danh thần lịch sử cần đề điểm, từ cửa phủ lao tới một đám quân nhân khôi giáp sáng chói, một người phản nộ quát: “Tiêu nghịch tặc nghe chỉ, người tự hiệu vi vương âm mưu tạo phản. Đại vương có lệnh, đương trường giết chết.” Nói xong trong đám mấy người bên cạnh có hai binh lính hùng hổ lao tới.

Chuyện quá đột nhiên! Vừa xong tôi còn đang ở trong Tiêu công quán nghe bọn đại thần nhỉnh nọt, sao không chờ tôi tác oai tác quái đã thành

“Tiêu nghịch tặc”?

Không cần hỏi cũng biết đây là Tần Thủy Hoàng không chống được được tính đã quên tôi, chuyện chết người là quên sạch mọi chuyện trước kia. Nhưng điều này nói rõ tôi đã có lực ảnh hưởng, khó tránh khỏi bên người sẽ nhắc nhở tới tên tôi. Chính béo mới nghe tới ngoại trừ mình còn có một Tề vương nên hẳn coi tôi là quân khởi nghĩa nông dân.

Lúc này là thời cơ tôi phát ra vương bá khí, nhưng trong tình cảnh dở khóc dở cười này, tôi cũng không biết nên xử lý như thế nào với đám người này. Tôi lui lại sau hai bước, quần thần có người kêu: “Ta đã sớm nhìn ra “Tiêu nghịch tặc” âm mưu làm loạn, cho nên đặc biệt một mình phạm hiểm tiến đến thử hẳn, không thể tưởng được, không thể tin nổi, hẳn chẳng biết hồi cải...” Nói xong mặt cũng lộ vẻ vô cùng đau lòng.

Đại thần bên cạnh cũng giận dữ: “Tên tiểu nhân Vương xx (xx đây là danh tự của đại thần họ Vương), vừa rồi trên đường người còn nói gì mà Tề vương tiền đồ vô lượng, còn muốn dựa vào sự đề bạt của hẳn, lúc này đã trở mặt.”

Ai nha, danh thần có rồi, nói thẳng không kiêng nể, trung trinh bộc trực. Vị đại thần này khẳng định là trợ thủ đắc lực của Chính béo sau này, không chờ tôi hỏi tên, không tưởng tượng được là hẳn lại chĩa mũi dùi vào tôi, chỉ thẳng mặt tôi nói: “Ta cũng không phải đến thử người, ta lần này tới là muốn vạch trần bộ mặt giả dối của người.”

Tôi vội vàng đứng lại... tôi giả dối sao? Suy nghĩ một chút lập tức hiểu ra, nhân phẩm vị này cũng chẳng ra gì, vừa rồi cúi đầu với tôi cũng nhìn gót chân mình, có người lại vạch trần thế sao? Hẳn sở dĩ nói vậy là vì tự bảo vệ mình, Chính béo phái người đánh tới, tự nhiên cũng có chút lo lắng, thật đáng khen lão còn có thể thay đổi thái độ xảo diệu như vậy, giả dối đến trình độ kẻ khác tức giận, tôi nhìn hẳn một cái, ấn tượng lập tức hỏng bét.

Quả nhiên, Vương xx bị vị lão huynh này chỉ trích tức giận đáp lại: “Lý xx, người (xx là tên của vị đại thần họ Lý) nói láo, người không phải mới nói muốn đem con gái của mình gả cho Tề Vương sao, cho dù là thị thiếp cũng được.”

Tôi nhìn chăm chú vào vị Lý xx...

Ngoại trừ hai người bọn họ, các vị khác đều im lặng không nói.

Chính mình xuất hiện tại nhà một tên phản nghịch mà Đại vương cực lực muốn tru sát thì giải thích sao cũng vô ích, mạng này hẳn ném chỗ này rồi. Tần pháp nghiêm khắc, âm mưu phản loạn tuyệt đối là tội tru di cửu tộc. Lúc này Chính béo mặc dù còn chưa có làm hoàng đế, nhưng tâm ngoan thủ lạt, mọi người đều biết, ngay cả cha ruột là Lã Bất Vi cũng “giết đi giết đi” rồi, ai khác cũng đều thế cả, cho nên Vương xx cùng Lý xx muốn làm cha vợ tôi đều vô cùng sợ hãi, biểu lộ sắc mặt vậy là điều dễ hiểu.

Hai binh lính cùng hung cực ác chưa kịp vọt tới trước mặt tôi, chợt có người hét lên: “Dừng tay.” Chính là Mông Nghị được Chính béo phái tới bảo vệ tôi.

Mông Nghị ngăn trở người bắt tôi, ôm quyền với thủ lĩnh đối phương: “Vương tướng quân, ta phụng khẩu lệnh của đại vương ở đây bảo vệ Tiêu hiệu trưởng, ngài sao có thể nói ông ấy là phản nghịch?” Xem ra cậu ta nhận biết vị Vương tướng quân này, cho nên bất ngờ khi đối phương tới bắt tôi một chút mới đứng ra.

Quần thần nghe được hai chữ “khẩu lệnh” đều rất phấn chấn, sau đó dùng ánh mắt bất thiện nhìn Vương tướng quân.

Vương tướng quân cũng không chút hàm hồ nói: “Ta phụng chỉ cũng là khẩu lệnh của Đại vương.”

Quần thần lập tức chán nản...

Mông Nghị kinh nghi không rõ, nhìn tôi lại nhìn Vương tướng quân, tôi thấy cậu ta có thể đào ngũ, vội chọc chọc cậu ta nói: “Nhớ rõ đại vương phân phó người thế nào không? Coi như là ông ta phái người tới giết ta người cũng phải nghe lệnh ta, đại vương anh minh, ông ấy đã sớm nghĩ tới chuyện hôm nay rồi.”

Mông Nghị nghĩ lại, lập tức quỳ một chân nói: “Mông Nghị cần tuân Tiêu hiệu trưởng hiệu lệnh.”

Mông Nghị còn chưa nói dứt lời, thủ hạ của cậu ta “rầm” một tiếng, nghiêng toàn bộ mũi thương quay về phía Vương tướng quân, người phía sau toàn bộ nâng nỗ trước ngực, chĩa nỗ về phía người Vương tướng quân mang tới.

Vương tướng quân lúc này chỉ mang theo hơn trăm người, tôi phỏng chừng là vì Tần cung hư không thể phái người, còn do Chính béo nửa tỉnh nửa mê, anh ấy tuyệt đối không tưởng được có người dám chống lệnh. Đương nhiên, nếu là bình thường phái bao nhiêu người cũng không quan trọng, nhưng mà trong tay tôi có một vạn cấm quân liều mạng nghe lệnh a.

Chỉ tuần tra tại Tiêu công quán, Mông Nghị đã bố trí 500 người, bên ngoài còn ít nhất 2000, hơn nữa có người mật báo, không ngừng có cấm quân từ bốn phương tám hướng lao tới, từng đội từng đội bước đi chỉnh tề vây quanh bọn người Vương tướng quân, không bao lâu đã vây chặt bọn Vương tướng quân như bột mì bao trứng vậy.

Vương tướng quân nhìn quanh, bỗng nhiên chậm rãi rút trường kiếm, âm đạm: “Mông tướng quân, thỉnh người không nên làm khó ta, người nếu không lùi lại chúng ta chỉ có thể binh đao gặp mặt.” Vương đồng chí thế là thà chết không hối cải, muốn chấp hành mệnh lệnh của đại vương bọn họ.

Mông Nghị không thay đổi thái độ: “Là người đừng làm ta khó xử mới phải.” Nói xong không hề nói thêm, cứ thế che trước người tôi.

Vương tướng quân vừa rút kiếm, cả đám thủ hạ đều do dự rút binh khí cầm trong tay, cũng không thấy bọn người này trung thành cỡ nào, bọn họ cho dù hiện tại buông vũ khí cũng không thấy có thể sống rời đi, hơn nữa làm quân nhân, lâm trận bỏ chạy kết cục cũng chỉ có thể chờ thẩm phán mà thôi.

Thế cục lập tức trở nên nghiêm trọng, Mông Nghị quân thấy đối phương có ý phản kháng, hàng mâu binh ở trước đồng thời cúi người xuống lộ ra nỗ binh đằng sau, mấy ngàn nỗ tiến vây lấy 100 người này, Vương tướng quân cơ bản là ba ba trong rọ.

Bọn lão nhân thấy tình cảnh này sớm đã bị dọa choáng váng, đại vương lệnh bắt, Tiêu nghịch tặc cố ra sức đánh chó xuống nước, nhưng không ngờ chó rơi xuống nước đột nhiên biến thân thành ... chó rơi xuống nước, tiếp tục là trung thần của đại vương hay là hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt mới là vấn đề.

Vương xx kẻ đầu tiên răn dạy tôi bằng chỉ vào Vương tướng quân mắng: “Vương xx (xx là tên vị Vương tướng quân này) người đồ phản đồ, dám giả chiếu chỉ của đại vương ý đồ mưu hại Tề vương, ta đã sớm nhìn ra người không phải thứ tốt.” Chiêu này cao a, cũng không ăn thiệt trước mắt còn không để người ta nắm lấy nhược điểm.

Lúc này, Vương tướng quân ở đây, Mông Nghị quân ở bên ngoài, kỳ thật trận chiến này mà đánh nhau thì không có gì để lo, khác biệt duy nhất là nếu mấy người Vương tướng quân ra tay trước thì binh lính chúng tôi sẽ chết một ít, nhưng người của bọn tôi ra tay trước, quân của Vương tướng quân trong vòng hai phút sẽ bị bắn dính lên tường, mấy vị đội trưởng thủ hạ của Mông Nghị thấy tướng quân của mình khó xử, đều nhìn qua phía tôi: “Hiệu trưởng, giết hay không?”

Oai, lời thoại rất quen thuộc...

Bọn họ thấy tôi không nói, vội nói: “Hiệu trưởng, giết hay không?” Lúc này đã không có đường lựa chọn, tiên hạ thủ vi cường, mấy người Vương tướng quân tùy thời sẽ khởi xướng cảm tử xông lên, lúc đó tổn thất thảm trọng, mấy người cuối cùng hỏi một câu: “Hiệu trưởng, giết hay không?”

Mấy ngàn binh lính đồng thanh hỏi: “Hiệu trưởng, giết hay không, hiệu trưởng, giết hay không?”

Còn không chờ tôi nói chuyện, Vương xx cùng cha vợ hờ Lý xx của tôi đã lớn tiếng giật dây: “Hiệu trưởng, không giết không thể quản nghiêm Tần pháp -- hiệu trưởng giết.” Mười mấy lão nhân lập tức hiểu được, đây là cơ hội tuyệt vời giết người diệt khẩu, di họa Giang Đông, lập tức đồng loạt hô lớn: “Hiệu trưởng, giết! Hiệu trưởng, giết.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 99: Bánh Nướng Nữ Giả Chồng

Giết cái beep!

Nắm giữ quyền to sinh sát thành nghiện sao, còn có thể thật sự xử lý người của Chính béo? Cái này giống như người ta hảo tâm cho bạn mượn điện thoại, biểu hiện ra bạn tùy ý dùng, không phải khách khí, bạn không biết xấu hổ cầm điện thoại của người ta đánh nhân viên phục vụ cũng của người ta sao?”

Nhưng là cảm giác này thật sự tuyệt vời, ngấm lại coi, chỉ cần một câu nói của bạn có hơn trăm người mất mạng, thế sáng khoái cỡ nào? Chẳng trách Chính béo ngay cả trứng gà sốt cà chua cũng không được ăn mà vẫn chăm chú làm hoàng đế, đàn ông mà, sống là vì quyền lực.

Bất quá tôi làm bộ do dự một chút - không thể để họ nhìn ra tôi sợ máu.

Đám Vương tướng quân nhìn chăm chăm vào miệng tôi, mọi người đều muốn sống, không tới thời khắc cuối cùng cũng không muốn chết, cả đám lão nhân còn ồn ào nói: “Hiệu trưởng, giết! Hiệu trưởng, giết!”

Tôi khoát tay, mọi người đều im lặng, tôi nói lớn: “Không thể giết.” Tôi nhìn ra Mông Nghị nghe tôi nói xong thở dài một hơi thoải mái, đám Vương tướng quân thì khỏi phải nói, đi qua sinh tử môn một lần, nếu không phải hiểm cảnh thì cả đám đã nhũn ra.

Nhạc phụ Lý xx của tôi nói: “Hiệu trưởng, những người này không giết không thể bình dân phần.”

Tôi trừng mắt, nếu không phải lão nguyên ý gả con gái cho ta làm hậu cung ta sớm đã đập cho lão một trận, bọn lão già lấy Vương xx cùng cha vợ của tôi cầm đầu, một lòng muốn tôi bắt Vương tướng quân đánh lên tường, tự nhiên càng kêu gào lớn hơn, bọn họ càng dễ thừa loạn vượt ải.

Tôi nói lớn: “Mấy người Vương tướng quân cũng không có sai, cũng là vì đại vương phục vụ. Sao có thể huynh đệ tương tàn? Trong này có chút hiểu lầm...” Tôi đứng ở trong đám hộ vệ, nhìn Vương tướng quân nói: “Ta cam đoan, chỉ cần các người không tiến lên chúng ta tuyệt đối không thương tổn các người, các người cho ta chút thời gian. Ta mà không đoán sai, mệnh lệnh mới của đại vương sẽ tới ngay thôi...”

Tôi chưa nói hết, thấy từ xa có tiếng vó ngựa truyền tới, một thanh âm lộ rõ vẻ khùng hoảng vang lên: “Đại vương có lệnh, Vương tướng quân tức tốc hồi cung, không được bước vào Tiêu công quán.”

Chờ khi tới gần thấy rõ, người nọ là thái giám bên cạnh Tần Thủy Hoàng, chính là tên thái giám muốn lục soát người tôi lần trước. Hắn chạy tới thấy bọn tôi còn chưa động thủ, lập tức yên lòng, vỗ ngực khoa trương “cười duyên” nói: “Hù chết nô gia, ta còn tưởng rằng nơi này đã máu chảy thành sông.” Hắn xuyên qua tầng tầng vòng vây tới trước mặt Vương tướng quân, Vương tướng quân hơi sững sờ: “Đại vương nghiêm chỉ, Vương tướng quân gặp ta lập tức hồi cung. Không được dả thương Tề vương một cọng tóc.”

Đạo ý chỉ này nói đặc xá cho tôi còn không bằng nói là đặc xá cho mấy người Vương tướng quân, giờ khắc này nếu không có biện pháp chỉ có đồ rùa đen mới nguyên ý cứng đối cứng với tôi. Hắn vừa nghe nói vậy như nghe thấy thanh âm của thần tiên, kích động: “Mặt tướng tuân mệnh.” Lập tức đi tới trước mặt tôi quỳ xuống, giọng run rẩy nói từng chữ: “Tề vương,

ta thiếu ngài một mạng. Một trăm huynh đệ của ta thiếu ngài một mạng, sau này có gì phân công, huynh đệ chúng tôi thà chết không từ.”

Trong lòng hãn cũng hiểu, tôi vừa rồi chỉ cần nói một tiếng bọn họ sớm bị bắn thành cái sàng, tôi vốn có thể thoải mái giết hãn lại là nén giận bảo vệ cái mạng của họ, nhân tình này quá lớn, nhìn xem bộ dạng chân tình lưu lộ, phỏng chừng tôi hiện tại thật sự phản hãn cũng đi theo.

Tôi vỗ vai hãn nói: “Được rồi, là chuyện hiểu lầm, không cần để trong lòng.”

Cả đám lão già cười vui vẻ ra mặt, đều nói: “Nguyên lai là một lần hiểu lầm, ha ha ha, hại chúng ta lo lắng hồi lâu.” Từ lúc nghe đạo ý chỉ này, các lão già như uống thuốc an thần, chới với xuống nước lại biến thành thành trì vững chắc, ngay cả đại vương cũng ban lệnh đặc xá, lúc này bọn họ không hề thấy chút chướng ngại nào, lập tức ôm đùi Tề Vương, những ngôn từ a dua nịnh hót như thủy triều xô tới.

Lúc này chẳng rõ ai đột nhiên kinh ngạc kêu lên: “Máu, quần Tề vương có máu.”

Tôi cúi đầu nhìn lại, đùi mình đỏ hồng, máu loãng còn lan trào theo ống quần xuống, đây là cái túi máu giả tôi cột trên đùi rỉ ra, vừa mới ứng phó chuyện bất ngờ nên không chú ý.

Một lão già bật thốt lên: “Tề vương bị dọa đái ra quần rồi.” Nói xong mới biết mình nói ra câu ngu nhất trần đời, mặt trắng bệch, người khác quả nhiên không cho lão ta cơ hội che dấu, đầy cảm phẫn nói: “Người sao có thể vu oan Tề Vương, đó rõ ràng là máu.”

Người bị bác bỏ đũng quần ẩm ướt -- của hãn đúng thật là nước tiểu.

Vương xx nhìn đũng quần của tôi, kêu lên: “Tề vương rõ ràng là bị bọn người chọc tức điên lên đái cả ra máu.”

Bởi vì bộ vị của tôi thực mất cảm, lại không bị thương, nếu nói không phải nước tiểu thực khó phục chúng, cho nên Vương xx lúc này mới nhớ tới cái cơ không thể tưởng tượng nổi: Đái ra máu. Nói như vậy máu dễ nghe hơn nước đái nhiều, Tề Vương bị tức đến đái ra máu, bên trong còn bao hàm phần nội xúc động cùng ý tứ anh hùng cùng đường, vị Tề Vương này bị dọa tới đái ra quần không biết bao nhiêu lần, đương nhiên, lý luận này được áp dụng nâng cao là anh hùng tức hộc máu, nhưng so với tức đái ra máu vẫn kém chút.

Lúc này cha vợ hờ Lý xx không có phản bác Vương xx, người xong rồi, lần đầu tiên gặp đã khiến Tề vương tức giận đái ra máu, người chờ tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội đi.

Vương tướng quân vẽ mặt khó xử liếc tôi, Lý xx vì trảng uy cho mình, đặc ý nói: “Không đối gạt các vị, tiểu nữ xưa nay ngưỡng mộ Tề vương, vì tận tâm nguyện của nó, ta quyết định gả nó cho Tề vương...” nói xong chuyển hướng nhìn tôi cười làm lạnh: “Cũng không biết Lý gia có vinh hạnh này không.”

Tôi vội vàng cười đáp lại: “Ngài quá khách khí.”

Không nghĩ tới, Tiểu Cường tôi rất cục cựa cũng có thể mang tai họa đến với con cái cán bộ rồi! Bánh Bao hiện tại đang mang thai, là thời gian hoàng kim để đàn ông xuất quỷ, là trụ cột kiên định cho tôi bao bồ nhí - Tuy thời gian cách trở, nhưng quả thật thần không biết quỷ không hay.

Vương xx ở bên không thích vẽ đặc ý của Lý xx, nói nhỏ: “Khuê nữ của người bộ dạng như bánh nướng, cũng không biết xấu hổ gả cho người ta.”

Tôi ngạc nhiên: “Bánh nướng hình gì?” Không thể tưởng được thời chiến quốc cũng có bánh nướng.

Mông Nghị lấy từ tay một tiểu binh ra cái bánh nướng đưa vội cho tôi xem -- bọn họ mang trên người có thể làm lương thảo hành quân, tôi nhìn

thấy đen đen không rõ hình. Bộ dạng cái bánh quả thực không thể khen tặng, lại quay nhìn cả đám ở ngoài cố nhin cười, hình dung của Vương xx không giả, vì vậy tôi lập tức bỏ ý định vừa rồi đi, trong nhà đã có một cái Bánh Bao, lại thêm cái Bánh nướng nữa.....

Đã có Bánh Bao, lại thêm chút lửa nướng, có khi không có cháo mà húp, quá chán.

Lúc này lại có một thái giám ngồi ngựa lao tới, một bên không ngừng quát roi một bên quát hùng hổ: “Tránh ra, tránh ra.”

Hắn xông tới trước mặt bọn tôi, vừa rồi thái giám truyền chỉ nhận ra người này: “Từ công công, là đại vương kêu ngài tới truyền chỉ triệu hồi Vương tướng quân sao? Ta đã làm.”

Từ công công không thèm nhìn người ngoài, bỗng quay về Vương tướng quân nói: “Đại vương khẩu dụ, hỏi người vì sao còn không mau chóng hồi cung, mau mang đầu Tiêu nghịch tới gặp.”

Mọi người ngạc nhiên, Vương tướng quân lúc này đứng bên người tôi không hiểu: “Đại vương chẳng phải mới phát lệnh đặc xá sao, ta đến cùng có giết Tề vương hay không?”

Từ công công nhìn một phen nói: “Nô gia chỉ để ý truyền khẩu lệnh của đại vương. Cái khác bất quản.”

Cả đám đại thần có người nói nhỏ: “Đại vương lại biến quái.” Có người đồng ý: “Chỉ sợ lúc này tâm ý đã quyết.” Vương xx vỗ cha bánh nướng Lý xx nói: “Hiện tại là thời điểm người thể hiện quyết tâm, người rốt cục đứng ở phe nào?”

Lý xx xụ mặt: “Ta nghĩ rồi, con gái ta xấu xí không xứng Tề vương, hay là để nó tiễn ta lúc tuổi già đi.” Miệng nói khách khí, chân lại đã lướt đi mấy bước rời xa tôi.

Từ công công truyền chỉ xong ngồi trên ngựa giương mắt nhìn Vương tướng quân, Vương tướng quân lại nhìn tôi, vẻ mặt cực mất tự nhiên, cuối cùng lại đành rút kiếm, Mông Nghị lại kiên quyết bước ra một bước đứng trước mặt tôi, giận dữ: “Người nhiều lần phản phục...” Nói tới đây dừng lại, bởi vì cậu ta ý thức được kỳ thật là do chủ tử Tần Thủy Hoàng mà không phải Vương tướng quân.

Vương tướng quân rút kiếm ra, đám thủ hạ chỉ có thể cầm vũ khí trong tay, người của Mông Nghị cũng cầm vũ khí chỉ thẳng vào họ, chỉ là lần này không giương cung bạt kiếm sát phạt nữa thôi, hai bên nhìn nhau. Giống bọn tiểu đệ xã hội đen đàm phán chờ lão đại lên tiếng.

Vương tướng quân dờ khóc dờ cười nói với Mông Nghị: “Mông tướng quân, chúng ta không có ân oán, cũng là thần tử của đại vương, thông cảm cho ta.”

Mông Nghị thở dài: “Ta hiểu...” dùng ánh mắt liếc qua tôi: “Tiêu hiệu trưởng, ngài xem làm sao bây giờ?”

Tôi nói: “Lại chờ xem, xem khi nào có lệnh mới.”

Tôi cũng lấy làm kỳ, hai đạo mệnh lệnh cách xa nhau không tới mười phút, theo lý thuyết tình huống này không nên xảy ra, chẳng lẽ được tính của dụ hoặc thảo bắt đầu lặp đi lặp lại liên tục?

Từ công công nhìn Vương tướng quân: “Sao người còn chưa ra tay?”

Tôi phì cười: “Thái giám bắt cần như người ta lần đầu thấy đó. Chẳng lẽ người không thấy rõ thế cục sao?”

Từ thái giám lúc này mới nhìn qua tràng diện, thấy mấy người Vương tướng quân đáng thương bị bọn tôi vây ba tầng trong ngoài, hét lớn: “Các người dám tạo phản sao?”

Tôi thấy hấn tức giận, liền phân phó: “Túm nó xuống! Cái thứ bất nam bất nữ.” Nói xong nhanh chóng cười làm lành với thái giám thứ nhất truyền chỉ: “Công công ta không nói ngài.”

Thái giám kia cười khanh khách: “Không sao, nô gia tuy sinh là nam nhi thân, nhưng đã cắt thứ bần thiêu kia thì là nữ nhân rồi.” Nói xong còn nhìn Từ công công khinh miệt kéo xuống ngựa: “Ai như hấn, thứ bất nam bất nữ.”

Tôi lạnh gáy: “Còn không thỉnh giáo cao tính đại danh công công.”

“Nữ thái giám” che miệng cười duyên: “Cái gì mà họ danh nha, bên người đại vương đều là nô tài của đại vương, nhưng mà nô gia trước khi tính thân có tục danh là Triệu Cao.”

Tôi lạnh gáy tí ngã, không chờ tôi nói gì, từ xa một thái giám lại lao nhanh tới, một tay xoa ngực hô lớn: “Đại vương khẩu lệnh, Vương tướng quân tức tốc hồi cung, không được vào Tiêu công quán nửa bước....”

Lúc này không chờ Vương tướng quân ra lệnh, thủ hạ đã vội vàng thu hồi vũ khí, Mông Nghị quân cũng có chút tập mãi thành quen, nhanh chóng giải trừ bao vây, hai bên binh lính nhìn nhau, không biết nên khóc hay cười đây.

Vương tướng quân than thở thu kiếm vào vỏ: “Người nói Đại vương...” Nói xong không nói gì nữa, nói vậy không phải là lời hoa mỹ, hấn chấp tay nói với tôi: “Tiêu... hiệu trưởng, tôi cần nhanh chóng về xem rốt cục có chuyện gì, cứ thế này ai mà chịu nổi.”

Tôi cười nói: “Không vội, ta với người cùng đi.”

Cả đám lão nhân thấy tôi cơ bản không chết được, cả đám lại vây tới, dận dò tôi nhiều mặc quần áo, bảo trọng thân thể, lão Tần gian Lý xx cơ hồ

đã dùng bánh nướng nữ dụ hoặc tôi thành công tiến lên vài bước, nhiệt tình vô cùng: “Tề vương, tiểu nữ kỳ thật là có chút tư sắc....”

Tôi vội xua tay: “Ngài vẫn không cần khách khí.” Không nói bánh nướng hay không phải bánh nướng, chỉ kiểu cha vợ loại này tôi cũng không tiêu thụ nổi, sau này bọn lão nhân này đi chỗ nào tôi cần cách xa ra, đây cũng không phải tiểu thuyết quan trường.

Tôi về phòng thay quần, lấy hai thanh kiếm đã mài cùng vài túi máu, mang theo đám quân của Mông Nghị cùng Vương tướng quân cùng tiến cung.

Tôi vừa vào nhà thay quần áo một lát, Tiêu công quán lại có hai thái giám tới. Đương nhiên, một là truyền lệnh giết tôi, một là không được giết tôi, hiện tại Mông Nghị cùng Vương tướng quân đã sớm quen rồi không chút sợ hãi, cả đám cười tủm tỉm cầm vũ khí ra vẻ, còn người cười ngửa tới, còn không chờ đối phương nói đã thu hồi vũ khí, bắt đầu còn không biết mệt, sau đó cũng buồn chán -- từ Tiêu công quán tới cung Hàm Dương, chúng tôi nhận không dưới mười chỉ ý, còn có giết có không giết, còn có vị thái giám lập tức lấy ra hai đạo ý chỉ bất đồng xuất hiện sau đó, toàn bộ chỉ ý đều là giết là tha mà thôi.

Đến cuối cùng, binh lính theo tôi tiến cung đều vui vẻ, mỗi khi thấy có người tới gần, bọn họ đều liếc nhìn nhau cười vui nói: “Ôi mịa ời, may nói xem ý chỉ là giết hay là tha?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 100: Kinh Kha Thứ Tần Vương

Đoàn người vào cung Hàm Dương, vẫn không ngừng có người chạy ra vội vã, tôi lập tức gặp khó, xem tình hình này tôi nên vào hay không vào?

Ở cửa cung đứng một thái giám, thấy bọn tôi đến, cười tủm tỉm nói: “Đại vương nói, nếu Tiểu Cường tới, mời hân yên tâm lớn mật tới.”

Tôi quay lại nhìn Mông Nghị cùng Vương tướng quân nói: “Tình huống các người cũng rõ rồi, một lát đi vào đại vương lại muốn giết ta các người phải bảo vệ ta.”

Mông Nghị lo lắng, vào hoàng cung lại công nhiên kháng mệnh, tính chất khác nhau rồi.

Tôi vỗ vai cậu ta nói: “Yên tâm, ta sẽ không làm loạn, càng không thương hại đại vương nhà cậu.”

Mông Nghị nói: “Nói vậy thì được, chỉ cần ngài không hạ lệnh nguy hại đại vương, tôi kiên quyết chấp hành.”

Nói là nói thế, không biết đến cùng sẽ có chuyện gì, tôi lo lắng đi vào nơi chúng tôi chia tay lúc này, Lý Tư đang đi bộ ở cửa, tôi cẩn thận gọi lại: “Lý ....đại phu?”

Lý Tư thấy là tôi, duỗi tay mời vào trong: “Mau vào đi thôi, đại vương bọn họ đang chờ cậu đó.”

Xem ra Lý Tư đang lúc thanh tỉnh, tôi hỏi: “Lý ca, rốt cục xảy ra chuyện gì?”

Nào biết Lý Tư mắt đảo một cái, bỗng nhiên sợ sệt nói: “Nguyên lai Tề vương tới, mời vào trong.”

Ặc, chớp mắt đã biến.

Tôi vào phòng nhìn lại, Chính béo cùng Kinh Kha ngồi đối diện, tôi an tâm, nhưng vẫn đứng ở cửa thử thăm dò: “Đại vương... tìm ta có chuyện gì?”

“Không cọ chi ...”

Tôi mới chính thức yên tâm, đi vào ngồi giữa hai người nói: “Làm em sợ muốn chết, hai người trêu chọc em hả?”

Tần Thủy Hoàng nói: “Vừa rồi anh loạn hết cạ lên.”

Tôi nói: “Anh có biết anh đã làm gì không?”

Tần Thủy Hoàng: “Biết. Nhưng mạ rất nhanh đạ quên.”

“Anh hạ rất nhiều lệnh giết em, còn nhớ rõ không?”

Chính béo ngại ngùng: “Biết, chẳng phải anh lập tức sửa lại cọn gì?”

Tôi nói: “Đúng vậy, phạm sai lầm phải sửa, sửa lại phạm, giống như tác phong của anh” tôi lập tức hỏi “Thế tần suất cao bao nhiêu?”

Chính béo: “Cọ khi một hai phụt hai lộn, có khi hai phụt một lộn.”

Tôi kinh ngạc: “Cao thế sao? Vậy anh tới tới lui lui chẳng phải như điên vậy?”

Tôi bỗng nhiên nhớ tới Liễu Hạ nói với tôi, ăn xong dụ hoặc thảo tiền kỳ chính xác di chứng thực nghiêm trọng, sau đó như phát sốt, bồi hồi giữa kiếp trước cùng kiếp này. Chỉ có điều tình huống của Chính béo có chút đặc thù, mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, anh ấy đều là Tần Thủy Hoàng, duy nhất khác biệt là có quen biết Tiểu Cường tôi không. Sau đó, mệnh lệnh giết hay không giết xung đột vô số lần.

Tôi nhìn Kinh khờ: “Anh thì sao, vừa rồi anh làm gì?”

Kinh khờ bình thản nói: “Anh xem nó điên.”

Tôi phì cười: “Làm khó anh không giết Doanh ca.”

Lúc này Lý Tư đi vào nói: “Đại vương, nghe nói Tần Quốc còn có một Tề Vương. Đã không thể không giết-- kỳ thật chúng ta còn phải đồng thời cảm thấy may mắn Kinh Kha không giết đại vương.”

Tôi vỗ đùi thầm kêu nguy hiểm. Chính béo vừa nghe có người tự hiệu là vương lập tức không để ý thứ khác. Ngay cả thấy Kinh Kha, trong mắt anh ấy cũng đơn giản là ngoại quốc sứ tiết, Kinh Kha lại có rất nhiều cơ hội giết Tần Thủy Hoàng.

Tôi hỏi Kinh Kha: “Kha tử, anh thế nào?”

Kinh khờ: “Anh vẫn rất ổn.”

Tôi lại hỏi Lý Tư, Lý Tư nói: “Tôi giống như đại vương, trong óc loạn vô cùng, lúc tỉnh lúc mê.”

Xem ra tác dụng phụ của dụ hoặc thảo cũng tùy người mà định. Kinh khờ vì có kháng tính mạnh bà thang, cho nên ăn dụ hoặc thảo thì tương đối ổn định hơn mọi người.

Tôi cẩn thận hỏi Tần Thủy Hoàng: “Đại vương, ngài hiện tại cảm thấy thế nào - có muốn giết Tề vương không?”

Chính béo khoát tay: “Đội quạ trời ơi, đã thật nhiều lặn hộ đồ.” Chính béo bỗng cười nói: “Cho dù anh hiện tại thật muốn giết chụ, chị sợ không ai giam.”

Lý Tư cười nói: “Đúng vậy, trải qua lục tục nháo loạn, ai còn dám động tới Tiểu Cường? Chỉ sợ Đại vương tự mình hạ lệnh cũng không được.”

Tôi đặc ý: “Đây là chuyện làng tôi rồi mà.”

Tôi nhìn quanh, nghiêm nghị nói: “Không thể chậm trễ, chúng ta nhanh chóng bố trí vở kịch ngày mai.” Tôi đưa hai thanh kiếm trả cho Kinh khờ cùng Chính béo, lấy mấy túi máu đưa cho Kinh khờ “Doanh ca, đây là chỗ lần trước anh chém Kha tử, ngày mai cứ chém lại một lần, em sẽ để túi máu ở chỗ cũ.”

Chúng tôi ở bên vội vàng bàn việc, Lý Tư lại đột nhiên biến đổi thái độ, nói: “....”

Lão còn chưa kịp nói xong, tôi, Chính béo, còn có Kinh khờ đồng thanh: “Lụi ra.”

Lý Tư vội vàng cúi đầu lui ra.

Tôi lo lắng: “Doanh ca, ngày mai nếu anh cùng Kha tử gặp chuyện này thì sao, nhất là anh?”

Tần Thủy Hoàng nói: “Anh chị cận gọi các chụ lên điện, chuyện dề lạm.”

Tôi vỗ tay nói: “Vậy cứ thế đi, Kha tử cũng cần phải trở về, ngày mai cứ mặc cho số phận đi.”

Tôi lại dặn dò Kinh khờ: “Kha tử, túi máu nhất định phải đeo đúng chỗ, nếu không người chịu khổ là anh đó, còn nữa, đừng để rách túi máu.”

Tôi xoay người nhìn Chính béo nói trịnh trọng: “Doanh ca, ngày mai nhân tố quyết định còn là anh, nhớ kỹ phải khắc chế, em cùng Kha tử đặt mạng trong tay anh đó.”

Hiện tại giai đoạn khó khăn nhất đã qua đi, từ khi tôi tới, Chính béo còn không có phát bệnh. Mà thái độ Kinh khờ ổn định cho thấy chút đảm bảo, kỳ thật anh ấy giống Chính béo, nói cách khác lúc Chính béo hồ đồ anh ấy chưa chắc đã hồ đồ, nhưng Chính béo lúc thanh tỉnh anh ấy nhất định biết.

Tối hôm nay tôi ngủ rất ngon - không có nghĩ đến chuyện Hạng Vũ Chính béo đều không bố trí cho tôi hầu ngủ. Tôi không biết có phải anh ấy cố ý hay vô tâm, người hầu hạ tôi đều là nam phó, điều này làm tôi bức tức. Tề Vương là cấp bậc cao thì thôi, tôi cùng Chính béo dù sao cũng là bằng hữu chí cốt, ngay cả ‘bàn bệ’ cũng không có chút đãi ngộ, có thể thấy lực ảnh hưởng của Bánh Bao với họ khủng bố cỡ nào, nhưng mà dựa vào cái gì bọn họ có ba ngàn mỹ nữ, chỉ mỗi tôi phải làm nam nhân tốt? May mà tôi không muốn bánh nướng nữ, nếu không Chính béo mà mất hứng, không chôn Lý xx mới là lạ?

Sáng sớm hôm sau tôi tới cung Hàm Dương, Chính béo đã vào triều. Tại cửa cung Kinh khờ cùng Tần Vũ Dương lặng lẽ chờ ở đó, tôi nhìn qua Kinh khờ, bề ngoài nhìn không ra điều gì, hơn nữa tên ngốc nhìn chăm chăm, vẻ mặt không lộ dị thường, tôi ở bên cạnh không ngừng nháy mắt ra hiệu với tên ngốc cũng chẳng để ý, thật không nghĩ tới Kinh khờ cũng có chỗ sắc sảo hơn người.

Lại một lát sau, chợt nghe thái giám bên trong nói vọng ra: “Truyền, Yến quốc sứ giả Kinh Kha, Tần Vũ Dương bái kiến.”

Chính béo gửi tín hiệu.

Ở cửa đại điện, Triệu Cao cùng một thái giám khác chào hỏi muốn lục soát người, tôi vội vàng tiến lên che trước mặt Kinh Kha: “Triệu công công, ta tự mình lục soát.”

Triệu Cao thấy là tôi, kêu một tiếng “Tề vương” lấy lòng, sau đó thiên kiều bá mị: “Tề vương thật là quan tâm an nguy của đại vương, rõ ràng tự mình làm việc của bọn hạ nhân.”

Đây là một bộ phận quan trọng trong kế hoạch của chúng tôi: Thân Kinh khờ không để người khác sờ qua, túi máu bị bóp là vỡ, người khác tới lục soát chắc chắn sẽ lộ. Kỳ thật trong quá trình này chúng tôi còn có chút phong hiểm, đó là Kinh khờ ở nhà làm vỡ túi thì khó tránh khỏi nửa đường bại lộ, bởi vì ai cũng không thể bảo đảm chắc chắn dọc đường anh ấy thanh tỉnh.

Triệu Cao cùng một thái giám khác đi soát người Tần Vũ Dương, tôi cẩn thận nhìn quanh người Kinh Kha -- vừa rồi còn chưa nói hết, phong hiểm chúng tôi gặp phải lớn hơn nữa là: Nếu Kinh khờ không tỉnh, anh ấy có khả năng quên đeo túi máu.

Tôi cẩn thận sờ qua ngực cùng vai, chân, sườn Kinh khờ, phát hiện nơi nào cũng mềm mềm, giống như đều có bọt nước, tôi ngẩng đầu nhìn, Kinh khờ nhìn Chính béo trong điện không chớp mắt, thái độ cực kỳ trang nghiêm, nhưng mà ai cũng không dễ phát hiện tên ngốc này nháy mắt một cái ra hiệu cho tôi.

Tôi yên lòng, tỏ ý người này không mang hung khí, sau đó nhanh chân chạy tới đứng bên Chính béo.

Lúc này Tần Vũ Dương cũng bị lục soát xong, tôi đá thái giám bên người Tần Thủy Hoàng ra, vượt qua chức phận nói lớn: “Đại vương lệnh, mệnh Yển quốc sứ giả lên điện.”

Kinh Kha nghe truyền, chậm rãi đi lên đại điện, tay còn cầm một cái hộp, chúng tôi biết, đó là đầu của Phiên Vu Kỳ, Tần Vũ Dương bưng bản đồ nước Yên đi sau Kinh Kha nửa bước, người trên đại điện trang nghiêm, chỉ có tiếng bước chân của hai người từng tiếng vang lên rõ ràng, Kinh Kha quỳ trên mặt đất lễ bái, Tần Vũ Dương quỳ gối phía sau, làm theo.

Hành lễ hoàn tất, tôi hỏi nhỏ Tần Thủy Hoàng: “Doanh ca, nên nói gì?”

Chính béo trằm mặt, không chút tỏ thái độ, đang giả lãnh khốc nghe tôi hỏi vậy, đành bất đắc dĩ nói: “Hội bọn nọ độn lạp chi.”

Tôi lập tức hô: “Đại vương hỏi các người tới làm gì?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 101: Bánh Bích Quy Của Triệu Bạch Kiềm

Trong trường hợp trang trọng như thế này lại hỏi một câu thật thông tục khiến tôi ngại ngùng, tôi “quyền thế ngập trời”, ai cũng không dám cười, có mấy cự thần thật sự không nhịn được, đành cúi mặt ho khan.

Kinh Kha nói không chút hàm hồ: “Thần phụng thái tử nước Yên (1) nhờ cậy, thay mặt toàn dân Yên quốc cầu hòa với đại vương, vì biểu đạt thành ý, thần mang tới cho đại vương đầu của Phiên Vu Kỳ (2) cùng vùng Đốc Kháng (3) của nước Yên. Thái tử nguyện lấy lòng thành hiến cho đại vương.”

Kinh Kha thả hộp trên mặt đất, tự nhiên có người lấy qua một bên phân biệt, ngay cả tôi đều biết đây là thật - các bạn nghĩ coi có phải lão Phiên chết oan? Hơn nữa là rút đầu hai lần, tôi mà lại đi đi lại lại thêm vài lần thì liệu lão có biến thành cửu đầu xà (4) không nhỉ? Bất quá Kinh khờ nọ ờn thì đời trước đã trả rồi, hiện tại cái đầu này đơn giản chỉ là đạo cụ thôi.

Lập tức có người báo cho Tần Thủy Hoàng, Chính béo ra vẻ hài lòng gật đầu, tiếp đó tới việc biểu diễn xem bản đồ Đốc Kháng, nhưng tiền đề là phải cho Kinh khờ tiến lên, còn Tần Vũ Dương phải đứng lại, Kinh Kha mới thuận thủy đẩy thuyền cầm bản đồ tiếp cận Tần Thủy Hoàng.

Nhưng điều ngoài ý muốn xảy ra, Tần Vũ Dương đứng trước Tần Cung hùng vĩ cùng đám đông chăm chú nhìn vào dù có chút mất tự nhiên, nhưng còn kém xa “căng thẳng run rẩy”, nếu lúc này để Kinh Kha tiến lên dâng bản đồ, chắc chắn Tần Vũ Dương cũng đi theo.

Tôi vội la lên: “Anh Chính, sao nó không sao nhỉ?”

Tần Thủy Hoàng nói nhỏ: “Nhanh nghị cách đi.”

Tôi đổ mồ hôi, Hà Thiên Đậ nói đúng mẹ nó rồi, sự kiện lịch sử sẽ vì chút sai lệch mà thoát ly quỹ đạo vốn có. Nếu cho Tần Vũ Dương tiến lên, Chính béo chần chẫn lảnh ít dữ nhiều, hơn nữa còn chẳng có năng lực tự vệ như lần trước - kiếm của anh ấy đã bị mài thành que cời bếp rồi. Điểm chết người là tôi không có thời gian suy nghĩ, ai cũng không biết Kinh khờ hay Chính béo lúc này là thế nào, trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, tôi nói bậy: “Dựa theo thông lệ, hai vị sứ tiết tập thể đọc thuộc lòng 50 vinh 50 nhục của đại Tần ta...”

Tần Vũ Dương kinh ngạc: “Không phải không cần đọc sao?”

Tôi tiến lên đứng cạnh Chính béo vỗ bàn, quát: “Lớn mật, trước mặt đại vương không được ồn ào.” Cái bàn của Tần Thủy Hoàng có lẽ không phải mỗi ngày đều có người lau dọn, càng không có người vỗ mạnh, cái vỗ mạnh này của tôi làm bụi toàn bộ rơi ra, Chính béo phất tay liên tục quạt bụi.

Tôi chỉ Tần Vũ Dương khiển trách: “Đọc nhanh, nếu không kéo ra ngoài đứng nửa canh giờ.”

Tần Vũ Dương ngạc nhiên: “Đọc cái gì...Đứng nửa canh giờ?”

Tôi chỉ lung tung mấy tên thái giám: “Thấy bọn kia không, trước kia đều là sứ tiết các nước, vì không đọc nổi 50 vinh 50 nhục mới biến thành như thế.”

Không thể không nói, Tần Vũ Dương trước mặt bọn tôi dửng cảm hơn thẳng trong sách nhiều, chỉ hừ lạnh không nói gì.

Tôi lại vỗ bàn, chưa kịp nói gì, chợt nghe sau lưng “gì thế”, một bàn tay béo múp míp túm áo tôi, giọng lo sợ hỏi: “Người nà ai hạ?”

Tôi như rơi vào hầm băng, trong lúc quan trọng thì Chính béo lại phát bệnh! Tôi đẩy tay, nói nhỏ: “Doanh ca, đừng chọc em, kiên nhẫn chút đi.”

Chính béo giận tím mặt, quát lên: “Người đâu.”

Tần Vũ Dương biến sắc, tay bỗng nắm chặt một bên viền bản đồ, Kinh Kha yên lặng liếc mắt. Tần Vũ Dương thả tay, vẫn tự nhiên như cũ.

Kinh Kha hai tay ôm quyền uy phong lẫm lẫm: “Đại vương”

oOo

(1) Yên trong lịch sử Trung Quốc là một quốc gia chư hầu ở phía bắc của nhà Chu, tồn tại từ thời kỳ đầu của Tây Chu qua Xuân Thu tới Chiến Quốc. Thời kỳ Chiến Quốc Yên là 1 trong số 7 bảy quốc gia hùng mạnh và có ảnh hưởng tới chiến cuộc nhất, được sử sách liệt vào "thất hùng". Năm 222 TCN Yên bị nước Tần tiêu diệt.

(2) Một vị tướng Tần, Phiên Vu Kỳ, người từng bị thất sủng với vua Tần, cũng là một môn khách của thái tử Đan vào thời điểm đó. Tần Thủy Hoàng rất giận Phiên Vu Kỳ và muốn lấy đầu ông. Biết được điều đó, Phàn Ư Kỳ quyết định tự sát để tạo cơ hội ám sát vua Tần. Với cái đầu Phiên Vu Kỳ và bản đồ nước Yên, Kinh Kha đã có cơ hội để tiếp cận Tần Thủy Hoàng.

(3) Trong truyện, tác giả viết là bản đồ Đốc kháng, trong sử ghi bản đồ nước Yên - Nhưng theo tôi nghĩ, không thể là bản đồ nước Yên vì bản đồ quốc gia có giá trị chiến lược về mặt quân sự, nhất là thời cổ.

(4) Cửu đầu xà là loài quái vật trong truyền thuyết cực kỳ hung ác, tượng trưng cho sự hủy diệt có chín đầu. có nhiều loại truyền thuyết khác nhau về loài quái vật này.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 102: Cái Chết Của Kinh Kha

Ngoài khả năng liệu địch tiên cơ, sau khi ăn bánh bích quy của của Triệu bạch kiểm còn có một năng lực quan trọng nhất là phân rõ địch ta. Tôi có thể tinh tường dựa vào sát khí phát ra từ thân thể để phán đoán tinh thần Kinh khờ cùng Chính béo đang ở trạng thái thể nào, nếu sát khí có trên người Kinh khờ đột nhiên nồng đậm hơn thì nghĩa là anh ấy đang mơ hồ, phải cẩn thận. Tôi cầm một cái bao nhỏ chặn một kiếm anh ấy đâm hướng Chính béo, sau lại giúp Kinh khờ đánh lệch một kiếm đánh lén từ phía Chính béo. Chính béo chỉ lo đâm người, đôi tay của Tần Vũ Dương sắp bụp vào vai Chính béo, tôi vội xông lên đập vào hông hắn một phát...

Lần này không xong rồi, ba người đều giận tím mặt, đồng loạt lao vào đánh tôi. Tôi cảm giác sát khí bức người, ba thân thể tỏa ra những đường nét rõ ràng, có đậm có nhạt, trùng điệp lao vào đánh tôi. Tôi thở dài, mình thật giống như Neopunk trong Tâm thần viện, nhanh chóng di chuyển tránh thoát - kể cả thiết bản kiều cũng sử dụng tới, tôi dù có hai quả thận rất tốt nhưng mà lưng thì không ổn rồi.

Đánh một lúc, tôi phát hiện được chỗ tốt từ bánh bích quy của Triệu ngọc là chỉ cần cẩn thận chú ý, dù là 300 người, 3000 người cũng không thể làm gì mình. Đối phương chỉ cần nổi lên sát khí là bạn có thể cảm giác được, màu đỏ trên cơ thể họ có nhan sắc đậm nhạt rõ ràng, quả thực còn rõ hơn cả tiêu đỏ nữa. Bạn muốn chiếu đồ phổ vào chỗ nào cũng được, có lẽ có người nghi vấn, gập cao thủ thì làm sao? Gập cao thủ cũng thế, dù đối phương xuất chiêu có mười mấy loại biến hóa, nhưng cũng vô dụng thôi,

màu hồng sẽ không chút lưu tình lộ rõ ra sẽ biến chiêu kiểu gì, cho nên dù Không Không Nhi ra tay nhanh như chớp cũng không đấu lại nổi Triệu mặt trắng chậm chạp.

Nhưng mà tôi rất nhanh phát hiện một điểm yếu trí mạng, sau khi ăn bánh của Triệu ngọc thì thân thể không ổn. Tôi chỉ đi vài bước đã thở hồng hộc, chỉ cầm cái túi nặng vài kg mà cảm giác như mấy chục cân, nặng gần gấp mười. Triệu mặt trắng lúc đấu với người khác vẫn luôn cầm vĩ đập ruồi đập, lần trước là vỏ kiếm, nguyên lai mấy thứ nặng hăn không dùng nổi.

Điểm này khiến tôi đang kinh ngạc vui mừng lại lập tức buồn thiu, người ăn bánh quy phải gánh chịu hết thủy hậu quả nó mang tới, bạn không thể trông cậy vào một người có khí lực như Hạng Vũ lại có được khả năng dự đoán của Triệu mặt trắng, nếu có như vậy thì tôi đã cách thiên hạ vô địch chẳng bao xa.

Trước đó ăn bánh bích quy của Võ Tòng, một cước có thể đạp vỡ mặt bàn gỗ dày 4,5 cm, bất quá sau khi đập xong đau thấy mẹ, tương đương với chạy 200 mét. Nhưng lúc này, thân thể của tôi thì chân như chân bà già, cảm giác không sướng, giống hết như đi xe thể thao bị giới hạn vận tốc 3km/h.

Tôi đấu với bọn họ một lúc, tự bảo vệ thì dư dả, nhưng mà sức để bẻ cái đỉnh thì không đủ. Đúng lúc này, sát khí từ người Chính béo đột nhiên biến mất, sau đó, sắc đỏ cũng không thấy nữa. Anh ấy đứng yên sừng sốt một lúc, nhưng bằng chỉ số thông minh của Chính béo lập tức phán đoán ra thế cục. Anh ấy khôi phục trí nhớ thấy tôi lực bất tòng tâm, nhìn tôi cảm thấy có lỗi, sau đó cầm kiếm chém thẳng tới đầu Tần Vũ Dương - anh ấy không muốn làm khó Kinh Kha.

Tần Vũ Dương cùng Kinh Kha tạm thời buông tha Chính béo tới vây công tôi, chỉ sợ hai người đều cũng một dạng ý nghĩ, bọn họ coi tôi là bảo tiêu của Chính béo, hiện tại trên điện chỉ có mình tôi có năng lực chống lại.

Vì vậy hai người muốn giết Chính béo phải nhất trí xử Tiểu Cường tôi trước, bọn họ bình thường mặc dù không phục nhau, nhưng lúc này là chiến hữu, dù Kinh khờ không rõ mập mạp vì sao vừa rồi cùng phe với họ, nhưng bỗng nhiên thấy Chính béo vùng kiếm bổ Tần Vũ Dương, không chút nghĩ ngợi dùng chủy thủy trợ giúp. Tần Vũ Dương khẽ gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, lại vận người chuyển hướng lao tới Tần Thủy Hoàng....

Lúc này tôi đã ném cái tiểu đỉnh qua bên, thân thể mềm mại không thể chỉ huy tự nhiên, thấy Chính béo sắp bị Tần Vũ Dương bắt được. Đột nhiên sát khí của Kinh Kha biến mất, dùng chủy thủ đâm thẳng tới ngực Tần Vũ Dương. Tần Vũ Dương không phòng bị luống cuống né tránh mũi đao nhọn (kỳ thật làm gì có mũi nhọn), bất chấp tình cảnh cùng thời gian cấp bách, trợn mắt hỏi Kinh Kha: “Mày làm gì vậy?”

Kinh Kha chẳng buồn để ý, lao tới nháy mắt với Tần Thủy Hoàng, ý tứ là mình đã tỉnh ra, không thể tưởng Chính béo không nói một lời vùng kiếm đâm tới... Chính béo hồ đồ rồi.

Tôi ở bên thấy rành rành, cũng không biết là nên tức hay nên phì cười, thừa dịp hỗn loạn, tôi tìm cho mình một món vũ khí vừa tay - cái giày da trâu trên cái chân trái của tôi.

Hoàn toàn dựa vào tiếp thu kinh nghiệm của Phượng Phượng - nhân tình của Lưu Bang, tôi nhớ rõ chị ta từng dùng một cái giày cao gót đại chiến bọn Tiểu Lục, hơn nữa gõ vào đầu một tên huynh đệ của Tiểu Lục như thầy chùa gõ mõ tụng kinh.

Tần triều chế tạo giày không tốt, giày của Tề vương tôi mặc nhiên là thứ tốt nhất thời bấy giờ, nhưng cũng chỉ là giày da trâu thôi, cũng chẳng thể phân ra đâu là bàn chân, đâu là gót chân. Thứ này cởi ra chắc thành tất chân phụ nữ hay đi, thế nhưng cũng vì thế nó mới dễ dàng đảm nhiệm chức năng của một vũ khí - thứ đồ chơi này có thể quất người, hơn nữa trọng lượng vừa phải, thật là bảo bối.

Tình cảnh lúc này lại có biến hóa, Chính béo hiem có lúc cùng sóng vai chiến đấu với Kinh khờ, Tần Vũ Dương vốn mấy lần sắp thành công lại bị Kinh khờ cản tay phá rối, nhưng nếu nói Kinh Kha cố tình, bản thân anh ấy cũng được tôi cứu mạng mấy lần trước kiếm của Tần vương. Hiện tại một dài một ngắn hai thanh kiếm đều đâm ra, Tần Vũ Dương vừa sợ vừa không hiểu, nhưng cũng không hạ sát thủ, liên tục lui về sau. Tôi nhảy ra sau lưng hắn vỗ vai. Tần Vũ Dương quay đầu lại, “bốp”, giày da trâu đập thẳng mặt, lập tức một vết giày xuất hiện trên mặt.

Tần Vũ Dương giận dữ, bất chấp tất cả vùng tay đâm thẳng về phía mắt tôi - từ lúc tôi mới nhảy đến sau lưng tới lúc tôi thấy chiêu của hắn trong chớp mắt, thông dong nghiêng đầu né tránh. Tần Thủy Hoàng chớp thời cơ thu kiếm đâm ra, lúc sắp đâm thấu tim Tần Vũ Dương thì Kinh Kha quát lên dùng chủy thủ đẩy bật kiếm ra, đồng thời đúng lúc này Chính béo hạ sát thủ...

Đó là một màn cảnh quý dị nhất từ trước tới nay, hỗn loạn nhất từ trước tới nay... một trận chiến mà địch ta khó phân biệt.

Trong trận chiến này, bốn người phức tạp, hai người điên, một người phát điên cùng một người khó hiểu thời gian dài.

Trong trận đấu này, lúc thì tôi cùng Chính béo đối phó Kinh khờ cùng Tần Vũ Dương, lúc thì cùng Kinh Khờ đối phó Tần Vũ Dương cùng Chính béo; đương nhiên, có đôi khi tự nhiên không tránh khỏi việc phối hợp Tần Vũ Dương đối phó Chính béo cùng Kinh khờ....

Trong tay có giày da, trong lúc hỗn chiến đôi khi lấy một địch hai, đôi khi lấy một địch ba, nhưng mà không có ngoại lệ đều đập vào mặt Tần Vũ Dương. Tần Vũ Dương tay không, lại không hiểu mô tê gì sất, cực độ cáu tiết, hỏi tôi: “Vì một người?” Tôi sửng sờ, không biết nên trả lời thẳng xui thấy mẹ này thế nào, đơn giản là không nói, tiếp tục quát giày vào cái mặt

Tần Vũ Dương. Trong chốc lát, cái mặt Tần Vũ Dương đã đầy vết giày, tựa như một mặt viên gạch ở hành lang nhà ga.

Lúc này rốt cục có vệ binh nghe thấy động tĩnh trong đại điện cẩn thận thăm dò. Vừa thấy, sợ hồn phi phách tán, vừa chạy vừa hò hét, chốc lát, Vương tướng quân mang đại đội vệ binh tiến tới.

Tần Vũ Dương thấy vậy lo lắng quát: “Kinh Kha, liều...” Tôi đoạt trước một bước, cầm giày da quất một cái trách mắng: “Liều, liều, cho mày liều nè.”

Tần Vũ Dương vô thức lấy tay bảo vệ mặt. Tiếp đó hét lên điên cuồng, nổi giận lao tới muốn bắt tôi. Động tác của hắn nhanh hơn vừa rồi rất nhiều, nhưng cũng vô dụng, động tác có nhanh nữa trong mắt tôi đơn giản là thêm vài cái dấu, vài cái bóng thôi. Tôi lui một bước, “bốp” lại một cái vụt vào mặt Tần Vũ Dương. Sau đó lại tiến một bước, lúc này hắn mới thu tay, “bốp”, lại một vụt. Tiếp theo lại cúi đầu, tránh năm đấm, lại “bốp” một cái... Tần Vũ Dương cuối cùng không chịu nổi, nghẹn ngào hô lên, ngã gục trong đồng bụi, hai chân còn run rẩy, cũng không biết bị tôi đánh ngất hay là tức quá chóng mặt ngất luôn.

Tần Vũ Dương vừa ngã, Kinh khờ cùng Chính béo đều sững sờ, tôi đồng thời cảm giác được sát khí của hai người nhanh chóng tiêu tán, nói khẽ: “Chiếu theo kế hoạch làm.”

Chính béo nhìn tôi, lại nhìn Kinh khờ, bỗng hồ lên một tiếng chạy ra sau cột. Kinh khờ cũng phản ứng không chậm, cầm chủy thủ hò hét đuổi theo, bất qua tôi liếc mắt đã thấy thẳng ngóc đang phô trương thanh thế thôi.

Nháy mắt Chính béo đã chạy qua một cây cột khác, không thấy Kinh khờ đuổi theo, đợi lúc Chính béo chạy ra sau một cây cột khác, lập tức nghe tiếng Kinh khờ quát lên: “Hãy a.”

Quần thần kinh hãi, vội vàng lao tới, tôi duỗi tay ngăn lại nói: “Mọi người lui ra sau, để cho ta.”

Mọi người thấy tôi vừa rồi dũng đấu thích khách, dẻo dai có thừa, đều lui ra sau, còn không quên hò hét bơm hơi: “Tề Vương uy vũ.”

Tôi chạy tới sau trụ nhìn qua, giận xì khói, Kinh khờ đang cười tùm tùm cầm chủy thủ đứng đối diện Tần Thủy Hoàng. Chính béo cầm kiếm, đâm đâm vào túi máu trên đùi Kinh khờ. Kinh khờ thấy Chính béo tay chân vụng về, tự mình cầm chủy thủ đâm thủng túi máu, lập tức dịch đỏ trào ra, tôi nói nhỏ nhắc nhở: “Anh Kha, kêu cái nào.”

Kinh khờ ngẩng đầu lên hô: “A... người đâm trúng ta rồi.” “Đau quá, ta chảy máu rồi...”

Kinh khờ vừa hô vừa cúi đầu muốn đâm vỡ túi máu trước ngực, tôi giữ tay anh ấy lại nói: “Lát nữa dùng, giờ đổi lại là Doanh ca đuổi anh.” Nói xong tôi đẩy anh ấy ra, Kinh khờ vừa chạy ra ngoài, liền nghe quần thần la hoảng, tôi cũng đẩy Chính béo ra. Các đại thần lập tức vui mừng nói: “Đại vương không sao.” “Đại vương uy vũ.”

Lúc này võ sĩ trước điện do Vương tướng quân dẫn đầu đã tới trước mặt, có người tới trời Tần Vũ Dương mang đi. Vương tướng quân tay nắm chặt kiếm muốn chặn Kinh khờ, tôi thò đầu ra tỏ ý dừng lại, nói nhỏ: “Đây là cơ hội cho Đại vương biểu hiện.”

Vương tướng quân nhìn thoáng qua thế cục, thấy Tần Thủy Hoàng cầm kiếm uy phong lẫm lẫm đuổi giết thích khách đang lão đảo, vội gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Duỗi tay ngăn hộ vệ, hét lớn: “Đại vương vũ dũng, chúng ta xem đại vương ra tay bắt sống gian tặc này.”

Kinh khờ chạy ra sau cây cột lập tức lại bình thường, thoáng thở hỗn hển, lại chọc thủng túi máu trước ngực, sau đó Chính béo đuổi tới. Kinh khờ không cần tôi phân phó lại hét lên: “A, người lại đâm ta, máu của ta...”

Tay ôm ngực thất thểu chạy ra ngoài, các đại thần âm âm kêu lên: “Đại vương lại đắc thủ.” lập tức rất nhiều người bắt đầu 'hát'.

Cứ thế chạy ba vòng, Kinh khờ “máu chảy như suối”, tôi xem hẵn đã xong, bánh bích quy cũng sắp hết hiệu lực, không cảm nhận được khí thế của hai người nữa, trong tình hình đó có mở mắt cũng chẳng khác gì nhắm mắt, vội chạy tới giữ chặt Kinh khờ: “Được rồi, anh Kha, xong rồi”

Chính béo vỗ mồ hôi chạy vào: “Mệt đến chết mất.”

Không ngờ Kinh khờ còn muốn biểu diễn tiếp, nháy mắt nói: “Lại chạy thêm hai vòng nữa.”

Chính béo xua tay, nói nhỏ: “Thôi không cần, chạy chi mệt, đợi chạy hòng nội nữa rồi.”

Tôi nói với Kinh khờ: “Năm xuống.” Sau đó ném chủy thủ của anh ấy ra ngoài, quần thần thấy là hung khí của thích khách bị Đại vương đánh rớt ra, tiếng hoan hô như sấm.

Vương tướng quân mang người vòng qua cột tiếng tới, thấy Kinh khờ “hấp hối”, quỳ xuống vấn an Tần Thủy Hoàng: “Đại vương thụ kinh.” Chính béo khoát tay.

Đúng lúc này, tôi bỗng cảm giác mặt Kinh khờ lại toát ra sát khí bức người, đồng thời trên người anh ấy hiện lên một loạt hồng ảnh. Trước hết cái bóng đó đứng dậy, hai tay bóp cổ Tần Thủy Hoàng....

Kinh khờ lại phát bệnh! Anh ta mất trí nhớ thì lập tức đứng dậy tiếp tục ám sát Tần Thủy Hoàng.

Nếu anh ấy đứng lên, không chỉ nói tới an nguy của Chính béo, nếu hết thấy lộ ra, bọn Vương tướng quân khẳng định không chút do dự phân thân Kinh khờ....

Tôi rơi vào đường cùng, thuận tay nặt cái tiểu đỉnh rơi trên đất, Kinh khờ mới vừa ngóc đầu dậy tôi liền đập cho một phát. Thằng ngốc đáng thương không kịp rên lên một tiếng lại ngất lịm đi.

Tôi đổ mồ hôi, cảm giác bánh bích quy của Triệu mặt trắng nháy mắt mất đi tác dụng - may mắn là thế, nếu không tôi cũng chẳng đủ sức nâng lên cái đỉnh.

Vương tướng quân ngơ ngác nhìn thoán qua Kinh khờ, lấy làm kỳ: “Này....”

Tôi lau mồ hôi, vỗ vai anh ta: “Thích khách đã chết rồi.”

Vương tướng quân duỗi tay ra dò xét hơi thở của Kinh khờ: “...Hình như còn chưa chết.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 103: Sơn Trại Phiên Bản Super Mario

Màn cảnh Kinh Kha ám sát Tần Vương oanh động lịch sử dưới sự phối hợp diễn của bọn tôi đã thành công hoàn mỹ, tôi cảm thấy tính trang trọng của lịch sử là không thể khinh nhờn, lại không có thiện - ác. Mượn sự kiện lần này, mấy người bọn tôi thao túng, cơ hồ là tiến hành theo quỹ tích vốn có, bắt đầu từ thượng điện, Tần Vũ Dương sợ hãi không dám tiến tới, Kinh Kha cầm chủy thủ lên gập, Chính béo chạy vòng quanh trụ ném thuốc, Triệu Cao nói cho Tần Thủy Hoàng kiếm ở trên lưng, mọi việc đều ăn khớp với tình hình lúc đó.

Điều làm tôi cảm thấy ấn tượng sâu sắc là vốn kế hoạch có thể phát triển thuận lợi theo phân chia từ trước nhưng lại bị nguyên lai chủ nhân đoạt đi - trong lúc bối rối, tôi cũng quên dùng gói thuốc ném, Kinh Kha cũng quên nhắc Tần Thủy Hoàng kiếm ở lưng.

Đây là kết quả do lập trường bất đồng giữa mọi người, chứng kiến hai người bạn tốt nhất tự giết lẫn nhau. Lúc ấy đầu óc tôi trống rỗng, nhưng mà trong tình cảnh đó, những kẻ trung thành và tận tâm thì chẳng thấy đâu, còn đại vương của họ thì ném thứ duy nhất có trong tay về phía thích khách. Còn Triệu Cao giỏi về đầu cơ trục lợi nhân cơ hội này mà một bước thăng thiên, đây chính là nguyên nhân mà lịch sử lưu danh họ, tính cách bản thân họ quyết định vận mệnh sau này của mình.

Mà tôi cũng không có làm sai gì, ít nhất tôi cũng có tác dụng điều chỉnh, nếu không có tôi, Chính béo sẽ không hô có thích khách, Tần Vũ Dương

cũng không lộ nguyên hình sớm như thế, nếu không vậy thì hẳn đã có thể cùng Kinh Kha tiến lên đâm Tần Vương, vậy kết quả sẽ rất khó nói rồi.

Nhắc tới Tần Vũ Dương tôi còn phải nói một câu, tôi thấy anh bạn này cũng được, ít nhất là không sợ chết, giỏi hơn tôi nhiều. Nếu tôi là anh ta, lúc thái tử Đan mời tôi gia nhập liên minh thì tôi đã đá ra quần, đây là một chuyện mà người ta bắt buộc phải đi chịu chết. Tần Vũ Dương run run, không phải vì sợ mất mạng mà theo tôi phân tích là do tâm lý quá cứng rắn, sợ nhiệm vụ thất bại. Sợ chết rồi còn bị mắng, càng thế càng không được, đây cũng là một sự giải thích hợp lý....

Lại nói về Tần Vũ Dương giỏi hơn nhiều thích khách khác, anh ta chỉ bất hạnh sinh vào thời kỳ chiến quốc tử sĩ vô số, thế nên mới biến mất trong tâm mọi người. Còn những vụ ám sát sau này như: Lincon, Rabin, Castro (1 vụ này không thành), các bạn có thấy sát thủ nào nguyện ý dùng mạng mình ra lấp vào không? Đương nhiên, những kẻ đánh bom khủng bố của bọn tổ chức IS lại khác.

Lịch sử là từ vô số yếu tố ngẫu nhiên cấu thành, tôi là cái yếu tố ngẫu nhiên đó, tác dụng là cứu Kinh khờ một mạng.

Tôi nhìn thoáng qua Kinh khờ nằm trên đất hít thở đều đều, kéo Mông Nghị lại phân phó: “Thích khách mang về Tiêu công quán.”

Mông Nghị hỏi nhỏ: “Nếu hẳn tỉnh lại thì làm sao?”

Tôi nói: “Không được làm khó hắn. Người này đã 'chết', hiểu chưa?”

Mông Nghị nhìn xem Tần Thủy Hoàng có biết hay không. Nếu biết thì liên lụy rất nhiều bí mật mà anh ta không rõ, gật đầu, nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh.

Trong mắt quần thần, Kinh khờ toàn thân là 'máu' không nhúc nhích, tự nhiên bị cho là đã chết không thể sống lại. Đám quần thần cũng không nghi

ngờ gì, đều tiến lên ca ngời đại vương anh minh thần võ hồng vận.

Tôi nói với Chính béo: “Doanh ca, em cũng về trước đây. Ngày mai anh khỏe hơn chút thì em tới thăm.”

Tần Thủy Hoàng con mắt tan rã, vẫn dờ dẫm gật đầu, xem ra anh ấy lại bắt đầu hồ đồ rồi. Tình huống như vậy cứ lặp đi lặp lại nhiều nhất định có kháng tính, cho nên trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ lại không kêu người giết tôi thì cũng là tiến bộ lớn rồi.

Tôi trở lại Tiêu công quán, Kinh khờ đã tỉnh ngủ, khoác áo đỏ lồm đi tới đi lui trong phòng tôi. Tôi phì cười, vội gọi người mang tới một bộ quần áo sạch sẽ, Kinh khờ vừa thay quần áo vừa ca thán: “Lần này không phẫn khích bằng lần trước, anh còn nhiều lời chưa nói xong à.”

Tôi biết anh ấy để ý hai câu cuối nói ở sau cây cột ngày xưa không nói thế, tôi phì cười: “Không sao, bảo sử quan của Doanh ca sửa cho anh là được.”

Kinh khờ tiếp tục than vãn bực tức: “Chỉ chốc lát thế mà đã mất 300 tiền”

Tôi: “...”

Ngày hôm sau mặt trời tươi sáng, hôm qua tôi làm một việc trọng yếu - ngăn trở Kinh khờ. Đây chỉ là mở màn, Chính béo có được trí nhớ kiếp trước lại trở thành Tần vương, sau đó không lâu sẽ thuận lợi trở thành hoàng đế. Mọi cử động của anh ấy đều ảnh hưởng sâu sắc tới tiến trình lịch sử, tôi phải nói với anh ấy về trục nhân giới mới được.

Tùy tiện dẫn mấy tùy tùng tiến cung, hộ vệ cũng không cần dẫn theo, như Chính béo nói, hiện tại cả Tần Quốc không ai dám động tới tôi, cung cấm do Vương tướng quân làm chủ, cũng là người mình.

Đi một mạch suốt không gặp trở ngại tới cung Hàm Dương, tôi lập tức bị cảnh tượng trước mặt dọa hoảng sợ, trong quảng trường rộng lớn trước cung đã xây 200 cái đài bằng gạch mộc, không ít cây gỗ được buộc lại thành dàn giáo, còn không ít cột trụ đồng xanh để người tự do xuất nhập, dây thừng trên khung treo không ít tiền tròn....

Tôi nhìn sao thấy quen mắt vậy? Chờ khi tôi thấy một cái cột cờ trước mặt, rốt cục giật mình: Chẳng lẽ là tràng cảnh trong Super Mario?

Lúc này tôi chợt nghe một thanh âm lạnh lạnh vang lên: “Chạy tới trước lấy đà, nhảy cao - ăn kim tệ...” Tôi bó tay nhìn theo thanh âm, Tần Thủy Hoàng đang ngồi trên một cái ghế dài, hai tay cầm một ván gỗ không ngừng ấn, ánh mắt chuyên chú nhìn đối diện. Bên người anh ấy, một thái giám đứng kính cẩn, mắt không nháy nhìn vào tay Chính béo, không dám sơ sẩy, không ngừng đọc lệnh. Tôi đi tới trước mặt hai người, chẳng ai thèm ngó tới tôi. Tôi bực tức nhìn theo ánh mắt Chính béo, thiếu chút nữa cười phọt ra: Trong đồng công trình bằng gạch mộc kia, một thái giám được hóa trang cổ quái, đầu đội mũ công nhân giống của Mario làm bằng da trâu, mặc một cái quần như quần yếm, điểm nổi bật nhất là ở cằm còn mang bộ râu rậm làm bằng lông đuôi ngựa. Lúc này đang theo mệnh lệnh của thái giám làm một loạt động tác, lúc thì bò lên cao, lúc thì chạy băng băng, lúc thì duỗi tay lấy tiền trên cao bỏ vào túi - đây rõ ràng là sơn trại bản Super Mario.

Thái giám ăn mặc kiểu Mario ăn kim tệ một lúc, lại nhảy xuống, đến dưới một bức tường gạch, thái giám bên người Tần Thủy Hoàng hô: “Húc.”

Thái giám trong trò chơi đành cắn răng nhắm mắt đâm đầu vào bức tường gạch, cũng may gạch chỉ bày đặt để tạm ở đó, hơn nữa cái mũ chắc cũng được độn rồi, một loạt tiếng rầm rầm vang lên, đồng gạch bị đánh tung ra. Thái giám ngược lại không sao, chỉ có bụi đất bay đầy cùng tiếng Tần Thủy Hoàng ngồi tại chỗ thất vọng.

“Ngay cạ cại nậm cụng không cọ.”

Tôi nhin cười, đứng bên anh ấy nói: “Doanh ca, nhanh. Tối lúc kéo cờ rồi, kiểm điểm.”

Chính béo thấy tôi, ném cái ván gỗ qua bên, thái giám bên người hô: “Tạm dừng.”

Thái giám trong trò chơi lúc này mới vừa nâng một chân lên. Nghe khẩu lệnh lập tức đứng yên, không dám động đậy.

Chính béo phất tay truyền lệnh thái giám lui ra. Tôi lấy cái ván gỗ nhìn qua, thấy trên dùng bút lông vẽ hình chữ nhật, trên đó là bốn nút di chuyển, giữa còn có nút tạm dừng...

Chính béo lúng túng ngượng ngùng: “Bứt rứt tay chân quạ, không tự nhiên hị.”

Tôi ấn lung tung lên tấm ván gỗ, không thấy thái giám truyền lệnh nhúc nhích tí nào, thái giám phía trên vẫn đứng một chân vãi mồ hôi.

Tôi cười nói: “Cái máy của anh không nhạy rồi.” Tôi bỏ tấm ván, cũng thay bộ mặt đau khổ nói: “Doanh ca. Anh lại làm mấy việc hao dân tổn của à.”

Tôi bây giờ mới cảm thấy chỗ tốt khi làm đế vương, dưới tình huống khoa học lạc hậu, Chính béo chỉ cần nói một câu, trong một đêm đã xây được một công trình lớn thế này. Chỉ sợ trong xã hội hiện đại cũng không dễ, điều này khiến tôi càng hiểu năng lực của một người càng lớn thì tai họa càng lớn.

Chính béo thấy tôi có ý trách móc, giải thích: “Đội quạ, lại nhạm chạn mạ, sau này xây xong cung A Phụng cũng chán, không chuận bị lạm sao được?”

Không chờ tôi nói, một thằng bé chừng bảy tám tuổi nước mũi chảy dài chạy tới, lắc tay Chính béo năn nỉ: “Phụ vương, cho con chơi với.” Nói xong mắt nhìn chăm chăm tấm ván gỗ.

Chính béo cảm thấy phiền, phát tay: “Nhóc con không chơi hì, ảnh hưởng học tập hì.”

Chẳng biết Lý Tư từ đâu chạy ra nói thầm vào tai tôi: “Đứa nhỏ này là Tần nhị thế tử sau này.”

Tôi vội móc ra 200 NDT nhét vào tay nó: “Nào, lần đầu gặp mặt không chuẩn bị gì, cầm mua kẹo ăn.” Lại phì cười: “Tên là gì, Hồ Hợi (trùng âm với hồ hại – có hại) gọi thúc.”

Nhóc Hồ Hợi cầm hai tờ 100 NDT giơ lên dưới ánh mặt trời nhìn hồi lâu, lau nước mũi nói: “Phụ vương, người trên bức vẽ này là ai vậy?”

Hồ Hợi lại nói: “Phụ vương, sau này chúng ta cũng vẽ bộ dáng của người lên có được không?”

Xem ra thằng nhóc Hồ Hợi cũng rất có đầu óc chính trị, bất quá nó đích xác không có linh khí như Tào Xung, người cũng có chút béo. Đứa nhỏ như thế thường không cảnh giác với người xung quanh, cần phải giáo dục, nếu không sau này có vài người xấu ở bên xúi dục thì cũng chẳng khó trở thành tên hoàng đế khốn kiếp như trước kia.

Lại nghĩ tôi cùng Hạng Vũ còn hợp lực ăn hiếp người ta, tôi vượt đầu Hồ Hợi tỏ ra áy náy: “Thúc thúc lần sau đến nhất định sẽ mang cho cái máy chơi game.”

Mắt Tần Thủy Hoàng cùng Hồ Hợi đều sáng lên, trăm miệng một lời: “Thật hả?”

Tôi trừng mắt với Chính béo: “Doanh ca không nên làm loạn, bỏ thời gian ra dạy bọn nhỏ.”

Chính béo chấp tay sau lưng, bỗng cười lạnh, không nói gì.

Tôi bỗng sinh ra một dự cảm không lành, cẩn thận hỏi: “Doanh ca, anh cười cái gì.”

Tần Thủy Hoàng vẫy tay cho những người không liên quan lui ra, chỉ để lại tôi cùng Lý Tư, chậm rãi nói: “Anh nghị tội rồi, chớ sau này giết bọn đang chết từng đũa từng đũa một, thông nhất lục quốc, làm hoạn đê tội vạ ngay hì.”

Tôi không biết bọn nào gọi là “bọn đáng chết”, có bao gồm Lưu Bang và Hạng Vũ không, nhưng cơ bản Triệu Cao chạy không thoát, đừng nhìn Chính béo mặt chả có biểu hiện gì, nhưng trong lòng vẫn hùng tâm vạn trượng, muốn sáng lập công trạng huy hoàng hơn xưa.

Tôi xoa tay: “Doanh ca, nói cho anh một tin tức không may, mặc kệ là nên giết hay không nên giết nhưng giết thì không thể giết lung tung, nhiệm vụ của anh là tiếp tục làm Tần Thủy Hoàng, thống nhất lục quốc...” Tôi đem chuyện trực nhân giới từ đầu tới cuối nói một lần, Lý Tư ở bên nghe vậy lắc đầu, cuối cùng nói: “Cứ theo chú nói, sau này vẫn phải đốt sách chôn nho, vẫn phải xây Vạn Lý Trường Thành?”

Tôi bất đắc dĩ: “Chỉ sợ phải thế.”

“Nói vậy, Doanh ca cùng anh, một là hoàng đế một là thừa tướng, thực tế chỉ là hai diễn viên quần chúng thôi hả?”

Tôi bổ sung: “Có thể nói là diễn viên phụ.”

Tần Thủy Hoàng sắc mặt âm trầm đá bay một viên đá ra xa, phẫn uất: “Thế chẳng phải nhậm chận chết hì?”

Chính xác, người là thế, không biết sợ hãi, nhưng họ luôn có những hy vọng, nếu người khác sắp xếp cuộc đời họ theo một quỹ đạo để họ đi theo, cho dù thực sự hoàn mỹ, đại bộ phận mọi người đều sẽ chạy trốn. Cho nên có những công tử nhà giàu lại trốn chạy, nhiều người bọn họ trở thành những nghệ thuật gia cùng những người có thành tựu. Đương nhiên, cũng có nửa đường gặp cô bé lọ lem, sau đó bị cuộc sống bức bách, bất đắc dĩ trở về thừa kế tổ nghiệp cũng có, phim Hong Kong đều theo kịch bản này.

Tôi nói an ủi: “Thực xin lỗi, Doanh ca, em không nên tới.”

Những lời này tôi cũng từng nói với Hạng Vũ, tôi đến ngoại trừ mang tới may mắn cùng sự đoàn tụ ngăn ngừa, còn mang đến cho đương sự phần đời còn lại sự buồn bực, tôi nghĩ tôi phải có thái độ cẩn thận với những nhiệm vụ sau này.

Tần Thủy Hoàng ngậy người một lúc, xua tay: “Coi như vậy, tiếp tục làm hoạn đế cũng không cò chi không tốt, giết ịt người hơn tị được ma.”

Anh ấy nói vậy khiến tôi thấy áy náy, nếu tôi không tới anh ấy liệu có giết nhiều người hơn, liệu Chính béo có bị nhân cách cực đoan phân liệt không?

Di, nói tới đây, trạng thái của Chính béo cùng Lý Tư rất trầm ổn, Lý Tư không cho Chính béo một cơ hội nói “lui ra”.

Chúng tôi đáng nói chuyện, chợt nghe rầm, huynh đệ Mario đang 'tạm dừng' ngã gục, hần vội vàng đứng lên quỳ rạp nói với Chính béo: “Đại vương tha tội, nô tài thật sự không kiên trì nổi.”

oOo

(1) Lincon: Tổng thống Mỹ lãnh đạo quân đội phía bắc đánh tan quân miền nam, thống nhất Zim.

Rabin: i sắc Rabin, thủ tướng Israel, người đã ký chấp thuận thỏa thuận hòa bình với người Palestin. Nhưng bị ám sát ngay sau đó.

Castro: Người VN mà ko biết thì miễn bàn.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 104: Vị Khách Xui Nhất

Tôi liếc thái giám rồi nói với Tần Thủy Hoàng: “Doanh ca, anh lại chơi vài ngày rồi tha cho bách tính đi. Lần sau tới em nhất định sẽ mang cho anh cái máy chơi game.”

Có đội khi nhân lực không thể so với máy móc, người ta chỉ cần pause là game tạm dừng nhân vật giữa trời, nhưng người thì có thể vậy sao? Chính béo sống một đời, cũng làm nhiều chuyện có ích, mặc dù có thể xây map ngầm dưới đất, nhưng tôi thật sự sợ anh ấy theo ý mình ở Tần triều phát minh ra cái gì đó, có thể cố định người trên không, đây chỉ là mấy chuyện nhỏ, nhưng tìm đâu ra rùa có cánh? Cửa cuối là long cung nữa, chẳng lẽ đào cả dung nham nóng chảy ra? Đây mới chỉ là trò chơi Super mario thôi, nếu là game online Hồn Đấu La thì biết làm sao? Song tiết long thì sao? World of Tank thì sao? Salamande thì biết làm sao? Nếu Chính béo cứ làm thế, Hạng Vũ có khả năng sau này không phải đốt cung A Phòng, mà là đốt một căn cứ trò chơi....

Tôi nhìn qua, vỗ vai Chính béo: “Đúng rồi, Doanh ca, bằng năng lực hiện tại của anh có thể chơi Rubick của Nga mà.” Cái trò đó mất ít công sức, vấn đề kỹ thuật không quá khó, lại có thể dùng nhiều lần.”

Tần Thủy Hoàng buồn thiu: “Không phải chụ nọi chụ đi rồi quay lại hị?”

Tôi cười gượng: “Xong chuyện này thì em cần phải đi, hiện tại mọi người mới vừa trở về triều đại của mình, nhiều sự kiện phát sinh, Hà Thiên Đậu nói em phải chạy nhanh đi tuần tra tiếp.”

Chính béo khẩn trương: “Khi nào?”

Tôi nói: “Ăn cơm trưa xong là đi - em cùng anh lại ăn một bữa quốc yến, trở về lại có thể ăn trứng rim cà chua rồi.”

“Đi”

Có thể thấy được Chính béo lười biếng, trong lúc chờ đợi thì lại làm những cố sự trước, phân phó bọn đại thần vâng vâng dạ dạ, vẫn tiếc không được ăn trứng gà rim cà chua. Bây giờ không có cà chua, ngay cả mấy thứ củ cải, ngô đều không có. Đối với Chính béo, đây là chuyện tương đương bi thảm.

Giữa lúc trưa tôi ăn cơm ở Tiêu công quán, ngoại trừ Kinh khờ cùng Chính béo, Lý Tư cũng có mặt. Kinh khờ nghe bọn tôi hàn huyên một hồi, đột nhiên nói: “Nơi này không ở lại được, anh muốn đi với chú.”

Tôi xin lỗi: “Anh Kha, không phải em không muốn mang anh về, thật sự là mang người đi theo không an toàn, hơn nữa, mang anh về không biết có phạm vào kiêng kị của thiên đạo không, anh đợi em hiểu rõ rồi tới đón anh.”

Tôi chuyển qua nói đùa với Tần Thủy Hoàng: “Doanh ca, anh làm hoàng đế sướng thật, còn có cả biệt hiệu nữa.”

Chính béo không vui: “Chặng có chị mạt sượng, hoạn đệ cùng chặng sượng...” Anh ấy bỗng nói với Lý Tư: “Nệu không người thay bọn vương?”

Lý Tư vội xua tay: “Doanh ca, đều là người một nhà, anh nói gì vậy, sau này không thể nói đùa thế này, em còn không muốn chết trước khi tiểu Hồ Hợi đăng cơ nha.”

Tôi hơi mất tự nhiên nhìn Lý Tư: “Lý ca, anh tính thế nào?” Trong bọn họ, Kinh Kha đã hoàn thành nhiệm vụ lịch sử, thoải con gà mái rồi. Tần

Thủy Hoàng sau này phải tự bệnh chết, chỉ có vận mệnh Lý Tư bị thảm nhất, mặc dù làm thừa tướng vài năm, nhưng cuối cùng bị chém éo.

Lý Tư không chút lo lắng cười nói: “Ài da, anh thì vẫn như vậy thôi, chẳng phải là một đao sao? Anh đợi tới lượt là được, anh cũng hiểu như thế còn tốt hơn bị bệnh chết, hơn nữa...” Lý Tư tự giấu, lại lo lắng nói: “Sau này vợ con anh lớn bé thế nào đều trong tay chú làm con tin còn gì?”

Nguyên lai hắn vẫn không quên được lão bà cùng con cái, hắn tình nguyện chịu một đao, hơn nữa hắn vẫn sợ mình không thuận theo lịch sử sẽ làm ảnh hưởng tới thân nhân ở thời đại khác. Tôi vỗ ngực nói: “Anh yên tâm, con anh sau này là con em, chuyện nhà anh cứ để em lo - Tào Xung anh biết chứ, đó là con nuôi em...” tính cả con gái Lệ Thiên cùng Phí Tam Khẩu, Tào Tiểu Xung đã có ba đối tượng dự tuyển, hoặc là không cần nghĩ, tuyển hết vào hậu cũng?

Lý Tư tiến lên trước mặt nói nhỏ với tôi: “Chú cứ yên tâm về Doanh ca, có anh nhắc nhở mà, anh trước kia cũng dạy lịch sử.”

Tôi cười nói: “Cứ vậy nhé, em cũng phải đi đây.”

Mọi người đều thương cảm, Kinh khờ chạy nhanh vài bước tới trước xe của tôi, cúi đầu đá vào đất, cứ đây đưa không muốn cho tôi đi, anh ấy kéo cửa xe: “Anh nhớ bọn Bánh bao...”

Tôi cười gượng: “Cơ cơ hội em sẽ mang cô ấy tới thăm anh cùng Doanh ca.”

Kinh khờ không buông tay: “Còn có Lý Sư Sư nữa, còn bọn to con nữa...”

Tôi vừa mở cửa vừa lên xe, Mông Nghị thấy thế đi tới nói: “Tiêu hiệu trưởng, ngài phải đi rồi à?”

Tôi cười nói: “Đúng vậy, đáng tiếc không gặp anh cậu, thay tôi gửi lời chào tới anh ấy.”

Mông Nghị không hiểu.

“Hiệu trưởng gặp huynh trưởng của tôi rồi?”

“À... chỉ ngưỡng mộ thôi.”

Lý Tư tiến tới nói nhỏ: “Kỳ thật Mông Nghị cũng là một người rất nổi tiếng, bất quá nếu nói tới diệt lục quốc cần nói tới cha con Vương gia...”

Tôi lấy làm ngạc nhiên: “Vương gia phụ tử?”

Lý Tư chỉ vào Vương tướng quân bữu mô: “Thằng nhóc cậu tha một mạng là Vương Bí, cha nó là Vương Tiễn thanh danh vang dội, hiện tại là đại tư mã của Tần Quốc, giờ đang dẫn binh chinh chiến bên ngoài.”

Tôi ngạc nhiên: “Ai da, nghe qua rồi, Vương Ly có quan hệ thế nào?”

Lý Tư nói: “Đó là con của Vương Bí, sau bị Hạng Vũ đánh bại.”

Chuyện còn rất phức tạp nha - Vương Bí nợ tôi ơn lớn, Hạng Vũ là bạn thân của tôi, sau này gặp mặt thì biết xử lý thế nào?

Vương Bí vì đi theo Tần Thủy Hoàng tới, cho nên không có mệnh lệnh của Đại vương không thể tới nói lời từ biệt với tôi, nhưng ánh mắt nhìn tôi nháy nháy, Chính béo: “Vương Bí, qua nói lời cảm ơn với Tề Vương đi.”

Vương Bí vội vàng bước tới bên xe, mặt đầy thân thiện nói: “Tề Vương...”

Tôi khoát tay: “Đừng nói gì cả, chờ vợ ta tới, người kêu cha người để cô ấy làm đại tư mã vài ngày thì chúng ta thanh toán xong.”

Vương Bí: “...”

Tôi chậm rãi khởi động xe, vẫy tay chào mọi người: “Các huynh đệ, tái kiến.”

Nhìn qua kính thấy Kinh Khờ cùng Chính béo dần xa, trong lòng tôi lại khó chịu. Làm cái nghề của tôi, không ngừng đoàn tụ, không ngừng phân ly, nhưng tôi cũng không biết khi nào mới có một lần đoàn tụ chân chính, ít nhất cũng phải kiếm đủ tổ 5 người, có khả năng nhất là tìm được bọn hảo hán...

Tôi mới vừa về năm 2007 liền thu được tin nhắn của Bánh Bao hỏi tôi đi đâu, sau đó là mấy cuộc gọi nhờ chờ tôi trả lời, khi tôi dừng xe ở năm 2008 trên bãi cỏ thì nhanh chóng gọi điện cho Bánh Bao. Nghe tôi nói đã trở về cô ấy cũng yên tâm, cô nàng hiện tại nhất tâm muốn sinh ra một sản phẩm hoàn chỉnh không bị quấy nhiễu, nên cũng lười khiển trách tôi.

Như thế không được, hai ba ngày chạy lung tung liên lạc không được, Bánh Bao sớm muộn cũng hoài nghi, bất quá tôi cũng lấy làm kỳ, vì sao điện thoại có thể thu tín hiệu khi ở năm 2007. Lúc đi xem chêngh vài chục năm vẫn dùng được bình thường, nhưng trong lúc đi xe và trước khi dừng lại thì kim chỉ tuyệt đối chính xác, tin nhắn đầu tiên tôi nhận được chắc chắn là khi đang ở năm 2007.

Ngô Tam Quế không có nhà, tôi uống hớp nước, hút điều thuốc rồi gõ cửa nhà Hà Thiên Đậu. Kết quả lão và Sáu Lưu hai tên lừa đảo cũng đi đâu mất. Chợt Nhan Cảnh Sinh gọi điện cho tôi, nói tôi lại có khách mới tới, cậu ta đã báo cho Vương Dần tới quán đón khách.

Suốt một thời gian dài vừa qua tôi cũng không hiểu vì sao Sáu Lưu luôn đưa khách tới các địa điểm khác nhau buộc tôi đi đón, điều này rất khó giải thích, không khác gì lính dù nhảy dù xuống cánh đồng, tóm lại Dục Tài không phải nơi thích hợp.

Đã thế tôi liền lái xe đi gặp vị khách mới tới, đi thẳng tới khu nhà cũ của Dục Tài, tôi thấy Vương Dần đi ra từ hành lang, tôi hỏi: “Khách mới tới đâu?”

Vương Dần chỉ vào cửa sau lưng nói: “Mới vào, bọn họ đang làm lễ hoan nghênh.” Tôi lúc này mới nhớ ra giờ đã là cuối tuần, các khách trọ sẽ hội họp thường kỳ để trao đổi, người mới tới sẽ tham gia, cả đám sẽ đồng loạt chào mừng hoan nghênh.

Tôi gật đầu, vừa muốn đẩy cửa đi vào, chợt nghe Vương Dần nói với Phương Trấn Giang cũng vừa chạy tới: “Anh bạn mới tới thật tức cười, hăn nói trước khi hăn chết bị người dùng giày đánh ngất, ha ha ha...”

Phương Trấn Giang cũng phì cười: “Ai mà kém thế?”

Vương Dần nói: “Tần triều tới, tên là Tần gì gì đó, anh không hiểu lịch sử lắm...”

Không biết vì sao, tôi nghe xong mấy câu của Vương Dần bỗng cảm giác không tự nhiên, hình như có gì đó không đúng... Tôi đẩy cửa bước vào, trong đó không ít người đang ngồi, trên bục là một người đàn ông cao lớn đang dậm chân, cảm phẫn nói: “Tao nói xui vãi lều, sao lại đụng tới thằng đó, cứ cầm giày đánh, nếu nói tao cũng không phải thứ thường, tao 13 tuổi đã giết người...”

Tôi rất cục hiểu cái gì không đúng rồi, người trên đài kia, chính là Tần Vũ Dương.

SỬ THƯỢNG ĐẾ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 105: Máy Đọc Thẻ

“Là người?”

“Không phải ta.”

Khi Tần Vũ Dương cùng tôi tương ngộ, giữa chúng tôi sinh ra câu đối đáp kinh điển này.

Vốn nếu hắn còn không phát hiện ra tôi thì tôi lánh đi, chờ anh bạn này bình tĩnh lại vài ngày, hoặc là tôi thay bộ quần áo, sửa kiểu tóc, dùng thân phận khác tới gặp.

Nhưng mà hiện tại đều chậm rồi, Tần Vũ Dương vừa thấy tôi lập tức giống như người rừng vài chục năm gặp một phụ nữ xinh đẹp, lao vọt lên, 10 đầu ngón tay mở ra như muốn chộp vào ngực tôi, hắn hét lên: “Tao bóp chết mày.”

Từ lúc tôi tiếp khách tới nay, mọi người chưa từng thấy một màn chào hỏi nhiệt tình đến thế, mọi người đang ngồi đều cười tủm tỉm nhìn cậu ta, cùng nghị luận: “Có lẽ đây là lễ tiết Tần triều...”

Chỉ có tôi hiểu, ân oán giữa chúng tôi không phải một hai câu là nói rõ, cậu ta nếu như thật sự thuận lợi bóp chết tôi thì cũng bình thường.

Tôi nhanh như chớp lúi ra sau lưng Phương Trấn Giang, thò đầu ra nói: “Cậu nghe tôi nói đã....”

Tần Vũ Dương đã lao tới trước mặt tôi, Phương Trấn Giang lập tức ý thức được không bình thường, duỗi tay phá giải thế công của Tần Vũ Dương, ôm chặt eo quật ngã xuống đất, phì cười: “Chú làm chuyện gì thế, Tiểu Cường với chú có cừu oán gì hả?”

Tú Tú: “Hai người bọn họ sao có thể từng gặp nhau chứ” nói xong giới thiệu với Tần Vũ Dương: “Đây là Tiêu hiệu trưởng của chúng tôi.”

Tần Vũ Dương không nghe thì thôi, vừa nghe thấy ba tiếng “Tiêu hiệu trưởng”, càng điên lên, mắt bốc lửa: “Đúng, chính là hã, tôi từng nghe có người gọi hã như vậy.”

Phương Trấn Giang tiếp tục cản Tần Vũ Dương, nói: “Ấy ấy, có chuyện gì cứ nói từ từ, sao hai người lại quen biết?”

Phương Trấn Giang không hổ học võ tám năm ở Thiếu Lâm, quay Tần Vũ Dương như quay dế. Tần Vũ Dương thấy báo thù vô vọng, đứng yên tại chỗ chỉ thẳng mặt tôi giận dữ: “Chính hã dùng giày đập tôi.”

Mọi người phì cười, Lý Thế Dân cười nói: “Làm sao có thể, Tiểu Cường chạy về quá khứ gặp chú chắc?”

Tần Vũ Dương trợn mắt hỏi: “Mày là thằng nào?”

Chu Nguyên Chương là đồng hành cũng tiến lên bợ đỡ, long trọng giới thiệu: “Vị này là hoàng đế Đại Đường, so với Tần Vương khi chú định ám sát còn cao hơn đó.”

Tần Vũ Dương nhả một bãi nước bọt xuống đất: “Mẹ nó, bọn mày chẳng thằng nào tốt hết.”

Triệu Khuông Dân tức điên vỗ bàn...

Tần Vũ Dương lại chỉ tôi quát lên: “Bọn mày cứ hỏi nó xem có chuyện này không! Họ Tiêu, mày dám thừa nhận không?”

Tôi cũng trừng mắt lại: “Chuyện này có gì đáng xấu hổ chứ. Vì sao không dám nhận.” Dù sao người ăn đập không phải là tôi, hơn nữa phủ nhận cũng vô dụng, có mâu thuẫn phải giải quyết.

Mọi người thấy tôi thừa nhận, đều ngạc nhiên. Phương Trấn Giang kinh ngạc: “Nói thế anh vừa đi qua Tần triều?”

Tôi chần chờ chút rồi gật đầu, trong hội trường lập tức có người đứng lên nói: “Tiểu Cường, mọi người ngồi đây đều là người một nhà, anh thấy chú cũng không nên giấu giếm nữa.” Là Ngô Tam Quế, nguyên lai hăn chạy tới gặp khách trọ, chuyện tôi có thể ngược về quá khứ lão cùng Hoa Mộc Lan đều biết.

Ngô Tam Quế thốt ra lời này, cả hội trường bỗng lặng thinh, tiếp đó lập tức ầm lên như chợ vỡ: “Tiểu Cường, chú có thể trở về quá khứ?” “Chú về bọn anh có về được không. Thế là loạn hết hả?”

Bỗng một người đứng lên, giọng run rẩy: “Nói thế, em cũng có thể về thăm các ca ca hả?” Đúng là Hoa Vinh, Quan Vũ bên cạnh thẳng nhóc cũng ngăn người: “Trở về... anh cũng có thể về gặp đại ca cùng tam đệ sao?”

Hai người thảo luận như vậy, lập tức khiếm đám đông xung quanh suy nghĩ, hò hét nghị luận.

Tần Vũ Dương điên tiết vung tay loạn xạ: “Đừng ầm ĩ, đừng làm ầm, trước tiên giải quyết vấn đề của tao đã.”

Mọi người giận điên: “Mày thì có vấn đề éo gì.”

Tần Vũ Dương chỉ tôi đang trốn sau lưng Phương Trấn Giang: “Hắn...”

Phương Trấn Giang khinh thường: “Hắn cái gì mà hắn, chẳng phải chỉ dùng giày đánh mày vài cái sao? Bọn tao còn có cừu hận với người khác sâu hơn mày cơ, thời gian trước Hạng Vũ với Lưu Bang, hảo hán Lương Sơn bọn tao với Bát đại thiên vương còn có thể ngồi chung một chỗ cơ mà. Mày có gì không thể chấp nhận chứ?”

Thành Cát Tư Hãn nói: “Nếu thật sự nói tới chuyện này thì bốn người bọn tao (chỉ Lý Thế Dân cùng hai vị hoàng đế) coi nhau như cừu địch. Nhưng bọn tao vẫn hòa bình ngồi chung một chỗ. Ý chí của nam nhi nên rộng lớn như thảo nguyên.”

Nhan Chân Khanh mỉm cười: “Có phải Tần Vũ Dương hành thích Tần Vương? Thật tiếc phải nói cho chú, hình tượng của chú vẫn là nhân vật phản diện thôi. Sách sử vốn ghi lại rằng chú vừa tới điện Hàm Dương đã co vò, nếu cứ như trận chiến chú vừa tham gia ám sát Tần Vương thì Tiểu Cường đã thành toàn cho chú rồi đó.”

Tần Vũ Dương nghiêm mặt nói: “Nhưng tóm lại vì hắn tao mới chết.”

Mao Toại đi qua ôm vai Tần Vũ Dương nói: “Người anh em nói vậy là không đúng rồi, lúc ấy dù Tiểu Cường không có mặt thì còn bao nhiêu vệ binh, còn có --- không phải anh nói các chú, uy hiếp quân chủ thì hù dọa cũng dễ mà, không ngờ các chú thật sự muốn giết, mà các chú cũng chẳng có gì chuyên nghiệp gì hết.”

Lý Thế Dân đi qua hòa giải: “Được rồi, được rồi, nói gì thì nói cũng là chuyện kiếp trước, coi như đã chấm dứt đi.”

Tần Vũ Dương nói mà như khóc: “Bọn mày kêu xong là xong hả?”

Cả bọn nhanh chóng chuyển qua thiết yến hỏi tới chuyện về quá khứ, hỏi gì đáp nấy, hồn nhiên không bận tâm tới tâm hồn yếu đuối của Tần Vũ Dương đang cần an ủi. Mười mấy tiếng trước, trước mặt bao người hắn bị

người ta dùng giày da trâu quật tới tấp vào mặt như ném tiền xu 100 đồng, tình dục chẳng biết mô tê gì đã tới 2000 năm sau.

Tôi nói với hân: “Huynh đệ, anh cũng chẳng có thành kiến gì với chú, một là vì Tần Thủy Hoàng là bạn anh, hai là anh ấy không thể chết. Nói thế chứ, anh ấy mà không chết thì chú được lưu danh thiên cổ, còn được ở chỗ này rảnh rỗi giết thời gian một năm; anh ấy mà chết, chư vị ở đây cũng xong phim.”

Lý Thế Dân ân cần hỏi thăm: “Tiểu Cường, chú từ từ nói cho bọn anh xem rốt cục là chuyện gì.” Tiếp đó mấy vị hoàng đế cũng đều thò đầu qua dò xét. Về mặt lý luận, đời trước sống càng tốt thì càng hy vọng trở về, mà có tư cách tới chỗ tôi cơ bản đều là nhân sĩ kiệt xuất, thanh danh hiển hách, cho nên bọn họ vừa nghe thấy có hy vọng trở về, đều quan tâm.

Tôi bước lên bục cao, mở hết volume: “Là thế này, mọi người hiện tại đều tin thế giới này có thần tiên rồi nhỉ? Vậy, trên thần tiên, còn có một loại lực lượng kiểm chế gọi là thiên đạo...”

Tôi nghĩ điều tôi nói với các khách trọ cũng chẳng tính là bí mật trọng đại, trước khi họ trở về vẫn phải uống Mạnh bà thang, tương đương với thầy thuốc đàm luận giải phẫu với bệnh nhân cần giải phẫu. Bệnh tình chân thật có thể nói có thể không, dù sao người bệnh cuối cùng cũng bị tiêm thuốc mê....

Tôi đặc biệt nhấn mạnh tới chuyện không thể sửa đổi quỹ tích lịch sử, đây là một tin tức không tốt. Ai lại muốn một lần nữa đi con đường cũ, hơn nữa lại giống hệt cả đời, ngay cả chính mình khi nào thì đắc ý, khi nào thì thất lạc đều biết, đối với những người đầy dục vọng khổng chế cùng sức sáng tạo là chuyện không thể chịu nổi.

Quả nhiên, tôi nói sau mọi người nhìn nhau trầm mặc một lúc, Ngô Đạo Tử cẩn thận hỏi lại: “Nói thế, bọn anh sau khi trở về nếu chú không tìm bọn

anh, bọn anh thậm chí không biết mình còn sống?”

Tôi gãi đầu, vấn đề này quá khó trả lời. Điều này cũng sắp siêu việt lý luận triết học, kỳ thật tình cảm của con người chỉ là trí nhớ mà thôi, nếu không có trí nhớ, cũng không thể đơn giản chỉ vì quan hệ huyết thống mà chấp nhận một người khác, hoặc là đột nhiên một người xa lạ tới nói là bạn hữu tốt nhất, đây quả là việc vô nghĩa. Ý của Ngô Đạo Tử là nếu một người không thể có được trí nhớ hợp nhất, chẳng khác gì mấy người không liên quan tới nhau.

Không chờ tôi nghĩ ra đáp án, Hoa Vinh đã bất quản kết quả thế nào nói: “Vậy sau khi em chết sẽ được ở chung với các ca ca đúng không?”

Tôi phì cười: “Chú đừng mơ. Thiên đạo sẽ có lúc khôi phục bình thường. Cho dù không phải vậy, chú cũng sẽ sống lâu hơn anh mà.”

Hoa Vinh vẫn chưa từ bỏ ý định: “Chẳng phải anh có thể quay về quá khứ sao? Lần sau anh về nhớ mang em theo.” Phương Trấn Giang cũng nói: “Cho em theo với.”

Tôi xua tay: “Không nên, không nên. Anh cần nhắc lại là Hoa Vinh cùng Võ Tòng bên kia còn chưa chết, hai người đi tính sao đây?”

Giả thiết trí mạng này đã kích mạnh vào Hoa Vinh cùng Phương Trấn Giang, hai người ừ ừ ngồi xuống, cúi đầu không nói gì.

Chu Nguyên Chương mắt chuyển liên hồi nói: “Tiểu Cường, vậy chờ bọn anh đi rồi chú mang thuốc tìm tới bọn anh nhé.” Triệu Khuông Dận ở bên cũng gật đầu.

Tôi cười: “Các anh nếu không thay đổi tiến trình lịch sử, em tìm bọn anh làm gì?”

Chu Nguyên Chương nghĩ chút rồi nói: “Cứ thế đi, chú tìm bọn anh rồi bọn anh cứ làm như cũ không thay đổi gì là được chứ gì? Anh thật sự không muốn uống xong Mạnh Bà thang sẽ quên mình là ai, chú đợi khi anh làm hoàng đế hãy tìm anh, anh uống thuốc rồi dù vẫn phải sống như trước kia, nhưng ít nhất biết mình là ai, làm sao xuất hiện, còn có thể an ổn làm hoàng đế mười năm, hai mươi năm, các vị nói đúng không?”

Triệu Khuông Dân cùng Lý Thế Dân vội tỏ vẻ đồng ý, những người khác cũng gật đầu hô phải, mọi người đến đây là bất đắc dĩ. Tự tính xem, bọn họ làm vậy đơn giản vì lưu luyện kiếp trước, hiện tại biết có thể trở về, thế nên hơn phân nửa kêu la tôi đi tìm bọn họ, như thế chẳng khác gì sống hai kiếp khác nhau, có điều kiếp thứ hai thì bớt lo lắng, càng thanh tỉnh thôi - có một câu khái quát là, bọn họ tình nguyện sống cuộc sống nhàm chán cũng không nguyện ý mất đi dù chỉ một chút trí nhớ của bản thân.

Biển Thước cùng Hoa Đà nhìn nhau, đồng loạt đứng lên nói: 'Tiểu Cường, chú nhất định phải tìm bọn anh sau khi bọn anh rời đi, bọn anh đang nghiên cứu thuốc chống ung thư đã có chút thành quả, nhưng thời gian chưa đủ, nếu chú có thể tìm bọn anh, giúp bọn anh khôi phục trí nhớ thì nhất định có thể thành công. Tới lúc đó chú sẽ là cứu tinh của vô số người đó.’

Mắt tôi sáng lên: “Yêu cầu này xem ra em không thể cự tuyệt rồi, Nobel y học đang ngoắc tay chờ hai vị kìa.”

Hoa Đà chỉ cười nhạt, Biển Thước nói: “Chẳng chút chí khí nào, chú cứ mơ tưởng phần thưởng của người ngoại quốc làm gì, chú không biết thành lập giải thưởng Hoa Đà, Biển Thước hay là Tiểu Cường hả?”

Một câu này cũng đề tỉnh tôi, tôi hiểu ra: “Đúng, sau này chúng ta sẽ lập một giải thưởng Dục Tài, để toàn bộ thế giới đều tranh giành.”

Lý Thế Dân cười ha ha tiếp lời: “Sau đó cam tâm tình nguyện chịu thua...”

Xem xem, đây là tâm chí của đế vương.

Kỳ thật tôi cũng luôn kính trọng giải Nobel, bởi vì không lập giải thưởng Số học....

Lúc này người trong hội trường đang nhao nhao tìm lí do để tôi đi tìm bọn họ sau này, tôi liên tục xua tay: “Vấn đề này hôm nay chúng ta dừng ở đây, sau này tùy thuộc tình huống cụ thể xử lý.” Tôi đi tới trước mặt Tần Vũ Dương nói: “Chú minh bạch chưa?”

Tần Vũ Dương thở dài; “Ai, hiểu hay không hiểu có ích gì, buộc phải chấp nhận, cho dù tao muốn giết mày thì bọn nó cũng không cho.” hắc hắc nhìn đôi giày du lịch tôi đi nói: “Sao mày không cầm nó đánh tao, chắc cũng không quá đau.”

....

Tôi về nhà thì thấy nhà Hà Thiên Đẩu sáng đèn, tôi đi bộ qua hét lên: “Hai lão lừa đảo chạy đi đâu hả, ông có việc hỏi đây.”

Sáu Lưu cười he he nói: “Nhìn xem kìa, anh nói thẳng nhóc đó sẽ không cảm ơn đâu.”

Tôi ngạc nhiên: “Cảm ơn cái gì?”

Hà Thiên Đẩu nói: “Chú nói trước xem chú có vấn đề gì.”

Ta tức điên nói: “Ta hỏi lão, Lý Tứ đời trước sao lại là người hiện đại?”

Hà Thiên Đẩu cười nói: “Có gì kỳ quái. Đây là hiện tượng vốn có, chú cho rằng người Tần triều chết rồi chỉ có thể đầu thai tới Hán triều hả? Lục đạo luân hồi có nghe qua chưa, đã là luân hồi, người hiện tại đã chết đương

nhiên có khả năng tới Tần triều, bất quá đó là chuyện tình trước kia không thường gặp, trực nhân giới đổ thì mới xảy ra nhiều chút thôi.”

Tôi giật mình: “Chẳng trách Hoa Vinh, Phương Trấn Giang đời trước còn đang ở Tống triều, kiếp này tới thế kỷ 21. Nguyên lai là do đó.” Tôi quay đầu qua hỏi Sáu Lưu: “Tới phiên lão, nói coi. Tần Vũ Dương thành khách trọ, tôi không có ý kiến gì, nhưng vì sao lại là Tần Vũ Dương bị tôi quất?”

Sáu Lưu tỏ ra vô tội: “Cái này cũng bình thường mà, chú cho rằng trong lịch sử có mấy triều Tần? Chú đã xuyên việt trở về đánh người ta hôn mê thì phải cho phép người ta nhớ rõ chú chứ. Trực nhân giới đổ chỉ khiến các thời đại song song thôi, không thể nhiều ra thêm một đoạn được.”

Tôi sửa sang lại ý nghĩ: “Nói cách khác, Tần Vũ Dương bị tôi đánh ngất rồi thì mặc sử quan có viết theo lịch sử hay không thì bọn họ vẫn thuộc về một đoạn đó. Nhưng không thể truyền tới đời sau?”

Sáu Lưu giơ ngón cái: “Rốt cục chú cũng hiểu.”

Tôi buông tay: “Đợi đã, nói thế tôi lại càng hồ đồ. Nếu thế vì sao tôi lại chạy tới chạy lui cản họ thay đổi lịch sử. Dù sao đều đã trải qua, cho dù Hạng Vũ đánh bại Lưu Bang tọa chủ giang sơn, chúng ta vẫn là chúng ta. Một khúc khác, con cháu Lưu Bang vẫn làm hoàng đế Hán triều, bất luận kẻ nào cũng không thể gây trở ngại mà.”

Hà Thiên Đâu nói: “Đúng thế, đúng là thế.”

Sáu Lưu thấy tôi sắp điên lên, cười nói: “Chuyện này anh đã sớm nói với chú còn gì, phải thuận theo lịch sử là vì thiên đạo giám thị, bất kỳ triều đại nào có biến đổi lớn cũng không ảnh hưởng tới cả trực nhân giới, nhưng lỗi suy nghĩ mà thiên đạo ngầm thừa nhận không phải vậy, hãn chỉ nhận một kịch bản, nói cách khác, thiên đạo như một cái máy đọc thẻ, mà chúng ta là

một cái thẻ, nếu chúng ta sai một vạch, máy quét thẻ sẽ cho rằng thẻ hỏng, nó sẽ trả lại thẻ, chúng ta sẽ bị gạt bỏ.”

Tôi cảm giác trống rỗng: “Tôi làm tất cả chỉ có thể là sửa chữa những đoạn nhỏ, mục đích là lừa thiên đạo hả?”

Sáu Lưu cùng Hà Thiên Đâu đồng loạt vỗ tay: “Ồi trao, đại triệt đại ngộ.”

Tôi dậm chân: “VẬY hai lão không nói sớm, khiến ông đây còn tưởng mình vĩ đại cỡ nào.” Tôi lập tức thọc Sáu Lưu: “Lão vừa rồi nói gì, tôi cảm ơn cái gì?”

Hà Thiên Đâu tràn đầy tự tin đẩy ra một tờ giấy, nói với tôi: “Vừa rồi chú cũng đã hiểu ra, bọn anh bất quá muốn lợi dụng bug của thiên đạo để qua cửa, chờ khi tấm thẻ được nhả ra thì mọi việc xong xuôi, nếu muốn nó thả ra thì chúng ta phải thuận theo nó...”

“Nói ít thôi, nói vào chính điểm đi.”

Hà Thiên Đâu vỗ tay: “Tiếp theo tuyệt đối là điểm quan trọng - anh cùng lão Sáu không ngủ không nghỉ mấy đêm, rốt cục hiểu được một điểm mấu chốt, lịch sử kỳ thật là do vài điểm mấu chốt trong mỗi triều đại cấu thành, chú phải nắm được mấy điểm này, việc khác có thể chẳng cần xen vào, mấy ngày này bọn anh đã tìm ra điểm mấu chốt rồi.”

Tôi cười ha hả: “Hai lão được rửa không ngủ nghỉ nghiên cứu, có thể sao?”

Sáu Lưu cùng Hà Thiên Đâu: “...”

Tôi thấy hai người nghiêm túc, vội nghiêm mặt lại nói: “Hai người tìm ra mấy điểm thì sao?”

Hà Thiên Đậ nhao nhao tỏ ra tài giỏi: “Bọn anh gọi mấy điểm này là danh sách chết, trên cái danh sách này, Tần Thủy Hoàng có ba điểm, Hạng Vũ có hai điểm.”

“...Là sao?”

Sáu Lưu đặc ý: “Là ý nói Tần Thủy Hoàng cả đời chỉ cần làm ba việc là có thể lừa gạt được thiên đạo, mà Hạng Vũ chỉ cần làm hai việc... làm xong mấy việc này, thời gian còn lại thì thoải mái.”

Chớp mắt, tôi hiểu rõ, vui mừng nói: “Cứ thế, bọn họ chỉ cần hoàn thành vài nhiệm vụ mang tính đại biểu, còn không cần cố kỵ ảnh hưởng tới lịch sử, có thể an ổn lại làm chính mình hả?”

Hai lão lừa đảo chậm rãi gật đầu....

SỬ THƯỢNG ĐẾ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 106: Điểm Tử Biểu

Thân phận của tôi giờ lại thay đổi, sau khi quản lý hiệu cầm đồ xấu xa, tôi lại thành thần tiên dự bị, hiệu trưởng trường Dục Tài, bảo an, giờ tôi thành một người sửa thẻ ... nhưng lại là một tên tu sửa lừa đảo, chúng tôi biết phe có máy đọc thẻ là phe mạnh, ví dụ như ngân hàng. Cũng chẳng biết tôi lừa lấy nhiều tiền của thiên đạo ca thì có bị khởi tố không nữa.

Tôi muốn nhìn vào danh sách trên giấy do Hà Thiên Đẩu đưa cho, Hà Thiên Đẩu rút về, lão nói với Sáu Lưu: “Vừa rồi tôi nghe hình như có người mắng hai chúng ta là lão lừa đảo hả...”

Sáu Lưu cũng ung dung nói: “Đúng vậy, còn nói là gì nhỉ, hai lão được rửa gì cơ mà.”

Tôi vội cười làm lành: “Hai người đều là ông nội của tôi, là tổ tông của tôi.”

Sáu Lưu: “Không phải a, bọn anh đều là bọn được rửa mà...”

Không chờ lão nói xong, tôi thừa dịp Hà Thiên Đẩu không chú ý giật lấy tờ giấy, mắng: “Hai lão lừa đảo được nhượng bộ lại thích lấn tới. (Được voi đòi Hai Bà Trưng, được sờ còn thích vê hạt.)

Sáu Lưu đá chân Hà Thiên Đẩu: “Sao lão không đề phòng nó - đây đúng là lúc anh với lão nở mày nở mặt à.”

Hà Thiên Đâu ủy khuất: “Ai mà ngờ. Anh sống gần này tuổi còn chưa từng trải qua à.”

Sáu Lưu thở dài: “Từ lúc hợp tác với lão chưa từng ăn ý. Lão Hà, không phải anh chê lão. Nhưng có lẽ lão hạ giới sống với bọn tây đen lâu quá, không bỏ nổi cái bộ dạng thân sĩ của mình. Đối với thằng như Tiểu Cường, lão phải đề phòng hãn như đề phòng anh ấy.”

Tôi cùng Hà Thiên Đâu: “....”

Tôi quay người cẩn thận xem nội dung trên giấy, trên đó ghi đầy chữ như con kiến, các triều đại cách nhau ra. Tôi trước tiên xem ô Tần Thủy Hoàng, trên chỉ viết Tần Triều, sau đó có dấu ngoặc, trong ba chữ Tần Thủy Hoàng. Chính béo cần làm ba việc: Thống nhất lục quốc, xây trường thành, xây lăng Tần Thủy Hoàng. Một dòng ngắn ngủi kết thúc một triều đại. Sau Chính béo là Hồ Hợi, trên đó chỉ ghi đơn giản: Bị liên quân Lưu Hạng tiêu diệt.

Tôi lại nhìn Hạng Vũ, cũng chỉ vài chữ: Hồng Môn yến, thua trận Cai Hạ.

Xem tới đây tôi hơi kinh ngạc, mấy điểm thật độc. Tần Thủy Hoàng thống nhất lục quốc thì không cần phải nói, anh ấy xây Trường Thành để lại cho đời sau một kỳ tích thế giới. Nhưng đối với nhân dân là một tai nạn, trường thành có thể phòng thủ dân tộc Hung Nô hay không còn chưa tính, vì sau này dân biến loạn phá trường thành. Hơn nữa Chính béo còn phải xây địa cung, để quốc Đại Tần còn chưa vững chắc lập tức phong vũ phiêu diêu. Ba điểm này cấu thành cuộc đời Chính béo. Có thể nói, mặc kệ ai làm được ba việc này đều thành Tần Thủy Hoàng đời sau khen chê không dứt. Còn Hồ Hợi, vốn là nhân vật chột hiện trong lịch sử thôi, sứ mạng lịch sử của nó là bị người khác thu phục...

Mà Hạng Vũ càng thăm, Hồng Môn yến cùng trận Cai Hạ, trên cơ bản là hai bước ngoặt lớn nhất cuộc đời. Hồng Môn yến thì anh ấy giết Lưu Bang thì khác nào đã có được 7 phần giang sơn. Lưu Bang chết thì còn Hàn Tín, Trương Lương, bọn họ vị tất một lòng. Sau Hồng Môn yến, Hạng Vũ kỳ thật đã chiếm hết chủ động, cứ phát triển theo lẽ thường anh ấy không có lý do nào để thất bại. Nhưng lịch sử không thể giả thiết như vậy, cho nên Sở Bá Vương phải thua trận Cai Hạ, bất luận anh ấy thắng lợi bao nhiêu, vinh quang bao nhiêu, hai điểm này đè chặt Hạng Vũ.

Tôi hỏi Hà Thiên Đâu: “Chuẩn chứ?” Mặc dù có chút thất đức, nhưng cũng tốt hơn như con ruồi không đầu bay loạn. Ít nhất biểu tượng cung A Phòng có thể không xây, để đó dành cho Chính béo xây khu trò chơi.

Hà Thiên Đâu nói: “Không sai đâu, bọn anh tự tổng kết ra đó. Mà căn cứ ghi chép vận động của Thiên đạo, mỗi câu trên đều là Thiên đạo chỉ thị.”

Tôi nói: “Thế được, một hai ngày nữa lại chạy đi gặp Doanh ca. Không có đốt sách chôn nho, bớt giết vài người.”

Sáu Lưu bỗng nói: “Phòng chừng một hai ngày tới chú cũng không rảnh.”

Tôi bình tĩnh nói: “Có, vừa lúc tôi còn rảnh...”

Sáu Lưu nói rất nghiêm trọng: “Chú phải tới Bắc Tống một chuyến.”

Tôi không hiểu: “Tôi đi Bắc Tống làm gì?”

Sáu Lưu nói: “Chú xem lại khoản Bắc Tống đi.”

Tôi cúi đầu tìm một lúc mới thấy một hàng chữ nhỏ: Bắc Tống bị Kim tiêu diệt.”

Phía trên là Triệu Khuông Dận, rồi tới thẳng Tống Triết Tông, người có tên trong này thì đều có việc phải làm, chỉ có Tống Vi Tông là ít chuyện nhất. Lão đó giống như Hồ Hợi, cống hiến lớn nhất cho lịch sử là đánh mất giang sơn do tổ tông để lại.

Tôi cười nói: “Đơn giản. Rất rõ ràng. Tôi tới làm gì?”

Sáu Lưu nói: “Phương Tịch dựng cờ làm phản.”

Tôi gái đầu nói: “Không đúng, Phương Tịch đang làm thợ mộc cho tôi mà. Lão sao về được?” Vừa rồi hộp tôi còn gặp mà.

“Phương Tịch không về, nhưng 54 hảo hán chả về là gì? Bọn họ không trở lại quỹ tích cũ, Phương Tịch thời đại đó dựng cờ tạo phản cũng chẳng có gì là lạ. Chuyện này giống như Tần Thủy Hoàng trở về rồi Tần Vũ Dương bị chú đập ngất, là phản ứng dây chuyền.”

Tôi nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Sáu Lưu nói: “Cởi chuông phải nhờ người buộc chuông, việc này còn phải nhờ các hảo hán Lương Sơn. Tóm lại chú phải về ngăn cản Phương Tịch.”

Tôi không hiểu: “Vì sao phải làm vậy, tạo phản thì cứ cho họ tạo phản đi.”

Sáu Lưu lắc đầu: “Phương Tịch vừa phản, rất có khả năng sẽ một hơi diệt Bắc Tống, mà Bắc Tống phải do Kim quốc diệt. Đây là vấn đề quan trọng nhất.”

Tôi phì cười: “Không đến mức đó chứ hả?”

Hà Thiên Đậ ngắt lời: “Phương Tịch cùng Tống Giang giống như khởi nghĩa nông dân của Lý Tự Thành, đều có thể lực, nhưng vì bọn họ cuối

cùng không thể thay đổi triều đại nên rất ít được đề cập trong sách sử. Nguyên nhân thất bại của họ cũng nhiều, nhưng nếu lại một lần nữa thì kết quả khó liệu, lúc ấy chính quyền Bắc Tống đã thối nát cực điểm rồi...”

Tôi nói: “Chẳng phải kết thúc rồi, tóm lại kết cục là bị Kim tiêu diệt.”

Hà Thiên Đậu vẫn nói: “Khác nhau chứ. Nhớ kỹ nhé, bị đả bại chỉ có chính phủ mà không phải dân tộc. Bắc Tống nếu thật có thể trên dưới một lòng thì Kim quốc không có khả năng thắng, vạn nhất Phương Tịch đi trước một bước diệt Bắc Tống thì không phù hợp thiên đạo. Đừng quên khi đó Lương Sơn còn chưa chiêu an, Phương Tịch thiếu địch nhân trí mạng, không chừng thật sự lên làm hoàng đế.”

Tôi bó tay: “VẬY lão muốn tôi làm sao, cho tôi một đoàn thánh giai ma pháp sư qua đó chơi hả.”

Hà Thiên Đậu nói: “Cho nên chú phải đi tìm bọn Lương Sơn. Cũng may Tống Giang một lòng muốn chiêu an, chú đi tìm hắn. Sau đó dẫn hắn đi gặp Lý Sư Sư, Lý Sư Sư giới thiệu Tống Giang gặp Tống Vi Tông, chiêu an trừ Phương Tịch, thế là lịch sử có thể về nguyên quỹ đạo.”

Tôi nghe mà lông tóc dựng ngược: “Đây là chuyện mà một người có thể giải quyết sao?”

Hà Thiên Đậu nói rất nghiêm trọng: “Anh hiểu tâm tình của chú, nhưng mà hết cách, kỳ thật chú không cần tự trách. Phương Tịch dù có được thiên hạ cũng không thể thay đổi lịch sử, đại hỗn chiến chỉ khiến càng nhiều người bị quẩn vào chiến tranh. Chú cứ đi làm chuyện này chấm dứt nhanh thì cũng đã cứu được vạn dân. Còn nữa, dù chú không làm vậy - chú cứ xem danh sách Lương Sơn.”

Không ngờ, ở trên cũng có, cách Tống Vi Tông không xa có ô Lương Sơn: Bình Phương Tịch.

Cái danh sách xui xẻo này càng nhìn càng giật mình, giữa Lương Sơn cùng Phương Tịch chẳng lẽ chỉ có thể tử đấu? Tôi chú ý tới không có dấu ngoặc chiều an. Đây là chuyện thất đức, chỉ dùng một điểm xâu chuỗi tất cả mọi người. Nếu không chiều an, các hảo hán dựa vào cái gì đối nghịch Phương Tịch?”

Tôi xoay tay, vô cùng khó xử.

Sáu Lưu cười he he, vỗ vai tôi: “Sao khổ sở thế, nhiệm vụ kỳ thật rất đơn giản. Chúng ta nghiên cứu chút cũng có thể lừa được qua chuyện này. Chú không lừa Thiên đạo thì thật có lỗi với lương tâm bản thân. Nó có lợi hại cũng chỉ là thứ chết tiệt, hơn nữa chúng ta còn nhiều thời gian mà.”

Đều là thần tiên, Sáu Lưu nói chuyện tôi thích nghe hơn...

Tôi nói: “Nhanh nhất ngày mai mới có thể xuất phát đi Lương Sơn. Phương Trấn Giang thì thôi, tôi phải hỏi những điểm chú ý từ Hoa Vinh.” Tôi quyết định không nói cho Phương Tịch cùng Tứ Đại Thiên Vương ở Dục Tài. Nếu để cho họ biết tôi đi về quá khứ gặp lại các hảo hán rồi cùng hợp lực đánh mình, không biết bọn họ sẽ phản ứng thế nào. Ít nhất cũng bất lợi cho sự đoàn kết của họ với Phương Trấn Giang, Hoa Vinh.

Sáu Lưu gật đầu: “Đúng, tận lực nói rõ với Hoa Vinh, nếu cậu ta không muốn đi đánh trận thì chú không thể cho nó đi theo.”

Tôi nói: “Hai ngày này tôi còn phải bên Bánh Bao. Ngay cả Mộc Lan tỷ cũng phải ở cùng. Y tá bệnh viện cũng nghĩ cô ấy là bà mẹ đơn thân, vẫn mắng đàn ông vô lương tâm, lần trước đi tìm Doanh ca không liên lạc được, phỏng chừng hai người cũng chú ý.”

Sáu Lưu cùng Hà Thiên Đẩu đều vui.

Tôi cười khổ: “Còn nữa, cứ thế này cũng không được. Dù sao cũng phải để cô ấy liên lạc được, lão có biết là vợ mới có thai hai tháng là thời kỳ

mẫn cảm không, cô ấy mà hoài nghi tôi ra ngoài thì có oan không?” Nói xong tôi bỗng nhớ tới một chuyện, vội nói: “Đúng rồi, lúc quay về từ chỗ Doanh ca, xe đang ở năm 2007 thì tôi có thể thu được tin nhắn, giải thích thế nào?”

Hai lão lừa đảo kinh ngạc nhìn nhau, kinh ngạc: “Có chuyện này sao?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 107: Bức Thượng Lương Sơn - Đánh Lên Lương Sơn

Sáu Lưu nói: “Chú khẳng định là năm 2007?”

“Khẳng định.”

Sáu Lưu nhìn Hà Thiên Đâu: “Đây là...”

Hà Thiên Đâu cân nhắc một lúc mới chậm rãi nói: “Chú xem chuyện này có phải thế này không nhé - trực nhân giới đổ xuống thì các thời đại trở nên song song, vậy thời gian cũng vậy phải không? Vậy năm 2007 cùng năm 2008 là song song, cho nên sóng điện thoại không bị ảnh hưởng bởi thời gian, khi nằm trong khoảng cách cho phép thì vẫn có thể tiếp sóng điện thoại.”

Tôi nói: “Vậy sao lúc tôi ở cung Hàm Dương triều Tần lại không thu được?”

Hà Thiên Đâu nói: “Sao anh biết được, anh chỉ đoán thôi.”

Tôi xoa tay: “Vậy thì thôi, còn một chuyện nữa, Tần Vũ Dương ở đây một năm thì tôi xử lý làm sao, hắn mà lại về Tần triều thì tôi lại phải về ngăn hắn một hồi hả?”

Hà Thiên Đâu lúng túng: “Chuyện này.. về mặt lý luận là không, chú biết đấy, bọn anh trước kia cũng chưa gặp phải tình huống thế này, khuyết thiếu kinh nghiệm xử lý.”

“...Thế được rồi, vấn đề cuối cùng, đã chế xong hấp dẫn thảo chưa?”

Hà Thiên Đậu vừa nghe hỏi đã tràn đầy tự tin, chạy lên lầu lôi xuống một túi lớn, đặt trên bàn mở ra, bên trong đầy ắp thuốc màu xanh.

“Ai da.” Tôi nhìn vào túi than thở, đồng thời thò tay vào trong xới lên, như trẻ con nhìn thấy túi kẹo: “Bao nhiêu đây?”

Hà Thiên Đậu đắc ý: “Chú không cần quan tâm bao nhiêu, dù sao cũng đủ cho chú dùng.”

Tôi nghe nói vậy liền định nhét vào túi của mình, Hà Thiên Đậu vội nói: “Ồi mẹ ơi, chú cất nhiều thế làm gì?”

Sáu Lưu giơ tay cản lại: “Không sao, mặc cho nó cất.”

Tôi lại lấy một vốc: “Đúng, lão còn sợ tôi tham ô hả? Thứ này chẳng phải thuốc lắc, tôi bán được hay là ăn vụng được chắc?”

Hà Thiên Đậu bó tay: “Vậy chú mang nhiều thế cũng vô dụng mà.”

“Làm sao lại vô dụng, chỉ Lương Sơn thôi đã hơn 50 mạng.”

Hà Thiên Đậu lo lắng: “Anh phải nhắc chú chút, lúc cho người khác uống thuốc phải nhớ kỹ ai đã ăn, ai chưa ăn, nếu không một người nhớ lại ba bốn kiếp thì chắc chắn tinh thần phân liệt. Còn nữa, anh không đề nghị chú cho cả 54 người ăn, thuốc phải chuẩn bị cho cả Lý Sư Sư để thúc đẩy các hảo hán đấu Phương Tịch...”

Tôi phất tay: “Ok, Ok, là lão đi hay tôi đi đây.”

Tôi vừa ra khỏi cửa đã đụng tới Bánh Bao cùng Hoa Mộc Lan vừa đi bệnh viện về. Bánh Bao tay chống hông, một tay ôm lấy tay Hoa Mộc Lan, ườn bụng thông thả đi bộ, tôi cười nói: “Bất quá mới hai tháng mà...”

Bánh Bao vừa nhìn thấy tôi mắt tròn ngược, lập tức nghĩ tới phụ nữ mang thai không thể tức giận, vội điều chỉnh lại thái độ, lười chẳng buồn để ý tới tôi, dùng một ngón tay chỉ mũi tôi, tỏ vẻ tôi cần thận chút. Tôi vội chạy tới bên cô ấy, cẩn thận dịu dặt, vẻ mặt cười tươi làm lành, chúng tôi mới vừa lên cầu thang, Ngô Tam Quế vừa vặn đi ra, thấy ba người bọn tôi thế, nhìn lại Bánh Bao hỏi: “Đau chân hả?”

Bánh Bao hiểu được mình cũng quá khoa trương, ngượng ngùng bỏ qua tôi cùng Hoa Mộc Lan, nhẹ nhàng bay vào phòng. Hoa Mộc Lan bấy giờ mới hỏi tôi: “Chuyện xong chưa?” Tôi gật đầu.

Ngô Tam Quế quay đầu lại nhìn quanh, thấy không có Bánh Bao mới nói nhỏ: “Anh nghĩ rồi, chú đi Lương Sơn phải mang anh theo?”

“Anh đi Lương Sơn làm gì?”

Ngô Tam Quế vò đầu bứt tóc: “Anh thấy có lẽ giúp được chút chuyện, không chừng còn có thể đánh vài trận.”

Tôi cười: “Qua mấy tháng nữa anh về còn nhiều trận để đánh mà.” Bọn tôi biết Ngô Tam Quế cùng Tần Cối khác nhau, một cùng văn một điền võ, đều là bọn điền, hán gian cũng chia làm văn hán gián cùng võ hán gian, Ngô Tam Quế là võ hán gian điển hình.

Lão Ngô biến sắc: “Nói thật là anh không muốn về. Dù là kiếp sau buộc anh phải lao động khổ lực, bị đánh mắng cũng không muốn sống lại một lần nữa kiếp trước - Tiểu Cường, chú nhớ kỹ lần sau anh đi rồi đừng có tìm anh. Anh lại khó xử hai lần.”

Tôi thực muốn hỏi chút lão Ngô rằng nếu cho lão một lần lựa chọn sẽ làm thế nào, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng được, tôi nhìn Hoa Mộc Lan nói: “Chị thì sao, nếu kiếp sau cha chị không cần tới chiến trường, chị vẫn nguyện ý đi làm lính sao, hay là tìm người rồi gả cho người ta, sống

bình an cả đời?” Hoa Mộc Lan thực lãnh đạm với vinh dự, cô ấy đời trước đã chịu quá nhiều đau khổ rồi.

Là chọn một lần nữa làm phụ nữ chính thức, tôi thấy chị ấy nhìn Bánh Bao với con mắt hâm mộ. Chị ấy hâm mộ Bánh Bao vì cô ấy có thể làm mẹ.

Bởi vì Hoa Mộc Lan cùng Ngô Tam Quế còn chưa đi, cho nên trên danh sách không có tin tức của hai người. Không thể dễ dàng tha cho Ngô Tam Quế, nhưng Hoa Mộc Lan thì khác, ảnh hưởng của chị ấy tới lịch sử không bao nhiêu, tôi đoán là hẳn cũng không có thông tin về chị ấy trên điểm tử biểu, như thế chị ấy có thể tuyển chọn làm một người bình thường.

Ai ngờ Hoa Mộc Lan dứt khoát lắc đầu: “Chị vẫn muốn là chính mình, đi làm lính, đi đánh giặc, bởi vì còn có quốc gia cần chị bảo vệ.”

Tôi thở dài: “Nếu chị không cần giả nam thì tốt, trong quân đội tìm một người làm chồng cũng tốt, hai người đều nhận lương cao ...”

“Phi” Hoa Mộc Lan đá tôi một cái.

Tôi cười khan nói với Ngô Tam Quế: “Tam ca, chuyện anh cũng không dễ làm, Thanh Triều đi Tống triều còn chưa biết thế nào, chủ yếu là xe em chưa có tiền lệ dẫn người theo, xảy ra sự cố thì không xong. Anh như người lên mặt trăng hay là công nghệ nhân bản vậy, trước tiên phải dùng động vật làm thí nghiệm...”

“Phi!” Ngô Tám Quế lại đá tôi một cái.

Tôi vẫn đang mặc sức tưởng tượng, dùng động vật thí nghiệm quả là ý tưởng hay, nhất là nhà ai cần giám định đâu là danh cầu vân vân, tôi có thể giúp đỡ xem... chó khi còn bé là dạng gì. Xem báo thấy hai hôm trước có người bỏ tiền mua một con chó Béc, nhưng kỳ thật nó là chó bốn mắt mông má...

Tối hôm đó tôi lại trấn an Bánh Bao, bởi vì chúng tôi không thể tiến hành trao đổi thâm tàng giữa vợ chồng, cho nên cô ấy hơi nghi ngờ tôi, điều này làm tôi thấy quá oan, tôi chưa từng nghĩ động tới người phụ nữ khác mà.

Bánh Bao chỉ ra: Một người đàn ông trong thời kỳ mãn cảm mà hai ba ngày gọi điện thoại không được sẽ bị coi là vô cùng đáng nghi, làm chồng mà không chịu trách nhiệm. Bánh Bao uy hiếp tôi: “Anh mà như thế nữa, em liền ngược đãi con anh.” Cô ấy đặc ý vỗ bụng: “Nó giờ trong bụng bà đây, bà muốn xử thế nào chả được, anh mà dám lén phét với con nào, em mỗi ngày đều nói với nó rằng chỉ mẹ nó tốt với nó thôi”.

Cuối cùng tôi đành mang cái mạng già đi đánh bạc, vội đáp ứng trong khoảng thời gian tới sẽ dẫn cô nàng ra ngoài hưởng tuần trăng mật. Cô ấy biết tôi bận chuyện khách khứa mới không hỏi nhiều nữa.

Ngày thứ hai tôi trực tiếp đi đến Dục Tài tìm Hoa Vinh để hỏi rõ mọi chuyện, trước kia không có điều kiện nói chuyện, giờ có nhân viên hiểu rõ nội tình, đương nhiên phải chuẩn bị công tác cho tốt.

Ở đó còn có Phương Trấn Giang dự thính, cậu ta rất muốn thuận theo đó biết nhiều hơn chút về tình hình của Lương Sơn, tôi cầm một viên thuốc trong tay quơ quơ trước mặt cậu ta: “Ăn không. Ăn xong nhớ được chuyện kiếp trước chú là Võ Tòng.”

Phương Trấn Giang lắc đầu quầy quậy: “Em thấy hiện tại rất tuyệt, ăn một viên thì lại nháo sự với bọn lão Vương (Phương Tịch)”

Kỳ thật tôi cũng không định cho cậu ta ăn, tôi cũng không nói mục đích chính đi Tống triều lần này, chỉ nói đi thăm Lý Sư Sư, thuận tiện thăm các huynh đệ Lương Sơn.

Về chuyện lịch sử không thể sửa đổi thì họ đã biết, may mắn là Ngô Dụng đi rồi, nếu không Trí đa tình sẽ hiểu được chuyện tôi đi không chỉ

đơn giản như vậy. Hoa Vinh đối đãi mọi chuyện đều đơn giản, Phương Trấn Giang tính cách càng thô hào, cho nên hai người không suy nghĩ nhiều.

Hoa Vinh nói: “Anh nếu muốn lên Lương Sơn, có thể lên từ mọi phía, bốn phía chân núi có hai đầu lĩnh lo việc mua bán, kỳ thật là các hào kiệt dựa vào Lương Sơn. Người khác em không nói, anh tốt nhất đi khách sạn phía bắc núi, nơi đó do Chu Quý cùng Đỗ Hưng phụ trách, em nghĩ hai bọn họ dù không uống thuốc cũng có thể hợp tính anh, anh chỉ cần nói lên núi, bọn họ cũng chỉ gắng hỏi vài câu là tiếp anh lên thôi.”

Tôi nói: “Bọn họ không sợ có gian tế lẫn lên núi sao?”

Hoa Vinh cười ha hả: “Đi lên thì làm gì, bốn phía lương Sơn là nước bao quanh, là bình chương thiên nhiên. Nếu muốn phá Lương Sơn phải bước qua bọn huynh đệ Trương Gia cùng Nguyễn Gia, chuyện này có quỷ mới làm nổi.”

Tôi gật đầu: “Chuyện này anh yên tâm rồi.” tôi còn sợ bị xử lý như gián điệp, Chu Quý lúc làm quản lý quán bar tính tình không tốt lắm.

Hoa Vinh đột nhiên nói: “Ai nha Cường ca, cứ như anh nói trong lịch sử người nào cũng phải làm việc của người đó, em cùng các ca ca vẫn phải bị chiêu an đánh Phương Tịch hả?”

Tôi biến sắc, cười gượng: “Sẽ không thế, họ chẳng liên quan gì tới lịch sử, anh tùy tiện đi thăm thôi.”

“A, vậy ... Cường ca có thể cho bọn họ không nhận chiêu an không, ít nhất đừng để các huynh đệ tan rã?”

Phương Trấn Giang cũng nói: “Đúng đúng, còn nữa, đừng đánh Phương Tịch, lão Vương cũng đã nói rồi mà, tất cả đều là người nghèo, đánh tới đánh lui làm gì?”

Tôi cười khở: “VẬY phải xem thái độ Tống Giang ca ca của các cậu thế nào.”

Phương Trấn Giang liếc nhìn Hoa Vinh, chần chờ một chút rồi nói: “Hoa ca ca, em nói từ góc độ người ngoài cuộc, anh đừng trách - Tống Giang thật đáo ra gì.”

Hoa Vinh bất đắc dĩ cười cười, muốn nói lại thôi.

Tôi nói: “Được rồi, tình huống cụ thể tôi sẽ xem xét, kỳ thật Hoa Vinh cũng không cần lo lắng thế, các huynh đệ oanh liệt thoải mái một hồi là cái chắc...”

Phương Trấn Giang vỗ bàn nói: “Nói rất hay - bất quá em vẫn nói, nếu không có Tống Giang thì tốt.”

Hoa Vinh tức giận: “Tú Tú đã dùng ý nghĩ của người sau này phân tích cho em, cô ấy nói đời sau đánh giá Tống Giang ca ca không cao, nhưng cũng nói một điểm trọng tâm, ý nghĩ của đại ca không thành thực, anh ấy chỉ không ngờ tới tác dụng phụ của gian thần lại lớn tới thế thôi.” Hoa Vinh ngẩng đầu nhìn tôi ra vẻ đáng thương: “Thật sự không thể dẫn em đi sao?”

Tôi cười khanh khách nói: “Ừ, chú là Hoa Vinh, Lương Sơn cũng có một Hoa Vinh. Chú mà qua đó, lão bà của Hoa Vinh kia cũng là của chú, đối với chú hiện tại thì không ảnh hưởng, nhưng sau này chú sẽ rất chật vật; mà bản thân chú ở đó nhất định sẽ đầu thai trở thành chú hiện tại, kết hợp với Tú Tú, nói cách khác... muốn anh nói quan hệ giữa bốn người thế nào?”

Hoa Vinh cùng Phương Trấn Giang mắt đã sớm tròn tròn, mồm há hốc. Phương Trấn Giang có vẻ hả hê sung sướng: “May mắn kiếp trước mình không kết hôn.”

Tôi lại vung tay, quả quyết nói với Hoa Vinh: “Chuyện quá phức tạp thì khỏi nói, nói chuyện đơn giản đi, trên Lương Sơn có vợ chú, nếu chú về

Lương Sơn mà Tú Tú phát hiện thì...”

Hoa Vinh lạnh sống lưng: "Em không đi được chưa?"

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 108: Nhất Linh Bách Cửu Ca

Chuẩn bị đi Lương Sơn, tôi cố ý đi gặp Quan nhị ca, chủ yếu là để cho anh ấy ăn miếng bánh. Từ lần ăn bánh quy của Triệu Bạch Kiểm, tôi chỉ còn 5 miếng chưa dùng. Trong đồng lương tháng, tôi thích nhất bánh bích quy, chúng nó cùng diện thoại đọc suy nghĩ và kẹo cao su biến sắc mặt có điểm khác nhau là: Nhờ vào đó có được cái cớ để thoát thân, nhất là đi nơi như Lương Sơn. Trước khi các hảo hán nhớ ra tôi là ai thì họ là đám thổ phỉ, so với hai lần trước khác hẳn, Hạng Vũ là thế lực cát cứ, Tần Thủy Hoàng là một nước chư hầu, bọn họ còn bận tâm tới nhân tâm cùng luật pháp, còn thổ phỉ căn bản không có gì phải bận khoăn, pháp luật cùng đạo đức đều không thể ước thúc, cho nên tôi nghĩ tôi cần phải tự vệ cho tốt. Cho dù bình an vô sự thì ở cái thời đại sùng bái võ lực kia, có võ thánh Quan nhị ca phụ thể cũng khiến người ta liếc mắt đánh giá cao.

Nhị ca hiển nhiên đang có tâm sự trong lòng, anh ấy vừa ăn bánh quy vừa nói với tôi: “Tiểu Cường, chú thật không thể mang anh đi gặp đại ca sao?”

Tôi xua tay: “Nhị ca, anh làm khó em đó, anh khác bọn Hoa Vinh, bọn họ là đầu thai chuyển thế đi vào thế giới này, còn anh trực tiếp xuyên tới, bọn họ về là gặp song sinh huynh đệ của mình: Anh trở về thì hoàn toàn là một người, anh nói xem...”

Nói xong tôi cũng lúng túng, ngày hôm qua quên hỏi bọn Sáu Lưu, nếu thật mang nhị ca về có hậu quả gì. Nhị ca về, đương nhiên là trở lại khi

mình còn sống, nhưng chẳng phải còn có một nhị ca nữa sao? “Hai” người gặp sẽ có chuyện gì xảy ra?

Nhị ca ủ rũ: “Vậy chú không thể chờ anh đi rồi qua đó tìm anh à?”

Trên thực tế tôi trở về Dục Tài thì tất cả mọi người đều nói với tôi chuyện này, các vị khách vây chặn tôi, cơ hồ tất cả đều đưa ra yêu cầu cùng loại. Điều này làm tôi thật sự có cảm giác làm hiệu trưởng, đại khái đây là nguyên nhân các lãnh đạo thường treo biển đóng cửa miễn tiếp khách.

Đương nhiên, còn có người hiểu lầm ý tôi, nghĩ là tôi chờ bọn họ tỏ thái độ. Chu Nguyên Chương kéo tóc tôi lôi tới, cười he he ám chỉ một lúc lâu, vị hoàng đế này đang hồi hộp ... he he! Riêng mỹ nữ đã cho tôi mấy trăm, mỗi ngày đổi một cô, đủ cho tôi ở đó hai năm...

Tôi nghiêm mặt nói: “Nhị ca, nếu là người khác em đi qua cho có lệ, nhưng nói thật với anh này, cái này tùy xem tình huống. Vạn nhất em tìm lại anh, làm khó anh, anh lại hận em thì biết làm sao?”

Quan Vũ tức giận: "Anh minh bạch, mọi việc dù sao cũng có được có mất mà?"

“Nếu lại buộc anh thua chạy ở Mạch thành lần nữa, anh tính làm sao?”

Quan Vũ biến sắc, tôi cầm tay anh ấy nói: “Yên tâm đi nhị ca, nếu em thấy phù hợp khẳng định sẽ đi tìm anh, ví dụ như cho anh trăm Hoa Hùng gì gì đó.”

Chu Thương hỏi lại: “Thế còn tôi?”

Tôi cười nói: “Anh khác họ, bằng hữu trung thành vĩnh viễn chê ít, em mà đi thăm nhị ca chắc chắn sẽ dẫn anh đi.” Dù sao cũng là người dẫn ngựa mang đao, cùng lắm thì hai Chu Thương một dẫn ngựa một nâng đỡ, lúc nhị gia lên ngựa có thể cần thang mà.

Dàn xếp xong sự tình linh tinh, tôi trực tiếp tìm nơi yên tĩnh lái xe qua Lương Sơn. Trải qua hai lần đi xa, tôi đã có chút quen thuộc, ngoại trừ liên lạc không tiện, kỳ thật không khác gì đi du lịch, coi như đi tới Sơn Đông đi.

Bất quá lần này tôi chú ý hơn, lúc xe đi vào trục thời gian, tôi không ngừng lưu ý điện thoại. Tôi ngạc nhiên phát hiện là: Rời đi năm 2008 vẫn có tín hiệu. Tôi gọi điện về nhà, Ngô Tam Quế nghe máy: “Uy?”

Có thể gọi!

Tôi sốc, lúc tìm Hạng Vũ cùng Tần Thủy Hoàng tôi không chú ý, căn bản không nghĩ tới vấn đề này, bất quá qua hai lần cơ bản cũng xác định là không có tín hiệu, lúc ở chỗ Chính béo cũng mở máy xem qua những tín hiệu gián đoạn giữa đường thì tôi không chú ý.

Lúc tới Minh triều, tín hiệu có biến đổi, bốn vạch, ba vạch chớp chớp, nhưng cũng tương đối ổn định. Tới Nguyên triều thì điện thoại vẫn có thể gọi được, tin nhắn đã rất khó nhận được. Phát hiện này làm tôi vui như điên, nếu thế tới Tống triều có thể liên lạc với bọn Hoa Vinh ?

Khi kim chỉ tới đích, tôi điên tiết: Vạch tín hiệu cuối cùng cũng hấp hối rời tôi mà đi. Tôi thiếu chút nữa giơ chân chửi má nó, triều đại Nam Tống còn có hai vạch mà.

Tôi nhìn đồng hồ, từ Dục Tài tới Bắc Tống mất hơn 4 giờ, so với đi Sơn Đông còn ngắn hơn.

Ngoài cửa sổ là một rừng cây rậm rạp, bên kia là một con đường nhỏ kéo dài, bên đường là một cửa hàng làm bằng gỗ, trên có đề ba chữ: “Quý Hưng tửu” -- chữ cái trên tấm biển có thể rơi bất cứ lúc nào, nhưng cũng chẳng có người đi sửa, chuyện này không giống như nhà thổ rơi mất chữ phúc.

Giờ là giữa mùa hè, ở cửa khách sạn có một trung niên mập mạp vẻ mặt thân thiện ngồi cầm quạt, xem bề ngoài như một chương quây thành thực, nhưng cái đuôi đầy lông chân gác trên ghế lại bán đứng hẳn - người sáng suốt liếc mắt liền nhìn ra đây là một người chẳng lương thiện tí nào, là Hãn Địa Hốt Luật Chu Quý (Cá sấu trên cạn).

Tôi vừa vui mừng, lại cũng hơi bất ngờ, thật là xảo hợp, muốn tìm ai là gặp người đó, bất quá cũng bình thường, tóm lại xe có thể dừng lại mà.

Đối phương khẳng định coi tôi là khách, thời Bắc Tống thì các khách hộ của tôi đa phần ở tại đây, Nhạc gia quân đại bộ phận còn chưa sinh ra, cho nên vì sao xe của tôi không dừng ở cửa kỹ viện, chẳng lẽ là vì các hảo hán nhiều người nhân khí cao?

Loại cảm giác này thật kỳ quái, bạn ngẫm lại xem 4 giờ trước còn ở Dục Tài, lái xe một lúc, thấy giống như mơ, người nhìn ta. Các bạn xem người khác xuyên qua, không phải bị sét đánh cũng bị xe đụng, tối thiểu cũng là ngủ một giấc rồi không tỉnh lại, phải có sự cắt đứt quyết tuyệt, dù sao cũng phải chết. Chuyện như vậy thì lão tử cũng mặc áo cần quản, thê nhi lớn bé không cần lo, thế mới có thể một lòng khai sáng bá nghiệp cùng hậu cung. Xuyên việt giả giống như tôi xuyên qua cũng phải làm như không có gì, làm một người bình thường, xuyên qua xuyên lại cũng chỉ là mua bán kiếm chút tiền làm ruộng. Loại xuyên việt mà như con lừa tôi đây thật chưa từng có.

4 giờ, chẳng đủ thời gian đi lại giữa hai thành phố lớn cấp tỉnh, cho nên tôi luôn có cảm giác mình đi tìm khu du lịch mà không phải xuyên qua, nhất là cái bộ dạng mót dái của Chu Quý thấy cực kỳ quen thuộc, dường như anh ấy vẫn là quản lý quán bar Nghịch thời không.

Xe tạm dừng chỗ này là an toàn rồi, Chu Quý cũng không thấy tôi, tôi xuống xe đi vào cửa hàng, một tiểu nhị tới hỏi: “Khách quan muốn gì?”

Tôi nhìn bốn phía, cửa hàng này có đại khái 70 80 bình rượu, lại chỉ có 10 cái bàn gỗ, ở hiện đại là hiếm thấy, tiểu nhị cũng chẳng đặc biệt, càng không giống người buôn bán, tôi nói: “Nghe nói chỗ các vị có ngũ tinh ... à, Tam oản bất quá cương?”

Chú Quý ngẩng đầu liếc nhìn tôi, bất quá cũng không nói gì.

Tiểu nhị vắt khăn lên vai nói: “Cần bao nhiêu?”

Tôi cũng không biết bọn họ dùng gì để tính, thuận miệng nói: “Cho ba bát đi.”

Tiểu nhị đi lấy rượu, tôi hất cằm nhìn Chú Quý ngồi đối diện: “Chu ca, gần đây khỏe không?”

Chu Quý buông chân, cười tủm tỉm nói: “Chú biết anh hả?” Xem ra anh ta thường gặp người bộ dạng như tôi, cũng không cự người ngàn dặm, cũng chẳng quá nhiệt tình.

Tôi cười nói: “Không thấy em nhìn quen mắt hả?”

Lúc này tiểu nhị đã bưng bát lên, phanh phanh phanh ba bát được ném trước mặt tôi, rượu văng tung tóe.

Cần phải thu phục Chu Quý, nếu không hậu quả không thể tưởng - tôi phải đặt cược toàn bộ vốn liếng trên người anh ấy mà.

Chu Quý nhìn tôi, cười nói: “Trang phục đầu tóc của huynh đệ thật kỳ lạ.”

Tôi cũng hiểu được không ít qua Hoa Vinh, nhưng lại đặc biệt lưu ý tới quần áo, hơn nữa cũng không tìm thấy quần áo phù hợp thẩm mỹ Tống triều. Bộ quần áo tôi mặc là của một khách hộ tên là Trương Trạch Đoan xuyên qua mang theo....

Tôi lấy tay che, thần không biết quỷ không hay bỏ một viên thuốc vào trong bát, đặt trước mặt Chu Quý nói: “Mời ca ca uống bát rượu.”

Chu Quý rút cuộc cũng cũng là quản lý các thực nghiệp của Lương Sơn, thấy dáng vẻ tôi che che lấp lấp cười ha hả nói: “Có phải huynh đệ có gì không tiện, hay là muốn lên núi, cứ nói thẳng đi.” Nói xong bưng bát uống một hớp lớn, người giang hồ giảng quy củ là tài nhân bất tài diện, mặc kệ tôi tới làm gì, không thể bỏ qua thể diện người ta.

Tôi nhanh chóng rền sắt khi còn nóng, một hơi cạn sạch: “Cạn.”

Chu Quý lại cười, lập tức nốc sách rượu trong bát.

Lúc này tới lượt tôi cười tủm tỉm ngồi nhìn Chu Quý.

Chu Quý buông bát, mắt lóe lên, bỗng cười lớn, mắng một câu khó hiểu : “Êch Tiểu Cường.”

Mấy phục vụ cho là tôi có giở trò với rượu (kỳ thực là thế), tất cả đều về mặt bất thiện lao tới. Chu Quý khoát tay cho họ lui, cười he he ôn chuyện với tôi, tôi tỏ ý anh ấy tỉnh táo, hỏi nhỏ: “Quý ca đâu?”

Chu Quý nhìn quầy bửu môi, chợt thấy Đỗ Hưng đang nằm trên quầy, tay cũng cầm quạt phe phẩy, dường như đang ngủ.

Chu Quý hô to: “Đỗ Hưng.”

Một khuôn mặt xấu xí đầy nếp nhăn ngẩng lên, con mắt to lẩn lờng lốc, tay phất lên quạt như đao chém qua, không hiểu gì cả: “Quan binh lại tới hả?”

Chu Quý cười mắng: “Qua đây uống rượu.”

Lúc này tôi lại bỏ một viên khác vào trong bát, Đỗ Hưng thấy Chu Quý gọi, tự nhiên không chút nghi ngờ nâng bát uống cạn, lau miệng nhìn tôi dò

xét: “Vị huynh đệ này là...” Tiếp theo, mặt quỷ thay đổi, kinh ngạc kêu lên: “Tiểu Cường?”

Ba người chúng tôi cười ha hả ôm nhau, nói chuyện vài ba câu, Chu Quý cùng Đỗ Hưng kêu mấy tên thổ phỉ phục vụ lại: “Mau tới đây bái kiến nhất bách linh cửu ca của các người đi.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 109: Kính Mắt

Trong số 54 hảo hán tới chỗ tôi, ngoại trừ Trương Thuận cũng huynh đệ họ Nguyễn, tôi thân nhất với Chu Quý, Đỗ Hưng. Chu Quý bị chọc một dao vào hông là vì tôi, Đỗ Hưng giúp tôi nấu rượu, chưa kể còn thi nhảy, mấy cái kỹ ỨC đẹp đó luôn làm tôi nhớ kỹ.

Kỳ thật cho dù tôi có thể vượt thời gian cũng không nghĩ có thể gặp lại họ, bởi vì các hảo hán cách nhân vật chính thức trong lịch sử một khoảng cách. Chu Quý, Đỗ Hưng chỉ sợ biến đổi không tưởng nổi thôi.

Cho nên ba người bọn tôi vừa gặp đã ôm nhau, nhảy nhót vui mừng. Bọn tiểu nhị nhìn nhau, Chu Quý, Đỗ Hưng quát: "Còn thất thần làm gì, đây là 109 ca."

Lão đại lên tiếng, cả bọn tiểu nhị vâng vâng dạ dạ đồng thanh: "109 ca". Tôi đặc ý: "Được, được, kêu một tiếng ca cũng không phải vô ích, từ sau mỗi tuần cho các chú nghỉ thêm hai ngày..."

Chu Quý ghé vào tai tôi nói nhỏ: "Bọn nó một tuần nghỉ ba ngày hay bốn ngày, chú vừa tới đã cho bọn nó nghỉ 5 ngày một tuần."

Tôi cười he he, Đỗ Hưng hỏi: "Tiểu Cường, sao chú tới đây?"

Chu Quý cũng hỏi: "Đúng rồi, là chuyện gì, bọn anh đều chết rồi mà?" Nói xong nhìn lại bốn phía, vẫn là tửu quán Bắc Sơn của mình mới yên tâm.

Tôi thở dài: "Một lời khó nói hết, em giờ cần gấp các ca ca, chuyện này phải cần mọi người đồng tâm hiệp lực."

Chu Quý nghe tôi nói vậy cũng không hỏi nhiều, dàn xếp Đỗ Hưng: "Vậy mày cứ ngồi ở khách điểm, tao mang Tiểu Cường lên núi." Đỗ Hưng gật đầu.

Tôi đi ra ngoài chỉ cái xe nói: "Xe dừng ở đây được không?"

Chu Quý nhìn lại nói: "Đánh ra sau khách điểm đi."

Tôi lên xe, Chu Quý gọi một tiểu nhị qua giúp tôi, tôi nói với anh ấy: "Đợi chút, em quay đầu đã." Chờ khi tôi quay đầu, tiểu nhị không giấu nổi vẻ kinh dị, tôi thò đầu hỏi: "Đi đâu?"

Tiểu nhị nghe thế mới tỉnh lại, vẫy tay ra hiệu đi về phía mình: "Đi theo em. Đi lên trước chút, đi lên chút nữa."

Tôi đi theo tiểu nhị ra sau tửu quán mới thấy sau đó là một bãi lau sậy mênh mông. Chỗ tôi để xe ngay cạnh bãi lau sậy, tiểu nhị lại chạy ra sau xe tôi chỉ huy: "Lùi lại tí, quanh, quanh quanh, qua trái... được rồi."

Tôi xuống xe, thấy xe đỗ rất chuẩn, tiểu nhị có con mắt sắc nha, thiếu chút nữa rút ví boa cho 10 đồng - vị này đời trước tuyệt đối là nhân viên coi cửa.

Chu Quý lấy ra một cây cung, lắp lệnh tiễn, bắn thẳng về phía lau sậy. Không bao lâu sau có một con thuyền cỏ cùng một lão già cầm lệnh tiễn rẽ sóng tiến tới...

Chu Quý thấy thế cười he he, lão già trên thuyền mặt không biến sắc: "Chu ca, tiễn pháp của ca ca lại tinh tiến rồi."

Chu Quý vui mừng: "Dù sao cũng chẳng nhon, hơn nữa anh cũng không cố ý."

Lão già lái thuyền điên tiết: "Mày mà cố ý thì thành thần tiên Hoa Vinh mịa nó rồi. Tao nói này, sao mày không bắn thẳng lên trời ấy? Lần nào cũng thế."

Chu Quý cười xấu xa: "Bắn lên trời? Chẳng lẽ bắn máy bay?"

"...máy bay là cái gì?"

Chu Quý cười không đáp, kéo tôi nhảy lên thuyền, nói với lão già: "Đi mau, lên núi."

Lão già lái thuyền thấy có người lên núi lại cần Chu Quý tự đưa lên, quay sang nhìn tôi hơi lâu, sau đó nói chuyện thiên nam địa bắc với Chu Quý, lão mặc dù không phải đầu lĩnh, nhưng có quan hệ lâu nay với Chu Quý, cũng là bằng hữu cho nên chuyện tôi là 109 ca Chu Quý cũng không nhắc lại, ba người bọn tôi thẳng hướng Lương Sơn.

Con thuyền nhỏ đại khái chỉ có thể chở bốn năm người, mũi thuyền nhỏ, lão già chèo thuyền nhìn rất thông thả nhưng mỗi lần chèo thuyền đi được một quãng dài. Thuyền ra khỏi bãi lau sậy, lướt như bay trên mặt nước.

Cho dù vậy bọn tôi cũng mất 1 giờ đồng hồ mới tới nơi. Một thủy trại chậm rãi hiện ra, một người đàn ông có chút quen thuộc đang đứng trên tấm ván gỗ đi dạo. Chu Quý chọc tôi: "Đó là anh của Trương Thuận." Vị này chính là Thuyền hỏa nhi Trương Hoành.

Tôi nói: "Đúng rồi, tình hình trên núi thế nào?"

Chu Quý: "Mới vừa sửa lại Tự nghĩa sảnh thành Trung nghĩa đường."

Vậy là nói hiện tại đã đánh Chúc gia trang, Tiêu Cái đã chết, bài danh thứ bậc cũng xong, quân đội triều đình đã thua mấy trận rồi tinh rồi mù, mà Lương Sơn đang lúc cường thịnh, thời cơ chiêu an Tống Giang cũng chậm rãi thành thực.

Chu Quý nói: "Anh hỏi này, rốt cục chú lên núi làm gì?"

Tôi thở dài: "Chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, có liên quan tới Phương Tịch, phải tìm các anh thương lượng đối sách."

Chu Quý sững sốt một lúc nói: "Chúng ta tìm quân sư trước."

Lúc này thuyền nhỏ đã tới gần bờ, Chu Quý kêu người mang hai con ngựa, bọn tôi cưỡi ngựa lên núi. Dọc đường đều là đại trại, tiểu trại, người ngựa tấp nập, lúc thì là ruộng tốt vạn khoảnh, sơn đạo cũng không quá dốc, chỉ chậm rãi kéo về phía trước, nếu không phải đi thuyền tới, cái đảo này coi như là một thành thị. Chu Quý đặc ý: "Lương Sơn thế nào, không ngờ hả?"

Tôi thật không nghĩ tới, trước kia trong tiềm thức của tôi Lương Sơn là một ngọn núi nhỏ xung quanh là nước, lâu la trốn trong rừng, tay cầm bán mã tấu, giống như nước (quốc gia) trong nước. Giờ chỉ đám binh mã tôi nhìn thấy trên đường hẳn không dưới 10 vạn - tôi cũng gặp qua thiên quân vạn mã rồi mà. Xem ra Lương Sơn là thế lực cắt cứ, khác hẳn bọn thổ phỉ Tọa Sơn Điều ....

Dọc đường lên chúng tôi cũng chưa gặp được người quen, bởi vì các vị thủ lĩnh không thể giống những người nhân nhả ăn no lại vỗ bụng đi chơi.

Đi một lúc, thêm nhiều đỉnh núi xuất hiện, đường cũng quanh co hơn, càng đi càng cao, càng tới gần trung tâm quyền lực của Lương Sơn. Cuối cùng, trên một con dốc thấy được đại kỳ trong truyền thuyết: "Thế thiên hành đạo."

Nơi này đã không thể cưỡi ngựa, Chu Quý dẫn tôi lên theo bậc thang: "Thường thì các ca ca không ở trại của mình thì sẽ ở đây...."

Anh ấy chưa dứt lời tôi đã thấy Trương Thanh đi tới! Vừa định gọi lại, lại vô thức ngậm miệng - bây giờ anh ấy còn không biết tôi, kêu loạn để ăn ám khí.

Lên bậc thang, tràng cảnh hoàn toàn thay đổi, trên đỉnh núi rộng lớn, nhà cửa dày đặc, cao thấp dựa vào nhau, không chút loạn mắt, tựa như một tổ mối phóng đại vô số lần, hẳn là do Lý Vân sắp đặt. Một căn nhà to nổi bật như một cái miếu lớn, mơ hồ có thể thấy bên trong rất sâu, trên đỉnh có ba chữ lớn: Trung Nghĩa Đường.

Trong phòng ngoài phòng không ngừng có người qua lại, có tiếng mèo kêu chó sủa, chẳng có chút dấu hiệu là hang ổ thổ phỉ gì cả. Hơn nữa còn có nhiều người quen, tôi thấy Đoạn Cảnh Trụ dẫn một chú lùn đi ngang qua, nghe Chu Quý giới thiệu chú lùn đó là lão công của Hồ Tam Nương, Ải Cước Hồ Vương Anh.

Chu Quý thuận miệng chào mấy người đi qua, nhìn trời nói: "Giờ tìm quân sư là tốt nhất."

Tôi cũng nhìn trời, cảm giác khoảng 2, 3 giờ chiều, hỏi: "Vì sao?"

Chu Quý nói: "Đúng giờ này mỗi ngày quân sư vừa nghỉ trưa xong sẽ đi uống trà."

Tôi nói: "Để động thủ hả?"

Chu Quý xòe tay ra: "Nào, đưa hàng cho anh, anh hạ được."

Tôi lén lút đưa một viên thuốc đặt vào tay anh ấy, cẩn thận nói: "Nói chuyện chú ý tí, đừng để người ta hiểu lầm."

Chu Quý cười nói: "Không sao, chú cứ đi theo anh."

Tôi theo anh ấy lòng vòng vào một cái viện, thấy cửa phòng đang mở, trong đó có một người nằm trên chiếu nghỉ trưa. Nhìn vóc người xem ra là Ngô Dụng, ngoài ra không còn ai khác, Chu Quý nhẹ nhàng mang thuốc thông thả đi vào, một lúc sau đi ra, vòng qua một góc tường cúi xuống, nhìn lên qua cửa nói: "Chờ xem."

Tôi kinh ngạc: "Thế là xong?"

Chu Quý: "Xong rồi."

Tôi đổ mồ hôi, nguyên lai đơn giản thế, Ngô Dụng dù sao cũng là nhân vật số má ở Lương Sơn, tôi nghĩ phải mất nhiều công sức lắm chứ.

Tôi cũng theo anh ấy nấp ở góc tường, chỉ vài phút sau Ngô Dụng trở mình ngồi dậy, mặt đầy nếp nhăn. Chép miệng, bưng tách trà trên bàn lên, thuận tay bỏ quạt xuống, trên người chỉ mặc cái áo cộc, vừa uống trà vừa nói mê. Anh ấy chuyển ra ngồi ở cái ghế đôn hóng mát, liếc nhìn qua phía bọn tôi, chẳng chút sợ hãi: "Ai đó..."

Chu Quý cười nói: "Quân sư, là tôi."

Ngô Dụng nói: "A, Chu Quý hả, có việc gì không?"

Chu Quý Cười xấu xa: "Không có gì, chờ ngài tỉnh rồi nói tiếp."

Tôi thấy Ngô Dụng đã uống hơn nửa bát, có chút lo lắng, vội la lên: "Anh hạ được đúng chỗ không đấy?"

Ngô Dụng nghe giọng tôi là lạ, lại hỏi: "Chu Quý, bên cạnh chú là ai vậy?" Tôi lúc này mới nhớ ra, Ngô Dụng cận thị nặng.

Chu Quý vui vẻ nói: "Là Tiểu Cường."

Ngô Dụng rất bình thường gật đầu, uống nốt hớp trà, sau đó đứng lên nói: "Tiểu Cường, chú cứ ngồi trước, anh vào phòng tìm cái kính..."

Nghe câu này tôi cùng Chu Quý đều vui, Ngô Dụng có thể hoàn toàn không tỉnh ngộ, không nhìn bọn tôi, đi vào phòng tìm một lúc, giọng bức tức: "Kính của mình đâu rồi nhỉ?"

Tiếp đó, Ngô Dụng chạy vội ra ngoài, dựa cửa hô: "Tiểu Cường, chú mang kính cho anh hả?"

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 110: Ăn Chưa

Hạng Vũ tỉnh lại đòi tôi Bá Vương Thương, Chính béo tỉnh lại đòi tôi trứng gà rim cà chua cùng máy chơi game, Kinh khờ tỉnh lại đòi tôi cái radio, hiện tại Ngô Dụng tỉnh lại đòi tôi kính mắt...

Sự phát triển của nhân loại cùng sự ảnh hưởng của khoa học kỹ thuật có thể thấy được, bất quá cũng có thể thông cảm cho Ngô Dụng, dù sao đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, vừa rồi dù nhìn không rõ, ít nhất còn có chút cơ trí, lúc này nhìn anh ta sờ sờ đồ vật như người mù đường - bạn nói xem khoa học kỹ thuật khiến mọi người tiến hóa hay thoái hóa?

Uhm, tôi đang suy nghĩ vấn đề thâm thúy như vậy, xem ra tôi đã tiến thêm một bước, gần tới chuyên gia rồi.

Tôi cười nói: "Ngô Dụng ca ca, lần này tới vội vàng, lần sau sẽ mang cho anh kính áp tròng."

Ngô Dụng lúc này đã hoàn toàn thanh tỉnh, anh ấy vô thức giơ tay chỉnh kính: "Tiểu Cường, sao chú tới được đây?"

"Em lái xe tới."

"...Bên ngoài Lương Sơn là năm nào rồi?"

Tôi hiểu được sự lo lắng của anh ấy, cười nói: "Yên tâm đi, không có người lái máy bay xe tăng tấn công Lương Sơn."

Ngô Dụng nhẹ nhàng thở ra, ngoắc tôi: "Qua đây, nói xem có chuyện gì."

Đây là điểm bất đồng giữa Ngô Dụng cùng Chu Quý, bọn Chu Quý thấy tôi là ôn chuyện trước đã, còn Ngô Dụng nghĩ tôi từ "thật xa" tới đây khẳng định có chuyện. Tôi chạy vào phòng bày ra hai cái ghế, cùng Chu Quý ngồi xuống đối diện Ngô Dụng. Trước khi nói tôi thở dài, chậm rãi vào đề: "Lúc này em tới tìm các ca ca là chuyện Phương Tịch - bọn anh nghe nói chưa, Phương Tịch đã khởi binh tạo phản."

Ngô Dụng cùng Chu Quý nhìn nhau, lắc đầu, Ngô Dụng nói: "Không phải Phương Tịch đã...."

Tôi vội nói: "Lão Vương là Phương Tịch đang ở trường Dục Tài làm thợ mộc, em nói là Phương Tịch bên chỗ bọn anh cơ."

Ngô Dụng hiểu ra: "Ừ, Phương Tịch chết thì biến thành lão Vương, hẳn lúc này còn chưa chết, tự nhiên vẫn là Giang Nam Phương Tịch."

Chu Quý nói: "Phản mặc hản phản" anh ấy gãi đầu nói: "Lão Phương bây giờ còn không chạm mặt bọn ta. Nói cách khác không liên quan tới chúng ta."

Tôi lúng túng: "Vấn đề là ở chỗ này, Lương Sơn chúng ta có nhiệm vụ đánh Phương Tịch."

Chu Quý lập tức nói: "Dựa vào cái gì, không đánh. Anh thấy lão Phương cũng là người tốt."

Ngô Dụng tập trung: "Chú nghe Tiểu Cường nói hết lời đã."

Tôi xoa xoa tay nói: "Là thế này, người đến chỗ em thì đã được trở về chính xác. Một năm kia tương đương tặng không, có thể nói là các anh kiếm lãi gấp đôi. Nhưng sau đó, khách hộ đều phải hoàn thành nhiệm vụ

của mình, trên cơ bản là những công trạng tiêu biểu trước kia phải làm, Lương Sơn chúng ta...phải đánh Phương Tịch."

Tôi đem chuyện trực nhân giới cùng điểm tử biểu nói tỉ mỉ với Ngô Dụng, nhất là nếu vi phạm thì sẽ mang tới hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Bọn thổ phỉ làm việc toàn dựa vào yêu ghét của bản thân, không giải thích rõ tình hình thì họ sẽ đầu cơ trục lợi.

Ngô Dụng nghe xong cau mày, một hồi lâu không nói gì. Chu Quý ảo não: "Thật con mẹ nó chuyện gì vậy." Ngô Dụng chậm rãi nói: "Việc này cực kỳ khó xử, hơn nữa có lẽ phải được Tống Giang ca ca phê chuẩn."

Tôi nói: "Chẳng phải Tống Giang ca ca một lòng muốn chiêu an sao?"

Ngô Dụng nói: "Hiện tại anh đang lo lắng 54 huynh đệ chúng ta uống thuốc không chịu đi chinh phạt Phương Tịch."

Đây cũng là chuyện tôi lo lắng nhất - tôi không sợ họ không chịu chinh phạt Phương Tịch, tôi sợ bọn họ đi thật.

Ở Dục Tài một năm, các hảo hán cùng Phương Tịch biểu hiện cãi nhau ầm ĩ, kỳ thật giống như bạn thân. Hiện tại muốn bọn họ đánh nhau, tôi bảo bọn họ không được tự nhiên chết đi. Mặc dù hiện tại Phương Tịch vô tri vô giác, nhưng nếu xông lên các hảo hán có hạ thủ được không mới là vấn đề.

Ngô Dụng nói: "Nếu không cho bọn họ uống thuốc, bọn họ cũng sẽ theo Tống Giang ca ca chinh phạt Phương Tịch... Nhưng là, làm thế thật không đẹp."

Chu Quý vội kêu lên: "Vậy làm sao bây giờ?"

Ngô Dụng dứt khoát nói: "Kế sách bây giờ là, làm mọi người tỉnh lại rồi tính tiếp. Dù sao nhiều người nhiều suy nghĩ, nhất là mấy người Tuấn Nghĩa ca ca cùng Lâm giáo đầu."

Tôi nói: "Nhiều người thế, chỉ dựa vào hai người em cùng Chu Quý..."

Ngô Dụng nói: "Anh cũng đi làm, chúng ta chia làm hai đường, anh đi về phía tây, các chú đi về phía đông. Lão Lư cùng Lâm giáo đầu để anh lo."

Tôi nhét vào tay anh ấy năm thuốc nói: "Vậy nhờ quân sư. Thuốc này em cũng chưa đếm, ăn không hết thì trả em."

Ngô Dụng gật đầu: "Đúng rồi, thằng da đen Lý Quỳ đó đừng cho nó ăn vội, chúng ta tìm nó cuối cùng, nếu không hăn làm âm ỉ lên thì rách việc."

Tôi cùng Chu Quý nghĩ thấy có lý, chúng tôi mới ra cửa Ngô Dụng lại dàn xếp: "Còn nữa, đã cho ai thì nhớ kỹ vào nhé, mặc dù ném qua thứ này bản thân không có cảm giác gì, nhưng sợ có sai lầm."

Tôi nghĩ thấy đề nghị này rất kịp thời, thiếu thuốc có thể cấp bù, cấp trùng lặp thì hiệu quả nghiêm trọng à.

Chúng tôi mới ra ngoài, Ngô Dụng đã đụng phải Đoạn Cảnh Trụ. Chu Quý liếc tôi, lấy từ tôi ra một viên thuốc giơ ra trước mặt Đoạn Cảnh Trụ: "Cảnh Trụ huynh đệ, cho chú cái đồ ăn hiểm có này thử này."

Đoạn Cảnh Trụ nheo mắt nói: "Anh có thứ tốt còn cho em hả?" Nói xong ngửi mùi thuốc, lập tức bị mùi thơm mê hoặc, ném luôn vào miệng nhai. Chu Quý nhìn hỏi: "Chốc lát nữa đi tìm bọn anh, bọn anh đi tới chỗ An thần y."

Đoạn Cảnh Trụ đứng ở phía sau bọn tôi nói: "Ngửi thơm thật, nhưng ăn chẳng có gì đặc biệt..." Sau đó mơ mơ tỉnh tỉnh đứng sững tại chỗ.

Tôi biết thuốc này mà ăn thì một lúc sau mới có tác dụng, cứ mặc Đoạn Cảnh Trụ, tiếp tục đi cùng Chu Quý. Gặp một nam nhân cao lớn tóc hồng đi tới vỗ vai Chu Quý: "Lão Chu, lão không ở nhà giữ tửu điểm, lên núi làm gì?"

Chu Quý vừa ứng phó vài câu, vừa nói nhỏ với tôi: "Trong số 54 người có Xích phát quỹ Lưu Đường không?"

Tôi nghĩ một lúc: "Không có..."

"Vậy không quan tâm" Chu Quý cẩn thận hỏi lại: "Chú có nhớ kỹ 54 người không?"

"Ách.. cứ đi xem, nhìn thấy người có thể nghĩ lại mà."

...Từ lần đầu chúng tôi gặp mặt thì 54 người như ong vỡ tổ hò hét lao tới, mãi tới lúc đưa bọn họ về cũng chưa từng hệ thống lại rốt cục ai tới ai không. Đều là thổ phỉ, nhưng cũng có thân phận và tính cách khác nhau, có người thích xuất đầu lộ diện, có người cô đơn biệt lập, ở chung thì có quen có lạ. Mặc dù sẽ không tính sai, nhưng tôi không thể không nói có phong hiểm nhất định.

Đây là chỗ hổng do vô kỷ luật gây ra, không giống 300 Nhạc Phi quân, đội hình bọn họ là cố định, tôi nhìn vài lần là có ấn tượng.

Chia tay Lưu Đường, di chuyển qua một cái sân là tới địa bàn của thần y An Đạo Toàn. Trong viện có hai cây hòe lớn, An Đạo Toàn đang cùng một lão nhân khác ngồi dưới tán cây chơi cờ. Là Kim Địa Kiên, hai lão già đều da nhăn tóc bạc, bên cạnh còn có bình trà, thật giống như cổ họa, nhưng tôi biết hai lão nhân này toàn cờ thú, vừa nhìn qua, quả nhiên...

"Tôi nhảy mã chiếu tướng." An Đạo Toàn.

"Hê, tôi về." Kim Đại Kiên.

"Tôi lại nhảy."

"Tôi lại tiến."

"Tôi lại nhảy tiếp."

...Hai lão nhần nại so kỳ đà! (Ý là kỳ nghệ) Tôi chấp tay sau lưng nói: "Lên sĩ đuổi mã."

Kim Đại Kiên thờ dài: "Đúng rồi, sao mình không nhìn ra chiêu này nhỉ?"

Tôi: "..."

Lúc này Chu Quý đã bỏ 2 viên thuốc vào trong trà, nháy mắt ra hiệu cho tôi: "Đi..."

Kim Đại Kiên đẩy sĩ, sau đó khoa tay múa chân: "Lúc này xem ông làm sao?"

An Đạo Toàn nhìn tôi xin viện trợ, tôi đi ra ngoài mấy bước, cuối cùng không nhin nổi nói: "Hắn chống sĩ, ông cứ ăn nó đi."

An Đạo Toàn nhìn một lúc, kêu lên: "Đúng, dù sao hai con sĩ đã bỏ qua bên, ha ha, chiêu này mình nên sớm nhìn ra."

Mọi người: "..."

An Đạo Toàn đặc ý nâng chung trà uống một hớp lớn, bỗng nhiên thấy bóng tôi chuồn ra ngoài cửa "di" một tiếng. Tôi quay lại ra hiệu im lặng, sau đó chỉ Kim Đại Kiên. An Đạo Toàn hiểu ý, nói với Kim Đại Kiên: "Đi mau. Trận này ai thua kẻ đó uống trà..."

Thu phục An Đạo Toàn, Kim Đại Kiên cũng vào khuôn khổ, vấn đề chỉ là thời gian. Mới qua 5 phút đã triệu hồi được 3 người, cứ thế một buổi chiều hần tập hợp đầy đủ. Tôi lạc quan nghĩ mình như là virus, tùy ý lây truyền cho người khác...

Chu Quý chỉ vào tiểu đình nghỉ mát ở sườn núi đối diện nói: "Xem đó là ai?"

Trong đình, ba người lười biếng ngồi dựa vào lan can, mỗi người cầm trong tay một vò rượu, chẳng nói lấy một câu, thỉnh thoảng nhấp vài hớp rượu, nhìn xem rất thích ý, trong đó hai người tôi biết. Nguyễn gia huynh đệ Tiểu Nhị cùng Tiểu Ngũ. Tôi hỏi Chu Quý: "Còn một người là ai?"

Chu Quý nói: "Nguyễn Tiểu Thất, còn có thể là ai nữa - Tiểu Nhị, Tiểu Ngũ xuống đây."

Nguyễn Tiểu Nhị cùng Nguyễn Tiểu Ngũ say bí tỉ lười nhúc nhích, híp mắt nói: "Chuyện gì vậy?"

Chu Quý mở tay lộ ra hai viên thuốc giống ô liu: "Thứ hiểm, mới đoạt được ở tửu điểm"

Nguyễn Tiểu Nhị vỗ tay nói: "Ném qua đây."

Chu Quý ném đi, Nguyễn Tiểu Nhị thuận tay tiếp được khen: "Ai da, thơm thật." Anh ấy ném luôn vào miệng, hỏi hai người còn lại: "Ai muốn?"

Anh ấy cùng Nguyễn Tiểu Ngũ ngồi hai bên Nguyễn Tiểu Thất, Nguyễn Tiểu Thất nói: "Cho em."

Tôi cùng Chu Quý hốt hoảng, Chu Quý hô: "Đừng cho Tiểu Thất."

Nguyễn Tiểu Thất nhú con mắt tam giác lại cười mắng: "Chu Quý chết tiệt, vì sao không cho lão tử, lão tử càng muốn ăn."

Chúng tôi biết Nguyễn gia tam huynh đệ có Nguyễn Tiểu Thất cố chấp nhất, không cho hăn làm cái gì hăn nhất định làm cái đó, chỉ cần có lòng hiếu kỳ, ngay cả long bào cũng mặc. Đồng thời hăn cũng là người có bản sự lớn nhất, nghe hai huynh đệ nói hăn có thể ở dưới nước 7 ngày không đổi khí, cá voi cũng không hơn hăn.

Nguyễn Tiểu Thất vừa nói thế, Nguyễn Tiểu Nhị liền định cầm thuốc ném cho hắn. Chu Quý gấp muốn nhảy dựng lên, thuốc mặc dù còn, nhưng không phải ai đều có thể ăn - Nguyễn Tiểu Thất kiếp trước mà bị chó đại cắn chết thì sao hắn dám xuống nước?

Nhưng anh em bọn họ vốn không coi chuyện này ra gì, đã là Nguyễn Tiểu Thất muốn, Nguyễn Tiểu Nhị tự nhiên cho. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cái khó ló cái khôn (cũng có thể nói là chó cùng rứt dậu, hai trạng thái này rất khó phân chia), tôi hét lớn: "Nguyễn Tiểu Thất mày xuống đây."

Nguyễn Tiểu Thất đại khái lần đầu bị người ta chỉ mặt gọi xuống thế, dù là thổ phỉ, nhưng hắn dù sao cũng là Thiên cương đầu lĩnh, ngạc nhiên hỏi Chu Quý: "Đây là bạn mày à?"

Chu Quý cái khó ló cái khôn (chó cùng rứt dậu) nói: "Tao không quen nó."

Nguyễn Tiểu Thất cười he he nhảy từ đình hóng mát xuống đứng trước mặt tôi: "Vậy không cần khách khí - tao hỏi: Mày là thủ hạ của ai?"

Xem ra, công phu trên cạn của Nguyễn Tiểu Thất tuyệt không kém bọn Trương Thanh, Dương Chí. Hiện tại hắn nổi giận dùng dùng nhìn tôi, tôi cảm giác chân bị chuột rút, mẹ nó, không thể tưởng tượng nhanh như thế đã gặp khỉ tròng "Nguyễn" kiện.

Nguyễn Tiểu Nhị cười he he nhìn xem, tiện tay ném viên thuốc cho Nguyễn Tiểu Ngũ....

Lúc này, Đoạn Cảnh Trụ thông thả đi tới, vừa rồi chúng tôi đi ra, An Đạo Toàn cùng Kim Đại Kiên cũng tụ tập, cả bọn cười cao thâm, thăm dò lẫn nhau: "Ăn chưa?"

Sau đó, lại ân cần thăm hỏi như là thời gian dài chưa gặp mặt, điều này cũng ảnh hưởng tới nửa số còn lại ở Lương Sơn, lâu dài ảnh hưởng tới đời sau. Ở thế giới hiện đại, bạn đi tới Bắc Kinh, Thiên Tân, Hà Bắc làm việc, thậm chí đi khắp Trung quốc rộng lớn cũng thường nghe được câu hỏi này...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 111: Em Yêu, Sao Em Không Ở Bên Anh

Đối mặt Nguyễn Tiểu Thất, cũng chẳng có gì lo lắng, tôi cũng không tin hẳn có thể đánh tôi - chỉ cần một lát sau Nguyễn Tiểu Nhị cùng Nguyễn Tiểu Ngũ sẽ tỉnh lại, đứng ở đình nghỉ mát nhìn trò hay, mấy người Đoạn Cảnh Trụ, An Đạo Toàn cũng vây tới nói chuyện với tôi.

Nguyễn Tiểu Thất ngạc nhiên nói: "Mọi người đều quen nhau hả?"

Tôi kéo tay Nguyễn Tiểu Thất nói: "Thất ca, kính ngưỡng đã lâu, tiếc anh không đi tới chỗ em, nếu không huy chương vàng cũng không bị thăng nhóc người Mỹ lấy mất. (Michael Phels lúc này còn không nổi bật tại Olympic, nhưng Tiểu Cường là nhân vật chính, bàn tay vàng chỉ ra mà)"

Nguyễn Tiểu Thất nhìn quanh không hiểu hỏi: "Mọi người làm bằng hữu từ bao giờ?"

Mấy người đồng thành: "Bằng hữu kiếp trước."

Mọi người lại cười to, tôi vừa cười vừa nói: "Đều đi với em đi, chúng ta triệu tập mọi người đông đủ rồi nói chuyện." Nguyễn Tiểu Nhị, Nguyễn Tiểu Ngũ không chút do dự kéo Nguyễn Tiểu Thất qua đi cùng.

Vì thế, phía sau tôi là cả một đội ngũ đông đảo, đang lúc muốn giải quyết người ít thế cô, bọn họ còn có thể đề tỉnh tôi, gặp được khách trọ lúc trước liền chỉ cho tôi, chúng tôi cứ thế đi một lúc tìm được Tiêu Nhượng, Chu Vô cùng Âu Bằng.

Tại một chỗ rẽ bọn tôi thấy một thằng nhóc đẹp trai đang lau một cái cung cổ, Hoa Vinh! Đoạn Cảnh Trụ giữ chặt tay tôi hô: "Tiểu Cường, mau mau chút, thức tỉnh nó."

Không chờ tôi nói, Chu Quý cùng Nguyễn gia huynh đệ đã muốn động thủ ép Hoa Vinh uống thuốc, bọn họ nói chuyện: "Có Hoa Vinh không nhỉ, có nhỉ?" "Ừ, có."

Hoa Vinh bất ngờ không kịp đề phòng bị Nguyễn gia huynh đệ giữ chặt tay chân, phì cười: "Các ca ca, các ca ca làm gì vậy?"

Chu Quý đang muốn cho Hoa Vinh uống thuốc, tôi hô lớn: "Đợi chút! Nhầm rồi! Không có Hoa Vinh."

Đoạn Cảnh Trụ trừng mắt với tôi: "Sao không có, Bàn Vạn Xuân là chú đối phó chắc?"

Tôi đáp hần: "Bàn Vạn Xuân là Nhiễm Đông Dạ đối phó - còn có một Hoa Vinh nữa mà."

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt, sau đó chần chờ bỏ qua Hoa Vinh nhưng vẫn không ngừng quay đầu nhìn cậu ta. Hoa Vinh chẳng hiểu gì sất: "Các ca ca làm gì bí mật thế?"

Tiêu Nhượng cười he he: "Thằng nhóc mày kiếp sau sướng nhé, lại tìm được vợ đẹp."

Hoa Vinh ngơ ngác: "Có ý gì?"

Chu Quý tiến tới nói nhỏ với tôi: "Hoa Vinh thế nào?"

Tôi lắc đầu: "Dù sao cũng không thể cho nó uống."

Đây là lần đầu tôi gặp phải một vấn đề phức tạp, Hoa Vinh, Võ Tông ở Lương Sơn và Dục Tài đều có một. Các hảo hán khác chết ở triều Tống,

sau đó ở chỗ tôi một năm. Một năm sau lại chết một lần, từ Dục Tài rời đi lại uống Mạnh Bà Thang, lam được giải được tính của canh Mạnh Bà, cho nên họ nhớ tới tôi là Tiểu Cường.

Còn Hoa Vinh cùng Võ Tòng trên Lương Sơn chết rồi không có "theo đoàn du lịch", bọn họ kỳ thực trở thành người thường ở thế kỷ 21, tức Nhiễm Đông Dạ cùng Phương Trấn Giang. Phương Trấn Giang là ví dụ đặc thù không cần đề cập tới, Nhiễm Đông Dạ uống thuốc xong trở thành Hoa Vinh, nhưng bọn họ không bị hạn chết một năm, cho nên không bị thiên đạo đuổi về Lương Sơn. Nói cách khác, 54 hảo hán uống thuốc là hệ thống khôi phục, nhưng hai vị này căn bản không được hệ thống đặc cách, cho nên Hoa Vinh cùng Võ Tòng trên Lương Sơn về cơ bản khi uống thuốc sẽ không cùng loại - bọn họ sẽ chính thức nhớ tới kiếp trước khi làm thổ phỉ mình là ai, đối với tôi vô dụng.

Tôi thật sự cảm thấy kiêu ngạo khi bản thân chỉ trong thời gian ngắn đã hiểu rõ chuyện này.

Mọi người lưu luyến rời đi Hoa Vinh, Nguyễn Tiểu Nhị nói: "Nói thế, Trấn Giang cũng không về được?" Anh ấy đã quen gọi Võ Tòng là Trấn Giang rồi.

Đang nói chuyện, phía trước có tiếng hô quát đánh nhau. Chúng tôi tiến tới thấy Phương Trấn Giang cùng Bảo Ngân, một người cầm giới đao một người cầm thiền trượng tỉ thí võ công. Mọi người đều ở bên cổ vũ, có người kêu ca ca, có người gọi huynh đệ, giọng nói đầy thân mật. Bọn họ dù gặp gỡ mỗi ngày, nhưng sau khi khôi phục trí nhớ là lần đầu chạm mặt, không khác Hạng Vũ gặp Ngưu Cơ là mấy.

Hai người này tự nhiên là Võ Tòng cùng Lỗ Trí Thâm. Bọn họ ngừng tay liếc nhìn bọn tôi, không hiểu gì cả.

Tạm biệt Phương Trần Giang bản si ngốc cùng Bảo Ngân, Đoạn Cảnh Trụ ngẩng đầu lên, túm lấy tay tôi nói: "Mau nhìn, là tam tử."

Quả nhiên, Hồ Tam Nương chấp tay sau lưng đang nhìn quanh, Đoạn Cảnh Trụ kêu lên: "Tam tử, tìm gì vậy?"

Hồ Tam Nương quay lại nhìn: "Đang tìm mấy người đấy..." Cô ấy liếc mắt thấy tôi, bỗng nhiên đi tới trước mặt tôi, không nói gì kéo đầu kẹp vào nách, ký đầu tôi, mắng: "Không ở nhà cùng Bánh Bao muội muội, chạy loạn khắp nơi làm cái gì hả?"

Mọi người nhìn nhau, tôi khoa tay múa chân: "Không thể nào, sao chị có thể nhớ ra em?"

Hồ Tam Nương thả tôi ra, giơ tay lên nói: "Chị mày lấy thuốc từ Ngô Quân sư, nghe nói Tiểu Cường tới nên đi qua." Nói xong chỉ tôi mắng: "Lên núi mà không tìm chị ba mày trước hả?"

Tôi buồn bực: "Không được, em sợ Vương Anh ca ca không vui."

Hồ Tam Nương sững sờ, Đoạn Cảnh Trụ cười ha hả: "Tối hôm nay Tam tử cũng không cần ngủ một mình rồi." Nói xong còn xướng một câu: "Anh yêu, sao không thấy anh ở bên..."

Hồ Tam Nương đỏ mặt hiếm thấy, đập Đoạn Cảnh Trụ một cái.

Tôi nói với mọi người: "Không thể cứ mù quáng cấp thuốc được, Ngô quân sư cũng đang làm việc, dễ xảy ra xung đột với bên này, chị ba nếu như được tính tác dụng chậm một chút, chúng ta suýt cấp lại lần nữa. Tốt nhất chúng ta tới tìm gặp Ngô quân sư, tập hợp lại xem còn thiếu ai, cuối cùng thống nhất hành động."

Nguyễn Tiểu Ngũ cười nói: "Tiểu Cường còn học được vận trù duy ác cơ à." (quản lý chứ vận trù duy ác mịa gì)

Tôi bữu môi: "Chả có gì, huynh đệ một mình đấu 7 vạn đại quân, xuất nhập như vào chỗ không người." Chuyện này tôi nghĩ thế, Hạng Vũ mang 3 vạn đánh 10 vạn, cho dù 3 vạn thắng 3 vạn, vậy 7 vạn còn lại là do tôi cười kiếm được....

Các hảo hán vốn hiểu rõ bản tính của tôi, coi như tôi đang đánh rắm, thương lượng với nhau: "Ở đây nhiều nhà lắm, gọi điện thoại cho quân sư kê ông ấy tới kho hàng hội hợp." Khi bọn họ ý thức được là không thể gọi điện thoại còn nói: "Trước tiên nên tìm Đới Tung ca ca mới phải." Cả bọn từ hiện đại trở về còn lười hơn trước kia.

Đoạn Cảnh Trụ nói: "Đành phải cử người tìm quân sư, mọi người ai nhanh chân chạy đi cái."

Mọi người bỗng cùng chỉ vào mũi hăn: "Chú đi."

Đoạn Cảnh Trụ lập tức xụ mặt: "Vì sao là em?"

Mọi người: "Bởi vì chú nhỏ nhất."

Đoạn Cảnh Trụ chỉ tôi: "Đây còn thắng 109 mà."

Thần cơ quân sư Chu Võ nghiêm giọng: "Chuyện Tiểu Cường đừng truyền ra ngoài, chờ Tuấn Nghĩa ca ca tới thương lượng rồi mới định đoạt, anh thấy việc này cuối cùng cũng không thể giấu diếm Tống đại ca."

Đoạn Cảnh Trụ kéo tay tôi nói: "Chú yên tâm. Cho dù bọn họ đều không đồng ý thêm chú vào, anh cũng coi chú là 109 đệ."

Ân, lần này tới lượt tôi phải chạy à.

Đoạn Cảnh Trụ đi rồi, chúng tôi chậm rãi đi tới kho hàng. Dọc đường lại thu được bảy tám hảo hán, tôi dám nói đội ngũ bọn tôi có tốc độ phát triển nhanh hơn bất cứ một đội nghĩa quân nào trong lịch sử. Cuối cùng có mười

mấy người theo tôi, tôi bắt đầu lủi vào giữa đội, bởi vì chúng tôi đông thế chỉ có tôi lạ mặt, khiến cho không ít người để ý. Dọc đường tôi thấy không ít 54 vị danh nhân khác ở đây, không ngừng có người nói vào tai tôi: "Nhìn, đó là Phích Lịch Hỏa Tần Minh." "Đó là Liễu mạng tam lang Thạch Tú." "Đừng nói bậy... cái gì mà Trần Hạo Nam, đó là Cửu vân long Sử Tiến."

Chúng tôi tới kho hàng không lâu, Ngô Dụng cũng nhận được tin, dẫn một đám chạy tới. Từ xa nhìn lại có không ít người quen: Lâm Xung, Dương Chí, tính cả Trương Thanh lúc tôi vừa lên núi đã gặp cũng ở trong đó. Bọn họ từ xa thấy tôi, đều cười. Bỗng một người từ trong đám đông bước ra reo lên: "Tiểu Cường, thẳng khốn, anh không tha cho chú đâu." Là Đồng Bình giương nanh múa vuốt lao tới, mọi người vội ngăn lại hỏi làm sao, Đồng Bình tức điên thở phì phò chỉ vào mũi tôi chất vấn: "Anh nhờ chú nuôi hai con cá, có phải chú ăn rồi không?"

Tôi nghĩ mãi mới hiểu là hai con cá cảnh - Đồng Bình đi rồi hình như tôi có thuận tay giao cho Tiểu Lục, sau đó Tiểu Lục thuận tay áp chảo...

Tôi ỉu xiu: "Sao anh biết?"

Đồng Bình kêu lên: "Vừa tới cầu Nại Hà anh thấy bọn nó bơi trong sông."

Mọi người vui mừng.

Lúc này một người từ trong đám kia đi ra, ôn hòa nói: "Tiểu Cường, hoan nghênh chú về nhà." Người này tuổi hơn năm mươi, vóc người to béo, đúng là nhị đương gia của Lương Sơn: Lư Tuấn Nghĩa.

Tôi nắm chặt tay anh ấy: "Tuấn Nghĩa ca ca, em nhớ các anh chết mất."

Lư Tuấn Nghĩa cười nói: "Bọn anh cũng... à, bọn anh lại không nhớ chú." Mọi người lại cười ha hả. Bởi vì lão Lư nói thật, bọn họ mà nhớ ra tôi thì rối loạn mịa nó rồi.

Ngô Dụng cười khoát tay: "Nào, mọi người ngồi xuống nói chuyện."

Kho hàng nhỏ của Lương Sơn nhưng chẳng nhỏ chút nào, to bằng bảy tám cái sân bóng rổ, chủ yếu là để một chút binh khí tạm thời không cần dùng tới. Mọi người đều tự chọn chỗ, có người ngồi trên một đồng bia bắn tên, có người tựa ở một đồng thiết thương. Ngồi trước mặt tôi là Ngô Dụng, hai bên tổng cộng tụ tập hơn 30 người nhưng không khí nhà kho vẫn lâm vào hỗn loạn, so với những người xa cách gặp lại, mấy người bọn họ là sinh tử gặp lại, được ở cùng một chỗ, càng có nhiều chủ đề được gợi ra. Có người nhớ lại cuộc sống ở Dục Tài, có người say mê nói trận đấu tại Singapore, còn có người nói tới triển vọng tương lai. Ngô Dụng nói với tôi tạm thời chưa nói chuyện nhiệm vụ, để bọn thổ phỉ nhẹ nhàng thoải mái cái đã.

Hơn nữa những người này không ít tật xấu, tôi đợi vậy quen rồi. Vừa mở hội nghị là đã vô thức nghĩ tới việc cầm điện thoại ra chơi game, tiếc là không có điều hòa, có người qua xin thuốc lá hút, Ngô Dụng cũng hiểu được mọi người cần phát tiết, cho nên cũng không nóng lòng vào chủ đề.

Lúc này một người gầy nhỏ thò đầu vào nhìn xem, Đồng Bình quát: "Thời Thiên, vào đây."

Thời Thiên lắc mình tiến vào, cười he he: "Các ca ca ở đây cả..."

Tôi cùng Ngô Dụng trao đổi ánh mắt, đều lắc đầu, tỏ ý chưa ai phát thuốc cho Thời Thiên. Đồng Bình cùng Trương Thanh thấy thế đồng thời đứng sau chặn lối thoát, Ngô Dụng bỏ ra một viên thuốc ra như dụ dỗ trẻ con: "Nào, Thời Thiên huynh đệ, ăn cái này."

Thời Thiên vừa thấy thuốc đã vô thức lui ra sau một bước, lại đụng phải Đồng Bình, mặt biến sắc: "Em không ăn."

Ngô Dụng ngạc nhiên: "Vì sao chú không ăn cái này?" Mọi người lấy làm kỳ, cũng không phải cho hắn ăn ruồi bọ, viên thuốc lam dược này rất

thơm, Thời Thiên luôn tham ăn thì không thể không ăn mấy thứ hiếm thế này.

Thời Thiên xua tay liên tục: "Không thể ăn nữa, ăn nữa chuyện kiếp trước cũng nhớ ra." Anh ấy quay đầu nói với tôi: "Tiểu Cường, chú rất tốt nhỉ?"

Nghe anh ấy gọi tên tôi, tôi vừa sợ vừa ngạc nhiên: "Em với quân sư chưa từng cho anh thuốc, anh sao nhớ ra em?"

Thời Thiên nhìn thoáng qua mọi người, ngượng ngùng: "Thấy quân sư tỏ ra bí mật, không biết là phát thứ gì, không nén được tự lấy từ chỗ anh ấy một viên..."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 112: "Bình" Phương Tịch

Trong lúc mọi người đoàn tụ, Ngô Dụng bỗng khoát tay nói: "Được rồi, sau đây là hội nghị."

Có người vẫn hỏi tôi: "Tiểu Cường, lần này chú không thể đưa bọn anh về à?"

Ngô Dụng nói: "Bây giờ anh sẽ nói tới chuyện này - tiểu Cường tới đây là có nhiệm vụ."

Mọi người lập tức lại nghị luận tía lia, Ngô Dụng hô lên: "Đừng làm ầm, cần tiết kiệm thời gian thương lượng, còn phải đánh Phương Tịch nữa."

Lập tức toàn trường yên tĩnh, mọi người nhìn nhau, đồng loạt hỏi: "Đánh Phương Tịch? Đánh Phương Tịch làm gì?"

Ngô Dụng thở dài: "Vốn là muốn chờ mọi người tới đông đủ mới nói, hiện tại cũng chẳng ngại nói cho mọi người chuẩn bị tâm lý trước, tiểu Cường lần này tới là kêu chúng ta đánh Phương Tịch - chúng ta mặc dù đã trở lại, nhưng tương ứng với chuyện trước kia vẫn phải làm, nói cách khác, Lương Sơn chúng ta vẫn phải đánh Phương Tịch. Nếu lịch sử thay đổi, tất cả mọi người đều bị thiên đạo tiêu diệt."

Mọi người đang ngồi đều là người một nhà, không giải thích thì mọi người không hiểu nổi, cho nên Ngô Dụng giảng qua tình thế hiện tại.

Lâm Xung trầm ngâm: "Nhưng hiện tại Phương Tịch còn chưa trêu chọc chúng ta, chúng ta dựa vào cái gì phát binh?"

Đồng Bình cười lạnh: "Cho dù là lần trước họ cũng đâu chọc tới chúng ta, nếu không phải Tổng đại ca..." Nói tới đây Đồng Bình cũng biết mình lỡ lời, không nói tiếp nữa.

Trương Thanh thét lên: "Thì là vì bảo vệ tính mạng của chúng ta nên phải xử lý bọn lão Vương, việc này thật bất nhân thất đức." Cả bọn thổ phỉ cùng đám Tứ đại thiên vương, Phương Tịch ở chung với nhau một năm, khúc mắc đã sớm tiêu tan, bình thường ngoài miệng vẫn tranh hơn thua, nhưng tới lúc cuối vẫn không thể hạ thủ, ngay cả Trương Thanh cùng Lê Thiên có thâm cừu đại hận cũng nói thế, những người khác đều góp lời.

Nhìn thấy cục diện này tôi rất vui, bọn thổ phỉ bình thường khốn kiếp một chút (giống mệnh), nhưng về cơ bản dù sao cũng không thẹn với hai chữ hảo hán (đàn ông - chắc, tặc lưỡi cái, lại giống mệnh), tôi vội vàng lao ra hét lên: "Các ca ca hãy nghe đệ nói, chuyện đánh Phương Tịch là không thể thay đổi, nhưng chi tiết có thể thương lượng. Cho nên đệ mới tìm các ca ca, bằng không đệ ở ngoài nhìn coi là được. Tổng Giang ca ca của các vị sớm muộn gì cũng phải chấp nhận chiêu an, đến lúc đó lại dẫn các ca ca đi đánh lão Vương thành lưỡng bại câu thương, kết quả cũng là thế. Nhưng hiện tại quyền chủ động trên tay chúng ta. Mọi người hợp mưu hợp sức thương lượng một biện pháp vẹn cả đôi đường - lưỡng toàn kỳ mỹ - chẳng phải tốt hơn sao?"

Mọi người đều trầm mặc, Lư Tuấn Nghĩa nói: "Tiểu Cường, chú không phải nói có một điểm tử biểu đó sao, chú lại lấy ra nhìn xem coi."

Tôi cầm tờ giấy bỏ lên bàn, mấy thủ lĩnh đều vây tới xem, mọi người không sáp lại gần được cũng kiễng chân lên ngó coi. Đoạn hỏi thăm lung tung: "Có tôi không, có tôi không?"

Ngô Dụng chỉ vào hàng Bắc Tống nói: "Mặt trên nói Bắc Tống phải bị Kim tiêu diệt, hai hoàng đế bị bắt là dấu hiệu. Quân Đại Tống hủ bại nên thua chỉ là vấn đề thời gian. Hiện tại chỉ có Phương Tịch là biến số, hấn khởi binh thì kết quả thế nào khó mà nói. Mà nhiệm vụ của Lương Sơn chúng ta là bình Phương Tịch, hai việc này vừa độc lập lại vừa có liên quan, xem ra không thể không làm rồi."

Bảng chết (điểm tử biểu) truyền qua tay các vị đầu lĩnh. Không ai không cau mày, những người khác đều cố chen vào nhìn xem, muốn biết trên đó viết gì. Hồ Tam Nương chột mở hai tay ôm Đoạn Cảnh Trụ rồi ném bay ra ngoài, giật lấy bảng nhìn thoáng qua nói: "Ô, trên viết là bình Phương Tịch mà không phải diệt Phương Tịch. Chúng ta cứ bắt lấy lão để lão không tạo phản chẳng phải là xong sao?"

Tĩnh lặng... mọi người không nói gì, gương mặt nhìn Hồ Tam Nương.

Hồ Tam Nương đầu tiên kiểm tra lại xem mặt có bị bắn không, phát hiện không có gì bất bình thường mới hung hổ (cho đúng với họ) trừng mắt lại mọi người: "Sao, chụy nói không đúng sao?"

Ngô Dụng ngơ ngác nhìn cô ấy một lúc mới lẩm bẩm: "Rất đúng... muội nói quá đúng, vì sao chúng ta không nghĩ ra nhỉ?"

Hồ Tam Nương kinh thường: "Các vị đa mưu túc trí quá, ai biết trong đầu có bao nhiêu mưu bấn."

Mọi người đều công nhận.

Đây là sự khác biệt giữa văn nhân cùng võ nhân, kỳ thật bàn về mưu kế, ngoại trừ Ngô Dụng, Lâm Xung cùng Lư Tuấn Nghĩa đều là chính trị gia lão luyện, bọn họ gặp bất kỳ vấn đề khó khăn gì cũng chú trọng thảo luận bàn kế. Đặt ra cho họ một quy tắc, đầu tiên bọn họ sẽ nghĩ tới làm sao thay đổi quy tắc này, cũng như "bình Phương Tịch", khi Phương Tịch chưa làm

mưa làm gió thì Ngô Dụng đã có thể nghĩ ra rất nhiều kế sách, hiện tại mà dụng độc tâm thuật chắc cũng mấy trang giấy mất.

Mà Hồ Tam Nương là một võ tướng tiêu chuẩn, bình thường chỉ phụ trách xông trận, trong đầu của cô ấy chỉ có bằng hữu cùng địch nhân, giết hay không giết, đã coi Phương Tịch là bằng hữu, vậy liều mạng với hắn đã không trong phạm vi suy nghĩ, cho nên vừa nhìn chữ "bình", liền nghĩ tới đánh một trận giả, đây là sự giáo hoạt của võ tướng, giống như La Thành (1) trá bại hồi mã thương, Trương Phi dùng trí bắt Nghiêm Nhan.

Có tiền đề "bình", không khí thảo luận lại trở nên sôi nổi, nếu là "diệt", thì là tử chiến, nếu là "bình", vậy thì có khác biệt lớn, giống Hồ Tam Nương nói, biện pháp hữu hiệu nhất là bắt Phương Tịch, sau đó thì đơn giản hơn nhiều.

Thần cơ quân sư Chu Võ nói: "Theo Tiểu Cường nói thì nếu Phương Tịch khởi binh, chúng ta có thể trên vùng đồng bằng phân cao thấp, trên đất bằng chúng ta đã chiếm lợi lớn rồi."

Mọi người gật đầu: "Đúng, nói có lý."

Chu Võ tiếp tục: "Còn nữa, Phương Tịch hiện tại khởi binh khẳng định không chuẩn bị sung túc như lần trước, thiên thời thì chúng ta đã chiếm tiên cơ, cho nên trận này chúng ta có khả năng lớn bắt sống Phương Tịch."

Mọi người đồng thanh: "Uhm, nói có lý."

... Thật sự hoài nghi bọn thổ phỉ đời trước là thủ hạ của Tần Thủy Hoàng không.

Bất quá công nhận Chu Võ nói có lý, lần trước các hảo hán đánh tới hang ổ của Phương Tịch, Phương Tịch cũng là thế lực bá chủ một phương. Đại trại, tường cao, bọn thổ phỉ bị cây đá lăn tiêu hao không nhỏ, nhất là bọn thủy quỷ Trương Thuận, cơ hồ toàn bộ chết bởi cơ quan mai phục, nhưng

nếu trên bình nguyên, 108 Lương Sơn đầu 8 đại thiên vương, vậy ưu thế lớn hơn nhiều.

Trương Thanh xoa tay nói: "Lần này có thể đánh một trận ra trò với thằng nhóc họ Lê rồi."

Ngô Dụng nhìn mọi người, bỗng lộ ra vẻ lo lắng: "Nếu như đi công Phương Tịch, đương nhiên là 108 huynh đệ cùng đi, chúng ta bên này hiểu chuyện, nhưng anh lo lắng 54 huynh đệ còn lại không hiểu chuyện này..."

Lư Tuấn Nghĩa gật đầu nói: "Không sai. Huynh đệ chúng ta trước nay không bao giờ xa rời, nếu đi phải đi cả, 54 người còn lại là vấn đề khó giải quyết..."

Lâm Xung nói: "Theo em thấy hay là nói rõ ra, kể cả chuyện Tiểu Cường nữa, nếu như lừa gạt mọi người cứ thấy không yên. Nếu đánh Phương Tịch, các huynh đệ còn lại không biết nặng nhẹ, lại kết tử thù với Phương Tịch, đánh nhau một sống hai chết thì phiền."

Nguyễn Tiểu Nhị kêu lên: "Sao lại nói vậy, nói vậy chúng ta đã chết một lần sao? Nếu ai đó nói như thế với em, em cũng không tin."

Lư Tuấn Nghĩa nhìn Ngô Dụng nói: "Chuyện này còn phải do quân sự nghĩ kế sách vẹn toàn."

Ngô Dụng nói: "Việc cấp bách là tìm ra các huynh đệ chưa khôi phục trí nhớ -- mọi người đếm xem chúng ta có bao nhiêu, còn thiếu huynh đệ nào chưa về đội."

Kết quả thống kê là, kể cả Đỗ Hưng ở dưới núi hiện có 38 người, số chưa uống thuốc gồm cả mấy người Trương Thuận, Lý Quỳnh.

Lúc này một người chạy như bay từ xa tới, đứng ở cửa kêu lên: "Tam Nương, em có trong đó không?"

Có người cười nói: "Là Vương Ải Hổ."

Khi tôi lên núi cùng Chu Quý đã thấy qua, tên lùn chạy vào kho hàng, vừa thấy Hồ Tam Nương ở đây liền hớn hờ: "Anh nghe nói em ở chỗ này, quả nhiên tìm được rồi. Tam Nương, về ăn cơm đi, anh tự mình xuống bếp làm thịt dê non xào lăn đó..."

Trong đám hảo hán có người cười nói: "Vương Ải Hổ, chú mỗi ngày leo đèo theo đít vợ, là sợ cô ả chạy mất hả?"

Vương Anh cũng không giận mà cười nói: "Chẳng phải thế sao, ca ca kiếm bà vợ xinh đẹp như tôi xem."

Hồ Tam Nương cao khoảng 1m73, Vương Anh thấp hơn cô ấy nửa cái đầu. Hồ Tam Nương cúi nhìn anh ta, vẻ mặt lộ chút chán ghét, hừ lạnh rồi đi ra ngoài, Vương Anh cười làm lành leo đèo theo sau, giống như con chó đi theo bà chủ.

Ngô Dụng cười nhìn hai vợ chồng Hồ Tam Nương rời đi, nói: "Hôm nay đã muộn, các huynh đệ cũng về đi, trước lúc ngủ mọi người ngấm lại xem, ngày mai chúng ta thống nhất tìm nốt những người còn lại."

Các hảo hán đều đồng thanh đáp ứng, cũng có không ít người tới kéo tôi đi uống rượu, Nguyễn gia huynh đệ do "người đông thế mạnh" mà đoạt được tôi vào tay.

Trở lại "Nguyễn công quán", sân rộng hơn các nhà khác, ba huynh đệ đều có có thể thất ở chung một chỗ. Nguyễn Tiểu Nhị kêu vợ đi hâm nóng rượu, hô sang bên cách vách: "Trương Thuận, Trương Thuận..." Nguyên lai Trương Thuận ở kế bên.

Một giọng nữ chửi đồng sang: "Trương Thuận chết rồi."

Nguyễn Tiểu Nhị cười làm lành: "Là tẩu tử hả. Trương ca đâu rồi?"

Giọng nữ vẫn lộ vẻ tức giận: "Lại đi đánh bạc rồi."

Nguyễn Tiểu Nhị nói nhỏ với tôi: "Trương Thuận thích đánh bạc, bị vợ đánh mấy trận rồi." Nói xong lại gân cổ lên nói: "Tẩu tử, Trương ca về thì kêu qua nhà đệ một lát."

Người đàn bà kia giận dữ: "Nó không đi được đâu, về là bà đập chết nó."

Tôi vã mồ hôi, hỏi nhỏ: "Không phải thời này là nam quyền thịnh vượng sao?"

Nguyễn Tiểu Ngũ ngắt lời: "Không nhất định, chú nghĩ coi, trên thế giới này chỉ có nam và nữ, làm gì có cố định, dù sao trên Lương Sơn cũng không thiếu người không sợ vợ.."

Tôi lại hỏi: "Các anh ở trên núi cần tiền làm gì?"

Nguyễn Tiểu Ngũ nói: "Đánh bạc."

Tôi: "..."

Lúc này vợ Nguyễn Tiểu Nhị vừa khách khí chào tôi vừa cẩn thận đặt xuống một đồng hành củ - Nguyễn Tiểu Nhị vừa bóc vỏ vừa nói: "Thế nào kêu là hảo hán hả, hảo hán đều không sợ vợ."

Tôi cười nói: "Lời này Lê Thiên chắc chắn rất thích nghe." Vừa nói vừa thầm nghĩ trong lòng, chẳng trách Tống Giang làm đại ca, nghe nói lão giết vợ mà.

Sau tôi cẩn thận phân tích một chút, chẳng lẽ Lương Sơn sắp xếp thứ tự theo trình độ sợ vợ? Tống Giang giết vợ xếp thứ nhất, Lư Tuấn Nghĩa cũng giết vợ nhưng sau khi giết xong cũng không tỉnh táo như Tống Giang, nên xếp thứ 2. Ngô Dụng, Công Tôn Thắng không có vợ nên xếp thứ 3, thứ 4.

Lâm Xung vợ chết nên xếp thứ 6. ... Như vậy xem ra tôi bài danh thứ 109 cũng có lý của nó. (nói thế mí đưa như Võ Tòng hay Lỗ Trí Thâm thì sao).

Kỳ thật bọn họ sợ vợ là có cơ sở thực tế, có gì phải nghĩ, bọn họ đều là thổ phỉ, làm vợ bọn này luôn hết hoảng lo sợ, ở trên núi đoạn tuyệt nhân thế, không đối tốt với người ta, ai muốn sống với người?" (giờ thì càng vui, chỉ có đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho ... lỗ nhì).

Chốc lát rượu cùng thức ăn được mang lên, ba người bọn tôi ngồi quây lại mỗi người một chén, chủ đề cũng lung tung. Một lúc bọn họ nói chuyện chả liên quan tới tôi, một hồi lại nói chuyện lần đầu chúng tôi cùng Trương Thuận đi bơi, Nguyễn Tiểu Nhị hỏi: "À phải, Tiểu Cường, Tiểu Vũ thế nào?"

Tôi nói: "Lưỡng cư thì không dám nói, dù sao bọn động vật có vú là không bơi hơn cô bé, vừa xuống nước là như về nhà mẹ đẻ."

Nguyễn Tiểu Ngũ cười nói: "Cô bé đã có người yêu chưa?"

Tôi than thở: "Không có, cô bé dù không nói ra miệng, nhưng trong lòng vẫn nhớ đại ca ca của cô ấy."

Nguyễn gia huynh đệ đồng loạt thở dài, nói tới Nghê Tư Vũ, tự nhiên cũng nói tới Hạng Vũ. Vừa nói tới đây, tôi liền thích thú, gió máy thả ra, bốc phét rầm trời, Nguyễn Tiểu Ngũ cho lời bình: "Lúc ấy mà là anh thì anh sẽ thả một phát rầm thật vang, thế thì hiệu quả càng cao."

Đang lúc say sưa chém gió, bỗng một bóng người vụt ra từ lu nước lớn ngay cạnh bọn tôi khiến tôi sợ hết hồn, người này vừa lau nước trên mặt vừa nói: "Nhị ca, ngũ ca, mấy người đang nói chuyện gì vậy. Em nghe sao chả hiểu gì?" Là Nguyễn Tiểu Thất.

Nguyễn Tiểu Nhị cười nói: "Chú ngày mai sẽ biết, nào, qua làm chén."

Nguyễn Tiểu Ngũ giải thích với tôi: "Cứ tới hè bọn anh lại thích trốn trong lu nước." Tôi thấy trong sân nhà quả nhiên còn có năm cái lu nữa - xem ra vợ của ba người này đều rất giỏi bơi lội.

Uống rượu tới lúc mặt trời lặn vẫn nóng nực, Nguyễn Tiểu Nhị quạt lấy quạt để nhìn trời mắng: "Mưa lụt một trận thì tốt..."

Nguyễn Tiểu Ngũ nói: "Xem ra tối nay lại phải chui vào lu ngủ, à, Tiểu Cường, chú có muốn thử không? Sướng cực! Anh cho chú ngủ trong lu của anh."

Tôi vội xua tay từ chối: "Đừng khách khí". Tôi đoán chắc tôi sẽ bị chìm chết chứ sướng cái gì?

Đêm đó Trương Thuận không về, cho nên chúng tôi đành dành anh ấy cho kế hoạch ngày mai.

Sang sớm hôm sau tôi còn đang mắt nhắm mắt mở chợt nghe tiếng chuông vang rất gấp, tôi dúi mắt đứng lên thấy Nguyễn Gia huynh đệ vừa vội vã mặc quần áo vừa nói: "Tiểu Cường, mau đi với bọn anh. Tổng đại ca tập hợp khẩn cấp, nhất định có chuyện."

Ra sân, thấy từng đám hảo hán theo bốn phương tám hướng chạy về phía Trung Nghĩa Đường, có người nhận biết, có người không. Nguyễn Tiểu Nhị kéo tay Đoạn Cảnh Trụ nói với tôi: "Tiểu Cường, chú giờ còn không thể đi vào cùng bọn anh, lát nữa chú đứng ở ngoài cửa, sau đó Cảnh Trụ sẽ dẫn chú vào."

Tôi theo Đoạn Cảnh Trụ chạy tới Trung Nghĩa Đường, thấy trong đại sảnh có bảy tám mươi người. Chính giữa đại sảnh là một tên mập đen đen, dung mạo cũng không có gì nổi trội ngồi tại đó, bên cạnh là Lư Tuấn Nghĩa, Ngô Dụng. Ngô Dụng hí mắt đứng cửa chỉ trỏ gì đó, đại khái là hỏi tôi có tới chưa, không ít người đều nhìn tôi nháy mắt, nhưng không ai nói

chuyện với tôi, xem ra loại hội nghị khẩn cấp này rất quan trọng, mọi người đều nghiêm túc, hẳn là có chuyện gì xảy ra.

Tổng hắc bàn (béo đen) ngồi yên cũng không làm dáng, cười tùm tùm không ngừng, chém gió với các huynh đệ tới trước. Ước chừng mười phút sau, Trung Nghĩa Đường đã kín chỗ, 108 hảo hán cuối cùng cũng tập hợp đầy đủ.

Mọi người theo thứ tự ngồi xuống, Đoạn Cảnh Trụ ngồi cuối cùng, gần sát cửa, tôi lấp ba lấp bấp đứng đằng sau. Thổ phỉ mở hội nghị, quy cách cũng không chỉnh tề, tôi đứng cuối cũng chẳng bắt mắt.

Qua vài phút thì các hảo hán quay qua ân cần hỏi han nhau, Tống Giang ho nhẹ, mọi người biết hội nghị chính thức bắt đầu, dần dần yên tĩnh lại. Tống Giang đứng lên nói: "Lần này kêu các huynh đệ tới là vì có một việc muốn thương lượng với mọi người."

Mọi người đều nhìn lại, chờ nói tiếp. Tống Giang mỉm cười nói: "Việc này lát nữa rồi nói, ca ca trước tiên nói một chuyện bên lề - nghe nói gần đây huynh đệ trên núi cùng một vài người chẳng rõ thân phận qua lại, anh cảnh tỉnh mọi người, Lương Sơn chúng ta là nơi có kỷ luật..."

Tôi thấy Tống Giang cách xa tôi một vạn tám ngàn dặm, tôi kéo áo Đoạn Cảnh Trụ hỏi: "Ai vậy? Đang nói ai thế?" Mặc dù trong sào huyệt thổ phỉ, nhưng tôi nghĩ tôi rất an toàn, cho nên linh hồn nhỏ bé bát quái của tôi lại đang muốn chạy loạn, không rõ thân phận? Là ai nhỉ - còn có người nào không rõ thân phận ở đây nhỉ?"

Tống Giang tiếp tục nói: "Anh mơ hồ có nghe người khác gọi người này là gì nhỉ - Tiểu Cường?"

Tôi đang nói thầm với Đoạn Cảnh Trụ, nghe hai tiếng "Tiểu Cường" lập tức sợ hãi, sao lại liên quan tới mình?

Tôi vừa ngẩng đầu lên đã mấy mươi mấy ánh mắt nhìn tôi cười khanh khách, trong đó không ít người vui mừng. Ngô Dụng cùng Lữ Tuấn Nghĩa liếc nhau, đồng thời ghé vào tai Tống Giang thì thầm gì đó. Tống Giang lúc đầu không hiểu, nghe một lúc sau mỉm cười nói: "A, đã là bằng hữu, vậy mời lên đây gặp mặt mọi người."

Ngô Dụng cùng Lữ Tuấn Nghĩa đều cười vẫy tay với tôi: "Tiểu Cường, tới đây."

Hơn 30 hảo hán nhìn tôi ngu ngơ không hiểu, đầu tiên là Đồng Bình, Trương Thanh, sau đó tất cả đều phì cười...

oOo

(1) La Thành (? - 626?) là một mãnh tướng cuối Tùy đầu Đường

La Thành là con trai La Nghệ, là anh em họ của Tần Thúc Bảo. Trong Thuyết Đường, ông mắt sáng, mặt trắng, môi son, ra trận thường mặt giáp trắng, văn hay, võ giỏi, là anh hùng thứ 7 đời nhà Tùy. Khi Dương Lâm đem quân vây Ngõa Cương, ông lén cha đi cứu viện giả làm anh Tần Quỳnh, một mình một ngựa giải vây cho Ngõa Cương. Sau một thời gian ông cũng gia nhập quân khởi nghĩa ở đây. Sau khi Lý Mật lên làm vua, ông bất mãn bỏ đi cùng Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim sang Lạc Dương cùng Đan Hùng Tín và Vương Thế Sung. Từ Mậu Công sau khi hàng nhà Đường sang Lạc Dương chiêu hàng ba người. La Thành do bị bệnh nên không theo được nên đành hàng Vương Thế Sung. Khi Lý Thế Dân tới đánh, ông sang hàng Đường và theo Lý Thế Dân chiến đấu.

La Thành trở lại Trường An thăm Thế Dân đang ở trong ngục. Kiến Thành và Nguyên Cát nhìn thấy thì mưu với Cao Tổ cho La Thành ra chống Lưu Hắc Thát đang vây đánh ải Tử Kim. Thành thắng liền mấy trận nhưng cuối cùng ông sa vào bãi sinh lầy ở sông Ú Nê rồi bị quân của Lưu Hắc

Thất bản chết. Lúc đó ông mới 23 tuổi. Ông được Thái Tổ hoàng đế truy phong làm Việt Quốc Công

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 113: Bỏ Phiếu Dân Chủ

Tôi không biết đám Ngô Dụng nói thế nào với Tống Giang, đại khái trước kia cũng có chuyện như vậy. Dù sao bọn thổ phỉ trước khi lên núi đều giao du rộng rãi, Tống Giang ngồi yên nhìn tôi, cười tủm tỉm, nhưng mà cũng lộ vẻ không yên tâm.

Tôi đi lên trước, mọi người đều chào hỏi tôi - có người vỗ vai, có người đập tôi, có người kẹp đầu tôi vào nách day day đầu tôi....

Khi tôi đi xuyên qua hơn 30 người tới trước mặt Tống Giang, người đã giống đứa nhỏ nghịch ngợm lôi thôi lệch thếch, tôi lão đảo đi tới, cười ngượng ngùng: "Tống Giang ca ca."

Tống Giang đại khái cũng không ngờ tới tôi lại quen thân với nhiều người như vậy, ánh mắt dò xét tôi đầy nghi hoặc. Anh ta vốn định ngồi yên chờ tôi báỉ kiến, nhưng lúc này lại lâm thời thay đổi chủ ý, đứng dậy kéo tay tôi cười nói: "Ha ha, Tiểu Cường huynh đệ từ đâu tới?"

Không thể không nói Tống Giang rất có phong thái của một lãnh tụ, hay nói là tâm cơ của lãnh tụ cho chuẩn. Trên địa bàn của anh ta chợt xuất hiện một người mà anh ta chưa từng biết, nhưng lại quen với rất nhiều người của mình. Phản ứng đầu tiên của anh ta không phải cảnh giác mà là tiếp nhận - ít nhất nhìn qua cũng là như vậy. Chúng tôi biết việc Lương Sơn bị diệt cơ bản là do Tống Giang xúc tiến, nhưng lại không có hận anh ta, từ cách ăn nói của 54 hảo hán tới chỗ tôi là rõ, điều này nói lên một vấn đề, Tống hắc bán thật sự rất đặc nhân tâm. Nếu không hơn 100 người kiệt ngạo bất quần

không có khả năng ở trên Lương Sơn chờ đợi chiêu an, bọn họ càng không phải là những người thiếu khôn ngoan. Tống Giang nếu là một người chỉ biết dùng quyền mưu thì rất nhiều người đã sớm nhìn thấu.

Tôi cũng đang dành thời gian để dò xét tên béo đen này - thật là một tên vừa béo vừa đen, từ đầu tới chân đều đen đen bếu bếu, tựa như tên hàng xóm cả ngày đứng cửa trông quán bánh, nhìn có chút khờ, nhưng thực rất giỏi nghề ... đánh bắt tôm cua. (cụ thể như nào tự nghĩ nhé)

Anh ta hỏi tôi cũng rất chuẩn, cũng không có nói dối trá khách khí "cửu ngưỡng đã lâu", cũng không có nhiệt tình quá phận, mà chỉ hỏi tôi từ đâu tới. Hiểu được nhân tâm, tôi đoán chắc anh ta còn đang thử tôi để phán đoán tôi là người thế nào - Haizz, chơi quyền mưu tôi giỏi hơn Tống Giang nhiều.

Tôi đáp: "Tôi tới từ 2008."

Tống Giang không để ý 2008 là nơi nào, không biết lão đang nghĩ gì.

Tên mập lại hàn huyên với tôi vài câu, phân phó thuộc hạ: "Mang cho Tiểu Cường ghế ngồi."

Có người chuyển một cái ghế tới đặt trước mặt các thủ lĩnh, điều này tỏ rõ không coi tôi là người ngoài, cho mọi người thể diện, tôi vẫn cho thế là xong. Ngô Dụng cùng Lữ Tuấn Nghĩa cũng không nhắc lại chuyện 109, bởi vì chúng tôi đều nhìn ra Tống hắc bàn hôm nay có chuyện quan trọng cần nói.

Tống Giang vỗ vỗ tay nói: "Hôm nay triệu tập các huynh đệ là muốn thương lượng một chuyện liên quan tới vận số Lương Sơn."

Mọi người nhìn nhau, đồng thời tập trung nhìn lên Tống Giang. Tống Giang vung tay lên: "Khuya hôm qua, Đới viện trưởng từ ngoài núi trở về mang tin, Phương Tịch đã ở Giang Nam khởi binh tạo phản, tình hình cụ

thể và tỉ mỉ còn thỉnh Đới viện trưởng (Đới Tung) giải thích cho các huynh đệ."

Đới Tung xếp vị trí 20, cách Tống Giang không xa, lại ngay gần chỗ tôi, bất quá anh ta lúc này không nhận ra tôi. Anh ấy mặt không đổi sắc đứng lên nói: "Phương Tịch khởi nghĩa từ Hấp Diêm, chỉ vài tháng ngắn ngủi đã chiếm 6 châu 52 huyện, đã áp gần Khai Phong. Triều đình khẩn cấp điều binh tiêu diệt."

Mọi người vừa nghe được chuyện này, vẻ mặt đều thả lỏng, không ít người "a", "ừ" đáp lời. Đây là thái độ lộ rõ ràng là "chuyện chẳng liên quan tới mình, cứ yên tâm". Đám thổ phỉ hùng cứ Lương Sơn, về tính chất chẳng khác gì tạo phản, cho nên Phương Tịch khởi binh cũng không liên quan lớn tới họ, cũng chẳng có gì phải lo lắng.

Tống Giang có vẻ không hài lòng với phản ứng của mọi người, nhắc nhở: "Các huynh đệ, các vị không muốn nói gì sao?"

Lý Quỳnh gãi đầu: "Ca ca chẳng lẽ muốn làm hoàng đế, vậy chúng ta cũng phản đi." Trong đám hảo hán nhiều người thẳng tính cũng phụ họa, có người thông hiểu nói: "Chỉ sợ hiện tại phản cũng không đúng lúc, không bằng ngồi xem vài ngày đã."

Tống Giang trừng mắt với Lý Quỳnh, nói với mọi người: "Các huynh đệ, chúng ta thân là con dân Đại Tống, quốc gia gặp nạn, chúng ta sao có thể ngồi yên?"

Một giọng thô hào vang lên: "Ha ha, ca ca chớ quên thân phận của chúng ta." Nói chuyện là Lỗ hòa thượng.

Tống Giang xua tay: "Chúng ta ở Lương Sơn làm cướp, đều là vì bị buộc vào thế bất đắc dĩ, các huynh đệ mỗi người đều võ nghệ cao cường, đều là người trung nghĩa, chẳng lẽ muốn mang danh trộm cướp sống hết đời. Ta có ý mượn cơ hội này hướng triều đình thỉnh chiêu an, Lương Sơn toàn lực

tiêu diệt Phương Tịch, cũng vì tương lai của các huynh đệ, mọi người ý kiến thế nào?"

Tôi đã miễn dịch với cái phát biểu này, đây là chiêu bài điển hình của Tống Giang. Ngô Dụng, Lư Tuấn Nghĩa, còn có hơn 30 huynh đệ sớm đã biết rõ, đều nhìn nhau im lặng, đại đa số người còn lại nghe vậy đều âm thầm bàn tán như chợ vỡ, kêu la, đại bộ phận tỏ vẻ hoài nghi, cũng có vô số phần tử cấp tiến kháng nghị mãnh liệt. Bất quá tôi chú ý tới có mấy người không nói gì, xem ra trong lòng đã tán thành.

Tống Giang cao giọng nói: "Đừng âm ỉ, từng người nói thôi."

Nguyễn Tiểu Thất nhanh miệng thẳng thắn kêu lên: "Lương Sơn ta non xanh nước biếc, các huynh đệ sống sung sướng. Tống đại ca không cần lo lắng cầu quan triều đình quấy nhiễu, có huynh đệ chúng ta tại, dù bọn chúng đến bao nhiêu đều nuôi cá hết, cứ thế sống thong thả của đời chả sướng sao? Chiêu an làm gì?" Nói xong còn chọc Nguyễn Tiểu Nhị cùng Nguyễn Tiểu Ngũ "Nhị ca, Ngũ ca, chẳng lẽ mọi người cũng muốn làm mệnh quan gì đó hả?"

Nhị ca, Ngũ ca cũng gặp khó a, bởi vì theo kế hoạch, bình Phương Tịch là phải làm.

Tống Giang trầm mặt nhìn hội trường xì xầm, một lát mới nói: "Đừng âm ỉ, từng người nói thôi."

Một người ngồi bên Lỗ hòa thượng vốn không tỏ thái độ, lúc này bỗng lạnh lùng nói: "Phương Tịch chưa từng trêu chọc Lương Sơn, có gì đánh hấn?" Là Võ Tòng.

Tống Giang thấy khó khống chế được toàn trường, đứng lên nói: "Các huynh đệ rốt cục ý kiến thế nào?"

Tôi ngắt lời: "Không bằng dân chủ đầu phiếu đi."

Tống Giang kinh ngạc: "Dân chủ đầu phiếu?"

Ngô Dụng ghé vào tai anh ta nói: "Là mọi người viết ý kiến lên giấy, cuối cùng tính đầu người, bên nào nhiều thì làm theo bên đó."

Tống Giang ngạc nhiên: "Thật hiếm có."

Phía dưới không ít người kêu lên: "Bọn tôi không biết chữ à."

Tôi lại đứng ra nói: "Vậy ai ủng hộ chiêu an nhấc tay trước."

Ngô Dụng cùng Lữ Tuấn Nghĩa nhìn nhau, cũng bất động.

Ở bên dưới, hơn 30 người dù biết phải bình Phương Tịch, nhưng đây cũng là việc họ không muốn làm nhất, trải qua đấu tranh tâm lý, cuối cùng chỉ có 20 người chậm chạp giơ tay, trong đó còn có mấy người không phải khách trọ. Tôi nói: "Không muốn chiêu an?"

Lần này rào rạt một rừng tay, dù có mấy người đang do dự, nhưng nhìn thấy ít nhất cũng quá bán.

Tống Giang vừa thấy chủ trương của mình không được ủng hộ, nhìn qua Ngô Dụng, cười khan: "Ý quân sư thế nào?"

Ngô Dụng nhìn tôi thật lâu, giống như hạ quyết tâm đứng lên nói: "Chúng ta phải đánh Phương Tịch..."

Mọi người đều ồn ào, Ngô Dụng từ trước tới nay trí kế hơn người, được mọi người nể trọng, không ai ngờ lão lại nói vậy.

Ngô Dụng cùng Lữ Tuấn Nghĩa trao đổi ánh mắt, cao giọng nói: "Các huynh đệ, tôi hiện tại chính thức giới thiệu cho các vị một người ..." Ngô Dụng kéo tôi qua nói: "Tôi cùng Tuấn Nghĩa ca ca, Lâm giáo đầu, tổng cộng 54 huynh đệ ở nhà Tiểu Cường một năm..."

Còn lại hơn 30 người đều đứng lên trước sự ngỡ ngàng của mọi người, Ngô Dụng tiếp tục nói: "Tiểu Cường đến từ 1000 năm sau, đơn giản cậu ấy là hậu nhân của chúng ta..." Tôi trừng mắt nhìn lão.

"Chúng ta sở dĩ có thể tới chỗ cậu ấy là vì chúng ta đều đã chết một lần, đương nhiên, các huynh đệ khác cũng thế, chỉ khác một điểm là không đi chung thôi. Bây giờ Tiểu Cường trở lại tìm chúng ta, là vì chúng ta bị thiên đạo tuần hoàn đưa từ 1000 năm sau trở về, là cho chúng ta một lần kinh nghiệm từ sinh ra tới chết đi. Lương Sơn chúng ta đi tới cuối, không dỗi gạt mọi người, tuyệt đại đa số huynh đệ đang ngồi đây đời trước đều tham gia chinh phạt Phương Tịch, cuối cùng chúng ta thắng, nhưng rất nhiều người chết trong cuộc chinh phạt này. Không nói dài dòng, nguyên tắc lịch sử không thể thay đổi, chúng ta phải đánh Phương Tịch một lần, bất quá tôi có thể nói cho mọi người, biện pháp ứng đối cụ thể ngày hôm qua chúng tôi đã thương lượng ra, lần này chúng ta chỉ cần đánh bại Phương Tịch, song phương không cần chết người, hoàn thành nhiệm vụ này, các huynh đệ thích tuyển chọn cuộc sống thế nào cũng đơn giản. Cho nên đề nghị của tôi là chúng ta trước giả chiêu an sau bình Phương Tịch."

Khẩu tài của Ngô Dụng chẳng phải bàn, nhưng chuyện này quá thâm ảo, mọi người phía dưới đa số đang không biết lão nói gì, cũng không rõ ý tứ -- giống như ngày xưa tôi học số học.

Lý Quỳ kêu lên: "Quân sư nói gì vậy, Thiết Ngưu chả hiểu gì cả, ngài bị cảm nắng sao?"

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 114: Giả Chiêu An

Ngô Dụng phân phó: "Mang rượu tới." Nói xong gật đầu với tôi, tôi lấy ra một viên thuốc cầm trong tay.

Lý Quỳnh vẫn nói: "Xem ra quân sư thật sự bị cảm nắng rồi, bình thường không có việc gì không cho tôi uống rượu, lần này..." lúc này một vò rượu được đặt trước mặt, Lý Quỳnh tham lam rót ra một bát, Ngô Dụng cầm viên thuốc trong tay tôi ném vào bát, Lý Quỳnh ngạc nhiên nói: "Làm gì vậy?"

Ngô Dụng mỉm cười nói: "Uống đi, chú còn sợ anh hại chú sao?"

Trước mặt mọi người thả thuốc vào bát, Lý Quỳnh cũng hơi chần chừ, Nguyễn Tiểu Nhị vỗ vai nói: "Uống nhanh đi đồ khờ, uống xong nhớ tắt mà."

Trên thực tế là đặt một bát rượu trước mặt Lý Quỳnh, cho dù thật sự bỏ độc được vào, hắc quỷ cũng không sợ chết uống hết, hắc quỷ quang minh chính đại cầm rượu uống, ngửa mặt một hơi nốc sạch, chép miệng: "Rót thêm chén nữa đã."

Hắc quỷ còn chưa kịp ôm lấy vò, đột nhiên hai mắt đăm đăm, rồi nhảy tới ôm chặt Tống Giang khóc lớn: "Ca ca, đệ nhớ ca muốn chết."

Tống Giang không biết bọn tôi đang làm trò quỷ gì, chú ý nhìn xem, bị Lý Quỳnh ôm lấy, dờ khóc dờ cười nói: "Thiệt ngầu, làm gì vậy?"

Lý Quỳnh lau nước mắt, giương mắt nhìn bát rượu chờ người ra: "Đệ nhớ rồi, đời trước thật sự uống rượu độc mà chết."

Tống Giang hồ đồ: "Ai cho đệ uống rượu độc?"

Lý Quỳnh nín khóc mỉm cười: "Ca ca, đệ không trách ca ca, chỉ cần thấy ca ca thì hơn tất cả rồi."

Tống Giang càng khó hiểu, nhìn Ngô Dụng nói: "Quân sư, các vị là..."

Ngô Dụng bưng bát đi tới trước mặt Trương Thuận, bỏ thuốc vào nói: "Tới phiên đệ."

Trương Thuận đang dò xét xem trò vui, thấy bát đưa tới trước mặt, ngạc nhiên: "Đệ không uống, ai biết bên trong là cái gì..."

Nguyễn Tiểu Nhị cùng Nguyễn Tiểu Ngũ ở bên ôm lấy Trương Thuận, chẳng cần phân trần rót vào mồm. Trương Hoành (1) thấy vậy vội kêu: "Ồi, trâu không uống nước thì cứ ấn đầu nó vào."

Trương Thuận vừa nuốt xuống vừa mắng: "Không biết nói tiếng người, ực, ực..."

Nguyễn Gia huynh đệ vừa bỏ tay, mọi người vội vàng nhìn Trương Thuận, muốn xem phản ứng gì. Trương Thuận vội xắn quần lên cao nhìn xem, cười ha hả nói: "Ha ha, quả nhiên đã khỏi rồi, không còn chút sẹo."

Cả bọn không nói gì, lúc ở chỗ tôi Trương Thuận bị Lê Thiên chọc một dao, sau này dù có thể xuống nước nhưng trên đùi còn vết sẹo lớn. Trương Thuận thả quần xuống vỗ vai Trương Hoành: "Ca, chị dâu sắp sinh rồi, nói trước cho ca biết đó là con trai. Nhưng đừng đặt tên là Trương Lệnh Lâm, không cát lợi."

Trương Hoành: "..."

Ngô Dụng đi tới trước mặt Đới Tung, Đới Tung ngạc nhiên nói: "Còn có đệ sao?"

Lỗ Trí Thâm vỗ lấy bát nói: "Các người làm gì mà huyền hư thế. Cho ta một bát xem sao."

Ngô Dụng tránh ra nói: "Không được, không có chú - nhưng kiếp sau chú cẩn thận đó."

Đới Tung thừa dịp chúng tôi đang nói chuyện cầm bát lên uống, xong buông bát nói: "Chúng ta phải làm nhanh, Phương Tịch bên kia không phải loại thường, theo lời quân sư, muộn một ngày càng nguy hiểm - khó mà đảm bảo Phương Tịch sẽ không thành một Lý Tự Thành."

Không hổ là chuyên gia thu thập tình báo, vĩnh viễn biết cách tìm ra tin tức nhanh nhất, mới nhất, trọng yếu nhất.

Lúc này ngoại trừ 54 người không tới chỗ tôi, còn lại hơn 10 hảo hán chưa uống đều được chỉ ra. Họ không hiểu, ngơ ngác đứng chờ uống thuốc, trong ánh mắt lộ vẻ khẩn trương cùng chờ mong. Gặp loại chuyện này, mọi người thường hiểu kỳ nhiều hơn, hơn nữa cũng không lo lắng Ngô Dụng sẽ hại mình, cho nên cũng không cự tuyệt, thậm chí không ngừng có người hỏi Ngô Dụng: "Quân sư, trong đám ngài nói có tôi không?" Cả đám cười hì hì chờ xác nhận.

Nhưng mà lúc này Tống Giang đột nhiên ý thức được việc này quá nghiêm trọng, tướng lĩnh cao cấp dưới tay đột nhiên đồng thời chuyển hướng, hơn nữa còn đang lan tràn. Mặc kệ chuyện này có lợi cho chiêu an hay không, tóm lại bất lợi với vị trí của mình.

Tống hắc bàn bỗng đứng ra trước mặt mọi người vỗ tay, kêu to: "Chờ chút, không ai được uống nữa." Lão đi tới trước mặt Ngô Dụng, hỏi: "Quân sư, rốt cục muốn làm gì?"

Lư Tuấn Nghĩa nói: "Đại ca, ca chẳng lẽ không tin lời chúng ta?"

Lần này Tống Giang càng thêm nghi ngờ, bởi vì năm xưa hẳn thiếu Lư Tuấn Nghĩa một lời giải thích, theo nguyện vọng của nguyên chủ Lương Sơn Tiều Cái thì ai bắt được Sử Văn Cung sẽ trực tiếp thăng cấp, Tống Giang cơ hồ không biết xấu hổ vi phạm quy tắc này. Hiện tại Lư Tuấn Nghĩa nói ra trước mặt mọi người, sợ rằng người trung hậu gấp 10 lần Tống Giang cũng sẽ nghi kỵ. Hẳn giang hai tay che trước 10 người chưa uống, lúc này cũng không để ý tới đạo lý, chỉ nói: "Không làm rõ chuyện này thì ai cũng không được uống rượu kia."

Ngô Dụng cùng Lư Tuấn Nghĩa cười khố, Tống Giang làm vậy làm không khí trầm xuống, nếu cứ nháo lớn thì không chừng Lương Sơn tan rã, tôi nhìn tình thế, bỗng phát hiện từ đầu tới cuối tôi còn xem nhẹ một nhân vật cực kỳ quan trọng – tôi đi tới trước một thanh niên tuấn tú đứng đằng sau Tống Giang nói: "Tống Thanh, tới đây."

Đúng vậy, chúng tôi vẫn xem nhẹ Tống Thanh. Cậu ta trên Lương Sơn vốn chẳng nặng chẳng nhẹ, nhưng mà lúc này thì khác: Cậu ta là thân huynh đệ của Tống Giang! Trước mắt thì một câu nói của cậu ta còn hơn lời giải thích nhiều.

Tống Thanh đang ngơ ngác đứng tại chỗ, chợt thấy tôi gọi, ngạc nhiên nói: "Huynh sao biết đệ?"

Tôi nói: "Đệ tới đại biểu mọi người uống bát rượu này, sau đó mọi việc đều tinh tường." Tôi lập tức nói với Tống Giang: "Ca ca, nếu ca lo lắng đệ thông đồng với mấy người quân sư tới lừa ca, ca chắc hẳn vẫn tin tưởng thân huynh đệ của mình, nếu đệ ấy uống hết rượu mà không nghĩ ra cái gì, đệ không nói hai lời vô mộng rời đi, từ nay về sau không lên Lương Sơn một bước, nhưng mà nếu đệ ấy có thể nhớ tới chuyện trước đây, thì hết thấy đều rõ ràng, ca thấy sao?"

Tống Giang chần chừ nhìn huynh đệ của mình, Tống Thanh bước ra từ đám người, cười nói: "Đệ thấy vị Tiểu Cường huynh nói có lý, đại ca, để đệ thử xem."

Tống Giang do dự mãi không nói gì, Ngô Dụng bưng một bát rượu có thuốc, cơ hồ run rẩy đi tới trước mặt Tống Thanh, dặn dò: "Tống Thanh huynh đệ, đệ uống hết nhé." Trương Thanh ở bên nói: "Không được thì cho thêm viên nữa được không?"

Tống Thanh cũng không nói nhiều, nhận rượu uống một hơi cạn, nhìn ra được cậu ta kỳ thật cũng không tin tưởng chúng tôi nói. Làm vậy là muốn biết rõ tình huống, cũng muốn lấy thân mình làm cố giúp đại ca thoát khỏi khốn cảnh.

Nhưng mà thuốc của lão thần côn thật không phải đồ thường, Tống Thanh uống hết chén rượu, ánh mắt thay đổi. Mọi người đều chăm chú nhìn vào, Tống Thanh chậm rãi buông bát rượu nhìn tôi mỉm cười: "Tiểu Cường."

Tống Giang vội la lên: "Tống Thanh, đệ cảm thấy thế nào?"

Tống Thanh nói ôn hòa: "Đại ca, quân sư cùng Tiểu Cường không lừa ca, đệ cùng chư vị ca ca thật sự ở chỗ Tiểu Cường một năm. Bọn đệ ở năm 2008, khai mạc thể vận hội Olympic Bắc Kinh, không ngờ chúng ta lại được gặp mặt." Tống Thanh nhẹ nhàng ôm vai Tống Giang, huynh đệ tình thâm có thể thấy.

Tống Giang mắt tròn tròn mồm há hốc: "Nói thế lời quân sư nói là thật?"

Lúc này, mấy người còn lại đều cầm lấy một bát rượu uống, mọi người sau khi tỉnh lại đều biểu hiện không giống nhau. Có người khóc rống ôm lấy bằng hữu, có người cười to không ngừng, tới lúc này, 54 hảo hán toàn bộ tập hợp. Tống Giang cùng những người còn lại ngơ ngác nhìn đám đông đoàn tụ, chờ lúc náo nhiệt qua đi, Ngô Dụng xua tay: "Còn nhiều thời gian,

các huynh đệ sau này nói tiếp, việc cấp bách là giải quyết chuyện Phương Tịch."

Sau một hồi đại loạn, các hảo hán lại ngồi về chỗ của mình. Tôi vác cái ghế của mình tự giác ngồi bên Đoạn Cảnh Trụ, lúc vừa rồi tôi ngồi trước là khách, hiện tại thân phận đã được công nhận là hảo hán thứ 109 "Đả bất tử tiểu Cường".

Tống Giang ngồi xuống thì vẫn chưa bình tĩnh, Ngô Dụng đành tiếp tục chủ trì hội nghị, lão đứng dậy nói: "Hiện tại, toàn sơn 109 vị tướng lãnh toàn bộ dự thính, chúng ta thương lượng một chút, chuyện Phương Tịch nên làm gì. Trước đó, tôi phải nói lại tỉ mỉ một lần, có gì thiếu sót các huynh đệ nhắc nhở." Sau đó Ngô Dụng nói lại một lần chuyện họ làm khách trọ, nhưng chuyện Lương Sơn tan rã chỉ nói sơ lược vài câu. Một là sợ dẫn chuyện thương tâm, hai là sắp lâm trận cần tích lũy sĩ khí, hơn nữa, trực nhân giới cùng điểm tử biểu cũng không giấu diếm mọi người.

Tiếp đó có người thốn thức, có người cái hiểu cái không, Ngô Dụng nói: "Chuyện quá khẩn cấp, tôi đề nghị chúng ta toàn sơn xuất động chinh phạt Phương Tịch. Đương nhiên, như Hồ Tam Nương nói là lần chinh phạt này là bình mà không phải diệt, sau đó chúng ta cần giải thích tình huống với Phương Tịch, tóm lại là muốn không then với tâm, nhưng có hai tiền đề. Thứ nhất, nếu muốn lấy thực lực tuyệt đối áp Phương Tịch cần huynh đệ đồng tâm hiệp lực. Thứ hai, muốn bình Phương Tịch chúng ta cần giả vờ chịu chiêu an, nếu không nhân mã Lương Sơn vừa xuất động đã chịu triều đình truy kích tiêu diệt thì quá yolo."

Tống Giang bỗng phục hồi tinh thần nói: "Giả ý chiêu an là sao?"

Ngô Dụng khom mình vỗ tay nói: "Ca ca, chuyện có khinh trọng, chủ đề này chúng ta hãy thảo luận lại sau khi bình Phương Tịch, hiện tại mặc kệ thật giả nhưng phải lập tức chấp nhận chiêu an."

Tống Giang vừa nghe tới chiêu an, liền không nói thêm gì nữa. Lão cùng Ngô Dụng đều có ý riêng, Ngô Dụng biết rõ đánh xong Phương Tịch thì 54 hảo hán với lão là đại biểu khẳng định sẽ không bán mạng cho triều đình, mà Tống Giang lấy bụng ta suy bụng người, sợ rằng nghĩ tới là mỗi người đều muốn quang tông diệt tổ, đánh xong Phương Tịch rồi ai còn muốn làm thổ phỉ chứ? Cho nên hai người tạm thời căn cứ vào hiểu lầm mà ăn ý.

Ngô Dụng nói: "Tình huống hiện tại đều nói tinh tường, trước mắt cần giải quyết chiêu an, mọi người không dị nghị gì chứ?"

54 khách hộ biết đây là việc phải làm, dù ghen nhưng không ai nói ra tiếng, mọi người còn lại không ai thò ra, người không tình nguyện đều im lặng.

Lúc này một người như mãnh hổ nổi giận ùng ùng quát lên: "Nói đến nói đi cũng là chiêu an, cực kỳ chán. Em vẫn câu kia, Phương Tịch chưa từng trêu chọc chúng ta, đánh làm gì?"

Tôi vừa thấy lập tức sùng bái, là thần tượng của Tiểu Cường tôi, Võ Tòng Võ Nhị Lang chính hiệu.

Võ Tòng trời sinh hào sảng, danh tiếng trên núi cực tốt, anh ấy vừa lên tiếng, mấy người vốn giả hồ đồ không nói gì lại lên tiếng ủng hộ, trong đó có cả bạn thân Lỗ Hòa Thượng cùng vợ chồng Thái Viên Tử Trương Thanh, hai vợ chồng thật sự giống như đôi bán thuốc tăng lực tại đại hội võ lâm kinh khủng.

Ngô Dụng kiên nhẫn giải thích: "Vấn đề này anh nói rồi đó sao, chiêu an là giả."

Võ Tòng vỗ đùi, hừ lạnh: "Em mặc kệ thật giả thế nào, tóm lại chiêu an là đầu hàng cầu triều đình, việc này em cũng hiểu là giả vờ, nhưng chỉ sợ vài vị ca ca lo nghĩ tới tương lai chính mình, sợ các huynh đệ không muốn

rời núi đưa ra ý kiến, lừa chúng ta ra ngoài rồi sau đó muốn làm gì cũng đã muộn."

Ngô Dụng biết Võ Tông nói vô tâm, cũng không phải người không khai hóa, cho nên cũng không tức giận, vui tươi hớn hờ nói: "Nhị lang nói vậy không tin 54 huynh đệ trên núi sao?"

Võ Tông ngẩn ra, giương mắt nhìn Lâm Xung, Trương Thuận, Nguyễn gia huynh đệ, bọn họ đều là huynh đệ chí giao, tuyệt không hợp mưu lừa mình, lập tức thấy không có gì để nói, bỗng xoay qua chỉ mặt tôi gầm lên: "Em không tin hử, thằng nhãi này lén lút cũng chẳng biết nó dùng quỷ kế gì lừa gạt các vị ca ca, là hử hạ cỗ."

Gặp thần tượng đột nhiên nhắm vào tôi, tôi không hiểu đứng lên nói: "Nhị ca đang trách em hay là không tin?"

Võ Tông nghiêng răng nghiêng lợi: "Cái gì mà kiếp trước kiếp sau đầu thai chuyển thế, ta một mực không tin, thằng nhóc chó có giả thần giả quỷ trước mặt ta."

Tôi ủy khuất: "Vậy muốn sao ca mới tin?"

Võ Tông gân cổ nói: "Không phải nói có người tên Phương Trấn Giang là Võ Tông ta sao, trừ phi mang nó tới đây."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 115: "Người Minh"

Tôi thật sự thương tâm, thật sự đó.

Trong đám Lương Sơn, người tôi thích nhất chính là Võ nhị ca, tôi vẫn thấy anh ấy hội tụ đầy đủ tình huynh đệ của bọn đàn ông lẫn cả hận thù của nam nhi, thực tế lúc ở Sư Tử Lô, anh ấy đánh giết thống khoái, mặc dù có chút dã man tàn nhẫn nhưng lộ ra vẻ anh hùng dứt khoát đầy hào hùng, mặt khác cũng phối hợp hoàn mỹ với võ lực, làm việc quyết đoán, đầu óc cũng đủ dùng - nhân vật thần tượng lại coi tôi là kẻ lừa gạt, thật là khó chịu.

Tôi lúng túng nói: “Đệ có rất nhiều biện pháp chứng minh ... Nếu không huynh ăn một viên, lập tức nhớ ra chuyện kiếp trước, hoặc là đệ có thể nói ra huynh hiện tại đang suy nghĩ gì.”

Võ Tông tựa hồ không biết tới tôi, quay qua nói với Ngô Dụng: “Quân sư, em không hoài nghi mọi người, nhưng thật sự là loại giải thích này nghe quá ly kỳ, em cũng nghe nói nơi man hoang có vu thuật có thể làm người ta sinh ra ảo giác...”

Tôi kêu lên: “Oan uổng a, đệ mặc dù cũng là ma vũ song tu, nhưng thứ ca nói là chuyên ngành của vong linh pháp sư a.”

Võ Tông lại quay qua nói với Tống Giang: “Đại ca, nhị lang hôm nay đắc tội rồi. Đệ nói luôn, ca ca mấy lần muốn chấp nhận chiêu an, các huynh đệ cũng biết, không hiểu người khác thế nào, nhưng Võ Tông lên Lương Sơn chỉ cầu sống thoải mái, vợ con hay đặc quyền cũng chưa từng nghĩ,

chuyện hôm nay đệ thấy không phải quân sư trúng tà thì là hai người thông đồng tìm Tiểu Cường tới diễn trò trước mặt mọi người, trừ phi kêu tên Phương Trấn Giang kia tới cho đệ xem, nếu không Nhị Lang đành bỏ lại các vị huynh đệ Lương Sơn, lưu lạc giang hồ dù khổ, nhưng còn tốt hơn là chịu cầu hoàng đế sai khiến.”

Võ Tòng dẫn đầu, Lỗ Trí Thâm cùng vợ chồng Thái Viên Tử cũng đứng lên, xem ra chỉ cần Võ Tòng vừa đi họ cũng lập tức xuống núi, Lương Sơn có thể sụp đổ tan tành.

Một đoàn đội là thế, không dễ để có cùng ý kiến. Vì chủ trương của mình mọi người có thể biện luận âm ỉ, thậm chí ra tay cũng không sao, chỉ cần cuối cùng giải quyết là được. Tất cả mọi người chỉ quản sự không quản người, 108 hảo hán Lương Sơn thân phận giai cấp nào cũng có, loại đối lập này vẫn tồn tại, nhưng mà không ảnh hưởng tới việc họ đối kháng quân triều đình vẫn bách chiến bách thắng. Cũng nhờ đạo lý này mà họ sợ nhất lớp lãnh đạo có quyết sách sai lầm khiến người ta tuyệt vọng, tâm chí nguội lạnh rời đi. Rời đi là tuyển chọn tốt nhất, năm đó Lương Sơn cường đại đi tới diệt vong, điềm báo là đám Lỗ hòa thượng, Công Tôn Thắng trốn đi. Hơn nữa cũng vì quyết định chinh phạt Phương Tịch năm đó của Tống Giang, lại thêm một Võ Tòng trốn đi cũng không có gì là kỳ quái. Nhị ca từ trước tới nay phản đối chiêu an, giờ lại cho lựa chọn lại một lần, lựa chọn trốn đi đã là chắc chắn.

Cho nên 108 người Lương Sơn không thể thiếu dù chỉ một người, càng không thể để họ vì tôi mà tan rã. Trương Thuận tiến tới bên tôi lộ vẻ khó xử: “Chú cũng thấy đó, Võ Tòng tính tình là thế, chú nếu không thuyết phục được thì dù có nói nữa cũng vô ích, nói đến cùng... Tiểu Cường, chú không thể mang Trấn Giang tới gặp mặt sao, mọi người đều nhớ cậu ấy.”

Tôi thở dài, đi tới giữa đại đường nói: “Đã thế, đệ liền xuống núi, đi một lúc khoảng 8 giờ, nếu thuận lợi chiều nay sẽ quay lại.”

Võ Tòng giương mắt nhìn tôi: “Nếu người không trở lại?” Anh ta có thể hoài nghi tôi đang muốn trốn chạy.

Tôi vung tay: “Không thể, cho dù tôi không mang Phương Trấn Giang tới đây thì cũng có cách cho mọi người tin - nhớ kỹ, đệ không ở trên Lương Sơn thì đang trên đường về Lương Sơn.”

Lập tức tôi không nói dài dòng gì nữa, ôm quyền chào mọi người, kéo Chu Quý xuống núi, các hảo hán đều tiễn đưa tôi, có người kêu lớn: “Lúc quay lại nhớ mang anh vài bao thuốc”, Tống Thanh: “Cường ca, cha em xương cốt không khỏe, anh mang cho em ít thuốc ...” Nói rồi Tống Thanh liếc qua Tống Giang, sau đó mới kêu lên: “Không cần anh giao đầu danh trạng đâu.”

Đới Tung dùng thần hành thuật nhảy tới trước mặt tôi, kéo tay tôi nói: “Thứ khác thì không cần, mang cho anh vài đôi tổ ong, nếu không kiếm được thì vài đôi tông lào cũng tạm được.”

Tôi cất cao giọng nói: “Lần này lương ngộ, em rất vui, ngày sau giang hồ gặp lại, tự nhiên chén rượu ngôn hoan, chúng ta chia tay.”

Nói xong Tiểu Cường phất tay, nắm tay Chu Quý cùng Đỗ Hưng sóng vai xuống núi. Lúc đó lá rụng lá tả, quạ kêu nha nha, đúng là: “Tương tư tương kiến tri hà nhật, thử thì thử khắc nan vi tình” {hết lời rồi} - ách... không phải vậy, ba chữ trong dấu hoặc thực ra ý chỉ tôi chưa kịp nói gì, cả bọn thổ phỉ đã hô hét ầm ĩ: “Nhớ mang thứ bọn anh muốn tới đó.”

... Khi về tới quầy của Chu Quý, tiểu nhị vừa thấy tôi về vội chạy ra đứng vào vị trí, dưới sự điều hành của hắn, tôi thuận lợi đưa xe ra đường lớn. Chu Quý cùng Đỗ Hưng phất tay hỏi thăm tôi, tôi nói với tiểu nhị: “Cám ơn huynh đệ, lúc quay lại anh sẽ mang cho chú bình đại bảo.” Tôi thấy thẳng nhóc đó cũng thuận mắt.

Tôi lái xe tiến vào quỹ đạo thời gian, bắt đầu suy nghĩ tới tính khả thi khi mang Phương Trấn Giang về quá khứ. Căn cứ tình hình thực tế, đời trước là Võ Tòng nói vậy hai người cùng một linh hồn? Hai song điền cùng trên một kênh có thể trùng khít? Tựa như Kim Thiếu Viêm, Kim 2 gặp Kim 1 sẽ tự động biến mất, nếu đưa Phương Trấn Giang tới trước mặt Võ Tòng liệu hai người có thấy nhau, tôi càng nghĩ càng điên, cúi đầu nhìn xuống điện thoại, điện thoại tới thời Nam Tống thì có sóng, tôi chợt có ý tưởng gọi cho Sáu Lưu, nhấn số gọi qua, vẫn có sóng...

Sáu Lưu vội tiếp sóng hỏi: “Chú về nhanh thế?”

Tôi nói: “Không, đang trên đường, sắp tới Minh mật - tôi hỏi này, Phương Trấn Giang nếu trở lại Lương Sơn gặp Võ Tòng sẽ ra sao?”

“Sao?”

“Là thế này...” Tôi nói lại tình huống lên Lương Sơn cho Sáu Lưu, nhấn mạnh trọng điểm rằng Võ Tòng bắt buộc, Sáu Lưu nghe xong trầm ngâm một lúc rồi nói: “Xem ra ngoài cách này ra không còn cách nào khác, anh hiện tại chỉ có thể nói cho chú, Phương Trấn Giang cùng Võ Tòng dù cùng một kết cấu, nhưng vì ở hai thân thể nên về mặt lý luận gặp mặt sẽ không có chuyện chú đang lo - nếu chú đưa Quan Vũ về thời Tam Quốc mới có chuyện, nhưng vẫn có nguy hiểm nhất định, nếu có chuyện xảy ra, Phương Trấn Giang chỉ có thể là nửa Võ Tòng.”

“...nói thế thì dù hai người gặp mặt cũng không thành vấn đề?”

“Ách.. hẳn là vậy.”

Tôi nói: “Vậy cứ thế. Cúp máy, gọi đường dài đắt lắm.”

Sáu Lưu: “...”

Kỳ thực tôi cảm giác được thời gian cấp bách, lão thần côn cũng không phải vạn năng, thực tế từ khi bọn Kinh khờ trở về thì tác dụng của lão xem ra còn kém cả Hà Thiên Đẩu, ít ra còn cấp thuốc cho tôi. Nếu Phương Trấn Giang có thể về quá khứ, vậy lựa chọn duy nhất là dẫn về Lương Sơn, sau đó mặc cho số phận, mặc dù cậu ta không có trí nhớ kiếp trước, nhưng vẫn là anh hùng đánh hổ kia, để Võ Tòng tự mình phán đoán đi.

Bởi vì tôi cố ý tăng tốc, lúc về còn nhanh hơn đi 20 phút. Tôi tìm một siêu thị lớn mua mọi thứ có thể thỏa mãn nhu cầu của các hảo hán - Tiêu Nhượng muốn máy quay chụp gia đình thì không thể đáp ứng.

Lúc tôi về tới trường Dục Tài, Phương Trấn Giang vừa tan ca, nghe nói đang bận trang trí phòng mới. Tôi phân cho cậu ta cùng Đồng Viện mỗi người một phòng trong đồng ký túc xá mấy chục căn. Vợ chồng son mỗi ngày đều bận việc, phòng trang trí xong chắc sẽ cưới luôn.

Hai nơi cách nhau không xa, không bao lâu tôi tìm được Phương Trấn Giang. Thằng nhóc này đang đội cái mũ bằng báo xem công nhân sơn tường, vừa thấy tôi liền oán thán: “Ai nha, anh cho bọn em cái phòng gì thế này, tường cũng phải tự mình sơn.”

Đồng Viện cười khanh khách đứng bên cạnh nói: “Anh còn muốn tự mình sơn, nói rằng không chờ tới cuối năm giao phòng được.”

Tôi cười he he nói: “Thấy không, lời công bằng - Trấn Giang sao vội vậy, chẳng lẽ hai người chờ không nổi?”

Đồng Viện ngại ngùng: “Em không vội.”

“Thế là tiểu Phương Trấn Giang nóng vội hả?”

Đồng Viện lúc này mới hiểu ý tôi, đỏ mặt cầm lên một viên gạch chặt làm đôi, sau đó vỗ tay không nói gì, tôi vội nhận lỗi....

Phương Trấn Giang thấy tôi nháy mắt, kéo tôi qua hành lang nói nhỏ: “Sao vậy?”

Tôi nói qua, rồi tỏ vẻ khó xử: “Phiền toái cậu đi theo anh gặp người đời trước một chuyến.”

Phương Trấn Giang bỏ mũ báo xuống nói: “Đi, em đã sớm muốn đi nhưng anh nói không được.” Cậu ta quay lại nói với Đồng Viện: “Tiểu Viện, anh ra ngoài có việc, không ăn cơm tối nhé.”

Đồng Viện thấy bọn tôi lén la lén lút, kêu lên: “Có phải lại đi đánh nhau không?”

Tôi kéo Phương Trấn Giang vừa đi vừa ngoái lại nói: “Yên tâm không đánh đâu, gặp người mình.”

Chúng tôi mới đi tới cửa đã đụng tới Hoa Vinh cùng Tú Tú. Tú Tú cười ngọt ngào ôm tay Hoa Vinh, thấy chúng tôi liền chào thân mật: “Các anh đi đâu đấy?”

Phương Trấn Giang thấy không phải người ngoài nên nói thẳng: “Bọn anh về Lương Sơn một chuyến, Hoa Vinh cũng đi đi, ít nhất chú có thể nhớ không ít chuyện trước kia, so với mình anh đi thì có tính thuyết phục hơn.”

Tôi cũng thấy đúng, nếu Hoa Vinh cũng đi thì chẳng mất bao nhiêu thời gian. Hoa Vinh vừa từ khu huấn luyện về, cung tiễn đều bỏ trong bao, cậu ta nhắc bao lên nói: “Tốt, đi thôi.”

Tú Tú giữ chặt tay Hoa Vinh nói: “Em cũng đi.”

Hoa Vinh vỗ tay hòa nhã: “Em đi làm gì, các ca ca đều là thân nhân của anh, không có gì nguy hiểm đâu.”

Tú Tú vẫn không buông tay: “Vậy sao anh không cho em đi cùng?”

Phương Trấn Giang nhìn đồng hồ, nhú mày: “Tú Tú đừng nháo, em nếu lo lắng cho an toàn của Hoa Vinh thì anh đảm bảo, dù anh mất mạng cũng bảo vệ nó an toàn, em nếu muốn tới Lương Sơn chơi thì lần sau bọn anh dẫn em đi.”

Tú Tú mới chậm rãi buông tay, Hoa Vinh cười gượng. Tú Tú nói với tôi cùng Phương Trấn Giang: “Vậy mọi người an toàn, em chờ mọi người về.”

Hoa Vinh cười với cô ấy, cầm bao đi theo tôi: “Đi thôi.”

Chúng tôi mới đi không bao xa, chợt nghe Tú Tú hét lớn từ phía sau: “Ca ca, anh... anh ở trên Lương Sơn có một vợ phải không?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 116: Bán Cánh

Vấn đề rất miễn cảm này cuối cùng cũng bị Tú Tú nói ra. Hoa Vinh khó xử, ứ ở mãi không nói được gì. Tôi kéo đầu nó quay đầu lại nhìn Tú Tú: “Tú Tú, em cứ yên tâm, nó trên núi quả thật có một bà vợ không sai, nhưng trên núi còn 1 thằng Hoa Vinh nữa cơ mà.”

Tú Tú lúng túng: “VẬY...”

Tôi kéo hai người trốn khỏi khu ký túc, tức giận mắng Hoa Vinh: “Chú nói xem chú kiểm lâm vợ thế làm gì?”

Hoa Vinh ngạc nhiên: “Em chính tông chỉ một vợ một chồng mà.”

Chúng tôi đang muốn lên xe, Phương Tịch cùng Bảo Kim sóng vai đi tới, họ cũng được phân cho phòng ở giống như Tú Tú, họ cũng giống như những người còn lại muốn tăng tiến độ công việc, Phương Tịch vừa thấy bọn tôi đã cười nói: “Ba vị đại ca đi đâu thế?”

Phương Trấn Giang quan hệ với lão cũng thân mật, muốn nói thật, tôi vội kéo áo. Hoa Vinh nhanh trí cười nói: “Bọn em đi dạo thôi, rảnh ngồi làm chén rượu.”

Phương Tịch đi rồi, Phương Trấn Giang mới hỏi tôi: “Vì sao không nói thật cho lão Vương?”

Tôi xì mặt: “Chú định nói thế nào, nói là bọn mình đi tới Lương Sơn rồi sau đó chinh phạt hấn sao?”

Phương Trấn Giang lên xe, giận dữ: “Việc này thật quá phức tạp, đúng rồi, Tiểu Cường, có chuyện này phải bàn với anh.”

“Trang trí phòng mà không có tiền chứ gì? Muốn mượn bao nhiêu?”

“Không phải, em cùng Tiểu Viện cũng sắp kết hôn, em tính đêm tân hôn sẽ nói về thân thể của mình cho cô ấy. Sống với nhau cả đời, không thể né tránh. Nói thật, thấy Tú Tú cùng Hoa Vinh có thể thẳng thắn gặp nhau em rất hâm mộ.”

Tôi nghĩ chút cũng thấy có lý: “Vậy chú cứ cân nhắc mà làm, Đồng Viện nếu là người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường sinh thái, chú đời trước giết động vật hoang dã có lẽ bất lợi với tình cảm vợ chồng.”

Phương Trấn Giang lấy thuốc hút. Tôi nói: “Đừng hút, lái xe thôi, lát nữa không thể mở cửa sổ, nếu không anh chỉ có thể lấy kính hiển vi tìm các cchú đây. Còn nữa, xe này của anh lần đầu mang theo người, có gì khó chịu thì nói ngay nhé, chúng ta thà rằng không đi cũng không thể để xảy ra chuyện, hai người cũng có gia đình mà...”

Hoa Vinh vừa nghe vừa nhanh tay kiểm tra cửa sổ, tôi nhìn quanh thấy không có ai, vào sổ nhấn ga lao luôn vào trục thời gian. Phương Trấn Giang nhìn xem một lúc nói: “Cũng chẳng có gì khó nhì, đạp ga thế thì tôi cũng lái được.”

Tôi nói: “Vậy lúc về chú lái, mấy ngày qua chạy tới Tần Triều, chân cũng tê hết cả rồi.”

Hoa Vinh nói: “Dù sao cái xe này của anh cứng thế cũng chẳng sợ bẹp, trên đường cũng không quẹo vào đâu, anh chuẩn bị thêm chút khí nitơ nén. Cứ nửa giờ phun một lần là được.”

Phương Trấn Giang nói: “Chú cũng chơi Need for speed à?”

Có hai người này làm bạn đồng hành, lúc đi đường nói cười, không biết lúc nào đã tới trước cửa quán của Chu Quý. Tiểu nhị phụ trách giúp tôi để xe vẫn một mực chờ tôi, thấy tôi tới thành thạo hướng dẫn tôi dừng xe trước cửa. Tôi thiếu chút nữa quên tay ném chìa khóa xe cho cậu ta nhờ cậu ta đưa ra bãi để xe giúp.

Phương Trấn Giang xuống xe liền vận động hô hấp vài hơi: “Con mẹ nó, không khí thật tốt.” Sau đó nhìn vào gương xe, cười nói: “Không ngờ mình cũng trẻ lại một hai tuổi nhỉ?”

Tôi liếc nhìn lại nói: “Ừ, đúng thật.” Thật mới mẻ, đi trở lại gần 1000 năm có thể không trẻ ra sao.

Phương Trấn Giang nói: “Sau này em cùng Tiểu Viện già rồi, anh kéo bọn em chạy tới thời Bàn Cổ, phỏng chừng lúc đó bọn em lại là tuổi 18.”

Tôi liếc nhìn cậu ta: “Chỉ sợ hai người thêm 18 tuổi nữa. Lúc đó chẳng có gì mà tưởng niệm đâu.”

Hai chúng tôi đùa giỡn, không phát hiện Hoa Vinh xuống xe không nói gì, tôi hỏi: “Hoa Vinh, nghĩ gì thế?”

Hoa Vinh mắt ngấn lệ, nói rất sâu cảm: “Lương Sơn, ta đã về.”

Tôi vội nói: “Thu lại cái thi hứng của cậu đi, lát nữa lên núi chú đừng có biến thành tên thanh viên ham văn học kia.”

Lúc này Chu Quý, Đỗ Hưng đã đi ra đón tiếp, mọi người tách ra thực ra cũng không lâu cho nên cũng không có làm vài hành động hình thức khí tráng sơn hà, giống như bằng hữu lâu ngày gặp lại, rất thân tình.

Chu Quý lại lấy ra cái cung cũ, bắn thẳng một tên vào đám lau sậy. Chẳng bao lâu một cái thuyền cỏ lớn có cắm tiền đi ra từ đám lau sậy...

Lão chèo thuyền quét mắt nhìn bọn tôi, kinh ngạc: “Chẳng phải Hoa gia cùng Võ gia đó sao, hai vị hạ sơn khi nào vậy?”

Hoa Vinh lau mắt đang ặng nước nói: “Lão Lý, lão có khỏe không?.”

Lão chèo thuyền gật đầu liên tục nói: “Tốt, tốt, nhờ phúc của Hoa gia.” Lão lại nhìn Phương Trấn Giang: “Võ gia, ngài sao cắt tóc rồi ?” Hoa Vinh vì sống thực vật nửa năm nên tóc rất dài, lại theo thói quen không cắt, nhìn qua vô cùng tuần tú phiêu dật, không khác Hoa Vinh trên núi là mấy, nhưng Phương Trấn Giang cắt tóc gọn gàng, anh ta sờ đầu cười nói: “Ta không làm đầu đà nữa, chuyển qua làm hòa thượng rồi.”

Lúc này khoảng 7h tối, tháng 7, tháng 8 thì phía chân trời vẫn còn ánh nắng. Hoa Vinh ngồi trên thuyền cầm cung vô cùng phấn khích, thỉnh thoảng có con chim bị dọa bay lên, bay qua đỉnh đầu. Lão chèo thuyền nói: “Hoa gia, sao ngài không bắn? Tôi nhớ rõ ngài rất thích ăn thịt vịt hoang mà.”

Hoa Vinh ngạc nhiên, vô thức cầm cung lắp tên kéo căng, rồi lại chậm rãi buông xuống: “Quên đi, đời trước giết vô số vịt hoang, bây giờ tạm tha mạng cho chúng một lần, nếu cùng một con vịt mà chết trong tay ta 2 lần, thấy nó có oan không?”

Lão chèo thuyền cười nói: “Ha ha, Hoa gia nói chuyện rất kỳ lạ, kiếp trước...người rất cục có kiếp trước kiếp này hay không, tôi hôm qua mơ một giấc mơ kỳ quái, mơ thấy tôi kiếp sau cũng chở người qua sông, bắt quả thuyền cũng không cần tôi chèo, bên trên có một cái rương, trên có một cái tay nắm, còn rất nhanh, rẽ trái phải cũng rất nhanh, đầu thuyền có cái hình tròn, ngài xoay nó đi đâu nó đi đấy, ai nha, nếu thực sự có thứ này, có lẽ tôi nguyện ý mấy đời đưa người qua sông.”

Lão chèo thuyền này có cường nhân niệm, hẳn là muốn có một chiếc du thuyền....

Lên bờ, vẫn như lúc trước, chúng tôi lại cưỡi ngựa đi một lúc mới tới Trung nghĩa đường. Hoa Vinh đi trước dẫn đường, vừa đi vừa than thở, thỉnh thoảng gọi tên một vài tiểu đầu mục, trò chuyện vài câu.

Chúng tôi mới vừa lên bờ thì đã có người thông báo toàn sơn. Trung nghĩa đường lại vang lên lệnh triệu tập, mọi người vốn đều chuẩn bị sẵn sàng, vừa nghe lệnh triệu tập đều từ trong nhà đi tới Trung Nghĩa Đường. Trên đường đụng phải các hảo hán đều chen chúc vào đại sảnh.

Lỗ Trí Thâm đi qua bên người bọn tôi, anh ta lơ đãng khoác vai Hoa Vinh nói: “Hoa huynh đệ còn đi đón bọn họ cơ à?”

Không chờ Hoa Vinh giải thích, Lỗ Trí Thâm liếc mắt thấy Phương Trấn Giang, đại hòa thượng trấn tĩnh núi sập trước mặt không nhú mày lại kêu lên thất thanh: “Con mịa nó, vô lượng thọ phật, trên đời này thật sự có người giống Võ Tòng huynh đệ như đúc.”

Phương Trấn Giang dù không biết hẩn, nhưng thông qua đọc sách cùng lời ăn nói liền biết là Lỗ Trí Thâm, thấy đại hòa thượng cao lớn uy mãnh, liền muốn thân cận, dấn ngực hẩn nói: “Lão Lỗ, lát nhõ cây cho ta xem xem.”

Không ngờ Lỗ Trí Thâm giận tím mặt nói: “Người là ai cũng cũng xứng gọi ta như vậy, nếu không phải nhường huynh đệ Võ Tòng chính diện đánh bại người, ta liền một quyền đập chết người.”

Phương Trấn Giang cũng không giận, trước ánh mắt kinh dị của mọi người, cậu ta cười tủm tỉm đứng trong đại sảnh. 54 hảo hán tới Dục Tài không thiếu một người đều tiến tới chào hỏi. Phương Trấn Giang ôm quyền đáp lời, lúc này một người đi từ cửa vào, thấy Phương Trấn Giang liền chết sững đứng nguyên tại chỗ. Hai người ngoại trừ kiểu tóc cùng quần áo, nhìn thật đúng là một đôi anh em song sinh cùng bào thai. Người tới tự nhiên là Võ Tòng, anh ta cố gắng bình tĩnh, nhìn Phương Trấn Giang hừ lạnh, sau

đó về chỗ ngồi của mình. Võ Tòng không phải là người bừa bãi, cho dù muốn vạch trần mánh khố của của bọn tôi thì cũng phải làm trước mặt mọi người, cho nên anh ta không ngại chờ thêm chốc lát.

Tống Giang thấy mọi người tới đông đủ, gõ bàn, lúc thấy Phương Trấn Giang cũng nhìn lại vài lần. Một ngày này thật nhiều việc lạ, Tống Giang đầu to ra, lão tỏ ý Ngô Dụng chủ trì hội nghị. Hiện tại lão cùng Ngô Dụng tạm thời cùng chung chiến tuyến, Võ Tòng nếu thừa nhận Phương Trấn Giang là mình chuyển thể, chiêu an mới có thể tiến hành thuận lợi.

Ngô Dụng tay chỉ Phương Trấn Giang cùng Võ Tòng nói: “Nhị lang, đệ còn lời gì muốn nói không?”

Võ Tòng cười lạnh đứng lên đi tới trước mặt Phương Trấn Giang: “Huynh đệ, nếu bình thường gặp tướng mạo của huynh đệ ta sẽ coi là bằng hữu, đây là duyên phận hiếm có, đáng tiếc huynh đệ lại bị kẻ gian lợi dụng, hiện tại ta cho huynh đệ một cơ hội, huynh đệ nói thật xem huynh đệ rốt cục là ai?”

Trương Thuận, Đồng Bình cả đám đều la lên: “Thì là chú chứ ai.”

Võ Tòng: “Trên đời này người có tướng mạo giống nhau cũng nhiều, bằng vào điểm này nói đó là ta chuyển thể, chuyện này khó làm người ta tin phục – trên cánh tay trái ta có một cái bớt, người có sao?”

Phương Trấn Giang chẳng ư hờ, chậm chậm giơ tay lên, lập tức có người kêu: “Thật sự có.”

Võ Tòng ngửa mặt cười dài: “Vì ta mà người phí công thế sao.”

Tôi nói nhỏ: “Trấn Giang, nghe lời hăn nói thì hôm nay chúng ta phải bán cang cho hăn rồi.”

Tống Giang thấy Hoa Vinh vẫn đứng bên tôi, tiện lời: “Hoa Vinh huynh đệ, vào chỗ ngồi đi.”

Lúc này một người hoảng hốt đứng lên từ đám đông, lăm bẫm: “Đệ... đã ngồi đây rồi mà.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 117: Thái Cực Phương Trấn Giang

Người đứng lên vẻ mặt tuần lãng, tóc dài phiêu dật, đúng là Hoa Vinh.

Mọi người vốn tập trung tinh thần chú ý Võ Tòng cùng Phương Trấn Giang, lúc này gặp phải hai Hoa Vinh, lập tức ồn ào. Tại sao thời gian dài như vậy không ai phát hiện, đó là vì một nửa số người ở đây hiểu được chuyện gì đang xảy ra, một ít mơ hồ còn không để ý, mà vị Hoa Vinh tại Lương Sơn lại sững sốt không nói nên lời, lúc này đối mặt với Hoa Vinh là thanh niên mê văn học, không nói nên lời. Hoa Vinh đứng cạnh tôi mỉm cười với Hoa Vinh kia, cũng không giải thích gì.

Võ Tòng sững sốt một lát, cười giận dữ: “Ha ha, một lần còn mang tới hai tên - người kia ta mặc kệ, vị huynh đệ giống ta, hai ta trước tiên phân rõ, huynh đệ rốt cục là ai?”

Phương Trấn Giang cười nói: "Nói thật ta chỉ biết ta tên là Phương Trấn Giang, các ca ca nói với ta người và ta là một người. Ta cũng không biết có thật không, chuyện kiếp trước ta chẳng nhớ nổi cái gì."

Võ Tòng lập tức kêu lên: “Thấy chưa, lại tìm cách thoát thân.”

Phương Trấn Giang cũng không giải thích, nói với Võ Tòng: “Nghe nói người ăn hiếp Tiểu Cường huynh đệ của ta?”

Võ Tòng táo bạo: "Thế thì sao?" Võ Tòng từ lúc nhìn thấy Phương Trấn Giang đã điên cuồng, lảng nhảng mãi, giờ thì bộc phát. Anh ta chỉ thẳng

mặt Phương Trấn Giang: “Mày nói chuyện kiếp trước mày không nhớ nổi, vậy võ công còn chứ? Nếu mày có thể đánh thắng tao thì tao thừa nhận mày là tao... là huynh đệ của tao. Mày dám không?”

Phương Trấn Giang thản nhiên: “Tao cũng đang có ý này, chuyện này vốn là nói không rõ.”

Tôi nghe xong vội kéo Phương Trấn Giang: “Không phải nói là không đánh nhau sao?”

Phương Trấn Giang nói nhỏ: “Anh cũng thấy đó, không đánh không xong.”

Nguyên lai đã sớm quyết định.

Võ Tòng thấy Phương Trấn Giang chủ động khiêu chiến, càng giận điên cuồng, nhảy bật lên đâm thẳng ngực Phương Trấn Giang. Phương Trấn Giang gạt tay hóa giải thế công, lui ra sau một bước: “Chỗ này không thi triển được võ công, ra ngoài đánh.”

Võ Tòng: “Tốt”.

Lập tức có người đứng ra khuyên giải, nhưng mọi người đều hiểu, chuyện hôm nay nếu không thể thỏa mãn Võ Tòng thì còn lâu mới xong, đều yên lặng đi theo hai người ra ngoài sân trước Trung Nghĩa Đường. Hoa Vinh đứng yên lặng chờ Hoa Vinh. Hoa Vinh liếc nhìn Hoa Vinh, Hoa Vinh chần chờ một chút rồi đến bên người Hoa Vinh. Hoa Vinh không một tiếng động cùng Hoa Vinh sóng vai đi ra đại sảnh. Sau đó cũng không rõ hai tên Hoa Vinh đang nói gì... thật rối loạn.

Võ Tòng cùng Phương Trấn Giang đi ra ngoài. Võ Tòng ném áo ngoài cho Lỗ Trí Thâm, lộ ra làn da bánh mật, cơ bắp cuồn cuộn. Quần áo ném ra cũng vô cùng uy mãnh, như một cô nàng thiếu nữ tuần tình lao vào lòng Lỗ Trí Thâm. Phương Trấn Giang ngược lại càng đơn giản, cứ thế đứng yên

khoanh tay nhìn Võ Tòng biểu diễn - cậu ta không có gì để cười, chỉ mặc một cái áo sơ mi, cho dù cười cũng chả đẹp được như người ta.

Võ Tòng thoải mái đá cao ngang đỉnh đầu hai cái, nhanh chóng tỉnh táo lại. Anh ta nói: “Phương Trấn Giang hả? Trên Lương Sơn tao là chủ mà là khách. Mà nói so tài thế nào?”

Phương Trấn Giang: “Trực tiếp ra tay đi, mà có tin hay không thì tùy, tao mà xem thằng nào gục trước rồi tính.”

Võ Tòng cười nói: “Mày hợp khẩu vị của tao. Nếu là chuyện khác, có lẽ tao với mày đã thành huynh đệ rồi.”

Phương Trấn Giang mỉm cười: “Dài dòng làm gì, lên.”

“Lên” vừa ra khỏi miệng, hai người đều nhảy lên lao tới, “phanh” lại đều lui ra một bước - chớp mắt mà thôi. Võ Tòng cùng Phương Trấn Giang đều tuyển chọn cùng lúc tấn công đối phương. Hơn nữa dùng chiêu giống nhau như đúc, hai người đồng thời đắc thủ, nhưng đồng thời trúng chiêu, cả hai có lỗi suy nghĩ cùng nhịp bước đều nhất trí làm người xem cảm thấy quý dị, người vây quanh quan khán đều kinh ngạc ồ lên.

Phương Trấn Giang đã chuẩn bị sẵn tâm lý, mặc dù trí nhớ không còn, nhưng vẫn biết Võ Tòng trước mắt là chân thân kiếp trước, võ công của mình cũng không phải là truyền thừa mà là phục chế, đã có dự tính trước về trận chiến tàn khốc đặc thù này rồi. Võ Tòng thì không thoải mái thế được, một chiêu này cảm thấy đối thủ là địch thủ hiểm thấy, lòng kinh ngạc cùng hoài nghi.

Tôi vui vẻ: “Trấn Giang, cứ đánh thế.” Tôi cũng không thật sự muốn Phương Trấn Giang đánh Võ Tòng, chỉ cần Võ Tòng tin tưởng là được.

Hai người xoay quanh một lúc, lại giao thủ. Võ Tòng ra chiêu hung mãnh, nhưng biến hóa rườm rà phức tạp. Phương Trấn Giang chiêu chiêu

phá giải, thỉnh thoảng đâm vài quyền, công thủ luân chuyển, chỉ vài phút hai người đã giao thủ vài chục chiêu. Các hảo hán Lương Sơn người người nhân lực phi phàm, không ít người lúc đầu còn cổ vũ Võ Tòng cổ lên, lúc này đều hét lên điên cuồng, cũng giảm đi địch ý với Phương Trấn Giang.

Tôi càng xem càng lo lắng, tôi mặc dù không biết võ, nhưng cũng nhìn ra Phương Trấn Giang cùng Võ Tòng lộ số hoàn toàn trái ngược nhau. Võ Tòng khoái công, Phương Trấn Giang khéo léo có thừa, tàn nhẫn không đủ, ngẫu nhiên mới có mấy chiêu trong thủ có công, đánh với loại đối thủ có lối đánh dũng mãnh như Võ Tòng sợ là cho dù thắng Võ Tòng cũng không đạt được mục đích, vội hét lên: “Trấn Giang, cứ đánh như vừa rồi.”

Theo tôi nghĩ, nếu Võ Tòng ra chiêu gì Phương Trấn Giang ra chiêu đó thì hiệu quả tốt hơn chút, nếu đánh thế vài trăm hiệp kết quả tự nhiên không nói cũng biết. Đến lúc đó chỉ sợ Võ Tòng trong lòng không tin cũng không có gì để nói, nhưng Phương Trấn Giang cũng có chủ ý, cái khác tôi không biết, dù sao cậu ta khi tham gia tán thủ tại Singapore thì thường xuyên dùng chuyên số trực thẳng cương mãnh, thậm chí còn dùng các chiêu số nhu đạo, vovinam...

15 phút sau, hai người dùng thân pháp khéo léo tránh đối phương, Võ Tòng trên người còn lưu lại vài vết đỏ do quyền của Phương Trấn Giang lưu lại. Phương Trấn Giang cũng không chiếm lợi gì, thỉnh thoảng cắn răng trừng mắt, xem ra cũng bị thương chút. Các hảo hán khác lấy Lỗ Trí Thâm làm đại biểu cũng nhìn ra không đúng, đều kêu lên: “Hai người này rõ ràng là cùng lộ số.”

Lúc này Võ Tòng xuất toàn phong cước, Phương Trấn Giang cũng tung ra một quyền, hai người đồng thời lùi lại, Võ Tòng khoát tay nói: "Chậm đã, tao hỏi mày, có phải mày từ nhỏ học qua võ Thiếu Lâm không?"

Phương Trấn Giang vò đầu: “Không có, tao vẫn làm thuê từ trước tới giờ, làm gì rảnh mà lên Thiếu Lâm. Hơn nữa hiện tại làm hòa thượng cũng

phải đi học lấy bằng chính quy mà?”

Thái Viên Tử Trương Thanh trừng mắt nhìn Phương Trấn Giang, đi tới bên Võ Tòng nói: “Huynh đệ, đừng đánh nữa, chúng ta đều nhìn ra hấn với huynh đệ căn bản không phải một người.”

Võ Tòng lắc đầu: "Không phải vậy, võ công của nó dù tạp nham chút, nhưng em có thể cảm giác được trụ cột võ công giống em, vừa rồi nó chỉ phòng thủ, rất nhiều chiêu số biến chuyển em cũng sẽ làm như nó.”

Phương Trấn Giang cười nói: "Mày thấy tao chỉ lo phòng thủ sao? Mày rất nhiều chiêu số chỉ muốn lấy mạng người khác, tao mà đánh bừa với mày chắc chắn lưỡng bại câu thương. Hơn nữa không có thâm cừu đại hận, vì sao tao phải liều mạng với mày?”

Võ Tòng gật đầu: “Nói phải, tao hiện tại cho mày cơ hội, giờ mày tấn công, không có gì băn khoăn nữa.”

Phương Trấn Giang lắc tay: "Tao tới này.” Nói xong giống như ác hổ vồ mồi nhào tới, nhưng hình dáng hơi cổ quái. Trước khi mỗi cước phát lực đá ra thì chân còn lại đều không trụ xuống mà như dừng giữa không trung. Người bị anh ta tấn công nếu không để ý kỹ thì khó mà phát hiện.

Ai ngờ một chiêu bình thường này xuất ra lập tức làm Võ Tòng biến sắc: “Long du thiên hải - Rong chơi biển nông? Chiêu này sao mày biết dùng, tao nhớ rõ là năm tao 20 tuổi lúc du ngoạn giang hồ gặp một thế ngoại cao nhân truyền cho, lão cũng dạy cho mày à?”

“Không có ...” chiêu này được Võ Tòng đặt tên “Long du thiên hải” quả nhiên đặc biệt, thật giống như một cự long mắc cạn khó đi, cho nên hai người vừa nói vừa đánh, Phương Trấn Giang mới tấn công khó khăn.

Võ Tòng vừa nghe xong liền thoải mái, tự trách mình đa nghi, đã không phải long du thiên hải, anh ta liền đối đãi như tầm thường, một chiêu đẩy

ra nhằm vào cổ tay Phương Trấn Giang. Ai cũng không ngờ anh ta đắc thủ thuận lợi thế. Nhưng hậu chiêu của Phương Trấn Giang cũng nhanh chóng phát động, thân thể lấy góc độ khó tin quẩn lại, chân treo trên không như lò xo vẽ một đường cong đánh thẳng vào mặt Võ Tòng.

Võ Tòng bị đập ngã xuống đất, kêu lên, lập tức bật dậy, người đầy bụi đất, tức giận: “Chẳng phải mày nói lão không dạy cho mày sao?” Xem ra chiêu cuối cùng là nắm đó vị thế ngoại cao nhân truyền lại, bất quá Võ Tòng cả tin Phương Trấn Giang, bây giờ mới chịu thiệt.

Phương Trấn Giang tỏ ra vô tội: “Lão vốn không dạy tao - tao uống thuốc xong thì đột nhiên biết.”

Võ Tòng: “...”

Phương Trấn Giang tiến lên một bước: “Tiếp tục, bất quá mày đừng có hỏi tao gì nữa, tao nói thật cả đấy, nhưng mà lại giống như gạt mày, tao cũng rất khó xử.”

Phương Trấn Giang tiếp tục tấn công, Võ Tòng thấy tư thế lại hỏi: “Bài Sơn Đảo Hải? Chiêu này sao mày cũng biết, đây là tao học từ vị tăng nhân quét rác tại Thiếu Lâm Tự năm 22 tuổi mà?”

...Xem ra Võ Tòng đúng là võ lâm kỳ tài té ngã nhật bảo trong truyền thuyết, nhảy núi ngọ cao nhân, vào núi ăn vạ năm linh chi, có khi đi đường thấy quả trứng nhật lên ấp ra rồng cũng nên.

Lúc này Phương Trấn Giang từng chiêu công tới, Võ Tòng vừa vội trốn tránh vừa giống như kiểm kê tài bảo trong nhà: “Ặc, chiêu này mày cũng biết? Ai da, chiêu này tao nghĩ ra... oái oái oái, chiêu này cũng là tao nghĩ ra nhưng còn chưa có cơ hội dùng sao mày cũng biết?”

Có qua có lại, Võ Tòng cùng Phương Trấn Giang hoàn toàn thành phiên bản vừa rồi, chỉ có điều Phương Trấn Giang công mà Võ Tòng thủ. Lúc Võ

Tòng hóa giải chiêu số thân hình cũng vô cùng linh động, nguyên lai Võ Tòng không chỉ tấn công dũng mãnh, phòng thủ cũng khéo, lúc này mới không hổ là tám năm học võ Võ Nhị Lang. Người bình thường thấy Võ Tòng dũng mà chưa thấy hấn khéo, cho nên lúc này mới hoài nghi Phương Trấn Giang là dị lộ.

Nói thông tục chút, có công tất có thủ, vừa rồi Phương Trấn Giang thủ thì không muốn cùng Võ Tòng liều mạng, giờ đổi lại Võ Tòng thủ nhìn qua rõ ràng cũng cam tâm tình nguyện, tự nhiên cũng có ý dò xét Phương Trấn Giang, cho nên để đối phương tùy ý tấn công toàn lực mà không muốn tùy tiện cắt đứt.

Cuối cùng một trận tấn công điên cuồng vũ bão, Võ Tòng đánh sướng điên, đánh tới cuối cùng Võ Tòng chuyển giận thành vui nói: “Hê, thú vị, tao nhận mày là huynh đệ.”

Mọi người vui mừng, Phương Trấn Giang cũng đang muốn lùi ra, Võ Tòng bỗng phẫn chấn nói: "Huynh đệ chớ đi, xem hai người bọn ta rốt cục ai mạnh." Nói xong hai đấm thủ thế khởi xuống cuồng oanh loạn tạc. Lâm Xung lo lắng: “Nhị vị huynh đệ dừng tay. Hai hổ tương tranh tất có một bị thương, các người chính tông là đồng căn sinh ra...”

Võ Tòng hoàn toàn không để ý cười lớn: “Ca ca nói sai rồi, mình đánh nhau với mình mới là cơ hội khó có được, sao có thể bỏ qua?”

Phương Trấn Giang cũng quyền qua cước lại mồ hôi như mưa, cười nói: “Nói đúng.”

Tôi vỗ đầu: Cái quỷ gì vậy, hai người có địch ý còn tương kính như tân. Lúc này nhận làm huynh đệ lại đánh nhau liều mạng thế....

Đây là khuyết điểm của võ sĩ, võ mông chả để ý tới mọi việc, bất quá cũng có thể cảm thông. Võ Tòng cả đời tâm tâm võ học (thủ tâm), trên giang hồ có lẽ có người võ công cao hơn nhiều, nhưng mà có thể đánh nhau

tâm đầu ý hợp đến mất hồn như vậy sợ rằng chỉ có Phương Trấn Giang. Thật giống như người bình thường chơi game, cùng người trên mạng đối chiến, hoặc là đối thủ không bằng, hoặc là bị người ta cho ăn hành, nhưng đột nhiên một ngày phát hiện một người chiến thuật cùng phong cách giống nhau như đúc, thậm chí địch thủ có khả năng chỉ ra lỗ hổng của mình, ví dụ dùng mìn mù làm choáng, súng trường hết đạn thì đổi súng lục, bắn vài phát rồi lại đổi súng trường, lại thay đạn. Lúc sắp thay xong lại đổi thành súng lục, lặp đi lặp lại kéo tới hết time. Mọi người còn muốn khuyên thì đã chậm... quyết chiến giữa hai đỉnh cấp cao thủ không thể nói ngừng là ngừng, nói khó nghe chút là chó cắn chó miệng đầy lông cũng phải xem là chó gì. Hai con chó con thì có thể coi là trẻ con đánh nhau, chứ mà hai con chó ngao thì sao?

Hai con chó ngao... ách, hai con Phương Trấn Giang... cũng không đúng, hai con Võ Tòng... các người làm ta tính toán đầu đầu chết mất.

Đây là một trận chiến liều mạng mà không chút địch ý, ai cũng có thể nhìn ra Phương Trấn Giang cùng Võ Tòng ăn ý. Nhưng ai cũng không thể phủ nhận hai người đánh tới cuối cùng thì mũi đao đã dính máu. Bắt đầu chỉ là ẩn chứng xa nhau một nghìn năm rốt cục vị nào là chính tông hay là tiến hóa, hoặc là ưu thế. Nhưng sau đó tính chất lại thay đổi, ngàn năm cổ lão hay tiến hóa thể tựa như hai cái đinh sắt bị từ trường hút, giãy dụa đều không thể thoát khỏi từ trường - hai người thể lực tương đương, lúc này cũng gần như thoát lực, nhưng đây là thời khắc cần phát huy siêu trường, trên Lương Sơn không ai tự xưng có thể đối phó hai Võ Tòng, cũng không ai có thể kéo bọn họ tách ra.

Võ Tòng mồ hôi như mưa, Phương Trấn Giang cắn răng chống đỡ, song hùng dũng chút lý trí cuối cùng chống trụ, vừa muốn dừng tay lại mãnh liệt cầu thắng, đều nghĩ: Nếu kiên trì thêm một giây không chừng đối phương sẽ ngã gục, trước mắt là địch hay bạn không trọng yếu, đây gọi là gì nhỉ -- chiến thắng chính mình.

Tôi thấy bọn họ cứ thế kết cục sẽ là đồng quy vu tận hoặc xử lý chính mình, một ý nghĩ nảy sinh, cái khó ló cái khôn hô lên: “Phương Trấn Giang, đừng quên là cậu còn có vợ.” Phương Trấn Giang sững sờ, nắm tay Võ Tòng đã tới trước mắt, Phương Trấn Giang vô thức đẩy mu bàn tay ra tiếp, lực đạo Võ Tòng bị hóa giải, Phương Trấn Giang lấy thân làm trục xoay qua sau lưng Võ Tòng, sau đó nhẹ nhàng kê vai đẩy. Võ Tòng nỗ lực hết đã không duy trì nổi, ngã dúm dui. Phương Trấn Giang cũng ngồi phịch xuống đất....

Mọi người sớm mắt chữ o mồm chữ a, hồi lâu mới bình tĩnh lại, đều lao ra chặn giữa hai người. Bất quá hai người đã vô tâm đấu tiếp, sau một lát Võ Tòng khôi phục thần trí, đứng lên thở hắt ra: “Sướng.” Cũng lúc đó Phương Trấn Giang cũng lặn lông lốc đứng dậy, nhìn Võ Tòng cười ha ha. Hai người nhìn nhau đồng thời cười to. Mọi người khó hiểu, Võ Tòng đẩy mấy người che trước mặt, đi tới trước mặt Phương Trấn Giang, nắm chặt tay cậu ta: “Hảo huynh đệ, không cần nói gì nữa, sau này có cơm cùng ăn, có địch cùng giết.”

Phương Trấn Giang nói: “Mày cũng thế.”

Mấy người Lữ Tuấn Nghĩa ở bên lau mồ hôi: “Dọa chết bọn anh.”

Võ Tòng đột nhiên nói nghiêm túc: “Trận so tài này mày thắng.”

Phương Trấn Giang ôm “người mình” không chút khách khí gật đầu, Võ Tòng khoát tay lên vai Phương Trấn Giang thân thiết nói: “Chiêu cuối cùng mày dùng tuyệt thật, xem ra mày tại chỗ chúng mày cũng học được không ít thứ từ cao nhân - mày nhất định phải nói cho tao biết, là ai dạy mày chiêu đó?”

Phương Trấn Giang đỏ mặt, mãi mới nhả nhó nói ra: “Vợ tao...”

“A, là của tao...” Võ Tòng thấy Phương Trấn Giang mặt biến sắc, lập tức tỉnh ngộ: “...Là vợ của mày, môn võ này gọi là gì?”

Phương Trăn Giang không chút do dự, bình tĩnh nói: “Thái cực quyền, mày không học qua sao?”

Võ Tòng vò đầu: “Thái cực quyền sao? Lần đầu nghe thấy.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 118: Cuộc Chiến Một Người

Thái cực quyền, thường nói là do Trương Tam Phong sáng chế, cũng có những ý kiến khác - chờ lão Trương tới ở trọ thì sẽ hỏi rõ lão xem rốt cục ra sao.

Nhưng Thái Cực Quyền từ lúc sáng lập tới thành thực khẳng định trải qua mấy trăm năm biến đổi, có thể khẳng định thứ Phương Trấn Giang học là chính tông nhất - lão bà tự tay dạy dỗ, người ta được gia truyền. Đồng Viện cũng là một cao thủ thái cực quyền, lúc trước cô bé từng bằng vào triết lý cao siêu lấy nhu thắng cương của Thái Cực khiến không ít cao thủ thực lực cao hơn cô ấy thúc thủ vô sách.

Vừa rồi tôi vừa hô lên vậy, Phương Trấn Giang mới nhớ tới mình còn có gia hữu mỹ quyến, không thể đồng quy vu tận với tên Võ Tòng cả đời độc thân, cho nên không tự chủ sử dụng môn võ do lão bà dạy cho.

Phương Võ hai người ăn ý đứng chung, lại không biết nói gì cho phải. Lỗ Trí Thâm cười khúc khích, đi tới trước mặt Võ Tòng nói: “Đệ xác định chưa?”

Võ Tòng kéo tay Phương Trấn Giang nói: “Đến, ta giới thiệu cho đệ, đây là Lỗ Trí Thâm ca ca...”

Phương Trấn Giang cười nói: “Cũng đã gặp rồi.” Nói xong anh ta kéo Võ Tòng tới trước mặt tôi nói: “Đệ cũng giới thiệu cho huynh một chút,

đây là Tiểu Cường, là một huynh đệ tốt, các ca ca đã nhận anh ấy là huynh đệ thứ 109.”

Võ Tòng hơi ngại ngùng nắm vai tôi nói: “Trước kia đặc tội rồi, huynh đệ.”

Cũng không chờ tôi nói gì, Võ Tòng bỗng sừng sốt nói với Phương Trấn Giang: “Vậ đệ bài danh số bao nhiêu?”

Phương Trấn Giang: “...Đệ không bài danh cũng được.”

Võ Tòng kêu lên: “Làm sao có thể? Huynh đệ -- đệ nhỏ hơn ta nên ta gọi một tiếng đệ, thế này đi, đệ xếp ngay sau ta.”

Võ Tòng nói với Đồng Bình đang vui vẻ đứng bên: “Đồng ca, phiền toái ca, cho huynh đệ này chen vào, xếp hạng trước huynh được không?” Theo bài danh Lương Sơn, Đồng Bình xếp ngay sau Võ Tòng, Thiên Cương Tinh số 15.

Đồng Bình bĩu môi: “Cái gì, đang là 15, sau này ra giang hồ tái kiến lại sửa thành 16 à. Người ta còn tưởng rằng ca phạm vào sai lầm nên hạ cấp.”

Võ Tòng thoáng nghĩ rồi nói: “Thế này đi, Trấn Giang bài danh trước ta, đệ 14 ca 15..”

Đồng Bình dậm chân: “Vậ ca vẫn 16.” Tất cả mọi người bật cười ha hả.

Phương Trấn Giang cười nói: “Đệ không cần bài danh, có nhiều bằng hữu huynh đệ như vậy mới là thật, danh tiếng không có gì quan trọng.”

Lư Tuấn Nghĩa nói: “Thế này đi, hai người đều xếp 14.” Trên Lương Sơn mấy cái này là lệ. Trương Thuận, Trương Hoàn, Nguyễn Gia tam hùng, Chu Quý, Chu Phú cùng nhau lên núi, nhưng cũng chưa từng có chuyện hai ba người cùng xếp một thứ tự.

Võ Tòng cười nói: “Tốt, hai người đều 14, vậy thì chia đôi là...”

“Ách xì!” Phích lịch hỏa Tần Minh nhảy ra, trên núi anh ta xếp thứ 7.

Sau trận đánh, Võ Tòng cùng Phương Trấn Giang như hình với bóng, mọi người quây lại chúc mừng, chợt có người nói nhỏ: “Ủa, Hoa Vinh đâu rồi?”

Mọi người lúc này mới nhớ tới, lúc lên núi với tôi còn có một Hoa Vinh. Nhìn quanh, Đoạn Cảnh Trụ tinh mắt, chỉ vào sườn núi nói: “Hai người ở kia đúng không?”

Hoa Vinh cùng Hoa Vinh sóng vai ngồi trên bậc thang bằng đá, không xa cũng chẳng gần, tuần lãng phiêu dật. Một Hoa Vinh ngẩng đầu nhìn trời, một người cầm cỏ phủi mặt đất, hai người ung dung ngồi nói chuyện. Bởi vì cách xa nên không ai nghe thấy nói gì, chỉ thấy hai người ăn ý, lại có chút tịch liêu - giống như một người đơn độc ngồi đó.

Có người kêu lên: “Hoa Vinh.”

Hai Hoa Vinh đồng thời quay lại, đều xoay cổ về bên trái, động tác đều nhịp, vẻ mặt giống nhau như đúc. Tất cả mọi người đều choáng, không ít người vô thức dụi mắt, nếu không phải một người mặc quần áo hiện đại, sợ là mọi người đều điên rồi.

Hoa Vinh bên phải vẫy tay với mọi người: “Chuyện Võ Tòng ca ca xong rồi chứ, chúng ta không cần so, đệ tin tưởng đệ là hãn, hai là một.”

Mấy người cơ hồ đồng thanh: “Bọn đệ nói gì?”

Có một Hoa Vinh khóe mắt ạng nước, như muốn khóc. Cậu ta miễn cưỡng lau mắt cười gượng: “Không có gì, là nói chuyện chuyện Lương Sơn từ đây trở đi.”

Hoa Vinh bên trái thấy mọi người hoài nghi, chuyển chủ đề: “Đã là Võ Tòng ca ca đều so tài qua, chúng ta cũng nên luận bàn một chút đi.”

Đám hảo hán thích náo nhiệt đều kêu tốt, trong đó rõ ràng có mấy người trong đám 54 khách hộ, bọn họ từng thấy Hoa Vinh đấu tiên cùng Bàn Vạn Xuân. Đó là một trận đánh kinh hiểm vạn phần, kích thích tuyệt luân, hiện tại hai Hoa Vinh muốn đấu, chắc chắn được mãn nhãn rồi.

Hoa Vinh hỏi Hoa Vinh: “Cách luận bàn thế nào?”

Hoa Vinh cùng Hoa Vinh nói: “Tựa như trên chiến trường, người còn biết cách nào khác sao?”

Hoa Vinh cùng Hoa Vinh... ặc, vì phân chia hai Hoa Vinh, chúng tôi cũng dùng Kim 1 Kim 2 làm mẫu, phân là Hoa 1, Hoa 2. Lương Sơn chính bản Hoa Vinh là Hoa 1, thanh niên yêu văn học Nhiễm Đông Dạ là Hoa 2.

Hoa 1 nói Hoa 2: "Thế có được không?"

Hoa 2 hòa nhã: “Được hay không kỳ thật chính người cũng biết, đừng quên chúng ta vẫn là một.”

Hoa 1 cười thoải mái: “Nói phải.”

Hoa 2 nói với tôi: “Cường ca, lát nữa chúng đệ còn cần một người, chờ bọn đệ tách ra sẵn sàng, huynh ra hiệu bắt đầu nhé.”

Tôi buồn bực: “Hai người nghĩ so tài thế nào?”

Hoa 2 cũng không nói, mang cung vào trong rừng nhỏ bên cạnh. Hoa 1 cũng gọi người lấy cung, chẳng nói năng gì đi về phía đó.

Tôi cùng các hảo hán nhìn nhau ngạc nhiên, ai cũng không biết bọn họ muốn làm gì, hai Hoa Vinh đứng cách nhau 50 m bỗng đồng thời xoay người, hai mắt nhìn tôi ra hiệu tôi phát lệnh.

Tôi cẩn thận hỏi người bên cạnh: “Hai người rốt cục muốn làm gì, để có nên cho họ bắt đầu không?”

Trương Thanh nhú mày: “Xem ra muốn đối xạ, nhưng hai anh bạn này, hẳn không liều mạng.”

Lúc này đám đông chờ xem náo nhiệt cũng ý thức được việc này quái dị thất thường, bàn tán xôn xao: “Hay là gọi bọn họ về hỏi tình hình xem sao.”

Tôi nhắc tay tỏ ý hai người trở về, ai ngờ lại chọc họa. Hoa 1 Hoa 2 vừa thấy tôi nhắc tay, đột nhiên đồng thời lấy tiền nhắm ngay đối phương. Không cần nhìn cũng biết là một loạt tiền 27 mũi, thủ pháp này người bình thường không nắm giữ được. Mọi người hét loạn: “Mẹ ơi, thật muốn liều mạng, mau kêu dừng lại.”

Tôi phát điên giơ tay lên nói: “Vậy bọn anh nhanh đi, em không thể động.” Hai Hoa Vinh nhìn chăm chăm tay tôi, ai cũng hiểu được chỉ cần tôi thả tay thì tên bay đầy trời, lúc đó hai Hoa Vinh cũng không tránh được việc thành nhím – chúng tôi ai cũng không đoán ra huynh đệ bọn họ nhận thức vì sao lại muốn tự giết lẫn nhau. Không giống lúc đấu với Bàn Vạn Xuân, lần trước Hoa Vinh cùng Bàn Vạn Xuân vì vinh quang, ít nhất không hy vọng đối phương chết dưới tiền của mình, mà lần này hiểm rồi, chỉ cần bắn ra thì không đơn giản là người chết ta sống, đây là đồng quy vu tận.

Mọi người cũng nóng nảy, cũng kêu lên cho hai Hoa dừng tay (sau này sẽ giảm xưng là hai Hoa, nhị Hoa là tên của thằng khờ dưới nhà tôi), cũng có mấy người chạy về phía hai người.

16 tháng 8, Lương Sơn, không gió....

Hai Hoa giăng co, 54 tiền trên dây, không ai biết hậu quả của trận chiến này....

Trong lúc nguy cấp vô cùng này, một con sâu nhỏ đang ca hát vui vẻ lại ngu ngốc chui vào mũi tôi (Năm đó Tiểu Hoa viết đoạn này vào văn bị thầy giáo khoe rồi đó), tôi phì phì rên rỉ sau đó hắt xì hơi một cái kinh thiên động địa, tiếp đó dùng tay day mũi - cùng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng "chúu" xuyên qua màng tai, tôi biết hỏng rồi.

Sau đó các bạn có đoán được tôi nghe thấy gì không? Ừ, phong cách quen thuộc của tôi đại khái mọi người đoán đúng rồi, tiếp đó tôi lại nghe thấy "chúu chúu chúu chúu (chỗ này cắt bớt 22 chữ chúu) - đúng a, chính là tiếng đó.

Tiếp đó tôi nghĩ nếu tôi viết, tôi vô ý thức nhắm mắt lại, sau đó lại mở mắt ra nhìn thấy gì gì, nhưng mà độc giả biết mà, người có rất nhiều thời điểm không kịp nhắm mắt....

Tôi trở mắt nhìn Hai Hoa bắn tên cực kỳ chuẩn xác biểu diễn sự dâm dăng, giống như Gà rừng (trong người trong giang hồ) gặp Lưu manh vậy, đầu tiên là đầu tiên va đầu tiên hôn môi nồng nhiệt, sau đó lực đạo đầu, ôm, xé rách, vô cùng hài hòa, có âm âm, kết thúc.

Sau đó các bạn đoán tôi lại nghe thấy gì, ừ ừ, lúc này đại bộ phận mọi người hẳn cũng đoán được tôi nghe thấy "ba ba ba ba ba" (chỗ này bỏ bớt 22 chữ ba) – chính thế, đúng là thanh âm này.

Hai Hoa bắn ra 27 phát tổng cộng 54 mũi tên, toàn bộ chạm nhau trên không trung, lực đạo, vị trí đều nhất trí kinh thể hãi tục. Điều khiến mọi người kinh ngạc là 54 mũi tên rơi xuống đều bảo trì tư thế ôm chặt vào nhau, hai Hoa đứng Nam Bắc, mà 54 mũi tên đều nằm trên đất theo hướng Đông Tây xếp thành 27 đôi...

Sau một thời gian rất dài, tôi cứng lưỡi mắt tròn tròn, cuối cùng không thể nhịn nổi kêu lên: "Cái đệt". Cùng lúc đó, người khác bên tôi cũng dùng những thán từ như vậy để biểu đạt sự khiếp sợ của mình, lập tức Lương

Sơn toàn sơn vang lên một loạt tiếng khen âm ầm: “Đệt đệt đệt đệt ...(chỗ này cắt bớt 100 chữ đệt)

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 119: Chiêu An

Nếu nói Võ Tòng cùng Phương Trấn Giang so đấu có người còn hoài nghi, vậy hai Hoa biểu diễn hoàn toàn gạt bỏ đi hoài nghi của mọi người.

Võ Phương tranh đấu chỉ có ít người xem hiểu, bởi vì phong cách của Võ Tòng hay nhảy nhót, lúc ra tay khó phán đoán hai người rốt cục có cùng chiêu số không. Còn nữa, cho dù Võ Tòng võ công rất cao, nhưng về mặt lý luận thì không thể chỉ mình được học quyền pháp Thiếu Lâm mà người khác không được, đánh ngang tay cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Hai Hoa thì khác, không nói đương thời dường như không có ai tiên pháp vượt Hoa Vinh, dù có thì kiếm người bình khởi bình tọa - ngang tài ngang sức với Hoa Vinh cũng rất ít, mặc dù Bàn Vạn Xuân cũng bất phàm, nhưng cũng không thể phối hợp với Hoa Vinh tới tình trạng này, Hoa 1 cùng Hoa 2 sau khi buông tay chỉ quản bắn tên, song phương lại như vô tình hay cố ý đụng trúng, đây là ăn khớp cực cao. Bởi vì Hoa 2 cùng Hoa 1 nói: Tựa như trên chiến trường vậy, có tiền đề này, hai người lại thấy bình thường, tiên pháp qua nhiều năm dường thành như máy móc vậy, cho nên mới có thể tiền tiến tương giao.

Còn phải nói nữa là Hoa 2 cùng Phương Trấn Giang khác biệt, cậu ta trực tiếp từ người sống thực vật sống lại, vừa tỉnh lại thì trí nhớ là Hoa Vinh, thanh niên yêu văn học Nhiễm Đông Dạ thực tế chưa từng tồn tại, nói cách khác Hoa Vinh số 2 dù là một tên nhóc hơn 20 tuổi, kỳ thật vẫn là Hoa Vinh mới rời đi Lương Sơn không lâu. Rất nhiều thói quen, cả lối suy nghĩ

vẫn như lúc trên Lương Sơn, cậu ta cùng vị Hoa Vinh số 1 trên núi ăn ý cũng cao hơn Phương Trấn Giang cùng Võ Tòng mấy lần, cơ bản là một người tách ra 2 thân thể.

Có bốn người này luận bàn so đấu, 54 hảo hán còn lại không tiếp tục nghi ngờ. Khi tôi lấy ra một đồng đồ linh tinh phân cho mọi người, bọn họ càng không có gì hoài nghi bán khoán - người cổ đại cũng không ngốc, chứng kiến hộp nhỏ biết ca hát (điện thoại) cùng những tấm trong suốt (kính của Ngô Dụng) liền hiểu được tôi đến từ thế giới khác. Giống như chúng tôi hiện tại nhìn thấy một tên xấu xí quái dị cầm trong tay gậy huỳnh quang kêu ông ổng bước xuống từ phi thuyền thì tôi biết hẳn chắc chắn như võ sĩ - nếu bọn lừa gạt vì lừa vài trăm đồng mà làm ra một thiết bị bay vượt tốc độ ánh sáng, thì chi phí quá cao rồi.

Lập tức lại náo động một lúc lâu, Tống Giang bực tức một lúc triệu hồi đám người trong Trung Nghĩa Đường, còn vì sao buồn bực, chúng ta cũng có thể hiểu. Vị chủ Lương Sơn này từ lúc tôi tới đã thành nhân vật phụ lui về tuyến 2, lão còn không có nhiều đất diễn bằng Đoạn Cảnh Trụ.

Chờ mọi người im lặng, Tống Giang nói: “Các huynh đệ, mặc dù ca còn không hiểu rõ rốt cục phát sinh biến cố gì, bất quá chuyện chiêu an quyết định được chưa?”

Rất nhiều người gật đầu nói: “Ừ, ừ.”

Tống hắc bàn mắt sáng lên: “Vậy tiếp đây nói xem chiêu an thế nào...”

Tôi đứng dậy nói: “Cũng chả khó, đương kim hoàng thượng thích nhất một phụ nữ tên Lý Sư Sư, chúng ta có thể thông qua cô ấy đạt được mục đích của chúng ta.”

Tống Giang vui vẻ: “Biện pháp này đệ cũng nghĩ ra, vậy biện pháp cụ thể do đệ nói.”

Tôi cũng thuận miệng nói luôn: “Việc này cần ca ca tự mình vào kinh một lần, cần mang theo Đới Tung, Lý Quỳnh...” Tôi ngoài miệng nói thế, mắt nhìn thẳng vào vị bạch diện thư sinh ngồi cuối cùng, đó chính là lãng tử nổi tiếng Yến Thanh... Thằng nhóc mặt trắng, cao gầy, khí chất phong lưu, nếu như ở hiện đại đi tới quán bar chắc chắn có gái chủ động tới làm quen.

Yến Thanh để ý tới chuyện cơ hồ một nửa người ở đây nhìn mình, không tự nhiên: “Các huynh nhìn đệ làm gì?”

Tôi gãi đầu, về chuyện tiếp cận Sư Sư thế nào tôi còn không có nghĩ tốt. Hơn nữa để Yến Thanh đi gặp cô ấy hay là một viên thuốc thu phục, cách trước có lỗi với Kim Thiếu Viêm, nhưng nếu cho uống thuốc, những năm cuối đời của Sư Sư nên thế nào đây?

Đúng lúc này có người đến báo: “Thủy quân bắt được một quan thuyền của triều đình. Có một người là đương kim Thái Úy, là giết hay là thả mời Tống Giang ca ca định đoạt.”

Tôi vội hỏi: “Vị Thái Úy họ gì?”

Thảm tử gãi đầu nói: “Hình như họ Vương?”

Tôi cũng gãi đầu: “Họ Vương? Không phải họ Trần hay họ Túc sao?” Tôi nhớ rõ chuyện Lương Sơn chiêu an, họ Trần bị Lý Quỳnh đánh cho một trận, họ Túc thì nhân phẩm còn được.

Ngô Dụng hỏi thảm tử: “Người nói đối phương chỉ đi một con thuyền tới?”

“Đúng vậy.”

Ngô Dụng chỉnh lại kính mắt, như tính trước nói: “Chắc là tới chiêu an.”

Tống Giang vừa nghe vậy vội đứng dậy nói: “Mau mời Vương đại nhân tiến tới - ai, để ta tự mình nghênh đón.”

Ngô Dụng chẳng màng ngó tới ngồi yên vị, phân phó thám tử: “Người đem Thái Úy họ Vương dẫn tới.” Lại ghé tai Tống Giang: “Ca ca, tình huống không rõ, không nên quá vội vã, không nên giảm uy phong của Lương Sơn chúng ta.”

Tống Giang nghe vậy gật đầu, bình tĩnh ngồi xuống.

Thám tử đi rồi, Ngô Dụng cầm quạt lông phe phẩy: “Các huynh đệ trước tiên thống nhất lời lẽ chút, lát nữa nếu thật sự triều đình chiêu an, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Võ Tòng huynh đệ cũng rất nhanh trí, nói luôn: “Vậy đáp ứng, chúng ta chiêu an là vì đối phó Phương Tịch, không chịu cảnh hai mặt thù địch, đánh Phương Tịch xong chúng ta lại quay lại Lương Sơn không muộn.”

Tất cả mọi người nói: “Tốt.”

Tống Giang: “....”

Chốc lát hai lâu la áp giải một lão già đi tới, lão già run rẩy nhưng lại cố trấn định. Người mặc quan phục, quan mào không thấy đâu, lão vừa thấy trong sảnh có hơn 100 nhân vật hung thần ác sát, chân như bị chuột rút cứng ngắc, nhưng cũng đã có chuẩn bị tâm lý nên miễn cưỡng đứng thẳng.

Tống Giang còn chưa kịp hỏi gì, Trương Hoàn nghịch điện thoại của đệ đệ không cẩn thận phát tiếng: “Vợ cả vợ hai đều là vợ cả.”

Vương lão đầu vừa nghe được cũng không nhịn được nữa phập phất ngả ngồi tại chỗ, mọi người đều trừng mắt với Trương Hoàn. Trương Thuận vội giật lại điện thoại tắt đi.

Tống Giang hòa nhã: “Vương đại nhân chớ sợ, Lương Sơn chúng tôi đất nhỏ người ít, các huynh đệ đa số xuất thân lục lâm, chưa từng thấy qua đại sự, chẳng biết đại nhân đến đây làm gì?”

Vương Thái Úy mặt trắng bệch, run rẩy, vùng vẫy không đứng lên nổi, đành ngồi dưới đất nói thều thào: “Ta phụng ý chỉ của hoàng thượng (chấp tay, nhưng nhìn thế nào giống như con sóc chuột ôm hạt thông trong Ice age vậy) tiến đến chiêu an các người... các vị.”

Đồng Bình nhanh miệng: “Được, bọn ta vừa thương lượng, đồng ý chiêu an.”

Anh ta đội nhiên nói lái nhai một câu như vậy, Vương Thái Úy mặt ử dột: “Vị hảo hán này chớ nói giỡn, Vương mỗ mặc dù mạng trong tay các vị, nhưng cũng ăn lộc vua, không thể trơ mắt nhìn các vị cầm thánh chỉ ra đùa giỡn.”

Các hảo hán thấy lão hiểu lầm ý tốt của mình, đều nói: “Không lừa lão, là thật đó.”

Vương Thái Úy sắp khóc rồi, trong ý nghĩ của lão, bọn thổ phỉ đang trêu lão, chỉ sợ lão cách cái chết không xa rồi.

Tống Giang phất tay ho khan, vất vả lắm mới làm mọi người im lặng, lúc này mới thay bộ mặt tươi cười nói với Vương Thái Úy: “Vương đại nhân không nên đa nghi, chúng tôi mặc dù tạm cư Lương Sơn như không phục giáo hóa, nhưng thực là bị gian nịnh bức bách, trong lòng quả thật vẫn luôn nhớ về thánh thượng...”

Phương Trấn Giang chẳng kiên nhẫn nổi nói: “Tóm lại là đồng ý chiêu an, có một câu đó thôi, nói nhiều làm gì.” Cả đám đang ngồi dám nói với Tống Giang như vậy chỉ có cậu ta thôi, những người lại trong lòng vui sướng nhưng bề ngoài đều nói: “Nghe đại ca nói hết đã.”

Tống Giang bị cắt lời, ghen hòng không biết nên nói gì. Vương Thái Úy nói xong xem sắc mặt mọi người, rốt cục cho ra một kết luận hữu dụng với bản thân: Bọn thổ phỉ không chừng chấp nhận chiêu an - vì thế thăm dò: “Hoàng thượng nói, chư vị anh hùng nếu thực ý chấp nhận chiêu an tạm thời không cần vào kinh diện thánh, có thể mang nhân mã bản bộ lập tức lên đường chinh phạt Phương Tịch, đặc phong Tống nghĩ sĩ là Chinh Bắc Tiên Phong, đợi khi bình Phương Tịch sẽ gia phong Bảo Nghĩa Lang, tới Biện Kinh diện thánh.”

Mọi người vui mừng: “Thật là buồn ngủ gặp chiếu manh.”

Tống Giang nhìn phía bắc hành lễ: “Thần, Chinh bắc tiên phong Tống Giang tạ chủ long ân.”

Vương Thái úy thấy trong đại sảnh có người cười, có người nói chuyện phiếm, còn có người đập đầu. Tràn cảnh cực hỗn loạn, nhưng có thể xác định, bọn thổ phỉ không giận tím mặt, cũng không ai tới cắt lỗ tai của mình, trong lòng thầm than một tổ tiên bốc khói xì xùm.

Bởi vì dù là thằng ngu cũng nghe ra Tống Huy Tông chiêu an chẳng có thành ý chút nào, Chinh bắc tiên phong? Bảo Nghĩa Lang? Toàn bộ đều là hư danh, cho dù chính thức vào biên chế cũng là tiểu lại bất nhập lưu, kêu Lương Sơn đi đánh Phương Tịch chỉ là theo ý mình, trên cơ bản là hoàng đế bị bức điên rồi buộc phải đánh bạc một lần vô bổ.

Vương Thái Úy run rẩy đứng lên, thấy không ai ngược đãi, mặt dần đỏ lên, lo lắng suy nghĩ một lúc mới nói: “Các vị đi tắm rửa thay quần áo, thấp ba ném nhang, ta sẽ chính thức tuyên đọc thánh chỉ.”

Lập tức một rừng âm thanh hò hét ầm ĩ lên: “Đọc cái tờ rym, chuyện nhỏ, bọn ta biết được rồi.”

Vương Thái Úy thấy mọi người chẳng chút kính ý với thánh thượng, vội thay đổi, cười làm lành: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Lập tức Vương Thái Úy được Tống Giang tự mình dẫn tới dịch quán, đưa vào phòng khách quý của Lương Sơn. Vương Thái Úy ở trên Lương Sơn như trong mây mù, mơ màng bước những bước nặng nề theo sau Tống Giang, miệng như tụng kinh: “Ta thật sự không đoán được các người muốn làm gì, ta thật sự không đoán ra các người muốn làm gì...” lúc sắp rời khỏi đại sảnh, rốt cục dũng khí cũng phình to lên, quay đầu lại nói với bọn tôi: “Chẳng lẽ các người muốn giả vờ chiêu an sau đó tạo phản?”

Hồ Tam Nương: “Người ngu sao, Phương Tịch ở phía nam, Biện Lương phương bắc, người nghĩ xem bọn ta đánh về phía nào là biết liền?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 120: Cơ Mật

Trong lịch sử diễn nghĩa, Thái Sư cùng Thái Úy hai chức vị cơ bản chẳng có tên tốt đẹp nào ngồi vào đó. Chuyện lên Lương Sơn chiêu an, Trần Thái Úy không nói, Túc Thái Úy cũng chẳng có thành ý gì. Hiện tại bởi vì lịch sử bị sửa, cho nên triều đình chẳng sớm chẳng muộn phải tới một Vương Thái Úy. Các hảo hán tự nhiên chẳng ai coi lão ra gì, chỉ có Tống Giang cẩn thận chiêu đãi, chỉ chốc lát tắm rửa thay quần áo rồi mới thỉnh thánh chỉ đặt trên bàn. Mọi người lấy qua xem thì liền hiểu, thánh chỉ vàng vàng chốc lát đã thành củ khoai mới ra lò....

Vương Thái Úy có Tống Giang hầu hạ, dần dần không để mọi người trong mắt. Nói thật ra tôi rất bội phục lão già đó, biết rõ chính mình lần này cử tử nhất sinh còn dám tới, trước mặt bọn thổ phỉ còn mất hết thể diện, coi như hoàn thành trách nhiệm. Trong cái thời mưa gió bão bùng Tống mật, có thể liệt vào danh sách trung thần rồi.

Vương lão đầu đi quanh Lương Sơn một hồi, bỗng chỉ vào cây cờ “Thế thiên hành đạo” bên ngoài Trung Nghĩa Đường nói: “Tống đầu lĩnh, ngài xem lá cờ này hẳn phải thay đổi đúng không, hiện tại ngài đã là mệnh quan triều đình, đương nhiên phải dùng cờ Đại Tống.” Đây là một chiêu thử trắng trợn, ai cũng hiểu được người ngã cờ không ngã. Chiêu an vân vân giờ vẫn là nói suông, nhưng lá cờ này nếu rơi xuống, Lương Sơn chỉ còn là một thế lực tồn tại trên danh nghĩa.

Tống Giang cũng không phải người không biết nặng nhẹ, do dự một lúc, mới lúng túng nói: “Vị huynh đệ nào đi hạ cờ xuống?”

Lý Quỳnh rốt cục vẫn là người ngu trung với Tống Giang, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn tự rút ra hai cái rìu sau lưng: “Đệ đi.”

Thời Thiên bỗng nhảy ra nói: “Chậm đã.”

Lý Quỳnh trừng mắt: “Sao?”

Thời Thiên ung dung nói: “Chém cột cờ chẳng phải mất sức lắm sao?” Nói xong nhét điện thoại vào hông, trèo lên cột cờ như khỉ. Mọi người nhìn xem anh ấy rút cờ, vẫn nói cười. Dù sao trước đã thống nhất giả chiêu an, mấy người Lư Tuấn Nghĩa ở hiện đại một năm, sớm đã không coi mấy thứ tượng trưng hình thức này ra gì. Mặt khác họ đã trải qua bao biến cố, đều quay lại nói chuyện với Hoa Vinh cùng Phương Trấn Giang, hỏi này hỏi nọ, cũng không có rảnh để ý tới mấy chuyện khác. Vương Thái Úy hài lòng gật đầu: Xem ra tặc khấu Lương Sơn thật tình chịu chiêu an.

Thời Thiên vừa hát vừa nhanh chóng bò lên đỉnh. Một tay tháo cờ, trong lúc vô ý nhìn lướt qua điện thoại, bỗng kêu lên: “Ái da, có tín hiệu.”

Tôi ngẩng đầu nói: “Đừng có nói chuyện giật gân, nhanh xuống đi.”

Thời Thiên nói: “Không tin chú lên xem, anh gọi điện thoại thử xem... alo, thầy Nhan hả? Tôi à? Tôi là Thời Thiên, ha ha. Chúng tôi đều ở đây cả. Hoan nghênh anh tới Lương Sơn làm khách...”

Tôi thấy anh ấy nói có chương có bài, hô: “VẬY anh kêu nó nói cho em xem hôm nay ai trực ở trường học?”

Thời Thiên cười nói: “... Đúng, Tiểu Cường không tin là cậu, sao, thầy Hậu trực à...”

Tôi kinh hãi: Hôm nay người trực trường Dục Tài chính là thầy Hậu, hơn nửa mới điều tới, mấy người Thời Thiên trước kia cơ bản không biết người này.

Phương Trấn Giang vừa nghe vậy lập tức nói lớn: “Thời Thiên, anh đừng xuống vội, gọi dùm em cho Đồng Viện một cuộc điện thoại, nói em cùng Tiểu Cường đi công tác vài ngày nữa mới về được.”

Thời Thiên gọi điện, cột nhả nói: “Tiểu Viện à, anh Thời Thiên đây. Còn nhớ anh không, ha ha, anh rất khỏe, Trấn Giang kêu anh nói cho em một tiếng. Nó vài hôm nữa mới về được, em hỏi bọn anh ở đâu hả? Lương Sơn...” Thời Thiên hỏi Phương Trấn Giang ở dưới: “Vợ chú hỏi chú tới Sơn Đông làm gì?”

Phương Trấn Giang quần bách: “Anh nói có công việc.”

Thời Thiên lúc này đã nói: “Đúng, bọn họ đi du lịch sao không dẫn em theo. Thật quá thể -- Trấn Giang, vợ chú hỏi nhà xí chỗ chú ở màu xanh da trời hay xanh lục?”

Phương Trấn Giang dậm chân nói: “Mịa anh đừng bá láp có được không, anh cứ liệu hồn mà nói.”

Thời Thiên tám nhảm với Đồng Viện một lúc rồi cúp máy. Phía dưới cột cờ đã bị đám đông vây lấy, đều vội vàng hô hét ầm ĩ: “Gọi giúp một cuộc điện thoại nào.”

Thời Thiên cầm điện thoại trong tay ngăm ngía, vô cùng vênh váo: “Đừng ầm ĩ, từng người một, ưu tiên người có trực hệ thân bằng cố hữu bên kia.” Hình dáng kiêu ngạo như mấy tên thợ chụp ảnh cuối những năm 80 đầu những năm 90 thế kỷ trước. Mặc dù nơi này có không ít người thân thủ cao cường có thể dễ dàng trèo lên, nhưng muốn vũng vàng treo trên đỉnh gọi điện thoại như Thời Thiên thì thật là khó, cho nên cũng không ai nguyện ý tới chen chúc.

Hoa Vinh số 2 yên lặng tiến lên 2 bước, mọi người tự giác nhường lối. Hoa Vinh nghĩ một lúc mới ngẩng đầu nói với Thời Thiên: “Anh gọi cho Tú Tú, em cũng không cần nói gì, anh chỉ chuyển lời qua vài hôm nữa em về.” Nói xong Hoa 2 quay lại nói với Hoa 1: “Có muốn nói vài câu với cô ấy không?”

Hoa 1 lắc đầu như trống bỏi: “Khỏi khách khi, hai ta mặc dù là một, nhưng phương diện này phân rõ chút cho tốt. Theo lý thuyết tôi với anh cũng không phải người ngoài, nhưng mà...” nghe khẩu khí hẳn là vợ của Hoa Vinh ở Lương Sơn.

Hoa 2 lập tức đỏ mặt, xua tay liên tục: “Tôi tuyệt không có ý khác.”

Tôi cười he he nói: “Tiểu Hoa Vinh tối sẽ ngủ với anh, em yên tâm, hơn nữa ở đây còn một Tiểu Hoa viết rất chắc tay. Hẳn viết là cho làm ác chứ không phải làm loạn.”

Thời Thiên giúp Hoa Vinh gọi điện xong, hỏi: “Còn có ai không?”

Đồng Bình tiến về trước hô lên: “Chú gọi cho lão Hồ một cuộc, kêu nó lên mạng điều tra thêm ở đâu có thể mua được bản đồ cả Tống Triều?”

An Đạo Toàn khinh bỉ: “Toàn làm việc vô dụng, Thời Thiên chú hỏi Biển Thước cùng Hoa Đà, thuốc chữa ung thư nghiên cứu tới đâu rồi?” Lại có một đám người hô loạn: “Gọi cho mấy người Trình Phong Thu cùng Đoàn Thiên Lang đi...”

Thời Thiên vừa bấm điện thoại, bỗng nói: “Mẹ ời, hết tiền rồi.”

Phía dưới mười mấy người giờ điện thoại lên nói: “Dùng của tôi.”

Tôi ở bên bực tức: Vì sao điện thoại của Thời Thiên có tín hiệu? Là vì anh ấy bò trên cao, hay là vì điện thoại của anh ấy tốt hơn người khác? Tôi nói với Trương Thanh: “Đưa điện thoại của anh cho Thời Thiên để anh ấy

thử xem có được không?” Tôi đi tìm mấy người Phương Trấn Giang, may là bọn họ dặn tôi mang điện thoại tới, họ mở nhạc chơi game suốt nên tôi cũng lười nhớ là ai, dù sao bọn họ cũng chỉ chơi xong rồi lưu lại, tôi đơn giản mua liền 54 chiếc, mỗi người một chiếc.

Trương Thanh ném điện thoại lên - thiếu chút nữa ném rụng Thời Thiên. Thời Thiên trợn mắt tiếp lấy, nhìn qua nói: “Cũng có tín hiệu.”

Tôi nghĩ rồi nói: “Xem ra cổ đại giống như vùng ngoại thành, phải lên cao mới có tín hiệu.”

Ngô Dụng nói: “Đúng, chú không phải nói lúc ở triều Nam Tống còn có sóng sao? Đại khái đạo lý này, niên đại càng xa thì khoảng cách cũng thế, từ Bắc Tống bắt đầu thì thoát ly tầm phủ sóng, bất quá bò lên cao cũng có thể bắt được.”

Trương Thuận chọc tôi: “Chú đi chuẩn bị cái máy kích sóng bỏ vào xe, sau này dù đi công tác cũng có thể liên lạc về nhà bất kỳ lúc nào.”

Tôi không nói gì, một người hiện đại bị hai tên thổ phỉ Bắc Tống dạy dỗ nên dùng điện thoại thế nào....

Thời Thiên cầm điện thoại của Trương Thanh hô âm ỹ: “Các huynh đệ không cần kêu nữa, sau này dùng điện thoại của ai thì gọi giúp người đó trước.” Anh ấy còn chưa dứt lời thì mười mấy người am hiểu ám khí đồng loạt cầm điện thoại ném về phía Thời Thiên: “Vậy dùng của anh.”

“Ái da.” Sau một tiếng hét thảm, Thời Thiên bị nện rơi. Trên đầu có vô số cái bao, cái lớn là do điện thoại to, cái nhỏ là do siêu mỏng đập vào, còn có đối xứng là máy gấp, còn có chiếc điện thoại không trúng Thời Thiên thì dắt trên cột cờ nhưng cũng không có sóng...

Vương Thái Úy kinh nghi nhìn thoáng qua bên này, nói nhỏ với Tống Giang: “Tống tiên phong, bọn huynh đệ thủ hạ của ngài không việc gì

chứ?” Lão đại khái đang bức tức nghĩ không ra làm sao triều đình lại bị một bọn thần kinh đánh bại.

Tống Giang lúng túng: “...Trước kia vẫn rất tốt, có lẽ là nghe nói triều đình chiêu an nên vui quá đó mà.”

Vương Thái Úy nói: “Việc này không nên chậm trễ. Ta thấy các người ngày mai lên đường chinh phạt phản tặc Phương Tịch, nếu biểu hiện tốt, hoàng thượng cao hứng có lẽ còn triệu kiến ngài cũng không chừng.”

Tống Giang chần chừ: “Chuyện này... không vội được.” Lương Sơn dù sao còn có nhiều thứ phải thu dọn, lão ta ôm quyết tâm một đi không trở lại.

Mọi người la hét: “Không vội, mai đi luôn.” Dù sao hôm nay cũng như ngày mai, sớm muộn cũng sẽ trở về, đây là ý định của mọi người.

Vương Thái úy vui vẻ: “Xem ra đúng như lời Tống tiên phong, mọi người rất nhiệt tình.”

Tôi thấy việc này rốt cục xong xuôi, tìm mấy người Ngô Dụng cùng Lữ Tuấn Nghĩa nói: “Các ca ca, chuyện này đã xong, đánh Phương Tịch không đơn giản, chúng ta còn phải thương lượng kế sách.”

Hồ Tam Nương đập tôi một cái: “Thương lượng với chú cái rắm, chả liên quan tới chú, chú về với Bánh Bao muội đi.”

Ngô Dụng liếc nhìn Lữ Tuấn Nghĩa, hai người cười nói: “Tam Nương nói phải, chú sắp làm cha, nên về gặp Bánh Bao đi.”

Tôi tức giận: “Đệ vô dụng đến vậy à? Sao mà mọi người lại chê?”

Ngô Dụng nói nghiêm túc: “Ai nói vậy, tác dụng của chú rất lớn. Chẳng phải chú mang cho anh cái kính sao?”

Tôi bó tay rồi...

Lâm Xung cười nói: “Không cần náo loạn. Tiểu Cường, các ca ca nói đùa thôi, Bánh Bao giờ rất cần chú.” Tôi gật đầu liên tục: “Vẫn là Lâm Xung ca ca nói chuyện dễ nghe.”

Lâm Xung tiếp tục nói: “Bất quá cũng phải nói, chú cũng chả giúp được gì.”

Lại bó tay....

Phương Trấn Giang nói với tôi: “Anh về thì đừng để Tiểu Viện thấy nhé, nếu không cô ấy lại hỏi em.”

Tôi ngạc nhiên: “Chú không về với anh à?”

Phương Trấn Giang nhìn Võ Tòng, cười nói: “Ca ca em đã nói rồi đó sao, sau này có rượu cùng uống có địch cùng sát, em không thể là một huynh đệ chỉ biết uống rượu mà không biết giết địch.” Phương Trấn Giang tiến lên nói nhỏ với tôi: “Hơn nữa anh không lo mọi người lại làm căng với Phương Tịch sao. Em lưu lại có thể điều chỉnh.” Cậu ta vẫn lo lắng cho Phương Tịch.

Tôi gật đầu, lại hỏi Hoa Vinh số 2: “Chú cũng không định về hả?”

Hoa 2: “Em phải lưu lại coi Bàn Vạn Xuân, cũng không thể để hấn làm bị thương người của chúng ta, hấn hiện tại khẳng định đã nghe qua tên em rồi...Môn đại danh hào, gặp mặt không lưu thủ.”

Tôi nói: “Khi nào anh tới đón các chú?”

Phương Trấn Giang nói: “Điện thoại vẫn dùng được mà, mọi người mang theo cột cờ này là được. Xong việc chúng ta liên lạc là được.” Tương đương như mang theo một cái tháp tín hiệu rồi.

Tôi thấy hai người đã quyết ý, Lương Sơn có 108 thổ phỉ tăng cường thêm 2, đối phó Bát đại thiên vương của Phương Tịch hẳn không thành vấn đề, tôi lưu lại cũng chẳng để làm gì, vì vậy vừa đi xuống núi vừa nói: “Vậy mấy ngày này bọn anh đừng có nghịch điện thoại, để dành chút pin để gọi cho em, qua vài ngày em rảnh sẽ tới thăm bọn anh.”

Tôi đi tới trước mặt Tống Giang nói: “Đại ca, không có việc gì thì em đi đây.”

Tống Giang chẳng biết làm sao gật đầu, từ khi tôi tới Lương Sơn thì mọi việc của lão hồng be bét hết, cho nên tôi phải về lão cũng chẳng có tỏ vẻ tha thiết giữ lại.

Tôi lại bắt tay Vương Thái Úy nói: “Vương đại nhân cố gắng làm việc. Chúc ngài quan lộ rộng mở, làm tốt không chừng còn được hưởng đãi ngộ một năm ở chỗ tôi.”

Vương Thái úy không hiểu một lúc lâu, tôi đi ra ngoài thật xa rồi lão mới nói với Tống Giang: “Người này nói chuyện sao chẳng có chút đầu óc gì vậy?”

Tôi thật muốn quay lại nói cho lão, không đầu óc là dzợ của tôi, tôi rất mất hứng...

Lần này xuống núi chỉ có mình tôi, trở lại cửa hàng của Chu Quý, mấy tiểu nhị lập tức nhao nhao lên: “Cường ca, mọi người đều nói Lương Sơn chịu chiêu an, là thật hay giả?” Tin tức này truyền nhanh thật, ngoại trừ tôi chính thức trở thành hảo hán số 109 ra, còn lại ai cũng biết là chiêu an.

Tôi cười nói: “Các chú quản nhiều thế làm gì, đi xem náo nhiệt là được.” Tôi lúc này còn không thể nhiều lời, chuyện giả chiêu an dù sao rất miễn cảm.

Tiểu nhị vẫn giúp tôi đỡ xe đã đứng bên cạnh xe của tôi...

Sau khi về nhà tôi vừa ở bên Bánh Bao vừa gọi cho Phí Tam Khẩu, mấy thiết bị kích sóng thật sự tôi không nghĩ ra có ai tìm được nó tốt hơn. Bất quá nghe nói mấy thứ bọn họ dùng cũng rất đặc thù - không biết có cần sim điện thoại không nữa.

Quả nhiên tôi vừa nói xong yêu cầu, Phí Tam Khẩu đã đáp ứng rất nhanh: “Không thành vấn đề, bất quá chú lại có mảnh khoe gì vậy?”

Tôi nghiêm túc: “Chuyện liên quan tới bí mật. Không nên hỏi đừng hỏi.”

Lão Phí vội nói nhỏ: “Đúng đúng. Anh đã quên.” Vài giây sau lập tức tỉnh ra: “Mẹ nó, chú còn nói chuyện cơ mật với anh sao?”

Tôi cười he he, nói nhỏ: “Giúp em chuẩn bị một cái thôi, cùng lắm anh để trên đó một cái máy nghe lén. Em sẽ cung cấp tình báo cho anh xem gần đây có tổ chức nào sắp có hành động quy mô lớn.”

“Chú nói thật hay giả đó?” Phí Tam Khẩu lập tức nghiêm chỉnh.

Tôi ý thức được không thể nói chuyện đùa với người như anh ta: “Chọn anh thôi.”

Phí Tam Khẩu nghiêm lại: “Anh đã nhắc nhở chú rồi, chú đừng làm loạn - có phải người trường chú không ngồi yên hả?”

Tôi phát điên: “Lời này anh cũng dám nói sao, theo ý anh Dục Tài là tổ chức khủng bố hả?”

Lão Phí cũng phì cười: “Được rồi, chờ xem, anh nhờ người đưa đi cho chú.”

Kỳ thật nghiêm khắc mà nói, bọn Lư Tuấn Nghĩa cũng xem như người của Dục Tài. Bất quá Bắc Tống cũng không đồng bộ, tính ra là tương

đương độc lập, mấy người Lư Tuấn Nghĩa muốn tạo phản đều thuộc loại yêu nước.

Bánh Bao thấy tôi cúp máy, trừng mắt với tôi: “Đạo đức nhĩ, mọi ngày không thấy anh làm được việc gì nghiêm túc, cứ vội vội vàng vàng như lãnh đạo quốc gia ấy.”

Tôi trừng mắt lại: “Phụ nữ mang thai nói ít thôi. Đàn ông thời kỳ này phải vội, có nghiên cứu chứng minh thời gian này 70% các cặp vợ chồng lưu lại kỷ niệm xấu...”

Bánh Bao lại tra hỏi: “Sao em gọi điện cho anh cả đêm không được.”

“Được rồi, người đàn ông của em trí thông minh thế nào? Tắt máy là vì đi chơi bên ngoài sao?”

Bánh Bao cười nói: “Em tin - hơn nữa anh có tắt máy cũng chẳng đóng (...) máy cả đêm.”

Tôi nghiêm mặt lại: “Em không cần nói bóng gió, hơn nữa sao không đóng máy được cả đêm. Chẳng phải chúng mình đóng rồi đấy sao?”

Bánh Bao đỏ mặt: “Lưu manh.”

Tôi đang muốn tiếp tục tranh cãi, chợt nghe có người ấn chuông cửa, tôi đứng dậy ra mở cửa, lẩm bẩm: “Nhanh thế? Chẳng lẽ họ Phí đặt máy giám thị trước cửa nhà chúng ta?”

Cửa mở, một tiểu tử đứng trước cửa mỉm cười nhìn tôi, một tay chống hông, một tay chống cằm cười khanh khách, chào hỏi Bánh Bao đang ngồi trên sofa, là thằng nhãi Kim Thiếu Viêm.

Từ lúc Lý Sư Sư rời đi, bọn tôi lần đầu gặp lại. Kim Thiếu Viêm nhìn qua rất tốt, tinh thần sung mãn, hẳn đã thoát khỏi bóng ma Lý Sư Sư. Bánh

Bao cũng vậy tay: “Hế lô Thiếu Viêm .”

Kim Thiếu Viêm ngồi xuống, cười hỏi Bánh Bao: “Dự tính ngày nào sinh?”

“Hắn là năm sau.”

“Siêu âm chưa, trai hay gái?”

“Siêu âm rồi, bất quá hiện tại thầy thuốc không được nói ra giới tính. Nếu chỉ khám thai thì được.”

Kim Thiếu Viêm lấy ra một điều xì gà định hút thì lại bỏ vào.

“Đi, chúng ta lên tầng nói chuyện.” Tôi kéo Kim Thiếu Viêm lên tầng, lôi vào phòng ngủ lúc trước của Lưu Bang. Kim Thiếu Viêm đưa cho tôi một điều xì gà Lahabana, tôi cầm lên ngẫm ngía: “Có chuyện gì nói đi.” Tôi thấy Kim Thiếu Viêm hẳn có việc mới tìm tôi.

Kim Thiếu Viêm không còn vui như lúc vào cửa, cúi đầu một lúc không nói, giọng buồn rười rượi: “Cường ca, lần này anh nhất định phải giúp em.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 121: Đi Với Anh, Trời Sáng Liền Xuất Phát

Tôi lập tức sinh ra một dự cảm không ổn - Kim Thiếu Viêm thỉnh người hỗ trợ tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

“Anh có khả năng gì mà giúp chú, tất cả các chỉ số của chú đều cao hơn anh.”

Kim Thiếu Viêm cười khở, đi thẳng vào vấn đề: “Chuyện Sư Sư em biết rồi.”

Tôi hỏi thử: “Chú biết cái gì?”

“Cô ấy trở về đúng không?”

Còn chưa chờ tôi nghĩ ra nên nói gì, Kim Thiếu Viêm bỗng chạy tới giữ tay tôi: “Cường ca, anh dẫn em đi tìm cô ấy đi.”

Tôi kinh ngạc: “Việc này chú cũng biết hả?”

Kim Thiếu Viêm cười: “Đừng quên em cũng là khách hộ của anh, rất nhiều chuyện các vị danh sĩ trường Dục Tài không kiêng kị gì em, hôm trước em nghe vài vị hoàng đế nói chuyện phiếm, nói muốn tận lực thuyết phục anh sau này tìm họ về. Em ở bên nghe một lúc, hiểu cả.”

Tôi tức điên: “Mấy tên hoàng đế toàn tán dóc.”

Kim Thiếu Viêm càng nắm chặt tay tôi: “Dẫn em đi.”

Còn tưởng chú muốn anh lên mặt trăng cơ...

Nhưng thật sự người như Kim Thiếu Viêm nếu thật sự muốn lên mặt trăng chắc cũng chẳng phải việc gì khó.

Tôi lấp bắp: “Nhưng mà... chú không phải người như vậy, chú đi chắc chắn gây loạn.”

Dưới sự trợ giúp của mấy lão lừa đảo, lại lợi dụng trực nhân giới cùng điểm tử biểu + bug khách hộ nên có thể qua lại thoải mái chút, nhưng điều này cũng không nói rõ có thể làm xằng bậy, mang người đi qua dịp thời không là tối kị, chẳng may xảy ra phản ứng dây chuyền khiến lịch sử biến đổi thì chết rồi. Điểm tử biểu không có ghi gì về Lý Sư Sư, nhưng người bên cạnh cô ấy đều là vương công đại thần, trọng yếu nhất là còn có một vị hoàng đế. Kim Thiếu Viêm nếu kiên quyết mang Lý Sư Sư đi thì có quý mới biết Tống Huy Tông sẽ phát bệnh thần kinh kiểu gì.

Kim Thiếu Viêm cầu khẩn đáng thương: “Cường ca, em biết anh không nói cho em là có nỗi khổ trong lòng, nhưng xin anh tha thứ cho sự ích kỷ của em. Mặc kệ anh dùng biện pháp gì, dẫn em đi đi, dù chỉ cho em nhìn trộm Sư Sư một lần cũng được.”

Tôi liếc nhìn nó: “Chú thật sự có thể chỉ liếc trộm cái là đủ rồi hả?”

Kim Thiếu Viêm cúi đầu: “Không thể...”

Tôi thở dài: “Thôi đi. Chuẩn bị đi, ngày mai tới tìm anh.”

Kim Thiếu Viêm mừng hóm: “Em đã chuẩn bị tốt rồi.”

Tôi ngạc nhiên: “Chú chuẩn bị gì?”

Kim Thiếu Viêm chỉ vào một chiếc xe thương vụ đỗ ngoài đường: “Ở đó cả, vì sao chúng ta không đi luôn bây giờ?”

Tôi trợn mắt: “Chỉ biết nhớ tới Sư Sư của chú, cũng không thông cảm cho Cường ca anh đây. Bánh Bao hoài thai hai tháng mà anh chưa có lúc nào ở bên cô ấy.”

Kim Thiếu Viêm cười he he: “VẬY xe để lại chỗ này. Mai em quay lại.”

Tôi phát tay như đuổi ruồi, tổng cổ thiếu tổng của công ty điện ảnh và truyền thông lớn nhất đi: “Mau cút, mau cút, thấy mày lại phiền.”

Kim Thiếu Viêm vui mừng, nhảy nhót từ trên lầu xuống. Bánh Bao nói với nó: “Thiếu Viêm ăn cơm hăng đi.”

Kim Thiếu Viêm vừa cười khúc khích vừa đi ra cửa: “Ha ha, không cần, em hiện tại ăn gì cũng không vào, cái gì cũng không muốn làm.”

Bánh Bao thấy Kim Thiếu Viêm bay ra ngoài cửa, không hiểu: “Nó ăn nhầm thuốc à?”

Tôi thở ngắn than dài, không nói gì.

Từ khi tôi có thể xuyên việt, vấn đề Lý Sư Sư tôi cũng từng nghĩ qua, trong tổ 5 người cô ấy có thân thể đáng thương nhất, tình cảnh cũng khó xử nhất, nếu không phải bận chuyện Kinh khờ cùng Chính béo tôi sớm muộn gì cũng tới thăm cô bé, nhưng cuối cùng giải quyết thế nào vẫn vô kế khả thi. Hiện tại xem ra để Kim Thiếu Viêm mang con bé đi là tuyển chọn hay nhất lúc này, mặc dù làm vậy có nguy hiểm rất lớn, trước lúc thiên đạo bình ổn lại tuyệt không thể mang các khách hộ về, bọn họ như cái đinh ốc, bình thường nhìn như không có tác dụng gì, vừa rời cương vị của mình là loạn ngay, cho nên Kim Thiếu Viêm đi bên kia nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì bây giờ khó mà đoán được.

Tôi quay đầu lại nhìn Bánh Bao: “Ngày mai anh còn phải đi, em cố gắng thường xuyên ra ngoài đi dạo cùng Mộc Lan tỷ. Chờ xong việc này anh dẫn em đi hưởng tuần trăng mật.”

Bánh Bao nói: “Em cũng đang cân nhắc việc này. Anh nói chúng mình giờ có tiền rồi liệu có nên đi xa không? Ai Cập, Hi Lạp đều là văn minh cổ cả.”

Tôi khinh bỉ: “Em xem hiểu à?”

Bánh Bao vượt bụng: “Chẳng phải em muốn đứa nhỏ chịu hun đúc sao?”

Tôi nói: “Chịu hun đúc mà còn cần ra nước ngoài? Em nói em muốn đi tới niên đại nào?”

Tôi định lần này ra ngoài với Kim Thiếu Viêm, nếu không có gì xảy ra sẽ làm Bánh Bao kinh ngạc, mang cô ấy đi gặp Chính béo hoặc Hạng Vũ.

Lúc này lại có người gõ cửa, tôi mở cửa thấy là một anh bạn cầm trong tay một cái hòm dài đưa cho tôi: “Tiêu Cường tiên sinh phải không, xin ký nhận.”

Tôi ký tên rồi bê hòm vào nhà mở ra, bên trong là một cái giống như ô che, phía dưới có một cái bệ, trên bệ có nút, lão Phí gọi điện đúng lúc này: “Thu được chưa?”

“Đây là máy tăng cường tín hiệu hả, khoảng cách hữu hiệu là bao nhiêu mét?”

“Chú cứ dùng đi, có thể nói với chú thế này, chỉ cần không rời khỏi Trung Quốc, chỗ nào cũng bắt được tín hiệu.”

...Bắc Tống có được tính là Trung Quốc không?

Người có hi vọng thì có động lực, Kim Thiếu Viêm lúc này là người như vậy. Tôi bảo nó ngày mai tới tìm tôi, kết quả trời mới tờ mờ sáng thì điện thoại đòi mạng đã tới, tôi vội tắt đi, nếu mùa đông thì giờ là nửa đêm.

Tôi đang mơ màng, nhìn ra là điện thoại của nó, tiếp sóng gầm lên: “Để ông ngủ ôn ổn một giấc không được à?”

Kim Thiếu Viêm không chút tức giận, rất thông minh lộ ra vẻ ngoan ngoãn đáng thương: “Em ở cửa chờ anh...”

Tôi thở dài, mặc quần áo. Bánh Bao nửa mơ nửa tỉnh lè nhè: “Đi đâu sớm thế?”

Tôi tức điên: “Kim Thiếu Viêm mời anh đi dạo kỹ viện.”

“A.” Bánh Bao ậm ừ lại ngủ tiếp...

Tôi vội rửa mặt, lấy “ô che” mà Phí Tam Khẩu tặng rồi mở cửa. Kim Thiếu Viêm buông tay, cười tủm tỉm đứng ở cửa. Thấy tôi ra tới liền cúi đầu cung kính, thẳng nhóc hôm nay dường như cố ý thay đổi cách ăn mặc. Khuôn mặt sáng lạn đầy xuân sắc, còn đội bộ tóc giả, giống như nam tử cổ đại, dùng một cái trâm cài tóc xanh mượt cài lên đầu.

“Chú đang đóng kịch hả?” Tôi buồn bực.

Kim Thiếu Viêm cố ý lái chiếc xe thương vụ để ngay trước cửa nhà tôi một đêm, mở cửa xe, cố sức bê một cái va li xách tay ra, vui vẻ nói: “Cường ca, anh xem xem, em chuẩn bị có bằng này.”

Tôi tùy tiện mở ra xem, thấy bên trên đều là đồng khối, mỗi viên đều to bằng cái điện thoại, tôi thuận miệng nói: “Chú mang nhiều cục đồng làm gì... là vàng hả?” Tôi nhảy dựng lên, bởi vì tôi bỗng phát hiện thấy mấy “cục đồng” phát ra cảm giác nhu hòa mê người cùng trọng lượng rất nặng.

Kim Thiếu Viêm tiếp tục chuyển từ trong xe ra vài cái rương nhỏ: “Đều là vàng thật đó, em nghĩ rồi, mấy thứ này đi đâu cũng hữu dụng, hơn nữa nơi Sư Sư ở...”

Tôi hiểu, thằng nhóc này đơn giản chỉ cần chuẩn bị vàng từ hiện tại đi tới Tống Triều tiêu. Mẹ nó chứ, có tiền đúng là tốt thật, không có việc gì thì mặc đồ du hành vào vũ trụ, ngay cả xuyên qua thời không đều có thể phá hư trữ lượng vàng của quốc gia, chỉ nghe người ta nói xuyên qua làm ruộng kiếm tiền, thằng nhóc Kim Thiếu Viêm bại gia tử rõ ràng mang rất nhiều vàng đi tới cổ đại.

Kim Thiếu Viêm nhét đầy vàng lên thùng xe, ngay cả ghế ngồi cũng nhét đầy. Trên xe nó còn vài cái rương gỗ, mở một cái ra xem đều là cổ trang. Kim Thiếu Viêm ngồi trong xe vừa thay quần áo vừa nói: “Cường ca cũng thay đi, thay quần áo qua kia tiện hơn, em vốn nghĩ mua đồ cổ triều Tống mặc, sau lại nghĩ cũng không tất yếu, chỉ dùng mấy bộ đạo cụ -- mấy bộ quần áo này là Sư Sư lúc trước quay phim tự mình thiết kế may mặc.

Kim Thiếu Viêm thay quần áo xong nghiêm nhiên thành một công tử bột trai, chuyển nốt thùng cuối cùng lên xe: “Đây là mấy đồ dùng hàng ngày, em còn mất nửa ngày nghiên cứu lễ tiết thời đó, chắc không có chuyện gì đâu.”

Tôi nghiêm mặt: “Được rồi đi nhanh đi, anh có thể nói cho chú biết, xe anh cũng không mang được nhiều đồ chơi thế đâu, siêu trọng mà không tới được địa điểm cần tới chú đừng trách.”

Kim Thiếu Viêm cười lấy lòng sờ cái xe bánh mì: “Bảo bối tốt, tao tin tưởng mày nhất định đi được.”

Tôi tức điên: “Bơm hơi vô dụng, chẳng phải chú có tiền sao, chú cũng hối lộ nó đi coi.”

Kim Thiếu Viêm ngồi vào xe, vỗ ghế ngồi nói: “Chạy hết lần này em đổi lại động cơ cho anh.”

Tôi vừa lái xe vừa nói: “Động cơ thì xài của Thiên Đình bọn anh là tốt rồi, chú mà thay là thành động cơ máy nổ hả.”

Khi bọn tôi tiến vào quỹ đạo thời gian, Kim Thiếu Viêm kích động: “Cường ca, bán xe này cho em đi, em lấy toàn bộ gia sản đổi lại.”

Tôi khinh bỉ: “Chút tài sản của chú tính gì, hiện tại hoàng đế cầu anh làm việc còn vài vị, có vàng rất giỏi sao? Bồn cầu của Hạng Vũ cùng làm bằng vàng đấy.”

Kim Thiếu Viêm cười he he, bỗng vẻ mặt lo lắng: “Anh nói xem em có thể thuận lợi thấy Sư Sư không?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 122: Chơi Không Nổi Bát Đại Thiên Vương

Tôi biết lúc này Kim Thiếu Viêm vô cùng khẩn trương, liền an ủi: "Đừng sợ, tình địch của chú chẳng phải là hoàng đế thôi sao, không tính thấy trong TV, hoàng đế ngoài đời chú gặp còn ít sao?"

Kim Thiếu Viêm vuốt mặt: "Cũng phải, em còn chưa thấy hoàng đế nào đẹp trai hơn em."

Bắc Tống tới tới lui lui tôi đã đi bốn lần, vài giờ lái xe đã tới một đường phồn hoa, may là vị trí của chúng tôi tương đối vắng vẻ một chút, ở sau một lầu lầu lớn, càng khiến tôi vui mừng là người đi đường thấy xe tôi chỉ liếc qua rồi bỏ đi, cũng chẳng thấy người ta chăm chú nhìn vào.

Theo suy đoán của tôi hẳn là do liên quan tới chất lượng đời sống triều Tống, thời này mặc dù quân đội yếu kém nhưng kinh tế tuyệt đối là cao nhất thế giới khi đó, nhân dân gặp qua vô số thứ, cho nên cũng không quá hiếu kỳ, chỉ có người ăn không đủ no cả ngày đi lung tung mới thích tụ tập, Trung Quốc lúc mới cải cách mở cửa thì người nước ngoài đi qua luôn bị người đi đường dòm ngó là chi? Hiện tại còn ai thừa hơi để xem, trừ phi người ngoại quốc là đại gia - hoặc là đại đại gia không thiếu tiền.

Tôi cùng Kim Thiếu Viêm lén lút xuống xe đi ra phố, thấy lầu lầu bọn tôi dừng xe có tên là Phúc Mãn Nguyên lầu lầu, Kim Thiếu Viêm bỗng nhảy dựng lên: "Sao lại là nơi này?"

Tôi cũng nhảy cẫng lên: "Chẳng lẽ chú từng tới đây?"

Kim Thiếu Viêm kích động: "Không, em nhớ rõ Sư Sư nói với em rồi, cô ấy lúc đó thích ăn cá Động Đình hồ ở quán Phúc Mãn Nguyên, ở ngay đối diện." Chúng tôi đồng loạt quay đầu nhìn lại, thấy một cái biển hiệu to: Thập Tú Lâu.

Thập Tú Lâu chính là kỹ viện nơi Tống Huy Tông gặp Lý Sư Sư. Gọi là Thập Tú Lâu, ý là thường niên đều có 10 vị cô nương được các vị ân khách đề cử ra. Đây cũng là chỗ khác lạ của Thập Tú Lâu, cửa hàng cao cấp, nằm được tâm lý của đàn ông, chẳng bao giờ thiếu đàn ông tìm kiếm thú vui, nếu sửa thành bách tú lâu vạn tú lâu thì chẳng bao giờ thu hút được khách làng chơi cỡ Tống Huy Tông. Trước đó Lý Sư Sư chính là người trong thập tú, sau đó được Tống Huy Tông ân sủng, tự nhiên xếp vào tam tú, không còn ở trong thất mỹ, cơ bản là vũ hóa thành phi.

Trước cửa Thập Tú Lâu có hai thiếu niên ăn mặc sạch sẽ khoảng mười lăm mười sáu đứng đó, hai tay chấp lại cúi đầu mỉm cười. Nếu bạn không đi vào thì bọn nó cũng không kéo, đây là điểm cao tay của Thập Tú Lâu: Nam nhân muốn leo tường vào nhà không tới, không muốn chi tiền cũng đừng hòng vào. Muốn khiến bọn họ ngoan ngoãn vào khuôn khổ, bạn phải kiêu ngạo hơn bọn chúng, phải cho người ta nghĩ bạn là thần bí cùng cao không thể với tới, hơn nữa phụ cận Thập Tú Lâu còn có một nơi yên hoa cho kiếm khách -- điều này cũng dễ hiểu, các bạn thấy có hội sở cao cấp nào dùng nữ hầu không, nhất là nơi như kỹ viện này, dùng nam phục vụ để khiến khách làng chơi thỏa mãn thói hư vinh: Cùng là nam, tao ngồi mày đứng, tao chơi mày xem...

Kim Thiếu Viêm đứng ngơ ngác hồi lâu, lẩm bẩm: "Mình nên làm gì bây giờ?"

Tôi vỗ lưng cậu nhóc: "Đi vào đi."

Kim Thiếu Viêm khó khăn lắm mới rặn ra được: "Em... đi vào nói gì?"

"Trực tiếp tìm má mì, nói muốn gặp Lý Sư Sư."

"Em... có thể gặp cô ấy sao?"

"Tổng Giang đều có thể gặp thì chú vì sao không gặp được? Dùng tiền mở đường à." Tôi thấy thằng này ngu quá, ân khách của Lý Sư Sư là hoàng thượng, mặc dù là bán công khai, nhưng cũng không phải tuyệt đối không thể với tới, kỳ thật Tổng Huy Tông cũng không phản đối Lý Sư Sư ngẫu nhiên cùng các văn nhân ngâm thơ đối chữ ba lăm nhăm. Đương nhiên, giao lưu văn hóa văn nghệ tổng hợp (gọi tắt là giao ...) thì không được -- đây là một mặt tà ác của nam nhân, cần phải chờ phân tích kỹ càng. Kim Thiếu Viêm hóa trang giống như một vương công quý tộc, nói chút với má mì thì có hi vọng quá quan.

"Còn anh?" Kim Thiếu Viêm nhìn tôi cầu trợ.

"Anh không vào, Cường ca của chú nhiều năm qua giải ngũ về quê đã không quen chinh chiến chỗ này rồi." Tôi nhét vào tay chú ấy vài thỏi vàng. Sau đó nhét một viên thuốc vào tay chú ấy: "Cho vào rượu thì được tính nhanh nhất."

Kim Thiếu Viêm nhìn Thập Tú Lâu, bỗng vỗ vào hai má, đột nhiên hăng hái không chùn bước, đi nhanh qua...

Tôi tựa trên tường nhìn về phía đối diện, thấy thằng nhóc được đón vào cả buổi còn chưa đi ra, đó là một chuyện tốt, nói rõ nó đã giao thiệp với người bên trong, trên đường ngựa xe như mắc cửi vô cùng náo nhiệt, ngoại trừ ven đường, hết thấy đều giống giang nam cổ trấn, vì sao trong lòng nghĩ tới Lý Sư Sư liền trực tiếp tới trước cửa nhà cô ấy mà không phải tới Lương Sơn, đây là nghi vấn chưa có lời giải, chẳng lẽ cái xe còn thông nhân tính?

Tôi đợi một lúc lâu thấy nhàm chán, tìm một góc không có ai đứng hút thuốc, điện thoại bên hông đột nhiên vang lên khiến tôi nhảy dựng, tôi đã

quen với sự yên lặng.

Cầm lấy, là Phương Trấn Giang gọi tới, tôi nhìn quanh mới nói nhỏ: "Hê, mấy chú chỗ nào?"

Phương Trấn Giang vội vàng nói: "Tiểu Cường, không được rồi, nghĩ biện pháp khác đi."

Tôi ngạc nhiên nói: "Có gì mà không được, chuyện gì?"

"Phương Tịch -- ngày hôm qua bọn em đã hạ sơn, qua một đêm hành quân cấp tốc đã cùng Phương Tịch tiếp chiến, bát đại thiên vương không dễ chơi a."

Tôi giật mình: "Không thể nào, các chú có hơn 100 người không chơi được tám đứa hả?"

Phương Trấn Giang bực tức: "Không phải không chơi được, bọn em chẳng phải muốn hòa hoãn với họ sao? Nhưng mà tám thằng đó không biết, đi ra đã ra tay ác độc, vì bất thương vong liền là võ tướng một chọi một, đánh tới trưa vẫn bất phân thắng bại, còn khiến Ải cước hổ Vương Anh bị bắt làm tù binh nữa."

Tôi ngạc nhiên: "Thế là phân thắng bại rồi hả."

Điện thoại bên kia lại vang tiếng la hét: "Mẹ nó thật không được thì liều mạng, đừng cho họ Phương nghĩ rằng Lương Sơn chúng ta sợ bọn họ."

Phương Trấn Giang nói: "Nghe thấy chưa, đều nổi điên rồi, cứ thế sớm muộn sẽ xảy ra chuyện."

" Vị trí cụ thể bọn em ở chỗ nào?"

"Nơi này là Bang Nguyên. Cách Lương Sơn không xa lắm, anh ở đâu?"

"Anh đang ở Khai Phong, lát nữa tối tìm mọi người."

Phương Trấn Giang không thể tin nổi: "Thế sao máy của anh có tín hiệu?"

Tôi nhìn thoáng qua cái "ô che" trước xe nói: "Anh cầm theo máy kích sóng."

"Mẹ kiếp, thế sao không nói sớm, làm em bò lên tít trên cao."

Chẳng trách Phương Trấn Giang nói chuyện hơi mệt mỏi, ra là đang ôm cây."

Tôi nói: "Vậy cứ thế nhé, lát nữa hãy nói."

Thật là nội ưu ngoại hoạn à, việc Kim Thiếu Viêm còn chưa giải quyết xong, Lương Sơn đã xảy ra chuyện, mặc dù vấn đề không quá lớn, nhưng cũng khó giải quyết.

Tôi hoàn toàn tin tưởng thực lực của các hảo hán, nếu bọn họ thật sự muốn giết Phương Tịch thì cứ như ong vỡ tổ lao ra là được, nhưng thế sẽ tổn thương không ít huynh đệ, nhưng cứ như lời Phương Trấn Giang, bọn họ không muốn tử đấu với Phương Tịch, 54 người từng ở Dục Tài đã có giao tình với Phương Tịch không nhắc tới, mặt khác 54 người cùng Phương Tịch lần đầu gặp mặt, mọi người đều tạo phản, bình thường còn có ý tôn trọng lẫn nhau, chiêu an lại là giả, cũng không thể ra tay ác độc với Phương Tịch.

Nhưng Phương Tịch thì khác, lúc làm nông dân chịu đủ áp bức, một lòng muốn thay triều hoán đại. Hiện tại gặp một bọn sơn tặc khó hiểu giờ cờ triều đình tới làm khó mình, chỉ sợ trong mắt Phương Tịch cũng là bọn ứng khuyến của triều đình đáng chết mà thôi.

Lúc này tôi liền thấy Kim Thiếu Viêm được một phụ nữ vô cùng quý khí đưa ra ngoài, người phụ nữ tuổi chưa đến 40, ăn mặc đẹp đẽ, cười nhả mảy vô cùng tao nhã, nhưng ánh mắt gian hoạt, hiển nhiên chẳng phải loại lương thiện. Cô ả cười rạng rỡ đưa Kim Thiếu Viêm đi ra, tựa hồ như tiễn khách nhưng cũng có ý giữ lại. Kim Thiếu Viêm đã khôi phục trấn định, cười vui vẻ. Tay lại thò ra hai thỏi vàng nhỏ, không lộ chút nào vẻ trọc phú, hai người còn nói chuyện một chút rồi Kim Thiếu Viêm xoay người rời đi, trước khi đi tùy tiện nhét hai thỏi vàng vào ... má mì, tựa hồ tiện tay đưa chút quà cho bạn. Má mì rút tay vào trong tay áo giấu đi, càng cười vui, thậm chí còn nháy mắt với Kim Thiếu Viêm, giờ khắc này mặc kệ cô ả che giấu tốt cỡ nào, bản mặt ái tài của má mì cũng bại lộ.

Kim Thiếu Viêm đi tới, tôi hỏi: "Tình huống thế nào?"

Cậu ta thay đổi sắc mặt, xoa bộ mặt cười giả lả quá độ nhìn thoáng quá má mì vừa đi vào nói: "Còn đang thử em, nhưng mà chẳng mấy chốc đã gục."

Kim Thiếu Viêm dù sao cũng là thiếu tổng của Kim Đình, bình thường giao tiếp vô số loại người, hơn nữa lại là kẻ lão luyện trong thương trường, cho nên vừa rồi đấu ngang tay với má mì, từ việc đưa thỏi vàng đã thấy má mì nhìn ra cậu nhóc cũng là playboy rồi, chưa đến nỗi cho cậu ta là thằng ngu dễ bị lừa tiền.

"Chúng ta tìm chỗ nghỉ trước đã rồi nói sau, loại chuyện này vài ba ngày cũng chưa chắc có tiến triển." Kim Thiếu Viêm nói với tôi.

"Này, Thiếu Viêm, anh có việc gấp phải đi, chú ở lại chờ đợi nhé, bên kia Lương Sơn cùng Phương Tịch đánh nhau, cũng may cũng là bản địa, có gì chú cứ đánh điện qua."

Kim Thiếu Viêm nói: "Vậy anh đi mau đi."

Tôi nói: "Nhìn thấy Sư Sư chú định làm gì?"

Kim Thiếu Viêm lảng tránh ánh mắt tôi, cúi đầu nói: "Em còn chưa nghĩ ra."

Tôi xem thấu tâm tư của thằng nhóc, vỗ vai nói: "Nếu chú muốn dẫn đi - - đừng để người ta tìm ra hai người."

Kim Thiếu Viêm cảm kích nhìn tôi.

"Nhưng mà điện thoại của chú đừng có tắt, nói không chừng có chuyện còn phải tìm hai người."

Kim Thiếu Viêm ở bên đường thuê một chiếc xe to đi tới, kêu ông chủ xe chở tới một nhà trọ, thằng nhóc này là người lão luyện, còn biết chút võ thuật, không lo lắng.

Tôi lên xe, Kim Thiếu Viêm đưa cho tôi hai thỏi vàng để trên ghế phụ, tôi kinh ngạc: "Khốn kiếp, chú có ý gì hả?"

Kim Thiếu Viêm cười nói: "Anh cầm nộp phí qua đường."

Lần này xe của tôi chạy đi làm hỗn loạn, nhưng tôi cũng chẳng cho họ cơ hội vây xem, vọt một cái biến mất trên đường.

Bởi vì đây là thủ đô Khai Phong, đường xá thông suốt, tôi cứ hướng nam đi một mạch, dần dần bóng người thưa thớt, lại đi hơn 2 tiếng, bỗng phía trước có một đại đội nhân mã đóng quân, trên một lá cờ có viết "Chinh bắc tiên phong Tống", một đám trưởng bối chặn đường tôi, thấy xe tôi lao tới đều dè chừng sợ hãi, tôi liếc qua thấy đầu lĩnh là tiểu nhị trong cửa hàng của Chu Quý, tôi dừng lại thò đầu ra hét lên: "Là quân của Lương Sơn hả?"

Tiểu nhị lúc này mặc bì giáp, lưng giắt trường đao, xem ra là lâu la của Lương Sơn đều phát loại này, nó thấy tôi, kêu mấy người hạ vũ khí, cười nói: "109 ca."

Tôi kéo cửa kính xuống nói: "Mau mang anh đi gặp các vị ca ca."

Tiểu Nhị nói: "Cường ca chờ, từ giờ tới quân trưởng còn vài dặm, em dắt con ngựa tới."

Tôi mở cửa bên ghế phụ nói: "Lên xe."

Tiểu nhị vui mừng, nhảy tót lên xe, xem ra nó đã sớm muốn ngồi lên, nó ngồi sau liền sờ sờ cái ghế, sờ đủ thứ, thấy vô cùng hiếu kỳ mới lạ.

Tôi nhấn ga, xe xông thẳng vào đại doanh của Lương Sơn, tiểu nhị vô sự tự thông nắm lấy tay cầm bên cửa xe, vẻ mặt nghiêm nhiên, giống như cán bộ đang đi thám sát quân kỳ.

Lúc này giữa trưa, song phương ngưng chiến, bọn lính đang nghỉ ngơi, tôi chạy thẳng tới trung quân, thấy hơn 100 đại kỳ tung bay -- vốn theo lệ là 108 cái, nhưng cẩn thận đếm ra lại có thêm mấy lá cờ, bên cạnh cờ của Võ Tòng còn có một lá cờ có chữ "Phượng", Hoa Vinh thì hai lá cờ, tôi vô ý thức nhìn lại, thiếu chút nữa tức ọc máu, thấy một mặt cờ lùn hơn các lá cờ khác một đoạn, cờ cũng màu trắng, trên viết mấy chữ to tổ bố xấu xí vô cùng:

"Đả bất tử Tiểu Cường."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 123: Gọi Nhịp

Tôi thừa nhận, trong số 109 hảo hán thì bản lĩnh của tôi có kém chút thật, nhưng đây không phải là lý do chiêu bài của tôi cũng dị thế?

Xem cờ của người ta kìa, cao hơn 1 trượng, vẽ rồng ngâm hồ khiếu, hơn 100 cái cờ xếp thành hàng như cờ các nước tại trụ sở Liên hiệp quốc, lại nhìn cái cờ của tôi, miễn cưỡng cao hơn đầu người một chút, hai chữ xấu tệ, còn viết để ai cũng đọc hiểu, đây thật là điểm đáng giận nhất, nếu viết một chữ trù tượng thì hẳn mọi người sẽ nghĩ đó là một dấu hiệu gì gì đó, hơn nữa lại viết trên vải trắng, may cũng có chỗ tốt là lúc muốn đầu hàng thì chỉ cần xóa tên của tôi đi là được một lá cờ trắng rồi.

Tôi dừng xe ở gần doanh trướng, tức điên đi vào lều lớn trung quân, các hảo hán đang lợi dụng thời gian nghỉ trưa ăn cơm thương thảo tình hình chiến đấu. Cả đám thấy tôi đi vào cười hỉ hả hỏi thăm, nghe nói Ái Cước Hồ Vương Anh bị bắt, bọn họ đều vô cùng lo lắng, Hồ Tam Nương lộ rõ vẻ lo lắng, xem ra bình thường thích gây chuyện nhưng vẫn có cảm tình tốt đẹp với Vương Anh, nhìn xem cũng không quá bất bình thường.

Tôi vừa vào cửa đã chỉ ra ngoài cửa lớn nói: "Không cần phải làm thế chứ hả, quá là chơi xỏ nhau, cờ của mọi người đều uy phong lẫm lẫm, sao cờ của em lại như cái cột thu lôi vậy hả?"

Mọi người cười lớn, Lữ Tuấn Nghĩa vừa cười vừa nói: "Tiểu Cường đừng giận, đây không phải là bọn anh cố ý, huynh đệ bọn anh đều có cờ của riêng mình, ai cũng có cờ dự trữ, nhưng mà chưa từng làm cờ cho chú,

trong lúc vội vã đành phải viết tạm tên chú lên, đây cũng cho thấy là mọi người còn nhớ chú."

Tôi xem quả nhiên là vậy, Phương Trấn Giang cùng Hoa Vinh 2 dùng cờ của Võ Tòng cùng Hoa Vinh 1 chỉnh sửa một chút, tôi hết giận liền nói: "Vậy vì sao cột cờ của em ngắn thế, dù sao cũng phải có cái căn cứ chứ, nếu mọi người bảo em trời sinh ngắn ngủn thì em không phục, trên Lương Sơn còn có mấy người ngắn ngủi với chả có gì kìa."

Hồ Tam Nương, Tôn Nhị Nương, Cổ Đại Tẩu nghe vậy đều tức giận: "Nói gì vậy?"

Tôi bực tức: "Trên núi chẳng phải lâu la không có sao. Mấy người nghĩ gì vậy?"

Ba nữ lập tức đỏ mặt...

Lư Tuấn Nghĩa: "Tiểu Cường, chuyện này anh cũng bó tay, cột cờ của các anh em là đặc chế, lần này xuống núi mới mang theo hai cái dự phòng, muốn tìm một cái dài tương đương như vậy cũng khó."

Tôi vuốt cằm: "Chẳng phải có một cây rất dài đó sao?" Đó là cái cột treo cờ thể thiên hành đạo mà bọn họ mang theo chuẩn bị làm tháp tín hiệu, nhưng mà tôi chỉ nói qua loa thôi, không trông chờ bọn họ sẽ đáp ứng.

Ai ngờ mấy người Lư Tuấn Nghĩa nhìn nhau, lão Lư cười nói: "Cũng tốt, Tiểu Cường lần đầu lộ mặt, các ca ca cũng phải để chú xuất đầu hả -- người đâu. Treo lá cờ của Tiểu Cường lên cột cờ cao nhất."

Hai lâu la cố nhịn cười đi ra ngoài làm việc.

Tôi hài lòng: "Hiện tại nói xem tình hình thế nào?"

Nói tới đây, Lữ Tuấn Nghĩa ảm đạm: "Bát đại thiên vương phi thường khó giải quyết, Lương Sơn chúng ta mãnh tướng như mây, lại không thể át được danh tiếng. Sáng sớm hôm nay mấy người Lâm giáo đầu, Quan Thắng, Tần Minh đều ra tay, nhưng thủy chung đánh nhau bất phân thắng bại, đợi khi Vương Anh huynh đệ ra tay thì hơi bất cẩn bị mấy thằng nhóc Phương Tịch bắt giữ."

Tôi khinh bỉ: "Sao không cho nó xem "đại thoại tây du", (nếu đọc giả xem qua đại thoại tây du thì có thể hiểu ý là gì), đi ra làm loạn làm gì?"

Hồ Tam Nương vội giải thích: "Họ Phương quả thực có chút bốn sự, cũng phải trách Vương Anh, anh ấy từ trước tới nay toàn lười biếng, lần này bị dạy bảo cũng xứng đáng." Nói vậy nhưng mặt không thoải mái tí nào.

Tôi nói: "Vậy anh ta có gặp nguy hiểm không?"

Ngô Dụng nói: "Khó mà nói được. Hôm nay ngày đầu chiến đấu, Phương Tịch còn chưa rõ chi tiết của chúng ta, nhưng hẳn đã quyết chí phải làm, không chắc sẽ chém Vương Anh để kiên định quân tâm."

Tôi hít một hơi lạnh: "Vậy làm sao bây giờ?"

Tống Giang vẫn không được chúng tôi quan tâm bằng phần khởi nói: "Theo anh thấy, huynh đệ chúng ta nhất định phải một hơi, hăng hái tinh thần đuổi tận giết tuyệt Phương Tịch, thế mới hiển hiện ra Lương Sơn tâm báo triều đình."

Chúng tôi đều không thèm nhìn lão ta...

Phương Trấn Giang lôi kéo tôi: "Thật sự không được thì tìm lão Vương tới đây đi."

Tôi ngạc nhiên nói: "Tìm lão ấy làm gì? Cho lão ấy nhìn xem cậu đánh chết phiên bản nhân bản vô tính của lão à?"

Phương Trấn Giang nói: "Vì sao nhất định phải đánh chứ, đã là người một nhà, kêu lão đi khuyên nhủ Phương Tịch bên kia, mọi người thu bình bắt tay giảng hòa chẳng phải tốt hơn sao?"

"... Mấy người Phương Tịch có thể tin được sao?"

"Em cùng Võ Tòng chẳng phải cũng đánh nhau mới nhận nhau sao. Anh ý lúc đầu cũng không tin là gì?"

Võ Tòng gật đầu xưng phải, lại nói tiếp: "Nhưng mà Phương Tịch này lại phức tạp hơn nhiều, cần phải giống hết mới làm hẳn tin."

Tôi khó xử: "Nhưng mà lão Vương hình dáng đã biến khác rồi."

Phương Trấn Giang nói: "Hình dáng thay đổi, nhưng chẳng phải còn tứ đại thiên vương sao, cùng tới là được."

Tôi nhìn mọi người: "Mọi người thấy sao?"

Ngô Dụng nâng kính lên nói: "Đây là biện pháp tốt nhất hiện tại, nếu không chỉ có thể đánh thôi."

Tôi cầm chìa khóa xe để trước mặt nói: "Vậy mấy người bọn anh ai vất vả đi một chuyến, em chạy xe đường dài vài ngày, tay run không lái được."

Phương Trấn Giang vung tay cầm lấy chìa khóa: "Vậy để em đi một chuyến."

"Cậu biết lái xe hả?" Tôi biết Phương Trấn Giang lúc trước chỉ làm cửu vạn thôi.

Phương Trấn Giang cười nói: "Trong khoảng thời gian này thường cãi nhau trên xe với Vương Dần, vô ý cũng học được, hơn nữa cái xe của anh cũng đơn giản, cứ đạp ga hết cỡ là được đúng không."

Phương Trấn Giang trong thâm tâm có tính tế nên không lấy mạng mình nói đùa, hơn nữa tôi thật sự cũng quá mệt, thế là nói: "Vậy cậu đi đi, nhớ là nhìn trực thời gian, chạy tới năm 2018 thì con của cậu còn lớn hơn cậu, lúc đó thật khó mà tự xưng làm bố đấy."

Phương Trấn Giang rùng mình, kỳ thật tôi chỉ hù dọa thôi, năm 2008 là thời gian của khách trọ, xe không chạy hơn được, cho dù là tới năm 2018, hiện tại Phương Trấn Giang vẫn là Phương Trấn Giang số 1, 2018 là Phương Trấn Giang số 2 mà thấy cũng lập tức biến mất -- bất quá nếu thật như vậy thì Phương Trấn Giang lời to, bớt khoản cực nhọc nuôi con.

Chúng tôi đưa Phương Trấn Giang ra xe, tôi dặn dò: "Lái xe cẩn thận, đừng có vội, nhớ rõ đồ xăng cho xe, lúc trở về càng phải chú ý. Nếu không chú mà chạy tới chỗ Lý Bạch thì không ai cứu nổi đâu."

Lúc này chúng tôi đã mở ra một con đường cho xe chạy. Phương Trấn Giang hạ cửa kính xe xuống chút, giống như tay đua F1 giơ ngón cái lên, Phương Trấn Giang như ngựa thoát cương... à, như tên rời cung lao vút ra ngoài, cách chúng tôi khoảng 200m thì biến mất, thằng này còn giỏi hơn tôi, lúc trước tôi chạy 2000 mét còn chưa vào trực thời gian.

Chúng tôi đi bộ về, tôi thấy mọi người đang ăn cơm, tôi thuận tiện cầm hai bánh bao ăn. Đúng lúc này nghe phía đối diện trống trận nổ lớn, bụi mù bay cao, các hảo hán mặc giáp trụ lên ngựa, hò hét: "Đối phương lại mang trận khiêu chiến."

Mọi người lên ngựa bày trận, tôi ngồi trước phương trận bộ binh tiếp tục gặm bánh bao nhìn đối diện.

Đối diện, tám viên đại tướng trên tám con tuấn mã do một người trung niên mặt vuông dẫn đầu xếp thẳng hàng, cả đám lạnh lùng chờ chúng tôi tới dò xét. Thẳng mặt vuông hăn là Phương Tịch, hăn duỗi tay qua bên, miệng lầu bầu gì đó, rồi một viên tiểu tướng hét lên thúc ngựa lao ra trước trận, đứng giữa hai quân, cầm phương thiên họa kích nói lớn: "Hey boy, ku nào tới chiến với anh?"

Võ Tòng đứng cạnh tôi nói: "Đây là Phương Kiệt, cháu của Phương Tịch, là người bắt đi Vương Anh."

Phương Kiệt cười một con ngựa đỏ thẫm, liên tục qua lại điều võ dương oai, phương thiên họa kích múa vù vù, đúng là tuổi trẻ nông nổi, không xem người khác ra gì. Bên này Hồ Tam Nương đã sớm hận nghiêng rằng nghiêng lợi, lôi song đao muốn tiến lên, bỗng một người trẻ tuổi đẹp trai trong đám Lương Sơn cất cao giọng: "Tam tử đừng vội, để đệ bắt người này." Tiểu tướng này từ trong đội ngũ đi ra, đầu đội tử kim quan, mặc bách hao chiến bào, tay cũng cầm phương thiên Họa Kích. Không cần người khác nói tôi cũng biết, hăn là Tiểu Ôn Hầu Lữ Phương, hai thằng nhóc này thấy nhau là đỏ mắt, thứ nhất là cùng lúc thanh xuân tuổi trẻ, thứ hai là vũ khí giống nhau, nháy mắt đã đấu chiến.

Theo tôi tổng kết, dùng phương thiên họa kích cơ bản đều là cao thủ, tính từ Lữ Bố trở đi, phàm là dùng cái này thì là cao thủ, các bạn cứ xem bình thư truyện cũ, nói cái này mãnh nhân trước trận khiêu chiến, luôn luôn là mấy tên NPC chẳng biết sống chết vác đao thương ra một chiêu bị mãnh nhân bắt được, mấy NPC này có cầm đao có cầm thương, nhưng chưa qua một chiêu đã bị chém xuống ngựa, nó chẳng phải đã nói rõ vấn đề rồi sao.

Quả nhiên hai đối thủ trẻ tuổi múa kích đấu kịch liệt, mũi kích sáng loáng lạnh lùng múa tung như mai rùa, bình bang bình bang vang vọng, tôi đứng ăn mà ngay cả cát cũng quần tới.

Hai người đánh chừng hơn mười phút bất phân thắng bại, Phương Kiệt chiêu thức tinh diệu, Lữ Phương cũng không yếu, Phương Tịch sợ cháu sơ sẩy, gõ chiêng thu binh. Phương Kiệt còn chưa đủ sức nhưng vẫn không dám cãi quân lệnh, trừng mắt với Lữ Phương phun một bãi nước bọt, tức giận về đội, Lữ Phương lau mồ hôi, cười đắc ý: "Họ Phương cũng chỉ thế mà thôi, mau mau thả Vương Anh ca ca nhà ta ra, nếu không lần sau gặp ta nhất định..."

Lời còn chưa nói hết, một người từ trong trận đối phương lao ra, lao tới đâm một thương, Lữ Phương khó khăn lắm mới tránh nổi, nhưng cũng luống cuống tay chân, tôi vừa thấy đã vui vẻ nhận ra, người quen - Lệ Thiên.

Lệ Thiên mặc khôi giáp màu đồng, tay cầm đại thương đâm múa, thật sự vô cùng sát khí, đâu thấy vẻ đáng thương khi trộm bình ắc quy tại Dục Tài bị Hạng Vũ đánh trật khớp một tay, ở nhà bị vợ quản nghiêm ngặt, sao không vui chứ?

Nguyễn Tiểu Thất hỏi tôi: "Anh cười gì vậy?"

Tôi chỉ Lệ Thiên nói: "Người này sợ vợ."

Nguyễn Tiểu Thất vò đầu nói: "A, rốt cục cũng có người đồng đạo."

Lệ Thiên cùng Lữ Phương đấu vài hiệp, Ngô Dụng lo lắng nói: "Lữ Phương đã khiếp sợ, ai ra thay cho cậu ấy về?"

Kim Thương Tướng Từ Ninh chẳng nói gì thúc ngựa lao tới thay cho Lữ Phương, Trương Thanh ở bên ảo não: "Thằng nhóc này, đoạt việc của anh." Anh ấy nhìn thoáng qua Lệ Thiên.

Nói vắn tắt, hai tướng lại đánh khoảng nửa giờ thì chủ tướng đôi bên đều đánh chiêng thu binh, Lâm Xung bất đắc dĩ nói với tôi: "Thấy chưa, từ sáng

đến giờ cứ thế, không làm sao phân định kết quả, nếu cứ đánh thì lại như lúc đầu thôi."

Lúc này trong sân tạm thời không có ai, tôi đang chuẩn bị ăn cái bánh bao thứ hai thì chợt có một kẻ lỗ mãng kéo thiền trượng nháy ra, kêu lên: "Nghe nói Lương Sơn các người có một hòa thượng gọi Lỗ Trí Thâm sức khỏe vô song, ra đấu với ta nào."

Một thanh âm thô hào reo lên: "Vậy mà là Bảo Quang Như Lai Đặng Nguyên Giác? " Lỗ Trí Thâm không cười ngửa, cho nên chỉ có thể nghe thấy tiếng hô, cũng không thấy người.

Đặng Nguyên Giác trợn mắt nhìn qua, quát: "Đúng vậy."

"Oa ha ha ha!" Một tiếng không thể nói là phẫn nộ hay găm gừ vang lên, Lỗ hòa thượng cũng vác thiền trượng đi ra. Hai oan gia dây dưa không ngớt rốt cục gặp mặt, bất quá mọi người nhìn thấy cũng thầm cười, hai người đều cao như nhau, đều đầu trọc, tay đều cầm thiền trượng, nhìn cũng đều đặc biệt như nhau, nếu không nhìn kỹ còn tưởng là song bào thai.

Lão Lỗ cùng Đặng đầu trọc vừa thấy nhau đều phì cười, như có cảm ứng -- đột nhiên đồng thời vung trượng đập thẳng tới đầu đối phương, tôi kinh ngạc: "Hồng rồi, đây lại là một trận không chết không thôi."

Hoa Vinh mỉm cười nói: "Cường ca yên tâm, có em chiếu ứng đây."

Trong trận, mọi người đều mặc khôi giáp, tôi cũng không biết tôi đang nói chuyện với Hoa 1 hay Hoa 2.

Hai người đầu trọc càng đánh càng độc ác hung hiểm, đại thiết trượng thô to rít lên từng hồi, hai quân hơn vạn người giăng co. Giờ phút này bất giác tự lui lại, chỉ chốc lát một mảnh đất trống đã mở rộng gấp đôi so với trước...

Hơn nữa hai người cũng không như bề ngoài, khi ra tay chiêu pháp công phòng đều có, ngắn ngủi vài phút đã trải qua vô số thời khắc sinh tử.

Mọi người đều thở phì phò, Hoa Vinh cài tên nín hơi nhìn chăm chú vào trận đánh. Bên kia một vị tướng quân cũng lắp tên trên dây cung, mắt luôn luôn chú ý Đặng Nguyên Giác, xem ra Đặng Quốc sư chỉ cần có chút sơ xuất thì một mũi tên sẽ xuyên thủng yết hầu Lỗ Trí Thâm -- Đặng Nguyên Giác cùng Bàn Vạn Xuân có quan hệ cá nhân rất tốt, đây cũng là điều chính tai tôi nghe bọn họ nói tại Dục Tài.

Hai người trong trận đánh hơn nửa giờ, dần dần mất sức. Thiên trượng múa chậm lại, Đặng Nguyên Giác múa thiên trượng làm hư chiêu, chân lại đá Lỗ Trí Thâm lão đảo, lão Lỗ giận giữ một quyền đẩy Đặng Nguyên Giác lui ra, hai người đều mất thăng bằng. Chớp mắt, cơ hồ cùng vung thiên trượng đập vào đầu đối phương. Đây rõ ràng là ngọc thạch câu phân, song phương mấy vạn binh lính cùng tướng lĩnh đều la hoảng.

Bàn Vạn Xuân không chút do dự nhắm Lỗ Trí Thâm, cung sớm kéo sẵn buông tay, "chú" -- mũi tên bắn nhanh ra, mà bên cạnh Hoa Vinh cũng tính trước, Bàn Vạn Xuân kéo cung thì mình cũng kéo cung, đầu tiễn cũng nhắm thẳng vào, đặng một tiếng chạm vào nhau, lực mạnh khiến hai mũi tên đều gãy đôi.

Nhưng mà lần này cho dù tạm thời cứu mạng Lỗ Trí Thâm lại không tránh được việc anh ấy cùng Đặng Nguyên Giác đồng quy vu tận, lúc mọi người đều nghĩ vậy, một vài người nhạy cảm nhìn ra lúc tên của Hoa Vinh và Bàn Vạn Xuân va vào nhau cũng có một mũi tên thần bí cực kỳ xảo diệu xuyên giữa hai người Đặng Lỗ, đầu tiễn bắn thẳng vào điểm sắp giao tiếp của hai thiên trượng, đẩy văng binh khí của hai hòa thượng ra khoảng nửa tấc -- mặc dù lão Lỗ cùng lão Đặng lúc này sức đã không như lúc bình thời, nhưng lực lượng của người bắn tên cũng rất khủng bố.

Mọi người nhìn theo hướng tên bay ra, thấy một vị tướng quân tuần tú từ sau lưng Hoa Vinh đi ra, cầm một cái cung kỳ dị, khiến người ta kinh ngạc là: người này rõ ràng giống Hoa Vinh như đúc -- đương nhiên tôi hiện tại có thể phân biệt ra, người cầm cái cung kỳ dị là Hoa 2.

Người kinh ngạc nhất chính là Bàn Vạn Xuân, anh ta ngờ ngác nhìn hai Hoa Vinh, bỗng nhiên mê mang uể oải: "Vẫn nghe Hoa Vinh là thần tiễn, không tưởng được còn có một huynh đệ thiện xạ, chỉ bằng điểm này ta không địch nổi." sau đó Bàn Vạn Xuân cúi đầu qua nói thầm: "Phương đại ca, trận này chúng ta thua, rút thôi."

Bàn Vạn Xuân nói vậy cho người bên Phương Tịch nghe hiểu có ý gì. Bàn Vạn Xuân thấy Đặng Nguyên Giác sắp gặp nạn muốn bắn tên ám sát Lỗ Trí Thâm, mà Lương Sơn trong lúc cơ lợi còn bảo trì công bình, cho nên trận này trong tâm đã kém hơn một bậc.

Lập tức, song phương đều tự phái người đưa Lỗ hòa thượng cùng Đặng Nguyên Giác kéo về trận, trải qua một trận chiến kinh tâm động phách, hai nhà tạm thời không ai ra khiêu chiến, nhất là phía Phương Tịch, bát đại thiên vương cũng cảm thấy không tốt.

Phương Tịch buồn bã, đang muốn thu binh, bỗng một người từ trong trận lao ra, tay chỉ Lương Sơn đại doanh mắng: "Lương Sơn cường đạo chớ càn rỡ, nếu như thật có bản lĩnh, vậy cùng Thạch Bảo gia gia ta thật đao thương thật so tài."

Lương Sơn nổi tung, các hảo hán cả đời hận nhất bị người ta gọi cường đạo, chú cứ kêu là thổ phỉ đi, triều đình nói thì thôi, bị bọn nhà quê Phương Tịch gọi ra chỗ đau, mọi người tức điên đòi đánh, Tống Giang càng gấp muốn điên: "Vị huynh đệ nào ra gỡ xuống đầu chó của tặc tử này anh ghi công đầu."

Lâm Xung giải thích với tôi: "Thạch Bảo cũng là một thành viên trong bát đại thiên vương của Phương Tịch, lão ca Quan Thắng chưa từng lưu người sống dưới đao, nhưng đánh với Thạch Bảo cũng chỉ bất phân thắng bại mà thôi.

Thạch Bảo thấy mọi người có mấy người muốn lên, nhìn lướt qua binh khí nói: "Anh nói rồi, nếu có bản lĩnh thật sự thì dùng đao thương cùng gia gia nói chuyện. Hừ, Lương Sơn cường đạo quả nhiên là bọn trộm gà bắt chó, rõ ràng ngay cả một kẻ biết dùng đao cũng không có."

Quan Thắng tức giận, mặt còn đỏ hơn tổ tông Quan Vũ tới 69%, nắm đao dắt ngựa đi tới: "Anh không chém thằng chóa này không làm người." Lữ Tuấn Nghĩa cùng Ngô Dụng vừa kéo chặt lại vừa nói: "Chú đi ra làm gì, để các huynh đệ lo lắng sao."

Thạch Bảo thấy cả Lương Sơn lớn như vậy bị mình làm loạn, đắc ý khoanh tay hơi ghé lên lưng ngựa nói khinh miệt: "Ai nha nha nha, mọi người nói Lương Sơn 108 kết nghĩa, mỗi người đều nghệ nghiệp phi phạm, hôm nay xem ra, chữ nghĩa này không cần nói, nhưng cả đám là ứng khuyến của triều đình, bốn sự lỏng lẻo, đại ca anh vốn niệm tình các chú từng là đàn ông dám đảm đương không muốn đuổi tận giết tuyệt, theo anh thấy chỉ thường thôi, giờ anh thấy nên trở về đem cái gì mà Vương Anh ra tế cờ."

Hắn nói độc ác, trúng tim các hảo hán, các thổ phỉ bất chấp tất cả, đều chửi ầm lên, tôi ăn nốt chiếc bánh bao, thấy náo nhiệt vậy, cũng nắm tay măng lên: "Con mẹ nó, thật chẳng ra gì..."

Lâm Xung lo lắng: "Xem ra phải bắt nó không có cách nào khác, nếu không Phương Tịch không cố kỵ, vạn nhất mang huynh đệ Vương Anh ra...."

Thạch Bảo càng thấy các hảo hán tức giận càng vui, nằm trên lưng ngựa, cười hì hì nhìn mọi người, hăn nhàm chán lơ đãng nhìn lên không chỗ bọn tôi, bỗng ngạc nhiên: "Ồ, sao lại nhiều hơn một lá cờ so với buổi sáng -- đã bắt tử Tiểu Cường? Lương Sơn khi nào nhiều hơn ra một phế vật, người này lại bị treo cao như vậy hăn có gì đó khác lạ. Tiểu Cường, thò trym đi ra đây cho anh."

Vốn tôi đang ăn nốt miếng bánh bao cuối đều sắp xuống tới cổ họng, nghe gọi vậy lập tức bị nghẹn...

Sao lại liên quan tới tôi hả?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 124: Tha Dao Kế

Có câu là: Người sợ nổi danh, lợn sợ béo, còn có lời nói là một tú vu lâm, phong tất tồi chi (cây cao giữa rừng tất bị gió bẻ gãy).

Xem Tiểu Cường tôi, năm nay mới tam cửu (27), vị cực nhân thần, danh hiệu so với chủ tịch thành phố còn bự hơn. Luận bản sự đã từng trong quân Hạng Vũ cười phá 10 vạn quân địch, cũng từng cầm một cái giày trong tay quật cho thích khách diệt tuyệt nhân tính Tần Vũ Dương biến dạng bỏ mình, cũng từng trong thực chiến cùng Bánh Bao thất chiến thất xuất danh vang truyền kỳ ... ách, cái này là sau này có thằng khác nó viết sách thế.

Nhưng tôi chính là một thanh niên có triển vọng, một thần tiên quân dự bị luôn luôn coi thiên hạ là nhiệm vụ của mình, một nhà giáo dục nổi tiếng, một nhà quân sự gia, một xuyên qua giả độc lập độc hành, hôm nay rốt cục gặp phải một NPC lấy ngăn trở tiến trình lịch sử làm thú vui ghen ghét. Thằng nhóc Thạch Bảo này không nghe lời, không chịu buông tha léo nhéo gọi tên tôi không ngớt. Thực chẳng trông chờ nó nói vài câu ra hồn, không ngờ thằng này mắng nhiều thành nghiện, đại đao đặt trên lưng ngựa, tay chỉ ngọn cờ của tôi phun nước bọt tứ tung, luôn miệng nói tôi cùng hấn ra ngoài so đao.

Tôi không chuyên dùng đao, mọi người đều biết tôi chủ tu là gạch lực học.

Lâm Xung sợ tôi khó chịu, trấn an: “Tiểu Cường, chú đừng để ý đến nó, dù sao không thể cứ nghe nó nói so đao là so đao.”

Tống triều là thiên hạ của thương, cũng là thời kỳ đỉnh cao của thương, danh tướng thường dùng trường thương, Lư Tuấn Nghĩa, Lâm Xung, Trương Thanh, Đồng Bình cùng thủ hạ của Phương Tịch là Vương Dần, Lê Thiên, thậm chí sau đó là Nhạc Phi không ai không phải cao thủ dùng thương, đại đao sau thời Tam Quốc đã qua thời kỳ cường thịnh, dần dần biến mất, binh khí đao cũng chỉ tồn tại ở cái thời nho nhã cùng dã man mới có thể tỏa sáng, từ thời Đường trở đi đã không thể thỏa mãn yêu cầu biểu diễn cơ trí văn võ song toàn của các võ tướng.

Lương Sơn sử đao đương nhiên cũng không ít người, nhưng nếu nói là dùng đao tốt chỉ có Quan Thắng, theo lời Lâm Xung kể thì Quan Thắng cùng Thạch Bảo hồi sáng đánh 300 hiệp, Quan Thắng tựa hồ còn kém sức Thạch Bảo.

Bên kia Thạch Bảo mắng, bên này có không ít người nhìn tôi, đám 54 người Lâm Xung biết tôi là gà mờ đều cười không nói, nhưng còn 54 người chẳng biết nội tình mà, bọn họ chỉ biết tôi cùng một nửa huynh đệ ở chung một năm. Hơn nữa bây giờ còn chưa thấy tôi triển lộ thân thủ, thấy tôi dễ dàng nói phục Hoa Vinh cùng Phương Trấn Giang hẳn cũng là có dũng vạn phu nan địch gì gì đó, Thạch Bảo bên kia khiêu chiến bọn họ cũng muốn xem tôi phản ứng thế nào. Bọn thổ phỉ bình thường lười biếng nhưng lên chiến trường cũng là những người có tâm huyết, kết quả thấy tôi vẫn an vị như không có gì, không ít người cau mày khinh bỉ, ngay cả tên lâu la khiêng cờ cho tôi cũng thấy xấu hổ, cố gắng rứt đầu vào trong cổ áo.

Thạch Bảo càng tiến gần về phía trước, khua tay múa chân mắng từng bừng, Hoa Vinh kéo cung lạnh lùng nói: “Thạch Bảo nghe đây, bọn tao không muốn làm mày bị thương nên đừng có càn rỡ. Tiến lên một bước nữa thì mày bỏ mạng đấy.”

Vốn Lương Sơn có Hoa Vinh, Phương Tịch có Bàn Vạn Xuân, song phương đều có chút vũ khí uy hiếp, nhưng lúc này Lương Sơn có đến hai Hoa Vinh, vậy thì khác, Thạch Bảo vừa thấy hai chàng trai tuấn tú đồng

thời nhắm bắn mình liền tái mặt. Sau đó dừng ngựa nhảy cõn lên: “Há há, Lương Sơn đạo chính là quen dùng ám tiễn đả thương người, lại không có một ai là hảo hán.” giọng điệu cực kỳ kiêu ngạo.

Ngô Dụng nhú mào: “Muốn Phương Tịch tâm phục khẩu phục lui binh, hẳn phải có một tướng quân đao pháp hơn xa hẳn hàng phục người này.”

Mọi người nhìn nhau, cả Quan Thẳng cũng cúi đầu không nói, nếu nói dùng binh khí khác đánh thẳng Thạch Bảo thì chưa hẳn không có ai có thể hơn, nhưng nếu luận đao pháp, còn phải hơn xa, chỉ sợ cả Bắc Tống không tìm ra một người. Tần Minh chẳng có suy nghĩ gì nhiều nhưng vì giúp Quan Thẳng có chỗ để né nên cười lớn nói: “VẬY trừ phi là Quan Vũ Quan nhị gia hiển thánh.” Nhưng lời này vừa nói ra Quan Thẳng mặt càng khó coi hơn, thế này chẳng phải là làm mất mặt tổ tiên sao?

Nhưng tôi vừa nghe được lời này thì vui vẻ, ném hộp đồ ăn cho một tiểu binh, giơ lên hai cao nói: “Tôi đi, tôi đi.”

Mọi người đã học được không cần để ý tới tôi, tiếp tục thảo luận....

Quan Thẳng đem Thanh Long đao đặt sau lưng, kéo cương ngựa nói: “Tôi lại thử lần nữa xem sao.”

Tôi tức bực nói: “Các ca ca, tôi đi cho.”

Mấy người Trương Thuận Trương Thanh xua tay: “Tiểu Cường đừng nháo.” Tiếp tục thảo luận....

Tôi chạy chậm tới trước mặt mấy người Ngô Dụng chỉ vào mũi mình nói: “Tôi nói tôi đi mà.”

Lâm Xung nghiêm nghị: “Tiểu Cường, đây không phải là lúc chú thể hiện, chớ nói Thạch Bảo không quen chú, cho dù huynh đệ so chiêu, 100 cân đại đao vung lên cũng không phải đùa giỡn đâu.”

Tôi ra sức phát tay: “Các ca ca, mọi người thấy tôi là cái loại người ra tay không có chuẩn bị sao?”

Lần này, mọi người rất cục chăm chú nhìn tôi, Ngô Dụng hỏi thử: “Ý của chú là...”

Tôi cười thần bí: “Các vị đừng quên tôi cũng không phải người bình thường.”

Mọi người biết tôi đáng khinh thành tính, chưa bao giờ chịu thiệt, Trương Thuận chọc tôi: “Chú mang súng gậy tê tới hả?”

Tôi: “...”

Ngô Dụng vê cầm dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn tôi rồi nói với mấy người khác: “Nếu không để Tiểu Cường thử xem?”

Tống Giang chỉ mong nhanh chóng đánh vỡ thế cục bế tắc, mặc kệ tất cả nói: “Người đâu, cấp cho Tiểu Cường huynh đệ một con ngựa.”

Tôi nói: “Còn cho tôi một thanh đao - chỗ này đao của ai tốt hả?”

Mọi người đều nhìn Quan Thắng....

Quan Thắng chần chừ: “Mọi người muốn tôi đưa đao cho Tiểu Cường dùng sao?”

Mọi người nhìn anh ấy không nói gì....

Quan Thắng thở dài: “Dọa người a, tổ tiên Quan Thánh dưới đất biết nhất định mạng ta bất hiếu.”

Tôi trấn an: “Sẽ không đâu, việc này tôi sẽ giải thích cho Quan Nhị Ca hiếu...”

Quan Thắng hừ lạnh rồi cầm đại đao trên đất, đám lâu la cố sức ôm lấy mang cho tôi.

Lúc này ngựa cũng dắt tới, tôi hớn hờ nhận Thanh Long đao -- thiếu chút nữa tuột tay, lúc này mới phát hiện thanh đao chết tiệt này nặng thật, tôi nhớ lại cây đao của Quan Nhị Ca hơn 80 cân mà, thanh đao này phảng chế theo còn nặng hơn, lúc trước đọc Tam quốc thấy Quan nhị gia sử thanh đao hơn 80 cân tôi còn không tin, nhìn người ta cầm Tứ Mãnh Bát Đại Chùy không 400 cân cũng là 800 cân, võ thần Quan Vũ cầm cái đao chỉ có hơn 80 cân không thấy xấu hổ sao? Chẳng trách mặt đỏ thề, nhưng sau đó mới phát hiện vấn đề, tôi xem mấy cái kia là truyện tranh, giống như siêu Xayda một đấm đánh đánh ra lỗ trên địa cầu, bốc phét quá nhiều, trên thực tế một người trưởng thành miễn cưỡng khiêng được 80 cân lên tầng ba mà thôi. Nếu muốn múa xoay tròn như cánh quạt cơ bản không thể.

Sau đó tôi còn phát hiện, là một người đàn ông trưởng thành, ngoại trừ tự xưng là nam tính, có năng lực cường đại tôi còn là một người có phân phối lực lượng rất bình thường -- cầm đao này căn bản không lên được ngựa...

Tôi khó xử đem đao giao cho tên lâu la bên cạnh nói: “Chú cầm giúp anh chút.” Lâu la khó hiểu ôm đao nhìn tôi. Tôi bò lên lưng ngựa, sau đó đuổi tay ra: “Giờ đưa đao cho tôi.”

Mọi người chết đứng...

Tên lâu la không hiểu gì dâng đao cho tôi, tôi ra sức nhận đao, sau đó đặt đao lên lưng ngựa, sau đó mới lau mồ hôi nói: “Như này được rồi.”

Hồ Tam Nương buồn bực: “Tiểu Cường, chú biểu diễn lên ngựa lấy đao cho mọi người xem là chúng ta hiểu rồi, hay là chú thật sự định cùng Thạch Bảo liều mạng hả?” Đoàn Cảnh Trụ đứng bên lạng lẽ kéo tay áo: “Tam tỷ đừng kích Tiểu Cường, nó mà bị kích thích thật lao ra thì làm sao?”

Trương Thanh giục ngựa che trước mặt, hai tay giang ra cản tôi: “Tiểu Cường, chú có gì không nghĩ ra cứ nói với ca ca, mọi việc đều có thể giải quyết, tự sát không phải là cách giải quyết a...”

Mọi người cũng đi theo khuyên nhủ: “Đúng, Bánh Bao còn chờ chú trở về mà.”

Tôi lấy tay vuốt “râu”, cười hì hì: “Các người chớ nhiều lời, mau mau tránh ra, ta còn phải đi chém Thạch Bảo.”

Mọi người đàm luận nhỏ: “Tiểu Cường bị tức điên rồi hả?” “Theo lý thuyết hẳn không tới mức đó. Da mặt của chú ý dù Hoa Vinh bắn tên ba ngày cũng không giảm Hp tới mức đó...”

Tôi tức điên, tôi điên rồi, tôi cứ giật từng sợi từng sợi râu mép, trong lòng bọn họ tôi kém thế sao - tôi dám cuồng vọng đương nhiên là có chiêu trò, bánh bích quy phục chế Quan nhị gia tôi còn để trong túi, không có ăn trước khi lên ngựa là vì lo lắng sẽ chiếm dụng 10 phút quý giá, tôi biết phải đánh bại Thạch Bảo trong vòng 10 phút phục chế Quan nhị gia.

Hiện tại xem ra là không có cách nào, không ra tay thì mấy vị ca ca này chết sống không cho tôi đi... dù sao tôi cũng cảm động, bình thường trêu đùa là thế, lúc nghiêm túc mọi người thực sự chiếu cố quan tâm huynh đệ tôi mà.

Tôi bí mật duỗi tay lấy bánh quy cầm trong tay, làm bộ sờ mũi, hé miệng nuốt xuống, nháy mắt, cái cảm giác nổ tung quen thuộc lại tràn ngập toàn thân, giống như ăn bánh bích quy của Võ Tòng, bất đồng là lúc này trên lưng ngựa lại cảm giác kỹ thuật cưỡi ngựa tinh xảo hơn nhiều.

Tôi nhẹ nhàng múa đao trước người, sau đó lại “vuốt râu” cười: “Các người còn chưa tránh ra?” bởi vì tôi hiện tại có Quan Thánh phụ thể cho nên nói chuyện với mấy tiểu bối cũng không cần khách khí, nếu không mất thân phận Quan nhị gia.

“Di?” Mọi người đồng thời thấy kinh ngạc, cảm giác được vương bá khí của tôi, đều nói: “Lại trêu chọc rồi...”

Tôi điên tiết: “Nhanh lên đi các ca ca, không rảnh đâu.”

Mọi người do do dự dự tránh ra, tôi đang muốn thúc ngựa, Quan Thắng bỗng nhiên kéo lại tôi, tôi ngạc nhiên: “Sao thế?”

Chỉ thấy Quan Thắng hai mắt tỏa sáng, kéo tay tôi nói nhỏ: “Tiểu Cường, chú thật họ Tiêu hả?”

Tôi sửng sốt mới hiểu ý, anh ta thấy tôi sử một chiêu kia liền hoài nghi tôi là truyền nhân của Quan gia, chỉ đành nói: “Tuyệt đối chính tông.”

Quan Thắng thất vọng, buông tay, bỗng nói nhỏ vào tai tôi: “Lát nữa coi chừng họ Thạch dùng tha đao kế.”

Tôi gật đầu, giục ngựa ra trước lương quân, Thạch Bảo đang mừng vui vẻ, không ngờ đối phương thực sự dám ra ứng chiến, nhưng là một người chưa từng thấy bao giờ, thông qua giao thủ lúc trưa, Lương Sơn mấy người có bản lĩnh hẳn biết rồi, vô cùng bất ngờ: “Mày là người phương nào?”

Tôi để đao tựa vai, hai tay đặt lên chuôi đao: “Chẳng phải mày hô hào tao này giờ sao?”

Thạch Bảo cười nói: “Ha ha, nguyên lai mày là Tiểu Cường, quả nhiên có chút đặc biệt, trước tiên không nói công phu ra sao, ít nhất dám ra là không sợ chết rồi.”

Tôi thấy hẳn vẫn tự nhiên, chắc là muốn biện luận một hồi, hiện tại quân Phương Tịch quân tâm không ổn, phải lấy đại tướng như Thạch Bảo ra trấn tràng diện, hẳn muốn kiên trì một lúc.

Nhưng tôi nào có rảnh, nếu như bình thường tôi tuyệt có thực lực cùng hăn mắng ba ngày ba đêm không ề hèm một tiếng. Tại phương Tây thời cổ đại, hùng biện là tố chất cần có của anh hùng vì trước mỗi trận chiến dịch, song phương đều phải đứng trước trận mắng đối phương giống như thi Hip-hop breakdance tại Mỹ vậy, hai ngón cái cùng trở tạo hình ống nói: “Mày là con điếm phổ da đen hả.” Tên kia lập tức tiếp lời: “Tao chỉ tiếp mẹ mày thôi...” cứ như thế mắng nhau tầm mười năm.

Hơn nữa hiện tại tôi đại biểu là Quan nhị gia, sao có thể cùng hăn so đo hả? tôi thúc ngựa đi tới vung đao: “Bớt nói nhảm đi.”

Thạch Bảo bất ngờ không kịp phòng chặt vật né tránh, lập tức cười nói: “Tốt, hợp tính tao.”

Tôi quay ngựa, cảm giác như mới uống ba chén cà phê tỉnh ngủ, trong đầu đều là hình ảnh tưởng tượng, đao trong tay như cự long muốn bay lên trời, nháy mắt chém ba đao phân ra ba đường thượng trung hạ bổ về phía Thạch Bảo, vừa ra tay các hảo hán Lương Sơn đều phấn chấn, đều hô: “Đao pháp tuyệt lắm.”

Thạch Bảo tập trung đối phó, né tránh đánh trả. Hai ngựa giao nhau nháy mắt nói: “Quả nhiên là một nhân vật, Thạch mỗi học nghệ thành tới nay chưa từng gặp đối thủ như người.” Tôi chẳng buồn đáp lời thúc ngựa lao tới, đây tuyệt đối là một trận đánh trực diện, nhị gia tuy mạnh nhưng không phải mọi việc đều thuận, thời Tam Quốc có không ít người có thể đấu ngang tay, mà Thạch Bảo cũng là cao thủ dùng đao, hơn nữa bánh bích quy mẹ con chỉ có tác dụng lâm thời, chân lý đao pháp của Nhị gia sử dụng không ra, thế thì thắng bại khó nói.

Lần này Thạch Bảo giành công, đại đao kéo lên chém tới ngực tôi, tôi dùng chuôi đao chặn lại. Xoay tay lại một đao chém qua, chiêu thức liên mạch thành thực, chợt nghe các hảo hán phía sau hô to ủng hộ, trong đó không ít người bật lên tiếng hoài nghi.

Thạch Bảo nhảy lên tránh thoát, lúc này lại trầm ổn trang nghiêm, dùng chiêu số hóa giải nguy cơ, thay đổi cách nhìn về tôi, ba phần kinh ngạc, ba phần bội phục nhưng cũng có ba phần không phục, cả hai đều dừng ngựa. Đối chiến hơn mười chiêu chỉ có đao quang hoắc hoắc gió lạnh sủu sủu, người xem lạnh gáy.

Kỳ thật từ khi đánh nhau tôi không có cảm giác gì, có nhị gia phụ thể, đối phương lại dùng đao, vô luận hấn sử xuất bao nhiêu chiêu số tinh diệu cũng chỉ cảm giác bình thường, tự nhiên có cách ứng đối, nhưng mà nói đi thì nói lại bắt đối thủ thì khó, loại đỉnh phong quyết đấu này lâm thời ăn khối bánh bích quy không thể đánh ra ý cảnh cao siêu, mấy lần tôi nghe phía sau Quan Thắng than tiếc hận biết là khẳng định mình bỏ qua cơ hội cướp lấy chủ động, ăn bánh bích quy dù có nhanh hơn Thạch Bảo một chút cũng không làm được gì.

Bất quá dù vậy Thạch Bảo tựa hồ cũng có chút hết bài, thời gian dài không gặp cường địch khiến đao pháp của hắn không thể đột phá, hơn nữa lúc sáng còn kịch đấu Quan Thắng cũng không thắng được, hai người bọn tôi, một võ thánh (giả hiệu); một là đao vương, đánh mãi không ai làm gì được nhau, cũng không có tâm đánh tiếp, như đã thỏa thuận đồng thời lộ sơ hở hạ đao vờ bại...

Mặc dù chi tiết bất đồng, nhưng chúng tôi đều cùng có một ý nghĩ: Tha đao kế.

Tha đao kế đương nhiên không chỉ Thạch Bảo biết dùng, có thể nói là Quan Vũ chính là tổ tông của chiêu này, có thể nói là người đuổi giết người mà phật đuổi giết phật - là đuổi, không phải cản, chiêu này nói đúng là trá bại kéo đao, thừa dịp địch nhân đắc ý bỗng lấy thân làm trục, đại đao xoay tròn chém tới, đừng nói dùng đao thừa mã lực cho dù là dùng giáp da đánh lên mặt cũng phải hủy dung.

Nhưng mà không ai ngờ cả hai chúng tôi đồng thời xài chiêu này? Thế này thì vui, đã ai thấy hai viên đại tướng đang đánh nhau bằng đồng loạt xoay người chạy trốn chưa?

Quá dọa người, sớm biết thế không đuổi là được, còn phải làm bộ, kết quả cả hai cùng chạy, vậy còn tưởng là có người đánh rằm giải tán cả hai cơ.

Thạch Bảo sắp chạy tới chỗ Phương Tịch mới phát hiện tôi không đuổi, tôi còn mạnh hơn hẳn, chạy cách Lâm Xung 20 bước mới thấy đối phương cũng chạy trở về...

Cuối cùng, cả hai đành chạy trở về, lại nhìn nhau, đều ngượng ngập, Thạch Bảo đỏ mặt nói nhỏ: “Tha đao kế sao?” Tôi gật đầu: “He he, chê cười rồi.”

Tiếp tục đánh...

Lúc này cả hai đều ra sức, giống như diễn viên xiếc bể tiết mục 1, vì hồi báo người xem phải lộ chút kỹ xảo, nếu không sau này còn ai xem nữa?

Lại xuất toàn lực, rốt cục Thạch Bảo cố hết sức, bởi vì kỳ thật tại phần cứng phần mềm cũng không khắc chế tôi, ngoại trừ thần vận tôi chính là Nhị gia tái thế. Thạch Bảo cuối vẫn chỉ là anh nông dân võ nghệ cao siêu, kinh nghiệm cùng thực lực đều kém, hơn nữa thể lực cũng không bằng, đấu 50 hiệp, tôi dùng cán Thanh Long đao ép Thạch Bảo suýt ném vũ khí, anh ta chém lung tung một đao, đã muốn bại hồi về trận, lúc này cũng không phải tha đao kế, tôi vốn định bỏ qua, đánh nhau cũng không xem giờ, phỏng chừng 10 phút sắp qua, ai ngờ chiến mã thành thói quen tự nhiên, không thấy tôi túm dây cương, cứ thế đuổi, Phương Tịch bên người một đại tướng thấy tôi đuổi theo Thạch Bảo, vội lao tới tiếp ứng, vội vàng đâm tới một thương. Vô ý thức lách qua, tiện tay dùng sống đao đánh lên bụng người tới, sau đó không chút nghĩ ngợi chụp người này giữ tên ngựa, quân

Phương Tích xông xáo, tôi chiếm tiện nghi, vội chạy về trận, ném người kia xuống đất, uy phong lẫm lẫm: “Tróí lại” bọn tiểu lâu la cũng ứng cảnh, hét lớn: “Nghe lệnh.”

Tôi đắc chí, nhin không được ngồi trên ngựa cười dài, bỗng cảm giác đao nặng trầm xuống rơi xuống đất, đồng thời toàn thân bủn rủn không chịu nổi, hiệu lực bánh bích quy đã hết, tôi nhanh chóng thừa dịp còn chút lực xoay người xuống ngựa, Trương Thuận bọn họ xếp thành một vòng tròn, mọi người đều kinh ngạc nhìn tôi, tôi chấn động, không kịp lời tráng ngôn hào ngữ, cả đám xông lên, kẻ cốc đầu, người đập mông, đều nói: “Chú được đó nhóc.” “Sao lúc này làm được hả?” “Thạch Bảo là Đoàn Thiên Lang chuyển thế hả?”

Tôi buồn bực, tôi phát điên, đám “râu mép” của tôi a....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 125: Không Thể Nói

Tôi thành công trở về, cả đám người nhất là lũ 54 người nhìn tôi bằng con mắt khác, từ lúc tôi lên núi vẫn cà lơ phất phơ, bọn họ hẳn cho tôi chẳng có bốn sự gì - đương nhiên, bọn họ nghĩ đúng rồi.

Nhưng là tôi có bàn tay vàng à, tôi có bánh bích quy mà, tôi là nhân vật nam chính mà, làm bộ giống hệt Quan Vũ mà, chắc là đủ đạt giải mâm xôi vàng đó....

Mấy lần trước tôi dùng bánh bích quy về cơ bản là để tự vệ, lúc này là chủ động xuất kích, không nói tới nhóm 54 người không tới nhìn tôi bằng con mắt khác, ngay cả 54 người đã tới Dục Tài cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, có điều họ thấy tôi xuống ngựa một cách chật vật cũng thấy tôi thắng được Thạch Bảo không phải do tôi có thực lực mạnh mẽ gì, có điều tiểu binh ôm cờ cho tôi cũng thấy hãnh diện ngẩng đầu ưỡn ngực khoe khoang, nâng cờ cao tới mức ai sống ở thời Nam Tống cũng thấy được cả.

Phương Tịch sầm mặt, phất tay, đại quân chậm rãi lui lại, mấy người Phương Kiệt tự giác đoạn hậu.

Lúc này hai chân tôi bủn rủn, nhất là hai tay run bần bật, ngay cả cái bật lửa cũng cầm chẳng xong, may là gần đây tôi có rèn luyện thân thể, nếu như trước kia chắc có chuyện rồi, tôi gần đây học tập con mèo béo ở nhà một phương pháp chống đẩy rất tuyệt -- hôm nay nằm sấp, ngày mai đứng lên.

Quân Lương Sơn cũng chinh bị đội ngũ trở về đại doanh, tôi nhìn quanh bỗng nhớ ra: “Đúng rồi, người em bắt về đâu?”

Trương Thuận bĩu môi, tôi vừa nhìn qua thấy hóa ra là Lệ Thiên.

Người đàn ông đáng thương ở kiếp sau mỗi ngày chỉ có 10k VNĐ tiêu vặt lúc này lại rất khí thế, bị trói bằng dây thừng còn chửi ầm lên, tôi đá một cái cười hỏi: "Là anh hả?"

Lệ Thiên sừng sốt: "Mày biết tao?" Rồi lại mắng luôn: "Có giỏi thả bố ra, hai ta đánh một trận định sinh tử." Anh ta bị tôi dùng một tay bắt lấy vốn không phục, vừa rồi nếu không phải nhất tâm muốn che chở Thạch Bảo cũng không tới nỗi mở rộng môn hộ để bị tôi bắt được.

Tương thời cổ sau khi bị bắt cũng lằng nhằng lắm chuyện thế này sao? Tôi trừng mắt lại: "Phi phi phi, thể diện cái beep, bị trói như cái bánh tét thế kia mà còn kêu lão tử với cả đánh nhau cái gì?"

Lệ Thiên gân cổ lên: "Muốn chém muốn giết làm lẹ đi cho ngô sướng cái coi."

Tôi thở dài: "Vẫn cứ ba lằng nhằng, tao giết mày thì dễ quá hả? Hơn nữa cũng mấy ngàn năm, sao bọn mày bị bắt rồi không nói được câu gì mới coi?"

Ngô Dụng nói: "Người đâu, áp giải tướng địch đi, trông coi cẩn trọng." Sau đó lại nói nhỏ với hai lâu la: "Đừng khó xử hăh."

Lúc này Vương thái úy bỗng nhiên xuất hiện một cách thần bí, nói với Tống Giang: "Đã bắt được đầu mục phản tặc, nên giết tế cờ, củng cố sĩ khí."

Không chờ Tống Giang đáp lời, Hồ Tam Nương hét lớn: "Câm mịa cái miệng dê, giết nó thì chồng bà làm sao bây giờ?:"

Tống Giang vội nói: "Tam muội không được vô lễ." Lúc này mới khó xử đáp lời Vương thái úy: "Điều ày.... thật sự là có chút khó khăn. Giữ lại người này còn có thể áp chế Phương Tịch, hoặc là trao đổi con tin, nhưng mà Vương đại nhân yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ bêu đầu phản tặc tể cò theo pháp lệnh của triều đình." Vương thái úy thấy mọi người nhìn mình bất thiện đành hừ hừ chấp tay sau lưng rời đi, miệng lẩm bẩm: "Trao đổi cái beep, bọn chúng mới có 18 mạng, giết một cái thiếu một cái. Mà bọn mày có những 108..., áy dà, tính toán cái nhể."

Hồ Tam Nương giận dữ: "Chờ xong chuyện Phương Tịch em nhất định phải băm đồ con rùa kia thành muôn mảnh."

Tôi ngẩng đầu nhìn quân Phương Tịch, đại quân của họ đã rút lui toàn bộ, Phương Kiệt cầm Phương thiên họa kích ngồi trên ngựa đề phòng bọn tôi. Nhìn cách điều quân cùng thái độ của Phương Tịch thấy không có vẻ gì tức giận, tựa hồ đã sớm chuẩn bị tâm lý cho một trận đánh gian khổ, tôi cũng cảm thấy đau đầu khi gặp tình huống này.

Cứ vậy, lưỡng quân ngày đầu tiên giao chiến đều mất một viên tướng lĩnh, chỉ đành tạm thời thôi đấu xem tình hình. Tôi cùng mấy người Ngô Dụng họp bàn cũng không thương lượng ra chủ ý gì tuyệt diệu, mọi người đành chờ trong đại trướng.

Lúc gần tối, đại doanh Lương Sơn bỗng có ánh sáng chiếu lên, chiếc xe nát của tôi đã quay về.

Mọi người vội vàng đi ra ngoài xem, cửa xe mở ra, Vương Dần bước xuống, không ít người xao động, Hồ Diên Chúc vô ý thức đặt tay lên song tiên, lúc sáng anh ấy đã cùng Vương Dần đấu mấy trăm chiêu, lúc này thấy cường địch xuất hiện trong doanh trại vô cùng kinh ngạc, Vương Dần nhìn mọi người, cười giơ tay nói: "Lại gặp mặt."

Tôi đè lại Hồ Diên Chúc, hỏi luôn: "Trấn Giang đâu?"

Vương Dần nói: "Trấn Giang sợ chạy tới tận Đường Triều nên để tôi lái xe."

Rầm, cửa sau mở ra, Phương Trấn Giang nhảy xuống, sau đó giơ tay lôi ra một mỹ nữ tóc dài tung bay, tôi tức điên: "Sao chú mang cả Đồng Viện tới?"

Phương Trấn Giang giải thích: "Haizz, ai bảo cô ấy thấy em, nghe nói em muốn đi Lương Sơn, cô ấy nhất quyết đi cùng."

Đồng Viện nhìn Võ Tòng đi tới vỗ vai Phương Trấn Giang và hỏi: "Đây là đệ muội à, ha ha, thật đẹp, thằng nhóc này diễm phúc sâu dày nha."

Đồng Viện vừa thấy Võ Tòng đã chấn động: "Anh..."

Phương Trấn Giang ôm eo cô ấy nói: "Em gọi là đại ca đi, có thời gian anh chậm rãi giải thích, hiện tại đang chiến tranh mà." Nói tới đây hơi chút mất tự nhiên nói với tôi: "Dù sao sớm hay muộn cũng phải nói với cô ấy, em liền mang cô ấy tới."

Hồ Tam Nương tiến lên giữ chặt Đồng Viện chào hỏi thân mật: "Em gái, hoan nghênh gia nhập Lương Sơn, em giờ muốn làm gia thuộc hay chính thức nhập bọn, nếu nhập bọn em theo chị lấy một lá cờ..."

Lúc này trên xe lại ùn ùn bước xuống mấy người, cầm đầu là lão Vương - Phương Tịch, đầu đình Đặng Nguyên Giác Bảo Kim, cầm cái túi du lịch là tên béo Bàn Vạn Xuân, cuối cùng một người đi xuống chẳng phải là vừa bị bắt làm tù binh Lệ Thiên sao?

Lệ Thiên xuống xe liền tỏ vẻ bức bối: "Tôi đang bận việc, làm gì thì làm nhanh đi, vợ tôi chỉ cho tôi thời gian hai ngày thôi."

Lão Vương nhìn Lữ Tuấn Nghĩa, chấp tay cười ha hả: "Lữ lão ca, lại gặp mặt, thật đúng như lão ca đã nói, chúng ta còn có thể cùng nhau làm ầm

một lần."

Lư Tuấn Nghĩa cười nói: “Chẳng phải thế sao, không ngờ kiếp sau của tôi tới nhanh như vậy."

Lỗ Trí Thâm nhìn Tứ Đại Thiên Vương xuống xe liền giương mắt nhìn Bảo Kim, bỗng nhiên trừng mắt nói: "Người đến tột cùng là ai?"

Bảo Kim khó khăn nói: "Huynh đệ, anh là anh của đệ."

Lỗ Trí Thâm tức giận: "Tao là ông nội mày đấy."

Mọi người vội vã vừa cười vừa khuyên: "Đừng tức, đừng tức, thật là anh của ông đấy..."

Bàng Vạn Xuân thì nhìn hai Hoa Vinh ngây ngốc, chờ khi thấy Hoa 2 cầm cái cung làm bằng xe đạp mới phân biệt được. Anh ấy trực tiếp đi tới trước mặt Hoa 1 nói: "Tôi đã so tài với huynh đệ của cậu, nhưng mà hai ta còn phải tỷ thí một hồi."

Hoa 1 cười nói: “Hai ta không phải đã đánh ngang tay sao, tôi là Nhiễm Đông Dạ à -- Tôi cùng Hoa Vinh đối cung cho nhau."

Bàng Vạn Xuân: "...."

Bọn thổ phỉ gặp lại Tứ Đại Thiên Vương, quả thực vô cùng náo nhiệt. Những người khác mắt tròn trừng mồm há hốc không biết chuyện tôi nói lúc trước tất cả là thật, Tống Giang lại ở bên dậm chân xoa tay, không thể xen vào một câu.

Tôi thấy cũng đã tới lúc, vẫy tay ra hiệu: "Các ca ca, ôn chuyện thì còn nhiều thời gian mà, trước mắt còn phải đối phó Phương Tịch... à, là thuyết phục Phương Tịch lui binh."

Lão Vương nói: "Phải, nói đúng. Tôi cũng phải tranh thù trước khi ngày mai giải quyết cho xong."

Mọi người không nói gì, hơn mười vạn đại quân của Phương Tịch trong một đêm là giải quyết hết sao? Lão thợ mộc thật độc nha! Lão Vương hỏi tôi: "Nghe mấy người nói là ban ngày chú bắt được Lệ Thiên hả?"

Tôi nói: "Đúng, thằng nhóc này chả ra gì, muốn tôi chết mới xong chuyện."

Lão Vương cười nói: "Không sao, chú dẫn anh đi gặp nó, chuyện tối nay còn phải dùng đến nó."

Tôi lập tức mang mấy người lão Vương đi xem Lệ Thiên. Đồng Viện nghe nói là vừa lên xe đã ngủ cho nên không phát hiện tình cảnh thực thời gian, còn tưởng là đi Lương Sơn du lịch, nhưng vừa xuống xe thấy không đúng, lúc này như uống rượu say nửa tỉnh nửa mê. Hồ Tam Nương kéo cô ấy đi gặp mấy người Tôn Nhị Nương cùng Cố đại tẩu, thấy Tôn Nhị Nương hét lên: "A, Tiểu Viện, cái túi này thật đẹp, lần tới mang cho chị một cái nhé..."

Chúng tôi đến trước doanh trường giam tù binh, tôi cẩn thận lui ra sau một bước, lão Vương đi vào trước. Lệ Thiên bị trói gô, cảm giác có người vào đã nghiêng răng mắng liên hồi, lão Vương ngồi xổm xuống cười nói: "Huynh đệ, khỏe không?"

Lệ Thiên nhìn qua, nhưng không phản ứng lại, là vì lão Vương dù là Phương Tịch chuyển thế nhưng lúc này bộ giáng không giống, nhìn bên cạnh, Lệ Thiên kinh hãi: "Vương thượng thư? Đặng quốc sư? Mọi người sao tới rồi, cũng bị bắt sao?" Vương Dần cùng Bảo Kim kiểu tóc quần áo dù không giống, nhưng mặt mày vẫn giống xưa, cho nên Lệ Thiên nhìn cái là nhận ra.

Tiếp đó, Lệ Thiên thấy được vị cuối cùng tiến vào, không khỏi khiếp sợ run rẩy "Người là.."

Lệ Thiên giận dữ: "Ta nên gọi mày là gì, ai, cứ như bọn họ vậy, cũng gọi một tiếng đại ca nhé, đại ta, đệ tới thăm đây."

Lệ Thiên bị trói nhìn quanh, dường như hiểu được gì đó, tức giận: "Ta hiểu rồi, các người là bọn cường đạo Lương Sơn hóa trang chuẩn bị tập doanh hả."

Lão Vương lắc đầu: "Chú nhìn kỹ xem anh là ai?"

Lệ Thiên nhìn kỹ hồi lâu, chần chờ: "Lão có chút giống Phương đại ca của ta..." hăn chợt cười lớn: "Xem ra, kỹ thuật hóa trang của người có chút kém hả."

Lão Vương ngồi dưới đất ôm gối, hơi ngượng: "Nên nói thế nào với chú nhỉ, Thiên à, cũng là chú nói đi."

Lệ Thiên sóng vai xuống ngồi cạnh, thản nhiên nói: "Đại ca à, anh còn nhớ không khi ta 16 tuổi thích tới gần hai đứa con gái của quả phụ họ Tôn?"

Lệ Thiên số 1 kinh ngạc nhìn số 2, cười lạnh: "Không ngờ các người bỏ công sức lớn thế, còn thăm dò chuyện trước kia của ta."

Lệ Thiên số 2 không chút bất mãn: "Vậy được, chuyện này không tính, nói chuyện mọi người không biết nhỉ -- anh tổng cộng có 4 vợ, nhưng người anh thích nhất là vợ ba Tiểu Nghê..."

Lệ Thiên số 1 lạnh lùng: "... Tao mặc dù bình thường đối với cả 4 không hòa nhã, nhưng mà mày đã để tâm tra tao, tự nhiên không khó nhận ra ta thiên vị với bà Ba."

Lệ Thiên số 2 nói: "Đừng nóng, còn chưa nói xong, anh sở dĩ thích nàng vì nguyên nhân nào cũng không nói cho người khác hả? Em nói cho anh nghe, anh thích nàng chẳng vì cái gì khác, chỉ bởi vì cô ấy có hai cái răng nanh, hơn nữa lúc ngủ thường thích cắn mu bàn tay của anh."

Lệ Thiên số 1 lập tức đỏ mặt: "Mày.. mày nhìn lên tao ngủ hả?"

Lệ Thiên số 2 cũng hơi ngượng, nói: "Trộm nhìn cái beep, anh chính là tôi, tôi chính là anh, tin tưởng chuyển thế luân hồi chứ -- lớn lên sau, tôi thành anh. Tôi là kiếp sau của anh."

Người cổ đại đúng là rất tin tà. Lệ Thiên số 1 biến sắc nhìn lại Lệ Thiên số 2, cuối cùng lắc đầu: "Mặc kệ mày nói gì, tao không tin mày, mày mà thật, thì chờ tao đánh xong trận này hãy tìm tao." Xem ra anh ấy vẫn lo lắng trúng kế của địch.

Lệ Thiên số 2 tức giận nói: "Anh sao lại cứng đầu thế, kiếp trước của tôi cũng không cứng thế -- thôi đi..." Chúng tôi cũng nghĩ anh ấy muốn phát điên đánh đấm chửi mắng đại ca kiếp trước, chuẩn bị giữ lại, không ngờ Lệ Thiên đi lòng vòng hai vòng tại chỗ, dường như hạ quyết tâm nói: "Tôi nói một chuyện chỉ có anh và tôi biết..."

Chúng tôi tò mò nhìn qua, Lệ Thiên lại đi hai vòng, dường như đặc biệt khó nói, cuối cùng cũng hạ quyết tâm ghé vào tai Lệ Thiên số 1 nói gì đó...

"Hả?" Lệ Thiên số 1 nháy mắt biến sắc mặt giương mắt nhìn số 2: "Sao mày biết?"

Lệ Thiên bình tĩnh một chút tâm cảnh mới nói: "Giờ anh tin rồi chứ?"

Lệ Thiên số 1 như sắp khóc: "Không tin không được."

"Ai nha, thế còn không nói sớm?" Vương Dần mất kiên nhẫn đi tới sau lưng Lệ Thiên cời dây thừng, sau đó tò mò hỏi hai Lệ Thiên: "Ôi chao, hai

người nói gì hả?"

Hai Lệ đồng thời lắc đầu: "Không thể nói, không thể nói..."

Lão Vương mỉm cười: "Lệ Thiên, chú mình bạch chưa, anh cùng Vương thượng thư, còn có Đặng quốc sư này đều giống huynh đệ của chú, là người kiếp sau luân hồi, bọn anh có mặt ở đây là muốn nói cho mọi người. Chúng ta cùng Lương Sơn không thể đánh tiếp..." Lão Vương nói vắn tắt kết quả đau đớn của Lương Sơn và Phương Tịch cho Lệ Thiên số 1, còn nói vài câu về trục nhân giới, điểm chết.

Lệ Thiên số 1 nhìn từ trên xuống dưới vài lần, nói với lão Vương: "Phương đại ca, vậy huynh định làm gì bây giờ?"

Lão Vương nói: "Hiện tại chỉ có chú đưa bọn anh tới đại trại gặp Phương Tịch, sau đó để anh nói chuyện."

Lệ Thiên số 1 nghe việc này, cũng không yên lòng, hoài nghi nhìn tôi, Lệ Thiên số 2 nói: "Sao, còn không tin chúng tôi sao?"

Lệ Thiên số 1 nhìn số 2, dậm chân: "Ai, ngay cả chuyện này chú cũng biết, cho dù chú là gian tế anh cũng chịu thua luôn! Theo anh đi."

Chúng tôi không khỏi hiếu kỳ, đồng loạt hỏi: "Rốt cục là chuyện gì?"

Hai Lệ đồng tâm hiệp lực lắc đầu: "Không thể nói, không thể nói..."

Lúc này trời đã tối, thuyết phục xong Lệ Thiên, chúng tôi cùng các hảo hán chào hỏi rồi ngay trong đêm tới chỗ quân Phương Tịch.

Dọc đường hai Lệ Thiên hàn huyên một hồi, nhưng xem ra Lệ 1 vì không tin Lệ 2 nên có gắng hỏi, bất quá càng hỏi càng hợp, đợi lúc tới ngoài trại Phương Tịch Lệ 1 đã hoàn toàn tin tưởng.

Binh lính thủ cửa doanh thấy có người tới trong đêm, hô lớn: "Người nào, đứng lại, nếu không bắn tên."

Lệ Thiên số 1 tiến lên hô: "Là ta.."

Binh lính thấy rõ người tới kinh hãi: "Là Lệ tướng quân, ngài đã về?"

Lệ Thiên gật đầu: "Mở cửa nhanh đi, ta muốn gặp Phương đại ca."

Lập tức cửa doanh mở rộng, Lệ Thiên đi trước dẫn đầu, chúng tôi lặng yên không một tiếng động đi theo sau, chốc lát tới trước trung quân đại trưởng, mọi người cùng lúc xuống ngựa, không cần vệ binh thông báo, tất cả đều vào lều lớn của Phương Tịch.

Phương Tịch đang cùng bảy đại thiên vương nghiên cứu chiến thế, thấy một đám người đi vào, nhất là Lệ Thiên ban ngày bị bắt, dụi mắt khó tin: "Là ta đang nằm mơ hay hoa mắt, thật sự là huynh đệ của ta đã về?"

Thạch Bảo cũng ngẩng đầu nhìn, mừng như điên: "Lệ đại ca, thật sự là huynh hử?" Mặc dù Bảo Kim nói bát đại thiên vương cảm tình không sâu, nhưng Lệ Thiên dù sao cũng là vì cứu hãn mới bị bắt, gặp lại liền tiến lên ôm cổ Lệ Thiên, nhìn cẩn thận từ trên xuống dưới nói: "Huynh làm sao trốn ra, bọn họ có làm khó dễ không, đại ca nếu như chưa hết giận đệ sẽ đi băm thăng cờ hó đó."

Những người khác thấy Lệ Thiên bình an trở về, cũng đều chúc mừng, Lệ Thiên chột tránh ra nhường chỗ cho chúng tôi: "Phương đại ca, em giới thiệu cho anh mấy bằng hữu."

Chúng tôi hạ mũ xuống, Thạch Bảo liền thấy tôi, hét lên rút đao, căm ghét: "Lệ đại ca, có phải là hãn bắt huynh tới?"

Lệ Thiên xua tay: "Thu đao lại, tình hình là thế này..."

Lúc này trong trường của Phương Tịch, Vương Dần cùng Đặng Nguyên Giác cũng phát hiện phiên bản của mình, hai tên giết người không chớp mắt cũng hô to, lão Vương cầm mũ ở trong tay quạt mát, nhìn Phương Tịch cười nói: "Phương lão đệ, đoán xem anh là ai?"

Phương Tịch vốn là người thô hào, ngày thường dù thấy mãnh thú ác quỷ cũng không cau mày, nhưng nhìn vào mắt lão Vương, liền si ngốc: "Lão ca chưa từng gặp, nhưng lại rất quen thuộc..."

Lão Vương ra hiệu ngồi xuống: "Các vị huynh đệ ngồi xuống nói chuyện." Anh ấy vào quân doanh phong phạm như một đại ca nhân hậu, mọi người vừa thấy như bình sinh chí giao, mọi người tự giác sinh hảo cảm, chậm rãi ngồi xuống.

Lão Vương nhìn Lệ Thiên số 1 nói: "Huynh đệ, hay là từ chú bắt đầu đi."

Lệ Thiên số 1 nghĩ chút, chậm rãi nói: "Phương đại ca, các huynh đệ, tôi mang đến vài vị cũng không phải người ngoài..."

Trong quá trình giảng dài, Lệ Thiên nói ra nhiều nghi vấn đề bị thất đại thiên vương cắt lời, cuối cùng khi bọn họ đại khái biết rõ trạng huống, lều lớn lâm vào yên tĩnh. Bảy đại thiên vương nhìn Lệ Thiên số 2, rồi chẳng biết làm sao nhìn nhau.

Sau một lát, Vương Dần số 1 rốt cục không nhịn nổi nữa, nhảy dựng lên, chỉ vào Vương Dần số 2 nói: "Cái khác ta mặc kệ, muốn ta tin tưởng chuyện ma quỷ này, trừ khi người ra tay thật gặp nhau."

Wương Dần số 2 khinh bỉ số 1: "Tao vào trường đã biết mày nghĩ vậy, chẳng chút bất ngờ nào."

Tôi nói nhỏ với Vương Dần: "Anh không nói gì cho hấn tin tưởng sao?"

Wương Dần trừng tôi: "Tao nào có tâm địa gian xảo thế chứ?"

"Vậy hai người ra ngoài đánh nhau trước, thu phục xong hãy vào."

Hai Vương Dần đi ra....

Bàng Vạn Xuân buồn bực: "Này.. các vị, đều không nhận ra tôi sao?"

Bàng Vạn Xuân số 1 nói: "Mày là ai?"

Bàng Vạn Xuân số 2 vẻ mặt đau khổ: "Tao là mày đó. Tao chỉ béo lên chút thôi mà?"

Bàng Vạn Xuân số 1: "Vậy hai ta so chút hả?"

Tôi nói: "Hai người cũng ra ngoài đi."

Hai Vương cùng hai Bàng đi rồi, Bảo Kim nhìn Đặng Nguyên Giác, Đặng Nguyên Giác nhìn Bảo Kim, bỗng nhiên đồng thanh nói: "Không đánh, không đánh, hai ta không đánh."

Tôi ngạc nhiên: "Vì sao hai người không đánh?"

Hai người đồng thời cười nói: "Chúng ta chờ kết quả hai đôi kia là được."

.... Đây là trí tuệ của đầu trọc phật gia hả.

Lão Vương đi tới ngồi cạnh Phương Tịch, hai người đều có chút mất tự nhiên, dù sao chính mình nói chuyện với mình cũng không phải ai cũng có cơ hội, Phương Kiệt cùng Thạch Bảo nhìn hai người, tạm thời ngồi im như tượng đá...

Lão Vương mở miệng nói trước: "Huynh đệ -- bọn họ bình thường gọi đại ca, anh so với chú lớn vài tuổi nên chiếm chút tiện lợi gọi chú là em, huynh đệ à, chú khởi binh tạo phản là vì cái gì chú có nghĩ tới không?"

Phương Tịch vươn tay to gãi gãi mặt: "Từng bước đi tới bây giờ, dường như đột nhiên thành dạng này, cho nên vì cái gì thì thật không nghĩ tới - vì cái gì hả?"

Lão Vương cười nói: "Lời này cũng đã nói đúng vào mấu chốt, chú khởi sự tạo phản là vì không muốn bị hiếp đáp, vì cho bà con chòm xóm có miếng cơm ăn, nhưng không ngờ càng đánh càng lớn, đến cuối cùng không còn do bản thân quyết định, tất cả mọi người tin tưởng chú, muốn theo chú hưởng ngày lành, chú vì không phụ lòng bọn họ, đành cố gắng đi tới, kỳ thật chú căn bản không muốn làm hoàng đế, đánh đánh giết giết làm hoàng đế phải có dã tâm, chú chỉ muốn biểu đạt sự phẫn nộ, nói cho tên hoàng đế khốn kiếp rằng Phương Tịch chú không phải kẻ dễ ăn hiếp, cho nên kết quả thế nào, chú cho tới giờ chưa từng nghiêm túc nghĩ qua, trong nội tâm của chú kỳ thật biết khởi nghĩa không thành công, nhưng chú vẫn nói với mình, mặc kệ nó, oanh liệt một hồi được rồi."

"Ba" Phương Tịch vỗ đùi, có chút kích động: "Tôi nghĩ đúng vậy, nhưng không nói hay như anh."

Tôi không ngờ khẩu tài lão thợ mộc lại giỏi vậy, như thôi miên sư khiến tôi cũng muốn khóc. Bất quá cái này có thể cùng bản thân đối thoại có quan hệ, Phương Tịch nghĩ gì, ngoại trừ Phương Tịch không ai hiểu, hơn nữa lão thợ mộc nửa đời phiêu đảng phía dưới đáy xã hội cùng khổ, cho nên lời nói ra đầy tang thương.

Lão Vương nói: "Việc này mãi cuối cùng anh mới nghĩ cẩn thận, có rất nhiều thứ thậm chí trước đó không lâu mới thông suốt, cho nên huynh đệ à, chú không có khả năng thành công, đã vậy để cái triều đình hỗn loạn nát đi, chỉ cần không khi dễ chúng ta, mặc kệ nó, thu binh đi -- tìm nơi vắng vẻ sống tốt là được, bằng hữu tới có rượu ngon, sài lang tới có sừng sắn."

Phương Tịch an tĩnh không nói gì, hồi lâu mới quay đầu nhìn mấy người Phương Kiệt: "Mọi người cũng nghe đó, đi theo anh sẽ không được gì, mọi

người ý sao?"

Thạch Bảo không thèm quan tâm: "Đại ca, mặc kệ ra sao bọn em cũng theo anh, lão nhân này nói có một câu em thích, mặc kệ nó, oanh oanh liệt liệt một hồi là được."

Phương Kiệt trầm mặt: "Thúc thúc đừng nghĩ vậy, cháu thấy mấy người này là của triều đình tới chiêu hàng, cứng không được thì dùng kế."

Phương Tịch lắc đầu ảm đạm: "Hắn nói đúng, các người không rõ."

Lão Vương cười nói: "Trước không nói đúng hay không, anh biết chú còn đang hoài nghi thân phận của anh, vừa rồi anh cũng học Lệ Thiên được một chiêu, hiện tại anh nói điều chỉ có anh và chú mới biết, nếu đúng, chú không nên coi anh là người ngoài." Nói xong không chờ Phương Tịch đồng ý, lão Vương nói nhỏ vào tai Phương Tịch, Phương Tịch quả như đồ đệ của Lệ Thiên, cũng ngạc nhiên, đứng phắt lên giữ chặt tay lão Vương: "Sau này anh chính là anh ruột của tôi."

Mọi người cùng hỏi Phương Tịch: "Lão nói với anh gì vậy?"

Hai Phương Tịch đồng tâm hiệp lực lắc đầu mỉm cười: "Không thể nói, không thể nói..."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 126: Chứng Hôn

Có hai tên "không thể nói" làm cơ sở, hành động của chúng tôi tối này đã thành công một nửa, vậy nên hai câu không thể nói của Lệ Thiên và lão Vương là gì, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không biết....

Kỳ thật Vương Dân vị tất không có gì "không thể nói", hẳn chỉ lười nghĩ thôi, tôi cũng không tin ai đó có gì không muốn cho người khác biết. Tôi bỗng nghĩ tới nếu đột nhiên có một ngày có tên giống tôi y như đúc tới nói là tôi chuyển thế, lại nói gì đó làm tôi tin tưởng, tôi cân nhắc một hồi cũng nghĩ ra vài câu, vậy là... ừ, không thể nói, không thể nói.

Lão Vương thu phục Phương Tịch: "Chú ngấm lại lời của anh, thu binh hay không thu?"

Phương Tịch nhìn thủ hạ, đứng lên trình trọng: "Anh quyết định rồi, thu binh."

Thạch Bảo nói: "Chúng ta đi đâu, nhiều huynh đệ như vậy đi theo, không thể để họ tự sinh tự diệt chứ."

Tôi nói: "Chuyện này có thể tìm người Lương Sơn thương lượng, chỉ cần mọi người vừa lui binh, bọn họ cũng phải tìm đường ra, không thì trước tiên cứ thương lượng với Lương Sơn."

Phương Kiệt hừ hừ : "Chẳng lẽ muốn sống nhờ nhà người sao?"

Phương Tịch: "Cũng không phải vậy, có thể cùng mọi người là huynh đệ, phân gì cao thấp?"

Tôi phát hiện Phương Tịch quả là người nói gì làm đó, so với Lý Tự Thành gì gì đó tốt hơn nhiều, Lý Tự Thành là một chính trị gia thất bại, Phương Tịch mới chính thức là hảo hán, tôi phỏng chừng anh ta mà ở gần Sơn Đông, có khi sớm đã bị Tống Giang "kiếm" lên núi rồi.

Lúc này, hai Vương Dần thản nhiên trở lại, tôi hỏi: "Thế nào?"

Cổ trang Vương Dần số 1 thực tùy tiện nói: "Ướm thử qua, là huynh đệ."

Hai Bàn Vạn Xuân cũng chuyện trò vui vẻ đi về, tôi lại hỏi: "Hai người sao?"

Bàn Vạn Xuân số 1 cười vui: "Lúc này không sầu lo không đối phó được Hoa Vinh rồi."

Tôi ngạc nhiên: "Đối phó Hoa Vinh làm gì, Phương đại ca đã quyết định thu binh rồi."

Đặng Nguyên Giác cùng Bảo Kim cười nói: "May mà hai ta không đánh, bớt được bao nhiêu sức."

Lệ Thiên số 2 nói số 1: "Giờ hoàn toàn tin tưởng chưa, cảnh cáo một câu, đối xử tốt với mấy bà vợ một chút. Đời này mày sướng, kiếp sau là báo ứng của tao."

Lệ Thiên số 1 nói: "Sao mày không mang bớt 2 con đi?"

Lệ 2: "..."

Lập tức 12 đại thiên vương cùng 2 Phương Tịch gặp nhau ồn ào náo nhiệt, hàn huyên um sùm, mãi sau đó mới bắt đầu thương lượng công việc

sau này, Phương Tịch hỏi: "Nếu hai nhà lui binh, còn phải xử lý nhiều chuyện đoạn hậu, tôi thấy cần gặp Tống Giang một lần."

Phương Kiệt thấy thúc thúc đã quyết, cũng không có nhiều lời, nhìn bọn tôi lo lắng: "Thúc thúc, an toàn hay không?"

Lão Vương giận dữ: "Thằng nhóc thối tha, tao bắt mày ăn cả cái bản đồ bây giờ. Tao nói cho mày, mày mà muốn kết hôn với Nhị Nha tao không đồng ý."

Phương Kiệt kinh hãi: "Việc này sao lão biết?"

Tôi bức tức: "Nhị Nha là ai?" Phương Tịch nói nhỏ với tôi: "Cháu gái vợ anh, xem như là biểu muội của tiểu Kiệt - sao chuyện này tôi không biết nhỉ?"

Lão Vương cười nói: "Chú đương nhiên không biết, hôn sự của hai đứa nửa năm sau mới định, chú trước khi khởi binh thì thường cho hai đứa hả?"

Phương Kiệt vui vẻ nói: "Nói vậy tôi cùng Nhị Nha cuối cùng thành đôi hả?"

Lão Vương tiếc hận: "Cưới là chắc, đáng tiếc không viên phòng, thằng nhóc mi chết trận."

Phương Kiệt lần đầu tiên cảm thấy lo lắng, lôi kéo tay lão Vương nói: "Thúc, việc này toàn dựa vào thúc chủ trì."

Phương Tịch tức điên: "Thằng chóa thấy có sữa bú thì gọi là mẹ hả. Đừng quên tau cũng là chú mày đấy."

Phương Kiệt ngượng ngập: "Hai người giết cháu đi."

Mọi người cười to.

Lão Vương ngừng cười, quay sang nói với Phương Tịch: "Chúng ta đi gặp Tống Giang, anh lấy tính mạng bảo đảm an toàn cho chú."

Phương Tịch nói: "Đừng nói khách khí thế, như thế này đi, vì không để bên Lương Sơn nghĩ ngợi, mấy người Tiểu Kiệt không đi, ở lại chinh đồn binh mã, chúng ta chuẩn bị lên Lương Sơn, nói thật mọi người đều là kẻ nghèo khổ, đi theo tôi cũng vì kiếm miếng cơm ăn, chẳng ai muốn giắt đầu trên lưng quần cả."

Tôi nói: "Còn có một việc phải làm, tên lùn Vương Anh sáng nay bị bắt để tui mang đi."

Phương Tịch nói: "Chuyện này dễ. Người đâu! Dẫn Vương Anh tới."

Lập tức có binh lính áp giải Vương Anh đi vào, tên lùn bị trói gô, tức giận: "Có giới bọn mày thả ông nội mày ra đánh một trận cái coi."

Lệ Thiên số 1 đã học bài, trừng mắt: "Chẳng biết xấu hổ còn đòi thể diện, mày đã dựa vào gì đòi cùng ông mày đấu sống chết?"

Vương Anh hừ lạnh: "Muốn chém muốn giết..."

"Câm miệng." Tôi đi tới sau lưng Vương Anh cời dây trói: "Bọn anh lúc học nghệ có phải có một bài giảng là bị bắt phải thế nào hả?" Vương Anh kinh ngạc nói: "Tiểu Cường, sao chú cũng ở đây?"

"Trở về trước đã, sau để lão bà anh chậm rãi kể cho, chúng ta đi thôi."

Cả đám chúng tôi còn có lão Vương cùng Phương Tịch, thêm tên Vương Anh, thiếu Lệ Thiên số 1 nhanh chóng trở lại đại bản doanh Lương Sơn, tìm bọn người Lữ Tuấn Nghĩa, lập tức khẩn cấp tập hợp các đầu lĩnh Lương Sơn mở hội nghị.

Chốc lát, từng đám đi bộ tới, bọn họ thấy Phương Tịch đi qua hàn huyền hai ba câu, thông qua một ngày khổ chiến, hai nhà mặc dù tạm thời là địch nhân, nhưng cũng có ý mến tài, Phương Tịch vừa đáp lễ, vừa cười nói: "Quả nhiên đều là chút huynh đệ hợp tính tình."

Người đến đông đủ, tôi cùng Phương Tịch và mấy người lão Vương theo lễ tiết của khách ngồi ở hàng trước của Thiên cương địa tinh, Tống Giang nhìn Phương Tịch, mấy lần muốn nói lại thôi. Vương thái úy bên cạnh làm giám quân sắc mặt thay đổi không ngừng, không biết bọn tôi có ý gì.

Ngô Dụng è hèm chỉnh giọng nói: "Chư vị huynh đệ, thật đáng mừng, kế hoạch từ trước đó tới bây giờ không có gì sai lầm, Phương Tịch huynh đã đồng ý thu binh, chúng ta có thể coi như là công đức viên mãn."

Phía dưới cả đám ủng hộ rào rào, Phương Tịch mỉm cười đứng lên, ôm quyền cảm ơn mọi người, lập tức có mấy hảo hán quen kiêu mở hội nghị ở Dục Tài nói: "Phương ca nói đôi lời đi."

Phương Tịch: "Ách... tôi cơ bản không có gì để nói, Phương mỗ không phải là người không rõ lý lẽ, lúc này mới biết các vị ban ngày đều lưu tình, lúc này cảm tạ, tôi thay mặt tiểu đệ xin lỗi Vương Anh huynh đệ."

Mọi người cười nói: "Phương đại ca khách khí."

Vương Anh lúc này sờ mặt Hồ Tam Nương hớn hở, sớm đã không để chuyện bị bắt trong lòng, chỉ là Hồ Tam Nương vẫn xa cách khó gần.

Ngô Dụng xua tay: "Chuyện đã rõ, chúng ta cũng thương lượng rồi, Phương huynh thu binh sau cần chỗ đặt chân, tôi cùng Tuấn Nghĩa ca ca có ý là mời Phương đại ca cùng lên Lương Sơn, nhưng Phương đại ca uy trấn tứ phương, chúng ta không miễn cưỡng nạp bọn, sau này anh ấy cùng chúng ta đều cộng chủ Lương Sơn, Phương đại ca nếu như có ý tìm chỗ khác, chúng ta cần giúp huynh ấy trùng kiến gia viên."

Mọi người đều nói: "Đi làm gì, sau này chúng ta tụ lại náo nhiệt càng đông càng vui."

Phương Tịch cười cảm ơn mọi người.

Ngô Dụng nói: "Vậy việc này nói chắc rồi hả?"

Mọi người: "Chắc rồi, chắc rồi."

"Tốt, mọi người về doanh, thu thập đồ về Lương Sơn."

Mọi người âm âm kêu hay, đều tự ôm ghế chuẩn bị tan họp: "Mọi người đều đứng lại." Một tên đen xì âm trầm đứng lên không biết làm sao, gấp gáp diên lên nói: "Các huynh đệ trong mắt không có đại ca ta sao?" chính là Tống Giang.

Mọi người nhìn lại, lúc này mới phát hiện thật sự là quên lão đại, Tống Giang hai tay chống bàn, tức giận: "Ai đồng ý các người về núi, ý là lại muốn tạo phản sao?"

Mọi người đều nhìn Ngô Dụng, chờ anh ấy hòa giải, địa vị cùng ảnh hưởng của Tống Giang ở Lương Sơn thủy chung không thể bỏ qua, ai cũng thừa nhận nếu không có Tống Giang hiệu triệu lực lúc đầu sẽ không có sự cường thịnh của Lương Sơn, cho nên không ai nguyện ý phản đối lão.

Ngô Dụng nhìn Tống Giang, nói hòa nhã: "Ca ca, chẳng phải là trước đó nói tốt rồi sao?"

Tống Giang xua tay: "Ta mặc kệ, ta chỉ biết nếu các người làm vậy thì lại là tiểu nhân phản phúc nhiều lần."

Lão Vương không vui: "Tống huynh đệ, vậy chú nói chú muốn mọi người làm sao, hai nhà lui binh giảng hòa chú không muốn, chẳng lẽ muốn các huynh đệ tàn sát lẫn nhau, người sống ta chết chú mới vui?"

Tống Giang ưỡn ngực ngẩng đầu, làm bộ dạng đại nghĩa lắm liệt nói: "Ta chỉ biết hảo nam nhi nên trung thân báo quốc, trung với triều đình, trung với quốc gia. Đây cũng là vì tương lai của các huynh đệ, miễn cho có người nói Lương Sơn chúng ta là cường đạo."

Lão Vương cười lắc đầu: "Chú nói thế không đúng, mọi người lên Lương Sơn, triều đình không động được chú, mặc dù ngoài miệng gọi là cường đạo, nhưng trong lòng sợ chú, thậm chí không thể không âm thầm bội phục chú là một nhân vật tài danh, nhưng chú lại nhận chiêu an làm việc cho bọn con rùa đó, bọn họ mới chính thức xem thường chú, cho dù ngoài miệng không nói, nhưng từ này về sau coi chú là tay sai..." Lão Vương bỗng chỉ Vương thái úy: "Không tin chú hỏi nó xem có phải nó nghĩ vậy không" Các hảo hán đều gật đầu.

Wang thái úy lúc này đã run không nói nổi: "Ta, ta... Tống đầu lĩnh, ngài cũng không thể trơ mắt nhìn, mặc kệ bọn họ tạo phản."

Tôi ngắt lời: "Chúng ta chẳng phải là tạo phản, thế này đi, bọn tao thủy chung thừa nhận Lương Sơn là lãnh thổ không thể phân cắt của Tống Triều, đáp ứng vĩnh viễn không xưng vương, cái này được chưa?"

Tống Giang giống như đứa nhỏ chấp ảo: "Ta mặc kệ, ta mặc kệ, dù sao các người nếu muốn về Lương Sơn trừ phi giẫm lên thi thể của ta."

Lư Tuấn Nghĩa chậm rãi nói: "Đại ca, thức thời mới là trang tuấn kiệt, đại ca đừng làm huynh đệ lại lạnh lòng."

Vì sao nói là lại?

Nói lại trước kia, lão Lư tuyệt đối lệch về chiêu an, làm vậy là vì lão là đại địa chủ có đất đai nhà cửa, không muốn mang danh là giặc cướp sống tiếp, nhưng trải qua biến cố lão Lư đã là một chiến sĩ cách mạng kiên định.

Tống Giang thở dài: "Lòng người tàn mát, đội ngũ không tốt."

Mọi người đồng loạt năn nỉ: "Đại ca, lên núi đi."

Tống Giang bỗng giận dữ: "Đừng nói nữa, Tống Giang ta thà chết không theo, các huynh đệ nguyện ý lên núi ta không cản, nguyện ý theo ta tiếp tục hiệu lực triều đình ta hoan nghênh."

Những lời này nói ra mọi người đều nhìn nhau, đây là muốn công nhiên phân liệt à! Lý Quỳnh chậm chạp đứng đến bên cạnh Tống Giang, uể oải: "Các vị ca ca, Thiết Ngưu em là người thô lỗ không nói dối, thật lòng em thật nguyện ý theo mọi người lên Lương Sơn sung sướng, nhưng mà Công Minh ca ca có ân, Thiết Ngưu chỉ có thể đi theo, xin lỗi."

Chúng tôi không ai ngờ người đi đầu phản đối là thằng khờ Lý Quỳnh, tiếp đó lại có một vị lão tướng ra khỏi hàng: "Tôi cũng nguyện theo Tống Giang ca ca." Ra là Song tiên Hô Diên Chước, Hô Diên Chước nhìn mọi người bất mãn nói: "Các huynh đệ, không phải tôi thêm muốn phú quý, mọi người cũng biết khúc chiết lên núi của tôi, Hô Diên Chước tôi vốn là mệnh quan triều đình, bị bắt mới nhập bọn, tôi không sợ chết, thực sự là hợp duyên với các vị anh hào, nhưng mọi người không biết Hô Diên gia cả nhà trung liệt. Tổ huấn cực nghiêm, sau khi tôi lên núi trưởng bối trong tộc đã truyền lệnh, sau này không cho tôi nhận tổ quy tông, nếu huynh đệ chúng ta một mực trên núi tiêu dao thì thôi, xưa nay trung hiếu không thể lưỡng toàn, hôm nay đến mức này, xin lỗi tôi lui bước, nhưng các vị yên tâm, triều đình nếu muốn tôi xuất chinh Lương Sơn, tôi chỉ lấy cái chết hiệu trung, tuyệt không làm khó các huynh đệ." Hô Diên Chước không thể thoát khỏi tư tưởng trối buộc.

Tiếp đó, lại có mấy người do dự đứng qua bên Tống Giang, nhưng đều có lý do.

Lão Vương thở dài: "Đây là hậu quả của giai cấp bất thuần đây."

Tôi nghĩ cũng đúng, thành phần đám Phương Tịch đơn giản, cơ hồ đều là bần nông tá điền, cho nên tính cách mạng tăng vọt, đạo nghĩa không chùn bước. Mà Lương Sơn loại nào cũng có, tiểu thủ công, bọn bịp bợm, lưu manh lụi bại, đại địa chủ, lưu manh thủ lĩnh, không gì không có, cho nên tính cách mạng lắc lư bất định, nhất là 54 tên không sống tại Dục Tài, tư tưởng phong kiến thâm căn cố đế, còn ôm tâm tư đầu cơ ăn may.

Phút chốc, thế cục bế tắc, lấy Tống Giang làm đại biểu phái chiêu an cùng lấy Dục Tài làm đại biểu 54 người phái lên núi, mâu thuẫn tuyệt đối không thể điều hòa, đây là lần Lương Sơn phải đối mặt với nguy cơ chưa từng có, hậu quả có thể khiến Lương Sơn chỉ tồn tại trên danh nghĩa.

Tôi gấp gáp, vò đầu bứt tóc, Đồng Viện bỗng đi tới bên tôi nói nhỏ: "Tiểu Cường, anh đã có thể mang Trấn Giang lên cho bọn họ tin, có năng lực tìm lão Vương tới làm Phương Tịch thu binh, sao không nghĩ xem có ai có thể khuyên Tống Giang lên núi..."

Tôi cười khố: "Cô biết rồi hả?"

Đồng Viện cười nói: "Đúng vậy, cảm ơn anh tặng em một anh hùng đánh hổ."

Phương Trấn Giang đỏ mặt: "Đánh hổ là ca ca, hai người là một, tôi cũng là lúc vô thức làm thôi, giống như thằng ngốc giết người đó."

Tôi thọt lão Vương: "Đám Lương Sơn còn người nào uy tín hơn Tống Giang?"

Lão Vương lắc đầu: "Không biết, bọn anh không cùng một hệ thống..."

Phương Trấn Giang cũng nói: "Đúng vậy, thằng nhãi Tống Giang này anh chẳng lạ gì mà, nhưng điều kỳ quái là nhân duyên tốt kỳ lạ, thằng chó Tống Giang tuyệt không thể nói là người chẳng ra gì, ít nhất hẳn trước khi lên núi thiết tình trợ giúp các bằng hữu kém may mắn, hẳn muốn chiêu an,

ai cũng hỏi hẵn rất cục nghĩ sao, nhưng mà cũng không thể nói là vì công danh lợi lộc, thật ra có thể vì nguyên nhân quốc gia, đánh giá người này thế nào nhỉ, chỉ có thể quy kết là nhân vật bị kịch bị tư tưởng phong kiến đầu độc."

Đang lúc thúc thủ vô sách, Bảo Kim bỗng sáng mắt nói: "Có rồi."

Tôi hỏi: "Có cái gì?"

Bảo Kim nói: "Lương Sơn có người uy tín cao hơn Tống Giang."

Chúng tôi đều hỏi: "Ai?"

Bảo Kim nói nhỏ vào tai tôi tên một người, tôi vui vẻ: "Đúng rồi, tôi sao quên người này nhỉ?" May là Bảo Kim lúc nhỏ đọc qua Thủy Hử.

Tống Giang đang tiếp tục bài phát biểu diễn thuyết phân liệt, tôi nói: "Tống Giang ca ca, tôi có lời muốn nói với anh."

Tống Giang lạnh lùng nói: "Chú muốn nói gì với anh?"

Tôi bước nhanh đi qua nói nhỏ vào tai, Tống Giang biến sắc, cơ hồ muốn ngã chống vó, cuối cùng chán nản: "Thôi, về Lương Sơn."

Mọi người nghe anh ta nói về núi đều vui mừng, cũng lấy làm kỳ hỏi tôi: "Tiểu Cường, chú nói gì với đại ca vậy?"

Tôi tỏ ra cao thâm khó lường, mỉm cười: "Không thể nói, không thể nói..."

Không ít người thầm suy đoán: "Chẳng lẽ Tiểu Cường là Tống Giang ca ca chuyển thế?"

Kỳ thật tôi nói với Tống Giang: "Anh muốn em kéo Tiều Cái tới anh mới đồng ý lên núi hả?"

Nếu nói Lương Sơn ai địa vị cao hơn Tống Giang, chỉ sợ chỉ có một Tiều Cái. Tiều Thiên Vương tới quảng nạp tứ phương mới có khung xương Lương Sơn, mà Tiều Cái có phong phạm của đại ca giang hồ, phàm là người lên núi đều phục, mấy đầu lĩnh tinh anh Lâm Xung, Ngô Dụng, Nguyễn gia huynh đệ đều là bạn của Tiều Cái, nếu không phải bị Sử Văn Cung bắn chết thì còn lâu mới tới lượt Tống Giang lên thay. Cho nên tôi vừa nói muốn tìm Tiều Cái ra tay -- dọa hấn chết ngất. Hấn dám chơi vô lại là vì biết các hảo hán không thể làm hấn mất thể diện, dù sao cũng là lão đại, ở trong giang hồ phải trọng tín nghĩa. Nhưng Tiều Cái mà tới thì chuyện khác hấn, Tiều Cái thế nào hấn rõ, lúc đó vung tay một cái cả đám bạn chia lìa là chắc, chỉ sợ ngay cả chỗ dung thân cũng không có.

Thỏa hiệp với Tống Giang, Phương Tịch cùng Lương Sơn hoàn toàn giải hòa, sinh tử oan gia kiếp trước thành bạn tốt chí giao, mọi người vừa cười vừa nháo, lập tức có người sửa đổi chiêu bài Lương Sơn, trưng cầu sự đồng ý của tôi, tôi cho họ mượn tạm cột cờ tiếp tục treo cờ thể thiên hành đạo.

Phương Tịch, lão Vương cùng Tứ Đại Thiên Vương trở về đại doanh của Phương Tịch, thu thập đồ chuẩn bị lên núi, 14 huynh đệ bọn họ nhân cơ hội gặp mặt ăn chơi, dù sao không biết lúc nào mới có thể gặp lại.

Hồ Tam Nương đứng trong đám đông hỗn loạn nhìn quanh, bỗng năm một người từ dưới gầm bàn ra, kêu lên: "Ha ha, lão nương tìm mày hồi lâu a."

Bị chộp chính là Vương thái úy, lúc này lão nhân bị dọa mất hồn, bị nâng giữa không trung kêu la, Hồ Tam Nương kêu lên: "Mọi người nói xử lý sao đây?"

Vấn đề này kỳ thật dư thừa, bọn thổ phỉ này giết người như chơi mà. Huống chi loại phế vật Vương thái úy này, mọi người nhìn tôi, bọn họ biết tôi là người hiện đại nhân từ nương tay, không muốn thấy máu, tôi phất tay:

"Sạt đi sạt đi." Tôi cũng gặp cảnh máu chảy đầu rơi rồi, lúc này cũng không có để ý, lúc thích hợp phải máu me chút.

Vương thái úy bỗng liều mạng hô lớn: "Đừng giết, đừng giết tôi, tôi cùng mọi người là đồng bọn mà."

Mọi người cười mắng: "Rắm chó."

Vương thái úy khóc than: "Thật mà, tôi vì đắc tội tên cờ hó Cao Cầu đó mới bị bắt lên núi chiêu an, các người nói xem, trước đó cũng không biết các người có thể đồng ý, nếu không dựa vào gì cho ta làm quỷ chết thuê, còn nữa, triều đình làm sao cho ta là giám quân mà không có ai đi theo?"

Mọi người ngẫm lại cũng phải, đều cười: "VẬY LÃO CÒN GIẢ VỜ TRÊU BÒ VỚI BẠN TA."

Vương Thái úy lúng túng: "Tôi cũng hết cách, kỳ thật tôi rất hâm mộ cuộc sống trước kia của các người."

Hồ Tam Nương nói: "Mặc kệ thật giả, lão nương hôm nay vui, tha cho lão, cút đi."

Vương Thái Úy ôm chân Hồ Tam Nương, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng nói: "Tôi không đi, trở về là chết chắc, tôi muốn nhập bọn."

Vương Anh đá lão ra, cả giận: "Lão bà của ta cũng dám ôm hả."

Ngô Dụng cười nói: "Lão đã nguyện ý cải tà quy chính, sau này cho lão đi theo chú với Tam muội quản trưởng phòng."

Ừ, Vương lão nhân tính số rất giỏi, tỷ như lúc trước tính lấy mạng Vương Anh đổi mạng Lệ Thiên có thể nhìn ra -- theo đôi vợ chồng này thì nếm đủ đau khổ.

Lúc này, "Bình" Phương Tịch đã chấm dứt viên mãn, cứ theo lão Vương nói, một đêm là xong.

Ngày hôm sau cả đoàn gần tối mới về tới Lương Sơn, 800 dặm nhân mã thủy bạc náo động, đông vui hơn xưa, Lệ Thiên bị vợ quản nghiêm khắc có ý muốn về nhà ngay trong đêm nhưng mấy người lão Vương, Phương Trấn Giang mới vừa có chút cảm tình, lưu luyến không rời, cuối cùng tôi đành quyết định ở lại núi một ngày, Võ Tòng thấy Phương Trấn Giang đi cùng Đồng Viện nói: "Không bằng thừa dịp hôm nay đại hỉ, đệ đệ cùng đệ muội ở trên núi thành hôn đi." Mọi người đều nhất trí đồng ý.

Phương Trấn Giang kích động nắm tay Võ Tòng: "Anh đúng là còn tốt hơn anh ruột của tôi."

Võ Tòng nhìn lại: "Vô nghĩa, hai ta thế nào hả."

Đồng Viện đỏ mặt nói: "Nhưng mà... chúng em còn chưa có nhận giấy đăng ký kết hôn."

Võ Tòng nói: "Em gái chớ sợ, nó nếu dám bội tình bạc nghĩa anh giúp em đánh nó -- đúng rồi, có công phu gì mà Thái cực quyền em phải dạy anh, anh thật sự không chơi lại được nó."

Đêm đó, toàn sơn treo lụa đỏ. Lương Sơn 109+2 bản cường hóa, các hảo hán thêm 2 Phương Tịch, 12 thiên vương đoàn tụ, nhìn lại, cả đám đều là một chọi một, hai Võ Tòng, hai Hoa Vinh, hai Lệ Thiên, nhìn thẳng nào cũng muốn ngắt, chạm cốc cái là phải uống với cả 2 thẳng, nhìn ai cũng giống nhau hết....

Rượu hồi lâu, Vương Anh bưng bát tới trước mặt tôi, buồn rầu: "Tiểu Cường, chú chỉ anh mấy chiêu."

"Sao?" Tôi không rõ tên lùn này có gì buồn phiền, tên này có đôi khi ác độc, có đôi khi háo sắc vô sỉ, nhưng lại ngày ngày vận cứt chó, người cũng

không đáng ghét, giống như trên cả quả núi này chỉ có hăn là nhân vật chính trong tiểu thuyết xuyên không vậy.

Vương Anh: "Chú nói Tam Nương có thích anh không?"

"Sao không thích, hôm anh bị bắt cô ấy muốn điên luôn."

"Thật?" Vương Anh mừng rỡ vô cùng, nhưng lại lo lắng; "Nhưng vì sao thấy mặt anh cô ấy chẳng biểu hiện gì?"

"Chuyện này... tôi đoán mò, tôi phỏng chừng hai người lúc trước kết hợp qua loa, tuy có quan hệ nhưng ai cũng có quyền truy cầu hạnh phúc mà? Tam tỷ nàng không phải không thích anh, mà là lo lắng anh không thích cô ấy, cho nên mới giữ khoảng cách, đây là tự bảo vệ, hiện tại anh tới lúc bày tỏ tâm tình rồi đó."

Vương Anh vò đầu: "Làm sao bày tỏ, không nói phét chứ mỗi ngày nước rửa chân cho cô ấy đều là anh chuẩn bị."

...Vương Anh thật sự là uống nhiều, loại bí mật này cũng nói với tôi, không biết sau khi tỉnh rượu có giết tôi diệt khẩu không, ở xã hội nam quyền điều này tuyệt đối là chuyện không thể nói.

"Không thể cứ chuẩn bị nước rửa chân, phải lăng mạn chút." Tôi nháy mắt ra hiệu cho tên lùn.

"Lăng! Tuyệt đối lăng, không phải Vương ca chém gió, anh lăng lên..."

Tôi tức điên: "Lăng mạn! không phải lăng tai bố ạ -- đương nhiên, lăng mạn trước, sau đó có thể lăng...."

"... gì là lăng mạn?"

Tôi bỗng nhiên nhớ ra Hồ Tam Nương trước kia khi cùng Bánh Bao tới xem trang trí nhà đặc biệt thích màu hồng, nhân thế nói với Vương Anh:

"Anh thừa dịp cô ấy không có mặt anh đổi toàn bộ đồ trong phòng ngủ thành màu hồng."

Vương Anh nhanh nhẩu ghi nhớ, lại hỏi: "Quần áo trong phòng cũng cần thay đổi hả?"

Tôi nghĩ ngợi chút, thằng này mà đổi tình thú, mặc nội y màu hồng, nằm trên giường thì quả là .....

Đang thương lượng chuyện động phòng, Võ Tòng nghiêm túc cự tuyệt chuyện giả trang thành Phương Trấn Giang đi trêu Đồng Viện.

Đừng nói đây là giả, lúc trước Phan Kim Liên đùa thật đao thật thương thật cũng chưa thể bắt lại, ai, đến Bắc Tống không gặp Phan Kim Liên, giống như vào bảo sơn mà không mang gì về.

Nhưng mà cuối cùng cũng học được một chiêu, sau này không đăng ký kết hôn mà muốn gây họa cho mỹ nữ nhà nào đó, cứ dẫn lên Lương Sơn kết hôn là được.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 127: Sự Kiện Nhà Vệ Sinh.

Trong lúc ồn ào vui vẻ, tôi chợt nhớ tết năm ngoái, tôi cùng đám khách cùng ăn Tết, vui biết bao, không biết ai cũng nghĩ như tôi, than thở:

- Giá có đám nhóc Nhạc gia quân và hội Kinh khờ cùng uống rượu thì vui...

Tôi sức nhớ, móc điện thoại ra gọi cho Kim Thiếu Viêm, mấy hôm nay bận việc đám hảo hán và Phương Tịch lu bu, quên bém mắt, cũng không thấy nó gọi điện thoại, nếu không có gì đột xuất chắc thằng bé còn đang có cưa với mama. Điện thoại tiếp, nghe bíp một cái, giọng thằng bé vang lên: "Anh Cường, sau đây anh nghe là tin nhắn thoại, em đã tìm được Sư Sư và khôi phục trí nhớ cho cô ấy..."

Tôi khấp khởi mừng, lại nghe nó nói tiếp: "... Nhưng xin anh thứ lỗi cho em, em quyết định rồi, ở lại đây không về nữa, ít nhất là tạm thời chưa muốn về. Em và Sư Sư đã tìm được một chỗ, cũng khá yên tĩnh và đẹp, bọn em sẽ sống bình yên bên nhau. Em rất hạnh phúc, cảm ơn anh và mọi người vì tất cả những điều đã làm giúp em. Còn ở nhà em, anh cũng biết bà nội em không phải người bình thường, trước khi em đi cụ đã đoán ra rồi, sau khi biết rõ đầu đuôi chắc cũng sẽ hiểu. Tất nhiên là nếu em nhớ mấy người quá sẽ tìm cách liên lạc, em biết đường lên Lương Sơn mà..."

Tôi nháy bật lên, ngoác mồm ra cười:

- Thằng khỉ gió, mày chơi anh hả?

Mấy người ngồi bên tôi đều lần ra xa, lăm bằm: " Chập rồi"

Tin nhắn im lặng một lúc, dường như còn chưa hết, quả nhiên lát sau nghe tiếng giọng nữ: "... Anh họ..." đoạn sau có vẻ Sư Sư khá là ghen ngào, lắp bắp mãi không thành câu rồi cúp máy. Tôi giờ điện thoại một lúc, cuối cùng không nỡ đập, đành quanh quẩn đi lại, miệng lăm bằm:" Thăng cờ hó chết tiệt, thăng khi mắc toi..."

Khi đem Kim Thiếu Viêm đi tìm Lý Sư Sư tôi đã dặn đi dặn lại phải duy trì liên hệ, nhưng có lẽ chính vì thế nên nó mới trốn tránh tôi, chắc nó sợ vụ Thiên đạo và trực thời gian ngăn cản hai đứa ở bên nhau , thế là hai đứa dẫn nhau trốn mất tăm.

Đúng là kiểu hành xử của công tử nhà giàu, ích kỷ, trẻ con hết chỗ nói , quá sức ngây thơ, có muốn giận cũng không giận nổi. Lát sau tôi khóc dở mếu dở, thăng ngu đấy không nhớ là tôi không hề nói hai đứa không được ở bên nhau, có điều làm lén lút thôi, đừng có ầm ĩ lên. Chà, chẳng biết Tống Huy Tông sẽ ra sao nữa, có giông lão Ngô Tam Quế lên cơn sốt sồn sột không, hay là không có Sư Sư lại thông minh ra, làm vua cho tử tế không biết chừng. Mà dù có thế thì tôi cũng không định đưa Sư Sư về cho Huy Tông, tôi chỉ muốn nếu thật đến nước đó thì con bé ở cạnh tôi đưa ra vài ý kiến gì đó, xem ra thăng khi đó còn chưa hiểu tôi, cái mặt tôi giống loại chuyên bán nước phản bội lăm sao? Bao giờ gặp phải cho nó một trận củ đậu no ne mới được.

Sau một đêm vui tới bến, cũng đến lúc chia tay, tôi quăng máy tăng cường sóng lại Lương Sơn, với công suất của cái máy đó, sau này tôi có đến Tùy Đường hay Tam Quốc cũng còn dùng được. Tôi bảo đám kẻ cướp đó lưu lại 2,3 bộ điện thoại dự trữ, lão Vương tuy là thợ mộc nhưng cái quái gì cũng biết, chậm vài ngày chắc máy bàn cũng lắp ở Tự Nghĩa Thính rồi.

Lúc bọn tôi xuống núi là tiễn nhau thành từng cặp, ví như Phương Tịch tiễn lão Vương, Võ Tòng tiễn hai vợ chồng Phương Trấn Giang, tôi phải cẩn thận kiểm tra một lượt rồi mới lên xe, số người thì không có gì mà kiểm tra nói chung là 9 mống, sợ là sợ các bố đánh tráo lẫn nhau, đi thể nghiệm cuộc sống mới thì bỏ mẹ, với tính cách của các bố ấy nguy cơ không phải là nhỏ.

Khi xe bắt đầu chạy, tôi thấy hai vợ chồng Vương Anh ôm nhau hôn hít, còn vợ chồng Hoa Vinh thì vẫy Nhiễm Đông Dạ rồi rít, Lệ Thiên Nhuận đứng với 4 bà vợ, tôi để ý thấy 1 cô có hai cái răng khểnh hết sức dễ thương, Phương Kiệt thì cao to đẹp trai, một cô bé dễ thương xinh xắn nhìn hẩn đăm đui, chắc là cô cháu gái của vợ lão Vương. Bởi vì xe quá tải nên Đông Viện ngồi trên đùi Phương Trấn Giang, hai người chắc đã ấy ấy rồi, còn đêm qua tiễn hành hay từ trước thì.. kệ người ta, hỏi làm gì?

Tôi vừa lái xe vừa thở dài:

- Máy người nói xem, chuyến này đi làm thành bao nhiêu đôi?

Phương Trấn Giang cười hì hì:

- Xem có ai thích hợp ghép cho anh tôi cái, đăng nào người bên mình qua đây cũng không cần hộ chiếu, visa gì sất, ông anh tôi tốt thế mà...

Tôi lườm hẩn một cái:

- Bây giờ không phải là lúc chia bè kéo cánh nhá, cả nước còn mấy chục triệu thẳng độc thân chưa giải quyết đây, cái việc nguồn tài nguyên gái đẹp bị thất thoát sang các nước tư bản với việc có những thẳng ăn tham chiếm nhiều còn chưa nói, ông lại còn đình chơi môi giới hôn nhân xuyên thời đại nữa hả?

Phương Trấn Giang bĩu môi:

- Ông đừng nhìn vấn đề phiến diện thế chứ, Kim Thiếu Viêm mắc kẹt ở đây thì sao, nó mà ở lại bên kia tàn hại biết bao nhiêu cô thì tính sao?

Đông Viện cười:

- Trong lịch sử, người đẹp độc thân cũng không ít mà, anh thấy chị Mộc Lan với anh cả có đẹp đôi không?

Bảo Kim lớn tiếng:

- Không chơi kỳ thị vùng miền nha, ai bảo người Tống ít tiền hơn người Bắc Ngụy hả?

Hắn nhìn quanh và sức nhận ra, trên xe còn mỗi mình chưa lấy vợ, chép chép môi nói:

- Theo mấy người thì phụ nữ thời nào hiền dịu, xinh đẹp nhất, tôi không tranh suất của anh em FA thế kỷ 21 nữa?

Lão Vương cười:

- Theo anh thì phụ nữ những năm 50-60 là tuyệt nhất, hiền dịu, đảm đang, rất truyền thống.

Bảo Kim mặt dài ngoẵng:

- Con lạy bố, các cô các mẹ chạy đầy đường, con là dân 7x bố ơi.

Vương Dân cười khì khì:

- Thế thì ông kiếm một em 9x, cái loại ngực to óc trái nho, chuyên viết bằng chữ sao Hỏa, làm bài văn còn huyền ảo hơn Dịch Cân Kinh của Đạt ma ấy.

Bảo Kim rống lên:

- Đừng có sĩ nhục tui.

Bàng Văn Xuân cẩn thận hỏi nhỏ:

- Chú Kim à, anh hỏi khí không phải, chú làm sư lâu thế, lấy vợ không thấy ngại à?

Tôi cười:

- Tâm lý không phải vấn đề, sinh lý mới đáng lo.

Vương Dần cười hì hì:

- Không lo, không lo, mấy vị sư thầy đều là người hoành tráng cả, ti vi bảo thế...

Càng nói càng linh tinh....

Đưa cả đám về trường xong, tôi mệt lả cả đầu óc lẫn thân thể, lái xe về đến nhà, lại thấy hai lão thần côn đang bắc ghế ngồi trước cửa lim dim sưởi nắng, thấy tôi về, Hà Thiên Đậu vừa giơ tay định nói gì, tôi phẩy tay chặn lại:

- Mệt lắm rồi, không nói năng gì ráo, trời có sập cũng chờ tui ngủ dậy đã.

Hà Thiên Đậu ấp úng:

- Nhưng mà....

Tôi gằn giọng:

- Không có nhưng nhị gì ráo, có để con nhà người ta sống không, muốn ngủ một giấc cũng không được à?

Sáu Lưu cười hì hì kéo Hà Thiên Đậu lại, nói:

- Kệ nó.

Tôi trừng mắt nhìn Hà Thiên Đâu nói:

- Ông sao không học Sáu Lưu mà sống cho tử tế?

Tôi vừa đi mấy bước thì nghe Sáu Lưu thì thọt với Hà Thiên Đâu:" Nói với nó làm gì.... để cho Bánh bao....nhìn thấy đũng quần nó....xui xẻo cho chết"

Tôi nhìn xuống, quả nhiên khóa quần chưa kéo, toàn do vụ cười ngựa bụp nhau với Thạch bảo gây họa cả, tôi quay lại gầm gừ:

- Sáu Lưu, chơi đều anh em hả?

Sáu Lưu cười hềnh hệch:

- Chú có cho bọn anh nói đâu?

Hà Thiên Đâu nghiêm túc thở dài:

- Chắc anh phải học tập Sáu Lưu thật.

Tôi cười nịnh nọt:

- Cụ là Gentleman, sao lại đi so sánh với cái loại bán hàng rong làm gì.

Sáu Lưu hậm hực:

- Gentleman là cái khỉ gì, toàn lũ ngu, nhìn Hạng Vũ đi, có đánh lại Lưu bang đâu.

Hà Thiên Đâu cười đều:

- Thảo nào tôi toàn thua ông.

Sáu Lưu:

- Hai đứa bọn mình đều thua chú Cường.....

Tôi hạ giọng hỏi:

- Hạng Vũ sắp đến Hồng Môn rồi nhỉ?

- Còn một thời gian nữa.

Đã nói thì hỏi luôn một thể:

- Em mà lời đám đó về đây có được không?

Sáu Lưu lắc nguầy nguậy:

- Không không là không, lời về là chết cả nút, nhưng anh hiểu ý chú, muốn gặp nhau tụ hội thì ở chỗ tụi nó cũng được, nhưng những ai còn nhiệm vụ trên đồng hồ thì cấm đi lung tung.

Tôi thở dài, biết đến ngày nào mới tụ tập được, hội 5 người thì Hạng Vũ, Lưu bang còn nhiệm vụ, Kim Thiếu Viêm đem Lý Sư Sư trốn đi xó xỉnh nào trời biết, tôi phẩy tay, ỉu xiu đi vào nhà, thấy Bánh bao đang đọc tạp chí đường thai, không nói không rằng lăn quay ra, ôm nàng ngủ khò khò.

Tôi thật sự rất mệt, nhất là cái vụ gặp gặp chia chia này chán quá đi, nói thật là tôi bị Bánh Bao ảnh hưởng, thích đông vui, muốn mọi người tụ họp uống rượu chém gió, nhưng đời không như mơ, tụi tôi y chang mấy con chuột bị ngăn bởi ván gỗ, ngửi thấy nhau mà chẳng thấy nhau.

Sau vụ Phương Tịch, tôi toại nguyện được nghỉ ngơi một thời gian, thỉnh thoảng nhận được điện thoại của bọn kẻ cướp đó, bọn hăn tụ tập ở ổ phi, sướng như chó ghẻ tắm sông giữa mùa hè. Nghe đám đó nói nước Kim bắt đầu đánh Tống, tôi hơi lo, gọi điện cho Kim Thiếu Viêm mấy lần không

được, còn thái hậu nhà họ Kim thì bình chân như vại, làm như thẳng cháu chỉ đi du lịch kết hôn ở nước ngoài.

Tôi cũng muốn lái xe chạy loanh quanh trục thời gian, nhưng quái thay, không có nhiệm vụ thì không tài nào chạy đến tốc độ siêu ánh sáng được.

Cứ thế được 2 tháng, lại có khách hàng ra đi, đầu tiên là Tần Cối, lão khốn kiếp ấy đi một cách rất là đau thương, bọn tôi quên bém cả sự tồn tại của hắn, phải đến hôm sau Nhạc Phi gọi điện mới biết, ài, khi ra đi chỉ có kẻ thù kiếp trước bị mình làm hại tiền đưa, không biết Tần Cối nghĩ gì, theo Nhạc Phi thì thái độ công tác của hắn cũng tử tế, giúp ủy ban kiểm tra lời ra khá nhiều tham quan.

Tiếp đến là Tô Vũ, Tô hầu gia, đám khách của tôi biết vụ trục thời gian nên tiền đưa khá nhẹ nhàng, cơ bản là mỗi lần đều liên hoan âm ỹ tiền bạn về nhà. Riêng Tô Vũ thì khác, về một cái là sống đời Robinson Crusoe 19 năm, tôi nắm tay Tô Vũ hứa là ngay lập tức sẽ gửi thịt cho lão, nhưng lão mặc kệ, kiên quyết chơi trò sinh tồn cực hạn đến cùng.

Tiếp đến là các nhà nghệ thuật và các vị thần y, chữ của đám Vương Hy Chi tôi đều giấu nhem, trừ một phần cho cụ Cổ và ba Phí cho con gái hắn tập viết thì tôi kiên quyết giấu tiệt. Việc nghiên cứu chống ung thư của Biển Thước, Hoa Đà cũng tiến triển đến giai đoạn tế bào, trước khi đi, các cụ trình trọng giao lại tài liệu cho tôi, một phần là để sau này tôi có qua chơi thì đem cho các cụ nghiên cứu tiếp, phần khác là để nếu có danh y khác như Lý Thời Trân, Trương Trọng Cảnh có đến thì biết đường nghiên cứu. Du bá Nha vô cùng náo nức gặp lại Chung tử Kỳ, đem bệnh trạng của Chung Tử Kỳ hỏi han các vị thần y được biết lão này chết vì... cảm lạnh.

Những người khác không cần nói nhiều, chỉ có Trương Trạch Đoan là nhức đầu, từ lúc phát hiện bút than, lão có thói quen vẽ cơ thể người khắp các nhà vệ sinh, chớ hiểu nhầm, hoàn toàn mang tính luyện tập nghệ thuật, cái vụ vẽ người này Phương Đông không như phương Tây, tẻ là ở chỗ lữ

học sinh đều cáng vẽ thêm vào đó đủ các bộ phận còn thiếu tạo thành một nền văn hóa nhà vệ sinh rất chi là tục tũu, tôi phải phái Mao Toại đi điều tra, nhanh chóng xác định thủ phạm. Nhức đầu là ở chỗ mấy hình vẽ đó, xóa đi thì không nỡ, tôi còn muốn làm đơn xin di tích văn hóa nữa, nhưng để thế thì... tởm quá, thôi đành gỡ hết cửa xuống cất vào kho, vụ đó gọi là sự kiện nhà vệ sinh

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 128: Tuần Trăng Mập.

Trong đám khách hàng của tôi, có một người không thể không nhắc đến, đó là Hoa Mộc Lan, khác với tình anh em của tôi và Hạng Vũ, Chính Béo, Kinh Khờ, nàng và Bánh Bao là tình chị em thân thiết. Sau khi hội năm người ra đi, nàng suốt ngày ở cùng Bánh Bao, nhưng Hoa Mộc Lan rồi cũng phải đi, có điều Bánh Bao tính cách hơi thô, quên bém mất. Hôm đó ăn cơm, Bánh Bao vừa quay người vào bê canh ra, Hoa Mộc Lan bỗng mỉm cười, đưa tay vuốt tóc, hướng vào bếp nói:

- Chị phải đi rồi, đừng buồn quá nhé, không tốt cho bé con đâu.

Dứt lời thì hình bóng Hoa Mộc Lan bắt đầu mờ đi dần, khi Bánh Bao bê canh ra thì biến mất hẳn. Bánh Bao dần người ra nhìn cái ghế Mộc Lan ngồi hồi lâu, rồi bật khóc tức tưởi, sụt sịt nói:

- Em cứ ngỡ không nói gì thì chị Mộc Lan không đi được!

Hóa ra cô nàng cho rằng mình cứ tảng lờ thì ông trời cũng tảng lờ đi luôn. Có vụ đó làm gương, Ngô Tam Quế cũng bắt đầu chú ý, đến ngày, lão ta chấp tay sau đít, chậm rãi đi ra cửa, tôi hỏi:

- Anh đi đâu thế?

Lão cười:

- Đến lúc đi rồi, anh ra ngoài đi dạo rồi đi luôn, đỡ phải để Bánh Bao buồn.

Tôi cầm tay lão, dần mặt ra, rón rén nói:

- Anh là một thằng đàn ông tốt, người ta nói linh tinh gì thì kệ người ta...

Nói đến đây tôi tắc tị, không sao mở lời được, với người khác còn nửa đùa nửa thật nói sau này ghé qua chơi, lão Ba Quế thì không xong, đến tìm lão thì chỉ có khiến lão nhớ lại những lựa chọn đau buồn và day dứt. Cả đời lão chỉ có hai vụ quan trọng, dẫn quân Thanh vào và làm phản, nếu tôi bắt buộc phải đến đó làm nhiệm vụ có nghĩa là lão đã cải tạo tốt, bị ép phải làm thế càng đau long thoi. Ngô Tam Quế dường như hiểu tôi đang nghĩ gì, cười cười:

- Chú Cường à, gặp nhau là có duyên, ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên, sau này tốt nhất là đừng gặp lại nữa.

Nói đoạn lão chấp tay sau đít, bình thản bước đi dưới ánh nắng chiều, tôi giờ mới chú ý, lão có vẻ như đã hơi gù rồi.

Quan Vũ còn đi trước Ba Quế, để Chu Thương lại giám sát tôi, muốn tôi đến tìm lão sau khi kết nghĩa vườn đào vì có rất nhiều điều muốn nói với Hai Lưu và Bốn Trương, lão còn rất đều, hứa rằng sẽ giới thiệu Triệu Vân cho tôi gặp.

Tui đâu có phải gay.. chẳng qua là ngưỡng mộ người ta đẹp trai, dung thương giỏi, quan trọng hơn là tôi cứ nghĩ kiếp trước tôi là Triệu Vân. Trên Lương Sơn, chỉ có mấy con động vật họ mèo dùng thương, không dính tí nào đến vụ đẹp trai. Lão già đều cáng đó đã làm tôi vỡ mộng khi nói Triệu Vân còn không trắng bằng tôi, thêm vào đó là Hà thiên Đẩu cho biết kiếp trước tôi chỉ là một thằng ất ơ, thế là tôi tịt hần.

Bốn tay hoàng đế đi sau cùng, rất là bình văn thản, khi đi còn nhăm nhăm nháy nháy nhau, tôi hỏi mới biết mấy lão hẹn nhau sẽ làm vụ viếng thăm xã giao cấp nhà nước, tôi thều thào:

- Đừng làm loạn tùng phèo lên nữa, mà sao mấy anh nghĩ là em sẽ đến tìm?

Mấy lão cười hì hì:

- Chuyện nhỏ, sau này chú nhất định phải nhờ đến bọn anh.

Chu Nguyên Chương dùng một giọng đều đều, cầm tay tôi nói:

- Đến chỗ anh chơi là nhất, anh về một cái sẽ tuyển người đẹp đã hứa cho chú...

Lý Thế Dân cười nói:

- Chú Cường thích gái thì qua chỗ anh, công chúa nhà Đường đưa nào cũng ngon lành càn đào cả.

Tôi lờm lỏm một cái, tám mươi phần trăm khả năng là lão sẽ vớ đại một con bé nào đấy, phong hàm công chúa rồi tống cho tôi. Mấy cô nổi tiếng tí không phải cầm quân đánh nhau, làm phản thì cũng lấy cán bộ vùng sâu vùng xa, tôi mà thành phò mã nhà Đường lại còn tự nhiên thành con cháu lão, đúng là chính khách chẳng có thẳng nào tử tế.

Thành Cát Tư Hãn cười ha hả nói:

- Đàn ông có nhiều đất đai và người hầu thì sợ gì thiếu người đẹp, lời hứa 1 ngày của anh vĩnh viễn có giá trị, trên thảo nguyên, nơi nào có người Mông Cổ thì nơi đó có bạn bè của chú, rượu sữa ngựa ngọt ngào và thịt nướng bốc tay ngon lành đang chờ đợi chú.

Ừ, đúng, lão vua Mông Cổ này có hứa là trong một ngày, tôi chạy được bao xa thì đất đai và dân chúng ở đó đều thuộc về tôi, nghe ngon. Chưa kịp sướng thì Chu Nguyên Chương đã thò đầu vào hỏi:

- Tôi đi với được không?

Bốn tay này có hẹn là đi viếng thăm phải cách nhau ra, quan hệ hai nước Minh và Nguyên có phần hơi nhạy cảm tí. Thành Cát Tư Hãn lườm một cái đáp:

- Chú mà đến thì anh có đao cong chờ sẵn.

Chu Nguyên Chương rút đầu, Thành Cát Tư Hãn cười phá lên:

- Đùa chú thôi, chào mừng đến thảo nguyên.

Ba vị hoàng đế đều hồi lộ tôi cả, chỉ có Triệu Khuông Dẫn là im re, tôi quay sang khâm phục:

- Chỉ có anh Dận là trầm ổn đằng hoàng.

Triệu Khuông Dận làm bộ mặt âu sầu, phẩy tay nói:

- Đất đai, người đẹp anh có thừa, nhưng hồi trước anh phong chú làm Bình mã đại nguyên soái, biết là về được đã không bừa bãi thế, chén rượu của chú chừng nào chưa uống là anh còn chưa an tâm.

Hóa ra là vẫn âm mưu chén rượu tước binh quyền....

Mọi người đi cả, trường dục tài trống vắng hắt, tuy không đến nỗi không ai dậy học, nhưng nhiều tổ hứng thú đứng trước nguy cơ giải tán. Chỉ có lớp hùng biện và tuyên truyền của Mao Toại là càng ngày càng phình ra. Tần Vũ Dương cũng đã trút bỏ gánh nặng, bắt đầu tham gia giảng dạy, nhưng hắt và Chu Nguyên Chương lại có xích mích. Nguyên lai là có lần họp hội nghị khách hàng, Chu Nguyên Chương phát biểu, ca ngợi Tần Thủy Hoàng, khen lão béo quét sạch thiên hạ, là người tạo nền móng cho công tác làm hoàng đế cả ngàn năm, còn nói một mớ lung tung linh tinh nữa, đại loại như lão béo đánh sáu nước là có thái độ rất trách nhiệm với nhân dân các nước, chắc là khi nói khá là bất kính với cao tăng của sáu nước. Tần Vũ Dương nghe đến đấy nổi cơn lên, muốn xông lên đánh lão

Chu, khi bị ngăn lại không lên được, chắc nhớ đến hành động của tôi, móc dép ra phi, cái đầu bị lão Chu né được, lại rút nốt cái còn lại phi tiếp....

Nhoáng cái đã vài tháng, Bánh Bao có thai đến tháng thứ năm đã học người ta chống eo đi lại, thật ra thì cũng chưa nhìn rõ được, có điều hồi xưa thân hình Bánh Bao khá chuẩn nên giờ nổi bật thôi. Hôm đó Bánh Bao ngủ trưa dậy, cảm thấy chán, buồn bã ngồi trên giường không nói gì, từ lúc Ba Quế và Hoa Mộc Lan đi, không ai trò chuyện mấy vụ dẫn quân đánh nhau cùng nàng nữa. Nàng đi ra ban công, hai tay giơ theo góc 80 độ, bàn tay xiết thành nắm đấm kêu lớn một cách phần nộ:

- Chán chết đi được, mạng không cho lên, ti vi không cho xem, biết sống sao bây giờ!

Tôi ở đằng sau nói:

- Đừng kêu gào, ảnh hưởng thai nhi.

Bánh Bao nói to:

- Chán lắm rồi, giá cùng chị Mộc Lan đi lính được thì tốt.

Tôi ghen hòng:

- Em có thuộc dạng đó đâu?

Bánh Bao chán nản nói:

- Em xem trên tạp chí bảo trí tuệ của thai nhi có liên quan đến tình cảm của mẹ trong lúc mang thai, cứ thế này con anh sau này không đàn độn thì cũng ngu lâu khó đào tạo...

Tôi cáu:

- Nói linh tinh gì thế?

Thật ra tôi cũng chán bỏ bu, chẳng biết làm gì, thậm chí rảnh đến nỗi suốt ngày ngồi nghiên cứu chỉ tay, đến mức giờ trong nhà có miếng giấy bỏ đi cũng biết là tôi đã đụng đến hay chưa. Bánh Bao năn nỉ:

- Anh kiếm việc gì cho em làm đi, sắp phát điên rồi.

Vì để con tôi không thừa kế truyền thống quang vinh của Kinh khờ, tôi thử dài cái sượt, tóm lấy chìa khóa xe trên bàn nói:

- Thế thì đi!

- Đi đâu?

Bánh Bao thấy tôi cầm chìa khóa xe, ngỡ rằng đi đâu đó loanh quanh thôi.

- Bù cho em tuần trăng mật, đảm bảo vui nhe hết răng ra.

- Đừng chém nữa, lại ra công viên ngắm khỉ chứ gì?

Tôi lôi nàng dậy vừa đi vừa nói:

- Đưa em đến một chỗ rất hay, không phải em thích ngắm văn hóa cổ đại sao?

- Đi xem Kim Tự Tháp à?

- Vớ vẩn, Kim Tự Tháp có cái khỉ gì mà xem, Pharaoh bị bịt mồm rồi, làm sao chém gió với em được.

- Thế thì đi đâu?

- Cứ đến rồi biết.

Tôi kéo Bánh Bao lên xe, sau đó hai tay chấp lại, hướng vô lăng vái mấy vái, hết sức thành kính nói:

- Bảo bối, vì con của anh, làm phiền chú vất vả một chuyến.

Bánh Bao ngỡ ngác:

- Đi xa à, lấy xe em đi có hơn không?

- Đừng lép bép nữa, qua siêu thị mua đồ trước.

Bánh Bao cẩn thận nói:

- Em không nói nhiều nữa, nhưng ít ra cũng phải mang theo chứng minh thư với giấy chứng nhận kết hôn chứ, nhỡ ra ngoài thuê phòng bị công an bắt thì xấu hổ lắm.

Tôi ngửa mặt cười lớn:

- Chỗ bọn mình đến, Bộ trưởng bộ công an là anh em của anh.

Bánh Bao véo tôi một cái:

- Nói bậy nào, lần sau lại thành con cháu nữa bây giờ.

- Anh em thật, không phải con cháu, mà là tổ tiên.

Bánh Bao cúi:

- Tổ tiên cái đầu anh ý.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 129: Xin Hỏi Đường Đi Ở Nơi Nào

Tôi quyết định mang theo Bánh Bao đi hưởng tuần trăng mật, cho nên cần nghĩ nên đi đâu, tôi tính hồi lâu cũng quy hoạch sơ bộ phải đi chỗ Hạng Vũ, hiện tại Hạng Vũ bình hùng tướng mạnh, tuyệt đối có thể thỏa mãn Bánh Bao chỉ huy, đi nơi khác kỳ thật cũng không phải không được, hiện tại chúng tôi đã có nhiều nơi để chọn, mấy vị hoàng đế vừa mới về còn có chuyện của mình, Chu Nguyên Chương xử lý không tốt có khi còn bị bắt đi chăn dê, hơn nữa không có chuyện gì tôi cũng chẳng muốn đi.

Còn nữa, tới chỗ Hạng Vũ tiện thể thương lượng chuyện Hồng Môn yến phải làm sao, tiện thể kêu Lưu Bang đến bàn bạc, hiện tại Hạng Vũ không nở ra tay, nhưng Lưu Bang sẽ làm gì có trời mới biết, chuyện này cũng không công bình với tổ tiên của Bánh Bao, có "bình" Phương Tịch làm kiểm nghiệm, "bình bại" Ô Giang cũng có thể giải quyết được, tóm lại không thể lại cho Hạng Vũ nhìn Ngưu Cơ múa một hồi rồi cắt cổ tự vẫn.

Tôi lái xe qua siêu thị mua ít thuốc lá, một ít hoa quả tươi cùng rau dưa, thấy cà chua tôi cười thầm, mua một thùng. Bánh Bao đi theo tôi càng nhìn càng kỳ, hỏi: "Anh mua mấy thứ này làm gì, cho dù muốn dã ngoại nấu cơm cũng chẳng phải mua nhiều vậy chứ?"

Tôi cho đồ vào xe, lại bắt đầu đi lòng vòng khắp phố.

"Còn mua gì nữa nhỉ?"

"Mua máy chơi game."

Rốt cục, ở một cửa hàng sửa chữa điện gia dụng cũ nát mua được cái máy FC đen trắng - có đôi khi có tiền cũng không phải vạ năng, thứ này ở Mỹ hay châu Âu chắc chẳng có.

Chủ quán thấy tôi chọn ra, chần chờ hỏi: "Chú mua mấy thứ này là sửa tầm hay làm gì?"

Tôi đi qua ném lên bàn 100 khối: "Tôi muốn linh kiện trong đó." Tôi hiểu rồi, người này nghĩ tôi sửa tầm sẽ đòi 1000 đồng, mua đồ cũ phải cẩn thận, cái này giống như chọn mua đồ cổ, đặc thù cuar đồ cổ không phải ở giá trị sử dụng, bạn bỏ 20 đồng mua thanh đao thời Đường dùng để chặt gỗ, tôi khẳng định bạn nghĩ bạn bị lừa -- đao triều Đường chắc chắn không bằng rìu thời Thanh."

Quả nhiên, tôi vừa nói vậy ông chủ đã ném cho tôi một máy chơi game ra, lão lôi một đồng lớn bằng game ra nói: "Cần bằng không? Một hộp 5 đồng."

Tôi nói: "Một hộp hai khối, tôi bao hết."

Lão bán bữu môi: "Năm xưa 1 hộp hơn 100 khối đó."

Tôi cười: "Máy chơi game cũng không có, lão giữ đồng nhựa lại làm gì?"

Ông chủ ngạc nhiên, giận giữ: "Một hộp 3 khối..."

Cuối cùng tôi lại mua cái TV xài pin theo, Bánh Bao thấy vậy ngẩn người, lùn cùn đi theo tôi chán ngán: "Em biết rồi, anh mua mấy thứ đi viếng mộ tên béo hả -- mua cả cho Kha tử cái đài bán dẫn nữa chứ."

Tôi không nói nổi, cô gái này có lối suy nghĩ đôi khi thật không ngờ như tôi tưởng, đương nhiên, chẳng thể trách cô ấy, cô ấy còn không biết chuyện

trục thời gian, trong mắt cô ấy mấy người Tần Thủy Hoàng là người chết rồi.

Sau đó tôi lái xe đi vòng vòng, Bánh Bao hỏi: "Đừng chạy loạn, tìm chỗ không có ai đốt đi." Là tôi tìm chỗ không người, còn không phát hiện chỗ phù hợp để chạy mà.

Lúc này tôi chợt phát hiện quốc lộ phía trước chẳng có một bóng xe, tôi chạy vào, đạp ga hết cỡ. Bánh Bao hét lên: "Chậm chút, chậm chút, phía trước có camera đó."

Tôi hô to: "Ngồi yên."

Bánh Bao nắm chặt tay, cũng kêu lên: "Trời ơi, anh chẳng phải muốn đốt tiền cho họ sao, đây là muốn đi tìm bọn họ a."

Tôi choáng: "Em biết à?"

Bánh Bao vô thức bảo vệ bụng, mắng: "Chạy chậm chút, muốn tìm chết thật hả?"

Thế tôi mới hiểu cô ấy nói có ý gì...

Tôi đành giảm tốc, lần này coi như thất bại, xem ra không có nhiệm vụ khẩn cấp không thể tiến vào trục thời gian, tôi nói với Bánh Bao: "Nếu không em ngủ chút đi, lát nữa tỉnh lại không chừng tới nơi rồi."

Bánh Bao ảo não: "Được, để bà xem mang bà đi đâu."

Lúc này hai bên bắt đầu có xe, tôi bị nhốt tại quốc lộ, cũng không ra được, lại không dám thử lại, đành đi chậm chậm, qua một hồi đi tới trạm thu phí dừng lại, tôi chán nản, cứ vậy chạy tới chỗ Hạng Vũ cần bao nhiêu tiền hả?

Cũng may Bánh Bao không phải người thường, ngồi chút thấy nhàm chán, bắt đầu ngáp, sau đó ôm vai tựa kính xe ngủ gật, bất mãn lắm bầm vài câu cũng ngủ.

Cơ hội trời cho, hai bên lại không có xe, tôi hưng phấn xoa tay, mở máy, nhấn ga, lúc này điện thoại vang lên, tôi không muốn buông tha cơ hội cuối cùng, điện thoại mở ra đặt trên vai giữ lại, giọng Nhan Cảnh Sinh vang lên: "Hiệu trưởng ở đâu vậy?"

"Chuyện gì?"

Nhan Cảnh Sinh có thể cho là tôi đang bận, lấp bấp nói: "Người mới tới..."

"Người mới tới thì ghi danh là xong mà?"

Nhan Cảnh Sinh cẩn thận nói: "Người mới...."

Tôi hiểu rồi, là nói khách trọ, tôi nói lớn: "Chú nói đi, cái này thì được."

Nhan Cảnh Sinh thở nhẹ nhàng: "Có người mới tới, Vương Dân trực tiếp đi đón, hiện tại đã đến rồi, anh không về một chuyến sao?"

"À à .. ai tới vậy?"

"Trúc lâm thất hiền đều tới."

"À à, tốt, tốt. Cho bọn họ dạy bọn trẻ cầm bút lông viết chữ."

"...Còn có, Trình Giáo Kim cùng Tùy Đường anh hùng 18 hảo hán đều tới."

"À a, đều tới thì tốt, Dục Tài đang thiếu sư phụ còn gì?" Tôi lúc này nhìn phía trước, cần để ý xem có xe không, thật sự chẳng có tâm tư nói chuyện.

Nhan Cảnh Sinh nói: "Không phải, anh không biết 18 vị này khác 108 vị Lương Sơn, bọn họ có mâu thuẫn, đang đánh nhau rồi. Máy người lão Vương cùng Tứ đại thiên vương, còn có cả Trấn Giang đang can ngăn."

Chợt nghe trong điện thoại có tiếng hò hét đánh nhau rất náo nhiệt, còn có tiếng Phương Trấn Giang cùng Vương Dần hô đã nghiền, tôi biết đây là cái bọn không thích chỉ xem náo nhiệt, vội vàng phân phó Nhan Cảnh Sinh: "Không được thì gọi bọn Đoàn Thiên Lang, Trình Phong Thu đi tới hỗ trợ tiếp đón."

Không chờ Nhan Cảnh Sinh nói chuyện, lại một loạt tiếng hỗn loạn, mấy thanh âm đàn ông ầm ỉ, tôi ngạc nhiên: "18 hảo hán còn có động khẩu nữa hả?"

"... Không phải, đây là thất hiên, giá trị quan không giống nhau, đang ở bên cạnh cãi nhau." Chúng tôi đang nói chuyện, lại có một giọng eo éo vang lên: "Đừng đánh, he he, a di đà phật nha, sao lại náo nhiệt vậy?"

Tôi nghe đã tức điên, hỏi: "Thằng nào vậy?"

Nhan Cảnh Sinh cầm điện thoại hỏi: "Đại sư, xin hỏi pháp hiệu của ngài?" Xem ra đúng là hòa thượng.

Hòa thượng này vẫn không tim không phổi eo éo nói: "Bần đạo? Bần đạo là Huyền Trang."

"Hắn nói hắn là Huyền..." Nhan Cảnh Sinh bỗng giật mình: "Ngài chính là Đường Tam Tạng sang Tây Thiên thỉnh kinh hả?"

"Ôi chao, dễ nói, dễ nói."

Tôi vừa nghe vậy đều hoài nghi: "Đây là Đường Tam Tạng sao? Cảnh Sinh, cậu kiểm tra bằng cấp của hòa thượng nọ xem sao, cẩn thận hàng lừa!"

đó, hiện tại hòa thượng giả nhiều lắm. Nó mà là giả thì đuổi đi, nếu là thật thì ngon, kêu nó gọi Tôn Ngộ Không tới hỗ trợ."

Nhan Cảnh Sinh vội la lên: "Đừng đùa chứ Tiểu Cường, anh về một chuyến đi."

Tôi cười: "Ok, tôi về đây..." Đang lúc vô ý nhìn thoáng qua chung quanh lập tức phát điên: "Cảnh Sinh a, chú xem mà làm đi, anh không về ngay được."

Cảnh sắc chung quanh tôi vô cùng sắc sỡ, chẳng biết khi nào đã tiến vào trục thời gian.

Nhan Cảnh Sinh nói: "Anh làm gì vậy?"

"Anh lái xe không dừng được, nó không nghe anh."

"...Anh đang trong xe cảnh sát hả?" Nhan Cảnh Sinh ân cần thăm hỏi.

Cúp điện thoại, tôi bắt đầu chuyên tâm lái xe, vừa rồi cùng Nhan Cảnh Sinh nói chuyện tôi không giảm tốc, không ngờ lại đi vào trục không gian, nơi khách hộ gần nhất là Ngô Tam Quế, không thể gặp. Lại đi chút nữa là Minh triều, Chu Nguyên Chương còn chưa chính thức xưng đế, qua chút là tới Thành Cát Tư Hãn. Hai người cũng không gặp, tiếp đó là Tống Triều. Hãn là đưa Bánh Bao lên Lương Sơn cũng chẳng có gì, nhưng tôi nghĩ bọn thổ phỉ suốt ngày uống rượu, Bánh Bao không chịu nổi hấp dẫn thì sao? Nghĩ đi nghĩ lại đưa Bánh Bao tới chỗ Hạng Vũ là tốt nhất rồi trở về xử lý 18 hảo hán -- đáng tiếc bọn họ không gặp Lý Thế Dân, mà Quan nhị gia cũng không thể cùng Tần Quỳnh nhị gia tâm sự. Còn bảy cái gì mà hiền nhân tôi chẳng quen, Huyền Trang hòa thượng cũng chẳng biết có phải là tên lấy kinh không nữa, giọng nói như thằng lưu manh ấy?

Tôi bỏ qua nghi vấn tiếp tục lái xe, Bánh Bao ngủ một lúc, tỉnh dậy dụi mắt, nhìn ra bên ngoài, mơ màng: "Trời đã tối rồi à."

Tôi nói: "Em ngủ tiếp một giấc đi, chờ trời tối rồi ra."

Bánh Bao rốt cục cũng phát hiện dị thường, ghé qua cửa sổ nói: "Đây là đâu?"

Tôi nhìn lướt qua trục thời gian nói: "Vừa qua Minh triều."

Bánh Bao còn không có tỉnh, ngất ngư: "Bao giờ hết cao tốc thì báo cho em biết, em đi vệ sinh." Sau đó lại ngủ tiếp.

Chúng tôi đi từ 10 giờ sáng, Bánh Bao tỉnh ngủ mấy lần, nhưng thấy ngoài trời còn tối, nghĩ còn sớm, nửa ngủ nửa mê nằm trong xe, đợi cho hơn 6 giờ chiều mới rốt cục không ngủ nổi nữa, từ từ duỗi lưng, đụng phải xúc xích trong rương liền ném lại, nhìn ra ngoài, thất vọng: "Em hiện tại mới nhớ, sao anh không mua một gói mì tôm nào, em đói quá."

Tôi thấy đã qua Tam Quốc, hưng phấn: "Đếm dê, đếm tới 100, anh mời em ăn dê nướng nguyên con."

Bánh Bao nuốt nước miếng nói: "Thật hả, nói thật em ước gì được đi thảo nguyên chơi, em còn chưa từng cưỡi ngựa kìa, trong cửa hàng có tỷ muội nói là 1 giờ 50 khối -- còn phải trả giá đó."

"Sao không nói sớm, thảo nguyên đi qua rồi, lại còn cưỡi ngựa trả tiền? Nam nhân của em cưỡi ngựa cả ngày chẳng mất một đồng, còn kiếm ra tiền cơ."

Bánh Bao chẳng buồn để ý, tay đặt bụng tỏ vẻ vô lực: "Nhanh lên đi, đói lắm rồi, anh dù kệ em cũng phải thương đứa con của anh chứ?"

Tôi nhìn thấy kim chỉ qua chỗ Hạng Vũ ở, liền phanh xe, ngoài cửa sáng lên, chúng tôi đứng ở ngoài tường cao một đại viện, Bánh Bao cảm thấy ánh sáng khác biệt, còn chưa mở mắt, lười nhác che tay trên mặt nói: "Trời, vừa qua hàm sao?"

Tôi mở cửa xe ra ngoài, một đội binh lính võ trang đầy đủ quỳ xuống hành quân lễ, vui vẻ nói: "Tiêu tướng quân."

Tôi nhìn thấy quen mắt, lần trước ngoài Cự Lộc tựa hồ thấy qua, mỉm cười đáp lễ.

Tổng cộng có hai lính gác, một người khác hiển nhiên không biết tôi, sững sờ nhìn xe của tôi, hồi lâu mới hỏi nhỏ lão binh: "Ai đấy?"

Lão binh hung hăng cốc đầu hăn: "Còn hỏi! Người không phải vẫn mong thấy người cười một tiếng 10 vạn đại quân của Chương Hàm tan vỡ là gì?"

Tân binh nhìn tôi, vừa mừng vừa sợ: "Là Tiêu Cường tướng quân?"

Tôi bỏ kính râm, cất vào túi áo, búng tay nói: "Đi, lão bà của Tiêu tướng quân của các người muốn ăn dê nướng nguyên con."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 130: Nhân Sinh Mạnh Mẽ, Không Cần Lý Do

Xem ra tôi để lại ấn tượng sâu sắc đối với các binh lính của Hạng Vũ, hai binh lính hô lớn, lại có không ít người từ trong phủ chạy ra, trong đó có mấy thân vệ xấu xí của Hạng Vũ, dám kim giáp võ sĩ nhìn thấy tôi liền kính lễ, có người mỉm cười, giống như huynh đệ quen biết nhiều năm, trong lòng bọn họ, tôi là chiến hữu của bọn họ.

Bánh Bao lúc này kéo cửa kính xe xuống, nhìn qua tường gạch, bỗng nhiên cảm thấy mới lạ: "Cường tử, đây là nơi nào?"

Tôi hỏi cô ấy: "Đủ cổ kính chưa?"

Bánh Bao hai tay nắm cửa, thò đầu ra: "Oa, tuyệt, đây là khu du lịch mới mở sao, sao em không nghe nói qua nhỉ?"

Tôi kéo cô ấy xuống xe: "Đi, chẳng phải em đói sao?"

Vừa vào sân, tôi đã thấy hai cô gái cầm tay nhìn bọn tôi cười tủm tỉm, một là Tiểu Hoàn, người còn lại đương nhiên là Ngu Cơ.

Bánh Bao sững sốt một lúc, lập tức chạy lại giữ chặt tay Ngu Cơ, cười vui: "Trương Băng, sao em lại ở đây, a, em làm việc ở đây hả?"

Tôi kéo cô ấy ....

Bánh Bao vẫn chẳng để ý, sờ miếng giáp ngực của một kim giáp võ sĩ, chép miệng tán thưởng: "Thật là bỏ công sức, dùng chất liệu thật cả."

Ngu Cơ lè lưỡi, nhìn tôi cười tinh nghịch: "Không cần che giấu, Đại vương đều nói với em rồi."

Một giọng to lớn khỏe khoắn từ trong phòng truyền ra: "A Ngu, chuyện gì hả?"

Ngay sau đó, Hạng Vũ mặc áo vải đi ra, anh ấy nhìn thấy tôi, cười nói: "Tiểu Cường, tới rồi hả?"

Tôi quay đầu lại nhìn Bánh Bao, cô nàng đáng thương này ngây người sửng sốt, gương mặt nhìn Hạng Vũ chẳng chút động đậy.

Hạng Vũ lúc này mới nhìn thấy cô ấy, đứng yên chết sững.

Ngu Cơ thấy vậy nhú mào, hỏi nhỏ tôi: "Cô nương này có phải là Tiểu Vũ không?"

Tôi bó tay: "Đừng nói bậy, đây là tức phụ của tôi đó."

Tôi đẩy Bánh Bao: "Còn không mau ra mắt tổ tông?"

Bánh Bao hét lên lao vào lòng Hạng Vũ, Hạng Vũ cười ha hả ôm lấy quay một vòng. Tôi lau mắt ướm nhòe, cảm thán: "Ở hiện đại mấy đứa nhỏ cùng người già quan hệ tốt thế cũng không dễ à..."

Tiểu Hoàn chớp mắt nói: "Tiêu đại ca, tỷ tỷ này là chính thất phu nhân của anh hả?"

"Chính thất!", hai chữ này đâm vào nỗi đau của tôi à, tôi nói với Ngu Cơ: "Đây là vị tỷ tỷ không cho nạp muội muội đó, em đã đáp ứng thay anh khuyên nhủ rồi đó nhé."

Ngu Cơ cười khanh khách, không nói gì, thật giáo hoạt.

Bánh Bao đứng đến cách Hạng Vũ một bước xa, vỗ ngực, nhưng mà chẳng biết đây là tổ tông bao nhiêu đời, lại có chút khó xử, Hạng Vũ cười nói: "Cứ gọi như trước kia đi."

Bánh Bao không chút khách khí, kêu rõ ràng: "To con."

Mọi người cười ngất...

Hạng Vũ cười nhìn Bánh Bao: "Ừ, béo hơn trước -- Tiểu Cường, chú nghĩ sao mà mang Bánh Bao tới?"

Tôi bất đắc dĩ: "Mang thai, uy hiếp em, nói không mang cô ấy đi thì sẽ sinh cho em một thứ tàn phẩm."

Hạng Vũ ngửa mặt cười lớn: "Được được được, Hạng gia ta có hậu nhân mà." Xem đức hạnh của lão tổ tông này, sao hắn không có sờ râu mép nữa nhỉ?

Tôi lườm anh ấy: "Đừng có hồ đồ, con ngộ sinh ra thì họ Tiêu đó." Tôi chỉ Ngu Cơ: "Muốn họ Hạng thì nị tự đi mà sinh."

Bánh Bao dù còn nửa mộng nửa tỉnh, cũng nói: "Đúng, sinh cho em đứa cháu."

Tôi trừng mắt: "Sinh thì cũng là tổ tông của cô, cho dù nhà Vũ ca ngũ thế đồng đường, đứa nhỏ nhất cũng là tổ tông của cô."

Bánh Bao tức giận: "Tổ tông của anh ấy."

Tôi ảm đạm: "Đúng, là tổ tông của tôi."

Hạng Vũ cười ha hả, khoác vai tôi: "Đi, đi vào nói chuyện."

Tôi xoay người lại phân phó binh lính: "Đi, nướng dê đi, trong xe thùng bên trái, chuyển xuống - đừng động vào thùng bên phải."

Chốc lát, từng rường hoa quả chuyển ra. Có nho, xoài, đu đủ, vải... Ngu Cơ bóc vỏ quả vải ăn, gật đầu: “Ăn ngon thật. Tiểu Cường, anh lần sau tới nhớ mang cho em ít nhé.”

Tôi cảm khái: “Nhất lưu hoàng trần Ngu cơ tiểu, vô nhân trí thị lệ chi lai.”

Ngu Cơ cả kinh: “Ế, Tiểu Cường văn thơ lai láng chảy tồ tồ a.”

Hạng Vũ: “Đừng để ý tới nó. Đây là một nữ nhân khác, nhỏ lắm.”

Tôi bỗng nhiên nghĩ tới Dương Ngọc Hoàn, kết thúc nhỏ thật, vội vàng nói sang câu khác: “Tự cổ mỹ nữ thích ăn mấy thứ này.”

Bánh Bao gõ bàn nói: “Em không thích ăn.”

Tôi không nói gì, chẳng trách cô ấy xấu thế.

Hạng Vũ cười cười nhìn tôi, cảm thán: “Không thể ngờ được chúng ta còn có thể gặp nhau.”

Bánh Bao lúc này mới ý thức được, véo tay tôi: “Anh rốt cục giấu em bao nhiêu chuyện, trước kia anh một mình lén lút tới đây hả, Tiêu tướng quân là chuyện gì, cười chạy 10 vạn đại quân là sao?”

Tôi trốn tránh: “Chẳng phải đã mang em tới sao? Chờ sau này trở về từ từ nói, hiện tại nhanh chóng nghĩ ngợi xem chơi gì thì chơi đi.” Tôi nói với Hạng Vũ: “Vũ ca, mau chuẩn bị ngựa cho cô ấy cưỡi.”

Ngu Cơ thấy tôi có lời muốn nói với Hạng Vũ, kéo Bánh Bao: “Tỷ tỷ đi thôi, em lấy ngựa em cho chị cưỡi, con ngựa của em tên Yên chi hồng (đù mịa - hồng hồng) nhá, rất đẹp.”

Tôi dặn Ngu Cơ: “Đi chậm chậm chút, đừng cho con anh lắc diên đảo nhé.”

Đám nữ nhân đi ra ngoài, tôi cùng Hạng Vũ mỗi người cầm một điều thuốc, giống như hai nam nhân bị vợ quản đến điên, rít thật sâu, tôi nói: "Vũ ca, tiến triển thế nào?"

Hạng Vũ nhíu mày: " Xem như thuận lợi, tiện thể chú mang lão Ngô Dụng từ Lương Sơn tới giúp anh bày đặt mưu kế, chiến tranh dùng mưu lược lão hơn anh."

Tôi nhớ lúc trước trong chiến dịch thảo phạt Lôĩ lão tứ, Hạng Vũ rất thường thức tài bày binh bố trận của Ngô Dụng, hai người còn ước định cơ hội hợp tác, tôi nói: "Chẳng phải anh còn có Phạm Tăng sao?"

Hạng Vũ nói: "Á phụ chuyên về mưu kế đại cục, 10 trận đánh thắng vài trận là được thiên hạ, nhưng mưu lược cụ thể lại không tinh tế, nói cho cùng ông ấy làm người vô cùng cẩn thận, không phù hợp với phong cách của anh, tóm lại ông ấy có thể giúp chú mưu đoạt thiên hạ, nhưng không đủ mưu đánh một thành, là thiên tài phụ trách tổng thể, anh cần người phụ trách chiến dịch, anh đang thiếu nhân tài a."

Tôi ngạc nhiên: "Xem ra không chỉ ở thế kỷ 21 nhân tài mới là quý nhất."

Ngô Dụng dẫn bọn thổ phỉ đi đánh đấm đương nhiên am hiểu dùng mưu một khu, hơn nữa hợp với chiến thuật dẫn đầu xung phong rầm thối của Hạng Vũ.

Tôi nói: "Qua một thời gian nữa không chừng em có thể mang Gia Cát Lượng cho anh." Nói tới đây tôi lại hỏi: "Nhưng mà Vũ ca, chẳng lẽ anh có thể chấp nhận sao?"

"Chú nói giang sơn sao? Sao có thể thế, anh muốn đánh cho Lưu Tam tâm phục khẩu phục, cuối cùng tặng giang sơn lại cho hắn, rồi mang A Ngu cao chạy xa bay." Hạng Vũ cười nói.

Tôi yên tâm: "A, Bang tử giờ đang làm gì?"

"Thằng khốn đó giờ đang luyện quân ở Bá Thượng."

Tôi vò đầu: "Địa danh sao quen thế nhỉ?"

"Anh nhắc chú nhé, nơi chúng ta đang đứng gọi là Hồng Môn."

Tôi nhảy dựng lên: "Hồng Môn yế?"

Hạng Vũ: "Anh quyết định ngày mai tổ chức, Tào Vô Thương đã tới cáo mật rồi."

"Chuẩn bị thế nào rồi?"

"Thì cứ như xưa, anh vẫn thế." Hạng Vũ cười ha hả.

Xem ra anh ấy rất thoải mái, cũng không có gì cần phải nhắc nhở.

Tôi nói: "Anh ổn không?"

"Cũng được, thật ra là có chút chư hầu qua lại phải chinh phạt, Lưu Tam hiện tại còn không phải là đối thủ của anh."

Tôi vuốt cằm: "Cơm nước xong em liền mang Bánh Bao đi trạm kế tiếp - đi thăm mấy người Doanh ca."

Hạng Vũ bất mãn: "Chạy đi đâu, chú chê Vũ ca nghèo sao?"

Tôi vội cười làm lành: "Sao dám. Do em đã lên kế hoạch trước, không thấy em mua 2 phần quà sao?"

Hạng Vũ nói: "Tặng quà gì chứ, nếu không giờ chú phi về hiện tại, đi nhanh về nhanh, còn kịp đánh chén."

Tôi giận dữ: "Nếu là bình thường đương nhiên không vội, nhưng hôm nay em đang bận, Tùy Đường 18 hảo hán đang đánh nhau ở Dục Tài."

Hạng Vũ cảm thấy hứng thú: "Có phải là Tần Quỳnh cùng Trình Giảo Kim không?"

Tôi kinh ngạc: "Anh cũng biết?"

"Ha ha, trước kia nghe trong Radio của Kinh Kha, thật sự muốn biết Lý Nguyên Bá khỏe đến cỡ nào."

"Này... Vũ ca anh không so bì được, nghe nói tên kia cầm đôi chày hơn 300 cân. Một đôi chày đánh khắp Tùy Đường, khóc oe oe cầu đối thủ, thật sự là nhân sinh mạnh mẽ, không cần lý do."

Hạng Vũ nghe vậy thản nhiên, say mê nói: "Nếu không linh xảo, chày 300 cân anh cũng xài được. Nhưng mà người này có thể vô địch thiên hạ, tuyệt đối không chỉ là cật mạnh, xem ra Bá Vương của anh kém Bá Vương của nó một bậc."

Tôi khinh thường: "Hắn không có loại khí thế bá vương giống em."

"... cái gì mà khí thế?"

"Vương bát khí đó."

Lúc ăn cơm, Bánh Bao sốt cục cũng thoải mái, tay cầm một chân dê còn nóng hồi trò chuyện vui vẻ, bỗng lại thở dài: "Vì sao chúng ta không gọi Sư Sư cùng Kha tử tới nhỉ?"

Thật sự là được ô tô đòi người đẹp, đã mặt đẹp còn đòi chinh hình mà. Tôi nghiêm mặt: "Ăn cơm của cô đi, mọi người đều bận việc. Ai rảnh như cô?"

Bánh Bao: "Bạn cũng không có chút thời gian sao? Cũng chẳng phải Vờ la đi mịa Pu tin."

Tôi cùng Hạng Vũ cười cười: "Đừng nói nữa, thật sự là có vị ngang cơ Vờ la đi mịa Pu tin."

Bánh Bao tắc ị, lăm bằm: "Cho dù vậy em thấy cũng có thời gian rảnh cơ mà?"

Tôi nói: "Chờ em ăn xong anh đưa em đi gặp vị kia."

Bánh Bao vui mừng: "Thật à, to con cùng Tiểu Ngu cũng đi sao?"

Hạng Vũ: "Chờ anh xong việc không chừng rảnh vài ngày, khi đó tính sau."

Bánh Bao nói: "Anh bận gì chứ, à Bang Tử giờ đang làm gì?"

Tôi nói đùa: "Đang ở Thiểm Tây làm bất động sản, ngày mai Vũ ca mời hẳn tới ăn cơm."

Bánh Bao vui mừng: "Vậy ngày mai ăn chung bữa nữa nhé, ăn lẩu đi." Rồi lại quay qua nói với tôi: "Nhất định phải đi à, không thì em ở lại đây, anh cứ đi đi..."

Tôi nói: "Chúng ta chơi một lúc thôi, còn phải về mà."

Hạng Vũ hừ một tiếng: "Chú sợ anh không bảo vệ được Bánh Bao à?"

"Nào có..." Kỳ thật đúng vậy, tên béo chinh phạt lục quốc còn có Safe house, Hạng Vũ là tên đầu đường xó chợ, tôi thật sự lo lắng, hơn nữa Bánh Bao thích náo nhiệt nên tôi càng lo, cho cô ấy mặc bộ khô giáp đi cùng đám thân vệ xấu xí của Hạng Vũ thì chắc là tên xấu nhất rồi.

Hạng Vũ hỏi nhỏ: "Ngày mai chú có tới không?"

Tôi nghĩ ngợi chút: "Tối thì tối, dù sao anh mời khách, có thể ăn vạ bữa cơm cũng tốt, cũng nửa ngày rồi, Dục Tài chắc đánh xong hết rồi."

Hạng Vũ gật đầu, anh ấy hiểu tôi đang lo, Ngu Cơ đứng bên anh ấy nhìn chúng tôi lên xe vẫy tay chào từ biệt. Bánh Bao theo thói quen thò đầu ra, đem ngón cái cùng ngón út để lên tai và miệng nói: "Nhớ gọi điện nhé."

Bánh Bao kéo kính lên, bỗng nói: "Ai, nên mang chút thức ăn từ chỗ to con đi chứ nhỉ."

Tôi nói: "Phí lời, đi mười phút nữa là tối."

"A, hai nhà rất gần hả" Bánh Bao dần dần tỉnh táo khỏi mộng ảo, véo tay tôi nói: "Hiện tại nên nói cho em biết, rốt cục là chuyện gì?"

Tôi thở dài, đem chuyện Kinh Kha chết làm xúc động thiên đạo, Bánh Bao kinh ngạc suy nghĩ: "Vậy Bang tử bây giờ còn không quen biết to con sao?"

Tôi gật đầu. "Bọn họ không tự giết lẫn nhau chứ?"

"Tự giết lẫn nhau thì không, nhưng sợ rất khó để cùng đoàn tụ." Chính béo có công trình phải làm, Lưu Hạng còn có thiên hạ phải tranh, chỉ có Sư Sư nhàn rồi nhưng mà bị thằng chóa Kim Thiếu Viêm lừa đi rồi.

Nói tới chuyện Chiến quốc - hai nhà này cách không xa mà.

Xe chúng tôi phi như chó chạy trên đường, dừng ngay trước nhà nơi tôi từng ở, trên cửa có mấy chữ "Tiêu công quán" là do tự thân tôi đề tự....(tự tay viết ấy mà).

Lúc này đám hộ viện nhận biết tôi nói: "Hoan nghênh hiệu trưởng hồi gia." Nam phó nghe tôi trở về xếp thành hàng nghênh đón, Bánh Bao trợn

trường mắt nhìn hồi lâu, bỗng mắng tôi: “Gớm, không thấy nha, anh bên ngoài còn có biệt thự hoa viên mà em không biết hả.”

Tôi vội nói: “Bên trong không có nữ, không có nữ...”

"Giờ em đến thì có rồi." Bánh Bao đi đầu phi xuống xe, lập tức nghĩ tới nữ nhân cổ đại có thân phận đều là thực nữ, vội vàng dùng tay xoa bụng, giống như phụ nữ Nhật Bản đi bộ, tôi đi sau hô: “Đây là chủ mẫu của các người.”

Một đám người hầu lập tức quỳ xuống đất nói: "Chủ mẫu hảo."

Bánh Bao vội nói: “A, cái này không được, mau đứng lên.”

Ồn ào rối loạn một hồi, cả đám người bị hấp dẫn tới, có chú thò mỗi cái đầu nhìn ra phía ngoài. Người này dáng vẻ bất phàm, chỉ có hai con mắt có chút không đúng, mỗi mắt nhìn một hướng, đảo lăn lông lốc, tôi thấy liên kêu lên: “Kha tử.”

Kinh Kha nhếch miệng cười, từ sau bình phong vươn hai tay sải bước đi tới.

Tôi cũng mỉm cười vươn tay tiếp đón, Kinh Kha trực tiếp đi tới trước mặt Bánh Bao giữ chặt hai tay cô ấy nói vô cùng thân mật: "Em tới rồi." Sau đó vuốt vuốt tay như muốn phát động cảm ứng từ vậy.....

oOo

"Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai "

Tác giả sửa phi tử thành Ngu cơ. Đây là thể thơ 4 câu Đường - Tống. Hai câu thơ chỉ Dương Ngọc Hoàn - 1 trong tứ đại mỹ nhân Tung cầu.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 131: Thực Thần

Bánh Bao cùng Kinh khờ nắm tay nhau như tìm được bạn chơi, nhảy nhót một vòng mới dừng lại, Kinh khờ nhìn tôi, lúc này mới nói: "Chú cũng tới à?"

Tôi bó tay, lúc này mới thấy tôi....

Tôi hỏi Kinh khờ: "Kha tử, gần đây anh làm gì?"

Kinh khờ: "Ăn, uống, ngủ, đái ị đều, rất nhàn chán."

"Doanh ca không đến tìm anh chơi sao?"

Kinh Khờ bất mãn: "Hắn còn bận ngủ, nghỉ, cõm nước, đái ị."

"Đi, chúng ta tìm hắn đi." Tôi sai người làm chuyển đồ trong xe xuống, cưỡi mấy con ngựa đi tới cung Hàm Dương, vừa đi vừa xin lỗi Kinh khờ: "Kha tử, xin lỗi anh, em không mua cho anh mấy người tí hon, mua anh cũng không nghe được, không có sóng." Nói xong tôi lấy điện thoại ra nhìn, quả nhiên không có sóng, đại khái lại phải tìm Phí Tam Khẩu chuẩn bị một cái máy kích sóng đặt ở Tam Quốc.

Chốc lát chạy tới cung Hàm Dương, "phòng truyền đạt" lúc này cũng nhận được tin, thấy chúng tôi tới nhanh chân chạy lên hô lớn: "Mau mau, Tề Vương tới rồi."

Tôi bức tức: "Là Tề Vương tới, cũng không phải quý tử vào thôn."

Lúc này Lý Tư mặc quan phục mới chậm rãi đi ra, cười nói: "Không trách được họ, chú đi rồi hoàng thượng mỗi ngày nhớ tới chú, chú tới bọn họ chắc sẽ có tiền thưởng."

Tôi cười nói: "Lý khách khanh, lại gặp mặt."

Lý Tư mỉm cười: "Hiện tại là thừa tướng rồi."

Tôi nói nhỏ: "Hoàng thượng? Chính béo xưng đế rồi hả?"

Lý Tư: "Chuyện sớm hay muộn thôi."

Bánh Bao nghe chúng tôi đối thoại, chần chừ hỏi: "Đây là...."

Tôi vội giới thiệu cho Bánh Bao: "Đây là Lý Tư, Lý ca..."

Tôi đưa mấy tấm ảnh chụp cho Lý Tư: "Đây là ảnh của chị dâu cùng cháu gái gần đây mới chụp, chị dâu giờ làm giáo viên của trường học chúng tôi, nhận lương đủ chi tiêu."

Lý Tư vuốt vuốt tấm ảnh chụp, lau mắt. Tôi nói: "Vốn em muốn mang hai mẹ con họ tới, nhưng bản khoản anh ở đây cũng có gia đình, sợ khó xử."

Lý Tư nói: "Biết hai mẹ con họ tốt là được, anh cũng rất tốt."

Không lâu sau có nghi thức đón chào, Chính béo đầu đội châu quan, mặc áo bào, hông đeo thanh kiếm như trường kiếm chễm chệ đi ra.

Bánh Bao hô lên trước: "Béo..."

Tôi vội kéo lại: "Gọi bệ hạ."

Hạng Vũ cũng là người một nhà, gọi thế nào cũng không sao, Chính béo dù sao cũng là hoàng đế, cũng phải cho chút thể diện.

Tôi cùng Bánh Bao hai người giả vờ giả vịt hô lớn: “Tham kiến bệ... hạ....”

Chính béo lén lút nhìn chung quanh, phất tay: “Lui ra, điệu lui đi.”

Chờ khi bọn thị hầu cách xa, Tần Thủy Hoàng giương tay tới bên này, tôi lúc này cũng biết rồi, tự giác lùi ra, chấp tay sau hông thận trọng nhìn trời...

Quả nhiên, Chính béo thân mật chào hỏi Bánh Bao: “Em tội tội hạ?”

Bánh bao cười ha ha: "Có thể gọi anh là anh mập không?"

Chính béo không vui: "Sao không được, ạnh thật cô vừa tới đã định gọi anh lại không gọi, lạ Tiểu Cường không cho cô nội phỏng?"

Bánh Bao nhìn kỹ Tần Thủy Hoàng: "Nhưng mà nói thật, anh gầy hơn xưa."

...Chờ khi mấy người chém gió bó chân bó tay mất thời giờ xong, tôi mới vươn tay ra nắm lấy tay Tần Thủy Hoàng, thấy Chính béo không có nhìn tôi mà nhìn sau lưng, dùng kiếm đẩy chúng tôi ra nhìn xem mấy cái thùng tôi mang tới, lăm băm: "Đạng đọ, mang cho ạnh cại chi vậy?"

Tiếp đó, Tần Thủy Hoàng nhặt ngay một quả cà chua nhanh chóng nuốt ực vào bụng, tấm tắc: "Thệ là ạnh lại cộ thệ ăn trứng chưng cạ chua rồi."

Tôi lấy máy chơi game từ một hộp khác ra kẹp nách, uy hiếp Chính béo: "Không thềm để ý tới mấy người nữa, có muốn thứ này không?"

Chính béo mắt sáng lên, duỗi tay muốn lấy, tôi giấu sau lưng. Chính béo vội cười làm lành: “Đừng cộ chọc ạnh, Ngụy quốc đã đạng rồi, ạnh cộn không phong cho chụ sao?”

Tôi cầm máy chơi game ra trước ngực quơ quơ: "Còn có Tề quốc mà, lúc nào thực hiện?"

Chính béo: "Chụ không tin vào thực lực của anh sao."

Chốc lát Chính béo đã kêu qua một đầu bếp mặc quan phục đến phân phó: "Đi lẹm cho ta trứng chưng cà chua đi."

Đầu bếp căng thẳng đứng lên, cầm cà chua nghiên cứu hồi lâu mới run rẩy hỏi bệ hạ: "Bệ hạ thứ tội, thứ này gọi là cà chua sao?"

Tần Thủy Hoàng mất kiên nhẫn: "Mau lên đi, lẹm nhanh lên, ta đợi lẹm rồi."

Đầu bếp đập đầu như bổ củi: "Nô tài chết vạn lần không hết tội... nhưng nô tài chưa từng làm trứng gà chưng cà chua bao giờ..."

Chính béo biến sắc: "Mày cò tin tào cho cạ ăn không?" Chính béo trước có thể bỏ 3 đồng tiền để ăn một bát mỳ, kết quả hôm nay trước mặt chúng tôi bị thủ hạ đầu bếp làm mất thể diện, tức giận xì khói.

Bánh Bao đứng ở bên nói: "Rất đơn giản, chỉ cần cho trứng và cà chua vào cùng một lúc xào lên thôi."

Đầu bếp máy móc gật đầu, ngây ngốc, hiển nhiên hẳn cũng không rõ, chắc đang lo lắng Tần Thủy Hoàng thật sự xào hẳn lên -- hoàng thượng nói mà, khẳng định phải cẩn thận tỉ mỉ, việc này quan hệ tới chuyện quân vô hí ngôn, mặc dù trước kia đã nghe tới việc rán gì đó.

Bánh Bao hết kiên nhẫn, xắn tay áo lên nói: "Được rồi, để tôi ra tay, xem mà học hỏi."

Tần Thủy Hoàng cùng Kinh khờ, còn có Lý Tư ngồi cạnh bàn, giờ đưa tre nhìn qua bên này.

Vị đầu bếp triều Tần mang mấy thứ Bánh Bao cần sắp xếp cho tốt rồi lại quỳ trên đất, mồ hôi đầy mặt, Bánh Bao liếc nhìn nói: “Đứng lên học, ông quỳ thế học được gì, học bộ pháp à?”

Bánh Bao một mặt thái cà chua một mặt nhìn đầu bếp chuẩn bị mấy thứ gia vị: “Nấu cơm phải để tâm, đừng có chỉ quan tâm xấu đẹp.”

Tôi ở bên kêu lên: "Nghe cho cẩn thận, có thể được Trịnh vương tự mình truyền thụ, chẳng nhóc người vận khí tốt đó." Đầu bếp càng thêm câu nệ, Bánh Bao nhìn mờ đông trên bàn, lập tức hiểu ra: "A, thiết bị chỗ mấy người không tốt, tôi còn nghĩ rằng ông lừa gạt người tiêu dùng cơ -- không có dầu thực vật mà dùng mỡ heo à."

Bánh Bao vừa cắt cà chua vừa nói: “A, đúng rồi, mình còn là Trịnh vương mà.”

Tần Thủy Hoàng cười tủm tỉm: “Không vận đệ.”

Tôi nói đùa: "Bánh Bao nhà chúng ta còn là Đại tư mã mà."

Chính béo bở lúng túng: "Cại nay... cùng không vận đệ."

Bánh Bao hỏi: "Đại tư mã là làm gì vậy?"

Tôi nói: "Tương đương với bộ trưởng quốc phòng. Giống như anh ở Triều Tống làm binh mã đại nguyên soái đó, dù sao chỉ tay một cái, súng đạn toàn quốc đều bắn về phía đó."

Bánh Bao vui mừng buông tay, một cái hũ sành rơi vỡ, tôi vội nói: "Cái thứ vợ vụng thối vụng nát, phá nhà phá cửa kia, bán cô đi cũng không đền nổi đâu." Đây chính là hũ sành triều Tần đó.

Bánh Bao cười khinh miệt: "Lão nương hiện tại là bộ trưởng bộ quốc phòng, trừ anh mập ra mấy người các người yên lặng tí đi."

Đầu bếp mồ hôi càng vã ra....

Tôi nhìn sắc mặt Chính béo, cười nói: "Đùa với anh tí, chả lẽ thật sự để cho một người đàn bà làm Đại tư mã sao?"

Tôi biết không phải anh ấy không cho Bánh Bao làm chức quan này, nhưng hiện tại Đại tư mã của Tần Quốc chính là Vương Tiễn. Vô duyên vô cớ bãi chức lão Vương, hơn nữa cho một phụ nữ làm đại tư mã, còn không làm loạn sao, Chiến quốc lòng người đều mất, thường xuyên vì một câu nói quyết sinh tử, Vương Tiễn mà tạo phản, Bánh Bao chẳng phải là hồng (?) nhan họa thủy sao, năm xưa họa Bao Tự gây ra nhỏ à? Nghĩ đi nghĩ lại chính mình tìm việc để làm làm gì.

Tần Thủy Hoàng: "Nội lạng, chợ Vương Tiễn trợ vệ anh kêu nọ nộ hồ phụ."

Tôi biết việc này cuối cùng cũng xong. Bánh Bao nhanh nhẹn làm xong thức ăn, nấu mỳ, trước tiên múc một bát nhỏ cho đầu bếp: "Người nếm thử trước đi. Sau này cứ làm theo hương vị này."

Đầu bếp bưng bát mỳ do Đại tư mã Trịnh Vương đưa, thấy hoàng thượng trừng mắt, may mắn tránh nhóc khá thông minh, hai tay nâng quá đỉnh đầu hướng tới trước mặt Tần Thủy Hoàng, Chính béo thể mới vui mừng, nhưng không trực tiếp ăn mà đưa cho Kinh Kha ở bên, Kinh Kha cho Lý Tư, Lý Tư thấy không có người ngoài còn khách khí thể, cảm động nói: "Thể sao được, còn thỉnh hoàng thượng dùng trước."

Chính béo hơi nghiêng mình tiếp đến: "Đội quạ mạ...."

Cuối cùng Chính béo lại thể hiện ra cái dạ dày khí thôn sơn hà, hấp một cái chơi hết bát mỳ...

Vì có thể tiếp tục phát triển, vị đầu bếp được thưởng cho chút canh, ý tứ là sau này cứ theo hương vị này mà làm, nhân dịp biết món mì nấu với

trứng chưng cà chua nên sau rất được yêu thích.

Chính béo húp hết bát mỳ, lau mồ hôi nói với tôi: "Mọi người cũng ăn đi."

Tôi cùng Bánh Bao: "... không cần, chúng em mới vừa ăn xong dê nướng nguyên con."

Cơm nước xong, Tần Thủy Hoàng quen tay thạo việc lắp máy chơi game, màn hình TV sáng lên, cực kỳ thành thạo lấy 30 mạng.

Tôi không nói gì, tấm gương hôn quân điển hình mà, ngoại trừ ăn chính là chơi, không để ý tới triều chính, chính là vô độ, tôi cẩn thận khuyên nhủ: "Doanh ca, hay trước tiên nói chính sự đi."

Chính béo tiếp tục chỉ huy Mario nhảy tránh đạn, vẫn tập trung chẳng buồn để ý: "Chuyện chi rửa?"

Tôi: "... nói tới chuyện xây trường thành cùng địa cung đó, đốt sách chôn nho anh không cần làm."

Tần Thủy Hoàng lúc này mới buông máy chơi game: "Nạ sao?"

Thằng con thứ hai của Chính béo, Hồ Hợi liếc mắt thấy máy chơi game, hoan hô ngồi xuống chơi tiếp.

Tôi nói chuyện điểm tử biểu cho Chính béo một lần, Chính béo vượt cảm: "Oa anh biết rồi, trượng thanh cụng hoạn lãng đang xây, lục quốc diệt xong, anh hết chuyện đệ làm hị."

Tôi bó tay: "Sao đều xây hết vậy?"

Chính béo vung tay lên: "Xong sớm nghị sớm, hiện tại xây thị cộn nhiều thời gian, dù sao xây xong trước ngay chệt là được, không cần hao người

tộn của, cũng lạ thiếu người - nhưng mà anh còn phạt tiền lương cho bọn nọ."

Tôi thấy mắt ươn ướt, ai nói Tần Thủy Hoàng tàn bạo, Chính béo trước mặt này thật phúc hậu.

Nhưng mà tiếp theo, tôi trơ mắt nhìn Chính béo đặt móng hất bay tiểu Hồ Hợi, đoạt máy chơi game chơi tiếp, miệng còn lảm bảm: "Nhóc con không cần chơi, nhiệm vụ của mày giờ là học tập."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 132: Biên Chung

Đối với việc này, tôi chỉ có thể bó tay mà thôi, mới có máy chơi game, chỉ vì đứa nhỏ muốn chơi đã đá nó ra tìm lí do biện bạch, vì thế còn dẫn phát một hồi tranh luận, vì cái gì đời sau kém hơn đời trước, cũng mượn đề tài này nói lên một cái tên rất êm tai: Tiểu hoàng đế.

Không ngờ hôm nay lão hoàng đế ăn hiếp tiểu hoàng đế, các bạn xem tiểu hoàng đế bị áp bức như vậy hãnh lớn lên tàn bạo được sao? Kỳ thật theo tôi thấy Tiểu Hồ Hạo cũng là đứa nhỏ tốt, mặc dù có chút ngốc, nhưng thiên tính thuần lương.

Thằng nhóc bị hất chống vó, bốn chân chướng lên trời, ngồi trên mặt đất khóc lóc nháo loạn, Chính béo hả hê liếc qua đứa con, tiếp tục chơi game.

Tôi thật vất vả lắm mới bình ổn tâm tình, nói nhỏ với Tần Thủy Hoàng: "Doanh ca, không thể dạy trẻ nhỏ như vậy."

Bánh Bao kéo tiểu Hồ Hạo từ dưới đất lên, thấy nó khóc sụt sùi, mẫu tính tràn lan: "A, nước mũi sụt sùi hay nhỉ."

Lại không nói gì, tôi thật không ngờ nước mũi đứa nhỏ cũng có thể chơi được.

Bánh Bao ôm Hồ Hạo, quát lớn Chính béo: "Anh không thể cùng chơi với nó sao?"

Trước sự phê phán của hai vợ chồng chúng tôi, Chính béo lúc này mới tình nguyện nhường một chỗ ngồi lớn từ cái mông vĩ đại của anh ấy ra, đưa tay số 2 ra, nói to uy hiếp: "Đừng cọ cọ vạo ạo tao."

Buổi tối, Tần Thủy Hoàng an bài tiệc tối long trọng đón chúng tôi, dù sao tôi cùng Bánh Bao hiện tại là nhân vật của công chúng, hai vợ chồng tương đương 3 vị vương, một đại tư mã, mặc dù chỉ là chơi đùa, nhưng vận làm quan hứng khởi, chỉ sợ từ triều Tần tới hiện đại năm 2008 tuyệt đối là chưa từng có. Xuất phát từ lòng kính sợ Tần Thủy Hoàng, quần thần không dám dị nghị chuyện để Bánh Bao làm đại tư mã, đây là chỗ tốt của thanh danh bạo quân, khi lão đại nói gì thì bọn cấp dưới phục tùng là được, không cần phát biểu ý kiến, như thế dù một kẻ ở ban bệ khác cũng có thể sai khiến, khuyết điểm là nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, có thể xử lý tốt chuyên quyền độc đoán thì là một hoàng đế tốt, không thể nghiêng trái nghiêng phải. Chính béo bây giờ làm hoàng đế mọi việc đều suôn sẻ, cộng thêm tâm tình trở nên vui vẻ, cho nên anh ấy mới có thể vừa phát động chiến tranh bên ngoài, vừa tu sửa công trình mà vẫn còn có thời gian nhàn chán cùng con trai tranh đoạt máy chơi game.

Không ngờ Lý xx đại nhân vẫn từng nghĩ gả khuê nữ mặt Bánh Nướng cho tôi thấy Bánh Bao liên sợ hãi, nói với Vương xx bên cạnh: "Ta trước đây từng lạc mất một đứa con gái, tướng mạo thật giống đại tư mã của chúng ta..."

Trong bữa tiệc, Tần Thủy Hoàng chỉ ra thống nhất lục quốc là thế phải làm, hết thầy chống cự đều là hồ giấy, nhưng nhân dân cả nước cũng phải nhận thức đến tính tàn khốc, dai dẳng của cuộc chiến, không cần liều lĩnh, không bi quan, đánh chắc thắng chắc, tranh thủ trong 2 cái kế hoạch năm năm hoàn thành thiên thu đại nghiệp. Chính béo nhấn mạnh, vạn lý trường thành cùng hoàng lăng dưới đất đều là tạo phúc cho tử tôn hậu đại gây dựng vạn năm cơ nghiệp, không thể lo được lo mất, phải làm ba việc một lúc, phải làm ổn...

Nói xong, hoàng thượng khẳng khái ban cho quân thần món ăn cung đình - mì nấu với trứng gà sốt cà chua, quân thần hòa ái, Lý Tư còn gọi tới mười mấy người gõ chung nhạc, diễn tấu ca khúc thời chúng tôi "Tới chết vẫn yêu".

Bữa cơm cũng đi tới hồi kết, người người rời đi, Bánh Bao “âm” cái nhảy lên, xoa chân kêu lên: "Sao không ngồi cho thoải mái, vì sao ai cũng cứ quỳ gối mãi thế."

Tôi hả hê: "Như vậy sẽ không bị trĩ." Dù sao tôi ngồi xếp bằng mà.

Trở lại nơi ở, Mông Nghị đặc biệt tới cửa báỉ phòng, ca ca của hần mang quân đánh dẹp lục quốc, Mông Nghị hiện tại là thượng khanh, phụ trách pháp luật, dường như rất vội, hần nói Vương Bí nếu biết tôi tới khẳng định sẽ tranh đoạt, nhưng mà hần hiện tại cũng đang mang binh tấn công nước Yến. Ở Tiêu công quán một đêm, ngày thứ hai tôi bị một loạt tiếng ồn đánh thức, vừa ra đã thấy Bánh Bao đứng trong sân trước một dàn chung nhạc, cầm chùy gõ diên cuồng. Tôi mặc quần nhảy ra hét lớn: "Không cho người ta ngủ sao?"

Bánh Bao thấy tôi liền vui vẻ: "Ồi chào, anh nói xem con chúng ta sau này đi học nhạc thế nào? Nghe nói trẻ con khi còn trong bụng mẹ có thể nhận rèn luyện, em nghĩ mỗi ngày gõ nửa giờ."

Tôi ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Quên đi, làm gì có bà mẹ nào gõ chung nhạc chất chúa khó nghe thế không, Beethoven mới sinh ra tối đa chỉ có thể gõ trống thôi."

Bánh Bao: "Khó nghe thật sao, em nghĩ em gõ ra hay thế cơ mà." Cô ấy nhìn quanh, bọn người hầu đi dán vào tường, ánh mắt nhìn cô ấy vô cùng kính sợ, không khó để phán đoán ra tiêu chuẩn, bỗng liếc mắt nhìn thấy Kinh Kha đang ngồi ở bậc thang, Kinh khờ cúi đầu híp mắt, mặt cười bình

thần, dùng cây que chọc chọc đất. Bánh Bao phẫn chấn: "Thấy chưa, có một phan (fan) hâm mộ ủng hộ em."

Tôi hừ hừ: "Cũng chỉ có tài năng như anh Kha mới chịu nổi sự tra tấn của cô."

Bánh Bao: "Mấy ngày tới chúng ta còn đi đâu chơi không? Em thấy triều Tần ngoại trừ không khí trong lành ra, còn lại thật nhàm chán, em muốn cùng Mông Nghị thương lượng thử xem, chờ sau khi em sinh đứa nhỏ sẽ cùng ca ca hần đi đánh trận."

"...Cô bớt làm phiền đi, rảnh thì chờ tôi lo xong Hồng môn yến rồi tính, đúng rồi, ngày mai tôi về chỗ Vũ ca, cô đi theo hay ở đây chờ?"

Bánh Bao: "Em không đi, lại là ăn cơm, anh xong việc thì về đón em."

"VẬY nói trước nhé, đón cô cũng chỉ về nhà thôi, Dục Tài còn cả đồng chuyện đây này."

Bánh Bao bĩu môi: "VẬY anh không cần quay lại, chờ anh xong việc tại Dục Tài, dăm bữa nửa tháng lại qua đón em, em phải nghiên cứu chung nhạc đã, thứ này ở chỗ mình khó mua, hơn nữa khẳng định rất đắt, một cái đàn Piano cũng mấy chục ngàn đồng."

Tôi gật đầu, liếc qua Kinh khờ bỗng nổi ý, hỏi anh ấy: "Anh Kha, nhớ Vũ ca không, em mang anh qua chỗ đó chơi nha." Kinh khờ mỗi ngày chỉ có thể ở trong Tiêu công quán, bởi vì anh ấy đã hành thích Chính béo, không thể ra gặp người ngoài, bực tức sinh bệnh.

Ai ngờ Kinh khờ ngồi lù lù bất động, vẫn vẽ mặt vô hại vẽ đất chơi, tôi bó tay: Chẳng lẽ là chán quá hóa rồ? Tôi hỏi lớn: "Anh Kha, hỏi anh đó."

Kinh khờ tiếp tục ngồi yên, vẽ đất...

Tôi nóng nảy, đi tới vỗ vai anh ấy, Kinh khờ mờ mịt ngẩng đầu, tôi hét lên: "Vũ ca -- Hạng Vũ, anh có nhớ anh ấy không, anh quên rồi sao?"

Kinh khờ chậm rãi móc từ lỗ tai ra hai miếng vải nhỏ, lúc này mới hỏi: "Chú nói gì?"

"...Anh làm gì vậy?" Kinh khờ có lỗi suy nghĩ thật quá kinh người.

Kinh khờ ngượng ngùng nhìn cái chùy gỗ chuông trong tay Bánh Bao, chân lạnh đá bay miếng vải ra, lúc này mới bình tĩnh như không hỏi: "Chú mới nói gì?"

...Được rồi, chuyện này tôi yên tâm, không thể không nói, đối mặt với thằng ngốc tôi căn bản không cảm nhận được sự ưu việt về mặt trí tuệ -- vừa rồi tôi thật sự nên nhét gì đó vào lỗ tai ngủ tiếp.

Kết quả Kinh khờ vừa nghe muốn đi gặp Hạng Vũ, cao hứng nhảy cẫng lên, kỳ thật anh ấy càng muốn đi gặp Lưu Bang, lúc trước Lưu Bang ngủ cùng phòng mà.

Mặc dù trải qua nhiều lần phân liệt, lúc cơm chiều Tần Thủy Hoàng vẫn hơi thương cảm, nghe nói tôi lại phải đi nhưng lại muốn dẫn theo Kinh khờ, Chính béo chỉ ăn ba bát mì liền không ăn nữa....

Mấy người chúng tôi ăn cơm thành thói quen rồi, nhất là lúc có hơn ba người, luôn muốn chờ cả đám tập hợp đủ rồi nói chuyện bá láp, nhưng mà hiện tại luôn thiếu người, Kinh khờ đã hoàn thành sứ mạng, điểm biểu tử thích Tần đã qua, anh ấy là một người bình thường, xuyên qua thời gian không có hậu quả gì, nhưng mà Chính béo nếu muốn đi ít nhất phải chờ 10 năm nữa, Hạng Vũ cùng Lưu Bang còn phải bận rộn không biết tới khi nào nữa.

Bánh Bao luôn có hứng thú nồng đậm với chung nhạc, lúc ăn cơm còn cầm cái chùy gỗ lung tung.

Một đêm không nói chuyện, ngày thứ hai tôi vừa mở mắt thấy trời còn sớm, Bánh Bao vừa dậy đã thấy rời giường, tôi mặc vội quần áo, vừa mặc vừa nói: "Dậy sớm thế?"

Bánh Bao nói: "Đúng vậy, làm gì thì làm cũng phải luyện bài buổi sáng?" Nói xong cầm chùy muốn ra ngoài, tôi vội gọi cô ấy lại: "Em đi tiễn bọn anh đi."

"Cũng không phải sinh ly tử biệt, tiễn làm gì?"

Tôi ôm eo cô ấy nói ôn nhu: "Đừng nói chuyện không may..."

Bánh Bao bị nhu tình mật ý của tôi làm mất tự nhiên, cúi đầu lẩm bẩm: "Anh đi lần này sẽ nguy hiểm sao?"

Tôi nhìn Kinh Khờ ở cách vách hơi chút không yên tâm: "A...không."

Lúc này Kinh Khờ cũng đã dậy, tôi nhìn anh ấy bữu môi, tên ngốc hiểu ý cười cười, chúng tôi ăn ý mau lẹ vào xe, Bánh Bao nghe tôi nói không tỉ mỉ thành ra lo lắng, đứng bên cửa sổ xe nói: "Thật sự không nguy hiểm sao?"

Tôi nhanh chóng nổ máy: "Thật sự không có."

Bánh Bao cầm chùy: "Vậy tiễn làm gì?"

Khi xe lao về phía trước, tôi cùng Kinh khờ đều thở dài, tôi đặc ý thò đầu ra hô: "Tiễn thì càng khỏe chứ sao -- giờ, em có thể gõ chung nhạc của em rồi."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 133: Phạm Tăng

Tôi mang theo Kinh khờ lái xe khoảng 15 phút thì tới phủ đệ lâm thời của Hạng Vũ tại Hồng môn yến, xe mới dừng lại thì Kinh Khờ mơ mơ màng màng hỏi: "Đến rồi hả?"

Tôi nhìn thủ vệ trông cửa thấy quen mặt nên nói: "Đúng vậy."

Kinh khờ quay đầu nhìn quanh: "Gần thế à, thế để anh về lấy bộ quần áo."

"Đừng làm bừa, anh không về được." Xem ra mười phút đi xe không khiến Kinh khờ cảm thấy thời đại biến hóa, anh ấy lo lắng nhìn xung quanh, tôi nói: "Yên tâm đi, chỗ này chả ai biết anh đâu."

Tôi biết Kinh khờ sợ bị người ta nhận ra mình, chẳng phải sợ thủ hạ của Tần Thủy Hoàng gây bất lợi cho mình, anh ấy sợ tin mình chưa chết rơi vào tai thái tử Đan khiến người ta nghĩ anh ấy tham sống sợ chết, cái này giống như giao dịch trên mạng vậy, thái tử Đan cùng Kinh Kha một tay giao tiền một tay nhận hàng, Kinh khờ đã mất một mạng rồi, tương đương với đã giao hàng một lần rồi, không thể vì một món tiền của thái tử Đan mà giao hàng hai lần, chết lần nữa, nhưng việc này còn không thể nói ra, tên khờ này vẫn rất để ý tới chuyện này.

Xuống xe đi vào phủ thấy bên trong vô cùng bận rộn, tôi cùng Kinh khờ trực tiếp đi tới phòng khách, Hạng Vũ vẫn mặc áo vải ngồi ở đó, Kinh khờ nấp sau lưng tôi lén lút đi vào, tôi biết anh ấy muốn làm Hạng Vũ bất ngờ,

tôi cứ thế mỉm cười đi tới. Hạng Vũ đứng dậy - với chiều cao 2m thì anh ấy có rất nhiều lợi thế, đừng nói là một người nấp sau lưng tôi, dù là gót chân tôi giẫm lên đất chỗ nào anh ấy cũng thấy rõ, Hạng Vũ cười nói: "Đừng trốn, thấy rồi." Nói xong thò tay kéo Kinh khờ ra.

Kinh khờ không vui: "Mày không thể làm bộ không phát hiện sao?" Tôi cùng Hạng Vũ đều cười.

Tôi nói: "Vũ ca, anh đang bận gì vậy?"

Hạng Vũ nói: "Giữa trưa mời Lưu tiểu tam ăn cơm còn gì?"

Tôi kinh ngạc: "Hong môn yến là giữa trưa sao?"

"Lo trưa hay tối làm quái gì, ăn nhanh rồi đá đít nó đi."

Tôi cười nói: "Anh nói cũng phải. Chuẩn bị thế nào rồi?"

Hạng Vũ nói: "Không có gì có thể chuẩn bị, chờ nó đến chúng ta bắt đầu ăn, ăn xong kêu nó cút."

Tôi nói: "Vậy Hạng Trang cùng Phạm Tăng..."

"Hạng Trang giờ không ở đây, á phụ cũng không có đi tìm anh, cho nên thúc phụ của anh có ý giữ Lưu tiểu tam lại anh cũng chẳng rõ."

Tôi vuốt cằm nói: "Xem ra thật sự là phản ứng dây chuyền, một chút biến hóa cũng có thể ảnh hưởng tới toàn cục, bữa cơm này hoàn toàn không giống trước kia."

Hạng Vũ xua tay: "Ý anh là làm nhanh nhanh cho xong việc để mọi người thành thói quen, động đao động thương thì khỏi phải chuẩn bị."

Tôi nhú mày: "Làm thế sao được?"

Hạng Vũ: "Sao không được, dù sao trong Hồng môn yến anh không giết nó, chẳng phải giống như Diêm tử biểu còn gì?"

Tôi chậm rãi lắc đầu: "Không đúng. Em nghĩ là -- Hồng môn yến anh không giết anh ấy, nhưng phải hù dọa cho sợ luôn, như vậy Lưu tiểu tam mới cảnh giác và vội vã, liều mạng phát triển lớn mạnh, cuối cùng đoạt thiên hạ, cho nên bữa cơm này chúng ta không thể chỉ ăn, lúc cần thiết phải đập cho anh ấy một trận."

Hạng Vũ hừ hừ, cười cười mắng: "Mẹ nó, anh đây còn phải vội vã đánh nó sao?"

Tôi nói: "Đây chẳng phải là ý của anh sao. Xong sớm nghỉ sớm, nhanh nhanh chóng chóng một chút làm xong chuyện ở Cai Hạ thì anh cả chị dâu được tự do, Doanh ca cùng đám Lương Sơn còn trông chờ mọi người qua đó a."

"Vậy chúng ta có đủ mảnh chưa? Nhưng mà Hạng Trang không có mặt thì sao? Kỳ thật cho dù nó có ở đây anh cũng lo lắng nếu để nó thực hiện, Hạng Trang tính nóng như lửa, lần trước nếu không phải có thúc phụ đỡ cho thì mười Lưu tiểu tam cũng bị giết chết queo rồi."

Tôi vò đầu: "Chuyện này khó à nha, phải tìm một người giỏi diễn kịch, còn phải hiểu không thể thật sự giết anh Bang..."

Lúc này tôi cùng Hạng Vũ đều dờ mắt vào người Kinh khờ. Nói diễn trò, Kinh khờ chẳng có gì lạ, ám sát Chính béo còn diễn tập qua mà, nói tới cảm tình, cảm tình anh ấy và Lưu Bang luôn luôn tốt, không có ai có thể so với anh ấy về khoản không muốn giết tên khốn Lưu Bang này...

Kinh khờ thấy bọn tôi nhìn qua, khinh thường: "Ngộ biết, lại kêu ngộ diễn kịch à?"

Tôi cầm lấy bảo kiếm trên tường kín đáo đưa cho anh ấy, làm lành: "Lúc này cho anh cái dài hơn. Tí nữa anh múa hù dọa thằng nhóc Lưu Bang, đừng làm nó bị thương là được."

Kinh khờ rút trường kiếm múa mấy cái đẹp mắt, còn bổ mấy cái trước mặt tôi, gió lạnh rát mặt, tôi sợ hãi rút cổ lại. Kinh khờ hỏi: "Vậy được chưa?"

Lúc này, một thích khách vĩ đại mà bi tráng đã hoàn toàn nhập vai, còn phải chạy xô nữa....

Tôi cùng Hạng Vũ nói: "Kha tử vào sân sau đó còn thúc phụ của anh nữa. Việc này không thương lượng với ông ấy sao?"

Hạng Vũ: "Chuyện này phải xem Trương Lương có thông minh hay không, Kha tử diễn một lúc chú sẽ không cản, hẳn ông ấy cũng biết nên đứng ra làm phiền chứ?"

"Trương Lương chính là người nhặt giầy cho ông già đó hả? Ừ, hẳn làm việc cũng được đó." Tôi bỗng phát hiện thủ hạ Lưu Bang có mấy người thật bá đạo, kẻ thì nhặt giầy cho ông già, người thì chui háng, Bang tử cũng chẳng ra gì, chạy trốn thì bỏ mặc vợ con cha mẹ huynh đệ chẳng thèm để ý, thật sự có thể nói là tổ ba người đáng khinh, thiên hạ bị vài vị này đoạt lấy, tôi cũng thật ghen khuất thay cho Hạng Vũ.

Tôi lo nghĩ một hồi, móc ra một viên thuốc màu lam đưa cho Hạng Vũ: "Vũ ca, cứ thế cũng không tốt, một lát lúc ăn cơm anh hẳn có uống rượu, nhân cơ hội này cho anh ấy uống, bằng đầu óc của Bang tử hẳn sẽ không lộ, sau đó mấy người chúng ta tìm chỗ riêng thương lượng, thế thì làm ít công to."

Hạng Vũ nhìn thuốc trong tay tôi, hừ lạnh: "Chú làm gì thế, anh đã nói rồi còn gì, anh muốn bằng thực lực đập chết nó, cuối cùng tặng lại cho nó, anh sẽ không cho nó uống thuốc, chú lo anh không đấu lại nó sao?"

Tôi thầm than thở, lại kích thích tới tâm tính kiêu ngạo của bá vương, trong bụng tức anh ách, anh ấy cùng Lưu Bang sao khác nhau lớn đến thế? Bang tử nếu gặp được tình huống cùng loại chỉ sợ sẽ dùng biện pháp hạ độc bắt uống thuốc. Dù sao tên côn đồ cùng quý tộc hoàn toàn khác biệt, nhưng từ xưa quý tộc chẳng đấu nổi côn đồ. Đây quả thật là điểm khiến côn đồ kiêu ngạo... á, không đúng, phải nói là chúng ta thay quý tộc bị ai hoặc là sự kiêu ngạo của bọn côn đồ.

Tôi nhét thuốc vào tay Hạng Vũ: "Thuốc thì anh cứ cầm lấy, chính anh tự quyết đi."

Lúc này bỗng ngoài cửa có một người đi tới. Người này mặc nho sam mộc mạc, tuổi khoảng hơn sáu mươi, mặt trái xoan, có râu mép dài, tóc trắng nhiều tóc đen ít khiến người nhìn có ấn tượng sâu sắc, lão già lúc trẻ khẳng định là người mẫu, chỉ là ánh mắt sắc bén, vừa nhìn đã biết là kẻ gian hoạt.

Từ bên ngoài đi vào mà không có người thông bẩm, hẳn là người thân cận của Hạng Vũ, Hạng Vũ khom người: "Á phụ." Quả nhiên là Phạm Tăng.

Ông lão cũng không chút chậm trễ hành lễ với Hạng Vũ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn tôi cùng Kinh khờ, tôi cũng không biết nên làm lễ với lão thế nào, chỉ đành vẫy tay chào vài cái, Phạm Tăng nhìn tôi đầy nghi kị, Hạng Vũ khoác vai tôi, cười nói: "Đây là người một nhà, là huynh đệ của ta - Tiểu Cường. Á phụ hẳn nghe nói qua."

Phạm Tăng quả nhiên nét mặt liền hòa hoãn: "Chính là cười chạy Chương Hàm - Tiểu Cường sao?"

Ai, bị thanh danh liên lụy, nhìn xem danh khí của tôi này.

Phạm Tăng: "Đã là người một nhà, vậy ta cứ nói thẳng."

Tôi cùng Hạng Vũ liếc nhau...

"Hôm nay Lưu Bang sẽ tới..."

Quả nhiên! Phạm Tăng tới là vì chuyện Lưu Bang, xem ra lịch sử luôn trùng hợp, hẳn là tính tất yếu. Tào Vô Thương phản bội thành tính cho nên lại lần nữa tiết lộ cơ mật của Lưu Bang. Mà Hạng Vũ đối "Lưu Tiểu Tam" vẫn xem thường như xưa, cho nên chỉ to mồm mà thôi, thuận miệng nói vài câu cũng chẳng chuẩn bị phạt Lưu, không cần Hạng Bá mật báo, lấy tính cách của anh ấy sẽ lấy trứng chọi đá, chỉ mong mau chóng kết thúc, mà giờ anh ấy còn biết trước vô cùng hiểm ác và đầy nguy cơ. Cơm còn chưa ăn thì giông bão đã sắp tới.

Hạng Vũ xua tay: "Ta biết, ông tới kêu ta giết hử sao."

Phạm Tăng sững sốt, cứng họng.

Hạng Vũ nói: "Giết Lưu Bang hay không do ta định đoạt, ông muốn nói gì ta biết cả. Cho nên ông không cần nói nhiều."

Phạm Tăng: "..."

Tôi nói thầm với Hạng Vũ: "Phạm Tăng ngoại trừ kêu anh giết Lưu Bang, trong bữa ăn còn làm gì nữa không?"

Hạng Vũ vỗ đầu giật mình, lại nói với Phạm Tăng: "A còn nữa -- lát nữa ăn cơm đừng có lắc mấy cái ngọc bội trước mặt ta." Đến cổ này tôi cũng biết, lúc trước Hạng Vũ không chịu giết Lưu Bang, Phạm Tăng nháy mắt Hạng Vũ không để ý, ông lão cuối cùng đành phải lấy ngọc bội làm đồng hồ quả lắc trước mặt Hạng Vũ, chắc là đang cố thôi miên.

Phạm Tăng: "..."

Hạng Vũ nói xong mới nói với tôi: "Hạng Trang là lão kê vào, anh nghĩ tí nữa Kinh khờ múa kiếm dọa Lưu Bang, đã có người làm rồi thì không cần nó tới nữa." Tôi khoác vai Phạm Tăng, kéo vào góc nói: "Phạm lão tiên bối, lát nữa tiệc rượu ngài chỉ cần lấy cớ kéo hẳn tới là được, chuyện khác không cần để ý."

Phạm Tăng nhìn dáng người Kinh khờ khôi ngô, tràn đầy khí lực, mặt vui mừng nói: "Đại vương đều đã an bài tốt rồi sao?"

Tôi cười cười, ra vẻ thần bí khó lường, Phạm Tăng vỗ trán: "Hiểu rồi, hiểu rồi, hiểu ý mà." Sau đó mừng rỡ rời đi, trước khi đi còn nhìn Hạng Vũ khen ngợi, khẳng định lão nghĩ rằng Hạng Vũ đã hạ quyết tâm trừ Lưu Bang.

Phạm Tăng đi rồi tôi mới nói với Hạng Vũ: "Sau này anh đối xử tốt với ông lão một chút, dễ nhận thấy ông ấy thật tâm muốn giúp anh."

Hạng Vũ thở dài: "Anh sao không biết Á phụ tốt với anh, anh cũng thẹn. Nhưng mà không hiểu sao anh không thích ông ấy, luôn thấy biện pháp của ông ấy vô cùng nham hiểm."

Tôi cười nói: "Cho nên Bang tử mới sợ lão ấy."

Lưu Bang có Trương Lương cùng Hàn Tín là hai tham mưu đáng khinh, nhưng không thể trở thành một tam giác ổn định, kỳ thật luôn tán thưởng Phạm Tăng, cho nên sau này không tiếc tất cả thi hành kế ly gián, Hạng Vũ chết rồi, Bang Tử còn cảm khái nói Hạng Vũ nếu có thể dùng Phạm Tăng thì mình nào có thể dễ dàng thắng Hạng Vũ. Tiếc rằng chuyện là thế, cuối cùng anh ấy cùng Phạm Tăng đều là một loại người.

Bấy giờ công việc chuẩn bị đại thế đã hoàn thành, tôi nói với Hạng Vũ: "Vũ ca, chuyện này anh lo nghĩ kỹ nhé, mọi người đều là huynh đệ, có gì cũng nên ngồi xuống nói chuyện..."

Không chờ Hạng Vũ đáp lời, chợt có người nói lớn: "Bái Công Lưu Bang cầu kiến đại vương, đã chờ ở ngoài phủ."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 134: Nữ Tam Đại, Ôm Kim Khuyên

Hạng Vũ vung tay: “Kêu hẳn vào.” Sau đó phân phó thủ hạ: “Bày yến tiệc.”

Tôi kín đáo đưa bảo kiếm cho Kinh khờ rồi đẩy anh ấy ra ngoài: “Một lát nữa lão già kia gọi anh vào thì anh vào, sau đó cầm cái này hù dọa Bang tử, rõ chưa?”

Kinh khờ bất mãn nói thầm: “Lại là các chú ăn anh đứng, lần sau chuyện này thuê cascader đề...”:

Tôi cùng Hạng Vũ đi vào trong viện, lúc này Lưu Bang đã lững thững đi tới, bên người có một người khoảng 30 tuổi, mặt vuông, nhìn không có gì nổi bật, hẳn là Trương Lương, thẳng này bộ dáng thật thà ngoài sự tưởng tượng của tôi, tôi còn tưởng rằng hình dáng trẻ tuổi tầm khoảng 20 như nó phải có phong cách giống Sáu Lưu -- còn nữa, lão già mà hẳn nhặt giày cho liệu có phải là Sáu Lưu không nhỉ?

Lưu Bang đi tới trước mặt Hạng Vũ, cung kính hành lễ: “Tướng quân.”

Anh ấy xưng hô như vậy vẫn giống lúc chư hầu phật Tần, có vẻ gần gũi, nhưng cũng cho thấy là bạn cũ.

Hạng Vũ mỉm cười: “Bái công vất vả, không cần khách khí.”

Kỳ thật hai người bọn họ có thân phận giống nhau, Hạng Vũ là Bá vương, Lưu Bang hiện tại là Hán vương, nhưng tôn ti vẫn có phân biệt.

Hạng Vũ ngoài miệng nói thế, thân thể không chút động đậy, lộ rõ thái độ khinh thị.

Đây là sự khác biệt khi lần đầu tôi gặp Lưu Bang, thẳng khốn đó đạo mạo trang nghiêm, chẳng những nói năng thận trọng, ngay cả quần áo cũng sửa sang là lượt, giống như một chủ doanh nghiệp thành đạt. Lại nhìn người Hạng Vũ xem, bình thường mặc áo vải, cả bộ quần áo này dù có đi tới triển lãm thời trang Paris thì cũng không khiến cảnh sát chú ý tới.

Hạng Vũ làm bộ thân mật kéo tay Lưu Bang vào đại sảnh, vừa đi vừa nói chuyện: "Bái công nhập tiệc." Đây là quý tộc 'rôm', toàn nhân loại trên địa cầu đều xem thường, nhưng cũng phải cho chút thể diện.

Lưu Bang cũng vô cùng phối hợp, tươi cười đáp lại: "Tướng quân uy nghi như xưa, vừa rồi Quý (Tên chữ Lưu Bang) qua đây, thấy tướng quân trị hạ quân lính, quân dung nghiêm cẩn. Bạo Tần vô đạo, có tướng quân chủ trì đại cục quả là phúc của vạn dân."

Hạng Vũ cười trừ: "Không dám, Bái công không cần quá khiêm nhường."

Tôi chấp tay sau lưng đi theo, nói thầm: "Con mẹ nó, thật vô bổ."

Cũng chẳng biết Trương Lương có nghe rõ tôi nói gì không, nhưng các ông chủ đi trước tâm sự, chúng ta làm kẻ dưới không thể không hợp vào, vì thế kéo tay tôi làm quen: "Vị tướng quân này thực sự lạ mặt."

Tôi thuận miệng đáp: "Tôi họ Tiêu."

Trương Lương chấp tay nói: "Chẳng biết biểu tự của tướng quân thế nào?"

Thật sự là một tên biết cách quan hệ công chúng, thời cổ đại chú trọng tên chữ xưng hô lẫn nhau. Giống như hiện đại gọi đại ca vậy, cho dù quan

hệ không tốt nhưng ít nhất trong lòng cũng có chút thân cận.

Nhưng mà tôi dường như không có tên chữ, Tiêu Thái Cường tôi không định dùng, Thái Bạch! Đương nhiên, Lý Bạch tự Thái Bạch là chuyện khác, đá bất tử là biệt hiệu của tôi, dường như cũng chẳng có chút lịch sự tao nhã, tôi đành nói hàm hồ: “Chú cứ gọi anh Tiểu Cường đi.”

Thằng nhãi Trương Lương này tìm tới điểm kéo gần quan hệ, cười ha hả nói: “Nguyên lai là Tiểu Cường huynh.”

Tôi thấy Lưu Bang run vai, tựa hồ muốn xoay đầu lại nhìn, nhưng lại cố nén không quay đầu lại.

Tôi buồn bực ôm quyền với Trương Lương: “Được, Tử Phòng huynh.”

Trương Lương được voi đòi hai bà trưng, giữ chặt tay tôi: “Tiểu Cường huynh dòng dõi ở đâu?”

"Có.. sắp có rồi, dự tính ngày sinh ..."

Trương Lương sừng sốt cười nói: "Tử Phòng có một tiểu nữ, năm nay mới 2 tuổi, tấu phu nhân nếu có thể hỉ đản lân nhi, hai ta kết làm thân gia, huynh thấy thế nào?"

Tôi tính toán nha, con gái hửn năm nay mới 2 tuổi, con tôi sinh ra thì nhà nó 3 tuổi mẹ rồi, chẳng lẽ là trâu già gặm cỏ non, hơn nữa Trương Lương làm cha vợ cũng không tệ, giống như lời của Vi Tiểu Bảo, cái gì mà trong vòng gì gì ngoài vòng đó, Bang tử cuối cùng vẫn không hạ độc thủ với hửn, hửn là sống tốt tới cuối đời, vụ mua bán này được.

Thế là tôi nói: “Được à. Nữ đại tam, ôm kim chuyên mà.” (Biên tập: Old plane - cũng tí nữa được lái)

Trương Lương ngẩn ra, cười nói: " Lời Tiểu Cường huynh thật dí dỏm."

Trong đại sảnh, Phạm Tăng cùng Hạng Bá đều đã chờ ở đấy, Hạng Bá là một lão già râu bạc, diện mục hiền lành, nhưng nhìn qua là biết cũng là kẻ không nhân từ nường tay, là nhân vật tiêu biểu chuyên làm chuyện xấu.

Lại một phen chém gió bá láp, mọi người ngồi xuống, lúc này phân chủ khách ngồi xuống có thứ tự, Hạng Vũ đã trải qua một lần Hồng Môn Yến nên an bài như xưa, anh ấy cùng Hạng Bá ngồi quay mặt về hướng Đông, Trương Lương ngồi đối diện, Phạm Tăng cùng Lưu Bang ngồi đối mặt một hướng nam một hướng bắc, nhưng vấn đề nảy sinh, tôi ngồi đâu?

Trong lịch sử, Hồng Môn Yến là năm người ngồi ăn, còn hai người biểu diễn tiết mục, Tiểu Cường tôi làm gì có xuất diễn?

Theo lý thuyết, tôi là người nhà nên hẳn ngồi bên cạnh Hạng Vũ, nhưng cứ thế ngồi cạnh hai họ Hạng, vậy khác gì ruột thịt, theo thân phận, tôi miễn cưỡng là mưu sĩ của Hạng Vũ nên cùng ngồi với Phạm Tăng, bất quá tôi thấy lão già này có vẻ không thích, lão dường như cũng chẳng muốn ngồi cạnh tôi, vì thế tôi đơn giản ngồi xuống cạnh Trương Lương, đối diện với Hạng Vũ, chuyện này cũng phù hợp với thói quen tiếp khách của người hiện đại, muốn cùng hòa đàm với khách.

Ngồi xuống, có người bắt đầu bưng rượu, người cổ đại không thịnh hành việc chia cơm, mỗi người một bàn nhỏ, tự mình ăn thứ mình thích, tôi tiếp tục ngồi nhìn chén rượu trước mặt, chờ bọn họ khai mạc.

Lưu Bang nhìn hẳn đã ổn định, bưng chén nói với Hạng Vũ: "Tướng quân, từ đại thắng Cự Lộc tới giờ từ biệt đã lâu, sau này hai ta người nam kẻ bắc, trừ Bạo Tần, phân chư hầu, toàn bộ đều dựa vào cái uy của Tướng Quân, chén rượu này Quý muốn thay thiên hạ kính tướng quân."

Hạng Vũ cười nhạt, cầm chén nhấp môi, Lưu Bang vội vàng uống một hơi cạn sạch, Trương Lương rót đầy ly, anh ấy lại vò đầu nói: "Có chuyện là lạ, ta không biết có nên nói không...."

Hạng Vũ có chút khó hiểu, xem ra trước kia không có nói.

"Nói đi."

Lưu Bang lầm bầm: “Muốn nói kỳ thật chẳng phải đại sự -- tôi nghe nói tại Cự Lộc không ít người từng thấy tôi trần truồng đi tới cầu kiến tướng quân, Quý ngu muội, nhưng không thể nhớ rõ có chuyện như vậy...”

Hạng Vũ cùng tôi nhìn nhau, cố nín cười: "Không thể nào, chắc là có người nhảm chán phao tin đồn nhảm." Tôi cũng cố nín cười đỏ cả mặt, chuyện này đổ lên đầu Lưu Bang, sớm biết thế tôi không nên che瞒, để trần truồng thả rông cho nó toẹt vời.

Lưu Bang nghe Hạng Vũ nói thế như trút được tâm sự: “Vậy thì tốt, nếu thật thế thì thật quá đặc tội rồi.”

Hạng Vũ phì cười, Lưu Bang nhìn Hạng Vũ rất vui vẻ, bỗng nửa quỳ dậy, run giọng nói: "Tướng quân tha mạng."

Hạng Vũ nói: "Người làm gì vậy?"

Lưu Bang buồn bã: "Nghe nói Quý vào Hàm Dương trước tướng quân khiến tướng quân tức giận, muốn khao thưởng ba quân thảo phạt Lưu Quý, Quý cùng tướng quân năm xưa khởi sự cùng chung phạt Tần, may mắn làm huynh đệ, nay tội gì phải khổ vậy chứ?"

Hạng Vũ: "Có người nói người muốn chiếm Quan Trung tự lập làm vương, có việc này sao?"

Lưu Bang phũ mạnh tay: "Đây là lời tiểu nhân phao tin đồn nhảm? Năm đó Quý cùng tướng quân chung tay khởi sự, hôm nay Quý may mắn nhập quan trước, nhưng sao không biết tự lượng sức mình, hơn nữa sao dám quên sự nâng đỡ của tướng quân?"

Hạng Vũ: "Vậy sao người phải người thủ quan?"

Lưu Bang ủy khuất: "Chuyện này là tướng quân oan uổng Quý, đương kim thiên hạ hồ báo sài lang hoành hành, sao không thủ quan, sao dám cam đoan bọn họ không có tâm phản trắc, cùng nhau tiến tới, Quý chết cũng không tiếc, nhưng có thể đưa lên cho tướng quân làm hậu lễ, tâm ý của Quý sẽ hoàn toàn uổng phí - tướng quân, Quý ở Hàm Dương chờ tướng quân tiếp thu a."

Hạng Vũ cười a a, nói mấy câu thế thôi, cũng không nói tin hay không, cầm chén lên chúc Lưu Bang: "Uống rượu."

Lưu Bang thở phào, lau mồ hôi cẩn thận uống hết ly, Phạm Tăng ở bên lại lo lắng, lão biết tính Hạng Vũ, trên chiến trường âm mưu quỷ kế vị tất có thể lừa được vẻ ngoài thô hào của bá vương, nhưng về mặt chính trị, bá vương quả thật là một thằng ngu. Lưu Bang nói vài câu lừa phỉnh, Phạm Tăng sợ Hạng Vũ dao động, vội vàng nói: "Đại vương, khách quý đến sao không gọi người nhảy múa trợ hứng?"

Hạng Vũ im lặng không nói, ý tứ là đáp ứng, Phạm Tăng vui mừng, vỗ tay nói: "Người đâu. Vì Bái Công và đại vương múa kiếm trợ tửu."

Vừa nói xong, Kinh khờ đã từ ngoài nhảy vào, xem ra đã chờ quá lâu, hai mắt đảo loạn xạ, lè lưỡi hưng phấn liếm môi, nhìn quanh phòng thấy Lưu Bang rồi. Sau đó Kinh khờ nhìn Lưu Bang nháy nháy mắt ra hiệu, Lưu Bang không hiểu, đành miễn cưỡng cười đáp lại.

Nhưng sau một khắc, Kinh khờ rút kiếm đâm sát qua má Lưu Bang, gió lạnh thổi qua làm Bang tử lông tơ dựng ngược, Bang tử sợ hãi 'Ai yuu' (anh em ai chơi để chế thì nó như thế), ngồi phịch xuống đất.

Không riêng gì Lưu Bang, ngay cả tôi cùng Hạng Vũ đều bất ngờ, vốn là múa kiếm thôi, tối thiểu phải đứng xa múa chậm, nào có vừa lên đã chém thế?

Nhưng Kinh khờ mặc kệ, dù sao cũng là hù dọa Lưu Bang, anh ấy trái một kiếm, phải một kiếm, kiếm kiếm không rời đầu ngực và cổ họng Lưu Bang, đừng nói là Lưu Bang, tôi cũng Hạng Vũ cũng lo lo.

Lúc này người vội nhất hẳn là Trương Lương, hẳn ngồi cạnh tôi lo lắng sau đó lập tức nhìn về phía Hạng Bá, từ thái độ của Trương Lương tôi đã nhìn ra lão già Hạng Bá khẳng định đã thông đồng với Lưu Bang.

Tôi cũng rất hy vọng lão già này có thể đứng ra làm bia đỡ đạn ngăn cản một lúc, Kinh khờ như thợ tĩa cây luôn ướm thử Lưu Bang, thời gian dài quá sợ có chuyện, nhưng nhìn lại Hạng Bá thấy đã bắt đầu có ý trốn tránh Trương Lương, cuối cùng đành nhún vai với Trương Lương, tỏ ý mình không thể ra tay. Tôi cũng nhìn ra mách khéo: Xem ra lão già cũng không ngu, lão sợ làm quỷ thế mạng.

Bởi vì nguyên bản người múa kiếm là Hạng Trang, Hạng Vũ Hạng Trang Hạng Bá, mọi người thấy đó đều họ Hạng, từ góc độ sinh vật mà nói Hạng Bá là chú của Hạng Vũ, cũng là chú của Hạng Trang, lão Hạng hiểu Hạng Trang thật không dám xử mình, nhưng là Kinh khờ thì ai mà biết, ai biết Kinh khờ liệu có thuận tay cho một nhát, cho dù không xử lão nhưng một kiếm chém xuống cũng không nói gì tình lý, cho nên lão già bất động, cuối cùng bất giác lại huyết sáo, quả này khẳng định là không giúp rồi.

Lưu Bang như con lật đật né qua né lại một lúc, rốt cục không duy trì nổi, run giọng nói với Kinh khờ: "Tráng sĩ kiếm pháp cao minh, Quý... Quý có thể may mắn mời tráng sĩ một ly không?"

Kinh khờ mặt lạnh tanh, không có ý dừng lại, vô luận là hành động hay kiếm pháp đều xứng đáng là phái có thực lực -- nếu tôi là anh ấy, cho dù có cẩn thận chắc cũng cho Lưu Bang vài lỗ thủng rồi.

Trương Lương lo lắng đến gân xanh nổi lên, xem ra đang nghĩ phải liều mạng, không còn cơ trí bình tĩnh, chuyện này cũng chẳng thể trách hẳn, dù

là ai khác cũng đã phát điên, còn gặp lại loại ba phải như lão Hạng này, thấy người mình muốn chết dưới kiếm của Kinh khờ thì lo lắng, tôi đuổi tay túm áo hắn, nói nhỏ: "Chẳng phải các người có Phàn Khoái sao?"

Trương Lương dù sao cũng là người gặp qua sóng gió, nghe tôi nói vậy không để ý chuyện khác, vội chạy ra ngoài.

Kinh khờ múa kiếm, quay đầu lại nhìn tôi, ý là nên làm sao bây giờ, tôi vội vàng nháy mắt kêu khẩn thận, lúc này chợt nghe ngoài phòng hỗn loạn, một người tay đầy lông cầm trường kiếm đẩy ngã thị vệ xông vào, thấy tình cảnh bên trong cực kỳ sợ hãi, giờ kiếm tấn công Kinh khờ, trợn mắt nhìn Hạng Vũ.

Hạng Vũ thản nhiên: "Người tới là phương nào?"

Trương Lương sau đó đi lên nói: "Đây là vệ sĩ của Bái Công Phàn Khoái, Tử Phòng thấy vị tráng sĩ này múa kiếm một mình không thú vị, cho nên kêu Phàn Khoái tới phối hợp."

Hạng Vũ nhìn lướt qua Phàn Khoái: "Ừ, là một trung phó, thường chén rượu."

Người hầu bê lên một chén rượu, Phàn Khoái ngửa đầu uống cạn, kích động lại cứng cổ nói: "Tiểu nhân..."

Hạng Vũ ngắt lời: "Được rồi, kiếm xem đủ rồi, lui ra đi."

Phàn Khoái ngạc nhiên: "Chuyện này..."

Hạng Vũ phất tay, lập tức có người dẫn đường cho Kinh Kha cùng Phàn Khoái ra ngoài, Phàn Khoái vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại, dường như có lời muốn nói...

Chẳng những nói không được, tôi nhớ rõ vốn còn thưởng Phàn Khoái miếng thịt tươi, nghĩ tới Phàn Khoái tôi tự nhiên cũng hiểu người này không thô hào như vẻ ngoài, có thể nói cũng có chút danh tiếng, khác với Trương Lương luôn tìm cách bắt chuyện đọc diễn văn lôi kéo cảm tình, đáng tiếc vị tráng sĩ này Hạng Vũ dùng vài lời đã đuổi ra, chẳng những đã ít đi một miếng thịt mà còn đầy thương cảm cùng không cam lòng rời đi, vô cùng lưu luyến chia tay bữa tiệc thành danh của mình...

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 135: Ký Sự Wc

Phàn Khoái cùng Kinh khờ đi rồi, tiệc rượu lại trở lại bình tĩnh, Lưu Bang lau mồ hôi cười ngượng ngùng: "Quý thất lễ."

Trương Lương lại ngồi xuống nhưng cũng không tỏ ra có gì cảm kích, chỉ lặng lẽ kéo tay tôi. Tôi hiểu, hành động hàm nghĩa sâu xa, bao hàm cảm tạ nhưng cũng có ý hỏi, tôi không tỏ vẻ nhiều, chỉ kính rượu.

Phạm Tăng thấy kế hoạch thích sát thất bại, lấy tay cộc bàn vài lần, dùng ánh mắt dò hỏi Hạng Vũ, Hạng Vũ làm như không thấy, chỉ trò chuyện qua loa việc đánh giặc với Lưu Bang, nói tới chỗ cùng ý kiến hai người đều cười to thoải mái, chỉ có điều hiện tại Bang Tử vì lấy lòng Hạng Vũ, còn Hạng Vũ thì có chút chân tình thực lòng. Tôi biết, trong lòng Hạng Vũ vẫn có cảm tình với Lưu Bang, hai người có cừ oán nhưng đó là tranh giành giang sơn, Ngu Cơ chết là chuyện ngoài ý muốn, Lưu Bang không có làm gì quá phận với Hạng Vũ, hai người cùng tới chỗ tôi, lúc đầu có chút bất thường nhưng kèm theo việc Hạng Vũ của Trương Bàng, Lưu Bang ở bên không ngừng bày mưu hiến kế, ân oán giữa hai người đã nhạt đi nhiều, hơn nữa ở nơi đất lạ chỗ tôi chỉ có Lưu Bang là cùng thời kỳ, hai người cùng chung sức đối phó người khác, cũng đã giao thủ rồi, nếu nói tới trò chuyện, cũng nhiều chủ đề.

Sau đó, Hạng Vũ mặc dù còn hoài niệm Ngu Cơ nhưng cừ hận với Lưu Bang kỳ thật đã quên, hai người thường đấu võ mồm nhưng không biết từ

lúc nào đã sớm trở thành bạn. Cuối cùng lúc rời đi, trong lòng hai người chắc mong nhớ nhất chắc là vị oan gia kiếp trước.

Cho nên Hạng Vũ gặp Lưu Bang không thể vênh mặt hất hàm sai khiến, có thể thấy anh ấy thích nói chuyện phiếm với Lưu Bang, tôi thấy vậy cũng nghĩ nhân cơ hội để anh ấy kéo Bang tử tới, tôi nháy mắt bữu môi ra hiệu cho anh ấy, không ngừng ra hiệu hấp dẫn chú ý. Không ngờ còn chưa làm Hạng Vũ chú ý đã khiến Trương Lương quan tâm: "Tiểu Cường huynh thân thể không thoải mái sao?"

Hạng Vũ nghe vậy mới nhìn qua, chúng tôi nhìn nhau, tôi liếc mắt nháy mắt, Hạng Vũ đương nhiên hiểu ý tôi, trong tay anh ấy có thuốc, cứ do dự mãi, cuối cùng nhìn tôi lắc đầu.

Tôi vỗ đùi, tình tiết anh hùng đáng chết.

Thấy Lưu Hạng hai người thân cận, Phạm Tăng cũng lo lắng, lão vẫn kiên định trừ bỏ Lưu Bang, thấy tình cảnh hiện tại là cơ hội hiếm có không muốn bỏ qua, đứng ngồi không yên, liên tục nháy mắt với Hạng Vũ -- bữa cơm này thật là một hồi ánh mắt bay lung tung à.

Hạng Vũ như không thấy, chỉ lo cùng Lưu Bang chém gió, lão Phạm vò đầu bứt tai, vô ý cởi ngọc bội bên hông xuống cầm trong tay, tôi cũng đang muốn tìm thứ gì đó để lúc lắc thôi miên Hạng Vũ, ở nơi mà ánh mắt đã mất đi hiệu lực, chỉ có thể sử dụng công cụ cao cấp hơn để người ta chú ý, nếu thừa dịp này cho Lưu Bang ăn, sau đó bớt đi nhiều việc mà?

Nhưng mà trong túi tôi chỉ có một chùm chìa khóa xe....

Tôi quay đầu lại thấy ngọc bội trong tay Phạm Tăng, ông già này mấy lần muốn cầm lên lại nhớ tới lời Hạng Vũ nói lúc nãy nên chưa dám, ngọc bội nắm chặt trong tay cứ xoa đi xoa lại chưa dám dùng, tôi ngồi gần lại nói: "Lão có cần hay không. Lão không cần cho tôi mượn cái."

Phạm Tăng không nói gì, rất máy móc đưa ngọc bội cho tôi, tôi để ý thấy Hạng Vũ nhìn qua liền cầm ngọc bội giơ lên cao, Hạng Vũ liếc nhìn tôi, lập tức lại quay đầu qua, tôi thở dài, đành phải nhẹ nhàng gõ ngọc bội lên bàn, đợi cơ hội lần sau. Một lúc sau Hạng Vũ xoay đầu qua tôi lại cầm ngọc bội giơ lên, Hạng Vũ trừng mắt với tôi, lần thứ ba giơ ngọc bội lên thì Hạng Vũ hừ hừ.

Lưu Bang càng hoảng sợ, nghĩ tới mình vô ý đắc tội Hạng Vũ. Lúc này hai người đã uống nhiều rượu, khó tránh khỏi lỡ lời. Lưu Bang cẩn thận hỏi: "Tướng quân?"

Hạng Vũ tức giận khoát tay: "Kkkhông có liên quan tới người, chúng ta tiếp tục uống rượu."

Tôi biết Hạng Vũ rất cứng đầu không thể thay đổi, đành phải ném ngọc bội lại cho Phạm Tăng, Phạm Tăng im lặng không nói, chẳng biết đang nghĩ gì, tôi sử dụng độc tâm thuật, trong đầu lão già này toàn đao thương kiếm kích, xem ra đang nghĩ cách giết Lưu Bang.

Trong trường biến hóa vi diệu khiến Lưu Bang cảnh giác, cũng tỉnh rượu, hần đứng dậy nói: "Quý muốn đi vệ sinh, tướng quân thứ tội." Nói xong chậm rãi lui ra cửa, đi ra ngoài.

Tôi đứng dậy lên ôm quyền: "Tiểu Cường cũng cáo lui đi vệ sinh." Sau đó chạy hai bước ra ngoài, tôi phải xem tên khốn Lưu Bang này rốt cục làm gì, việc tới nước này, kêu Hạng Vũ cho hần uống thuốc là bất khả thi, tôi xem có cơ hội nào không, nếu không được thì cho hần cút, xem ra lão già Phạm Tăng không đạt được mục đích quyết không dừng tay, Lưu Bang ở lại Hạng doanh không an toàn.

Kết quả tôi vừa ra ngoài liền gặp thẳng khốn này đang hỏi thị vệ nhà xí chỗ nào, phỏng chừng thật sự mắc tiểu, tôi liền đi theo sau vào một nhà xí, tôi bước vào hần mới vừa cởi quần, quay lại thấy tôi vào cũng không biết

nên nói gì, đành khó xử cười với tôi. Có đôi khi chúng tôi ăn tiệc cũng gặp việc quẩn bách: Vừa rồi áo mũ chỉnh tề, lúc này xoa chân cúi đầu, si ngốc và vội vàng -- phụ nữ ở nhà vệ sinh gặp tình huống gì tôi không biết nha, dù sao đàn ông nó thế, các bạn nói lúc này nói cái gì a? Bắt tay thì hơi buồn nôn, hỏi "ăn chưa" có chút không hợp thời...

Tôi đành gật đầu lại Lưu Bang, nói: “Bái công cũng đi à?”

Lưu Bang mất tự nhiên: “À, vâng, ngài cũng đi à?”

"Đi, đi..."

"He he..."

Sau đó hai người bọn tôi tiếp tục xả nước, Lưu Bang hết sức chuyên chú xả nước lại tỏ ra tùy ý nói: "Tiểu Cường - Quý nhớ không lầm thì huynh đài chính là Tiêu tướng quân mỉm cười phá mũi vạn quân Chương Hàm à?"

Tôi kinh ngạc: "Ai da, Bái Công biết ta?"

Tôi sử dĩ lấy làm kỳ vì theo khẩu khí của Trương Lương hẳn không biết sự tích quang huy của tôi. Đương nhiên cũng có thể là xuất phát từ lo lắng nên không để ý chuyện này, nhưng tóm lại, từ điểm này có thể thấy Lưu Bang cũng không nhàn rồi, trận doanh Hạng Vũ có nhiều người như vậy hẳn cũng để tâm chú ý.

Lưu Bang cảm khái: "Đương thời anh hùng, ngoại trừ Hạng tướng quân chỉ sợ phải là Tiêu tướng quân."Tôi vội nói: “Quá khách khí rồi." Lời này cũng là thẳng khốn nói cho tôi nghe, người khác sẽ nghĩ nhiều. Ngoại trừ họ Hạng chỉ có tôi họ Tiêu, đây chẳng phải có ý châm ngòi ly gián?

Lưu Bang lại thở dài: “Đáng tiếc, Quý mã chiến nửa đời lại thủy chung không có được một cường thủ như tướng quân đây, nếu không Quý nguyện

lấy lễ huynh trưởng thể hiện, ngày ngày hai bên không rời, sau này nếu có chút thành tựu sẽ phân nửa cho tướng quân."

Hình như nói tôi là nhân tài nếu có thể qua thì hẳn chia cho nửa, Lưu Bang thật sự đã uống nhiều rồi. Bình thường cho dù có ý đó hẳn khẳng định là sau đó mới dám tỏ vẻ, tôi hừ hừ: "Đây là người không tốt, người đang trắng trợn đào chân tường nhà người khác."

"Ai yuu..." Lưu Bang mặc dù không hiểu được ý tôi, nhưng có thể nhận ra tôi mất hứng, tay run lên -- nước tiểu vãi ra quần. Bất quá tiểu tử này phản ứng thật mau, lại giả bộ say bí tỉ, hỏi qua: "Tiêu tướng quân có gì bức tức, có phải Quý say rượu cần rồi?"

Tôi chỉ cười he he.

Lưu Bang run rẩy bắt đầu kéo quần lên, còn vì sao run rẩy, ai làm người đó biết. Hắn xoay người ra ngoài bỗng nhiên nói nhỏ, như là thì thầm với tôi: "Quý ngôn từ phế phủ, tướng quân tự lượng."

Tôi đuổi theo hắn ra ngoài, thấy hắn đi hướng nhà ăn, quát: "Hãy, đi đâu vậy."

Lưu Bang ngạc nhiên: "Trở về a."

Tôi vỗ đùi nói: "Sao lại về, mày về chờ tao giết mày à?"

Lưu Bang rụt cổ: "Sao lại vậy?"

"Nếu là trước kia tao đập mày rồi." Tôi chỉ ra cửa phủ: "Chạy nhanh đi."

Lưu Bang ngẩn ra, sau đó nhanh chân bỏ chạy.

"Đứng lại." Tôi tức điên, thằng này sao nói chạy là chạy, cho dù ném lại Trương Lương cũng mặc kệ, nhưng ít ra phải nói vài lời khách khí hãy đi à?

Lưu Bang quay đầu lại hỏi: "Sao?"

Tôi vươn tay ra trước mặt hắn: "Mày tới không chuẩn bị lễ vật gì cho Hạng tướng quân sao?"

Lưu Bang giật mình, móc ra một đôi ngọc nhét vào tay tôi, sau đó lui lại vừa đi vừa nói: "Tiêu tướng quân ân trọng, Lưu mỗ ghi nhớ trong lòng, ngày sau chắc chắn hậu tạ."

Tôi phất tay: "Đi đi, đi lẹ đi." Ngay sao đó lại nghĩ, đây chẳng phải là cường gian à?

Cơ hội cho Lưu Bang uống thuốc là khó tìm, nhưng vẫn phải đuổi đi, Hạng Vũ nhiệt tình có thể khiến hắn hiểu lầm, nghĩ mình tuyệt đối an toàn. Nhưng không thể không đề phòng Phạm Tăng.

Tôi cầm đôi ngọc đấu trở về, vật nhỏ này vuông vức, sáng long lanh, nhìn qua là thứ đồ chơi. Quả nhiên, khi tôi tới cửa đã thấy binh lính đang chinh tập, xem ra lão Phạm muốn học Hạng Vũ đập nồi chìm thuyền.

Tôi đi vào, đặt hai viên ngọc đấu lên bàn nói: "Bái công uống nhiều, nói có chút khó chịu, thỉnh tội với đại vương xin đi trước."

Hạng Vũ a một tiếng, không tỏ vẻ, Trương Lương tựa hồ đối Lưu Bang ném mình lại chạy trốn cũng quen rồi, không chút lo lắng đứng dậy nói: "Đã thế Tử Phòng cũng cáo từ, đa tạ đại vương thịnh tình khoản đãi." Nói xong trừng mắt lên với Hạng Bá, tôi đưa hắn ra cửa, nói vài lời khách sáo, Trương Lương nhìn tôi đầy nghi vấn, ý tứ dường như là: "Rốt cục mày ở phe nào?"

Tiền Trương Lương, Phạm Tăng thối râu trừng mắt, nhìn đôi ngọc đấu rút kiếm ra, tôi nhanh tay đoạt trước đem hai vật nhỏ đó ra -- thứ này đẹp thật, tôi không nỡ để bị chém, tôi không phải cái loại biến thái không chiếm

được thì đập đổ, nhưng món đồ này số mệnh chú định phải bị hủy, vậy không bằng hủy trong tay mình.

Phạm Tăng giận giữ không phát tiết được, kích động chỉ Hạng Vũ, cuối cùng thấy không ổn, bèn chỉ vào tôi, nhún chân tựa hồ muốn nói gì, còn chưa kịp nói ra, tôi đã nói trước: "Được rồi, được rồi, tôi thừa nhận tôi là nhãi con không thể đồng mưu."

Phạm Tăng: "...."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 136: Huyền Trang

Biên: Lão Sầu

Ăn xong bữa cơm nổi danh nhất lịch sử, rốt cuộc tôi cũng an tâm, ít nhất chỗ Hạng Vũ không có chuyện gì, chờ trận đánh cuối cùng giữa anh ấy và Lưu Bang nữa là xong, anh ấy muốn đánh phục Lưu Bang rồi nhường lại, chuyện này diễn biến thế nào khó ai đoán trước được, nhưng điều khiến tôi lo lắng là tôi biết Hạng Vũ là người thế nào, anh ấy có nguyện vọng gì thì nhất quyết phải làm cho xong, cho nên tôi không tiếp tục khuyên can nữa.

Xử lý xong chuyện này, tôi hỏi Kinh khờ: "Anh thì sao, về à?"

Kinh khờ khẩn trương xích ra xa: "Anh không đi."

Hạng Vũ: "Để nó ở lại đây với anh đi."

Tôi biết Kinh khờ sợ trở về nơi không ai nương tựa, cũng không dám để người ta nhận ra nên cũng gật đầu: "Em cũng phải về nhà sớm, Trúc Lâm thất hiền gì gì thì mặc kệ, 18 vị hảo hán Tùy Đường là chuyện lớn -- không biết có bao nhiêu vị tới đây?"

Kinh khờ bỗng nhiên giống như người kể chuyện rong nói dông dài: "Tùy Đường anh hùng phổ có 18 vị hảo hán, đệ nhất là Tây Phủ Bá Vương Lý Nguyên Bá, dùng một đôi Ứng kim chày nặng 800 cân, là đệ nhất mãnh tướng trong quyền phổ, không ai có thể địch lại, hảo hán thứ hai, thiên bảo đại tướng Vũ Văn Thành Đô, dùng một đôi Phượng sí lưu kim thang..."

Tôi vội nói: "Đợi chút! Kha tử, 18 người này anh đều biết sao?"

Kinh khờ bất mãn: "Đừng cắt lời anh."

Tôi vội lấy lòng: "Được, anh nói đi."

Kinh khờ: "Dùng một đôi phượng sí lưu kim thang... dùng một đôi phượng sí...."

Tôi vội la lên: "Vị tiếp theo thì sao?"

Kinh khờ cười ngây ngô: "Không nhớ nổi..."

Tôi: "...."

Hạng Vũ cười nói: "Anh còn nhớ mấy thằng, dường như có Kháo sơn vương Dương Lâm, là thúc thúc của Tùy Đường Đế Dương Quảng, chết bởi hồi mã thương của La Thành. Còn có một người là Đinh Ngạn Bình cũng bị La Thành bẫy chết. Còn Lý Nguyên Bá đánh chết Vũ Văn Thành Đô cùng Ngũ Thiên Tích trong 18 anh hùng hảo hán. Tóm lại cuối cùng không mấy người còn sống, hơn nữa đều là giết chết lẫn nhau, chú mà rảnh nên xây dựng mạng lưới quan hệ, dù sao cũng rất loạn mà."

Đây là chuyện quái gì vậy, anh hùng phổ thời Tùy Đường còn là do người thời Tần mạt nói cho tôi biết, đầu tôi to cả ra: "Ok ok, em đi đây, Vũ ca, lần sau mà tới được em mang Lý Nguyên Bá tới, hai người vật tay xem sao."

Hạng Vũ cười nói: "Thôi đi, nếu là so lực anh nhận thua." Ý nói các mặt khác mình ăn đứt.

Tôi nhìn Phạm Tăng đang đứng bên cạnh bức tức, nói với Hạng Vũ: "Vũ ca, nhắc anh một câu, muốn thắng Lưu Bang cần nghe lão già này."

Hạng Vũ cảm thấy phiền: "Biết rồi, chú lăn cho lẹ đi."

Tôi lên xe, đầu tiên nghĩ ngợi một lúc, cân nhắc xem có nên nói vài câu với Bánh Bao không, nhưng nhớ lại tiếng gõ chuông khùng bố của cô ấy, dứt khoát trực tiếp chạy về Dục Tài.

Trên đường về thấy chỗ ghế phụ trống không, tôi cười khở. Chuyến này hoàn thành tâm nguyện của hai người không chịu ngồi yên, tôi lại thành người cô đơn -- à không đúng, còn có 18 vị hảo hán còn đang chờ tôi giải hòa.

Đối với anh hùng Tùý Đường tôi cũng không lạ lắm, Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim, La Thành cùng Lý Nguyên Bá, mấy cái tên nghe nhiều thành quen, nhưng mà tôi không hiểu rõ một cách hệ thống về 18 hảo hán, Hạng Vũ nói Dương Lâm cùng Vũ Văn Thành Đô cũng nghe danh rồi, dường như là thân vương cùng đại tướng triều Tùý, hẳn là bảo hoàng phái, còn Tần Quỳnh đại biểu quân Ngõa Cương là quân khởi nghĩa, sau đó mới theo Lý Thế Dân, có chút giống phong thần bảng Võ Vương cùng Khương Tử Nha, đôi bên đều là hai phái đối đầu sinh tử. Nếu nói các hảo hán Lương Sơn vì xuất thân mà sinh ra va chạm nhỏ, là mâu thuẫn nội bộ trong lòng nhân dân, vậy Tần Quỳnh cùng Dương Lâm là hai giai cấp đối địch, không giống như sự đấu tranh trong cùng giai cấp giữa Bát Đại Thiên Vương cùng Lương Sơn hảo hán.

Ngoài mấy chuyện này, bọn họ mà làm loạn thì biết làm sao? Tôi biết 18 vị này đều được xếp hạng cẩn thận theo giá trị võ lực, cả Tùý Đường khổng lồ là thế, chỉ lấy ra 18 người, đánh nhau chắc không kém tên lửa Tomahawk tấn công đâu, chỉ dựa vào mấy người Phương Trấn Giang cùng Bảo Kim, dù có thêm bọn Trình Phong Thu sợ rằng cũng không chắc khống chế được cục diện. Tôi thật sự sợ lúc về Dục Tài đã là một vùng đất hoang, thi thể trôi nổi khắp nơi, giống như tôi bị diệt môn, phải lưu lạc giang hồ học võ công để báo thù cho mấy người Nhan Cảnh Sinh....

Ngang qua Tam Quốc cùng Bắc Tống, tôi kìm chế lắm mới không dừng lại để kéo Quan nhị ca cùng bọn thổ phỉ đi cùng làm hậu thuẫn, bởi vì tôi

bỗng nghĩ tới mấy người này cũng không nhất định là đối thủ của Lý Nguyên Bá...

Tôi nóng lòng quất ngựa đi nhanh, trải qua thời gian dài dòng thoáng chốc tới năm 2007, dừng xe tại một con đường nhỏ cách Dục Tài không xa. Từ xa nhìn lại, Dục Tài vẫn sừng sững ở xa, xem ra đánh thì đánh, tạm thời còn chưa hủy đi nhà cửa, tôi cẩn thận nhìn kỹ, dường như không có gì dị thường, lúc đi qua màn hình lớn ở quảng trường vẫn thấy phát quang cáo - thường khi có tin tức gì lớn thì trên màn hình sẽ phát tin.

Khi tôi dừng xe ở cửa trường học, tựa hồ tĩnh lặng hơn dĩ vãng, tôi xuống xe, lặng lẽ từ khu giáo học cũ đi tới phòng họp nơi các khách hộ họp cuối tuần, vừa ngẩng đầu lên thấy một đứa nhỏ đang mở to mắt nhìn tôi, tôi bình tĩnh nhìn lại, nó lại lẳng lẳng nhìn tôi, từ trong đôi mắt đen láy trong suốt đó, tôi thấy được hoảng sợ, bi thương, tuyệt vọng cùng bất lực....

Tôi tức giận, mẹ bọn cầm thú, xem ra ngay cả đứa nhỏ cũng không tha, các người dọa dẫm tử của ta thành thế này hả? Đứa nhỏ như vậy nếu không phải thấy cảnh không nên thấy, máu chảy thành sông khủng bố vô biên thì sao có thể bị dọa sợ như vậy, tôi quan sát bốn phía. Tĩnh lặng, xem ra đứa nhỏ đáng thương này là người duy nhất còn sống sót, tôi lặng yên đặt ngón trỏ lên miệng, ra hiệu chớ có lên tiếng, đứa nhỏ nhu thuận gật đầu, tôi cúi đầu tiếp tục tìm kiếm, tiếp đó, đứa nhỏ bỗng đứng trên tường hét lớn: "Không xong, hiệu trưởng tới, chạy mau a.."

"Rầm rầm rầm..." Thanh âm lộn xộn, hàng cây nhỏ vốn chẳng một bóng người chớp mắt bỗng có vô số đứa nhỏ lao ra nhảy khỏi đầu tường, bọn chúng vừa chạy vừa la: "Chạy mau, chạy mau, bị hiệu trưởng bắt được là bị phạt đứng đó..." Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, đứa nhỏ trên tường làm mặt quỷ trêu tôi, rồi cũng nhanh chóng nhảy đi mất hút -- quy định của Dục Tài, học sinh có thể đến khu giáo học cũ, nhưng chỉ có thể đi tới trên tường, hơn nữa không thể bị tôi bắt được. Con mắt lo lắng hoảng sợ kia là vì nhìn thấy tôi sao?

Tôi thoáng nhẹ lòng, xem ra các học sinh vẫn an toàn, nhưng tôi lại lập tức lo lắng, cả khu lớp học cũ to như vậy vì sao chẳng có một thầy giáo? Máy người Phương Trấn Giang cùng lão Vương chạy đi đâu? Chẳng lẽ là né tránh đi....

Đã đánh rần động cỏ, tôi đành nghênh ngang đi vào khu lớp học, vẫn là quá yên ắng...

Không đúng, thật quý dị, bình thường nơi này tuyệt không như vậy, mấy người Vương Dần cùng Bảo Kim đều là giọng như cái loa, nơi này cũng thường có Đông Viện cùng Tú Tú cười nói, thật quý dị...

Tôi đi từng bước lên cầu thang, dán tai vào cửa nghe ngóng một lúc, bên trong tựa hồ có người đang nói chuyện, dường như là ảo giác, cả hành lang đều bao phủ một không khí khó lường...

Sự tình là như vậy, đám người Tùy Đường không mời mà xuyên qua tới Dục Tài, được dẫn tới phòng học ở khu nhà cũ, sau đó nơi này lập tức trở thành chiến trường thứ hai, ngốc bá vương Lý Nguyên Bá làm loạn trước, sau đó trình diễn một màn máu me đập nát bét người sống, Dương Lâm, Đinh Ngạn Bình có oán báo oán có cừu báo cừu, La Thành không địch lại gọi biểu ca Tần Quỳnh. Mấy người Tần Quỳnh bị bọn Phương Trấn Giang cản lại, vì vậy La Thành chết thảm. Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim giận dữ coi đây là nơi địch nhân mai phục, vì vậy song phương hỗn chiến. Hoa Vinh cùng Vương Dần đành tạm thời đứng ở phe Tùy Dương Đế, mặc dù lấy được quyền chủ động nhưng trách nhiệm không cho phép họ thiên vị, kết quả rất nhanh bọn Vũ Văn Thành Đô trở mặt với các thầy giáo Dục Tài. Trong lúc hỗn loạn, mọi người chết toan uống, kể cả Trúc Lâm thất hiền cũng bị liên lụy, cuối cùng chỉ có một mình Lý Nguyên Bá còn may mắn sống sót, ngốc bá vương bệnh cũ tái phát, cầm một cái bảng đen ném lên trần nhà, nhưng mà nỗ lực hết đà không thể xuyên lên tầng trên, bị bảng đen rơi xuống đập vỡ đầu thế là ngã chết trong vũng máu....

Nhất định là thế.

Chỉ đáng thương cho vợ chồng Phương Trấn Giang mới làm đám cưới, phòng mới sắp xong, càng đáng thương là Tú Tú tay trói gà không chặt, sắp chết còn bồn chồn kéo tay áo Hoa Vinh....

Càng đáng thương là.... đáng thương hơn nữa là tôi, ông nội mày trêu chọc ai chứ hả mà sao ra nông nỗi này?

Nghĩ vậy, tôi như muốn khóc, tóc gáy dựng ngược, tâm tình phức tạp, cố nén sợ hãi, chậm rãi đẩy cửa phòng ra.

Cả phòng chật ních toàn người là người.

Trong phòng chật ních toàn người còn thở.

Chẳng những còn thở, Phương Trấn Giang còn đang ngồi cuối phòng rít thuốc, thuốc đã cháy tới ngón tay nhưng hắn còn cúi đầu chăm chú ghi chép gì đó. Ở ngay trước cậu ta, mấy người lão Vương, Bảo Kim cùng Hoa Vinh cũng đang ngồi, cả bọn đều chăm chú nhìn lên bục giảng, xung quanh bọn họ còn nhiều người tôi chẳng biết là ai, nếu tôi đoán không sai người mặt vàng có phong phạm của đại ca giang hồ hẳn là Tần Quỳnh Tần Thúc Bảo, tên đẹp trai ngồi bên trái hắn là biểu đệ La Thành -- nếu vậy, phản Tù quân đã giành thắng lợi cuối cùng sao? Nhưng tôi đếm qua vừa đúng 26 người, nói cách khác, nếu tính cả Trình Giảo Kim, 18 hảo hán cùng Trúc Lâm Thất Hiền đều khỏe mạnh.

Càng khiến tôi không hiểu là bọn họ hòa bình, ngồi chung không gây sự, còn im lặng nhìn bục giảng, phía trên bục giảng một người đàn ông khoảng 50 tuổi tóc húi cua đứng đó, thứ giọng chính là thứ tôi nghe được khi ở hành lang.

Tôi chọc chọc Phương Trấn Giang: "Mấy người làm gì vậy?"

Phượng Trần Giang vứt tàn thuốc xuống đất, nói nhỏ: "Đừng ồn ào, nghe Trần sư phụ giảng bài."

Tôi phát hiện từ lúc tôi đi vào, về cơ bản chẳng ai chú ý tới, người ta còn chẳng nhìn qua, có người quay đầu nhìn qua rồi tiếp tục nghe lão già trên bục giảng bài.

Tôi tiếp tục khó hiểu, bọn họ làm sao vậy? Không nói Phượng Trần Giang bình thường chẳng bao giờ xem sách, vì sao lại ghi chép, Tần Quỳnh cùng Dương Lâm mấy người là tử địch à nha.

Tôi nhìn thoáng qua bảng đen, thấy bên trên vẽ một cái hình xiêu vẹo, nhìn qua nhìn lại mơ hồ là trục tung, trục hoành --...

Tôi cũng thấy hứng thú, nói với Phượng Trần Giang: "Thị trường chứng khoán rốt cuộc có thể tăng rồi hả, tên trâu bò này mới mời tới hả?" Phượng Trần Giang nói: "Đừng nói bậy, đó là đường lấy kinh."

"Cái... cái gì cơ?" Tôi bó tay, có thể khiến nhiều người chăm chú như vậy, chẳng lẽ không phải là bàn về thị trường chứng khoán?

Lúc này tên trâu bò "chuyên gia chứng khoán" đứng trên bục mỉm cười: "A di đà phật, vị thí chủ mới tới, ngài là Tiểu Cường đúng không?"

Tôi kinh ngạc: "Ông biết tôi sao, ông là ai?"

Trâu bò cười tùm tùm hai tay hợp thành chữ thập nói: "Bần tăng Huyền Trang."

Lời tác giả: Cách nói về 18 hảo hán Tùy Đường không thống nhất, tiểu hoa tự tuyển một phiên bản có lợi nhất cho Sử Thượng Đế Nhất Hồn Loạn, nhưng mà cũng sẽ không miêu tả quá tỉ mỉ.

Quyển sách mặc dù là chém gió, nhưng sẽ không quá xuyên tạc, đối với tôn giáo cũng thế, tôi sẽ tạo ra một hình tượng cao tăng Huyền Trang hoàn toàn mới, nhưng tuyệt sẽ không lật ngược tất cả cái cũ.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 137: Không

Huyền Trang, đó chả phải là Đường Tăng sao? Mấy hôm trước lúc dẫn Bánh Bao đi gặp Chính béo hình như có nghe Nhan Cảnh Sinh nói mà, nhưng hai ngày nay bận quá, hơn nữa toàn nghĩ tới 18 hảo hán, tôi cơ hồ đã quên chuyện lão hòa thượng rồi.

Nhưng mà lão ta đứng trên bục giảng làm gì? Tôi thấy lão già vỗ tay cho bụi phấn rơi bớt, còn cười tùm tùm chờ tôi, tôi đành phải đi tới trước mặt lão. Nhìn gần vị cao tăng này không giống như một hòa thượng, mặc một bộ quần áo phong màu tro, chuyện này tôi hiểu, thường thì khách mới tới Dục Tài, chuyện đầu tiên là phải thay trang phục, cũng lo nghĩ tới thái độ của khách trọ, chúng tôi có chuẩn bị nhiều loại quần áo, phần lớn là ngắn gọn cùng phản cổ, nhưng không có tăng bào của hòa thượng.

Lại nhìn kiểu tóc xem, cũng không trực lốc như hòa thượng, còn có chút lông, râu mép cũng thưa thớt, vị hòa thượng nổi tiếng trong lịch sử này chẳng có tí nào bộ dáng trang nghiêm, thậm chí còn không giống mấy tên diễn viên đội mũ giả hòa thượng trong phim truyền hình hạng hai nữa.

Thấy tôi đi lên, Huyền Trang bắt tay tôi - xem ra đã rất quen với lễ nghi hiện đại, cười nói với tôi: "Tiểu Cường, huynh đệ từ đâu tới?"

Còn xưng huynh gọi đệ cơ mà? Nói thực thân phận của tôi đặc thù, xưng huynh gọi đệ với hoàng đế cũng chả có gì là lạ, nhưng luận giao bằng vai phải lứa với hòa thượng cũng là lần đầu, tôi cười khan: "Mời vừa từ triều Tân về."

Huyền Trang kéo tay tôi nói luôn: "Anh xin phép là khách lần át chủ để giới thiệu chú. Đây là chủ nhân của nơi này, Tiểu Cường, mọi người sau này cố gắng giao hảo, tốt rồi, bài học hôm nay dừng ở đây."

Mấy người phía dưới có vẻ còn chưa đã cơn thèm, than thở rồi bắt đầu thu dọn sách vở, một đứa nhỏ đứng phắt dậy nói: "Tiểu Cường, người có gặp ca ca ta không?"

Nó vừa nói vậy đã dọa tôi sợ run, nhìn này, thiếu niên tầm mười sáu mười bảy, mặc dù tóc hơi thưa, mặt hơi nhảnh, vẫn còn mấy phần ngây thơ, nhưng giọng lại ồm ồm, vang vọng cả phòng, nó đứng lên che mắt một người ngồi sau, mặt vàng, rất uy vũ đuổi tay kéo thẳng nhóc lại: "Ngồi xuống, đừng che mắt tôi."

Thiếu niên hất tay, quay đầu lại giận dữ: "Vũ Văn tiểu tử, mày lại muốn chết lần nữa hả?"

Nghe vậy to con mặt vàng cũng không giận, chỉ cười mỉm.

Vũ Văn sao? 18 hảo hán hình như chỉ có Vũ Văn Thành Đô thôi? Nếu vậy, thẳng nhóc trước mặt hẳn là Lý Nguyên Bá?

Hôm nay được tăng thêm kiến thức, vào cửa gặp Đường Huyền Trang, thẳng nhãi con Lý Nguyên Bá mười sáu tuổi.

Thẳng nhóc thấy tôi không trả lời, hỏi lại: "Ê, hỏi người đấy."."

Tôi cẩn thận hỏi lại: "Anh chú là Lý Thế Dân hả?"

"Đúng vậy!"

"Nếu chú tới sớm vài ngày thì gặp nhị ca của chú rồi. Anh vừa đi triều Tân, nên cũng không qua gặp."

Thằng nhóc thất vọng, ừ hử, ngồi xuống nói với Vũ Văn Thành Đô: "Vũ Văn tiểu tử, đi, hai ta ra chơi vài ván vật, trong đám chỉ có mày có thể chơi với tao một chút."

Vũ Văn Thành Đô mỉm cười: "Mày cho dù không gọi tao là thúc thúc, thì cũng nên gọi một tiếng đại ca chứ hả?" Nói xong dọn đồ, đứng lên ra ngoài, thằng nhóc sợ hãi chạy mất vội kéo tay, nói: "Phì, thằng được ta đã rồi tính."

Tôi nhìn hai người rời đi, có chút lo lắng: "Hai tên đó sẽ không có chuyện gì chứ?"

Huyền Trang cười ha ha: "Yên tâm, ân oán giữa họ đã bị tôi hóa giải rồi."

Tôi sửng sốt, lập tức nắm tay Huyền Trang: "Lão làm cách nào?"

Huyền Trang chấp tay chữ thập nói: "Phật hiệu vô biên, quay đầu là bờ, hóa giải sân si cừu hận trên trần thế. Đây cũng là dự tính ban đầu của bản tăng khi sang Thiên Trúc lấy kinh."

Tôi vẫn lắc tay lão, nói: "Mấy người Ngộ Không vẫn khỏe chứ?"

Huyền Trang cười không nói, có lẽ là tôi không đủ nghiêm túc chăng. Tôi bỗng nghĩ tới hầu tử cũng thành đấu chiến thắng Phật rồi, sư phụ của hầu tử còn chạy tới chỗ tôi làm gì, có lẽ Ngộ Không cũng không phải là thật.

Lúc này, một vị mà tôi chú ý từ trước đi tới trước mặt tôi, kêu thân mật: "Tiểu Cường, nghe danh đã lâu."

Tôi vội vàng ôm quyền: "Vị này là Tần nhị ca hả?"

Không chờ Tần Quỳnh đáp lời, tên đẹp trai đi theo như hình với bóng nói: "Biểu ca, thật đúng là đâu cũng có người nhận biết anh."

Tần Quỳnh giới thiệu với tôi: "Đây là biểu đệ La Thành."

Tôi cùng La Thành đều gật đầu ra vẻ chào, tôi cũng không có thích thằng nhóc đó, luôn thấy nó không phải chính nhân quân tử, mặc dù có bản lĩnh nhưng toàn chơi chiêu, chẳng coi ai ra gì, tự cao tự đại, Hạng Vũ cùng Quan Nhị gia mặc dù cũng kiêu ngạo nhưng lúc gặp khó khăn tình nguyện đến chết không thay đổi, thằng nhóc này thấy ai có bản lĩnh hơn là chơi người đó, tôi thì... ừ, hẳn nó sẽ không chơi tôi chứ.

Tần Quỳnh kéo tay tôi đi tới trước mặt một ông già râu bạc khô ngô, cung kính giới thiệu cho tôi: "Vị này là kháo sơn vương Dương Lâm Dương vương gia."

Dương Lâm liếc nhìn Tần Quỳnh hừ hừ, nhưng vẫn khách khí với tôi, Tần Quỳnh lúng túng: "Nghĩa phụ, ngài còn giận con sao?"

Dương Lâm thở dài: "Người và ta đều vì chủ của mình, ta không trách, sau này gặp cứ gọi Dương huynh đi, ta cũng gọi người Tần lão đệ là được."

Tần Quỳnh mặt đen lại, thi lễ với lão Dương, sau đó kéo tôi tới trước mặt một người đang đứng cạnh cửa sổ, trên mặt có râu, dựa cửa sổ im lặng không nói gì, chẳng muốn nói với ai, luôn buồn bực không vui, Tần Quỳnh nói nhỏ: "Nhị ca."

Người nọ không quay lại, vẫn nhìn ra ngoài cửa, tôi nghi hoặc hỏi lại: "Vị nhị ca này hẳn là... Đơn Hùng Tín Đơn nhị ca hả?"

Đơn Hùng Tín kinh ngạc quay lại nhìn, cười gượng: "A, đến cả ngài cũng nhận ra ta sao?"

"Ai không biết Đơn Nhị Ca chứ?" Mặc dù tôi không quá quen thuộc với đám hảo hán Tùy Đường, nhưng năm xưa nghe bình thư cũng thường nghe là "nam thất bắc lục mười ba tỉnh, tổng lĩnh lục lâm hảo hán đại trại chủ Đơn Thông Đơn Hùng Tín." Nghe nhiều thành quen, thuận miệng nói, lúc bé khi nghe còn thấy nóng máu, tôi luôn ngưỡng mộ loại người này: Đại ca xã hội đen.

Đơn Hùng Tín vỗ vai tôi, nói chuyện với tôi đôi câu, vẻ hào phóng có thể thấy trên mặt, nhưng cũng giống lão Dương, từ đầu tới cuối chẳng thèm nhìn mặt Tần Quỳnh, tôi hỏi Tần Quỳnh: "Nhị ca, chẳng phải các người là huynh đệ tốt sao?" Tần Quỳnh lúc khó khăn tới Đường huyện, trên đường bán ngựa, được Đơn Hùng Tín đưa về Nhị Hiền Trang, hai người kết bái làm huynh đệ sinh tử, điển cố này tôi biết mà.

Tần Quỳnh lắc đầu cười khố: "Nói ra thì dài..."

Lúc này tôi cảm giác có người sờ gáy, nhìn lại, là một người đàn ông thô hào đang lườm tôi, thấy tôi quay đầu lại, giả vờ tức giận: "Thằng nhóc, sao không đến chào hỏi ta, xem thường lão Trình ta sao?"

Tôi cười nói: "Chính là muốn tìm lão đây, lúc nào rảnh nhớ phải dạy ta ba rìu của lão nhé."

Người nọ cười ha hả: "Thằng nhóc thật thông minh, cứ thế nhé." Người nọ là Trình Giáo Kim, tôi nói muốn học ba rìu của lão cũng không phải là nói chơi, tôi trước nay luôn thích học cách tấn công hữu hiệu, Trình Giáo Kim có ba búa, Tiểu Cường cũng có ba viên gạch.

Tần Quỳnh lại dẫn tôi đi gặp những người khác, tôi mới hiểu được khoảng một nửa trong số 18 hảo hán là tướng nhà Tùy, bảng bài danh thật biến thái, hoàn toàn chẳng có lập trường gì, tự nhiên có rất nhiều địch nhân của Tần Quỳnh. Tôi cũng thấy Tần Quỳnh khó xử, nhưng cũng hiểu Tần Quỳnh là người phúc hậu.

Mặc dù xem ra mấy người này chẳng thích nhau, nhưng tôi cũng thỏa mãn, tôi không cầu bọn họ giống Tứ đại thiên vương cùng các hảo hán Lương Sơn sống hòa thuận, chỉ cần không đánh nhau là được, mà công lao được quy cho Huyền Trang, lúc này tôi mới thành tâm đi tới trước mặt Huyền Trang, cảm khái: "Đại sư, tôi phục." Xem ra bọn họ có thể tụ tập chung là vì nghe bài giảng của Huyền Trang, khiến mọi người tĩnh tâm bỏ qua thù hận ngồi nghe giảng, với tôi đây quả thực là vấn đề khó hiểu hơn cả việc tại sao Lý Tiểu Long chết đột ngột.

Huyền Trang: "Không cần gọi anh là đại sư, anh chẳng là đại sư gì cả, gọi anh là Huyền Trang được rồi."

Tôi cười: "Thế không được, ngài làm tôi thấy khó xử đó."

Huyền Trang: "Vậy chú cứ như họ gọi anh là Trần lão sư đi."

"Trần lão sư?"

"Tục gia họ Trần."

Tôi vò đầu bứt tóc: "Chẳng phải người xuất gia rời khỏi tam giới, không trong ngũ hành sao, tục gia mà ngài còn nhớ rõ sao?"

Huyền Trang cười: "Nói là như vậy, nhưng anh mười mấy tuổi mới xuất gia, sao không nhớ rõ chứ?"

Tôi: "...." Chả ra sao cả, người ta cao tăng nói vậy, nhưng chẳng phải thường thì khi thỉnh giá tục danh chẳng phải sẽ nhắm mắt tay hợp chữ thập nói "Bần tăng đã quên sao?" cho dù là vừa mới xuất gia cũng phải nói thế.

Tôi cười làm lạnh: "Đúng, đúng, Huyền Trang đại sư là không, tục gia cũng là không, xưng hô thế nào cũng không trọng yếu..." Tôi biết rồi, thường khi nói chuyện với hòa thượng thì cái gì cũng hướng tới "không" là được, giống như nói lải nhải chém gió một hồi cũng là bảo bối, ví dụ sắc

tức không không tức sắc, người là ta ta là người, gà là chó mà chó cũng là gà -- tôi bỗng nghĩ tới một điểm mâu thuẫn: Đã xưng hô không trọng yếu, vậy sao không thể gọi là đại sư?

Tôi đang nghĩ vậy, chợt nghe Huyền Trang nói: "Chú đang lăm bằm nghĩ lung tung gì vậy, chú mà nhập ma thì anh nói với chú sao được?"

Tôi: "....."

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 138: Tuệ Căn

Nhóm dịch: Lưu linh hội

Biên: Lão Sầu

Trước lúc thấy Huyền Trang, tôi vẫn nghĩ vị cao tăng Đại Đường dù không đáng ghét như phim của Châu Tinh Trì, nói thay cái đài phát thanh trong "đại thoại tây du", thì ít nhất cũng giống như mấy vị phu tử đáng ghét ngày xưa hay nói mấy câu vô vị, thường thì những người có học vấn đặc hữu luôn phạm phải mấy cái bệnh đó, hơn nữa họ còn có tín ngưỡng thành kính nên sẽ không bận tâm tới việc người khác có thích thể hay không nữa.

Nhưng hôm nay vừa gặp mặt, Huyền Trang chưa từng nói với tôi một câu đạo lý gì, nhất là lão giải thích chữ "không" đó rất kỳ diệu, xem ra đại sư quả là đại sư, biết nói chuyện với loại như tôi thì không thể nói đạo lý đạo liễu gì, nói thế cũng bằng không....

Lúc này có bảy người đi tới trước mặt tôi, đều chấp tay nói: "Tiểu Cường huynh, sau này mong chiếu cố nhiều hơn."

Tôi thấy bảy người đều có tay áo rộng, phong thái nhẹ nhàng hoàn toàn khác với phong cách sát phạt của bọn Tần Quỳnh, vội chấp tay trả lễ: "Mấy vị đại ca là thất hiền hả?"

Người cầm đầu cười nho nhã: "Hiền thì không dám nhận, nhưng mà sinh gặp thời loạn thế, chỉ là bảy người vô dụng trốn trong rừng trúc thôi."

Tôi vội xua tay: "Hiện tại trừ Afghanistan với Iraq, thiên hạ coi như thái bình."

Người nọ lại nói: "Mặc kệ ra sao, chúng tôi vô tâm chính trị, chỉ cần có một nơi ca hát gây đàn thôi."

Một nho sinh đứng phía sau đá mắt sang một người bên cạnh châm chọc: "Kê Khang huynh nói sai rồi, cũng không phải ai trong chúng ta cũng vô tâm chính trị đâu."

Người nọ đỏ mặt, lúng lúng không biết nói gì.

Kê Khang quay lại mỉm cười: "Bá Luân huynh còn so đo gì chứ, bảy người chúng ta có thể gặp mặt cũng coi là hợp duyên, chuyện cũ cho qua đi."

Huyền Trang cười ha ha nói: "Lời rất hay, Thúc Dạ quả nhiên có tuệ căn."

Kê Khang cung kính: "Lão sư quá khen, chờ lúc lão sư rảnh rồi Thúc Dạ mong lão sư giải thích thêm nhiều chỗ không hiểu trong Phật pháp."

Huyền Trang nói: "Người mà hỏi điển cố ta tự nhiên có thể trả lời, nhưng cái gọi là không hiểu, chỉ có thể tự vấn tâm. Tự tâm hiểu ra thì thế gian không có gì nghi nan."

Kê Khang rung bình, bỗng cười thoải mái: "Hiểu rồi."

Huyền Trang giơ tay lên: "Thôi đi đi."

Kê Khang đáp ứng: "Tốt", xoay đó quay đầu bước đi.

Tôi chứng kiến hai người nói chuyện thấy có gì đó sai sai, vội hỏi: "Đi đâu?"

Kê Khang vừa đi vừa cười to: "Thúc Dạ đã thoát khỏi khổ hải, thứ gọi là đi tức là rời xa hết thấy buồn rầu trên trần thế."

Tôi gọi với: "Lão không tìm chỗ để tự sát đấy chứ?"

Kê Khang không vui: "Đương nhiên là không, tục nhân như chú sao biết được?"

Tôi gãi đầu: "Thế thì... cũng phải nói rõ là định đi đâu chứ. Dù sao cũng phải có tên phố số nhà chứ?"

Bạn học Kê Khang đang đắm chìm trong việc thoát khỏi bể khổ bị tôi hỏi một câu này liền chết đứng, lăm bằm: "Đúng nhể, mình đi đâu?"

Tôi chỉ ra cửa nói: "Dục Tài tạm thời chưa có rừng trúc, nhưng mà ông đi ra ngoài về phía đông ấy, qua cửa nhỏ là có thể thấy một mảnh rừng cây nhỏ, rất yên tĩnh, muốn đánh đàn hay uống rượu thoải mái...." Tôi nhớ rõ trong kho hàng còn có đàn cầm của Du Bá Nha, lúc đi bỏ lại tôi tiếc không có vứt đi.

Kê Khang muốn đi tôi nói theo: "Xách cả sáu vị đại ca này đi, cũng giúp họ vượt qua khổ hải cái."

Tôi thấy bảy người họ cũng không quá hữu hảo, nhưng vì đều là văn nhân nên dù đánh cãi nhau cũng không có chuyện gì lớn, nghe giọng điệu có vẻ là quan điểm chính trị bất đồng.

Thất hiền đi rồi, tôi nói với Huyền Trang: "Trần sư phụ, chúc mừng ngài lại phổ độ hơn phân nửa số người ở đây."

Huyền Trang cười nói: "Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, người thông minh tự nhiên nói một hiểu mười."

Tôi nói: "Đúng nha, giống như tôi thì phải cầm gậy dậy nha."

Lúc này đa số mọi người đi theo Tú Tú thăm trường học cùng làm quen với cuộc sống. Tôi trò chuyện với Huyền Trang, Bảo Kim đi qua nói: "Tiểu Cường, Vũ ca cùng mấy người triều Tần vẫn khỏe chứ?"

Tôi vội giữ chặt anh ấy giới thiệu với Huyền Trang: "Trần sư phụ, vị này là đồng đạo với ngài này."

Bảo Kim xấu hổ: "Đã rất nhiều năm bỏ đi rồi, hơn nữa anh làm hòa thượng cũng chỉ là muốn kiếm cơm ăn thôi, kém xa Trần sư phụ."

Huyền Trang khách khí rót một chén nước, sau đó lấy từ trong túi ra một cái bánh bao khô đét, gõ lên bàn vỡ ra rồi vừa ăn vừa uống nước.

Tôi kinh ngạc: "Ngài ăn cái này sao?"

Bảo Kim nói: "Ai da, anh cũng từng một thời gian dài ăn cái này, bọn tiểu Lục Tử không nấu cơm, hai là nồi bọn họ xài cũng không có sạch, Trần sư phụ không quen dùng." Việc này tôi tin, thức ăn của Dục Tài nổi tiếng ngon, tay nghề của bọn Tiểu Lục Tử thì không cần nói tới, nhưng tuyệt đối là dùng nguyên liệu ngon nấu ăn, bọn nhỏ mỗi ngày ăn thịt miếng to, uống canh bằng bát lớn -- đây cũng là di chứng bọn Lương Sơn để lại.

Cho nên thức ăn làm cho Huyền Trang cũng gặp khó, chúng tôi biết một người quen ăn chay thì khó ăn mặn.

Tôi kéo tay Huyền Trang: "Đi, tôi mời ngài đi Bách Tổ viên."

Huyền Trang trốn tránh: "Thế này được rồi, lúc lấy kinh tôi cũng ăn mấy năm lá cây mà."

Tôi kéo lão đi xềnh xệch: "Ngài mắng tôi đấy hả."

Bảo Kim cũng khuyên: "Ngài đi với Tiểu Cường đi, thức ăn chay tại Bách Tổ viên rất nổi tiếng -- tôi lát nữa còn có tiết dạy, không đi cùng ngài

được."

Huyền Trang bất đắc dĩ đành theo tôi lên xe, thấy mới lạ vừa sờ xe vừa hỏi: "Thứ này gọi là xe sao?" Tôi vừa khởi động vừa nói: "Đúng, ngài lấy kinh mà có thứ này thì nhiều lắm một tháng thôi - nhưng mà ngài đi lấy kinh là muốn trải nghiệm, thứ này ngài không cần hả?" Huyền Trang cười nói: "Ai nói với chú vậy, anh mà có thứ này thì anh vui phát khóc luôn."

Tôi không nói gì, nói chuyện với lão hòa thượng này lúc nào cũng phải cẩn thận, mấy thứ học trước kia giờ toàn vô dụng không.

Bách Tố Viên là nhà hàng ăn chay nổi tiếng nhất nơi chúng tôi sống, mấy năm trước thì dật dẹo, sống dở chết dở, nhưng vài năm nay chủ nghĩa ăn chay phát triển lại biến thành một nhà hàng cao cấp, sửa chữa hoa lệ hơn cả khách sạn, nhưng mà giá cũng tăng gấp mấy lần. Trên cơ bản chỉ có người có tiền mới tới ăn, cũng được chỉ định thành nơi chiêu đãi nhân sĩ tôn giáo cùng các đồng hành.

Tôi mang Huyền Trang vào lầu một Bách Tố viên, một phục vụ mặc áo vải trắng mỉm cười đón chúng tôi vào, phục vụ viên đều là cư sĩ bản địa, đôi khi thấy khách mặc áo cà sa vào còn có thể thảo luận một vài câu Phật hiệu, phong cách phi thường độc đáo. Nhưng mà thấy bọn tôi chẳng giống tăng cũng chẳng phải đạo, cũng chẳng để tâm. Hỏi mới biết nhà gian lầu hai đã hết chỗ, chúng tôi đành ngồi trong đại sảnh tầng một.

Phòng ăn bốn phía đều có treo một tấm bảng viết Kim cương kinh, còn có không ít câu khuyên người hướng thiện dán trên giả sơn hay hoa nhụy. Mùi đàn hương nhàn nhạt bay khắp phòng nhưng không ảnh hưởng tới ý muốn ăn uống. Tôi hỏi Huyền Trang: "Trần sư phụ, nơi này được chứ?"

Huyền Trang gật đầu: "Tốt, tốt, nếu chỉ ăn cơm thôi thì quá lãng phí."

Thực đơn đưa tới, tôi cầm lên hỏi nhân viên phục vụ: "Chỗ này cá là ngon nhất phải không? Cho một đĩa." Tôi thấy Huyền Trang tròn mắt

vì kinh ngạc, cười nói: "Sư phụ yên tâm, tuyệt đối là món ăn chay, dù là bột ngọt cũng không cho luôn." Phục vụ viên cũng nói vào: "Đúng đó, cá chỗ chúng tôi chỉ dùng váng sữa cùng mì sợi làm thôi."

Tôi lại điểm một món canh tứ hỉ còn có cung bảo kê đình -- cũng không có gì phải lo xem thức ăn có không hợp không, dù sao chỉ có đậu phụ, hoa quả khô cùng nấm, tôi trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ. Thấy Huyền Trang vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên không hiểu, tôi trấn an: "Ngài cứ yên tâm mà ăn, có thể nói với ngài như thế này, trừ khi lúc nấu ăn có cắt nhầm phải tay, còn lại thì dù ngài có khóc lóc hô muốn ăn thịt cũng không có đâu."

Huyền Trang nói: "Chú nói thế còn kinh khủng hơn là ăn thịt nữa?"

Chờ lúc đồ ăn mang lên, tôi âm thầm kêu tuyệt, cá làm giống như thật, cầm thìa chọc vào còn thấy xương giả. Đẩy thịt ra còn giống như thật, có da nữa chứ, canh làm cũng thật giống như canh gà thật vậy.

Tôi đưa đôi đũa cho Huyền Trang: "Trần sư phụ, thức ăn làm thế này được chứ?"

Huyền Trang cười khẽ: "Giống, quá giống."

Tôi không hiểu: "Sao vậy?"

Huyền Trang: "Đã biết là thức ăn chay, nhưng không nên làm thành hình động vật, thế thì đâu phải chỉ giống thôi đúng không?"

Tôi gật đầu: "Nói có đạo lý." Liền lấy đũa kẹp lấy tách ra, khiến không giống như cũ nữa nói: "Giờ được chưa?"

Huyền Trang cười nói: "Tiểu Cường chú lại giống thật rồi."

"... thế thì sao?"

"Đã thành hình động vật, chú lại kẹp nát nó, thế chẳng phải quá giống thật sao?"

Sao mà cứ giống thế này thế nọ mãi thế? Tôi không hiểu: "Vậy thì thế này, ngài cứ ăn đi, nếu không thích thì đổi lại ngài làm nó không giống thật."

Huyền Trang cười ha hả, cầm đũa gấp ăn, xem ra lão đã đói lắm, gấp luôn nửa con cá nhét vào miệng, tôi vội giới thiệu: "Con cá này ngoài hình dáng còn có một điều tuyệt vời, là hương vị giống như cá chép, ngài có cảm thấy thế không?" Tôi lập tức hiểu ra: "À đúng, ngài chưa từng ăn cá nhĩ?"

Huyền Trang lau miệng nói: "Nếm qua rồi."

"Sao?"

"Tôi chẳng những ăn cá rồi, còn ăn thịt uống máu rồi, dù sao những thứ hòa thượng không nên ăn thì tôi kiểm lại chưa có thứ gì tôi chưa ăn."

Hòa thượng diệu xịt sao? Tôi cười làm lành: "Không sao, rượu thịt đi qua dạ dày thôi, phật ở trong tâm mà."

Huyền Trang lắc đầu: "Không phải, lúc anh lấy kinh đi qua nhiều sa mạc hoang vu không người, cỏ đều không có mà ăn, lúc đó ăn nhiều bò sát cùng rắn rết, đương nhiên, trong điều kiện cho phép anh vẫn giữ nghiêm giới luật, lúc không có điều kiện, hết cách thì phải cố mà sống chứ."

"Đúng đúng, con kiến còn tham sống -- ôi chao, lời này từ bộ phật điển nào nhĩ?"

Huyền Trang sờ cằm nói: "Con kiến còn ham sống, ừ, lời này rất có mùi vị yêu thương thế nhân, lại không biết từ chỗ nào ra (chú: ngữ này xuất từ "Tây du ký"), nếu nói anh ham sống, cũng không hẵn, lúc trước anh chỉ

muốn đem kinh Phật về Đại Đường, chẳng phải Khổng Phu tử từng nói, sáng nghe đạo, chết cũng được, vậy ý tứ là, kinh thư còn chưa tới Đại Đường thì anh còn chưa thể chết được." Nói xong Huyền Trang cười tự giễu. Tôi kính phục: "Có người còn sống vì ăn cơm, có người ăn cơm vì còn sống."

Huyền Trang dừng đũa nói: "A, Tiểu Cường rất có tuệ căn nha."

Tôi cười nói: "He he, lời này không phải tôi nói, dường như là danh ngôn của Socrates".

Huyền Trang nói: "Ừ, Socrates rất có tuệ căn."

Tôi nói đùa: "Tôi tìm hẩn tới làm đồ đệ ngài nhé?"

Huyền Trang: "Làm đồ đệ hay không chưa biết, nhưng mà trên đường lấy kinh thật có một trí giả cùng đường, thật là chuyện vui."

Đến lúc đó kiếm một nhóm toàn cổ Hy Lạp: Socrates cầm kim cô bổng hàng yêu trừ ma, Plato hết ăn lại nằm, Aristol gánh đồ, Huyền Trang đại sư cười Sphinx, cùng lắm thì khi lấy kinh bọn họ in sao ra hai bản, dù sao Phật học có một phần là triết học mà....

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 139: Thà Học Đào Nguyên Tam Kết Nghĩa, Chớ Học Ngõa Cương Một Lô Hương

Nhóm dịch: Lưu linh hội.

Biên: Lão Sầu

Nói tới lấy kinh, tôi đột nhiên hỏi: “Vì sao ngài muốn lấy kinh?”

Tôi hỏi vậy là vì tôi nhớ tới một chuyện cũ, trước cửa nhà tôi có một lão hàng xóm, hiện tại thổi kèn trong ban nhạc gì gì đó rất nổi tiếng, phí xuất hiện hơi tí hơn vạn, nhưng tôi biết rõ hẳn thế nào, trước kia thường thổi kèn báo hiệu cho trường, sau này chọn kèn ngân là vì nhân viên lái xe buýt không cho nó vác túi kèn lên xe... Rất nhiều chuyện lại xảo ngộ như vậy, không thể đoán biết, tôi thực sự không hiểu ngày xưa Đại Đường còn chưa thịnh hành xuất ngoại du học, Huyền Trang vì sao lại có ý nghĩ như vậy.

Huyền Trang cười: “Nếu anh nói với chú là vì phổ độ chúng sinh, chú tin không?”

Mẹ kiếp, cái này quá khó trả lời, nếu bình thường mấy anh em ngồi chém gió có người hỏi tôi thế, tôi liền nghiêm túc nói: Tôi tin! Hay là trực tiếp nhổ nước bọt trước giày của nó...

Nhưng trước mặt cao tăng như Huyền Trang - một cao tăng thường nói mấy câu bá cháy, tôi cũng không biết lão vốn nghĩ sao nữa? Tôi nói sai thì lão lại nói là tôi rất giống hả.

Tôi ngập ngừng: “Vốn là... không quá tin, nhưng ngài nói thì tôi tin.”

Huyền Trang: “Anh cũng không có nói vì phổ độ chúng sinh, anh chỉ hỏi chú có tin không thôi.”

Nhìn xem, quả nhiên bị mắc lừa?

Tôi dứt khoát: “Ok, em không tin, anh ra ngoài phát triển chắc là vì không thể sống ở quốc nội nữa hả?”

Huyền Trang bất mãn: “Chú sao lại nói anh vậy, chú nói xem anh không vì phổ độ chúng sinh thì đi làm gì?”

Tôi: “.....” (hạn hán, sa mạc lời như cái giới trẻ hay nói giờ).

Huyền Trang cười: “Ha ha, chỉ đùa chú tí thôi, kỳ thật nói muốn phổ độ chúng sinh nên ra đi, thế thì anh lại vĩ đại quá. Lúc đầu anh chỉ vì muốn giải đáp mấy chỗ khó hiểu mới đi, sau đó kinh Phật trăm nhà khác nhau, mỗi nhà mỗi kiểu, người giảng giải khó tránh khỏi có chỗ mâu thuẫn, Phật giáo bản ý là dạy người hướng thiện. Anh không nghĩ các tín đồ cũng phải chia ra phái này phái kia, vì muốn truy tìm bản nguyên nên mới đi Thiên Trúc.”

Tôi nói: “Ý của anh trước tiên là phổ độ bọn hòa thượng, điều này còn vĩ đại hơn phổ độ chúng sinh à.”

Huyền Trang cười nói: “Vĩ đại thì chưa cần nói tới. Nhưng mà việc lấy kinh quả là chuyện công đức, chuyện này anh đi làm, hơn nữa cũng thành công, nên là việc rất may mắn.”

Tôi nói: “Anh quá khiêm tốn. Tần Thủy Hoàng là thiên cổ nhất đế, anh là thiên cổ nhất tăng.”

Huyền Trang xoa tay: “Đều là hư danh, anh chỉ coi trọng việc giải trừ oán niệm, hóa giải cừu hận mà thôi.”

Mắt tôi sáng lên sự sùng bái: “Đúng đúng, phàm là cao tăng đều am hiểu việc này.”

Huyền Trang: “Kỳ thực không riêng phật giáo, phàm là tôn giáo có thể gọi là tín ngưỡng đều coi đây là cốt lõi, tôn giáo có thể khiến người điên cuồng, nhưng chú có nghĩ tới hay không, nếu không có tôn giáo thế giới này đã sớm điên rồi.”

Tôi vã mồ hôi: “Không ngờ...ngài còn cảm thấy hứng thú với giáo phái khác?”

Huyền Trang gật đầu: “Hai ngày nay anh cũng hiểu rõ một chút về cơ đốc giáo cùng thiên chúa giáo.”

Tôi nói: “Anh lại hiểu thêm chút Do Thái giáo càng tốt. Có thể hóa giải xung đột Israel-Palestin, hay IS với phần còn lại của thế giới, giải thưởng Nobel sau mười năm nữa mới nhận được nhưng em có thể dự chi.” Tôi lập tức nói: “Đúng rồi, nói chuyện 18 hạo hán đi, anh làm sao giảng hòa họ được vậy?”

Huyền Trang nói: “Trần gian không có vô cơ yêu, cũng không có vô cơ hận..” Tôi ngắt lời: “Ừ, đây là giảng phật kinh.” Xem ra hòa thượng này đến đây cũng chịu khó đọc sách à.

“Cái gọi là cừu hận, tất là có nguyên do của nó, không ai sinh ra đã có cừu hận...”

Tôi vội vàng nói: “Có, nhân vật chính trong võ hiệp bình thường đều có kẻ thù giết cha, hơn nữa cừu nhân không phải là võ lâm minh chủ thì là vương gia.”

Tôi thấy Huyền Trang không thích, cười làm lành: “Anh cứ tiếp tục.”

Lão già nói rành rọt: “Nếu muốn hóa giải cừu hận thì phải tìm được căn bản của cừu hận. Như 18 người bọn họ, bọn họ kết oán cũng không phải cái gì quá to tát, đơn giản là hai nước đánh nhau đều vì chủ của mình. Những chú nghĩ kỹ lại xem chắc cũng thấy: Những người này có ai thực sự là đại gian đại ác sao?”

Tôi xoa tay: “Không biết... những người này có những ai em còn không biết à.”

Huyền Trang bấm đốt ngón tay đọc tên cho tôi: “Những người này gồm có Dực quốc công Tần Quỳnh, hữu võ hậu đại tướng quân Úy Trì Cung, Tùy triều kháo sơn vương Dương Lâm...”

Tôi nghe lão kể tỉ mỉ ra tên từng người, vô cùng kinh ngạc: “Sao ngài nhớ rõ vậy?”

Huyền Trang mỉm cười nói: “Những người này thời anh cũng có nghe nhiều nên quen.”

Tôi dừng chút, lập tức hiểu ra: Tần Quỳnh cùng Huyền Trang đều là người thời đại Lý Thế Dân, mà bọn Tần Quỳnh lúc tới đều là khai quốc công thần nổi tiếng, Huyền Trang tự nhiên nhớ rõ.

Thông qua trò chuyện với Huyền Trang tôi mới hiểu, 18 hảo hán chẳng những có phe hưng Đường như Tần Quỳnh, La Thành, còn có bọn bảo Tùy như Dương Lâm, Vũ Văn Thành Đô, hơn nữa người hai phái cơ hồ nhân số ngang nhau, lực lượng tương đương, phe hưng Đường ngoài Tần Quỳnh còn có Bùi Nguyên Khánh, Hùng Khoát Hải, Ngũ thị huynh đệ, bảo Tùy cũng có mãnh tướng Tả Thiên Thành, Ngụy Văn Thông, Tân Văn Lễ, hai phái trường kỳ đánh nhau sinh tử, cơ hồ đại bộ phận thành tử địch.

Tôi nghĩ, những người này thật cũng không có ai là đại gian đại ác, danh vọng có đó, 18 hảo hán mà, không mãnh tướng cũng là ngưu nhân, so với bọn Lương Sơn cùng Phương Tịch đôi bên đánh nhau cơ bản là do Phương Tịch ghét Tống Giang phản bội giai cấp cùng với việc Lương Sơn đau lòng vì mối hận của các huynh đệ bỏ mạng, cho nên mới dẫn phát một trận chiến tranh làm người ta lo lắng, ân oán của bọn họ là tư nhân, các hảo hán đánh Phương Tịch cũng không phải vì giang sơn của Tống Huy Tông.

Còn mấy người Tùy Đường này có thể bỏ qua, thuần túy là lưỡng quốc tranh hùng, xét về quan hệ cá nhân, không ít người còn là bà con, ví như Tân Quỳnh từng nhận Dương Lâm làm nghĩa phụ, mặc dù lúc ấy là giả, nhưng sau này hai người có cảm tình nhất định, nhưng quan niệm bất đồng, giống như bằng hữu giao đấu, chỉ có điều phía thua phải mất mạng thôi – mà đối với bọn họ, một mạng cơ hồ không tính là cừu hận.

Trải qua Huyền Trang giải thích, tôi khâm phục vô cùng, lão già quả nhiên nhìn rõ nhân tình thế thái. Tôi nói: “Đạo lý đơn giản thế, bọn họ cũng tin sao?”

Huyền Trang: “Cho nên nói cừu hận có thể che mắt người, bọn họ chỉ biết ai là đồng minh ai là cừu nhân, lại không chịu ngẫm lại căn nguyên.” Lão hòa thượng lại làm bộ cao thâm: “Muốn hóa giải ân oán của bọn họ, chỉ cần cho bọn họ nhìn lại là được.”

Tôi vô thức quay đầu lại nhìn... sau lưng là nhân viên phục vụ.

Tôi nói: “Còn có một người em không hiểu, Đơn Hùng Tín là sao, hẳn hình như chả thích nói chuyện với ai.”

Huyền Trang khẽ lắc đầu: “Nói tới người này thì khá phức tạp. Anh ta vốn là bạn tốt của Tân Quỳnh, sau lên Ngõa Cương phản Tùy, nhưng quân anh Ngõa Cương cuối cùng quyết định bảo vệ Thái Tông, vì Đơn Lý hai nhà có khúc mắc nên không theo. Đơn viên ngoại tách ra, sau đầu phục

Vương Thế Sung phản Lý, Vương Thế Sung thua đầu hàng, Đơn viên ngoại phá vây bị bắt, cuối cùng kiên quyết chịu chết.”

Tôi lú lười: “Tần Quỳnh không ngăn lại sao?”

Huyền Trang: “Lúc ấy Dực quốc công không có mặt.”

Tôi châm điếu thuốc: “Cho dù Tần nhị ca không có mặt, huynh đệ Ngõa Cương cũng không quản sao?”

Huyền Trang thở dài: “Đây là đạo bất đồng bất tương mưu, nếu không giết Đơn viên ngoại, bằng địa vị giang hồ của anh ta cho dù sau này không uy hiếp Đại Đường, nhưng cũng sẽ gây phức tạp.”

Tôi khinh thường: “Chẳng trách người ta luôn nói thà học đào viên tam kết nghĩa, chớ học Ngõa Cương một lô hương, bọn này luôn không thành thực.”

Huyền Trang thở dài: “Thế gian có chút cừu hận là dễ giải, có chút cừu hận cũng không chỉ dựa vào Phật hiệu hóa giải, giống như chú nói thù giết cha vậy, đây là sự mâu thuẫn của tôn giáo, đây cũng là sự tiếc nuối nhất của anh.” Xem ra xung đột Israel-Palestin hay IS và toàn bộ thế giới thì Trần sư phụ tạm thời còn không nghĩ ra cách giải quyết triệt để....

Tôi nói: “Đúng đúng, em còn có một chuyện gút mắc - khi còn bé có thằng tên là Nhị Béo luôn ăn hiếp em, em cực hận nó. Anh có thể hóa giải không?”

Huyền Trang cười không nói. Nói chuyện phiếm với lão hòa thượng một lúc tôi thấy, vị cao tăng Đại Đường chẳng những tinh thông Phật hiệu, hơn nữa trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, vừa thông kinh sử, lại dài cái kia, chưa kể phong tục các nơi, thậm chí tinh tượng chiêm bốc, trung y thảo dược đều có hiểu biết sâu, cũng không hiếm thấy trong đám khách tôi tiếp, dù sao đều là tinh anh. Cái khó có được là Huyền Trang đại sư khẩu tài

cũng vô cùng tốt, khi thì lưu loát khi thì kiệm lời như vàng, nhưng luôn nói vào đúng chỗ mấu chốt. Hơn nữa kinh nghiệm của lão đích xác phong phú, nghe xong vài đoạn lão lấy kinh tôi cũng bị cuốn hút không muốn ngừng, lão có thể khiến 18 hảo hán cùng bọn Phương Trấn Giang ngoan ngoãn nghe giảng cũng là nhờ khả năng kể chuyện hấp dẫn, Phật hiệu cùng đạo lý cũng thông qua kinh nghiệm của lão chậm rãi truyền cho người khác.

Khiến tôi cảm thấy giật mình là lão nhìn thấu thế giới này cũng như xử lý nhân tình thế thái rất tuyệt, bất luận bạn là thân phận gì, tính cách thế nào, lão cũng tìm ra chủ đề mà bạn hứng thú, không câu nệ -- nói khó nghe chút là đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, cũng không trách được, có thể đi qua mười mấy quốc gia, đi quá vạn dặm, không có tố chất như vậy e rằng nửa bước khó đi, lão đối mặt với đủ loại người, nếu không trừ phi thực sự có Ngộ Không bảo vệ lão, nếu không một lão hòa thượng cố chấp có lẽ chưa đi ra khỏi cửa đã bị người ta lôi về. Một người thông minh tài trí luôn có chỗ thiếu hụt, nhưng lão hòa thượng này là một người mà tôi cho rằng cơ hồ là hoàn mỹ, có thể nói như vậy, nếu năm đó lão ta nguyện ý vào quan trường, Từ Mậu Công nhiều lắm là trợ thủ cho lão thôi; nếu lão có chí với khoa học, không chừng Đường Triệu là nước đầu tiên xài máy chạy bằng hơi nước, nếu lão muốn học võ, vị tất không thể không trở thành nhân vật nguyên mẫu của võ hiệp y đời sau...

Nhưng tôi liền không hiểu, một nhân tài như vậy sao lại làm hòa thượng chứ? Nói đi lại nói lại, còn là vì phổ độ chúng sinh, nhưng mà cách nói của Huyền Trang là giúp thế nhân giải thích điều khó hiểu, giảm bớt sầu lo, nói thông tục là tận hết sức lực của một người khiến mọi người sống vui vẻ, đây là lần đầu tiên tôi thực tâm kính nể một người như vậy. Huyền Trang là một người rất thuần túy, là một người cao thượng, một người không hề nghĩ tới cái lợi của riêng mình, là một người không ngại đi xa vạn dặm tới Tây Trúc thỉnh kinh. Giống như những kẻ gia thế lừng lẫy tự chọn trở thành một thầy thuốc tâm lý bình thường vậy, Huyền Trang giống như một bác sỹ tâm

lý hoặc chuyên gia tâm lý, chuyên giúp người khác vượt qua cách trở trong tim.

Lại nói tới Trúc Lâm thất hiền, lão nhân chẳng những có thể kêu tên, còn giới thiệu tỉ mỉ tác phẩm cũng như quan điểm xử thế của họ cho tôi, vì thế tôi biết biết, Trúc Lâm thất hiền không phải mỗi người u nhả chẳng màng danh lợi như tôi vẫn nghĩ, bảy vị đại ca kia vốn vì tị thế tìm thanh tịnh, nhưng vì sau Tư Mã thị đang cầm quyền buộc bọn họ ra làm quan để tạo thế cho mình - từ điểm này có thể có một kết luận: Thời điểm tốt, thực sự thiếu nhân viên công vụ. Kết quả là Kê Khang, Nguyễn Tịch Công cự tuyệt. Kê Khang vì thế mà còn bị hãm hại tới chết, mà Địa Sơn Đào cùng Vương Nhung trong thất hiền không sợ uy bức lợi dụ, chẳng những xuất thế, thậm chí còn làm đại quan, vì thế nên vừa rồi tại Dục Tài, Sơn Đào bị Nguyễn Tịch nói cho sượng mặt.

Huyền Trang cười nói: “Mấy văn nhân này có chút giống bọn nhỏ, thực sự ngây thơ, cũng rất đơn giản, bọn họ không có gì là cừu hận cả.”

Đang nói chuyện cao hứng, Sáu Lưu gọi điện tới. Câu đầu tiên nói là: “Tiểu Cường, chú ở đâu?”

“Đang ở bên ngoài ăn cơm, có chuyện gì sao?” Tôi có chút không muốn gặp lão lừa đảo, bình thường lão tìm tôi chẳng có chuyện gì hay, nhất là từ khi lão không phát lương cho tôi, tôi chẳng buồn để ý tới lão.

Quả nhiên, lão lừa đảo vội vã kêu lên: “Vậy chú về đi, trực tiếp đi tam quốc.”

Tôi gắp một miếng đậu bỏ vào miệng nhai: “Quan nhị ca gặp chuyện gì sao?” Tam Quốc ngoại trừ Tào Xung không thể quay về, tôi chỉ tiếp đãi Quan nhị ca, anh ấy có chuyện gì chứ, bán táo bị trật tự đô thị đánh sao?

Sáu Lưu: “Không phải Quan Vũ, Lưu Bị bị bắt rồi, chú mau đi cứu. Nhanh chân kéo trẻ.”

Tôi ngạc nhiên: “Lưu Bị là khách của tôi sao?” Tôi mặc dù làm nghề chùi dĩa, nhưng nghĩ sao cứ giống như bộ phận bảo hành bên bán máy tính nhỉ?

Sáu Lưu: “Cùng loại thôi, Quan Vũ về khiến phản ứng dây chuyền, Lưu Bị mới bị bắt, chúng ta nếu mặc kệ lão chết thì sao.” Ừ, chuyện này giống như mua một đĩa win crack xong cài vào hỏng máy, thế là tìm thằng nhóc bán đĩa win.

Tôi thấp thỏm: “Ai bắt vậy?” Tôi biết đặc điểm người nhà họ Lưu, khả năng tìm sống trong tuyệt địa không kém tôi.

“Bị Lữ Bố bắt ở Hồ Lao Quan, chú mau chạy tới đi, lúc này Lưu Bị cùng Tào Tháo còn chưa nổi danh, nói giết là giết đó.”

Tôi ngồi bật dậy: “Gì? Vậy lão kêu tôi làm sao bây giờ? Lão nghĩ là tôi giỏi hơn Lữ Bố sao?”

“Chẳng phải chú còn bánh sao?”

Tôi ngửa mặt lên trời cười điên cuồng: “Cho dù tôi có 1 vạn cái bánh quy. Lão nói xem tôi nên phục chế ai hả?”

Sáu Lưu cười he he: “Vậy chú nghĩ cách đi, rất nhiều vấn đề không thể dựa vào vũ lực – anh nhắc chú nhé, Lưu Bị mà chết là bọn ta cũng xong thôi, chú lần này gặp trận quyết tử đó.”

Con mẹ nó nói đúng vkl, nhiều chuyện đúng là không thể dựa vào vũ lực. Người căn bản giải quyết không được - ai vũ lực hơn Lữ Bố chứ?

Tôi gấp đến độ vã mồ hôi. Cầm ví tiền lên hỏi Huyền Trang; “Anh ăn xong rồi hả?”

Huyền Trang: “Được rồi.”

Tôi đặt tiền lên bàn: “Em đưa anh về trước, em có số điện thoại chỗ này rồi, sau đó bọn họ sẽ đúng giờ đưa cơm cho anh.”

Huyền Trang nhìn qua vẻ mặt của tôi nói: “Có chuyện gấp sao?”

Tôi mới đứng lên, cười gượng: “...không gấp.”

Huyền Trang cũng không hỏi nhiều, cầm theo túi chứa đồ dư do phục vụ viên gói lại theo tôi ra ngoài, lên xe còn vô ý nói một câu: “Gặp chuyện chớ rồi, thế đã thành công một nửa rồi.”

Lão hòa thượng dường như lẩm nhẩm niệm kinh, tất nhiên tôi không thể rồi, tỉnh táo suy nghĩ, có thể cùng Lữ Bố đấu, ít nhất cũng là Hạng Vũ cùng Nhị Béo, Hạng Vũ không thể phân thân, Nhị Béo chẳng phải sẵn có sao?

Tôi nhanh chóng lái xe về, gọi điện thoại cho Nhị Béo, nghe được tiếng rờ rờ ở đầu dây bên kia: “Đang sửa động cơ hả?”

Nhị Béo: “Ừ, hiện tại không thiếu tiền, cũng thích làm việc này.”

Tôi nói thẳng vào vấn đề: “Giờ cho mày đánh nhau với Lữ Bố, có nắm chắc thắng không?”

Nhị Béo cười nói: “Mày chấp à? Tao chẳng phải là Lữ Bố sao?” Hắn còn không biết mình có thể ngồi đối diện uống rượu với mình mà.

“Tao nói đơn giản với mày đi, nếu mày cùng Lữ Bố chạm mặt bây giờ, mày có thể thắng không?”

Nhị Béo nghe vậy, ngừng tay hỏi nhỏ: “Xảy ra chuyện gì à?”

Tôi xem đường còn dài, nên nói chuyện tôi có thể về quá khứ nói cho hắn, cuối cùng còn cố ý giới thiệu tình hình tại Hồ Lao Quan.

Nhị béo vô cùng lưu luyến: “Hổ Lao Quan.. đó là thời điểm tao đặc ý nhất kiếp trước, Lưu Quan Trương ba người cũng chả đánh được tao...”

Tôi mắng: “Đừng chém gió nữa, nói chính sự đi.”

Nhị Béo mới ổn định tâm tình: “Nói thật bằng trạng thái bây giờ của tao là vô nghĩa, khi đó mỗi ngày tao chinh chiến, cơ thể võ kỹ cũng đỉnh phong, hiện tại tao ra sao mà cũng biết, cúi đầu không nhìn thấy chân mà.”

Tôi thở dài: “Mày thật là oan gia của tao, nói đi xem ai có thể thắng mày, nói thật.” Tôi cũng không tin Tam Quốc lớn vậy cũng không có thể ngoại cao nhân.

Nhị Béo nói chắc nịch: “Không có, dù sao tao chưa gặp qua, sư phụ dạy võ cho tao có lần luận võ với tao cũng phải cẩn thận, tao có thể khẳng định lão không có giấu nghề.”

Tôi: “...”

Nhị béo nói tiếp: “Nhưng mày đã gặp nạn, tao là bạn dù sao cũng phải đi giúp. Tao cũng thật sự muốn gặp nó.”

Tôi cảm động: “Huynh đệ tốt, vừa rồi tao không nên vừa ăn cơm vừa mắng mày.”

Nhị béo: “....”

Tôi nói: “Vậy mày hiện tại đi tới Dục Tài luôn đi, tao chờ mày tại đó.”

Có Nhị béo làm hậu viện, tôi thoáng an tâm, nhưng dùng vũ lực gạt bỏ là phương án cuối, trong biệt thự cũ của Hà Thiên Đẩu, Nhị Béo cùng Hạng Vũ đánh bất phân thắng bại, nhưng mà sau đó khí lực rơi xuống hạ phong,

nhưng Lữ Bố hôm nay còn mạnh hơn nó một cấp bậc – thật khó mà tưởng tượng là mạnh cỡ nào à.

Huyền Trang thấy tôi dăm chiêu, cười tủm tỉm: “Nghe được lõm bõm, chắc chú muốn kéo Lữ Bố đánh Lữ Bố hả?”

Hòa thượng thật thông minh nha.

Tôi thở dài: “Đáng tiếc Lữ Bố tôi quen thật sự là tên nhát gan so với Lữ Bố kia, việc này không thể không làm, thật khó quá.”

Huyền Trang: “Việc này kỳ thật không khó.”

Tôi vội hỏi: “Vậy ngài chỉ tôi xem.”

Huyền Trang cười vui: “Đợi lát nữa tới Dục Tài, không cần anh nói chú tự sẽ hiểu.”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 140: Chầy Cứt Trâu

Nhóm dịch: Lưu linh hội

Biên: Lão Sầu

Bởi vì không có nghĩ ra, tôi lo lắng suy nghĩ lái xe về Dục Tài, trên đường về ký túc xá bị một bọn nhỏ ngăn lại, tôi đang bức tức, cũng chẳng buồn cùng bọn nhỏ chơi mè�o đuối chuột, vỗ vai mấy đứa nhỏ, bọn nó dường như nghĩ tôi là người qua đường (đó là tôi kiếp trước), rồi nhanh chóng quay lại nhìn tiếp.

Tôi xuống xe, đóng sầm cửa, giọng hung dữ: “Mấy đứa làm gì vậy?”

Mấy đứa nhỏ chẳng buồn quay đầu lại, đáp lời: “Đừng ồn, mau đến xem.”

Tôi nhìn vào giữa đám đông, thấy mấy đứa tầm 14, 15 quây lại, đứng trước chỗ tập tạ, thằng nhóc con Lý Nguyên Bá đứng trước mặt mấy đứa nhóc chỉ nhỏ hơn vài tuổi, mặt vẫn búng ra sữa, đang cau mày.

Xem tình hình hẳn là hai bên đang giằng co, mấy đứa nhỏ tôi cũng biết, đều tập cử tạ với Lý Quỳ, hơn nữa có hiệu quả rõ rệt, có mấy đứa còn giành giải khu phố, thành phố, còn có cả á quân ở đây, nhưng chẳng hiểu bọn nó sao lại tranh chấp với Lý Nguyên Bá, tôi kéo một thằng nhóc hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Đứa nhỏ thấy là tôi, tức giận chỉ Lý Nguyên Bá mách: “Nó nói bọn em luyện đều là thứ rác rưởi.”

Tôi phì cười, hỏi Lý Nguyên Bá: “Mày nói thế à?”

Lý Nguyên Bá giọng ồm ồm: “Đúng.”

Mấy đứa nhỏ lập tức nhao nhao lên, đều chỉ tay chắt vắn Lý Nguyên Bá.

Lý Nguyên Bá đá mấy viên tạ tròn trên đất, nói một cách vô tội: “Đúng mà, dùng cái này bọn mày luyện cái gì?”

Mấy đứa nhỏ lập tức nháo loạn, nếu Lý Quỳ, Bảo Kim mấy người trưởng thành nói thế bọn nhỏ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, nhưng đối với một đứa chỉ lớn hơn vài tuổi, tướng mạo còn xấu xí, bọn nhóc đương nhiên không phục rồi, một học sinh cao xấp xỉ 1m8 cũng không nói nhiều, lấp tạ rồi nói với Lý Nguyên Bá: “Thằng xấu xí kia. Đây là 80 kg.” Nói xong đứng trước tạ, kỹ thuật tiêu chuẩn nâng tạ qua đầu vài giây, sau đó ném xuống đất, mặt không biến sắc, không thở hồng hộc, mọi người ở bên đều khen hay.

Một đứa nhỏ 14 tuổi có thể nâng tạ 80kg. Còn là cử giật... dù sao tôi ... cũng không làm được.

Tên to con buông tạ thị uy với Lý Nguyên Bá: “Mày làm được thế rồi nói.”

Lý Nguyên Bá chẳng chút hứng thú cầm lấy tay đòn, thử nhấc lên, vui vẻ: “A, cũng nặng đấy.”

Mấy đứa nhỏ ở bên châm chọc: “Chả vậy, mày nghĩ đây là nhựa plastic sao?”

Nhưng có lẽ bọn nó hiểu sai ý ... Lý Nguyên Bá nói khá nặng, ý là thứ này nặng hơn so với bề ngoài thôi – tiếp đó, nó một tay nhắc tạ lên trước ngực nhìn kỹ, cân nhắc chút rồi bĩu môi: “Ừ, nặng bằng cây đại đao tao chơi lúc 5 tuổi.” Chiêu ấy làm mọi người sững sờ, mọi người ở đây là kể cả mấy tên mãnh tướng như Tần Quỳnh, Vũ Văn Thành Đô, binh khí mà bọn họ sử dụng cũng đến 40-50kg, nhưng muốn cầm một quả tạ 80kg như cầm kim khâu thì không ai làm nổi.

Lý Nguyên Bá không chờ mọi người hết sững sờ, cúi đầu nhìn một đồng tạ dưới chân, suy nghĩ một chút, một tay cầm tạ, tay kia thêm tạ, có người hồi tỉnh lại nói: “Cẩn thận, nguy hiểm.”

Lý Nguyên Bá làm vậy là vi phạm nguyên tắc an toàn. Nếu nắm không chắc rơi vào chân thì mất chân.

Lý Nguyên Bá thêm tất cả số tạ vào, nhìn tạ như cái hồ lô, sau đó khóa cứng lại, tựa như cầm gậy sáp ong vung vài vòng, tôi thấy gió lạnh đập vào mặt, lập tức giơ hai tay kêu lên: “Mọi người mau lui ra sau.”

Mọi người tránh ra một vòng lớn. Lý Nguyên Bá nhắc tạ nặng chẳng biết bao nhiêu cân quay vù – nhanh không kém một thằng nhóc 6 tuổi vung gậy, chỗ rỉ sắt quay nhanh quá bị bay mất hết. Nó chơi một lúc, bỗng mất hứng thú, tiện tay quăng tạ: “Vẫn là nhẹ quá, chơi không vui.”

Tôi bình tĩnh lại đầu tiên, vỗ vai bọn nhỏ đang đứng như trời trồng, an ủi: “Sau này cố gắng học với ca ca này nhé, các em sẽ có ngày như vậy thôi.”

Bọn nhóc sững sờ một lúc, bỗng đồng loạt vây lấy Lý Nguyên Bá hỏi này hỏi nọ, ngưỡng mộ không nói lên lời, khi được hỏi sao lại khỏe vậy, Lý Nguyên Bá trả lời ngây ngô: “Có gì đâu, ăn nhiều thịt, đánh nhau nhiều.” Tôi vội la lên: “Đừng nghe câu sau.”

Huyền Trang cười tủm tỉm nói: “Giờ chú còn chưa nghĩ ra cách sao?”

Đánh Lữ Bố! So với Lý Nguyên Bá, Lữ Bố là cái tờ rym.

Kỳ thật Lý Nguyên Bá vung tạ là tôi biết phải làm gì rồi, tôi đang tìm mãnh tướng xử được Lữ Bố - Kẻ cả Hạng Vũ nói cũng phải thua kém vài ba phần, một phần vì trong đầu tôi không có ấn tượng với Lý Nguyên Bá, hai là bề ngoài của thằng nhóc lừa gạt tôi, tôi thực không ngờ thằng nhóc xấu trai còn chả cao bằng tôi lại biến thái tới mức này.

Tôi liếc nhìn Huyền Trang, cẩn thận hỏi lại: “Ngài cũng tán thành dùng vũ lực giải quyết sao?”

Huyền Trang cười: “Nên đánh thì đánh, đánh gục một người, hạnh phúc vạn nhà, đây là công đức.”

Tôi vô cùng hoài nghi: Tôn Ngộ Không vốn là con khi nhỏ vô cùng thiện lương đáng yêu, nhưng bị Huyền Trang dạy thành Đấu Chiến Thắng Phật.

Xua tan đám học trò, tôi ngoắc tay: “Nguyên Bá, tới đây.”

“Sao vậy?”

“Cùng ca ca đi đánh nhau” Tôi biết với người như nó chẳng cần che giấu, nói là đi đánh nhau nó còn mừng là khác.

Ai ngờ Lý Nguyên Bá không chút hứng thú, xua tay: “Không đi!”

“.... Tại sao?” Chẳng lẽ nghe hai ngày giảng bài của Huyền Trang, thằng bá vương ngốc nghếch kia lập địa thành phật sao?”

Lý Nguyên Bá vâng vâng góc áo: “Ngoại trừ thằng nhóc Vũ Văn ra, chẳng ai tiếp được hai ba chiêu của tao, đánh cũng chán.”

Vũ Văn Thành Đô cười mắng: “Mày cuồng nhỉ.”

Tôi kéo nó, giống như chú ăn mày trong vua Kung Fu lừa đứa nhỏ mua bí kíp, dụ khi: “Giờ thì có thằng lợi hại đó, nghe nói qua Lữ Bố không?”

Lý Nguyên Bá không biết: “Lữ Bố, ai dzậy?”

Mấy người Tần Quỳnh nghe tên Lữ Bố đều vây quanh, Trình Giảo Kim vỗ ót Lý Nguyên Bá: “Thằng ngốc, Lữ Bố là người mạnh nhất Tam Quốc đó.”

Nghe được từ “người mạnh nhất”, Lý Nguyên Bá lập tức hứng thú: “Thật hả?”

Tần Quỳnh hỏi nhỏ tôi: “Sao lại đánh với Lữ Bố?”

Tôi tức giận: “Khó nói lắm, sau này Tú Tú sẽ nói rõ với mọi người, giờ tôi phải mang Nguyên Bá đi Tam Quốc.”

Tần Quỳnh: “Tam Quốc? Tôi kính nể Quan nhị ca, ông ấy ở Tam Quốc hả?”

Tôi cười: “Quan nhị ca lúc trước cũng muốn gặp Tần nhị ca.”

Tần Quỳnh nghe nói thế vô cùng kinh ngạc: “Thế anh theo chú.”

Tôi khó xử: “Khó à?” Mặc dù mấy người Tần Quỳnh không về Đường Triều thì ok thôi, nhưng hiện tại bớt chút chuyện tốt hơn.

Tần Quỳnh chỉ Lý Nguyên Bá: “Thằng nhóc kia chú có quản được không. Nếu để xảy ra chuyện, nó chỉ nghe anh thôi.”

Tôi cũng nghe Huyền Trang nói Tần Quỳnh có ân với Lý gia, Lý Uyên thường nói với Lý Nguyên Bá khi đi dẹp 18 lộ phản quân là không được thương tổn Tần Quỳnh, mà Lý Nguyên Bá sợ cha nhất, cho nên Tần Quỳnh nói sao nghe đó.

Nghe Tần Quỳnh nói thế, tôi cũng sợ thẳng nhóc gây khó, đành nói: “Vây phiền toái Nhị ca đi một chuyến.”

Lập tức, trước sau tôi một đồng tiếng kêu: “Tao cũng đi, tao đi....” Nghe nói đi Tam Quốc giúp Quan nhị gia đánh trận, cả đám phần tử hiếu chiến đều điên lên tranh nhau, Phương Trấn Giang cùng Vương Dần cũng nóng máu, Dương Lâm cùng mấy lão tướng tự trọng thân phận đứng vòng quanh, nhưng mắt nhìn thẳng vào tôi.

Tôi vội xua tay, kêu lên: “Đừng tranh, trên xe chỉ có 7 chỗ.”

Lúc này Lý Nguyên Bá rất cục hiếu được Lữ Bố là ai, nhếch miệng cười: “He he, tao phải đi đánh với Lữ Bố một trận.” Thẳng nhóc đáng chết bỗng nhìn quanh: “Nhưng tao không có binh khí vừa tay.”

Mọi người ngẩn người, nếu nói dùng đao cùng thương, tùy tiện đi triều nào cũng có, Lý Nguyên Bá dùng chày, về lý không khó tìm, nhưng mà chày nặng 400 cân thì không có - ai xài chày 400 cân làm gì?

Lý Nguyên Bá đẩy mọi người ra, nhìn quanh vườn trường. Giờ này mới ăn cơm trưa xong, Tiểu Lục ngồi trên tảng đá trước cửa nhà ăn hút thuốc, Lý Nguyên Bá nhìn qua, chạy nhanh đến ném Tiểu Lục sang một bên, dùng sức lôi tảng đá Tiểu Lục mới ngồi lên – chính xác phải nói đó không phải tảng đá, đó là một đồ vật hình quả trứng. Đại khái cao nửa người, giống như bụng phụ nữ 9 tháng vậy, giống như lu đựng nước, nhưng mà thực tâm mà nói, bên ngoài thô ráp, nhìn giống như bãi cứt trâu vậy.

Thứ này có lai lịch của nó, nó không phải đá thường đâu, đây là lúc xây trường đào ra, người già nói đây là sản phẩm giai đoạn nhà nước luyện thép, luyện sắt thép của vô số nhà, vì nhiệt độ không đủ, nên luyện ra thứ khi này, nhiều nơi giờ còn thứ này, đập không vỡ gõ không nát, nặng bỏ mẹ, đành vùi vào đất, tôi thấy nó giống như là đồ phế thải vứt đi vậy.

Lý Nguyên Bá thấy vậy, cảm giác có duyên, ôm đi ra. Thằng nhóc cao chưa tới 1m7, mà thứ đồ đó cao tới ngực, xem ra nặng ít nhất 400 cân (200kg).

Tôi hỏi: “Mày xài thứ này hả?”

Lý Nguyên Bá ôm chặt đồng cốt trâu như bé gái kéo quần, cao hứng nói: “Là nó đó.”

Tần Quỳnh: “Mày toàn ôm nó thôi, có tác dụng gì?”

Lý Nguyên Bá buông bỏ bãi cốt trâu, gãi đầu, bỗng thấy thanh tạ trên đất bèn lôi ra, rút tạ ra, cắm râu thanh tạ vào tảng cốt sắt, Lý Nguyên Bá cầm đầu thanh tạ, khiêng lên vai, vung tay nói với tôi: “Đi thôi, tìm Lữ Bố đánh nhau.”

Mọi người thấy nó như thằng nhỏ khiêng thằng to, như bộ hung đẩy cốt trâu, đều phì cười.

Thế cũng tốt, theo tôi biết Lý Nguyên Bá vì lúc trời mưa giơ chùy mắng trời bị sét đánh, theo mê tín là trời tức giận, kỳ thật theo giải thích khoa học, thằng nhóc ngu ngốc thành cột thu lôi, nói một cách hiện đại là xài vũ khí kiểu mới, chửi bởi Thần Sét vốn không sao, ai ngờ xài đồ mới nên... quá đen.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 141: Ba Hộ Gia Nô

Cất “cứt trâu” vào xe thì lại xảy ra vấn đề: Đám đông cả đông, xe tôi khi trước ngồi được sáu, giờ chỉ bốn, đi hỗ trợ đánh nhau, binh khí rất quan trọng, 18 hảo hán dùng vũ khí lung tung cả, thấy bọn họ nhiệt tình muốn đi du lịch Tam Quốc một ngày, tôi chỉ có thể nói: “Ưu tiên ai dễ kiếm binh khí - Tần nhị ca, anh quen thuộc hơn em, anh chọn danh sách bốn người đi.”

Tôi vừa dứt mồm, Vũ Văn Thành Đô cùng Ngũ Thiên Tích đều trừng mắt nhìn tôi mà không nói gì, binh khí mà khó tìm tôi cũng chẳng có cách giải quyết, giống như sạc điện thoại phải đúng dòng, ra cửa ưu tiên mà.

Còn có hoa đao đại tướng quân Ngụy Văn Thông cùng kim đao điện soái Tả Thiên Thành hai người cũng lui ra sau vài bước, đại đao dễ tìm, nhưng mà Quan nhị gia là chuyên gia xài đao, Quan nhị gia còn bó tay, hai người bọn họ đi khác gì tát vào mặt Nhị gia?

Mấy hảo hán xài chùy cũng có ý lui, có Lý Nguyên Bá, bọn họ cơ bản không có cơ hội xuất hiện.

Tôi kêu Tần Quỳnh tìm người, có người không phục: “Giản của mày để tìm hả?”

Tần Quỳnh cười ha hả: “Tao xài thương được mà.”

La Thành đứng ra khỏi hàng, thản nhiên nói: “Dùng thương thì tính tao một chỗ, tao có thể mượn của Triệu Tử Long.”

Thật sự tôi nhìn không thuận mắt vẻ ngạo mạn của hắn, nói gì mà mượn thương của Triệu Vân xài, hơn nữa ở Hồ Lao Quan có Triệu Vân sao? Bất quá Tần Quỳnh lập tức vỗ bàn nói: “Vậy biểu đệ đi cùng.”

Mọi người mặc dù không thích thằng nhóc này, nhưng nói tới dùng thương trong cả đám không ai bằng hắn, song thương Đinh Ngạn Bình vốn là nhất tuyệt, tiếc là cuối cùng lại dạy cho La Thành bí quyết đơn thương phá song thương, hiện tại cũng bó tay - vốn là lão có năng lực cạnh tranh, dùng song thương cũng không khó, chỉ cần mượn của hai người là được.

Lúc này một người đứng ra trước mặt Tần Quỳnh, thản nhiên nói: “Chú xem anh đi được không?” Là Đơn Hùng Tín.

Tần Quỳnh có then với hắn, mà mấy người Dương Lâm cũng đều phục cách làm người của Đơn Hùng Tín, mặc dù hắn bản lĩnh thường thường, nhưng cũng không ai tranh.

Tần Quỳnh cười làm lành: “Vậy thì nhờ nhị ca.”

Hiện tại tính cả Lý Nguyên Bá là bốn người rồi, danh ngạch cuối cùng tranh đi tranh lại không phân ra kết quả. Ý của tôi là cho Hoa Vinh đi, nhưng hắn đã tới Lương Sơn, đã xuất ngoại rồi còn gọi đi tiếp dễ để người ta bàn tán, hơn nữa 18 vị hảo hán này cũng hay nghĩ lung tung lắm...

Chúng tôi đang cãi nhau ầm ỹ, một huynh đệ chất phác như nông dân chẳng nói gì đã ngồi vào ghế lái phụ, thò đầu ra kêu với bọn tôi: “Đừng cãi cọ, đi nhanh đi.”

Quần hùng ồn ào: “Mày là ai?”

Không chờ tôi giới thiệu, huynh đệ nông dân lạnh lùng nói: “Tao là Chu Thương.”

Cả nhóm không nói được gì....

Về Tam quốc, chúng tôi thật sự cần một vị như vậy, mặc dù dường như tôi nhớ rõ Nhị Gia thu Chu Thương trong khi ngàn dặm đơn kỵ, nhưng mà dù sao lão cũng hiểu rõ địa lý cùng phong thổ, hơn nữa Chu gia trung thành với Quan Vũ, hăng đi cũng là hợp tình hợp lý, vì vậy không ai nói gì nữa.

Tôi nhìn cả đám uể oải, an ủi: “Đừng nản chí, tôi sẽ tạo ra nhiều cơ hội, Đường Tống Nguyên Minh Thanh đều có việc phải làm....”

Tôi cất bước đi vào trong xe, bỗng thấy chân có gì đó, cúi đầu nhìn ra, một đứa nhỏ xinh xắn ôm chân tôi, giương mắt nhìn tôi, tôi vội ngồi xuống vuốt đầu nó:

“Tiểu Xung, con cũng muốn đi hả?”

Tào Xung giương mắt nhìn tôi, mấy lần muốn nói lại thôi. Chỉ là tay nắm chặt quần tôi không buông, tôi ôm nó nói nhỏ: “Ba ba lần này đi có thể gặp ba ba kia của con... nhưng mà ba ba kia của con giờ còn không biết con...”

Tào Xung nước mắt lã chã: “Vậy ba ba có thể chuyển lời chào của con cho ông ấy không?”

“..Được.”

Tào Xung lúc này mới lưu luyến không rời thả tôi ra. Việc này khó khăn, dù có gặp được Tào Tháo, nói sao với lão đây, ta chuyển tới người lời chào của con người? Nghe sao có vẻ có hại nhể (giống ăn ốc đi đổ vỏ hộ nhể-người dịch)?

Tôi lên xe muốn đi, Nhị Béo lại gọi điện tới: “Tiểu Cường tao sắp tới rồi, mày ở đâu tao qua?”

Tôi nói: “Mày không cần tới.”

“Sao vậy?”

“Tao tìm được người xử mày rồi.”

Nhị Béo kinh ngạc, hiểu ý tôi rồi mới hỏi lại: “Ai nha, ai kêu ngạo vậy?” Xem ra “người mình” đúng là vẫn hướng về mình, vừa nghe nói có người muốn xử đẹp Lữ Bố, Nhị Béo lại không nguyện ý.

Tôi nói: “Lý Nguyên Bá”. Nhị Béo im lặng hồi lâu không nói gì nên lời, năm đó thằng nhóc đấy ở cùng nhà với tôi, thích nghe Tùy Đường diễn nghĩa nhất, cũng có hiểu biết nhất định về Lý Nguyên Bá, cũng nhận biết cái dũng của Lý Nguyên Bá, hồi lâu Nhị béo mới nói: “Nó cũng không nhất định là đối thủ của Lữ Bố -- khi nào về mày phải nói ngay cho tao biết kết quả trận chiến giữa hai bọn tao nhé.”

Tôi vẫy tay chào mọi người, nhấn ga tiến vào trục thời gian.

Chạy một lúc, tôi thấy đồng hồ đo xăng gần hết, nói với Lý Nguyên Bá: “Đồ của chú mày dùng xong vứt lại Tam Quốc nhé, tốn xăng lắm.”

Lý Nguyên Bá ôm viên cứt trâu nói: “Không được.”

Tôi nói với Chu Thương: “Chu ca, lát nữa chúng ta phải nghĩ biện pháp tìm Nhị gia trước.” Nói xong đưa một viên thuốc cho hắn: “Cho ông ấy ăn cái này.”

Chu Thương cầm qua suy nghĩ một chút rồi nói: “Việc này không khó, Nhị gia lúc này thân phận thấp kém, còn không khó gặp, tôi nói là tôi tới đầu quân, hắn không khó.”

Chúng tôi sáu người một xe, nhưng cũng không ai nói gì, Tần Quỳnh mấy lần muốn nói chuyện mà Đơn Hùng Tín không để ý tới, La Thành cũng cao ngạo, trước khi kết nghĩa có xích mích với Đơn Hùng Tín, chẳng ai nhường ai, thằng ngốc Lý Nguyên Bá chỉ vui sướng ôm cục cứt trâu.

Chúng tôi tới là đã buổi chiều, thời gian thời Tam Quốc có sai lệch với chỗ tôi, xe chúng tôi dừng ở phía ngoài một tòa hùng quan, từ xa nhìn lại, của quan đóng chặt, phía ngoài tinh kỳ phấp phới, hai quân trước trận trống đánh rung trời, đang đánh nhau rất hăng.

La Thành xuống xe, hít thật sâu, làm vài động tác giãn gân cốt, tỏ ra say mê:

“Tràng diện thật quen thuộc.”

Tần Quỳnh cười: “Tất nhiên rồi.”

Lý Nguyên Bá lôi từ trong xe ra viên cút trâu khiêng lên vai, nói vội vàng: “Ai là Lữ Bố?”

Tôi giữ chặt nó lại, nhìn Chu Thương, Chu Thương phẫn chấn nói: “Các vị chờ, tôi đi chút.”

Chúng tôi đi theo lão dẫn đường đi mười mấy thước, thấy nơi đất trống hai quân đang đối chiến, tay trái nơi gần quan khẩu là một đội quân đóng giữ, phía sau là một tòa hùng quan chính là Hồ Lao Quan, tay phải là nhiều đội nhân mã, màu cờ vô số. Chữ hiệu không giống nhau, cây cao nhất có một chữ “Viên” to. Hẳn là Viên Thiệu - cờ cao như vậy, tôi ở Lương Sơn cũng có một cái...

Tôi cẩn thận nhìn về phía Viên quân, cơ hồ suýt kêu lên: Quan nhị gia cũng ở trong quân, cưỡi một con ngựa đen đang chăm chú nhìn xem, bên cạnh có một chú to con mặt đen mắt đỏ, kêu la không ngừng, hẳn là Trương Phi, bất quá xem khôi giáp của hai người giờ chỉ là kỵ binh bình thường thôi.

Chu Thương ngăn bọn tôi lại: “Chờ tôi tìm Nhị gia rồi mọi người gặp mặt.”

Lý Nguyên Bá nhìn khắp xung quanh, kéo tôi lại hỏi: “Đến cùng người nào là Lữ Bố?”

Tôi cũng đang tìm a. Nói thật là Lữ Bố tôi chưa thấy qua bao giờ, phiên bản Nhị béo không tính, tôi tìm hồi lâu cũng không có kết quả, Tần Quỳnh nói: “Thằng nhóc Lữ Bố kia xem thường các lộ chư hầu, hẳn là còn trong quan chưa ra.”

Lúc này Chu Thương chạy tới trước mặt liên quân, có người tiến lên hỏi. Chẳng biết nói gì, hai vệ binh lại cho đi vào, Chu Thương trực tiếp tới trước ngựa Quan Vũ, lại nói gì đó, Quan Vũ biến sắc mặt, bỗng nhảy xuống ngựa kéo vào trận, không bao lâu, hai người nắm tay cười tùm tùm đi ra. Chu Thương vẫy tay tỏ ý bọn tôi có thể xuất hiện.

Đơn Hùng Tín nói: “Người này là nhân tài à, hẳn nói với Nhị gia gì mà sao dễ dàng đắc thủ vậy chứ?” Trước mấy vạn đại quân, không mấy người chú ý tới mấy ‘dân chúng’ như bọn tôi. Tôi nhìn Chu Thương, Chu Thương ra hiệu đã uống thuốc, ... Tôi đi nhanh lên kéo tay Quan Vũ nói: “Nhị ca.”

Quan Vũ cười nói: “Tiểu Cường, sao chú lại tới đây?”

Tôi nói: “Chuyện của mọi người em hiểu mà, lần này tới là xem xem có giúp được gì không.” Tôi lại giới thiệu: “Đây là vài bằng hữu, vị này là Tần Quỳnh Tần nhị ca, đây là biểu đệ của anh ấy La Thành, vị này là Đơn Hùng Tín Đơn nhị ca,.....”

Tần Quỳnh cùng Đơn Hùng Tín đồng loạt ôm quyền nói: “Nhị gia”

Quan Vũ vội đáp lễ: “Ai da, đừng kêu vậy. Kêu nhị ca đi – vị Tần Quỳnh này, là vị Tần nhị ca trong Tù Đường đó sao?”

Tần Quỳnh vãi mồ hôi: “Ngài gọi tôi là Thúc Bảo được rồi.”

Quan Vũ sờ sờ râu mép đen nói: “Tôi hiện tại cũng còn trẻ mà...”

Mọi người cười to, vì vậy vài vị lại kêu nhau là nhị ca...”

Tôi nói: “Nhị ca....”

Tần Quỳnh, Quan Vũ, Đôn Hùng Tín đều quay lại hỏi: “Gì?”

“...em nói là Quan nhị ca, mọi người khỏe không?”

Nói tới đây, Quan Vũ sắc mặt âm đạm: “Đại ca bị bắt vào quan. Bởi vì đại ca của anh là hậu nhân của Trung Sơn Tĩnh Vương nên Lữ Bố mới không có giết.”

Tôi nói: “Tại sao lại vậy. Mấy người tiến hành Tam Anh chiến Lữ Bố rồi à?” Quan Vũ chỉ đám tướng lĩnh trong đám lính nói: “Cũng vì Công Tôn Toàn kia, đại ca của anh chơi với nó. Công Tôn Toàn cùng Lữ Bố đánh nhau, sắp bị giết, nhờ có đại ca của anh liều chết cứu ra, khi anh cùng tam đệ muốn tiếp ứng thì đại ca đã bị Lữ Bố bắt.” Nói tới đây, nhị ca lại thở dài, tên mặt đen kia đúng là Trương Phi, hai mắt hấn sừng đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi, như là muốn cắn người.

Tôi hỏi: “Vì sao không nghĩ biện pháp dẫn Lữ Bố ra, chúng ta bắt lấy đổi lại người.”

Quan Vũ tức tối: “Anh cùng tam đệ thân phận nhỏ nhoi, đứng trước trận mằng địch cũng không tới phiên bọn anh, 18 lộ chư hầu thì sợ Lữ Bố thế, chẳng ai dám xuất lực công quan.”

Lại là 18 lộ chư hầu? Tần Quỳnh bọn họ năm đó là 18 lộ, phản Đông Trác liên quân cũng là 18 lộ, cuối cùng cũng không thành công mà chết, có thể thấy được 18 không phải là số may mắn.

Quan nhị ca cục xúc: “Nói về Lữ Bố, bản lĩnh nhất lưu, không ít đại tướng của chư hầu đã chết trong tay hắn, anh cùng tam đệ liên thủ cũng không thể thắng hắn.”

Tôi nói: “Em vì chuyện này mà tới, vài vị ca ca đều là người có bản lĩnh.”

Quan Vũ thuận miệng lên tiếng, nhìn bọn Tần Quỳnh nhưng cũng lộ vẻ hoài nghi. Tần Quỳnh thì anh ấy sớm biết, cho nên cũng hiểu rõ vị hảo hán Tùy Đường thứ 16 này cũng không phải là tướng quân vô địch thần cảm sát thần, phật cảm sát phật.

Đơn Hùng Tín kéo Chu Thương qua bên hỏi: “Tao hiểu kỳ muốn biết mày nói với Quan nhị ca điều gì mà anh ta dễ tin mày đến thế.”

Chu Thương ngượng ngùng: “Tôi lừa gạt Nhị gia là tẩu phu nhân khó sinh, nhờ tôi mang tin tới.”

Đơn Hùng Tín gật đầu: “Ừ, lời tuy đơn giản, nhưng mà nếu không từng theo Quan nhị ca thì không thể nghĩ ra cách ngụy trang như vậy, cũng nhờ có Chu đại ca.”

Tần Quỳnh nhìn binh tướng bốn phía: “Điều kỳ quái là bọn họ lại yên tâm cho Chu đại ca vào trong quân tìm người, quân kỷ thật kém”

Quan Vũ nói: “Tần nhị đệ không biết rồi, hôm nay nhân mã công quan là của Công Tôn Toàn, mà Công Tôn Toàn cũng chẳng phải kẻ bất nghĩa. Đại ca của anh vì cứu nó nên bị bắt, nó cũng phái người kêu trận vài lần. Chỉ là sợ Lữ Bố lợi hại nên không dám cường công, nhân mã trong quân của hắn đều biết anh là đệ của Lưu Huyền Đức, cho nên nghe có người tìm anh nên mới không ngăn trở.”

Tôi nói: “Có chỗ dựa thì dễ làm rồi, nhị ca nhanh kiếm cho bọn em mấy con ngựa, còn có ít hàng tiện tay.”

Quan Vũ chần chờ: “Các chú thật sự muốn khiêu chiến Lữ Bố sao? Chỉ riêng sáng nay đã có mấy đại tướng chết trong tay nó, chư hầu nếu mà không sợ mất tướng thì đã cả đám xông lên rồi.”

La Thành không vui: “Nhị ca cũng quá xem nhẹ bọn đệ rồi, chỉ là một Lữ Bố có thể che trời sao?”

Hắn nói vậy có chút đả kích người khác, trên cơ bản đều chê, chẳng coi Quan Vũ và Trương Phi còn có 18 lộ chư hầu ra quái gì, nếu bình thường Quan nhị ca đã trở mặt, nhưng lúc này Lưu Bị sinh tử không rõ, La Thành lại tới hỗ trợ, cho nên không tiện trở mặt, mỉm cười đi gặp Công Tôn Toàn, không bao lâu dắt tới hơn mười con tuấn mã cùng các loại binh khí.

Tần Quỳnh không có song giản, liền chọn một thiết thương, Đơn Hùng Tín bất ngờ tìm được binh khí vừa tay – một thứ gọi là sóc, ba phần giống lang nha bổng, bảy phần giống bàn chải đánh răng, nhìn qua vô cùng hung ác.

La Thành buộc lại tóc, chải chuốt gọn gàng, cầm trong tay một cây lưỡng ngân thương, diện mục tuấn mỹ khí thế bất phàm, giống như chiến sĩ thần tộc, xem ra thẳng nhóc muốn chuẩn bị chơi lớn đây.

Liên quân thời gian lâu không có ai mắng trận, bởi vì các chư hầu đều sợ Lữ Bố, thứ gọi là nghìn quân dễ có, một tướng khó cầu, thời Tam Quốc thiếu thốn nhân tài, chẳng ai muốn trong lúc hỗn chiến mất đi thủ hạ đại tướng, mấy ngoại viện bọn tôi chủ động xuất chiến, bọn họ còn nhường đường, tôi theo mọi người tới trước trận, bên phải là Quan Vũ Quan nhị ca, bên trái là Trương Phi Trương Dực Đức.

Lão Trương còn chìm trong lo lắng cho đại ca, không nói gì nhiều với bọn tôi, thúc mã muốn tiến lên, Đơn Hùng Tín ngăn lại: “Dực Đức huynh đợi chút chờ sốt ruột, đợi ta đi đánh trận đầu.”

Trương Phi thấy một tên du côn chạy ra ngăn cản, bất mãn nói với Quan Vũ: “Nhị ca, lúc nào thì quen đám băng hữu này vậy?”

Tôi cười làm lành: “Tam ca, vẫn khỏe chứ?” trong lịch sử đám đồ tể cùng bán thịt này thì nhân tài xuất hiện vô số. Nhất định phải chú ý kết

giao, lớn thì có Trương Phi anh hùng như thế, trung bình thì có Trịnh Đồ, Tưởng Môn Thần – thối hào, kém nhất cũng có Phạm Tiến nhưng cha vợ cũng có tiền có thế.

Đơn Hùng Tín tới trước hùng quan, giơ sóc nói: “Thằng nhóc Lữ Bố, mau mau ra đây nhận cái chết.”

Binh lính giữ thành đều làm ầm lên, không bao lâu cầu treo buông xuống, một đại tướng vác đại đao sau lưng xông ra, Quan nhị ca kinh ngạc: “Anh vẫn nghĩ nó chạy đâu, ra là ở đây.”

Tôi chưa kịp hỏi lại, Đơn Hùng Tín đã chỉ tay quát: “Tướng đến người phương nào?”

Đại đao giơ ngang khinh miệt đáp lại: “Ta là dưới trướng Đông thái sư, Quan Tây Hoa Hùng đây, ngươi là người nào?”

Tôi kinh ngạc: “Tên này còn chưa chết sao?”

Quan Vũ: “Đúng vậy, anh vừa rồi còn đang nghĩ, ra là nó không thủ Ty Thủy quan mà chạy tới thủ Hồ Lao.”

“Vậy là nhị ca còn chưa dương danh thiên hạ?” Chúng tôi biết Quan Vũ ôn từu trăm Hoa Hùng – tương đương với sinh viên nộp luận văn tốt nghiệp, sau đó mới có đãi ngộ cho nhân tài, xem ra nhị ca trở lại Tam Quốc dẫn tới phản ứng dây chuyền, không chỉ là Lưu Bị bị bắt.

Quan Vũ cười nói: “Sau này còn nhiều cơ hội dương danh mà, chỉ là một Hoa Hùng có gì đáng nói?”

Đơn Hùng Tín nghe Hoa Hùng báo danh, biết là một danh tướng, gật đầu: “Mày không cần hỏi ta là ai, nói mày cũng không biết.”

Nào biết Hoa Hùng lại chấp nhất hỏi lại: “Không được, dưới đao của ta không có quỷ vô danh.”

Đơn Hùng Tín bật cười: “Được rồi, ta là đại Tùy triều Đơn Thông Đơn Hùng Tín, 18 hảo hán bài danh cuối cùng.” Lão Đơn vì ghi hận Lý Đường, cho nên báo danh chỉ nói mình là người triều Tùy.

Hoa Hùng không hiểu: “Tùy Triều? Chưa từng nghe qua.”

Đơn Hùng Tín cười: “Sớm nói mà mày không biết mà.”

Hoa Hùng ngông cuồng nói lại: “18 hảo hán là thứ gì, gọi hảo hán số một của bọn mày ra đây đấu với tao.”

“Chị sợ mày không xứng – xem sóc.” Đơn Hùng Tín không hề dài dòng, cầm sóc đâm tới, Hoa Hùng huy đao gạt ra, kêu lên: “A, cũng có chút bản lĩnh.”

Hành gia ra tay liền biết, hai người giao thủ ngang tay vô cùng phần khích. Tội vốn tưởng Hoa Hùng không đấu nổi Đơn Hùng Tín, tên to con xuất trận đơn giản là như một NPC vì thành toàn thanh danh của Quan nhị ca. Nhưng thực tế người này có bản lĩnh, nếu không vừa ra tay đã đụng võ lực top 5 như Quan Vũ, thực lực của hắn có thể xếp cỡ Từ Hoảng, Hứa Trử, lão Đơn tuy là anh hùng nổi danh trên bảng xếp hạng, nhưng mới tới nơi xa lạ, ngựa cùng binh khí không thuận tay, cho nên hai người đánh khó phân thắng bại.

Tần Quỳnh thấy Đơn Hùng Tín mặc dù không rơi vào thế yếu, nhưng sợ đánh lâu sinh biến, khẽ đẩy La Thành: “Biểu đệ, đệ đi tiếp ứng Đơn nhị ca.” Anh ta hiểu rõ năng lực của biểu đệ, đối phó Hoa Hùng thoải mái.

La Thành không buồn để ý, mãi lâu sau mới nói: “Vì một Hoa Hùng không đáng để đệ lãng phí thể lực, đệ tới đây chỉ vì Lữ Bố thôi.”

Tần Quỳnh thở dài, nói với Quan Vũ: “Nhị ca, Hoa Hùng còn là cần ngài chém, tôi đi dẫn hãn tới.”

Quan Vũ vừa định ngăn cản, Tần Quỳnh đã giục ngựa chạy ra, thiết thương ngăn cản Hoa Hùng – Đơn Hùng Tín: “Nhị ca tạm thời nghỉ ngơi, đệ tới đấu với hãn.”

Đơn Hùng Tín thấy Tần Quỳnh, lại thấy không có khả năng thắng, hừ lạnh lui về trận.

Tần Quỳnh dùng thương khiêu khích Hoa Hùng, cười nói: “Ta biết quy củ của người, dưới đao không có quỷ vô danh, ta gọi Tần Quỳnh, là Tùý Đường hảo hán thứ mười sáu.”

Hoa Hùng tức giận: “Đệ nhất của bọn mày đâu. Không phải xếp chót thì thứ ba đếm ngược, trêu bố mày à?”

Tần Quỳnh cười nói: “Chờ mày thắng tao, sẽ có người bài danh cao hơn tới thu thập mày.”

Anh ta cùng Đơn Hùng Tín vừa xuất hiện như là làm quảng cáo, binh lính tướng lĩnh hai bên đều hỏi nhau: “Tùý Đường 18 hảo hán là ai vậy, có những ai?”

Tần Quỳnh đấu Hoa Hùng vô cùng dễ dàng, nhị ca dùng thương đâm đâm trêu Hoa Hùng, vừa đánh vừa chọc tức, khiến Hoa Hùng giận giữ kêu ầm ầm, đại đao chém mãi không trúng. Tần Quỳnh trêu chọc một hồi, thừa dịp hai ngựa đi qua nhau cố ý tỏ vẻ yếu thế quay đầu về trận, Hoa Hùng làm sao chịu thả, đuổi sát tới. Tần Quỳnh khiêu khích hồi lâu chính là vì phút này, vừa chạy vừa kêu: “Nhị ca, lễ của Thúc Bảo tới rồi. Chú ý kiểm tra và nhận hàng a.”

Quan Vũ hiểu Tần Quỳnh muốn cho mình lộ mặt, thở dài kéo Thanh Long Đao ra đón, anh ấy để Tần Quỳnh qua, phát tay một đao chém rơi mũ

của Hoa Hùng. Hoa Hùng sợ hãi, quay đầu chạy về trong quan, Quan Vũ làm bộ hung dữ: “Hôm nay có khách quý tới cửa, Quan mỗ không giết người, sau này chớ có sính cuồng.”

Thấy Hoa Hùng thua, một người trên tường thành nhìn xuống dưới, người này cao khoảng 2 mét, đầu đội tử kim quan, thân mặc bách hoa chiến bào, tay ẩn bảo kiếm, cười lạnh.

La Thành tỉnh mắt, nhìn thấy cách ăn mặc này liền kêu lên: “Lữ Bố.”

Quan Vũ cũng thấy cừu nhân, giơ đao hét lên: “Thằng nhóc, mau mau thả đại ca ta ra.” Trương Phi cũng quát ngựa đi vào trận, cùng Quan Vũ kêu lên: “Có giỏi ra cùng ông nội mày đánh một trận.”

Lữ Bố cười tùm tùm ghé vào tường thành, cười lạnh: “Thằng đen, mày cũng thấy bản lĩnh của ta rồi, cho dù mày cùng thằng mặt đỏ có cùng lên cũng không phải địch thủ của ta, tự rước lấy nhục thôi, xin không phụng bồi.”

Trương Phi cùng Quan Vũ đỏ mặt, làm sao chửi tiếp, Lữ Bố cười khanh khách không chút để ý, đối mặt mãnh tướng như Quan Trương, hăn không coi ra gì, lười xuất quan.

Quan Vũ nghiêm mặt nhìn lên, Trương Phi bị vũ nhục, mặt còn đỏ hơn cả nhị ca, chỉ vào Lữ Bố mắng đồ chó đẻ, đồ điểm thối,... Xem ra mắng Lữ Bố nữa cũng vô dụng, mình tức chết trước rồi.

Trong giây lát, một tiểu tướng xông ra trước quan, chỉ vào Lữ Bố nói: “Tam tính gia nô, mày xuống đây cho tao.”

Lữ Bố biến sắc mặt, hai tay chống tường thành, gầm lên: “Mày... mày là người phương nào?”

Không chờ La Thành trả lời, Lữ Bố nắm lên Phương Thiên Họa Kích, run rẩy chỉ thẳng La Thành: “Thằng mặt trắng đừng chạy, mày chờ ông mày đấy.” Nói tới đây tức điên biến mất trên tường thành.

La Thành hãnh diện nói: “Xem đi, mǎng người phải đúng chỗ đau mới được.”

“Tam tính gia nô...” Trương Phi đầu tiên là phì cười, sau đó lẩm bẩm: “Sao tao không nghĩ ra tước hiệu hợp với Lữ Phụng Tiên thế nhỉ?”

La Thành ngạc nhiên: “Chẳng phải là mày đặt ngoại hiệu này cho hăn sao?”

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 142: Tam Anh Chiến Lữ Bố

Chuyện Lữ Bố bị người gọi là ba họ gia nô tôi cũng được nghe, có điều sau này mới biết là sáng tác của Trương Phi – không thể ngờ được là thằng ku cao to đen hôi này mắng chửi người nham hiểm đến thế.

Bởi vì Lữ Bố lúc đầu là nghĩa tử của Đình Nguyên, sau bị董卓 Trác thu mua giết Đình Nguyên lại nhận董卓 Trác làm cha, hơn nữa còn giữ nguyên họ, vừa đúng là ba họ, đừng nói hắn là một tiểu nhân hay thay đổi thất thường, cho dù là người có nỗi khổ trong lòng khó nói ra thì đây cũng là câu chửi vô cùng kinh khủng, ngoại hiệu “ba họ gia nô” đâm thẳng vào xương sống của người, bảo sao Lữ Bố không nổi điên?

Nhưng mà theo phản ứng của Lữ Bố trước mặt hai quân, La Thành mới là người đầu tiên kêu lên, chuyện này cũng không kỳ quái, mắng người cũng cần chút tâm tình, ví như có người mượn bạn 200k không trả, chuyện này là việc nhỏ nhưng khó nhẫn nhịn, vì vậy vất óc tìm mưu kế nghĩ vài câu nói mát, bình thường lúc thoải mái thể hay xuất ra những câu kinh điển, được người người truyền lưu, Trương Phi lúc trước ở Hồ Lao Quan cùng Lưu Quan chiến Lữ Bố thì tâm tình như vậy, “ba họ gia nô” thực là thần tác, nhưng mà lần này chưa kịp thoải mái nói móc Lữ Bố, Lưu Bị đã bị bắt, cho nên những lời này thành ra là La Thành nói với Lữ Bố....

La Thành dụ Lữ Bố xuất quan, ôm quyền nói với Quan Trương: “Hai vị ca ca chờ xem, ta đùa giỡn với ba họ gia nô.”

Trương Phi bĩu môi: “Mặt trắng, đừng có chém gió nha.”

Quan Vũ kéo hẫng lại, ôm quyền nói với La Thành: “La huynh đệ cần trọng.” Anh ta cũng nhận ra La Thành ngạo mạn, lại chẳng biết chi tiết, vì vậy kéo Trương Phi về đội.

La Thành kéo thương nhàn nhả đi tới trước cửa thành, vừa lúc tiếng trống vang lên Lữ Bố mặt đen như đất nồi cầm Phương thiên họa kích giục ngựa lao ra, chúng tôi đều vui vẻ quan chiến. Thằng nhóc này tức đến mức tóc dựng xoắn như lò xo, quần quanh đầu như cái quả bóng rỗi.

Quan nhị ca nhìn ngựa của Lữ Bố nói: “Đó là Xích Thố của anh...”

Tôi nói: “VẬY anh kêu nó một tiếng, không chừng nó còn nhận ra anh.” Tôi biết ngựa là loại động vật vô cùng có linh tính, giống như thỏ què mà Hạng Vũ cười liền nhận ra Hạng Vũ ba đời liền.

Quan Vũ lắc đầu: “Cường cầu vô ích, tùy nó chọn đi.”

Lữ Bố bị La Thành mắng là ba họ gia nô, cơ hồ tức nổ phổi, cũng không nói nhiều, đại kích chỉ La Thành nói: “Mày là người phương nào, báo danh nhận cái chết.”

La Thành: “Ta là Tùỵ Đường hảo hán thứ bảy – La Thành.”

Quân sĩ hai bên từ binh tới tướng lĩnh đều vội vàng nghị luận: “Hảo hán thứ bảy, thứ bảy rồi, không biết đệ nhất có tới không.”

La Thành vừa báo danh xong Lữ Bố đã phang đại kích vào đầu. La Thành giờ thương ngăn cản xem có chút cố sức, nhưng sau đó lại đâm thương đánh trả, Lữ Bố nhẹ nhàng tránh ra, cười lạnh: “Gì mà 18 hảo hán, ta xem cũng đến thế mà thôi.”

Lữ Bố nói vậy đại khái đâm trúng chỗ đau của La Thành. La Thành mặc dù xếp thứ bảy trong 18 hảo hán, nhưng hiếm có đại tích, dù sao là ít hơn cả người xếp thứ hai là Vũ Văn Thành Đô. Vũ Văn Thành Đô bị Lý

Nguyên Bá đánh thì không nói, bị bài danh thứ ba Bùi Nguyên Khánh gặp một lần đánh một lần. Hơn nữa La Thành nếu chỉ so thương, ngoại trừ boss ẩn cùng ca ca cùng cha khác mẹ La Xuân thì không ai so được, hơn nữa thằng nhóc này gia thế hiển hách, tướng mạo anh tuấn – tôi không rõ đẹp trai có chó gì mà giỏi, thứ đó có thể làm cơm ăn được sao... à có thể, có thể kiếm cơm trên giường mà (đẹp trai phía trên mà xai ở dưới ko đẹp thì sao kiếm được). Cho nên La Thành thường chẳng coi ai ra gì, hôm nay gặp một kẻ tự đại hơn hẳn, một câu mắng tất 18 hảo hán. La Thành cảm thấy không nổi bật trước mặt Tần Quỳnh cùng Đôn Hùng Tín, hơn nữa lại khoác lác trước mặt Quan Vũ, Trương Phi, chỉ mong thắng lợi nên phát huy 12 thành công lực, đại thương như giao long xuất thủy đâm chọc. Lữ Bố hận hán miệng thối, phương thiên họa kích cũng từng bước ép công.

Hai người này một là mãnh hổ xuống núi. Một người khác... lại là một con mãnh hổ xuống núi, đôi bên người tới ta đi đâm chọc nhau, chúng tôi ở bên tọa sơn quan hổ đấu. Binh sĩ đôi bên nhìn mà đầu vầng mắt hoa, lúc đó Triệu Vân chưa xuất thế, có thể dùng thương đấu với Lữ Bố chỉ có La Thành thôi, bên kia đánh cho cát bay đá chạy, bên này mọi người càng hiếu kỳ, bọn họ nghe mấy người Tần Quỳnh liên tục nói 18 hảo hán, lúc này mới có ba người xuất hiện cũng đã khiến phong vân biến sắc. Chẳng biết 15 hảo hán khác có tới không, cả đám đều hướng phía chúng tôi nhìn lại, có không ít người đoán tôi là chủ tướng của 18 người này. Tôi mỉm cười cao thâm, cầm cái túi chứa gạch phe phẩy – dù sao hiện tại Gia Cát Lượng còn chưa xuất thế, tôi trước tiên thử cái cảm giác này xem sao. Hơn nữa tôi dù không ở trong danh sách 18 hảo hán, nhưng tôi là nhất bách linh cửu ca của Lương Sơn cơ mà, tuyệt không nói đùa tí nào.

Bên này, thiết thương cùng phương thiên họa kích sắp đấu tới 30 hiệp. Thương – vũ khí này, thực ra cũng giống như gậy thôi, mặc dù có mũi nhọn nhưng chủ yếu là đâm chọc, cho nên ra tay mau lẹ. Còn phương thiên họa kích giống như thương, chiến phủ, đại đao hợp thể, chém đâm đều được, nhưng yêu cầu rất cao với năng lực tổng hợp của võ tướng, cho nên từ xưa

tướng lĩnh không quá yêu thích sử dụng. Đặc điểm dùng kích của Lữ Bố càng rõ ràng, tập trung thể hiện cái mau của thương và cái độc ác của đao, chẳng những tốc độ không kém La Thành, mà lực lượng cũng đủ, La Thành không thể chiếm thượng phong. Qua 50 hiệp, La Thành hai má đỏ bừng, thở dốc, đã gần kiệt lực, Tần Quỳnh thấy thế kêu lên: “Lữ Bố lợi hại, biểu đệ mau về.”

La Thành vốn đang nỗ lực, nghe biểu ca kêu lui ra, vừa thẹn lại vừa giận, lại càng máu chiến múa thương đâm tới Lữ Bố, Tần Quỳnh hô thế nào cũng không nghe.

Lữ Bố cùng La Thành đánh một lúc là biết người tuổi trẻ không phải đối thủ của mình, lúc này dù một tay cầm kích vẫn ung dung đẩy ra thế công của La Thành, cười tủm tỉm: “Mặt trắng, chẳng phải mày rất ngông cuồng sao, sao lại nhanh hết sức thế, có phải là chưa bú đủ sữa mẹ không?”

Quân phòng thủ Hồ Lao Quan nghe Lữ Bố nói vậy cũng cười ầm lên – tôi thì chẳng thấy vui gì, bọn họ cười quá ti tiện.

Tần Quỳnh lo lắng nói: “Hồng rồi, biểu đệ giờ phải liều mạng rồi.”

Quả nhiên, La Thành từ một tên mặt trắng học Trương Phi, găm thét kêu to cuốn lấy Lữ Bố không rời, cậu ta từ khi ra đời tới nay còn chưa ăn thiệt lớn như thế bao giờ, khi đó các đại tướng luôn chú trọng thua trận chứ không mất thể diện, nói móc như Lữ Bố vậy cũng không tốt, bất quá cũng tương xứng, ai bảo mày chửi người ta là ba họ gia nô hử -- hơn nữa với họ của Nhị béo nữa, thì là bốn họ mẹ nó rồi.

Lữ Bố ngoài miệng châm chọc, mắt lại nhìn quanh xem tình huống, La Thành dù không phải đối thủ nhưng hẳn muốn một chiêu bại địch cũng chẳng dễ dàng. Lại đánh qua mấy hiệp, La Thành mệt mỏi vai trái khể mở rộng, Lữ Bố đẩy kích đâm tới, La Thành bối rối. Kích gạt thương ra, Lữ Bố hất tay, phương thiên họa kích thu hồi gạt qua tóc La Thành. “Bùm”, búi

tóc La Thành bung ra như hoa nở, tóc dài vốn gọn gàng lòa xòa xuống, trông cực kỳ chặt vật.

Tần Quỳnh thấy vậy, cũng bất chấp tất cả, thúc ngựa cầm thương tiến lên muốn cứu La Thành, cùng lúc lao ra còn có Đơn Hùng Tín, có mẫu thuẫn thì mặc mâu thuẫn. Dù sao cũng là huynh đệ kết nghĩa năm xưa, hiện tại sống chết trước mắt, vị đại ca Đơn Hùng Tín rất thương đệ đệ. Tần Quỳnh cũng không rảnh nhiều lời, ngồi trên lưng ngựa nhìn qua. Đơn Hùng Tín gật đầu, cũng không nhìn lại, chỉ nói: “Tao trái mày phải, tiếp cứu La Thành.” Hai người phân mã, quả nhiên phân trái phải ép tới Lữ Bố, một thương một sóc cùng nhau đâm tới, Lữ Bố cũng vẫn bình tĩnh, dùng đầu kích chống mũi thương của Tần Quỳnh, dùng đuôi kích gạt sóc của Đơn Hùng Tín. Một chiêu này tuyệt diệu vô song, hai quân mặc kệ là địch ta đều lớn tiếng ủng hộ.

La Thành bị một kích chém rụng dây buộc tóc, ngồi trên ngựa sững sờ, dường như không tin đây là thật. Sau đó giống như một tên điên cầm thương đâm Lữ Bố. Mạnh tướng chiến đấu tôi gặp nhiều rồi, biết La Thành đã gần như thoát lực, hơn nữa chịu đả kích, thực ra là đã mơ hồ không thanh tỉnh. Thương của Tần Quỳnh còn bị kích của Lữ Bố giữ không rút ra được, đôi bên đang đấu lực, Tần Quỳnh bị kéo lão đảo. Đơn Hùng Tín dùng sóc cứu, Tần Quỳnh mới được tự do, lập tức ba đại tướng vây đánh Lữ Bố. Bốn loại binh khí múa vô cùng rực rỡ, bốn con chiến mã đan xen, tựa như rèn sắt, binh binh bang bang đập vào nhau.

Lúc này Tùý Đường bản “tam anh chiến Lữ Bố” vẫn không chiếm được lợi, so với lần trước, lần này tam anh thực lực kém hơn chút. Quan Trương tự nhiên không phải Tần Đôn có thể so sánh. Lưu Bị vẫn bị người xem nhẹ kỳ thực vũ lực không kém – dù sao tôi cho là vậy, trong đám thống soái chư hầu, chỉ có Lưu Bị sử dụng song cổ kiếm, hơn nữa lúc ở chỗ Lưu Biểu từng than thở ăn không ngồi rồi quá lâu, điều đó nói rõ Lưu Bị là người có kinh nghiệm chiến trận, căn cứ chứng minh rõ ràng nhất là trong trò chơi “tam

quốc quần anh truyện”, giá trị vũ lực của Lưu Bị cao hơn Tào Tháo cùng Tôn Quyền....

Cho nên không bao lâu, ba người này liên tiếp gặp nạn, Tần Quỳnh cùng Đơn Hùng Tín chỉ muốn tiếp ứng La Thành về trận, vô tâm quần đấu, ai ngờ La Thành nổi điên, hai người kia chỉ đành cùng đánh. Thừa lúc đối mặt, Tần Quỳnh quát: “Biểu đệ, người muốn ta cùng Đơn nhị ca bỏ mạng mới chịu thôi sao?” Bởi vậy có thể thấy Tần Quỳnh thật giỏi nói chuyện, anh ấy muốn nói “mày muốn mất mạng mới chịu thôi sao?” thế thì La Thành hẳn lại chịu kích thích, anh ấy nói vậy hết sức uyển chuyển, người khác dễ sinh lòng áy náy.

Quả nhiên, La Thành ngẩn ra, xanh mặt thúc ngựa về trận, Tần Quỳnh cùng Đơn Hùng Tín che chở nhau chạy về phía chúng tôi. Hai người chỉ cầu toàn mạng về trận nên chiêu pháp càng thêm lơ lửng, bị Lữ Bố đuổi chạy hơn mười mét mới thoát khỏi.

Quân thủ quan thấy chủ tướng đắc thắng đều giơ binh khí hoan hô, Lữ Bố vô cùng đắc ý, giơ kích cười ha hả, sau đó giục ngựa đứng trước hai quân chạy qua chạy lại, điều võ dương oai: “Ta còn dư sức chơi.” Chạy chơi vài lần, hẳn dừng ngựa cách trận chỉ vài mét, liên quân sợ hãi liên tục lui về sau.

Tôi hỏi người bên cạnh: “Hắn nói vậy là có ý gì?”

Quan Vũ nghiêm túc nói: “Ý tứ là hắn còn không chơi đủ, còn nhiều sức chưa xài.”

Tôi tức tối: “Đù má Nhị béo! Lúc nằm trên bụng vợ mày có dám nói thế không?”

La Thành trở về cũng không sửa lại tóc, thở dốc hồi lâu, sắc mặt u ám, không nói gì, chỉ giương mắt nhìn Lữ Bố. Trương Phi an ủi: “Tiểu huynh đệ, chú đã khá lắm rồi.”

Xem vẻ Lữ Bố kiêu căng vô hạn, tôi mới đột nhiên nhớ tới: Lý Nguyên Bá đâu rồi? Chúng tôi tới đây cũng không phải để Lữ Bố cạo đầu cho La Thành a.

Tôi quay đầu lại, thấy phía sau trống không, thằng nhóc ngốc vừa nãy còn ở đó, giờ lại chỉ thấy một bãi nước đá ngựa, tôi lo lắng hỏi: “Mấy người ai thấy Nguyên Bá không?”

Trương Phi nói: “Mày nói cái đứa nhỏ ôm cái thứ quái quỷ gì gì đó sao?”

Tôi vội nói: “Đúng vậy.”

Trương Phi: “A, đứa nhỏ này tinh nghịch, không biết làm sao cưỡi ngựa khiến con ngựa té đá ra.”

Tôi vỗ chân: “Thế là sao.”

Trương Phi bất mãn: “Mày dẫn đứa nhỏ tới giúp bọn ta đánh nhau làm gì?”

Quan Vũ không biết đứa nhỏ chính là Lý Nguyên Bá, cho dù biết phỏng chừng cũng không tin đó là Tùý Đường đệ nhất hảo hán – anh ấy hẳn là nghe được Quan công chiến Tần Quỳnh nên mới biết Tần nhị ca, còn trấn an tôi: “Yên tâm đi, một hồi anh gọi người tìm giúp, khẳng định không lạc đâu, đó là cháu chú à?”

Tần Quỳnh nói nhỏ với tôi: “Nguyên Bá sợ là đi tìm ngựa rồi, nó khiêng quả chùy cao hơn nửa người chắc cũng phải 500 cân có dư, ngựa bình thường là đá ra rồi.”

Chúng tôi đang lo lắng, chợt nghe một giọng ồm ồm từ hậu đội vang lên: “Con ngựa của mày được nha, đưa cho tao cưỡi cái coi.”

Tôi ở trên ngựa dựng thẳng lên nhìn xem, quả nhiên thấy Lý Nguyên Bá đang khiêng đại chùy đứng trước một người trung niên râu dài đang cười ngựa, tay duỗi ra kéo người nọ xuống, người này xem bộ dáng thân phận không thấp. Lập tức ở bên có hộ vệ rút binh khí quát ngừng Lý Nguyên Bá, người trung niên lại mỉm cười nói: “Không ngại, đứa nhỏ này khí lực bất phàm, ngày sau tất là tráng sĩ, nó đã thích con ngựa này, thì đưa cho nó đi.”

Lý Nguyên Bá cũng không cảm ơn, cười ngựa sông thẳng qua bên cạnh chúng tôi, thấy Lữ Bố đang như bị động kinh chém gió sùi bọt mép, liền hỏi tôi: “Kia đúng là thẳng nhóc Lữ Bố à?”

Tôi vui mừng đáp lời: “Đúng là thẳng nhóc kia, Nguyên Bá lôi nó xuống cho anh – nhưng mà phải nhớ là bắt sống. Lý Nguyên Bá không chờ tôi nói xong, thúc ngựa lao lên, bộ dáng hưng phấn như gà rừng gặp lưu manh - à nói thế không hay, không có văn à.

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT HỒN LOẠN

Trương Tiểu Hoa
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 143: Suy Diễn Báo Cáo Cuộc Chiến Giữa Lịch Sử Đệ Nhất Mãnh Tướng Và Đại Luyện Cường Thiết

Tôi nói chuyện với Lý Nguyên Bá, mấy người xung quanh đều nghe thấy rõ ràng, nhưng mà không ai để ý, khẳng định bọn họ nghĩ đây là chú cháu nói đùa với nhau thôi....

Chờ Lý Nguyên Bá thật sự thúc ngựa xuất trận, Quan Vũ mới vội vàng nói với tôi:

“Chú có lầm không, đây là lúc đùa giỡn sao?”

Trương Phi kẹp bụng ngựa muốn đi ra: “Ta đi tiếp nó về.”

Đơn Hùng Tín đuổi tay giữ chặt lại, cười nói: “Dực Đức huynh dừng lại, đứa nhỏ này mà ra tay, chỉ sợ không có ai có thể gọi về.”

Trương Phi lập tức hiểu sai ý, vội la lên: “Lôi không về cái gì chứ, người nọ là Lữ Bố đó.”

Tần Quỳnh giải thích thêm: “Đứa nhỏ này không phải bình thường đâu, nó là thân huynh đệ mà Đại Đường hoàng đế Lý Thế Dân của chúng ta kiêng kỵ, bài danh thứ....”

Trương Phi trừng mắt: “Cho dù nó là hậu duệ vương công quý tộc, các người bình thường dễ dàng sủng ái nó cũng được, nhưng sao lại cho nó đi chịu chết – hoàng đế Đại Đường? Hiện tại hoàng đế họ Lưu mà?”

Tần Quỳnh: “... sau này là họ Lý.”

Trương Phi tức giận: “Cho dù đương kim hoàng đế thoái vị, vậy cũng phải là đại ca của ta làm, vẫn là họ Lưu.”

Tần Quỳnh: “....”

Bọn họ đang mãi giải thích, bên kia Lý Nguyên Bá đã cùng Lữ Bố gặp mặt, đứa nhỏ này giờ chùy muốn đánh, Lữ Bố cả kinh: “Đợi chút, chờ chờ, bố mẹ mày đâu?”

Mãnh tướng như Lữ Bố có sai héc-quyn ra cũng không e ngại, nhưng đối thủ là đứa nhỏ thì là chuyện khác, có đôi khi thắng lợi cũng không phải là vinh quang. Ăn dưa chuột sống và ăn ếch sống là khác nhau nha, hẳn không làm nổi.

Lý Nguyên Bá dù đầu óc chậm lụt nhưng cũng nhìn ra đối phương coi thường mình. Thăng ngọc trịnh trọng nói: “Tao chính là Tùy Đường đệ nhất hảo hán Lý Nguyên Bá. Thăng nhóc Lữ Bố phải cố mà đánh với ta nha.” Nói xong, sợ Lữ Bố còn không xuất toàn lực, tha thiết nhắc nhở hẳn.

Câu này vừa nói xong, không khí khẩn trương giữa hai quân biến mất, quân thủ quan và liên quân đều phì cười, hôm nay danh tiếng 18 hảo hán được mọi người biết tới, bọn họ thấy thăng nhóc con đi ra nghiêm trang nói mình là đệ nhất hảo hán, nghĩ thầm đứa nhỏ này nghe được chuyện cười, chạy ra trêu đùa đi.

Trương Phi ảo não: “Lúc này thật mất mặt.”

Lữ Bố cười: “Lý Nguyên Bá? Ta chưa từng nghe nói qua?” Dáng vẻ người lớn chọc trẻ con.

Nhưng Lý Nguyên Bá rõ ràng là một thăng nhóc con. Đứa nhỏ ghét nhất bị người lớn gọi là trẻ con, còn nữa, nếu là ở Tùy Đường mà vác “Lý

Nguyên Bá” ra thì dù là ai cũng phải suy nghĩ, đáng tiếc đây là ở Tam Quốc, Lý Nguyên Bá vừa nghe Lữ Bố nói chưa từng nghe qua danh hiệu của mình, tức giận vô cùng: “Mày xem chầy đây.”

... Chuyện này vốn không trách Lữ Bố được. Tổng thống Mỹ năm 2109 chạy về Iraq năm 2008 thì cũng chẳng ai nhận ra sao? Nhưng mà Lý Nguyên Bá mặc kệ -- nói kiểu Hầu Bảo Lâm, cái tính khí của hắn thì quan tâm chó gì triều đại.

Lý Nguyên Bá dục ngựa chạy như điên, lúc sắp tiếp cận Lữ Bố đứng dựng lên, giơ cao cái chầy găm lên đập. Lữ Bố lúc đầu nghĩ thằng nhóc khiêng đồ chơi nhưng mà lúc này nhìn kỹ thấy thứ này không nhẹ, chưa kể thể tích to bự, tảng đá cũng hơn 400 cân, cảm giác khác hẳn cuộn giấy vệ sinh 4 lạng nhé. Hơn nữa có thể nhìn thấy chiến mã đang cố hết sức, Lữ Bố dù sao cũng là lão tướng nhiều năm chinh chiến sa trường, tinh mắt, lúc Lý Nguyên Bá vung chùy tới gần liền vô cùng cẩn trọng, cẩn rằng nghênh đón:

“Khai.”

Ùnh một tiếng, chùy kích tương giao, hai ngựa lướt qua nhau, Lữ Bố dù còn trên ngựa nhưng mặt biến sắc, như bị đóng đinh lệch qua bên, hai tay run run – khẳng định bị choáng nặng.

Lý Nguyên Bá quay ngựa, vui vẻ: “Giỏi lắm nhóc con, đây là chùy thứ nhất, mày đừng làm tao thất vọng.” Nói xong không có dừng nghỉ nhắc chùy lao tới, Lữ Bố hoảng sợ, miễn cưỡng điều chỉnh tư thế, trơ mắt nhìn cút trâu to như lu nước va tới.

Người lão luyện đều biết một câu nhất lực hàng thập hội. Nếu trên đất bằng giao thủ thì thì khó nói, nhưng mà là đại tướng đơn đấu, thân ngồi trên ngựa, thật sự không làm được gì, Lý Nguyên Bá xài cái chầy nặng 400 cân thêm vào trọng lực, thể năng, động năng, quán tính, lực lượng đổ xuống tới ba bốn ngàn cân, lúc này mặc kệ đối thủ có biết thái cực quyền,

mê tung quyền hay là hầu nhi quyền, chỉ có thể cứng đối cứng, Lữ Bố về mặt buồn bã giờ cao phương thiên họa kích đón đỡ, ầm một tiếng vang chát chúa rách màng tai, một tai của họa kích va chạm vào thạch chùy.

... kết quả của trận chiến này phải nói tới thời kỳ đại luyện cường thiết.

Chúng ta đều biết, đại luyện cường thiết là một sai lầm của chủ nghĩa cực tả, hậu quả trực tiếp là rất nhiều xoong nồi chậu bát trong gia đình đều hóa thành thứ đồ chơi dị hợm trong tay Lý Nguyên Bá, thứ này cứng hơn đá thường, nhưng lại mềm hơn sắt nhiều, mặt ngoài thô ráp như đồng cốt trâu, nhưng không dùng được làm gì.

Lữ Bố là danh tướng tam quốc, phương thiên họa kích trong tay Lữ Bố hiển nhiên là tinh phẩm, tính tới kỹ thuật luyện sắt cực hạn thời Tam Quốc, binh khí độ cứng ít nhất là 56 – tiếp cận Inox Trung Quốc...

Vì vậy, lúc này đây, chùy cốt trâu cùng phương thiên họa kích va chạm không sinh ra tia lửa – còn có đếm không hết mảnh vụn bắn đầy mặt, mấy thứ tạp chất này như thiên nữ tán hoa phun lên mặt, lên đầu Lữ Bố, cùng với đó là... mắt. Bạn học Lữ Phụng Tiên là loại người lúc bé không thể hòa đồng với các bạn đồng trang lứa, không biết khi bị cát ném vào mặt thì bí quyết đối phó thế nào, đầu tiên phải bình tĩnh (khi tôi còn bé thường xuyên ném cát vào mặt đứa khác, cũng hay bị ném lại), hơn nữa tay đau, đại kích phải vượt qua bên để dụi mắt, Lý Nguyên Bá lại đang hứng khởi, kêu lên: “Lại ăn của ta một chùy.” Chùy cốt trâu lại muốn nện xuống.

Tần Quỳnh vội hô lớn: “Nguyên Bá, bắt sống.”

Lý Nguyên Bá nghe Tần Quỳnh nói vậy, sửng sốt, Lữ Bố lạnh sống lưng, che mắt thừa dịp này quay ngựa bỏ chạy. Lý Nguyên Bá dùng chùy đâm vào eo. Lữ Bố hét lên quái dị, cũng không rơi xuống ngựa, mà nước mắt nước mũi chảy ròng ròng dính chặt lấy yên ngựa phi nhanh như chớp về hướng Hồ Lao Quan.

Lý Nguyên Bá ở sau thúc ngựa đuổi theo, nhưng lúc này Lữ Bố cười Xích Thố. Chẳng mấy chốc đã cách xa Lý Nguyên Bá, cầu treo đã hạ xuống, Lữ Bố sắp thoát.

Chúng tôi hiểu rõ cứu muốn Lưu Bị phải ngay lúc này, cả đám hô lớn lên, chợt Quan nhị ca bỗng đưa hai ngón tay vào miệng huýt gió, tôi không hiểu: Nhị ca lo lắng quá hay bị gì vậy, lúc này còn có tâm sự huýt sáo giải sầu?

Xích Thố đang chạy thực mạng tới cầu treo, chợt nghe tiếng huýt, liếc mắt thấy Quan nhị ca. Nhị ca vươn hai tay vẫy vẫy: “Hong nhi, trở về.” Xích Thố nhũ danh nguyên lai là Tiểu Hồng Hồng (Hồng Hồng nhá con Hentai).

Xích Thố nghe Quan Vũ gọi về, vui mừng quay đầu chạy chậm về phía chúng tôi. Lữ Bố hai mắt nhắm nghiền, còn tưởng lúc này đã vào quan, thuận miệng phân phó: “Mau đưa nước cho ta rửa mắt....”

Mặc dù vô cùng khẩn cấp, binh lính liên quân vẫn phì cười, Lữ Bố nghe có vẻ lạ, cố gắng mở mắt, lập tức kinh hãi. Liều mạng kéo cương: “Trở về, trở về cho ta.”

Xích Thố chẳng buồn để ý tới, chẳng mấy chốc đã quay lại nơi vừa giao chiến, Lữ Bố khoa tay múa chân lại đá, chẳng mấy chốc đã tới gần chỗ bọn tôi. Thằng nhóc này thấy không ổn liền nhảy xuống ngựa chạy bộ về, chạy không quá hai bước, lại đụng phải Lý Nguyên Bá ở giữa trận, hai người ta nhìn người, người nhìn ta, Lý Nguyên Bá kẹp chày dưới nách, đuổi tay xách Lữ Bố về trận. Lữ Bố cao gần hai mét lại bị thằng nhóc con xách giữa không trung, chỉ có thể nhắm nhố, nhìn vô cùng quý dị. Lập tức, hai người hai ngựa đi về trận địa liên quân, Lý Nguyên Bá quăng Lữ Bố xuống đất, trước tiên tỏ ra đau lòng nhìn cái chày nhiều vết nứt, sau đó tức giận nói: “Thằng Lữ Bố hung mãnh cái gì, có hai chùy mà không tiếp nổi, còn không bằng thằng nhóc Bùi Nguyên Khánh kia.” Trương Phi, Quan Vũ thạch hóa

tập thể. Mãi sau Trương Phi mới líu lười: “Bà nội nó, đây là là đứa nhỏ hả?”

Lại nhìn đám quân giữ quan ải, cả đồng nhìn Lý Nguyên Bá ngơ ngác không biết nói gì. Chẳng biết ai kêu một tiếng, đám quân giữ quan ải ầm ầm hò nhau chạy vào quan. Tồi thúc ngựa chạy lòng vòng trước quan ải, túi chứa gạch quơ quơ, diều võ dương oai: “Ngô thượng hữu dư dũng khả cố!! (tao còn thừa lực đánh tiếp)”. Hô hồi lâu mới đã nghiền, hoành tá tràng trở lại trận địa. Vốn tôi muốn hô: “Ta đã là thiên hạ vô địch rồi”, nhưng mà câu này không cát lợi, nên thôi.

Lúc này Lữ Bố đã bị trối, liều mạng nháy mắt, lệ rơi đầy mặt, tôi khinh bỉ: “Sức lực dư thừa của mày đâu? Sao, lớn như vậy còn khóc.”

Lữ Bố giải thích: “Không khóc, bụi vào mắt” – tỏ rõ vẻ không phục “Nếu không, làm sao bọn mày bắt được tao?”

Lý Nguyên Bá cời dây trối cho nó: “Đến đến đến, mày lên ngựa tiếp tao ba chầy coi.” Còn ân cần giúp Lữ Bố nhật phương thiên họa kích về nhét vào tay hăn, Lữ Bố nhìn không nói gì, thật lâu sau ném xuống đất: “Thôi, tao không thắng được mày, Tùy Đường 18 hảo hán quả nhiên có bản lĩnh.”

Trận này Tùy Đường 18 hảo hán chẳng những làm cho kẻ địch lạnh gáy, còn nổi danh trong liên quân, các lộ chư hầu nhìn bọn tôi, nhất là chú ý tới Lý Nguyên Bá, không thêm để ý người khác.

Quan nhị ca ngồi lên ngựa nói với Lữ Bố: “Lữ Phụng Tiên, tao muốn dùng mày đổi lại đại ca Lưu Bị của tao, hiện tại Hồ Lao Quan ai làm chủ?” Hăn vì có giao tình với Nhị béo, nên cũng có chút khách khí với Lữ Bố.

Lữ Bố kinh hãi: “Nói thật sao?”

Nhị ca: “Quan Vân Trường tao có khi nào nuốt lời?”

Chỉ tiếc, Quan Vân Trường giờ còn chưa phải là danh nhân gì, Lữ Bố do dự một lúc mới nói: “Trừ tao ra, Hoa Hùng làm chủ.”

“Theo tính nó, chấp nhận đổi người sao?”

Lữ Bố: “Chắc là chịu, tao với Hoa Hùng cũng có tình cảm tốt, hơn nữa tao là nghĩa tử của Đồng thái sư...”

Trương Phi mắng: “Ba họ gia nô.”

Tần Quỳnh nói: “Mày có thể gọi quan bây giờ không, chờ Lưu đại ca đi ra thì bọn tao để mày về.”

Lúc này trước quân có một đội vệ binh đẩy mọi người ra, một viên đại tướng đi tới trước mặt chúng tôi, người trung niên này cũng có vẻ đẹp trai, cũng có chút anh khí, hăn nói lớn: “Không thể, Lữ Bố dũng mãnh, tuyệt không thể thả hổ về rừng.”

Theo người khác xưng hô, vị này hăn là minh chủ của 18 lộ chư hầu – Viên Thiệu.

Trương Phi nghe Viên Thiệu muốn giết Lữ Bố, tức giận: “Mày giết nó thì đại ca tao làm sao?”

Trương Phi cùng Quan Vũ trong mắt Viên Thiệu bất quá là mã cung thủ, đại ca của bọn họ tự nhiên cũng không trong phạm vi lo lắng, trực tiếp phân phó vệ binh:

“Mang Lữ Bố ra chém đầu thị chúng.”

Lữ Bố dù lợi hại, nhưng mà hết sức sợ chết, vô ý thức né sau lưng Quan Vũ, mấy người Quan Vũ cùng Trương Phi, còn có Đôn Hùng Tín đều lấy vũ khí ngăn trở vệ binh. Viên Thiệu không thể tưởng tượng được là mấy

binh lính lại công nhiên cãi lệnh hăn, quát: “Các người dám phản bội mình ước sao?”

Lúc này Công Tôn Toàn vội bước ra: “Viên tướng quân bớt giận, đại ca của bọn họ vì cứu ta mới thất thủ rơi vào tay địch, nên họ muốn chuộc lại, hơn nữa theo minh ước đồng sinh cộng tử, tính mạng Lưu hiền đệ quan trọng hơn.”

Viên Thiệu hừ lạnh: “Phải lấy đại cục làm trọng.”

Trung niên cho Lý Nguyên Bá mượn ngựa cũng đi qua khuyên Viên Thiệu:

“Tướng quân, Huyền Đức công chính là huyết mạch Hán thất, phải cứu a.”

Viên Thiệu: “Ta xem hơn phân nửa là giả mạo...”

Bọn họ không thể quyết định, tôi cầm phương thiên họa kích trả lại cho Lữ Bố, đẩy hăn đứng trước mặt Viên Thiệu, cười he he nói: “VẬY ĐI, dù sao bọn tao cũng không nhúng tay, chúng mày ai có thể xử lý hăn thì xử lý đi.”

Lữ Bố biết đây là thời khắc mấu chốt giữ mạng sống, toàn tâm quốc hăn chỉ sợ Lý Nguyên Bá (không sợ sao được?), nghe nói Lý Nguyên Bá không ra tay, liền cầm đại kích đứng ra, giương nanh múa vuốt: “Ai dám chiến với ta?”

Cuối cùng lại nói nhỏ với Lý Nguyên Bá “Mày không tính, hehe.”

Viên Thiệu đại khái nghe nói Lữ Bố bị bắt mới đi ra, vừa rồi hoàn toàn không biết gì, hỏi người bên cạnh: “Lữ Bố do ai bắt?”

Người nọ nói nhỏ với hăn, Viên Thiệu biến sắc mặt nhìn chung quanh nói: “Chúng tướng, ai đi bắt kẻ này?”

Chúng tướng đều hiểu nhiều, biết mình đi lên là mất mạng, cả đám kẻ nhìn đông, người nhìn tây, ku nhìn trời, nói chuyện phiếm thì tiếp tục chém gió, Viên Thiệu thở dài:

“Đáng tiếc thượng tướng Nhan....”

Tôi ngắt lời: “Nhan Lương cùng Hề Văn cũng là nhị tuyến phối trí, đừng có mang bọn nó ra đây.”

Viên Thiệu thấy Lữ Bố nhìn mình căm tức, lại đợi một lúc thấy bọn tôi định đóng cửa thả Phụng Tiên, lui về sau vài bước nói: “Ta cho Mạnh Đức chút thể diện vậy, hừ.” Nói dứt mồm dẫn người chạy.

Mạnh Đức? Lúc này tôi mới biết người cho Lý Nguyên Bá mượn ngựa là ai --- cha ruột của Tào Xung, Tào Tháo.

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1: Tôi Không Xuyên Việt, Các Vị Đến Đi

Chương 2: Kinh Kha

Chương 3: Không Phải Oan Gia Không Tự Đầu

Chương 4: Chính Béo Đại Chiến Kinh Khờ.

Chương 5: Ban Nhạc Tần Triều.

Chương 6: Bé, Cần Giấy Không?

Chương 7: Lý Sư Sư.

Chương 8: Để Người Đẹp Tấn Công Mạnh Liệt Hơn Nửa Đi.

Chương 9: Đừng Khệnh Khạng, Khệnh Khạng Bị Sét Đánh Đấy.

Chương 10: Nàng Ngu Oĩ Hời, Làm Sao Bây Giờ

Chương 11: Thẩm Mỹ Quan Của Hán Cao Tổ.

Chương 12: Ba Điều Ước Định.

Chương 13: Kéo Nhau Ra Phố.

Chương 14: Đưa Anh Đi Xem Binh Mã Dũng

Chương 15: Trở Về Bình An.

Chương 16: Bao Cao Su Mùi Tự Nhiên.

Chương 17+300.

Chương 18+28 Cách Làm Giàu.

Chương 19: Mấy Chuyện Thời Tần.

Chương 20: Gian Thương.

Chương 21: Giai Cấp Oĩ Là Giai Cấp.

Chương 22: Thiếu Gia Họ Kim.

Chương 23: Vì Sao Là Cái Vì Sao?

Chương 24: Uống Mao Đài Với Kem Cốc

Chương 25: Tập Thể Hợp Tác

Chương 26: Gã Chuột Lang.

[Chương 27: Đại Diện Của Người Đẹp.](#)
[Chương 28: Gian Trá Qua Cửa.](#)
[Chương 29: Kẻ Thù Lớn Nhất.](#)
[Chương 30: Cô Trông Giống Hệt Tổng Đan Đan.](#)
[Chương 31: Cá Độ.](#)
[Chương 32: Thỏ Thọt Mau Mau Chạy.](#)
[Chương 33: Vua Cờ Bạc.](#)
[Chương 34: Lè Nhè Là Ăn Củ Đậu.](#)
[Chương 35: Cứ Chờ Đấy.](#)
[Chương 36: Một Phút Răm, Trời Long Đất Lở..](#)
[Chương 37: Chuyện Sau Động Đất.](#)
[Chương 38: Trường Văn Võ Dục Tài.](#)
[Chương 39: Vị Hiệu Trưởng Tuyệt Vời.](#)
[Chương 40: Bồi Ngôi Quân.](#)
[Chương 41: An Đắc Quảng Hạ Thiên Vạn Gian](#)
[Chương 42: Tôi Tên Thiết Trụ Chữ Hương Đức.](#)
[Chương 43: Thiên Nhân Thông](#)
[Chương 44: Lương Sơn Hảo Hán.](#)
[Chương 45: Gặp Mặt Liền Bái.](#)
[Chương 46: Đồng Nghiệp.](#)
[Chương 47: Bán Mạng.](#)
[Chương 48: Gặp Phai “Xã Hội Đen”](#)
[Chương 49: Nữ Nhân Này Không Đơn Giản](#)
[Chương 50: Rốt Cục Vẫn Trúng Mỹ Nhân Kế](#)
[Chương 51: Thạc Thử](#)
[Chương 52: Thạc Thử](#)
[Chương 53: Chờ Cầu Đổi Xe Bmv Rồi Tính Tiếp](#)
[Chương 54: Thám Doanh](#)
[Chương 55: Truyền Thương](#)
[Chương 56: Hắc Điểm](#)
[Chương 57: Tôi Là Người Tốt](#)
[Chương 58: Hai Gái Chung Một Chồng.](#)

[Chương 59: Bạch Liên Giáo Chủ.](#)
[Chương 60: Tịnh Kiên Vương.](#)
[Chương 61: Nhất Hồ Trát Ti.](#)
[Chương 63: Khoanh Tay](#)
[Chương 64: Đạp Thủy Vô Ngân](#)
[Chương 65: Tuyệt Thế Bảo Bối.](#)
[Chương 66: Vạn Nhân Địch.](#)
[Chương 67: Phát Tiền Công.](#)
[Chương 68: Ăn Cơm, Ngủ, Đánh Tần Cối.](#)
[Chương 69: Cốt Hôi Cấp Hại Từ \(Lão Mù Chuyên Sư Tập Đồ Cỗ\).](#)
[Chương 70: Quý Tắc Ngầm](#)
[Chương 71: Rượu Đổ Tùng Năm Sao.](#)
[Chương 72: Ai Làm Tư Mã Quang Đây?](#)
[Chương 73: Đổ Chú](#)
[Chương 74: Lý Bạch](#)
[Chương 75: Đại Địa Thương Mang](#)
[Chương 76: Trương Học Khánh Thành](#)
[Chương 77: Ngu Cơ](#)
[Chương 78: Huỳnh Đệ Thủ Túc](#)
[Chương 79: Hoảng Nhiên Như Mộng.](#)
[Chương 80: Truy Ưc Tự Thủy Niên Hoa](#)
[Chương 81: Thần Đèn Aladin](#)
[Chương 82: Giết Người Và Cua Gái.](#)
[Chương 83: Trầm Say Muốn Ngủ Khanh Tùy Ý](#)
[Chương 84: Ủy Viên Hội](#)
[Chương 85: Không Đủ Mưu Trí](#)
[Chương 86: Gia Tộc Họ Hạng](#)
[Chương 87: Trí Giả Thiên Lự](#)
[Chương 88: Chuyên Gia Đàm Phán](#)
[Chương 89: Tứ Diện Sở Ca](#)
[Chương 90: Trai Cò Đánh Nhau](#)
[Chương 91: Đá Quán](#)

[Chương 92: Độc Cô Cửu Kiếm](#)

[Chương 93: Vật Thích Đang](#)

[Chương 94: Năm Chắc Thứ Hai Tranh Thủ Thứ Ba](#)

[Chương 95: Triệu Mặt Trắng](#)

[Chương 96: Đông Đạo Chủ \(Lãnh Đạo - Nhà Tài Trợ\)](#)

[Chương 97+54 Tuyển 13 - Bốc Thăm](#)

[Chương 98: Khai Mạc 1](#)

[Chương 99+99 Khai Mạc \(2\)](#)

[Chương 100: “Thái Cấp Kỳ” Phiêu Dương](#)

[Quyển 2](#)

[Chương 1: Vong Nguyệt Tân Văn Võ Học Giáo](#)

[Chương 2: Harry Potter](#)

[Chương 3: Võ Lâm Thế Gia](#)

[Chương 4: Nhu Có Thể Khắc Cường](#)

[Chương 5: Hô Diên Đại Tẩu](#)

[Chương 6: Hai Tên Thổ Phỉ Bị Tiêu Diệt](#)

[Chương 7: Cự Kinh Bang](#)

[Chương 8: Quyền Hoàng](#)

[Chương 9: Đa Lạp A Mộng](#)

[Chương 10: Có Tôi](#)

[Chương 11: Công Tôn Trí Thâm](#)

[Chương 12: Mười Năm](#)

[Chương 13: Túy Quyền](#)

[Chương 14: Cái Chìa Khóa Vạn Năng](#)

[Chương 15: Triêm Y Thập Bát Diệt](#)

[Chương 16: Mục Tiêu Mới](#)

[Chương 17: Đấu Thêm](#)

[Chương 18: Chiến Đấu Vì Cái Tên](#)

[Chương 19: Khốn Đốn Vì Tình](#)

[Chương 20: Đánh Khắp Thiên Hạ Vô Địch Thủ](#)

[Chương 21: Chênh Lệch 5000 Năm](#)

[Chương 22: Thiết Sa Chương](#)

[Chương 23: Lão Hồ](#)
[Chương 24: Hảo Hán Số 109](#)
[Chương 25: Phải Thắng](#)
[Chương 26: Lý Tường Cùng Thực Tế](#)
[Chương 27: Vì Ngàn Vạn Người, Ta Lao Tới!](#)
[Chương 28: Thiên Tứ Thần Lực](#)
[Chương 29: Trận Chung Kết Không Phải Chung Kết](#)
[Chương 30: Một Que Kem](#)
[Chương 31: Đồ Phũ](#)
[Chương 32: Trận Chung Kết.](#)
[Chương 33: Du Kỵ Binh Thời Tần](#)
[Chương 34: Tiểu Học Hy Vọng](#)
[Chương 35: Đại Thiên Vương](#)
[Chương 36: Nguy Cơ Của Tiểu Cường](#)
[Chương 37: Tử Cục](#)
[Chương 38: Nhị Ngốc, Nhị Ngốc](#)
[Chương 39: Người Tiếp Cận Thượng Đế Nhất](#)
[Chương 40: Chuyện Đàm Tiểu Văn Võ Dục Tài Hôi Phi Yên Diệt](#)
[Chương 41: Tìm Kiếm Nhạc Phi](#)
[Chương 42+9527](#)
[Chương 43: Đặng Nguyên Giác](#)
[Chương 44: Phạm Tiến](#)
[Chương 45: Phạm Tiến](#)
[Chương 46: Dạ Yến \(1\)](#)
[Chương 47: Dạ Yến \(2\)](#)
[Chương 48: Dạ Yến \(3\)](#)
[Chương 49: Trừ Gian Hành Động](#)
[Chương 50: Cơ Đốc Sơn Thiên Bồng Nguyên Soái](#)
[Chương 51: Tào Tiểu Xung](#)
[Chương 52: Phí Tam Khẩu](#)
[Chương 53+300 Học Sinh Mới](#)
[Chương 54: Hai "Nửa Người"](#)

[Chương 55: Chuyển Kết](#)
[Chương 56: Như Hình Với Bóng](#)
[Chương 57: Bình Chân Như Vại](#)
[Chương 58: Chuyện Đã Qua](#)
[Chương 59: Hai Nhân Cách](#)
[Chương 60: Đầu Thú](#)
[Chương 61: Quân Anh Hội](#)
[Chương 62: Hẳn Không Chỉ Một Minh.](#)
[Chương 62: Ta Là Truyền Thuyết](#)
[Chương 63: Bài Học Liều Mạng](#)
[Chương 64: Nhất Tuần Tam Đấu](#)
[Chương 65: Biệt Thự Núi Xuân Không](#)
[Chương 66: Thái Hậu Cát Tường](#)
[Chương 67: Gặp Lại Kim Thiếu Viêm](#)
[Chương 68: Võ Tông](#)
[Chương 69: Vong Tình Thủy.](#)
[Chương 70: Đếm Tiền Đến Rút Gân](#)
[Chương 71: Dược Thủy.](#)
[Chương 72: Bó Vải Ướt Thành Côn](#)
[Chương 73: Tiểu Lý Quảng Hoa Vinh](#)
[Chương 74: Chúng Hảo Hán Cứu Hoa Vinh](#)
[Chương 75: Tiền](#)
[Chương 76: Chuyện Lãng Mạn Nhất Có Thể Nghĩ Tối Là Ăn Bánh Kem Cùng Em](#)
[Chương 77: Giường Đôi](#)
[Chương 78: Văn Hóa Phục Hưng](#)
[Chương 79: Tuyệt Thế Hảo Cung](#)
[Chương 80: Bồi Dưỡng Nhân Tài Hải Hòa](#)
[Chương 81: Bức Tường Berlin](#)
[Chương 82: Hiệp Ước Bất Bình Đẳng](#)
[Chương 83: Đại Hán Sứ Thần](#)
[Chương 84: Bữa Ăn Hồn Loạn Nhất Lịch Sử \(Thượng\)](#)

[Chương 85: Bữa Ăn Hồn Loạn Nhất Lịch Sử \(Trung\)](#)
[Chương 86: Bữa Ăn Hồn Loạn Nhất Lịch Sử \(Hạ\)](#)
[Chương 87: Yêu Người Ta Sẽ Biến Thành Người Ta](#)
[Chương 88: Lộ Điểm Chi Chiến](#)
[Chương 89: Nhìn Rất Đẹp Mắt](#)
[Chương 90: Roi Da Được Chưa?](#)
[Chương 91: Đông Phương Bất Bại](#)
[Chương 92: Duyên, Tuyệt Không Thể Tả](#)
[Chương 93: Định Nhân Muôn Thuở](#)
[Chương 94: Âm Thất](#)
[Chương 95: Hộ Hoa Sứ Giả](#)
[Chương 96: Người Thường](#)
[Chương 97: Cuộc Chiến Hai Người](#)
[Chương 98: Thảo Gian Nhân Mạng](#)
[Chương 99: Hàn Tín](#)
[Chương 100: Nhất Thế Kiêu Hùng](#)

[Quyển 3](#)

[Chương 1: Lang Đồ Đẳng](#)
[Chương 2: Chế Phục Dụ Hoặc](#)
[Chương 3: Chị Muốn Làm Nữ Nhân](#)
[Chương 4: Không Yêu Hồng Trang Yêu Vũ Trang](#)
[Chương 5: Tạt Kỳ Bố Nặc](#)
[Chương 6: Niên Hội](#)
[Chương 7: Sửa Cờ](#)
[Chương 8: Tây Bút Trì](#)
[Chương 9: Báo Đáp](#)
[Chương 10: Đơn Dao Phó Hội](#)
[Chương 11: Trư Nhục Câu Kê](#)
[Chương 12: Thiết Đầu Công](#)
[Chương 13: Nhị Béo](#)
[Chương 14: Tìm Ngựa](#)
[Chương 15: Chuy Bất Thê](#)

[Chương 16: Rèn Thương](#)
[Chương 17: Đấu Họa](#)
[Chương 18: Trùng Quan Nhất Nộ Vi Hồng Nhan](#)
[Chương 19: Đánh Úp](#)
[Chương 20: Đế Vương Tâm Thuật](#)
[Chương 21: Đàm Phán](#)
[Chương 22: Đặc Lạc Y](#)
[Chương 23: Thổ Phi Trờ Về](#)
[Chương 24: Hội Nghị Nội Bộ](#)
[Chương 25: Bá Vương Thương](#)
[Chương 26: Tổ Nhân Biểu Thái Lữ Bố](#)
[Chương 27: Bảo Ngân](#)
[Chương 28: Trâu Tinh Trì](#)
[Chương 29: Hán Gian Vs Hán Gian](#)
[Chương 30: Quyền Đả Tướng Môn Thần](#)
[Chương 31: Thải Tín](#)
[Chương 32: Ta Là Vô Địch Thiên Hạ](#)
[Chương 33: Tam Quốc Hào Nam Nhi](#)
[Chương 34: Hôn Lễ Tiên Tấu Khúc.](#)
[Chương 35: Công Thủ Đồng Minh.](#)
[Chương 36: Chụp Ảnh Cưới](#)
[Chương 37: Đại Hôn \(Thượng\).](#)
[Chương 38: Đại Hôn \(Trung\).](#)
[Chương 39: Đại Hôn \(Hạ\).](#)
[Chương 40: Kinh Hỷ.](#)
[Chương 41: Nhập Gia Tùy Tục](#)
[Chương 42: Tần Vương Lăng](#)
[Chương 43: Khai Môn Ấp Đạo](#)
[Chương 44: Siêu Cấp Model](#)
[Chương 45: Biến Sắc](#)
[Chương 46: Truyền Thông Phỏng Vấn](#)
[Chương 47: Túng Tử Hiệp Cốt Hương](#)

[Chương 48: Tiểu Cường](#)
[Chương 49: Nữ Nhân Đẹp Nhất](#)
[Chương 50: Tái Nhập Sử Sách](#)
[Chương 51: Mafia - Hắc Thủ Đảng](#)
[Chương 52: Air Force 1](#)
[Chương 53: Tiếp Ban Nhân](#)
[Chương 54: Kiểm Chi Lữ](#)
[Chương 55: Cầu Trợ](#)
[Chương 56: Thúc Thủ Vô Sách](#)
[Chương 57: Nghịch Tập, Nguy Cơ Của Lôi Lão Tứ](#)
[Chương 58: Tập Kết](#)
[Chương 59: Mãn Thành Tẫn Đã Lôi Lão Tứ](#)
[Chương 60: Trao Đổi Con Tin](#)
[Chương 61: Sửa Hết Hạn](#)
[Chương 62: Việc Công Việc Tư](#)
[Chương 63: Quyền Thổ Trọng Lai](#)
[Chương 64: Bàn Gia Công Tư](#)
[Chương 65: Kiểm Thần Cái Nhiếp](#)
[Chương 66: Tuyệt Đình Cao Thủ](#)
[Chương 67: Uống Thuốc](#)
[Chương 68: Cùng Phiến Thổ Địa, Cùng Một Mộng Tưởng](#)
[Chương 69: Vị Cực Nhân Thần](#)
[Chương 70: Chí Kim Tư Hạng Vũ](#)
[Chương 71: Thuyết Khách](#)
[Chương 72: Không Dứt](#)
[Chương 73: Quân Bán Nước](#)
[Chương 74: Ngọc Quan Âm](#)
[Chương 75: Áo Chống Đạn Kiểu Tô Vỡ](#)
[Chương 76: Sự Khác Biệt](#)
[Chương 77: Thiên Bôi Bất Túy](#)
[Chương 78: Tạm Biệt, Tổ Năm Người](#)
[Chương 79: Mở Màn](#)

[Chương 80: Trục Nhân Giới](#)
[Chương 81: Sai Số](#)
[Chương 82: Lại Gặp](#)
[Chương 83: Đi Theo Ta, Có Thịt Ăn](#)
[Chương 84: Phim Màn Ảnh Rộng](#)
[Chương 85: Nhất Tiểu Tám Quân Sư](#)
[Chương 86: Đường Kiếm Cơm](#)
[Chương 87: Người Yêu Thích Mùa Đông](#)
[Chương 88: Thần Phong Thuật](#)
[Chương 89: Thuốc Trường Sinh Bất Lão](#)
[Chương 90: Tình Ca Độc Thân](#)
[Chương 91: Vương Giả Trở Về](#)
[Chương 92: Tiêu Công Quán](#)
[Chương 93: Phó Ước](#)
[Chương 94: Gặp Lại Kinh Khờ](#)
[Chương 95: Sinh Con Ít, Trồng Cây Nhiều](#)
[Chương 96: Diễn Viên Quần Chúng](#)
[Chương 97: Đạo Cụ](#)
[Chương 98: Hiệu Trưởng, Giết Hay Không](#)
[Chương 99: Bánh Nướng Nữ Giả Chồng](#)
[Chương 100: Kinh Kha Thứ Tần Vương](#)
[Chương 101: Bánh Bích Quy Của Triệu Bạch Kiếm](#)
[Chương 102: Cái Chết Của Kinh Kha](#)
[Chương 103: Sơn Trại Phiên Bản Super Mario](#)
[Chương 104: Vị Khách Xui Nhất](#)
[Chương 105: Máy Đọc Thẻ](#)
[Chương 106: Điềm Tử Biểu](#)
[Chương 107: Bức Thương Lương Sơn - Đánh Lên Lương Sơn](#)
[Chương 108: Nhất Linh Bách Cửu Ca](#)
[Chương 109: Kính Mắt](#)
[Chương 110: Ăn Chưa](#)
[Chương 111: Em Yêu, Sao Em Không Ở Bên Anh](#)

[Chương 112: "Bình" Phương Tịch](#)
[Chương 113: Bỏ Phiếu Dân Chủ](#)
[Chương 114: Giả Chiêu An](#)
[Chương 115: "Người Minh"](#)
[Chương 116: Bán Cáng](#)
[Chương 117: Thái Cực Phương Trấn Giang](#)
[Chương 118: Cuộc Chiến Một Người](#)
[Chương 119: Chiêu An](#)
[Chương 120: Cơ Mật](#)
[Chương 121: Đi Với Anh, Trời Sáng Liền Xuất Phát](#)
[Chương 122: Chơi Không Nổi Bát Đại Thiên Vương](#)
[Chương 123: Gọi Nhịp](#)
[Chương 124: Tha Dao Kế](#)
[Chương 125: Không Thể Nói](#)
[Chương 126: Chứng Hôn](#)
[Chương 127: Sự Kiện Nhà Vệ Sinh.](#)
[Chương 128: Tuần Trăng Mật.](#)
[Chương 129: Xin Hỏi Đường Đi Ở Nơi Nào](#)
[Chương 130: Nhân Sinh Mạnh Mẽ, Không Cần Lý Do](#)
[Chương 131: Thực Thần](#)
[Chương 132: Biên Chung](#)
[Chương 133: Phạm Tăng](#)
[Chương 134: Nữ Tam Đại, Ôm Kim Khuyên](#)
[Chương 135: Ký Sự Wc](#)
[Chương 136: Huyền Trang](#)
[Chương 137: Không](#)
[Chương 138: Tuệ Căn](#)
[Chương 139: Thà Học Đào Nguyên Tam Kết Nghĩa, Chớ Học Ngõa
Cường Một Lô Hương](#)
[Chương 140: Chầy Cắt Trâu](#)
[Chương 141: Ba Họ Gia Nô](#)
[Chương 142: Tam Anh Chiến Lữ Bố](#)

Chương 143: Suy Diễn Báo Cáo Cuộc Chiến Giữa Lịch Sử Đệ Nhất
Mãnh Tướng Và Đại Luyện Cường Thiết